

Chương 1
Đạo
Đạo

Liệp Thương

Webtruyen.com

MA ĐAO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Thâu Khuy - Rình Trộm

Thành Hàng Châu nổi tiếng từ nghìn xưa, không chỉ có phong cảnh ưu mỹ, địa linh nhân kiệt mà điều kiện kinh tế cũng rất phồn vinh, vị trí một dải duyên hải đông nam lại là thế mạnh cho sự phát triển. Trong nội thành, phú thương nhiều vô số kể, tùy tiện có thể nắm lấy một người, theo như vậy Ngụy Trung Bảo có thể coi là một đại diện.

Ngụy Trung Bảo vốn là người ở Giang Tây. Khi năm tuổi dời đến Hàng Châu cùng với phụ thân. Phụ thân hãnh mở một tiệm buôn bán nhỏ qua ngày. Năm mười lăm tuổi thì phụ thân qua đời, thiếu niên Ngụy Trung Bảo đi làm tiểu nhị ở Bách Vượng dược điểm (Hiệu thuốc) kiếm sống. Ngụy Trung Bảo tướng mạo đường đường, làm việc chăm chỉ, lại rất thông minh, xử lý được nhiều chuyện nên Hồ lão bản rất vừa ý.

Hồ Lão bản đã cao tuổi, thê thiếp tuy nhiều nhưng lại chưa có con trai, chỉ độc một nữ nhi bảo bối. Qua một thời gian quan sát, suy đi nghĩ lại, cuối cùng lão gả con gái cho Ngụy Trung Bảo. Ngụy Trung Bảo cầu mà không được, lập tức trở thành nhị lão bản của dược điểm. Nếu Hồ lão bản có chuyện gì, thì hẳn sẽ trở thành gia chủ.

Ngụy Trung Bảo đối với phu nhân của mình rất là mặn ý. Phu nhân hẳn là mỹ nữ đất Giang Nam điển hình, dáng dấp mảnh mai, làn da trắng mịn, mi thanh mắt sáng, thêm vào đó là thấu tình đạt lý khiến cho Ngụy Trung Bảo không có ý nghĩ tìm người phụ nữ khác, chỉ nguyện cùng nàng sống bách niên giai lão. Nhưng trời trêu lòng người, khi nàng sinh hạ hài tử, là ca sinh khó, giữ được đứa bé nhưng không cứu được mẫu thân. Vì lí do này

mà Ngụy Trung Bảo lạnh nhạt với hài tử của hần, không có sự ăm ắp của tình cảm cha con. Sau khi đứa bé chào đời, cả việc bồng đứa nhỏ cũng chưa từng làm qua. Trong lòng hần, đứa trẻ là một hung tinh, thử nói không phải nó, phu nhân hần hần làm sao có thể ra đi? Ngụy lão bản tính món nợ này lên đầu nhi tử.

Phu nhân qua đời, Ngụy lão bản thương tâm mất mấy năm, đợi khi tâm trạng bình ổn tục huyền cưới một góa phụ đã có một người con gái, người chồng cũ làm kinh doanh vải lụa bị phá sản. Phu nhân này cũng có vài phần nhan sắc, cùng hỗ trợ Hồ lão quản lý toàn bộ công việc, Ngụy lão bản thấy an lòng, không đòi hỏi nhiều.

Thời gian qua như nước chảy, nhi tử Ngụy Tiểu Ngưu của Ngụy lão bản bây giờ đã 16 tuổi. Đứa nhỏ này không thích học hành từ bé, chỉ thích du ngoạn giang hồ làm hiệp khách, hâm mộ bản lĩnh của họ. Vài lần nhi tử này từng van nài phụ thân đi bá tử học nghệ, Ngụy lão kiên quyết không chịu, an bài hần làm việc trong dược điểm. Trứng không chọi nổi đá, chỉ ở dược điểm một thời gian, hần lén lúc học võ nhưng chỉ học được thứ võ mèo quào của những tên phi đạo tiểu tốt.

Hần nghĩ bản thân hần là thần long, ở trong dược điểm chỉ toàn là các loại thuốc, thật là đại tài tiểu dụng, hần ôm một bụng ủ ỹ khuất, luôn mộng tưởng sẽ có một ngày đầu đội trời chân đạp đất dương danh thiên hạ. Hần nghĩ so với cha hần là kẻ không có tiền đồ, cùng lắm chỉ là một tài chủ địa phương, không coi là anh hùng được.

Tiểu Ngưu ở dược điểm một thời gian, chuyện thích thú nhất là giáo huấn cho Mai lão bản một trận. Mai lão bản mở hiệu làm quan tài, thừa kế nhiều đất đai của tổ tiên. Hơn nữa còn cho vay nặng lãi, bức bách những người khốn cùng tan nhà nát cửa, thanh danh rất tệ hại, dân trong thành thầm gọi lão là Mai diêm vương. Tiểu Ngưu đối với lão rất khinh bỉ. Tiểu Ngưu trong lòng nghĩ, con bà nó chứ, kiếm tiền cũng đừng có dùng cách

đó, người phải cho người ta con đường sống chứ. Hắn không ngừng nghĩ kế xử lý lão khốn này.

Cơ hội đến. Ngày hôm đó Mai lão bản đến hiệu thuốc tìm Ngụy lão bản. Hai người vào phòng bàn luận. Tiểu Ngưu nghe trộm biết được, Mai lão bản chính là muốn mua thuốc "Tráng dương". Mai lão bản háo sắc phi thường, ở nhà vốn có sáu bảy người vợ, đại hưởng diễm phúc. Nhưng con người thể lực có hạn, lão có cường ngạnh đến đâu cũng bị ngâm mềm trong "Làn suối ấm" của nữ nhân, giống như một thanh sắt bị ngâm thành sợi bún. Vì biết không thể trước mặt nữ nhân mà hùng phong đại chấn, duy trì hình tượng nam nhân, Mai lão bản phải đến cầu Ngụy lão bản ra tay cứu giúp.

Ngụy lão bản cười cười, đoạn kê ra một đơn thuốc để Tiểu Ngưu đi bốc. Tiểu Ngưu bề ngoài thì làm ra vẻ chấp hành công việc của một chân phụ trách, kỳ thực trong lòng lại mưu tính tới việc thực hiện ý đồ riêng của hắn. Sau khi Mai lão bản mang nụ cười gian nhận thuốc rời đi, Tiểu Ngưu âm thầm cười hiểm, trong lòng tự nhủ, lão khốn, ta nhất định khiến người phải khổ đến chẳng thiết sống nữa.

Vốn có chủ ý không làm ảnh hưởng tới hiệu thuốc, Tiểu Ngưu hoàn toàn không ra tay tại trên thuốc, mà đã nghĩ ra một biện pháp khác để tiến hành. Sau khi Mai lão bản mua thuốc được chừng ba ngày, Tiểu Ngưu mới bí mật lén vào nhà lão, bắt đầu tiến hành hạ thủ. Lần này hắn tới, đâu có tay không, còn mang theo một món "Lễ vật" nữa. Nghĩ đến hậu quả mà món lễ vật này có thể gây ra, Tiểu Ngưu trên mặt lộ ra nụ cười gian xảo của kẻ tiểu nhân đặc chí. Hắn dường như nghĩ đến cảnh Mai lão bản phải bò ra mà lạy trong bộ dạng giống một con chó.

Đó là một đêm không trăng, bóng đêm bao phủ, hoàn toàn yên tĩnh. Nhân vì bình thường hay cùng lão bá đến Mai phủ, thành thử, hắn chẳng cần đến ánh sáng cũng có thể lén ra được nơi ở của Mai lão bản. Mai lão bản đêm nay nghỉ tại phòng của Thất di (Bà bảy). Thất di này cũng là bị Mai lão bản sử dụng thủ đoạn không kể đạo đức để chiếm lấy. Cha của Thất

đi vốn là nông dân, do phải đi vay nặng lãi, mà không có cách nào trả nợ, Mai lão bản thấy nữ nhi nhà người ta tươi tắn, bèn vợ lấy làm tiểu lão bà, món nợ cũng tự nhiên mà xoá bỏ.

Tiểu Ngưu đến bên dưới cửa sổ phòng, đưa hai ngón tay khoét lớp giấy dán cửa, lén nhìn khắp nơi ở bên trong. Phía trong quang cảnh thực sáng sủa, bỗng nhân châu của Tiểu Ngưu lập tức gần như rơi xuống. Thì ra là Mai lão bản đang cùng Thất di nóng bỏng thân mật.

Chỉ thấy trên chiếc giường lớn hoa lệ, Thất di trên thân chỉ mặc mỗi đoản khố. Bờ vai tuyết bạch, ngọc thối tròn lẳn cùng những đường cong hoàn hảo lộ ra. Đôi bàn tay to lớn của Mai lão bản không ngừng chà xát trên người Thất di, cũng giống như chà xát lên mặt, cái mặt đó lộ ra nụ cười âm thầm ác tâm. Bộ dạng đó chẳng khác nào một con chó đói bắt gặp một cục xương thịt ngon.

Thất di khẽ mở hé đôi mi mục, khoé miệng nhỏ há ra, thường xuyên phát ra âm thanh lẳng ngữ, khiến cho Mai lão bản nghe thấy mà vô cùng đắc ý, trong khi Tiểu Ngưu ở bên ngoài nghe thấy hơi thở như ngừng hẳn lại. Hẳn đã lớn ngần này mà chưa bao giờ thấy một nữ nhân nào lại mê người đến thế. Gần đây, thân thể hẳn phát dục thành thực, trong tiềm thức, đứng trước thân thể nữ nhân cũng đã sản sinh ra sự hứng thú trong chuyện nam nữ.

Gần đây, hẳn thường xuyên nhìn chăm chú vào thân thể của muội muội. Hẳn phát hiện ra rằng cái vật phía dưới thân càng ngày lại càng lớn, còn thân thể muội muội cũng phát sinh sự biến hoá. Bộ ngực hiển nhiên là đột khởi, kiêu đồn cũng càng ngày càng tròn, càng ngày càng căng. Điều này khiến cho tâm lý tò mò của Tiểu Ngưu cũng càng ngày càng lớn, thực sự muốn lột khố tử của nàng ra, để một lần được thấy rõ lư sơn chân diện mục.

Lúc này, tiết mục ở trên giường ngày càng hấp dẫn. Mai lão bản vừa giật cái yếm hồng của Thất di xuống, làm lộ ra một đôi bầu sữa tròn như quả

táo, hai hạt nhỏ màu hồng sậm dựng cứng lên, cứng như hai hạt đậu đã tách vỏ. Mai lão bản trên khuôn mặt to béo phát ra quang mang như dã thú, tiếng cười he he âm đặng cất lên, rồi ghé đầu há miệng ngậm lấy một bên, một tay thì nắm lấy mân mê bên còn lại. Sự mân mê khiến Thất di rên rỉ không ngừng, như mèo gọi mùa xuân, thân thể như rắn uốn éo qua lại, lộ ra vẻ không thể chờ đợi.

Cái miệng lớn của Mai lão bản liên tục mút luân chuyển hai bên, giống như trẻ sơ sinh khát sữa. Một tay lão đã sớm luồn vào khố tử của Thất di, dùng đại lực mân mê, khiến cho tiếng rên la của Thất di lại càng to hơn, ngọc thủy tuôn ra như một dòng suối nhỏ.

Thất di rên rỉ kêu: "Lão gia, mau mau đi, nô gia không thể chịu đựng nổi nữa."

Mai lão bản cười hớn hở nói: "Bảo bối nhi, tâm can nhi, nàng chớ vội, vẫn chưa tới lúc mà." Đoạn lão quay ra phòng ngoài nói lớn: "Mai Hương! Linh dược của ta đâu? Mau đem ra cho ta!"

Chỉ nghe từ bên ngoài vọng vào một tiếng đáp lại: "Thưa lão gia, thuốc một chút nữa là xong."

Mai lão bản quát: "Đồ lễ mễ, đồ con hoang lợn cái, ngươi không muốn sống nữa rồi."

Ở bên cạnh, Thất di cười nói: "Lão gia nha, người thật uy phong, nhưng sao còn dùng thuốc gì nữa, chẳng phải lão gia thường tự xưng mình là Kim Thương Bất Đảo sao?"

Mai lão bản giả bộ: "Ta phải dùng linh dược để làm giảm uy lực của ta đôi chút đấy chứ, tiểu gia hỏa của ta quá lợi hại, sợ rằng nàng chịu không nổi."

Thất di ngồi xuống, tay mò mẫm khố tử của Mai lão bản, cười hi hi nói: "Sao mà mềm quá vậy nè, giống như là nước mũi vậy, chả trách phải dùng đến linh dược."

Mai lão bản bực tức, lột từ trong khố tử ra một cây hắc gia hỏa lồ lộ, thần thương dài bằng ngón giữa, bộ dạng trông như một cái cây khô quắt queo. Tiểu Ngưu đứng ngoài cửa sổ nhìn vào muốn cười phá lên, hắc ân yếm tiểu gia hỏa của mình, nó sớm đã bị nhục thể của Thất di kích thích, phùng mang trợn má, cổ ngẩng đầu lên. Tiểu Ngưu thật là đáng thương nha, lớn thế này rồi, chưa hề chứng kiến nữ nhân lỏa thể, càng chưa từng nếm tư vị của nữ nhân. Hắc cho rằng tư vị đó đích thực tuyệt vời, bởi vì mỗi lần mà phụ thân "Hành động" vào đêm khuya, hắc đứng ở bên cửa nghe thấy hết những âm thanh mê hoặc rung trời chuyển đất ấy. Mỗi lần như thế Tiểu Ngưu đều nghĩ vẫn vợ, tưởng tượng đến những tình hình chiến trường đang diễn ra bên trong. Từ đó về sau, mỗi lần nhìn kế mẫu, hắc đều bí mật quan sát kỹ lưỡng. Song nhũ nhô cao, kiều đồn sung mãn, có thể làm cho người huynh đệ của Tiểu Ngưu nóng bừng. Hắc biết điều đó không đúng, làm sao lại có thể nghĩ bậy về nữ nhân của phụ thân? Còn không phải là nghịch tử chẳng?

Hiện tại trong phòng cũng đã có sự biến đổi, Mai lão bản ngồi trên giường, đưa tay chỉ vào huynh đệ của hắc: "Tiểu bảo bối, mau kích thích nó lên. Làm cho nó cương ngạnh."

Thất Di Thái vẫy tay, kiên quyết nói: "Không làm. Tiểu tử này khó người lắm. Thiếp không làm đâu."

Mai lão bản trên mặt lộ vẻ khoái trá, cười tăng bốc: "Tiểu bảo bối, nếu hiện tại nàng kích thích nó cho ta, ta hứa với nàng, nếu nàng muốn mặt trắng, ta cũng lấy nó cho nàng." Không đợi Thất di nói lời nào, Mai lão bản đã bảo Mai Hương đem thuốc vào.

Mai Hương là tiểu nha hoàn của Mai phủ, có vẻ ngoài xấu xí, đầu óc chậm chạp. Những cái này của ả làm cho Mai lão bản không thích, Thất di tìm nha hoàn như vậy quả có mục đích riêng.

Mai lão bản muốn dùng thuốc, Tiểu Ngưu đứng ngoài cửa sổ giật mình, như bị một bát nước lạnh tạt vào mặt, mọi dự vọng của chàng đều tan biến. Hắn thầm nghĩ không phải đến đây để xem trò vui, hơn nữa công việc quan trọng hơn. Ta phải mau chóng làm trước khi lão dùng thuốc, cứ như đã định. Nghĩ đến đây, Tiểu Ngưu lập tức lấy ra một cái túi. Tiểu Ngưu đặc biệt chuẩn bị cho Mai lão bản một "Lễ vật", đó là thứ Tiểu Ngưu đánh cắp từ được điểm. Nếu phụ thân trông thấy, tự nhiên không thể không la ầm lên.

Tiểu Ngưu hít một hơi thật sâu, rón rón rén rón đi từ cửa sau đến cửa trước. Khi đến trước cửa, hắn nhìn qua khe cửa, chỉ thấy một nha hoàn đang ngồi canh lửa. Trên lò có một cái bình sắc thuốc, mới chỉ có một ít nhiệt khí bốc. Hiển nhiên đây chính là tiên dược.

Tiểu Ngưu thầm nghĩ, làm sao ta có thể bỏ thuốc vào trong thuốc của Mai Diêm Vương? Nghe thấy âm thanh của thuốc đang sôi giống trạng thái trong lòng, hành động ngay bây giờ là tốt. Vậy thì hạ thủ thôi.

Tiểu Ngưu ở cửa nhìn vào bên trong, mắt lóe sáng lên, nghĩ ra được một phương pháp. Dù không khôn khéo lắm, hắn cũng phải thử. Không giáo huấn lão khốn này một trận, Tiểu Ngưu ngủ cũng không ngon giấc.

Tiểu Ngưu đưa tay gõ cửa liên tục, sau đó ần nấp vào bên phải cánh cửa. Trong phòng nha hoàn Mai Hương cất tiếng hỏi: "Ai đó? Đã trở rồi sao còn gõ cửa?"

Tiểu Ngưu không đáp, vẫn tiếp tục gõ mấy cái. Mai Hương bước đến mở cửa. Cửa vừa được mở, Tiểu Ngưu đã đứng sau cửa, Mai Hương mở khóa, quay người nhìn bên trái. Lợi dụng sự sơ hở, Tiểu Ngưu như cơn gió ập vào phòng. Một loạt động tác liên hoàn, xong trong một hơi thở: Mở nắp

bình, cho vào dước phẩm, đập nắp, nhảy ra ngoài từ cửa sổ phía Tây. Hàng loạt những hành động đó đều rất mau lẹ và đẹp mắt. Chỉ hiềm một điều là khi Tiểu Ngưu phóng qua cửa sổ, cửa sổ không tự động đóng lại được. Khinh công của Tiểu Ngưu quả thật quá kém.

Mai Hương nhìn xung quanh cửa, không phát giác một ai khác, ngạc nhiên nói: "Ta có nghe lầm không? Không thể, ta nghe có tiếng người gõ cửa mà." Nói xong chuyển thân quay lại, mang thuốc đến cho lão gia. Nếu còn chậm trễ, không biết chủ nhân sẽ dùng những lời nào để trách mắng.

Tiểu Ngưu đã trở về vị trí ẩn nấp ngoài cửa sổ, lại hai mắt nhắm cảnh. Quang cảnh bên trong khiến cho hắn được mở rộng tầm mắt, nước bọt chảy ra ngoài. Nguyên lai trong phòng hai người đang diễn trò rất hấp dẫn, Mai lão bản nằm trên giường, Thất di nằm ngược lại trên thân của lão, cả hai đang dùng lưỡi để kích thích phần kín của đối phương.

Tiểu Ngưu lần đầu tiên trông thấy nữ nhân lỏa thể. Ở góc nhìn này của chàng chỉ thấy được một phần, thật là không nguyện ý. Nhưng những đường cong nhấp nhô của nữ nhân là chàng bay bổng như lên đến tận thiên đường, kiều đồn sung mãn, bờ eo trơn mượt, song nhũ tràn đầy sức sống, Tiểu Ngưu thực sự muốn đến hưởng thụ. Nhưng hiện tại đang thụ hưởng là Mai lão bản.

Mai lão bản hai tay phân ra nắm lấy kiều đồn của Thất di, lưỡi vươn dài ra, tiến thẳng vào nơi nhạy cảm của nữ nhân, làm nàng sáng khoái cứng người. Nhưng Thất Di Thái cũng không rảnh rỗi hưởng thụ, nàng cúi xuống hạ thể lão, song thủ nắm lấy nhục bông, cái lưỡi lắc lư liên tục, đi đi lại lại trên phía đầu, làm Mai lão bản thở hỗn hển. Nhục bông của lão nhanh chóng biến thành cứng rắn như một cây tiểu thiết bông.

Thất Di Thái sau khi làm cho nhục bông trở thành tiểu thiết bông, ngay lập tức dùng miệng ngậm khối thịt đó, làm nhục bông lấp lánh thủy quang. Tiểu Ngưu cảm thấy vô cùng phấn khích, hắn nhủ thầm, thì ra cái tư vị của

nữ nhân hưởng thụ như vậy. Hãn hiện tại như một con ếch, chưa biết trời cao biển rộng thế nào. Được nữ nhân động tới tư vị thật là sướng khoái a, hắc, đáng tiếc, nhục bồng đó không phải của Tiểu Ngưu. Tiểu Ngưu bất giác không thể tự chủ đưa tay đến nhục bồng của mình. Gia hỏa đó không có nơi phát tiết, dội lên một đồng trước khổ tử của chàng.

Tức thì, Mai Hương đã mang được phẩm đến, phục thị lão gia dùng. Mai lão bản dục hỏa tràn trề, không kìm được chộp vào nãi đầu của Mai Hương. Trên mặt mai Hương thoáng đỏ hồng, cảm giác thật mê mẩn, không chịu cáo lui. Thất di bên cạnh trông thấy liền trừng mắt về phía nàng: "Mai Hương, mau ra ngoài. Người còn muốn ở đây làm gì?"

Mai Hương nhanh chóng bước ra ngoài. Ả mặc dù không thấy hứng thú nhưng quang cảnh trong phòng cũng làm ả đam mê tưởng tượng. Ả đâu phải lần đầu tiên thấy những cảnh xấu hổ như thế này. Căn bản nàng cũng có nhu cầu sinh lý như người thường. Ả cũng đã trưởng thành. Chỉ là không có con ong nào đến hút mật.

Ở bên ngoài cửa sổ Tiểu Ngưu mắt trừng lên, điều khác biệt ở chỗ, hiện tại trong mắt hãn không chỉ có ước muốn tình dục. Hãn còn muốn xem thành quả thủ đoạn của mình. Bản thân lấy ra được một ít dược phẩm từ dược điền, xem ra là chuyện hay. Hãn còn chưa trực tiếp mắt thấy Mai lão bản đáng ghét này đưa ra câu trả lời chính xác cho cảm giác của hãn.

Ngay khi mai lão bản dụng thuốc, gia hỏa không ngừng gia tăng. Lão vô cùng đắc ý tự hào về cái gia hỏa này, tự đắc, vô cùng thoả mãn. Lão chỉ cho Thất di xem với vẻ tự mãn: "Tiểu bảo bối của ta, nàng mau nằm xuống, để ta phục vụ nàng."

Thất di cười khách khách nói: "Lão gia, đêm nay ngài lại không để nô gia thất vọng chứ." Nói xong liền nằm xuống, song thối đại khai, Tiểu Ngưu nhìn thấy dưới tiểu phúc của nàng một đám rừng đen sâu thăm thẳm. Dưới nữa thì nhìn không thấy.

Mai lão bản cười nói: "Tiểu bảo bối, đêm nay ta sẽ làm nàng chết đi sống lại, để cho nàng ngây ngất mê mẩn."

Thất di nằm nghiêng một bên, lộ ra ngọc thối trơn bóng, tư thế thực là mê người, nở nụ cười quyến rũ nói: "Lão gia, không muốn nghe người nói xuông đâu, chỉ muốn người chứng tỏ công phu lúc này." Nói rồi song thối nhanh chóng khép lại một cái, hành động này vô cùng dụ hoặc. Bởi vì người ta nhìn không thấy được, hoặc thấy nhưng nhoáng một cái, càng thêm hứng thú.

Mai lão bản cười he he, nói: "Bảo bối, ta đến đây, nàng chờ được lên tiên cảnh nhé." Nói xong trở người thô lỗ úp sấp lên thân thể của Thất Di Thái, đại thiết bổng thẳng tiến khe suối. Ngọc thủy đã tràn trề nơi đây nên lão dễ dàng tiến nhập.

Khi đại thiết bổng tiến vào, Thất di không kìm được la lớn, tứ chi cuộn lấy lão, tuyết đồn nhấp nhô liên tục, hiển thị rõ bản sắc thâm ô. Mai lão bản cũng rên lên sung sướng, mạnh mẽ xốc tới, âm thanh khuấy động thủy huyết cứ vang lên không ngớt.

Bên ngoài, Tiểu Ngưu thấy được thế thì cực kì thỏa mãn. Trong lòng lại bảo như thế không phải giống như nhồi pháo sao? Đó gọi là quan hệ nam nữ ư? Nhìn tư thế uốn lượn như sóng trào của nữ nhân kia, thật dễ dàng có thể đem "Giết người" được. Chẳng phải vẫn hay nghe người ta nói sắc đẹp cũng có thể róc được xương đấy ư? Lại thấy Mai lão bản, cứ mỗi lần nhún xuống là gương mặt lại đầy vẻ hưởng thụ, bụng hai người mỗi khi va đập lại phát ra những tiếng bành bịch. Tiểu Ngưu ngoáy ngoáy tai, thực sự mong người đang nằm sấp trên thân thể nữ nhân kia là hân. Bản thân hân khi nào mới tìm được một cô nương quyến rũ để hưởng thụ cái tư vị tiêu hồn đó đây. Trước mắt hân, bất ngờ lại hiện lên hình ảnh con gái của kế mẫu - Tiểu Tu. Đó là một thiếu nữ xinh đẹp mà ai nhìn thấy cũng phải tán thưởng. Nàng có thể nói là văn hay chữ tốt chứ không giống như hân, không chịu học hành cũng chẳng có khả năng gì. Vốn đã có rất nhiều người

đến cầu thân, nhưng kế mẫu hấn yêu con như báu vật, đều chưa đồng ý. Đột nhiên, Tiểu Ngưu nghĩ, không hiểu có phải là để gả cho ta không nhỉ? Nàng mà là lão bà ta thì mỗi ngày ta đều chỉ ở trong phòng mà hưởng thụ thôi!

Nhìn lại Mai lão bản, đã phì phò nâng lên hạ xuống trên người nữ nhân được vài chục lần, đang rất cao hứng, tay chân loạn động, không ngờ cái thứ đồ đó đột nhiên ỉu xiu. Còn Thất di bất mãn hứ lên một tiếng, đẩy lão sang một bên, nói: "Lão gia, ngài sao vậy, thường thì phải sau khi xạ xong nó mới mềm đi chứ, sao hôm nay chưa xong nó đã ỉu xiu rồi? Uy phong của ngài, khí khái nam tử hán của ngài biến đâu hết rồi?"

Mai lão ngồi dậy trên giường, vừa dùng tay để tự kích thích cái đồ mềm xèo của mình, vừa giả lả: "Có phải ta không biết đâu. Cái thứ thuốc này vẫn tốt mà. Hai ngày nay nàng cũng đã biết sự lợi hại của ta đấy thôi."

Thất di hứ một tiếng: "Thiếp không biết, người nhanh đánh thức nó dậy đi, nếu không, sau này ngài đừng mong động đến thiếp nữa".

Mai lão bản cười khỗ: "Lão gia ta nhất định sẽ đánh thức nó dậy mà, chẳng lẽ ta lại như một con thỏ sao", vừa nói, tay vừa mân mê, khuấy động, trong lòng lại thầm kêu khỗ, con mẹ nó, sao lại thành ra thế này không biết. Cái con nô tài Mai Hương tất không dám động chân động tay rồi, chắc chắn không phải do nó, thế thì do cái gì cơ chứ? Không phải có ma quỷ chứ? Từ lúc ta dùng thuốc đó đến giờ đều rất hiệu quả mà.

Tiểu Ngưu đứng ngoài cửa nhìn bộ dạng như thể cha mẹ qua đời của Mai lão bản thì mừng đến suýt reo lên. Cái loại thuốc đó quả nhiên có tác dụng. Thuốc đó là lấy từ hiệu thuốc, chuyên trị chứng tình dục quá mạnh. Một người mà khả năng tình dục quá mạnh mẽ, chỉ dùng một xiu thôi thì còn khả dĩ tiếp tục được, đằng này Tiểu Ngưu lại cho Mai lão bản trọn cả gói, còn gì phải nói nữa?

Mai lão bản tự biết là nỗ lực của mình không có tác dụng, đành kêu Thất di thái quỳ xuống thối sáo. Thất di thái vì mong Mai lão bản cứng cáp trở lại nên cũng không bức lão nữa, như một con cún con, quỳ xuống, há to miệng ngậm lấy tên tiểu tử của Mai lão bản, hi vọng có thể khiến nó "Sống lại".

Tư thế đó khiến Tiểu Ngưu muốn hét to quá đã. Đó là vì tư thế này khiến Thất di phải đưa kiêu đồn lên cao, mà cặp tuyết đồn trắng toát đó lại hướng thẳng về phía Tiểu Ngưu. Cặp đôi đó không quá lớn, lại tròn như trăng rằm, bề mặt cũng mịn màng. Tại khe rãnh thâm sâu là một đóa cúc hoa mờ ảo, nhưng mao đen tuyền, lại còn có một tiểu huyết đã ướm đầm nữa, tất cả những hình ảnh ấy đều như đập thẳng vào mặt Tiểu Ngưu, khiến hắn muốn xông thẳng đến làm gì đó. Tiểu huyết ấy, do đã có vật cứng len vào, đang hé mở một nửa, hai bên biến thành màu phấn hồng. Cùng với những động tác miệng của Thất di, tiểu huyết cũng chậm chậm khép mở, như đang hô hấp vậy. Nó khiến cho đóa cúc hoa vương một chút ngọc thủy cứ thu thu nở nở, phô bày phong thái cực kỳ phóng đãng.

Tiểu Ngưu nuốt nước bọt, trong lòng không ngừng cảm thán, thật là đẹp, thật là dụ người quá đi, ta quả thật không chịu được nữa rồi. Thì ra nữ nhân là như vậy đấy. Nam nhân chúng ta là cây bông dài, nữ nhân như cái hang sâu, ông trời đã sắp đặt như vậy, gọi là thiết bổng nhập động. Tiểu Ngưu ta lớn thế này rồi, thật là đáng tiếc mà. Nghĩ thế, hắn hít một hơi, quay đầu sang bên cạnh, không nhìn tiếp vào đôi tuyết đồn của nữ nhân nữa. Hắn cố gắng để có thể rũ bỏ cái ấn tượng chấn động về cơ thể nữ nhân đó ra khỏi đầu. Nhưng nói sao mà dễ như vậy?

Mắt không nhìn được bên trong nhưng tai hắn vẫn nghe được. Chỉ thấy Thất di lại thở dài: "Được rồi, được rồi, cái tên tiểu tử của người đã chết rồi còn đâu, một chút khởi sắc cũng không có."

Mai lão bản phân bua: "Chắc tại mấy đêm rồi khổ nhọc quá đấy mà, thế mới như vậy chứ."

Thất di thái thở dài, than: "Kể từ khi thiếp được gả về nhà này, người chưa bao giờ kém đến vậy. Chỉ lo sau này người không còn dựng nó dậy được nữa ấy."

Mai lão bản nghiêm mặt nói: "Nàng không được nói xui thế chứ, đó là điều ta rất úy kị đấy."

Một lúc sau, Thất di nói: "Thôi, chúng ta nghỉ đi. Nếu mai người lại bảo không được thì đừng có lại đến phòng thiếp nữa đấy, cứ để nữ nhân khác bồi tiếp người."

Mai lão bản cố nặn ra nụ cười cầu tài: "Sẽ vẫn ổn thôi. Mai ta sẽ lại thỏa mãn cho nàng vậy". Sau đó, đèn tắt phụt, trong phòng trở nên tối đen, chẳng còn thấy gì được nữa.

Tiểu Ngưu thấy mục đích đã đạt được rồi, cũng không lưu lại thêm nữa. Hắn chỉnh trang lại một lượt, đợi nhục bông mềm xuống, mới rời khỏi Mai phủ. Khi hắn về tới nhà, nằm trên giường, nhớ lại tình trạng sau khi Mai lão bản bị chinh, không nhịn nổi cười thành tiếng.

Hắn từng nghe qua lão tiểu nhị trong hiệu thuốc nói rằng loại thuốc này khi dùng phải có liều lượng chính xác tuyệt đối. Nếu dùng quá liều sẽ có hậu quả nghiêm trọng, có thể bị cả đời liệt dương, không thể cùng phụ nữ hoan hảo đại chiến nữa. Mai lão bản tác ác đa đoan, lần này đương nhiên là gặp báo ứng, có điều chỉ sợ làm khổ lây cho Thất di. Nằm nghĩ đến thân thể nàng, Tiểu Ngưu không khỏi ngáy người ra. Ánh mắt nàng như mời gọi, tiếng nàng rên rỉ yêu kiều, đặc biệt là cái cách nàng ân cần làm cho cây nhục bông của nam nhân thì quả thực khiến người người như muốn phát điên lên. Nếu như để ta trên cơ thể nàng ưu ưu ái ái thì cũng không uống phí một đời.

Nhưng muốn chiếm được nàng chỉ sợ là quá khó, nhưng ngoài nàng ra ta còn có thể cùng ai chứ? Trong đầu hắn lúc này có chút chút liên tưởng tới

vị tiểu muội tử - Tiểu Tụ. Nghĩ tới khuôn mặt xinh đẹp cùng hình dáng yêu kiều của nàng, trên mặt Tiểu Ngưu hiện lên một nụ cười đầy tà khí

Từ lúc Tiểu Ngưu vô tình chứng kiến được bí mật của nam nữ, thì tư tưởng hẳn phát sinh biến hóa rất lớn. Hẳn cả ngày chỉ nghĩ xem có biện pháp nào, để có thể tự mình thể nghiệm một chút tư vị kì diệu đó. Vậy là hẳn rốt cục cũng đã không còn là một Tiểu Ngưu ngây thơ trong trắng trước kia nữa.

Buổi sáng hôm nay, Tiểu Ngưu vội vàng ăn nhanh bát cơm rồi chạy đi giúp đỡ tiểu muội muội - Tiểu Tụ làm việc. Tiểu Tụ nhỏ hơn Tiểu Ngưu vài tháng, lớn lên chắc chắn sẽ trở thành một thiếu nữ tuyệt sắc. Nàng mặc một chiếc váy dài màu xanh cỏ, che phủ thân thể mảnh mai mà cân đối, mang theo mùi thơm dịu dịu bước tới bên người Tiểu Ngưu.

Tiểu Ngưu nhìn chăm chăm vào Tiểu Tụ: "Có chuyện gì buồn cười lắm sao?" Hẳn thấy trên khuôn mặt vui vẻ của Tiểu Tụ có ánh cười nhẹ, khẳng định là có chuyện gì hay lắm đây.

Tiểu Tụ lấy tay che miệng, nét cười giảm đi vài phần, dừng một chút rồi nói: "Tiểu Ngưu ca, cái tên Mai diêm vương tới đây." Khi nàng nói chuyện đôi mắt hắc bạch phân minh chớp chớp, cái miệng nhỏ xinh đáng yêu hé nở, lộ ra hai chiếc răng khểnh duyên dáng.

Vừa nghe thấy thế, Tiểu Ngưu trong lòng hoảng sợ đứng bật dậy, thầm nhủ nhất định chuyện này có liên quan tới hành động buổi tối hôm đó. Tiểu Ngưu cố giữ sắc mặt tỉnh bơ: "Tiểu muội muội, lão đến không phải là có việc gì ghê gớm chứ. Nhưng lão vốn là bằng hữu chồn cáo của ông già mà."

Tiểu Tụ hừ khê một tiếng: "Huynh nói phụ thân như thế là nói bậy, xem ra muội thấy huynh mới giống cáo đó." Lúc nói câu này, bộ ngực mới vừa nảy nở phảng phất khê rung động làm Tiểu Ngưu nhìn thấy mà phát sốt.

Không muốn để muội muội phát hiện ra cái bộ dạng sắc lang của mình, Tiểu Ngưu vội chuyển ánh mắt của mình ra chỗ khác.

Tiểu Tụ không hề biết trong lòng Tiểu Ngưu nghĩ gì, nói tiếp: "Tiểu Ngưu ca, huynh có biết không, mỗi lần lão ghé qua nơi đây khuôn mặt lúc nào cũng ra vẻ khinh người, nhìn thấy mà ghét. Nhưng hôm nay lại không thế nha, hôm nay lão trông ủ rũ giống như một con con chó bị đánh què chân vậy."

Tiểu Ngưu nghe giọng nàng có vẻ rất hưng phấn, nghi ngờ hỏi: "Muội vì thế mà thấy cao hứng à?"

Tiểu Tụ trả lời: "Đúng, đúng, muội vừa thấy cái vẻ ỉu xìu như cá chết của lão, liền không thể không vui sướng. Muội thực sự tính mua ít pháo nổ mà ném lão, cho lão tiêu thành không khí"

Tiểu Ngưu không thể nhịn được, cười nói: "Tiểu Tụ nha, cho dù lão là cái gì thì lão cũng chưa đắc tội với muội mà."

Tiểu Tụ đầy vẻ chính khí hiên ngang nói: "Lão không đắc tội với muội, nhưng lão làm quá nhiều chuyện tồi tệ. Chẳng đâu xa, nói chuyện gần đây nhất, lão cắt xén tiền công của nông dân, chỉ trả cho họ một nửa. Mọi người không chịu, kiện lão lên quan phủ. Lão lại hối lộ quan phủ, kết quả là, nông dân ngược lại trở thành tội nhân, không những bị đòn đau bán sống bán chết, lại còn bị giam nửa tháng. Huynh nói xem còn gì là vương pháp nữa?"

Tiểu Ngưu nghe vậy tức giận, hỏi: "Tiểu Tụ, làm sao muội biết những chuyện đó?"

Tiểu Tụ trả lời: "Là một bằng hữu của phụ thân ở nha môn kể khi mua thuốc."

Tiểu Ngưu lắc đầu: "Phụ thân của chúng ta thực sự là thiện ác bất phân, sao lại có thể làm bạn với loại người như thế nhỉ? Thực sự làm tức chết

người ta mà." Vừa nói vừa vung tay vung chân. Trong lòng hắn rất giận dữ, thầm nghĩ nếu sớm biết thế, ngày đó cho lão một ít thuốc độc. Lão tuy rằng bất lực, mặc dù không thể ngự nữ nhưng lão vẫn có thể hại người theo cách cũ.

Tiểu Tụ đột nhiên hỏi: "Ca ca, cái gì gọi là bất lực?"

Tiểu Ngưu nhìn bộ mặt ngây thơ của muội muội, không thể nhịn được cười phá lên. Hắn biết rằng muội muội của hắn không hiểu điều đó có nghĩa là gì, dùng tay ra hiệu muội muội, nói thầm vào tai.

Tiểu Tụ chớp chớp mắt lắng nghe, Tiểu Ngưu giải thích cho nàng rất ngắn gọn, làm Tiểu Tụ xấu hổ, mặt lập tức đỏ lên. Nàng muốn quay lưng bỏ chạy, nhưng lại bị Tiểu Ngưu giữ lại.

Tiểu Ngưu mỉm cười nói: "Muội muội, đừng xấu hổ, chúng ta đã lớn rồi, nên biết những gì cần biết."

Tiểu Tụ tròn mắt nhìn hắn, không nói được gì, cúi đầu xuống. Tiểu Ngưu nhìn thấy Tiểu Tụ xấu hổ, bộ dạng cực kỳ hấp dẫn, so với hoa hồng còn kiều diễm hơn nhiều, chỉ thấy Tiểu Ngưu há miệng trợn mắt ngăm nhìn. Từ khi hiểu biết chuyện nam nữ, Tiểu Ngưu nhìn gì cũng ra ý nghĩ xấu, hiện tại đối với Tiểu Tụ cũng nảy ra ý định dâm tà.

Tiểu Ngưu định thần lại, nghiêm giọng hỏi: "Muội muội này, Mai Diêm Vương đến có việc gì vậy?"

Tiểu Tụ ngẩng đầu lên, mặt vẫn còn hây hây đỏ, trả lời: "Lão giống như đạo tặc, lẳng lặng kéo cha vào phòng nói chuyện. Muội nhờ một tiểu nhị nghe trộm, mới biết được đôi chút."

Tiểu Ngưu kéo nàng ngồi xuống rồi hấp tấp hỏi: "Là chuyện gì vậy?"

Tiểu Tụ nhỏ giọng trả lời: "Mai diêm vương nói với cha một hồi, cái gì...Mà thuốc lần trước sử dụng không được tốt, chẳng những không tốt lại còn khiến lão không thể lên nữa. Muội cũng không rõ lão nói mấy từ đó là ý tứ muốn chỉ điều gì nữa, nên muốn hỏi huynh xem huynh có biết không."

Tiểu Ngưu nghe xong cười ha ha. Tiểu Tụ thấy vậy nhú mày giận dữ, chu miệng hừ một tiếng: "Muội đến hỏi huynh, huynh lại cười muội. Muội từ nay về sau sẽ không thèm để ý đến huynh nữa."

Tiểu Ngưu nghe vậy hốt hoảng vội vàng giải thích: "Muội muội à, huynh không phải cười muội đâu. Huynh cười nó, cười cái...Cái đó...Của Mai diêm vương."

Tiểu Tụ hỏi: "Lão có cái gì mà buồn cười chứ?"

Tiểu Ngưu giải thích: "Đó là do lão làm nhiều chuyện xấu nên gặp báo ứng. Lão bị như vậy nên đương nhiên ta phải cười to rồi." Nhân lúc hưng phấn hân giải thích luôn ý nghĩ của từ "Không lên" một loạt nói ra hết. Hân nói còn chưa hết đã thấy Tiểu Tụ khuôn mặt đỏ bừng, hai tay bịt lấy tai như một con bướm, phóng nhanh ra ngoài.

Nhìn theo bóng lưng nàng, Tiểu Ngưu đứng ngây ra như gỗ. Cái vòng eo thon nhỏ nhắn và kiêu đồn xinh đẹp, uốn éo, lắc lư, khiến Tiểu Ngưu toàn thân choáng váng. Hân lúc này chỉ muốn chạy tới ôm chặt lấy người đẹp, ghì chặt vào lồng ngực mình. Hân làm sao mới có thể tìm ra cách để làm thế với nàng đây? Cô nương hay như vậy nếu để kẻ khác chiếm lấy mất không phải là tiếc lắm sao. Nước tốt không để chảy qua ruộng người ngoài được.

Buổi tối hôm nay, Tiểu Tụ nói người ô uế muốn tắm rửa. Theo thông lệ vẫn là Tiểu Ngưu giúp đỡ đun nước ấm rồi mang vào phòng cho Tiểu Tụ, lần nào nàng cũng đều tẩy tấu trong khuê phòng mình cả. Nước đã đầy bồn, Tiểu Ngưu tự động rời khỏi phòng để Tiểu Tụ được an tĩnh tắm rửa.

Phòng Tiểu Ngưu ở cách bên vách. Nếu là trước kia, sau khi trở về là hẳn muốn ngủ một giấc nhưng đêm nay hẳn quả thật không thể nào ngủ được. Thân thể xích lỏa của Thất di cứ hiện ra trong óc hẳn làm hơi thở hẳn không nén lại được, rồi cái thân hình nóng bỏng kia đột nhiên biến thành Tiểu Tụ. Tiểu Ngưu trong lòng thầm nghĩ Tiểu Tụ thân hình trong lúc tắm chắc hẳn phải đẹp hơn nhiều so với lúc nàng mặc quần áo. Ý niệm vừa xuất hiện, dường như lá gan của Tiểu Ngưu cũng lớn theo. Hẳn trong lòng thầm nhủ, nếu muốn biết hình dáng của Tiểu Tụ thế nào thì cứ nhìn tận mắt là hay nhất. Nơi đây là hậu viện, chỉ có vài người thân trong gia đình, chắc cũng không sợ có ai phát hiện. Nghĩ rồi hẳn quyết định thực hiện chủ ý với muội muội.

Hẳn bước đến trước cửa phòng của muội muội, khẽ ghé tai vào cửa nhưng không nghe được âm thanh gì, xem ta màn kịch hay còn chưa diễn. Vì sự an toàn nên hẳn quyết định di chuyển đến cửa phòng của cha mẹ xem họ làm gì. Nhưng tới được cửa phòng Tiểu Tụ rồi, hẳn không bước đi đâu nổi nữa. Lòng thầm an ủi chính mình là sẽ không việc gì đâu, sẽ không ai phát hiện được, tất cả đều sẽ diễn ra bình thường.

Hẳn hạ thấp mình xuống, chọc giấy dán tường, nhìn vào bên trong. Chỉ thấy Tiểu Tụ đang quay lưng thoát y ở trước mặt hẳn. Ngoại y từ từ rơi xuống, lộ ra da thịt trắng nõn như tuyết, chỉ một sợi dây buộc màu đỏ vắt ngang vùng bụng thôi mà cũng khiến người ta có ý xấu.

Tiểu Ngưu trong lòng kêu lớn, mau, mau mau, mau lộ ra đi, Tiểu Tụ, để ca ca ngắm muội, ngắm xem bầu sữa của muội hình dạng ra sao. Tưởng tượng đến đó, cây bông nơi khố tử của hẳn không khỏi muốn hưởng ứng, làm cho chỗ đó trở nên cực kỳ chật chội, khiến Tiểu Ngưu không đứng thẳng nổi.

Hai tay của Tiểu Tụ cho ra sau, khi đang cởi yếm đột nhiên cảm thấy xấu hổ. Khuôn mặt thanh tú của nàng trở nên đỏ hồng, cặp mắt đẹp tuyệt trần đầy dục tính. Nàng nhìn đông nhìn tây, kiểm tra xem tình thế có an

toàn không. Điều này khiến Tiểu Ngưu tim đập thêm nhanh, sợ rằng bị phát giác. Nhưng mà lúc này, có đánh chết hăn, hăn cũng không thể đi.

Tiểu Tụ trở lại bình thường, từ từ cởi sợi dây cột yếm, chiếc yếm nhỏ đỏ hồng rơi xuống, nửa trên thân thể thuần khiết cuối cùng cũng lộ ra. Chỉ tiếc là không thể nhìn thấy chính diện, khiến cho Tiểu Ngưu hận không thể phá cửa xông vào, để có thể nhìn Tiểu Tụ trọn vẹn.

Sau đó, hạ thân của Tiểu Tụ cũng thoát quang nốt, trước mắt Tiểu Ngưu lúc này là một tấm thân lửa thể toàn diện đang quay lưng lại phía hăn. Thân hình Tiểu Tụ quả là hoàn mỹ, hình dáng nhỏ nhắn, eo thon mỏng tròn, da thịt trắng nõn, thân hình cân đối, thoang thoang hương thơm. Nàng đang độ thanh xuân, nhiệt tình nóng bỏng, sinh lực sung mãn.

Tiểu Ngưu nhìn không chớp mắt. Ánh mắt hăn lưu luyến nơi thân trên một chút, sau đó ngưng tụ lại nơi kiêu đồn của nàng, một cặp đôi tròn căng, săn chắc, lại còn cong vênh lên, dù không quá lớn như Thất di, mê người, cũng đã là chỗ cực kỳ mê người rồi.

Tiểu Ngưu theo đó mà ánh mắt cố định nơi kiêu đồn, bởi vì nơi đây biểu thị mị lực tối đại của nữ tính. Dựa vào nhãn lực của Tiểu Ngưu, còn có thể nhìn thấy một chút cánh rừng đen mượt nữa. Nếu như cặp đôi đó giống như của Thất di thái đêm nọ, lại cong lên như tư thế ấy, Tiểu Ngưu không điên mới là lạ. Hăn thực sự muốn biết bí mật phía dưới cụm rừng của Tiểu Tụ.

Hăn hô hoán trong lòng: "Tiểu Tụ nha, hảo muội muội của ta, muội mau nhanh chóng dạng chân ra, để ca ca nhìn cho thỏa mãn nào. Ta tin rằng chỗ đó, nhất định còn đẹp hơn của Thất di ấy chứ." Chỉ tiếc là hăn chờ đến nửa ngày, Tiểu Tụ vẫn không làm theo ý nguyện của hăn.

Tiểu Tụ thoát quang toàn bộ, đứng tại chỗ một lúc, rồi đi đến bên một tấm gương ở bên cạnh. Đó là một tấm gương lớn, có thể phản chiếu toàn thân nàng. Vì nàng chuyển mình, Tiểu Ngưu có thể nhìn thấy bầu sữa của

Tiểu Tụ. Đó là một đôi vườ vật phát dục thành thực, giống như hai trái bạch đào nhỏ, so với thân thể trưởng thành của Thất di thì chưa được. Thế thì cũng mặc kệ đi, Tiểu Tụ lúc này đang bước đi, thứ đồ ấy cũng lay động theo, chỉ là nhìn không rõ thôi.

Tiểu Ngưu nhủ thầm, Tiểu Tụ niên kỉ còn nhỏ, đợi nàng thêm vài năm nữa, nhất định còn mê người hơn Thất di. Lại nhìn Tiểu Tụ, đang soi gương, lăm bắm một mình: "Chàng của ta ở nơi đâu? Không biết sau này người cưới ta có anh tuấn không nhỉ? Như thế Phan An, Tống Ngọc đó."

Tiểu Ngưu ngoài cửa nghĩ thầm trong lòng, hảo muội muội của ta, cũng giống ca ca ta đây, đang muốn cùng lão công làm chuyện bất chính à? Ngoại diện của ta cũng không tồi nha. Trong lòng loạn tưởng, ánh mắt nhìn loạn lên khắp thân thể ả, nhục bồng của hã cũng bị tấm thân lỏa thể thanh xuân đó khiêu khích.

Lúc này Tiểu Tụ quay đầu nhìn nhìn thùng nước, thở dài một cái, chuyển thân bước lại bên thùng gỗ. Ngay khi ả chuyển thân, Tiểu Ngưu nhìn thấy muội muội một cách rõ ràng từ chính diện. doc truyện tại . Nhục thể tràn đầy hương thơm đó như thể được điêu khắc ra từ ngọc quý, Tiểu Ngưu tựa hồ không thể tìm ra nổi một điểm khiếm khuyết. Bụng dưới có một đám rừng mềm như nhung làm Tiểu Ngưu khô hết nước miếng. Hã thật sự muốn xông, lật hã cánh rừng đen mềm mại đó ra, tỉ mỉ mà hân thưởng địa phương thần bí đó.

Đúng lúc Tiểu Tụ trầm xuống làn nước ấm thỏa thích thì Tiểu Ngưu lại càng muốn mình lặn sâu xuống đó để được thỏa thê nhìn ngắm bí mật nơi hạ thể của nàng. Thật là đáng tiếc, hã nói với bản thân, mình đúng là không có điểm phúc rồi. Nghĩ vậy, Tiểu Ngưu khẽ khép hờ mắt, tưởng tượng ra phong cảnh mê hồn dưới đám cỏ xanh, biến mình thành một con kiến nhỏ tham lam tìm kiếm động huyết dưới thảm cỏ hút mật, càng tưởng tượng nhục bồng của hã càng căng cứng lợi hại, dường như muốn nổ tung.

Hắn hít sâu một hơi, lại mở to mắt thì thấy Tiểu Tụ lúc này đã ngồi dựa lưng vào thành bồn tắm, hơi nước nóng bốc lên mờ ảo, trên đầu mái tóc đen nhánh buông xuống dài tha thướt, khuôn mặt xinh đẹp như đóa sen thuần khiết. Ngọc thủ trắng như tuyết khẽ hất những hạt nước nóng ấm lên bờ vai thon nhỏ, cặp phong nhũ mê người vẫn chìm dưới nước. Lúc này Tiểu Ngưu rất muốn mắt mình biến thành thần nhãn, để xuyên qua bồn tắm, qua lớp nước, để ngắm nhìn hạ thân nàng.

Đang lúc say mê ngắm nhìn thì đột nhiên đầu vai bị vỗ hai cái, Tiểu Ngưu giật mình nhảy dựng lên, quay đầu nhìn lại thì thấy người đứng sau mình không phải ai khác chính là kế mẫu. Trong bóng tối nhàn nhạt, song nhãn của kế mẫu lúc này ngời sáng dị thường. Tiểu Ngưu lúc này ý thức được tính nghiêm trọng của sự tình, vội vàng nói: "Con đang đứng canh cho Tiểu Tụ." Nhục bỗng bị sự sợ hãi làm mềm đi.

Kế mẫu nhìn hắn bằng cặp song nhãn xuyên thấu, nói: "Con không cần đứng giữ cửa nữa, mau về phòng nghỉ ngơi đi." Tiểu Ngưu như tử tội được đặc xá chạy chối chết về phòng. Trong phòng cả nửa ngày trời tim hắn vẫn đập thành thạch chưa trở lại bình thường. Hắn thực sự lo lắng việc mình nhìn lén kia sẽ bị kế mẫu kể đến tai phụ thân. Nếu phụ thân mà biết được việc này, ông không phát hỏa lên, đánh mình một trận mới là lạ.

Tâm sự trùng trùng, đầu óc hỗn loạn, cả đêm không thể ngủ ngon. Ngày tiếp theo khi nhìn thấy Tiểu Tụ thì thấy nàng vẫn như bình thường mọi hôm, còn khi gặp kế mẫu thì đôi mắt đẹp đã biến thành hai lưỡi dao nhìn hắn khiến hắn trong lòng như tê đi. Hắn thầm mắng mình vô dụng, lá gan nhỏ xiu lại còn muốn đi làm thái hoa tặc? Đúng là phải chăm chú "Rèn luyện" mới được.

Một vài ngày trôi qua, không có việc gì xảy ra, Tiểu Ngưu trong lòng cũng có chút yên tâm. Vậy là kế mẫu tuyệt không có nói với phụ thân việc đó. Hắn trong lòng thầm nghĩ, kế mẫu quả là rất tốt, đối với mình rất ưu ái, chân thật mà nói kế mẫu tuy không sanh hắn ra nhưng đối đãi với hắn

không khác gì lắm so với Tiểu Tụ. Vào lúc này, Tiểu Ngưu thật sự nghĩ rằng mình là một người hạnh phúc.

Một tối, Tiểu Ngưu nhàn rỗi vô sự, tới tìm Tiểu Tụ. Đền trong phòng nàng đã tắt, chỉ thấy nàng đang cong người ngắm cá vàng trong bể. Kiều đông cong lên, tròn làm sao, Tiểu Ngưu nhìn mà thấy lửa bốc lên đầu, cây bông lại vươn lên. Tiểu Ngưu bước đến, nhẹ chân nhẹ tay, muốn dọa cho nàng giật mình. Thấy được tư thế và bộ vị mê người ấy, tay cũng ngứa ngáy rồi.

Vì đã quen thân với Tiểu Tụ, không cần phải khách khí với nàng nữa. Vì thế, Tiểu Ngưu bước tới trước, dùng lực bóp mạnh ngay vào kiêu đồn Tiểu Tụ một cái. Khi tay hắn còn chưa kịp thu về, người đó quay đầu lại. Tiểu Ngưu nhìn một cái, chỉ thấy trước mắt như phủ một màu đen, hắn hầu như ngất xỉu. Thì ra, người đó không phải là Tiểu Tụ, ai ngờ lại là kẻ mẫu của mình kia chứ.

Trong một sát na, đầu Tiểu Ngưu trống rỗng, suýt nữa thì khụy ngay xuống đất. Cú sợ hãi này làm cho dục hỏa tắt ngúm không thấy đâu nữa, không tự chủ được mà xạ tinh, xạ tới mức khổ tử thấy man mát, thấy dinh dính. Đây là lần đầu tiên Tiểu Ngưu xạ tinh, ai ngờ lại hoàn thành vào đúng cái tình huống này chứ. Đối tượng khiến cho bản thân xạ tinh, không phải là nữ nhân nào khác, mà là mẫu thân của Tiểu Tụ, kẻ mẫu của mình.

Kẻ mẫu thấy hắn rồi, đầy phẫn nộ, còn pha thêm sự thống khổ. Bà vung tay, giáng cho hắn một cái bạt tai, mắng: "Người làm thế nào mà lại biến thành súc sinh rồi?" Sau đó phất tay áo mà đi. Chương này đánh không có nhẹ đâu à nha.

Tiểu Ngưu vừa muốn giải thích, nói hắn nhầm người, nhưng kẻ mẫu đã đi mất rồi. Tiểu Ngưu lại nghĩ, ta làm sao mà giải thích được đây, làm sao mà giải thích cho hợp lý đây. Nói là nhầm người ấy hả, lẽ nào Tiểu Tụ thì

người động vào được sao? Kết quả đều như nhau, người chính là một tên đại sắc lang.

Tiểu Ngưu ba chân bốn cẳng chạy về phòng mình, suy xét lại khả năng dẫn tới hậu quả nghiêm trọng. Hẳn phần lớn là cố phán rằng sự tình như thế này, đều sẽ chuyện lớn hóa thành nhỏ, chuyện nhỏ thành không có, sau đó lại như thường yên yên ổn ổn mà qua ngày, mọi người đều bình yên vô sự. Nhưng, có khả năng này sao? Kể mẫu hắc có thể tiếp tục dung thứ hắc sao? Hắc lớn thế này rồi, kể mẫu hắc đến mắng hắc cũng chưa từng, lần này cho hắc một bạt tai, khiến hắc hiểu vận rủi của bản thân đã tới rồi.

Tiểu Ngưu bị quan nghĩ tới đây, thấy không thể nào ở lại nhà này nữa, ta phải trốn thôi.

Ánh mặt trời vừa bắt đầu chiếu sáng, Tiểu Ngưu bị một tiếng hét làm cho bật tỉnh giấc: "Tiểu súc sinh! Mau lăn ra đây cho ta! Lão tử phải dạy tên nghịch tử nhà ngươi." Đồng thời với tiếng hét còn chưa dừng lại, cước đạp vào cửa phòng. Nếu không phải cửa phòng đã khóa, sớm đã có người vào trong được rồi.

Tiểu Ngưu sợ tới mức vội vàng nhảy xuống giường, quơ vội y phục ở một bên mặc vào, vừa mặc vừa nói: "Phụ thân, cha nghe con giải thích, sự tình này đều là vô tình. Cha ngàn vạn lần chớ nên nghi oan người tốt." Thì ra người ngoài cửa tức giận hét ầm ầm chính là phụ thân Ngụy Trung Bảo.

Tiểu Ngưu nhìn cửa bị đá kêu rầm rầm, cánh cửa sắp không trụ được rồi, nói không chừng sắp sửa bị đá cho tan tành, phụ thân sẽ xông vào như thú dữ.

Tiểu Ngưu biết trong phòng không phải là chỗ ở lâu, bây giờ chuyện cần phải làm là chạy trốn. Ta không thể để rơi vào tay phụ thân được, thế thì đúng là "Khiêu vũ với bày sói" rồi còn gì.

Tiểu Ngưu liếc mắt nhìn ra cửa sổ, mở cửa phi luôn ra ngoài. Hắn chân vừa mới chạm đất, đã thấy phụ thân hung hăng xông tới, trong tay còn nắm chắc một cái gậy to. Tiểu Ngưu không nghĩ rằng trong tay phụ thân lại còn có cái thứ này.

Chỉ nghe 'Phanh' một tiếng, cái gậy đã đập xuống mặt đất, may mắn không đánh trúng Tiểu Ngưu, lại khiến Ngụy lão bản hồ khẩu đau nhức. Tiểu Ngưu liền chạy tới phía sau một thân cây lớn trong sân mà trốn. Hai mắt hắn lảo liên nhìn ngó, tính toán xem đột phá vòng vây từ đâu.

Ngụy Trung Bảo nổi giận trừng mắt, chòm râu rung lên, chửi mắng inh ỏi: "Tiểu súc sinh! Người còn dám chạy à! Mau mau quay về đây chịu chết!"

Tiểu Ngưu lúc này đã không còn biết sợ gì nữa, mặc kệ cha mình nói đông nói nói tây ra sao, đáp lại: "Cha à, cha nghĩ là con ngu lắm sao? Cha muốn đánh con, mà con phải ra sao?" Nói xong rúc đầu ra sau cây, co rúm người lại, chỉ lưu lại một con mắt để quan sát động tĩnh của phụ thân.

Ngụy Trung Bảo ái chà một cái rồi vừa tiếp tục chửi vừa tiếp tục rượt đuổi Tiểu Ngưu. Tiểu Ngưu thấy ông ta đến gần liền chạy vòng quanh cây đại thụ. Tiểu Ngưu ranh mãnh, cha mình thông thả thì hắn cũng thông thả, tốc độ cha hắn ra sao thì tốc độ của hắn cũng vậy. Thi thoảng cha hắn cũng mánh khỏe, đang chạy vòng vòng, đột nhiên dừng lại rồi chạy vòng trở lại, tưởng sẽ tóm được Tiểu Ngưu. Ai ngờ Tiểu Ngưu còn quý quái hơn, lúc nào chạy cũng chuẩn bị sẵn sàng đổi hướng. Dù Ngụy lão bản đã vút gậy đi, dùng hết sức bình sinh vẫn chưa tóm được tên nghịch tử, ngược lại còn khiến ông mệt đến mắt nổ đom đóm, hai chân mềm đi, miệng thở như bò rống. Dù sao thì cũng không còn trẻ nữa, đã vậy tối nào cũng phải "Làm thêm", hỏi sao thể lực không suy giảm.

Chính vào lúc đó, kế mẫu của Tiểu Ngưu dẫn Tiểu Tự đi đến. Tiểu Ngưu ngay lập tức nhìn thấy, cả hai mẹ con mặt đều lạnh lẽo, ánh mắt kế mẫu vừa

phần nộ vừa khinh bỉ. Rõ ràng là bà ta không tha thứ cho Tiểu Ngưu.

Ngụy Trung Bảo vừa nhìn thấy mẹ con bọn họ, sức mạnh như khôi phục lại. Lão lại túm lấy cán cây gậy, hướng về Tiểu Ngưu mà truy kích, cây gậy này thường va vào thân cây đại thụ gây ra những tiếng kêu bang bang. Cứ theo như những tiếng động đó, nếu như quả đánh vào người Tiểu Ngưu, ắt hẳn mùi vị không thể nào khá được.

Kế mẫu Cảnh Phương của Tiểu Ngưu nhìn thấy cũng bất nhẫn. Kể ra bà cũng là người độ lượng, bà vốn định tố cáo chuyện tối qua nhưng thấy Ngụy Trung Bảo chỉ toàn nói chuyện làm ăn, trong lòng cũng thấy thoải mái, thêm vào đó, Ngụy Trung Bảo tỏ ra hăm hờ chuyện gởi chẵn với nàng, vì vậy chuyện đó tạm gác sang một bên. Trời vừa sáng, Cảnh Phương nhớ lại những hành động của Tiểu Ngưu, thực sự nuốt không trôi cục tức đó. Một tên hài tử như vậy nếu không giáo huấn cho tốt, cứ để nó tự phát triển như thế, có phải là tệ hại không? Hôm nay nhìn trộm muội muội tắm, sờ mông mẹ kế, sau này thế nào chẳng trở thành thái hoa đại đạo, khắc tinh của nữ nhân chứ. Chuyện này không thể nào nhân nhượng được. Bây giờ mà nhân nhượng cho nó, tức là vô trách nhiệm với tương lai của nó. Nàng chính là muốn để Ngụy Trung Bảo dùng lời nói để phê bình nó là đủ rồi, ngàn vạn không nghĩ được Ngụy Trung Bảo lại động tay chân với nó. Cây gậy to như thế, lại vung mạnh như thế, bộ muốn giết con thật sao. Tuy không phải do nàng sinh ra nhưng cũng có tình thương. Cảnh Phương cảm thấy hơi hối hận vì đã tố cáo nó.

Bà liền tiến đến giữ Ngụy Trung Bảo lại khuyên nhủ: "Con nó vẫn còn nhỏ, đừng làm như vậy, chúng ta có thể từ từ rồi dạy dỗ nó."

Ngụy Trung Bảo thở hồng hộc nói: "Không được, không được, hôm nay mà không đánh chết thằng nghịch tử này, trong lòng ta không được yên. Cả đời ta đã làm điều oan nghiệt gì mà lại sinh ra thằng ác ma này." Nói xong lại giăng ra muốn đánh Tiểu Ngưu.

Cảnh Phương vội vàng ôm chặt lấy trượng phu, rồi quay sang phía thẳng Tiểu Ngưu tinh quái kêu lớn: "Tiểu Ngưu, con mau trốn đi, đi ra ngoài trốn ít ngày. Sau vài ngày, cha con bớt giận rồi hãy trở về."

Tiểu Ngưu nghe thấy, cảm kích nhìn kể mẫu một cái rồi quỳ sụp xuống, dập đầu hai cái, nói: "Mẹ, mẹ tha lỗi cho con, nhi tử con vô ý mạo phạm mẹ. Con chính là người có lỗi." Nói xong liền nhồm dậy, quay sang nhìn về phía Tiểu Tụ đang đứng với vẻ mặt lãnh đạm bên ngoài, rồi quay người bỏ chạy.

Tiểu Ngưu chạy một hơi thẳng ra đường cái quan về hướng nam thành môn theo thói quen. Đến được đường cái, Tiểu Ngưu mới thở phào một cái. Hắn cảm thấy như vừa tỉnh lại sau một cơn ác mộng. Hắn không hề trách cha mình, dù gì cũng là phụ thân của hắn, bởi nổi giận lên thì mới như thế. Hắn cũng không trách kể mẫu, kể mẫu bị hắn vô lễ, đương nhiên có quyền yêu cầu nam nhân trút giận ình. Có trách thì chỉ trách chính mình. Sao tự mình lại lộn xộn như thế, ánh mắt cứ như lột hết y phục người ta ra, đến nhìn người mà cũng nhằm nữa. Nhất định lúc đó là bị sắc làm mê tâm, nếu không thì với nhãn lực của mình, không thể nào mà nhìn nhằm người như thế.

Sự tình đã đến mức này, giờ mình biết đi đâu đây? Không biết có nên đến nhà bạn bè để trốn tránh không? Ở thành Hàng Châu, Tiểu Ngưu cũng kết giao với một số bằng hữu, loại người nào cũng có. Chỉ có điều hắn đối ý, không nên để bọn họ biết thì hơn. Ngụ Tiểu Ngưu ta tốt xấu gì cũng là một con người, một nam tử hán chân chính, nếu để người khác biết ta vì sao mà bị đuổi khỏi cửa, ta còn vác mặt đi đâu được nữa chứ? Loại chuyện tày đình này, tuyệt không thể tiết lộ được.

Giờ mình đi đâu đây? Một lúc lâu Tiểu Ngưu không thể quyết định được. Trong lúc đang do dự thì phía sau một chiếc xe ngựa chạy đến. Tiểu Ngưu quay đầu nhìn, thấy một cỗ xe kéo bởi những con ngựa cao lớn, màn

che trông rất đẹp. Quay sang nhìn xa phu thấy đó là một tiểu lão đầu trông khô cứng, để hai hàng ria mép đen nhánh.

Tiểu Ngưu vừa nhìn thấy liền mỉm cười. Hắn biết lão gia hỏa này, lão ta tên là Mai Tứ. Lão ta chính là phu xa ở phủ của Mai diêm vương, lão cùng với Tiểu Ngưu cúi đầu không thấy nhưng ngẩng đầu là nhận ra nhau ngay. Chưa đợi Tiểu Ngưu nói gì, Mai Tứ dừng xe lại, quay về phía Tiểu Ngưu cười cười hỏi: "Ngươi công tử, người đi tìm vui ở đâu đó?"

Tiểu Ngưu liền lấy lại vẻ mặt tiêu sái phong độ thường ngày, cười hi hi đáp: "Ta đang định ra ngoài thành du ngoạn. Mai lão đầu, chở ta đi một đoạn được không?"

Mai Tứ hơi nhú mày, vẻ mặt khó xử, chậm rãi nói: "Lần này chỉ sợ không được, trên xe là nữ quyến, rất không tiện, còn lần sau mà."

Lúc này rèm xe được kéo lên, lộ ra một khuôn mặt như trứng ngỗng, cặp mắt đen tròn rất sáng, bàn tay đang vén rèm vừa trắng vừa mềm, khiến người ta đắm say. Tiểu Ngưu nhận ra đây là Thất di đêm đó đã biểu diễn hoạt xuân cung đình xem.

Thất di nhìn Tiểu Ngưu, nói: "Đây là Tiểu Ngưu công tử mà, người muốn đón xe ư, vậy thì lên đi."

Mai Tứ quay đầu nhìn Thất di, nói: "Thất phu nhân, hắn là nam tử, chỉ sợ không tiện cho lắm."

Thất di mỉm cười nói: "Hắn thì coi là nam nhân gì chứ, vẫn còn là một tiểu mao hài tử. Cho hắn lên đi."

Mai Tứ trả lời: "Vâng, vâng, vâng."

Tiểu Ngưu không cần lão lên tiếng, tự mình nhảy lên xe, ngồi cạnh nàng. Trong xe chỉ có hắn và mỹ nữ đơn độc tương đối. Nghe Thất di cho

hắn lên xe, trong lòng Tiểu Ngưu mừng thầm trong lòng, cứ như sau khi lên xe sẽ làm được gì đó hay ho, hoặc là có thể tiến gần thêm một bước đến mộng tưởng của mình.

Thất di không xem Tiểu Ngưu là người lạ, dù gặp hắn mới có mấy lần, liền quay đầu sang hỏi Tiểu Ngưu: "Tiểu Ngưu à, người đi đâu chơi thế?"

Tiểu Ngưu chỉ chỉ về phía nam, nói: "Ta muốn tới Lão Quân miếu ở ngoại thành chơi."

Thất di "Ồ" lên một tiếng, nói: "Tiểu Ngưu à, chỗ đó cách đây xa lắm. Người sao có thể tự mình đi chứ?"

Tiểu Ngưu cười ha ha, hai tay vung ra một cái, nói: "Ta muốn luyện tập cước lực của mình nhiều hơn. Tục ngữ có nói, ném trái khố trong khố, trở thành kẻ hơn người mà."

Thất di cũng cười cười: "Hài tử này, mồm miệng rất láu lỉnh, so với cha người còn nói nhiều hơn."

Nghe nhắc cha, trong lòng Tiểu Ngưu liền run lập cập, ngồi trên xe mà nhớ lại vừa rồi phụ thân cầm gậy trong tay, mặt mày méo mó, bộ dạng cực kỳ hung dữ đáng sợ đuổi đánh mình, trong lòng rất không thoải mái, bèn không lên tiếng.

Thất di nhìn sắc mặt cũng biết Tiểu Ngưu có tâm sự, liền nói: "Tiểu Ngưu à, người đã đính hôn chưa?"

Tiểu Ngưu cười hi hi, nói: "Ta còn nhỏ, không muốn lập gia đình sớm như vậy. Ta vẫn còn muốn được tự do, tiêu diêu thêm mấy năm nữa."

Mĩ mục của Thất di dời lên trên mặt Tiểu Ngưu, nói: "Tiểu Ngưu người nhìn cũng không đến nỗi nào, hơn nữa trong nhà lại có điều kiện, nhất định có thể tìm thấy một cô nương tốt hiếm có."

Tiểu Ngưu nhìn khuôn mặt xinh đẹp lộ ra phong vận thành thực của nàng, bị mùi thơm trên người nàng hấp dẫn, nhin không được nắm chặt lấy tay nàng, si ngốc nói: "Nếu như ta có thể tìm được một nữ nhân vừa xinh đẹp lại vừa hiểu chuyện như Thất di, cuộc đời này của ta thỏa mãn lắm rồi. Ngoài điều này ra thì mộng tưởng gì cũng không có."

Thất di nhẹ nhàng cựa ra khỏi tay Tiểu Ngưu, nói: "Tự cổ hồng nhan đa phần đều bạc mệnh, mệnh của ta không hề tốt, người hãy cưới một người vợ mệnh tốt hơn đi." Nói xong đôi mắt xinh đẹp đỏ lên.

Tiểu Ngưu nhìn bộ dạng u oán của nàng, biết rằng cuộc sống của nàng không tốt đẹp như người khác tưởng tượng. Tên Mai diêm vương đó chẳng là thứ gì, không thể cho nàng được như ý nguyện. Tiểu Ngưu nhìn cái cổ thon dài và trắng nõn của nàng, lại nhớ tới tình cảnh hương diễm chiều đó. Hắn giống như lại nhìn thấy thân thể xích lô của nàng, nghe thấy nàng rên rỉ. Nàng ở trên người của nam nhân đung chạm, uốn éo, phong cuồng như sóng, tới giờ trong lòng mình vẫn còn nhớ rõ ràng như vậy. Hắn lại si tưởng, nếu nam nhân đè trên người nàng là hắn thì tốt biết mấy.

Tiểu Ngưu làm bộ như đang xem tướng, quan sát mặt nàng, nói: "Thất di nhìn không giống người bạc mệnh. Có lẽ hạnh phúc đang chờ nàng ở phía sau."

Thất di nhoẻn miệng cười, nói: "Vậy thì cảm ơn lời nói may mắn của người. Ta sẽ đợi ngày tốt đó đến."

Tiểu Ngưu hỏi: "Thất di bây giờ đi đâu đấy? Nhìn phương hướng, hình như là về nhà cha mẹ."

Thất di gật gật đầu, nói: "Ta đang muốn về nhà cha mẹ. Ngày hôm qua trong nhà có người tới nói, cha ta đã bệnh rồi, ta phải về nhà xem thế nào."

Tiểu Ngưu ồ một tiếng, mặt gần sát vào mỹ nữ, hắn đã có chút thần hồn bay bổng. Hắn chỉ muốn vươn tay ra để có thể ôm lấy nàng, nhưng hắn lại

không có cái gan ấy.

Hắn nhìn đôi môi đỏ mọng của nàng, nhớ lại chiều đó là đôi môi này ngậm lấy cây đại nhục bông đó, không nhịn được nhìn thêm vài lần. Hắn cũng rất muốn rút cây bông của mình ra, đưa vào miệng nàng, thưởng thức một chút tư vị gì đó.

Đang lúc hồ tư loạn tưởng, chiếc xe đó đã ra khỏi cửa thành, chạy trên đường đất. Chiếc xe đang chạy đột nhiên tròn thành mãnh liệt, Thất di hốt hoảng. Tiểu Ngưu phản ứng rất nhanh, loáng một cái ôm nàng vào lòng, tránh cho nàng bị thương tổn.

Như thế này càng hay, vừa bảo hộ nàng, còn có thể chiếm được tiện nghi.

MA ĐẠO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Diễm Ngộ

Tiểu Ngưu quàng tay ôm Thất di thái vào lòng, nhất thời cảm giác như đi vào trong giấc mộng. Thân thể nhu nhuyến trắng bạch đó làm cho hắc thần hồn điên đảo. Lúc Tiểu Ngưu nhìn vào đôi môi mọng của Thất di thái, hắc nhĩn không được áp miệng của hắc lên đôi môi đó. Tiểu Ngưu từ trước tới giờ lần đầu được nếm thử đôi môi của nữ nhân, chỉ biết nó thật hấp dẫn ngoài ra hắc không biết gì khác nữa. Làm sao hắc có được dũng khí to lớn như vậy, có lẽ cả bản thân hắc cũng không minh bạch. Có lẽ vì bị sắc tâm che mờ lý trí, đột nhiên hắc hoàn toàn quên hết việc phạm vào sắc giới lúc ở nhà. Hiện tại việc tối quan trọng với hắc, chính là hưởng thụ Thất di thái.

Thất di thái cũng bị hí lộng đến mê muội. Nàng không tưởng nổi tiểu nam hài này lại có gan làm chuyện như thế. Nếu đổi lại là một nam nhân cùng tuổi dám thất lễ với nàng, chắc chắn nàng đã hô hoán lên. Nhưng nàng bị tên tiểu nam hài này ôm hôn, nhất thời không biết phải xoay xử ra sao. Bị tên Tiểu Ngưu hôn một lúc lâu thì nghe thấy tiếng Mai Tứ hỏi vọng vào: "Thất phu nhân, người không bị xóc chứ?"

Thất di thái lúc này mới giật mình, đẩy Tiểu Ngưu ra, chỉnh trang lại y phục, rồi mới đáp: "Mai Tứ à, người đánh xe như thế nào vậy? Sao lại để xe xóc như thế?"

Mai Tứ giải thích với giọng đầy vẻ hối lỗi: "Xin phu nhân thứ lỗi, không biết tên hỗn đản thất đức nào lại đào trên đường một lỗ lớn. Con đánh xe quá nhanh, khi đến gần, nhận ra thì đã quá muộn."

Thất di thái thở dài một hơi, nói: "Được rồi, được rồi. Lúc trở về, người nên chú ý một chút."

Mai Tứ vui vẻ đáp: "Vâng, thưa phu nhân, khi quay lại dĩ nhiên con sẽ tránh nó."

Thất di thái ừm một tiếng, không nói thêm lời nào với hân. Ánh mắt nàng ta xoay sang khuôn mặt Tiểu Ngưu. Vừa rồi bị hôn một cái đến nỗi tay chân trở nên bất lực, gương mặt Thất di thái đỏ hồng lên như quả táo chín. Nhìn lại Tiểu Ngưu lần nữa thấy vẻ mặt hân có vẻ hưng phấn, hoan hỉ, cũng có một chút thẹn thùng.

Thất di thái trừng hân một cái, hừm một tiếng rồi nói: "Tên tiểu hài tử nhà ngươi thật là hồ nháo, mới chừng này tuổi đầu đã dám làm chuyện xấu xa như vậy. Đợi đến lúc gặp phụ thân ngươi, ta không thể không nói cho ông ta hay. Để xem lão ta thu thập ngươi ra sao."

Tiểu Ngưu hoảng hốt nói: "Thất di, người bỏ qua cho ta. Nếu nói chuyện này với phụ thân ta, sợ rằng cả đời này ta không thể trở về nhà."

Thất di thái nheo nheo mắt hỏi: "Nói thật đi, ngươi đã gây ra tai họa gì ở nhà vậy?"

Tiểu Ngưu lắc đầu nói: "Nói chuyện này thật rất ngượng. Ta sợ rằng nói ra người sẽ cười ta."

Thất di thái hít một hơi dài nói: "Ngươi đã chiếm tiện nghi của ta. Ta và ngươi xem như cùng một phía. Ngươi cứ nói đi, ta sẽ không nói lại cho người khác đâu."

Tiểu Ngưu do dự một chút rồi nói: "Cũng không có gì, chỉ là khi muội muội của ta tắm rửa, ta thường xem trộm thôi."

Nghe xong lời này, Thất di thái phì cười, gõ một cái vào đầu Tiểu Ngưu nói: "Cái tên tiểu tử nhà người, đúng là đáng bị phụ thân người lột da mà. Học cái gì không học, lại đi học cái đó. Có phải vì thế mà người bỏ nhà đi không?"

Tất nhiên Tiểu Ngưu không thể kể ra chuyện xấu thứ hai, liền nói: "Đúng vậy, phụ thân muốn đánh chết ta. Ta đành phải 'chạy là thượng sách'."

Thất di thái nén cười, nói: "Tiểu Ngưu à, người tuổi còn nhỏ nên đi theo con đường đúng. Chỉ cần người trở thành một nam tử hán chân chính, thành một đại anh hùng, thì muốn nữ nhân loại nào mà chẳng được?"

Tiểu Ngưu cố chấp nói: "Ta chỉ muốn mỗi muội muội Tiểu Tụ, với lại Thất di người. Ta thật sự rất thích người." Tiểu Ngưu thích nàng ta, bắt đầu từ cái đêm hôm đó.

Thất di thái tròn hai mắt, chỉ vào mặt mình nói: "Tiểu Ngưu, sao người lại thích ta? Ta lớn tuổi hơn người nhiều, hơn nữa đã có nam nhân rồi."

Tiểu Ngưu thầm nhủ, ta thích tất nhiên là vì cuộc biểu diễn ngoạn mục đêm hôm đó. Ngoạn mục đến mức khiến ta muốn nhào tới mà phi lễ với nàng. Nhưng chuyện này không thể nói ra, sẽ bị rất nhiều phiền phức. Vì vậy Tiểu Ngưu chỉ nói: "Nàng không biết rồi, Thất di, lần đầu tiên ta nhìn thấy nàng trên đại lộ, ta liền thấy mến nàng ngay. Nàng là nữ nhân đẹp hiếm có trong số nữ nhân ta từng gặp. Chỉ đáng tiếc là chúng ta gặp nhau quá muộn, không thì ta cưới nàng làm lão bà rồi."

Thất di thái nghe xong không khỏi cười một tiếng nói: "Tiểu hài tử người vẫn còn cố nói dóc. Nếu như chúng ta gặp nhau sớm một tí, chỉ sợ lúc đó người vẫn còn đang mặc tả."

Tiểu Ngưu mặt không nét cười nói: "Nếu đến một ngày nào đó, ta có đủ bốn sự, nàng có nguyện ý rời khỏi Mai Diêm Vương đi theo ta không?"

Nghe xong lời này Thất di thái nhất thời ngây ngốc, không tưởng được tên tiểu hài tử này lại có thể nói ra những lời cảm động như vậy với nàng. Đôi môi đỏ mọng hé mở, cảm kích nói: "Tiểu Ngưu à, Thất Di nghe được những lời này của người thật là cao hứng. Ta sẽ ghi nhớ những lời này. Chỉ sợ đến khi người muốn ta thì ta đã già rồi. Sẽ không có nam nhân nào thích ta nữa." Nói rồi cúi đầu nhìn xuống, giữ chặt đôi tay Tiểu Ngưu, nửa ngày cũng không chịu bỏ ra.

Tiểu Ngưu thấy nàng không ghét bỏ hẳn thì bạo gan ôm lấy Thất di thái vào lòng. Tay hắn do dự một lúc rồi chìa ra vuốt ve ngực nàng. Nơi đây liên tục phập phồng đầy đàn tính. Tiểu Ngưu từ nhỏ đến lớn chưa từng cảm nhận qua vật gì như thế này. Hắn thật sự muốn tiếp tục vuốt ve như thế. Hắn nguyện ý lịm đi trong cái cảm giác tuyệt vời này.

Thất di thái được Tiểu Ngưu vuốt ve cảm thấy vô cùng thư thái. Đôi mắt nàng nhắm hờ, cảm thụ thứ khoái cảm tên tiểu nam nhân này mang đến ỳnh. Vòng tay của hắn thật là mạnh mẽ. Cái vuốt ve của hắn thật là thô lỗ nhưng vì sao đó lại có khí khái nam nhân, hoàn toàn không giống chút nào với lão gia hỏa ở nhà. Thất di thái không khỏi buồn buồn nghĩ ngợi. Số ta thật là khổ, nếu ta gặp được một chàng trai tài mạo như thế này để cưới thì tốt biết bao. Ai mà ngờ được một nữ nhân xinh đẹp như hoa như ta đây lại phải thành thân cùng tên ác bá, xấu xa như thế.

Hai người không nói lời nào. Tiểu Ngưu hưởng thụ. Thất di thái cũng hưởng thụ. Tiểu Ngưu thực sự hi vọng con đường này vĩnh viễn không có điểm dừng. Nhưng đời không như ước nguyện. Trong lúc đang say sưa vuốt ve ôm ấp, cỗ xe ngựa từ từ dừng lại. Tiếng của Mai Tứ vang lên bên ngoài: "Ngụy Công Tử à, chúng ta phải chia tay rồi. Nơi này là ngã rẽ. Người muốn đến miếu Lão Quân phải đi đường kia."

Tiểu Ngưu nghe vậy vội rút lại cánh tay đang say sưa sáng khoái, trong lòng chợt cảm thấy lạnh lẽo. Hắn đưa mắt nhìn gương mặt xinh đẹp của

Thất di thái một lúc. Thất di thái lúc này mới tỉnh mộng, hỏi hăn: "Tiểu Ngưu, người có dự định gì chưa?"

Tiểu Ngưu mỉm cười nói: "Đi một bước tính một bước. Ta mãi mới có dịp đi ra ngoài như vậy. Ta muốn xem xem rời khỏi vòng tay của phụ mẫu rồi, liệu có chết đói không."

Thất di thái nhìn thẳng vào hăn nói: "Tiểu Ngưu à, chàng phải tự tin vào bản thân mình. Chàng chẳng phải rất muốn thiếp sao? Chỉ cần chàng có tiền đồ, có bốn sự, thiếp nguyện ý trở thành nô tì cho chàng."

Tiểu Ngưu nghe vậy hào khí bốc lên, nói dứt khoát: "Ta nhất định sẽ cố gắng để không làm nàng thất vọng. Nàng hãy chờ mà xem."

Thất di thái lấy trong người ra một thỏi bạc, nói: "Thiếp đoán chắc chàng không có tiền. Bạc này chàng hãy cầm lấy."

Tiểu Ngưu không khách khí nhận lấy, nói: "Sau này ta sẽ hoàn trả lại cho nàng. Khi nào ta mới được gặp lại nàng đây? Ta thực sự muốn được ngắm nàng thật nhiều."

Thất di thái cười nhẹ nói: "Chắc sẽ nhanh thôi. Hải tử ngọc, chàng mau đi đi thôi."

Tiểu Ngưu hừm một tiếng, nói: "Nàng hãy bảo trọng." Nói rồi định bước xuống xe. Thất di thái ở phía sau hăn nói: "Tiểu Ngưu, sau này khi không có ai, hãy gọi thiếp là Xuân Viên. Đó là nhũ danh của thiếp."

Tiểu Ngưu quay đầu nhìn nàng, sau khi nhẩm lại hai chữ 'Xuân Viên' vài lần, mới nhảy xuống xe. Rồi bọn họ đi theo con đường riêng của mỗi người. Tiểu Ngưu nhìn theo bóng chiếc xe ngựa xa dần. Thất di thái đưa đầu qua song cửa nhìn hăn. Trong mắt chan chứa nỗi u hoài làm cho lòng Tiểu Ngưu tan nát.

Hắn nhìn mãi cho tới khi chiếc xe ngựa hoàn toàn biến mất, sau đó hắn quay người đi theo con đường kia. Hắn nói muốn tới miếu Lão Quân chỉ là nói chơi vậy thôi chứ không phải định đi thật. Hiện tại không biết đi đâu thì cứ đến xem sao. Còn đi đâu nữa thì sẽ quyết định sau.

Miếu Lão Quân là nơi hắn hay đến chơi từ hồi nhỏ. Nhiều năm rồi hắn không trở lại đây. Hắn tự nhủ: Đêm nay ta không có chỗ nào để đi, tạm thời cứ nghỉ lại trong miếu. Ngày mai trời sáng, sẽ nghỉ lại xem muốn đi đâu. Dù sao đi nữa trời đất rộng lớn thế này, không sợ không có đường cho ta đi.

Đi hết một đoạn đường, hắn tiến đến một vùng đồi núi. Chỉ cần đi hết đoạn đồi núi này là đến miếu Lão Quân. Một đoạn đường núi này thôi đủ làm cho hắn mệt nhoài. Trước kia Tiểu Ngưu đến đây đều ngồi trên xe. Lần này trở lại đây, hắn giống như một cô nhi không nhà. Hắn bất giác cảm thấy cô độc vô cùng, như cả thế gian này chỉ còn mình hắn. Hắn chợt muốn đi thăm hết mọi núi cao sông rộng, danh lam thắng cảnh trên đất nước, để tìm những cao nhân hiền sĩ, theo họ học lấy một chút bản sự, tranh thủ tìm một chút tiền đồ. Cho lão gia của hắn thấy, nhi tử của lão tuy không làm ăn gì, không phát tài, nhưng ta sống còn tiêu sái hơn những kẻ khác, còn nhiều nhiệt huyết hơn kẻ khác. Ta phải từ thứ sâu bọ nhỏ bé trở thành rồng phụng bay lượn. Ta phải bay lên trời cao, để mọi người phải ngẩng đầu nhìn ta.

Nghĩ như vậy, ngực của Tiểu Ngưu ưỡn cao hơn, bước chân của hắn cũng mạnh mẽ hơn. Hắn bước về phía trước như thể đang bước trên con đường lát toàn bằng vàng, tiến về chiếc long tọa mà mọi người chỉ có thể đứng nhìn từ xa.

Đi mãi đi mãi, trời bắt đầu vẩn vù. Từ bốn phía mây đen tụ lại trên đỉnh đầu, sắc trời càng lúc càng tối đen. Bỗng một tiếng sét nổ vang, ánh chớp sáng lòa, khí thế kinh người. Một tên hài tử mười sáu tuổi đầu, tóc còn chưa búi như hắn cũng có chút sợ hãi. Hắn sợ rằng từ trên núi cao, hoặc từ trong rừng sâu bỗng nhảy ra một con hổ hoặc một con sói xám nào đó. Lúc đó ắt hẳn chẳng còn gì là du ngoạn nữa. Xét năng lực bản thân, tay không không

biết có chế phục nổi không. Có được một chút công phu Tam cước miêu, dùng để trộm gà bắt chó còn có thể miễn cưỡng chấp nhận, chứ dùng đao thương thật sự để đối phó với cường địch thì chuyện trứng chọi với đá là không còn nghi ngờ gì nữa. Tự mình không học được công phu nào cho đến nơi đến chốn, còn biết trách ai bây giờ? Nói đi nói lại, tất cả cũng tại cái lão phụ thân tham tiền của hã. Một chút xiu đó cũng không hiểu được. Ta học võ có gì không tốt chứ? Có một thân đầy bốn sự, ai còn dám khi phụ ta nữa? Ta không khi phụ người khác đã là tốt lắm rồi.

Bỗng nhiên một tiếng sét vang lên, chấn động khiến đất rung núi chuyển. Tiểu Ngưu cũng run lên, ồ lớn một tiếng. Hã biết trời sắp mưa to, thầm nghĩ phải tìm một chỗ an toàn để trú mưa. Vì vậy, hã bắt đầu quan sát địa hình, hi vọng có thể tìm được một chỗ trú mưa thật tốt.

Đúng lúc đó một ánh chớp lóe lên, làm đất trời đang u ám bỗng sáng lên như thể trời đang đổ tuyết. Trên sơn đạo bao la xám xịt một màu này, chỉ có mình Tiểu Ngưu hã. Mặc dù lá gan của hã không nhỏ nhưng trông ngực cũng run lên liên hồi.

Với tâm trạng lo lắng, hã dời chân tiến tới cây đại thụ không xa bên đường. Cây đại thụ này cành lá um tùm, thân cây to lớn mấy người mới ôm hết. Không tìm được sơn động nào, đứng dưới cây đại thụ này tránh mưa cũng tốt.

Hã còn chưa kịp đến chỗ cây đại thụ nọ, bỗng từ mé trái phía trước xẹt tới một đốm sáng hồng, "Xoạt" một tiếng, rồi nhanh chóng nấp dưới chiếc áo dài của hã. Tiểu Ngưu cảm nhận được đó là một con vật nhỏ có lớp lông mềm mại và đang hoảng sợ.

Không biết cái con vật quái quỷ nào lại chui xuống dưới áo hã, định làm gì đây? Tiểu Ngưu chậm chậm cúi người xuống, vén vạt áo lên, muốn nhìn cho thỏa trí tò mò.

Tiểu Ngưu vén vạt áo lên nhìn vào, chỉ thấy một con hồ ly, toàn thân lông vàng, chỉ có hai mắt là màu đỏ, đỏ rực như lửa vậy, trông rất có thần. Tiểu Ngưu không ngờ được đôi mắt đỏ này lại hấp dẫn đến thế.

Lúc này toàn thân nó đang run rẩy, ánh mắt chứa đầy sự sợ hãi.

Tiểu Ngưu nghe người ta nói, loại hồ ly này kêu là hỏa hồ, rất thân thiện với người. Nhưng nó sợ nhất là sấm vang chớp giạt. Nếu như bị ánh chớp quét qua người, tiểu mệnh sẽ khó bảo toàn.

Trong lòng Tiểu Ngưu cảm thấy đồng cảm. Hắn nghĩ con tiểu hồ này so với hắn còn đáng thương hơn. Hắn tốt xấu gì cũng không sợ sấm chớp, không sợ bất cứ thứ gì. Hắn đợi sau khi một tia chớp xoẹt qua, liền nhanh chóng ôm lấy con tiểu hồ vào lòng. Lại một tia chớp nữa đánh xuống khiến con tiểu hồ tự động tiến vào bên trong áo hắn. Hắn dùng tay ôm chặt nó, không để cho nó rơi xuống, nâng niu nó như là nâng niu trẻ nhỏ vậy.

Đúng lúc này, những hạt mưa to bằng hạt đậu trút xuống, sấm chớp vẫn liên tục không ngừng. Khí lạnh bắt đầu xộc lên. May mắn thay trong ngực Tiểu Ngưu đang ôm con tiểu hồ, nên toàn thân cũng thấy hơi ấm áp. Nhưng cùng lúc với mưa lớn, gió lạnh cũng thổi lên, hết trận này lại đến trận khác, làm cho hạt mưa theo đó mà đổi hướng tạt vào người của Tiểu Ngưu, làm hắn thấy không dễ chịu chút nào.

Tiểu Ngưu nhìn ra phía bên ngoài thấy cách chỗ hắn chừng vài trượng có một gốc đại thụ rất cao, đúng hơn là một gốc cây khô. Ở ngay giữa thân cây trông hơi tối tối giống như một cái huyết động. Tiểu Ngưu thầm nghĩ, ở trong đó nhất định sẽ rất thoải mái.

Vì vậy, Tiểu Ngưu ôm hồ ly trong tay, chạy như bay về phía khô thụ đó. Đến gần nhìn lại quả nhiên thấy có một hốc cây. Trong lúc vội vã, hắn quên không kiểm tra tình hình bên trong. Khi vào trong động rồi, hắn mới phát hiện một cảnh tượng bất ngờ. Đây hóa ra không phải là hốc cây đơn độc

như hắc tướng mà là một cái hốc lớn. Nguyên chỗ này gồm nhiều cây đại thụ, cây này cây nọ thông với nhau, tạo thành một hang động dài. Bên trong tối om, không nhìn thấy gì.

Sau khi vào trong động, Tiểu Ngưu đưa tay sờ mặt đất, không ngờ ở đây có một thảm cỏ dày. Nhất định chỗ này đã có người ở. Tiểu Ngưu bất kể chỗ này có người ở hay không, cứ phải nghỉ lại trên thảm cỏ trong động này. Nghĩ vậy, hắc ngòi trên thảm cỏ không hề lạnh lẽo, ẩm ướt này. Một cảm giác dễ chịu dâng lên.

Tiểu Ngưu thả con hồ ly ra bên cạnh hắc. Trong bóng tối chỉ thấy hai mắt nó ánh đỏ, lấp lánh nhìn như thể hai viên hồng bảo thạch. Trong mắt ánh hiện lên vẻ cảm kích pha lẫn hoảng sợ. Tiểu Ngưu thấy nhân tình nó như vậy, nhẹ nhàng vuốt lớp lông mao mượt mà của nó, thân thiết nói: "Tiểu hồ ly à, người thật là xinh đẹp. Nếu như người là nam nhân nhất định sẽ là một mỹ nam tử, còn nếu người là một nữ nhân thì sẽ là một đại mỹ nữ." Con hồ ly nghe xong đột nhiên kêu lên mấy tiếng, lại còn gật gật đầu. Tiếng kêu trong vắt dễ nghe vô cùng.

Tiểu Ngưu ngẩn ngơ nhìn nó, trong lòng thầm nhủ, người ta nói hồ ly tu hành ngàn năm có thể biến thành hình người. Không biết có chuyện đó thật không. Còn nói trên thân của hồ ly có hương thơm dụ người, dù có biến hóa thế nào cũng không thay đổi.

Nghĩ như vậy, Tiểu Ngưu dán mũi vào thân con hồ ly hít lấy hít để. Hương thơm dụ người đâu không thấy, chỉ nghe được mùi như mùi cá ươn. Hắc biết đó là mùi lông mao của động vật. Tiểu Ngưu thở dài một tiếng, trong lòng nghĩ, nếu như tiểu hồ này có thể biến thành một đại mỹ nhân, cùng ta trong bóng tối này mà hoan hảo, nhất định sẽ thật khoái lạc nha. Nghĩ tới tiền đồ không chắc chắn của hắc, không biết ngày mai sẽ đi về đâu, như thể đang lạc bước trong một vùng sương mù dày đặc.

Có lẽ kẻ mẩu nói đúng, cứ lang thang bên ngoài vài ngày, chờ cho ông già nguôi giận là có thể quay về rồi. Mình rốt cuộc cũng là con trai của ông ấy, mình có phạm phải tội lớn cũng là giọt máu của ông ấy. Chẳng lẽ ông già thật sự muốn đánh chết mình hay sao? Mình cũng chẳng gây tai họa gì ở bên ngoài. Mạo phạm kẻ mẩu và muội muội cũng chỉ là mâu thuẫn nội bộ mà thôi, không có gì là không thể hóa giải cả.

Tiểu Ngưu một tay ôm lấy hồ ly, nghe tiếng sấm, tiếng mưa, nghĩ vu vơ về tâm sự của bản thân. Chỉ cảm thấy hiu quạnh và đau khổ vô cùng, không biết phải giải quyết như thế nào mới tốt. Hắn thật muốn lao ra khỏi hốc cây, chạy băng băng trong sấm chớp và mưa lớn, gào thét, khóc than, hoặc là lăn lộn gì đó. Như vậy tâm tình chắc chắn sẽ tốt hơn một chút. Chỉ là có người bạn ngoại tộc ở bên cạnh, bản thân càng không thể làm như vậy. Đợi sau khi nỗi buồn của bản thân dần dần ổn định lại, trước mắt hắn tựa hồ như toàn là nữ nhân lơ lửng cùng với ánh mắt quyến rũ. Hắn cũng không phân biệt được rõ ràng đó là ai, dường như là kẻ mẩu, muội muội, lại có lẽ là Thất di thái.

Hắn không khỏi cười khổ mấy tiếng. Nói thực lòng, ta từ nhỏ là một đứa trẻ tinh nghịch nhưng chưa hề làm gì quá đáng. Ai ngờ từ khi thấy màn biểu diễn của Thất di thái liền loáng một cái trở nên mất nết. Đây là do ta bầm sinh đã thế, hay bởi sau này biến chất mà thành? Hắn cũng không biết rõ được.

Nghĩ đến đây, hắn bắt đầu cảm thấy mệt mỏi. Lúc này, hắn cảm thấy có một chiếc đầu đang cọ cọ vào bắp đùi của hắn. Tiểu Ngưu quay đầu nhìn, thì ra là hồng nhân hồ ly đang dụi đầu vào chân hắn.

Tiểu Ngưu mỉm cười, xoa xoa đầu nó, nói: "May mà người không phải là mỹ nhân, nếu không thì Tiểu Ngưu ta đã phạm tội rồi."

Con hồ ly đó tựa hồ như hiểu được lời hắn nói, bật lên vài tiếng kêu vui vẻ, hai mắt lộ ra tia hưng phấn. Tiểu Ngưu ngạc nhiên thốt: "Người hiểu

được lời của ta à?" Con hồ ly gật gật đầu mấy cái rồi lại tiếp tục dụi dụi vào người hân.

Tiểu Ngưu cảm thấy rất thú vị, hỏi tiếp: "Người có thể biến thành người không?"

Hồ ly nghe hỏi thì lắc lắc đầu mấy cái. Dựa vào hai luồng nhân quang màu hồng lấp qua lấp lại, Tiểu Ngưu có thể đoán được rằng con hồ ly đang lắc đầu, nên bất giác hân cảm thấy thất vọng. Hân lại nói: "Nếu như người có thể biến thành người, có thể nói chuyện như người, thì tốt nhất là nên biến thành một nam nhân. Nếu được như thế thì chúng ta có thể kết thành bằng hữu. Rồi khi ta có tâm sự, ta có thể kể cho người nghe. Người ta nói, loài hồ ly là loại động vật thông minh nhất. Nếu ta có chuyện gì buồn phiền, tin chắc người có thể giúp được ta."

Con hồ ly gật gật đầu như cũng đồng ý làm Tiểu Ngưu bật cười ha hả. Tay của Tiểu Ngưu vẫn cứ ve vuốt trên thân con hồ ly, trong lòng tràn đầy thương cảm. Tiểu Ngưu nói: "Hiện tại hai chúng ta thật giống nhau. Ta chỉ có một mình cô đơn, mà người cũng thế. Chúng ta thật sự là một cặp. Ta không biết người có nỗi khổ gì, nhưng ta biết ta thật sự rất khổ. Chỉ một lúc không thể nào giải hết được. Ta là một nam nhi, ta phải sống cho tốt. Người cũng phải như thế, nên trở thành một con hồ ly vui vẻ."

Nghe đến đó, con hồ ly lại vui vẻ kêu lên. Lúc đó bên ngoài trở nên yên tĩnh. Tiểu Ngưu bèn vạch đám cỏ trước động khẩu ra. Một khoảng trời sáng lạn hiện ra trước mặt. Không biết cơn mưa đã chấm dứt từ lúc nào.

Dưới vạt ánh kim quang, bầu trời như được gột rửa, không khí tươi mới, tất cả cây cối đều lấp lánh dưới ánh sáng. Trên các phiến lá xanh điểm vài giọt nước long lanh giống như các hạt trân châu khiến người ta phải ngẩn nhìn.

Nhìn thấy cảnh đẹp như vậy, Tiểu Ngưu cảm thấy thích thú, cao hứng nhảy ra khỏi động. Không ngờ bên ngoài có một vũng bùn do nước mưa tạo nên, tình cờ Tiểu Ngưu đạp trúng, bùn bắn tung lên khắp trên mặt trên người hắn. Hồ ly cũng từ trong động đi ra, thấy hình dạng thô thảm như thế của Tiểu Ngưu, không nhịn được bật cười vang.

Gương mặt Tiểu Ngưu đột nhiên như dài ra, đưa tay chùi vết bùn trên mặt, ra vẻ giận dữ nói: "Dám cười ta sao, muốn bị phạt à? Xem xem ta cho ngươi biết phải trái như thế nào?" Nói xong, cúi người xuống hất bùn tung toé về phía hồ ly.

Không ngờ hồ ly cũng khá tinh khôn, sớm đã tránh đi nấp ở phía xa xa, ngoái đầu lại nhìn Tiểu Ngưu với vẻ mặt đắc ý. Tiểu Ngưu đành phải chịu thua, than thở: "Ngươi, cái đồ gia hỏa kia, đúng là con quỷ tinh ranh." Sau đó, hắn nhìn sắc trời, lại nhìn đường, quay đầu lại nói với hồ ly: "Ta nói với tiểu gia hỏa nhà ngươi nha! Ta phải đi. Chúng ta sau này sẽ có dịp gặp lại."

Hồ ly nghe xong, ánh mắt tối sầm lại, nhìn Tiểu Ngưu không chớp mắt, rồi chạy tới dụi người vào đuôi hắn. Tiểu Ngưu nhìn thấy nó có vẻ quyến luyến mình, liền ngồi xuống, vừa vuốt ve nó vừa nói: "Đáng tiếc bây giờ không phải lúc. Nếu như là mấy ngày trước, chắc ta có thể đưa ngươi về nhà làm khách."

Hắn nghĩ đi nghĩ lại rồi nói: "Thật ra, nếu không phát sinh chuyện đó, chúng ta cũng không có duyên gặp mặt. Nếu như ngươi còn muốn gặp ta, chúng ta lại gặp nhau ở trước cái hốc cây kia. Có thời gian ta sẽ tới nơi đấy." Lúc hắn nhìn lại hồ ly thì ánh mắt nó đã ươn ướt.

Tiểu Ngưu rất cảm động, không nhịn được lại ôm hồ ly vào lòng, hôn nó mấy cái rồi mới thả ra, bảo nó bảo trọng, rồi mới cất bước theo con đường dẫn đến miếu Lão quân. Sau khi đi rất xa, hắn quay đầu nhìn lại, vẫn thấy hồ ly đứng ở chỗ đó. Tiểu Ngưu trong lòng cảm thấy rất ấm áp, vẫy tay từ biệt rồi bước nhanh về phía trước theo con đường hắn đang đi. Trong lòng

hắn tự nhủ đó thật sự là một con hồ ly đáng yêu. Chờ khi ta về được nhà, nhất định sẽ đem nó về nhà, chăm sóc nó thật tốt, tránh cho nó khỏi phải cực khổ chịu đựng gió sương và sấm sét.

Chẳng biết đã đi được bao lâu, rốt cục cũng qua khỏi vùng đồi núi, tiến vào vùng bình nguyên. Hai bên đường là những cánh đồng lúa ngút ngàn. Cây lúa được chăm khá tốt, cứ xanh xanh rì, trông như một biển lúa. Con đường này vừa trải qua cơn mưa, đôi chỗ biến thành màu đen. Nếu từ trên cao nhìn xuống, nhất định trông giống như vẽ một vệt đen xẫm trên một tấm vải xanh.

Tiểu Ngưu hít lấy hít để cái không khí trong lành sau cơn mưa, lại tiếp tục rảo bước đi tới. Có điều trên sơn lộ cũng có ít bùn khiến giày hắn dính bê bết không ít. Đúng lúc đang xăm xăm đi về phía trước, bỗng phía trước xuất hiện mấy người phi ngựa đến. Tất cả bọn họ đều là những đạo sĩ áo xanh. Đi đầu là một lão đầu râu tóc bạc trắng, lỗ mũi to hồng hồng.

Bọn họ đi đến trước mặt Tiểu Ngưu thì đột nhiên dừng ngựa lại. Lão đạo kia nhoẻn miệng cười với Tiểu Ngưu một cái rồi nói: "Anh bạn nhỏ, bản đạo muốn hỏi thăm người về một người."

Tiểu Ngưu thấy lão đạo tỏ ra quá khách khí, cũng đứng lại cười nói: "Đạo trưởng, người cứ việc hỏi."

Trước tiên lão đạo xuống ngựa. Những người còn lại cũng xuống ngựa theo. Lão đạo cười nhẹ nói: "Bản đạo hỏi người về một người. Không biết người có thấy qua người đó chưa?"

Tiểu Ngưu hỏi lại: "Hình dạng người đó như thế nào?"

Lão đạo trầm ngâm một lúc rồi nói: "Người đó là một lão nhân cao to, đen thui, có một chòm râu đen tua tủa như con nhím, còn bị chột một bên mắt. Anh bạn, có nhìn thấy người nào như vậy chăng?"

Tiểu Ngưu thầm đánh giá nhóm người này. Ngoại trừ lão đầu ra, những người khác đều lạnh như băng. Tuy vậy hắn cũng thành thật trả lời: "Bẩm đạo trưởng, tôi đi thẳng một đường từ Hàng Châu đến đây, tịnh không có gặp người nào cả, nói chi tới một lão nhân chột mắt."

Lão đạo nhìn Tiểu Ngưu, thở dài một một tiếng, rồi nói: "Vậ cảm ơn tiểu bằng hữu, chúng tôi còn phải lên đường. Tiểu bằng hữu nếu có rãnh, xin mời đến thăm Thái Sơn. Bần đạo chính là Thái Sơn Nhất Huyền Tử." Nói xong, chắp hai tay vái chào. Tiểu Ngưu chưa kịp đáp lễ, lão đạo đã lên ngựa dẫn mọi người đi mất.

Tiểu Ngưu nhìn theo phía sau lưng bọn họ, trong đầu cảm thấy có chút không rõ ràng. Hắn không biết Nhất Huyền Tử là nhân vật như thế nào, cũng không biết Độc nhãn long mà họ muốn tìm là người ra sao. Giữa bọn họ có quan hệ gì, không cách nào hình dung ra nổi.

Ai cần biết hắn là ai chứ? Có quan hệ gì với ta đâu? Tiểu Ngưu định thần lại rồi tiếp tục đi theo con đường của mình.

Đi được một đoạn đường, trước sau lại gặp phải hai nhóm người. Một nhóm thì toàn hòa thượng, một nhóm thì toàn ni cô, đều hỏi thăm Tiểu Ngưu về một người. Cũng chính là người mà Nhất Huyền Tử muốn tìm. Tiểu Ngưu tất nhiên trả lời không biết. Trong lòng hắn âm thầm suy nghĩ, người đó là người nào mà có quá nhiều người quan tâm như vậy. Liệu có phải là một tên gia hỏa đại ác ma nào đó không?

Đến gần miếu Lão Quân hơn, Tiểu Ngưu tự nhủ trong lòng, tối nay tốt nhất là trú ở đó, ngày mai mới quyết định xem phải đi đâu. Thế giới này rộng lớn như vậy, chắc chắn phải có nơi cho Tiểu Ngưu ta tung hoành.

Đang đi thì phía trước có hai kỵ mã chạy đến. Nhìn từ xa thấy rõ là hai nữ tử trẻ tuổi. Một hồng y, một bạch y, vóc dáng đều tuyệt vời, khiến người khác phải nghĩ rằng khuôn mặt các nàng ắt là rất xinh đẹp.

Nháy mắt họ đã đến dừng lại trước mặt, Tiểu Ngưu không ngăn được ngược nhìn bọn họ với vẻ si ngốc. Hồng y nữ tử phía trước tuổi tác có lẽ cũng xấp xỉ hắc, mi cong mắt đẹp, mặt phấn má đào diễm lệ. Cặp mắt đen láy tỏ ra linh động phi thường. Mỗi lần chuyển ánh mắt, thần quang lấp lánh thể hiện rõ sự hoạt bát và thông minh. Vẻ mặt tươi cười sáng rỡ, thân thể tràn đầy khí tức thanh xuân thơm ngát. Dáng vẻ này thật ra là hơn hẳn muội muội Tiểu Tụ của hắc rồi.

Quay sang nhìn bạch y nữ tử lại càng khiến cho Tiểu Ngưu trở mắt ngây dại, hồn vía như bay đâu mất. Hồng y thiếu nữ đã có thể xem như mỹ nữ hạng nhất rồi nhưng so với bạch y thiếu nữ cũng vẫn còn kém. Chỉ như áo vải so với áo gấm mà thôi. Có thể nói nàng ta thuần khiết mỹ lệ siêu phàm, phong thái yêu kiều tha thướt. Thần thái lãnh đạm nhưng cao ngạo khiến người khác không khỏi có cảm giác như thấy núi à không dám ngẩng mặt nhìn, càng làm tăng thêm vẻ thần bí thâm trầm của nàng.

Tiểu Ngưu ngây ngô nhìn bạch y thiếu nữ. Mỹ nữ bạch y đó không thềm ừ hử một tiếng, chuyển ánh mắt về hướng khác, không thềm để ý đến Tiểu Ngưu. Thiếu nữ áo hồng liền trừng mắt quát lên: "Này, tiểu tử, sao mà nhìn chòng chọc người ta hả? Coi chừng bốn cô nương cho tên tiểu tử thói nhà người một đòn bây giờ."

Tiểu Ngưu lúc này giống như vừa bừng tỉnh mộng, cố gắng hết sức chuyển ánh mắt sang hướng khác. Hắc cười gượng gạo nói: "Xin lỗi, xin lỗi! Nhị vị cô nương quá xinh đẹp, đẹp tới nỗi khiến ta hoàn toàn bị mê hoặc. Thỉnh nhị vị cô nương đừng trách ta! Ta giờ đây xin tạ lỗi với hai nàng." Vừa nói vừa hướng về hai cô nương ấy vái một vái.

Bạch y thiếu nữ lúc đó đang nhìn cảnh sắc xung quanh, không có phản ứng gì. Tuy nhiên hồng y thiếu nữ bắt đầu cười khúc khích: "Người quả thật là khéo nói. Bỏ đi! Chúng ta không trách người. Dầu sao đa số nam nhân gặp chúng ta đều biểu hiện giống như người vừa này."

Bạch y thiếu nữ nghe thấy, lông mày hơi nhăn lại một chút nói: "Sư muội à, không được nói lung tung. Sư phụ mà biết có thể sẽ tức giận." Thanh âm này rất thanh nhã êm tai, nghe như nhạc trên tiên đình. Tiểu Ngưu nghe thấy lại một lần nữa mê mẩn, ánh mắt lại gắn chặt lên thân thể thiếu nữ đó, trong đầu lại như u u mê mê. Hắn tự nhủ trong lòng, trên thế gian này không ngờ lại có mỹ nữ đẹp đến thế, quả thật không thể tưởng tượng được nha. Ta làm sao nghĩ ra cách gì có thể khiến nàng ta theo ta suốt đời. Nàng ta so với Tiểu Tụ có lẽ hơn rất nhiều. Nếu đem so sánh, Tiểu Tụ bất quá chỉ là một vì sao nhỏ, còn nàng là một chùm sao bao quanh vầng trăng như vòng hào quang. Vẻ đẹp rực rỡ huy hoàng của nàng che mờ tất cả mọi thứ.

Hồng y thiếu nữ cười khê nói: "Muội nói sự thật mà! Chắc sư phụ lão nhân gia cũng không trách phạt muội đâu." Nàng liếc nhanh về phía sư tỷ, rồi lại chuyển ánh mắt hướng về Tiểu Ngưu, thấy Tiểu Ngưu lại nhìn chòng chọc không rời về phía sư tỷ, trong lòng thấy bất bình, không kìm được lớn tiếng: "Ái chà, người vẫn đang nhìn gì đó? Không sợ mắt nổi mụn sao?"

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, vội vàng hướng ánh mắt vào hồng y thiếu nữ nói: "Cô nương, các người tìm ta có chuyện gì?"

Hồng y thiếu nữ này nói: "À, chúng ta đang muốn hỏi người tung tích một người." Tiểu Ngưu sớm đã đoán được nhất định là tìm cái tên gia hỏa mà ai cũng đi tìm kia. Tiểu Ngưu đoán không sai, người mà thiếu nữ hỏi đúng là người đó.

Tiểu Ngưu không đáp mà hỏi lại: "Cô nương, người kia là ai vậy? Các người tìm hắn làm gì?"

Thiếu nữ kia hừ lạnh nói: "Tên kia chính là một tên đại bại hoại. Hắn đã trộm mất một món bảo bối và gây tội ác khắp nơi. Không bắt được hắn, không biết sẽ có bao nhiêu người thụ hại nữa?"

Tiểu Ngưu liên tục gật đầu nói: "Thì ra là thế. Thì ra hai vị cô nương là hai nữ hiệp thể thiên hành đạo. Thật sự là đáng bội phục nha."

Hồng y thiếu nữ nở một nụ cười trên mặt nói: "Nịnh hót ít thôi. Rốt cuộc người có gặp tên bại hoại đó không?"

Tiểu Ngưu cười khố đáp: "Thật là đáng tiếc. Ta chưa gặp qua người này."

Hồng y thiếu nữ lộ vẻ thất vọng, nói: "Vậy thì ta phải đi tìm tiếp thôi." Nói xong quay sang nhìn vị sư tử trầm mặc của nàng ta. Sư tử nàng nói: "Chúng ta đi thôi, không cần thiết phải lãng phí thời gian với những kẻ vô can." Hồng y thiếu nữ đáp vâng một tiếng.

Tiểu Ngưu nghe được lời ấy thì cảm thấy khẩn trương hẳn lên. Tự nghĩ, thật không dễ nào gặp được những giai nhân như thế này, làm sao có thể bỏ qua dễ dàng như vậy? Ít nhất cũng phải tìm hiểu xem bọn họ là ai chứ? Vì vậy, Tiểu Ngưu vội nói: "Cô nương, tuy hiện giờ ta chưa gặp nhưng sau này biết đâu sẽ gặp? Nếu quả thật ta gặp được hẳn, làm sao ta có thể thông tri cho chư vị đây?"

Hồng y thiếu nữ chớp chớp đôi mắt, nói: "Điều đó dễ thôi. Nếu người gặp được hẳn thì mau mau đến Lao Sơn báo tin. Đến đó cứ hỏi tìm ta 'Hồng Diễm Ngọc Nữ' Giang Nguyệt Lâm là được."

Tiểu Ngưu rất vui mừng. Không ngờ lại có thể biết được phương danh và sơn môn của nàng dễ dàng như vậy. Ánh mắt của hắn chuyển sang nhìn bạch y thiếu nữ, rồi hỏi: "Còn vị cô nương này, xin hỏi xưng hô như thế nào?"

Hồng y thiếu nữ Giang Nguyệt Lâm nói: "Đây là sư tử của ta, được xưng là 'Hàn Hương Tiên Tử'..." Nàng vừa định nói đến phương danh thì bạch y thiếu nữ kia đã cắt ngang: "Bất tất phải cho hắn biết. Chúng ta đi thôi."

Giang Nguyệt Lâm vội ứng tiếng, rồi quay lại nói với Tiểu Ngưu: "Tiểu huynh đệ, chúng ta phải đi đây. Nếu có tin tức gì, người nhất định phải báo cho chúng ta biết đó nha."

Tâm tình Tiểu Ngưu rất vui vẻ, bao nhiêu tâm sự u ám bấy lâu nay đều tiêu tan cả. Tiểu Ngưu kiên quyết nói: "Nguyệt Lâm tỷ tỷ, Hàn Hương tỷ tỷ, các vị cứ yên tâm. Một khi có tin tức gì, Ngụy Tiểu Ngưu này nhất định sẽ mọc ra đôi cánh, bay thẳng đến quý sơn môn phi báo lập tức."

Giang Nguyệt Lâm nghe Tiểu Ngưu gọi mình là tỷ tỷ, lại thêm nghe cái tên của gã ngộ nghĩnh, bất giác bật tiếng cười giòn tan. Bạch y thiếu nữ kia thì khinh miệt liếc nhìn Tiểu Ngưu một cái. Mặc dù cái liếc nhìn đó không có hảo ý gì nhưng Tiểu Ngưu lại cảm thấy như vừa có một ngọn gió xuân thổi ngang qua mặt, khiến gã rất vui mừng và cực kỳ cao hứng.

Giang Nguyệt Lâm nhìn Tiểu Ngưu mỉm cười, rồi cùng sư tỷ bỏ đi. Tiểu Ngưu thì đứng lặng nhìn theo hình ảnh bọn họ khuất dần. Lúc này trông gã như một bức tượng điêu khắc được đặt giữa trời. Một lúc sau, hai thiếu nữ ấy đã không còn thấy hình bóng đâu nữa. Tiểu Ngưu hồi tưởng lại cuộc gặp gỡ vừa rồi, thật không thể ngờ được đó là sự thật. Đó chẳng khác nào một giấc mộng đẹp để khiến người ta chẳng muốn tỉnh lại. Nhưng đó lại là sự thật hoàn toàn. Dung mạo xinh đẹp của nhị vị cô nương kia quả đã khắc sâu vào tâm khảm của gã.

Tiểu Ngưu khẽ nhắm mắt, lập tức thấy được hình ảnh của Giang Nguyệt Lâm và sư tỷ của nàng. Bạch y mỹ nữ đó quả thật là một vưu vật của thế gian. Tiểu Ngưu ta mà lấy được nàng làm thê tử thì, hắc hắc, thật là không sống uổng kiếp này. Thất di thái khi thoát y hoàn toàn đã làm kinh động nhân tâm như thế, nếu như bạch y mỹ nữ này cũng thoát y như thế thì cảm giác sẽ như thế nào nhỉ? Nghĩ tới đây, Tiểu Ngưu thật không dám tưởng tượng tiếp nữa.

Giang Nguyệt Lâm nói biệt hiệu của sư tỷ nàng là 'Hàn Hương Tiên Tử' quả thật xứng với người nha. Cũng chỉ có mỗi tên gọi đó là phù hợp với nàng ta. Chỉ là gương mặt có hơi lạnh lẽo. Nếu như nàng ta có thể cười với mình một cái thì thật là tuyệt không sao nói hết được.

Bọn họ ở Lao Sơn, đó là địa phương nào nhỉ? Chỉ biết là nó ở Sơn Đông. Nếu có thời gian rảnh nhất định đến đó xem xem, tìm có gì đó để gặp hai vị mỹ nữ. Cả nàng Giang Nguyệt Lâm nữa cũng thuộc loại nữ nhân hiếm có. Vì Tiểu Ngưu ta đã muốn cưới nàng 'Hàn Hương Tiên Tử' đó thì cưới luôn cả Giang Nguyệt Lâm luôn. Tiểu Ngưu ta có thể gánh vác thêm một chút, không định chỉ tán tỉnh một thiếu nữ. Tiểu Ngưu tưởng tượng đến những cảnh phong lưu rồi hạ lưu, trên mặt liền lộ ra một nụ cười thô tục.

Lại đi thêm một chặng nữa, giờ đã có thể nhìn thấy miếu Lão quân. Nó nằm ngay trên đường lớn, phía trước một ngọn đồi nhỏ, chỉ là một ngôi miếu nhỏ đã lâu lắm rồi không được tu sửa, may mắn là cửa nẻo vẫn còn nguyên. Lúc Tiểu Ngưu tiến vào cổng, trông sắc trời đã bắt đầu tối. Nhìn ngó chung quanh một lượt, thấy khá yên ắng, chẳng có người nào, Tiểu Ngưu cảm thấy hơi sợ. Nó cố lấy lại can đảm, dù sao nó cũng chỉ là một thằng bé to xác.

Vừa tiến vào miếu, Tiểu Ngưu nghe bụng mình sôi òng ọc. Nó tự nhủ, ta phải tìm cái gì đó để ăn, sau đó mới có thể ngủ được. Hắn nhìn trái rồi nhìn phải, phát hiện không xa đó lắm có một cánh đồng bắp, liền chạy đến trộm lấy mấy trái bắp, may mà không ai trông thấy.

Cầm mấy trái quay lại, nó lấy chân hất mở cánh cửa. Nhìn vào trong miếu, dưới ánh sáng mờ mờ chỉ thấy được gian sảnh giữa, ngay trước tượng thờ thật kỳ lạ lại là một cỗ quan tài đen kịt. Tiểu Ngưu giật nảy người một cái theo bản năng, vội vã nhảy lùi lại, mấy trái bắp rơi cả xuống đất. Phản ứng kế tiếp của nó là quay người bỏ chạy. Vừa chạy được mấy bước, Tiểu Ngưu liền dừng lại, trong lòng nghĩ, cũng chỉ là một cỗ quan tài thôi, có gì

mà phải sợ chứ? Trong quan tài tất nhiên là người chết, người chết thì không thể cử động được. Ta mà sợ nó thì thật là thúi.

Nghĩ như thế xong, trong lòng nó cảm thấy nhẹ nhõm. Nó xoay người, nhặt lại mấy trái bắp, cắn răng bước tới, lấy hết can đảm tiến vào trong miếu. Nó không đóng cửa ngay mà cứ để cửa mở như thế. Nếu như trong miếu phát sinh biến cố gì, chạy là hay nhất.

Tiểu Ngưu bỏ trái bắp trên đồng cỏ khô rồi quay sang nhìn cổ quan tài. Bây giờ nhìn gần, Tiểu Ngưu mới phát hiện ra cổ quan tài không phải màu đen mà là màu đỏ sậm như bình thường. Hai cái khung cong phía trước trông thật lạ, quan tài đầy thật kín, không hề thấy chỗ nối.

Tiểu Ngưu nhìn chăm chăm vào cái vật đáng sợ đó, trong lòng nghĩ, trong đó trống không hay có ai không nhỉ? Vừa nghĩ đến đó trống ngực lại đập thành thịch. doc truyện tại . Tiểu Ngưu ôm lấy ngực, mắt xoay sang nhìn về phía tượng Lão quân. Lão quân toàn thân mặc đạo bào, sau lưng đeo trường kiếm, bộ dạng thật trang nghiêm, thần thánh.

Tiểu Ngưu nghĩ rằng có một cổ quan tài ở bên cạnh dù sao cũng không phải chuyện tốt đẹp gì, liền chuyển ánh mắt, quỳ sụp trước tượng thờ, khấu đầu cầu khẩn: "Cầu Lão quân gia gia phù hộ cho Ngụy Tiểu Ngưu con được bình an, chuyển rủi thành may, gặp ma hàng ma, gặp quỷ trừ quỷ, chung quy là được yên bình, hưởng trọn vinh hoa phú quý. Hay nhất là cưới được các mỹ nữ Tiểu Tụ, Giang Nguyệt Lâm và Hàn Hương Tiên Tử. Đệ tử lúc đó nhất định sẽ vô cùng cảm kích. Đệ tử chắc chắn sẽ tu sửa xây mới ngôi miếu này, định kỳ cúng tế cho lão nhân gia." Tiếp theo đó là một tràng dài lê thê toàn những lời cầu phúc lành và cầu xin nhiều lợi lộc, của cải. Chắc chắn nếu Lão quân quả thật nghe được mấy lời đó ắt hẳn không thể nhịn được cười. Ôi trời, trên đời có chuyện gì tốt đều bị tên Ngụy Tiểu Ngưu này giành hết.

Sau khi khẩn vái một hồi, trong lòng Tiểu Ngưu cảm thấy an tâm. Nó đứng dậy, rời xa cổ quan tài hết mức có thể. Nó chờ một lúc, không thấy có điều gì bất thường mới đóng cửa miếu lại. Trong miếu lập tức trở nên tối đi. Tiểu Ngưu lại cảm thấy đói liền tìm một chỗ sạch sẽ nhóm lửa nướng bắp.

Dưới ánh lửa lập lòe, từ vị trí chỗ Tiểu Ngưu ngồi nhìn về hướng cổ quan tài, trông như nó đang nhúc nha nhúc nhích. Phát hiện được điều đó, tim Tiểu Ngưu lại như muốn rút ra khỏi ngực.

Tiểu Ngưu do dự tiến đến gần quan tài, cẩn thận quan sát một hồi, thấy nó vẫn yên ổn nằm nguyên một chỗ, không có chuyển biến gì mới thở một hơi nhẹ nhõm. Nó hiểu ra chỉ vì mình quá đa nghi nên hoa mắt.

Tiểu Ngưu quay lại ngồi bên đồng lửa, chăm chú lo nướng bắp. Nướng xong thì mùi thơm bắt đầu tỏa khắp nơi làm cho càng thêm hơn. Bụng Tiểu Ngưu lại càng kêu réo dữ hơn, hăn liền ăn lấy ăn để. Đối với người đang đói, những thứ hết sức bình thường cũng trở thành có hương vị.

Sau khi ăn no, Tiểu Ngưu ra ngoài miếu tìm củi, ôm vào một ôm. Hăn định đốt lửa cho ấm. Và lại có ánh lửa, lòng can đảm của hăn cũng được củng cố phần nào. Phải biết là trong miếu còn có một cổ quan tài nữa.

Tiểu Ngưu trái cỏ khô bên cạnh đồng lửa, xem như giường ngủ, tối đến sẽ nghỉ ở đó. Đến khi trời tối hăn, Tiểu Ngưu xếp lại đồng lửa cho sáng hơn rồi để nguyên quần áo nằm xuống, ánh mắt hướng về phía cổ quan tài. Nếu như có biến cố gì, mình nhất định phải dậy thật nhanh để chạy thoát mạng.

Vừa nằm xuống thì trong lòng lại cảm thấy lo lắng. Một lúc sau, thấy không có bất kỳ động tĩnh gì, hăn mới thấy an tâm trở lại. Mắt vừa nhắm đã ngủ mất không biết từ lúc nào. Trong giấc mơ, hăn thấy phảng phất như đang trở về ngôi nhà ấm cúng của mình, lại chơi đùa cùng muội muội Tiểu Tụ yêu quý. Bất quá lần này không phải chơi đùa theo cách của những tiểu hài tử nữa mà bắt đầu hảo sự hoan lạc của chính hăn.

Tựa hồ như đang ở trên một đồng cỏ xanh, không khí thoang thoảng hương hoa, chung quanh không có một ai, chỉ có hai người bọn họ. Hắc nắm tay Tiểu Tự, trước là đi tản bộ ngắm cảnh, sau từ từ tiến đến gần một khu rừng nhỏ nơi cỏ mọc dày và cao. Tiểu Ngưu ngắm nhìn dung mạo mỹ miều của Tiểu Tự, sắc dục trong lòng nổi lên, hắc rất muốn làm một điều gì đó.

Hắc ôm Tiểu Tự vào lòng, miệng vừa hôn đôi môi đỏ, tay vừa ve vuốt những nơi mỹ diệu của nàng. Tay hắc mò vào trong áo ngoài, nhẹ nhàng xoa nắn gò ngực, làm mặt Tiểu Tự đỏ hồng lên như ráng chiều, miệng rên lên nhẹ nhẹ. Tiểu Ngưu nghe thấy lại càng vui sướng.

Đang say sưa đùa nghịch, đột nhiên nghe thấy một âm thanh chói tai, Tiểu Ngưu kinh động, lập tức bừng tỉnh. Tiểu Ngưu ngồi bật dậy trên nền cỏ khô. Mọi cảnh vật mỹ diệu kia đều biến mất cả, chung quanh hắc vẫn là ngôi phá miếu. Ngọn lửa giờ chỉ còn hiu hắt nhưng cũng đủ để nhìn thấy cái quan tài vốn có thể khiến lông tóc người ta dựng đứng lên. Thấy rõ cổ quan tài vẫn chẳng có điều gì dị thường, lòng Tiểu Ngưu nhẹ lại, thầm nhủ, nếu như trong đó quả thật có quái vật nào đó, nó chắc chắn không thể dễ chơi được.

Vừa mới định nằm xuống ngủ tiếp thì từ ngoài cửa vọng lại tiếng vó ngựa. Tiếng vó ngựa lộn xộn, như xa như gần, chẳng bao lâu đã đến bên ngoài cửa. Tiếng vó ngựa vừa dừng hắc thì cửa miếu đã bị mở tung. Chỉ thấy có nhiều đèn lồng nhỏ xuất hiện trước mắt. Một toán hán tử hắc y rầm rập tiến vào, ước chừng khoảng ba mươi người. Ai ai cũng mang bội đao hoặc quải kiếm, mặt cực kỳ hung ác, mới nhìn đã biết là không phải người tốt. Cầm đầu bọn họ là hai người. Một người trông hơn bốn mươi tuổi, tay cầm đại đao, mắt xếch, bên trái khuôn mặt có một vết sẹo trông rất đáng sợ. Gã kia khuôn mặt dài sọc, cầm nhọn hoắt, dáng vẻ cực cần hung tợn. Gã này mang trường kiếm.

Mọi người đã vào trong miếu, đang nhìn ngó quang cảnh bên trong, nhìn qua cổ quan tài rồi cuối cùng tất cả tập trung ánh mắt vào người Tiểu Ngưu. Tiểu Ngưu nhìn thấy đám khách không mời mà đến này liền đứng dậy. Hắn chẳng hề sợ hãi, đối mặt với hai người cầm đầu hỏi: "Các người là ai vậy? Định làm gì vậy?"

Tên mặt sẹo chẳng đáp lời nào mà chỉ liếc nhìn Tiểu Ngưu một cái rồi quay sang cổ quan tài. Tên mặt dài trả lời: "Bọn ta là người của Kim Sa bang ở Giang Tây. Người này là đại ca chúng ta, kêu là 'Tiểu Yêm Thất Quân' Mạnh Giao. Còn ta chính là nhị đương gia, tên gọi 'Đan Thủ Kinh Thiên' Hoa Đông. Còn lại đều là những huynh đệ của bọn ta."

Tiểu Ngưu căn bản chưa từng nghe thấy bao giờ nhưng vẫn cười đáp: "Ồ, cửu ngưỡng, cửu ngưỡng."

Hoa Đông nhìn Tiểu Ngưu từ trên xuống dưới rồi hỏi: "Tiểu tử, còn người là ai, sao lại trú ở đây?"

Tiểu Ngưu vỗ ngực mình đáp: "Ta tên là Ngụy Tiểu Ngưu, cũng vừa mới ra giang hồ, mọi người gọi ta là 'Bàn Cổ Khai Thiên'." Nói xong liền mỉm cười. Hắn thuận miệng thối phòng lên, cũng định đánh bóng gương mặt mình một chút.

Hoa Đông vắt nát óc mà không nhớ nổi ở đâu lại có một nhân vật như vậy. Mạnh Giao đang đứng trước cổ quan tài vẫy tay gọi Hoa Đông nói: "Lão nhị, người sang đây một lúc."

Hoa Đông bước sang bên đó hỏi: "Đại ca, có chuyện gì à? Có phải đúng như huynh đã nghi ngờ..." Nói đến đó, ánh mắt đảo qua đảo lại rồi hắn lập tức dừng phắt.

Mạnh Giao gục gặc đầu nói: "Không phải là không có khả năng. Trước đã có người nói hắn chạy trốn đến vùng Hàng Châu này. Nhiều người tìm

kiếm như thế nhưng đều không thấy tung tích gì cả. Hẳn tất nhiên là trốn đến cái nơi mà người ta không bao giờ nghĩ đến này."

Hoa Đông suy nghĩ một chút rồi nói: "Đại ca, vậy bọn ta cứ coi một lần cho rõ ràng." Vừa nói xong mọi người đều giơ cao đèn lên. Tiểu Ngưu trông thấy lấy làm tò mò, biết rằng bọn họ muốn mở quan tài để xem bên trong. Hẳn cũng muốn biết bên trong quan tài có điều gì bí mật. Tự mình nguyên cũng có hơi chút lo sợ nhưng ở đây có nhiều người như thế còn phải sợ gì nữa chứ. Hẳn cũng tiến lại gần, hướng ánh mắt chăm chú vào đó.

Lão đại ra lệnh ngắn gọn, vài huynh đệ liền nhắc mở nắp quan tài. Nắp vừa mở ra, một mùi xú uế lập tức tỏa ra khắp nơi, xộc thẳng vào mũi khiến người ta phải buồn nôn. Nhìn vào bên trong chỉ thấy thi thể một lão thái thái, tóc bạc trắng, khuôn mặt nhăn nheo, miệng há hốc không còn lấy một cái răng. Mắt bà lão mở trừng trừng, ánh mắt như nhìn đâu đó xa xăm, mười phần đáng sợ.

Mạnh Giao bị mùi xú uế xộc vào mũi đến phát ho, liền vội vã kêu: "Mau dậy lại, mau dậy lại." Vậy là cái nắp quan tài lại trở về vị trí cũ. Nhìn thấy tình cảnh đích thực bên trong, Tiểu Ngưu cũng thấy nhẹ nhõm. Trong đó chẳng có ác quỷ hay là cương thi nào cả. Giờ nếu nằm xuống ngủ, khả dĩ có thể ngủ yên được rồi.

Hoa Đông hướng về lão đại nói: "Đại ca, có cần phải nhắc cái xác ra để tìm cho cẩn thận không?"

Mạnh Giao hồi đáp: "Ta nghĩ bất tất phải như vậy. Bọn ta phải sợ cái mùi xú uế đó chẳng lẽ hẵn không sợ sao?"

Hoa Đông nhắc lại: "Lão đại à, huynh đừng quên hẵn với chúng ta khác nhau à. Hẳn chưa chắc đã sợ cái mùi xú khí đó."

Mạnh Giao suy nghĩ một hồi rồi nói: "Lão nhị à, người nói rất có lý đó. Để cẩn thận, bọn ta xem lại một lần nữa. Cái thứ mà bao nhiêu người không

tìm được, bọn ta lại may mắn tìm đến được. Nếu như quả là tìm thấy thật, Kim Sa bang bọn ta có thể giương danh trước mặt anh hùng thiên hạ." Nói xong bật cười ha hả, gương mặt lộ rõ vẻ đắc ý.

Vì lúc này mùi xú uế quá khủng khiếp nên lần này Tiểu Ngưu không tiến lên phía trước mà đứng tại cửa miếu. Cửa vẫn mở, gió nhẹ thoảng thổi vào trong, loại không khí này cũng có chút tốt lành.

Ánh mắt hẳn lại hướng về cổ quan tài. Hẳn thật sự không tin trong quan tài có ẩn giấu người bí mật. Vì bọn họ đã có hứng thú xáo tung lên, hẳn cũng muốn đứng bên ngoài xem nhiệt náo một phen.

Chỉ thấy nắp quan tài lại được dỡ ra, thi thể của lão thái thái kia cũng được nhắc lên. Chính trong lúc mọi người đang bị cái mùi xú uế làm đầu óc muốn u mê đi, đột nhiên nghe thấy một tràng cười quái dị làm người ta muốn bủn rủn chân tay, cười đến nỗi người ta muốn nổi da gà. Cùng lúc với tiếng cười, một bóng đen từ trong quan tài phóng ra ngoài, đồng thời vang lên nhiều tiếng kêu thảm khốc. Nhiều người ngã gục xuống, trên cổ mỗi người xuất hiện một lỗ tròn nhuộm máu, từ trong cái lỗ đó máu cứ chảy tràn ra.

Nhiều người hoảng hốt la hét dồn dập, vội vàng phân tán ra. Tiểu Ngưu mắt cứ mở tròn xoe, không tưởng nổi lại có thể phát sinh một biến cố như thế, cũng không tưởng nổi người đó lại đi cắn cổ người ta. Tiểu Ngưu nhìn người đó, quả nhiên bộ dạng đúng như Nhất Huyền Tử mô tả. Dáng người thô cục đen đúa, nuôi một bộ râu lởm chởm, toàn thân mặc hắc bào, con mắt duy nhất sáng rực lên. Lúc này hẳn ta đang ngạo mạn đứng giữa ngôi miếu, tay khoanh trước ngực, vừa nhìn chăm chăm vào Mạnh Giao và Hoa Đông vừa cười quái dị, trên miệng vẫn còn dính máu của những người bị giết.

Hoa Đông lùi về phía sau mấy bước không nói được câu nào. Mạnh Giao lại rất can đảm, mặt hếch lên, gươm đao chỉ về phía quái nhân rồi lớn

tiếng hỏi: "Người có phải Hắc Hùng Quái không?"

Người đó đáp lại: "Không sai, ta chính là Hắc Hùng Quái. Bọn người đến tìm ta muốn lấy cái gì đó chẳng?" Giọng nói của hắn nghe ồm ồm, thô lỗ, lại còn hơi khàn khàn, rất khó nghe.

Mạnh Giao ngạo nghễ cất giọng đáp: "Không sai, Kim Sa bang bọn ta phải đi xa như vậy cũng chỉ để tìm người. Người đã cắn chết mấy huynh đệ của ta, giờ hãy mau mau chịu chết."

Hắc Hùng Quái tiến về phía trước một bước nói: "Thật sự ai sẽ phải chết, hiện tại vẫn chưa thể nói được."

Mạnh Giao bị khí thế của hắn làm chấn động, bất giác lùi một bước nói: "Người mau giao Ma đao ra đây thì món nợ đó bọn ta khả dĩ có thể bỏ qua."

Hắc Hùng Quái ngửa mặt lên trời cười rồi nói: "Những tên vô danh bọn người mà cũng muốn có chủ ý với Ma đao ư? Ta thấy rõ ràng là các người không muốn thọ rồi. Khó tin là các người chưa hề nghe ta đã giết bao nhiêu nhân mạng rồi. Bọn người liệu có khả năng tranh giành Ma đao hay sao?"

Mạnh Giao hét lên trả lời: "Cũng đã đến đây rồi, tốt xấu gì cũng phải thử thôi. Nghe nói 'Liệt Hỏa Phi Diễm' của người cũng khá lợi hại. Hôm nay có thể để bọn ta mở rộng tầm mắt được không?"

Hắc Hùng Quái cau mày nhăn mặt, lớn tiếng nói: "Vì các người đã không muốn sống nữa, ta sẽ thành toàn cho các người. Dù sao ta cũng đã giết nhiều người rồi, ta cũng chẳng quan tâm nếu phải giết thêm vài người nữa. Hay là bọn người cứ lên cả đi."

Mạnh Giao phất tay một cái, la lớn: "Các huynh đệ, theo ta tiến lên. Ai có thể chế trụ được hắn, ta sẽ trọng thưởng người đó." Nghe mệnh lệnh của lão đại, toàn bộ thủ hạ lại trở nên tràn đầy dũng khí. Đao phạt, kiếm chém,

thương đâm, tất cả các chủng loại vũ khí đều nhất tề hướng về thân thể của Hắc Hùng Quái mà vung tới.

Tiểu Ngưu đứng ở cửa miếu nhìn thấy liền nhú mày, thầm nói, bọn người xem ra chả có hảo hán gì cả, một đám người vây đánh một người, đúng là tác phong của tiểu nhân vô lại, làm người ta phải xấu hổ.

Tên Hắc Hùng Quái lại cười một tràng, chẳng thèm để ý đến những vũ khí đang bức sát tới bên mình. Gương mặt hăn lộ vẻ khinh thường, hai tay hướng xuống dưới khoát một vòng, hét lên một tiếng. Chỉ thấy chúng thủ hạ kia liền ào ào gục ngã, người thương tích nặng nề, người vong mạng.

Mạnh Giao nhìn thấy mặt liền biến sắc nhưng vẫn liên tục ra lệnh. Tên Hắc Hùng Quái kia vẫn dùng đúng phương pháp ứng phó đó khiến mấy huynh đệ của hắn càng ngày càng chết nhiều hơn. Chỉ trong phút chốc, chỉ còn lại chừng chục người. Người nào người nấy mặt đều xám ngoét, tay run bần bật, không dám tiến lên phía trước nữa.

Mạnh Giao liếc mắt ra sau tìm Hoa Đông. Hoa Đông hiểu ngay ý muốn của hắn liền can đảm bước lên. Hắn rút kiếm ra, quyết cùng hợp sức với lão đại cùng Hắc Hùng Quái quyết một trận tử chiến.

Mạnh Giao hét lớn: "Hắc Hùng Quái, người quả nhiên cũng có bản lĩnh, hai người huynh đệ ta xin lĩnh giáo cao chiêu."

Hắc Hùng Quái căn bản không thèm để mắt tới bọn họ, nói: "Đến một người giết một người, đến hai người giết hai người. Trước khi chết bọn người báo danh tự đi. Ta có ra tay cũng không thành quý vô danh." Nghe cái khẩu khí này cứ như hai người kia đã chết chắc rồi.

Hai người nổi giận, không tin rằng với bản lĩnh của mình lại còn hợp sức với nhau mà không thắng nổi. Bọn họ quay mặt nhìn nhau, cùng báo danh tánh rồi cùng vung đao kiếm hướng về phía Hắc Hùng Quái tiến đến.

Bọn họ cứ nghĩ rằng chỉ bằng một chiêu là có thể chế phục được. Dễ như thể thì quần hùng trong thiên hạ đều muốn đoạt lấy Ma đao.

MA ĐẠO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Sát Quang - Giết Sạch

Hắc Hùng Quái tịnh không tiếp xúc trực tiếp với đối phương mà lộn người ra phía sau. Hai chân vừa đứng vững vàng trên quan tài, hai tay liên vung ra, hét lớn một tiếng. Miệng vừa há ra, hai luồng hỏa diễm đỏ đỏ vàng vàng bắn về hai hướng, một đạo hướng về Mạnh Giao, một đạo hướng về Hoa Đông.

Chỉ nghe Mạnh Giao kinh hoàng hô lên: "Liệt hỏa phi diễm."

Hắc Hùng Quái cười hăng hắc nói: "Tiểu tử, xem ra ngươi cũng có kiến thức."

Hai luồng hỏa diễm bắn tới. Tiểu Ngưu nhìn không chớp xem xem hai người kia chống đỡ bằng cách nào. Hai người kia cũng không chịu kém, lùi lại hai bước, cũng há miệng hóp bụng phun ra một cột nước. 'Nước dập lửa' cũng là chuyện bình thường thôi. Nhưng sau khi nước lửa giao tiếp, lửa tịnh không tắt. Việc này xảy ra không chỉ khiến Tiểu Ngưu kinh ngạc mà bang chúng của Kim Sa bang cũng mắt tròn mắt mà nhìn.

Chỉ thấy hai luồng hỏa diễm gặp hai cột nước ở giữa đường, đập vào nhau, lúc thì hỏa diễm tiến lên một chút, lúc thì cột nước tiến lên một chút. Hai bên giao chiến nhất thời không phân cao thấp. Qua một lúc, Hắc Hùng Quái vẫn như cũ, còn Hoa Đông mồ hôi nhỏ giọt như hạt đậu, trên mặt Mạnh Giao cũng lấm tấm mồ hôi.

Mạnh Giao trong lòng nguy cấp chỉ về hướng Hắc Hùng Quái nói: "Tấn công sau lưng y."

Đám thủ hạ lên tiếng đáp ứng gần như đồng thời nhưng mọi người nhìn nhau không ai dám lên trước. Vào lúc sinh tử quan đầu như thế này ai cũng vô cùng luyện tiếc mạng sống. Bọn chúng không muốn trên cổ xuất hiện một cái lỗ đầy máu. Chết cũng không được toàn thân.

Mạnh Giao thấy thế tức giận chửi lớn: "Nuôi cái đám gia hỏa các người có tác dụng gì chứ? Chẳng bằng nuôi mấy con chó còn tốt hơn." Hắc nói câu này làm Hắc Hùng Quái vui mừng trong lòng. Vì Mạnh Giao phải nói tất nhiên ảnh hưởng tới việc phát huy công lực. Công lực bên phía hắc vừa yếu đi, Hắc Hùng Quái liền thừa cơ lấn tới, đẩy mạnh luồng hỏa diễm bắn về hướng Mạnh Giao. Mạnh Giao không kịp đề phòng, luồng hỏa diễm nhanh chóng lấn át cột nước, đập lên người hắc.

Chỉ nghe một tiếng kêu thảm thiết chói tai, thân thể Mạnh Giao bốc cháy bùng bùng. Hắc quay cuồng kêu thét, lại còn nằm lăn lộn trên mặt đất. Cảnh đó trông cực kỳ thảm thương, cũng cực kỳ đáng sợ. Hoa Đông không còn lòng nào ham chiến nữa, chủ động lùi lại, chỉ huy đám huynh đệ dập lửa. Nhưng liệt hỏa ngút trời, ai dám xông lên. Mắt nhìn thấy Mạnh Giao lăn lộn trên mặt đất biến thành một khúc gỗ bị đốt cháy, ai cũng thấy bất lực. Hắc Hùng Quái đứng trên quan tài cười điên cuồng không ngừng: "Trông thật hấp dẫn, còn hay hơn cả đốt đồ vật, lại còn có cả thanh âm nữa chứ." Thanh âm của Mạnh Giao càng lúc càng nhỏ, có thể thấy sinh mệnh đang đến hồi kết thúc.

Hoa Đông thấy đại thế đã mất, ở lại cũng vô ích, thôi thì 'tam thập lục kế tẩu vi thượng sách'. Hắc cũng không gọi các huynh đệ, tự mình quay người vắt chân lên cổ trốn đi. Thủ hạ của hắc cũng chú ý đến hắc, thấy hắc như thế liền hét lên: "Nhị đương gia chờ chúng tôi với." Kêu lên, rồi giống như chó nhà có tang, cùng tháo chạy ra khỏi miếu.

Hắc Hùng Quái lạnh lùng cười hăng hắc: "Muốn chạy, đâu có dễ thế. Dưới tay Hắc lão gia làm sao có kẻ sống sót chứ." Nói rồi thân ảnh lóe lên, như một làn khói đen bay ra khỏi cửa miếu.

Tiểu Ngưu ở ngoài cửa đã sớm né qua một bên, sợ mang họa vào thân. Cảnh tượng vừa trông thấy thật kinh tâm động phách. Hắn đã sơ bộ hiểu được câu chuyện. Là gã gia hỏa Hắc Hùng Quái chiếm được một thanh bảo đao gì đó, đám bang chúng gia hỏa này nổi lòng tham liền đi lùng sục tìm Hắc Hùng Quái. Kết quả số phận lại thành thế này. Hắn nhìn Mạnh Giao nằm bất động sau khi lửa tắt, bị thiêu thành một khúc than đen, đáng vẻ cực kỳ đáng sợ. Hắn liền quay người đi, lẩm bẩm: "Chẳng phải các người tự mình làm, tự mình chịu sao? Còn chưa tới một ngày, không những không cướp được đồ của người ta mà còn phải trả giá." Nghĩ lại, người muốn cướp đồ của kẻ này rất nhiều, không chỉ có mỗi tên gốc chết cháy này. Còn có đám lão đạo, ni cô, hòa thượng. Đúng rồi, còn có hai đại mỹ nữ của Lao sơn. Mấy cô nương xinh đẹp như thế sao cũng tham dự vào chuyện này nhỉ. Đúng ra đám cô nương đâu có tham tài vật chứ.

Tiểu Ngưu nhìn lại thi thể Mạnh Giao một cái, cảm thấy ác cảm. Hắn tự nhủ: "Nơi này cũng không ở lại được nữa, ta phải đi xa xa một chút. Chốc nữa lại có đánh nhau tiếp cũng không bị liên lụy. Ít nhất cũng không nên để bị dính máu." Nghĩ vậy, Tiểu Ngưu liền rời khỏi miếu.

Đột nhiên một bóng đen lướt qua trước mặt. Còn chưa biết chuyện gì xảy ra đã bị người khác nắm lấy cổ, nhắc cả người lên đưa vào trong miếu. Vừa qua khỏi cửa miếu, Tiểu Ngưu liền bị quăng lên trên bãi cỏ, ngã đập người xuống rất đau ngay bên cạnh thi thể Mạnh Giao, làm Tiểu Ngưu hét lên mẹ ời, lật đật tránh ra chỗ khác.

Hắn lồm cồm bò dậy nhìn người đó. Người đó nghiêng răng nhếch mép điệu bộ hung ác vô cùng. Chính là Hắc Hùng Quái. Trên răng nanh y còn dính vết máu, hiển nhiên là vừa mới cắn người quay lại. Tiểu Ngưu không ngờ được y quay lại nhanh đến thế.

Tiểu Ngưu nhìn thấy y đứng giữa cửa, mình không cách nào đi qua được liền đưa tay chỉ y nói: "Người muốn làm cái gì? Mau tránh ra, nếu không

đừng trách ta không khách khí?" Miệng thì nói cứng nhưng trong bụng lại run rẩy.

Hắc Hùng Quái đi về phía hăn, cười hung ác: "Bọn chúng chết cả rồi. Hiện tại chỉ còn có ngươi. Ta tiễn ngươi lên đường luôn. Bọn chúng chưa kịp đi xa, giờ ngươi đuổi theo còn kịp đó."

Ngón tay Tiểu Ngưu run run: "Ngươi đừng qua đây nha, ngươi qua đây ta sẽ liều mạng với ngươi đó." Thân lùi lại phía sau, vấp phải thi thể Mạnh Giao, bị mất trọng tâm, ngã ngửa ra, bộ dạng cực kỳ khốn khổ làm Hắc Hùng Quái cười ngặt nghẽo, cuối cùng ho khạc ầm ỹ.

Sắc mặt Tiểu Ngưu đỏ bừng lên. Với một nam nhân, chuyện này thật là mất mặt. Hăn nhanh chóng bò dậy, hai mắt lườm Hắc Hùng Quái, chỉ mong y cười lớn hơn nữa, tốt nhất là cười đến chết đi. Thế thì mình sẽ an toàn.

Nhưng Hắc Hùng Quái tịnh không cười đến chết mà mặt lại trở nên xám xịt, liền đó ngồi xuống. Y hỗn hển thở mấy hơi, vầy vầy Tiểu Ngưu, nói: "Ngươi qua đây, ta có chuyện muốn hỏi ngươi." Thanh âm dịu đi, không có khí thế đối địch cường ngạnh như vừa rồi.

Tiểu Ngưu xua tay, lật đật nói: "Ngươi coi ta là thằng ngốc sao? Ta không qua đâu, ngươi muốn giết ta mà."

Hắc Hùng Quái cẩn thận nhìn hăn, từ từ nói: "Ngươi qua đây, ta không giết ngươi là được chứ gì."

Tiểu Ngưu đề tỉnh: "Ngươi là đại nam nhân, câu này là do ngươi nói đó. Nếu ngươi không làm như ngươi nói thì ngươi không phải là nam nhân."

Hắc Hùng Quái hét lên: "Ngươi nói nhiều lời thừa thế làm gì? Bảo ngươi qua thì qua đi. Nam nhân dù có chết cũng không được lùi bước, có biết không?"

Tiểu Ngưu ô lên một tiếng, bước mấy bước về phía Hắc Hùng Quái, trong lòng chửi bới, cái đồ Hắc Hùng Quái nhà người, nếu người chỉ nói cho sướng miệng, dám hạ thủ ta, ta dù chết thành quỷ cũng phải ngày ngày theo ám tố tông nhà người.

Tới cách Hắc Hùng một trượng thì hắn dừng lại, tròn mắt đảo qua đảo lại cẩn thận hỏi: "Người muốn nói gì thì nói đi."

Hắc Hùng Quái chiếu ánh mắt lạnh lùng nhìn hắn một lúc rồi nói: "Người có phải cũng cùng một nhóm với gã gia hỏa nằm dưới đất đó không?"

Tiểu Ngưu nhìn 'Mạnh Giao' dưới đất, phì một tiếng, nói: "Tính cách của hắn như thế, cho làm nô tài của ta, ta còn không chịu nữa là."

Vẻ mặt Hắc Hùng Quái hòa hoãn hơn một chút, nói: "Ta cũng thấy các người không cùng một nhóm. Nếu không ta cũng không để người sống đến bây giờ."

Tiểu Ngưu nghe câu này xong trong lòng thoải mái nói: "Xem ra người cũng không đến nỗi hồ đồ."

Hắc Hùng Quái nói: "Tuy người không cùng nhóm với bọn chúng nhưng cũng không thể nói người là người tốt. Người cũng có cùng mục đích với bọn chúng, cũng tới cướp Ma đao. Người muốn cướp Ma đao quá nhiều, ta cũng không đếm xuể. Nếu không phải ta đã bị thương từ trước, ta đã đem cái cái bọn bang chúng của tên gia hỏa mới chết này xé từng người một làm vụn đoạn." Nói đến đây trên mặt lộ rõ vẻ hung ác. Nhìn thấy dáng vẻ đó, tim Tiểu Ngưu đập thình thịch loạn cả lên, ánh mắt hoang mang nhìn xung quanh.

Để thể hiện sự trong sạch của mình, Tiểu Ngưu giải thích: "Hắc tiên sinh, người đừng có nghĩ oan cho ta. Ta căn bản không biết Ma đao quái quỷ gì cả, càng không biết trên thế giới này còn có một người thần thông

quảng đại, bản lĩnh hơn người như lão tiên sinh. Ta bất quá chỉ ngẫu nhiên đi ngang qua đây thôi." Tiếp đó đem gia thế và lai lịch của mình giới thiệu sơ qua một lượt. Chỉ khi nói về mâu thuẫn trong nhà thì mới hơi hàm hồ một chút. Bảo rằng mình ra ngoài chơi kỹ viện nên bị cha già đuổi đi.

Hắc Hùng Quái nghe xong khuôn mặt đột nhiên nở một nụ cười, nói: "Không tưởng được tên tiểu hài tử nhỏ tuổi như ngươi lại có hứng thú với chuyện đó. Đúng là nhà giàu có thì con cháu hư hỏng."

Tiểu Ngưu to mồm biện bạch: "Ngụy Tiểu Ngưu ta tuy đi tới đó nhưng không làm chuyện gì xấu." Hắc không thích người khác cho rằng mình là kẻ xấu xa.

Hắc Hùng Quái cười hăng hắc: "Gần mực sao không đen được chứ." Nói rồi ôm ngực thở hốn hển.

Tiểu Ngưu nhìn thấy dáng vẻ y giống như đang bị bệnh nên cũng không muốn đấu võ mồm, liền nói: "Hiện tại sự tình đã rõ rồi, chúng ta ai đi đường nấy. Có gặp lại hay không, không cần biết." Nói rồi liền cất chân muốn đi.

Hắc Hùng Quái xua tay nói: "Người đứng lại cho ta."

Tiểu Ngưu nhìn y hỏi: "Hắc tiên sinh, người còn việc gì nữa?" Miệng thì gọi người ta là tiên sinh nhưng trong lòng hận không thể một đao chém ra làm đôi. Trước mặt người hung ác như thế này bản thân không thể an toàn được.

Con mắt duy nhất của Hắc Hùng Quái nhìn hắc, nói: "Tiểu tử, sự tình vẫn còn chưa rõ ràng."

Tiểu Ngưu gay gắt hỏi lại: "Còn điều gì chưa minh bạch nữa?"

Hắc Hùng Quái nói: "Chuyện không minh bạch nhiều lắm. Ai biết được khi đi ra khỏi đây người có bán đứng ta không?"

Tiểu Ngưu nghe xong liền nổi giận, trừng mắt nhìn Hắc Hùng Quái, giận dữ nói: "Ái chà, Hắc Hùng Quái! Người coi Tiểu Ngưu ta là loại người nào? Ta là loại hồn đản không có nhân tâm đó sao?"

Hắc Hùng Quái nói với vẻ từng trải: "Tri nhân tri diện bất tri tâm mà. Điều này khó nói lắm."

Tiểu Ngưu hỏi: "Vậy người muốn sao?" Ánh mắt lướt qua cửa miếu. Hắc Hùng Quái, tốt nhất là lão gia hỏa này đột nhiên choáng váng ngã xuống thì mình có thể tranh thủ chuồn đi.

Hắc Hùng Quái gắng gượng đứng lên. Tiểu Ngưu lạnh lùng quan sát, phát hiện thân thể y yếu ớt, chân run rẩy đứng không vững, cứ như nếu mình vung tay một cái có thể đẩy y ngã. Nhưng Tiểu Ngưu tịnh không có dũng khí làm điều đó. Ai biết được liệu có phải lão gia hỏa này cố ý làm như thế để lừa mình lại gần không.

Hắc Hùng Quái rầu rĩ nói: "Người muốn đi cũng được, chỉ cần đáp ứng với ta một điều kiện."

Tiểu Ngưu thấy y đứng lên, trong lòng hơi sợ, lùi lại một bước nói: "Điều kiện gì?"

Hắc Hùng Quái kéo dài giọng đáp: "Ta chỉ cần cắt lưỡi người, sau đó chọc mù hai mắt, chặt bỏ tứ chi, cuối cùng đánh một quyền vào đầu, biến người thành kẻ ngây ngốc."

Y nói một câu, Tiểu Ngưu a lên một tiếng. Đến khi y nói xong, hai mắt Tiểu Ngưu trợn tròn. Tiểu Ngưu vỗ ngực kêu lớn: "Sĩ khả sát bất khả nhục. Người có muốn để cho người ta sống không vậy? Tiểu Ngưu ta tốt xấu gì

cũng là nam tử hán, tuyệt không chịu để cho người làm nhục." Lời nói vừa dứt hắc ảnh trước mặt lóe lên, Tiểu Ngưu lại bị người ta xách bổng lên.

Tiểu Ngưu bị xách bổng lên hươ tay múa chân loạn xạ, miệng kêu lớn: "Hắc Hùng Quái, người không được giết ta. Người đã nói không giết ta. Nếu người giết ta thì người không phải là nam nhân mà là phôi đàn, hỗn đàn, bốn đàn, ô quy vương bát đàn. Nếu người cưới một trăm tám mươi bà vợ thì sẽ bị cầm cả một trăm tám mươi cái sừng." Trong lúc nguy cấp, điều gì Tiểu Ngưu cũng nói được.

Hắc Hùng Quái nghe đến mấy từ 'ô quy', 'bát đàn', 'cầm sừng', da mặt giật giật, nhin không được sự kích động. Một tay xách bổng Tiểu Ngưu, một quyền vung ra đâm vào đầu Tiểu Ngưu.

Tiểu Ngưu nhìn thấy y làm thật cũng không quản đến cái gì phong độ nam nhân nữa, đột nhiên cúi đầu cắn vào tay Hắc Hùng Quái đang nắm hắc, đau đến mức Hắc Hùng Quái hét lớn, thuận tay ném hắc văng ra xa. Vốn tưởng là lần này Tiểu Ngưu nhất định bị té thất điên bát đảo. Ai ngờ được thân hình Tiểu Ngưu lộn mấy vòng trong không trung, hóa giải hết lực ném, tiêu sái hạ xuống đứng vững vàng trên mặt đất.

Hắc Hùng Quái không ngờ tên tiểu tử này cũng có chút công phu, 'ồ' lên một tiếng nói: "Tiểu tử nhà người vẫn chưa bị ngã chết sao?"

Tiểu Ngưu liêu lĩnh hắc, một tay chống nạnh, một tay chỉ Hắc Hùng Quái chửi bới: "Con bà người, lão vương bát đàn, người còn chưa chết thì tiểu gia làm sao chết được. Ta phì vào, phì, phì, phì."

Thấy bị chửi rửa ồm tỏi, Hắc Hùng Quái tức giận đến nổi mặt đỏ lên như tiết lợn, y nghiêng răng nghiêng lợi, phần nộ nhìn Tiểu Ngưu nói không ra lời. Rồi nhin không được, y đánh một đòn về phía Tiểu Ngưu. Không chờ y tới, Tiểu Ngưu nhanh như sóc nhảy tránh ra xa.

Nhìn lại Hắc Hùng Quái, thấy y thổ ra một ngụm máu, rồi ngã xuống đất một cái 'rầm'. Biến cố bất ngờ này khiến Tiểu Ngưu mừng rỡ vô cùng. Hắc ngắm nghía cẩn thận xem rốt cục y có trượt ngã thật không và còn có khả năng đã thương người nữa không. Hắc xem xét kỹ càng cả buổi, thấy đúng là y không có động tĩnh gì, lúc đó mới chầm chậm tiến đến. Hắc dùng chân đá nhẹ y một cái. Thấy không có phản ứng gì, Tiểu Ngưu mới yên tâm, không thèm quan tâm đến y nữa. Hắc vòng qua người Hắc Hùng Quái, chạy tới cửa miếu. Hắc nghĩ, gia hỏa này vừa có thể bay, vừa có thể phun lửa, nhân lúc y đang bất tỉnh nhân sự, chạy được thì chạy xa xa một chút, càng xa càng tốt.

Một chân đã bước ra ngoài, chân kia còn chưa kịp bước ra đã nghe tiếng Hắc Hùng Quái nói: "Ngươi Tiểu Ngưu, người chờ một chút. Ta có việc nhờ người." Thanh âm nghe khá yếu ớt.

Tiểu Ngưu đã bước hẳn ra ngoài cửa rồi, lúc đó mới quay người lại, cười 'hi hi' nói: "Hắc Hùng Quái, tiểu gia tài không hề kém người. Người bỏ ý định đặt điều gạt ta đi. Tiểu gia đây thường xuyên gạt người khác, chứ không có cái đạo lý người khác gạt ta đâu." Hắc Hùng Quái xoay người lại nằm ngửa trên cỏ, miệng thở hồng hộc cứ như sắp chết đến nơi. Bộ dạng trông thật đáng thương.

Tiểu Ngưu hơi mềm lòng một chút nói: "Hắc Hùng Quái, người có việc gì muốn nhờ ta, người cứ nói đi."

Hắc Hùng Quái yếu ớt nói: "Người lại gần đây, Ngươi Tiểu Ngưu!"

Tiểu Ngưu lắc đầu nói: "Không, không! Ta không tới, người muốn giết ta sao?"

Hắc Hùng Quái thản nhiên cười, nói: "Hiện tại bộ dạng ta tệ hại thế này còn có khả năng giết người sao?"

Tiểu Ngưu quan sát y một chút, nghĩ điều y nói cũng đúng. Nhưng đề phòng lòng người chuyện gì cũng có thể có, hắc bèn nói: "Muốn nói gì, người cứ ở nguyên đó nói đi. Ta có thể nghe."

Hắc Hùng Quái không còn cách nào, chỉ có thể nói: "Ta nhờ người giúp ta hai việc."

Tiểu Ngưu hắt hơi một cái, nói: "Một việc đã khó, nói gì đến hai việc."

Hắc Hùng Quái không thêm để ý, vẫn cứ nói tiếp: "Ngự Tiểu Ngưu, người giết ta đi cho rồi."

Tiểu Ngưu nghe xong thì sửng sốt, không hiểu nổi ý tứ của y ra sao. Đang khi không lại bảo mình giết y? Đây có phải là cái bẫy không? Có lẽ không chắc lắm. Miệng nói nhưng ai biết bụng nghĩ gì chứ.

Tiểu Ngưu thắc mắc hỏi: "Ý người là sao, Hắc Hùng Quái? Mặc dù con người người trông thật đáng ghét nhưng người cùng ta không có thù hận, ta làm thế nào hạ thủ được. Hơn nữa, tiểu gia ta lớn đến thế này vẫn chưa từng giết ai bao giờ."

Hắc Hùng Quái cười, nói: "Người giết ta, đó là giúp ta."

Tiểu Ngưu lại càng không hiểu, nói: "Hắc Hùng Quái, người giải thích rõ ràng đi. Người làm ta rồi cả lên."

Hắc Hùng Quái buộc phải giải thích: "Ta đây nói thật mà. Ta bảo người giết ta, thật ra là nghĩ cho bản thân mình. Người suy nghĩ đi, hiện tại người muốn tìm ta rất nhiều. Bất luận ta rơi vào tay ai cũng chẳng có kết cục tốt đẹp gì. Cho dù ta giao cho bọn họ cái thứ bọn họ muốn thì bọn họ cũng sẽ không tha cho ta. Bọn họ chẳng hề có lòng tốt."

Tiểu Ngưu gật gật đầu, nói: "Ra là vậy! Ta đã rõ rồi. Người nói có hai việc muốn nhờ ta, vậy cái việc thứ hai là gì? Người không ngại thì nói ra

đi."

Hắc Hùng Quái hỏi: "Ngụy Tiểu Ngưu, ta hỏi lại người, việc thứ nhất người chịu đáp ứng ta không?"

Tiểu Ngưu kiên quyết lắc đầu, nói: "Hắc Hùng Quái, ta nhìn người nhiều cái không thuận mắt lắm, nhưng ta không có dũng khí giết người. Việc này hay là miễn bàn đi. Người nói việc thứ hai xem."

Hắc Hùng Quái gắng gượng ngồi dậy, một tay chống đất, thở hổn hển rồi nói: "Việc thứ hai chính là người cứu ta."

Tiểu Ngưu bật ra một tiếng "Hả" ngoài ý muốn, rồi nói: "Lời của người thật là kỳ quái nha. Vừa bảo ta giết người, rồi lại bảo ta cứu người. doc truyện tại . Ta thật sự không hiểu nổi chuyện thế nào."

Hắc Hùng Quái giải thích: "Vì người đã không chịu giết ta thì người phải cứu ta. Không phải người cứu ta mà không được gì, ta sẽ báo đáp người hậu hĩ. Để người suốt đời sống cuộc sống vinh hoa phú quý. Như thần tiên vậy."

Nghe được lời này, Tiểu Ngưu mặt mày hớn hở, rồi thở dài một hơi, nói: "Chỉ sợ người không có năng lực đó thôi. Người có bản lãnh gì mà có thể cho ta cuộc sống sung sướng. Người nghĩ người là ai chứ?"

Hắc Hùng Quái cười hắc hắc, nói: "Dựa vào cái tên Hắc Hùng Quái của ta, việc gì mà không xong chứ?"

Tiểu Ngưu cười cười, nói: "Ngụy Tiểu Ngưu ta từ nhỏ sinh trưởng tại Hàng Châu, chưa từng lăn lộn giang hồ, sao biết được Hắc Hùng Quái người là cái gì? Chỉ sợ mọi người đều không biết cái danh tự này."

Hắc Hùng Quái không hề nổi giận. Y ngần ngừ một chút, rồi nói: "Về lai lịch và thân thế của ta, một lát nữa ta sẽ nói cho người. Ta chỉ hỏi người,

người có chịu cứu ta một mạng hay không?"

Tiểu Ngưu nhìn Hắc Hùng Quái, tăng hăng mấy cái rồi nói: "Hắc Hùng Quái, ta chính là muốn cứu người, chỉ sợ cái bản lĩnh đó cũng không có. Ngươi Tiểu Ngưu ta chỉ là một tiểu thanh niên bình thường, trừ việc ăn chơi, trộm gà bắt chó, mọi bốn sự khác đều không có. Ta làm thế nào cứu người được?"

Hắc Hùng Quái nói: "Nếu người thật muốn cứu ta, thì người hoàn toàn có thể làm được."

Tiểu Ngưu thấy hình dạng thô thảm của y thì lại động lòng, nói: "Người nói đi! Làm sao ta cứu được người?"

Hắc Hùng Quái thấy hăn đồng ý, biết có hy vọng lớn, liền nói: "Gần đây có một suối nước nóng, gọi là Lục thần tuyền. Đúng không?"

Tiểu Ngưu sinh trưởng tại đây từ nhỏ đến lớn, đối với địa lý vùng phụ cận sao không biết rõ như lòng bàn tay chứ, liền nói: "Không sai, đúng là có cái nơi như thế. Có quan hệ gì với người à?"

Hắc Hùng Quái nhãn tình sáng ngời, nói: "Người chỉ cần giúp ta đi đến nơi đó đã là cứu ta rồi. Người nói việc này dễ dàng không?"

Tiểu Ngưu suy đi nghĩ lại, nói: "Việc này đúng là cũng dễ dàng. Nơi đó cách đây chỉ hơn mười dặm. Nếu bây giờ chúng ta xuất phát, chẳng bao lâu lắm sẽ đến nơi."

Hắc Hùng Quái ho liên tục, nói: "Nếu ta biết nơi đó ở chỗ nào, vết thương của ta sớm đã lành rồi. Cũng chẳng phải sợ mấy tên gia hỏa nào đó đến làm phiền nữa."

Tiểu Ngưu hỏi: "Thì ra người đã thụ thương từ trước. Ta cứ nghĩ người mới bị thương lúc giao thủ với người của Kim sa bang vừa rồi."

Hắc Hùng Quái không nhịn được hừ một cái, nói: "Cái lũ phế vật đó có thể khiến ta thụ thương sao? Ta trước lúc đến Trung nguyên thì đã thụ trọng thương rồi. Bằng không, lũ gia hỏa này của Trung nguyên, đến một tên tính một tên. Ai có thể biến được ta thành bộ dạng này chứ?"

Tiểu Ngưu lén lút cười nhạt, nghĩ trong lòng, dù sao đi nữa nói dóc chả bao giờ phải đóng thuế. Giờ không nói, chốc nữa chết mất làm sao nói dóc đây. Có điều Tiểu Ngưu không hề biểu lộ ra mặt, hỏi: "Hắc Hùng Quái, sao người lại bị thương?"

Hắc Hùng Quái lắc lắc đầu bất lực nói: "Một lời khó nói hết. Đợi thương thể của ta lành lại, ta từ từ kể cho người nghe. Chúng ta mau đi thôi."

Tiểu Ngưu thấy y nhờ vả mình, biết mình đã trở nên có giá, cũng không chăm chăm chạy trốn nữa. Hắn cười hi hi rồi tiến vào miếu, đi đến bên cạnh y, tới cách y chừng một trượng mới ngồi xuống nói: "Người nói nhiều quá nhưng ta còn chưa có đáp ứng người mà."

Hắc Hùng Quái tức giận vỗ một cái xuống đất, nói: "Cái tên tiểu tử nhà người, người đùa bỡn ta à?" Rất nhanh, ánh mắt chuyển sang vẻ giận dữ, bộ dạng vô cùng đáng sợ. Nếu không phải thụ thương nghiêm trọng, mất đi khả năng tấn công, Hắc Hùng Quái đã sớm cho Tiểu Ngưu chết một trăm lần rồi. Lúc bình thường y tuyệt đối không thể chịu đựng nổi tên tiểu tử vô lễ như vậy.

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, nói: "Muốn ta giúp người cũng có thể được. Bất quá ta có điều kiện."

Hắc Hùng Quái nghe thấy, vẻ mặt giãn ra, lạnh lẽo nói: "Người cũng có chủ ý muốn lấy Ma đao phải không? Xem ra người với những tên gia hỏa kia cũng không có gì khác nhau."

Tiểu Ngưu hí mắt nói: "Lần này người đoán sai rồi. Tiểu gia ta hôm nay mới lần đầu nghe đến cái tên Ma đao, không biết cái đó là cái gì, cũng

không có tâm tình để biết. Cái vật đó người cứ tự mình giữ lấy mà chơi."

Vừa nghe nói không đề cập đến Ma đao, Hắc Hùng Quái cũng thấy yên tâm trong lòng một chút, nói: "Tiểu Ngưu, người nói đi! Người đòi điều kiện gì ta đều đáp ứng người."

Tiểu Ngưu dẫn đi, nói: "Ta muốn học tài phun lửa của người. Người có thể dạy ta không?"

Hắc Hùng Quái nghe xong thở ra một hơi, mặt lộ ra nụ cười khoái chí, nói: "Ta đã nghĩ chuyện to tát gì, ra là cái phun lửa. Cái đó không thành vấn đề."

Tiểu Ngưu hưng phấn nhảy cẫng lên, khuôn mặt tươi vui, nói: "Vậy người bằng lòng dạy ta à?"

Hắc Hùng Quái sáng khoái nói: "Chỉ cần người giúp ta hoàn thành việc đó, ngoài phun lửa, còn những cái khác nữa, ta cũng đều truyền cho người. Nhưng trước đó, ta phải dưỡng thương lành lại đã."

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Tốt thôi, ta đáp ứng người. Ta giúp người đến Lục thần tuyên để người có thể trị thương. Nhưng người nhớ dạy ta khả năng phun lửa đó."

Hắc Hùng Quái quyết định nói: "Đi, ta cũng đáp ứng người rồi. Chúng ta đi thôi."

Tiểu Ngưu hơi hồ nghi, nói: "Đợi một chút, chúng ta phải móc tay mới được." Nói xong liền chìa tay ra. Hắc Hùng Quái không biết làm sao, cũng phải thuận theo ý của hắn, giơ thủ chương lớn ra, cùng với Tiểu Ngưu móc ngón tay. Sau đó hỏi: "Giờ đi được chưa?"

Tiểu Ngưu đáp: "Được rồi, giờ thì đi." Nói xong đến bên y, đỡ y lên. Hắc Hùng Quái hơi nặng, Tiểu Ngưu muốn đỡ y dậy phải dùng hết sức lực

mới được.

Tiểu Ngưu hỏi: "Hắc Hùng Quái, người còn sức đi hay không?"

Hắc Hùng Quái nhướn mày nói: "Đi được có điều đi rất chậm thôi." Tiểu Ngưu nghe xong cảm thấy yên tâm một chút. Trong lòng nghĩ, chỉ cần không kêu ta công người là tốt rồi. Nếu công người, ta mà không té ngã thổ huyết mới lạ đó.

Hai người vừa đạt được thỏa thuận xong liền chậm chậm đi ra ngoài miếu.

Lục thần tuyền ở về phía nam của miếu Lão quân, có một con đường nhỏ dẫn đến đó. Lục thần tuyền là một con suối thiên nhiên. Một đầu chảy vào, một đầu chảy ra, phần giữa giống như một cái hồ xanh biếc. Nước hồ rất có lợi đối với sức khỏe con người. Thêm nữa phong cảnh chung quanh rất ưu mỹ, không khí lại tốt. Nhiều người có tiền đều xây biệt thự tại bờ suối để khi rảnh có thể đến hưởng thụ. Cha của Tiểu Ngưu dù không xây nhà ở chỗ này cũng thỉnh thoảng đến đây du ngoạn. Tiểu Ngưu cũng có đi theo vài lần nên cũng khá quen thuộc với nơi này.

Vào đúng canh ba nửa đêm, hai người hướng về Lục thần tuyền xuất phát. Dù đường không xa nhưng vì Hắc Hùng Quái đã thụ thương nên tốc độ rất chậm. Mãi đến lúc gần sáng mới đến được nơi đó.

Vừa đến bờ hồ, bọn họ liền dừng lại rồi ngồi xuống. Ngắm nhìn phong cảnh mênh mông lồng lộng với một vài ngôi nhà bên hồ, Tiểu Ngưu mắng chửi hết lời: "Ta nói nè, Hắc Hùng Quái, người đi có thể chậm nhưng cũng đừng chậm như rùa đen vậy chứ."

Hắc Hùng Quái đang hồng hộc thở, nghe thấy Tiểu Ngưu lại phạm đến những thứ mình kiêng kị, liền nổi nóng nói: "Xú tiểu tử, nói chuyện trước mặt ta, mấy thứ 'thiếu đề', 'ô quy', 'lục mao tử', ta không thích nghe đâu."

Tiểu Ngưu hi hi cười một cái, cúi xuống nhìn Hắc Hùng Quái đầy ẩn ý nói: "Ta nói lão huynh, người không thích nghe hai từ đó có phải có tâm bệnh gì đó về phương diện này mà không thể nói cho người khác không?"

Hắc Hùng Quái bị hấn châm chọc đến nổi giận, suýt phun một ngụm máu ra, chỉ vào mặt Tiểu Ngưu nói: "Xú tiểu tử, người trêu ta nổi nóng lần nữa, ta đá người văng xuống nước ngay lập tức."

Tiểu Ngưu ngậm miệng lại, không dám làm bừa. Sau đó Tiểu Ngưu chỉ xuống suối hỏi: "Người muốn đến đây để làm gì? Nơi này có cái gì tốt chứ? Nếu muốn nhìn phong cảnh cũng không cần phải đến sớm như thế."

Hắc Hùng Quái hừm một tiếng nói: "Tiểu tử người thì biết cái rắm gì. Ta đến nơi này là để trị thương."

Tiểu Ngưu chớp mắt, nói: "Trị thương à? Ta không nghe nhầm chứ. Ta trước giờ chưa nghe nói nơi này có lang trung nào nổi tiếng. Muốn khám bệnh cũng không cần phải đến nơi này."

Hắc Hùng Quái thở dài nói: "Với loại gia hỏa vô tri như người, nói cũng không hiểu đâu. Ý của ta là nơi này là địa điểm tốt để liệu thương. Nước suối ở đây có điểm thần kỳ. Ta ngâm trong nước suối này trị liệu, thương thể sẽ thuyên giảm rất nhanh."

Tiểu Ngưu ồ một cái, rồi nói: "Thì ra nước này chính là lang trung của người."

Hắc Hùng Quái ừm một cái, nói: "Cũng có thể nói như vậy."

Tiểu Ngưu nhìn Hắc Hùng Quái, nói: "Biết người đã nửa ngày, người vẫn chưa nói cho ta hay tại sao người thụ thương. Bây giờ có thể nói được chưa?"

Hắc Hùng Quái lắc đầu nói: "Chuyện này nhắc lại hơi dài, nhất thời chưa nói với người được."

Tiểu Ngưu lại hỏi: "Người liệu thương cần thời gian lâu không? Quá lâu thì có thể ta không chờ được."

Hắc Hùng Quái đáp: "Bình thường mà nói, chỉ một thời thần không sai biệt nhiều lắm."

Tiểu Ngưu quay đầu nhìn nước suối, nói: "Vậy sao người còn chưa xuống liệu thương mà lãng phí bao nhiêu thời gian ở đây? Một khi có cái đuôi nào truy đến, người muốn liệu thương cũng liệu bất thành."

Hắc Hùng Quái ngẩng nhìn bầu trời đang ngày một sáng rõ hơn nói: "Hiện tại nước suối quá lạnh. Chỉ sau khi mặt trời mọc trở đi, mới đạt được hiệu quả tốt nhất."

Tiểu Ngưu hắc một cái, nói: "Không ngờ cái lý thuyết của người lại nhiều như vậy. Chỉ sợ mấy bọn gia hỏa phiền phức nào đó không cho người thời gian liệu thương thôi."

Hắc Hùng Quái nói: "Bọn chúng sẽ không truy đến được. Sao chúng biết ta ở nơi này chứ? Hôm qua, không phải bọn người đến tìm ta đã bị giết sạch rồi sao?"

Ánh mắt Tiểu Ngưu dời đến trên mặt hắc: "Thật đã giết sạch rồi à?"

Hắc Hùng Quái suy nghĩ, nói: "Có một tên gia hỏa ta chỉ đánh lên đầu của hắc một chưởng. Cũng không biết chết hay chưa, chỉ biết hắc đã ngã xuống."

Tiểu Ngưu hỏi: "Vậy sao người không bồi thêm một đòn cho chết hắc?"

Hắc Hùng Quái hồi đáp: "Lúc đó vết thương ta đau đớn vô cùng nên có hơi chút 'lực bất tòng tâm'."

Tiểu Ngưu lại hỏi: "Cái tên gia hỏa đó là ai? Ta có biết không?"

Hắc Hùng Quái gãi gãi đầu, nói: "Chính là tên ồm nhom cầm trường kiếm đó. Nhị đường gia chó chết gì đó của Kim Sa bang. Kêu là cái gì nhỉ?"

Tiểu Ngưu bổ sung: "Hắn tên là Hoa Đông."

Hắc Hùng Quái cười một cái, nói: "Đúng, đúng. Chính là cái tên gia hỏa đáng chết đó."

Tiểu Ngưu cười híp cả mắt, nói: "Nếu hắn không chết như người nói. Chỉ sợ là người mới phải chết thôi."

Hắc Hùng Quái hỏi lại: "Có gì nghiêm trọng chứ?"

Tiểu Ngưu từ từ giải thích: "Người nghĩ xem, nếu hắn không chết, truy lùng ra hành tung của chúng ta. Biết sau đó chúng ta đến nơi này, hắn báo tin tìm người trợ giúp. Người suy nghĩ đi, Hắc Hùng Quái! Người còn có thể sống bao lâu nữa?"

Nghe xong Hắc Hùng Quái trong lòng sợ hãi, trên mặt toát mồ hôi lạnh. Y không đáp lại lời nào, trầy trật tiến về phía suối. Tiểu Ngưu thấy vậy nổi lòng thương hại, đá mạnh một cước vào đùi y. Chỉ nghe một tiếng ùm, Hắc Hùng Quái ngã rơi xuống suối. Trong nháy mắt biến mất, vẫn nghe được tiếng chửi của y: "Thằng nhóc hỗn láo, đợi ta lên, ta..." Mấy lời sau cùng biến mất tầm cùng với thân thể của y.

Tiểu Ngưu vô cùng mãn ý với chiêu này của mình, ngồi bên bờ suối vừa vỗ tay, vừa cười to. Qua một lúc, mặt trời lộ ra nửa mặt, hồng hồng trong trẻo, như đâm vào mắt người ta. Trước mắt Tiểu Ngưu lập tức như xuất hiện một thế giới diệu kỳ màu hồng.

Tiểu Ngưu nhìn kỹ xung quanh, nhìn thấy dưới suối không có động tĩnh gì. Hắn nghĩ trong lòng, lỡ như bọn gia hỏa giống như chó săn mỗi truy đến, việc đó có thể rất bất lợi đối với ta. Nếu bọn gia hỏa đó hiểu sự tình thì còn được. Nếu không, không chừng còn cho rằng ta là đồng bọn với y rồi giết gọn. Tránh voi chẳng xấu mặt nào, ta cứ nấp xa xa một chút. Cứ đứng bên bờ suối thế này ta trở thành mục tiêu quá rõ ràng. Ai đến đây cũng nhắm ta mà tóm cả.

Ta chỉ đáp ứng với Hắc Hùng Quái đưa y đến nơi này. Ta không có đáp ứng làm bảo tiêu cho y, phụ trách an toàn cho y. Bởi vậy dù xảy ra chuyện gì với y cũng chẳng có quan hệ gì với ta.

Nghĩ vậy, Tiểu Ngưu liếc mắt nhìn xuống dòng suối lặng lẽ, rồi như một làn khói vụt chạy mất. Hắn leo lên một thân cây ở giữa hai ngôi biệt thự cách dòng suối đó không quá xa. Từ khoảng giữa của hai biệt thự có thể nhìn được rõ ràng toàn bộ hồ nước.

Tiểu Ngưu trèo lên trên một chạc cây đại thụ, hai chân đu đưa, hy vọng tên Hắc Hùng Quái gia hỏa này mau nổi lên. Phía trái không có ai, phía phải cũng không có ai. Hắn nghĩ trong bụng, không lẽ tên gia hỏa này không thông thủy tính, liệu có chết đuối mất rồi không. Nếu như thế, thủy táng trực tiếp dưới đó cũng thuận tiện. Cũng đỡ phải làm phiền ta. Có điều nếu như vậy, ta cũng chẳng được cái gì.

Trong khi Tiểu Ngưu đang suy nghĩ lung tung thì nhìn thấy một nhóm người đi qua. Có hòa thượng, có ni cô, trong tay đều có binh khí. Tiểu Ngưu dần dần nhận ra chính là hai nhóm người hỏi đường hôm qua. Không cần phải hỏi cũng biết bọn người xuất gia này chính là đến tìm Hắc Hùng Quái gây phiền phức.

Tiểu Ngưu nghĩ, bọn người làm thế nào đến được đây? Nếu là tình cờ đến đây, vậy các người có nghĩ đến vỡ đầu cũng không ngờ được Hắc Hùng Quái lại đang ngâm mình trong hồ nước này. Đợi lúc các người biết y ở

dưới nước thì Hắc Hùng Quái đó đã từ dưới nước bay ra rồi. Lúc đó vận rủi đã đến với các người.

Trên mặt hắc hiện ra vẻ đặc ý, tựa hồ cái cục diện này đều là do ảnh hưởng của mình mà thành. Bản thân nghiêm nhiên trở thành một đại nhân vật. Ảnh hưởng của bản thân không thể nào không gây chú ý được.

Nhưng vẻ mặt đặc ý này lại biến thành kinh ngạc và bối rối. Vì hắc vừa phát hiện một tên gia hỏa đang đi về phía trước nhóm người này. Nhìn rõ mặt của hắc, Tiểu Ngưu suýt rơi từ trên cây xuống đất. Đây chẳng phải là Hoa Đông sao? Không ngờ nỗi lo của hắc đã thành sự thật? Tên gia hỏa này sau khi xác định được hành tung của mình và Hắc Hùng Quái liền đi báo tin. Vậy thì...

Tiểu Ngưu thấy hắc đến trước mặt nước chỉ chỉ trỏ trỏ. Bọn tăng ni đó chia ra tùm năm tùm ba thăm thăm thì thì. Hai bên dường như đang tranh luận điều gì đó. Tiểu Ngưu nghĩ, nếu vạn nhất bọn người này nhảy xuống nước, số phận Hắc Hùng Quái xem như xong rồi. Dù sao cũng là người quen biết, lẽ nào ta có thể nhìn Hắc Hùng Quái mà đứng đưng? Tốt xấu gì ta và hắc cũng đã có thỏa thuận mà.

Đang do dự chưa biết làm sao cho tốt thì phát hiện bọn ni cô đó đang bỏ đi. Đang không hiểu xảy ra việc gì thì thấy vài tên hòa thượng bắt đầu cởi bỏ y phục. Lòng Tiểu Ngưu thắt lại, hiểu ra bọn họ định làm gì.

Tiểu Ngưu không có nhiều thời gian cân nhắc, nhanh chóng từ trên cây tụt xuống. Hắc chạy ào như gió bão đến bên bờ sông, đến trước mặt bọn người đó. Không đợi hắc kịp nói gì, Hoa Đông kêu lên: "Các vị đại sư, chính tên tiểu tử này đi chung với Hắc Hùng Quái. Chính hắc dìu Hắc Hùng Quái đến nơi này. Có lẽ các vị đừng bỏ qua cho hắc."

Tiểu Ngưu trừng mắt nhìn hắc, nói: "Hoa Đông, ngươi là tên phản bạn, cái đồ không bằng heo chó như ngươi, còn chưa chết à?" Nói rồi đảo mắt

nhìn bọn hòa thượng đang cởi quần áo đó. Bọn hòa thượng nghe nói như thế, đều nhìn Tiểu Ngưu. Hiển nhiên họ bị những lời của Tiểu Ngưu làm cho chú ý.

Hoa Đông thấy đối phương chửi mình bằng những lời khó nghe như vậy, liền nổi giận nói: "Xú tiểu tử, miệng người phun ra cái gì sạch sẽ một chút. Ta trở thành phản đồ từ khi nào chứ?"

Tiểu Ngưu hắc hắc cười, nói: "Ta hỏi người, người có phải là nhị đương gia của Kim sa bang không?"

Hoa Đông hồi đáp: "Không sai! Vậy thì sao?"

Tiểu Ngưu giương mắt nhìn hắc, rất nghiêm chỉnh hỏi: "Ta hỏi người, đại ca và những huynh đệ của người ở đâu rồi?"

Mặt Hoa Đông hiện rõ nét bi ai còn có chút thống khổ nói: "Đều bị cái tên Hắc Hùng Quái đánh hận đó sát tử cả." Nói xong trừng mắt đã đỏ kék lên.

Tiểu Ngưu không cho hắc thời gian thể hiện tình cảm, nói tiếp: "Kỳ quái nha, cái này thật là kỳ quái." Vừa nói ánh mắt vừa liếc nhìn bọn hòa thượng. Chỉ thấy các hòa thượng đều ngừng việc cởi bỏ quần áo mà giương mắt nhìn hai người. Hiển nhiên cuộc nói chuyện của hai người đối với bọn họ rất trọng yếu.

Lúc này Hoa Đông đột nhiên hiểu ra điều gì đó, liền hướng về các hòa thượng nói lớn: "Các vị đại sư, các vị nhanh chóng xuống nước. Cái tên Hắc Hùng Quái đó đang nấp ở dưới nước. Các vị đừng nghe cái tên xú tiểu tử này, hắc cố ý kéo dài thời gian. Các vị đừng để bị lừa. Giờ không lợi dụng lúc thương thế Hắc Hùng Quái còn chưa lành để bắt hắc, đợi khi hắc trị thương xong rồi lên bờ, tất cả chúng ta đều không sống nổi."

Tiểu Ngưu nghe thấy, trong lòng liền phát lạnh nhưng ngoài mặt không biểu hiện gì. Hắn phì một cái với Hoa Đông rồi hướng về các hòa thượng nói to: "Các vị đại sư, các vị ngàn vạn đừng bị lừa, càng không phải xuống nước. Ở dưới nước có..." Nói đến đây, Tiểu Ngưu lập tức dừng lại, không tiếp tục nói nữa. Vẻ mặt biểu lộ vẻ khùng bố.

Một vị hòa thượng có thân phận hơi cao đứng bên cạnh lo lắng bước đến hỏi: "Tiểu thí chủ, người nói nhanh đi, dưới nước ở đây có cái gì?"

Tiểu Ngưu ra vẻ thần bí, nói: "Ta xem ra người không tòi. Có chuyện này ta chỉ nói ình người thôi."

Hòa thượng gật gật đầu, lại gần Tiểu Ngưu. Tiểu Ngưu kề sát tai hòa thượng, nhỏ giọng nói: "Nước này có độc." Nghe vậy, hòa thượng mặt biến sắc, chạy đến bên mặt nước, trợn tròn mắt nhìn xuống.

Những hòa thượng khác không rõ chuyện gì, cũng bước tới xem xem, đều hỏi chuyện gì vậy. Hòa thượng nọ chỉ Tiểu Ngưu nói: "Vị tiểu thí chủ này vừa nói trong nước này có độc." Chúng nhân kêu lên sợ hãi, cùng nhìn Hoa Đông, sắc mặt rất không thân thiện.

Hoa Đông liên tục phẩy tay, giải thích: "Mọi người đừng tin lời nói láo của xú tiểu tử này. Hắn với Hắc Hùng Quái là một giuộc."

Tiểu Ngưu sớm đã biết y sẽ nói như vậy, liền phản bác: "Người với hắn mới là một bọn. Ta có chứng cứ." Lời vừa nói ra, mọi người đều trừng mắt nhìn Hoa Đông.

Tiểu Ngưu thấy thế thì phấn khích nghĩ, càng loạn càng tốt, kéo dài thêm một thời thần thì vạn sự đều đại cát cả.

Hoa Đông không phục, chất vấn Tiểu Ngưu: "Người nói ta là phản đồ, người có chứng cứ gì?"

Tiểu Ngưu hừ một tiếng, vẻ mặt đặc ý nhìn Hoa Đông, nói: "Ta hỏi người, tại sao đại ca của người và các anh em khác đều chết cả, chỉ có người là còn sống?"

Hoa Đông giải thích: "Chuyện này mà còn hỏi sao? Ta đương thời bị Hắc Hùng Quái đánh cho hôn mê đi. Hắc Hùng Quái tưởng ta đã chết. Khi hắc đi rồi, ta mới từ từ tỉnh lại. Nếu không, sao ta có thể biết các người đã tới đây. Đương nhiên là ta theo dõi các người rồi."

Tiểu Ngưu nghe vậy, so với dự đoán của bản thân cơ bản là phù hợp. Tiểu Ngưu vì muốn đả kích y, lại nói: "Ta hỏi người, người nói xem, đã vào tay Hắc Hùng Quái có ai còn sống không?" Nói câu đó, Tiểu Ngưu lia mắt nhìn biểu hiện của chúng nhân.

Mấy hòa thượng, ta nhìn người, người nhìn ta, đều lắc lắc đầu. Không sai, sự thật từ khi Hắc Hùng Quái vào Trung nguyên, phạm là người nào cùng hắc giao thủ đều không sống nổi.

Nhìn vẻ mặt hoài nghi của mọi người, Tiểu Ngưu càng đặc ý, lại tiếp tục nhìn Hoa Đông nói: "Người khác vào tay hắc đều không sống nổi. Người làm sao mà còn sống được? Đó không phải là có vấn đề sao? Mọi người nói có phải không?" Nói đoạn, Tiểu Ngưu quay nhìn chúng hòa thượng với vẻ mặt đồng tình. Để tăng thêm áp lực, Tiểu Ngưu nói tiếp: "Sự thật này nói lên một việc. Đó là hắc với Hắc Hùng Quái là một bọn. Hắc lừa các người là muốn giăng bẫy một lượt bắt gọn các người."

Hoa Đông tức giận cực độ, hướng về Tiểu Ngưu hét lên: "Người đừng ngậm máu phun người." Nói đoạn xông về phía Tiểu Ngưu. Tiểu Ngưu trốn ra đằng sau hòa thượng cầm đầu, miệng còn nói: "Người muốn giết người diệt khẩu, chỉ sợ không dễ dàng như vậy đâu." Quả nhiên hòa thượng đó chặn Hoa Đông lại.

Hoa Đông tức giận tới độ gương mặt như méo mó đi. Hắn cố gắng kềm nén cơn giận, nói với Tiểu Ngưu: "Người nói ta là phản đồ, thật là vớ vẩn. Người mới là phản đồ. Chính mắt ta nhìn thấy người đỡ Hắc Hùng Quái đi về phía đằng này."

Tiểu Ngưu hừ một tiếng, nói: "Người có ai làm nhân chứng? Ai có thể chứng minh người nhìn thấy ta."

Hoa Đông chết lặng không nói được một lời. Trời tối như vậy, trừ bản thân mình ra, người ngoài đều không thể biết chuyện đó. Trong một lúc lấy đâu ra nhân chứng đây? Đang lúc Hoa Đông không biết phải làm sao thì từ đằng kia các ni cô trốn lúc nãy đều đi đến cả. Dĩ nhiên, nếu các hòa thượng không cởi bỏ y phục, họ cũng có thể lộ diện.

Cầm đầu bọn họ là một ni cô lông mày bạc trắng, tuổi khoảng hơn sáu mươi, khuôn mặt khắc khổ. Bà đến trước mặt Tiểu Ngưu hỏi: "Người nói người ta là phản đồ, người có người làm chứng không? Người có thể đưa ra chứng cứ không?"

Tiểu Ngưu đương nhiên là không có chứng cứ, cười hi hi nói: "Sư thái xưng hô thế nào?"

Lão ni cô trợn mắt lườm hắn, nói: "Bần ni Tĩnh An, là sư muội của đương kim chủ tọa môn Nga My. Tiểu tử người gọi là Ngụy Tiểu Ngưu đúng không?"

Tiểu Ngưu nghe răng ra cười, nói: "Chính là tiểu tử."

Lão ni cô nhìn xéo hắn, nghiêm nghị thuyết: "Nghe tên người là biết không phải người tốt."

Tiểu Ngưu phản bác: "Không thể xem tướng mà biết người, lại càng không thể lấy tên mà đoán người được."

Tĩnh An hừ một tiếng nói: "Tiểu tử, ở đây người bớt nói lời thừa đi. Ta xem ra người mới chính là đồng bọn của Hắc Hùng Quái."

Tiểu Ngưu không phục, nói: "Cớ gì sư thái lại nói vậy?" Tiểu Ngưu ưỡn ngực lên, mặt đầy chính khí, chính là muốn chứng minh mình với Hắc Hùng Quái như trâu với ngựa, chẳng thể giống nhau.

Tĩnh An nghĩ một lúc, nói: "Được rồi, chúng ta không cần nói nhiều. Sự thật sẽ chứng minh." Nói đoạn cùng với hòa thượng thủ lĩnh Huyền Chân thương lượng. Tiểu Ngưu xem thần tình của bọn họ, trong lòng cũng hơi chột dạ, nghĩ: "Có lẽ muội ni cô này không dễ đối phó như mấy hòa thượng kia."

Một lúc sau, lão ni cô tuyên bố quyết định: Để các hòa thượng xuống nước tìm người, mấy người của bang mình tránh sang một bên chờ. Nếu xảy ra chuyện gì, lập tức chạy ra chi viện.

Tiểu Ngưu nghe xong, trong lòng cảm thấy sốt ruột. Hắn cũng chưa tính thời gian, không biết mình đã kéo dài được bao lâu, đã đủ để Hắc Hùng Quái trị thương xong chưa. Chỉ còn trông vào ông trời, Hắc Hùng Quái mới có thể an nhiên vô sự. Tiểu Ngưu ta đã tận lực rồi. Chuyện sau này, ta không quản nữa.

Hoa Đông thấy lão ni cô ủng hộ mình, tâm lý mười phần phần khởi, trừng mắt nhìn Tiểu Ngưu một cái, hỏi: "Sư thái, còn cái tên tiểu tử thói tha đi cùng với Hắc Hùng Quái thì xử lý làm sao?"

Không chờ cho ni cô kịp nói, Tiểu Ngưu đột nhiên kêu lên: "Mọi người nhìn xem kia là gì?" Chúng nhân thấy mặt hắn biến sắc, tay chỉ xuống nước, đều vội vàng nhìn xuống mặt nước. Ngay khoảnh khắc đó, Tiểu Ngưu liền sử dụng thứ khinh công lợi hại nhất chuyển thân chạy trốn. Khi mọi người quay đầu lại, đã không còn thấy bóng dáng Tiểu Ngưu đâu nữa.

Tĩnh An mắng: "Tên hồn tiểu tử đó, bắt được hãn, nhất định phải lột da nó."

Hoa Đông nhân cơ hội nói: "Mọi người thấy rồi nhá, tiểu tử đó sợ tội. Điều đó chứng minh ta nói không sai. Phải rồi, mau mau xuống nước, nếu không thì chậm mất." Chúng nhân gật đầu nói phải. Lúc đó Tiểu Ngưu đã trốn trên một cái cây rồi.

Tiểu Ngưu ở trên cây thấy ni cô lại dời đi, các hòa thượng sắp thoát y, Hoa Đông tiếp tục hoa tay múa chân, nghe không rõ là nói cái gì. Chắc là đều cùng một dạng cả, bất tất phải để ý. Tiểu Ngưu nghĩ, Hắc Hùng Quái nha, ta không thể giúp người nữa. Tất cả chỉ còn trông vào ý trời thôi. Nếu như vận khí người tốt thì khả dĩ thoát khỏi kiếp nạn này.

Chính lúc đang nghĩ ngợi, mấy hòa thượng cởi quần áo chỉ còn nội khố đã sớm hạ thủy rồi. Họ đều lao xuống nước, bắt đầu kiếm người. Tiểu Ngưu nghĩ bụng, thắng bại là lúc này đây. Hắc Hùng Quái, chúng ta cùng chờ xem ý trời vậy.

Tiểu Ngưu chú ý thấy tổng cộng có sáu hòa thượng xuống nước. Chẳng bao lâu hãn phát hiện ra một vấn đề, đó là hòa thượng nào lặn xuống nước rồi cũng đều không có động tĩnh gì cả. Đều một dạng với Hắc Hùng Quái, như là bốc hơi mất tăm vậy, không có tí phản ứng gì. Tính ra nếu đã chết cả rồi thì ít ra cũng phải có xác nổi lên. Huyền Chân hòa thượng cũng phát hiện vấn đề đó, sắc mặt cực kỳ khó coi. Ông cùng thủ hạ bàn bạc một lúc, thủy chung không nghĩ ra chủ ý nào, chỉ còn cách tìm Tĩnh An sư thái thương lượng. Chưa kịp tới chỗ sư thái, chỉ thấy trong hồ vọt lên một cột nước cao, trong cột nước vọt ra một người. Tiểu Ngưu nhìn thấy rất hình dáng quen thuộc, chính là Hắc Hùng Quái.

Chỉ thấy y như u linh bay tới chỗ bọn hòa thượng. Chúng hòa thượng vội vàng trốn đi. Hai người chậm chân, bị hãn cắn vào cổ một cái, lập tức ngã xuống đất chết tốt.

Huyền Chân thấy vậy, vội hét lên: "Ngũ hành phật quang." Chúng đệ tử lập tức giơ hai tay ra, người hướng về phía Hắc Hùng Quái. Ngón tay mọi người đồng thời phát ra hai đạo kim quang. Hắc Hùng Quái cười to, miệng mở rộng, phun lửa tới. Kim quang và lửa va chạm, hai bên đấu pháp lực.

Bên này Tĩnh An thấy vậy, vội đem hơn chục đệ tử đến chi viện. Hắc Hùng Quái nhìn thấy, lập tức gia tăng pháp lực. Chỉ nghe tiếng ầm ầm không dứt rồi ngoại trừ mỗi mình Huyền Chân, các hòa thượng khác đều ngã ra đất không dậy nữa. Huyền Chân tuy chưa chết, miệng cũng phun ra một ngụm máu, sắc mặt trắng bệch, người cũng lão đảo.

Lão ni cô cũng không kịp để ý tới Huyền Chân nữa, phát lệnh cho chúng đệ tử: "Mọi người đến sau lưng ta, dùng 'Vạn duyên thành hà'." Mọi người nghe lệnh, lần lượt từng người xếp lại thành hàng, mỗi người đều lấy song chưởng áp vào lưng người đằng trước. Do đó, khả dĩ tập trung công lực của chúng nhân lại, thông qua tay của Tĩnh An mà đồng loạt phát xuất.

Hắc Hùng Quái không hề ngu ngốc, biết họ muốn làm gì. Bởi vậy, y đổi tư thế, làm ra vẻ như muốn dùng lửa quyết đấu vậy. Tĩnh An thấy thế, chính hợp ý mình, do đó, mọi người nhất tề phát lực. Pháp lực trông như một luồng ánh sáng trắng phóng về phía Hắc Hùng Quái. Biết điều này, Hắc Hùng Quái căn bản từ đầu đã không hề muốn cùng họ đối đầu. Chính vào lúc bạch quang chuẩn bị phóng ra, thân thể y lay động, bay tới như chim, nhanh như điện xẹt. Y bay ra phía sau cùng của đội ngũ. Trong lúc chúng nhân còn chưa kịp phản ứng, y hướng về đệ tử sau cùng phun ra một cầu lửa. Đáng thương cho ni cô nọ, chưa kịp đáp trả đã bị lửa thiêu cháy.

Hắc Hùng Quái nhân cơ hội đó, liên tục tấn công. Chỉ trong chớp mắt, chúng đệ tử đều chết trong biển lửa. Chỉ còn Tĩnh An là may mắn hơn. Bà muốn cứu bọn họ nhưng Hắc Hùng Quái không cho, ngăn chặn bà lại. Hai người đơn độc đấu pháp.

Tuy Tĩnh An tu vi bất phạm nhưng trong lúc tâm thần bất định, làm sao có thể đấu lại Hắc Hùng Quái. Hai người đồng thời phát công, bất quá chỉ một lúc, Tĩnh An đã lão đảo muốn ngã. Hắc Hùng Quái hét to một tiếng, quăng lửa phóng đến thân thể Tĩnh An, biến bà thành một hỏa cầu. Lúc đó, đệ tử của bà cũng đang ở trong lửa kêu gào. Bất quá chỉ một lúc sau, họ đều không còn động đậy được nữa.

Hắc Hùng Quái đắc ý dương dương, tra xét từng người một. Người nào chưa chết như Huyền Chân, y cũng không thêm khách khí, cắn luôn vào cổ ông ta một cái, để lại một hố sâu. Y cười hắc hắc, nói: "Mấy con lừa trọc đầu, lâu rồi không tắm hả? Giờ cho bọn người thỏa mãn vậy." Tiếp đó, Hắc Hùng Quái ném mọi thi thể xuống nước. Tiếp đó dùng hấp công, hút rất nhiều nước lên, xối nước lên bờ một lúc. Giờ mà có ai đến xem cũng không còn thấy chút vết tích nào nữa. Giống như nơi này chưa từng xảy ra huyết án nào vậy.

Ngồi ở trên cây, Tiểu Ngưu thấy hết mọi chuyện vừa xảy ra. Tuy hãn rất bội phục sức mạnh của Hắc Hùng Quái nhưng đối với việc làm tàn nhẫn của y thì cực kỳ bất mãn. Người ta có bức người trốn đông trốn tây, người cũng không thể tuyệt tận như thế được.

Từ trên cây hãn nhảy xuống đi đến chỗ Hắc Hùng Quái. Hắc Hùng Quái thấy hãn, mừng đến muốn nhảy cẫng lên, ôm lấy hãn, liên tục cười nói: "Ngụy Tiểu Ngưu nha, người thật là giỏi. Nếu không có người kéo dài thời gian, hôm nay ta đã chết chắc."

Tiểu Ngưu hừ một tiếng, nói: "Nếu biết người độc ác vậy, ta đã chẳng giúp người."

Hắc Hùng Quái thả hãn xuống, nói: "Sao trách ta được? Như quả ta không giết bọn chúng, bọn chúng có chịu tha cho ta không? Ta cũng là bất đắc dĩ mà."

Tiểu Ngưu thở dài một tiếng, nói: "Người vừa rồi có để cho kẻ nào còn sống không?"

Lời nói đó đề tỉnh Hắc Hùng Quái. Y vỗ đùi một cái, kêu lên: "Cái tên thỏ để đó sao giờ không thấy đâu? Nhất định phải bắt hắc lại." Nói đoạn, hắc cũng không thèm ngó đến Tiểu Ngưu nữa, men theo bờ hồ phi như bay ra phía ngoài đường.

Tiểu Ngưu nhìn theo sau lưng y, trong lòng nghĩ: "Tiểu tử Hoa Đông sớm đã chuồn mất dạng rồi, người giờ này mới đuổi liệu có kịp không? Người nghĩ tiểu tử đó là ốc sên sao?" Chính vào lúc đang nghĩ vẩn vơ, đột nhiên từ xa truyền lại tiếng cười của Hắc Hùng Quái. Tiếp đó trước mắt loáng một bóng nhân ảnh, Hắc Hùng Quái đã trở lại rồi. Trong tay còn ôm một người, chính là Hoa Đông.

Hắc Hùng Quái cười hắc hắc, chửi: "Con mẹ nó, người tưởng trốn trong động sói là ta không tìm được người hả? Người nên biết, ta với sói là thân thích. Ta có thể đánh hơi thấy mùi của người." Nói đoạn, xốc Hoa Đông lên, ghé vào cổ, cắn một cái, sau đó thả tay ra, bỏ hắc luôn xuống nước. Tội nghiệp, Hoa Đông đến kêu còn chả kịp, chìm luôn xuống dưới hồ.

Hắc Hùng Quái chùi chùi máu trên miệng, nắm lấy tay Tiểu Ngưu, nói: "Tiểu Ngưu, vừa rồi nợ người rất nhiều đó. Ta là người giữ lời, ta sẽ không để người chịu thiệt."

Tiểu Ngưu nhìn hắc, nói: "Thương thế của người khỏi hắc chưa?"

Hắc Hùng Quái cười to lên, nói: "Nước suối này thật là tốt nha, chưa đến một thời thần, thương thế đã khỏi hắc. Hắc, thật là lợi hại!"

Tiểu Ngưu nhấp nháy mắt, nói: "Bây giờ người có thể cho ta biết lai lịch của người chưa?"

Hắc Hùng Quái thuyết: "Được rồi, được rồi! Trước tiên, bọn ta tìm nơi nào đó làm một bữa no nê. Bọn ta vừa ăn vừa nói." Nói đoạn cắp lấy Tiểu Ngưu, nhanh như gió chạy về hướng thành nội.

MA ĐAO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Phá Xử

Trong một phòng thượng đẳng tại khách sạn hào hoa nhất Hàng Châu, Hắc Hùng Quái đang cùng Tiểu Ngưu hưởng thụ cuộc sống. Hai người ngồi đối diện nhau hai bên bàn, vừa uống rượu ăn thịt, vừa vui vẻ chuyện trò.

Hắc Hùng Quái ngửa cổ nốc một chén rượu đầy. Tiểu Ngưu cũng không yếu thế, uống cạn luôn. Hắc Hùng Quái thấy tửu lượng của hắc cũng khá, không khỏi cười ha hả khen ngợi: "Khá lắm Tiểu Ngưu, uống khá lắm. Cứ như vậy mà phát triển, tương lai có thể sẽ vượt qua ta."

Tiểu Ngưu đắc ý vênh mặt lên nói: "Chính ta cũng định vượt qua người. Người không biết sao, cha của ta mỗi khi ra ngoài gặp bằng hữu, lúc sợ uống rượu đều bảo ta thay thế. Tửu lượng của ta nổi danh cả thành Hàng Châu đó." Lời này nửa thật nửa giả. Nói cả thành Hàng Châu đều biết tửu lượng của Tiểu Ngưu thì đúng là khoa trương. Nhưng nếu nói nổi danh trong số bạn bè làm ăn với phụ thân Tiểu Ngưu thì là thật.

Hắc Hùng Quái nhìn thẳng vào Tiểu Ngưu trong chốc lát, đột nhiên nói: "Tiểu Ngưu à, ta thấy người thông minh, hành động cũng nhanh nhẹn. Ta thấy hay là người làm đồ đệ của ta đi."

Tiểu Ngưu nghe vậy cười xua tay lia lịa: "Không được đâu, chuyện đó tuyệt đối không được."

Hắc Hùng Quái ngăn người: "Với bản sự của ta, chẳng lẽ còn không xứng làm sư phụ người sao?"

Tiểu Ngưu giải thích: "Không phải chuyện đó! Có điều một khi làm đồ đệ của người, không phải bồi phận của chúng ta sẽ thay đổi hay sao? Như thế chẳng phải ta để người chiếm tiện nghi à? Bây giờ ta là bằng hữu của người. Nếu làm đồ đệ của người, trước mặt người không phải ta thấp hơn một bậc à? Chuyện thua lỗ như vậy, Tiểu Ngưu ta không thèm làm."

Hắc Hùng Quái tức giận nói: "Tên xú tiểu tử nhà người, còn tính toán nữa. Rất nhiều người quỳ gối xếp hàng muốn làm đồ đệ của ta, ta còn không chịu nữa là."

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, rót đầy ly cho hai người. Cả hai lại cạn chén. Tiểu Ngưu buông chén nhìn khuôn mặt đen đang đỏ dần lên của Hắc Hùng Quái nói: "Hắc Hùng Quái, bây giờ người có thể nói cho ta biết mọi thứ được không. Ta vẫn chưa biết về người. Người không nói rõ ràng ta lại nghĩ người từ cục đá nhảy ra đó."

Hắc Hùng Quái gật đầu nói: "Ta đã nói người rồi, không phải như vậy. Trong lòng người ta chỉ là một tên sát nhân giết người như ngóe. Kỳ thật không phải như vậy"

Tiểu Ngưu hạ một tiếng rồi nói: "Chuyện đó người nói rõ hơn đi."

Hắc Hùng Quái uống một ngụm rượu, sắc mặt trở nên trầm trọng, nói: "Chuyện này phải kể từ đầu". Sau đó y thở dài một cái rồi mới nói tiếp: "Kỳ thật ta không phải là người, ta là Hùng tinh."

Tiểu Ngưu nghe vậy "A" lên một tiếng, mắt tròn to. Hắc Hùng Quái ngừng một chút rồi tiếp tục kể: "Ta vốn là hắc hùng trong núi, tu luyện đã mấy trăm năm mới biến thành hình người. Nhưng sau đó, dù có nỗ lực đến đâu cũng chẳng tiến triển thêm được chút nào. Ta vô cùng đau khổ. Ta rất muốn có cuộc sống giống như con người. Ta nghe trưởng bối của hùng tộc nói, con người khoái hoạt hơn so với chúng ta nhiều lắm."

"Rồi đến một ngày, chủ nhân của ta đến. Ông ta mới nhìn đã thấy ta và những con gấu khác có điểm bất đồng. Bởi vì trời sinh ta ra chỉ có một con mắt. Ta đã có đặc điểm của con người. Ông ta nổi lòng nhân từ, bèn mang ta về nhà, dùng pháp lực của mình giúp ta, làm cho ta có linh hồn con người. Từ đó, ta mới chính thức thành người. Cảm giác làm người thật là hay. Chả trách rất nhiều đồng loại cũng muốn làm người."

"Vì cảm tạ ông ta đã giúp đỡ ta, ta mới gọi ông ta là chủ nhân, cam tâm làm nô tài cho ông ta. Ta muốn cả đời phục vụ ông ta, tất cả vì ông ta. Để ông ta hạnh phúc, ta còn đem biểu muội của ta gả cho ông ta. Biểu muội của ta đã biến thành người từ sớm, là một đại mỹ nữ. Chủ nhân đối đãi với ta cũng không tệ, gọi người ra ngoài tìm cho ta một cô nương làm vợ. Ta cảm động phi thường."

Tiểu Ngưu ngồi một bên bình luận: "Người thật là một con hắc hùng có phúc khí đó". Tiểu Ngưu cẩn thận đánh giá y, muốn xem y với loài người có gì bất đồng. Nhìn đến nửa ngày, chỉ cảm thấy tóc của y cùng loài người có điểm khác biệt. Nhưng nếu không nhìn kỹ sẽ nhìn không ra.

Hắc Hùng Quái thở dài vài tiếng, nói: "Người nghe ta kể tiếp đã. Có một lần, ta ra ngoài có việc, đi mất vài tháng. Khi trở về, ta nghe được một tin đồn, nói rằng trong những ngày ta ra ngoài, chủ nhân của ta ngày ngày gọi vợ ta đến bồi tiếp giấc ngủ. Ta không tin những lời đó mới hỏi vợ ta. Vợ ta khóc lóc, nói đó là sự thật. Lúc đó ta cảm thấy tim mình tan nát. Là một nam nhân, điều này chính là điều lớn nhất không thể chấp nhận được. Nhưng ta vẫn còn chịu được, vì hắc là ân nhân của ta. Sau chuyện này, ấn tượng tốt của ta đối với chủ nhân đã giảm đi. Không lâu sau, biểu muội của ta chết. Cũng không phải là cái chết bình thường, mà là bị chủ nhân giết chết. Ta qua nghe ngóng mới biết được, biểu muội của ta lúc ở trên giường không vâng lời hắc, không ngờ hắc tìm một bọn nam nhân đem biểu muội ta hãm hiếp cho đến chết. Sau khi ta nghe xong, chỉ muốn phát điên. Trong nháy mắt, ta đối với hắc hận thấu xương, coi hắc là đại cừu nhân, đại ma

đầu. Ta phát thệ, ta muốn báo phục hã. Ta muốn cho hã chết thật thê thảm."

"Ta nghĩ hết tất cả các biện pháp nhưng đều không được. Mặc dù ta là đại quân gia của hã nhưng tên này bản tính đa nghi, ai cũng không tin nhiệm. Bởi vậy ta không dám coi thường vọng động. Ta một mực chờ cơ hội đưa hã vào chỗ chết. Đợi đến năm năm. Cơ hội cuối cùng đã đến."

"Có một lần, hã được lời mời của hảo bằng hữu đến Nam hải du ngoạn không hề mang ta theo. Nhưng ta lặng lẽ theo dõi hã, đem hành tung của hã nói cho địch nhân của hã, cũng là những người danh môn chánh phái. Những người đó đối và hã chính tà hai phe, lửa nước không dung hòa được. Vì vậy đi được nửa đường, hòa thượng thiếu lâm cầm đầu nhân sĩ chánh phái vây bắt hã. Song phương ác chiến một hồi, toàn bộ thủ hạ của đại ma đầu bị giết sạch. Đại ma đầu mặc dù không chết nhưng cũng thụ trọng thương. Ta hoàn toàn không ngờ hã còn có thể sống sót trở về. Vì vậy ta quyết định tự mình động thủ."

"Trãi qua một trận ác chiến, toàn bộ tinh hoa thủ hạ của hã chết sạch. Người hã có thể dùng ngoại trừ con gái hã chỉ có thể là ta. Con gái hã ngẫu nhiên không có ở nhà, hã chỉ có thể dùng ta. Trong khi trị thương cho hã, ta hạ độc vào thức ăn của hã, biến hã thành một phế vật không sống, không chết. Ngoài ra, trước mặt hã, ta đem đám thê thiếp của hã gian dâm từng người một. Có thể tưởng tượng được, ta làm cho hã tức giận đến chết. Đại cừu cuối cùng đã báo, sau đó ta thành chủ nhân của nơi đó. Nhưng ta mới đắc ý được vài ngày, con gái của hã đã trở lại. Không ngờ tuổi nàng tuy còn nhỏ mà bản sự lợi hại tương đương ta. Hai chúng ta quyết chiến, không ngờ ta bị nàng đánh trọng thương. Ta không còn cách nào đành phải bỏ chạy. Trong khi bỏ chạy, ta thuận tay lấy trộm Ma đao. Ta biết không thể ở Tây vực được nữa, nơi đó là địa bàn của nàng, đành phải chạy đến Trung nguyên. Nào biết được, ta đi đến đâu cũng có người đến làm khó ta, muốn cướp Ma đao của ta. Ta đoán rằng nhất định là con nha đầu chết tiệt kia đã

lộ ra tin tức, làm cho nhân sĩ chánh phái nhất tề truy sát ta, muốn mượn tay bọn họ giết ta."

Nghe xong, Tiểu Ngưu nhin không được hỏi: "À kia vì sao không tự mình dẫn người truy sát người?"

Hắc Hùng Quái giải thích: "Bởi vì ả cũng bị thương. Ta bị trọng thương, thương thế của ả cũng không nhẹ."

Tiểu Ngưu hỏi: "Ả nhìn có đẹp không?"

Hắc Hùng Quái cười hắc hắc, chỉ Tiểu Ngưu nói: "Tiểu yêu này mới có vài tuổi đã là sắc quỷ. Người muốn ả sao, đi đầu thai kiếp sau đi."

Tiểu Ngưu lớn tiếng: "Lão gia hỏa, người đừng gai góc quá. Ta chỉ hỏi người ả đẹp hay không thôi."

Hắc Hùng Quái nháy mắt nói: "Ả tên hiệu là Tây Vực tiên cơ. Người nói xem ả có xinh đẹp không?" Nói đến đó ánh mắt đăm đăm, tựa như thấy được người đó.

Tiểu Ngưu cũng tưởng tượng trong chốc lát, nói: "Nhất định là người tham luyện sắc đẹp của người ta, bởi vậy khi quyết chiến đã mất tinh thần, cho nên mới chịu đại bại."

Hắc Hùng Quái mặt đỏ như trái gấc, nói: "Tiểu tử, không cần nói hươu nói vượn. Nàng ta chưa được bao nhiêu tuổi. Ta có thể để nàng ta lọt vào mắt hay sao?"

Tiểu Ngưu cười cười nói: "Chúng ta nói chính sự, nói đến chỗ nào rồi?"

Hắc Hùng Quái trừng mắt nhìn hăn, nói: "Nói đến lúc ta đến Trung nguyên tị nạn. Từ khi ta đến Trung nguyên đến nay, giết không ít người. May mà không gặp tay cứng cựa, bằng không ta sớm đã xong đời. Sau ta lại

nghe nói Lục thần tuyền ở phụ cận Hàng Châu thích hợp chữa thương, bởi vậy ta mới đến đây. Nhưng ta lạ nước lạ cái, lại không tìm đúng vị trí. Cái đám gia hỏa hèn hạ đó lại truy rất gắt gao. Không còn cách nào khác, đành phải tìm một cổ quan tài, lấy một thi thể che lại, bắt đầu ẩn nấp, âm thầm chữa thương. Có điều trị thương như vậy rất chậm. Không ngờ được chính ông trời đem người tới. Là người giúp ta." Nói đến đây hần lộ vẻ cảm kích.

Tiểu Ngưu cười nói: "Nói hay lắm. Ta có vài vấn đề muốn hỏi người."

Hắc Hùng Quái cười ha ha: "Tốt, có hỏi thì sẽ trả lời. Chúng ta lại làm một chén." Nói rồi hai người lại cạn chén. Mặt Tiểu Ngưu có hơi đỏ nhưng nhãn thần vẫn sáng như cũ.

Tiểu Ngưu hỏi: "Vừa rồi người nói chủ nhân người là ai?"

Hắc Hùng Quái trả lời: "Hắn ta gọi là Tây Vực ngưu vương, là một trong tứ đại đương kim ma vương."

Tiểu Ngưu lại hỏi: "Người nói con gái hắn rất lợi hại, nói cho ta biết, con gái hắn tên là gì."

Hắc Hùng Quái khinh miệt cười rộ lên: "Không ngờ tiểu tử nhà người vẫn còn có ý định với nàng ta sao? Ta khuyên người đừng có nằm mơ. Cho dù là người học thành bản sự như ta, chỉ sợ cũng khó mà chế trụ được nàng. Hơn nữa nàng ta lại hay nhìn cao, sao có thể nhìn tới người được."

Tiểu Ngưu "Hừ" một cái nói: "Lão gia hỏa, người đừng hỏi nhiều. Đây là chuyện của ta, người không cần quản. doc truyện tại . Người chỉ trả lời vấn đề của ta là được."

Hắc Hùng Quái đành đáp: "Tên nàng là Ngưu Lệ Hoa."

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Cái tên này cũng không khó nghe lắm." Dừng một chút, Tiểu Ngưu lại hỏi: "Giờ người có thể đem chuyện Ma đạo nói cho

ta biết không? Ta muốn biết vì sao có nhiều người cảm thấy hứng thú với nó như thế. Vật đó rốt cuộc là món đồ gì mà có thể khiến nhiều người liều mạng vì nó." Nói đến đây, sắc mặt Tiểu Ngưu rất nghiêm túc. Nghĩ đến bao nhiêu người vì đao ngã xuống, vì đao đổ máu, hắn thật sự cười không nổi.

Hắc Hùng Quái nháy mắt nhìn Tiểu Ngưu nói: "Ngươi Tiểu Ngưu, không phải ngươi cũng có hứng thú với Ma đao sao? Ta nói với ngươi, chuyện này không tốt đâu. Ngươi cũng đừng chạm đến nó."

Tiểu Ngưu mỉm cười nói: "Ta chỉ muốn hỏi vấn đề liên quan đến nó, ta cũng không định chiếm lấy nó. Đó không phải vật của ta, ta cũng không muốn. Vật đó lại không thể ăn được."

Hắc Hùng Quái gật đầu nói: "Ngươi nghĩ được như vậy là tốt. Như vậy ngươi mới có thể sống lâu được. Được rồi, giờ ta sẽ đem toàn bộ chuyện Ma đao kể lại cho ngươi."

Tiểu Ngưu im lặng, chăm chú lắng nghe lời kể của Hắc Hùng Quái. Sắc mặt so với lúc nghe thảm kịch của Hắc Hùng Quái còn trang nghiêm hơn. Bình thường khuôn mặt hắc hay tươi cười, bỗng nhiên chuyển thành như thế này rất thú vị.

Hắc Hùng Quái uống một hớp rượu lớn, bắt đầu giới thiệu với Tiểu Ngưu lịch sử về Ma đao. Hắc Hùng Quái nói: "Ma đao này không phải là vật ở nhân gian, mà là sở hữu của một vị thiên tướng ở thiên cung. Vì hắn lập được công lao không nhỏ cho Ngọc Đế nên trong lúc cao hứng ngài liền đem bảo đao yêu quý ban tặng cho hắn. Khi đó, đao này không gọi là Ma đao mà tên là Thần đao. Sau đó, vị thiên tướng phạm phải luật trời, bị đày xuống phạm trần, do vậy thần đao theo hắn xuống nhân gian. Hắn sống vài trăm tuổi, ẩn cư ở Tây Vực. Hắn không có con cái, chỉ có một người hầu. Người hầu đó không phải là người, mà giống như ta, là ngưu tinh, có tu vi ngàn năm, sớm biến thành hình người. Trước khi thiên tướng mất, liền đưa

đao cho hần, dặn hần không được làm chuyện xấu. Ngưu tinh kia cũng đáp ứng. Hần ta chính là tổ tông của đường kim Ngưu vương."

"Ngưu tinh đó không phải là người tốt. Lúc thiên tướng còn sống, hần cung kính thật thà. Đợi khi thiên tướng chết đi, không có ai có thể ức thúc hần, vì vậy hần bắt đầu làm chuyện xấu. Các lộ hào kiệt trung nguyên hợp công đấu với hần đều không phải là đối thủ. Thần đao của hần đặc biệt lợi hại. Bất cứ pháp thuật gì trước mặt nó đều mất hết tác dụng. Nhân sĩ chánh phái bị giết vô số, đành phải đầu hàng hần. Ngưu tinh này liền trở thành bá chủ thiên hạ, giống như một vị hoàng đế. Từ lúc đó, Thần đao được gọi là Ma đao."

"Sung sướng chẳng bao lâu, tên Ngưu tinh tham luyện tửu sắc, thân thể tổn thương. Không quá vài năm đã đi gặp diêm vương. Sau đó, Trung nguyên chánh phái dốc toàn lực tấn công hang ổ của Ngưu tinh. Hậu nhân của hần bị đánh cho đại bại, không dám ngóc đầu lên nữa."

Tiểu Ngưu nghe xong, khó hiểu hỏi: "Ngưu tinh tuy đã chết, hậu nhân hần cầm Ma đao trong tay, còn sợ sức mạnh gì nữa. Có thể dùng Ma đao đối phó địch nhân mà. Hay là Ma đao không còn dùng được nữa?"

Hắc Hùng Quái gật đầu nói: "Người hỏi hay lắm, hỏi đúng ngay chỗ trọng yếu. Người phải biết là Ma đao này không phải ai cũng có thể sử dụng nó. Nó có ma tính, linh tính, phải có người hữu duyên mới có thể sử dụng nó. Nếu là người vô duyên, ngay cả đao cũng không có cách nào rút ra."

Tiểu Ngưu ồ lên một tiếng, nói: "Còn có chuyện này nữa à?"

Hắc Hùng Quái "Hừ" một tiếng nói: "Chính xác là như vậy. Bằng không thì hậu nhân của Ngưu tinh đã sớm thành đại cuộc."

Tiểu Ngưu than thở nói: "Nguyên lai là thanh đao kia trong tay bọn họ trở thành một cục sắt phế thải, không có uy lực như xưa. Chả trách nhân sĩ chánh phái trung nguyên dám tấn công."

Hắc Hùng Quái lắc đầu nói: "Bọn người Trung nguyên đó không hề biết bí mật này. Bọn họ chỉ mạo hiểm một trận, không ngờ đã chọc đúng vào khe hở."

Tiểu Ngưu hỏi: "Ngưu vương đương đại kia không có Ma đao hỗ trợ, sao hắn lại trở thành một trong các ma vương. Nhất định hắn cũng có chút ít bản sự."

Hắc Hùng Quái giải thích: "Chuyện đó còn phải hỏi à? Hắn đương nhiên là có tài năng. Bằng không hắn sao có thể biến ta hoàn toàn thành người. Pháp lực và bản sự của hắn tương đương nhau. Tam đại ma vương cùng tề danh với hắn cũng có năng lực. Bốn người đồng tâm khiến người Trung nguyên không dám gây loạn. Nếu Ma đao kia có thể phát huy năng lực, người Trung nguyên chắc đã đầu hàng rồi."

Tiểu Ngưu hỏi: "Năm đó, sau khi tấn công Tây vực, nhân sĩ chánh phái Trung nguyên không cướp Ma đao đi hay sao?"

Hắc Hùng Quái: "Bọn họ đào xuống ba thước đất tìm kiếm khắp nơi nhưng chẳng tìm được bóng dáng Ma đao. Hậu nhân Ngưu tinh rất cứng đầu, đánh chết cũng không khai. Nhờ vậy, đao này vẫn là sở hữu của Ngưu gia."

Tiểu Ngưu nhìn hắn nói: "Vậy sao người có thể tìm được vật đó?"

Hắc Hùng Quái trả lời: "Ta vốn cũng không biết, nhưng nữ nhân yêu quý của ta ngẫu nhiên từ miệng Ngưu vương biết được chỗ giấu đao. Bởi vậy lúc chạy trốn, ta đã trộm đao đem đi."

Tiểu Ngưu lại nói: "Nữ nhân yêu quý của người bây giờ ra sao?"

Hắc Hùng Quái bỗng nhiên uống một ngụm rượu, nói: "Chuyện đó thật đáng xấu hổ. Sau khi ta đào tẩu, không biết nha đầu của Ngưu vương đối phó với nàng ta như thế nào. Có lẽ ả sẽ không buông tha nàng ta. Nghĩ đến

chuyện này, trong lòng ta cảm thấy rất khó chịu." Hắc nói mà ánh mắt hơi ươn ướt.

Tiểu Ngưu không ngờ được một hán tử cứng rắn như thép, một tên gia hỏa giết người không chớp mắt như hắc lại có tình cảm mềm yếu như vậy. Thật sự là ngoài suy nghĩ. Hắc vốn định châm chọc gã vài câu, nhưng cuối cùng lại thôi.

Tiểu Ngưu không muốn hắc thương tâm, liền thay đổi chủ đề, nói: "Người nói Ma đao kia chỉ có người hữu duyên mới có thể sử dụng nó, phát huy uy lực. Chẳng lẽ người lại là người hữu duyên sao?"

Hắc Hùng Quái lắc đầu nói: "Không phải đâu. Sau khi lấy được đao, ta đã sử dụng tất cả các biện pháp để rút nó ra. Đáng tiếc, thủy chung không thể làm được. Chắc là ta cũng không phải là người hữu duyên rồi."

Tiểu Ngưu nghe vậy cảm thấy rất hứng thú, hỏi tiếp: "Người ra sao thì mới được xem như người hữu duyên có thể sử dụng ma đao vậy?"

Hắc Hùng Quái thở dài nói: "Chuyện này ta không giải đáp cho người được. Bởi vì ta cũng không biết. Nếu ta biết thì đã tốt rồi."

Tiểu Ngưu nhìn chăm chăm Hắc Hùng Quái, vội vàng hỏi: "Người không biết. Vậy cuối cùng, có ai biết chuyện đó không?"

Hắc Hùng Quái hồi đáp: "Đối với cái tuyệt đại bí mật này, hiện tại trên đời chỉ có hai người biết được nó."

Tiểu Ngưu hỏi tiếp: "Hai người nào vậy?"

Hắc Hùng Quái cười, rồi trả lời: "Điều đó cũng thắc mắc sao? Đương nhiên là Ngưu Vương và nữ nhi của lão."

Tiểu Ngưu gật gật đầu nói: "Người nói Ngưu Vương cũng đã xong đời rồi. Vậy trên thế gian này chỉ còn mỗi Ngưu Lệ Hoa nữ nhi của lão là biết thôi. Khi có cơ hội dĩ nhiên ta sẽ hỏi nàng ta."

Vừa nghe những lời này, suýt tí nữa Hắc Hùng Quái phun hết ly rượu đang uống ra. Y cố gắng kềm lại, sau khi uống xong, tiếp tục cười. Y chỉ tay vào Tiểu Ngưu, nói: "Người làm ta cười chết đi. Người nghĩ nàng ta là lão bà của người, hay là muội muội của người à? Người tưởng người muốn gì là được vậy sao?"

Tiểu Ngưu nghe xong tỏ vẻ bất phục, đáp lại: "Hắc Hùng Quái, người cứ cười đi. Điều đó có gì đáng cười nào. Tại sao Ngưu Lệ Hoa nàng ta không thể kể cho ta biết chứ?"

Hắc Hùng Quái định thần lại, trả lời rất rõ ràng: "Điều đó là bí mật của dòng họ Ngưu gia, không được phép để người ngoài biết."

Tiểu Ngưu hừm một tiếng rồi nói: "Nàng ta không nói cũng chả ảnh hưởng gì. Hơn nữa nàng ta không có đao trong tay, biết cũng chẳng ích lợi gì. Đao giờ trong tay người, người cứ từ từ mà nghiên cứu. Đến một ngày nào đó sẽ ngộ ra mà thôi."

Hắc Hùng Quái nói với vẻ mặt có chút thất vọng: "Điều đó cũng không chắc. Ta thật sự vẫn chưa hiểu được điểm mấu chốt của vấn đề. Hơn nữa, bí mật của Ma Đao không chỉ có một, mà còn nhiều cái khác nữa. Thế gian, ai cũng muốn tìm biết nhưng rốt cuộc chỉ là công cốc thôi."

Tiểu Ngưu hiếu kỳ nói: "Nghe người nói xong, ta lại có hứng muốn gặp nàng Ngưu Lệ Hoa đó, để xem bộ dạng cô nương đó như thế nào."

Hắc Hùng nở một nụ cười kỳ quái, nói: "Tiểu tử, người tưởng rằng cô ta cậy vào cái sắc đẹp của mình hay sao. Ta khuyên cáo người, đừng có tiếp cận cô nương đó. Cô ta chẳng phải là một cô nương mềm yếu đâu. Cô ta rất hung dữ đó."

Tiểu Ngưu rống lên: "Nghe lời này của người, sau này ta nhất định không thể không gặp cô ta được. Ta phải chế phục cô ta, để cô ta ngoan ngoãn trở thành tiểu lão bà của ta mới được."

Hắc Hùng Quái vừa cười vừa chửi: "Tiểu tử thúì, khoác lác vừa vừa thôi. Những gì người vừa nói nếu đến tai ả thì cái mệnh nhỏ của người không bảo đảm đâu. Nha đầu này ghét nhất loại đàn ông khinh bạc. Sau này người ăn nói phải chú trọng điểm này. Nếu không thì sẽ không sống thọ đâu."

Tiểu Ngưu mạnh miệng nói: "Ta mới là không sợ cái loại tiểu nha đầu lừa đảo đó. Đúng rồi, chừng nào người mới đem thanh Ma đao của người cho ta nhìn và sờ một cái vậy."

Hắc Hùng Quái trừng mắt nhìn hăn nói: "Người vừa nói là không muốn chiếm đoạt nó mà. Chẳng lẽ người cũng giống bọn người kia sao."

Tiểu Ngưu đáp: "Ta không muốn giữ lấy nó, cũng không có tham vọng. Nhưng người nói Ma đao quá khủng bố. Ta cũng hiếu kỳ muốn xem qua."

Hắc Hùng Quái khẳng định: "Phàm có ai biết đến Ma đao mà lại không muốn tận mắt nhìn thấy. Lúc Ngưu tinh tung hoành thiên hạ, không ai có thể cầm cự được. Người có thể tưởng tượng Ma đao đáng sợ như thế nào. Bất quá sau Ngưu tinh không ai có thể làm Ma đao tỏa hào quang được nữa. Nhân sĩ tà phái cảm thấy phần chấn tự hào nhất là vào lúc đó."

Tiểu Ngưu vừa cười vừa nói: "Thì ra lão gia hỏa người cũng là tà phái à?"

Hắc Hùng Quái gật đầu nói: "Không sai. Ta ở trong cung của Ngưu Vương, sao có thể là chính phái được?"

Tiểu Ngưu hỏi tiếp: "Thế kế hoạch tiếp theo của người là gì? Không lẽ người lại tìm một nơi để ẩn náu?"

Hắc Hùng Quái hừ một tiếng ngạo nghễ: "Nói đùa à? Hắc Hùng Quái ta là loại người nào chứ? Vết thương của ta giờ đã khỏi, ta còn phải sợ ai nữa?"

Tiểu Ngưu hòa theo: "Vậy người nên lấy đao khí quý dị ra mà hỏi tội đám người kia đi thôi."

Hắc Hùng Quái trầm ngâm: "Ta dĩ nhiên cũng có nghĩ như vậy. Nhưng ta còn có một chuyện quan trọng khác cần làm hơn."

Tiểu Ngưu ngạc nhiên: "Là chuyện gì mà quan trọng thế?"

Hắc Hùng kiên quyết nói: "Ta phải quay lại Tây Vực."

Tiểu Ngưu trầm tư hỏi: "Người muốn dạy dỗ con nha đầu đó à?"

Hắc Hùng mặt nóng lên, nói: "Bất quá thì đánh nhau thôi."

Tiểu Ngưu đề tỉnh hẳn: "Chúng há chẳng giảng dạy đón chờ người ư? Sao người lại cứng đầu thế nhỉ?" Khuôn mặt Tiểu Ngưu lộ rõ vẻ quan tâm với hẳn.

Hắc Hùng cũng hiểu điều đó, nở nụ cười nói: "Khắp vùng nam Hoàng Hà này chỉ có người đối xử tốt với ta. Những kẻ khác luôn tìm cách hãm hại ta, tìm mọi cách để cướp lấy Ma Đao. Duy có người là khác với bọn chúng."

Tiểu Ngưu cười cười nói: "Người nói lời này hơi sớm nha. Có lẽ ta cũng đang dòm ngó Ma đao của người. Người hãy coi chừng."

Hắc Hùng Quái mở to mắt nhìn hẳn, nói: "Nếu như người quả thật thích nó, ta sẽ tặng nó cho người. Ta giữ nó bên mình chẳng có tác dụng gì."

Tiểu Ngưu cười một tiếng, vẫy tay liên tục nói: "Hắc Hùng Quái, ta chỉ nói đùa thôi. Người tự mình mà giữ lấy đi. Người còn chưa nói cho ta hay,

tại sao người không thể không trở về Tây Vực?"

Hắc Hùng Quái kéo Tiểu Ngưu ngồi xuống bên cạnh hắn, chậm chậm nói: "Ta phải trở về để cứu nữ nhân mà ta yêu. Nàng rơi vào tay nha đầu kia, chỉ sợ lành ít dữ nhiều. Ta không thể mặc kệ nàng. Nàng rốt cuộc cũng là lão bà của ta. Dầu biết rõ đi vào chỗ chết, nhưng ta cũng phải trở về một chuyến."

Tiểu Ngưu thấy hắn trọng tình như vậy, trong tâm vừa kính phục vừa cảm động, cơ hồ muốn đi cùng hắn. Nhưng nhớ lại bản thân mình không có chút bốn sự, chẳng những không giúp được gì, chỉ sợ mang thêm họa vào người. Vì vậy, những lời định nói ra đành phải nuốt trở lại vào bụng.

Hắc Hùng Quái nhìn Tiểu Ngưu với vẻ mặt ôn hòa, trong mắt tràn đầy sự hân thưởng. Đột nhiên hỏi: "Tiểu Ngưu này, không phải người rất yêu thích mỹ nữ sao?"

Tiểu Ngưu cười hi hi, nói: "Hắc Hùng Quái, điều này mà người còn phải hỏi sao? Là một nam nhân bình thường, chẳng lẽ người không thích sao?"

Hắc Hùng Quái nghiêm túc trả lời: "Tất cả nữ nhân trên thế gian này, ta chỉ thích lão bà của ta. Đối với những nữ nhân khác ta không quan tâm."

Tiểu Ngưu cười nói: "Không tưởng được người cũng là một kẻ si tình nha."

Hắc Hùng Quái gương mặt hiện sắc hồng nhìn Tiểu Ngưu, nói: "Người và ta giống nhau cả thôi. Người trước hết hãy kéo chân nằm nghỉ một chút đi, ta ra ngoài một chút sẽ trở lại ngay."

Tiểu Ngưu hỏi: "Người định làm gì?"

Hắc Hùng Quái nháy mắt, cười bí mật nói: "Khi ta trở về, người đừng có ngủ như chết nha. Bằng không, kịch hay sẽ không thành." Nói rồi sải bước

ra khỏi phòng.

Tiểu Ngưu nghe xong cảm thấy một đầu mây mù, nghĩ nửa ngày cũng không ra. Không màng dọn mớ đồ ăn thức uống la liệt, để nguyên hiện trạng những thứ trên bàn, cứ thế đi nằm. Cả một ngày mệt mỏi, chẳng bao lâu đã chìm vào trong giấc ngủ.

Tiểu Ngưu vừa ngủ được tàn một nén nhang thì bị người đánh thức. Mở mắt nhìn một cái, chỉ thấy Hắc Hùng Quái đang ở trước giường. Dưới sườn của hắn đang kẹp một người. Nhìn vào mái tóc đang xỏa dài cũng có thể đoán được, đây là một nữ tử còn trẻ.

Tiểu Ngưu chuyển thân ngồi dậy, dụi hai mắt, nói: "Hắc Hùng Quái, người làm gì vậy? Người có phải là muốn khoái lạc một chút không, để ta nhường giường cho người."

Hắc Hùng Quái cười hắc hắc nói: "Chẳng phải ta khoái lạc mà chính là người sẽ khoái lạc." Nói xong đem nữ tử đặt vào chỗ ngủ của Tiểu Ngưu.

Tiểu Ngưu nháy mắt hỏi: "Hắc Hùng Quái, người mang nữ nhân này từ đâu đến, không phải là cô nàng xú bát quái nào đó chứ?"

Hắc Hùng Quái vỗ vỗ tay hắn nói: "Là xấu hay đẹp, người không biết tự mình nhìn hay sao?"

Tiểu Ngưu nhìn sang nữ tử đang nằm bên cạnh mình trên giường, do khuôn mặt bị che một số chỗ, Tiểu Ngưu không thể nhìn thấy diện mạo chân thực. Bằng trực giác, có thể nghĩ nữ tử này nhất định không phải xấu xí.

Hắc Hùng Quái cười khanh khách nói: "Tiểu Ngưu huynh đệ, người nhanh nắm bắt lấy thời gian khoái hoạt. Đây là một vị hoàng hoa cô nương, người có thể thoả mái, không phải do dự. Người sau này cũng không phải

hối hận. Còn nữa, hành động của người phải nhanh, trước buổi sáng hôm nay, ta sẽ đem cô ấy quay về."

Tiểu Ngưu nhìn nữ tử nói: "Hắc Hùng Quái, nàng ta sao vậy? Không bị gì chứ?"

Hắc Hùng Quái cãi lại nói: "Ta có thể lừa dối người sao? Khi nào ca ca lại lừa người. Nàng ta chỉ bị ta làm cho hôn mê, chẳng bị gì cả. Người không khác gì mấy bà mẹ, đúng là lãng phí thời gian."

Tiểu Ngưu không cam tâm nói: "Ta với nàng ta như thế này, không phải là cưỡng gian sao? Như vậy không được hay lắm."

Hắc Hùng Quái rên rỉ một cách bất mãn: "Đối với nữ nhân, không được mềm lòng. Đáng ra tay thì nên ra tay. Hơn nữa, người không leo lên nàng ta thì sau này cũng có người khác leo lên thôi. Huynh đệ, người làm đi, ta chờ."

Tiểu Ngưu hỏi: "Rồi người ngủ ở đâu?"

Hắc Hùng Quái quét ánh mắt nói: "Hắc Hùng ta tự có cách, người nhanh làm việc của mình đi." Nói xong hắn bước những bước lớn ra ngoài chờ. Tim Tiểu Ngưu đập càng lúc càng nhanh.

Tiểu Ngưu bước xuống giường, đóng cửa phòng cẩn thận, tiến đến gần cây đèn, định thổi tắt đi. Nhưng nghĩ lại, nếu tắt đèn, ta sao có thể nhìn được thân thể nữ tử đó. Cuối cùng vẫn để đèn sáng.

Tiểu Ngưu quay lại bên giường, hít mấy hơi thật dài rồi mới leo lên giường. Hắn kéo nữ tử nằm lại ngay ngắn, mở cái mền ra, nhìn một lượt từ trên xuống dưới. Chỉ thấy nàng ta mặc một bộ đồ màu hồng, hình thể trông thật ưu mỹ, hấp dẫn. Lại hít mấy hơi dài. Mùi hương trên cơ thể nàng ta thoang thoảng mà lại ngậy ngát khiến người ta cảm thấy lâng lâng nhẹ nhẹ.

Khi ánh mắt Tiểu Ngưu hướng đến bộ ngực vươn cao của nàng ta, trống ngực hẫng như muốn ngừng hẫng. Ngực nàng xem ra không lớn lắm nhưng vô cùng dụ hoặc, khiến người ta chỉ cần nhìn thấy bên ngoài đã muốn cởi hết y phục nàng ta ra.

Lại nhìn lên trên, Tiểu Ngưu thấy mái tóc thanh tú che phủ lên khuôn mặt. Vì không nhìn rõ, Tiểu Ngưu lấy tay run run hất mái tóc nàng ta sang một bên. Lúc này đã có thể nhìn thấy toàn bộ khuôn mặt.

Nhìn rõ một khuôn mặt trái xoan trắng trẻo, mày lá liễu, má hồng, hai mắt nhắm chặt, khóe miệng như đang mỉm cười, có lẽ đang nằm mộng thấy điều gì đó vui vẻ.

Tiểu Ngưu vừa nhìn thấy mặt nàng, cả người run lên. Thì ra hẳn biết người này. Không phải ai xa lạ chính là một trong hai mỹ nữ Lao sơn mà hẳn vừa gặp hôm qua - Giang Nguyệt Lâm. Nét thanh xuân, vẻ hoạt bát của nàng đã gây một ấn tượng không thể quên trong lòng hẳn. Tiểu Ngưu đã từng hồ tư loạn tưởng muốn cưới nàng làm vợ.

Cơ hội đến làm sao ta có thể bỏ qua được? Lợi dụng lúc người khác nguy cơ thật không phải là quân tử nhưng Hắc Hùng Quái từng nói nữ nhân nếu người không chiếm hữu thì sẽ có người khác chiếm hữu thôi. Vì vậy ta sẽ làm kẻ ác, ta sẽ chiếm hữu nàng. Với ý nghĩ này Tiểu Ngưu quyết định làm một người xấu.

Hắn phải mất rất nhiều công sức mới cởi bỏ được y phục bên ngoài của Giang Nguyệt Lâm, lộ ra bên trong là một chiếc yếm màu đỏ và một cái khố nhỏ. Chiếc yếm che cặp vú vật đang phập phồng bên trong, thật khiến người ta muốn phạm tội. Trên chiếc yếm có thêu hình một hài tử mũm mĩm cười trên con cá đang bay lượn, làm cho Tiểu Ngưu muốn bật ra cười ha hả. Lại nhìn xuống một chút, hai bên khố nhỏ là cặp chân trắng ngần. Chân nàng trắng như tuyết, trong suốt như bạch ngọc, làm Tiểu Ngưu nuốt nước miếng ừng ực.

Một mỹ nữ như vậy, làm sao có thể bỏ qua? Ánh mắt của hắn lướt tới vùng thần bí nhất của mỹ nữ này, trống ngực đập thành thạch hơi thở cũng bị đình trệ. Vùng cấm của nàng, được ngăn chặn bởi chiếc khố bên ngoài, làm cho người ta muốn khám phá cảnh thực bên trong. Không biết vùng cấm của nàng so với của Thất di thái như thế nào.

Tiểu Ngưu trấn tĩnh lại, tuyệt không nóng lòng cởi bỏ y phục. Hắn nhìn đôi môi mọng đỏ kiêu hãnh trên miệng mỹ nữ một cách hứng thú. Hắn hồi tưởng lại bờ môi của Thất di thái lúc đó. Nghĩ vậy, hắn trờ tới chiếc miệng nhỏ đó và hôn lên bờ môi của nàng mỹ nữ. Có hơi lạnh một chút, nhưng rất mềm mại, rất trơn mượt. Nếu nàng tỉnh lại thì tốt quá, có thể tự mình điều chỉnh thân nhiệt một chút, nhưng lại nghĩ tiếp, sao có thể như vậy được? Nếu nàng tỉnh lại, việc đầu tiên mà nàng ta làm chắc chắn sẽ là liều mạng với mình.

Tiểu Ngưu từ từ đưa hai tay nhẹ nhàng chạm đến bộ ngực của mỹ nữ. Cảm giác rất tuyệt vời, vừa mềm mại, vừa đàn hồi giống như hai quả bóng. Tiểu Ngưu cực khoái, vừa sờ vừa xoa, đồng thời vừa ngắt nhéo. Thâm tâm công nhận từ lúc cha sinh mẹ đẻ đến giờ, đây là thứ hắn thích sờ mó nhất.

Trong lúc sờ soạn, Tiểu Ngưu trở nên kích động. Ngay tức khắc hắn lột ngay quần áo của nàng. Do cả hai tay đều run, mãi một lúc mới cởi được yếm ngực của nàng ta. Yếm ngực vừa cởi ra, một vùng sáng hiện lên. Hai đồi ngực lồ lộ hiện ra trước mắt Tiểu Ngưu. Hai đỉnh đồi nhọn nhọn, hai ngọn đồi trắng trắng, ở giữa là hai hạt anh đào hồng hồng, làm dục vọng người ta nổi lên.

Tiểu Ngưu nhìn đến phát ngốc, miệng lẩm bẩm: "Đúng là vưu vật, ai nhìn mà không muốn cắn một cái." Tiểu Ngưu miệng nói tay làm. Trực tiếp tiếp xúc với hai đồi ngực cảm giác quả khác với tiếp xúc qua quần áo. Tay Tiểu Ngưu không rời hai vưu vật có sức lôi cuốn chết người.

Tiểu Ngưu không thỏa mãn với chuyện vuốt ve, một lúc sau, hắn lại đưa miệng đến gần, ngậm lấy một nải đầu mà mút mát, tham lam như một hài nhi khát sữa. Tiểu Ngưu lần đầu tiên cùng nữ nhân tiếp xúc như thế này, nỗi xúc động hồi hộp của hắn có thể đoán được. Vừa mới này còn lo lắng sợ sệt, khi ở trên thân thể thanh xuân ấm áp và thơm tho này tất cả đều biến mất.

Lúc này ánh mắt của hắn đỏ lên, tràn đầy dục vọng. Hắn lúc này không còn là một Tiểu Ngưu tinh táo nữa mà là một tên gia hỏa với vài phần thú tính. Hiện tại điều hắn nghĩ đến nhất chính là chuyện của Mai lão bản nằm trên người Thất di thái. Hắn cũng muốn nếm thử tư vị đó.

Do dục vọng thúc đẩy, Tiểu Ngưu nhanh chóng lột sạch Giang Nguyệt Lâm. Sức hấp dẫn của một mỹ nữ hoàn toàn trần truồng đạt đến đỉnh điểm. Dục vọng của Tiểu Ngưu cũng đạt đến đỉnh điểm. Hắn không thể chờ thêm nữa, liền tách hai chân mỹ nữ ra. Thật sự hắn rất muốn biết hình dạng bên dưới của nàng ra sao.

Ở ngay đầu đôi chân dài, lông không nhiều lắm nhưng rất gọn gàng. Cái gò nhỏ hơi nhô cao, tách ra thành một khe nhỏ dài và hẹp, một ít dịch thủy trào ra, cách đóa hoa cúc màu xám nhạt một khoảng không xa.

Tiểu Ngưu mừng như điên, thầm nghĩ, đây là đồ chơi của nàng đây sao? Nó không giống như của Thất di thái, ít nhất không có vẻ to to như của người ta. Nhìn vào cái thứ đó, cây bông dưới đũng quần của Tiểu Ngưu đứng thẳng lên, giống như là đòi "Ăn thịt" vậy.

Tiểu Ngưu gấp rút đưa tay vuốt ve đùi của mỹ nữ, cảm giác rất tuyệt không cần phải nói. Rất nhanh chóng liền di chuyển đến nơi quan trọng. Tiểu Ngưu đưa tay khều nhẹ, nó vừa mềm vừa ẩm, nước lại bắt đầu chảy nhiều. Từ bên trong phảng phất tỏa ra mùi vị của nữ tử, không hề khó ngửi. Tựa như trong hơi ấm mang theo một chút mùi tanh và hương thơm.

Người bên trong, Tiểu Ngưu nghĩ đến mùi vị của nàng. Thế là Tiểu Ngưu bèn mở rộng hai đùi mỹ nữ ra, gập cong lại và nhấc lên cao, sau đó đưa miệng lại gần, bắt đầu hôn một cách thích thú. Chiêu này cũng học được đêm hôm đó.

Hôn một cái rồi không muốn rời ra nữa. Mặc dù là lần đầu không có kinh nghiệm gì, cũng hôn đến trong lòng cảm thấy sướng khoái vô cùng. Hẳn thật sự muốn hôn mãi dưới này, không ngẩng đầu lên nữa.

Trong lúc hôn, hẳn phát hiện ra một vấn đề, từ chiếc khe hẹp của mỹ nữ, nước chảy ra càng lúc càng nhiều, chảy lên cả đóa hoa cúc. Tiểu Ngưu nếm thử một chút, cảm thấy mùi vị cũng không tệ lắm. Thế là hẳn cứ vui đầu vào cái khe hẹp đó mà nút mạnh, đến nỗi mỹ nữ phải rên rĩ. Hiển nhiên trong cơn mê, nàng cũng cảm thấy sướng khoái.

Tiếng rên của nàng làm Tiểu Ngưu sợ đến nhảy dựng lên, tưởng rằng nàng đã tỉnh lại. Tiểu Ngưu ngẩng đầu lên thấy nàng vẫn nằm ngủ như trước mới yên lòng. Hẳn không dám lãng phí thời gian nữa, liền móc cây bồng của mình ra. Cây bồng chưa hề kinh qua chiến đấu lần nào, giờ đã cứng lên như một cây thiết bồng từ lúc nào. Mặc dù tuổi hẳn còn nhỏ nhưng cây bồng của hẳn là lớn nhất so với đám bạn cùng tuổi. Mỗi lần Tiểu Ngưu cùng người ta so lớn nhỏ đều kiêu hãnh phi thường.

Hẳn phát hiện cha hẳn chưa cho hẳn ưu điểm gì, chỉ có cái món này xem như là món quà tốt nhất mà cha cho hẳn. Hẳn đã nhìn qua đồ chơi của cha hẳn, chỉ tưởng tượng thôi cũng biết, lúc bằng tuổi hẳn đồ chơi của cha hẳn tuyệt không thể to bằng của hẳn.

Quy đầu của Tiểu Ngưu căng phồng lên to hơn cả quả trứng gà. Gân xanh trên nhục bồng nổi lên như quần long cuốn trụ. Đồng thời nó ngẩng đầu hướng lên trời, giống như muốn bắn ra một phát.

Tiểu Ngưu nhìn cơ thể thơm ngát cười nói: "Giang cô nương à, đừng trách ta nha. Ta vừa nhìn thấy tỷ muội các nàng thì đã yêu thích rồi. Ta muốn lấy các nàng làm lão bà của ta. Đêm nay là nàng, hôm nào ta nhất định sẽ chơi đùa với sư tỷ của nàng. Hình dáng của sư tỷ nàng càng mê người hơn." Nói xong, trong lòng Tiểu Ngưu cảm thấy an tâm một chút, lúc này mới bò ra trên người mỹ nữ.

Hắn cảm thấy thật dễ chịu, so với nằm trên đệm còn tốt hơn. Hắn bò lên phía trên, cây bông của hắn liền không an phận, chọc lung tung dưới hạ thân của mỹ nữ, chọc cả nửa ngày mà không đúng vào lỗ. Tiểu Ngưu phải cúi xuống, lấy tay cầm bông, cẩn thận nhắm vào động khẩu mà tiến quân. Hắn cũng không phải là tên ngốc, hắn cũng biết tên gia hỏa của nam nhân phải tiến vào nơi nào.

Đây là lần đầu tiên của hắn, hắn tin rằng nhất định mình sẽ có biểu hiện tốt, tuyệt sẽ không làm mất uy phong của một nam tử hán.

Tiểu Ngưu cảm nhọc bông của mình nhắm thật chính xác, chậm rãi đưa thẳng tới trước. Ngay lập tức hắn lại gặp phải một câu hỏi khó nữa. Động khẩu nhỏ quá, đẩy mấy cái đều không thành công. Hắn sốt ruột đến độ mồ hôi tuôn chảy. Chuyện này phải làm sao bây giờ? Dù sao không thể nửa đường mà bỏ phế được? Chẳng lẽ mình làm vị trí tiểu động.

Tiểu Ngưu nhìn lại lần nữa, xác định mục tiêu của mình không sai. Đã như vậy, đành phải tìm một biện pháp tốt để kết thúc lần đầu tiên của mình một cách thành công, tốt đẹp.

Nỗ lực vài lần đều không thành, quá nóng lòng, Tiểu Ngưu đặt đùi mỹ nữ lên vai, lấy tay vạch động khẩu ra, đưa nhọc bông vào lần nữa. May mắn là đã có dâm thủy làm trơn, cuối cùng cũng đưa được phần đầu vào. Tiểu Ngưu thở ra một hơi, quy đầu bị một bao thịt giữ chặt. Tiểu Ngưu không hiểu, tại sao ngày hôm đó Mai diêm vương làm Thất di thái như thế nào lại dễ dàng như vậy.

Hắn làm sao có thể biết xử nữ và phụ nữ không giống nhau. Nếu sau này hắn mà biết được, tin rằng hắn nhất định sẽ cười về sự ngốc nghếch của mình.

Đã đi vào một đầu, công tác bên dưới đã tạm ổn. Tiểu Ngưu đâm tới, hắn cảm thấy đụng phải một chướng ngại, liền đâm mạnh một phát, liền chọc vào đến trong cùng. Chỉ nghe Giang mỹ nữ rên lên một tiếng, lông mày nhíu lại, nhìn rất đau đớn, tựa như muốn tỉnh lại.

Tiểu Ngưu lúc này cũng không quản chuyện gì nữa. Cây bông của hắn bị một hang thịt ôm chặt lấy, khó nói cũng biết tuyệt diệu như thế nào. Bên trong ấm áp, lại chật hẹp, nước nôi lại dồi dào, làm hồn phách của hắn muốn bay đi hết. Lần đầu chơi nữ nhân, lại có cảm giác tốt đến như vậy, xem ra Tiểu Ngưu của chúng ta về sau nếu có cơ hội, thật sự phải chơi thêm nhiều nhiều nữ nhân nữa.

Vừa mới thưởng thức được cái tư vị đó, Tiểu Ngưu đang tính dùng hết sức đâm vào, bỗng phát hiện vết máu ở nơi giao nhau. Tiểu Ngưu không rõ tại sao lại như thế. Không ai nói cho hắn biết xử nữ phải đổ máu. Hắn còn tưởng rằng đồ chơi của người ta bị chọc thủng.

Hắn vội vàng rút tên gia hỏa ra, chăm chú nhìn chỗ ấy của nàng. Chỗ ấy bị ép thành một lỗ nhỏ. Hắn thấy mỹ nữ không có phản ứng gì, tự mình lại rất lưu luyến tư vị mỹ diệu đó, liền không nghĩ ngợi nhiều nữa, lại đưa nhục bông tiến vào. Lần tiến vào này so với lần trước dễ dàng hơn rất nhiều.

Tiểu Ngưu hít sâu một hơi, cảm thấy sự khoái hoạt của thưởng thức nữ nhân. Sau đó, bản năng của hắn bắt đầu trỗi dậy, đẩy một phát tiến một bước, càng làm càng khoái, càng chơi càng có kinh nghiệm, liên tục khiến cho cơ thể mỹ nữ phát run lên, làm cặp nhũ phong của nàng lắc qua lắc lại, trông rất ngoạn mục. Tiểu Ngưu nhìn chán chê liền đưa tay chơi đùa. Rồi vừa nắm vừa vờn. Tiểu Ngưu không hình dung ra nỗi cảm giác của mình. Tóm lại là rất dễ chịu.

Tiểu Ngưu thở hổn hển nắc cả trăm cái, không thể nhịn được nữa liền bắn ra. Mấy xử nam kiêu như hăn, căn bản chẳng có chút kinh nghiệm nào. Chả trách lại kết thúc nhanh như vậy.

Sau khi Tiểu Ngưu bắn xong vẫn còn rất luyện tiếc. Hăn lớn đến chừng này mà vẫn chưa có được cảm giác sinh lý tuyệt đến như vậy. Chả trách đa số nam nhân đều thích chơi nữ nhân. Hóa ra chơi nữ nhân lại thích thú đến như vậy.

Sau khi Tiểu Ngưu bắn xong, cây bồng không hề mềm đi, ít nhất vẫn có thể cảm trong huyết động của mỹ nữ, cứ như là ngâm trong bồn. Tên gia hỏa của Tiểu Ngưu ngâm trong huyết động của mỹ nữ. Hăn căn bản không muốn rút ra.

Hăn nằm phục trên người nàng, lại quan sát vẻ bên ngoài của Giang Nguyệt Lâm, thấy nàng tuy đang hôn mê, nhưng khuôn mặt đẹp như hoa đào, không giống như vẻ điềm tĩnh mới vừa rồi. Bề ngoài rất dễ thương quyến rũ, rất gợi tình. Không cần phải nói, là do cử động của mình đã dẫn đến thay đổi của nàng. Hăn lại nhìn đến cặp nhũ hoa của nàng, so với vừa rồi cũng lớn hơn. Làn da trắng như tuyết cũng đỏ ửng lên, lộ rõ phong tình nữ nhân.

Tiểu Ngưu nhìn thấy vậy, không chịu nổi lại đưa tay sờ mó tiếp. Chuyện này lại lặp lại, hăn bắt đầu cảm thấy hưng phấn. Cây bồng cũng tự nhiên cứng lên, làm đầy chặt tiểu động.

Tiểu Ngưu hôn lên môi mỹ nữ, hai tay nắm lấy nhũ phong của nàng, nói: "Giang tỷ tỷ à, thân thể tỷ thật là đẹp. Ta nhìn một lần sạch trơn, lại muốn làm chuyện này, có lẽ cũng không lỗ vốn đâu. Ta là lần đầu tiên, tỷ chắc cũng là lần đầu đúng không?" Nói rồi, vươn thẳng hạ thân, bắt đầu từng chút một. Hăn càng làm càng thích, càng khoái. Lần này Tiểu Ngưu đã có chút kinh nghiệm, kiềm chế cảm xúc bản thân, cố gắng để mình không bắn quá nhanh.

Giang Nguyệt Lâm trong giấc mộng cũng biết có người trêu ghẹo mình. Mặc dù nàng không thể tỉnh lại nhưng nhục thể vẫn có cảm giác. Lần này Tiểu Ngưu chơi vừa nhanh lại vừa mạnh, làm Nguyệt Lâm bất tri bất giác từ bên trong nước chảy ra lai láng. Nàng trong giấc mộng cũng cảm thấy sướng khoái vô bờ. Tiếng rên rỉ cũng lớn hơn. Tiểu Ngưu nghe thấy tiếng rên này cảm thấy rất kích thích. Dường như tiếng rên này do hảo công phu của mình gây ra, khiến hắn cảm thấy rất thành công.

Lúc đầu hắn sợ nàng tỉnh giấc. Lúc này, ngược lại hắn mong nàng tỉnh dậy. Hắn nghĩ rằng, nếu nàng tỉnh lại, hai người sẽ làm việc này trong trạng thái sáng suốt. Việc đó nhất định càng mê mẩn hơn. Vừa nghĩ vừa làm, Tiểu Ngưu nằm trên người mỹ nữ đại triển hùng phong. Bắt đầu từ lúc này, Tiểu Ngưu mới chân chính trở thành một nam nhân.

Sau khi Tiểu Ngưu lần thứ hai đem tinh hoa bắn vào tiểu động của mỹ nữ, hắn thoải mái nằm phục lên người nàng, không động dậy. Hắn nhắm mắt lại, hưởng thụ dư vị của hương vị tuyệt vời đó. Tiểu Ngưu cảm thấy mình so với thần tiên còn thích thú hơn nhiều.

Hắn nghỉ ngơi trong chốc lát, rồi mới trườn từ trên người nàng xuống, trườn mền hôn lên mặt, môi nàng. Tiếp đó Tiểu Ngưu nói: "Tiểu mỹ nhân của ta nè! Từ nay về sau nếu có cơ hội, chúng ta lại vui vẻ với nhau. Ta nhất định bắt nàng làm lão bà, để nàng suốt đời không nghĩ đến chuyện rời xa ta. Mỗi buổi tối ta sẽ làm cho nàng thoải mái."

Thật đáng tiếc, mỹ nữ đó còn đang vui sướng trong giấc mộng. Căn bản không biết có người đang nói gì đó.

Tiểu Ngưu nhìn nàng, trong lòng rất vui vẻ, còn hơn cả lần đầu tiên được sung sướng. Hắn cảm nhận mình đã trở thành một nam tử hán. Chính mình đã chiến đấu thành công trên thân thể nữ nhân. Tuy nhiên lúc này cũng không phải quang minh lỗi lạc gì cho lắm. Ngẫm nghĩ rồi, Tiểu Ngưu ôm mỹ nữ ngủ thiếp đi.

Không biết được bao lâu, đang ngủ ngon, tiếng của Hắc Hùng Quái từ bên ngoài truyền vào làm Tiểu Ngưu tỉnh lại." Tiểu Ngưu, Tiểu Ngưu, người đã xong chưa? Ta đến đưa ả đi."

Tiểu Ngưu trả lời: "Ta hiện đang bận y phục lại cho nàng." Mất nửa ngày vất vả, mới miễn cưỡng mặc lại quần áo cho nàng. Dù sao Tiểu Ngưu cũng không giỏi về chuyện này.

Tiểu Ngưu ra mở cửa. Hắc Hùng Quái tiến vào nhìn thấy trên giường có huyết tích liền cười ha hả, nói oang oang: "Lần này người được một quả đích đáng rồi. Bất quá, khoái hoạt là khoái hoạt, người cần phải cẩn thận cái miệng của mình. Ngàn vạn lần không được đem việc này truyền ra ngoài, bằng không, nha đầu kia còn có đồng môn của ả. Nếu họ tìm đến chơi đùa với tính mệnh của người, người nhất định không sống được lâu."

Tiểu Ngưu lập tức hồi đáp: "Ta đã biết rồi. Người mau đưa nàng trở về đi, bằng không, trong chốc lát nàng sẽ tỉnh ngay."

Hắc Hùng Quái nhìn khuôn mặt đỏ hồng của nàng, cười hắc hắc, nói: "Nàng trúng mê dược của ta không đến bình minh thì chưa tỉnh lại được đâu. Người cứ thoải mái đi. Được rồi, người mau đi ngủ, ta mang nàng đi đây." Nói xong ôm mỹ nữ lên, chớp mắt đã không thấy đâu.

Trong phòng chỉ còn lại một mình Tiểu Ngưu. Hắn nhìn bông hoa đào đỏ thắm trên giường, không khỏi thở ngắn than dài. Trong lòng thầm nghĩ, vừa rồi chỉ lo khoái hoạt mà quên mất hậu quả. Hắc Hùng Quái không phải đã nói qua, giữ miệng mình cho cẩn thận, đừng cao hứng mà tiết lộ ra. Cô nương này thất thân vì mình, đợi sau khi nàng tỉnh lại, biết mình đã mất trinh, không biết sẽ đau khổ đến mức nào. Không biết nàng có thống khổ đến mức tự sát hay không? Nếu nàng vì vậy mà chết, tội của mình quá lớn.

Tưởng tượng như vậy, toàn thân Tiểu Ngưu lạnh buốt, nằm xuống ngủ nhưng không chợp mắt được. Cứ mở mắt thao láo nhìn trời dần dần sáng.

Tiểu Ngưu nhảy ra khỏi giường, ngồi trong phòng đợi rất lâu, Hắc Hùng Quái mới chạy về. Tiểu Ngưu vội vàng hỏi: "Hắc Hùng Quái, sao bây giờ người mới về đến? Đã đưa người về xong chưa?"

Hắc Hùng Quái cười nói: "Chuyện đó còn phải hỏi nữa à? Bằng vào bản sự của ta, đưa một người về có gì khó khăn hả?"

Tiểu Ngưu giương mắt nhìn hắc, hỏi: "Sao lại đi lâu như thế? Không phải người thấy sắc, phát sinh ham muốn, đem nàng ra chơi đùa một hồi phải không?"

Hắc Hùng Quái nổi giận, mắng: "Thằng nhóc con, người coi lão tử là hạng người nào hả? Ắ đã là nữ nhân của người, ta làm sao có thể đụng vào ả? Hơn nữa, ngoại trừ lão bà của mình, ta không nghĩ sẽ đụng đến nữ nhân nào khác. Người bớt nói xấu ta đi. Ta muốn chơi ả thì đã không đem đến cho người. Ta lưu lại ỉnh không tốt hơn sao."

Tiểu Ngưu yên tâm, cười nói: "Ta chỉ nói đùa với người thôi. Ta đã biết Hắc Hùng Quái là người thủ tín, tuyệt sẽ không phản bội lão bà của ta."

Hắc Hùng Quái bực bội nói: "Cuối cùng người cũng nói được một câu phải phép."

Tiểu Ngưu lấy làm khó hiểu hỏi: "Người vì sao lại tìm cho ta một cô nương? Chẳng lẽ chỉ là vì báo đáp ta sao?"

Hắc Hùng Quái xúc động nói: "Không phải chỉ vì báo đáp ân tình của người đối với ta, mà là bởi vì ta phải ra đi, không thể dạy bản sự cho người. Trong lòng ta thật sự hối tiếc."

Tiểu Ngưu sững sốt nói tiếp: "Nguyên lai là như vậy. Người nói không tính toán gì hết, bởi vậy mới tìm một cô nương cho ta, xem như thế là hòa, phải không?"

Hắc Hùng Quái cười ha hả nói: "Xem như là vậy. Vì ta phải vội đi nên không có thời gian dạy người, không phải là ta không muốn dạy. Nữ nhân đó của ta thật sự là rất cần ta. Mỗi phút mỗi giây đều là tính mệnh. Người là một hài tử thông minh, ta nghĩ rằng người có thể hiểu được điều đó." Nói đến đây, nụ cười trên mặt y đã biến mất.

Tiểu Ngưu lắc đầu nói: "Quên nó đi, quên đi! Chả phải trước kia người vẫn nói ta là rắc chớ sao. Chúng ta do đó không ai nợ ai. Tốt rồi, ta cũng phải đi. Người có chuyện phải làm, ta cũng có chuyện phải làm."

Hắc Hùng Quái đứng dậy hỏi: "Người đi đâu? Tiểu Ngưu"

Tiểu Ngưu trả lời: "Hỏi làm gì? Ta tự nhiên à về nhà. Nhà ta tại Hàng Châu, ta không về nhà thì đi đâu."

Hắc Hùng Quái đặt tay lên vai hắc nói: "Tiểu Ngưu à, người đợi ta nói rồi đi cũng không muộn."

Tiểu Ngưu nhìn hắc nói: "Người còn muốn nói gì? Cứ nói đi. Ta nghe đây." Nói rồi nhìn cánh cửa phòng, giống như là bất kỳ lúc nào cũng có thể phóng đi. Kỳ thật trong lòng hắc cũng không có phương hướng gì. Hắc không biết mình phải đi đâu. Phụ thân có còn giận mình nữa không, mình về nhà như thế nào? Ít nhất hiện tại không thể về được. Hiện tại trở về chỉ có bị chửi mắng mà thôi.

Thiên hạ tuy rộng lớn, có nơi nào là nhà của ta? Tiểu Ngưu cảm khái nghĩ.

Hắc Hùng Quái kéo hắc ngồi xuống rồi nói: "Vừa rồi ta quay về chậm là vì ngoài việc đưa cô nương kia về còn làm chuyện khác nữa."

Tiểu Ngưu hỏi: "Người còn làm gì nữa? Người bắt cô nương này từ nơi nào?" Tiểu Ngưu thầm nghĩ, biết được nơi cô nương này ở, chắc là cô nương đẹp hơn kia cũng không xa đó lắm.

Hắc Hùng Quái hồi đáp: "Ta từ một khách sạn ở đông thành đem nàng đến đây. Lúc ấy nàng đang ngồi trong phòng, nét mặt không vui."

Tiểu Ngưu hỏi: "Người có biết lai lịch của nàng hay không?"

Hắc Hùng Quái hồi đáp: "Ta đương nhiên biết rõ lai lịch của nàng. Nàng là đệ tử Lao Sơn, một trong năm đệ tử của lão mũi trâu Xung Hư. Nếu như không phải nàng đang thất thần trong phòng, ta thật sự không chắc một chiêu có thể chế trụ được nàng. Nên biết rằng lão mũi trâu Xung Hư rất có bản lĩnh, đồ đệ của lão cũng không tệ lắm đâu."

Tiểu Ngưu biết được nhiều tin tức, trong lòng rất thoải mái, lại hỏi: "Nàng ấy có đồng bọn hay không?"

Hắc Hùng Quái trả lời: "Tự nhiên là có. Lúc này vì bắt ta, Lao sơn phái tung ra bốn tên đệ tử, hai nam, hai nữ. Bọn chúng ở trong khách sạn kia, Ta thấy nàng đó ở một mình trong phòng, ta liền bắt nàng ta. Còn sư tỷ của nàng cùng con trai của Xung Hư trò chuyện trong một phòng khác."

Nghe được tin này, Tiểu Ngưu vừa hưng phấn vừa lo lắng. Hắn lo lắng chính là vị tiên tử tỷ tỷ kia đã có người yêu rồi.

MA ĐẠO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Đồng Hành

Tiểu Ngưu tập trung hết sức, suy nghĩ về những điều tốt đẹp, tự nhủ mình phải thoải mái, có lẽ sự thật không đến nỗi thất vọng như thế. Bọn họ có quan hệ đồng môn, không phải xa lạ. Vì vậy, Tiểu Ngưu chuyển đề tài sang chuyện Giang Nguyệt Lâm.

Tiểu Ngưu nói: "Hắc Hùng Quái, cái cô nương đã bị ta cưỡng ép đó đã tỉnh lại chưa? Có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn không?"

Hắc Hùng Quái cười cười nói: "Cái đó ta không thể biết được. Lúc ta mang nàng ấy về đến phòng, nàng ta vẫn chưa tỉnh. Mang về đến nơi thì ta chuồn ngay."

Tiểu Ngưu truy hỏi: "Vậy không xảy ra chuyện gì chứ?"

Hắc Hùng Quái suy nghĩ một chút rồi đáp: "Không có, mọi thứ đều yên tĩnh. Bọn họ chắc là đều ngủ say cả."

Tiểu Ngưu hỏi: "Hắc Hùng Quái, người dường như rất quen thuộc với người của bang Lao Sơn đó hả?"

Hắc Hùng Quái nhấn giọng: "Đương nhiên rồi. Bất quá chủ yếu chỉ quen với sư phụ bọn họ là Xung Hư lão đạo. Xung Hư lão đạo đã nhiều lần giao hảo với đại cừu nhân của ta là Ngưu Vương, chính mắt ta trông thấy. Nhiều đệ tử đi theo lão ta cũng nhìn thấy."

Tiểu Ngưu cố hỏi dò thêm: "Xung Hư lão đạo chỉ có một nữ đệ tử à?"

Hắc Hùng Quái giải thích: "Đệ tử do chính lão ta truyền thụ có hai người là nữ. Tồi qua người đã được thưởng lãm một người. Người kia tên gọi là 'Hàn Hương Tiên Tử'. Cũng không rõ bốn sự thế nào."

Tiểu Ngưu làm bộ dạng như không biết gì, nói: "Nghe danh xưng như thế chắc hình dáng phải hấp dẫn lắm."

Hắc Hùng Quái gật gật đầu liên tục nói: "Cái đó thì tất nhiên rồi. Nha đầu đó so với nha đầu này còn xinh đẹp hơn nhiều. Tồi qua nếu không phải không được may mắn lắm, ta đã mang cô ả xinh đẹp hơn cho người rồi. Không làm sao được, vì ả ta ở cùng chỗ với nhi tử của Xung Hư."

Tiểu Ngưu nghe thấy, trong lòng hơi rúng động, cảm thấy rất lo lắng, hỏi: "Nhi tử của Xung Hư cùng với nha đầu đó là sư huynh muội đồng môn à?"

Hắc Hùng Quái suy nghĩ một chút rồi đáp: "Dường như quan hệ không chỉ như thế, trông như bọn họ là phu thê hay sao đó."

Nghe được những lời đó, Tiểu Ngưu thấy trước mắt như mờ đi, ngực như bị một kích rất mạnh đánh trúng. Nhất thời không nói được lời nào. Trong suy nghĩ của hắn, nàng ta không thể có người yêu khác được. Nàng ta phải là người của hắn.

Hắc Hùng Quái quan sát nét mặt hắn, không nhịn được bật cười. Trong lòng y đã đoán gần đúng tâm sự của Tiểu Ngưu, bèn nói: "Tiểu Ngưu nhà ngươi nha, người không thể vừa mới nghe nói cô ả đó xinh đẹp là đã mê đắm như thế được. Ta nghe nói có người 'vừa gặp đã yêu', chứ cái loại 'vừa nghe đã yêu' thì ta đây chưa từng thấy qua à."

Tiểu Ngưu nghe xong, mặt liền nóng lên, bèn đáp: "Hắc Hùng Quái nha, người nói lung tung cái gì, đó là vì người thế nào thì theo kẻ thế đó. À phải, cái tên nhi tử của Xung Hư đó trông như thế nào, cỡ bao nhiêu tuổi?"

Hắc Hùng Quái đáp: "Tiểu tử đó chừng hai ba, hai tư tuổi, trông hết sức anh tuấn, có điều khuôn mặt kiêu ngạo quá. Cứ làm như võ công của hắc còn hơn của cha hắc hay sao, làm như mình là thiên hạ đệ nhất không bằng. Ta xem ra hắc cũng chỉ là một tiểu tử mặt trắng mà thôi."

Tiểu Ngưu nghe thấy, khẽ than trong lòng. Nó tự nhủ, xem ra cái tên gia hỏa đó dường như bô trai hơn mình. Cứ cho là ta cùng hắc đứng cùng nhau, nha đầu kia chắc cũng sẽ chọn hắc. Hic, Tiểu Ngưu ta thật là bất hạnh, chưa kịp ra tay cạnh tranh đã xem như bại trận rồi.

Hắc Hùng Quái cười ha hả nói: "Tiểu Ngưu à, đừng nghĩ lung tung nữa. Bọn ta phải kiếm cái gì ăn đã." Nói xong liền gọi khách điểm mang thức ăn ngon lên. Hắc Hùng Quái theo lệ chỉ đòi một vò rượu, cũng không thèm để ý đến Tiểu Ngưu, vẫn cứ nốc rượu ào ào như cũ.

Tiểu Ngưu vừa ăn vừa hỏi vặn: "Ta nói này Hắc Hùng Quái, người từ sáng đến giờ đã uống rượu nhiều như thế, không sợ ảnh hưởng đến thương thế à?"

Hắc Hùng Quái uống một ngụm lớn, làm đổ cả lên người, rồi nói: "Người phải biết rằng, lúc thụ thương, một ngụm rượu ta cũng không uống. Phải để ta bù lại cơn khát chứ. Hồi còn ở Tây vực, ngày nào ta cũng chỉ uống rượu. Không có rượu thì không có vui."

Tiểu Ngưu mỉm cười nói: "Tên gia hỏa nhà người hóa ra lại là một con sâu rượu lớn." Hắc Hùng Quái nghe xong liền bật cười lớn, hiển nhiên là rất thích thú.

Sau khi ăn uống no say, Hắc Hùng Quái đứng dậy nói: "Tiểu Ngưu, sáng nay lúc ta mang tiểu nha đầu đến, nhân tiện ta đã quan sát động tĩnh xung quanh. Hiện giờ rất nhiều môn phái cử người đến thành Hàng Châu. Chẳng cần phải nói cũng rõ mục đích của bọn họ chính là ta. Ta dù chẳng sợ bọn họ nhưng mãnh hổ nan địch quần hồ. Ta không dám hoàn toàn chắc chắn

rằng có thể vượt qua bọn họ. Vì vậy, để an toàn cho bản thân, mà cũng là an toàn cho nữ nhân của mình, ta phải mau mau trốn đi."

Tiểu Ngưu cũng liền đứng dậy nói: "Hắc Hùng Quái à, người cũng nên bảo trọng. Hy vọng không bao lâu có thể gặp lại người bình an khỏe mạnh. Người đừng chết nha, ở cùng với người rất là thích đó."

Hắc Hùng Quái mở to mồm cười hắc hắc rồi nói: "Ta cũng vậy, ta cũng muốn mau chóng gặp lại người. Đợi sau khi ta cứu được nữ nhân của ta rồi, ta lại đến Trung nguyên tìm người vui chơi." Nói xong nắm chặt tay Tiểu Ngưu, ánh mắt tỏ vẻ lưu luyến, cứ nhìn chăm chăm vào Tiểu Ngưu trông thật cảm động. Hắc Hùng Quái đối với mình quả thật rất chân tình. Biết mình được giao hảo với một bằng hữu tốt như thế, hắc cảm thấy vô cùng sung sướng.

Hắc Hùng Quái buông tay Tiểu Ngưu ra rồi nói: "Tiểu Ngưu à, ta đi đây. Người tự chiếu cố bản thân nha. Đợi sau này gặp lại, ta nhất định sẽ truyền võ công của ta cho người."

Tiểu Ngưu gật gật đầu, nhìn y đi khỏi cửa, đột nhiên cảm thấy vô cùng cô đơn. Vừa quen biết được bằng hữu đã phải chia tay ngay, hắc cảm thấy mình biến thành một con chim nhạn cô đơn bay trên trời cao. Vì lý do gì đó đột nhiên mình thấy thật cô đơn mặc dù mình thật ra cũng chỉ có một mình.

Vẫn còn đang ngồi than thở thì ngoài cửa nghe tiếng động, Hắc Hùng Quái lại chạy trở vào. Tiểu Ngưu mừng rỡ hỏi: "Hắc Hùng Quái, người không đi nữa à? Vậy thật là hay đó."

Hắc Hùng Quái lắc lắc đầu nói: "Ta vẫn phải đi. Có điều ta vừa nhớ ra một chuyện."

Tiểu Ngưu hơi chút thất vọng nói: "Có chuyện gì mà quan trọng vậy?"

Hắc Hùng Quái trầm ngâm một chút rồi nói: "Ta đột nhiên nhớ ra chưa tặng người lễ vật gì cả. Chúng ta bây giờ chia tay chưa biết đến khi nào mới gặp lại." Nói xong từ trong bụng lôi ra một gói vải dầu được gói rất cẩn thận.

Tiểu Ngưu cười rất tươi nói: "Chúng ta đã là bằng hữu, người không cần phải khách khí như thế chứ. Ta cũng chẳng phải là kẻ tham tài."

Hắc Hùng Quái đưa vật đó cho Tiểu Ngưu rồi nói: "Đây chẳng phải là tài bảo gì mà chỉ là một cuốn sách."

Tiểu Ngưu nghe xong nhin không được bật cười rồi nói: "Hắc Hùng Quái, người thật sự biết chọc cười à nha. Người nhìn bộ dạng ta xem có giống thư sinh không?"

Hắc Hùng Quái nói: "Ta biết người không giống thư sinh nhưng cuốn sách này đối với ta rất quan trọng. Ta giữ trong người không tiện lắm. Người giờ cứ cầm lấy, cũng như cho người luôn."

Tiểu Ngưu nhận nhưng hơi do dự. Hắc Hùng Quái hạ giọng nói: "Cuốn sách là của ta. Nhưng trong sách còn có một họa đồ là tặng cho người. Ngay sau khi ta đi, người phải xem họa đồ, ghi nhớ họa đồ cho kỹ, xem xong thì đốt đi. Nhớ lời ta đừng làm sai." Nói xong chăm chú nhìn Tiểu Ngưu một lúc rồi rời đi.

Tiểu Ngưu nhìn y biến mất bên ngoài cửa, ngồi im cả nửa ngày vẫn không thấy y quay lại. Nó biết rằng lần này y thật sự đã đi rồi. Y không thể quay lại nữa.

Tiểu Ngưu đóng chặt cửa rồi vội vã mở cái gói ra. Quả nhiên nhìn thấy trong đó một cuốn sách, nhìn tựa sách thì biết là một cuốn kinh Phật. Nó thật sự không hiểu nổi cái tên bằng hữu thô kệch của hắc đọc kinh Phật làm gì? Việc này xem ra hơi khó hiểu à.

Nó lật lật các trang sách, bên trong quả thật có một họa đồ. Mở ra xem thấy đại bộ phận là vẽ một sơn động, bên ngoài sơn động là một sườn dốc dài và thoải. Trong động có một cái giường trên giường đối diện với bức tường đá là một giá nển. Tại vị trí của giá nển có vẽ một vòng tròn rất đậm làm người ta phải đặc biệt chú ý.

Có điều trong cái họa đồ này đến một chữ cũng không có khiến Tiểu Ngưu xem mà hết sức bối rối. Sau khi xem xong, nó không hiểu nổi ẩn ý trong đó. Nó ngây ngốc nghĩ, chẳng hiểu cái lễ vật mà y tặng là cái quái quỷ gì? Phải tính sao đây? Y nói chẳng phải là tài bảo gì, không biết trong đó còn có bí mật gì không? Cứ theo như tính cách của y chắc y không thể tiết lộ bí mật của Ma đao cho ta chứ?

Tính ra, nếu là họa đồ vị trí của Ma đao thì cũng vô dụng vì loại sơn động như thế này nhiều vô cùng. Ai mà biết được sơn động này nằm ở đâu? Tiểu Ngưu dẫu có tìm đến tận cùng thế giới cũng không tìm được. Ngẫm ngẫm nghĩ nghĩ, gì thì gì Tiểu Ngưu ta cũng không định tìm kiếm cái thứ của người khác. Giả như ta lấy được Ma đao thì dùng làm gì đây? Bất quá nó cũng chỉ là một mảnh thép, ta chẳng biết sử dụng như thế nào.

Hắc Hùng Quái đã nói rồi, bảo ta ghi nhớ họa đồ, giờ phải nhớ kỹ. Tiểu Ngưu xem đi xem lại họa đồ nhiều lần, cuối cùng cũng ghi nhớ kỹ. Theo sự phân phó của Hắc Hùng Quái, nó liền đốt trụi bản họa đồ. Lại quay sang nhìn cuốn kinh Phật, thủy chung vẫn không phát hiện ra cuốn sách này có chỗ nào đặc biệt. Nó thầm nghĩ, không biết cuốn sách này chứa đựng bí mật gì nhỉ? Có lẽ nào họa đồ chỉ là một thứ để đánh lừa còn bí mật của đao nằm trong cuốn sách. Tên gia hỏa Hắc Hùng Quái này không lẽ định chơi trò khỉ với ta sao.

Tiểu Ngưu gói cuốn sách lại y như ban đầu, giấu vào trong ngực. Nó ra khỏi khách sạn, tiến về phía đường chính, mắt lác liếc nhìn quanh, trong lòng tính xem nên đi đâu. Nghĩ một lúc vẫn chưa biết đi đâu, hoàn toàn không để ý rằng mình đang đến gần tiệm thuốc nhà mình.

Từ xa, nó nhìn thấy muội muội của mình đang bận rộn bên trong. Hắn rất muốn đến bên cùng làm việc với nàng. Nhưng nhớ lại cái sự việc không hay ho trước kia, đột nhiên không còn dũng khí nữa. Hắn tự nhủ, nàng nhất định đã biết việc mình rình xem nàng tắm. Nàng nhất định là rất giận. Không biết nàng có tha thứ ình không.

Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng quyết định không đến đó. Cuối cùng thì mẹ kế nói cũng đúng, trước tiên đi đâu đó vài ngày xem sao. Vậy giờ đi đâu đây? Có rồi, lại đi về hướng đông thành thôi. Chả phải Hắc Hùng Quái nói rằng Giang Nguyệt Lâm bọn họ ở về hướng đó sao. Ta cứ đi loanh quanh có lẽ may ra cũng gặp được bọn họ. Nếu thật sự gặp được bọn họ, lúc đó cũng nên nói cái gì đó.

Nghĩ đến đó, Tiểu Ngưu liền cất bước đi về hướng đó. Thành Hàng Châu này, phố lớn hẻm nhỏ gì nó đều thông thuộc, không hề có nơi nào không biết. Có rất nhiều người từ nơi khác đến, gặp Tiểu Ngưu hỏi đường, nó đều hết sức nhiệt tình chỉ dẫn tận kẽ vì vậy mọi người đều rất hài lòng. Đương nhiên, sau đó Tiểu Ngưu cũng lấy một ít tiền boa. Nó không bao giờ chịu bị thiệt thòi trong làm ăn.

Chẳng bao lâu đã đến nơi có rất nhiều khách sạn. Tiểu Ngưu nhớ rất rõ khu này tổng cộng có khoảng chục cái khách sạn. Đại mỹ nhân của nó rốt cuộc ngụ tại đâu nhỉ? Tiểu Ngưu lo lắng. Mình không thể nhà nào cũng vào hỏi được.

Đang lúc không biết làm sao, từ bên trong một khách sạn ở bên phải xuất hiện hai tiểu đạo sĩ. Bọn họ đến trước mặt Tiểu Ngưu, cùng hành lễ rồi nói: "Người của phải là tiểu hữu Tiểu Ngưu không, sư phụ bọn ta mời người đến gặp mặt một lần."

Tiểu Ngưu giật mình hỏi lại: "Bọn người là ai? Còn sư phụ của bọn người là ai?"

Hai tiểu đạo sĩ cười cười một chút rồi hồi đáp. Nghe xong, Tiểu Ngưu lập tức cảm thấy bối rối.

Một tên tiểu đạo sĩ nói: "Sư phụ bọn ta chính là Nhất Huyền Tử đạo trưởng. Bọn ta chính thuộc phái Thái Sơn."

Tiểu đạo sĩ kia tiếp lời: "Từ sau khi gặp người hôm qua, sư phụ bọn ta luôn khen người rất có thiên phú, tương lai nhất định rất có triển vọng." Nói xong liền đi vòng ra sau, chặn đường lui của Tiểu Ngưu.

Sự thế như thế này, trông không giống như mời mà giống như bắt cóc. Tiểu Ngưu bụng bảo dạ, không cần phải nói, bọn họ tìm mình thật sự chẳng có gì tốt lành, mặt khác, cũng không cần phải dùng đến chiêu này chứ. Thật là tai hại khi dính dáng đến Ma đạo và Hắc Hùng Quái.

Thấy tình cảnh như thế, Tiểu Ngưu cười hắc hắc rồi nói: "Nhất Huyền Tử đạo trưởng đánh giá cao Ngụy Tiểu Ngưu như thế thật là hiếm có. Tiểu Ngưu ta thật cảm kích vô cùng. Vì đạo trưởng đã thương yêu như vậy, Tiểu Ngưu ta cũng không thể để cho người mất mặt được. Được rồi, xin mời dẫn đường."

Hai tên tiểu đạo sĩ đồng thanh đáp lời, một người cất tiếng mời, người kia theo phía sau Tiểu Ngưu. Tiểu Ngưu theo họ tiến về phía khách sạn, biết rằng sư phụ bọn họ đang ở trong đó. Hắn nhủ thầm trong bụng, nếu vào trong khách sạn, muốn thoát ra thật không phải dễ.

Đi được vài bước, Tiểu Ngưu đột nhiên xoay người một cái, người vốn hơi thấp, liền lòn ra phía sau tên tiểu đạo sĩ. Tên tiểu đạo sĩ kia không ngờ hắn lại đột nhiên trở ngược như thế. Đến lúc phản ứng thì đã quá chậm. Tiểu Ngưu lập tức chạy thực mạng. Hai tên tiểu đạo sĩ nổi giận, vội vàng đuổi theo. Hai tên này được truyền thụ công phu chánh phái nên tự nhiên là nhanh chân hơn Tiểu Ngưu nhiều.

Tiểu Ngưu thấy tình huống nguy cấp liền lủi ngay vào trong mấy con hẻm nhỏ cạnh đó vốn chẳng chịt như màng nhện. Mấy con hẻm đó nếu quen thuộc rồi thì đi lại dễ như không, bằng ngược lại cứ như lạc vào mê cung. Tiểu Ngưu lón lên ở Hàng Châu này, lủi trong mấy con hẻm nhỏ chính là thế mạnh của nó. doc truyện tại . Nó chạy vòng qua vòng lại, khiến hai tên tiểu đạo sĩ đầu váng mắt hoa, thở hổn hển mà vẫn không thể bắt được nó.

Tiểu Ngưu thấy vậy cười ha hả. Sau khi nó dẫn dắt hai tên kia đến một khu vực rất phức tạp, rất khó đi lại, tự mình liền dễ dàng rời khỏi mấy con hẻm. Trước khi thoát đi, nó còn quay lại nhìn bọn họ một cái, mỉm cười nói: "Hai tên tiểu tử mũi trâu kia, muốn bắt ta hả, ha ha. Cóc thúi mà đòi ăn thịt thiên nga à." Nói xong liền chạy mất.

Nhìn lại trước mặt chính là cái khách sạn của mấy tên đạo sĩ, lập tức rẽ vào một khúc quanh. Đúng lúc đó, chỉ nghe thấy một tiếng cười lạnh, rồi cùng với thanh âm, một bóng người từ trong cửa sổ khách sạn nhảy ra, thân thủ cực nhanh, chỉ trong chớp mắt đã đáp xuống trước mặt Tiểu Ngưu.

Tiểu Ngưu nhìn thấy rõ ràng, đúng lão đạo đó, mũi đỏ, râu trắng, chính là Thái Sơn Nhất Huyền Tử. Tiểu Ngưu nhìn lão mỉm cười nói: "Đạo trưởng, Tiểu Ngưu ta thân có việc hệ trọng, hẹn ngày sau tái ngộ." Nói xong định chuồn ngay.

Nhất Huyền Tử tóm ngay lấy cổ hắn nói: "Ngươi Tiểu Ngưu, người định chuồn trước mắt ta sao, chuyện đó không dễ đâu." Vừa nói đến đó thì hai tên đệ tử của lão từ trong một con hẻm nhỏ lao ra, trông vẻ mặt cực kỳ lúng túng.

Nhất Huyền Tử hừ một tiếng rồi bảo chúng: "Một chuyện nhỏ nhặt như thế cũng làm không xong, rõ là đồ vô dụng." Hai người vô cùng xấu hổ, cúi mặt không nói tiếng nào.

Nhất Huyền Tử không nói thêm lời nào, rút từ trong người ra một đạo bùa, dán lên người Tiểu Ngưu. Sau đó áp giải hắn vào trong khách sạn, dẫn hắn vào phòng mình.

Tiểu Ngưu bị dán đạo bùa, người không còn một chút khí lực, muốn trốn cũng không có khả năng. Nó thầm chửi rủa lão đạo mũi trâu, dám dờ dờ ma quỷ với ta, đợi đến khi tiểu gia có được Ma đạo rồi, nhất định phải chặt mi thành từng khúc.

Sau khi ngồi yên trong phòng, Nhất Huyền Tử bắt đầu thẩm vấn Tiểu Ngưu: "Ngươi Tiểu Ngưu, hãy nói cho thật, ngươi và Hắc Hùng Quái quan hệ như thế nào?"

Tiểu Ngưu cứ ngồi nguyên trên ghế mà đáp: "Ta và hắn chẳng có quan hệ gì. Hắn là hắn, ta là ta."

Mặt Nhất Huyền Tử đang lại, nói: "Ngươi Tiểu Ngưu, ngươi đừng nghĩ bọn ta không biết. Ngươi và hắn thật sự có liên quan. Hiện tại ai mà không biết ngươi và hắn cùng mặc chung một cái quần chứ."

Tiểu Ngưu cười hắc hắc rồi nói: "Đạo trưởng, một cái quần mà hai người mặc thì mặc làm sao đây? Ngươi có thể biểu diễn cho ta xem không?"

Nhất Huyền Tử chửi khê rồi nói: "Ngươi Tiểu Ngưu, ngươi rượu mời không uống, muốn uống rượu phạt à? Có người nhìn thấy ngươi đi cùng Hắc Hùng Quái, lại còn giúp hắn giết không ít người, có cả người của Thiếu Lâm và Nga Mi. Ngươi muốn chết hay sao?"

Tiểu Ngưu thất kinh, bụng bảo dạ, sao chuyện đó truyền đi nhanh thế. Đúng là chuyện tốt không ra nổi khỏi cửa còn chuyện xấu thì bay đi khắp nơi. Hắn vội vã giải thích: "Lão đừng nói oan cho người tốt. Chuyện đó đều là do Hắc Hùng Quái làm, ta hoàn toàn vô can."

Nhất Huyền Tử trừng mắt nói: "Không có người liệu hãn có đến được Lục thần tuyền không? Tội của người thật không nhỏ, có thể bị ngũ mã phanh thây."

Tiểu Ngưu bật cười, nói: "Đạo trưởng, người đừng hăm dọa ta chứ. Ta ít can đảm lắm. Người dọa ta đến tè ra quần rồi nè."

Nhất Huyền Tử nổi giận quát: "Ngươi Tiểu Ngưu, rốt cuộc người có nói hay không?"

Tiểu Ngưu hỏi vặn lại: "Người muốn ta nói gì thì ta nói cho, được chứ."

Nhất Huyền Tử vội vàng hỏi gấp: "Người phải nói thật, vì sao người dẫn đường cho hãn? Có phải hãn cho người cái gì đó không?"

Tiểu Ngưu nghe xong, cười thầm rồi làm bộ dạng đáng thương nói: "Đừng nói nữa! Cứ nói đến chuyện đó ta nhin không nổi lại khóc. Nước mắt lại trào ra nước sông Hoàng hà, tiếng khóc âm âm như tiếng thiên lôi..."

Nhất Huyền Tử nhướn mày nói: "Đừng nói những lời dài dòng, nói chuyện chính đi."

Tiểu Ngưu làm bộ mặt ủy khuất đáp: "Hãn đối xử với ta thậm chí chẳng có một chút tốt đẹp nào. Hãn bảo nếu như ta không dẫn hãn đi, hãn sẽ khiến ta chết một cách hết sức thâm hiểm."

Nhất Huyền Tử nổi giận nói: "Người cũng sợ chết sao? Rồi để cứu mạng bản thân, người chịu làm nô tài cho tên cầm thú đó sao? Người có biết người đã giúp hãn làm hại bao nhiêu người không? Người nói thật quá khó nghe đó."

Tiểu Ngưu cười khổ đáp: "Đạo trưởng, ta không thể so sánh với lão được. Lão đã nhiều tuổi rồi, giờ có chết cũng chẳng thiếu thốn gì mấy. Tiểu Ngưu ta chỉ mới mười sáu, ta còn muốn sống thêm nhiều năm nữa."

Nhất Huyền Tử nghe thấy, rất không hài lòng. Hai tên đệ tử của lão chỉ muốn tung ngay ra một chưởng, phải đánh Tiểu Ngưu một trận ra trò. Nhất Huyền Tử phát phát tay, ra dấu cho họ bình tĩnh lại, sau đó nói: "Tốt lắm, chuyện đó người để sau này giải thích với các đại môn phái đi. Đặc biệt hai môn phái bị hại, họ mà không ăn tươi nuốt sống người thì mới lạ. Ta cũng chẳng cần phải quan tâm đến chuyện đó. Giờ ta chỉ muốn hỏi người hai vấn đề."

Tiểu Ngưu làm ra vẻ cung kính đáp: "Xin đạo trưởng cứ hỏi."

Nhất Huyền Tử chậm rãi hỏi: "Hắc Hùng Quái hiện giờ ở đâu? Ma đao hiện đang ở đâu?"

Tiểu Ngưu nghe xong liền thở dài một cái, ngồi lặng cả buổi mới nói: "Cái tên Hắc Hùng Quái đó, mẹ nó, thật là một kẻ không đàn hoàng. Sáng sớm hôm nay, vừa tỉnh dậy là ta tìm sang phòng hăn ngay. Nhưng chẳng thấy hăn đâu cả, lẳng lẳng chuồn mất rồi. Tiền phòng của cả hai cũng để ta trả. Mẹ nó, thật không phải nam tử hán mà."

Nhất Huyền Tử vẫn giữ vẻ mặt điềm tĩnh hỏi tiếp: "Còn Ma đao thì sao?"

Tiểu Ngưu hỏi lại: "Ma đao nào? Ta không biết à nha."

Nhất Huyền Tử không nhịn được nữa, đột nhiên đứng phắt dậy, chỉ thẳng vào mặt Tiểu Ngưu, lạnh lùng nói: "Người xem ra thật không muốn sống nữa rồi."

Tiểu Ngưu cười khố đáp: "Ta chỉ biết đó là một thứ gì đó cực kỳ quan trọng. Nhưng, lão nghĩ xem, ta chỉ biết phải đi theo hăn thôi, chẳng lẽ hăn lại đem cái thứ quan trọng gì đó kể cho ta hay sao?"

Nhất Huyền Tử ngẫm nghĩ thấy cũng đúng nhưng vẫn còn có chút không an tâm, liền quay sang bảo hai đồ đệ: "Bọn người lục soát người hăn

xem có thứ gì không?"

Hai tên đệ tử đồng thanh vâng dạ rồi khám xét toàn thân Tiểu Ngưu, chẳng bao lâu đã lôi từ trong người nó ra cuốn kinh Phật. Cuốn kinh Phật lập tức được trao cho Nhất Huyền Tử. Nhất Huyền Tử nắm chặt cuốn kinh hỏi: "Ngươi Tiểu Ngưu, cái này là cái gì?"

Tiểu Ngưu cảm thấy bị khám xét thật là nhục nhã, trong lòng rất uất ức, trả lời không vui vẻ chút nào: "Ta biết chẳng được bao nhiêu chữ, không ngờ đạo trưởng cũng không biết chữ à?"

Nhất Huyền Tử không thêm đáp, lật lật cuốn sách rồi nói: "Thì ra đây là một cuốn kinh Phật."

Tiểu Ngưu hừ một tiếng nói: "Biết rồi còn hỏi ta làm gì?"

Nhất Huyền Tử lật lật cuốn sách cả buổi rồi hỏi: "Cuốn sách này là của ai?"

Tiểu Ngưu đáp lại: "Là của Hắc Hùng Quái. Tiểu Ngưu ta chả bao giờ ngó tới cái thứ đồng nát đó."

Nhất Huyền Tử gằn giọng nói: "Cứ xem như tên xú tiểu tử người chưa hiểu biết. Giờ mau nói cho ta, vì sao hắc đem cuốn sách này đưa cho người, hắc còn nói điều gì nữa không?" Nói đến đây, giọng của Nhất Huyền Tử trở nên gấp rút. Trong lòng lão nghĩ rằng cuốn sách này có liên quan đến Ma đao. Không chừng dấu vết nơi cất giấu Ma đao chính là ở trong cuốn sách này. Lão muốn mau chóng biết được những điều đó từ lời nói của Tiểu Ngưu.

Đến lúc này, Tiểu Ngưu kể lại toàn bộ sự thật, ngoại trừ chuyện về bức họa đồ, cơ bản đều là thật. Nhất Huyền Tử nghe xong mừng thầm. Trong lòng tự nhủ, đến giờ tính ra tuy vẫn chưa được rõ ràng, chưa bắt được Hắc

Hùng Quái, chưa lấy được Ma đao, nhưng lấy được cuốn sách này xem ra so với các môn phái khác cũng tốt hơn nhiều.

Cuối cùng, Nhất Huyền Tử hỏi: "Hắn thật sự không kể cho người Ma đao đang ở đâu sao?"

Tiểu Ngưu nổi giận, giọng rít lên nói: "Ta không phải là cha hắn, hắn phải báo cáo cho ta sao? Nếu ta biết Ma đao ở đâu ta đã đi tìm Ma đao rồi. Nếu quả ta lấy được Ma đao, lúc này bọn người còn được dương dương như thế không? Mẹ bà nó, sao Tiểu Ngưu ta xui xẻo vậy, lúc nào cũng phải nhận lấy bức bối vì người khác."

Nhất Huyền Tử không thèm để ý đến Tiểu Ngưu nữa, tay cầm cuốn kinh, chấp lại phía sau lưng, đi qua đi lại trong phòng, mấy lượt. Sau một lúc, quay sang ra lệnh ột tiểu đạo sĩ: "Phát tín hiệu cho bọn sư huynh các người, bảo bọn họ đợi chúng ta ở phía Đông thành." Tiểu đạo sĩ liền ra ngoài.

Tên tiểu đạo sĩ kia hỏi: "Sư phụ, chúng ta quay về chứ?"

Nhất Huyền Tử gật đầu đáp: "Quay về, cần phải quay về. Hơn nữa bây giờ cũng chưa bắt được Hắc Hùng Quái. Sau khi tên gia hỏa đó lành lặn thương thế, một vài người không chế trụ nổi hắn. Muốn bắt hắn phải chính chưởng môn ra tay."

Tiểu đạo sĩ chỉ vào Tiểu Ngưu nói: "Thế còn tên tiểu hài này xử trí ra sao?"

Nhất Huyền Tử chiếu ánh mắt về phía Tiểu Ngưu quét qua quét lại rồi trầm ngâm nói: "Đưa hắn về Thái Sơn, để chưởng môn đích thân thăm vấn. Chưởng môn có rất nhiều biện pháp buộc hắn phải khai ra."

Tiểu đạo sĩ nghe xong, cười hắc hắc một cái rồi nói: "Vậ đệ tử có thể chờ đến lúc đó để xem nhiều cảnh hay rồi. Cái đó chắc chắn còn hay hơn

xem khi làm trò nhiều rồi"

Tiểu Ngưu nghe được, trong lòng cảm thấy lạnh, tự nhủ, không biết chương môn của bọn hăn là thứ ma quỷ gì? Ý tứ bọn họ cứ như là muốn khùng bố người ta. Bọn họ tốt xấu gì cũng là danh môn chánh phái, không nên ra oai như bọn tà môn thế chứ. Bất kể thế nào, Tiểu Ngưu ta tuyệt không thể theo bọn họ đến Thái Sơn gì đó. Đến nơi đó chắc chẳng tốt lành gì. Tự do cá nhân cũng chẳng có, không phải muốn ép cho người ta chết sao.

Lại nói, nếu quả thật chương môn của bọn họ đúng là một tên gia hỏa ma quái gì đó, Tiểu Ngưu ta thật sự sống không bằng chết à. Đến lúc đó, muốn khóc cũng không có chỗ mà khóc. Cứ như bốn sự của Tiểu Ngưu ta, đến như ba tên mũi trâu trước mặt còn không biết có đối phó được không? Muốn trốn thì phải lo sớm thôi.

Đúng lúc đang suy nghĩ lung tung, tên tiểu đạo sĩ ở bên ngoài tiến vào báo rằng mọi việc đã chuẩn bị xong. Nhất Huyền Tử gật gật đầu nói: "Vậy chúng ta xuất phát."

Một tên đạo sĩ áp giải Tiểu Ngưu ra khỏi cửa khách điếm, tất cả mọi người lên ngựa hướng về phía đông thành cùng tiến. Điểm khác biệt là ở chỗ, mọi người thì ngồi trên ngựa còn Tiểu Ngưu thì nằm vắt ngang lưng ngựa, trông như một gói hàng hóa gì đó. Tiểu Ngưu rửa thầm trong bụng tổ tông và mẫu thân bọn họ không biết bao nhiêu lần.

Suốt đường đi Tiểu Ngưu phải chịu khổ sở không ít. Tuy đoạn đường từ trong thành ra ngoài thành tính ra không xa lắm nhưng cũng khiến hăn không chịu đựng nổi. Ra khỏi thành không bao xa, Tiểu Ngưu bắt đầu kêu lên: "Mau thả tiểu gia xuống, tiểu gia cần đi tiểu tiện. Nếu không cho xuống, tiểu gia buộc phải tiểu tiện ở đây khiến bọn người đều bốc mùi cả đấy."

Tiểu đạo sĩ đang chờ nó, nổi giận mắng: "Đồ xú tiểu tử, người ráng chịu đựng đi. Đợi đến Thái Sơn rồi hãy đi."

Tiểu Ngưu nổi nóng, chửi ầm ỉ: "Bà mẹ mày, trước khi về đến Thái Sơn người có thể nhìn không tiểu ư? Không lẽ người không phải là người sao?"

Tiểu đạo sĩ cử chương giáng cho hắn một phát. Tiểu Ngưu vì lực bất tòng tâm đành chỉ thét lên chửi mắng: "Mày đánh cha mày, cha mày thấy thích thật đó." Nghe vậy, cả tên tiểu đạo sĩ bên cạnh và Nhất Huyền Tử trên mặt đều nở nụ cười.

Nhất Huyền Tử dừng ngựa lại, bảo tiểu đạo sĩ thả Tiểu Ngưu ra để nó đi vệ sinh. Chân Tiểu Ngưu vừa đặt xuống đất, nó liền cảm thấy thoải mái hẳn, lúc đó trông mới giống bộ dạng con người.

Nó nhìn địa hình xung quanh. Con lộ nơi nó đang đứng chạy dọc theo ven bờ một con suối nhỏ. Bên kia suối là rừng cây và những dãy núi liên tiếp nhau. Tiểu Ngưu rất quen thuộc với con suối này, nước lớn, chảy mạnh, uốn khúc. Trước kia, lúc đi chơi ngoạn cảnh, nó cũng thường đến đây.

Vừa nhìn thấy con suối này, Tiểu Ngưu đã nảy sinh chủ ý. Nó uể oải đến bên bờ suối, cởi quần ra đi tiểu tiện. Phía sau, Nhất Huyền Tử đột nhiên nhận ra chuyện không tốt, liền gọi: "Theo sát hắn, không được để hắn trốn thoát."

Tên tiểu đạo sĩ chờ Tiểu Ngưu nói: "Sư phụ, sao người quá lo xa vậy? Không lẽ tên tiểu tử này dám lao xuống nước sao? Nước chảy mạnh như vậy chỉ có chìm hắn chết thôi. Ngoài ra, đạo bùa của người vẫn còn dán trên người hắn, hắn giờ cũng như phế nhân không có lấy một chút năng lực chiến đấu."

Nhất Huyền Tử nhìn về phía Tiểu Ngưu, cảm thấy nói như thế cũng đúng. Suy nghĩ một chút rồi lại nói: "Không tốt, mau theo bắt hắn về lại." Hai tên tiểu đạo sĩ vội lao mình về phía Tiểu Ngưu.

Tiểu Ngưu làm bộ mặt láu cá nhìn bọn họ, cười hi hi nói: "Mấy cháu à, tiểu gia đi đây, không ở lại chơi với các người được."

Nhất Huyền Tử kêu lên: "Ngụy Tiểu Ngưu, không lẽ người không muốn sống nữa sao?"

Tiểu Ngưu đối mặt lão cười đáp lời: "Đồ mũi trâu, bây giờ tiểu gia chết cho bọn người xem." Nói xong liền nhảy tòm một cái xuống nước. Hai tên tiểu đạo sĩ cũng vừa lao đến bờ suối, đứng trên bờ chửi bới rồi rít nhưng không dám nhảy xuống. Nên biết là bọn họ tuy sống tại Thái Sơn nhưng bọn họ đều là vịt trên cạn không thông thuộc thủy tính.

Nhất Huyền Tử cũng đã đến nơi, nhảy xuống ngựa than vãn liên tục: "Ta quên mất tên tiểu tử này là người Hàng Châu. Người Hàng Châu nào mà lại không biết bơi chứ?"

Một tên tiểu đạo sĩ nói: "Sư phụ à, tuy hãn đã nhảy xuống nước nhưng không phải trên người hãn vẫn còn đạo bùa của người sao? Hãn không có sức lực không phải sẽ chết đuối sao? Bùa của người, người thường sao có thể dùng tay mà gỡ được."

Nhất Huyền Tử lắc đầu đáp: "Đồ ngốc, bùa của ta kỳ nhất là nước. Ta quên cho bọn người biết."

Tên tiểu đạo sĩ đó không dám nói gì nữa mà chỉ đành bắt chước sư phụ, buồn rầu đứng nhìn xuống nước. Nhất Huyền Tử đứng nhìn một hồi rồi quay lại phân phó: "Mau lên, đi xuống phía dưới, nhất định phải bắt hãn lại." Hai tên đồ đệ đồng thanh vâng lệnh. Nhất Huyền Tử lại nói thêm: "Tập hợp các sư huynh của các người lại, nhất định phải bắt hãn lại, sống thì phải thấy người, chết thì phải thấy xác." Hai tên đồ đệ lại vâng dạ, rồi vội vã chuẩn bị khởi hành.

Nhất Huyền Tử quay mặt xuống dòng suối nói: "Tên tiểu tử này thật sự là một tên vô lại. Hừm, bất quá cũng thật tinh ranh, so với hai tên đồ đệ của

ta phải khá hơn nhiều." Nói xong liền lên ngựa đi khỏi.

Lại nói về Tiểu Ngưu, lần này đúng là đánh bạc. Nó biết lá bùa của lão đạo rất lợi hại. Nó nghĩ nếu như nó nhảy xuống nước mà lá bùa không kỵ nước thì sao đây? Có điều đã bị bức ép đến mức này rồi, không nhảy cũng không được. Lọt vào tay bọn họ, theo bọn họ đến Thái Sơn chỉ sợ cái mạng nhỏ không giữ được. Thà là nhảy xuống nước thí mạng thử xem, vạn nhất may ra thoát.

Sau khi nó nhảy xuống, y như cá gặp nước, lá bùa chẳng mấy chốc rơi ra. Tiểu Ngưu mừng rỡ thấy cơ thể đã có sức lực. Lặn phục dưới lòng suối một lúc rồi xuôi theo dòng nước lặn dần về phía hạ lưu. Đi được một đoạn nó mới thò đầu lên khỏi mặt nước.

Con suối này cứ quanh co uốn lượn tiến vào trong rừng sâu. Tiểu Ngưu cũng bơi theo suối vào rừng. Nơi đây cảnh vật thanh u, chẳng mấy dấu vết con người. Tiểu Ngưu nhủ thầm, không nên đi tiếp xuống hạ du, ai dám chắc mấy tên gia hỏa kia không đợi nó ở dưới đó. Vì vậy, Tiểu Ngưu quyết định đi lên bờ.

Đúng lúc đang bơi về phía tảng đá phía thượng nguồn đột nhiên nghe thấy phía sau có người nói: "Sư muội, muội không được làm điều ngu ngốc, có chuyện gì có thể về gặp sư phụ bàn bạc."

Một giọng nói khác cất lên: "Sư tỷ, tỷ nói với sư phụ một tiếng, nói muội không thể báo đáp ân dưỡng dục của lão nhân gia." Sau đó nghe "Ừm" một tiếng. Tiểu Ngưu quay người lại vừa đúng lúc nhìn thấy nước bắn lên tung tóe.

Quay nhìn lên trên, một bạch y mỹ nữ đang đứng trên bờ kêu gào: "Sư muội, đừng làm tỷ sợ, muội mau lên đây." Cứ thế đứng trên bờ chạy qua chạy lại mà không có cách nào bởi vì nàng ta không biết bơi. Nàng ta biết nếu tự mình nhảy xuống chỉ khiến mình cùng chết mà thôi.

Tiểu Ngưu lập tức nhận ra, mỹ nữ này chính là người mình luôn nghĩ đến, một trong hai mỹ nữ phái Lao sơn, danh xưng là 'Hàn Hương Tiên Tử'. Không cần hỏi cũng biết người nhảy xuống chính thị là Giang Nguyệt Lâm rồi. Đó chính là nữ nhân đầu tiên của ta, không thể không cứu được.

Nghĩ đến đó, Tiểu Ngưu liền lặn ngay xuống nước. Công phu bơi lội của nó so với công phu võ học hơn rất xa. Lặn xuống dưới nước chưa bao lâu đã lặn kéo được Giang Nguyệt Lâm ướm sừng lên trên. Mỹ nữ đứng trên bờ vừa trông thấy, mặt mày liền rạng rỡ hẳn lên.

Sau khi Tiểu Ngưu lên bờ liền kéo Giang Nguyệt Lâm lên trên tảng đá nói: "Cô nương, cô cứu cô ta đi."

Bạch y mỹ nữ lắc lắc đầu nói: "Ta không biết cứu."

Tiểu Ngưu mỉm cười, hai tay vươn ra vừa xoa xoa ngực vừa đề lên bụng nàng ta. Bạch y mỹ nữ nổi giận mắng: "Tiểu tử, ngươi định làm gì vậy?" Tiểu Ngưu đáp: "Ta cứu nàng ta mà." Diệu vật dưới tay nó vẫn cứ đứng thẳng như thế, mê người như thế.

Một lúc sau, Giang Nguyệt Lâm liền há hốc mồm phun nước ra, người lập tức tỉnh lại. Tiểu Ngưu vội vã lùi sang một bên, không muốn để nàng ta biết mình đã chiếm được tiện nghi. Giang Nguyệt Lâm nhìn thấy sư tỷ đầu tiên, nàng liền nhồm ngòi dậy, bật òa lên khóc: "Sư tỷ, tỷ còn cứu muội làm gì, sao không để muội chết đi cho yên. Muội sống chỉ làm cho sư môn thêm tai tiếng."

Mỹ nữ bạch y tiến đến, ngồi xổm xuống, quàng vai Giang Nguyệt Lâm nói: "Sư muội à, muội sống lại thì chỉ có tốt hơn thôi. Nếu không, tỷ phải giải thích ra sao đây khi quay về gặp mặt sư phụ chứ. À phải, cứu muội thật ra không phải là tỷ, là hắc đó." Nói xong liền chỉ sang bên cạnh.

Giang Nguyệt Lâm quay đầu sang nhìn thấy thân hình vẫn còn ướm sừng nước của Tiểu Ngưu, mắt chớp chớp nói: "Tiểu huynh đệ, là người à?"

Tiểu Ngưu thấy nàng ta nhận ra mình liền nói: "Giang tỷ tỷ, nàng cũng nhận ra được Ngự Tiểu Ngưu ta à?"

Giang Nguyệt Lâm nhìn không được cười rồi nói: "Người tên là Ngự Tiểu Ngưu à, cái tên thật là buồn cười đó." Nụ cười của nàng thật sự đẹp như hoa sen sau cơn mưa khiến người ta phải kinh ngạc. Sau đó, gương mặt Giang Nguyệt Lâm trở lại u ám, bi thương.

Tiểu Ngưu nói: "Hai vị cô nương, trước khi nói chuyện để ta đi vắt khô quần áo đã."

Mỹ nữ bạch y nói: "Ta cũng phải thay y phục cho sư muội, muội ấy ướt sũng trông không ra sao cả. Người đợi một chút hãy bước ra nha."

Tiểu Ngưu tiến vào trong rừng, sau khi đã khuất hẳn bèn đứng chờ một lúc lâu. Xa xa, nó nhìn thấy họ vẫn ngồi trên đỉnh tảng đá nhưng đến khi Giang Nguyệt Lâm đã thay y phục xong nó mới dám bước ra.

Tiểu Ngưu đến gần bên bọn họ nói: "Giang cô nương, cô không sao chứ? Nếu có gì cần giúp đỡ, ta nhất định sẽ tận lực." Nó mù mờ đoán rằng việc cô nương này tự sát có liên quan đến mình.

Mỹ nữ bạch y nói: "Sư muội ta, nàng ấy không muốn sống nữa, Ngự Tiểu Ngưu, người giúp ta khuyên nhủ với."

Tiểu Ngưu mượn cớ hỏi: "Không biết vị bạch y tỷ tỷ này xưng hô ra sao?"

Mỹ nữ bạch y do dự một chút rồi cũng đáp: "Ta tên gọi Đàm Nguyệt Ảnh, cũng là đồ đệ Lao sơn như nàng ta."

Tiểu Ngưu lập tức cất tiếng: "À, Đàm tỷ tỷ." Đàm Nguyệt Ảnh hừm khế một tiếng có vẻ không được nồng nhiệt lắm. Mặc dù vậy, biết được tên của mỹ nữ thật sự làm Tiểu Ngưu vô cùng hưng phấn.

Khi ánh mắt của nó va phải khuôn mặt của Giang mỹ nữ, nó lấy hết tinh thần nói: "Giang tử tử à, nàng đừng chết được không? Đại mỹ nữ như nàng mà chết thì thật đáng tiếc đó."

Vừa nghe thấy câu nói đó, nước mắt Giang Nguyệt Lâm như những hạt trân châu lại đầm đìa khuôn mặt cứ như mưa rào đổ xuống. Tiểu Ngưu vọt vĩa nói: "Như người ta nói, chết tốt vẫn không bằng sống khổ. Dù có phải chịu bao nhiêu đau đớn cũng không được đầu hàng số phận."

Đàm Nguyệt Ảnh nghe thấy liền lướt ánh mắt nhìn nó. Câu này ý tứ rất rõ ràng. Nói như tiểu tử hần mà còn không hiệu quả thì mình cũng chưa chắc đã thuyết phục nổi sư muội.

Tiểu Ngưu nhận thấy ánh mắt của Đàm Nguyệt Ảnh, liền nhủ thầm, ta không thể để mất mặt trước mỹ nữ được. Mới lần đầu thể hiện tài hùng biện trước mặt nàng, không thể nào quá thất vọng đến nỗi không cất mặt lên được nữa.

Vì vậy, Tiểu Ngưu chậm rãi nói: "Không nói giấu gì hai vị tử tử, ta đây cũng có nhiều bất hạnh. Ta lần này bỏ nhà ra đi cũng bởi vì gia đình không dung nạp ta, ta phải trốn mà đi."

Giang Nguyệt Lâm ngẩng đầu lên hỏi: "Tiểu huynh đệ, người vì sao phải trốn đi?"

Tiểu Ngưu thở dài đáp: "Cũng vì cha ta yêu thương kẻ mẫu, kẻ mẫu ta lại đối xử với ta không tốt. Từ khi ta còn nhỏ lúc nào cũng ngược đãi ta, không cho ta ăn no, mặc ấm, ngủ yên, chỉ hận sao ta không chết đi. Ta lớn lên chẳng hề dễ dàng gì. Chỉ vì nhân ngày sinh nhật, ta không chịu khấu đầu trước bà ta, bà ta liền bỏ độc vào thức ăn muốn hạ độc cho ta chết. May thay ta có nuôi một con mèo, nó rất tham ăn nên nó liền ăn trước. Kết quả con mèo chết còn ta giữ được cái mạng nhỏ. Cũng vì vậy, ta phải bỏ trốn khỏi nhà." Nói xong, hai tròng mắt đỏ lên, ngân ngấn nước mắt, bộ dạng

như sắp khóc. Nó nói thầm trong bụng, kể mẫu à, người đàn ông phải chịu chút ủy khuất. Kỳ thật người đối xử với ta rất tốt nhưng để có thể làm động tâm người ta, cứu sống người ta, ta chỉ xúc phạm người một lần này thôi. Hy vọng lão nhân gia người ngàn vạn đừng trách mắng ta là được. Sau này gặp lại lão nhân gia người, ta sẽ xin khấu đầu trước người để tạ tội.

Nghe xong câu chuyện của Tiểu Ngưu, Giang Nguyệt Lâm đứng bật dậy nói: "Tiểu huynh đệ à, kể mẫu của người thật quá nhẫn tâm. Cứ cho là người không phải do bà ta sinh ra cũng không thể độc ác như vậy được. Người mau dẫn ta đi, ta phải thay người xử lý công bằng chuyện này."

Tiểu Ngưu hỏi: "Giang tỷ tỷ, người muốn làm gì?"

Giang Nguyệt Lâm giụi đôi mắt ướt lệ, tay chống hông nói: "Lại còn hỏi nữa à? Tất nhiên là thay người giết kể mẫu của người, vì người mà trút giận."

Tiểu Ngưu nghe được những lời đó vô cùng cảm động. Nó không nghĩ được Giang Nguyệt Lâm chỉ là tình cờ gặp mặt mà lại có tâm trạng hiệp nghĩa như vậy. Vì vậy, hảo cảm của nó đối với Giang Nguyệt Lâm lại càng tăng thêm mấy phần, đồng thời lại tự trách chính mình. Nó nghĩ sao mình lại vô sỉ đến mức làm hại nàng ta. Nó thật sự phải quỳ xuống trước mặt nàng ta.

Tiểu Ngưu cười cười nói: "Giang tỷ tỷ à, rất cảm ơn tỷ. Tuy bà ta đối xử với ta rất độc ác nhưng dù gì vẫn là kể mẫu của ta, chính là nữ nhân của cha ta. Bà ta bất nhân với ta nhưng ta không thể bất nghĩa với bà ta được. Nếu như giết bà ta, cha ta nhất định sẽ rất thương tâm đó."

Giang Nguyệt Lâm tán dương: "Tiểu huynh đệ, tấm lòng của đệ thật là tốt. Ông trời sẽ phù hộ cho người gặp được nhiều may mắn đó."

Tiểu Ngưu mỉm cười nói: "Ông trời cũng sẽ phù hộ cho tỷ."

Ánh mắt Giang Nguyệt Lâm mờ đi, nói: "Tiểu huynh đệ à, tuy người cứu ta nhưng ta vẫn phải chết. Ta sống thì rất đau khổ." Nói xong đôi mắt ánh lên ý kiên quyết. Ánh mắt đó làm Tiểu Ngưu cảm thấy lạnh người. Nó quyết định, thậm chí không cần quan tâm đến sinh mệnh của mình, phải khuyên nhủ cho được Giang Nguyệt Lâm can đảm tiếp tục sống.

Tiểu Ngưu an ủi: "Giang tỷ tỷ, tỷ sao lại khổ sở như thế, tỷ hãy kể cho ta nghe đi. Có lẽ ta có thể thay tỷ tìm ra một con đường đi tốt hơn, không cứ nhất định phải chết. Ngoài ra, có một số việc không thể dùng cái chết để giải quyết được."

Sau khi Đàm Nguyệt Ảnh nghe xong những lời như thế, nàng ta liền cũng đứng lên trên tảng đá, quàng vai Giang Nguyệt Lâm nói: "Sư muội à, Ngụy Tiểu Ngưu nói không sai. Có một số việc không thể dùng cái chết để giải quyết được. Thêm nữa, nếu muội chết, tên ác nhân đó vẫn cứ nhờn nhờ không bị trừng phạt. Ở dưới cửu tuyền, muội có thể nhắm mắt không?"

Tiểu Ngưu biết rõ tên ác nhân đó có lẽ chính là mình nhưng vẫn tiếp tục khuyên nhủ: "Phải đó, phải đó. Nếu như tỷ cứ nhất định chết thì trước tiên cứ phải tiêu diệt tên ác nhân đó đã. Nếu không, tỷ sẽ chết vô ích đó."

Giang Nguyệt Lâm hết nhìn sư tỷ rồi lại nhìn Tiểu Ngưu, rồi lại trầm tư suy nghĩ. Để làm rõ những suy đoán của mình, Tiểu Ngưu bèn hỏi: "Giang tỷ tỷ, ta phải khổ công nói chuyện với tỷ nhưng ta vẫn hoàn toàn chưa rõ sự tình của tỷ ra sao. Tỷ có thể kể cho ta được không?"

Giang Nguyệt Lâm lắc đầu nói: "Tiểu huynh đệ à, ta không muốn kể cho người nghe. Ta sợ nếu ta kể cho người nghe xong, người sẽ không thèm nhìn ta nữa."

Tiểu Ngưu kiên quyết nói: "Không thể nào, không thể nào. Giang tỷ tỷ, Tiểu Ngưu ta là người thiếu chính chắn như thế sao? Tỷ có chuyện không hay, ta tất nhiên phải cảm thông với tỷ."

Giang Nguyệt Lâm thở ra một cái, liếc nhìn sư tỷ một cái rồi nói: "Được, vậy ta sẽ kể toàn bộ sự thật cho người. Người không được kể cho người khác."

Đàm Nguyệt Ảnh chặn lại: "Sư muội à, chuyện đó càng ít người biết càng tốt."

Giang Nguyệt Lâm nhìn thẳng vào Tiểu Ngưu nói: "Vị tiểu huynh đệ này có thể tin nhiệm được. Hơn nữa, chính cậu ta là ân nhân cứu mạng của muội. Muội phải cho cậu ta biết vì sao muội phải nhảy xuống nước tự sát."

Đàm Nguyệt Ảnh gật gật đầu nói: "Cũng được. Chỉ cần muội tiếp tục sống, mọi chuyện đều tùy theo ý của muội."

Giang Nguyệt Lâm cắn chặt răng, cất giọng đau đớn nói: "Ta bị người vũ nhục. Ta không còn mặt mũi nào để nhìn người khác nữa." Nói xong, khóe mắt lại đỏ lên.

Tiểu Ngưu nhìn thấy, đau đớn trong lòng, khuôn mặt lộ rõ vẻ phẫn nộ, chửi mắng: "Là tên hỗn đản nào làm vậy, tỷ cho ta biết, ta phải đi tính sổ với hắn."

Giang Nguyệt Lâm buồn rầu nói: "Tối qua, Hắc Hùng Quái nhân lúc ta không chú ý, hắn bắt ta đem đi. Lúc hắn tóm được ta, ta bị bất tỉnh. Đến khi ta tỉnh lại, ta đã trở về trong phòng mình. Nhưng ta phát hiện ta thật sự đã bị vũ nhục. Ta nghĩ kẻ đã vũ nhục ta nhất định là hắn. Tên khốn nạn đó chính là Hắc Hùng Quái." Nói xong, hai tay ôm mặt khóc nức nở.

Tiểu Ngưu nghe xong liền chửi mắng: "Cái tên Hắc Hùng Quái này, ta và hắn không đội trời chung, có hắn thì không có ta." Trong lòng hắn tự nhủ, Hắc Hùng Quái à, người chịu ủy khuất một chút nha, ta hoàn toàn không có ý định chửi người đâu.

Đàm Nguyệt Ảnh lạnh lùng nói: "Ngụy Tiểu Ngưu, ta nghi ngờ ngươi và Hắc Hùng Quái cùng một nhóm. Ngươi nghĩ rằng bọn ta không biết, chính ngươi đã dẫn Hắc Hùng Quái đến Lục thần tuyền, kết quả là hãn trị lãnh thương thế lại còn giết bao nhiêu mạng người."

Tiểu Ngưu không nghĩ nổi chuyện đó lại lan nhanh như vậy, vội vã nói: "Đàm tỷ tỷ, sao tỷ biết được. Ta cũng là kẻ bị hại thôi. Tỷ nghĩ ta nguyện ý làm thế hay sao, là ta bị bức bách thôi. Hãn nói, nếu như ta không dẫn hãn đi, hãn tất sẽ lấy mạng ta, lại còn giết toàn gia nhà ta. Ta có chết cũng chẳng có quan hệ chi nhưng ta không thể mặc kệ tính mệnh của gia đình ta. Tỷ nói xem có phải không? Nếu như chuyện đó xảy ra với tỷ, tỷ sẽ làm sao?"

Đàm Nguyệt Ảnh liếc mắt nhìn Tiểu Ngưu với vẻ khinh bỉ, hừ một cái rồi nói: "Nếu như ta là ngươi, đầu có thể rơi, máu có thể chảy nhưng không thể đánh mất chính nghĩa, lại càng không thể làm tòng phạm cho kẻ bạo ngược, tàn hại người vô tội."

Tiểu Ngưu gật gật đầu liên tục vâng dạ nói: "Tỷ tỷ giáo huấn rất phải, ta về sau nhất định có nhiều chuyện phải thỉnh giáo tỷ tỷ."

Giang Nguyệt Lâm nói với sư tỷ: "Tuổi hãn còn nhỏ thành ra mắc phải sai lầm, chúng ta không cần phải trách mắng hãn nhiều quá."

Đàm Nguyệt Ảnh bất mãn nói: "Chỉ mới biết nhau chưa được bao lâu mà muội đã nói giúp cho hãn. Ta xem ra hãn không giống người tốt."

Bộ dạng Tiểu Ngưu hơi ủy khuất, cười khổ nói: "Đàm tỷ tỷ à, không ai hoàn hảo cả. Tỷ không thể chỉ vì một chuyện như thế mà đánh giá ta không phải người tốt một cách oan uổng như thế được."

Đàm Nguyệt Ảnh hít vào một hơi thật sâu rồi nói: "Ngươi có phải là người tốt hay không cứ để sau này bọn ta xem xem sao. Nếu như sau này để ta phát hiện ngươi có hành vi bất chính, ta nhất định sẽ là người đầu tiên lấy đầu của ngươi."

Tiểu Ngưu vội vã bày tỏ: "Nếu như sau này Tiểu Ngưu ta làm điều gì xấu xa, nhất định sẽ dài cổ ra ngóng chờ Đàm tử tử đến để chặt ột phát."

Đàm Nguyệt Ảnh nghe thấy muốn bật cười nhưng cuối cùng nhịn được, nói: "Sư muội, muội nghe xem miệng lưỡi cái tên tiểu tử này cứ ngọt xớt như vậy, liệu có giống người tốt hay không? Chúng ta sau này giữ cách xa hẳn thì tốt hơn." Nói đến đây, gương mặt nàng ta trở nên rất nghiêm túc.

Tiểu Ngưu thề lưỡi nói: "Đàm tử tử, ta chẳng có một chút bốn sự nào, chỉ có người khác bắt nạt ta chứ ta làm sao có khả năng bắt nạt được người khác chứ?"

Đàm Nguyệt Ảnh hừm một tiếng, không thèm ngó đến Tiểu Ngưu nữa, quay sang Giang Nguyệt Lâm nói: "Sư muội, bây giờ muội không còn muốn chết nữa chứ?"

Giang Nguyệt Lâm gật gật đầu nói: "Tiểu Ngưu huynh đệ nói rất phải. Bây giờ muội không được chết, muội phải bắt cho được Hắc Hùng Quái, chém hấn nát như tương mới có thể giải được mối hận này của muội." Nhìn thấy dáng vẻ hung dữ của nàng ta, trong lòng Tiểu Ngưu thấy rét run lên, tự nhủ, mai kia nếu nàng ta biết tên ác nhân đó chính là ta, không biết nàng ta sẽ đối phó với mình như thế nào.

Đàm Nguyệt Ảnh gật đầu nói: "Vậy thì tốt, tốt lắm. Ta và ba vị sư huynh đều sẽ giúp muội. Chúng ta không chỉ phải giết Hắc Hùng Quái mà còn phải cướp lại Ma đao. Không thể để đao đó rơi lại vào tay ác nhân. Đao đó mà ở trong tay ác nhân thì chỉ có hại cho nhân gian."

Giang Nguyệt Lâm gật đầu khen phải, nói: "Sư tử à, giờ chúng ta cùng các sư huynh họp lại rồi cùng hồi sơn chứ?"

Đàm Nguyệt Ảnh đáp: "Xem ra cũng chỉ có thể làm như thế. Võ công của chúng ta không đối phó lại với Hắc Hùng Quái, ngoài ra cũng nên bàn

bạc với sư phụ một chút, xem xem người có kế sách gì tốt có thể áp dụng không."

Giang Nguyệt Lâm không có ý kiến gì, kéo tay sư tỷ chuẩn bị đi, đột nhiên nhìn thấy Tiểu Ngưu vẫn đang đứng ngây ra đó liền hỏi: "Tiểu Ngưu huynh đệ, người đang định đi đâu? Nếu như thuận đường, bọn ta có thể tiễn người một đoạn."

Tiểu Ngưu đứng ngẩn nhìn hai mỹ nhân đến ngây cả người ra. Một người đẹp yêu kiều, một người đẹp lạnh lùng, đều đầy mỹ lực như nhau. Thật sự nó không hề muốn xa rời bọn họ. Vì vậy, Tiểu Ngưu đáp không cần suy nghĩ: "Ta muốn đi Sơn đông ngoạn cảnh nhưng vẫn chưa đi được, không biết phải đi như thế nào."

Giang Nguyệt Lâm nghe nói, lập tức đáp: "Như vậy hay đó, bọn ta chính cũng đang muốn hồi sơn, người có thể cùng bọn ta đi." Tiểu Ngưu liếc mắt nhìn Đàm Nguyệt Ảnh. Mỹ nhân này cũng đang lạnh lùng chăm chăm nhìn nó nhưng không hề cất lời phản đối.

Vì vậy Tiểu Ngưu mỉm cười nói: "Vậy ta cũng không khách khí." Sau đó, Tiểu Ngưu đi cùng với hai vị mỹ nữ. Trong lòng nó nảy sinh vô số những suy nghĩ không rõ ràng.

Lúc quay trở về đường lộ, Giang Nguyệt Lâm kể cho Tiểu Ngưu nghe một tin tức quan trọng. Đó là Đàm Nguyệt Ảnh vừa mới đính hôn cùng tam sư huynh của bọn họ. Tin này tựa như một đám mây đen che ngay trên đầu Tiểu Ngưu khiến nó hô hấp vô cùng khó khăn. Nó âm thầm tự mình cổ vũ bản thân, ta sẽ không đầu hàng, ta sẽ không đầu hàng. Ta nhất định phải nghĩ ra biện pháp để bọn họ không thể thành thân được."

MA ĐAO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Đả Đấu

Rời khỏi lùm cây, liền thấy hai con ngựa đang cúi đầu gặm cỏ, chúng không bị cột, đang tự do đi lại. Hai con ngựa này một hồng một bạch, bạch mã trắng như tuyết, hồng mã thì hơn lửa, làm người ta liền chú ý. Tiểu Ngưu bằng trực giác đã đoán ra ai là chủ nhân của chúng.

Hai con ngựa to lớn như thần mã, thân thon dài, chỉ nhìn một lần đã biết không phải phạm phẩm. Tiểu Ngưu trước giờ chưa từng thấy qua ngựa tốt như thế, không khỏi nhìn ăn nhãn, thâm tâm thầm khen ngựa tốt, chủ nhân lại càng tuyệt vời. Vừa nghĩ đến đó, mục quang liền di chuyển đến thân thể của lưỡng nữ.

Lưỡng nữ đứng ở đó, thật là song phong đối trì, nhị thủy phân lưu. Tuy nhiên Giang Nguyệt Lâm so với Đàm Nguyệt Ảnh vẫn đẹp hơn một chút, nhưng lại thiếu đi một chút mị lực. Tiểu Ngưu tâm lý thẳng đuột, thầm nói, giá mà có thể có được một mỹ nữ này nhất định là điểm phúc vô biên, còn nếu có thể trái ôm phải ấp thật chẳng khác gì đang sống trên thiên đường. Giang Nguyệt Lâm thì đã thuộc về ta rồi, còn Đàm Nguyệt Ảnh, hừm, nghe nói nàng đã đính hôn với người khác rồi. Sợ quái gì, cho dù là nàng đã kết hôn rồi thì sao chứ, chủ yếu chỉ cần Tiểu Ngưu ta thấy thích nàng thì nhất định ta sẽ không để nàng vượt khỏi tay.

Nghe một tiếng gọi, lưỡng mã đã hí lên và phi về phía chủ nhân. Vừa sát đến bên cạnh chúng liền cọ đầu vào thân chủ nhân thể hiện một tư thái vô cùng thân mật. Nhìn thấy hành động đó Tiểu Ngưu không khỏi cực kỳ hâm mộ.

Đàm Nguyệt Ảnh tung thân lên mình ngựa, váy dài phiêu đảng trong gió, phong độ bất phàm, làm Tiểu Ngưu phát ngốc. Nhưng Nguyệt Ảnh lại không quan tâm đến Tiểu Ngưu, nhìn trời chứ không nhìn chàng, cứ như chàng không có tồn tại. Giang Nguyệt Lâm thì lại khác, nàng kéo nhẹ cương hồng mã, cười khẽ với Tiểu Ngưu, quan tâm hỏi: "Tiểu Ngưu đệ, đệ đến đây làm gì thế. Đệ không có cưỡi ngựa à?"

Tiểu Ngưu thấy mỹ nhân quan tâm, tâm lí thoải mái, toét miệng trả lời: "Đệ...Đệ đi bộ đến đây. Thấy thời tiết thật đẹp, nếu mà xuống bơi, cảm giác chắc là tuyệt vời lắm."

Không đợi cho Nguyệt Lâm nói gì thêm, Đàm Nguyệt Ảnh đã cất tiếng: "Ngươi Tiểu Ngưu, người cũng thật là kẻ không giống người bình thường ha. Thời tiết vừa đẹp, người liền muốn bơi, ngay cả y phục cũng không cởi ra, quả thật là có cá tính. Mà có thật là người vẫn thường mặc nguyên y phục để mà đi bơi không vậy?"

Tiểu Ngưu bị người ta nói một câu châm chọc như thế, mặt liền đỏ bừng, rửa thầm, đúng là nãi nãi mà, này giờ thì không nói, sau này mà gặp được nàng lần nữa, hắc hắc, nhất định sẽ cười lên người nàng nguyên cả một đêm, khiến nàng mỗi ngày phải đòi hảo hảo cùng ta. Hắc hắc, tuy nàng nói khó nghe như vậy, nhưng cũng đã mở miệng nói với ta, cũng coi như là không phải là xấu lắm.

Tiểu Ngưu cười hắc hắc hai tiếng, mở miệng giải thích: "Thường thường khi đệ xuống nước, tự nhiên là cũng giống như mọi người, cởi bỏ hết y phục để bơi. Chỉ có hôm nay thì khác. Khi đệ vừa xuống nước, tự nhiên lại nghe được tiếng lão thiên, lão nhân gia không cho đệ cởi y phục, đệ thật sự không hiểu tại sao, giờ thì đệ đã minh bạch. Thì ra là lão thiên gia an bài đệ cứu Nguyệt Lâm tỷ tỷ đó."

Nghe chàng hồ ngôn loạn ngữ như thế, Đàm Nguyệt Ảnh hừm một tiếng, gần như là thóa mạ. Nhưng Nguyệt Lâm lại thể hiện ra nụ cười cảm

kích, nói với Tiểu Ngưu: "Đa tạ đệ, Tiểu Ngưu đệ, thế có thật là lão thiên phái đệ đến cứu tỷ không. Ân tình của đệ, tỷ tỷ này suốt cuộc đời sẽ không quên."

Tiểu Ngưu trong lúc đang định nói vài lời khiêm nhường thì Đàm Nguyệt Ảnh lúc này đang cười trên lưng ngựa chột nói: "Tỷ nói cho sư muội biết, muội trước hết hãy khoan nói lời cảm kích. Như quả mà muội biết được khi mà muội hôn mê, hắn đã làm gì muội, chỉ sợ muội có thể đã giết hắn ngay lập tức."

Giang Nguyệt Lâm nghe sư tỷ nói thế, "A" lên một tiếng, chuyển đầu quay lại nhìn sư tỷ, chờ đợi nàng nói tiếp. Tiểu Ngưu lập tức nhớ lại tình cảnh mình cứu tỉnh nàng, liên tục xoa bóp cái bộ ngực của nàng. Lúc đó chỉ là ngộ biến tông quyền, ngoài ra không có tư tưởng nào khác. Vậy mà Tiểu Ngưu không thể nghĩ được Đàm Nguyệt Ảnh dùng điều đó làm vũ khí lợi hại để công kích gã

Tiểu Ngưu căn môi cắn lợi, nhìn về phía Đàm Nguyệt Ảnh miễn cưỡng nở nụ cười: "Đệ nói Nguyệt Ảnh tỷ tỷ, tỷ không thể trách đệ được. Lúc đó đệ chỉ lo cứu Nguyệt Lâm tỷ thôi. Đệ tin rằng Nguyệt Lâm tỷ sẽ hiểu được, và sẽ không trách mắng đệ. Tỷ ấy là một mỹ nữ thông tình đạt lý mà."

Giang Nguyệt Lâm mục quang hết nhìn qua Tiểu Ngưu lại nhìn qua sư tỷ, như lạc vào sương mù, hỏi: "Các người thật ra là nói việc gì, tại sao ta lại không hiểu gì hết?" Nàng cố nỗ lực nhớ lại việc xảy ra sau khi mình hôn mê, thực sự không thể nhớ được gì.

Đàm Nguyệt Ảnh cười lạnh, mắt trừng trừng nhìn Tiểu Ngưu, sau đó nói: "Sư muội à, hắn đã làm gì, tỷ tạm thời không nói. Muội để cho hắn tự nói với muội. Chừng nào về đến khách điểm, tỷ đích thân nói lại uội, xem thử tiểu tử có nói dối không." Nói xong, hai chân thúc vào bụng ngựa, tuấn mã hí lên một tiếng phi hướng về thành. Chỉ chừng chớp mắt thì không thấy đâu nữa, hết như một đóa bạch vân tan biến mất.

Tiểu Ngưu nhìn theo hướng nàng vừa khuất, thầm nhủ, đẹp thì có đẹp thật, bất quá lại không có chút tình nghĩa. Cho dù nàng không thích ta, phản cảm ta, cũng không nên dùng cái việc này để chơi ta chứ. Bởi vì việc này này dính líu đến thanh bạch của Giang Nguyệt Lâm, nếu mà truyền ra ngoài, khẳng định danh dự của Giang Nguyệt Lâm sẽ tổn hại, chỉ sợ đem đến bất lợi cho Lao Sơn phái của nàng. Cái này cũng phải cảm ơn nàng và sư tỷ nàng. Nghĩ lại, Đàm Nguyệt Ảnh này thật nhiều tâm kế. Nàng nói được một nửa rồi ngưng, như thế nói lên điều gì, nói lên rằng chỗ mà mình nghĩ đến thì nàng cũng đã nghĩ ra. Bởi vậy, như là nàng muốn đem vấn đề này đá qua ta vậy.

Mĩ nữ này quả thật tinh tế. Ta nếu mà nói dối với Giang Nguyệt Lâm, đến khi Giang Nguyệt Lâm trở về khách điểm cùng với nàng đối chất, lập tức sẽ giúp đỡ. Giang Nguyệt Lâm lúc đó đối với ta bất hòa, lập tức bỏ mặc ta. Còn nếu ta nói thật, sự việc có nguy cơ nghiêm trọng, Giang Nguyệt Lâm có thể xấu hổ và phần uất rồi li khai ta. Tóm lại, ta là Trư Bát Giới ở trong gương bị đẩy ra ngoài. Đàm Nguyệt Ảnh này không hổ là 'Hàn Hương tiên tử', vừa thơm lại vừa lạnh. Nhưng Tiểu Ngưu ta không sợ nàng đâu, nàng càng khó đối phó, thì Tiểu Ngưu ta càng muốn chinh phục. Chinh phục được mỹ nữ dạng như nàng càng có cảm giác

Giang Nguyệt Lâm thấy chàng đang trầm tư, liền hỏi: "Tiểu Ngưu đệ, đệ đang suy nghĩ gì vậy?"

Tiểu Ngưu vội vàng vẫy tay chối: "Không có gì, Giang tỷ tỷ, chúng ta đi thôi." Tiểu Ngưu quyết định chủ ý, tạm thời không thể nói ra sự tình, đến khi trở về khách điểm rồi hãy nói. Dĩ nhiên với người ngoài, tốt nhất là ta lựa chọn im lặng, tin rằng đó chính là biện pháp tốt nhất. Tiểu Ngưu ta không có gốc như thế nên ta mới không hợp với Đàm Nguyệt Ảnh đấy chứ

Giang Nguyệt ánh mắt đen láy nhìn chăm chăm vào Tiểu Ngưu nghiêm túc hỏi: "Tiểu Ngưu đệ, đệ hãy nói thật, đệ lúc đó đối với ta như thế nào?"

Tiểu Ngưu không một chút hoảng hốt, chính thị thân nhiên mỉm cười, chậm rãi nói: "Giang tử tử, tử muốn biết sao? Chờ đến khi chúng ta trở về khách điểm, đệ sẽ tường tận nói cho tử rõ. Tử yên tâm đi, đệ quyết không phải là kẻ vô lương tâm."

Nếu là lúc thường, Giang Nguyệt Lâm nhất định hỏi cho ra lẽ, chỉ hôm nay tâm tình không tốt. Tưởng rằng chỉ có tự sát thì mới giải thoát được bản thân, làm sao tâm tình đột nhiên có thể tốt được? Cái nàng cần hiện giờ là thời gian để suy nghĩ thông suốt hơn. Vì thế, Giang Nguyệt Lâm tạm thời không tiếp tục truy vấn. Với lại nàng vốn tin Tiểu Ngưu là một người tốt, ngoài ra còn đã từng cứu mình một mạng.

Giang Nguyệt Lâm nhìn Tiểu Ngưu nói: "Tiểu Ngưu đệ, đệ không có ngựa, đệ hãy cưỡi ngựa về trước đi, ta cũng sẽ nhanh chóng về tới nơi."

Tiểu Ngưu tuổi tuy còn nhỏ, nhưng vẫn có phong độ của nam tử hán. Chàng làm thế nào lại có thể để một cô nương đi bộ còn mình thì cưỡi ngựa. Như thế thì đâu còn là người nữa. Tiểu Ngưu kiên quyết không đồng ý: "Giang tử tử, hay là tử cưỡi ngựa đi, đệ đi bộ. Đệ thân thể khỏe mạnh, khi mà tử đến khách điểm thì đệ cũng sẽ nhanh chóng đến nơi. Sẽ không có gặp trở ngại đâu."

Giang Nguyệt Lâm giải thích: "Cho dù đệ cưỡi ngựa, ta cũng không có đi bộ."

Tiểu Ngưu gãi gãi đầu, không hiểu, rồi hỏi: "Tử không đi bộ, thế tử làm thế nào mà đi về, trừ phi tử..." Chàng nói thế là tưởng nàng có ý, là hai người cùng cưỡi chung một con ngựa. Thế thì tình cảm dĩ nhiên là tốt, thân thể tiếp xúc, thật là kích thích, thật là lãng mạn. Tiểu Ngưu ta trăm lần đồng ý.

Giang Nguyệt Lâm cười khê: "Tiểu Ngưu, đệ cưỡi ngựa, còn ta có thể bay mà." Nói xong nàng liền lấy một mảnh vải đỏ từ trên người ra.

Tiểu Ngưu chớp chớp mắt hỏi: "Giang tử tử, tử như vậy là có ý gì?"

Giang Nguyệt Lâm đáp: "Đệ sẽ nhanh chóng hiểu thôi. Hiện tại, đệ trước hết hãy lên ngựa đã. À, không biết là đệ có thể cưỡi ngựa được không?"

Tiểu Ngưu đắc ý cười đáp: "Cái việc khác thì đệ không có bản lĩnh." Nói xong, liền leo lên lưng ngựa, nhất nhất mỗi động tác đều rất nhanh nhẹn.

Giang Nguyệt Lâm liền đề tỉnh: "Ngựa này của ta tính cách rất hung dữ, đệ hãy cẩn thận đó."

Tiểu Ngưu tay cầm cương, nói: "Không thành vấn đề, không thành vấn đề." Vừa dứt lời, thân thể bỗng chấn động dữ dội. Tiểu Ngưu không kịp phòng bị, từ trên lưng ngựa rơi xuống. Giang Nguyệt Lâm thấy thế, vội bước tới trước, tóm lấy cổ áo chàng, nhắc gã lên, nhẹ nhàng đặt chàng lên lưng ngựa.

Giang Nguyệt Lâm nói: "Ngồi cho vững." Liền đó nói với con ngựa: "Tiểu hồng này, đây là bằng hữu tốt của ta. Nếu không có đệ ấy cứu ta một mạng, thì người vĩnh viễn sẽ không thấy được ta nữa. Từ nay về sau người thấy đệ ấy cũng như thấy ta vậy, không được phát tì khí nhé." Tuấn mã vừa nghe xong, hai vó vừa cất lên liền hạ xuống, biến thành thuần phục.

Tiểu Ngưu nhìn thấy vậy liền thăm ngưỡng mộ. Chàng muốn che đi sự xấu hổ hồi nãy, nên mới mở miệng nói: "Giang tử tử, tử thật là tài giỏi đó, ngay cả ngựa mà cũng nghe tử nói."

Giang Nguyệt Lâm cười nhẹ nói: "Đó đâu phải là bốn sự gì, có thể bay mới thực là bốn sự"

Tiểu Ngưu bất giải, hỏi: "Tử nói gì thế?"

Giang Nguyệt Lâm không trả lời, cầm miếng vải đỏ tùy ý phất nhẹ một cái, miếng vải đỏ lơ lửng trong không khí, rung động trong gió nghe phần phật. Giang Nguyệt Lâm nhìn Tiểu Ngưu nói: "Đệ cười ngựa chạy trước, xem thử chúng ta ai chạy nhanh hơn."

Tiểu Ngưu biết Giang Nguyệt Lâm có chút thần thông, không tiện nói nữa, liền kéo dây cương, hô lên "Gia". Tuấn mã liền hiểu ý, mãnh liệt chuyển mình, bốn vó như bay, hướng thành trì phi đến. Chỉ trong thoáng chốc, đã phi được khá xa. Tiểu Ngưu lo lắng Giang Nguyệt Lâm không theo kịp, liền quay đầu lại nhìn, xem thử nàng làm thế nào để quay về.

Phía sau trống không, chỉ có đạo lộ và sơn lâm. Tiểu Ngưu mỉm cười, tự nói với mình: "Mình thật là nhanh mà."

Liền nghe thượng biên có tiếng tiếp nói: "Chưa hẳn thế."

Tiểu Ngưu ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy Giang Nguyệt Lâm đứng trên miếng vải, ngự phong phi hành, phong thái phiêu nhiên, không khác gì tiên tử. Đó là không phải là đẳng vân sao? Nàng hai chân đạp cung bộ, ngón tay chỉ chỗ nào thì miếng vải liền bay về phía đó. Đây rõ ràng đâu phải nhân gian nữ tử, mà là tiên nữ hạ phạm. Tiểu Ngưu nhìn nhìn không khỏi có điểm phát ngốc.

Giang Nguyệt Lâm đang ở phía trên đầu gã nói: "Tiểu Ngưu, đệ không được chạy trốn, ngồi cho vững. Tỷ ở phía trước cổng thành đợi đệ." Nói xong, người và miếng vải như một đạo hồng quang, chỉ trong chớp mắt Tiểu Ngưu đã không thấy đâu nữa.

Trong lòng Tiểu Ngưu thầm hoan hô bảo, cục cưng ơi, tuyệt quá đi, mình gặp được tiên nữ rồi. Ta mà cùng tiên nữ ngủ. Lão ba, người mà biết được chuyện này, chỉ sợ người ngưỡng mộ đến nỗi nước dãi chảy ra khỏi miệng. Nghĩ đến đó, Tiểu Ngưu thúc ngựa phi nhanh, hướng về cổng thành.

Lúc Tiểu Ngưu về đến cổng thành, ở đó đã có sẵn một nhóm người. Không chỉ có Giang Nguyệt Lâm, Đàm Nguyệt Ảnh, còn có hơn mười nam tử nữa. Tiểu Ngưu bằng trực giác đã biết được bọn họ là một nhóm người, chắc cũng là đệ tử của Lao sơn.

Tiểu Ngưu xuống ngựa, Giang Nguyệt Lâm vẫy tay gọi chàng. Tiểu Ngưu cười hắc hắc, ngạo mạn đi đến. Giang Nguyệt Lâm bắt đầu giới thiệu chàng ọi người xung quanh.

Người đầu tiên là một thanh niên độ khoảng ba mươi, mặt dài như mặt ngựa, da mặt vàng chanh, trông như một con bệnh. Giang Nguyệt Lâm giới thiệu nói: "Đây chính là nhị sư huynh của ta, danh là Tân Viễn." Tiểu Ngưu hướng hần cung cung tay. Hần cũng đối lại khẽ điểm đầu.

Người thứ hai là một thanh niên rất anh tuấn, kiếm mi hổ mục (Mày kiếm mắt hổ), trường thân ngọc lập, phong độ tao nhã, trên khuôn mặt có điểm một chút ngạo khí. Không cần ai giới thiệu, Tiểu Ngưu cũng biết được người này là kẻ nào. Nhất định đây là tình địch của gã, dĩ nhiên là không muốn làm gặp mặt.

Quả nhiên Nguyệt Lâm giới thiệu tiếp: "Đây chính là tam sư huynh của tỷ, chính là con trai của sư phụ ta, hiệu xưng là "Thái sơn nhất long", tên là Mạnh Tử Hùng, cũng chính là hôn phu của sư tỷ."

Tiểu Ngưu nghe thế liền cảm thấy không thoải mái, thầm nói: "Sau này ta nhất định làm người đổi thành "Thái Sơn nhất trùng". Trước mặt ta, còn dám xưng long với ta. Hừm, vị hôn phu, đầu heo"

Câu nói đó chỉ dám để trong bụng, không dám nói ra. Tiểu Ngưu hiển thị tác phong cung kính. Mạnh Tử Hùng ngay cả đầu cũng không điểm lấy một cái, chỉ nghe hừm một tiếng, liền dời mắt nhìn Đàm Nguyệt Ảnh, không để ý đến Tiểu Ngưu nữa.

Tiểu Ngưu đại nảo bốc hỏa, tâm thần chửi: "Xú tiểu tử, người có bao nhiêu thần khí? Đợi lão tử người một ngày học được một hảo bốn sự, người đầu tiên thu thập chính là người. Người cứ chăm chăm nhìn Đàm Nguyệt Ảnh, nàng ấy là để người nhìn sao? Nàng ấy chính là lão bà đã định của lão tử ta đây. Đợi sau khi ta nắm được nàng ấy rồi, người còn dám nhìn nàng, nhất định móc hai mắt người ra."

Mạnh Tử Hùng không chỉ nhìn mỹ nữ, mà còn cùng mỹ nữ đàm đạo nữa. Đàm Nguyệt Ảnh đối với Tiểu Ngưu vô cùng lạnh lùng, còn đối sư huynh của nàng thì mỗi câu mỗi cười. Tiểu Ngưu sau một nhất hồi quan sát Đàm nguyệt Ảnh tươi cười, quả thật là đẹp hơn cả ánh trăng cả hoa, hơn những mỹ nữ mà Tiểu Ngưu đã gặp qua, làm gã nhìn đến phát ngốc.

Giang Nguyệt Lâm giới thiệu Tiểu Ngưu với người trên kẻ dưới một lượt. Đúng như Tiểu Ngưu nghĩ, tất cả đều là Lao sơn đệ tử. Bất quá bọn họ không hơn đệ tử phổ thông là mấy, so với Giang Nguyệt Lâm có điểm khác nhau.

Tiểu Ngưu còn chú ý đến gã có dáng vẻ bệnh phu Tần Viễn, cứ lén lút liếc nhìn Nguyệt Lâm. Tiểu Ngưu trong tâm có cảm giác khó chịu, có vấn đề gì vậy? Qua ánh mắt thường thức và bộ dạng khát vọng của hắn, thì không được mười cũng tám phần để ý đến Nguyệt Lâm. Tiểu Ngưu ta quả thật là kẻ bất hạnh mà, vừa quen biết lưỡng đại mỹ nhân, liền đụng phải hai gã tình địch thật đáng ghét.

Tiểu Ngưu quan sát trên dưới một lượt, phát hiện phần lớn phổ thông đệ tử đều say mê nhị nữ. Điểm này không khiến chàng tức tối. Chàng thừa biết mấy gã phổ thông gia hỏa này chả có lấy một phân lượng, căn bản không có khả năng, vì thế bất tất để tâm bọn họ. Nhưng Tần Viễn và Mạnh Tử Hùng thì lại khác, bọn họ chính là Lao sơn đệ tử chính tông, thường xuyên tiếp xúc với nhị nữ. Ngoài ra tên Mạnh Tử Hùng này, còn là hôn phu tương lai của Đàm Nguyệt Ảnh, cũng nhanh chóng sẽ kết hôn. Hiện thực tàn khốc bắt buộc ta trước khi bọn họ kết hôn phải hành động. Tốt nhất là trước khi bọn

họ thượng sàng ta phải sắp xếp mọi việc cho tốt. Mình thật sự không muốn hàng xài rồi của người ta. Cái loại đại mỹ nhân thế này nếu là bị tên tiểu tử ấy "Làm" rồi, thế thì thật sự là tao đập rồi.

Tiểu Ngưu đang hồ tư loạn tưởng. Giang Nguyệt Lâm kéo Tiểu Ngưu sang một bên, nói: "Tiểu Ngưu, đệ đang nhìn gì thế?"

Tiểu Ngưu mỉm cười nói: "Phụ cận quanh đây phong cảnh quả thật là đẹp, đệ chính là đang ngắm phong cảnh."

Tâm lí thì đang tưởng đến cảnh Đàm Nguyệt Ảnh thân mật với người khác, quả thật là khó chịu.

Giang Nguyệt Lâm cũng không phơi bày suy nghĩ của chàng, nhẹ nhàng nói: "Tam sư huynh và sư tỷ đã định thời gian hôn lễ rồi."

Nói đến đó, đôi mắt đẹp khẽ liếc về phía Mạnh Tử Hùng, mang theo vô tận u oán. Tiểu Ngưu nhìn thấy ánh mắt đó, cảm thấy tâm buồn vô hạn. Chàng tự hỏi mình bạch tại sao, chỉ là tạm thời không tiện xác định.

Nguyệt Lâm nói bọn họ hôn kì đã định rồi, điều này làm Tiểu Ngưu vừa đau vừa gấp. Chàng không dám lộ ra sắc mặt, hướng Nguyệt Lâm nói: "Ồ, thế thì cung hỉ Đàm tỷ tỷ, thế nhưng không biết ngày đại hỷ của họ thì bao giờ mới tới vậy."

Tiểu Ngưu chính là muốn biết mình còn nhiều hay ít thời gian hoạt động.

Giang Nguyệt Lâm mỉm cười thê lương hồi đáp: "Hai tháng nữa, cũng không lâu lắm đâu. Tam sư huynh sẽ có một lão bà tốt. Sư tỷ quả có một kết quả mỹ mãn. Tỷ ấy thật là có số mệnh tốt"

Tiểu Ngưu hiểu rõ tâm ý của Giang Nguyệt Lâm, liền an ủi: "Giang tỷ tỷ, tỷ không cần phải ganh tỵ người khác. Tỷ sau này nhất định một ngày sẽ

có hạnh phúc"

Giang Nguyệt Lâm giọng còn vài phần thương cảm: "Tỷ thật còn có mệnh tốt sao? Chỉ sợ tỷ đã mất đi tư cách tìm được hạnh phúc rồi." Nói xong liền thở dài một hơi, hướng đến nhóm người mà đi đến.

Tiểu Ngưu do dự một chút, rồi cũng đi theo. Trong tâm chàng nói, hai ta đều đồng bệnh tương liên. Sau này có thể gần gũi hơn. Người khác không muốn nàng, thì còn có ta muốn nàng. Nàng luôn là người của Tiểu Ngưu ta. Ta phải đầu để nàng nhận ra ta.

Tiểu Ngưu đến gần nhóm người, phát hiện ánh mắt cực kỳ phẫn nộ của Tần Viễn chăm chăm vào chàng, tựa như muốn ăn tươi nuốt sống chàng. Tiểu Ngưu cũng hiểu được ý tứ, liền quay nhìn cười cười, như muốn chọc cho hẩn tức. Tần Viễn tức giận đến nỗi không thể nhịn được.

Lúc này Đàm Nguyệt Ảnh đối mặt với mọi người rồi nói: "Các vị đồng môn, người của chúng ta đã đến đủ, bây giờ có nên quay về thôi. Sư phụ lão nhân gia nhất định đang chờ chúng ta về báo tin." Mọi người nghe vậy liền vui mừng đáp ứng.

Đàm Nguyệt Ảnh liếc Tiểu Ngưu một cái, rồi lệnh ột gã đệ tử trong nhóm xuống ngựa, đem ngựa đó đưa cho Tiểu Ngưu. Để cho tên đệ tử kia vào trong thành tìm một con ngựa, sau đó lại đây. Tên đệ tử xuống ngựa rồi vội vã đi. Tiểu Ngưu thấy Đàm Nguyệt Ảnh chiếu cố mình như vậy, trong lòng cảm kích. Rồi hướng nàng mà mỉm cười, nào ngờ Đàm Nguyệt Ảnh không hề nhìn chàng.

Đàm Nguyệt Ảnh ra lệnh một tiếng, mọi người liền thúc ngựa, từ góc cổng thành, nhắm hướng bắc mà phi đi. Tiểu Ngưu chú ý là Đàm Nguyệt Ảnh và vị hôn phu thì đang chạy phía trước, nhưng còn Giang Nguyệt Lâm cố ý chạy ở phía sau cùng, Tần Viễn liền chạy gần Nguyệt Lâm, vẻ mặt nàng như không tình nguyện lắm. Tiểu Ngưu thì cười thầm trong bụng,

cũng giảm tốc độ chậm lại, chạy cùng với Nguyệt Lâm thì một nhóm. Nguyệt Lâm đối với Tiểu Ngưu không có phản cảm, liền nở nụ cười với chàng. Mặc dù nụ cười đó không mấy sáng, có vài phần cô đơn, nhưng Tiểu Ngưu cũng thấy hạnh phúc.

Thật là thuận lợi, chạy liên tục cả hai ngày. Giữa trưa ngày hôm nay, gặp được một quán ở ngoài thành, đoàn người liền nhảy xuống ngựa đi đến, định nghỉ ngơi một chút. Quán thật không lớn, chỉ có bốn cái cột chống đỡ. Khi mọi người tiến vào thì thấy khách đã đầy trong quán. Bọn họ đều bận y phục của đạo sĩ, ước chừng hơn mười người

Một người trong đó đang nhấm nháp từng hớp trà, từ từ ngẩng đầu lên. Tiểu Ngưu thấy cái mũi đỏ to lớn của người đó. Chàng liền la lên một tiếng, rồi muốn chạy ra ngoài. Người đó không ai khác chính là Thái Sơn Nhất Huyền Tử. Cách đây hai ngày lão đã từng bắt chàng, và tra hỏi chàng.

Nhất Huyền Tử cũng thấy được chàng, đầu tiên là giật mình, sau đó trở nên vui vẻ, lập tức đứng dậy, rồi gọi: "Ngươi Tiểu Ngưu, chúng ta thật là có duyên. Ngày trước mời ngươi đi mà không chịu, hôm nay ngươi cũng không cần phải khách khí vậy." Nói xong liền rời chỗ ngồi, từng bước tiến gần lại chỗ của Tiểu Ngưu. Lão cũng để ý Tiểu Ngưu đang ở cùng với đám đệ tử Lao sơn. Không hiểu bọn chúng có quan hệ gì.

Tiểu Ngưu cười hắc hắc: "Thái Sơn phái chỉ toàn rau với rau, chỉ sợ hàm răng của Tiểu Ngưu ta đây không thể nhai nổi." Vừa nói chàng vừa chuyển người về phía sau Giang Nguyệt Lâm. Chỗ này gần cửa, nếu nói không lại, thì Tiểu Ngưu có thể chạy được.

Đàm Nguyệt Ảnh cũng thấy, liền gọi đám sư huynh muội tới kiến lễ với Nhất Huyền Tử. Đàm Nguyệt Ảnh nói: "Văn bối bá kiến sư thúc."

Nhất Huyền Tử cười cười: "Miễn lễ, miễn lễ." Nói xong rồi mời họ đến chỗ đám đệ tử của mình, không khách sáo ngồi xuống uống trà, nhưng vẫn

để ý tới Tiểu Ngưu. Tiểu Ngưu thầm nói, ta hiện đang ngồi với người của Lao sơn, chẳng lẽ lão lại không chịu nể mặt họ mà còn muốn bắt người nữa sao?

Không cần nói khách sáo, Nhất Huyền Tử đi thẳng vào vấn đề chính. Lão ngồi đối diện Đàm Nguyệt Ảnh và Mạnh Tử Hùng. Ánh mắt lão vẫn chăm chăm chú ý để Tiểu Ngưu bàn kế bên. Tiểu Ngưu đang từ từ hưởng thụ từng ngụm trà, ngồi cùng Nguyệt Lâm nói chuyện vui vẻ.

Nhất Huyền Tử hỏi: "Ngươi Tiểu Ngưu này, người với bọn họ có quan hệ như thế nào, sao bọn người có thể đi chung?"

Mạnh Tử Hùng liếc Tiểu Ngưu một cái, rồi đứng lên, định nói là bọn ta không quen chàng. Nhưng lại thấy Nguyệt Ảnh trừng mắt hăn, sau đó hăn từ từ nuốt lại vào trong. Hăn không dám làm trái ý sư muội. Sư muội nói một là một, nói hai là hai, cho tới bây giờ hăn không có phản bác.

Đàm Nguyệt Ảnh lễ phép cười với Nhất Huyền Tử: "Thế thúc, Ngươi Tiểu Ngưu này, chúng ta gặp được ở Hàng Châu, là bằng hữu của bọn tiểu bối. Hăn hiện nay muốn đi du ngoạn ở Sơn Đồn, vừa lúc cùng đường với bọn tiểu bối."

Sắc mặt Nhất Huyền Tử trầm xuống: "Chẳng lẽ các người không biết hăn là là cừu nhân của bọn ta sao? Đệ tử Thiếu Lâm và Nga My chết không minh bạch."

Đàm Nguyệt Ảnh trả lời: "Cái chuyện này cần phải điều tra rõ ràng, chúng ta không thể đổ oan ột người tốt được."

Nhất Huyền Tử liền nói to hơn: "Đổ oan cho người tốt? Hăn là người tốt? Nếu không phải hăn nói cho Hắc Hùng Quái, thì làm sao tên đó có thể trốn nhanh được. Đệ tử hai phái kia cũng sẽ không phải chết thảm như vậy."

Đàm Nguyệt Ảnh liền nhắc nhở: "Người nói Ngụy Tiểu Ngưu cấu kết với Hắc Hùng Quái là Hoa Đông. Mà chỉ có một mình y nói như vậy, không có người làm chứng cũng không có chứng cứ. Ai biết y có nói đúng sự thật hay không."

Tiểu Ngưu đang ở một bên liền phụ họa theo: "Đúng đó, Đàm tỷ tỷ nói đúng, không thể tin lời nói của tên cấu Hoa Đông kia."

Nhất Huyền Tử nổi giận khiến râu dựng lên, liền đứng lên, từ trong lòng ngực móc ra một quyển kinh Phật, đặt lên bàn, hằm hằm nói: "Ngụy Tiểu Ngưu, người giải thích cho ta xem, cái này là do Hắc Hùng Quái tặng lại cho người đúng không? Nếu người và hắc không có cấu kết gì, thì dựa vào cái gì mà hắc tặng cho người cái này?"

Tiểu Ngưu cười hì hì rồi nói: "Lão đạo trưởng, lão đang nói đùa à. Quyển kinh Phật này là của mục mục ta đưa cho ta. Người thấy ta hay nghịch ngợm, nên khuyên ta niệm kinh để giảm bớt tính nghịch ngợm lại. Lão nói Hắc Hùng Quái tặng cho ta, điều đó thật tức cười chết đi. Ai cũng biết Hắc Hùng Quái giết người không chớp mắt, vui buồn bất thường, thì làm sao hắc có được quyển kinh Phật này được? Làm sao tặng quyển kinh Phật cho người khác? Hắc làm việc tốt à?"

Liên tiếp một loạt câu hỏi đặt ra, khiến cho Nhất Huyền Tử không biết đường trả lời.

Lão vội đem kinh Phật lấy được để vào lòng ngực. Tiểu Ngưu liền xòe tay hướng Nhất Huyền Tử nói: "Lão đạo trưởng, mau trả lại quyển kinh cho ta. Ngày đó lão bắt ta, rồi đoạt đi kinh Phật, sau đó đẩy ta xuống nước. Cũng may thủy tính ta giỏi, nếu không cái mạng nhỏ cũng không còn. Bọn Thái Sơn phái các người có danh tiếng không tề, Không lẽ vẫn luôn lừa đời trộm tiếng sao? Treo đầu dê bán thịt chó ư?"

Nhất Huyền Tử vừa nghe xong liền nổi giận, hét lớn: "Con chuột chết kia, không giết được người, không thể xóa được mối hận trong lòng ta." Nói xong liền quất tay áo một cái, kinh phong nổi lên, mấy cái chung trà trên bàn lập tức bay mạnh mẽ nhanh như điện tới đầu Tiểu Ngưu.

Không để Tiểu Ngưu có thời gian mà tránh né, mấy chén trà đó cũng đã đến gần, nhằm vào đầu, cổ, ngực của Tiểu Ngưu. Nếu mà trúng phải, thì cảm giác thế nào cũng khó chịu. Nguyệt Lâm ngồi đối diện Tiểu Ngưu thấy được, lập tức quất tay một phát, một ngọn gió lớn bốc lên, giống như một bức tường vô hình che chắn trước mặt Tiểu Ngưu. Chỉ thấy mấy chén trà đều rơi xuống, phát ra tiếng pa pa, dĩ nhiên đã vỡ nát hết.

Nhất Huyền Tử châm chọc: "Không tưởng Giang Nguyệt Lâm cô nương cũng bảo vệ hán tử."

Nguyệt Lâm giận dữ, liền mở miệng nói: "Nhất Huyền Tử, lão đừng ép ta phải không tôn trọng lão. Ngươi Tiểu Ngưu là bằng hữu của chúng ta. Chúng ta có lý do bảo vệ đệ ấy, tuyệt không để người xấu làm hại đến đệ ấy."

Nhất Huyền Tử kêu lên: "Loạn rồi loạn rồi. Cho dù là sư phụ của người trước mặt ta cũng không thể vô lễ như vậy."

Cục diện bắt đầu ồn ào, đệ tử hai bên đã bắt đầu đứng lên, tay đang nắm chặt binh khí, tùy thời mà xuất chiêu. Là người dẫn đầu Lao Sơn phái, Đàm Nguyệt Ảnh cùng Mạnh Tử Hùng cũng đứng lên theo.

Đàm Nguyệt Ảnh mỉm cười với Nhất Huyền Tử rồi nói: "Thế thúc, có chuyện gì thì chúng ta cũng có thể thương lượng giải quyết. Hai phái chúng ta nước sông không phạm nước giếng, chỉ vì một chuyện nhỏ mà tổn thương hòa khí. Ta tin tưởng rằng sư phụ của ta cũng không muốn chứng kiến cục diện như vậy."

Mạnh Tử Hùng nói theo: "Đúng đó, hai phái chúng ta lâu nay vẫn tốt với nhau."

Nhất Huyền Tử cười cười: "Hai người các người nói cũng nghe được đấy. Nghĩ đến sự phụ các người, ta cũng không so đo với hàng tiểu bối các người nữa. Hôm nay chúng ta gặp nhau, âu cũng là có duyên, sao không vui vẻ ngồi cùng nhau một chỗ mà nói chuyện nhiều hơn, cần gì phải trở mặt như thế? Hôm nay ta cũng không có yêu cầu gì khác, ngoài việc ta muốn mang Ngụy Tiểu Ngưu đi. Ta tin rằng các người cũng không phản đối."

Mạnh Tử Hùng định nói lão cứ tùy tiện mang chàng đi, vì chàng không phải người đồng môn. Nhưng liền thấy sắc mặt trầm trọng của Đàm Nguyệt Ảnh, bèn bần khoản, sau đó cũng không lên tiếng nữa.

Đàm Nguyệt Ảnh trầm tư một chút rồi nói: "Thế thúc, không phải là chúng ta không muốn giao người, mà Ngụy Tiểu Ngưu quả thật là bằng hữu của chúng ta. Tuy không phải là môn nhân của chúng ta, nhưng chúng ta cũng không thể giao hãn cho người khác. Hãn phụ thuộc chúng ta, mà hãn thuộc về bản thân hãn. Nếu hãn nguyện ý đi với thúc, thì chúng ta cũng không còn cách nào khác." Vừa nói vừa chuyển ánh mắt về phía Tiểu Ngưu

Tiểu Ngưu thấy Đàm Nguyệt Ảnh đang toàn lực che chở cho chàng, trong lòng cảm thấy hạnh phúc. Chàng đứng ở trước cái bàn, rồi lớn tiếng tuyên bố: "Ngụy Tiểu Ngưu ta không phải người của phái Thái Sơn các người, dựa vào đâu mà phải đi với các người? Ngụy Tiểu Ngưu ta có tự do của ta, ai cũng không thể quản được ta. Ta muốn đi đâu là chuyện của ta, các người có hiểu không?"

Nhất Huyền Tử giận dữ nhìn Tiểu Ngưu, nói: "Hôm nay ngươi nhất định phải đi với ta, muốn hay không cũng mặc, điều đó không do ngươi quyết định được. Hôm nay chính là ngày của bốn đạo trưởng, ai cũng không cản nổi."

Đàm Nguyệt Ảnh can thiệp: "Thế thúc, cái này thật không tốt a. Người ta không muốn thì thúc cũng không nên ép."

Nhất Huyền Tử nghiêm mặt lại: "Ta muốn mang hắc đi, chẳng lẽ các người muốn đối đầu với Thái Sơn phái giúp đỡ hắc sao?"

Đàm Nguyệt Ảnh vẫn mỉm cười: "Thế thúc, người đừng làm khó bọn ta. Ngụy Tiểu Ngưu là bằng hữu của bọn ta, muốn đến Sơn Đông để thưởng ngoạn. Hắc cũng muốn đến Lao Sơn phái để bái kiến sư phụ của bọn ta. Sư phụ bọn ta tỏ vẻ nguyện ý cho hắc, dặn dò bọn ta hộ tống hắc lên núi. Ta nghĩ thế thúc là người hỏi lý lẽ, chắc không ngăn cản đâu."

Nhất Huyền Tử hắc hắc cười lạnh: "Hôm nay dù các người nói gì, ta cũng không tha cho Ngụy Tiểu Ngưu. Hắc cấu kết với ác ma, ta phải vì võ lâm không thể không trừ hại được."

Đàm Nguyệt Ảnh nói: "Nếu hắc đúng là tên bại hoại, thế thúc vẫn muốn ra tay? Chúng ta có lẽ đã xử lý rồi. Vấn đề ở đây là không có bằng chứng chứng minh hắc đích thực là một tên bại hoại."

Nhất Huyền Tử suy nghĩ một chút rồi đề nghị: "Thấy các người hữu lễ như vậy, ta cũng không muốn làm khó các người làm gì. Nhưng muốn ta bỏ đi, ta thật không cam lòng. Thôi vậy đi, hai phái chúng ta giao đấu. Ai thắng, thì tên Ngụy Tiểu Ngưu thuộc về bên đó. Thấy thế nào?"

Đàm Nguyệt Ảnh liếc mắt qua đám người của mình, rồi đáp: "Bản lãnh của thế thúc thông thiên, bọn ta hàng tiểu bối nào dám làm đối thủ của người. Hơn nữa bọn tiểu bối động thủ với người, có điều không được hợp lẽ lắm."

Nhất Huyền Tử cười ha ha: "Chúng ta cạnh tranh công bằng, sẽ không làm tổn thương hòa khí đôi bên. Nếu sư phụ người có hỏi qua, ta sẽ đến gặp lão, và giải thích cho lão nghe. Nếu lão ta nghe không thông, thì ta nói với sư phụ người của người khuyên lão."

Nguyệt Ảnh biết sư nương và Nhất Huyền Tử có giao tình. Sư phụ thì rất cố chấp, nhưng luôn nghe lời của sư nương nói. Nếu mà lão nói vậy, xem ra hôm nay không tỷ thí cũng không được. Cuối cùng Nguyệt Ảnh nói: "Nếu thế thúc đã nói vậy, bọn ta cũng phải chấp nhận tỷ thí thôi. Không biết thế thúc định tỷ thí bằng cách nào?"

Nhất Huyền Tử thấy nàng đáp ứng, trong lòng như nở hoa. Lão vừa cười vừa nói: "Cái này rất đơn giản. Chúng ta đều luyện "Tam muội chân hỏa", dùng nó để tỷ thí là được nhất. Ai có thể đánh vào người khác, thì sẽ thắng. Người xem có được không?"

Nguyệt Ảnh nhìn qua đám sư huynh muội của nàng, rồi nói: "Mấy người bọn ta làm thế nào là đối thủ của thế thúc được chứ? Nếu có sư phụ của ta ở đây, cũng chỉ ngang bằng thế thúc thôi."

Nhất Huyền Tử cười ngạo nghễ: "Lão nhân gia sẽ không chiếm tiện nghi của bọn người. Để tránh khỏi nói ta ăn hiếp bọn người. Ta nghĩ các người cùng lúc xông lên đi. Như vậy đối với bọn người cũng công bằng rồi, người thấy thế nào?"

Nguyệt Ảnh lo lắng một chút, nhưng nghĩ lại cũng có thể thử một lần. Nhưng nàng không thể quyết định liền được, rồi đối với người của nàng mà hỏi: "Hai vị sư huynh, Nguyệt Lâm sư muội, các người thấy thế nào?"

Mạnh Tử Hùng không chút do dự, liền hưởng ứng: "Sư muội nói sao thì sao, sư huynh không có phản đối."

Tần Viễn cũng trả lời: "Ta không có ý kiến, theo ý sư muội vậy."

Nguyệt Lâm lại càng không lùi về sau, nói: "Sư tỷ, tỷ ra lệnh đi, muốn đánh ở đâu, bọn ta đều phụng bồi tới cùng."

Nguyệt Ảnh vẫn còn chút lo lắng, suy nghĩ một hồi, rồi quyết định: "Thế thúc, bọn ta đã thương lượng xong, đã chuẩn bị xuất chiêu, mong thế thúc

hạ thủ lưu tình."

Nhất Huyền Tử khen: "Thật là sảng khoái. Nguyệt Ảnh cô nương sau này nhất định là một vị nữ trung hào kiệt, nhất định sẽ trở thành Lao Sơn đệ nhất nhân, không chỉ đơn giản là đệ nhất tiên nữ."

Nguyệt Ảnh lắc đầu: "Thế thúc đã quá khen. Tại Lao Sơn, Nguyệt Ảnh chỉ là một tiểu nhân vật, không đáng để nhắc tới."

Nhất Huyền Tử uống một hớp trà rồi nói: "Không nói dư thừa nữa, chúng ta không cần phí lời. Hãy ra bên ngoài mà phân cao thấp. Bọn người nên toàn lực xuất thủ, không cần phải khách khí. Ta ra tay sẽ không nhân nhượng đâu." Vừa dứt lời, lão liền dẫn đám đệ tử ra khỏi quán nước.

Bên ngoài có một khoảng đất trống, vừa đủ để tỷ thí. Theo bọn Nguyệt Ảnh ra ngoài còn có Tiểu Ngưu. Tiểu Ngưu đứng gần Nguyệt Lâm, nhỏ giọng hỏi: "Giang tỷ tỷ, các người có khả năng thắng được cái lão già mũi trâu này không?"

Nguyệt Lâm lắc đầu nói: "Điều đó không phô trương đâu. Lão ta rất hung dữ, có thể nói so với sư phụ tỷ bằng hoặc hơn mà thôi."

Tiểu Ngưu than vãn: "Đáng tiếc là Tiểu Ngưu ta không thể làm gì hơn, nếu không nhất định sẽ giúp tỷ một tay đối phó với lão."

Nguyệt Lâm bật cười, nói tiếp: "Đệ nhìn thì được, nhưng đừng có làm loạn tránh gây ra tiếng động."

Tiểu Ngưu lo lắng nói: "Giang tỷ tỷ, để không phải xem nhẹ các người, nếu tỷ thấy không thể thắng được lão, chi bằng để đệ đi theo bọn họ đến Thái Sơn chó má gì đó được không? Bọn họ chắc không thể giết đệ. Nói thêm, Tiểu Ngưu đệ cũng có thể tự vẫn." Vừa nói vẻ bi tráng dần dần hiện rõ trên không mặt.

Nguyệt Lâm an ủi: "Tiểu Ngưu, đệ cũng đừng lo. Dù cho chúng ta bị đánh bại, chúng ta cũng không đem đệ giao nộp đâu. Đệ nên nhớ, đệ chính là ân nhân của tỷ. Tỷ dù bất kể chuyện gì, cũng phải bảo vệ người đến cùng."

Tiểu Ngưu nghe xong cảm động, nói: "Đệ biết các người nhất định có thể thắng. Đệ có lòng tin với tỷ."

Lúc này Nhất Huyền Tử đang đứng yên, đám đệ tử của lão thì đứng cách không xa nơi lão đứng để cổ vũ trợ uy. Nhất Huyền Tử đặc ý mỉm cười, nhìn tứ danh đệ tử của Lao Sơn phái, để xem bọn họ có sử dụng chiêu gì.

Chỉ thấy Nguyệt Ảnh cùng Nguyệt Lâm trước sau đứng yên một chỗ. Hai tay Nguyệt Lâm đặt lên lưng của Nguyệt Ảnh. Sau đó cả hai cùng đứng tấn, hướng đối diện Nhất Huyền Tử. Hai người Tần Viễn và Mạnh Tử Hùng cũng cùng động tác y như vậy. Về mặt bọn họ tập trung, như là đang đối đầu với địch nhân. Bọn họ cũng biết là ngay cả sư phụ của bọn họ cũng phải khó khăn mới đối với được với Nhất Huyền Tử.

Tiểu Ngưu thấy mình không giúp được gì, chỉ còn cách đứng qua một bên, cùng đám đệ tử của Lao sơn mà chăm chú quan sát trận đấu. Ngoài ra chàng cũng lén nhìn địa hình xung quanh, để khi thấy Lao sơn phái không cầm cự được, thì chàng cũng có thể nhanh chạy trốn. Sau lưng là rừng cây, xa xa một tí là dãy núi cao cao.

Tiểu Ngưu nhìn vào giữa sân, phát hiện sau lưng Nhất Huyền Tử có hai người đang nhìn chăm chăm vào chàng, trong mắt chứa đầy hận ý. Hai người đó Tiểu Ngưu nhận ra, chính là đã hai tiểu đạo sĩ từng đánh với mình, bị mình hành hạ. Bọn chúng nhìn mình làm gì? Không cần phải nói, chắc là muốn để ý đến mình, sợ mình chạy trốn. Nỗi này người, bằng vào hai tên phế vật các người, có thể cản ta được à. Tưởng Tiểu Ngưu ta không có một

chút bản lĩnh à. Nói về chạy trốn, ta là thiên tài. Ta mà nhận đệ nhị, không ai dám nhận đệ nhất.

Rồi nhìn lại giữa sân, đã có chút biến đổi. Hai vai Nhất Huyền Tử run lên, song chưởng giơ lên, song chưởng hợp lại thành một, và nói: "Ta lĩnh giáo công lực của các người." Vừa dứt lời, đã thấy hai đại hỏa diễm từ song chưởng bắn ra. Một đạo hướng về bên nam, một đạo hướng về bên nữ.

Lao sơn đệ tử cũng không chủ quan, cùng phát ra hai đạo hỏa chúng, chống lại của đối phương. Vì thế, sáu đạo hỏa diễm gặp nhau một chỗ, chia là hai luồng. Nhất Huyền Tử cười cười: "Có bản lĩnh, nhưng mà chưa đủ khả năng." Vừa nói, lão vừa tăng công lực, hai đạo hỏa diễm bị ngăn cản từ từ tiến về phía trước.

Tiểu Ngưu thấy rõ ràng, mặc dù cùng phóng ra lửa, nhưng có diễm không giống nhau. Hỏa diễm của Lao sơn là đạm hồng (Màu đỏ nhạt), còn của Nhất Huyền Tử là tử hồng (Màu đỏ tía). Chỉ thấy khi đạm hồng gặp tử hồng thì chịu được, nhưng chỉ chịu được một lúc, càng ngày càng khó khăn. Mặc dù không có một tiếng động nào, nhưng nhìn vẻ mặt của song phương, rõ ràng là không thoải mái. Cái này không phải là tỷ thí, mà là liều mạng.

Được một lúc, Tiểu Ngưu thấy trên mặt Nguyệt Lâm và Nguyệt Ảnh xuất hiện mồ hôi, chàng muốn lau dùm hai nàng. Quay qua Nhất Huyền Tử, trên mặt lão cũng đã xuất hiện những giọt mồ hôi. Có nghĩ là hai bên đang toàn lực ứng chiến, không ai muốn thua ai.

Tiểu Ngưu nhìn tiếp tục qua đội của cổ vũ, lúc này không có một tiếng động, không ai hô lên cả, chỉ nghe thấy tiếng gió. Tiểu Ngưu thật không hiểu, sao bọn họ lại hiền lành như vậy.

Chàng liền hỏi tên đệ tử Lao Sơn kể bên chuyện gì đang xảy ra. Tên này kề bên tai chàng mà nói: "Tiểu huynh đệ không biết gì à, khi sử dụng "Tam muội chân hỏa" rồi, thì sợ nhất là bị người khác quấy rầy. Nhất là tiếng

động. Chúng ta hiểu được điều này, nên không ai dám xuất ra một tiếng nào."

Tiểu Ngưu nghe xong liền gật gật cái đầu, không nghĩ được bọn gia hỏa này ngay cả thở cũng nhẹ nhàng đến không tưởng. Nhìn lại giữa sân, tử hống của Nhất Huyền Tử đang chiếm ưu thế, đạ hống chỉ coàn một khoảng ngắn. Tiểu Ngưu kinh hãi, trong lòng thoáng động, hai mắt ngó ngang dọc.

Tiểu Ngưu nhìn lại Nguyệt Lâm hai người, thấy mồ hôi đã đầm đìa, còn hai vị sư huynh kia cũng thở hống học, dĩ nhiên là đang miễn cưỡng cầm cự. Tiểu Ngưu thật không biết rằng, tỷ thí "Tam muội chân hỏa" mới chính là chân tài thật học, nửa điểm giả không thể có. Môn công phu này là môn công phu nhập môn, cũng là môn để luyện pháp bảo. Người luyện tuy nhiều, nhưng mà đạt đến trình độ siêu phàm nhập thánh thì chẳng có mấy ai.

Tổ sư gia của Lao sơn và Thái sơn đều là hảo bằng hữu của nhau, công phu cũng tương tự nhau. Nhưng thời gian trôi qua, hơn nữa mỗi lần thay đổi chương môn của hai phái, thì công phu cũng dần dần khác biệt nhau. Tuy cùng là "Tam muội chân hỏa", chẳng những màu sắc khác nhau, ngay cả khẩu quyết phát công cũng có thay đổi.

Tiểu Ngưu thấy tình thế nguy cấp, đầu tiên là muốn chạy trốn, nhưng thấy hai tên tiểu tử phía sau Nhất Huyền Tử vẫn còn đang chăm chăm nhìn chàng, căn bản không để ý đến tình hình hiện giờ ra sao. Trong mắt bọn chúng, tựa hồ như chàng quan trọng hơn Nhất Huyền Tử. Bởi vì Tiểu Ngưu đã từng đụng chạm đến bọn họ, bọn họ không thể dễ dàng buông tha Tiểu Ngưu

Tiểu Ngưu thấy bị người khác giám sát chặt chẽ, muốn liều thân đào thoát cũng không phải là cách tốt. Hiện giờ dưới tình huống này, Tiểu Ngưu chỉ còn cách tìm một diệu kế khác. Chàn cảm thấy đạ hống của Lao Sơn

giống như con rùa, thân dài một đoạn, trong lòng hơi ổn định lại. Như thế chàng lại càng có thêm nhiều thời gian suy tính kế sách.

Một lúc sau, Nhất Huyền Tử đột nhiên giẫm chân lên mặt đất, hét to một tiếng, tử hồng dồn sức tiến về phía trước, xem ra muốn thu nạp đạm hồng. Đường như người Lư Sơn tựa hồ biết bại cục đã định, nhưng bọn họ vẫn còn kiên trì. Bởi do sự giáo huấn của sư phụ bọn họ, chúng đệ tử không được nói đến thất bại.

Tiểu Ngưu bên cạnh không thể đứng yên nữa. Chàng đã nghĩ ra một diệu kế. Còn diệu kế này linh hay không linh, chàng cũng không có nắm chắc. Chàng chỉ còn có cách thử mà thôi. Dù sao cũng sắp bại, không ngại dùng cách "Tử mã lai đương hoạt mã y". (Ngựa chết biến thành ngựa sống - liều một phen)

Trong lúc song phương đấu đến chết sống, Tiểu Ngưu đột nhiên nhảy vào giữa trận, bất ngờ chạy đến bên cạnh Nhất Huyền Tử. Chàng nhìn lão đạo cười, rồi thì thầm một câu vào tai. Những người khác đều không nghe rõ được là cái gì, chỉ thấy lão đạo nghe xong toàn thân run lên, bộ dạng giống như bị trúng gió. Tiếp đó quay đầu, hướng đến Tiểu Ngưu lớn tiếng hỏi: "Lời người nói có thật không? Người nói mau, người nói mau."

Tên đệ tử ở phía sau kêu lên: "Sư phụ, đừng để bị lừa." Vừa nói vừa hướng về Tiểu Ngưu. Tiểu Ngưu cười một tiếng "Hi hi", rồi nhanh chóng quay trở lại phe mình.

Phải biết là môn công phu này lúc thi triển, sợ nhất là phân tâm. Lại bởi vì Tiểu Ngưu nói ra câu nào cũng mang tính dụ dỗ, liền khiến cho Nhất Huyền Tử đột nhiên quên mất tình trạng trước mắt, chỉ chú ý trong một thoáng tập trung lên người Tiểu Ngưu. Lão hơi phân thần như thế, công lực giảm sút liền. Đệ tử Lao Sơn sao có thể bỏ qua cơ hội ngàn năm có một này chứ? Bốn người đồng thời phát lực. Đạm hồng tức tốc nhào về phía trước, nuốt gọn tử hồng không cần tính toán. Đạm hồng đó đánh hết lượt này đến

lượt khác lên người Nhất Huyền Tử. Đánh cho Nhất Huyền Tử phải bật ra xa. Bọn đệ tử lạnh mắt lệ tay đỡ lấy. Dù vậy, Nhất Huyền Tử vẫn nhịn không được thổ ra hai búng máu, ho không ngớt. Nếu không phải lão đã luyện môn công phu này, người của lão sớm bị thiêu cháy mất rồi, chỉ sợ đến cái mạng già cũng không giữ được

Bốn đệ tử Lao Sơn vừa thấy thắng lợi, nhìn nhau vui mừng. Nguyệt Lâm rút khăn tay ra chính là muốn đưa Mạnh Tử Hùng lau mồ hôi. Chỉ thấy Mạnh Tử Hùng đã đưa cho Nguyệt Ảnh lau mồ hôi, lại còn nhẹ nhàng an ủi. Nhìn thấy cảnh này, Nguyệt Lâm vô cùng đau lòng, biết rõ là không có khả năng, nhưng mình vẫn cứ si tình, thật là hết thuốc chữa.

Nhị sư huynh Tần Viễn dù là không thông minh, cũng nghĩ đến chuyện ghi điểm ân cần. Khổ cái là trên tay lại chẳng có món gì, lấy gì mà đưa mỹ nữ lau mồ hôi đây. Chuyện gấp như vậy khiến hắn quýnh quýnh, đúng là vô phương.

Tiểu Ngưu nhìn thấy rõ ràng, hấp tấp chạy đến bên người Nguyệt Lâm, cầm khăn tay vừa nhẹ nhàng lau cho Nguyệt Lâm, vừa nói: "Giang tỷ tỷ, cảm ơn các người. Nếu không phải các người bảo vệ đệ, Tiểu Ngưu hôm nay coi như tiêu rồi. Sau này đệ nhất định sẽ báo đáp thật tốt các vị."

Nguyệt Lâm nhìn thấy chàng không chút tị hiềm, thực sự bội phục dũng khí của chàng. Nàng vốn nghĩ đến chuyện tránh sự ôn tồn của chàng. Rồi lại nghĩ lại, có người quan tâm đến mình thì có gì là không tốt chứ? Vừa đúng có thể cho bọn Mạnh Tử Hùng và Nguyệt Ảnh thấy, ta Giang Nguyệt Lâm cũng không phải là không có người thích. Chỉ cần ta chấp nhận, không thiếu nam nhân đấu đá để có ta. Nàng trả lời: "Tiểu Ngưu à, đệ không cần khách khí như vậy. Chúng ta đã sớm coi đệ như bằng hữu tốt nhất rồi." Vừa nói vừa nghiêm túc nhìn chàng.

Kể từ khi quen biết, Nguyệt Lâm chưa bao giờ nhìn chàng kỹ càng. Bây giờ nàng mới phát hiện ra ngoại hình Tiểu Ngưu cũng không tệ. Mà dài,

mắt sáng, mũi cao, môi mỏng, phối hợp với nụ cười ngây thơ chất phác, làm cho chàng giống như một hài tử khả ái. Thân hình hảnh hân chắc, cân đối thực sự là nhân tài. Chỉ là tuổi chàng còn nhỏ, chưa hoàn toàn trưởng thành. Nàng tin rằng chỉ thêm vài năm nữa, Tiểu Ngưu nhất định không thua kém Mạnh Tử Hùng. Ngay khi nghĩ đến đó, Nguyệt Lâm cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Lại nói cái bọn Thái sơn đệ tử đó, thấy Lao Sơn lại có thể đánh thắng, thì đều rất là bất mãn. Bọn chúng trừng mắt la ó, muốn liều mạng với Lao Sơn. Sư phụ của bọn chúng sau khi đã uống thuốc trị thương của bốn môn, điều tức được một phen, liền hạ lệnh: "Tất cả mọi người bỏ đi, không cần với bọn họ tái đấu đâu. Hôm nay vì sư ta tính ra đã thua"

Bọn đệ tử phản bác: "Không, không, sư phụ, rõ ràng cái tên Ngụy Tiểu Ngưu đó gian lận. Chúng con không phục"

Nhất Huyền Tử ho lên một trận, nói: "Nghe ta, rút thôi"

Chúng nhân chờ cho Nhất Huyền Tử dậy. Lúc gần đi, Nhất Huyền Tử còn tỏ ra có phong độ, nhìn Nguyệt Ảnh nói: "Thay ta thăm hỏi đến sư phụ của các người, cung hi ông ta đã dạy được một lớp hảo đồ đệ"

Nguyệt Ảnh tuy nghe ra lời này có thâm chọc, cũng gật đầu đáp ứng.

Sau đó lão liếc mắt nhìn Tiểu Ngưu, nói: "Ngụy Tiểu Ngưu, ngươi là hài tử giáo hoạt nhất mà ta từng thấy. Hừm, ngày nào đó lão đạo đặc biệt phải tìm ngươi thỉnh giáo công phu"

Tiểu Ngưu thầm nghĩ, ta chỉ biết công phu mèo quào ba chân, lão tìm ta thỉnh giáo cái gì. đọc truyện tại . Nhưng trên má Tiểu Ngưu không biến đổi, vòng tay nói: "Lão đạo trưởng có vấn đề gì, hoan nghênh đến hỏi, Tiểu Ngưu biết gì nói đấy, không giấu giếm, không để đạo trưởng thất vọng"

Nhất Huyền Tử tức giận hừm một cái, đúng lúc muốn đi, tiếng của Tiểu Ngưu vang lên: "Chậm đã, đạo trưởng." Tiểu Ngưu vừa nói vừa bước tới vài bước nhưng không có sát lại quá gần. Chàng sợ lão đạo trưởng ám toán mình.

Nhất Huyền Tử mặt nghiêm túc, hỏi: "Còn có việc gì?"

Tiểu Ngưu thủ thế, đáp: "Đạo trưởng, trước khi người đi, mong trả lại ta vật đó" Lúc nói ngón tay hơi cong lại.

Nhất Huyền tử cố tình không rõ: "Ta lấy cái gì của người?"

Tiểu Ngưu tròn mắt nói: "Lão đạo trưởng, ta nói cho lão biết là lão không đúng nha. Lão lấy quyển kinh phật của ta bây giờ còn giả vờ hồ đồ hả?"

Nhất Huyền Tử cười giả hoạt: "Lấy gì chứng minh quyển kinh phật đó là của người?"

Tiểu Ngưu cười nói: "Ta dĩ nhiên có thể chứng minh quyển kinh phật đó là của ta, mẹ ta cũng có thể chứng minh. Lão trả ta quyển kinh phật, ta bảo mẹ ta chứng minh cho lão xem."

Nhất Huyền Tử hừ hừ hai tiếng, rồi nói: "Hiện tại không thể xác định nó là của ai, vậy thì vật trên người ai là của người đó. Người muốn đoạt lấy quyển kinh phật này hử? Được thôi, ta cho người một cơ hội. Người lúc nào cũng có thể đến Thái sơn, chỉ cần người mạnh hơn, quyển kinh phật này ta sẽ đưa cho người". Nói xong quay đầu đi thẳng, không quan tâm đến Tiểu Ngưu nữa.

Tiểu Ngưu lầm bầm: "Thiên hạ đúng là không có đạo lý. Mẹ nó, lão tử vận khí không tốt, mới ra cửa là gặp quỷ rồi."

Nguyệt Lâm đứng kề bên nói: "Tiểu Ngưu đừng nói linh tinh. Chúng ta nghỉ ngơi tiếp đi." Nói xong, cùng một số người khác trở về bàn trà, ăn uống nghỉ ngơi được một chút rồi tiếp tục đi về hướng Lao Sơn

Trong lúc đi nhiều người muốn hỏi Tiểu Ngưu đã nói gì với Nhất Huyền Tử mà làm cho lão phân tâm cuối cùng dẫn đến đại bại

Tiểu Ngưu chỉ mỉm cười, không nói một lời nào, biểu hiện một dáng vẻ thâm trầm. Trời vừa tối, mọi người đến một tiểu thành, đi vào một lữ điếm. Nguyệt Ảnh đối với Tiểu Ngưu không tệ, mượn chàng ở riêng một gian phòng, còn người khác thì hai người chung một phòng. Làm cho Tiểu Ngưu cao hứng, cảm thấy bản thân được đề cao hơn.

Sau khi mọi người ăn uống xong, Tiểu Ngưu ngồi trên ghế dựa uống trà, suy nghĩ băng quơ. Chàng thực sự muốn cùng Nguyệt Lâm nói chuyện, nhưng ngay khi nghĩ tới Nguyệt Lâm cùng với Nguyệt Ảnh ở chung một phòng, bản thân không biết làm thế nào để đến đó. Ngoài ra, đối diện nói chuyện với Nguyệt Ảnh thì không tiện lắm

Đang nghĩ làm gì để giết thời gian, đột nhiên nghe tiếng gõ cửa, Tiểu Ngưu sửa giọng, cất tiếng nói hỏi: "Cửa không khóa, sao không tự tiến vào được?" Vừa nói, vừa nâng chén, hớp một ít trà.

Vừa ngừng đầu lên, dường như gặp phải tiên nữ. Toàn thân bạch y, mái tóc bay bay. Phong thái như tiên tử, ánh mắt như sao, uyển chuyển bước đến, ánh mắt sáng ngời đang nhìn chàng. Tiểu Ngưu không thể không đứng lên, tay run run, thiếu điều muốn rớt chén trà xuống đất. Miệng chàng há ra rồi khép lại, nhưng mồm miệng khô ran, nói không nên lời.

Người đến chính là "Hàn hương tiên tử" Đàm Nguyệt Ảnh. Gót sen di chuyển thật chậm đến cạnh Tiểu Ngưu rồi ngừng lại, chăm chú nhìn rồi nói: "Ta đã đến, ngươi không mời ta ngồi sao? Ngươi luôn để người khác đứng để nói chuyện với mình".

Tiểu Ngưu như bừng tỉnh từ trong mơ, vội đặt cốc xuống, miệng mỉm cười nói: "Đàm tử tử đến gặp đệ, Tiểu Ngưu đệ có mơ cũng không thể nghĩ đến. Đệ có cảm tưởng đây thật sự là một giấc mơ." Đang nói chuyện nhưng cũng kéo một cái ghế đến, dùng vạt áo lau sạch nó, trông có vẻ luống cuống. Vẻ ngoài đó thập phần buồn cười, trông như một người ngớ ngẩn. Bình thường, Tiểu Ngưu không thể có bộ dạng thế này.

Đàm Nguyệt Ảnh không cười, chỉ thấy nàng bình tĩnh ngồi xuống. Tiểu Ngưu nhìn thấy nàng ngồi xuống rồi, tự mình chuyển sang ngồi xuống đối diện với nàng, bởi vì ngồi cạnh nàng thì góc nhìn sẽ bị giảm bớt. Ghế đối diện lại không có ai, do đó chàng hoàn toàn có thể ngồi ở vị trí đó. Ngắm nhìn Nguyệt Ảnh, chàng không thể nhịn được, mỉm cười. Nếu như chàng quả là vị hôn phu của nàng, nàng nhất định sẽ mỉm cười.

Tiểu Ngưu khẩn trương xoa xoa ngón tay mở miệng hỏi: "Đàm tử tử muốn hỏi chuyện gì?"

Nguyệt Ảnh chớp chớp mắt nói: "Không có chuyện gì lớn, chỉ tùy tiện đến xem người có cần gì không. Người là khách của Lao Sơn phái, bọn ta không thể thất lễ được."

Tiểu Ngưu cười cười: "Đàm tử tử khách khí quá, Tử xem đệ là bằng hữu là đệ mãi nguyện lắm rồi." Nghe mùi hương bay ra từ người Nguyệt Ảnh, Tiểu Ngưu người như bay bỗng tựa như sợi lông bay theo cơn gió.

Nguyệt Ảnh gật đầu: "Tốt, tốt lắm". Hớp một miếng trà, miệng hỏi: "Nói cho ta nghe, hôm nay khi đang đánh nhau, đệ nói gì với Nhất Huyền Tử? Làm sao mà làm lão mất thần như vậy?"

Nghe câu hỏi, Tiểu Ngưu hơi thất vọng. Nguyên lai vị đại mỹ nữ đến đây không phải vì thích mình, mà chỉ muốn chàng trả lời vấn đề này thôi. Vậy mà mình mở tưởng quá xa xôi

MA ĐAO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Bị Lỗ

Nghe Nguyệt Ảnh hỏi, Tiểu Ngưu thành trả lời: "Đệ chỉ nói có một câu, lão liền bị phân tâm. Đó là việc của lão, làm sao có thể trách đệ."

Nguyệt Ảnh chớp mắt, a một tiếng rồi nói: "Người nói gì mà làm lão phân tâm?"

Tiểu Ngưu chưa vội nói ra, hỏi: "Tỷ hãy thử đoán xem?"

Nguyệt Ảnh trầm ngâm nói: "Có thể làm Nhất Huyền Tử động tâm, trừ việc về Thái Sơn, chỉ có thể là về Hắc Hùng Quái. Nhất định người đã nói gì đó về chuyện của Hắc Hùng Quái. Có phải người nói với lão là người biết tung tích của Hắc Hùng Quái. Sau đó lão liền quay đầu về phía người, tâm thần xao động?"

Tiểu Ngưu mỉm cười trả lời: "Đàm tỷ tỷ, tỷ thật là thông minh nha! Tỷ đoán cũng gần đúng rồi đấy. Nhưng mà đệ không chỉ nói như thế. Câu mà đệ nói là: "Lão gia hỏa, ta biết hạ lạc của Ma Dao, lão có muốn biết không?"

Nguyệt Ảnh truy vấn: "Người nói như thế thật sao?"

Tiểu Ngưu khẳng định: "Đúng như vậy!"

Nguyệt Ảnh đảo đôi mắt đẹp hỏi: "Ta biết người muốn giúp chúng ta. Nhưng người không nghĩ rằng, với cách của người, vạn nhất lão không động tâm thì người sẽ chết rồi. Người lấy gì làm chắc chắn?"

Tiểu Ngưu dang rộng hai tay nói: "Đệ chỉ đánh cược thôi, chẳng có gì chắc chắn cả. Nếu như lão quả không bị ảnh hưởng thì đệ lại nghĩ cách khác thôi. Theo suy nghĩ của đệ thì đám người đó có thể bỏ qua mọi chuyện để có thể có được Ma Dao. Đệ thấy cũng giống dã tâm của Hắc Bang thế mà thôi"

Nguyệt Ảnh nhẹ nhàng nói: "Ranh giới giữa hắc đạo và bạch đạo không phải lúc nào cũng rõ ràng. Hắc đạo tùy lúc có thể trở thành bạch đạo, mà bạch đạo cũng có lúc biến thành hắc đạo.

Tiểu Ngưu gật đầu: "Đệ đồng ý với tỷ. Ai là người hắc đạo, ai là người Bạch đạo, thật là khó phân biệt. Phải chăng hắc đạo toàn những kẻ xấu xa? Bạch đạo liệu không có kẻ suy đồi?"

Nguyệt Ảnh hừm khê rồi hỏi: "Tiểu Ngưu, người hãy nói thật với ta, người có biết hạ lạc của Ma Dao thật không?" Mĩ mục nhìn chăm chú vào Tiểu Ngưu, chỉ thấy chàng như phát ngây ngốc. Bất lực, Nguyệt Ảnh chậm chậm đưa tay ra, bất ngờ nắm lấy tay chàng.

Mĩ nữ chủ động nắm tay, Tiểu Ngưu chợt cảm thấy tự hào. Chàng không thể tin được đây lại là sự thật. Bàn tay mỏng manh này đẹp tựa như ngọc, lại mát lạnh. Mĩ ngọc cũng chỉ được thế này thôi a!

Tiểu Ngưu ngây ngốc không nói gì. Nguyệt Ảnh liền nói tiếp: "Kì thật, ta và Mạnh Tử Hùng tuy đã đính hôn nhưng không nhất định là sẽ kết hôn. Các nam nhân khác không phải là hoàn toàn không có cơ hội. Ta nói vậy người có minh bạch không?" Vừa nói, vừa cười nhẹ nhàng, đôi mắt đảo một vòng.

Tiểu Ngưu thấy như hồn lìa khỏi xác. Điều này là thật ư? Hay nàng chỉ vô tình nhìn về phía ta và mỉm cười? Không, không phải, nàng đang mỉm cười với ta. Tuyệt đối không phải là với ai khác. Cảm giác kiêu ngạo dâng trào làm cho chàng chợt cảm thấy hưng phấn.

Vừa cảm thụ ngọc thủ tuyệt vời của Nguyệt Ảnh, chàng vừa ngây ngô nói: "Đàm tử tử, tử vừa hỏi ta cái gì? Ta nghe không rõ!"

Nghe chàng hỏi vậy, Nguyệt Ảnh nhú mày, hừm khẽ một tiếng, cố kìm sự bức tức nói: "Ta hỏi người, người có thực sự biết hạ lạc của Ma đao hay không? Nghe nói rằng thanh đao đó thật sự rất thần kỳ, ai có được nó nhất định có thể xưng bá thiên hạ."

Tiểu Ngưu làm sao có thể nói dối mỹ nữ này. Hơn thế nữa, tiểu thủ xinh đẹp của nàng lại đang nắm lấy tay hắn. Chàng không nghĩ rằng mỹ nữ này lại dễ dàng tự nắm tay người khác. Xem ra chàng vẫn còn có cơ hội đánh bại tên Mạnh Tử Hùng. Chỉ cần nỗ lực, tranh thủ tối đa cơ hội, ngày chàng có được mỹ nhân trong tay chắc chắn không còn xa.

Tình thần đại chấn, Tiểu Ngưu nắm chặt tay người đẹp, đôi mắt nhẵn sáng rực nhìn loạn trên ngực và cơ thể nàng. Nhìn thấy chàng như vậy, Nguyệt Ảnh chợt thấy gai người. Chẳng qua vì muốn lợi dụng chàng, nàng đành phải cam chịu.

Nguyệt Ảnh đề tỉnh: "Tiểu Ngưu, người đừng có nhìn ta chăm chăm như thế chứ. Sau này chúng ta còn rất nhiều thời gian bên nhau mà. Hiện tại hãy mau nói sự thật cho ta biết."

Tiểu Ngưu ừm một tiếng, khẽ liếm cặp môi khô khốc của mình, khôi phục lại thần trí. Khi cổ họng đã trở lại bình thường, chàng nói: "Đàm tử tử, đệ coi tử như người nhà của đệ vậy, cho nên đệ không bao giờ lừa dối tử. Đệ biết gì thì sẽ nói với tử. Đệ nói cho tử nghe, tử không được nói cho người khác nghe nha. doc truyện tại . Nếu không thì sẽ bị họa sát thân."

Nguyệt Ảnh gật đầu liên tiếp nói: "Người yên tâm đi, miệng của Đàm Nguyệt Ảnh ta hết sức kín kẽ, đảm bảo thủ khẩu như bình".

Tiểu Ngưu nắm chặt tay Nguyệt Ảnh, cảm giác như đang bay bổng trên mây. Khi đã ổn định tâm trí hắn mới nói: "Đàm tử tử, đệ nghe Hắc Hùng

quái nói thanh đao này có ma lực. Nếu một người thường cầm nó trong tay thì chẳng có một điểm hữu dụng, chỉ như một thanh sắt vụn mà thôi".

Nguyệt Ánh tròn tròn đôi mắt, hỏi dồn: "Sao lại như thế vậy?" Dù sao thì đây cũng là lần đầu tiên nàng được nghe nói về đặc tính của Ma đao nên đặc biệt chú ý!

Tiểu Ngưu mỉm cười, cầm lấy tay kia của Nguyệt Ánh, thu hoạch lần này thật không nhỏ! Hắn nhìn mỹ nữ trước mắt rồi nói: "Chính xác là như vậy. Ma đao có khả năng nhận người. Muốn trở thành chủ nhân của Ma đao, phải là người hữu duyên. Chỉ có người hữu duyên mới có thể rút Ma đao ra khỏi vỏ. Bằng không, nó sẽ chỉ nằm yên trong vỏ mà thôi. Một khi nó đã không thể rút ra được thì chẳng phải cũng chỉ như phế vật sao? Do vậy, đệ lấy làm buồn cười với những người cứ chăm chăm tranh cướp Ma đao. Ngay cả chi tiết của Ma đao cũng không rõ ràng, lại còn muốn thưởng ngoạn nó. Thật là ngốc không thể tưởng tượng được" Nói xong, chàng lớn tiếng cười ha ha một cách thoải mái.

Nguyệt Ánh nghe tiếng cười châm biếm chói tai của chàng, theo bản năng liền rút tay lại. Nàng nói, trên mặt cũng hiện một nụ cười mỉm: "Chuyện này thật mới mẻ. Người hãy cho ta biết, để có thể trở thành chủ nhân của nó thì phải là người như thế nào?"

Tiểu Ngưu làm sao có thể bỏ qua cơ hội chiếm tiện nghi dễ dàng như vậy? Chàng nắm chặt lấy tay của Nguyệt Ánh, nhìn nàng không nói gì. Nguyệt Ánh cong cặp môi đỏ mọng, thúc giục: "Người hãy mau nói đi, người muốn ta chết bây giờ hay sao?"

Tiểu Ngưu lại cười một tiếng, nói: "Tỷ bảo đệ nói gì bây giờ? Chuyện đó đệ không biết, Hắc Hùng Quái không nói với đệ."

Nguyệt Ánh hít một hơi dài tức giận. Nhưng cuối cùng cũng nhẫn nhục chịu đựng, nói tiếp: "Người đã nói người biết hạ lạc của Ma đao."

Tiểu Ngưu nắm chặt tay Nguyệt Ảnh, lòng phân vân. Chàng không biết có nên nói chuyện tấm đồ với nàng không. Bởi vì chàng cũng không chắc bản đồ này có liên quan gì đến Ma đao hay không.

Nguyệt Ảnh nhìn thẳng vào chàng, cầu mong chàng nhanh chóng nói ra. Cho đến lúc này, chuyến đi tối nay cũng không đến nỗi vô tích sự, hơn nữa dù cho tên gia hỏa này chiếm tiện nghi với với mình.

Tiểu Ngưu đương mở miệng, chuẩn bị nói thì chợt có tiếng động phát ra từ phía cửa. Cánh cửa bật mạnh ra, Mạnh Tử Hùng mặt đỏ bừng giận dữ tiến vào, trông giống như dã thú đang phẫn nộ. Đôi mắt hằn trướng lớn như mắt trâu, tức giận nhìn vào đôi tay đang nắm lấy nhau của hai người.

Tiểu Ngưu cười mỉm, lên tiếng chào: "Mạnh đại ca, ngồi xuống đi." Vừa nói vừa đứng dậy, phong thái giống như gia chủ vậy. Nguyệt Ảnh thấy Mạnh Tử Hùng đến, vội vả rút tay ra khỏi tay Tiểu Ngưu, hướng về phía hắn chào: "Sư huynh, sao huynh lại đến đây?"

Mạnh Tử Hùng lạnh lẽo nói: "Ta đến thật không đúng lúc, phá hỏng hảo sự của hai người. Có lẽ ta nên đi thì hơn." Miệng nói nhưng chân không hề đi chuyển, nhìn chăm chăm Tiểu Ngưu như đang nhìn kẻ thù.

Nguyệt Ảnh đứng dậy, biết hôm nay không thể hỏi thêm gì nữa bèn nói với Mạnh Tử Hùng: "Sư huynh, chúng ta cần nói chuyện riêng, đi thôi."

Mạnh Tử Hùng đáp ứng, nhìn Nguyệt Ảnh đi ra cửa rồi nói với Tiểu Ngưu: "Ngươi Tiểu Ngưu, ta cảnh cáo ngươi. Từ giờ trở đi không được phép ở riêng cùng sư muội ta, không được lừa dối nàng ta. Nếu không, hắc hắc, ta sẽ khiến ngươi chết không toàn thây."

Tiểu Ngưu chặc lưỡi nói: "Mạnh đại ca, đây là phòng của ta, không phải phòng của Nguyệt Ảnh. Nàng là tự đến đây tìm ta, chẳng lẽ ta không cho nàng vào?" Vừa nói, chàng vừa thể hiện thái độ vô cùng kiêu ngạo, giống như chàng là một vương tử vậy.

Mạnh Tử Hùng không nói gì, dậm chân quay gót, bực tức đi ra khỏi cửa, ngay cả cửa cũng không đóng lại. Tiểu Ngưu nhìn theo hướng hắt đi nói thầm: "Người là cái thứ gì chứ? Bất quá chỉ là nhi tử của một chương môn. Ta cũng đâu kém gì, cha ta cũng là một phú ông đó. Còn cũng không biết lễ phép, ngay cả cửa cũng không đóng lại."

Chàng đóng cửa lại, bất chợt lại phát hiện nơi Mạnh Tử Hùng dậm chân, tất cả những viên gạch xanh đều đã biến thành mảnh vụn, không chỉ thành vài mảnh mà là thành nhiều mảnh, có thể thấy công lực của Mạnh Tử Hùng thâm hậu đến thế nào. Đương nhiên, Tiểu Ngưu hoàn toàn minh bạch rằng Mạnh Tử Hùng không chỉ có võ công lợi hại, cái dọa khiếp người hơn chính là pháp thuật đạo gia gia truyền của hắn có thể vô hình sát nhân.

Chỉ có điều, dù đã nhận rõ sự lợi hại của Mạnh Tử Hùng, Tiểu Ngưu vẫn không hề sợ hãi. Vì mỹ nhân, Tiểu Ngưu có thể làm bất cứ thứ gì. Vừa nghĩ, chàng vừa đi ra đóng cửa, bỗng nhiên, hương phong nhất khởi, chỉ thấy Nguyệt Lâm toàn thân trang phục màu hồng rực rỡ xuất hiện hiện trước mặt.

Tiểu Ngưu nhìn gò má hấp dẫn của nàng, cười thầm trong bụng, nhủ thầm Tiểu Ngưu ta thật diễm phúc vô biên nha. Không ngờ tối nay lại có tới hai cô nương xinh đẹp quang lâm căn phòng nhỏ bé này. Chàng vội lên tiếng: "Giang tỷ tỷ, cơn gió nào thổi tỷ tới vậy? Mau vào đi." Nói rồi liền cầm lấy tay nàng.

Nguyệt Lâm nhẹ nhàng vừa cười vừa nói: "Ta không phải Đàm tỷ tỷ của ngươi. Người không nên tùy tiện chiếm tiện nghi của ta chứ." Nói rồi rút tay lại, diễm nhiên đi tới.

Tiểu Ngưu cười ha hả, liền đóng cửa lại. Giống như mới một lúc trước đây, chàng lại ngồi đối diện với mỹ nữ. Chỉ khác một chút là trà đã nguội, phải gọi điểm gia mang tới ấm mới.

Tiểu Ngưu vừa ngắm Nguyệt Lâm kiều diễm vừa nói: "Giang tử tử, những gì đệ nói với Đàm tử tử vừa nãy, tử đã nghe thấy hết rồi hả?"

Nguyệt Lâm trả lời: "Ta đang định đi tìm người thì vô tình nghe thấy khi mới tới cửa."

Chàng liền chu mỏ nói: "Đệ cũng không ngờ đã làm Mạnh đại ca hiểu nhầm. Phen này có khi họ cãi nhau to a."

Nguyệt Lâm lắc đầu: "Không đâu, Mạnh sư huynh khi ở bên sư tử rất nghe lời. Huynh ấy sẽ không thể hiện thái độ đâu. Ta cược với người, ngày mai sư huynh sẽ làm như không có chuyện gì."

Tiểu Ngưu cười nói: "Đệ tin, đệ tin. Đúng rồi, Giang tử tử, tử đến đây là vì hảo sự gì vậy?"

Nguyệt Lâm cười nói: "Người an tâm đi, ta đến đây tìm người không phải là để tán dóc đâu. Ta đến là muốn nói với người, chúng ta rất nhanh sẽ đến Kim Lăng, ta muốn đi dạo, người có nguyện ý đi xem cùng ta không?"

Tiểu Ngưu nghe nàng nói mà hứng thú vô cùng. Chàng vốn rất thích nhiệt náo, vội nói: "Đương nhiên là có chứ, cầu còn chưa được mà." Nói xong, chàng liền cầm lấy tay Nguyệt Lâm. Sau một chút phân vân không biết làm thế nào, Nguyệt Lâm quyết định để mặc cho chàng tùy ý. Nàng đã quyết định phải đạt được mục đích bằng mọi giá. Đây cũng là một cách để thể hiện tình cảm với chàng.

Kim Lăng chính là cố đô trứ danh của Trung Quốc. Phong cảnh ưu mỹ, rất nhiều di tích cổ đại, khách du lịch nhiều như kiến. Không cần nói, chỉ cần sáng lên là không biết có bao nhiêu người đến đây đi thưởng ngoạn.

Phong cảnh buổi tối ở đây thật là huy hoàng. Vô vàn gác loại đèn lồng thể hiện phong thái trong bóng đêm, màu sắc rực rỡ, thật là mãn nhãn. Đã đến Kim Lăng mà không được ngắm nhìn đèn lồng bên bờ Tần Hoài thì

cũng bằng không đến. Giống như đến Trung Quốc mà không thưởng ngoạn Trường Thành vậy.

Bầu trời tối đen như mực, trăng sao treo trên đầu, Tiểu Ngưu cùng mỹ nhân Giang Nguyệt Lâm cùng đi trên đường. Hai người cũng chưa phải là đi sớm nhất, Nguyệt Ảnh cô nương còn xuất phát sớm hơn. Trời còn chưa tối, nàng đã bị tam sư huynh Mạnh Tử Hùng lôi đi rồi. Trong lòng Tiểu Ngưu thấy ghen tị, tự nghĩ, các người không phải là quá chứ, sẽ không tìm chỗ để ngủ đâu ha. Như vậy Tiểu Ngưu ta sẽ thảm, như là cho đội nón xanh. Trong lòng chàng, Nguyệt Ảnh đã là lão bà của chàng rồi, giống như Nguyệt Lâm vậy.

Trước khi đi, chàng đã chuẩn bị sẵn nhiều thứ để đảm bảo an toàn, thủy thủ, mê hương, độc dược...Vạn nhất gặp kẻ xấu, chàng cũng có cách tự bảo vệ. Cho dù Nguyệt Lâm bản lãnh bất phàm, nàng ta rồi cuộc cũng chỉ là một nữ hài tử, đại nam nhân như chàng đâu thể trông chờ nàng bảo vệ mình.

Tiểu Ngưu ngẫm thử dài, nếu mình có bản lãnh cao cường, thì còn cần gì mấy thứ này. Chẳng có biện pháp khác, chỉ có thể trách lão ba (Cha) đã không nghe lời mình, không tìm kiếm danh sư để chỉ dạy nhi tử của lão. Nhớ về lão ba của mình, chàng lại liên tưởng tới kế mẫu và muội muội Tiểu Tự. Rồi nhà đã nhiều ngày mà chàng vẫn không ngừng nghĩ gì nhiều về họ. Sau khi kết thúc chuyến đi Sơn Đông, nhất định phải về nhà ngay, bất kể lão ba có giận dữ hay không. Tốt xấu gì ta cũng là con ông ấy, ông ấy làm gì được ta.

Bên cạnh Tiểu Ngưu, tâm trạng Nguyệt Lâm tốt hơn nhiều, nàng tựa hồ đã quên đi nỗi sỉ nhục lớn trước đó. Nàng đã khôi phục tính cách của một thiếu nữ trong trắng, cùng Tiểu Ngưu sánh vai bước, nhìn ngắm mọi vật xung quanh tràn ngập hứng thú, thỉnh thoảng nói, cười vui vẻ như con chim nhỏ mới rời khỏi rừng sâu. Tiểu Ngưu cũng vui lây, nhiệt tình hồi đáp nàng, liên tục nói chuyện vui cho nàng nghe, làm cho Nguyệt Ảnh liên tục cười

lớn, nghĩ rằng chàng cũng có điểm thú vị, hảo cảm với chàng càng lúc càng tăng lên. Nàng không giống với thiếu nữ ương bướng hàng ngày nữa.

Thuận theo dòng người, hai người từ từ đến bên bờ sông Tần Hoài. Bên bờ sông, đèn lồng vô số đã tỏa sáng, điểm điểm tinh quang, tôn lên vẻ đẹp của nhau, tạo thành một cảnh tượng rực rỡ. Từ bậc quý nhân cho đến đám phàm phu tiểu tốt, đến đám người làm đủ mọi nghề đều ra đường du ngoạn. Hầu hết đều đeo mặt nạ, đêm nay, ai cũng sợ gặp phải u hồn.

Hai người cao hứng cất bước, ngắm cảnh. Nguyệt Lâm chợt phát hiện Tiểu Ngưu đang nhìn về phía xa, không hiểu chàng đang định làm gì. Nàng chưa thấy dáng vẻ này của chàng bao giờ, bèn tò mò hỏi: "Tiểu Ngưu, người nhìn cái gì vậy? Đằng sau có một đại mỹ nhân hả? Còn thu hút hơn ta sao?"

Tiểu Ngưu mỉm cười nhìn nàng nói: "Giang tử tử, đằng sau không có mỹ nhân, mà lại có một con ếch."

Nguyệt Lâm lơ mơ hiểu được ý chàng nói: "Không đúng nha, ta chưa thấy nam nhân nào vẻ ngoài lại giống con ếch!" Vừa nói vừa quay đầu về phía sau quan sát.

Tiểu Ngưu giải thích: "Từ khi tên gia hỏa đó ẩn núp, mặc dù ta không bảo tử nhưng ta cũng đã nhận ra từ lâu. Cái tên gia hỏa này, nhất định không phải người tốt, cũng nên giáo huấn hắn một phen."

Nguyệt Lâm chuyển ánh mắt sang Tiểu Ngưu, hỏi: "Người xem hắn sẽ định làm gì với bọn ta đây?"

Tiểu Ngưu cười cười, rồi trả lời: "Điều này cũng hỏi sao? Không cần ta phải nói thẳng ra chứ?"

Nguyệt Lâm bật cười, nói: "Không chắc, hiện giờ mấy tên mê nam sắc cũng không ít, nói không chừng y lại thích người cũng nên. Người cứ mừng

dần đi." Nói dứt lời, Nguyệt Lâm cười thật đắc ý.

Để dẫn dụ kẻ đó, hai người đi về hướng đông, nơi đây rất rộng lớn lại ít người, ánh sáng mờ mờ lung lung. Chỉ cần đến đó nhất định sẽ phát hiện ra hắc. Vì hắc không còn chỗ để ẩn thân.

Gã kia thấy đã bị người phát hiện, cũng không thêm trốn nữa, cao ngạo đi ra. Nguyệt Lâm trong lòng giận dữ, tay chống nạnh, nhìn ngó con cóc này. Y khoảng trên hai mươi tuổi, thân mặc hoa phục, tay cầm chiết phiến, ngũ quan cũng không xấu, khuôn mặt đang cười cợt một điệu cười gian ác.

Y dừng ngoài mười trượng, hướng tới Nguyệt Lâm bái, mỉm cười nói: "Tiểu sinh Triệu Khúc Xà thi lễ, xin hỏi phương danh cô nương"

Không đợi Nguyệt Lâm trả lời, Tiểu Ngưu đứng bên cạnh ứng đáp: "Ta nói vị lão huynh này, người dọc đường bám theo chúng ta làm gì? Phu phụ chúng ta cũng không biết Triệu Khúc Xà hay Triệu Trường Trùng gì cả. Nếu người là người đọc sách thì nên biết liêm sỉ. Người thử xem lại hành vi, cùng cái bộ dạng kia của mình xem. Ta thấy người nên quay lại, về nhà cho tỉnh người lại đi."

Gã kia cười ha ha nói: "Lòng yêu thương cái đẹp, nhân loại ai cũng đều có cả. Đêm nay tiểu sinh tản bộ bên ngoài, thật là diễm phúc không nhỏ, có thể tình cờ được thấy mỹ nữ quốc sắc thiên hương như cô nương đây. Tiểu sinh vừa thấy, lập tức hồn tiêu phách tán, mong được gần gũi bên người. Cổ nhân chẳng bảo "Thực sắc, tính dã"Còn gì."

Nguyệt Lâm nghe xong phì một tiếng, thóa mạ: "Đúng là đồ vô sỉ. Nếu người còn biết cân nhắc thì mau tránh xa ta ra, nếu không bốn cô nương sẽ cho người xuống sông Tần Hoài làm mồi cho vương bát (Rùa cạn, cũng dùng để chỉ những nam nhân hèn hạ trong lầu xanh) bây giờ."

Triệu Khúc Xà không chút tức giận nói: "Cô nương, nàng tức giận đáng vẻ thật đáng yêu, cả Hằng Nga cũng không hơn được. Ta nói thật với cô

nường, ở sông Tần Hoài này tịnh không có vương bát."

Tiểu Ngưu bước lên một bước, tiếp lời: "Ném người xuống, không phải là có một con sao?"

Triệu Khúc xà thấy ngay cả Tiểu Ngưu cũng điểm nhục mình, liền cao giọng: "Tiểu tử, người không cần lan chanh, nếu như có tài, cùng ta tỷ đấu công phu. Người mà thua, mỹ nữ này thuộc về ta"

Tiểu Ngưu cười hắc hắc nói: "Chỉ sợ người không có bản lĩnh đó. Người thật là cóc hủi đòi ăn thịt thiên nga."

Triệu Khúc Xà đập lại: "Với đạo đức của người mà cũng muốn theo đuổi mỹ nữ này sao? Đạo đức của người còn thua bốn công tử nữa."

Tiểu Ngưu nhìn Nguyệt Lâm nói: "Giang tỷ tỷ, tỷ hãy xem ta giáo huấn con cóc thối này. Ta nhất định sẽ đánh hắt rớt xuống sông Tần Hoài, từ nay sông Tần Hoài sẽ có một con rùa đen bát đản."

Nguyệt Lâm cách cách cười nói: "Hảo a, hảo a, ta chưa nhìn thấy bốn sự của người"

Triệu Khúc Xà hừ nói: "Không tự lượng sức"

Tiểu Ngưu cười nói: "Con cóc thối, tiếp chiêu". Vừa nói, Tiểu Ngưu vừa bước lên, vung quyền tới. Gã kia không tịnh không phản ứng, ngay cả tránh né cũng không. Tiểu Ngưu gia tăng tấn công, dùng cả quyền lẫn chưởng, chiêu nào cũng nhằm vào chỗ yếu hại của Triệu Khúc Xà. Triệu Khúc Xà vừa tránh né vừa nói: "Bằng vào ba thế võ mèo cào này, cũng muốn tranh đấu với ta?" Y vừa nói vừa lật cổ tay, vươn trảo tóm lấy cổ tay Tiểu Ngưu. Tiểu Ngưu công phu quyền cước bình thường, nhưng phản ứng nhanh nhạy, tu vi khinh công chưa thật sự xuất sắc nhưng cũng tạm ổn, một trảo này đương nhiên không trúng

Y phát hiện tiểu tử này không dễ đối phó, lúc này đã thay đổi chiến thuật, chuyển từ công sang thủ. Triệu Khúc Xà liền chiếm chủ động, thân hình biến ảo song chưởng như gió, đổ dồn hướng về thân người Tiểu Ngưu. Tiểu Ngưu thân pháp linh hoạt, tránh không cho y đá thương, ngoài miệng thỉnh thoảng nhục mạ, khiến Triệu Khúc Xà tức giận la hét ầm ỹ, trông giống như chó điên

Nguyệt Lâm ở bên cạnh vốn nghĩ rằng Triệu Khúc Xà chỉ là hoa hoa công tử bình thường, tương đối dễ dàng chế trụ, không thể tưởng tượng được người này có một chút công phu. Thấy Tiểu Ngưu tham chiến đã lâu, liền gọi: "Tiểu Ngưu, người tránh sang một bên, trông tỷ tỷ ta đối phó với hắn"

Tiểu Ngưu là người nhanh nhạy, đánh dứt một chiêu rồi vọt sang một bên. Nguyệt Lâm nói: "Tên vô sỉ, xem ta đốt ngươi". Theo thanh âm, Nguyệt Lâm giương một cánh tay lên, một đạo hỏa quang bắn nhanh về phía Triệu Khúc Xà

Triệu Khúc Xà cả kinh, không thể tưởng tượng được cô nương dung mạo như hoa như nguyệt lại thần thông đến thế, ngay lập tức né về một bên, nhưng vẫn hơi chậm, quần áo trên người đã bắt đầu bén lửa, y vội vàng dùng chiết phiến đảo qua dập tắt lửa

Nguyệt Lâm từ phía sau phóng ra hỏa diễm tầng tầng lớp lớp. Triệu Khúc Xà liền lui về sau hai bước, cũng giương chiết phiến lên, một đạo băng trụ bắn ra, tiên khí chí hàn. Khiến Tiểu Ngưu đứng một bên cũng cảm thấy hơi lạnh

Nguyệt Lâm vừa thấy, trong lòng cả kinh, cũng nhìn ra người này có chút lai lịch. Nàng so ra có điều thống hận bọn nhân sĩ băng phái kia. Ngọn lửa cùng băng trụ gặp nhau, giao tranh trong chốc lát, sau đó triệt tiêu băng trụ. Triệu Khúc Xà vừa thấy, sợ tới mức thất thần, bị ngọn lửa của Nguyệt Lâm truy đuổi, chật vật chịu không nổi, trông giống như một con khỉ

Nguyệt Lâm thay đổi hay tay phát 'hỏa', đồng thời vừa đùa với y, vừa nở nụ cười: "Hôm nay không đánh người thành đầu heo, thề không dừng tay"

Tiểu Ngưu đứng bên vừa vỗ tay vừa cười, nói: "Ta thấy món đó được đấy. Tối ta nay lại có đồ để ăn rồi."

Nguyệt Lâm miệng nở nụ cười: "Người cứ chờ ở đó, chỉ là cái đầu heo này chưa được ngon lành, có lẽ thêm một vài gia vị thì sẽ tuyệt diệu"

Một bên Triệu Khúc Xà nhảy ra, đồng thời hét to "Sĩ khả sát, bất khả nhục, bản thân Triệu Khúc Xà ta chính là Bắc Hải đệ tử thà chết chứ không đầu hàng."

Nguyệt Lâm mỉm cười: "Các người là bàng môn tà đạo, đã hại không biết bao nhiêu người tốt, làm không biết bao nhiêu chuyện xấu. Nếu người chỉ là một đảng đồ tử, bản cô nương còn bỏ quá cho người, đảng này người lại là đồ tử đồ tôn của Bắc Hải Băng Vương, vậy đừng trách ta không khách khí. Nơi đây sẽ là chỗ táng thân của người"

Triệu Khúc Xà nhếch môi ngang ngạnh nói: "Có thể chết dưới tay của cô nương, Triệu Khúc Xà ta có chết cũng không ân hận. Bất quá các người cũng không cần cao hứng quá sớm, Sư phụ ta đang ở trong thành này, Người sẽ báo thù cho ta". Y biết mình không chịu được vài chiêu nữa, bản thân chờ đợi. Quần áo của y bị Nguyệt Lâm đốt cháy sạch không ra hình tượng, đã mất đi vẻ tiêu sái ban nãy. Lúc này mặt y cháy đen, tóc cũng bị đốt, càng ngày càng giống một cái đầu heo

Tiểu Ngưu nhìn y hần học, chốc lát vỗ tay, chốc lát lại thóa mạ, giống như đã lâu lắm chưa được thống khoái như bây giờ. Hắn trên một phương diện nào đấy cũng cảm thấy xấu hổ. Chính bản thân đường đường là một nam tử Hán, còn phải nhờ Giang tử tử giết địch hộ, thật là không có chỗ xuất tức

Nguyệt Lâm chửi: "Đồ cóc thúi vô sỉ, cho sư phụ ngươi tới hốt xác ngươi." Dứt lời liền muốn ra tay hạ sát hắn ngay. Đối với bọn bại hoại này, Nguyệt Lâm đã động sát cơ.

Đang lúc Nguyệt Lâm chuẩn bị dụng công phu, chỉ nghe một âm thanh lạ vang lên: "Tiểu nha đầu, chớ có càn rỡ, xem lão phu thu thập ngươi". Thanh âm này lúc đầu nghe ở xa xa, đến lúc nói đến chữ ngươi, bóng người kia đã rơi xuống trước người Triệu Khúc Xà. Hai đạo lửa hồng từ Nguyệt Lâm đều phóng vào người hắn. Kỳ quái là, hắn một chút điểm thương tổn cũng không hề có

Nguyệt Lâm lấp bắp kinh hãi, liền thu hồi ngọn lửa, nhanh chóng dò xét người trước mặt. Tiểu Ngưu biết cường địch đến, cũng chuyển đến bên cạnh Nguyệt Lâm, đồng thời quan sát đối phương

Lão ta khoảng trên dưới năm mươi tuổi, vận hắc bào, lưng đeo bội kiếm. Khuôn mặt lão đặc biệt, bên cao bên thấp, ở giữa lại bè ra, đôi mắt màu vàng lộ ra tà khí, trên mặt mang vẻ âm trầm

Nguyệt Lâm chỉ tay vào lão già, nổi giận nói: "Lão quỷ xấu xí, lão là cái giống chi còn không mau nói, bốn cô nương không muốn giết vô danh tiểu tốt."

Lão già hắc hắc cười lớn, ngực ưỡn ra, nhìn Triệu Khúc Xà đang ủ rũ, trả lời: "Bốn nhân là Bắc hải băng vương tam đệ tử, tên là Long Thành Cương, biệt hiệu là Bắc hải tiểu bá vương."

Nguyệt Lâm vừa nghe, khinh bỉ phì một tiếng nói: "Già như vậy mà còn kêu là tiểu bá vương, ngươi không biết thể diện là gì à." Vừa nói vừa chỉ vào gương mặt sượng sùng nhẵn bóng của hắn.

Long Thành Cương đại nộ quát: "Tiểu nha đầu, không được vô lễ. Hôm nay cho ngươi thấy lợi hại của nhất đại đệ tử Bắc Hải"

Nguyệt Lâm nghĩ không ra, tự nhiên hỏi: "Ta hỏi nhà ngươi, ngươi có quan hệ gì với Triệu Khúc Xà?"

Triệu Khúc Xà sờ lên khuôn mặt cháy đen, hét to: "Ông ấy là sư phụ ta, ta là đồ đệ của ông ấy."

Nguyệt Lâm không thể nhịn cười nói: "Đồ đệ mà vô dụng như vậy xem ra sư phụ cũng chẳng có hơn gì, ta nghĩ tốt hơn ngươi nên gọi Bắc Hải Băng Vương tới đây so chiêu với ta."

Long Thành Cương vừa nghe, khuôn mặt liền nhăn nhúm meo xệch, nói: "Dựa vào tiểu nha đầu ngốc người mà đòi so chiêu với sư phụ ta sao. Hôm nay gặp ta là ngươi không gặp may rồi."

Nguyệt Lâm liếc nhìn Tiểu Ngưu, hai người hướng tới Long Thành Cương nói: "Các ngươi có bốn sự gì thì xuất hết ra. Là lừa hay ngựa phải thồ hàng mới biết."

Long Thành Cương nổi giận cười nói: "Tiểu nha đầu, chút nữa thì đừng có khóc nhé. Ta chẳng những đánh bại ngươi, mà còn bắt ngươi làm đồ chơi cho sư đồ ta nữa." Nói xong trên mặt xuất hiện một nụ cười đậm đàng, khiến Nguyệt Lâm nhìn thấy vô cùng căm ghét.

Nguyệt Lâm giận đỏ mặt, trừng hai mắt, nói với Tiểu Ngưu: "Tiểu Ngưu, ngươi đứng sang một bên, xem ta thu thập lão sắc lang này."

Tiểu Ngưu nhìn Nguyệt Lâm nói: "Giang tỷ tỷ, ngươi không được mất cảnh giác nhé. Lão già này có chút tài cán, chỉ sợ lão ta không chịu khuất phục, thiệt là không tốt." Hắn vừa nói vừa tránh về phía sau vài bước

Bên kia Long Thành Cương ngạo mạn cười nói: "Tiểu tử, xem ra ngươi cũng có nhãn quang đó, vì câu nói này của ngươi, ta bắt ngươi được sẽ không giết ngươi mà cho làm người giữ cửa cho ta."

Tiểu Ngưu làm sao để hấn chiếm tiện nghi được, cười hắc hắc đốp chất lại: "Còn ta mà bắt được người cũng sẽ không giết người. Giữ nhà đã có chó rồi, ta sẽ kêu người hàng ngày rửa chân cho ta."

Long Thành Cương hét lớn: "Khoái trá, khoái trá, tiểu hài tử nói đúng tâm lý của ta. Để ta xem làm thế nào lão phu tóm được người. Vừa nói vừa vào thế. Bên cạnh đó, Triệu Khúc Xà cũng nhanh nhẹn tránh sang một bên

Nguyệt Lâm không nói nhiều, lại phóng ra tam muội chân hỏa, nàng không tin bốn môn tam muội chân hỏa không thể giết chết được hấn, đến cả Nhất Huyền Tử mà còn kinh sợ ba phần nói chỉ đến tên tà đạo này.

Long Thành Cương nhìn hai đạo hỏa diễm bay tới, tịnh không kinh hoảng, ưỡn ngực ra đón, tiếng va chạm vang lên nhưng không thể làm cháy y phục hấn được. Lão gia hỏa cuồng tiếu: "Tiểu nha đầu, công phu của người lần này sử dụng không có hiệu quả đâu, y phục của lão phu chuyên dùng đối phó với hỏa diễm của bọn người."

Nguyệt Lâm vừa thấy không có tác dụng, liền rút vũ khí, chính là Hồng Trù Tử. Chỉ thấy nàng rung trù tử lên, thân mình nhảy đến giữa không trung, một tay chỉ lên trời, một tay hướng về đầu lão gia này. Long Thành Cương kêu "Hảo" Một tiếng, cũng nhảy lên trên không, đồng thời rút trường kiếm trên lưng, hướng về phía hồng trù tử. Hai người kẻ tiến người lui, chém chém đâm đâm, khiến cho trời đất u ám. Tiểu Ngưu cùng Triệu Khúc Xà ở bên cạnh đều vì người bên mình hét hò trợ uy, đều mong muốn người phe mình nhanh chóng thủ thắng

Tiểu Ngưu nhận ra rằng lần này Nguyệt Lâm đã đụng phải kình địch. Hấn có chút lo lắng tuy không biểu lộ ra ngoài, nhưng cứ nhấp nhóm không yên. Triệu Khúc Xà cười nói "Sư phụ, sư phụ, người thật lợi hại, người mau khống chế cô ta, đệ tử muốn cùng cô ta lên giường"

Tiểu Ngưu tai nghe được những lời hàm hồ đó, liền chửi: "Muốn ngủ thì ngủ với con mẹ của người đó, hay là ngủ với những đám phụ nữ trong nhà người càng tốt. Nàng ta là vợ ta, bản thân người muốn ngủ với nàng ta cũng không có tư cách đó. Miệng vẫn chửi, nhưng ánh mắt vẫn chăm chú vào trận đấu quyết liệt giữa hai người.

Chỉ thấy hai người đánh tới đánh lui, đánh động cả một góc trời nơi bờ sông Tần Hoài. Lúc thì người đánh một chiêu, lúc thì ta kích một thức, khiến cho đất rung núi chuyển, thật lâu khó phân cao thấp. Những người đi khán đàng này đều bị hấp dẫn, quay ra nhìn một mỹ nữ như tiên ác đấu với một lão quái xấu xí, bọn họ đều cổ vũ cho người đẹp

Trận chiến đã trải qua quá nửa canh giờ, vẫn thắng bại khó phân. Long Thành Cương thầm nghĩ, đồ đệ của lão mũi trâu Trùng Hư này thật khó đối phó, hôm nay nếu không muốn dùng thủ đoạn, chỉ sợ sẽ mất thể diện. Nghĩ như vậy, Long Thành Cương liền đánh dứt một kiếm, xoay người hướng đồng đất bay đi, cũng đúng là chỗ Tiểu Ngưu cùng Triệu Khúc Xà đang đứng một chỗ

Nguyệt Lâm phóng qua hét lớn: "Lão dân tặc, không được chạy, để mạng lại đây". Vừa nói tay vừa vung hồng trù tử lên, đuổi sát không tha

Long Thành Cương chân vừa chạm đất, trong ngực xuất ra một tử kính, xoay người chiếu vào Nguyệt Lâm kêu lên: "Người xuống cho ta". Chỉ thấy tử kính phát ra một cỗ bạch quang, Nguyệt Lâm cảm thấy trời đất trước mặt tối sầm, liền rơi xuống mặt đất bất tỉnh

Long Thành Cương cười ha hả, chỉ vào Nguyệt Lâm nói: "Tiểu nha đầu, bản lãnh của người quả thực không tồi, lão phu vô cùng bội phục. Nhưng hai quân gặp nhau trí giả thắng, chẳng lẽ ta lại phải đánh nhau với người sao, cho dù người bản lãnh có cao hơn chẳng nữa cũng không thoát khỏi uy lực của 'Nhuyễn Cốt kính'."

Triệu Khúc Xà mừng rỡ, nói: "Sư phụ, người có bảo bối như vậy từ lúc nào, sao không nói với con một tiếng."

Long Thành Cương thở ra một hơi, nói: "Nói nhỏ thôi, Khúc Xà. Vật này là ta ăn trộm của sư phụ, nếu để sư phụ biết được thì thật là tội tệ." Vừa nói vừa nhìn xung quanh, hẩn a lên một tiếng, ngạc nhiên phát hiện, vừa rồi còn thấy Tiểu Ngưu ngỏng cổ xem nhiệt náo không ngờ đã không thấy, Tiểu Ngưu giống như khi, chuồn thật là nhanh, nhân lúc mọi người không chú ý đã chuồn mất.

Triệu Khúc Xà kích động ôm ngang Nguyệt Lâm trong lòng, ngắm nhìn mỹ nữ, vẻ mặt tham lam nói: "Sư phụ, không cần quan tâm đến tiểu tử thối kia nữa, chúng ta trước tiên về nhà con đã."

Long Thành Cương cười cười nói: "Khúc Xà, mỹ nữ này là do sư phụ đoạt được, nên đưa lại cho sư phụ mới phải. Người bình thường đùa giỡn với nữ nhân nhiều như vậy, cũng nên để cho sư phụ thưởng thức một chút chứ."

Triệu Khúc Xà lùi về phía sau một bước, ôm chặt mỹ nữ thêm một chút, lắc mạnh đầu, nói: "Sư phụ, con đáp ứng ngườiì, nhất định sẽ mang rất nhiều mỹ nữ cho người hưởng thụ, còn tiểu cô nương này chi bằng để cho đồ đệ đi."

Long Thành Cương đột nhiên sa sầm nét mặt, quát lớn: "Khúc Xà, người có biết nha đầu này xuất thân từ đâu ko? Nhìn tuyệt kỹ của nàng, nàng nhất định là người của phái Lao Sơn. Nếu như để cho người của Lao Sơn phái biết được, người yên ổn được sao?"

Triệu Khúc Xà cười hắc hắc, giải thích: "Sư phụ, người không sợ bọn Lao Sơn phái, đồ đệ tự nhiên cũng ko sợ. Mỹ nữ đẹp thế này con rất thích, con muốn cưới nàng ta làm vợ."

Long Thành Cường nghe xong liền ngẩn ra, nói rằng: "Khúc xà, ta không phải nghe lầm đó chứ? Người háo sắc thành tính, hường không biết bao nhiêu mỹ nữ, tự nhiên lại muốn cưới vợ, người có bệnh không đó?"

Triệu Khúc Xà cười hắc hắc, giải thích: "Sư phụ, đồ đệ đương nhiên không có bệnh rồi, cô nương này quá là đẹp đi, tuyệt kỹ lại quá giỏi, đồ đệ vẫn là háo sắc, nam nhân tui con không phải lập gia đình sao? Dĩ nhiên, đồ đệ thật lòng muốn cưới nàng làm vợ."

Long Thành Cường xua tay nói: "Không được, không được, sư phụ cũng thích nàng, người cưới nàng về làm vợ, sư phụ sao có thể đụng tới nàng nữa?"

Triệu Khúc Xà nói: "Sư phụ à, người thích vật gì, con cũng đáp ứng cho người hết. Đổi lại, người nên nhường đồ đệ này một lần đi."

Long Thành Cường suy nghĩ thông suốt, đáp lại: "Người quan trọng là cưới nàng làm vợ, bất quá ta có một điều kiện, lúc đó người nhường cho ta thưởng thức trước, đợi ta hưởng xong, rồi thì nhường nàng lại làm vợ người."

Triệu Khúc Xà biết hết bụng dạ của sư phụ, liền nói: "Cái đó được thôi, sư phụ, có điều đêm đầu tiên, sư phụ hãy nhường cho đệ tử, con muốn khai phá nụ hoa của nàng."

Long Thành Cường nghe xong "Hắc hắc" Cười lớn, lão ta tin vào mắt mình, bởi vì Nguyệt Lâm thực đã không còn là thân xử nữ. Tất nhiên đồ đệ như y sao có khả năng nhìn ra, thôi đành nhường cho y trước vậy, dù sao nhất thời lúc này Nguyệt Lâm cũng không chạy đi đâu được. Tiểu cô nương mỹ lệ như vậy, không thể bỏ qua được

Hai người thương lượng thoả đáng, mới đi về hướng tây. Bọn họ vừa đi, Tiểu Ngưu liền từ ven bờ sông chui ra. Nguyên lai khi Nguyệt Lâm ngã xuống, Tiểu Ngưu tự biết chính mình nếu xông lên cũng chỉ là thí mạng,

liền vội vàng chuồn đi, trốn xuống dưới đó. Khi hai sư đồ đang bận rộn tranh giành Nguyệt Lâm, đã quên mất Tiểu Ngưu, vì vậy Tiểu Ngưu mới tránh được kiếp nạn.

Tình huống nguy cấp, Tiểu Ngưu muốn chạy về khách điểm để gọi cứu binh, nhưng lại nghĩ không được, trở lại khách điểm để làm gì? Trong khách điểm chỉ có Tần Viễn nhị sư huynh của Nguyệt Lâm, Nguyệt Ảnh đi theo Mạnh Tử Hùng mười phần có tám chín phần là chưa trở về. Lại nói, nếu ta trở lại khách điểm, ta phải đi đâu để tìm Nguyệt Lâm đây? Ai biết hai sư đồ ghê tởm này mang Nguyệt Lâm đi tới đâu? Quan trọng nhất là ta không thể để Nguyệt Lâm bị người làm nhục. Ta không thể để nàng thất thân, nếu nàng thất thân, ta cả đời trong lòng sẽ không an bình. Nàng nếu thất thân, chẳng những nàng đau khổ, chính mình cả đời sẽ không thoát được nỗi nhục đội nón xanh. Nàng là nữ nhân của ai? Nàng là của ta.

Biết rõ không phải là đối thủ, Tiểu Ngưu tịnh không có nản chí. Người phía trước tăng tốc, hắn phía sau cũng theo sát. Hắn là con rùa ngậm quả cân, quyết tâm tới cùng, cũng có thể bỏ qua cái mạng nhỏ này, cũng không thể để Nguyệt Lâm chịu nhục. Cha hắn không cho hắn ưu điểm gì khác, ngoại trừ cho hắn một dương căn cực lớn, còn cho hắn tính trọng tình trọng nghĩa. Tiểu Ngưu đã quyết định, nếu không ổn sẽ cùng bọn chúng liều mạng. Không vào hang hổ sao bắt được cọp con, lần này phải liều một phen.

Tiểu Ngưu khinh công không tồi, mà hai người kia ở phương diện này cũng không có xuất sắc. Long Thành Cương không bay, Triệu Khúc Xà cũng không bay, hai người tốc độ không nhanh, vì vậy Tiểu Ngưu không xa không gần theo sát, không bị mất dấu

Hắn bám sát chúng đến một khu nhà. Đây đúng là chỗ của người có tiền. Cha Triệu Khúc Xà là phú hào ở đây, chuyên nghề dệt lụa, cực kỳ giàu có. Mà Triệu Khúc Xà là độc tử, Long Thành Cương mới ở tạm nhà đồ đệ, ngày ngày được ăn uống chiêu đãi

Bọn họ đi tới trước một cánh cửa đỏ lớn, lối vào treo mấy cái đèn lớn, hai bên tường cao đầy khí thế. Tiểu Ngưu nhìn thấy, lòng nói: "Con mẹ nó, so với nhà ta còn lãng phí hơn. Cũng may, độ cao này chưa làm khó được ta"

Hắn nhìn thấy bọn họ tiến vào phủ, cũng không dám chậm trễ, qua bên cạnh cổng, giống như kẻ trộm lén vào nhà, tiếp tục theo dấu hai người, chờ cơ hội cứu Nguyệt Lâm yêu quý.

Nhà Triệu Khúc Xà chia thành ba bộ phận lớn, là tiền trạch, trung trạch, hậu trạch. Cha mẹ Triệu Khúc Xà ở tại tiền trạch, nhưng Triệu Khúc Xà lại ở tại hậu trạch. Hậu trạch bình thường là nơi người hầu ở, không phải là nơi ở của thiếu gia, nhưng Triệu Khúc Xà lại vui vẻ ở đây. Vì cái gì? Bởi vì ở đó có cửa sau, làm những việc xấu xa cũng tiện lợi hơn vài phần.

Lại nói lúc Triệu, Long hai người tới trung trạch, cũng có người hầu nhìn thấy Triệu Khúc Xà ôm một vị cô nương, nhưng mọi người cũng không lấy làm kỳ lạ, vì biết tính tình của Xà thiếu gia. Ngay cả Triệu lão gia cũng biết nhi tử của mình thế nào, nhưng vì quá yêu nhi tử, nên cũng chỉ mắt nhắm mắt mở. Có điều, háo sắc thì còn được, chứ những việc khác Triệu lão gia có thể không đồng ý.

Vào đến trung trạch, hai người bắt đầu phân khai, vào lúc phân khai, hai người cũng trao đổi vài câu. Long Thành Cường dặn dò Triệu Khúc Xà: "Đồ đệ, đã nói thì phải giữ lời đó, đêm nay ả là của người, đêm mai ả sẽ là của ta. Một ngày là thầy, trọn đời là cha, người không thể độc chiếm được đâu, biết không?"

Triệu Khúc Xà nhìn sư phụ cười hắc hắc nói: "Sư phụ à, người cứ yên một trăm hai mươi cái tâm đi, đã bao giờ đồ đệ đánh lừa người chưa? Người cứ yên tâm quay về nghỉ ngơi đi, tối mai con sẽ đưa người đến."

Long Thành Cường gật gật đầu, nói: "Vây mới đúng, mới là hảo đồ đệ của ta, cũng không phí công vì sư đối với người."

Triệu Khúc Xà bất chợt nhớ đến một việc, nói: "Sư phụ, tiểu nữu này bị kính của sư phụ chiếu phải, có thể bị chết không?"

Long Thành Cường nói: "Đương nhiên là không, kính của ta tên là 'Nhuyễn cốt kính', chỉ làm cho đầu óc mơ hồ, gây hôn mê, không thể gây chết người. Với một mỹ nhân như ả này, vì sư làm sao nhẫn tâm gây thương tổn cho được." Trong khi nói không ngừng dùng ánh mắt hạ lưu nhìn chăm chăm vào vùng cấm địa trên cơ thể Nguyệt Lâm.

Triệu Khúc Xà lại hỏi: "Sư phụ à, khi nào thì ả sẽ tỉnh lại? Khi ả tỉnh, liệu ta có chế phục được ả không? Ả quả thật rất lợi hại đó."

Long Thành Cường trả lời: "Khoảng nửa đêm nay ả có thể sẽ tỉnh lại. Khi tỉnh lại, sẽ không khác người thường. Sau khi bị kính ta chiếu phải, ít nhất là trong ba ngày sẽ không sử dụng được pháp thuật. Hảo đồ đệ, người cứ yên tâm mà hưởng thụ. Bất quá người tốt nhất không nên trợ lực, chỉ e tấm thân mềm mại nõn nà của ả chịu không nổi người giày vò, nếu ả chết thì thật là thiệt thòi lớn cho ta đó."

Triệu Khúc Xà nghe vậy cười nói: "Sư phụ, đồ nhi biết phải làm thế nào mà, sẽ không để sư phụ chịu thiệt thòi đâu. Sư phụ cứ yên tâm về nghỉ, thứ lỗi đồ đệ không tiễn." Đang nói, người đã bước qua cổng, đi về phía hậu trạch. Lúc này, đầu óc của Triệu Khúc Xà hoàn toàn tập trung vào việc hưởng thụ thân thể mỹ nữ trong lòng. Mỹ nữ dạng này không dễ gặp, tự nhiên phong tình trên giường cũng sẽ khác với kẻ khác.

Triệu Khúc Xà ôm mỹ nhân bỏ đi, Long Thành Cường đứng phía sau than thầm: "Thật là tên đồ đệ bất hiếu, gặp hảo sự thì bất kể sư phụ, lao vào tranh tiên, quả không là đồ đệ tốt. Lần sau mà như thế ta sẽ dạy cho người

biết tay." Nói xong, lão chuyển thân về phòng, trong lòng tưởng tượng cảnh diễm phúc ngày mai.

Sau khi lão bỏ đi, Tiểu Ngưu trèo tường mà vào. Hai tên kia nói chuyện hăn nghe không sót lời nào, tức khí xém thổ huyết. Trong lòng hăn nghĩ, các người coi lão bà của ta là gì chứ, là kỹ nữ, muốn hưởng là hưởng được chắc. Tên "Triệu - trứng rùa" Kia, đêm nay người không yên với ta đâu. Nếu người không chết, thì là ta vong. Nếu không đánh ngã được người, Tiểu Ngưu ta sẽ mang họ của người"

Nhìn theo hướng Triệu Khúc Xà tiêu thất, hăn không đuổi theo, mà chuyển từ trên tường sang phòng. Hăn tự tin khinh công không tệ, cao thủ bình thường không thể phát hiện được.

Đuổi theo một hồi, Triệu Khúc Xà tiến vào một căn nhà ở hậu trạch. Các căn nhà hai bên hoàn toàn cách biệt, độc môn độc viện. Có thể thấy địa vị đặc thù của y.

Tiểu Ngưu nhẹ lén vào sân, bên trong rất yên tĩnh. Tiểu Ngưu trong lòng khoan khoái, thầm nghĩ thế này thì tốt, có thể dễ dàng hạ thủ, không sợ cái lão già kia ngăn trở, không có hạ nhân đến quấy nhiễu, đối phó với một mình Triệu Khúc Xà thì có hy vọng.

Hăn giống như một tên trộm nấp ngoài cửa nhà, giọng cười âm thầm của Triệu Khúc Xà vang lên trong phòng. Tiểu Ngưu thầm nghĩ, con mẹ người, chốc lát nữa ỉ khóc thành tiếng, không chỉ là đêm nay, mà còn khóc hết cả đời.

Vì sự an toàn của Nguyệt Lâm, Tiểu Ngưu mở cửa sổ thượng, hướng mắt nhìn quanh, chỉ thấy lớp lớp cửa, nhìn không đến khu trong. Tiểu Ngưu rất quen thuộc kiểu kết cấu phòng này, bởi vì phòng ở gia đình hăn cũng chẳng khác là bao, vì vậy hăn nhanh chóng chuyển tới cửa sổ một căn hậu phòng. Hăn bằng trực giác, có thể đoán đây là một căn phòng ngủ.

Hắn cẩn thận chọc một lỗ nhỏ trên cửa sổ, nhòm xung quanh. Chỉ thấy Nguyệt Lâm nằm trên giường, Triệu Khúc Xà đang vui mừng chạy nhảy trên mặt đất trông hết như một con khi, giống như uống nhầm thuốc, xoa tay giẫm chân, kích động vạn phần.

Tiểu Ngưu chờ cơ hội ra tay. Hắn biết tiểu tử này mạnh hơn mình, nhất định phải tỉnh táo. Chỉ cần Nguyệt Lâm tạm thời không có việc gì là tốt rồi. Một lát sau, Triệu Khúc Xà liên tục hôn vài cái lên mặt Nguyệt Lâm rồi mới ngồi xuống cạnh giường, giương to mắt nhìn ngắm Nguyệt Lâm, thì thầm: "Mỹ nhân, chốc nữa ta nhất định cho nàng sung sướng như thần tiên."

Nói xong lời, dường như nhớ tới chuyện gì, đi tới bên cạnh tủ, lục lọi bên trong. Tiểu Ngưu nghĩ thầm, hắn còn tìm cái gì? Chẳng lẽ trong khi hắn vui vẻ với nữ nhân, còn muốn xài thêm đồ chơi sao? Tên này hoàn toàn biến thái rồi.

Dưới ánh nến lay động, Triệu Khúc Xà rút cục từ trong tủ lấy ra hai gói giấy. Hắn mang hai gói đặt trên bàn, quay đầu nhìn Nguyệt Lâm mỉm cười: "Tiểu mỹ nhân a, đêm nay là đêm động phòng của chúng ta. Nàng đừng hi vọng có ai tới cứu nàng. Dù cho có người biết nàng tại nhà ta, cũng không có tác dụng. Nhà ta lớn chẳng kém gì hoàng cung, muốn biết nàng ở chỗ nào, so với lên trời còn khó hơn. Nàng cứ an tâm theo ta hưởng phúc đi. Gả cho ta không có sai lầm đâu, ta đảm bảo nàng cả đời này không tìm được người thứ hai có năng lực 'làm' chồng giống như ta đâu."

Những câu tiếp theo khiến Tiểu Ngưu cảm thấy khó nghe: "Nàng là một cô nương thông minh, tại sao lại làm điều ngu ngốc như vậy? Tiểu tử kia có gì tốt chứ, cần vẻ ngoài, không có vẻ ngoài, cần bản lĩnh cũng không có bản lĩnh. Nàng gặp nạn, tiểu tử kia chạy so với chó còn nhanh hơn. Loại nam nhân như vậy cần hắn làm gì? Ta thì khác, nói ai dám ăn hiếp nàng, trước tiên phải qua cửa của ta."

Những lời này khiến Tiểu Ngưu tức giận phải quay đầu, rời xa cửa sổ một chút, thở mạnh mấy hơi, một lát thì tỉnh táo, lại đưa mắt dán vào cửa sổ. Chỉ thấy Triệu Khúc Xà đã mở gói giấy ra, Tiểu Ngưu vừa nhìn, một gói màu hồng, một gói màu xanh, bằng trực giác đã biết là được.

Triệu Khúc Xà lại nói: "Tiểu mỹ nữ, đêm nay để cho nàng tận hưởng, ta cho nàng dùng chút thuốc. Ta muốn nàng phải nhào vào trong lòng ta, ta mới vui được." Nói xong tiến tới ép Nguyệt Lâm uống thuốc.

Tiểu Ngưu trong lòng đau xót, biết đó không phải độc dược mà là xuân dược. Mục đích chính là làm nữ nhân phát tình, trở thành phóng đảng như một dân phu. Hắn muốn ngăn cản, nhưng lại kiềm chế. Hắn biết giờ chưa phải là lúc hạ thủ tốt nhất. Hắn đợi đến lúc Triệu Khúc Xà có chút lơ đãng, hoặc là buông lỏng cảnh giác.

Tiểu Ngưu thầm cầu nguyện, hi vọng thuốc tác dụng với nàng chậm một chút. Để mình có cơ hội tốt cứu nàng. Tốt nhất là Triệu Khúc Xà kia cũng dùng loại thuốc nào đó, như vậy đối phó sẽ thuận tiện hơn. Tiểu Ngưu khẩn trương nhìn Triệu Khúc Xà.

Triệu Khúc Xà nhìn sang gói thuốc màu xanh, nói: "Tiểu mỹ nữ à, để cho nàng thêm sáng khoái, bốn thiếu gia cũng nên dùng một chút, để cho tiểu gia hỏa của ta cứng như sắt, như vậy mới có thể thoả mãn nàng." Nói dứt lời, Triệu Khúc Xà cũng uống chỗ thuốc kia vào.

Sau khi phục dược, Triệu Khúc Xà ngồi xuống, rồi đưa mắt nhìn Nguyệt Lâm. Tư thế y ngồi trong lúc này đang hướng về phía Tiểu Ngưu, nên Tiểu Ngưu có thể nhìn thấy rõ ràng mặt của y. Sau một lúc, lại thấy khuôn mặt của Triệu Khúc Xà chuyển dần sang màu đỏ, trên trán đã lấm tấm mồ hôi. Lúc này y không còn ngồi yên được nữa, đứng dậy đưa tay tự sờ mót bụng dưới. Tiểu Ngưu phát hiện được, chiếc khố của họ Triệu đã căng lên như chiếc lều Mông Cổ. Không cần phải nói, đồ chơi của tên khốn này đã cương cứng lên rồi.

Triệu Khúc Xà cúi người xuống, một mặt ráng kiềm nén tiểu gia hỏa của hân, một mặt quay nhìn Nguyệt Lâm. Trong lúc Triệu Khúc Xà có biến hóa, đó cũng là lúc Nguyệt Lâm bắt đầu có động tĩnh. Đầu tiên là nàng bật lên tiếng rên khẽ, đầu nghiêng sang một bên, kể đến là khuôn mặt đổi sang màu hồng nhuận, nhưng mắt vẫn chưa mở, còn tay thì đưa lên vuốt trên cổ, bắt đầu cất tiếng rên nhiều hơn.

Triệu Khúc Xà cảm thấy cao hứng, tiểu mỹ nhân này thật làm cho y điên đảo thần hồn, dục vọng của y lúc này lại càng tăng. Y tham lam quan sát kỹ từng động tĩnh của Nguyệt Lâm, cười hắc hắc, nói: "Được rồi, được rồi, phải lên ngựa thôi." Nói rồi hân tự tay cởi bỏ y phục của mình ném cả lên giường. Mỗi bước đều lắc lư tựa như người uống rượu. Có thể thấy loại dược vật này quả nhiên là lợi hại.

Tiểu Ngưu ở ngoài song cửa nhìn thấy tất cả, trong lòng thầm nghĩ, người nói không sai, ta xem cũng đến lúc rồi. Đầu tiên, hân rút ra ống thuốc mê, chĩa đầu ống vào phòng rồi thổi mạnh. Triệu Khúc Xà vừa bước đến bên giường, đột nhiên cảm thấy đầu choáng mắt hoa, y lắc lư mạnh đầu mấy cái, tự nói: "Sao thế này, chẳng lẽ ta đã dùng thuốc quá nhiều chăng? Ta không thể ngã được." Y cố gắng trấn tĩnh bản thân.

Tiểu Ngưu ở ngoài song cửa thấy vậy thì khẩn trương vô cùng, thầm kêu cha gọi mẹ, mau ngã đi, nhanh ngã đi, người không ngã, chẳng lẽ muốn lão tử ngã. Ở bên trong, Triệu Khúc Xà vẫn chưa ngã xuống, y từ từ chuyển thân quay lại, nhủ thầm: "Không hay rồi, ta phải đi gọi sư phụ đến đây." Nói rồi liền đi ra ngoài cửa, nhưng vừa đi được vài bước, thì liền ngã lăn ra đất, không còn nhúc nhích gì nữa.

Tiểu Ngưu lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, hân tưởng rằng loại mê hương kia đã không còn công hiệu nữa rồi chứ. Tốt lắm, tốt lắm, nếu không như vậy thì Tiểu Ngưu ta quả thật đánh không lại tên Triệu - Trừng Rùa nhà người. Vừa nói, hân vừa đẩy cửa sổ tiến vào, trước tiên là xem xét qua

Nguyệt Lâm, thấy nàng đã ngất đi nên không còn biện pháp nào nữa, vì cứu nàng nên khiến nàng cũng bị hôn mê theo.

Nhìn thấy hô hấp của nàng vẫn đều đặn, mạch nhảy bình thường nên Tiểu Ngưu cũng thấy nhẹ nhõm trong lòng. Hắn cúi xuống hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng, thuận tay ôm nàng lên, rồi bước ra cửa. Khi đi ngang qua Triệu Khúc Xà, hắn nhất thời tức giận, thầm nghĩ, nếu không dạy cho người một bài học thì Tiểu Ngưu ta thật khó nuốt trôi được cục tức này.

Nghĩ vậy liền chuyển Nguyệt Lâm sang một tay, còn tay kia thì rút ra một thanh chủy thủ, vốn định rạch lên mặt y vài nhát, vừa huơ động chủy thủ định ra tay, nhưng rồi lại nghĩ làm vậy chẳng có tác dụng gì, y đâu phải là nữ nhân? Ánh mắt của hắn đảo quanh một vòng rồi dừng lại ở chiếc khố của họ Triệu. Đúng rồi, phải nên hạ thủ từ nơi này, như vậy cũng coi như trút hận cho các nữ nhân.

Vài nhát đao vạch xuống, không chỉ là chiếc khố bị rách tung, mà ngay cả tiểu gia hỏa của Triệu Khúc Xà cùng với hai hòn ngọc hoàn cũng bị tiện đứt. Không ngờ hành động này lại khiến cho Triệu Khúc Xà bừng tỉnh, kêu thét vang trời. Tiểu Ngưu nhìn thấy tình hình bất lợi, không còn tâm trí đâu mà ngắm nhìn thành quả của mình, vội xốc Nguyệt Lâm lên rồi cấp tốc chạy ra khỏi phòng, sau đó phi thân lên tường rồi tìm đường đào tẩu.

Phải rời khỏi cái nơi quỷ quái này càng xa càng tốt. Có thể cứu thoát người trong lòng, Tiểu Ngưu coi như có thể yên tâm.

MA ĐAO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Đại Chiến

Tiểu Ngưu mang theo Nguyệt Lâm thoát ra ngoài tường, phía sau có tiếng kêu truyền đến, là tiếng kêu cứu mạng và kêu khóc thảm thiết. Tiểu Ngưu hiển nhiên biết nhất định là tiểu tử kia kêu thảm thiết khiến cho người nhà hắn chú ý, ít nhất cũng có người nghe thấy, có người báo cho phụ mẫu hắn, nhất định có thêm nhiều hộ viện đến truy tìm hung thủ.

Không dám lơ là, ngay khi chân vừa chấm đất, đã vội vội vàng vàng tăng hết cước lực bỏ chạy. Hắn không sợ hộ viện hay gia đình, mà chỉ sợ bảo vật gì đó trên người Long Thành Cương. Lão già khốn kiếp này là đệ tử chân truyền của Bắc Hải Băng Vương, công phu bản thân rất lợi hại, hơn nữa còn có bảo y hộ thân, bảo kính trong tay, còn mình là da thịt người thường, dù cho có một trăm Tiểu Ngưu đi chẳng nữa khi gặp hắn tất cả đều sẽ biến thành Tử Ngưu. Hắn không dốc sức bỏ chạy thì hỏng bét.

Tiểu Ngưu thu cước bộ lại đặt Nguyệt Lâm xuống, còn chưa kịp thở gấp mấy hơi chợt nghe phía sau có người hét lên: "Xú tiểu tử, dám đả thương đồ đệ của ta. Hôm nay đích thực là ngày chết của ngươi, ngươi chạy đến nơi này, chịu chết đi thôi".

Vừa nghe âm thanh này, Tiểu Ngưu cảm thấy như hồn lìa khỏi xác. Hai chân đã mềm nhũn ra, sợ cái gì trời ban cái đó, đây đúng là tiếng của lão sừ quý Long Thành Cương. Thanh âm này đến tai Tiểu Ngưu, quả thực giống như tiếng phán quan tới lấy mạng

Tiểu Ngưu nhin không được quay đầu lại, chỉ thấy một lão già hủ lậu đang đứng trên trường kiếm người đang lơ lửng giữa không trung bay về

phía mình, còn cách một khoảng không xa lắm, Tiểu Ngưu thầm than một tiếng Má ơi, ôm lấy Nguyệt Lâm tiếp tục bỏ chạy. Hắn không chỗ đào thoát, đành phải chạy về phía đám đông. Đám người đó vừa thấy vậy liền bỏ chạy thoát tứ tán. Lão già kia đích thực hình dáng cùng hung cực ác, dọa khiếp sợ tất cả mọi người, cũng đáng sợ như trông thấy yêu quái vậy.

Tiểu Ngưu vừa thấy mọi người phân tán, càng không có lối thoát đành phải chạy dọc theo bờ sông. Long Thành Cương vừa bay vừa cười cuồng ngạo nói: "Xú tiểu tử, trong tầm mắt của ta mà còn muốn chạy trốn, người nằm mơ sao".

Mắt thấy lão càng ngày càng gần, du khách càng ngày càng ít. Lúc này ở phía trước mặt có hai người đứng mé phải vẫn không chạy đi, bọn họ dường như không hề sợ hãi hơn nữa còn xoay đang người lại.

Tiểu Ngưu nhìn thấy bọn họ giống như thấy người thân, không khỏi hưng phấn lớn tiếng gọi: "Đàm tử tử, Mạnh đại ca, hãy mau ngăn lão già này lại, hắn muốn giết đệ cùng với Giang tử tử".

Nguyên lai hai người này là Đàm Nguyệt Ảnh và Mạnh Tử Hùng

Bọn họ đêm nay cũng đến khán đàng, nhưng không ngay lập tức đi thường đàng mà trước tiên muốn đến một tiểu quán đặc sắc để ăn cái gì đó. Mạnh Tử Hùng uống hai chén rượu, tự hắn cũng có chủ ý, hắn muốn cho sư muội cũng uống rượu, để nàng ta mắt hoa đầu váng, giảm bớt sự đề phòng tiện cho hắn xuống tay. Yêu nhau lâu như vậy, Đàm Nguyệt Ảnh cùng hắn quan hệ thân mật, nhưng đúng là không hề cho hắn đắc thủ. Từ khi yêu nhau, Mạnh Tử Hùng ngay cả bông đào lớn nhỏ lẫn đôi môi thơm tho hắn đều chưa từng thử qua. Mỗi lần hắn nhớ tới đều thấy thất vọng phi thường

Đêm nay nỗ lực lắm mới mời được sư muội uống một chén rượu, khuôn mặt đỏ ửng, hết sức kiều diễm càng khiến cho Mạnh Tử Hùng càng thêm si mê. Uống rượu xong, hắn liền kéo sư muội đi khán đàng, định sau khi khán

đăng tìm một khách điểm, ép buộc sư muội cùng làm chuyện tốt. Đàm Nguyệt Ảnh không biết có nhìn ra hoa ý trong bụng hăn hay không, cũng nguyện ý cùng hăn đi khán đăng. Vì vậy, trong bóng tối họ dắt tay nhau đi dọc bờ Tần Hoài Hà. Bởi vậy mà vừa rồi Nguyệt Lâm xảy chuyện đánh nhau với người, bọn họ không hề hay biết.

Lúc này bọn họ cũng nhìn thấy Tiểu Ngưu tán loạn nhếch nhác, lại nhìn thấy một tên xấu xí đang truy kích đằng sau. Vừa nghe Tiểu Ngưu kêu thảm thiết như vậy, không kịp suy nghĩ Đàm Nguyệt Ảnh kêu lên: "Tiểu Ngưu, người mau chạy đi, nơi này để chúng ta lo liệu"

Tiểu Ngưu như nghe tiếng nhạc tiên, mừng rỡ muốn quỳ xuống trước Nguyệt Ảnh. Hăn chạy ra đoạn đường phía trước, thấy Nguyệt Ảnh cùng Mạnh Tử Hùng song song ngăn Long Thành Cường lại, đến lúc này Tiểu Ngưu như vừa trút đi được gánh nặng, phảng phất như quay về từ quỷ môn quan. Phải biết rằng, bị lão đạo kia bắt được ngàn vạn lần không ổn. Mình cho đồ đệ lão biến thành thái giám, cho dù lão đạo nhân từ mà không giết mình thì bản thân cũng phải tự cung hình

Hăn vừa dừng bước, lau mồ hôi nhìn song phương đánh nhau ác liệt, nhất thời không thể phân ra thắng bại. Tiểu Ngưu tự nhủ không nên ở lại chỗ này lâu, ta nhanh lên đi thôi. Ta phải tìm một chỗ cho Nguyệt Lâm giải độc. Nguyệt Lâm trúng phải xuân dược, có lẽ rất khó chịu. Dù rằng nàng bây giờ không có phản ứng, nhưng trong chốc lát tỉnh dậy, nhất định sẽ không tốt.

Thấy Nguyệt Ảnh bọn họ không có nguy hiểm, liền ôm Nguyệt Lâm đi chuyển một vòng tròn rộng, vòng phía sau tránh thật xa địa phương chết chóc trước mặt, hòa mình vào dòng người đi khán đăng, đi đến bờ sông thuê lấy một cái thuyền, đưa Nguyệt Lâm vào khoang thuyền, còn chính mình tự chèo lái, hướng giữa sông mà đi. Hăn ra sức chèo, chỉ cảm thấy đi càng xa khỏi bờ sông thì càng được an toàn. Hăn chẳng những lo lắng cho Nguyệt Lâm, mà còn lo nghĩ cho Nguyệt Ảnh. Hăn biết lão đạo sở hữu vũ

khí lợi hại, sợ rằng Nguyệt Ảnh ngộ nạn. Sau một hồi, không biết Nguyệt Ảnh bọn họ thế nào?

Lúc này Nguyệt Ảnh, Mạnh Tử Hùng đang cùng lão đạo giao đấu kịch liệt. Song phương động thủ, đều biết địch nhân cực kỳ lợi hại, đều không dám khinh thường. Nguyệt Ảnh cùng Tử Hùng vừa xông lên, song song sử dụng "Tam Muội Chân Hỏa" phóng về phía lão đạo. Lão đạo cười rộ lên, ngực ưỡn ra, không hề sợ hãi. Điều này làm cho sư huynh muội đều cực kỳ kinh khiếp.

Nguyệt Ảnh tỉnh táo hơn, lớn tiếng hỏi: "Người là ai, sao dám đả thương sư muội cùng bằng hữu của ta"

Long Thành Cương tức giận bưng bưng nói: "Ta là đệ tử của Bắc Hải, tên là tiểu bá vương Long Thành Cương. Các ngươi là đồ đệ của Trùng Hư phải không?"

Nguyệt Ảnh ngạo nghễ đáp: "Không sai, đây là sư huynh ta Mạnh Tử Hùng, còn ta là sư muội của y Đàm Nguyệt Ảnh"

Long Thành Cương nhìn thấy Đàm Nguyệt Ảnh xinh đẹp như vậy nhìn không được nở nụ cười, cùng chấp tay nói: "Đàm Nguyệt Ảnh, tốt lắm tốt lắm, không hổ danh Hàn Hương Tiên Tử, quả nhiên là đẹp như tiên thiên. Ta khi ở Bắc Hải đã nghe phượng danh của nàng"

Nguyệt Ảnh cười lạnh nói: "Quá khen, quá khen, chỉ sợ ta bộ dáng thế này vẫn thua xa tứ đại ma nữ của tà phái các ngươi"

Long Thanh Cương nghe xong cười to nói: "Thế nào là tiên nữ? Thế nào là ma nữ? Chẳng lẽ sinh ra trong nhà ma vương thì là ma nữ? Cha họ làm việc xấu thì họ cũng là người xấu chắc? Nếu cô nương là người sáng suốt thì nên phân rõ, bốn cô nương đó với người đều xinh đẹp như nhau, các nàng ấy tịnh không có cái gì tà ác cả"

Nguyệt Ảnh không hề tức giận đáp: "Thượng bất chánh hạ tắc loạn, ở vào hoàn cảnh đó cho dù là một khối mỹ ngọc cũng biến thành đen mà thôi"

Long Thành Cường hừ giọng nói: "Họ tốt hay xấu, sau này người sẽ rõ. Hôm nay cô nương muốn cản đường ta ư?"

Mạnh Tử Hùng đứng một bên thấy đối phương chỉ chú ý đến Nguyệt Ảnh mà không hề chú ý đến mình, còn dùng ánh mắt âm thầm nhìn người trong lòng, sớm đã tức giận, nộ khí bừng bừng quát: "Lão già này, bọn ta há chỉ cản đường người, bọn ta còn muốn giết người nữa. Chúng ta chính tà nhị phái không dung, có người ắt không có bọn ta"

Long Thành Cường gật đầu nói: "Hào a, ta cũng đang muốn mở mang một chút kiến thức về tuyệt học của các người. Ta đánh với vị cô nương kia của các người còn chưa thỏa lòng, may lại được tiếp chiến cùng hai người."

Mạnh Tử Hùng cả giận nói: "Chớ nhiều lời, tiếp chiêu".

Vừa nói, hắn từ trong ngực lôi ra một đoản đao, thuận tay phóng thẳng về hướng lão đạo. Lão đạo huy kiếm muốn đánh bay nó. Nhưng thanh đao của hắn giống như ám khí vậy, chỉ có thể dùng phép thuật thao túng nó thôi, thấy nó tại không trung phân thành hai hướng, nhắm ngực Long Thành Cường phóng tới.

Long Thành Cường biết đối phương đấu phép thuật với mình, không còn cách nào, liền lui về sau mấy bước niệm khởi chú ngữ, sau lưng kiếm tự động bay ra, cùng với đoản đao kia đình đình đang đang giao đấu, bạch quang lấp lánh, hàn khí đậm đặc, trông rất đẹp mắt

Nguyệt Ảnh thấy vậy, liền xuất ra một đoản kiếm, phóng đến cùng đoản đao kia phối hợp, hợp đấu với trường kiếm của Long Thành Cường. Song phương đều ngồi xếp bằng trên mặt đất, mỗi bên đều dùng hết bình sinh sở học, dốc sức chiến đấu

Long Thành Cương bốn sự cường hãn, Nguyệt Ảnh cùng Mạnh Tử Hùng cũng không tệ, song phương đều là đệ tử tâm đắc đích truyền của sư phụ. Nhưng Long Thành Cương bất lợi là chỉ có một mình, nếu là đơn đả độc đấu còn có thể thắng nhưng tình thế này thì khó trụ nổi. Binh khí hai bên như long xà triển đấu giữa không trung, đấu đến chiêu thứ một trăm mười, Long Thành Cương đã toát mồ hôi đầm đìa, có khổ mà khó nói ra.

Đêm nay vừa trở về phòng ngủ đã bị người khác kêu tỉnh. Nhìn sang phòng đồ đệ, thấy y thương tích như vậy, lão vô cùng thống khổ, quyết tâm truy sát hung thủ báo thù. Trong lúc vội vàng truy đuổi đã để quên bảo kính ở lại. Nếu như có bảo kính trong tay, Long Thành Cương quyết không sợ Tam Muội Chân Hỏa của chính phái đệ tử. Sư phụ lão ngày còn trẻ đã chịu nhiều thiệt thòi bởi môn công phu này của Thái Sơn và Lao Sơn. Bởi vậy khi về già đã luyện thành bảo kính chuyên dùng để khắc chế Tam Muội Chân Hỏa. đọc truyện tại . Phàm đối phó với người dùng Tam Muội Chân Hỏa, dùng kính chiếu vào, đối phương lập tức hôn mê rồi ngã xuống. Đương nhiên nếu đối phó với người bình thường không phát ra Tam Muội Chân Hỏa thì hiệu quả cũng không còn.

Mạnh Tử Hùng dụng binh khí đối phó lão cũng là bất đắc dĩ. Hắn vừa thấy đối phương bận bảo y, Tam Muội Chân Hỏa không có tác dụng, đành dùng binh khí công kích.

Đoản đao, đoản kiếm mà hắn và Nguyệt Ảnh dùng, đều là binh khí yêu quý của sư phụ lúc còn trẻ. Sau khi bọn họ đính hôn liền trao đôi binh khí này cho nhi tử cùng ái đồ. Đao kiếm có linh tính, phối hợp lẫn nhau uy lực vô cùng. Đó không phải là hai binh khí thường mà là hai bảo vật hiếm thấy, dù là bảo y cũng dễ dàng xuyên thủng

Bảo kiếm của Long Thành Cương vốn dĩ cũng không phải vật phàm, nhưng rất khó ngăn cản hai người hợp công. Kiếm của hắn bị đánh bay trở về, lập tức một đao một kiếm mang theo tiếng gió sắc lạnh, nhắm người lão

bay tới. Lão tịnh đầu có ngốc, không dám dùng bảo y ngăn cản, bởi vậy lão đột nhiên bay lên trời, cười lên kiêu của mình mà chạy trốn.

Cứ như thế, Nguyệt Ảnh cùng Mạnh Tử Hùng đề cao pháp lực, đao kiếm tăng tốc truy kích địch nhân. Lão đạo bỏ chạy một hồi, rốt cục cũng bị đoàn kiếm của Nguyệt Ảnh cắt đi một nắm tóc, khiến lão sợ tới mức thiếu chút nữa từ trên không rơi xuống.

Hai người cũng không bận tâm đuổi giết, chỉ lo đến an nguy của Tiểu Ngưu và Nguyệt Lâm. Bọn họ chờ Tiểu Ngưu nhưng hăn tịnh không quay trở lại. Hai người tìm kiếm ven bờ hồi lâu vẫn không có tin tức của Tiểu Ngưu, sau đó đành bỏ cuộc. Bọn họ biết Nguyệt Lâm ở cùng một chỗ với Tiểu Ngưu sẽ không có nguy hiểm gì.

Bất quá Mạnh Tử Hùng thất vọng vì không đạt được mục đích, vốn là muốn đêm nay muốn gạo nấu thành cơm cùng Nguyệt Ảnh, trải qua trận đánh tất cả tửu lâu đều đã đóng cửa. Bởi vậy mà việc không thành, kế hoạch định sẵn đã hỏng, đành chờ sau này tìm cơ hội khác. Mạnh Tử Hùng âm thầm oán hận Tiểu Ngưu, nếu không phải tiểu tử này gây phiền toái, đêm nay sẽ thật khó quên. Ai, Tiểu Ngưu này, có cơ hội ta nhất định không buông tha cho hăn.

Mà Tiểu Ngưu đâu? Không cần hỏi cũng biết lúc này hăn đang ở một chỗ cứu người, cũng có thể nói đang hưởng thụ điểm phúc khôn cùng. Đó là tư vị mà bất kỳ ai cũng thèm muốn.

Tiểu Ngưu cho thuyền dừng một chỗ, tránh xa khỏi khu vực có người. Đầu tiên hăn dùng khăn lạnh lau mặt cho Nguyệt Lâm, giúp nàng giải trừ tác dụng của mê hương. Mê hương vừa giải, Nguyệt Lâm kêu nhẹ một tiếng rồi mở mắt. Ngày thường đôi mắt nhu mì hoạt bát thì nay hai mắt rõ vẻ nhiệt tình với rục lửa. Tiểu Ngưu biết dục hỏa của nàng sắp bộc phát. Xuân được Nguyệt Lâm trúng không như bình thường, chính bản thân mình cũng không thể chống cự được, thật sự là có vấn đề.

Vừa thấy Nguyệt Lâm nằm ở trên giường hai tai đỏ bừng, giống như nung trên lửa. Tiểu Ngưu đến gần nàng, thông qua hơi thở có thể cảm thấy toàn thân nàng phát nhiệt.

Nguyệt Lâm vươn đầu lưỡi phẩn hồng liếm liếm môi giống như người phải nhịn khát lâu ngày. Một tay nàng bắt đầu dùng sức xoa nhẹ lên vùng thượng đẳng, cái mũi rên nhẹ những âm thanh tiêu hồn. Hình dáng kia với một đẳng phụ khát tình không có gì khác biệt, chỉ là Tiểu Ngưu không muốn lợi dụng tình huống phản cảm này để khi phụ nữ nhân của mình mà thôi.

Rốt cuộc cũng không kiềm chế được lâu, Tiểu Ngưu thu hết dũng khí tiến lên, nhanh chóng cởi bỏ quần áo của nàng. Nguyệt Lâm hai mắt mê man, chẳng những không phản kháng mà còn hoàn toàn phối hợp. Sau một lát, ngọc thể đầy đặn của Nguyệt Lâm lần thứ hai hiện ra rõ ràng ngay trước mặt Tiểu Ngưu

Tiểu Ngưu vừa nhìn qua đã tiêu hồn lạc phách. Lần trước ngắm còn chưa kỹ, lúc này nhìn thấy thập phần rõ ràng. Mặc dù thuyền hơi nhỏ, nhưng cũng đủ không gian cho hai người hành sự. Thuyền này mới được trang hoàng lại, khán đài là phụ, làm nơi nam nữ thân mật mới là chính.

Trong ánh đèn sáng ngời, nhục thể Nguyệt Lâm từng mảng nhỏ hiện ra. Đôi nải tử trắng như tuyết, phập phồng vươn thẳng, hai đầu nhũ hoa hồng hồng lộ ra khiến người thèm nhỏ rãi. Đôi chân ngọc ngà sáng bóng dưới ánh đèn. Tiểu phúc nồn nà tràn đầy nhục cảm. Sâu sâu bên dưới là rừng tùng đen mướt, ẩn chứa xuân ý khôn cùng, so với thảo nguyên cũng đâu thua kém. Thẳng cánh giữa hai đùi mờ mờ ảo ảo lại càng dụ người cực điểm. Tiểu Ngưu dù đã từng ném qua nơi thần bí dụ người ấy, nhưng hẳn không hề mất đi hứng thú, mà vẫn đầy khao khát trong giấc mộng trùng trùng này. Phong tình đêm ấy khiến người lưu luyến. Không biết bao nhiêu lần ký ức mềm mại ấm áp ập về trong mộng, thật không ngờ chuyện tốt lại đến trong hoàn cảnh này.

Thân thể khiêu khích ấy khiến Tiểu Ngưu cực độ kích động. Hắn không chậm trễ nhanh chóng thoát bỏ y phục của mình. Vật kia đã ngoạn ý dương cao, cương lên vừa cứng vừa dài, "Đầu rùa" đã hiện xuất với một diện mục dữ tợn như dã thú chực chờ phát nộ. Ông bạn này, tin rằng chẳng có mỹ nữ nào không thích

Ánh mắt Nguyệt Lâm như bị câu dẫn theo. Vừa thấy ông bạn của Tiểu Ngưu, sau khi được Tiểu Ngưu giải huyết đạo liền ngồi phốc dậy, mắt nhìn chăm chú vào tiểu quý hiên ngang cứng ngắc. Nàng như thay đổi thành một người hoàn toàn khác, mê man: "Hảo hài tử, ta muốn, ta muốn, ta muốn cây bồng kia"

Tiểu Ngưu nghe xong cực kỳ mừng rỡ, tiến lại phía giường nằm xuống bên cạnh nàng. Nguyệt Lâm lúc này bị dục hỏa công tâm, tựa như núi lửa bộc phát. Theo bản năng nàng ngã xuống đè trên người Tiểu Ngưu, đám lông mao mềm mại nơi tiểu huyết cọ vào cây nhục bồng của Tiểu Ngưu. Bởi vì không có kinh nghiệm, nên chà sát một hồi mà chưa để "Rùa được vào hang". Nhưng thật ra tiểu huyết đã rất khó chịu, xuân thủy như dòng suối nhỏ chảy đầy nhục bồng

Nguyệt Lâm nóng lòng, nâng mông lên giữ cho nhục bồng nằm trong cửa động, sau đó nhanh chóng hạ mông xuống, đâm ngập một nửa. Nàng a lên một tiếng, vừa sung sướng lại vừa thống khổ. Dù sao nàng cũng là một tân nhân, so với những thiếu phụ đã trải qua tình ái có điểm bất đồng. Chỉ sau vài ngày, nơi đây của nàng đã có thể tương thích với cây bồng tử to lớn của Tiểu Ngưu.

Bị xuân dục ảnh hưởng, nàng chỉ thoáng sửng sốt một chút, lấy hết khí lực đưa toàn bộ phần còn lại tiến vào. Tiểu Ngưu thống khoái, cảm giác nhục bồng bị một trụ thịt ẩm ướt ẩm áp ép chặt, căng thẳng và tuyệt vời vô cùng. Đây là lạc thú vô cùng với đàn bà

May mắn là có xuân thủy bơi trơn, hơn nữa trước kia Nguyệt Lâm cũng đã từng trải qua cây nhục bồng này, bởi vậy thống khổ cũng không quá lớn. Nguyệt Lâm phát tiết ra dục vọng, vừa chuyển động vừa rên rỉ, hai tay mân mê đôi nải tử của mình, không hề ôn nhu như hàng ngày. Lúc này nàng biến thành một báo phụ điên cuồng, trên người Tiểu Ngưu tùy ý nhấp nhô, đủ hình đủ kiểu. Tiểu Ngưu mặc dù hưởng thụ, cũng không khỏi lo lắng, vừa lo động tác của nàng với mình thập phần điên cuồng, có thể khiến nhục bồng bị gãy, lại lo thuyền này cũng không phải là thuyền lớn, không thể đứng vững trong từng đợt sóng trào như vậy.

Nhưng rất nhanh Tiểu Ngưu biết được kết quả, thuyền không có khả năng lật, còn về đoạn thiết bồng kia của Tiểu Ngưu, so với lật thuyền còn khó hơn. Tiểu Ngưu có thể phóng tâm hưởng thụ sự phục vụ của mỹ nữ này. Chỉ thấy trong ánh nến ngời sáng, bồng tử của chính mình bị tiểu huyết màu phấn hồng kia kẹp chặt nuốt lấy, tiến xuất liên tục, xuân thủy dọc theo bồng tử chảy xuống dưới, mặc dù chính mình bị đám lông đen nơi tiểu phúc của nàng che khuất nhưng hẳn vẫn có thể thấy được, hơn nữa đám lông mao này của Nguyệt Lâm cũng lấp lánh sáng suốt, khiêu gợi vô cùng.

Tiểu Ngưu vừa phối hợp với động tác di chuyển lên của Nguyệt Lâm, vừa nói: "Ta có lòng tốt nhưng nàng mê hoặc ta. Nàng luôn luôn mê hoặc ta. Ta mãi mãi thích nàng, luôn luôn muốn nàng. Nàng xinh đẹp như vậy, ta muốn nhìn cũng không nhìn nổi."

Nguyệt Lâm mặc dù thần trí vẫn mê man, nhưng có thể nghe hiểu được điều Tiểu Ngưu đang nói. Nàng trong trạng thái mơ mơ màng màng, vẫn đáp lại: "Người yêu của thiếp, anh bạn của chàng cũng thật là cứng, khiến thiếp vô cùng sung sướng. Thiếp muốn chàng hành hạ đến chết. Tư vị này thật là tuyệt vời, thiếp muốn cả đời này bị chàng khi phụ, thiếp yêu chàng, chàng không được rời thiếp đi".

Những lời nói của nàng trong lúc không ngừng rên rỉ, nói không nên lời, quả thật là mê người. Tiểu Ngưu nghe được cực kỳ vui mừng, quả thật

muốn điên đảo.

Tiểu Ngưu đắc ý cười đáp: "Tốt tốt, chúng ta cả đời chẳng chia ly, ta cả đời đều giữ lấy nàng"

Nguyệt Lâm nói: "Giữ lấy, giữ lấy, thiếp để cho chàng nắm giữ, giữ đến chết mới thôi, như vậy sẽ không còn bị khao khát nữa"

Những dâm thanh như vậy là ngoài ý muốn của Tiểu Ngưu, nhưng cũng rất vừa lòng. Hẳn thầm nghĩ nguyên lai lúc Nguyệt Lâm mê sảng cũng có mặt phóng đảng, mặc dù bị trúng phải xuân dược, nhưng cũng có thể nói, tại đây cũng thể hiện ra biểu hiện chân thật tối thiểu mà không muốn người ngoài biết. Ai dám nói biểu hiện như vậy không phải là thật sự của Nguyệt Lâm? Nhưng biểu hiện như vậy cũng không ảnh hưởng đến hình tượng thực nữ đầy phẩm hạnh của Nguyệt Lâm. Như Tiểu Ngưu, hẳn vừa thích Nguyệt Lâm ở trên giường, vừa thích dáng vẻ Nguyệt Lâm lúc bình thường nồng ấm mà không phạm vào lẽ nghi. Hai loại hình này hợp lại một chỗ mới chính thực là Nguyệt Lâm. Chỉ sợ Nguyệt Lâm lúc thanh tịnh không chịu cùng mình hoan ái, cho dù có hoan ái cũng sẽ không điên cuồng như vậy.

Nằm ngửa trên giường, Tiểu Ngưu đẩy rộng hai tay Nguyệt Lâm ra, vì vậy hai nãi tử tự do chuyển động theo động tác của Nguyệt Lâm, vừa phập phồng vừa run rẩy, giống như đóa hoa đung đưa trong gió thực sự mê người. Tiểu Ngưu chưa bao giờ gặp qua cảnh phong tình như vậy, đúng là lần trước nàng đã ngồi lên nhục bồng của hắn, nhưng mà hai nãi tử cũng không xinh đẹp bằng lúc này.

Tiểu Ngưu nhịn không được, hai tay quơ tới giữ lấy đôi nãi tử phóng đảng, vừa xoa vừa nắn. Chỉ cần đôi tay có thể làm nên động tác gì hắn đều làm. Từ lúc đó Tiểu Ngưu vừa dùng tay mân mê vùng thượng đẳng, vừa tiến xuất nơi hạ biên, nhân sinh thập phần hứng thú. Nguyệt Lâm cũng hết sức hưởng thụ, bên dưới bị cây bồng đâm ngập, ma sát khoái cảm cùng cực,

nãi tử được nam nhân xoa nắn so với tự mình làm còn sung sướng gấp vạn lần.

Hai người hành sự điên cuồng, thật lâu sau, Nguyệt Lâm tiết thân trong tiếng rên rỉ thống khoái. Một dòng nước ấm chảy dọc theo nhục bồng xuống người Tiểu Ngưu. Nguyệt Lâm như người không có xương, chậm rãi úp mặt xuống lồng ngực của Tiểu Ngưu.

Nàng thở hỗn hà hỗn hển, khoái cảm lúc trước thật là mỹ diệu. Tiểu Ngưu thầm nghĩ, nàng thật là khoái hoạt, còn ta thì sao? Đồng thời hẳn cũng nghĩ đến một vấn đề, khi nàng tỉnh lại khôi phục thần trí, hẳn phải giải thích cho nàng như thế nào đây? Nàng có thể theo ta cả đời không? Đúng là chó cắn Lữ Động Tân, nàng có thể không nhận ra lòng người tốt, hoặc giả lòng tốt không được báo đáp.

Lúc này Nguyệt Lâm cơ bản đã bình tĩnh lại, thần trí của nàng dần khôi phục. Nàng khẽ ngẩng đầu lên, mi mịch trở nên rõ ràng hơn. Ngay khi nàng phát hiện ra mình đang ngồi trên người Tiểu Ngưu, tiểu huyết còn đang xiết lấy tiểu huynh đệ của người ta, không khỏi la lên một tiếng xấu hổ nhắm nghiền mắt lại, liền nằm rạp trên người Tiểu Ngưu, thất thanh kêu lên: "Sao lại thế? Ta sao lại cùng với người làm cái việc kia chứ? Giang Nguyệt Lâm ta từ nay đã trở thành đàn bà, từ nay về sau làm thế nào có thể ra ngoài nhìn người khác nữa đây?"

Dù sao ván đã đóng thuyền, đại cục đã định. Tiểu Ngưu cũng không thể nào làm nàng kinh sợ. Tiểu Ngưu nhẹ nhàng vỗ về lưng nàng, kể cho Nguyệt Lâm nghe hết thấy mọi việc từ sau khi Nguyệt Lâm trúng kế. Nàng nghe xong lập tức kinh tâm động phách, ngẩng mặt lên, đôi mắt đen láy thẹn thùng nhìn Tiểu Ngưu hỏi: "Tiểu Ngưu người không gạt ta chứ? Đó đều là sự thật?"

Tiểu Ngưu vẻ mặt rất thành khẩn nói: "Đương nhiên tất cả đều là sự thật. Nếu nàng không tin ta, một ngày nào đó ta tìm lại gã Triệu Khúc Xà cho

nàng, nàng hỏi hẳn tất sẽ rõ mọi việc"

Nguyệt Lâm nghe nói chính mình thoát nạn, chuyển nguy thành an, tất cả đều là Tiểu Ngưu bất kể tính mạng giúp đỡ, không khỏi cực kỳ cảm kích. Hai người vừa tiếp xúc da thịt vừa nói chuyện. Nguyệt Lâm ôn nhu nói: "Tiểu Ngưu à, người đã hai lần cứu ta, ta thật sự không biết phải cảm ơn người như thế nào đây."

Tiểu Ngưu với tay chạm vào mũi nàng, tình không chút hảo ý nói: "Nàng chẳng phải là phương pháp cảm kích ta tốt nhất sao? Ta cực kỳ hài lòng với biện pháp này. Ta đã sớm thích nàng từ lâu rồi. Giang tử tử à, ta đã thích tử tử từ ngày đầu tiên nhìn thấy tử"

Nguyệt Lâm thần sắc chợt tối sầm lại nói: "Tiểu Ngưu à, thật sự xin lỗi người, cho dù ta có muốn dùng biện pháp này báo đáp cho người, cũng không thể cho người tắm thân trong sạch của ta, ta đã bị nam nhân khác làm hoen ố, ta không phải là một cô gái tốt, ta thật bẩn thỉu, không ai thích ta đâu"

Tiểu Ngưu nghe xong, thật lòng muốn kể cho nàng nghe tất cả mọi chuyện, nhưng thật sự không biết nên mở miệng ra như thế nào để có thể tránh hậu quả khôn lường. Vì vậy Tiểu Ngưu trang trọng nói: "Giang tử tử, chuyện trước kia chúng ta đều quên hết đi, nói như vậy chúng ta mới thực sự vui vẻ. Nàng là của ta, từ nay về sau không được nhắc lại việc đó nữa"

Nguyệt Lâm hít sâu một hơi nói: "Được rồi, tạm thời không đề cập đến nữa, ta sẽ đối tốt với chàng, chỉ cần chàng không chê bai ta"

Tiểu Ngưu nhanh chóng nói: "Ta mặc dù không phải là một nam nhân tốt, nhưng ta thề, ta cả đời đều đối xử tốt với nàng, cho nàng được vui vẻ hạnh phúc."

Nguyệt Lâm nghe xong cực kỳ hài lòng, nghĩ mình là tàn hoa bại liễu còn có thể tìm được một nam nhân thật lòng yêu thương mình, đó không

phải là vận khí sao. Nàng quyết tâm chuyển hết tình cảm sang cho Tiểu Ngưu, dù sao chính nàng cũng đã là người của hắn.

Nguyệt Lâm nằm trên người Tiểu Ngưu, ôn nhu nói: "Bây giờ chúng ta đứng dậy nha?"

Cái vật cứng cứng kia vẫn đang ở trong hoa động mềm mại của nàng đã bắt đầu phồng to lên, thật là dễ chịu, khiến nàng muốn đứng dậy mà không được.

Tiểu Ngưu cười nói: "Ta còn chưa có thỏa mãn mà, chúng ta tiếp tục, ta nhất định làm cho nàng ngày mai không thể bước ra khỏi giường". Vừa nói Tiểu Ngưu vừa ôm ngang người nàng. Hắn chắc chắn lần này sẽ cùng nàng điên đảo không quan tâm thuyền có lật hay không. Trãi vào khoái hoạt nam nữ, trong mắt chỉ có vui sướng, há còn bận tâm đến cái gì nữa.

Qua những cố gắng của Tiểu Ngưu, Nguyệt Lâm thoải mái rên lên nhẹ nhàng không thôi, nàng hưng phấn vươn cánh tay ngọc đang rối rĩ ôm lấy cổ Tiểu Ngưu, tỏa ra mùi hương dễ chịu. Lúc này Nguyệt Lâm tịnh không có lấy một chút nét thanh thuần trên mặt, vẻ đầy đặn ý, mị nhãn như tơ kết hợp với đôi môi đỏ mọng, giống một thiếu phụ đầy vẻ xuân tình.

Tiểu Ngưu cũng thích dáng vẻ này của nàng, bộ dạng ấy của nàng đích thực đã in sâu vào trong ấn tượng của hắn.

Tiểu Ngưu thay đổi tư thế, hắn đứng xuống đất, đặt hai chân của Nguyệt Lâm lên vai, khiến cho tiểu huyết của Nguyệt Lâm lộ rõ. Hoa huyết móm ướm đầm, phập phồng tựa như đang hít thở. Bởi vì xuân thủy chảy ra nhiều, hai bên của hoa động sáng lấp lánh ánh nước, đồng thời xuất ra hương thơm nhẹ nhàng, kích thích dục vọng người khác. Động hoa nhàn nhạt, tiểu huyết màu phấn hồng cùng cặp lông măng căng tròn đầy đặn trắng như tuyết đang đung đưa, thật hết sức khiêu động lòng người, khiến Tiểu Ngưu thực muốn cúi đầu xuống cuồng bạo hôn lên đó một phen.

Tiểu Ngưu lại nhìn khuôn mặt Giang Nguyệt Lâm nói: "Giang tỷ tỷ, ta muốn hôn lên đó được không?"

Nguyệt Lâm không nghĩ rằng hắn muốn hôn lên chỗ ấy của nàng, liền dịu dàng gật đầu nói: "Tiểu Ngưu à, đệ muốn thế nào cũng được. Dù sao ta cũng đã là người của đệ, cả đời này cũng chỉ theo đệ mà thôi"

Tiểu Ngưu nghe xong hết sức mừng rỡ, liền ôm lấy bắp đùi của Nguyệt Lâm, nửa ngồi nửa đứng, vừa vuốt ve cặp mông trắng nõn, vừa nhẹ nhàng hôn, liếm lên những địa phương nhạy cảm của Nguyệt Lâm, khiến nàng tưởng chừng muốn điên lên. Nàng vừa mở rộng bắp đùi, vừa rên nhẹ lên: "Thiếp thật sướng quá, chàng khiến thiếp sướng muốn chết quá a a, vào sâu hơn chút nữa..."

Tiểu Ngưu vẫn đang hôn nơi hạ biên của nàng, trêu đùa hoa động. Hai tay nhẹ miết tiểu đậu, nhẹ đưa lưỡi vào trong động huyết, có khi lại dùng răng day nhẹ những chỗ mẫn cảm, khiến tiểu đậu của Nguyệt Lâm tiết ra không biết bao nhiêu xuân thủy. Nàng sống cho tới bây giờ chưa bao giờ trải qua khoái hoạt thế này. Nguyên lai nam nữ lúc lâm trận ngoài những động tác bên ngoài còn có thể tuyệt vời như vậy. Nàng trong lòng hết sức kích động, những mong giờ khắc này mãi mãi không qua.

Vì vậy Nguyệt Lâm nhịn không được kêu lên: "Thiếp thật hạnh phúc, thật tuyệt quá, sung sướng quá, đừng dừng lại, không cần dừng lại đâu, thiếp muốn bay lên đây".

Nàng vừa nói, vừa phối hợp với động tác của Tiểu Ngưu, di chuyển tiểu huyết cùng kiều đồn giúp công tác của Tiểu Ngưu tiến hành thuận lợi hơn.

Tiểu Ngưu một chút cũng không bỏ qua, xuân thủy của nàng chảy ra đều nuốt sạch, khiến cho hạ thể của Nguyệt Lâm trở nên bóng loáng. Huyết vị vừa mới trải qua hai lần mây mưa, mà tịnh không hề dơ dáy. Tiểu Ngưu âu yếm hôn nàng, bản thân cũng cực kỳ hưng phấn, tiểu huynh đệ đã trở nên

cứng ngắc, như rồng như hổ, dáng vẻ hùng tráng như có thể chọc thủng một lỗ trên trời.

Có điều Tiểu Ngưu bây giờ vẫn đang nhẩn nại, không vội tiến công. Thời gian còn dài, dù sao đêm nay hắn cũng không định về ngủ. Hắn muốn Nguyệt Lâm đạt tới hưng phấn tối đa rồi mới chịu xuất thương. Hắn muốn nhìn xuân thủy của nàng chảy ra lai láng, muốn nghe thanh âm nàng rên rỉ. Như vậy mới thỏa mãn được khoái cảm kiêu hãnh của nam nhân.

Tiểu Ngưu liếm ngày càng hứng khởi, ngay cả tiểu cúc hoa của nàng cũng không tha. Tiểu huyết cúc hoa giờ đây đã trở thành một màu đỏ hồng, cũng bởi vì cực kỳ hưng phấn mà phập phù co giãn. Nhục viên giờ đã mở ra rất lớn, Tiểu Ngưu lúc thì lấy lưỡi day từng điểm, hoặc là chuyển nhẹ ra ngoài biên, mỗi một lần day là một lần Nguyệt Lâm a lên một tiếng, mỗi tiếng kêu đều lộ ra sự sung sướng khoái lạc cực kỳ. Tiểu Ngưu nghe xong hài lòng, chuyên tâm chuyển từ tiểu huyết tràn đầy dâm thủy sang chăm sóc tiểu cúc hoa của nàng. Nơi đây quả thực giống như sinh mạng Nguyệt Lâm, tiểu huyết và tiểu cúc hoa đều nhạy cảm giống nhau, Tiểu Ngưu trong lúc vô tình đã phát hiện ra "Tử huyết" của nàng. Nàng vong tình rên hừ hự, trong chốc lát đã đạt đến cao trào lần thứ hai, xuân thủy chảy ra tràn ngập mặt của Tiểu Ngưu

Đợi nàng qua cao trào, Tiểu Ngưu cười nói: "Giang tử tử, nữ nhân đều làm bằng nước à?"

Nguyệt Lâm toàn thân mềm nhũn, hai chân đã trở nên vô lực hạ xuống. Tiểu huynh đệ đã cứng ngắc, tự nhiên cũng không chịu nhẩn nại lâu hơn. Sau khi để Nguyệt Lâm nghỉ ngơi trong chốc lát, Tiểu Ngưu nâng hai chân Nguyệt Lâm lên, tiến đến như cuồng phong.

Cây nhục bỗng cứng rắn mạnh mẽ tiến xuất hoa động, mỗi một lần đến, đều nở rộng miệng hoa động ra, tiến đến sát mép nộn nhục. Mỗi một lần đi sâu vào đều phát ra tiếng động nơi tiểu huyết, hạ thể vang lên những tiếng

bành bạch. Hết thấy những tiếng vang này đều khiến cho Tiểu Ngưu cao hứng, càng thêm có kinh nghiệm, bản lĩnh càng gia tăng.

Mà Nguyệt Lâm cũng bắt đầu cảm thấy nhẹ nhàng thoải mái giống như tơ. Hảo sự này khiến nàng cảm thấy hưng phấn, khuyến khích nhưng cũng đồng thời cảm thấy ngượng ngùng và bất an. Nàng hưởng ứng nhiệt tình, nàng bất chấp lễ pháp, nhưng nàng lại là một cô nương chưa chồng, vẫn còn chút ngập ngừng. Điểm này so ra có khác biệt với Tiểu Ngưu. Tiểu Ngưu chỉ cần có mỹ nữ mà bất chấp hậu quả. Cho dù ngày mai bị xử tử cũng là việc của ngày mai, hôm nay có khoái lạc thì cứ muốn khoái lạc trước đã.

Tiểu Ngưu thập phần thống khoái, lúc thì tiến tới như vũ bão, lúc thì nhẹ nhàng như sương, lúc thì dũng mãnh như lang như sói, lúc lại ôn nhu như cừu như thỏ. Mỗi một cử động đều đem đến cho Nguyệt Lâm vô vàn khoái cảm. Nàng nhất thời trong lòng không còn biết đến ai, chỉ biết có Tiểu Ngưu mà thôi

Tiểu Ngưu không phải là một người đơn giản, hẳn vừa hành động như bình thường, lại một mặt thí nghiệm những động tác do chính mình sáng tạo. Hẳn vốn là nâng hai bắp đùi tách biệt, thì nay đã bắt đầu đưa hai chân đặt lên một bên vai. Như vậy khiến cho đùi ép chặt, bắt đầu canh tác.

Nguyệt Lâm rên lên hừ hự nhưng vẫn bất mãn nói: "Tiểu Ngưu, chàng học được những hoa dạng này từ đâu vậy? Chàng nhất định đã nếm qua không ít nữ nhân rồi"

Tiểu Ngưu một mặt hưởng thụ điểm phúc khi nhục bồng nằm trong động huyết, một mặt thề thốt: "Có trời đất chứng giám, Giang tỷ tỷ, tỷ là nữ nhân đầu tiên của Tiểu Ngưu này"

Giang Nguyệt Lâm đáp lại: "Chỉ sợ là người thứ nhất từ dưới lên thôi".

Vừa nói vừa dùng đôi mắt đẹp liếc nhìn Tiểu Ngưu. Cái liếc mắt này quá thật là mị nhân, phối hợp cùng với đôi nãi tử phập phồng, cùng với thân thể

mềm mại khe run lên, khiến cho Tiểu Ngưu quên cả chính mình.

Dù sao thì tiểu huyết của cô nương này đúng là tuyệt hảo, tất cả mọi ưu điểm đều có. Tiểu Ngưu cảm giác bên trong linh hoạt giống như một bàn tay, theo sự chuyển động của "Cái đầu rùa" mà co bóp, thật không thể miêu tả thành lời.

Nguyệt Lâm cũng là một cô nương thông minh, không cam lòng chịu trận, vừa hưởng thụ nàng vừa rút ra chút kinh nghiệm. Nàng không phải là một cô nương bảo thủ, vì vậy nàng cũng thử thăm dò giáp lộng Tiểu Ngưu. Hai người giống nhau như vậy, bắt đầu có những cảm giác mới.

Tiểu Ngưu chẳng biết qua bao nhiêu lâu, rốt cuộc cũng không kiên trì nổi nữa, phóng xuất hết một lần vào trong người Nguyệt Lâm, khuôn mặt thỏa mãn khôn cùng.

Con thuyền qua khổ cực bây giờ cuối cùng cũng được bình yên. Hai người bước xuống, cẩn thận xử lý hiện trường, trong lúc nhất thời thu dọn, cả hai không nói năng câu nào, chính là đang cố gắng hít thở cho bình tĩnh lại. Chỉ là loại luyến ái này khiến cho ai cũng khó quên. Tiểu Ngưu cũng biết, sau này dù mình có bao nhiêu đàn bà đi chăng nữa, hẳn cũng không thể quên Nguyệt Lâm - nữ nhân đầu tiên của hắn.

Hai người ôm chặt lấy nhau, trong chốc lát ngủ đi. Trải qua một đêm cuồng loạn, bọn họ nghỉ ngơi thanh thản. Khi mở mắt ra đã là ban ngày. Mặc quần áo vào rồi ra ngoài khoang thuyền, chỉ thấy giữa trời nước gợn lăn tăn, những thái dương tối qua đều không thấy đâu.

Lúc này Nguyệt Lâm mới nhìn toàn cảnh, mỉm cười chuyển động nói: "Nguyên lai chúng ta ở trên thuyền nha, ta quên hết cả rồi."

Tiểu Ngưu trêu đùa nàng: "Nếu nói có chuyện tốt này, ta nguyện ý hàng ngày đều ở trên thuyền, không, cả đời ở trên thuyền ta cũng bằng lòng"

Nguyệt Lâm nghe xong then thùng, phát vài cái vào mông Tiểu Ngưu nói: "Đệ thật là không biết xấu hổ, chiếm hết tiện nghi của ta. Ta cảnh cáo đệ, đệ không được kể cho bất kỳ kẻ nào biết. Bằng không, ta sẽ giết đệ".

Nói đến đây Nguyệt Lâm sắc mặt cực kỳ nghiêm túc

Tiểu Ngưu mặc dù biết nàng nói vị tất đã là thật, song vẫn chăm chú nói: "Trời biết, đất biết, tử biết, ta biết"

Nguyệt Lâm a lên một tiếng nói: "Lát nữa đi gặp bọn họ, đệ không cần nói gì cả, chỉ nghe ta nói là được"

Tiểu Ngưu đáp lại: "Biết rồi, Giang tử tử, đại lão bà"

Nguyệt Lâm hừ một tiếng nói: "Cái gì mà đại lão bà, chẳng lẽ ngươi còn muốn có tiểu lão bà sao?"

Tiểu Ngưu cười hắc hắc nói: "Bây giờ thì chưa có, nhưng mà chuyện sau này thì không biết được"

Nguyệt Lâm gắt giọng: "Sau khi có ta rồi, ngươi còn dám hoa tâm để ý đến bất kỳ nữ nhân nào khác, ta sẽ biến ngươi thành thái giám, đem cái đó của ngươi biến thành giống như Triệu Khúc Xà đó"

Tiểu Ngưu thè lưỡi, liền đó che hạ bộ của mình, chậm rãi nói: "Đầu có thể chặt, máu có thể rơi, song tiểu huynh đệ ngàn vạn lần không thể cắt được".

Nguyệt Lâm thấy bộ dạng hoạt kê của hắn như vậy, cũng không nhịn được cười, nhớ lại tối hôm qua tình cảnh cùng hắn thân mật, trong lòng cảm thấy nhu tình vô hạn. Tưởng tượng đến trước đây yêu thương Mạnh Tử Hùng, bây giờ đã có người mới trong lòng, tư vị này thật sự là không thể nói rõ. Chẳng lẽ hết thảy mọi việc đều là số mệnh? Đích thị là ông trời đã an bài.

Tiểu Ngưu vừa cùng Nguyệt Lâm nói chuyện một hồi, vừa thong thả chèo thuyền. Hắn sinh trưởng ở Hàng Châu, đối với sông nước thân thiết vô cùng. Tại thành đó, chỉ cần có người di chuyển là sẽ thấy thuyền. Nguyệt Lâm thấy hắn chèo thuyền thành thục, không khỏi ngỡ ngàng. Nàng vốn là người phương bắc, đối với thủy tính thì hơi sợ hãi.

Sau khi chong thuyền lại gần bờ, chủ thuyền lập tức đi đến. Thấy Tiểu Ngưu vừa mới về, lao nhanh về phía Tiểu Ngưu tức như muốn ói ra. Tiểu Ngưu trừng hai mắt nói: "Thế nào, chẳng phải ta đã trở về sao? Chẳng lẽ ta còn chưa đưa tiền cho người?" Nói đến bạc trên người thật đáng tiếc, khối bạc kia đã tiêu hết từ lâu rồi.

Nguyệt Lâm cười hi hi, từ trên người xuất ra một khối giao cho Tiểu Ngưu. Tiểu Ngưu có tiền trên tay, lập tức khôi phục vẻ đại gia, quát lớn: "Lớn tiếng với ta nữa đi, người tại Kim Lăng lẫn lộn, đã biết ta là ai chưa? Ta chính là nhi tử của thành chủ thành Kim Lăng, chỉ cần ta nói một câu, chẳng những thuyền của người đều chìm xuống sông, ngay cả lão già người cũng đi tìm hà bá".

Nói đoạn xoay người hùng dũng lao đi.

Nguyệt Lâm thấy Tiểu Ngưu làm bộ hào hùng, cảm thấy thập phần buồn cười, nàng vội vàng đuổi theo. Bây giờ nàng không chỉ có một mình mà đã thuộc về một nam nhân rồi.

Nàng biết Tiểu Ngưu có không ít tật, nhưng người này tuyệt đối không phải loại người xấu. Tin rằng chỉ cần nàng trợ giúp cảm hóa hắn, hắn sẽ trở thành một nam tử hán đích thực.

Tiểu Ngưu cùng Nguyệt Lâm trở lại khách điếm, đồng bạn trong khách điếm đều đang sốt ruột. Đặc biệt là Tần Viễn đang ngồi không yên, mặt đầy lo lắng. Vừa thấy bóng Nguyệt Lâm thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên, quả muốn lao tới ôm lấy Nguyệt Lâm nhưng hắn chế trụ lại được. Tưởng tượng

nàng với Tiểu Ngưu ở chung một chỗ qua đêm, hẳn có cảm giác bất an, giường ánh mắt cừu hận nhìn Tiểu Ngưu

Tiểu Ngưu thấy vậy không khỏi cảm khái, tên này quả là đáng thương. Rõ ràng là người ta không thích người, người cần gì phải si tình như vậy. Loài người thật là sinh vật kỳ quái, cứ muốn theo đuổi hết lần này đến lần khác dù khó có thể có được.

Thấy hai người trở lại, Nguyệt Ảnh nắm chặt lấy tay Nguyệt Lâm nói: "Nguyệt Lâm, muội trở về là tốt rồi, hại chúng ta lo lắng cho các người. Chúng ta đi ăn điểm tâm đã".

Nguyệt Lâm sau khi chào hỏi hai vị sư huynh liền cùng mọi người đi ăn điểm tâm. Người tinh ý sẽ thấy Nguyệt Lâm trở nên thập phần xinh đẹp quyến rũ, sắc mặt trắng hồng, hai mắt ướt át long lanh, so với bữa chú còn mê người hơn. Không cần phải nói, đây chính là công lao của Tiểu Ngưu. Nhưng người khác tịnh không biết, trong lòng miên man suy nghĩ không thôi.

Sau khi ăn xong, mọi người vào phòng của Nguyệt Ảnh và Nguyệt Lâm, tự nhiên muốn hỏi về chuyện của hai người lúc tối qua. Nguyệt Lâm đã sớm có chuẩn bị đáp: "Tối hôm qua muội được Tiểu Ngưu từ Triệu gia cứu ra, may mắn được sư huynh cùng sư tỷ hỗ trợ, bằng không tiểu muội cùng Tiểu Ngưu đã hỏng rồi."

Tần Viễn vẻ mặt âm trầm truy vấn: "Sau này thì sao? Các người đi đâu? Tại sao không trở về?"

Nguyệt Lâm dụng mĩ mục nhìn lướt qua Tiểu Ngưu, mỉm cười nói: "Về sau Tiểu Ngưu thấy muội hôn mê bất tỉnh, tìm uội một khách điểm để nghỉ ngơi."

Tần Viễn chỉ tay vào Tiểu Ngưu hỏi: "Muội nghỉ ngơi, còn tiểu tử này thì sao, chẳng lẽ nó nằm ngoài cửa?" Hẳn lo lắng chính là vấn đề hai người

đêm qua rốt cuộc xảy ra chuyện gì không.

Nguyệt Lâm ngượng ngùng nói: "Tiểu Ngưu thấy ta bất tỉnh, ở bên giường chăm ta suốt đêm đến tận sáng lúc ta tỉnh lại. Cái tử kính bát quái kia thật lợi hại, mọi người về sau gặp hãn nên cẩn thận. Không biết cái tử kính đó rốt cuộc là vật thể nào"

Tần Viễn thở phào một hơi, chỉ cần sư muội tối hôm qua không bị tiểu tử này chiếm tiện nghi là tốt rồi. Đây mới chính là điều Tần Viễn quan tâm nhất. Mạnh Tử Hùng mê luyện Nguyệt Ảnh, còn mình yêu thương Nguyệt Lâm, tại Lao Sơn phái đã không còn bí mật. Cái bất đồng chính là Mạnh Tử Hùng hôn ước đã sắp đặt, còn mình đã bị Nguyệt Lâm từ chối tám lần (Phục thẳng này luôn), nhớ tới không khỏi buồn bực. Tưởng tượng Tiểu Ngưu tối hôm qua ôm Nguyệt Lâm trong lòng, Tần Viễn cảm thấy như bị dao cắt, nếu bên cạnh không có ai, hãn nhất định băm Tiểu Ngưu ra thành trăm mảnh nhỏ

Đối với Tần Viễn mà nói, sư muội bị chiếm tiện nghi cũng giống như lão bà của hãn bị người lăng nhục. Lúc này khẩu khí của Tần Viễn không hề giảm xuống, hãn đã quyết, chỉ cần có cơ hội, nhất định phải tiêu trừ Tiểu Ngưu. Tiểu tử này đích thực là tai họa.

Người khác nào có thể biết tâm tư của Tần Viễn. Nguyệt Ảnh quan tâm chính là tử kính kia. Nàng nghe Nguyệt Lâm nói vậy, lại hỏi đến tình huống lúc ấy, đồng thời hỏi việc Tiểu Ngưu xả thân cứu người, không khỏi nhìn hãn bằng ánh mắt tán thưởng vài lần. Nàng vẫn nghĩ vốn dĩ hãn là một tiểu quý, không thể tưởng tượng được trong lúc nguy cấp tiểu mao tử này lại có thể vì Nguyệt Lâm mà không ngại cường bạo, thật là hiếm thấy. Nếu có cái gì thất thổ, ngay cả tính mệnh Tiểu Ngưu đều không được bảo toàn. Tất cả ấn tượng với hãn đều thay đổi.

Nguyệt Ảnh nhìn Mạnh Tử Hùng nói: "Tam sư huynh, huynh nghĩ thế nào về Long Thành Cương"

Mạnh Tử Hùng hừ giọng nói: "Long Thành Cương này đích thực là đệ tử Bắc Hải Băng Vương, lão cũng có điểm lợi hại, cha ta cũng nói qua rồi, chỉ là ta cũng không rõ lắm. Tên tà môn ngoại đạo này cũng chẳng có điểm nào hơn người, chỉ dùng thủ đoạn hạ lưu ám toán mà thôi, bọn chúng chẳng đáng cho ta để mắt. Bọn lão xược này, lần sau gặp lại ta nhất định giết hết bọn chúng".

Hắn vừa nói vừa hậm hực không thôi.

Tiểu Ngưu thấy hắn ngạo khí ngất trời, không khỏi cười thầm. Hắn thầm nghĩ tiểu tử người thật nhặng xị, bốn sự của Long Thành Cương ta đã thấy qua, cho dù lão ta không xài bảo bối cùng người giao thủ, người cũng vị tất thắng được lão.

Nguyệt Ảnh nghe Mạnh Tử Hùng nói xong, chỉ cười lạnh nhạt nói: "Mặc dù bọn chúng là tà môn ngoại đạo, chúng ta từ nay có gặp cũng nên thận trọng một chút. Cần phải suy nghĩ sâu hơn, bằng không chỉ chúng ta chịu thiệt mà thôi".

Nói xong lời này, Nguyệt Ảnh dừng ánh mắt tại khuôn mặt Nguyệt Lâm, tiếp tục nói: "Sư muội à, sáng nay ta cùng sư huynh nhận được bồ câu sư phụ đưa tin."

Nguyệt Lâm nghe nói, nét mặt liền tươi cười hỏi lại: "Sư tỷ à, sư phụ lão gia người nói gì vậy? Máy ngày nay không thấy, ta lúc nào cũng nhớ tới sư phụ lão nhân gia cùng sư mẫu"

Nguyệt Ảnh nhìn Tử Hùng nói: "Tam sư huynh à, huynh nói cho sư muội nghe đi"

Mạnh Tử Hùng vẫy tay ra hiệu nói: "Sư muội, muội hay ta nói cũng có khác gì đâu."

Nói xong hướng về phía Nguyệt Ánh mỉm cười. Điều cười của hắn thật thanh nhã, nhưng trong mắt Tiểu Ngưu lại thấy thập phần ác cảm.

Nguyệt Ánh nói: "Được rồi", liền kể lại tin tức của sư phụ. Nàng chậm rãi nói: "Sư phụ gửi thư nói đến hai việc. Việc thứ nhất là việc của Mặc Long, việc thứ hai là về ngày thượng thọ của sư phụ."

Nguyệt Lâm vỗ tay cười nói: "Không sai, qua mấy ngày nữa là đến đại thọ sáu mươi của sư phụ rồi. Muội muốn tìm cho sư phụ một lễ vật thật tốt."

Nguyệt Ánh gật đầu nói: "Chúng ta là đệ tử đương nhiên phải có hiếu tâm, có điều Mặc Long cũng là việc trọng yếu, chúng ta phải làm cho tốt, nếu không thì không thể yên tâm trở về mừng thọ sư phụ được."

Nguyệt Lâm hỏi: "Mặc Long vẫn không phải đang bị giam sao? Chẳng lẽ nó chạy thoát được?"

Nguyệt Ánh trả lời: "Chạy thoát thì không nhưng sư phụ lo rằng nó sẽ thoát, bảo chúng ta trước khi quay về thì tìm một nơi hợp ý, sau đó trở về bẩm báo với sư phụ một tiếng. Về chuyện Mặc Long, sư phụ nhất định sẽ có quyết định"

Nguyệt Lâm a một tiếng nói: "Hay chúng ta đi đường vòng, nơi đây cách Lạc Dương không xa, chúng ta tiện thể ghé qua đó du ngoạn"

Nguyệt Ánh cười cười nói: "Chỉ cần Mặc Long không có chuyện gì, chúng ta há không có thời gian du ngoạn sao? Còn nữa, sư mẫu muốn gặp chúng ta."

Nguyệt Lâm đứng lên cười nói: "Thật tốt quá, sư mẫu cũng muốn xuống núi à? Người sẽ gặp chúng ta tại đâu vậy?"

Nguyệt Ánh trả lời: "Trong thư nói, khi chúng ta tới phủ Khai Phong, không lâu sau sư mẫu cũng sẽ tới. Khi đó chúng ta vừa thưởng ngoạn, vừa

chuẩn bị lễ vật cho sư phụ"

Nguyệt Lâm vô cùng vui mừng. Khi ánh mắt Nguyệt Lâm chuyển tới khuôn mặt Tiểu Ngưu, hỏi Nguyệt Ảnh: "Sư tỷ à, chúng ta không được phép của người, đã cho Tiểu Ngưu đến Sơn Đông, không biết sư phụ cùng sư mẫu có trách chúng ta không?"

Nguyệt Ảnh liếc mắt nhìn Tiểu Ngưu lạnh lùng nói: "Không thể nào, chúng ta chỉ là đi cùng đường với Tiểu Ngưu. Hắn đi Sơn Đông du ngoạn, chúng ta phải về nhà. Vừa đến Sơn Đông, chúng ta cùng hắn tách biệt, không có liên quan gì cả"

Vừa nghe những lời này, Tiểu Ngưu chỉ than thầm một hơi, mà trong lòng Nguyệt Lâm cũng cảm thấy buồn. Nàng thầm nghĩ, mình đã cùng Tiểu Ngưu như vậy, tiểu tử này rời đi không phải chiếm tiện nghi cho hắn lắm sao? Thân thể mình cũng để hắn chơi đùa rồi. Tiểu tử người muốn ruồng bỏ ta, không có cửa đâu.

Lúc nàng quay đầu nhìn Tiểu Ngưu, Tiểu Ngưu cũng mỉm cười nhìn nàng, không có một chút ý tứ chia lìa. Nguyệt Lâm trong lòng an tâm, tiểu tử này quý kẻ đa đoan, đến lúc đó hắn kiểu gì chẳng nghĩ ra chủ ý, chẳng lẽ hắn bỏ được ta ra đi sao? Hồi tưởng lại cảnh tượng tối hôm qua cực kỳ tuyệt vời, Nguyệt Lâm tự nhiên cảm thấy trong lòng phiêu lãng

Chốc lát, Nguyệt Ảnh bảo: "Sư muội, Tiểu Ngưu, các người nghỉ ngơi đi. Quá trưa chúng ta sẽ xuất phát".

Tiểu Ngưu cùng Nguyệt Lâm đáp ứng một tiếng, sau đó hắn cùng Tử Hùng và Tần Viễn rời khỏi phòng hai nữ nhân.

Tử Hùng đi nhanh tới trước, Tần Viễn chặn trước mặt Tiểu Ngưu, trừng mắt nói: "Tiểu tử, người thức thời thì nên đi trước đi, không được câu dẫn sư muội ta. Nhược bằng không, ta lấy cái mạng nhỏ của người"

Tiểu Ngưu không nghĩ vậy, hắc hắc cười nói: "Tần đại ca, huynh đừng làm ta sợ, lá gan ta rất nhỏ. Ta bảo huynh, cho tới bây giờ ta chưa hề câu dẫn sư muội huynh, tỷ ấy chỉ kết bằng hữu với ta thôi."

Tần Viễn gơ năm tay, cả giận nói: "Người tốt cuộc có đi hay không? Nói không đi, ta lập tức cho người biết tay."

Tiểu Ngưu mỉm môi đáp lại: "Ta đương nhiên phải đi. Vừa đến Sơn Đông, không cần huynh đuổi, ta cũng sẽ đi. Nếu Tiểu Ngưu ta muốn đi, không ai có thể cản ta lại. Trừ phi có người giam giữ ta lại, bằng không không có biện pháp".

Vừa nói ánh mắt vừa nhìn tới phòng của hai nữ nhân

Tần Viễn phì một tiếng nói: "Xú tiểu tử không biết tốt xấu, người tưởng rằng người là ai. Sư muội ta giữ người lại? Người đúng là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga"

Tiểu Ngưu nhìn hắc cười: "Tần đại ca, huynh nói xem lúc này trước mặt Nguyệt Lâm ta với huynh, huynh nói xem chúng ta ai giống cóc hơn?"

Mấy lời này làm Tần Viễn ghen hòng lại, không chờ hắc kịp phản ứng, Tiểu Ngưu đã bước đi rồi. Còn lưu lại một mình Tần Viễn, ngẫm nghĩ một hồi, cuối cùng giậm chân vài cái, cũng đi về phòng của mình.

Trở lại phòng của Tiểu Ngưu, trong lòng không khỏi tự mãn. Tưởng tượng lại bộ dạng tức giận tột cùng của Tần Viễn, không nhịn được cười haha. Hắc cởi giày, leo lên giường, chân trái ở trên giường, chân phải vất lên chân trái, cẳng chân nhàn nhã đưa đưa. Nhắm mắt phảng phất nhớ lại tối qua, cùng Nguyệt Lâm trên giường phiến vân phúc vũ, xuân quang vô hạn, quả thực là tiêu hồn. Thân thể nàng thơm tho, mềm mại, trắng mịn, còn cả âm thanh rên rỉ mê người, ai mà chịu nổi? Đừng nói Tiểu Ngưu, dù là nam nhân nào khác cũng nhịn không nổi sự khêu gợi ấy, trừ phi hắc không phải là nam nhân, trừ phi hắc là thái giám.

Haha, tối qua thu hoạch quá lớn, một là cùng Nguyệt Lâm hoan hảo, hưởng thụ diễm phúc, thứ hai là thu thập Triệu Khúc Xà. Người là hôn trưởng vương bát, dám khi phụ lão bà ta. Biết chưa, tiểu tử, đây là báo ứng cho việc dám khi phụ lão bà ta. Từ nay về sau người dám đối với lão bà ta bất kính, ta liền cắt cái đầu to của người

Chợt nhớ tới sư phụ của Triệu Khúc Xà, lão rùa đen Long Thành Cương, trong lòng thấy run lạnh cả người, chính mình biến đồ đệ của lão thành thái giám, lão bỏ qua làm sao được? Nói không chừng lão cũng sẽ thiến ta. Tiểu Ngưu ta không thể thành thái giám, Không ổn, tốt nhất phải học thành bản lĩnh kinh người, như vậy sẽ không sợ ai tìm đến gây phiền toái

Tiếp theo hẳn lại nghĩ tới vừa rồi bọn họ nhắc tới gì mà Mặc Long và sư nương, trong lòng mờ mịt. Đó là chuyện của môn phái người ta, không quan hệ đến mình. Nhưng việc tốt của Nguyệt Ảnh với Mạnh Tử Hùng ta không đứng nhìn được. Ta phải tính cách gì chia rẽ hai người đó, lúc này trí não Tiểu Ngưu bắt đầu hoạt động.

Trong lúc miên man suy nghĩ, hẳn bất tri bất giác ngủ vùi. Trong lúc ngủ, khóe miệng vẫn mang theo ý cười của tiểu nhân đắc chí.

MA ĐAO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Thối Tiêu

Ăn xong cơm trưa, đoàn người cưỡi ngựa lên đường, rời khỏi Hà Nam. Trên đường đi, Tiểu Ngưu mong chờ được tái hưởng diễm phúc, kết quả làm cho Nguyệt Lâm cẩn thận đề phòng, không để cho hãm lại gần người lần nữa. Nguyệt Lâm nói riêng với Tiểu Ngưu rằng, không phải là nàng không chịu, mà là có nhiều người để ý, để cho người khác phát hiện thì thật không hay. Tiểu Ngưu không thể làm gì khác hơn là chịu đựng dục hỏa, chờ thêm cơ hội.

Chưa đến một ngày, cuối cùng cũng tới Khai Phong. Ăn cơm xong, trời đã tối. Tiểu Ngưu chiếu lệ ở một mình trong phòng, cảm thấy rất hài lòng. Hắn nghĩ thầm, Lao Sơn phái trái lại lại chiếu cố tới ta, khác với những người nghỉ trọ trong thành, chỉ có mình ta là đặc biệt. Xem ra, bọn họ thật sự đã coi ta là khách quý.

Đang tự hí hửng vui mừng, có tiếng gõ cửa truyền đến, mở cửa nhìn ra, chính là Nguyệt Lâm cô nương yêu quý. đọc truyện tại . Tiểu Ngưu vui mừng nhướng đuôi lông mày, vội vàng kéo Nguyệt Lâm tiến vào, không nói gì đóng cửa, còn định gài then lại.

Nguyệt Lâm vừa thấy vậy, khuôn mặt ửng đỏ, sẵn giọng nói: "Tiểu Ngưu, người cài cửa như thế, có thể bị người khác hiểu lầm đấy."

Tiểu Ngưu vừa cười vừa đùa giỡn: "Ta sợ có vài người quấy rầy chúng ta, đóng cửa lại chỉ là an toàn hơn. Dù cho ai có gõ cửa, ta cũng chẳng thèm mở đâu."

Nguyệt Lâm liếc mắt nhìn Tiểu Ngưu, rồi nói: "Ta sợ điều đó không cần thiết, lỡ như sư tỷ ta tới thì sao?"

Tiểu Ngưu vẫn cố cãi: "Có tỷ trong này, dĩ nhiên là ta không mở cửa."

Nguyệt Lâm dùng ngón tay điểm vào trán hấn một cái, nói: "Người đừng có gạt ta, nếu nghe thấy tiếng của sư tỷ ta mà vang lên ngoài cửa, chỉ e rằng kể cả lúc người không động đậy được cũng phải bò dậy chạy tới cửa mở giúp tỷ ấy thôi."

Tiểu Ngưu bắt lấy tay của Nguyệt Lâm rồi hôn lên đó, nói: "Tỷ coi ta là loại gì. Nếu như đổi lại là tỷ ở ngoài cửa, ta mới làm làm vậy."

Rồi ôm Nguyệt Lâm cùng ngồi trên giường.

Tiểu Ngưu ôm Nguyệt Lâm một hồi, hít vào mùi hương của nàng, cảm giác thật sáng khoái, lên tiếng hỏi: "Giang tỷ tỷ, có phải tỷ vì nhớ ta mà đến phòng tìm ta?"

Nguyệt Lâm mỉm cười: "Có chuyện đó sao, ta chỉ là đến để xem phòng của người có gọn gàng không. Nếu không, ta sẽ gọi tiểu nhị dọn dẹp lần nữa. "

Tiểu Ngưu nắm chặt tay nàng, nói: "Tỷ quan tâm đến ta. Có thể lấy được tỷ làm vợ, thật sự là lão thiên tốt với ta."

Nguyệt Lâm nhấn mạnh lại: "Người đừng sớm đắc ý, chúng ta chưa thành hôn. Hơn nữa đừng trông vào chúng ta đã như vậy với nhau mà mừng, nếu người không tốt với ta, ta có thể không đồng ý lấy người."

Tiểu Ngưu cười cười nói: "Làm sao ta có thể không tốt với tỷ? Ta không tốt với tỷ, thì còn có thể tốt với ai?"

Không đợi nàng ta lên tiếng, hắn nói tiếp: "Giang tử tử, hôm đó mọi người nói về Mặc Long là con gì vậy? Ta nghe mà chẳng hiểu."

Nguyệt Lâm hồi đáp: "Người không phải là người của môn phái ta, dĩ nhiên không thể hiểu."

Tiểu Ngưu vẫn tiếp tục cười: "Ta thật sự muốn biết, nếu tử có thể thì nói cho ta nghe đi."

Nguyệt Lâm nhẹ nhàng đẩy cánh tay của Tiểu Ngưu ra, đáp: "Bị người ôm đến thở không được, ta còn biết nói sao nữa. Tên vô lại nhà ngươi, không biết tương lai còn cường ép bao nhiêu cô nương nữa."

Tiểu Ngưu cười hắc hắc đáp: "Chuyện quá xa xôi chúng ta không nói nữa, hãy nói về chuyện Mặc Long đã."

Nguyệt Lâm ừ một tiếng rồi nói: "Nói cho người nghe cũng không sao, dù gì cũng chẳng phải bí mật, nhiều người cũng biết rồi."

Sau đó Nguyệt Lâm liếc nhìn Tiểu Ngưu một cái rồi tiếp tục: "Chuyện này đã xảy ra mười năm. Ngày đó tại Tây Vực Ngưu Vương cưới tọa kỵ của y tới Lư Sơn để tìm sư phụ ta. Khi gặp được người, y nói là đã luyện thành công cái gọi là 'Liệt Hỏa Phi Diễm', muốn cùng sư phụ so tài cao thấp. Sư phụ thường đối với tà phái thì bất lưỡng lập. Mặc dù người không thích đánh nhau, chỉ thích hòa bình, nhưng trong lòng thật sự căm ghét chúng, dĩ nhiên không nhượng bộ nên đã nhận lời thách đấu."

Tiểu Ngưu nghe nhắc đến 'Liệt Hỏa Phi Diễm', biết rằng đây chính là công phu Hắc Hùng quái đã sử dụng. Loại công phu này do chủ nhân y sáng tạo ra, việc này cũng thật dễ hiểu.

Nguyệt Lâm lại nói tiếp: "Sư phụ phải dùng 'Tam muội chân hỏa' để đối phó với y. Nhưng trước khi động thủ, Ngưu Vương đã đề nghị, đôi bên đem đồ vật trọng yếu bên mình ra đánh cược. Người liền đưa ra vũ khí sử dụng

khi mới xuất đạo là Hàng Ma Dao và Hàng Ma Kiếm - vũ khí hiện giờ của sư huynh và sư tỷ ta. Nếu thua cuộc thì đao và kiếm sẽ lọt vào tay của Ngưu Vương, rồi mới hỏi ngược lại vật đánh cuộc của y, y liền mang tọng kỵ của mình ra đánh cược, đó chính là Mặc Long."

Tiểu Ngưu kêu a một tiếng, hiểu ra mọi việc, liền nói: "Ta hiểu rồi, thì ra Mặc Long chính là một con ngựa, là ngựa cho người ta cưỡi. Ta còn tưởng nó là một con mèo con hay chó con gì đó nữa chứ."

Nguyệt Lâm mỉm cười: "Tiểu Ngưu à, người đừng nghĩ mình thông minh, người nói sai rồi. Mặc Long căn bản không phải là loài ngựa, cũng không phải là mèo con, chó con gì cả, mà nó là một loại quái thú. Người cứ thử nghĩ xem, thân phận của Ngưu vương thế nào, kẻ có máu mặt như y lại chịu cưỡi một con ngựa mà tới sao?"

Tiểu Ngưu cười hắc hắc mấy tiếng rồi nói: "Tỷ đừng quá đặc ý, bất quá là tỷ đã được lệnh sư giải thích cho biết từ trước thôi, nhưng kết quả trận đấu đó thế nào?"

Nguyệt Lâm nói: "Trải qua ba ngày ba đêm kịch chiến, cuối cùng thì sư phụ thắng được một chiêu, kích bại Ngưu Vương. Y rất giữ chữ tín, giao ra Mặc Long cho người. Lão nhân gia cũng không từ chối, liền thu nhận nó. Sau khi quan sát con quái thú, sư phụ đã phát hiện nó không đơn giản chỉ là vật cưỡi. Nó có bản lĩnh rất thần kỳ, một là có thể quạt gió, hai là có thể hấp thu và phun nước, ba là có thể nhịn đói trong vài tháng mà chỉ cần ăn một chút ít, bốn là có thể nói được tiếng người."

Tiểu Ngưu nghe vậy thì cảm thấy rất hứng thú, trong lòng tự nhủ, con vật này cũng nói chuyện được sao, chắc cũng không khác Hắc Hùng quái bao nhiêu. Hắc Hùng quái không phải là người mà vẫn có thể nói chuyện? Con quái thú này nhất định là rất thú vị, nếu có cơ hội cũng phải đi xem thử coi sao

Tiểu Ngưu hỏi: "Sư phụ tỷ được một món bảo bối như vậy, hẳn là rất cao hứng, có phải đã dùng nó để làm tọa kỵ rồi không?"

Nguyệt Lâm giải thích: "Lúc bấy giờ sư phụ cho rằng có thể cười nó như là cười ngựa vậy thôi, nhưng không ngờ quái thú đó hoàn toàn không để cho sư phụ cười lên nó. Hễ ai định cười lên nó thì nó lập tức bộc phát thú tính. Sư phụ nhất thời không biết xử lý thế nào, liền giam nó lại. Nhưng con vật đó gọi gió dẫn nước đánh sập cửa mà chạy, sư phụ phát nộ nên khi bắt được nó liền đưa về giam giữ tại Khai Phong. Lần này, giam cầm rất nghiêm mật, lại thêm đạo phù chấn yểm, giờ đây Mặc Long cũng đã thuần đi nhiều rồi."

Tiểu Ngưu không hiểu, vội hỏi: "Tại sao sư phụ tỷ phải đưa nó về giam ở Khai Phong? Không thể giam ở gần Lao Sơn hay sao? "

Nguyệt Lâm nói: "Sư phụ hẳn là có tính toán của người. Con Mặc Long đó có thể hút và phun ra nước, có thể gây hại cũng có thể làm việc tốt. Người nghĩ xem, Hoàng Hà thường có thiên tai, khiến cho bách tính ở đấy khốn khổ vô cùng. Nếu như biết tận dụng Mặc Long, lúc có thủy tai, sức nước Hoàng Hà đang mãnh liệt, thì hút hết vào, vậy thì tai biến đó sẽ có thể giải trừ được. Rồi gặp lúc hạn hán, cho Mặc Long nhả nước ra sông, như vậy chẳng phải là Mặc Long sẽ trở thành công thần hay sao?"

Tiểu Ngưu bây giờ đã hiểu, lại hỏi tiếp: "Vậy Mặc Long được giam giữ ở nơi nào tại Khai Phong? Có ai canh giữ nó không?"

Nguyệt Lâm đáp: "Gia sư nhốt nó tại một ngôi miếu nằm bên ngoài Khai Phong thành. Người bình thường tới đó cũng vô dụng, vì căn bản là sẽ không có ai tìm được cửa vào địa lao. Ngoài sư phụ và bọn ta ra, không ai có thể biết được."

Nói xong thì thần sắc lộ vẻ đắc ý.

Tiểu Ngưu hơi chu mỏ lên, nói: "Con quái thú đó và ta không có quan hệ gì, ta cũng chẳng cứu nó làm gì."

Nguyệt Lâm cười nói: "Đúng vậy. Kẻ nào phóng xuất Mặc Long, thì kẻ đó là tội nhân. Nay tâm tình con quái thú đó không được tốt, nếu nó mà ra ngoài được, không biết sẽ có bao nhiêu người phải chịu bất hạnh."

Tiểu Ngưu cũng hỏi lại: "Lão sư phụ là người thế nào? Có thể tiếp cận được hay không."

Nguyệt Lâm chớp mắt hỏi lại: "Người nói vậy là có ý gì, người muốn tiếp cận người sao?"

Tiểu Ngưu mỉm cười nói: "Ta chẳng có bản lãnh gì, tiền đồ thực tối tăm nên muốn tìm một vị sư phụ học lấy chút bản lãnh, như vậy sẽ không còn bị người khác coi thường nữa."

Nguyệt Lâm nghe vậy mỉm cười, nói: "Tài hạ độc với công phu chạy trốn của người cũng khá lắm mà...Chỉ dựa vào hai năng lực này người cũng có thể dọc ngang trên giang hồ đầy hỗn loạn rồi."

Tiểu Ngưu khẽ thở dài nói: "Nhưng ta không muốn cả đời làm một tên trộm vặt, ta muốn trở thành đại nhân vật chân chính như các người kia."

Nguyệt Lâm khiêm nhường đáp: "Bọn ta không phải là đại nhân vật nhưng sư phụ ta thì đúng."

Tiểu Ngưu khẩn khoản nói: "Ta muốn bái ông ấy làm sư phụ tử có thể giúp ta được không?"

Nguyệt Lâm a lên một tiếng, song nhãn phát quang, ước lượng nhìn trên dưới Tiểu Ngưu. Tiểu Ngưu bị nhìn đến ngơ ngẩn hỏi: "Giang tử tử, tử không nhận ra ta sao? Tử nhìn vậy khiến ta ngại quá."

Nguyệt Lâm ngạc nhiên nói: "Thực tưởng không thể nghĩ rằng người cũng có hùng tâm tráng chí như vậy, nghe được lời này của người, xem ra cũng giống một nam tử hán lâm."

Tiểu Ngưu nhấn mạnh: "Ta trước nay vốn đã là một nam tử hán."

Nguyệt Lâm đôi môi đỏ khê cong lên, nói: "Người chắc chắn chứ?"

Tiểu Ngưu nắm chặt ngọc thủ Nguyệt Lâm hỏi: "Mà tính khí sư phụ tỷ ra sao, ông ấy có thể nhận ta làm đệ tử không?"

Nguyệt Lâm nhìn Tiểu Ngưu nói: "Sư phụ ta là người thiện lương lại điềm đạm. Mấy đồ đệ chúng ta đều do sư phụ nuôi lớn. Sư phụ giống như phụ thân của chúng ta vậy. Người ghét ác như thù, chính khí凛 nhiên, được mọi người tôn xưng là 'Nhất đại tông sư'. Nếu người có thể trở thành đồ đệ của người thì đúng là phúc phận mấy đời."

Tiểu Ngưu hồi hộp nói: "Ta có hy vọng trở thành đồ đệ của ông ấy không?"

Nguyệt Lâm lại nói: "Khó lắm."

Tiểu Ngưu khê nhú mày: "Nói vậy là sao?"

Nguyệt Lâm hồi đáp: "Sư phụ ta cả đời chỉ thu năm đồ đệ là chúng ta, nhưng cũng chưa mãn ý, bảo rằng bọn ta không ai có thể vượt qua bản lĩnh của người. Tương lai chỉ sợ không thể đưa bốn môn phát dương quang đại. Người nói đây cũng là số mệnh, cả đời sẽ không thu thêm một đồ đệ nào nữa."

Tiểu Ngưu nghe vậy vô cùng lo lắng, ngồi dậy nắm tay nàng nói: "Thật sao, nếu vậy sau này chúng ta khó mà ở cùng nhau được. Sư phụ nàng liệu có đồng ý gả nàng cho ta không?"

Nguyệt Lâm khuôn mặt buồn bã nói: "Điều này sợ còn khó hơn."

Tiểu Ngưu đi một vòng trong phòng, nói: "Làm thế nào cho tốt đây? Ta muốn bá sư ngoại trừ học bốn sự, mục đích khác là vì muốn ở bên cạnh nàng. Duyên phận chúng ta chẳng lẽ lại như thế này? Ta thực không cam tâm."

Nguyệt Lâm nghe vậy rất cảm động, tiến đến nắm tay Tiểu Ngưu, nghĩ một lúc rồi nói: "Người đừng quá bi quan, chúng ta còn có hi vọng."

Tiểu Ngưu liền cười hỏi lại: "Hi vọng ở đâu?"

Nguyệt Lâm trả lời: "Hi vọng là nhờ vào sư mẫu."

Tiểu Ngưu tiếp lời: "Sư mẫu tử?"

Trong lòng nghĩ, người đàn bà đã luống tuổi liệu có bản lĩnh gì để làm Trùng Hư thay đổi chủ ý? Nếu quả thật như vậy ta thật nghiêng đầu bá phục.

Tiểu Ngưu vừa cười vừa hỏi: "Sư mẫu tử có bản lĩnh vậy sao?"

Nguyệt Lâm nghiêng đầu ngạo nghễ đáp: "Còn phải hỏi? Sư mẫu ta đâu chỉ có bản lĩnh đó. Bà thật sự có thực lực. Tất cả các đại nhân vật sư phụ ta đều không để vào mắt, chỉ nghe lời mỗi một mình sư mẫu thôi."

Tiểu Ngưu lại hỏi tiếp: "Sư mẫu chẳng lẽ còn lợi hại hơn sư phụ tử? Nếu không, làm sao sư phụ tử chịu nghe lời bà."

Nguyệt Lâm trả lời: "Một thân bản lĩnh của sư mẫu là đều do sư phụ ta dạy cho, quả thực không có khả năng cùng sư phụ đối kháng. Với tính tình của sư phụ ta, trừ sư mẫu ra chẳng ai thuyết phục được. Khuôn mặt của sư phụ vốn rất nghiêm khắc giống như có một làn mây đen bao phủ, nhưng sư

mẫu chỉ cần nói mấy câu liền khiến sư phụ mặt mày hớn hở, mây đen đầy trời cũng đều tan biến hết."

Tiểu Ngưu cười hắc hắc nói: "Còn phải nói? Từ xưa đến nay đều là 'Anh hùng khó qua ải mỹ nhân', sư phụ tỷ chắc cũng không phải ngoại lệ"

Nguyệt Lâm mỉm cười: "Lời người nói cũng không sai, thật ra thì sư phụ ta cũng cũng rất yêu thương sư mẫu."

Tiểu Ngưu gãi đầu nói tiếp: "Sư phụ tỷ năm nay cũng đã đại thọ sáu mươi tuổi, theo đó sư mẫu có ít tuổi hơn cũng nhất định không còn trẻ. Mà cho dù lúc trẻ có xinh đẹp bao nhiêu thì vào tuổi này cũng không còn hấp dẫn nữa. Nhưng xem ra vẫn có thể làm sư phụ tỷ mê đắm."

Nguyệt Lâm bật cười, cốc nhẹ đầu Tiểu Ngưu, cười hì hì nói: "Người thì biết gì, người nghĩ rằng sư mẫu ta là một bà già tóc bạc ư?"

Tiểu Ngưu chấp hai tay lại nói: "Không phải là bà già tóc bạc, chẳng lẽ là thiếu phụ mới kết hôn? Không thể. Mạnh Tử Hùng lớn như vậy rồi, mẹ của y cho dù giữ gìn thế nào cũng khó mà hấp dẫn nổi, càng không thể nói sư mẫu tỷ xinh đẹp trẻ trung như tỷ được."

Nguyệt Lâm hé miệng cười: "Tiểu Ngưu, người lại hấp tấp suy đoán nhầm rồi, để ta từ từ kể cho người nghe. Trước tiên, ta nói cho người hay, sư mẫu ta không phải là mẹ ruột của tam sư huynh."

Tiểu Ngưu gật gật đầu đáp: "Là mẹ kế, tự nhiên là tuổi tác vẫn còn rất trẻ."

Nguyệt Lâm tiếp lời: "Thứ đến, tuổi của sư mẫu ta còn trẻ hơn sư phụ ta rất nhiều."

Tiểu Ngưu phỏng đoán: "Sư phụ nàng 60 tuổi, sư mẫu nàng 40 tuổi, có phải vậy không? Nữ nhân bốn mươi tuổi nếu chăm chút cẩn thận, thì vẻ

ngoài cũng không đến nỗi khó coi lắm."

Nguyệt Lâm lại cười, đáp: "Người lại đoán sai rồi, sư mẫu ta năm nay còn chưa đến ba mươi tuổi, nét xinh đẹp mê người so với sư tỷ ta cũng chẳng kém là bao. "

Tiểu Ngưu nghe xong lập tức kêu lên một tiếng: "Không phải chứ, còn trẻ như vậy sao lại gả cho sư phụ nàng?"

Trong lòng la to, không thể được, tuyệt đối không thể, lão trâu già lại đi gặm cỏ non, đúng là bông hoa nhài cắm bãi phân trâu mà.

Nguyệt Lâm đành đành: "Có gì kỳ quái đâu? Hiện tại nam nhân thích tiểu nữ nhân trẻ tuổi rất nhiều. Chỉ có người là không biết thôi, ta chẳng đã nói cái miệng người nhất định sẽ há hốc ra mà."

Tiểu Ngưu mở to hai mắt nhìn Nguyệt Lâm hỏi: "Tỷ đừng nói với ta, sư mẫu thương yêu tỷ nhất nha?"

Nguyệt Lâm lắc đầu nói: "Người sư mẫu yêu thương nhất không phải ta, mà là sư tỷ ta."

Tiểu Ngưu khẽ gật đầu thắc mắc: "Sao lại thế? Ta cũng nhận thấy, trong mấy sư huynh muội bọn tỷ, dường như Nguyệt Ảnh tỷ tỷ có tiếng nói quyết định. Nếu luận về thứ bậc, lẽ ra người có quyền định đoạt phải là Tần Viên mới đúng."

Nguyệt Lâm cười đáp: "Người quan sát thật cẩn thận, không sai, nói về thứ bậc thì chưa đến lượt sư tỷ, nhưng tỷ ấy là con dâu tương lai của sư phụ, lại là cháu ruột gọi sư mẫu là dì. Nói vậy người đã hiểu chưa?"

Tiểu Ngưu "A" lên một tiếng: "Tỷ nói sư mẫu tỷ là thân di của Đàm Nguyệt Ảnh?"

Nguyệt Lâm đáp lời: "Không sai, năm đó sư mẫu cùng sư tỷ bởi vì quê nhà gặp nạn mà mất chỗ nương thân. Sau này nhờ người giới thiệu mà tìm đến chỗ sư phụ ta, sư phụ tâm tính thiện lương nên đã lưu giữ bọn họ, sau đó thì sư mẫu gả cho sư phụ, Đàm Nguyệt Ảnh cũng trở thành đồ đệ của sư phụ."

Tiểu Ngưu cuối cùng cũng minh bạch mọi sự, hăn nghĩ đến một vấn đề, bèn hỏi: "Sư mẫu tỷ thực sự rất hấp dẫn phải không?"

Nguyệt Lâm khẳng định hồi đáp: "Đó là điều đương nhiên, người đã thấy sư tỷ ta rồi, người thấy thế nào?"

Tiểu Ngưu cười thô lỗ: "Điều đó cũng cần ta phải nói hay sao."

Nguyệt Lâm nhẹ nhàng đáp: "Sư mẫu không kém sư tỷ bao nhiêu, đáng người so với sư tỷ có thể nói là hoàn hảo hơn."

Tiểu Ngưu nhếch miệng cười: "Ta thực sự một điểm cũng không tin. Chẳng lẽ bà ấy còn quyến rũ hơn tỷ?"

Nguyệt Lâm nghiêm chỉnh nói: "Ta không thể sánh được với sư mẫu."

Tiểu Ngưu hôn lên mặt Nguyệt Lâm, nói: "Tỷ dám chắc sư mẫu tỷ đã là đẹp nhất chứ?"

Nói điều này xong, trên mặt Tiểu Ngưu hiện ra tia sắc ý.

Nguyệt Lâm không trách hăn, nghĩ rồi đáp lại: "Sư mẫu ta trên dưới đều hấp dẫn, vòng eo thon nhỏ. Đặc biệt là bộ ngực rất hoàn hảo, vừa lớn vừa căng, không hề khiếm khuyết. Mỗi lần chúng ta tắm cùng nhau, cứ nhìn đến đó là ta lại ngẩn người."

Nói dứt lời nét mặt liền ửng hồng.

Nghe thấy thế khiến nước rãi của Tiểu Ngưu chảy ròng ròng, tay cũng đặt lên ngực của Nguyệt Lâm, cảm thấy nó thực mềm mại, miệng nói: "Tỷ là một nữ hài tử, đồng tính thì không hấp dẫn đâu nha."

Nguyệt Lâm bị ma thủ của Tiểu Ngưu loạn động khiến hơi thở trở nên gấp gáp, vừa đẩy tay hăn ra, vừa nói: "Nam nhân nữ nhân cũng đều như nhau, nhìn thấy những sự vật đẹp đẽ thì đều mê mẩn. Mỗi lần ta nhìn thấy ngực của sư mẫu, đều muốn dùng tay để chạm vào, nhưng rốt cuộc là không dám."

Nghe Nguyệt Lâm miêu tả, Tiểu Ngưu thực sự cảm thấy hứng thú, sắc tâm cũng nổi lên. Một tay hăn xoa nắn ngực nàng, một tay đồng thời lần mò xuống phía dưới, nói: "Giang tỷ tỷ, chúng ta đã mấy ngày chưa làm chuyện ấy, hiện giờ ta muốn cùng tỷ khoái hoạt một phen."

Nguyệt Lâm bị Tiểu Ngưu luồn tay xuống eo, liền la lên: "Chỉ sợ bọn họ đến bất ngờ, nếu để mọi người phát hiện thì ta còn mặt mũi nào để gặp người khác chứ."

Tiểu Ngưu vẫn hôn lên mặt Nguyệt Lâm, dỗ dành: "Giang tỷ tỷ, đừng sợ, chúng ta cẩn thận một chút, làm vài lần cho thư thái là được. Cửa không cần khoá, cũng chẳng ai đến làm phiền đâu".

Vừa nói lại vừa hôn lên cánh môi hồng của nàng, hai tay bắt đầu ngo nguậy.

Nguyệt Lâm định lên tiếng cự lại thì bị nụ hôn ngăn cản, mặc dù thân trên cảm thấy mê mẩn, nhưng cũng không dám kêu to. Cái loại tư vị thâm hoan này vừa tuyệt diệu vừa khẩn trương, lại mang đến cho người ta dư vị vô cùng.

Tiểu Ngưu cảm thấy hứng khởi, gỡ bỏ y phục trên người Nguyệt Lâm, lần tay tiến tới, giờ trò xấu xa trên ngực nàng, nhào nặn, niết lộn nãi đầu khả ái ấy.

Nguyệt Lâm bản năng bắt đầu kháng cự, kêu khê: "Tiểu Ngưu, cái đồ sắc lang này, lần trước dám sờ nắn ngực ta, ta còn chưa tìm người tính sổ nữa"

Tiểu Ngưu cười hắc hắc: "Còn kịp tìm lều chướng sao, tỷ thống khoái còn chẳng kịp nữa là. Hai ta đã là một đôi, cũng mấy lần cùng nhau rồi, tỷ cũng đâu có phản đối gì." Vừa nói vừa điên cuồng hôn Nguyệt Lâm.

Đoạn này tên Tiểu Ngưu chơi chữ.

Nguyệt Lâm nói 账 (Trưởng) tức là "Tính sổ" (Thanh toán nợ nần do người xxx ta) nhưng hãn lại dùng một từ "Trưởng" (帐) khác đồng âm, có nghĩa là "Lều vải", cái nghĩa câu của Nguyệt Lâm thành "Lần trước dám sờ nắn ngực ta, lúc đó ta còn chưa kịp tìm một cái lều để người làm việc cho kín đáo nữa".

Do vậy mới có câu trả lời rất "Cường tình đoạt lý" của Tiểu Ngưu như trên.

Hãn vừa liếm vừa hôn mãnh liệt đôi môi đỏ mọng của nàng, trong chốc lát đã tiến nhập đầu lưỡi vào trong miệng nàng, khuấy động đầu lưỡi thơm tho của nàng. Hai tay cũng không có nhàn rỗi, một tay vuốt ve bầu ngực, một tay mò xuống giữa hai đùi. Đặc biệt là bàn tay phía dưới, dù cách qua lần vải mỏng vẫn khiến cho Nguyệt Lâm cảm thấy ngứa ngáy, tiểu huyết đã ướt đầm nước. Mấy ngày không làm chuyện đó khiến Nguyệt Lâm cũng không kém phần khao khát.

Tiểu Ngưu vẫn tiếp tục hôn, đưa lưỡi vào thật sâu. Nguyệt Lâm sao có thể buông tha cho hãn, cái lưỡi thơm tho cũng theo đến, hai lưỡi đã bắt đầu liếm ra ngoài miệng. Bàn tay Tiểu Ngưu cũng đã đột phá, thọc vào trong quần Nguyệt Lâm, tiến vào khố hạ, tận tình trêu đùa tiểu huyết trên lớp lông mượt như nhung, khiến Nguyệt Lâm không thể tiếp tục kìm nén.

Ngay khi Tiểu Ngưu đùa nghịch Nguyệt Lâm đến nỗi tai nàng đỏ ửng, hăn thở gấp gáp: "Nguyệt Lâm tử, chúng ta bắt đầu nha".

Nguyệt Lâm ừ một tiếng, chuẩn bị cời y phục

Tiểu Ngưu nghĩ trong phòng này cũng không được an toàn, liền bảo: "Hay là nghe theo tử, chúng ta không cần cời hết."

Nguyệt Lâm ngược đôi mắt ướm át mị hoặc nhìn Tiểu Ngưu hỏi: "Không cời y phục, chúng ta làm chuyện đó thế nào?"

Tiểu Ngưu nhớ tới cấu tư thế, tư thế đó dù không đẹp mắt nhưng rất thực dụng. Vì vậy hăn liền đáp: "Ta đã có chủ ý, tử cứ nghe theo lời ta là được"

Nguyệt Lâm cũng không biết hăn có chủ ý gì, nhưng vừa có thể an toàn, lại có thể được khoái hoạt, đương nhiên là vui vẻ nghe theo. Dù sao hai người cũng đã từng làm chuyện đó với nhau rồi.

Tiểu Ngưu uốn cong eo của Nguyệt Lâm, đặt hai tay của nàng chống trên bàn, tự mình vén cao áo nàng lên rồi kéo trễ quần nàng xuống tới đùi, kiêu đồn trắng nõn lộ ra cùng tiểu huyết. Tự hăn cũng đào xuất tiểu huynh đệ, từ phía sau nàng đâm tới.

Trước khi hành động, Tiểu Ngưu uốn cong eo Nguyệt Lâm, khiến đại kiêu đồn trắng mịn của nàng lộ ra toàn bộ, nhếch cao lên. Nguyệt Lâm then vô cùng nói: "Tiểu Ngưu à, tư thế này khiến ta then muốn chết"

Tiểu Ngưu lại vỗ về: "Trong chốc lát tử sẽ biết cái hay của tư thế này."

Nguyệt Lâm liền truy vấn: "Người làm sao biết được, chẳng lẽ người đã từng thử với nữ nhân khác? Người còn dám nói với ta rằng ta là nữ nhân đầu tiên của người, hừ, sau này ta nhất định phải theo dõi người mới được, nếu để ta phát hiện ra người còn có nữ nhân khác, ta nhất định sẽ giết chết ả."

Tiểu Ngưu hắc hắc cười nói: "Nàng không cần nghi thần nghi quỷ, nàng chính thực là nữ nhân đầu tiên của ta. Ta nói tư thế này tốt, đương nhiên là bằng tưởng tượng thôi".

Vừa nói vừa đặt nàng ngồi xổm xuống, cẩn thận quan sát kiêu đồn đang nhếch lên của nàng.

Kiêu đồn của Nguyệt Lâm mặc dù không to, không phì mĩ, nhưng thật tròn trịa, săn chắc, trắng như lụa, sáng như sứ, mềm mại như kem, sờ vào cảm giác rất dễ chịu (Chưa thấy tác giả nào so sánh móng con gái thế này luôn). Bởi vì kiêu đồn nhếch lên, liền lộ ra khu vực bí ẩn nhất của nữ nhân. Lớp mao nhung nơi tiểu huyết màu phấn hồng ánh thủy quang lóng lánh, tiểu cúc hoa cũng bởi vì thẹn thùng nên đã co rút lại. Ở giữa hai tiểu động là một tiểu hồng trĩ nhỏ như kim, nếu không nhìn kỹ sẽ không phát hiện ra. Tiểu Ngưu nhìn thấy thì hoan hỉ vô cùng.

Hắn đẩy đồn bộ của Nguyệt Lâm sang một bên, bắt đầu dùng đầu lưỡi liếm nhẹ tiểu hồng trĩ, khiến Nguyệt Lâm rên lên hừ hự: "Tiểu Ngưu à, người sao có thể liếm ta, ta rất sợ chiêu này của người. Người khiến ta quá thực muốn nổi điên lên"

Tiểu Ngưu cười ha ha nói: "Giang tử tử, ta đúng là muốn nàng phát điên lên, nổi điên đi, như vậy ta mới thích".

Vừa nói hắn vừa hôn lên tiểu cúc hoa với tất cả sự khoái trá, càng khiến Nguyệt Lâm khó có thể chịu được. Sau đó lại bắt đầu đảo qua tiểu huyết, trong khi một tay giữ lấy cúc hoa, sau đó day day nó khiến Nguyệt Lâm muốn hét to lên. Tư vị này quá tuyệt vời, quá hấp dẫn, chẳng trách nữ nhân nào cũng muốn làm tân nương tử. Bí mật nguyên lai là ở đây.

Tiểu Ngưu liếm đến nỗi Nguyệt Lâm chịu không nổi nữa, eo mông quần quai không ngừng, miệng phát ra những âm thanh mê người, song lại không dám rên rỉ nhiệt tình. Tiểu Ngưu cũng không muốn hành hạ nàng lâu hơn,

ngẩng đầu lên, đứng thẳng người dậy, nắm lấy cây đại bồng của mình nhằm hướng tiểu huyết ướm đầm đìa vào.

Chiếc bồng to lớn cứng đờ được xuân thủy bơi trơn rất cuộc cũng thuận lợi tiến vào, khiến Nguyệt Lâm phát ra những tiếng rên hưng phấn, tràn ngập nhiệt tình và mê mị, khiến Tiểu Ngưu cực kỳ thống khoái. Có điều những tiếng rên của Nguyệt Lâm cũng chỉ ậm ừ, nàng thậm chí còn không dám rên lớn thành tiếng.

Tiểu Ngưu chậm rãi chuyển động thân thể, dùng nhục bồng tiến thoái chầm chậm trong tiểu huyết. Nơi đó cảm giác thật dễ chịu, thật mềm mại, ẩm ướt, căng ra kẹp khít lấy bồng tử tiến thoái trong đó, nộn nhục co thắt theo âm điệu, bóp chặt lấy nhục bồng, khiến Tiểu Ngưu chỉ muốn kêu thét đến kinh thiên động địa, để người khác biết được hắn đang khoái hoạt đến mức nào. Có đàn bà trong tay thật sự rất sướng khoái, khó trách mọi nam nhân đều muốn liều mạng cưới thêm tiểu lão bà. Với bản lãnh to lớn của Tiểu Ngưu này mà nói, nhất định sẽ cưới thêm vài người để nhục bồng của ta được "Tắm" qua nhiều tiểu động khác nhau. Vậy mới thực là khoái hoạt nhân sanh.

Hắn từ tiểu huyết của Nguyệt Lâm lại liên tưởng đến huyết động của Nguyệt Ảnh, của Tiểu Tụ, còn cả bầu ngực của vị sư nương còn chưa biết mặt của Nguyệt Lâm, thật sự bùng phát như lửa, càng làm càng nhanh, mạnh như gió bão. Dâm thủy chảy thành dòng, khuôn mặt Nguyệt Lâm càng trông như phát sốt, Tiểu Ngưu thỏa mãn đập khuôn thành tiếng.

Ánh sáng trong phòng cũng đủ, giúp cho Tiểu Ngưu nhìn rõ địa động ẩn hiện của Nguyệt Lâm. Tiện tay, hắn đặt tay lên đồn bộ của nàng, lúc thì bóp chặt, lúc thì ôm ghì lấy, khi thì lại vỗ nhẹ lên, khiến ờ mông chốc lát đã chuyển sang màu đỏ hồng

Nguyệt Lâm vừa nhịp hông, vừa nói: "Tiểu Ngưu, người đừng có mạnh bạo như vậy, đánh mông ta đau quá đi. Tiếng đánh lại lớn sẽ khiến người ta

nghe thấy mất."

Tiểu Ngưu kéo bông tử ra, nhìn bông tử dính đầy xuân thủy, trong lòng thống khoái, đáp lời: "Ta biết mà, tử tử yêu quý, mộng của tử thật trắng, thật sáng".

Nói đoạn chọc một ngón tay vào tiểu huyết cúc hoa, khiến cho cúc hoa co rút lại. Tiểu Ngưu nhìn vô cùng thích thú.

Tiểu Ngưu giờ đây kinh nghiệm phong phú hơn trước kia, càng làm càng khỏe. Trải qua mấy trăm lần vẫn không thỏa mãn được lòng ham muốn, liền cởi áo Nguyệt Lâm ra, để lộ ra đôi nãi tử mượt mà, vừa tiếp tục hoạt động, vừa lần theo khám phá nãi tử, lại tóm chặt lấy kiêu đồn, bởi đây là những điểm đáng yêu nhất trên người Nguyệt Lâm mà bất kỳ nam nhân nào cũng muốn. Cây bông tử đặc biệt của Tiểu Ngưu, mỗi lần đều kéo ra ngoài huyết khẩu, sau đó giã thẳng vào, đâm đến tận hoa tâm (Tử cung), khiến Nguyệt Lâm hồn vía tiêu tan.

Nàng nhin không được nhỏ giọng rên rỉ: "Hảo nhân của ta, cái đó của người thật dài, thật cứng, tử tử ta bị người đâm sắp chết rồi. Tử tử cả đời đều ở cùng với người mà thôi".

Vừa nói vừa không ngừng nhún nhảy, lắc lư, co rút phối hợp với Tiểu Ngưu, giúp cho bản thân tìm được khoái cảm nhiều hơn. Lúc này Nguyệt Lâm so với một đấng phụ phát tình tình không có điểm khác biệt, bất quá Nguyệt Lâm quyến rũ hơn thôi.

Tiểu Ngưu nghe xong vô cùng đắc ý, dương dương nói: "Hảo tử tử của ta, tiểu huyết của nàng cũng là tốt nhất, đâm vào bên trong giống như ngâm trong ôn tuyền (Suối nước nóng). Cây bông tử này của ta cả đời đều muốn ngâm trong đó, nguyện ý không muốn rời đi"

Nguyệt Lâm rên hừ hừ nói: "Người muốn thế nào cũng được, ta tất cả đều theo ý người"

Tiểu Ngưu tán dương: "Giang tỷ tỷ thật là một cô nương đáng yêu".

Vừa nói vừa đẩy nhanh tốc độ tiến nhập vào tiểu huyết ngày càng đậm nước, đập vào mông phát ra những tiếng bạch bạch khiến toàn thân Nguyệt Lâm run lên dữ dội. Tiểu Ngưu biết nàng rất nhanh sẽ kết thúc, liền dốc toàn bộ sức lực, cho đến khi Nguyệt Lâm đạt tới cao trào. Liền đó một cỗ noãn lưu (^...^) ấm nóng phóng ra phủ lên nơi đầu rùa, khiến Tiểu Ngưu trong lòng rung động, cảm giác như đang bay bổng

Nguyệt Lâm thở hào hển, quay đầu lại nói: "Tiểu Ngưu, chúng ta đến đây thôi, ta đã thỏa mãn rồi"

Tiểu Ngưu cười hắc hắc nói: "Tỷ thỏa mãn, nhưng mà ta còn chưa, tỷ tỷ, nàng phải hỗ trợ giúp ta cũng khoái hoạt"

Nguyệt Lâm mặt nhẵn như tờ, cất lên thanh âm hấp dẫn: "Tiểu Ngưu, người tiến nhập thêm vài lần nữa, để kết thúc đi"

Tiểu Ngưu lắc đầu nói: "Tỷ tỷ à, ta nghĩ đến một biện pháp rất hay, không biết nàng có chịu không". Hắn đang nghĩ đến chuyện Thất di liễm mút Mai lão bản.

Nguyệt Lâm hỏi: "Là biện pháp gì vậy?"

Tiểu Ngưu không đề cập đến việc này, lại hỏi: "Tỷ tỷ yêu hay không yêu ta?"

Nguyệt Lâm không chút do dự nói: "Cái này còn phải hỏi sao? Đương nhiên yêu, bằng không, ta còn là một cô nương chưa có hôn sự, sao có thể làm chuyện này với người"

Tiểu Ngưu nở nụ cười hắc hắc nói: "Ta an tâm rồi".

Vừa nói, Tiểu Ngưu vừa rút bống tử ra khỏi tiểu huyết của Nguyệt Lâm. Vừa kéo Nguyệt Lâm đứng dậy vừa kéo cây gậy của mình ra.

Nguyệt Lâm lúc này trên thân để lộ ra cặp nãi tử, ở hạ biên lộ ra tiểu huyết, ở giữa vẫn còn mặc quần áo, hình dáng thật phong tình. Nguyệt Lâm không rõ ý tứ, vẻ mặt nghi hoặc hỏi: "Người muốn ta cầm nó sao?"

Vừa nói vừa cầm lấy cây bống tử ướt đầm nước

Tiểu Ngưu cười, ngồi trên ghế, chỉ tay vào bống tử nói: "Hảo tử tử, ta cầu mong nàng dùng miệng hôn vài cái. Nghe nói làm vậy thì thập phần sáng khoái"

Nguyệt Lâm nghe xong cực kỳ xấu hổ, bất mãn nói: "Người biến thái, đừng đùa như vậy, cái đó bẩn quá".

Vừa nói vừa dùng ngón tay đột ngột búng vào bống tử

Tiểu Ngưu cười khở: "Hảo tử tử của ta, nàng nói như vậy là sai rồi. Hai người chỉ cần yêu nhau, sao còn nói đến có thể hay không thể. Ta liếm hạ biên của nàng, ta không chê bẩn, sao nàng lại chê bẩn?"

Nguyệt Lâm lắc đầu nói: "Cái này không giống, nữ nhân chúng ta sạch sẽ hơn các người nhiều. Bọn ta thường xuyên tắm rửa, còn nam nhân các người bẩn như cục đất vậy."

Tiểu Ngưu mềm mỏng thỉnh cầu: "Hảo tử tử của ta, ta cũng thường xuyên tắm rửa, nhanh lên, hôn vài cái là được mà"

Vừa nói, vừa kéo tay nàng lại mò mẫm.

Nguyệt Lâm thấy ánh mắt cầu khẩn của Tiểu Ngưu, không nỡ làm tổn thương tình cảm của hắn, miễn cưỡng ngồi xuống, đưa đôi môi đỏ mọng đến gần nhục bống, do dự một chút rồi hé miệng đưa lưỡi quét một cái vào

đỉnh đại quy đầu. Một cái như vậy đã làm Tiểu Ngưu đang ngồi trên ghế bị kích thích đến run người, "Ố" Một tiếng, lộ ra vẻ hưng phấn kích động không thể diễn tả bằng lời.

Nguyệt Lâm ngược mỹ mục nhìn Tiểu Ngưu, không thể tưởng được một chút nhẹ nhàng thế này lại có phản ứng dữ dội như vậy, khiến nàng cảm thấy hứng thú. Bởi vậy chỉ hơi bắn khoăn, tay cầm gốc bồng, lấy lưỡi liếm từng cái một trên đỉnh đại quy đầu, mã nhân thượng, thiển câu lí, đều lưu lại dấu môi son. Lúc đó, Nguyệt Lâm chỉ muốn làm cho Tiểu Ngưu được sung sướng, quên cả thể diện bản thân và sự dè dặt

Song thủ Tiểu Ngưu vuốt ve mái tóc của Nguyệt Lâm, vừa hưởng thụ vừa khen ngợi: "Liếm hay quá, đã quá a, ta muốn biến thành thần tiên rồi."

Hắn vừa kêu khê vừa thở hỗn hển, nhắm nghiền cả hai mắt. Hắn từ nhỏ đến lớn chưa từng được dễ chịu như thế này. Thật sự không nghĩ đến chuyện này lại sung sướng như vậy

Nhục bồng của Tiểu Ngưu được Nguyệt Lâm liếm sạch sẽ, quy đầu đỏ hồng rất khả ái. Nguyệt Lâm rất thông minh hé miệng ngậm nhục bồng vào trong, dùng miệng và lưỡi nút chặt. Nàng chưa từng học qua môn công phu này, lúc này không cần dạy cũng tự biết, tuy động tác rất vụng về nhưng lại khiến Tiểu Ngưu sướng muốn nhảy dựng lên.

Tiểu Ngưu chịu đựng kích thích này được một lát, cơ đùi run lên, nhục bồng bắt đầu co giật rồi bắn vọt ra, Nguyệt Lâm tránh không kịp, bị bắn ngay vào miệng. Khi rời khỏi nhục bồng thì dính cả trên mặt thậm chí cả trên người

Nguyệt Lâm nhanh chóng chạy đi tìm nơi để nhổ. Tiểu Ngưu cũng mặc lại y phục, đợi Nguyệt Lâm thu dọn xong, hai người gặp lại, Nguyệt Lâm nhìn không được dùng quyền đánh Tiểu Ngưu vài cái, sẵn giọng nói: "Tên

tiểu tử nhà người chỉ tìm cách hại ta, sau này ta sẽ không cho người đụng vào ta nữa"

Tiểu Ngưu yêu thương vô hạn ôm nàng vào lòng, vừa hôn vừa vuốt ve nàng, nói: "Giang tử tử, tử đối với ta thật tốt, cả đời ta sẽ thực lòng đối tốt với tử, để tử được hạnh phúc, vui vẻ mỗi ngày"

Nguyệt Lâm ngã đầu vào ngực Tiểu Ngưu nói: "Ta trao toàn bộ tình cảm của ta cho người, nếu sau này người phụ rẫy ta, chỉ sợ lão thiên gia cũng không tha thứ cho người"

Tiểu Ngưu cười nhả nhở nói: "Làm gì có chuyện đó? Tử phải biết ta không phải là loại người vô lương tâm đó."

Nguyệt Lâm cố ý nói: "Lòng người khó đoán, chuyện đó khó mà nói được"

Tiểu Ngưu ngồi trên ghế, bỗng nhớ tới một chuyện. Hắn ôm Nguyệt Lâm vào lòng, vừa vuốt ve nàng vừa hỏi: "Giang tử tử, chúng ta đã không phải là người lạ nữa, tử nói cho ta biết Mặc Long giam ở đâu, ta có cơ hội cũng muốn nhìn qua"

Nguyệt Lâm đặt hai tay lên vai Tiểu Ngưu nói: "Tiểu Ngưu à, người hỏi chuyện đó là có ý gì?"

Tiểu Ngưu lắc đầu nói: "Ta có ý gì ư? Ta chỉ tò mò thôi"

Nguyệt Lâm suy nghĩ một hồi, đáp: "Đó là bí mật sư môn chúng ta, ta nói cho người, người không được tiết lộ ra ngoài. Nếu không sư phụ sẽ không tha cho ta đâu"

Tiểu Ngưu nói: "Ta phát thệ, nếu ta nói cho người khác, ta sẽ chết không an lành"

Đôi mắt của Nguyệt Lâm chăm chú nhìn nhân tình của Tiểu Ngưu, gần gũi một hồi rồi kể tai Tiểu Ngưu nói một hồi, Tiểu Ngưu nghe qua gật đầu liên tục, nói: "Điều này thật sự bí mật a, ai mà ngờ rằng có cơ quan ở đó, lại càng không ngờ có cửa ra bố trí ở đó"

Nguyệt Lâm lạnh lùng nói: "Ta đã nói rồi, người mà nói lộ ra, ta là người đầu tiên không tha cho người. Bởi vì nếu chuyện này để cho bọn tà ma ngoại đạo biết, đến giải thoát cho quái thú, không biết sẽ khiến bao nhiêu người bị hại"

Tiểu Ngưu không khách khí chỉ ra: "Ta cảm thấy sư phụ tử trong chuyện này có điểm bất minh, nếu là ta, ta sẽ không bắt con quái thú đó"

Nguyệt Lâm không vui khi người khác chê trách sư phụ, hỏi: "Sư phụ ta làm gì không đúng?"

Tiểu Ngưu giải thích: "Sư phụ tử biết con quái thú đó là mối họa, sao không giết nó đi? Giam lại rồi phải luôn lo lắng canh chừng, chỉ sợ ngủ cũng không yên"

Nguyệt Lâm nói: "Người không hiểu, sư phụ ta quá hiền lành, không muốn giết nó. Bởi vì quái thú này không sống trên lục địa mà sống dưới biển. Nó tu luyện ước chừng vài ngàn năm rồi mới lên lục địa. Sư phụ nói giết nó thì thật đáng tiếc. Hơn nữa, không phải nó cũng có thể giải quyết nạn hạn hán ư?"

Tiểu Ngưu cương quyết bày tỏ: "Nhưng rốt cuộc nó vẫn là một mối họa, vì lợi ích của mọi người vẫn nên diệt nó đi."

Nguyệt Lâm mỉm cười nói: "Người nói như vậy nếu để quái thú nghe được, chỉ sợ có cơ hội nó sẽ ăn người đầu tiên đấy."

Tiểu Ngưu cười ha ha: "Chỉ e nó không có duyên gặp Tiểu Ngưu này. Nếu có gặp, nhất định ta sẽ dạy cho nó phải tâm phục khẩu phục"

Nguyệt Lâm bĩu môi nói: "Tự cao tự đại!"

Nói xong nhìn ra cửa sổ: "Trời không còn sớm nữa, ta phải quay về đây. Nếu không, sư tỷ sẽ nghi ngờ."

Tiểu Ngưu đồng ý nói: "Nghỉ ngơi cho khỏe, sau khi dưỡng sức, có cơ hội chúng ta lại làm tiếp"

Hắn nói xong ôm Nguyệt Lâm hôn lên môi nàng rồi mới để nàng đi

Sau hai ngày chờ đợi, sư mẫu của Nguyệt Lâm vẫn chưa đến. Nhưng mọi người vẫn nhẫn nại chờ. Sư mẫu nói đến thì nhất định đến, không ai hoài nghi uy tín của sư mẫu cả.

Hai ngày đó không xảy ra chuyện gì, sau khi Mạnh Tử Hùng ăn tối xong, muốn ra ngoài tìm Nguyệt Ảnh. Tiểu Ngưu âm thầm để ý bọn họ. Hôm qua, bọn họ ra ngoài đi dạo, còn mua theo hạt dưa để ăn, nói cười vui vẻ. Tiểu Ngưu lén đi theo, trong lòng rất bức tức. Mặc dù đã có được Nguyệt Lâm nhưng hắn cũng không buông tha Nguyệt Ảnh. Ước mơ của hắn là trái ôm phải ấp, không bằng lòng cho nam nhân khác chạm đến nữ nhân của mình.

Tối hôm qua, hai người đi dạo làm hắn cực kỳ tức giận, mạnh tử hùng bất ngờ hôn lên má Nguyệt Ảnh một cái. Nàng khi đó cười ngượng ngùng, đẩy hắn ra, không để cho hắn tiếp tục, bằng không chỉ sợ là hắn đã hôn lên miệng rồi. Nhìn thấy cảnh đó, tim mật Tiểu Ngưu như muốn vỡ ra, đau đớn như bị lão bà của mình phản bội. Làm gì bây giờ? Họ đều là giao tình quang minh chính đại, ngày thành thân lại không còn xa. Bao tâm sức của mình e rằng cũng phải đổ sông đổ bể. Hắn lại nhớ tới hảo sự của mình với Nguyệt Lâm. Việc đó thuận lợi toàn là nhờ vào Hắc Hùng quái. Hảo sự thứ hai cũng phải cảm tạ tên gia hỏa Long Thành Cương, nếu lão không gây ra phiền phức cho hai người, cũng không đến lượt mình đại triển thân thủ, đại hưởng diễm phúc.

Tiểu Ngưu miên man suy nghĩ, sao không có ai đến giúp đỡ ta chiếm được Nguyệt Ảnh, chỉ cần có được mỹ nhân trong tay, cả đời Tiểu Ngưu này đã có thể coi là sống không vô ích.

Tối hôm nay, sau khi ăn cơm xong, theo lệ, Mạnh Tử Hùng hẹn Nguyệt Ảnh ra ngoài. Tiểu Ngưu sợ Mạnh Tử Hùng sẽ mạo phạm tới Nguyệt Ảnh, liền bí mật đi theo. May mắn là công phu của hai người bọn họ chuyên về pháp thuật chứ không phải là khinh công. Bởi vậy Tiểu Ngưu không hề bị bọn họ phát hiện. Hắn giống như là đạo tặc theo dấu, trong lòng rất khó chịu, lại biết rõ bọn họ ra ngoài đàm tình thuyết ái, thực là giận không nói thành lời.

Bám theo họ ra khỏi thành, ven đường bên ngoài thành có một khu rừng, đêm nay còn có trăng tròn chiếu sáng, ánh trăng trong như nước chiếu xuống xa gần sáng tỏ. Hoàn cảnh này rất hợp cho việc đàm tình thuyết ái

Mạnh Tử Hùng kéo Nguyệt Ảnh vào rừng. Tiểu Ngưu cũng nhẹ nhàng bám sát, nấp sau một gốc đại thụ, chỉ thấy hai người đang đứng cách mình vài trượng, chỗ đó là một bãi cỏ xanh, dưới ánh trăng chiếu rọi, trông như một lớp sương mù nhẹ bốc lên.

Mạnh Tử Hùng nắm tay Nguyệt Ảnh, dăm đôi nhìn nàng. Nguyệt Ảnh bị hắn nắm tay, trái tim thiếu nữ đập loạn, dịu dàng nói: "Sư huynh à, huynh đưa muội ra ngoài thành làm gì? Bên ngoài thành không có gì hay để xem hết"

Mạnh Tử Hùng cười hắc hắc, cầm tay nàng đưa lên miệng hôn một cái rồi nói: "Sư muội, chúng ta đã yêu nhau lâu như vậy còn chưa từng thân mật. Mỗi lần nàng đều tìm mọi lý do để từ chối, lần này không thể lại thoái thác nữa chứ."

Vừa nói vừa chồm tới muốn chiếm tiện nghi.

Nguyệt Ảnh cười, nhẹ nhàng đẩy hăn ra, nghiêm nghị nói: "Sư huynh, chúng ta đã đính hôn rồi, không lâu nữa sẽ thành phu thê, nếu huynh thật sự yêu muội, huynh sẽ không cưỡng bách muội làm chuyện muội không thích này."

Mạnh Tử Hùng trả lời: "Sư muội, ta tự nhiên là yêu muội, yêu sâu đậm, còn sâu hơn Đông Hải nữa. Trời xanh chứng giám cho tình yêu của ta. Đời này ngoài muội ra ta không lấy ai hết. Muội còn lo lắng điều gì? Còn không cho ta âu yếm? Sớm hay muộn muội cũng là người của ta rồi." Nói rồi sấn tới gần Nguyệt Ảnh

Nguyệt Ảnh nhanh trí tránh sang một bên, nói: "Sư huynh, huynh không nên làm như vậy. Bộ dạng huynh như vậy mà giống đệ tử danh môn chính phái ư."

Mạnh Tử Hùng bực bội nói: "Đệ tử danh môn chính phái cái gì, đệ tử danh môn chính phái không có thất tình lục dục hay sao? Ta là con người, ta cũng cần nữ nhân. Ta vì muội mà không thêm để ý đến nữ nhân nào khác. Chẳng lẽ ngay cả để ta hôn một lần muội cũng không chịu?"

Không đợi Nguyệt Ảnh hồi đáp, Tiểu Ngưu tức giận thiếu chút là nhảy ra khỏi gốc cây định đem Mạnh Tử Hùng ra chửi mắng một trận. Con bà nó, chánh phái đệ tử cái gì, cũng chẳng khác gì Tiểu Ngưu ta đây, đòi chiếm tiện nghi của mỹ nữ à.

Nguyệt Ảnh lắc đầu nói: "Sư huynh, huynh đừng trách muội, suy nghĩ của muội rất cổ hủ, không quen làm việc đi quá giới hạn trước khi kết hôn. Nếu huynh thật sự yêu muội thì đừng ép muội"

Mạnh Tử Hùng đột nhiên vung tay điểm huyệt Nguyệt Ảnh. Nàng a lên một tiếng, có nằm mơ cũng không tưởng sư huynh cũng là vị hôn phu của mình lại đối xử với mình như vậy. Hăn làm như vậy so với thái hoa dân tộc có gì khác biệt. Bởi vậy Nguyệt Ảnh tức giận quát: "Mạnh Tử Hùng, huynh

muốn làm gì, huynh không sợ sự phụ trách phạt sao? Muội dù sao cũng là hôn thê của huynh, huynh không thể đối xử với muội như vậy được."

Mạnh Tử Hùng cười thâm dục, nói: "Sư muội, ta ở gần muội đã lâu nhưng muội không cho ta thân cận, ta là nam nhi khí huyết phương cương, muội bảo ta làm sao chịu được đây. Hảo sư muội của ta, bây giờ chúng ta thân mật, muội đừng sợ, chúng ta dù sao cũng sẽ sớm thành thân mà. Cho dù có xảy ra chuyện gì cũng là bình thường"

Nói rồi ôm lấy Nguyệt Ảnh, bất ngờ hôn lên mặt nàng. Nguyệt Ảnh không cử động được, chỉ có thể lắc đầu né tránh

Vào lúc đó, Tiểu Ngưu giận không thể kiềm chế được, trong lòng thầm nhủ, chánh phái đệ tử cái gì giống như quân lưu manh, người còn không bằng Tiểu Ngưu ta nữa, ta không bao giờ làm cái trò thái hoa tặc này. Tên tiểu tử người nguyên lai là một gã mặt người dạ thú. Vào lúc đó, hắn đã bất chấp bản thân có năng lực cứu người hay không, dù sao cũng là may rủi. Ngay cả có chết, cũng không để người yêu quý của mình phải chịu nhục.

Không đợi hắn xuất thủ, trên cây gần bên Nguyệt Ảnh và Mạnh Tử Hùng có tiếng người vang lên: "Mạnh Tử Hùng, người có đúng là nhi tử của Trùng Hư đạo trưởng không, sao chẳng có chút giáo dục nào vậy? Ta thật sự hoài nghi người không phải là con của phụ thân người đấy."

Tiếng nói đột ngột vang lên làm Mạnh Tử Hùng hoảng sợ muốn nhảy dựng lên, hắn tung người lên ngọn cây hét lớn: "Là tên chó đẻ nào núp trên cây, còn không cút xuống đây cho bốn công tử"

Người nọ cười hắc hắc, giọng cười cực kỳ khó nghe, đáp lại: "Tên chó đẻ không phải đang thái hoa dưới đất sao?"

Tiếp theo người đó nhẹ nhàng từ trên cây bay xuống như chim đến trước mặt Mạnh Tử Hùng

Mạnh Tử Hùng nhìn lại, người đó đã hơn ngũ thập, toàn thân vận hắc bào, sau lưng đeo kiếm, lạnh lùng u ám, đôi mắt phát ra ánh lục quang. Hắc, tên gia hỏa này không phải là Long Thành Cương hay sao? Lần trước chính mình cùng Nguyệt Ảnh đã đánh cho y tan tác, Bắc Hải đệ tử cái quái gì chứ.

Mạnh Tử Hùng hét lớn: "Long Thành Cương, nơi này không có chuyện của người, người nhanh trốn cho xa. Bốn công tử cùng người yêu thân mật, người đừng có cản trở."

Long Thành Cương cười rộ, so với tiếng khóc còn khó nghe hơn, vừa nói vừa bủm môi: "Người muốn làm hảo sự đó, phải được người ta đồng ý nha. Trông bộ dạng người không có lấy một điểm tốt đẹp. Cái gì mà danh môn chánh phái, còn thua cả tà phái bọn ta nữa."

Mạnh Tử Hùng không phải đàn độn, biết tự mình đối phó với lão khó mà thủ thắng, đưa tay giải khai huyệt đạo cho Nguyệt Ảnh, rồi nói: "Sư muội, sau chuyện này, chúng ta không tranh cãi nữa."

Nguyệt Ảnh cử động trở lại bình thường, thật sự muốn tát cho Mạnh Tử Hùng một cái, nhưng thấy đại địch trước mắt, cũng không thể tính toán với hắn được, đành nói: "Chuyện của chúng ta về nhà rồi nói, trước tiên phải bắt tên xú bát quái này đã"

Long Thành Cương nghe vậy cười sảng sặc không dứt, nói: "Này, Hàn Hương tiên tử, hôm nay chúng ta có cơ hội đấu một trận toàn lực, nếu các người bắt được ta, lão phu tùy các người xử trí, còn nếu các người bị ta bắt, ta không có hứng thú với đàn ông, chỉ có hứng thú với người thôi, người thấy sao?"

Nguyệt Ảnh nghe vậy nóng bừng mặt, vừa xấu hổ vừa phẫn nộ, giận đến không nói được tiếng nào. Mạnh Tử Hùng xuất đoản đao, chửi rủa: "Phóng

mớ phân chó của người ra, người trong lòng ta sao có thể để loại cầm thú như người chạm vào được."

Long Thành Cường nghe vậy cười sảng sặc một hồi mới đáp lại: "Ta bảo cho người biết, ta và Mạnh Tử Hùng người khác biệt không nhiều, nếu ta là cầm thú thì người cũng là súc sinh"

Mạnh Tử Hùng chịu sao nổi sự nhục mạ của lão, cổ tay dương lên, thanh đoản đao trông như một con thoi bạc mang theo một luồng bạch quang sáng chói, xoay tròn hướng Long Thành Cường bay tới. Long Thành Cường thông thả niệm chú ngữ, trường kiếm sau lưng tự động li khai khỏi vỏ, bay tới cùng đoản đao va chạm giữa không trung.

Nguyệt Ảnh thấy vậy, cũng xuất đoản kiếm, cùng phối hợp với đoản đao hợp công trường kiếm của Long Thành Cường. Ba loại binh khí phát ra những âm thanh độc đáo hòa trộn lẫn nhau. Bọn chúng khi thì bay lên, hạ xuống, khi sang trái, lúc xoay vòng, cuộc đấu hết sức căng thẳng.

Ba người chủ binh khí cũng đem các tư thế của binh khí chính mình toàn lực điều khiển, đều mang hết sở học của mình ra thi triển. Long Thành Cường đưa một tay lên trước ngực, miệng niệm chú ngữ. Nhưng Nguyệt Ảnh và Mạnh Tử Hùng hai người ngồi xếp bằng trên mặt đất, song chưởng chấp lại, thỉnh thoảng hô lên mật ngữ. Ba người sức ngang bằng nhau, trong nhất thời, không biết được ai sẽ hạ gục đối phương

Nấp sau cây đại thụ là Tiểu Ngưu, nhìn thấy vừa mừng vừa sợ lại vừa sốt ruột. Mừng vì cuối cùng cũng có người đến cản trở hảo sự của bọn họ, nếu tự mình ngăn cản Mạnh Tử Hùng làm bậy, chỉ sợ chưa đạt được mục đích mà có thể khó giữ được cái mạng nhỏ. Nhưng Long Thành Cường lại xuất thủ thì quả là không thể tốt hơn. Người yêu của ta cuối cùng không bị ô nhục. Nhưng khiến hấn lo lắng không nguôi chính là nếu Long Thành Cường đã bại hai người, Mạnh Tử Hùng sống hay chết cũng không sao, nhưng Nguyệt Ảnh sẽ thế nào? Tên Long Thành Cường đó cùng đồ đệ đều

là bọn háo sắc, háo dâm, có thể tha cho Nguyệt Ảnh ư? Nếu lão ta bắt được Nguyệt Ảnh không phải là chuyện xấu hay sao? Bằng vào bản sự của mình, chỉ sợ không có năng lực đoạt người từ tay lão, chuyện này khó như bẻ răng trong miệng hổ vậy.

Hắn bồn chồn trông đợi bọn Nguyệt Ảnh thắng trận. Bọn họ mà thắng, ai biết Mạnh Tử Hùng có muốn làm chuyện xấu kia nữa không. Nhưng Tiểu Ngưu biết, Long Thành Cương dám khiêu chiến cùng hai người, hẳn nhất định đã nắm chắc phần thắng. Hắn nhớ tới bảo kính của tên gia hỏa này. Hắn nhủ thầm: "Nguyệt Ảnh tỷ tỷ, tỷ phải đề phòng bảo bối của hắn nhé. Lần trước Nguyệt Lâm cũng chịu thiệt với nó rồi. Các người không được quên đâu đấy."

Hắn đứng đằng xa nhìn hai người tập trung đấu với Long Thành Cương, thật sự không biết bọn họ có nhớ tới bảo kính hay không.

Tiểu Ngưu vừa nhìn vừa thắc mắc. Sao lão Long Thành Cương này lại tình cờ nấp trên cây như vậy? Chẳng lẽ lão có thể tiên đoán biết bọn ta sẽ đến nơi này ư? Tiểu Ngưu làm sao có thể biết được Long Thành Cương sau lần bị hai người đả bại, luôn canh cánh trong lòng, cảm thấy mất mặt. Khi quay về Triệu gia thấy đồ đệ bị thương trở thành người như vậy, lại càng thống hận Tiểu Ngưu. Triệu Khúc Xà đau đớn đến mặt mũi biến dạng, cố thuyết phục sư phụ tìm Tiểu Ngưu, nhất định phải cắt đầu của hắn về làm banh đá, có vậy mới hết giận được.

Sư đồ tình thâm, Long Thành Cương liền đáp ứng. Lão nghe ngóng xung quanh mới biết bọn họ đến Khai Phong phủ. Lão liền theo tới Khai Phong phủ. Khi đi đến cánh rừng này, lão cảm thấy mệt mỏi, liền leo lên cây ngủ một giấc. Lão đang ngủ ngon giấc thì bị tiếng nói của Mạnh Tử Hùng và Nguyệt Ảnh làm tỉnh giấc

Lão thấy vậy vui mừng định đem Nguyệt Ảnh chiếm cho riêng mình. Cô nương xinh đẹp như vậy mà không chơi đùa một phen thì thật là lãng phí.

Chỉ cần đánh bại bọn họ, ta có thể định đoạt rồi. Dựa vào bảo kính mang theo của ta, còn phải sợ ai chứ.

MA ĐAO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Dâm Trùng

Đánh một hồi, Long Thành Cường dần dần không trụ nổi. Lão ta giả vờ bối rối, khuôn mặt hoảng loạn. Trường kiếm của lão trong trận chiến liên tiếp bị đao kiếm của đối phương bức thối chẳng thể hoàn thủ. Long Thành Cường kêu lên: "Tiểu bối lợi hại, lão phu đi trước một bước, ngày sau đấu tiếp."

Nói xong, lão nhảy lên thanh trường kiếm chuẩn bị đào tẩu

Mạnh Tử Hùng làm thế nào lại để cho lão đào thoát? Hắn ta quát lớn:

"Xú bát quái, phá hảo sự của bản công tử, người còn muốn thoát, hãy để đầu người lại."

Trong tiếng quát, triệu hồi thanh đoản đao quay lại, hắn ta nhảy lên thanh đoản đao, truy cản Long Thành Cường.

Nguyệt Ảnh thấy vậy, cũng bước lên thanh đoản kiếm của mình, bay theo sau, vừa bay vừa nhắc nhở:

"Tam sư huynh, huynh nên chú ý, cẩn thận lão ám toán."

Lời nói chưa dứt, Mạnh Tử Hùng đã đuổi sát đến Long Thành Cường ở phía trước, Long Thành Cường hung hãn xuất bảo kính, chuyển thân chiếu ra, Mạnh Tử Hùng né không kịp, a lên một tiếng, từ thanh đoản đao ngã sấp xuống đất, nằm im bất động.

Nguyệt Ảnh thấy vậy hoa dung thất sắc, kêu to:

"Tam sư huynh, huynh thế nào rồi?"

Mạnh Tử Hùng không phản ứng.

Long Thành Cường cười lớn, quay đầu nói:

"Đàn cô nương, hiện tại chỗ này chỉ còn ta với nàng, hắn ta làm chuyện đó không tốt, để ta làm tiếp cho."

Vừa nói trên mặt lão vừa xuất hiện nụ cười thâm đáng.

Nguyệt Ảnh không ưa lão, nhưng thấy bảo kính quá lợi hại, liền bực bội nói:

"Người có giỏi thì hãy bỏ bảo kính xuống, chúng ta quyết chiến công bằng."

Vừa nói, nàng vừa vung đoản kiếm nhắm hướng đối diện phản kích.

Long Thành Cường đặc ý cười nói:

"Nàng muốn chạy à, quá muộn rồi. Dù nàng đã luyện Tam Muội Chân Hỏa, cũng không thể thoát khỏi bảo kính này."

Vừa nói, bảo kính vừa nhắm vào Nguyệt Ảnh ở phía xa nhoáng lên, Nguyệt Ảnh cũng giống như Tử Hùng lập tức hôn mê, từ không trung ngã xuống. Bất quá nàng không ngã trên mặt đất mà lại ngã vào lòng của Long Thành Cường.

Long Thành Cường ôm ấp mỹ nữ, ha ha cười lớn, hướng về ánh trăng nơi rừng cây kiêu ngạo nói:

"Thật là không thể tưởng tượng được, Long Thành Cường ta đã ở từng tuổi này còn có thể hưởng thụ được mỹ nhân như thế, đúng là diễm phúc không cạn, ông trời có mắt."

Bên kia Tiểu Ngưu nghe thấy nhiều âm thanh chói tai. Hắn rất lo lắng, biết rằng tên gia hỏa này rất khó đối phó. Nguyệt Lâm rơi vào tay Triệu Khúc Xà, tự mình còn có thể cứu nàng được. Nhưng Nguyệt Ảnh rơi vào ma trảo của Long Thành Cương, giống như dê vào miệng cạp, chính mình có bản sự gì mà đòi đoạt người từ tay lão? Nhưng bị bức đến nước này rồi, không thể không cướp lại. Hắn không thể trơ mắt ra nhìn người yêu bị lão già này ô nhục.

Long Thành Cương vốn định hành sự tại chỗ này, lại nhanh chóng nghĩ rằng rốt cuộc đây là nơi hoang dã, không khí không được tốt, hay là đổi địa phương khác. Đổi nơi nào?

Nghĩ tới nghĩ lui, lão đã nghĩ tới một nơi tốt hơn, nơi đó khá yên tĩnh, tiện cho việc hành sự. Mặc kệ như thế nào, không thể để có người gây rắc rối. Nơi này là đường lớn, ai biết như thế nào khi xuất hiện những vị khách không mời mà đến?

Sau khi quyết định chủ ý, Long Thành Cương ôm Nguyệt Ảnh đang hôn mê đi dọc theo đường cái về hướng nam. Lúc này lão không phi hành, mà phải chạy. Bởi vì dù sao lão cũng không phải là thần tiên, mỗi lần phi hành thì hao phí không ít công lực, bởi vậy lão chỉ muốn chạy. Dành lại một lượng lớn sức lực để làm gì? Dĩ nhiên là để đối phó với mỹ nữ rồi.

Long Thành Cương nhìn mỹ nữ tuy đôi mắt đã khép lại, nhưng một thân bạch y, hơn nữa khuôn mặt lại rất thoát tục, thần tiên cũng phải động lòng, huống chi dung tục không chịu nổi như lão?

Lão cuối xuống hôn lên mặt nàng, sau đó tăng tốc độ hướng đến mục tiêu.

Tiểu Ngưu không hề biết được mục tiêu mà lão muốn đến. Mặc kệ đi đâu, hắn đều đi theo đến đó, tuyệt không thể để Nguyệt Ảnh xảy ra điều gì. Trong chốc lát, Long Thành Cương ra khỏi con đường lớn, rẽ vài lần,

hướng một sườn đồi chạy tới. Trên sườn đồi bên phải có một ngôi chùa. Vừa đẩy cửa đã mở ra, hiển nhiên là chẳng có ai ở bên trong. Long Thành Cường nhoáng một cái chuyển thân mất dạng, Tiểu Ngưu cũng theo bèn gót, tiến tới trước cửa, vừa ngẩng đầu, mượn ánh trăng nhìn vào tấm biển ở trên thấy có ba chữ: "Hộ Quốc Tự"

Đây là nơi nào? Tiểu Ngưu dường như đã nghe qua tên này. Đã là chùa, phải có tăng nhân ở trong chứ. Long Thành Cường mang Nguyệt Ảnh lên nơi này, chẳng lẽ đồng đảng của lão còn ở trong này sao?

Không kịp nghĩ nhiều, Tiểu Ngưu theo sát. Long Thành Cường đã mở một cánh cửa khác, tiến vào đại hùng bảo điện. Bên trong tối u u, Long Thành Cường đốt mấy ngọn nến, bên trong được soi sáng rực rỡ. Nhờ ánh đèn, có thể thấy nơi đây rất rộng rãi, dưới chân của tượng phật to lớn là hương án. Không cần nói, nơi này mặc dù không có ai, điểm khác nữa là ở đây sau nhiều năm không được tu sửa đã không còn hình dạng ban đầu

Hắn nhanh chóng tiến vào đại điện, khóa cửa lại, làm Tiểu Ngưu lo lắng quá chừng, không biết làm thế nào cho tốt. Hắn bản sự không cao, không dám tiến vào cướp người. Vì lo lắng cho Nguyệt Ảnh, không còn cách nào tốt hơn đành phải nhảy lên mái nhà, gõ ngói nhìn xuống dưới.

Chỉ thấy Long Thành Cường đặt Nguyệt Ảnh nằm phía trên hương án, lại xem xét toàn thân Nguyệt Ảnh, càng nhìn càng mê. Hắc hắc, nhìn thân hình này, chỗ lồi đáng lồi, chỗ lõm thì đáng lõm, thật tương xứng, quyến rũ. Gò má kia, vòng ngực kia, cặp đùi kia, không cần thoát y, đã làm cho Long Thành Cường lòng say túy lúy. Hàng mi dài, đôi môi nhỏ mọng đỏ, cái cổ thon dài, khiến Long Thành Cường nước bọt chảy dài. Lão sống đã lâu, nghĩ trước kia sống thật vô vị. Trong cuộc đời của lão, chưa từng gặp cô nương nào xinh đẹp như thế này.

Long Thành Cường liếm đôi môi khô khốc, đôi mắt bé như hạt đậu của lão rực sáng, miệng than thở:

"Đàm Nguyệt Ảnh ơi Đàm Nguyệt Ảnh, nàng đã sớm làm lão phu chết mê chết mệt. Tuy lão phu rất háo sắc, nhưng cho đến khi nhìn thấy nàng, lão phu mới biết thế nào là mỹ nhân đích thực."

Ở trên Tiểu Ngưu thấy vậy trong lòng thầm mắng, bà mẹ nó chứ, những lời của lão thật là thối, như thế nào mà bảo là hàn hương tiên tử? Lão đúng là không có não, nói thế mà cũng nói. Bà mẹ nó chứ, lão lúc này giống như là Hắc Hùng Quái, đột nhiên lão phát bệnh rồi à, nói ra những lời đó, Tiểu Ngưu ta thu thập lão như thu thập con nít ba tuổi vậy.

Trong lòng Tiểu Ngưu không biết đã nguyên rủa Long Thành Cương bao nhiêu lần, nhưng hai mắt của Long Thành Cương vẫn sáng rực, như muốn phát hỏa. Tiểu Ngưu đương nhiên minh bạch, đó chính là hỏa dục của nam nhân. Lần này, nếu Long Thành Cương như ác hổ vồ mồi xơi mất Nguyệt Ảnh, Tiểu Ngưu hẳn cũng chẳng có thể nghĩ ra biện pháp nào khác, đành phải xông lên liều mạng thôi. Long Thành Cương lão muốn làm chuyện đồi bại, trước tiên phải bước qua xác của Tiểu Ngưu ta. Lúc đó người mới an tâm mà làm việc, bằng không lão tưởng dễ dàng làm trò đồi bại với mỹ nhân à, việc đó không có khả năng đâu.

Long Thành Cương hướng về mỹ nhân nhếch miệng cười, nụ cười thật là thâm dâng, hai tay xoa vào nhau, hưng phấn đảo vài vòng trong điện, trông hệt như một con chó đực đang động dục. Tiểu Ngưu thấy vậy chỉ muốn nhổ vào vào mặt lão mấy bãi nước bọt. Trong giây lát, Tiểu Ngưu nghĩ trên đời này người xấu xa nhất là lão, người đáng hận nhất là Long Thành Cương lão. Nếu nói mình có cơ hội phóng phi kiểm sát nhân, thì người đầu tiên phải giết chính là lão Long Thành Cương này

Long thành Cương tựa hồ cảm nhận được thời gian quý báu, không lãng phí thời gian. Lão không lập tức cởi bỏ hết y phục của mỹ nhân, mà lấy từ trong ngực ra một con tiểu trùng màu đỏ to bằng đầu ngón tay, sau đó hướng về Nguyệt Ảnh cười hắc hắc một cách tà ác. Tiểu Ngưu không hiểu lão định làm gì, chẳng lẽ đây là một loại độc trùng, lão muốn để nó cắn chết

Nguyệt Ảnh sao? Nghĩ trong giây lát, chuyện này không có khả năng, nếu chưa chiêm được Nguyệt Ảnh, lão sẽ không có khả năng hạ độc thủ. Ngược lại, cho dù chiêm được Nguyệt Ảnh, một mỹ nhân như vậy dễ gì giết bỏ, ít nhất phải hưởng thụ một vài hôm mới phải.

Đang lúc Tiểu Ngưu chẳng biết làm sao thì Long Thành Cường mở rộng đôi môi mọng đỏ của Nguyệt Ảnh, rồi cho tiểu hồng trùng vào trong miệng, lại thối một hơi, bụng Nguyệt Ảnh bỗng nhúc nhích, có thể thấy được tiểu hồng trùng đã tiến vào bụng.

Tiểu Ngưu rất hối hận, ta nên tức thời ngăn cản mới phải. Mặc dù nó không làm chết người nhưng không đảm bảo nó là chuyện tốt lành gì. Không lẽ là cổ trùng? Sau khi ăn liền mất đi thần trí, sau này bị người ta khống chế? Hay là cũng cắn người như loại trùng kia, chuyên làm cho người ta đau đớn, lão này có khuynh hướng ngược đãi điên cuồng, muốn làm cho Nguyệt Ảnh đau đớn một cách tàn nhẫn, khiến cho nàng phải khuất phục? Lão này vậy mà cũng có tính kiên nhẫn sao? Nói theo lẽ thường thì điều quan trọng là phải lập tức xâm hại đến nàng mới phải. Thấy vậy, Tiểu Ngưu cũng chả hiểu ý lão như thế nào.

Long Thành Cường sau khi cho tiểu hồng trùng vào, trên gương mặt lộ ra một nụ cười đắc ý, tự nhủ:

"Tiểu mỹ nhân của ta, trong giây lát ta sẽ khiến cho nàng khoái lạc như tiên. Đừng trông lão phu đã già, hắc hắc, nhưng trường thương vẫn còn rất tốt, lát nữa sẽ cho nàng thấy rằng lão phu không nói suông."

Lão còn nói tiếp:

"Ừm, nàng cũng cần phải tỉnh lại, ăn tiểu hồng trùng của ta, cũng nên như thế."

Đang nói, bỗng a một tiếng, Nguyệt Ảnh mở mắt, ngồi bật dậy. Nàng phát hiện ra mình đang ngồi trên hương án, thân ở trong đại điện, có điểm

kì quái, thoáng hồi tưởng lại, liền hiểu ra tại sao mình lại ở đây. Nàng biết mình đã rơi vào tay Long Thành Cương, không chút úy kỵ, giận dữ nhìn Long Thành Cương, từ trên hương án nhảy xuống quát:

"Long Thành Cương, lão đã cho ta ăn cái gì hả? Lão muốn làm gì, lão nằm mơ à, ta sẽ không đáp ứng bất cứ điều gì cho lão đâu."

Vừa nói vừa vuốt bụng của mình, mặt lộ vẻ hoài nghi.

Long Thành Cương cười hắc hắc một cách thích thú, chấp tay sau lưng nói:

"Cũng không có gì, chỉ là cho nàng ăn một con tiểu trùng do ta nuôi dưỡng."

Nguyệt Ảnh vừa nghe, cảm thấy đúng là ác tâm vô bì, liên tục ho khan, muốn thổ tiểu trùng ra ngoài. Long Thành Cương khoát tay nói:

"Đàn cô nương, nàng không cần uống phí khí lực. Nó sau khi vào bụng, trong giây lát là tiêu hóa hết, nàng có thổ cũng không ra đâu. Nhưng nàng cũng đừng quá lo lắng, nó không có cắn gì nàng đâu."

Nguyệt Ảnh trừng mắt nhìn lão hỏi:

"Lão cho ta ăn nó là có ý gì hả?"

Vừa nghe không cần người, trong lòng nàng mới hơi an tâm. Đích xác, sau khi vào bụng thì giật giật, sau đó liền im lặng, giống như thật sự đã chết một cách bình thường.

Long Thành Cương nhìn thẳng vào mắt nàng nói:

"Cô nương à, từ khi lão phu nhìn thấy cô nương, trong tim ta chỉ có hình bóng của nàng thôi, chẳng còn nghĩ đến ai khác. Tiểu cô nương, nàng hãy theo ta đi, nàng muốn gì ta đều chiều ý."

Nguyệt Ảnh hừ một tiếng nói:

"Ta muốn cái đầu chó của lão, lão hãy chặt cái đầu chó của lão xuống đi."

Long Thành Cương cười ha ha nói:

"Nếu ta chết, nàng sẽ trở thành quả phụ à?"

Vừa nói vừa cười to hướng tới Nguyệt Ảnh ôm chầm lấy. Nguyệt Ảnh vội vàng né qua một bên, không để cho lão được thích ý.

Long Thành Cương cũng không bức nàng, cười vài tiếng hỏi:

"Đàn Nguyệt Ảnh, nàng không cảm thấy thân thể đang nóng lên ư? Bên dưới cũng đang ngứa. Nhìn này, gương mặt nàng đang ửng hồng lên, hết như mặt trời ló dạng. Điều này phải rồi. Ăn nó vào thì có tình trạng như vậy."

Nguyệt Ảnh nghe vậy trong lòng kinh hoảng hỏi:

"Loại trùng đó là một dược liệu? Nó là dược liệu gì vậy?"

Long Thành Cương từng chữ từng chữ hồi đáp:

"Xuân dược?"

Nghe nói như thế, Nguyệt Ảnh trước mắt tối sầm, thân thể kinh hoảng run lên suýt chút nữa ngã xuống. Tiểu Ngưu đứng ở trên trần cũng thầm tạ ơn, suýt tí nữa đã nhảy từ trên xuống. Thật bất ngờ loại trùng này lại là một loại dược liệu. Vào lúc này hẳn cũng chưa có lương sách gì.

Long Thành Cương nhìn mỹ nhân đang nổi giận, tiếp tục giả thích:

"Đừng có coi nó là xuân dược bình thường, loại xuân dược này không giống với các loại xuân dược khác. Loại xuân dược khác sau khi uống vào, con người sẽ bị mất đi lí trí, không biết bản thân mình đã làm những gì. Nhưng loại này thì không. Loại xuân dược này có lợi ở chỗ, sau khi uống vào, đầu óc cảm thấy xây xẩm hồ đồ, nhưng không mê đi, hơn nữa bản thân lại biết mình đang làm gì. Còn biết nam nhân đang làm gì với mình. Mà trên người lại như nhũn ra, không còn khả năng ngăn cản, chỉ biết trơ mắt ra nhìn nam nhân làm chuyện ấy."

Vừa nói vừa nhìn Nguyệt Ảnh cười dâm đãng đến chói tai.

Nguyệt Ảnh đích xác cảm thấy trên người đang biến hóa, nhưng nàng tuyệt không cúi đầu khuất phục, hướng Long Thành Cương mắng:

"Họ Long kia, lão nhất định không được chết tử tế, nhất định chết không có đất mà chôn thây."

Long Thành Cương ham muốn đến nổi nước bọt chảy ra, nói:

"Cho dù những lời nàng nói tất cả đều là sự thật, trước mắt ta cũng làm được chuyện tốt này, bằng không, ta sẽ hối hận cả đời."

Vừa nói lão vừa mở rộng hai tay, ôm chầm lấy Nguyệt Ảnh.

Nguyệt Ảnh miễn cưỡng trốn tránh, lập tức cảm thấy tuyệt vọng. doc truyện tai . Nàng biết rằng chỉ có thể tránh được lần đầu chứ không thể tránh được lần thứ hai thứ ba. Nàng cảm thấy toàn thân vô lực, có thể đứng vững được là tốt rồi. Nàng tựa vào trên hương án, chỉ muốn đập đầu tự vận, nhưng may mắn đó cũng không đến được với nàng. Nàng đau buồn đến cùng cực, hai mắt đã ửng đỏ. Nhưng nàng không để lộ sự yếu kém ra trước mặt địch nhân.

Long Thành Cương biết rằng thành công không còn xa nữa, thân xuất ma thủ muốn cởi hết xiêm y của mỹ nhân, chính vào lúc đó, nghe một tiếng

quát lớn từ trên mái nhà:

"Con bà người Long Thành Cương, là sư phụ người tới đây, còn không mau ra nghênh đón?"

Âm thanh này làm Long Thành Cương sợ tới mức kêu lên một tiếng, lão bình sinh sợ nhất chính là sư phụ lão. Bởi vì khi li khai sư môn, lão trộm theo bảo kính mà sư phụ lão yêu quý nhất. Lão biết rằng sư phụ là người rất tàn nhẫn, ác độc, tuyệt sẽ không buông tha cho lão, nhưng không thể tưởng tượng được lại đến nhanh như vậy.

Lão không thể xác định được người này có phải là sư phụ lão hay không liền hỏi:

"Người nói người là ai?"

Long Thành Cương nhìn lên trần nhà.

Thanh âm kia đáp:

"Ta đã nói ta là sư phụ người, cái lỗ tai chó của người không nghe rõ hả?"

Thanh âm này nghe rất rõ ràng. Long Thành Cương xác định không phải là sư phụ, lúc này mới yên tâm.

Lão cười vài tiếng, nói:

"Tên xú tiểu tử nào chán sống rồi hả, dám giả mạo sư phụ ta, còn không mau xuống đây cho ta."

Thanh âm kia cũng cười cười nói:

"Ngay cả ông nội người mà người cũng không nhận ra? Người tốt nhất nên tỉnh lại một chút."

Long Thành Cường lập tức vuốt đầu nói lớn:

"Người là Ngụy Tiểu Ngưu cái tên hỗn đản"

Tiểu Ngưu cười hi hi nói:

"Ta mà là hỗn đản thì lão là vương bát đản."

Long Thành Cường nhìn Tiểu Ngưu, giận không thể đánh được hăn. Đồ đệ của mình bị hăn hại thành ra như vậy, chính mình đang muốn tìm hăn tính sổ. Vì vậy, lão tạm thời thu khởi sắc tâm, hướng cửa điện chạy tới. Lão không dám trực tiếp nhảy lên phòng trên, sợ Tiểu Ngưu ám toán.

Mở cửa sau, tiến lên đại viện, hướng phòng trên kêu lên:

"Hỗn đản tiểu tử, còn không tới đây."

Lão đưa mắt nhìn lên, trên phòng trống không, không có một bóng người, chỉ có ánh trăng.

Long Thành Cường mắng:

"Xú tiểu tử, muốn chơi lão phu à, người còn chưa đủ tư cách."

Vừa nói lão vừa tiến vào phòng, như thế nào lại tìm không có. Lão liền tới phía sau phòng. Cũng không thấy tên tiểu tử kia. Lão đột nhiên giật mình hiểu ra, nói:

"Hắc, ta đã bị lừa rồi, tên tiểu tử kia lại dương đông kích tây, mục tiêu là con nhỏ đó."

Nghĩ như vậy, lão liền quay trở lại đại điện.

Chờ hăn tiến vào đại điện, quả nhiên giống như đã nghĩ, không thấy Nguyệt Ảnh đâu. Long Thành Cường cẩn thận dò xét, thấy cửa sổ phía Tây

mở lớn, nhất định là đã chạy ra từ cửa sổ. Lão không chút do dự nhảy ra ngoài, đuổi theo hướng đó, vừa đuổi theo vừa nói:

"Con thả con, không lột da người thì lão phu không phải họ Long"

Chờ cho lão li khai, Tiểu Ngưu mới thở ra một hơi. Nguyên lai Tiểu Ngưu quả nhiên chơi trò dương đông kích tây, khi biết Long Thành Cường vừa ra ngoài, liền trốn gần cửa. Lão tới phòng trên thì Tiểu Ngưu tiến vào đại điện, không đủ thời để nói nhiều, liền mở cửa sổ phía Tây, giả như trốn thoát, sau đó ôm Nguyệt Ảnh trốn sau tượng phật. Tượng phật vừa cao vừa lớn, lại có rèm che, hai người trốn vào đó không thành vấn đề.

Tiểu Ngưu ôm chặt lấy Nguyệt Ảnh, như sợ mất đi cơ hội để ôm. Trong lòng hẳn cũng sợ, sợ Long Thành Cường quá tinh minh. Nguyệt Ảnh thấy Long Thành Cường đã đi, nói:

"Tiểu Ngưu, lão đã đi, chúng ta cũng nhanh đi thôi."

Tiểu Ngưu lắc đầu nói:

"Ai, Đàm tử tử, Long Thành Cường đó đâu phải kẻ ngốc, chỉ sợ lão mau chóng sẽ trở lại. Mau chóng tìm thấy chúng ta, chúng ta không trốn được. Cho dù trốn, lão cũng sẽ đuổi theo chúng ta. Nếu như lão tìm thấy chúng ta, chúng ta phải làm thế nào? Bản sự của ta so với lão thật kém quá xa. Ta xem ra hai ta chỉ có nước cùng chết vì tình."

Nguyệt Ảnh vừa nghe tuấn tình, khuôn mặt nóng lên, trong lòng thầm nhủ, cho dù có tuấn tình thì ta cũng nên tuấn tình cùng tam sư huynh, chứ không phải với người. Nguyệt Ảnh nói:

"Người trước tiên hãy buông tay ra được không?"

Cánh tay của Tiểu Ngưu đang ôm lấy bả vai nàng, làm cho nàng cảm thấy không thoải mái.

Tiểu Ngưu nói:

"Nếu ta buông tay, ta sợ tỷ sẽ ngã xuống dưới."

Họ đang trốn ở trên một cái ghế cao phía sau phật tượng, có chức năng như cái thang, chỗ này để cất các đồ dùng dự bị.

Nguyệt Ảnh hồi đáp:

"Không sợ, không sợ. Người trước tiên buông ra đi."

Tiểu Ngưu không còn cách nào khác, đành phải buông ra. Nói thật ra, có thể ngửi hương khí của nàng, hẳn cũng đã thỏa mãn rồi.

Nguyệt Ảnh hít sâu một hơi nói:

"Người nói Long Thành Cương còn có thể trở lại?"

Tiểu Ngưu gật đầu nói:

"Sẽ quay lại"

Nguyệt Ảnh ngẫm nghĩ nói:

"Chúng ta đang rất nguy hiểm. Nếu không còn đường nào khác, chỉ có một biện pháp. Nhưng như vậy thì quá mạo hiểm, lại sợ hại đến người khác."

Vừa nói, Nguyệt Ảnh vừa thở dài.

Tiểu Ngưu thấy có sinh cơ, gấp rút hỏi biện pháp gì. Nguyệt Ảnh do dự một chút, ghé bên tai Tiểu Ngưu nói ra. Tiểu Ngưu vỗ tay nói:

"Hắc, biện pháp này đúng là không tồi. Đền lúc bảo vệ tính mạng, chúng ta cũng đành phải liều như vậy, không thể ngồi đây chờ chết."

Trong lòng hẩn thẳm nhủ, ta nên sớm nghĩ ra biện pháp này mới phải, Nguyệt Lâm lúc trước chẳng phải đã nói cho ta biết bí mật này sao? Ta thật là khờ, tại sao lại không nghĩ ra? Xem ra, đầu óc của ta cũng không bằng Đàm Nguyệt Ảnh.

Thấp giọng thì thầm, bóng người lóe lên, Long Thành Cường từ cửa sổ phía Tây nhảy vào. Chỉ thấy lão tại đại điện di chuyển hai vòng, sau đó hướng phật tượng kêu lên:

"Hai người các người ở phía sau phật tượng hẩn là khó chịu lạ thường, mau xuất hiện đi, không lẽ còn muốn lão phụ tự mình thỉnh hai người các người sao?"

Lão lúc này đã nhận ra có người ẩn thân đằng sau phật tượng.

Tiểu Ngưu biết rằng có tránh cũng không khỏi, đã bị lão để ý đến. Liên từ sau vai của phật tượng lộ mặt ra, khuôn mặt tươi cười nói:

"Long Thành Cường, lão đã biết, chúng ta không cần trốn nữa. Lão có dám cùng ta đánh một trận."

Long Thành Cường nhìn thấy Tiểu Ngưu, hắc hắc cười lạnh nói:

"Tiểu tử ngươi trừ cơ hội đào tẩu, ngoài ra còn có thể thi hành quỷ kế, chứ bản sự có là gì? Ta xem ngươi chưa xứng tỉ thí với ta."

Tiểu Ngưu không một chút sợ hãi nói:

"Long Thành Cường, chẳng lẽ ta cùng với bằng hữu của ta hợp lực đấu với lão"

Long Thành Cường nở nụ cười nói:

"Đàm Nguyệt Ảnh nếu không trúng phải tiểu hồng trùng của ta, có lẽ còn có thể đấu với ta một trận, hiện giờ thì nàng không thể. Ngược lại các

người còn phải ngoan ngoãn đầu hàng. Nữ làm tiểu thiếp cho ta, theo giúp ta khoái hoạt. Còn người, ta sẽ không giết người, chỉ thiến người, trút giận cho đồ đệ của ta, có như vậy. Ta mới hài lòng."

Tiểu Ngưu nghe xong ha ha cười to nói: "Long Thành Cương, lão đắc ý hơi sớm đấy, giờ ta xuống quyết đấu với lão đây."

Nói xong, nhấp nhồm vài lần, tựa như muốn nhảy xuống. Long Thành Cương tự nhủ, tên tiểu tử này quỷ kế đa đoan, cẩn thận thì vẫn hơn. Bởi vậy lão lùi ra sau vài bước, rút trường kiếm, nghiêm cẩn thủ thế, xem thử Tiểu Ngưu dở trò gì.

Chỉ thấy Tiểu Ngưu nói:

"Trước khi đánh, ta đã cầu Bồ Tát phù hộ một chút."

Nói xong duỗi tay ra một chút xoắn lấy tai phải của phật tượng. Long Thành Cương cảm thấy kì quái, người làm như vậy là bất kính với Bồ Tát, Bồ Tát tất sẽ nổi giận.

Tiểu Ngưu xoắn tai phật tượng, chỉ nghe ầm một tiếng, bụng của phật tượng từ trên hạ xuống, mặt trước lộ ra một cánh cửa, xuất hiện một huyết động tối đen. Long Thành Cương a lên một tiếng, không biết nghĩa là gì. Ngần ngơ tại chỗ trong giây lát, trước mắt một bóng đen nhoáng lên, từ bụng của phật tượng chui ra một con vật Long Thành Cương nhìn rất rõ ràng, con vật đó đứng ở ngay trước mặt lão, vừa vươn vai vừa ngáp, hình dạng giống như vừa mới tỉnh ngủ.

Long Thành Cương vừa nhìn thấy hoạt vật, không khỏi thối lui về sau một bước. Nguyên lai con vật này giống rồng nhưng lại có những nét riêng, hình dạng của nó dài như hổ, cao như ngựa, toàn thân đen như mực, khắp người có lân giáp, đầu như đầu rồng, trên đầu có một sừng, khóe miệng lòi ra hai răng nanh, cặp mắt nhỏ như mắt heo phát ra ánh sáng xanh, làm cho người ta khiếp sợ.

Đây là thứ gì, Long Thành Cương cũng không nhận biết được. Lúc này Tiểu Ngưu ôm Nguyệt Ảnh nhảy đến bên cạnh con vật, nhẹ nhàng buông Nguyệt Ảnh rồi nói:

"Long Thành Cương, người biết được nó sao?"

Long Thành Cương múa một kiếm, sợ hãi hỏi:

"Nó là thần thánh phương nào?"

Không đợi Tiểu Ngưu hồi đáp, tự con vật nói:

"Người thật là ngốc, ngay cả Mặc Long ta mà cũng không biết, lớn tuổi như vậy mà sống thật vô dụng."

Thanh âm giống như giọng trẻ con, nhưng thái độ như một người trưởng thành.

Vật này còn có thể nói được, khiến Long Thành Cương giật nảy mình, lại thối lui một bước. Tiểu Ngưu hi hi cười nói:

"Long Thành Cương, không phải lão vẫn cho rằng mình có đại bản sự sao? Bây giờ lão đấu một trận với nó đi."

Long Thành Cương nhớ lại, đã từng nghe sư phụ nói, ngưu vương có một tọa kỵ bị Trùng Hư bắt được. Người của tà phái cũng không biết nó bị giam ở đâu, không ngờ là ở chỗ này. Chính mình rất quen thuộc nơi này, vậy mà không nghĩ đến.

Long Thành Cương dừng lại, trên mặt hiện lên nét cười, hướng về Mặc Long nói:

"Mặc Long à, chúng ta đều là người nhà với nhau, cùng là tà phái cả, người không nên cùng phe với chúng. Bọn chúng chính là địch nhân của chúng ta."

Mặc Long liền quay đầu nhìn về phía Tiểu Ngưu cùng Nguyệt Ảnh. Tiểu Ngưu cười cười, nói:

"Này Mặc Long, người cũng biết, sở dĩ người còn sống đến hôm nay, là nhờ ai giúp cho. Người là kẻ thông minh, chắc cũng biết nên làm như thế nào."

Mặc Long tức thì cười ha ha mấy tiếng, nhìn Long Thành Cương nói:

"Họ đã có ân cứu mạng ta, ta phải báo ân, ta trước hết phải xơi người đã."

Nói rồi há miệng rộng ra, tỏ vẻ muốn ăn thịt người.

Nguyệt Ảnh nhỏ giọng nói với Tiểu Ngưu:

"Tiểu Ngưu người giải khai phù ấn trên cổ nó đi, bằng không, nó chỉ là một phế vật thôi."

Tiểu Ngưu "Ô" lên một tiếng, nhìn về phía cổ của Mặc Long, quả nhiên sau cổ có dán một hoàng phù. Chắc hẳn đây chính là vật hạn chế Mặc Long phát huy sức mạnh.

Tiểu Ngưu giơ tay gỡ lá hoàng phù xuống, đoạn nói:

"Mặc Long, Tiêu diệt lão giúp ta rồi cầm bảo ý bảo kính của lão về đây."

Mặc Long sau khi được giải khai phù chú, ngừng đầu lên gầm hai tiếng, trên người vận lân giáp, hung mãnh lao về phía Long Thành Cương, Tiểu Ngưu mặt mày hớn hở nắm chặt tay Nguyệt Ảnh đứng ngoài quan đấu, nhưng Nguyệt Ảnh thì vừa sợ vừa lo, bởi lẽ nàng biết giải khai cấm chế cho Mặc Long chẳng phải điều tốt lành gì.

Khí thế của Mặc Long khiến Long Thành Cương cảm thấy căng thẳng, nhưng lão dù sao cũng có kinh nghiệm phong phú, lại không cam tâm chịu

thất bại, nhìn thấy Mặc Long đang lao tới, hét lên:

"Hãy xem phi kiếm của lão phu cắt phăng cái đầu của người."

Nói rồi buông tay ra, thanh kiếm tự động bay về phía Mặc Long. Mặc Long đình thân, không thềm né tránh, há miệng rộng ra, uy mãnh tấp luôn thanh phi kiếm, rồi nhai nhuôm nhoàm, khiến thanh kiếm nát vụn rồi nuốt luôn xuống bụng, sau đó hướng về Long Thành Cường gầm lên hai tiếng thị uy.

Thấy cảnh tượng đó Long Thành Cường ngây người ra, nghĩ thầm thực là quái lạ, tên gia hỏa này quả nhiên bất phàm, Trùng Hư có thể chế phục được nó, bản thân mình không sánh được Trùng Hư...Nhưng không thể bỏ chạy một cách thảm hại như vậy được. Nghĩ như vậy, Long Thành Cường lùi vài bước, sau đó nâng chưởng lên, đánh ra chiêu thức cơ bản của Bắc Hải: "Băng Trụ Thần Hoa." Động tác tương tự Sơn Nhân sử dụng tam muội chân hỏa, chỉ khác là chưởng tâm xuất ra hàn khí và băng trụ mà thôi.

Hai đạo băng trụ nhanh chóng bắn về hướng Mặc Long, Mặc Long rụt cổ lại, đứng nguyên tại chỗ chậm rãi xoay một bên người ra vừa gầm lên:

"Thật sáng khoái, Mặc Long ta lâu rồi không được thoải mái như vậy, đánh mạnh hơn chút đi."

Băng trụ đánh vào thân của Mặc Long như muối bỏ bể, một chút hiệu quả cũng không có. Điều này khiến Long Thành Cường rất chán nản, biết hôm nay gặp phải đối thủ cứng cựa, không muốn đấu tiếp. Ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách. Nghĩ đến đây, không nói không rằng, chuyển thân chuồn thẳng.

Tiểu Ngưu hét lên:

"Long Thành Cường cái tên xú bát quái này, định chạy đi đâu. Mặc Long, mau đuổi theo."

Long thành cương chạy ra cửa điện nhanh như gió, còn Mặc Long cũng cấp tốc đuổi theo. Hai tên đó đã chạy khuất, Tiểu Ngưu thở ra một hơi, cảm giác như rời khỏi quỷ môn quan, hẳn đúng là bội phục bản sự của tên Mặc Long này, khó trách Trùng hư phải đem hắn nhốt lại, nói bằng không, gia hỏa này đúng là đáng sợ

Tiểu ngưu vẫn nắm tay của Nguyệt Ảnh, chỉ thấy trên mặt Nguyệt Ảnh đã hồng như ráng chiều. Hô hấp cũng mạnh dần, mũi nhắm lại, thân thể hơi run rẩy, ngọc thủ nóng đến kinh người

Tiểu Ngưu biết nguyên nhân là do ăn dâm trùng, vòng tay ôm eo nàng, quan tâm:

"Đàm tử tử, giờ có thể làm gì đây? Tử còn chịu đựng được không?"

Nguyệt Ảnh thở gấp gấp, nói:

"Ta còn...Ta còn khỏe" - nói xong, đẩy tay Tiểu Ngưu ra, hai tay ôm lấy mặt, trong đầu trống rỗng.

Tiểu Ngưu cũng ngây ra, không biết làm thế nào tốt, bởi vì khi bị trúng xuân dược, đương nhiên là chỉ có duy nhất làm việc đó, nhưng Đàm tử tử sẽ đồng ý không? Tính tình của nàng ta rất quật cường, nói không chừng còn đổ cho ta có ý xấu với nàng. Lúc đang không biết liệu sao, ở điện môn nhoáng lên hắc ảnh, Mặc Long đã trở lại, quả nhiên là đi đến như điện

Chỉ thấy trên miệng nó còn ngậm lấy bộ hắc y, bước tới gần Tiểu Ngưu, miệng mở ra, để hắc y phục rơi xuống, trên đất xuất hiện ra một chiếc kính nhỏ, đó chính là kính Long thành cương sử dụng. Nguyên lai cái kính này bị Mặc Long bọc ở trong hắc y

Tiểu Ngưu vừa giữ lấy Nguyệt Ảnh vừa hỏi:

"Mặc Long, tên xú bát quái Long Thành Cương đó đâu?"

Mặc Long hưng phấn gầm lên hai tiếng, nói:

"Hắn ở trong bao tử của ta, hắn muốn bỏ chạy, hắc, trong mắt của ta, hắn bỏ chạy được sao? Bị ta cắn một cái thì chết, sau đó đem hắn ăn thịt, tất cả bảo y bảo kính của hắn ta cũng mang về đây rồi."

Tiểu Ngưu khen:

"Mặc Long, người thật sự rất giỏi. Người bình thường không thể so được với người"

Mặc Long nghe được rất đắc ý, vẫy cái đuôi đầy lông, đáp:

"Đa tạ người khen ngợi. Người đã cứu ta, ta cũng đã cứu người, chúng ta tính ra hòa nhau. Đàm cô nương, người đi về nói với sư phụ cô, rằng sau này ta sẽ tìm lão tính sổ"

Nguyệt Ảnh gắng sức đè nén sự hành hạ của xuân dục, "Hừ" một tiếng:

"Dựa vào người, người mà đáng là đối thủ của sư phụ ta sao?"

Mặc Long nhìn chăm chăm vào Nguyệt Ảnh, nói:

"Đàm cô nương à, cô nên sớm lên giường với vị tiểu ca này đi, bằng không, ngày mai cô sẽ chết đó."

Tiểu Ngưu nghe xong trong lòng mừng thầm, hỏi lại:

"Mặc Long, người biết tỷ ấy trúng loại độc nào à?"

Mặc Long "Ừm" một tiếng, trả lời:

"Vậy mà cũng phải hỏi? Cái 'Tiểu thâm trùng' này là do chủ nhân Ngưu vương của ta bào chế. Sau này chỉ cấp cho ba vị ma vương một ít."

Tiểu Ngưu lớn tiếng hỏi tiếp:

"Mặc Long, người có biết phải giải loại độc này thế nào không?"

Mặc Long đáp lại:

"Ta biết. Chỉ cần nữ nhân quan hệ với nam nhân là được. Không làm theo cách đó, sau hai canh giờ sẽ vỡ mạch máu mà chết..."

Tiểu Ngưu hỏi tiếp:

"Ngoài cách quan hệ ra còn có biện pháp nào khác không?"

Mặc Long chậm rãi trả lời:

"Ta nghe chủ nhân nói, nếu không muốn làm như thế, cũng có thể để nữ nhân lên đến cao trào thì tốt rồi. Như thế cũng có thể giải độc được"

Tiểu Ngưu tiếp tục hỏi:

"Biện pháp đó là thế nào? Ta không hiểu."

Mặc Long nghe thấy liền cười, giọng cười so với Long Thành Cường còn khó nghe hơn, nói:

"Mặc Long ta đây là rồng thuần khiết, chưa bao giờ làm việc đó. Ta cũng chẳng hiểu việc đó thế nào. Được rồi, không nhiều lời với các người, ta đi ra ngoài chơi. Bức bối mấy năm nay, cũng nên vui sướng một chút."

Dứt lời quay người chạy đi.

Nguyệt Ảnh la lên:

"Mặc Long, người ra ngoài sau này không được làm ác, nếu không sư phụ ta sẽ không tha cho người. Đến lúc đó không phải chỉ giam người đơn giản như thế đâu."

Mặc Long quay đầu nhe răng ra, cười nói:

"Đàm cô nương à, Mặc Long ta đã ra ngoài, ai có thể làm gì được ta."

Nói xong thách thức quay đi, chạy đến không thấy bóng ảnh.

Nguyệt Ảnh kiên trì không nổi, nhắm mắt thở gấp. Tiểu Ngưu biết nàng không ổn, liền nói:

"Đàm tử tử, mình cũng đi thôi. Ta dẫn tử đến hiệu thuốc, nhất định có thể tìm được giải dược."

Mặc dù Tiểu Ngưu cực kỳ mong muốn sử dụng phương pháp giải độc kia, nhưng sợ Nguyệt Ảnh không chịu, nên miệng cứ nói như vậy.

Nguyệt Ảnh không lên tiếng, tùy ý để Tiểu Ngưu bế nàng lên, chạy nhanh vào trong thành. Đương nhiên không quên mang theo bảo y, bảo kính.

Tiểu Ngưu ra khỏi cửa điện, xuống sườn núi. Dưới ánh trăng bàng bạc, men theo đại lộ, chạy gấp vào thành. Ôm thân thể mềm mại nóng bừng thoang thoang hương thơm này, lòng Tiểu Ngưu như say. Hắn thầm nói, nếu ta có thể mãi mãi ôm nàng chắc tuyệt hơn nhiều. Lúc đó mới là những ngày tháng thần tiên.

Khi qua cánh rừng đánh nhau với Long Thành Cương, Nguyệt Ảnh hơi mở mắt, nhỏ giọng hỏi:

"Tiểu Ngưu à, tam sư huynh của ta, y không phải vẫn ở đó sao? Y không việc gì chứ."

Tiểu Ngưu nghe vậy trong lòng chợt cảm thấy chua xót, nói:

"Tỷ đã như thế này, không cần lo lắng đến người khác. Sư huynh tỷ lại không phải là đại mỹ nữ, sẽ không sao đâu."

Nói xong tăng tốc chạy về hướng nội thành. Thời gian chính là sinh mệnh, Tiểu Ngưu thực sự sợ mỹ nữ mất mạng.

Sau khi vào thành, Tiểu Ngưu quả nhiên đến từng hiệu thuốc hỏi về việc giải độc. Hắn làm ra dáng vẻ cũng rất chân thật. Nhưng trong lòng hắn lại sợ hiệu thuốc nào đó có giải độc, lúc đó toàn bộ kế hoạch của mình sẽ tan vỡ. May mà, mỗi hiệu thuốc đều là lần đầu biết đến loại xuân dược này nên chẳng nơi nào có phương thuốc giải độc cả. Điều này khiến Tiểu Ngưu rất đổi vui sướng.

Không còn cách nào khác, Tiểu Ngưu nói với Nguyệt Ảnh:

"Đàm tử tử, chúng mình tìm một nơi nghỉ một chút đi."

Nguyệt Ảnh biết ý tứ của hắn, cũng hiểu rõ bản thân rất nguy hiểm, nếu không giải độc, chỉ sợ mạng không còn. Nàng đang trong tuổi hoa nở rộ, lại đẹp như thiên tiên, thật sự không muốn chết. Những thứ lưu luyến trên thế gian này còn rất nhiều. Nghĩ đến mình không thất thân thì mất mạng. Nguyệt Ảnh nhin không nổi đôi mắt rừng rừng lệ.

Tiểu Ngưu không chú ý đến nàng đang khóc, mà vội tìm khách điếm. Hắn muốn tìm một nơi thật thoải mái, cùng đại mỹ nhân chung phút xuân tiêu. Một đêm này nhất định sẽ rất khó quên.

Tiểu Ngưu ôm Nguyệt Ảnh trong mình đi tìm quán trọ tốt. Người ngoài nhìn thấy hắn ôm một cô nương vào đến, lại nhảy vào với dáng vẻ đe dọa, tưởng hắn là một tên thái hoa tặc. Trên người Tiểu Ngưu hiện tại một lượng cũng không có, Nguyệt Ảnh đành phải cố gắng lấy ngân lượng từ trong người ra. Chủ quán sau khi thấy ngân lượng, liền quên hẳn những việc khác.

Tiểu Ngưu ôm Nguyệt Ảnh vào một gian phòng ở lầu hai. Phòng này cũng sạch sẽ, rộng rãi, giường đệm thì không cũ lắm. Bên trong phòng còn cái đèn dầu đang cháy.

Đóng cửa lại, Tiểu Ngưu nhận thấy Nguyệt Ảnh đang gắng gượng chịu đựng, hiểu rằng nàng bị xuân dược hành hạ đến mức đó, nhưng Nguyệt Ảnh một tiếng cũng không khóc lên. Tình cảnh như thế, Tiểu Ngưu càng bội phục ngạnh khí của nàng.

Để không làm mất thời gian, Tiểu Ngưu đặt Nguyệt Ảnh nằm lên giường, và nói:

"Đàm tử tử, để cứu tử, ta không còn cách nào khác, hi vọng tử không hận ta."

Nguyệt Ảnh nhắm chặt mắt lại, thần trí rất tỉnh táo, liên miêng nói:

"Không được, tuyệt đối không, Ngụy Tiểu Ngưu, người mà chạm vào ta, ta chết cho người xem. Ta thà chết chứ không thất thân. Thân thể ta chỉ dành cho huynh ấy mà thôi."

Tiểu Ngưu đang ngồi ở bên cạnh, nhìn như đã bị lửa dục thiêu đốt tới đỏ bừng mặt, vì cố kềm hãm lửa dục mà cắn chặt môi, trong tim đầy đau khổ, Tiểu Ngưu hỏi:

"Đàm tử tử, chẳng lẽ tử không muốn sống nữa sao?"

Nguyệt Ảnh trả lời:

"Ta cũng không muốn chết, nhưng ta không còn cách nào khác. Người không phải là nam nhân của ta, ta không thể nào thất thân cho người được. Nếu người thật sự thích ta, hãy cầm đao giết ta đi, đừng khiến ta mang tội."

Tiểu Ngưu lập tức nói:

"Không, không được, Đàm tử tử, ta yêu nàng, yêu nàng thật sự. Nếu như nàng bảo ta giết nàng, chẳng bằng ta tự giết chính mình. Nếu ta có thể đổi tính mạng cho nàng, ta cũng nguyện ý."

Nguyệt Ảnh thở hỗn hển nói:

"Ngàn lần cảm ơn tình cảm người dành cho ta, nhưng ta đã không thể đáp lại được. Hiện giờ ta nên chết đi thì hơn."

Tiểu Ngưu lòng nóng như lửa đốt, mặc dù tình huống khẩn cấp, bản thân lại không muốn cưỡng ép, điều này đối với nàng là nỗi đau quá lớn. Cho dù tạm thời có thể cứu được nàng, nhưng sẽ gây ra cho nàng một vết thương lớn trong đời. Còn chưa kể sau này sẽ bị nàng oán hận, đòi lấy tính mạng Tiểu Ngưu ta, như vậy đúng là mình được không bằng mất"

Tiểu Ngưu càng lo lắng xoa tay vào nhau, nhìn Nguyệt Ảnh trên chân và mồ hôi, trong tim càng bồn chồn. Hắn nghĩ tới nghĩ lui rồi nói:

"Đàm tử tử, tử không nghe Mặc Long nói sao, chỉ cần khiến nữ nhân đạt đến tột đỉnh khoái cảm thì độc tố sẽ được giải phóng ra ngoài, chúng ta có thể thử một phương pháp tốt hơn"

Nguyệt Ảnh liền đáp: "Nếu có thể không bị thất thân, ta đồng ý để người cứu ta. Mặt khác nếu người cưỡng bức ta thất thân, sau khi ta tỉnh lại ta sẽ tự sát".

Tiểu Ngưu linh quang bỗng loé lên, lập tức nhớ lại cảnh mình cùng Nguyệt Lâm bạo hoả, hắn mơ hồ nghĩ ra một chủ ý, liền nói:

"Đàm tử tử, ta vừa nghĩ ra một ý, có thể không làm tử phải thất thân, nhưng sẽ phải đụng chạm vào thân thể của tử, không biết tử có đồng ý không?"

Nguyệt Ảnh trầm ngâm không nói, không biết trong lòng đang nghĩ gì. Tiểu Ngưu thấy nàng có vẻ cam chịu, liền tiếp lời:

"Tỷ yên tâm, Đàm tử tử, sau khi ta cứu tử sẽ không kể với ai về sự việc ngày hôm nay, trời biết đất biết, ta biết tử biết, việc này tuyệt đối không ảnh

hưởng tới việc làm người thanh bạch của tỷ sau này."

Nguyệt Ảnh nghe nói vậy, không nhin được gật gật đầu, Tiểu Ngưu thấy nàng đồng ý, thấy nhẹ nhõm đi nhiều, lại nói tiếp:

"Đàm tỷ tỷ, tiếp theo chỉ cần tỷ nghe ta, ta cam đoan tỷ không thất thân."
- Nói rồi Tiểu Ngưu thu hết dũng khí, bắt đầu cời y phục của Nguyệt Ảnh.

Nguyệt Ảnh trong lòng cực kì khó chịu, nhưng nàng quả thật không muốn chết. Nàng thầm nghĩ, chỉ cần có thể sống, lại không phải thất thân, ta sẽ theo ý hắn, hy vọng tiểu tử này nói có thể tin được, không khiến ta thất vọng.

Tay Tiểu Ngưu run lên, nỗ lực hồi lâu mới cời được xiêm y Nguyệt Ảnh. Để lộ ra bên trong cái yếm xanh biếc cùng quần lót màu hồng phấn. Đây là quần áo lót, kia là chiếc cổ trắng nõn, đôi bờ vai tròn lẳn, cùng với cặp đùi nhỏ nhắn trắng mịn đập vào song mục Tiểu Ngưu. Một chút cong cong khêu gợi, một mảng rừng đen mờ ảo lộ ra nhất thời khiến Tiểu Ngưu tròn mắt, chờ người ra như con gà gổ.

Nguyệt Ảnh mở bừng mắt nói:

"Người không cần hành động quân tử gì cả, chiếm tiện nghi thì nhanh lên một chút". (Ôi lạy chúa. Amen!)

Tiểu Ngưu kêu lên 'A' một tiếng, lúc này mới run rẩy kéo cái yếm xuống. Cái yếm vừa rơi xuống, hai gò nãi tử căng tràn ập vào mắt Tiểu Ngưu. Nãi tử của nàng so với Nguyệt Lâm lớn hơn một chút, vừa tròn, vừa cao thẳng, nãi đầu hồng nhạt vươn lên, chẳng những có màu sắc đẹp đẽ, còn làm cho người ta cảm nhận được một vẻ đẹp vô cùng. Tiểu Ngưu không nhin được liền liếm lên đôi môi đang nóng ran lên của chính mình.

Sau khi hắn cời nốt quần lót của Nguyệt Ảnh ra, trước mắt chợt thấy sáng lòa. Lúc này Nguyệt Ảnh hoàn toàn trần truồng, như là một đứa trẻ sơ

sinh hiện ra trước mặt Tiểu Ngưu.

Tiểu Ngưu cởi hết quần áo của Nguyệt Ảnh, cẩn thận quan sát thân thể nàng. Ngắm nhìn thật lâu vẫn không thấy chút nào khiếm khuyết. Vô luận từ kết cấu đến hình dáng, từ làn da đến sự cân đối đều không tồn tại khuyết điểm. Nơi đẹp nhất của nàng chính là đôi chân như ngọc ngà, so với Nguyệt Lâm vừa dài hơn, vừa mượt mà hơn, lại vừa đẹp đẽ. Tuy nhiên khi ánh mắt của Tiểu Ngưu chuyển qua phía hạ thể, nhất thời tự phủ định quan điểm của chính mình.

Nhưng mao nơi hạ thể tươi tốt mượt mà, trong những nữ nhân mà Tiểu Ngưu đã gặp qua, nàng chính là người có nhiều nhất, rậm nhất. Phong cảnh sâu sâu bên dưới đều bị lớp nhung mao che khuất. Tiểu Ngưu động lòng hiếu kỳ, liền nói với Nguyệt Ảnh:

"Đàm tử tử, tử đừng thẹn thùng, tử cứ coi ta như thầy thuốc muốn chữa bệnh cho tử đi."

Vừa nói chuyện, vừa nhẹ nhàng tách đôi đùi ngọc đang khép chặt ra nhìn. Việc này khiến Nguyệt Ảnh thiếu chút nữa xấu hổ mà chết. Cảnh tượng nơi đây, ngay cả vị hôn phu của nàng cũng chưa từng được nhìn qua. Nguyệt Ảnh nhắm nghiền mắt, bản thân cố gắng không nghĩ đến nữa. Nhưng nàng biết rõ ràng đang có một đứa trẻ lớn đang quan sát địa phương thần bí nhất của mình. Nơi này mới là chỗ đẹp nhất của nàng.

Khi đùi ngọc được mở ra, Tiểu Ngưu liền hạ mình xuống, đôi tay chia cắt khu rừng rậm rạp, mắt liền nhìn thấy nụ hoa đã mơ tưởng từ lâu. Vừa nhìn đến, huyết quản trong người Tiểu Ngưu tưởng chừng ngưng chảy. Đó là một đóa hoa hai lớp, màu sắc bất đồng, bên ngoài mỹ xảo phì nhiêu, bên trong nhỏ nhắn nõn nà. Khiến Tiểu Ngưu rung động nhất chính động khẩu hình tròn phủ bởi một lớp màng mỏng màu bạc. Lớp màng mỏng biểu hiện sự thuần khiết và trong sạch của Nguyệt Ảnh. Quả nhiên là giống với trí tưởng tượng của hắn, nàng còn chưa bị Mạnh Tử Hùng chạm đến. Lúc này,

hắn cảm thấy hơi hối hận, vừa rồi chẳng hiểu vì sao lại đáp ứng mà không để mặc nàng? Giả như không đáp ứng nàng, trong chốc lát dục hỏa của nàng sẽ đạt đến đỉnh điểm, chính hắn có thể thừa dịp nàng gặp nguy mà hành sự. Chỉ vì nàng quá xinh đẹp khiến hắn không đành lòng bức bách.

Lại nghĩ đến nàng hiện giờ đang trúng độc, Tiểu Ngưu liền thấy lo lắng. Hắn tự ép mình không loạn tưởng nữa, phải thật bình tĩnh. Hắn nhảy xuống phía sau giường, kéo đôi ngọc thối sang bên, tách rộng ra, tự mình ngồi xổm xuống trước giường, đối mặt với hạ thể xinh đẹp của nàng. Trước khi hành động, Tiểu Ngưu nói:

"Đàm tử tử, ta muốn dùng miệng đưa tử đến cao trào, không phải ta muốn chiếm tiện nghi của tử, ta chỉ là muốn cứu tử thôi, tử đừng hận ta."

Dứt lời, cũng không đợi nàng đáp lại, liền cúi đầu, vén lớp nhung mao, điên cuồng hôn lên đó. Hắn hưng phấn giống như đang được thưởng thức bữa tiệc ngon nhất trên đời vậy.

Hắn tận tình triển khai 'Khẩu Kĩ' trên hạt đậu xinh xắn, đóa hoa, còn cả đóa tiểu cúc hoa màu đỏ thắm, toàn lực kích thích dục vọng của mỹ nữ này. Nguyệt Ảnh chưa bao giờ được hưởng sự ve vuốt và kích thích như thế, bắt đầu phải ra sức kiềm chế, không để phát ra những âm thanh phóng túng. Nhưng sự xâm nhập của Tiểu Ngưu khiến nàng thật sự không nhịn được, dần dần quên mất đi bản thân, quên mất đi sự xấu hổ, quên đi chính mình là ai, chỉ còn nhớ mình là một người đàn bà đang động tình, một người đàn bà cần được an ủi, bởi vậy, nàng vô thức rên rỉ, kêu lên phóng dăng, không hề sợ sệt điều gì. Bởi vì lúc này dục hỏa của nàng đã cháy lên ngùn ngụt.

Sau khi hôn hít một hồi, Tiểu Ngưu chậm dần tiết tấu. Hắn thầm nhủ, khó nói sau khi cùng nàng nồng nhiệt một hồi, Mạnh Tử Hùng trong rừng cây chẳng phải đã nói chưa từng thưởng thức qua đôi môi đỏ mọng của nàng, cũng chưa thưởng thức qua thứ khác, có gì ta không nếm hết những tư vị ấy? Hà tất cứ phải lưu lại cho người. Nghĩ như vậy, Tiểu Ngưu đột

nhiên di chuyển traten địa, di lên phía trên, đưa cái miệng rộng ẩm ướt đầy nước của hắn đè lên đôi môi đỏ mọng của nàng, ra sức cọ sát, ôm lấy, cắn nhẹ, hai tay cũng cầm lấy bầu ngực của nàng, tùy ý nắn bóp, ve vuốt, đè lên người nàng, tưởng như muốn làm thế nào thì làm. Tùy tâm sở dục mà chiếm hết tiện nghi của nàng.

Nguyệt Ảnh bị hí lộng không kịp ứng phó, không thể tưởng được hắn chẳng những muốn chơi đùa bên dưới, mà ngay cả bên trên cũng không buông tha. Mặc dù lần này chưa bị thất thân, nhưng tổn thất cũng tương đối lớn. Có điều nàng chỉ tỉnh táo trong chớp mắt rồi rất nhanh lại bị đắm chìm trong dục hỏa dâng trào.

Tiểu Ngưu đưa lưỡi vào miệng nàng, thưởng thức cái lưỡi nhỏ nhắn thơm tho. Nguyệt Ảnh theo bản năng đưa lưỡi chặn lấy lưỡi của Tiểu Ngưu không cho hắn làm loạn. Phút chốc, hai đỉnh tuyết sơn đã căng phồng bởi sự kích thích của Tiểu Ngưu. Tiểu Ngưu nhanh chóng đưa tay xuống hạ thân Nguyệt Ảnh, nhanh nhanh chạm chạm mân mân mê mê hạ thể đầy sức quyến rũ của nàng. Nguyệt Ảnh cũng là nữ nhi thường tình, bị Tiểu Ngưu kích thích hạ thể chốc lát đã xuất khí ướt tay Tiểu Ngưu. Vốn dĩ hắn có thể khiến nàng sớm đạt đến cao trào nhưng hắn lại không làm vậy, còn cố ý làm đủ trò hoa dạng đùa nghịch Nguyệt Ảnh...

Sau đó, Tiểu Ngưu cũng thoát y. Khi Nguyệt Ảnh nhận ra liền hỏi:

"Tiểu Ngưu, ngươi làm gì thế?"

Tiểu Ngưu quẹt miệng đáp:

"Đàm tử tử, ta muốn tử xem bảo bối của ta. Tử đừng lo, Tiểu Ngưu này là người thủ tín, ta không khiến tử thất thân đâu."

Nói đến đây, trong lòng Tiểu Ngưu cảm thấy đau khổ. Đã hứa thì phải giữ lời. Để không thất tín, ta phải chịu nhẫn nhịn nỗi thống khổ to lớn này. Nỗi thống khổ khó ai chịu nổi.

Tiểu Ngưu nằm xuống, đồng thời cho Nguyệt Ảnh nằm lên người mình, không phải nằm cùng chiều mà nằm đầu người này cùng hướng với chân người kia. Với tư thế này, miệng của Nguyệt Ảnh nằm ngay miệng Tiểu Ngưu, bảo bối của Tiểu Ngưu cũng án trước mặt Nguyệt Ảnh. Nhục bống của hắn sau một hồi cọ da sát thịt đã trở nên căng cứng. Nguyệt Ảnh nằm trên người nam nhân, mắt nhìn nhục bống thô tráng không cảm lòng được liền đưa tay sờ thử, vừa to vừa dài khiến người ta sợ hãi. Vốn dĩ nàng từ nhỏ đến lớn chưa từng nhìn qua "Đồ vật" nam nhân thành niên nào.

Giả như Nguyệt Lâm đang nằm trên người mình, Tiểu Ngưu sẽ bảo nàng dùng miệng mơn trớn tiểu huynh đệ của mình, còn như Nguyệt Ảnh thì không thể miễn cưỡng. Vả lại tuy nàng không muốn nhưng chỉ lấy tay đặt lên đó là tốt lắm rồi. Tiểu Ngưu không nói nhiều, hai tay banh rộng bạch đồn kiều mỹ của Nguyệt Ảnh, vươn dài đầu lưỡi lướt qua quét lại, xuất sử chân công phu tiến công giải đất phì nhiêu đầy mãn cảm của nàng. Với nỗ lực của Tiểu Ngưu, xuân thủy của Nguyệt Ảnh chảy ra ngày càng nhiều, nàng còn chủ động chà hạ thể vào miệng Tiểu Ngưu, đóa cúc hoa càng lúc càng nở ra, biểu hiện góc khuất tâm hồn đầy mê muội của. Đương nhiên, không thể trách nàng được, đây chính là xuân dược phát tác khiến nàng không còn là Nguyệt Ảnh của thường ngày nữa.

Để âu yếm nữ nhân, Tiểu Ngưu dùng toàn lực ứng phó, vừa dùng tay, vừa dùng lưỡi, vừa để làm thỏa mãn, cũng là để giải cứu nữ nhân mà hắn sùng bái từ lâu. Từ nay về sau, trong ký ức của hắn lại có thêm một mốc son. Hắn có lấy Nguyệt Ảnh làm vợ hay không, đó là chuyện khác. Nhưng hiện giờ nói theo cách nào đó, hắn đã có được Nguyệt Ảnh rồi.

MA ĐAO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Sư Nương

Dưới nỗ lực hết mình của Tiểu Ngưu, Nguyệt Ảnh rốt cục cũng tiết thân hai lần, trong тот cùng khoái cảm, dâm độc tiêu tán, từ từ tỉnh táo lại, Lúc này Tiểu Ngưu nằm xuống bên cạnh, ánh mắt đặc ý ngắm nhìn thân thể Nguyệt Ảnh, thập phần mê luyến. Âu yếm nàng cơ bản là đã thực hiện được, Mục tiêu tiếp theo là làm thế nào khiến nàng ngoan ngoãn phục tùng ta, khiến nàng cam tâm tình nguyện lên giường cùng với ta

Nguyệt Ảnh sau khi tỉnh táo lại, ngồi phịch xuống, thấy mình không mảnh vải, hạ thân đầm đìa dâm thủy, liền thét lên một tiếng, vội vàng vơ quần áo che lấy cấm khu. Suy nghĩ một hồi cũng hiểu ra sự việc vừa rồi. Nàng bị phản тот cùng, giương mắt đầy thù địch nhìn Tiểu Ngưu.

Tiểu Ngưu cười hì hì, cũng ngồi dậy, cây nhục bồng kia vẫn không hề hạ hỏa, dựng thẳng đứng nơi khố hạ, trông như cái cột cờ. Tiểu Ngưu mỉm cười nói: "Đàm tỷ tỷ, nàng cuối cùng đã ổn rồi. Mới rồi dọa ta sợ muốn chết"

Nguyệt Ảnh giận dữ, "A" lên một tiếng, tát Tiểu Ngưu một cái, rồi thóa mạ: "Người là đồ dâm tặc, ta hận không thể giết người."

Vừa nói vừa miệng nói tay lại giơ lên muốn đánh, nhưng thân thể suy nhược, không thể vận công nên đành phải buông tay xuống.

Tiểu Ngưu bị đánh cho rung động, trên mặt hiện lên dấu tay xám nhàn nhạt. Hắn thầm nghĩ, bà nội người, ta hảo tâm hảo ý cứu người, người lại

thô bạo với ta. Con mẹ nó không có một chút hảo tâm báo đáp. Sớm biết như vậy không bằng cho người bị dục hỏa công tâm mà chết đi

Tiểu Ngưu nghiêm mặt, vẻ mặt đầy ủy khuất nói: "Tỷ cũng không thể trách ta. Tỷ bị trúng độc, không làm như vậy không thể giữ mạng sống, chẳng lẽ tỷ đã quên rồi ư? Trước khi cứu tỷ, ta hỏi ý kiến tỷ mà tỷ cũng đồng ý rồi. Ta tịnh không có cưỡng ép tỷ."

Nguyệt Ảnh trầm ngâm, thấy thực sự là như vậy, không khỏi cảm thấy xấu hổ phi thường liền đánh trống lảng: "Người chỉ giỏi chiếm tiện nghi, Cho dù lúc ấy ta đầu óc hồ đồ không rõ ràng, người cũng không nên thừa dịp lúc người gặp nguy nan. Nếu người là người quân tử người đã không thừa cơ làm chuyện đó. Việc đã như vậy, người là đồ tiểu nhân, là tên dâm tặc, là loại súc sinh, người có biết không?"

Nguyệt Ảnh càng nói ngôn từ càng nặng nề.

Tiểu Ngưu liên tục gật đầu nói: "Biết, biết, biết, Đàm tỷ tỷ nói đúng. Là ta không tốt, là ta đáng chết".

Đương nhiên hắn không hề nghĩ như vậy, chỉ cảm thấy bản thân cũng là một nạn nhân

Nguyệt Ảnh muốn rời đi, cũng hiểu được chính mình không hề mất đi trinh tiết, đúng là trong cái rủi cũng có cái may. Bằng không, bản thân sao có thể sống nổi đây? Dù vậy, mình cũng đã làm chuyện không phải với sư huynh rồi. Sự việc lần này không thể để cho huynh ấy biết. Huynh ấy mà biết thì không nổi điên mới lạ.

Nguyệt Ảnh nói với Tiểu Ngưu: "Người quay người đi cho ta mặc quần áo."

Tiểu Ngưu ại một tiếng, rồi cũng lẳng lặng lấy quần áo mặc vào, trong lòng rất cao hứng. Trong lúc mặc quần áo hắn không nhìn Nguyệt Ảnh,

nhưng nàng lại đưa mắt ngăm nhìn thân thể Tiểu Ngưu. Nhìn thân thể hăn trắng trẻo, rắn chắc, vóc dáng cân đối, trong lòng cảm thấy nóng lên. Hồi tưởng lại hoàn cảnh thẹn người vừa rồi, tuy chưa vượt quá giới hạn, nhưng cũng chẳng khác bao nhiêu. Nghiêm túc mà nói, hăn chính là nam nhân đầu tiên của mình. Không, không, nam nhân đầu tiên của mình không nên là hăn, phải là sư huynh mới đúng. Đáng tiếc, sư huynh không có điểm phúc ấy. Mình đành phải từ nay về sau quan tâm đến y nhiều hơn. Tiểu tử này mặc dù cứu mình, nhưng hăn cũng điểm nhục mình, mình không thể lưu hăn lại. Chỉ cần có cơ hội nhất định phải tống khứ hăn đi. Hăn khiến mình cảm thấy sỉ nhục, cảm thấy bất trình

Hai người mặc quần áo xong, Tiểu Ngưu cũng không thể tiếp tục ngồi cùng giường với nàng, liền bước xuống giường ra ngồi trên ghế. Hăn tựa lưng thoải mái nhưng không dám nhìn thẳng vào Nguyệt Ảnh. Mà Nguyệt Ảnh nằm ở trên giường, tâm sự cũng rất nặng nề. Ánh mắt thi thoảng lướt qua Tiểu Ngưu đầy mâu thuẫn. Khi thì phẫn nộ tột cùng, chỉ muốn xông lên cấu véo Tiểu Ngưu một cái, lúc lại mờ mịt như sương mù giữa biển, tịnh không tìm thấy phương hướng, có khi lại thấy thương xót, tựa hồ như hiểu được người này cũng đáng thương. Nàng liên tưởng tất cả lại với nhau, cũng hiểu được không thể oán trách Tiểu Ngưu. Nếu hăn không cứu chính mình, chỉ e bản thân đã bị Long Thành Cương tổn hại. Bị lão già đó cưỡng bức chẳng bằng thất thân cho Tiểu Ngưu. May mà rốt cuộc mình cũng bảo vệ được tấm thân xử nữ, vẫn còn là một cô nương trong trắng.

Hai người cứ trầm tư như vậy cho đến hừng đông. Sau khi trời sáng, rửa sạch mặt mũi, trước khi rời khỏi khách điểm, Nguyệt Ảnh kéo Tiểu Ngưu trở lại phòng căn dặn.

Lúc này nàng đã khôi phục dáng vẻ lãnh diễm cao quý ngày thương, chậm rãi nói với Tiểu Ngưu: "Chuyện hôm nay, trời biết đất biết, người biết ta biết, tuyệt không thể nói cho người khác, người hiểu chưa?"

Tiểu Ngưu đương nhiên hiểu được tính chất nghiêm trọng của vấn đề liền đáp: "Ta biết rồi, ta sẽ không nói ra ngoài đâu"

Nguyệt Ảnh nghiêm sắc mặt nói: "Đặc biệt càng không thể để sư huynh ta biết. Nếu người mà cho y biết, hừ hừ, người cũng hiểu được hậu quả. Không cần ta động thủ, hẳn sẽ cho người thấy chết còn dễ chịu hơn"

Tiểu Ngưu nhướng mắt nhìn Nguyệt Ảnh, mặt cười cười giơ một tay lên trời nói: "Đàm tử tử, để tử yên tâm, ta thề với trời, nếu ta nói những điều này ra ngoài, ta sẽ không được chết tử tế, chết không có chỗ chôn. Sau khi chết sẽ phải xuống địa ngục, vĩnh viễn không được siêu sinh"

Nguyệt Ảnh thấy hắn nói trịnh trọng như thế, thở dài rồi nói: "Chính xác cũng không có phát sinh sự tình gì cứ coi như chưa có chuyện gì xảy ra. Từ nay về sau người cũng không được dây dưa với ta, người cũng đừng nhìn ta như vậy người càng không nên trông chờ gì vào mối quan hệ này, trong lòng ta chỉ có sư huynh thôi. Nếu người không biết nông sâu, chẳng biết tốt xấu, đừng trách ta vô tình đối với người"

Tiểu Ngưu nghe xong trong lòng không ngừng cười khổ, cũng chẳng có lựa chọn nào khác. Nguyên lai tất cả cũng chỉ như một giấc mộng mà thôi. Bảo ta quên nàng, sao mà có thể. Nàng trong lòng chỉ có sư huynh, chẳng lẽ sư huynh nàng tốt hơn ta? Ta nhìn cách nào cũng không thấy

Nguyệt Ảnh lại tiếp: "Chúng ta đi nhanh lên, nhanh đi xem sư huynh thế nào".

Nhớ tới sư huynh tối hôm qua đối với mình vô lễ, trong lòng bất giác không vui. Nàng thầm nghĩ đám nam nhân chẳng có ai tốt. Long Thành Cương là súc sinh, sư huynh là tiểu nhân, còn Tiểu Ngưu này đích thị là một tên âm tặc.

Tiểu Ngưu đồng tính, đáp: "Sư huynh tử công lực bất phạm, chỉ e lúc này đã sớm trở lại khách điểm của chúng ta rồi".

Nguyệt Ảnh hừ một tiếng, bước nhanh ra khỏi phòng. Tiểu Ngưu tự nhiên cũng không để rớt lại phía sau, theo sát nàng, trong lòng tràn ngập xuân phong sướng khoái. Hắn thầm nghĩ, nàng đã là người của ta, ta tuyệt đối không để cho nàng thoát. Đừng nói là sư huynh nàng, ngay cả sư phụ nàng muốn ngăn cản chuyện tốt của chúng ta, ta chống đối lão như thương.

Khi rời đi, hắn cũng không quên mang theo vật lấy được từ trên người Long Thành Cường.

Sau khi ra khỏi thành, trên đường còn vắng người qua lại, Nguyệt Ảnh càng nghĩ càng giận. Làm thế nào mà một thiên tiên tiểu thư như nàng lại để cho hắn chiếm tiện nghi, liên trừng phạt thân thể Tiểu Ngưu, không phải cho hắn một quyền mà là hai cước vào mông. Tiểu Ngưu kêu to lên, ra vẻ sầu khổ vô cùng, nhưng tuyệt nhiên không hề né tránh, chỉ cảm thấy bị nàng đá cũng là một việc vui. Ít nhất mỹ nhân còn để ý đến hắn.

Hai người đến chỗ xảy ra sự việc tối hôm qua, thấy Mạnh Tử Hùng vẫn đang nằm trên mặt đất, bất tỉnh nhân sự. Nguyệt Ảnh lại gần vừa dấm nhẹ, vừa xoa bóp, cứ liên tục như vậy một hồi Mạnh Tử Hùng mới hừ lên hai tiếng, mở mắt ra. Vừa sau khi thấy Nguyệt Ảnh, liền quơ lấy tay nàng, quan tâm hỏi: "Sư muội à, muội có việc gì không? Cái tên Long Thành Cường không có làm gì muội chứ?"

Nguyệt Ảnh nghe xong liền biến sắc, không khỏi nhớ tới chuyện hôm qua, ngần người một lát mới nói: "Lão ta đã đi rồi, muội cũng không có việc gì, chúng ta quay lại khách điểm thôi".

Nói rồi đỡ y đứng dậy.

Mạnh Tử Hùng toàn thân hư nhược, miễn cưỡng đứng lên. Lúc này y mới thấy Tiểu Ngưu đứng một bên, liền hỏi: "Ngụy Tiểu Ngưu, người sao lại ở chỗ này?"

Tiểu Ngưu thấy y nhếch nhác như vậy, không khỏi cười thầm đáp: "Ta tới để cứu Mạnh đại ca."

Hắn thầm nghĩ nếu người nhìn thấy hảo sự tối hôm qua, người bây giờ đã tức giận ngã xuống rồi, không thể không bất tỉnh nhân sự

Mạnh Tử Hùng cảm thấy có chuyện lạ lùng, không hiểu đã xảy ra chuyện gì, liền quay đầu nhìn chăm chú vào Nguyệt Ảnh. Nguyệt Ảnh liếc mắt nhìn Tiểu Ngưu nói: "Chuyện dài lắm, chúng ta trở về khách điểm chậm rãi nói chuyện đi".

Nói xong đỡ lấy Mạnh Tử Hùng rời đi

Thấy hai người gần gũi như thế, Tiểu Ngưu không vui. Hắn nghĩ thầm Nguyệt Ảnh đã là người của mình, nữ nhân của chính mình sao có thể để nam nhân khác chiếm tiện nghi như thế? Vì vậy Tiểu Ngưu tiến lên nói: "Mạnh đại ca, để ta đỡ người, Đàm tỷ tỷ cũng mệt rồi"

Nguyệt Ảnh nghe xong trên mặt đỏ lên nói: "Được rồi, người lại đây đi. Ta bị Long Thành Cương truy đuổi cũng cạn lực rồi."

Nói xong, cầm lấy bao phục trên người Tiểu Ngưu.

Mạnh Tử Hùng đương nhiên hiểu ý Nguyệt Ảnh, để cho Tiểu Ngưu đỡ hắn. Hắn nhìn thấy bao phục liền hỏi: "Sư muội, cái này là cái gì?"

Nguyệt Ảnh trả lời: "Đây là bảo bối của Long Thành Cương, đã bắt chúng ta đến đây. Một món là bảo y, món còn lại là bảo kính của hắn."

Mạnh Tử Hùng nhìn Nguyệt Ảnh bằng ánh mắt không tin tưởng hỏi: "Muội làm sao mà lấy được? Bản lãnh của tên Long Thành Cương đó không hề kém đâu."

Nguyệt Ảnh giương mỹ mục lên, hờ hững đáp: "Chi tiết sau khi trở về muội sẽ nói cho huynh nghe, bây giờ chưa phải lúc nói đến".

Ánh mắt nàng liếc qua mặt Tiểu Ngưu thấy hắn đang dờ dẩn nhìn nàng. Nguyệt Ảnh trừng mắt, Tiểu Ngưu lập tức thu hồi ánh mắt. Nguyệt Ảnh biết chắc chắn Tiểu Ngưu không hề nghĩ đến chuyện tốt, nhất định là đang nhớ lại cảnh tượng tuyệt vời tối qua. Tim nàng đập liên hồi, trong lòng oán hận không thôi, nhưng cũng chẳng có cách nào. Nếu không có điều chi bất khoản, nàng thật muốn ngay lập tức đem Tiểu Ngưu ra giết chết. Nàng tịnh không cho phép nam nhân chiếm tiện nghi lần đầu tiên của mình sống sót khi người đó không phải là hôn phu của mình.

Ba người đi về phía nội thành, vất vả lắm mới vào đến bên trong. Cùng bước trên đường nhưng cảm giác của Tiểu Ngưu và Nguyệt Ảnh lại không hề giống nhau. Tiểu Ngưu hiểu mình anh hùng như vậy tịnh không phải vì chuyện đại chiến với Long Thành Cương mà bởi vì Nguyệt Ảnh. doc truyện tại . Trong khi Nguyệt Ảnh hồi tưởng lại chuyện tối hôm qua, tưởng như một cơn ác mộng. Nàng mình đã khác trước, không còn giống một cô nương trong sáng. Nàng cảm thấy hổ thẹn với sư huynh, đối với Tiểu Ngưu cực kỳ thống hận. Nhưng hắn có đáng hận không? Hắn lúc đó chẳng phải là vì cứu chính mình hay sao? Hơn nữa còn hỏi qua ý kiến mình, bản thân mình không phải cũng đã đồng ý rồi sao?

Mạnh Tử Hùng đương nhiên không biết nhiều như vậy, hiểu được mình cùng Nguyệt Ảnh trở về đã là tốt lắm rồi. Nếu y biết Nguyệt Ảnh đã đội nón xanh lên đầu mình, cam đoan y sẽ làm thịt Tiểu Ngưu ngay tức khắc, sau đó sẽ tự sát.

Khi bọn họ đến khách điểm thì Tần Viễn cùng Nguyệt Lâm cũng về tới. Bọn họ thấy Mạnh Tử Hùng, Nguyệt Ảnh cùng với Tiểu Ngưu cả đêm không về, không biết có xảy ra chuyện gì không.

Nguyệt Lâm đoán rằng Nguyệt Ảnh chắc cùng ở một chỗ với sư huynh. Đôi tình nhân này có lẽ đem qua tình cảm thăng hoa, cuối cùng không tự kìm hãm được, rồi cuộc xảy ra hảo sự phong lưu. Còn Tiểu Ngưu? Tiểu tử này không phải tới kỹ viện tìm kỹ nữ chứ? Nếu vậy thì không thể tha thứ cho hắn được.

Nguyệt Lâm đã chuẩn bị ra tay, bởi Tiểu Ngưu là nam nhân của nàng.

Nguyệt Ảnh xem ra cũng không muốn trả lời vấn đề của mọi người, không đợi mọi người hỏi tới, nàng vội nói: "Ta đói rồi, trước tiên phải ăn no đã"

Mạnh Tử Hùng cũng nói: "Có cái gì nói sau, đợi chúng ta ăn xong đã".

Y cũng không muốn để người ta biết, tối hôm qua bản thân chịu biết bao nhiêu ấm ức, chẳng những không thể thưởng hoa, trái lại còn bị người ta đánh gục, nằm cả đêm nơi đồng không. Chuyện này đương nhiên không thể để người khác biết

Vì vậy, sau khi thu xếp một chút, mọi người cùng vào ăn cơm. Suốt thời gian ăn, Mạnh Tử Hùng thỉnh thoảng liếc nhìn Nguyệt Ảnh, trong lòng đầy xấu hổ. Làm một đại nam nhân, thất bại trước mặt người trong lòng thật sự rất mất mặt. Mặc dù Nguyệt Ảnh nói thoát được Long Thành Cương đuổi bắt, nhưng trong lòng y tràn ngập nghi vấn, rốt cuộc Nguyệt Ảnh làm thế nào mà thoát ra được. Mà Tiểu Ngưu, tiểu tử đó rốt cuộc xuất hiện lúc nào?

Nguyệt Lâm cũng đầy một bụng nghi hoặc, không rõ ba người tối hôm qua xảy ra chuyện gì. Chỉ có Tần Viễn không có tâm sự gì. Y cực kỳ vui vẻ, bởi Nguyệt Lâm - người y thầm yêu bình an vô sự. Đối với Nguyệt Ảnh, y không có một chút suy nghĩ khác lạ gì. Mọii ấy đã là con dâu tương lai của sư phụ, chỉ cần mình có được Nguyệt Lâm trong tay là giấc mộng đã thành hiện thực rồi. Y nhận thấy Tiểu Ngưu đối với Nguyệt Lâm không có ý tốt, sớm đã chủ định một khi có cơ hội không thể không đả bại Tiểu Ngưu. Có

một tên đáng ghét lẻo đẻo bám theo như vậy chẳng phải chuyện gì tốt cả. Từ lúc Tiểu Ngưu đi theo, Tần Viễn luôn cảm thấy bồn chồn, tựa như miếng băng mỏng, lo lắng không biết khi nào Nguyệt Lâm sẽ bị ngã lòng với người khác.

Sau khi ăn xong, mọi người đến phòng của Nguyệt Lâm và Nguyệt Ảnh hỏi chuyện. Nguyệt Lâm hỏi Nguyệt Ảnh: "Sư tỷ, các người tối qua gặp chuyện phiền toái gì vậy?"

Đây cũng là vấn đề mà Tần Viễn muốn biết.

Nguyệt Ảnh đỏ bừng mặt lên, biết rằng không trả lời cũng không xong liền đáp: "Tối hôm qua ta cùng sư huynh ra ngoài tản bộ, gặp phải cái tên phôi đản Long Thành Cường. Chúng ta hợp lực đánh lão, nhưng trên người lão ta lại có bảo bối, chúng ta không dám đối đầu, bị lão làm cho khốn đốn cả đêm. Trên đường tình cờ gặp Tiểu Ngưu, Tiểu Ngưu cũng tiến tới trợ lực. Chúng ta ba người hợp lực, cuối cùng cũng thắng, còn cướp được bảo vật của lão nữa".

Nói đoạn, Nguyệt Ảnh mở bao phục lấy ra bảo y cùng bảo kính ọi người xem

Tần Viễn cùng Nguyệt Lâm cẩn thận quan sát, ngay cả Mạnh Tử Hùng cũng động tay sờ mó. Hồi tưởng lại vật lợi hại này, cho đến giờ trong lòng vẫn còn sợ hãi

Nguyệt Ảnh nghĩ vật này cũng do Tiểu Ngưu đoạt lấy, không khỏi đưa mắt nhìn Tiểu Ngưu, chỉ thấy hắn cũng đang lén nhìn nàng. Bốn mắt tương giao, Tiểu Ngưu nháy mắt về phía nàng. Nguyệt Ảnh mặt đỏ bừng, trừng mắt nhìn hắn, mĩ mục chuyển đến bảo vật. Tuy nhiên, cảnh tượng trên giường tối qua khó có thể xóa nhòa.

Nàng vốn dĩ rất muốn quên đi, nhưng cũng tự hiểu, chuyện ấy khó mà quên ngay được. Xú tiểu tử này đã nhìn hết tất cả thân thể của ta, ta há có

thể bỏ qua. Chỉ cần có cơ hội, ta nhất định sẽ không nường tay. Nghĩ đến Tiểu Ngưu vô lễ với mình, Nguyệt Ảnh không khỏi động ác tâm

Nguyệt Lâm tò mò nhìn kiện hắc y, lật qua lật lại nói: "Bộ bảo y này đưa cho sư phụ là thích hợp nhất.Ồ, còn có cả bảo kính kia nữa, sư phụ thấy được, nhất định là sẽ rất cao hứng"

Mạnh Tử Hùng cũng nói: "Đúng a, sư phụ cả đời đối địch với ma đạo. Khi người thấy hai kiện ma bảo này, nhất định sẽ nhìn ra tà môn trong đó. Đến lúc đó đối với chúng ta sẽ có tác dụng rất lớn".

Nói đoạn nhìn sang Nguyệt Ảnh, hy vọng nàng đồng ý với ý kiến của mình.

Nguyệt Ảnh mỉm cười mờ mờ, đang tràn đầy tâm sự, căn bản không có chú ý tới Mạnh Tử Hùng nói cái gì. Nàng đang nghĩ xem nên đối phó với Tiểu Ngưu thế nào. Mặc dù Tiểu Ngưu cứu nàng một mạng, nhưng lúc này nàng tịnh không nghĩ đến cảm tạ ân đức, trái lại suy nghĩ làm thế nào để giết người giết khẩu, không để bí mật của mình bị truyền ra ngoài. Nếu việc này truyền ra ngoài, tất cả đều sẽ bị hủy hoại. Tiền đồ, hôn nhân, thanh danh, hình tượng...Tất cả đối với một nữ hài tử là vô cùng trọng yếu. Nàng biết Nguyệt Lâm có cảm tình với tiểu tử này, nhưng lúc này không thể cố kỵ tình đồng môn được. Tiểu tử này nhất định phải giết chết.

Mạnh Tử Hùng nhìn Nguyệt Ảnh hỏi: "Sư muội à, sao Sư Nương còn chưa tới? Chúng ta có nên viết thư hỏi ý kiến không?"

Nguyệt Ảnh thần sắc cũng khôi phục, lãnh đạm đáp: "Sư huynh à, Sư Nương đã nói đến đây là người nhất định đến. Huynh đã bao giờ nghe thấy chuyện Sư Nương thất hứa chưa?"

Nguyệt Lâm cũng nói: "Đúng a, đúng a, Sư Nương từ trước đến giờ luôn giữ chữ tín mà."

Chính lúc đang náo nhiệt, chuông của phòng rung lên, có thanh âm vọng vào: "Đúng rồi, hai nha đầu này quả nhiên là hiếu ta nhất. Ta có khi nào nói mà không giữ lời".

Thanh âm nhu mì lại có vài phần nghiêm nghị.

Tiểu Ngưu ngẩng đầu lên vừa lúc cửa phòng mở ra, chỉ thấy một hoa phụ đứng ở đó. Nàng so với Nguyệt Ảnh không thua kém bao nhiêu. Mái tóc búi cao sang trọng, mi mục như vẽ, hợp với quần áo bên ngoài màu vàng mơ trông thập phần dụ nhân. Có lẽ nàng không đẹp tuyệt nhân tuyệt thế như Nguyệt Ảnh, nhưng mang dáng vẻ đoan trang, dè dặt những thành thực, cùng với khí thái nhàn nhã khiến nàng hết sức động lòng người

Tiểu Ngưu chăm chú nhìn nàng, đặc biệt là bộ ngực, căng tròn, cao vút, tưởng như muốn xuyên rách lớp y phục mà thoát ra ngoài. Tiểu Ngưu thật muốn lột tung y phục nàng ra, xem thử nơi ấy to nhỏ thế nào.

Vừa thấy người này, Nguyệt Lâm vui sướng như một chú chim non, bổ nhào vào ngực nàng, nũng nịu: "Sư Nương à, người rốt cục cũng đã tới, khiến chúng con mừng lắm"

Sư nương ôm lấy Nguyệt Lâm mỉm cười nói: "Nguyệt Lâm à, người bây giờ bao nhiêu tuổi rồi, thế nào vẫn cư xử như một hài tử vậy, không thấy mọi người đang cười người sao".

Nụ cười của nàng có chừng mực, hấp dẫn, lại có vẻ rất tiết chế.

Người vừa đến chính là phu nhân chương môn phái Lao Sơn. Mọi người vừa thấy, đều tiến tới tham kiến. Tiểu Ngưu thấy mọi người đều hành lễ, cũng theo sau bái kiến, kêu một tiếng Sư Nương

Sư Nương sớm đã để ý, đưa mắt hỏi: "Đứa nhỏ này là ai? Ta dường như chưa gặp qua người"

Tiểu Ngưu ngẩng đầu lên đáp: "Tiểu tử Ngụy Tiểu Ngưu, là người Hàng Châu. Nhìn thấy các sư huynh sư tỷ có bản lĩnh rất giỏi nên muốn đến học lấy chút bản lĩnh để bênh vực người tốt, trừng phạt kẻ xấu, làm một vị anh hùng chân chính"

Sư Nương nghe được tên cùng mục tiêu của hắn, không khỏi bật cười nói: "Hảo hài tử, rất có chí khí, trước tiên ngồi xuống đã".

Tất cả mọi người đều thỉnh Sư Nương ngồi trước, sau đó cũng lần lượt ngồi xuống

Tiểu Ngưu ngồi bên cạnh Nguyệt Lâm, cách xa một chút là Sư Nương. Mùi hương trên người Sư Nương như lan như xạ, có đôi chút khác biệt với Nguyệt Lâm, khiến Tiểu Ngưu say đắm. Loại hương thơm không giống người khác, tựa hồ như chỉ có trên người thiếu phụ. Chỉ nghe Sư Nương nói: "Nguyệt Ảnh, Tử Hùng, các người dọc đường đi có ổn không? Hắc Hùng Quái phải chăng rất khó đối phó. Sau khi ta nhận được tin tức của các người, chỉ muốn ngay lập tức đến đây để trợ giúp các người"

Nguyệt Ảnh liếc mắt nhìn Tiểu Ngưu, chỉ đơn giản bấm báo: "Hắc Hùng Quái bây giờ chẳng biết tung tích ở đâu. Bất quá có lẽ chỉ ở trong phạm vi Trung Nguyên mà thôi. Nhưng thương thế của hắn cũng đã bình phục, chúng đệ tử không đối phó được, đang muốn trở về núi cùng sư phụ và sư nương thương lượng đại kế"

Sư Nương trầm ngâm trong chốc lát, rồi nói: "Theo ta nghĩ, chuyện của Hắc Hùng Quái, chúng ta không cần phải quản. Chỉ cần Hắc Hùng Quái không gây hại đến giang hồ, không lạm sát người vô tội, chúng ta cần gì phải thù địch với hắn? Nhưng sư phụ các người lại không nghĩ vậy, ông ấy nói Hắc Hùng Quái xuất thân tà đạo, người như thế này không thể lưu lại, lưu lại là mầm mống tai họa"

Nguyệt Ảnh cùng mọi người đều gật đầu, lắng nghe Sư Nương. Sư Nương lại tiếp tục: "Ta đến đây còn có một việc là đại thọ của Sư phụ các người, nhân tiện cũng xem chuyện của Mặc Long. Quái vật đó cũng nên nói qua, nếu để nó thoát ra ngoài thì rất không ổn. "

Nghe nói vậy, Nguyệt Ảnh rung động trong lòng, liếc nhìn Tiểu Ngưu. Nhưng Tiểu Ngưu không hề biết nặng nhẹ, chỉ chăm chăm quan sát mỹ mục của sư nương. Hắn thầm nghĩ, vị sư nương này còn xinh đẹp hơn Thất Di Thái của Mai lão bản, vượt xa kể mẫu của mình. Ngắm lại cũng thấy bình thường, là người thân của Nguyệt Ảnh, sao có thể xấu xí được.

Sư Nương vừa nói xong, liền đưa mắt nhìn Tiểu Ngưu dò xét: "Tiểu Ngưu à, người đi theo bọn họ làm gì? Phải chăng người thật sự muốn học bốn sự?"

Tiểu Ngưu bắt gặp ánh mắt của nàng, toàn thân cảm thấy như bị trúng gió vội đáp: "Hồi bẩm Sư Nương, Tiểu Ngưu lần này đến đây, chính là muốn đến Lao Sơn phái bái kiến lão chương môn, cầu lão nhân gia thu ta làm đồ đệ"

Nghe nói thế, Mạnh Tử Hùng hừ khê một tiếng, dương dương tự đắc, vẻ mặt coi thường. Ý tứ kia rất rõ ràng, chính là Tiểu Ngưu không xứng trở thành Lao Sơn đệ tử. Bên kia Tần Viễn cũng không thoải mái, nhếch miệng cười, nói: "Ngụy tiểu tử, người đừng có nằm mơ. Ta nhìn tư chất của người, chắc chắn không đủ để sư phụ ta nhận làm đồ đệ. Người nếu thật sự muốn học nghệ, ta nghĩ người nên bái ta làm thầy. Người khấu đầu vài cái, nếu ta tâm tình tốt, không chừng sẽ thu nhận người làm đồ đệ".

Vừa nghe những lời này, Mạnh Tử Hùng nhin không được mở miệng cười hắc hắc.

Tiểu Ngưu trong lòng căm tức nhưng vẻ mặt vẫn tươi cười đáp: "Cám ơn Tần đại ca, nếu ta thật sự không thể bái được một sư phụ inh, ta nhất

định sẽ nghĩ đến những lời Tần đại ca nói ngày hôm nay".

Lời này rõ ràng ám chỉ Tần Viễn là người không có bản lĩnh. Tần Viễn không hiểu ra, nhưng Sư Nương cùng Nguyệt Ảnh đều nghe thấy. Sư Nương thầm nghĩ, đứa nhỏ này miệng lưỡi thật là lợi hại

Sư Nương trừng mắt nhìn Mạnh Tử Hùng và Tần Viễn, sau đó ôn nhu nói với Tiểu Ngưu: "Tiểu Ngưu à, người không biết chưởng môn sớm đã nói qua sẽ không thu nhận đồ đệ nữa. Nhưng nếu người thật muốn báỉ sư, ta thấy người có thể cùng chúng ta lên núi thử một lần xem"

Tiểu Ngưu đứng lên hướng về phía Sư Nương nói: "Hết thảy đều mong Sư Nương giúp sức. Tiểu Ngưu ở đây trước tiên xin tạ lễ"

Sư Nương nghe xong cười nói: "Tiểu Ngưu à, nhận lễ này của người, ta nhất định sẽ nói giúp cho người. Bất quá trở thành Lao Sơn đệ tử không dễ dàng như vậy, phải trải qua khảo thí nghiêm khắc của chưởng môn"

Tiểu Ngưu cười hắc hắc nói: "Cái này thì không sợ. Mọi người đều nói ta rất thông minh"

Tần Viễn nghĩ đến chỗ đáng giận của Tiểu Ngưu, liền nói tiếp: "Ta cũng tán dương người, quả thật người so với lợn cũng thông minh hơn chút xiu". Nói xong lại đắc ý cười rộ lên

Tiểu Ngưu đáp lại: "Ta đương nhiên là thông minh hơn huynh một chút rồi".

Mọi người vừa nghe xong nhin không được cười ra tiếng. Câu vừa đó hiển nhiên chửi Tần Viễn là con lợn rồi, khiến Tần Viễn tức đỏ cả mặt, nói không lên lời

Hắn ngầm hạ quyết tâm, nhất định phải diệt trừ Tiểu Ngưu. Hảo tiểu tử, dám vô lễ đối với ta, sau này xem ta thu thập người như thế nào. Ta nhất

định khiến người không ra hình người.

Đang trong khi mọi người vui vẻ, bên ngoài bỗng trở nên hỗn loạn, có tiếng người hét lớn: "Không tốt, xảy ra chuyện rồi. Thật là thê thảm. Quá là tàn nhẫn!"

Mọi người nghe thấy kì quái, đều lao ra cửa, muốn xem chuyện gì xảy ra

Mọi người vừa ra đến cửa, chỉ thấy trong đại sảnh có một bàn được vây quanh bởi rất nhiều người, tất cả đều đứng thẳng, thỉnh thoảng phát ra những tiếng kêu bi phẫn xen lẫn sợ hãi. Mọi người vừa tiến lên, chỉ thấy ở giữa là một trung niên nhân, đang kể lại những tin tức mới. Người kia tướng mạo không có tốt, mặt lại đen thui, dáng vẻ rất khó nhìn. Một vài mỹ nữ cùng Mạnh Tử Hùng đều muốn nhanh chóng tránh xa hẳn ra, Tiểu Ngưu cứ mặc kệ mọi việc, càng tiến đến gần hơn, nhanh chóng tiếp xúc nam nhân kia.

Người nọ nước bọt bay tứ tung xuống đất nói: "Các vị biết không, tối hôm qua đã phát sinh ra đại sự. Thảm kịch kia, bảo đảm các người đời này đều chưa thấy qua".

Nói đoạn đưa chén trà lên miệng uống.

Có người nài nỉ: "Địch lão nhị, người đừng có thừa nước đục thả câu. Rốt cuộc là có chuyện gì?"

Địch lão nhị nhếch miệng nói: "Huynh đệ ta đã dặn kỹ ta, việc này không thể tùy tiện nói lung tung được, sẽ khiến cho dân chúng hoảng loạn, bất lợi cho sự yên ổn của địa phương".

Huynh đệ của hắn làm việc ở nha môn, vì vậy tất cả mọi người đều biết tin tức của hắn linh thông hơn người khác.

Có người nói: "Người nói mau lên, người nói rồi chúng ta sẽ không tiết lộ chuyện này ra ngoài đâu"

Địch lão nhị hỏi: "Ta nói ra thì sẽ được lợi lộc gì đây?"

Có người trả lời: "Người nói cho ta biết, chúng ta sẽ mời người uống rượu"

Người nọ đắc ý nở nụ cười, lộ ra miệng toàn răng vàng, bốc lên mùi hôi thối, khiến Tiểu Ngưu phát ói, nhưng muốn nghe chuyện kia nên không đành lòng lùi lại.

Địch lão nhị đợi đến lúc quan trọng nhất, lúc này trên mặt mới lộ ra vẻ sợ hãi nói: "Tối hôm qua xảy ra đại sự, Có hơn mười gia đình bị mất con. Những gia đình này đều ra ngoài đi tìm, nhưng tìm cả đêm đều không thấy. Bọn họ đành phải báo quan, nha môn cũng đã phái nhân thủ hỗ trợ, cuối cùng sáng nay đã tìm được rồi."

Có người hỏi ngay: "Tìm thấy ở đâu? Những đứa trẻ vẫn ổn chứ?"

Địch lão nhị hiện lên vẻ thống khổ, dùng sức giận dữ nói: "Không, bọn nhỏ đều đã chết, bị chết rất thảm. Nếu các người nhìn thấy, mười phần chắc chín sẽ ngất đi"

Tất cả mọi người a lên một tiếng, quay đầu nhìn nhau, sau đó lại nhìn Địch lão nhị, đều chờ mong đoạn tiếp theo. Địch lão nhị thở dài một tiếng nói: "Thi thể những đứa nhỏ được phát hiện ở xung quanh rừng cây. Những đứa nhỏ này chết giống hệt nhau, đều là đầu bị phá nát, não bị lấy đi, bụng bị xé toang, nội tạng trong đó đều mất cả"

Mọi người nghe xong đều biến sắc nói: "Là ai làm chuyện này? Đúng là vô nhân tính, phải cho hắn chịu ngũ mã phanh thây, thiên đao vạn quả, khiến cho hắn tuyệt tử tuyệt tôn"

Địch lão nhị nói: "Việc này đang được điều tra. Có lẽ là tên hỗn đản nào đó vì muốn bồi bổ nên đã gây ra chuyện thương thiên hại lí này"

Mọi người lắc đầu nói: "Chắc chắn là một đại nhân vật nào đó làm, chỉ sợ muốn bắt cũng không được. Loại sự tình này xảy ra nhiều rồi. Kẻ có tiền thật sự là quá tốt. Dù xảy ra chuyện gì đều không quan hệ. Bất hạnh luôn là dân chúng"

Tiểu Ngưu nghe được gần hết, liền tránh ra khỏi đám đông, cùng mọi người hội họp. Sư nương cùng mọi người mặc dù đứng xa, nhưng cũng cơ bản hiểu ra vấn đề. Sư nương sắc mặt trầm trọng, vung tay lên nói: "Tất cả mọi người trở về phòng, ta có chuyện muốn nói ".

Vì vậy tất cả mọi người quay lại phòng. Sau khi mọi người an vị, Sư nương liếc mắt qua khuôn mặt mọi người, lúc này trên mặt nàng có chút điểm lạnh lùng, một chút bất thiện. Nguyệt Ảnh trong lòng có quỷ, đầu cúi gằm. Tiểu Ngưu lại không sợ hãi, dũng cảm đón ánh mắt của nàng, chỉ cảm thấy sư nương cùng Nguyệt Ảnh đáng vẻ đều hấp dẫn như nhau.

Sư Nương chậm rãi nói: "Các con nghe rõ ràng rồi chứ? Một đêm đó, có hơn mười gia đình con bị hại. Các con chắc biết nguyên nhân vì sao? Mạnh Tử Hùng, nói ý kiến của mình đi".

Mạnh Tử Hùng ứng tiếng, đứng lên nghiêm trang nói: "Từ những gì Địch lão nhị kia thuật lại, con nghĩ hung thủ chỉ có thể là Mặc Long. Địch lão nhị nói những đứa nhỏ đầu và bụng đều không có gì, chắc là do Mặc Long. Sư phụ từng nói qua, quái vật này rất thích ăn não cùng nội tạng của trẻ nhỏ"

Nguyệt Lâm cũng phụ họa: "Còn không phải sao, sư phụ trước đây có nói qua như vậy. Lão nhân gia lúc trước muốn giết Mặc Long, cũng bởi vì sợ nó gây hại cho nhân gian"

Tần Viễn hừ giọng: "Sư phụ lúc trước cũng quá nường tay với nó. Lúc đầu nếu diệt trừ nó đi thì đã không có gì xảy ra"

Sư nương giải thích: "Sư phụ các con trước kia không hại Mặc Long, cũng có cái lý của người. Các con tịnh không biết, lúc ấy Hoàng Hà lụt lội, dân chúng lâm than. Vì cứu thiên tai, sư phụ các con đã để cho nó một mạng. Mặc Long có khả năng hút nước, để nó ở thượng nguồn sông Hoàng Hà hút nước nửa ngày, mực nước sông Hoàng Hà nhanh chóng giảm xuống. Lúc ấy quan phủ mới có thể kịp thời giải quyết lụt lội. Các con hiểu chưa?"

Nguyệt Ảnh ngắt lời nói: "Nếu sự việc lần này quả thật là Mặc Long làm, chúng ta phải nhanh chóng tìm cho bằng được Mặc Long, bắt giữ nó. Nếu sư phụ nói đồng ý, chúng ta sẽ giết chết nó, tránh cho hậu họa về sau này"

Sư nương gật gật đầu, sau đó trợn mắt lên hỏi: "Các người nói cho ta biết, trong các người có ai tự ý thả Mặc Long ra hay không?"

Mạnh Tử Hùng là người đầu tiên tỏ thái độ: "Con lần này ngay cả Tọa Tự Viên đều chưa có đến, dĩ nhiên là không phải"

Tần Viễn cũng nói: "Con cũng giống thế, chưa từng đi qua nơi đó, không liên quan đến con"

Nguyệt Lâm cũng nói: "Cũng không phải con. Con ngay cả Mặc Long hình dáng ra sao đều chưa có gặp qua, càng không thể cứu nó. Nó là bàng môn tà đạo, con còn muốn giết nó nữa kìa."

Sư nương chuyển ánh mắt lên mặt Nguyệt Ảnh hỏi: "Nguyệt Ảnh, không lẽ là con?"

Lời này vừa nói ra, Tiểu Ngưu tim đập thành thịch, chỉ sợ Nguyệt Ảnh thừa nhận. Nói như vậy, chính mình cũng có trách nhiệm

Nguyệt Ánh đã tỉnh táo lại, hồ hững, đáp: "Sư nương à, con cùng Mặc Long quái vật kia không hề quen biết, vì sao con lại cứu nó? Đương nhiên không phải con làm."

Sư nương thoáng chốc trầm tư nói: "Việc này thật lạ, các người đều không làm, ta và sư phụ các người lại càng không làm. Vậy rốt cuộc là ai làm? Nơi Mặc Long ẩn thân là một bí mật lớn, cơ quan nơi đây càng không có người biết. Không phải các người, còn có thể là ai đây? Hừ hừ, ai đã làm, tốt nhất là nên thừa nhận, nếu để ta điều tra ra, tuyệt đối không bỏ qua đâu"

Tiểu Ngưu nhìn thoáng qua Nguyệt Ánh, thấy nàng vẫn vững như núi Thái Sơn, tựa hồ việc này không hề liên quan gì đến nàng. Tiểu Ngưu thầm nghĩ, cô nương này thực sự mạnh mẽ kinh người. Về phương diện này, Tiểu Ngưu ta tự thẹn không bằng. Nghĩ đến những đứa nhỏ bị hại, Tiểu Ngưu vô cùng ân hận. Nếu không phải vì cứu Nguyệt Ánh, mình sẽ không phóng thích Mặc Long. Lúc ấy chỉ nghĩ đến bảo toàn tính mạng, không hề nghĩ quái vật kia lại ác độc, không có tính người như vậy. Không phải ta vô tình với các người, là tự các người vô tình thôi, nếu không phải các người chết, thì người vong mạng cũng là ta

Sư nương còn nói: "Bây giờ chúng ta nên thương lượng xem làm thế nào đối phó với Mặc Long. Quái vật này nếu không trừ đi, dân chúng không thể bình an. Mọi người nói thử xem, có chủ ý nào hay không"

Mạnh Tử Hùng nhìn thoáng qua Nguyệt Ánh, sau đó nói: "Sư nương à, con cùng Nguyệt Ánh sư muội đều nghĩ giống nhau, bây giờ quan trọng nhất là phải tìm Mặc Long cho bằng được. Sau khi tìm được, bằng vào hợp lực của chúng ta, không tin không giết được nó"

Sư nương mỉm cười nói: "Tử Hùng, con nói không sai, ta cũng nghĩ như thế. Vấn đề làm thế nào để tìm được nó đây? Quan trọng là phải nhanh chóng tìm ra nó, nhất định phải thành công. Nếu thời gian kéo dài quá, chỉ

sợ những đứa nhỏ ở Khai Phong thành này đã chết cả rồi. Lúc đó chúng ta làm thế nào ăn nói với dân chúng đây. Con nói xem, làm thế nào tìm được nó?"

Mạnh Tử Hùng ngẫm nghĩ rồi đáp: "Chúng ta bằng này người cũng không thể coi là ít, bọn đệ tử có thể phân thành nhóm nhỏ, ẩn thân điều tra, không sợ không tìm được nó"

Sư nương bần khoản: "Khai Phong thành không nhỏ, ngoài thành lại lớn, muốn tìm Mặc Long mà dễ vậy sao. Sau khi chúng ta chia ra, đệ tử có công lực kém sợ rằng sẽ trúng độc thủ. Biện pháp này chỉ e không thực hiện được"

Mạnh Tử Hùng đỏ bừng mặt nói: "Đệ tử sẽ suy nghĩ lại, nhất định sẽ có cách tốt hơn"

Vừa nói vừa ngồi xuống. Tiểu Ngưu ngồi một bên cười thầm, biện pháp này của người quả là ngu xuẩn. Nếu muốn nói suy nghĩ biện pháp, không bằng để ta nghĩ cho. Lão tử tùy tiện nghĩ ra một cách cũng còn hay hơn người nữa. Bà nội người, lại muốn câu dẫn Nguyệt Ảnh của ta

Sư nương lại hỏi Tần Viễn: "Tần Viễn con có chủ ý gì không?"

Tần Viễn cười trừ nói: "Sư nương à, người cũng biết, Tần Viễn về phương diện mưu lược là yếu nhược, người hỏi người khác đi"

Sư nương mỉm cười, chuyển ánh mắt sang Nguyệt Lâm. Nguyệt Lâm chớp chớp mắt, lắc tay nói: "Sư nương, con chỉ sợ hôm nay không nghĩ ra ý tưởng nào tốt đâu, có lẽ ngày mai sẽ nghĩ ra".

Những lời nhí nhảnh này khiến Tiểu Ngưu cười thầm trong lòng. Sư nương đặt hy vọng cuối cùng vào Nguyệt Ảnh. Nàng biết bình thường Nguyệt Ảnh chủ ý cũng không ít, làm việc cũng chín chắn. Nhưng Nguyệt Ảnh lúc này trong lòng bấn loạn, căn bản không có nghĩ đến việc này. Nàng

cũng vì mấy đứa nhỏ ngộ nạn mà cảm thấy bất an. Nàng thầm nghĩ nếu không phải ta để Tiểu Ngưu làm vậy, đám nhỏ đã không gặp bi kịch thế này. Là ta đáng trách.

Sư Nương hỏi: "Nguyệt Ảnh, con nói chủ ý của mình đi. Ta biết con nhất định sẽ không để ọi người thất vọng"

Nguyệt Ảnh a lên một tiếng nói: "Hồi bẩm sư nương, đệ tử tạm thời cũng không có cách nào hay."

Sư nương thở dài, đang muốn nói cái gì, Tiểu Ngưu đứng lên nói: "Sư nương, ta có chủ ý nhưng không thật inh"

Sư nương cùng mọi người đều tập trung ánh mắt vào hắn, muốn biết tiểu tử này có kê sách gì. Sư nương động viên nói: "Người còn chưa có nói, sao biết biện pháp đó là không inh? Người nói ra, để mọi người cùng nghiên cứu"

Tiểu Ngưu đáp: "Trước khi nói ra, ta muốn hỏi mọi người vài vấn đề"

Sư nương ân một tiếng nói: "Người cứ hỏi."

Tiểu Ngưu hỏi: "Sư nương à, người nói Mặc Long kia chỉ thích ăn trẻ nhỏ, còn người lớn thì không?"

Sư nương giải thích nói: "Là như thế này, Mặc Long thích ăn não và nội tạng của trẻ nhỏ vì mỗi lần ăn đều khiến công lực tăng cường. Còn người trưởng thành thì hắn không ăn vì có ăn cũng vô dụng"

Tiểu Ngưu hỏi: "Nói như vậy mục tiêu của nó chỉ là những đứa nhỏ?"

Sư nương trả lời: "Không sai"

Tiểu Ngưu lại hỏi: "Nó có thích ăn những đứa bé lớn tuổi rồi không? Không phải cứ trẻ con là nó ăn chứ?"

Sư nương đáp lại: "Nó chỉ ăn những đứa trẻ từ năm đến bảy tuổi thôi. Những tuổi khác nó không thích, quá lớn hay quá nhỏ đều không có tác dụng gì"

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Như vậy là dễ hơn nhiều rồi"

Nguyệt Lâm nhìn dáng vẻ của tình lang, trong lòng vui mừng nói: "Tiểu Ngưu, người có chủ ý gì thì nói ra đi, đừng để mọi người sốt ruột"

Tiểu Ngưu liếc mắt nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Nguyệt Lâm, lại liếc mắt nhìn vị sư nương đầy thành thực. Nhìn đến bộ ngực vun cao của nàng, Tiểu Ngưu cảm thấy xương cốt bản thân mềm nhũn ra.

Tiểu Ngưu định thần lại rồi mới nói: "Chủ ý của ta có thể rất đơn giản, cũng không biết có thành công không".

Sư nương liền động viên: "Người cứ nói, nói ra để mọi người cùng thảo luận"

Tiểu Ngưu liếc mắt qua khuôn mặt Nguyệt Ảnh cùng Nguyệt Lâm rồi mới nói: "Ý của ta là chủ động tìm Mặc Long rất khó. Thiên hạ quá rộng lớn, chúng ta không biết tìm nơi nào, không bằng để nó tự tìm đến"

Sư nương cùng Nguyệt Ảnh đều gật đầu, tỏ vẻ tán thành. Sư nương nói: "Rất tốt, chỉ là làm thế nào để dẫn dụ nó đến mới là vấn đề nan giải nhất"

Mạnh Tử Hùng hừ một tiếng nói: "Người nghĩ Mặc Long là tên ngu ngốc sao? Người cứ muốn là hắc tự tìm đến hay sao?"

Tần Viễn cũng nói: "Chính xác, người quả thực nghĩ Mặc Long là lợn sao."

(Câu này Tần Viễn chửi khéo, hắc nói "Nhĩ chân đương mặc long thị trư liễu".

Chữ "Đương" (當) có vừa có nghĩa "Coi là" vừa có nghĩa "Tương đương, giống như".

Nếu nối với câu của Mạnh Tử Hùng thì nghĩa như trên nhưng căn bản Tần Viễn có ý chửi khéo: "Người cũng giống như Mặc Long đều là đồ con lợn. ")

Hiển nhiên, ấn tượng của hai người đối với Tiểu Ngưu càng ngày càng xấu. Đạo lý bên trong ngoại trừ sư nương mới đến ra, mọi người đều hiểu được. Cũng tại nữ nhân mà nên. Vì Nguyệt Ảnh, Tiểu Ngưu đắc tội với Mạnh Tử Hùng, vì Nguyệt Lâm lại khiến Tần Viễn không hài lòng. Còn may, bọn họ đều chưa biết Tiểu Ngưu đã làm gì hai nàng. Bằng không, Tiểu Ngưu chết là chắc chắn

Tiểu Ngưu cũng hiểu, nhưng không thèm so đo với bọn họ, chậm rãi nói: "Mặc Long chỉ chú ý đến những đứa nhỏ, chúng ta có thể đưa những trẻ nhỏ từ năm đến bảy tuổi tập trung tại một nơi, lợi dụng những đứa trẻ này dụ Mặc Long xuất hiện."

Sư nương thốt lên một tiếng "Hào", đoạn nói: "Đúng, đúng, biện pháp này hay. Người còn không biết cái mũi của Mặc Long rất thính. Những đứa trẻ ở nơi nào, nó có thể ở một chỗ ngửi được mà đến. Chỉ là làm thế nào để tập trung bọn trẻ ở một chỗ, làm sao để những gia đình tự nguyện giao ra con trẻ đây?"

Tiểu Ngưu rơi vào trầm tư nói: "Về vấn đề này, ta còn chưa có đáp án."

Lúc này Nguyệt Ảnh mới đáp lời: "Ta có biện pháp này"

Mọi người dồn cả ánh mắt lên người Nguyệt Ảnh. Nguyệt Ảnh thản nhiên nói: "Chúng ta tự nhiên là không được, nhưng chúng ta có thể cầu viện quan phủ. Chúng ta tìm quan phủ, sau đó đem sự tình nói ra khiến quan phủ hiểu được, uy tín và quyền lực của quan phủ sẽ giúp chúng ta. Ta nghĩ quan phủ sẽ không cự tuyệt chúng ta. Sư nương, người biết mà"

Sư nương liên tục gật gật đầu nói: "Không vấn đề gì. Khai Phong phủ lão nhân gia với chương môn của chúng ta là hảo hữu. Ta sẽ đi ngay, nhất định sẽ thành công. Chúng ta làm việc này có thể coi là những người giang hồ vì dân chúng mà làm việc thiện"

Mọi người nghe thấy thế đều phi thường cao hứng. Sư nương còn nói: "Lần này thành công, dân chúng trong Khai Phong phủ đều phải cảm tạ Tiểu Ngưu cùng Nguyệt Ảnh"

Tiểu Ngưu khua tay nói: "Ta nào có chút bản lĩnh gì. Đợi sau khi tập trung những đứa nhỏ, chúng ta sẽ coi chừng chúng. Đợi Mặc Long đến, chúng ta cùng nhau xông ra, chế trụ lấy nó"

Sư Nương dặn thêm: "Sự việc này nhất định phải giữ bí mật. Ta lát nữa sẽ đi tìm quan phủ. Quan phủ sẽ lập tức động thủ, đưa mọi đứa nhỏ đến tập trung ở nha môn. Chúng ta tối mai sẽ bắt đầu, ở đây ôm cây đợi thỏ, chờ Mặc Long tự chui vào bẫy"

Tiểu Ngưu cảm thấy khó hiểu hỏi: "Sư nương, vì sao phải là ngày mai? Tại sao không là đêm nay?"

Sư nương giải thích: "Việc này có hai nguyên nhân. Thứ nhất, để cho tất cả đứa nhỏ tập trung tại đây, nhất định sẽ mất thời gian. Thứ hai là, bình thường Mặc Long sau mỗi lần ăn trẻ nhỏ, đều cách một hoặc hai ngày sau mới ra gây án. Bởi vì hắn cần thời gian để hóa tán những thứ này trong cơ thể. Nếu không hóa tán, với nó vô cùng bất lợi"

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Ra là như thế."

Sư nương để Tiểu Ngưu ngồi xuống, tiếp theo lại hỏi: "Bây giờ chúng ta có thể thoải mái nói chuyện rồi. Sắp tới là đại thọ mừng sinh nhật thứ sáu mươi của sư phụ các người, các người có ý tưởng gì về quà mừng cho sư phụ không? "

Nguyệt Ảnh lập tức đáp lời: "Con cùng Tiểu Ngưu từ trên người Long Thành Cường lấy được hai kiện bảo vật. Con muốn đem vật này dâng cho sư phụ, lão nhân gia người chắc sẽ thích".

Nói rồi mở bao y phục, để Sư Nương quan sát. Sư nương không phải người chuyên môn, sau khi lật qua lật lại xem xét, lại nghe Nguyệt Ảnh giới thiệu một hồi, nhất thời mặt mày vui vẻ nói: "Cái này tốt lắm, lúc này chúng ta đối với ma đạo phải hiểu rõ hơn nữa. Biết địch biết ta, trăm trận trăm thắng. Thứ này sau khi giao cho sư phụ các người, sư phụ các người nhất định sẽ làm ra vài thứ lợi khí để đối phó với lũ bàng môn tà đạo"

Nguyệt Ảnh uất hận nói: "Đối với bọn bàng môn tà đạo, chỉ cần có cơ hội, giết hết không tha"

Sư nương lại hỏi những người khác đã chuẩn bị cái gì, bọn họ đều lắc đầu, nói không có nghĩ ra cái gì hay. Sư nương an ủi nói: "Mọi người cũng không cần khẩn trương. Hay là từ giờ đến đại thọ còn một khoảng thời gian nữa. Đợi sau khi chúng ta xử lý xong chuyện của Mặc Long, chúng ta thương lượng lại cho tốt, sẽ nghĩ ra hảo ý"

Nguyệt Lâm hỏi: "Sư nương à, người lúc này đến bằng cách nào thế? Không phải bay tới chứ?"

Sư nương trả lời: "Ban ngày nhiều người, đành phải đi bộ, buổi tối không có ai, ta mới bay được."

Nói những lời này, ngữ khí dễ dàng, hai mắt trong sáng. Tiểu Ngưu hồi tưởng hình dáng Nguyệt Lâm bay múa trong không trung, không khỏi ngẩn ngơ, thầm nghĩ nếu sư nương giai lệ cũng bay lượn trong không trung như vậy, chẳng biết dáng vẻ sẽ như thế nào. Phong thái đó nhất định sẽ khiến người khác cả đời khó quên. Ai, đáng tiếc một mỹ nhân tuyệt sắc như vậy, thế nhưng lại phải đi lấy một lão nhân. Thật sự là một bông hoa nhài cắm

phải bãi cửt trâu. Ta thấy tiếc cho nàng, một lão nhân già xấu, bằng cái gì lại được hưởng diễm phúc kia? Ông trời thật sự là không có mắt mà.

Ăn cơm trưa xong, Sư nương dẫn Nguyệt Lâm, Tần Viễn cùng Mạnh Tử Hùng đến nha môn bàn việc đã định. Nguyệt Ảnh lấy cớ tối hôm qua không có nghỉ ngơi để ở lại. Nàng đi vào phòng Tiểu Ngưu, khiến Tiểu Ngưu rất kinh hãi, vội vàng nhường nàng chỗ ngồi, nhanh chóng dọn dẹp

Đối với hết thảy những việc này, Nguyệt Ảnh nhìn mà không thấy. Nàng ngồi ở trên ghế, lạnh lùng nhìn Tiểu Ngưu. Chỉ là ở trong sự lạnh lùng này, còn có một ít mê hoặc mờ mịt, một chút hận ý.

Tiểu Ngưu thoáng nhìn nàng, thấy nàng đã thay đổi quần áo khác. Lúc này không mang bộ bạch y nữa, mà là y phục màu xanh biếc, trông trẻ trung hơn, ướn ắt hơn. Mỹ nhân đúng là mỹ nhân, dù ặc thế nào nhìn vẫn hấp dẫn. Tiểu Ngưu thầm nghĩ, dáng vẻ nàng trong khi không mặc y phục là đẹp nhất. Tiểu Ngưu bạo dạn hơn, lấy ghế ngồi đối diện với Nguyệt Ảnh, muốn nghe xem nàng nói gì với mình. Nguyệt Ảnh chuyển ánh mắt ra bên ngoài, sau nửa ngày mới nói: "Ngươi Tiểu Ngưu, ta tới để nhắc ngươi. Ta hy vọng ngươi có thể đáp ứng ta"

Tiểu Ngưu cười nói: "Đàm tử tử, tử có việc gì cứ nói. Không cần khách khí như vậy, chúng ta coi như là người nhà cả mà". Vừa nói vừa cười đầy thâm ý

Nguyệt Ảnh trầm ngâm trong chốc lát mới nói: "Ta muốn ngươi rời khỏi chúng ta, không được thương sơn cùng chúng ta"

Tiểu Ngưu a lên một tiếng, không thể ngờ được nàng nói như vậy. Nàng vì cái gì nói như vậy? Nhất định là chán ghét ta, hận ta ảnh hưởng đến chuyện tốt của nàng cùng Mạnh Tử Hùng

Tiểu Ngưu trong lòng nguội lạnh hỏi: "Đàm tử tử, nàng như thế này là ý tứ gì? Chẳng lẽ Ngươi Tiểu Ngưu ta khiến nàng chán ghét? Ta cho dù là

người không tốt, cũng đã cứu mạng nàng một lần. Nàng đối với ta như vậy có công bằng không?"

Nguyệt Ảnh mặt đỏ lên, nghe thấy đứng lên nói: "Việc tối hôm qua, thật sự ta không trách người. Người cũng là vì cứu ta, ta cũng hiểu. Nhưng ta không muốn người lúc ẩn lúc hiện quanh người ta. Người ở bên cạnh ta, khiến ta luôn cảm thấy lo lắng và sợ hãi. Ta luôn sợ sẽ có chuyện gì ảy ra lần nữa"

Lời nói này khiến Tiểu Ngưu đau đớn trong lòng. Đối phương xem ra không muốn mình trở thành tình lang. Nàng trong lòng chỉ có chán ghét mà thôi. Đã khiến nàng chán ghét chính mình như vậy, bản thân sao còn để người ta phải phiền lòng nữa? Không bằng thông minh một chút, khéo léo rời đi. Ta đi rồi, Còn Nguyệt Lâm làm sao bây giờ? Nàng sẽ nghĩ ta là Trần Thế Mỹ, là phụ tâm lang. Nàng sẽ cho ta là cố ý muốn vứt bỏ nàng đi.

Nguyệt Ảnh nhìn sâu chăm chú vào ánh mắt của Tiểu Ngưu nói: "Nếu người thật sự thích ta, người nên hy vọng ta tìm được hạnh phúc. Nếu người muốn ta tìm được hạnh phúc, người nên đồng ý dời đi mới đúng"

Tiểu Ngưu chậm rãi nói: "Thích nàng, ta thật tâm thích. Nhưng bảo ta rời đi, ta lại rất đau lòng. Ta chỉ muốn chết cho xong".

Nói đến đây, Tiểu Ngưu trông cực kỳ sầu khổ. Những biểu hiện này, đương nhiên là phát ra từ nội tâm

Nguyệt Ảnh đột nhiên nói: "Nếu người không rời đi, ta có thể sẽ giết người"

Tiểu Ngưu không dám tin vào tai mình, tối hôm qua cùng nàng đồng sàng cộng chẩm, cùng mỹ nữ vạn phần thân thiết, chớp mắt đã nói những lời tuyệt tình như vậy, khiến mình cảm thấy ớn lạnh

Tiểu Ngưu cắn môi nói: "Việc này để cho ta suy nghĩ đã"

Nguyệt Ảnh bước hai bước ra cửa, quay đầu nói: "Người chớ trách ta ác tâm, bởi ta không còn cách khác. Ta biết nếu lưu người lại bên người mà nói, chuyện tốt gì của ta rồi cũng bị người phá hư. Ta có dự cảm này. Ta muốn người làm như vậy, đối với cả hai chúng ta đều tốt. Người cứ nghĩ đi. Ta chờ câu trả lời của người". Không đợi Tiểu Ngưu trả lời, nàng đã phát tay bỏ đi.

Trong phòng giờ chỉ còn mình Tiểu Ngưu. Hắn ngồi trên ghế, cảm thấy toàn thân lạnh lẽo. Tối hôm qua còn tưởng rằng thành tích của mình không tồi, còn nghĩ rằng mình đã từng bước một tiến tới Nguyệt Ảnh. Thật sự là không thể tưởng tượng, chớp mắt nàng đã đổi thành con người khác. Xem ra ta đối với nàng chỉ biết được bề ngoài. Trước kia chỉ biết nàng là mỹ nhân lãnh diện, giờ mới biết được nàng còn phản phúc vô thường, lãnh khốc vô tình. Thật sự là tri nhân tri diện bất tri tâm. So sánh với Nguyệt Lâm, nàng tịnh không bằng Nguyệt Lâm đáng yêu. Nếu không phải vì Nguyệt Lâm, ta bây giờ đã rời đi rồi. Người nghĩ rằng ta nguyện ý ở cùng một chỗ với người ư? Không có người, lão tử ta càng sống tốt.

Đang lúc ăn cơm chiều, Sư nương ba người đều đã trở lại. Sau khi ăn xong, Tiểu Ngưu lặng lẽ nói với Nguyệt Lâm: "Giang tử tử, tối nay tử cùng ta tâm sự được không?"

Mặt Nguyệt Lâm nhất thời đỏ hồng, nàng tự nhiên hiểu được "Tâm sự" là như thế nào.

Sư nương sau khi đến đây thì ở cùng một gian phòng với Nguyệt Ảnh. Tiểu Ngưu biết rất rõ, bởi vậy hắn nghĩ trong buổi tối tĩnh mịch, muốn có Nguyệt Lâm làm bạn

Nguyệt Lâm lắc đầu nói: "Không tốt, không tốt, làm cho bọn họ phát hiện ra là xong hết. Chúng ta chỉ có thể bí mật lui tới, cũng phải tuyệt đối cẩn thận"

Tiểu Ngưu đề nghị: "Tỷ không cần nhiều lời, tối nay ta sẽ tới phòng tỷ. Đến lúc đó tỷ chớ có trách ta. Ta công phu không tốt, đi lại có thể gây ra tiếng động, cũng là bình thường"

Nguyệt Lâm hừ nói: "Người thật là chán ghét quá đi. Được rồi, được rồi, nếu buổi tối an toàn, ta sẽ đến tìm người".

Tiểu Ngưu trong lòng mừng rỡ, tưởng tượng đến điểm phúc buổi tối, cảm giác toàn thân thoải mái như mới uống rượu ngon. Tâm trạng buồn chán vì vừa rồi Nguyệt Ảnh tệ bạc với mình bỗng chốc tan thành mây khói. Trở lại trong phòng, nhìn xem thời gian cũng không khác biệt lắm, Tiểu Ngưu bắt đầu dọn giường, yên lặng trong chốc lát, tắt đèn đi, thâm tâm mong chờ mỹ nhân mơ ước bấy lâu đến

MA ĐẠO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Tiểu Thoại

Chờ tới chờ lui vẫn không thấy đến, Tiểu Ngưu nóng lòng cởi quần áo ra, tắt đèn rồi leo lên giường nằm. Hắn thầm nghĩ, chờ đến ngày mai, xem ta trừng phạt nàng như thế nào

Nằm trên giường, trong chốc lát Tiểu Ngưu đã ngủ thiếp đi. Trong lúc mơ mơ màng màng cảm thấy có người chạm vào mặt mình, một giọng nói trong và nhẹ nhàng hỏi: "Tiểu Ngưu, chàng đang ngủ sao?"

Âm thanh đó chính là của Nguyệt Lâm, Tiểu Ngưu mừng rỡ, ngồi bật dậy, kéo tay nàng lại nói: "Đến đây nhanh lên, ta còn tưởng rằng nàng không đến chứ"

Nguyệt Lâm nhẹ giọng đáp: "Chàng không biết đâu, Sư Nương ở trong phòng thiếp rất lâu, hồi nãy mới về rồi, nếu ko thì thiếp cũng tới đây lâu rồi

Tiểu Ngưu cười nói: "Xem ra nàng còn gấp hơn cả ta, cũng nghĩ tới việc kia sao"

Nguyệt Lâm cực kỳ xấu hổ, hừ giọng nói: "Chàng còn nói như vậy, tốt lắm, từ nay về sau ta sẽ không đến với chàng nữa, coi ta giống như một phụ nữ không biết xấu hổ vậy"

Tiểu Ngưu nhanh chóng xin lỗi, vội nói: "Ta chỉ muốn nói giỡn thôi mà, nàng đừng tức giận nha. Còn chờ gì nữa, mau tiến đến đây đi", Vừa nói vừa dùng sức kéo Nguyệt Lâm lại giường. Chắc do va chạm, quần áo của Nguyệt Lâm cũng không còn chỉnh tề cho lắm

Tiểu Ngưu cười nói: "Bảo bối của ta, lại đây, ta cưới đồ cho nàng", vừa nói vừa giơ tay lên động thủ, Nguyệt Lâm hừ giọng nói: "Chàng nói thật đi, chàng đã thoát y cho bao nhiêu phụ nữ rồi"

Tiểu Ngưu vừa cưới vừa nói: "Nàng là người đầu tiên và cũng là người duy nhất, Tiểu Ngưu ta là quân tử, tuyệt đối không loạn động với người khác đâu"

Nguyệt Lâm nói: "Thiếp tin chàng, nhưng nếu để thiếp bắt gặp chàng loạn động với người đàn bà khác, thiếp sẽ phết chàng đi", Trong lúc nói chuyện, Nguyệt Lâm đã hoàn toàn lỏa thể, Hai tấm thân lỏa thể ở cùng một chỗ, đều có cảm giác trơn bóng

Mùi hương trên cơ thể Nguyệt Lâm làm Tiểu Ngưu cảm thấy tốt cùng hưng phấn, Hai người nằm xuống, Tiểu Ngưu một tay ôm quanh cổ nàng, một tay vuốt ve nhẹ nhàng trên làn da mềm mại, trắng trẻo không sao tả xiết được của nàng, Trong lòng Tiểu Ngưu nghĩ thầm, Nguyệt Lâm đúng là vưu vật trời sinh, Tiểu Ngưu ta đúng là diễm phúc không tẻ, Hồi tưởng lại dáng vẻ của Nguyệt Ảnh, cũng là hàng cực phẩm, có phần hơn cả Nguyệt Lâm. Đáng tiếc là, không có thật sự tiến nhập vào bên trong nàng, chưa đủ thập phần tuyệt hảo. Nếu có cơ hội thứ hai, ta chắc chắn sẽ ko tha cho nàng ta

Trong lúc suy nghĩ lung tung, tay của Tiểu Ngưu lại xoa nắn một bên nãi tử, giống như đang đùa nghịch một món đồ chơi vậy, tựa như muốn nó trở nên nhuyễn nát ra, Ngón tay thỉnh thoảng lại gãi nhẹ lên đầu nãi tử, làm Nguyệt Lâm kích thích đến nỗi muốn hét lên. Mà Tiểu Ngưu lại càng hưng phấn hơn, hân liên tục nhào nặn hai nãi tử của Nguyệt Lâm như một anh thợ khéo léo.

Công phu Tiểu Ngưu bỏ ra cũng không phải vô dụng, Trong chốc lát Nguyệt Lâm đã rên lên hừ hừ, hơi thở ngày càng trở nên nhanh và mạnh hơn, Nhưng rồi cũng không dám thét lớn, sợ làm người khác chú ý. Nếu để

ọi người biết rằng Nguyệt Lâm lên vào phòng Tiểu Ngưu lúc nửa đêm, chắc hẳn hình tượng của Nguyệt Lâm sẽ bị hủy hoại

Nguyệt Lâm hất bàn tay đang phi lễ của Tiểu Ngưu ra và nói: "Chàng trước hết không được phi lễ thiếp, có vài điều thiếp muốn chàng giải thích cho rõ ràng, bằng không chàng đừng hòng mơ tưởng đến thiếp"

Tiểu Ngưu dừng tay khó hiểu hỏi: "Lúc này nàng còn muốn hỏi cái gì? Đợi sau khi chúng ta hoan ái rồi hỏi sau"

Nguyệt Lâm hừ giọng nói: "Không, thiếp phải hỏi bây giờ, bằng không, thiếp sợ là trong chốc lát sẽ quên"

Tiểu Ngưu nói: "Rồi rồi, có chuyện gì nàng hỏi đi", Thầm nghĩ tại sao phụ nữ lại nhiều chuyện vậy, Thật là khó để mà sống chung với phụ nữ

Nguyệt Lâm trầm ngâm trong chốc lát rồi hỏi: "Chàng nói thật cho thiếp biết, chàng cùng sư tỷ, còn có cả sử huynh, ba người đã làm gì tối hôm qua? Sư tỉ nói không rõ ràng, ta nghe không hiểu được. Thiếp muốn nghe chàng nói, chàng không được gạt thiếp, thiếp hận nhất là những người gạt thiếp"

Tiểu Ngưu nói: "Nếu nàng có hứng thú nghe, ta cũng không dối gạt nàng, Bất quá những gì chúng ta nói, nàng không được kể với người khác. Bằng không để người khác biết được, sẽ ảnh hưởng đến hình tượng tốt về môn phái của các nàng"

Nguyệt Lâm nói rõ: "Thiếp tịnh không phải là người ngốc, việc không nên nói, thiếp nhất định thủ khẩu như bình (Câm như hến). Chàng chẳng không tin thiếp sao?"

Tiểu Ngưu ân một tiếng nói: "Ta nói cho nàng nghe vậy", Sau đó đem những việc việc xảy tối hôm qua kể lại một lượt. Phần lớn đều là sự thật, và chỉ bỏ qua khúc thân mật với Nguyệt Ảnh thôi, Hắc nói là Long Thành Cương bắt được Nguyệt Ảnh bị chính mình theo dõi. Sau đó vì Long Thành

Cương muốn phi lễ Nguyệt Ảnh, bản thân vì cứu người đành phải thả Mặc Long ra

Nguyệt Lâm a lên một tiếng, kinh ngạc nói: "Thì ra con quái vật kia là do chàng thả ra? Tại sao ban ngày chàng không chịu thừa nhận?"

Tiểu Ngưu trả lời: "Còn phải hỏi sao? Ta sợ làm mọi người phẫn nộ. Ta cũng sợ Sư Nương của nàng nổi nóng, đem ta giết đi"

Nguyệt Lâm nhấn mạnh: "Sư Nương của thiếp là người thông tình đạt lý. Lúc đó chỉ vì chàng cứu sư tử, bất đắc dĩ phải làm vậy, Sư Nương thiếp sẽ không trách chàng đâu, Bất quá chàng đã gây nên đại họa, thả Mặc Long ra, không biết làm hại bao nhiêu người"

Tiểu Ngưu thở dài rồi nói: "Ta cũng biết đó là không đúng, nhưng lấy đại cục làm trọng, Bây giờ phải cứu vãn việc đó, ta hy vọng đêm mai sẽ bắt giữ mặc long một cách thuận lợi, trừ hại cho dân"

Nguyệt Lâm lại hỏi: "Thiếp hỏi chàng, tại sao chàng lại gặp sư huynh và sư tử vậy?"

Tiểu Ngưu nói: "Ta nhàn rồi không có việc gì, đi ra dạo chơi, đi loanh quanh rồi gặp bọn họ"

Nguyệt Lâm hừ nói: "Thiếp không tin đâu, đi dạo mà lại ra đến ngoại thành. Còn nữa, tại sao chàng lại trùng hợp gặp bọn họ như thế? Thiếp nghĩ nhất định là chàng theo dõi họ rồi"

Tiểu Ngưu nói lớn: "Vô duyên vô cớ, ta theo dõi bọn họ làm gì? Ta đâu phải no cơm dấm cật, lười nhác không có việc gì làm"

Nguyệt Lâm chua như giấm nói: "Chàng đừng tưởng thiếp không biết. Thiếp đã sớm nhìn ra lâu rồi, chàng có hứng thú với sư tử của thiếp. Chàng đã không ít lần nhìn lén sư tử, thiếp đều chú ý đến"

Tiểu Ngưu vội vang giải thích: "Nàng nhất định là đa tâm quá rồi, ta nhìn nàng ta, đều là quang minh chính đại"

Nguyệt Lâm hừ giọng nói: "Vấn đề không phải chàng nhìn người khác có quang minh chính đại hay không, thiếp nhắc nhở chàng, không được có ý nghĩ gì với sư tử của thiếp, bằng không, sư huynh thiếp sẽ giết chàng"

Tiểu Ngưu ngữ khí không phục nói: "Bởi vì ta nhìn sư tử của nàng vài lần, Mạnh Tử Hùng đã muốn giết ta sao?"

Nguyệt Lâm nói: "Chàng cũng nên biết, sư tử là sinh mạng của sư huynh thiếp, Nếu ai đối với sư tử không có hảo tâm, hẳn sẽ giận dữ, Chàng không biết, lúc trước có người vô lễ với sư tử. Có người nói những

Chuyện thô tục với sư tử, họ đều bị sư huynh cắt lưỡi, Có người đụng chạm vào móng sư tử, thì bị sư huynh chặt tay, Có người muốn bỏ mê dược cho sư tử, bị sư huynh thiếp chặt đầu, Còn có rất nhiều người, thiếp không cần phải kể hết với chàng"

Tiểu Ngưu hừ nói: "Việc này có quan hệ gì đến ta? Có nàng bên cạnh ta là đã đủ rồi, ta không biết đến cái gì nữa", Hắn thầm nghĩ, suy nghĩ của ta thì nhiều lắm, sư tử của nàng là người đẹp mà ta chắc chắn phải có được, ta không chỉ hôn Nguyệt Ảnh, sờ soạng Nguyệt Ảnh, ta còn liếm nàng, khi phụ nàng, không biết những hành động như vậy sẽ bị trừng phạt như thế nào đây. Thật sự xin lỗi Mạnh Tử Hùng, các người còn chưa có thành thân, ta đã chụp mũ xanh lên đầu người (Cắm sừng).

Nguyệt Lâm nói: "Chàng nói hay lắm, nếu chàng đã có thiếp trong lòng, tại sao đi tản bộ lại không đưa thiếp đi cùng?"

Tiểu Ngưu cười hắc hắc nói: "Chẳng phải ta sợ nàng mệt sao? Nếu nàng nguyện ý đi tản bộ cùng ta, chúng ta ngày mai cùng đi? Cho dù đi đến Hàng Châu, ta cũng đi cùng nàng"

Nguyệt Lâm bịt miệng Tiểu Ngưu lại nói: "Cái miệng của chàng đó, lúc nào cũng ngọt như mật (Ong) vậy, không biết sau này còn lừa gạt bao nhiêu nữ hài tử nữa"

Tiểu Ngưu cười, chun mồm hôn vào đôi môi đỏ mọng của nàng, Bàn tay vô lễ lại bắt đầu hoạt động, Đại thủ của hắn như một lưỡi cày, chăm chú khai phá tận nơi thâm sâu của mỹ nhân

Tiểu Ngưu đặt Nguyệt Lâm lên người, đại bổng tử đã sớm vươn cao, đâm loạn lên trên. Ở bên trên, hắn vẫn tiếp tục hôn lên đôi môi của Nguyệt Lâm, vừa cắn nhẹ vừa liếm, không bao lâu đã thâm nhập vào

Trong miệng đối phương, len lỏi đầy mật thiết và nóng bỏng. Nguyệt Lâm cũng phối hợp, ôm lấy cổ Tiểu Ngưu, eo thon không ngừng di chuyển.

Tiểu Ngưu hai tay nắm lấy đôi nải tử của Nguyệt Lâm, mỗi tay một bên mặc sức chơi đùa. Hai người càng đánh lưỡi cho nhau mãnh liệt hơn, mãnh liệt tấn công, không ngừng hưởng ứng. Đồng thời, nhục bổng của Tiểu Ngưu cũng tìm thấy lối vào. Nơi đây đã ướt sũng nước. Tiểu Ngưu cũng không cần phải trợ giúp, bổng tử nhờ âm thủy bôi trơn, ma sát vài lần, sau đó chậm chậm tiến vào

Bổng tử vừa đến, đã trào dâng trong Nguyệt Lâm một cỗ khoái cảm tuôn trào. Tiểu Ngưu cũng cảm thấy bổng tử của mình bị ép chặt bởi da thịt mềm mại xung quanh, bên trong rỉ ra đầy nước. Song phương đều cảm thấy khoái hoạt, theo bản năng nhích động hạ thân, bổng tử kai tại tiểu huyết không ngừng tiến xuất, thủy thanh không ngừng phát

Tiểu Ngưu vừa kiên trú (Tự hiểu) vừa hỏi: "Nguyệt Lâm, có thoải mái không?"

Nguyệt Lâm hừ hừ nói: "Thư phục đảo thư phục (Thống khoái kèm lo lắng). Cái đó của chàng quá lớn, sẽ nhanh chóng phá vỡ tiểu huyết thiếp"

Tiểu Ngưu đắc ý cười nói: "To mới thoải mái, nếu cái đó của ta mà nhỏ, nàng nhất định cầu nhàu với ta". Vừa nói vừa nhẹ nhàng tiến vào hao tâm, mỗi một chút đều khiến Nguyệt Lâm toàn thân cảm thấy

Rúng động

Nguyệt Lâm được kiên đắc (Tự hiệu) thoải mái, nhắc chân lên kẹp lấy eo của Tiểu Ngưu, khiến nhục bồng có thể tiến vào sâu thêm, Tiểu Ngưu thấy Nguyệt Lâm càng ngày càng có kinh nghiệm, trong lòng

Vui mừng. Để đáp lại nhiệt tình của mỹ nhân, Tiểu Ngưu đem tất cả cuồng nhiệt của mình lên người Nguyệt Lâm

Tiểu Ngưu thở hổn hển, mỗi lần đều rút ra đến ngoài rồi mới kiên trứ thật mạnh vào sâu trong, Nguyệt Lâm rên rỉ nhẹ nhàng, cặp mông không ngừng quần quai, âm thủy tiết ra nhiều không biết bao nhiêu. Tiếng rên của nàng nghe rất dễ thương, so với tiếng kêu của Nguyệt Ảnh có điểm bất đồng. Tiếng rên của Nguyệt Ảnh có phần bị kìm hãm, hàm súc trong khi tiếng kêu của Nguyệt Lâm đầy nhiệt tình, không hề kiểm soát, lại có vài phần phóng đãng. Nếu không phải do e dè, tiếng rên của nàng còn hiện lên nổi bật hơn.

Tiểu Ngưu nghe được cực kỳ hài lòng, tiến nhập càng nhanh mạnh hơn, mỗi lần đều kéo ra tận huyết khẩu, sau đó mới mạnh mẽ tiến vào. Toàn thân Nguyệt Lâm không có chỗ nào không cảm thấy thống khoái, nàng đồng thời phát hiện ra tư vị nam nữ thật là tuyệt vời

Tuy nói là trong bóng đêm sẽ khiến tầm nhìn bị hạn hẹp, nhưng thân thể kết hợp, khiến song phương đều cảm nhận được một loại khoái cảm. Tiểu Ngưu cảm giác ở trên thân thể của đàn bà mới chính thực là một nam tử Hán. Thân thể đàn bà mềm mại như hoa, tiểu huyết mềm mại lại căng khít, chỉ nhấp động một chút, đã hấp dẫn vô cùng, tiêu hồn vô hạn, Nếu có một ngày ta được cùng Nguyệt Ảnh như vậy, hắc, đời này sống không hề vô ích

Làm như vậy một hồi, hai người liền đổi sang hoa dạng khác

Nguyệt Lâm dịu dàng nói: "Tiểu Ngưu, để thiếp nằm trên đi, chàng ép lên khiến thiếp cảm thấy khó chịu quá, Thiếp sắp bị chàng gây tai hại đến chết"

Tiểu Ngưu lo lắng hỏi Nguyệt Lâm: "Nàng muốn sao cũng được, chỉ cần nàng cảm thấy thoải mái là tốt rồi"

Nguyệt Lâm nói: "Làm việc này, chiếm tiện nghi đều là nam nhân các chàng, đàn bà chúng thiếp không được thập phần khoái hoạt, Tiện nghi của thiếp đều bị chàng chiếm lấy, đến lúc đó chàng hoàn toàn chịu trách nhiệm nha"

Tiểu Ngưu nhanh chóng đáp ứng, Hắn thầm nghĩ, hiện giờ sự tử của nàng còn đang muốn đuổi ta đi, còn có Tần Viễn cùng Mạnh Tử Hùng, hai người này đều muốn ăn thịt ta, Nàng cho rằng ta an toàn lắm sao? Không chừng một ngày ta sẽ bị độc thủ bởi hai kẻ đó

Tiểu Ngưu ôm lấy thân thể Nguyệt Lâm quay ngược lại, đặt Nguyệt Lâm nằm trên Tiểu Ngưu. Nguyệt Lâm lập tức xuất hiện một cảm giác kiều ngạo (Không hiểu lắm), nàng hai tay đặt lên bụng Tiểu Ngưu, dùng sức di chuyển hạ thân khiến tiểu huyết của nàng và nhục bồng của Tiểu Ngưu ma sát nhiều hơn, đem đến cho nàng khoái cảm nhiều hơn.

Tại mỗi lần song phương ma sát, Tiểu Ngưu đều cảm thấy thân thể mềm nhũn ra, Hắn một mặt phối hợp với động tác của Nguyệt Lâm, một mặt đưa hai tay nắn bóp cặp nãi tử đang nhảy múa của Nguyệt Lâm. Hai nãi tử của Nguyệt Lâm dưới sự hưng phấn đã sớm trở nên căng cứng, hai đầu nãi tử đều cứng ngắc. Tiểu Ngưu hoàn toàn thỏa mãn, kiên trụ mạnh hơn, nhanh hơn, khiến thân nhiệt hai người nóng như phát hỏa

Nguyệt Lâm vừa chuyển động vừa rên rỉ: "Tiểu Ngưu à, thiếp thống khoái sắp chết rồi, sắp không được nữa rồi, thiếp muốn mỗi ngày chàng đều cùng thiếp, khiến thiếp thấy thoải mái"

Tiểu Ngưu mỉm cười nói: "Chỉ cần nàng thích, nhục bồng của ta nguyện ý ở trong lí biên của nàng không ra". Nguyệt Lâm nghe được nhin không nổi nở nụ cười

Nàng khu động mông nhanh hơn, tự mình nắm lấy sự chuyển động của bồng tử trong huyết lí, Nàng có khi cô ta ôm chặt toàn bộ bồng tử rồi xoay tròn, đôi khi thì chỉ như là nuốt đi phân nửa rồi đẩy ra phía

Ngoài, Kiềm pháp bất đồng, đem lại cảm giác khác nhau. Loại sự việc này thật khiến người ta si mê, Nếu để Nguyệt Lâm chọn lựa, nàng nhất định muốn mỗi ngày đều bồi tiếp Tiểu Ngưu. Chẳng những có thể tâm sự ngọt ngào với tình nhân, mà còn có thể hưởng thụ sự sung sướng, tiêu hồn cực kỳ

Tiểu huyết của nàng mỗi lần di, khiến Tiểu Ngưu nhin không được a lên một tiếng, Phảng phất như là linh hồn của hắn bị tiểu huyết kia bao bọc, Toàn bộ nhiệt tình của hắn đều tập trung tại nơi đây, tình yêu thực sự của hắn cũng là nơi đây.

Không bao lâu thì Tiểu Ngưu ngồi dậy, ôm lấy mông và hạ thể của Nguyệt Lâm, dùng nhục bồng đâm nhanh và mạnh vào tiểu huyết. Nguyệt Lâm ôm lấy cổ Tiểu Ngưu, đôi môi đỏ mọng hôn lên mặt Tiểu Ngưu, thỉnh thoảng phát ra những tiếng kêu khinh bạc, khiến Tiểu Ngưu tìm được một loại khoái cảm của thánh giác

Chờ khi động tác của Nguyệt Lâm chậm lại, Tiểu Ngưu để Nguyệt Lâm đổi sang kiểu chó, Chính mình quỳ ở phía sau nàng, bóp nắn cặp mông một hồi, sau đó rất khó khăn mới hướng nhục bồng về phái tiểu huyết trong bóng tối. Hắn đầu tiên đặt trên huyết khẩu, sau đó chậm rãi đi vào. Lúc bồng tử đi vào đến tận cùng, Nguyệt Lâm thỏa mãn kêu a lên một tiếng

Sau đó, Tiểu Ngưu bắt đầu tấn công, Tiểu phúc đập vào mông của Nguyệt Ảnh tạo ra những tiếng bạch bạch, còn có cả tiếng nhóp nhép nhóp

nhép, đó là do cây nhục bồng đang khuấy động âm thủy trong hang động, Âm thanh kia hay hơn mọi tiếng nhạc, khiến Tiểu Ngưu hân hoan và làm cho Nguyệt Lâm cảm thấy kích thích

Tiểu Ngưu lúc nhanh lúc chậm, lúc mạnh lúc nhẹ, Hai tay cũng không để nhàn nhã, lúc thì vỗ nhẹ lên hông Nguyệt Lâm, lúc lại nắn bóp hai nãi tử, đồng thời véo nhẹ hai đầu nãi tử, Trải qua một hồi nỗ lực,

Nguyệt Lâm lại thỏa mãn rên lên. Nguyệt Lâm lại than thở, âm thanh kia tượng như thống khổ, lại như thập phần khoái lạc, khiến Tiểu Ngưu mê ly

Tiểu Ngưu thật sự là muốn thắp đèn lên để nhìn kĩ tiểu mỹ nhân đang được mình thao động ở bên dưới, xem thân thể và vẻ mặt nàng trông thế nào. Tiểu huyết cục hoa chảy ra không biết bao nhiêu âm thủy. Đó nhất định do thống khoái tiêu hồn

Trong lúc nắn bóp nãi tử của Nguyệt Lâm. Tiểu Ngưu chợt nhớ đến sự nương của Nguyệt Lâm, Nãi tử của thiếu phụ kia cực kỳ đầy đặn, là người đàn bà lớn nhất mình đã từng gặp qua. Nếu như cởi ra hết, chắc chắn sẽ rất lớn, Còn Nguyệt Ảnh, nãi tử của nàng cũng rất tốt, thân thể càng mê người. Khi nào ta có thể tiếp tục chiếu cố cho nàng đây? Khi đó ta chắc chắn sẽ không hề vì từ tâm mà nương tay, ta nhất định sẽ dùng nhục bồng của mình phá thùng nàng. Ta cũng không cần biết nàng có yêu thương ta hay không

Nghĩ đến đàn bà, Tiểu Ngưu trở nên xúc động. Hắn như điên cuồng, mãnh liệt kiên trứ Nguyệt Lâm, kiên đặc khiến Nguyệt Lâm muốn hét lên, thở gấp không ngừng, giống như sẽ chết đi ngay tức khắc, Kiên đặc nhanh, kích thích mạnh, rất nhanh sau Nguyệt Lâm đã đạt tới trạng thái thống khoái tột bậc, đạt tới cao trào

Sau cao trào, Nguyệt Lâm rốt cục cũng quy xuống, thở không ngừng, thân thể đổ về phía trước, sau đó nằm úp xuống giường. Tiểu Ngưu chưa đạt tới thống khoái, sao có thể buông tha cho nàng. Hắn thuận thế nằm đè

lên người nàng, song chưởng đặt dọc hai bên thân thể, tiếp tục đâm mạnh vào, Tư thể của nàng thay đổi, tiểu huyết lại siết chặt hơn, khiến Tiểu Ngưu sướng đến nỗi lúc nào cũng có thể bắn ra

Sau khi hân thử sâu vài cái, tiếp tục kiên trì thêm hơn trăm lần nữa, lúc mới bắn hết tất cả tinh hoa ra, Nguyệt Lâm chợt kêu to: "Tiểu Ngưu à, đây là nước sôi hả, sắp làm chín tiểu huyết rồi", Tiểu Ngưu nghe thấy cười lớn nói: "Hy vọng có thể xuất ra một tiểu hài tử"

Nguyệt Lâm hừ hừ hai tiếng nói: "Thiếp còn trẻ, thiếp chưa nghĩ đến sinh con. Hơn nữa, chúng ta còn chưa có thành thân, chưa có bất kỳ mối quan hệ gì. Nếu thiếp mang hài tử sẽ hủy hoại danh tiếng của Lao Sơn phái. Lúc đó có lẽ sư phụ của thiếp không thể không thanh trừng môn hộ

Tiểu Ngưu nói: "Nếu nàng không sợ, tất cả đều theo ta. Sau này nàng theo ta cuộc sống nhất định sẽ rất tốt. Ta nhất định sẽ khiến nàng sống như Nữ Vương"

Nguyệt Lâm ân một tiếng nói: "Chỉ mong là như thế". Hai người thân thể liên kề, cứ như vậy nói chuyện cũng thấy thoải mái, đều cảm thấy đối phương nói chuyện khiến cho thân thể mình rung động ấm áp. Bỗng tử của Tiểu Ngưu mặc dù xuất ra, nhưng không hoàn toàn mềm xuống, vẫn đang ngâm trong tiểu huyết của Nguyệt Lâm

Nguyệt Lâm đột nhiên hỏi: "Chàng xem sư nương của thiếp có đẹp ko?"

Tiểu Ngưu trả lời: "Vậy còn phải nói à, người nàng khen thì có thể kém sao?"

Nguyệt Lâm nói: "Sư phụ thật có phúc, Vào độ tuổi đó mà còn cười được mỹ phụ xinh đẹp như vậy, Là nam nhân mà làm được như vậy, khiến người ta thật hâm mộ, Đáng tiếc thiếp không phải là nam nhân

Tiểu Ngưu cười rồi nói: "Nếu nàng là nam nhân thì sao? Nàng cũng muốn có một đám lão bà đúng không?"

Nguyệt Lâm trả lời: "Nếu thiếp là nam nhân, không cưới được một ngàn lão bà thì cũng có một trăm"

Tiểu Ngưu khó hiểu hỏi: "Cưới nhiều lão bà như vậy làm gì? Muốn thiết lập nường tử quân sao? Một ngày tiêu hao bao nhiêu (Tiền) Nếu là Tiểu Ngưu ta thì chắc không nuôi nổi đâu

Nguyệt Lâm nói một cách nghiêm túc: "Nhiều đàn bà, trước mặt mọi người mới oai phong, Chứng minh chính mình có bản lĩnh, Nam nhân không có bản lĩnh thì ngay cả một lão bà còn nuôi không nổi, người với người đúng là không giống nhau"

Tiểu Ngưu cười lớn: "Làm đàn bà cũng không có gì là không tốt, Như vũ tắc thiên ngày trước, mặc dù là đàn bà, cũng không thua kém nam nhân, Không biết bao nhiêu nam nhân đã bị bà ta hãm hại"

Nguyệt Lâm hừ giọng nói: "Chàng đừng nói khó nghe như vậy. Cái gì gọi là tai họa? Đó gọi là những nam nhân đó có phúc. Một nữ hoàng vĩ đại như vậy mà bị chiếm hữu bởi những xú nam nhân đó, đó là phúc khí bọn họ đã tu luyện được"

Tiểu Ngưu nói: "Nàng cũng muốn như Võ hậu trở thành nữ hoàng sao?"

Nguyệt Lâm cười hi hi và nói: "Thiếp không có bản lĩnh như người ta, cũng không phóng đảng như người ta, nếu chàng nguyện ý, thiếp có thể hoa tâm với vài nam nhân".

Tiểu Ngưu tức giận nói: "Không được, tuyệt đối không được, Còn chưa thành hôn mà định chụp mũ lên đầu tướng công, vậy cũng được sao ". Vừa nói xong thì bên dưới lại cương cứng lên, và trở nên mạnh mẽ và cứng chắc

Nguyệt Lâm thở hỗn hển nói: "Sao lại cứng lên nữa vậy? Chàng rốt cuộc có phải là người không? Cường ngạnh như vậy, muốn lấy đi tính mệnh thiếp sao?"

Tiểu Ngưu đắc ý nói: "Nàng nghĩ lại tên của ta xem, thì biết rằng ta với người bình thường có gì khác biệt"

Nguyệt Lâm hừ nói: "Chàng là Ngưu mà, khả năng cũng giống như trâu vậy, thiếp sớm muộn cũng bị chàng hành cho đến chết thôi"

Tiểu Ngưu cười và nói: "Chỉ e thoả mái đến chết thôi"

Nguyệt Lâm nói: "Mạnh vào, kiên bao mạnh vào. Đêm nay thiếp tình nguyện để chàng khi phụ đến chết. Ai biết rằng khi nào mới có thể khoái hoạt thêm lần nữa

Dưới yêu cầu của Nguyệt Lâm, Tiểu Ngưu anh dũng chiến đấu, Trong chốc lát, trong căn phòng đen tối tràn ngập xuân ý, một đôi nam nữ đa tình với đang hưởng thụ sự thỏa mãn của kết giao giới tính

Ngày thứ hai, trời bừa rạng sáng, Nguyệt Lâm lặng lẽ rời khỏi phòng của Tiểu Ngưu, tựa như một chiếc lá cây lướt nhẹ ra ngoài. Tiểu Ngưu nhắc nhở rằng: "Cẩn thận nhé, coi chừng bị người ta bắt"

Nguyệt Lâm véo nhẹ vào mặt của Tiểu Ngưu rồi nói: "Nếu như bị người ta bắt gặp, thiếp sẽ nói là chàng cưỡng gian thiếp". Nói xong thì mở cửa đi ra

Tiểu Ngưu nhớ lại cái cảnh tượng tiêu hồn tối qua, trong lòng cảm thấy ngọt ngào. Hắn thầm nghĩ, trên đời này không có lạc thú nào bằng được vui vẻ với người đẹp, Nếu nam nhân không biết thưởng ngoạn

Đàn bà, không phải là có một cây nhục bổng vô dụng sao. Nghĩ lung tung một hồi, Tiểu Ngưu mệt mỏi nằm xuống giường ngủ thiếp đi

An sáng xong, mấy người quay lại phòng thương lượng chuyện hôm nay, Sư nương nói với mọi người, chiều hôm qua đã đến nha môn, sự tình ở đó đã nói xong rồi, Lão Pnhân gia Khai phong phủ vô cùng cảm tạ sự hỗ trợ của Lao Sơn phái chúng ta, đã phái người mời các đứa nhỏ đến nha môn, Chỉ là các bậc gia trưởng vẫn lo lắng cho con em, nên mỗi nhà đều có người đi theo

Cuối cùng sư nương nói: "Tên mặc long đó, sau khi vận công xong chắc chắn sẽ đến gây án nữa, Bể quan bao năm nay, nguyên khí của hắc đã mất nhiều, Nó sẽ không rời khai phong dễ dàng như vậy.

Nên nhiệm vụ lần này của chúng ta là chắc chắn phải tóm gọn hắc"

Nguyệt Ảnh hỏi: "Sư nương, chúng ta có chắc chắn là sẽ bắt được nó không?"

Sư nương trả lời một cách thịnh trọng: "Mặc long tuy lợi hại, nhưng chúng ta có nhiều người, Hợp lại thì có thể mạnh hơn nó, Lần này không bắt được nó thì chúng ta cũng không thể an tâm về nhà. Không

Bắt được nó, người bị hại không chỉ là những hài tử ở đây, chúng ta cũng thành tội nhân của giang hồ luôn đó"

Nghe đến đây, Nguyệt Lâm liếc thoáng qua Tiểu Ngưu. Tiểu Ngưu nháy mắt về phía nàng. Nguyệt Lâm biết là hắc lại đang nghĩ đến chuyện kia, liền trừng mắt nhìn hắc

Sư nương tiếp tục nói: "Mặc Long đến, hắc chắn là vào ban đêm, Chúng ta nên chia nhóm để canh giữ trẻ con, Hai người một nhóm, vừa đủ ba nhóm, Chúng ta luân phiên canh giữ, suốt đêm cũng ko rời khỏi, Việc sắp xếp mọi người vào tổ nào, là do Nguyệt Ảnh sắp đặt

Nguyệt Ảnh gật đầu nói: "Sư Nương đã để con chia nhóm, con sẽ làm tốt, Con với Mạnh sư huynh một tổ". Vừa nói vừa nhìn thoáng qua Nguyệt

Lâm: "Tần sư huynh cùng Nguyệt Lâm sư muội một tổ". Nguyệt Lâm sững sốt, không ngờ Nguyệt Ảnh lại có cách chia này. Biết rõ rằng mình thích Tiểu Ngưu nhưng lại làm vậy, Tỷ có ý tứ gì đây.

Nguyệt Ảnh nói tiếp: "Bốn sư của Sư Nương mạnh nhất, nhưng Tiểu Ngưu lại kém nhất, Hai người cùng một tổ, Sư Nương chiếu cố hẳn một chút"

Sư nương cười và nói: "Con đã nói vậy, ta hoàn toàn đồng ý"

Tiểu Ngưu không ngờ lại có cái biện pháp như vậy, Tuy không thể ở cùng một chỗ âu yếm Nguyệt Lâm, nhưng lại cùng một tổ với sư nương vừa thành thực lại vừa đầy đặn kia, cũng chưa hẳn là một việc xấu.

Ta đang muốn giao lưu mật thiết với cô ta, nhìn xem cô ta là người như thế nào

Theo kế hoạch, sau khi những người đi bộ thương lượng đại sự, hướng nha môn mà đi, ngoài năm người quan trọng ra thì các đệ tử khác của Lao Sơn cũng phải đi theo

Lão gia của Khai Phong phủ rất nhiệt tình, nào là đốt pháo rồi đãi tiệc, Ông trong lòng biết rõ bọn họ toàn bộ đều là cao nhân, nếu có sự giúp đỡ của họ thì mình nhất định sẽ vượt qua khó khăn. Bằng không, chẳng những tiền đồ hủy hoại, ngay cả mạng già này cũng không giữ được. Bởi vậy ông ta đối với mọi người thập phần chu đáo

Có Sư Nương làm chủ, nha môn cho những hài tử đều tập trung hết nơi hậu viện. Đằng sau hậu viện phái những người của nha môn luân phiên canh gác. Những đứa nhỏ đều tập trung trong phòng, Sư Nương bọn họ chia làm ba tổ canh gác ở bên ngoài. Bên trong còn có Lao Sơn đệ tử quan sát, tùy thời có thể xử lý mọi việc lớn nhỏ phát sinh

Làm theo yêu cầu của sư nương, nha môn đã tập trung toàn bộ trẻ con vào vườn sau, vườn sau có cửa, phái nha dịch luân phiên canh gác, nàng và mọi người cũng chia làm ba nhóm canh gác bên ngoài, còn lại các đệ tử Lao Sơn thì canh chừng trong nhà, xử lý những chuyện nhỏ mà có thể xảy ra bất cứ lúc nào

Sư nương và bọn họ nói xong, khi một nhóm canh cửa, hai nhóm kia sẽ đến phòng bên cạnh nghỉ, vì sự an toàn, mọi người khi ngủ có thể mặc áo luôn và ngủ, không được ngủ như mọi khi, vì như vậy thì có khi sẽ làm hỏng chuyện

Về mặt chia nhóm thì Nguyệt Lâm không đồng ý lắm, nhưng chỉ có thể phục tùng theo sự sắp xếp Tiểu Ngưu an ủi nàng: "Đừng nên có gì bất mãn, chỉ là chia nhóm, đâu phải chia tay, nói thật thì để tỷ đi chung nhóm với Tần Viễn, vậy ta còn buồn bực hơn, nhưng chuyện này chỉ là vài ngày thôi, giải quyết nhanh chóng thôi mà, lúc đó thì chúng ta lại bên nhau."

Nguyệt Lâm nghĩ một hồi cũng cảm thấy đúng, nên yên lặng làm việc, không còn giận Nguyệt Ảnh nữa, nhưng nàng cảm thấy Nguyệt Ảnh đang phá hoại chuyện của nàng và Tiểu Ngưu. Nàng suy nghĩ rất lâu nhưng cũng không hiểu là mình đã xúc phạm sư tử chỗ nào, Tiểu Ngưu cũng không hiểu tại sao Nguyệt Ảnh lại xếp mình với sư nương chung nhóm, mà không để hẳn cùng với Nguyệt Lâm.

Khi rảnh, Nguyệt Ảnh lại lén lút nói với Tiểu Ngưu: "Ngụy Tiểu Ngưu, người nghĩ kĩ chưa, chừng nào người mới rời khỏi chúng ta? Ta sắp chịu không nổi rồi đó."

Tiểu Ngưu nổi nóng, mở to mắt hỏi: "Ta không hiểu, tại sao tỷ cứ muốn đuổi ta đi? Và lại tacũng đâu có uy hiếp tỷ, còn nữa, ta đã hứa với tỷ là không nói chuyện của chúng ta ọi người biết rồi mà."

Nguyệt Ảnh nhìn xung quanh rồi nói: "Nói chuyện nhỏ một chút đi, có phải là sợ người ta không nghe được hả? Ta cho người hay, đến mức này rồi, người không rời khỏi cũng không được, ta không biết người có uy hiếp gì với ta, nhưng ta có cảm giác người sẽ gây bất lợi cho ta."

Tiểu Ngưu chống hông và nói: "Ta cũng nói tỷ nghe, ta chẳng những không gây bất lợi cho tỷ, thậm chí lúc nguy cấp ta còn xả thân cứu tỷ."

Nguyệt Ảnh trầm mặc rồi đáp: "Nếu người thật sự thích ta, vậy thì nên rời khỏi ta thì tốt hơn"

Tiểu Ngưu bất đắc dĩ phẩy tay áo đáp lại: "Được rồi được rồi, ta hứa với tỷ sau khi giải quyết chuyện của Mặc Long thì sẽ rời khỏi tỷ, lúc đó tỷ có kêu ta ở lại thì ta cũng không chịu đâu"

Nguyệt Ảnh nghe xong thấy vui mừng liền mỉm cười: "Nam tử hán, nói phải giữ lời, lúc đó nếu anh không đi, thì người không phải là nam nhân, với lại ta không phải là nữ nhân mặt dày, ta không van xin người ở lại đâu, người tưởng ta có bệnh gì hả?"

Tiểu Ngưu không ngại ngần và trả lời: Cô thanh cao như vậy, thì đêm hôm đó mà để ta làm như vậy hả?

Nguyệt Ảnh đỏ mặt, giận dữ nói: "Tất cả cũng là do người ép buộc thôi. Sau này còn nhắc đến chuyện này thì ta giết người."

Nói xong liền cảm phần bỏ đi, nhưng trong lòng nàng lại vui thầm, chỉ cần hã rời đi, mình sẽ yên tâm hơn. Tiểu tử đó ở đây thì chuyện gì của mình có lẽ cũng sẽ bị nó phanh phui ra hết, liệu có nên để hã bình an ra đi không? Hã có mối quan hệ mật thiết như vậy với mình, ai có thể đảm bảo hã không nói ra? Nhất là tiểu tử đó không đáng tin, nếu muốn làm ột người không nói chuyện nữa thì chỉ có một cách. Ài, nhưng làm như vậy có độc ác quá không?

Quay lại Tiểu Ngưu, thấy Nguyệt Ảnh đi rồi, trong lòng cảm thấy không vui lắm, và hần dần dần thấy hối hận. Tại sao lúc đó mình không chiếm hữu nàng? Nếu nàng là của mình, thì nàng còn dám dử dấn với mình sao? Vậy thì ta mới là lão đại

Theo trình tự thì Tiểu Ngưu và sư nương là ca nửa đêm. Hai người không đứng ngoài cửa, mà ngồi trong một ngôi nhà nhỏ, nhà nhỏ đó vừa được dựng lên cách cửa vườn sau không xa. Mục đích chính là để sư nương và mọi người không phải chịu mệt nhọc. Ngoài ra những chỗ quan trọng trong vườn đều có người canh gác, nếu như vậy thì chỉ cần bên ngoài có động tĩnh gì thì sẽ có người la to. Sau đó sư nương và Tiểu Ngưu sẽ nhanh chóng xông ra.

Người ta nghĩ rất chu đáo, trong nhà chỉ có một bàn hai giường, chính giữa giường đặt ghế, giường đó có thể ngồi và nằm. Để giúp mọi người tỉnh táo, người ta lúc nào cũng cung cấp nước trà, vậy thì Tiểu Ngưu và sư nương có thể vừa uống trà vừa nói chuyện.

Dưới ánh đèn, Tiểu Ngưu nhìn vị sư nương trẻ tuổi, nói một cách chính xác thì đây là sư nương của Nguyệt Lâm, làn này hai người ngồi gần với nhau chỉ cách một cái bàn. Tiểu Ngưu thấy rất rõ, tóc sư nương tựa mây, mắt sáng long lanh, cổ trắng nõn và đầy đặn. Trong lòng Tiểu Ngưu nghĩ, mỗi bộ phận trên cơ thể chứa nàng chắc cũng rất đầy đặn, bầu nải tử của nàng nhìn cũng có vẻ săn chắc, nhổng lên như hai quả núi vậy, từ khi quen biết sư nương, Tiểu Ngưu không chỉ một lần nhìn trộm hung bộ của nàng, không chỉ một lần nghĩ bậy, ham muốn cởi áo nàng để tận mắt được trông thấy Lữ Sơn.

Hắn cũng nhận ra khuôn mặt của sư nương uy nghiêm, thân thiết, xinh đẹp nhưng còn có một chút ưu oán. Biểu tình này hẳn phải quan sát tỉ mỉ mới thấy được, tại sao lại như vậy chứ? Đây nhất định có liên quan đến đời sống của nàng

Cảm giác của sư nương rất linh, cũng biết là Tiểu Ngưu đang nhìn mình, nên ngẩn đầu lên mà nói: "Ngươi Tiểu Ngưu, đừng nhìn ta như vậy, ta cũng là bậc sư trưởng của ngươi đó."

Ánh mắt của Tiểu Ngưu làm cho nhịp tim nàng tăng nhanh, mặt cũng bắt đầu nóng, trong mắt nàng một thẳng nhóc như vậy không nên nhìn nàng như thế, một thẳng nhóc thì biết gì chứ, nàng không biết thật sự Tiểu Ngưu đã là đàn ông rồi.

Tiểu Ngưu không sợ gì cả, trả lời một cách bình tĩnh: "Sư nương còn đẹp hơn cả Nguyệt Lâm và Nguyệt Ảnh nữa"

Sư nương cười và sờ vào tóc của mình rồi nói: "Ta cũng sắp già đi mất rồi, làm sao mà sánh với những cô gái ngoài kia được chứ"

Tiểu Ngưu nói một cách nghiêm túc: "Nét đẹp tự nhiên và thành thực của người, ta nghĩ người nhất định có bí mật làm đẹp nào đó"

Sư nương cười và nói: "Tiểu tử, đừng nói những lời này với một người lớn tuổi như ta, tốt nhất đi mà nói với Nguyệt Lâm đi"

Tiểu Ngưu nói thẳng với sư nương: "Sư nương, người cũng biết là ta thích Nguyệt Lâm phải không?"

Nàng đáp: "Ta không phải kẻ ngu, đương nhiên là ta biết chứ."

Tiểu Ngưu lớn gan hỏi tiếp: "Nếu ta muốn lấy Nguyệt Lâm làm vợ, sư nương đồng ý không?"

Sư nương suy nghĩ rồi đáp: "Ta mới quen biết ngươi, đối với nhân cách con người của ngươi ta một chút cũng không biết ta thật sự không biết nên trả lời ngươi như thế nào, nhưng cho dù ta đồng ý thì ngươi cũng khó mà được sư phụ Nguyệt Lâm cho phép".

Tiểu Ngưu nôn nóng hỏi: "Sư nương, không lẽ sư phụ của Nguyệt Lâm khó tiếp cận vậy sao?"

Hắn xem chút là nói ông ta ngang ngược không biết lý lẽ rồi.

Sư nương lắc đầu: "Không phải vậy, chỉ là Lao Sơn có luật bất thành văn là tất cả nữ đệ tử của Lao Sơn phái đều phải gả cho các nam đệ tử cùng môn phái, hơn một trăm năm nay, đó đã trở thành định luật, nếu như để Nguyệt Lâm gả ra ngoài, thì không chỉ là sư phụ không đáp ứng, ngay cả các nam đệ tử khác cũng không đồng ý. Phải biết Nguyệt Lâm và Nguyệt Ảnh là hai mỹ nữ xuất sắc nhất của Lao Sơn phái, Nguyệt Ảnh đã có chủ, nên tất cả nam đệ tử cũng tập trung vào Nguyệt Lâm, lần này bọn họ ra ngoài làm việc, không biết bao nhiêu đệ tử tranh giành đòi đi theo, cuối cùng thì ông ấy chỉ kêu Tần Viễn theo thôi."

Tiểu Ngưu than thở và nói: "Vậy xem ra ta không có hy vọng sao?"

Sư nương nhìn Tiểu Ngưu đáp: "Cách thì cũng có"

Tiểu Ngưu cả mừng chồm tới nắm lấy tay sư nương. Sư nương lạnh lùng đẩy tay Tiểu Ngưu ra nói: "Tiểu Ngưu, khi người ngồi chung với phụ nữ là như vậy sao?"

Tiểu Ngưu nhanh chóng giải thích: "Sư nương à, ta đã coi người là trưởng bối, ta không dám khinh bạc người, mong sư nương đừng hiểu lầm, nếu người đồng ý thì nhận ta làm con nuôi được không?"

Sư nương bật cười: "Quá trễ rồi, ta không cần một đứa con lớn như vậy, nếu người khác thấy con nuôi của ta lớn như vậy thì nghĩ chắc ta cũng già lắm rồi."

Tiểu Ngưu liền nói: "Cho dù sau hai mươi năm nữa thì sư nương vẫn là một đại mỹ nhân"

Sư nương xua tay nói: "Hai mươi năm sau thì ta già đi thì tốt hơn. Nếu không chẳng hóa ta là yêu tinh sao?"

Tiểu Ngưu nói: "Yêu tinh cũng đẹp mà, không biết bao nhiêu người đẹp muốn làm yêu tinh mà không được đó."

Sư nương nghiêm mặt: "Tiểu Ngưu, sau này mới chuyện với ta đằng hoàng một chút, ta không quen cách nói chuyện cũng như phong thái của người."

Tiểu Ngưu cũng nghiêm mặt đáp: "Dù sau này sư nương muốn nhìn ta nữa cũng e không gặp được ta đâu."

Sư nương sững sốt hỏi: "Người bị bệnh gì sao? Sư phụ của Nguyệt Lâm thông thạo y thuật, có lẽ sẽ giúp được người."

Tiểu Ngưu lắc đầu: "Không, không, chỉ là có người bảo ta phải rời xa các người."

Sư nương không hiểu liền hỏi lại: "Ai vậy? Người đã xúc phạm y chỗ nào. Nói sư nương nghe đi, ta sẽ giúp người, chỉ cần là người của Lao Sơn phái chúng ta, không có người nào mà ta không thuyết phục được"

Tiểu Ngưu đáp: "Thôi bỏ đi, người đó đã ghét ta rồi, thì ta cũng nên thông minh một chút. doc truyện tại . Sư nương, ta kể câu chuyện cười này cho sư nương nghe nhé. Hy vọng nghe xong sư nương sẽ vui"

Sư nương nghe vậy liền cảm thấy rất hứng thú. Vì nàng lên Lao Sơn bấy lâu nay vẫn chưa có ai kể chuyện cười cho nàng nghe, chồng của mình quá là cổ bản, tối ngày cứ nghiêm túc đằng hoàng, sống chung với ông ta không có tình thú. Còn các nam đệ tử khác thì đều sợ sự uy nghiêm của sư nương, ai dám vô lễ chứ? Do đó, nội tâm của nàng đôi khi cảm thấy cô đơn, hy vọng có người cùng ngồi tâm sự.

Tiểu Ngưu thấy sư nương cười, nên bắt đầu kể chuyện: "Có một thầy thuốc chữa bệnh nhưng làm chết con người ta, người chủ nhân thì nổi nóng và chửi: 'Người không mai tang con ta đảng hoàng thì ta sẽ kiện lên quan phủ'. Thầy thuốc chấp nhận an tang, và dung hộp thuốc để đựng xác và mang đi. Trên đường đi lại gặp người kêu ông ta chữa bệnh cho con, khi bốc thuốc, ông ta mở lộn hộp nên xác chết lộ ra ngoài, chủ nhân kinh ngạc hỏi ông ta, ông ta liền đáp: 'Đây là đứa con của người khác bị tên thầy thuốc nào đó làm chết, ta đem về để cứu nó sống lại'"

Sư nương nghe xong không nhịn được bật cười: "Đây là loại thầy thuốc khốn nạn gì vậy, nhất định chỉ là đi lừa đảo để kiếm cơm ăn thôi, e rằng lại thêm một đứa nhỏ nữa sẽ chết dưới tay ông ta."

Tiểu Ngưu thấy sư nương cười, nụ cười của nàng như hoa đào mới nở, trong lòng rất vui mừng nên nói: "Nếu sư nương muốn nghe, ta sẽ kể chuyện khác."

Sư nương mở cửa sổ, chỉ thấy sân vườn được thắp sáng bởi những chiếc lồng đèn, mọi nơi đều có người canh gác, xem ra vẫn bình yên vô sự nên đóng cửa sổ lại và leo lên giường ngồi rồi nói tiếp: "Kể tiếp đi, nhưng không được kể chuyện bẩn thỉu, nếu không ta sẽ giận đó"

Tiểu Ngưu đáp ứng và bắt đầu kể chuyện thứ hai: "Có một thầy thuốc chữa bệnh nhưng chữa chết người, nên chủ nhà phạt ông ta phải kéo mạch, khi kéo được mười đăm mạch thì ông chủ cho ông ấy về, ngày hôm sau lại có người gõ cửa nói: 'Mời thầy đến trị bệnh'. Ông thầy thuốc liền đáp: 'Biết rồi, giờ anh về chuẩn bị lúa mạch đi, chút ta đến kéo tiếp.'"

Sư nương nghe rồi lại cười và nói: "Đây chắc chắn là ông thầy thuốc hồi nãy, thôi người nói một cái hấp dẫn hơn xem"

Tiểu Ngưu thấy sư nương nét mặt đỏ hồng, mũi mím như sao, mê hoặc lòng người, thấy sư nương còn để mình kể, vậy nghĩa là sư nương thích những

câu truyện cười của mình.

Tiểu Ngưu không dám nói những chuyện quá đáng, nên nói những chuyện lành mạnh hơn: "Đạo sĩ, hòa thượng và người đàn ông râu rậm cùng qua sông, đột nhiên gió lớn thổi đến, thuyền sắp lật, hòa thượng và đạo sĩ nhanh chóng quăng kinh thư xuống sông, cầu thần cứu giúp, nhưng ông râu rậm không có gì để vứt, đành bắt từng cọng râu để thả xuống sông, hòa thượng hỏi: "Ông làm vậy làm gì? ". Người kia đáp: "Ta đang ném lông"

Sư nương nghe hết. Miệng mở rộng thêm một chút và không ngừng cười, hung bộ bị tiếng cười làm rung động không ngừng, Tiểu Ngưu nhìn đến nỗi khô miệng cứng lưỡi, ở bên dưới cũng bắt đầu có phản ứng, hấn sợ bất lịch sự trước mặt sư nương, nên nhanh chóng cúi đầu xuống.

Sư nương cười dứt mới lên tiếng: "Tiểu Ngưu, người thật là biết làm người khác cười, những câu truyện cười của người nghe ở đâu thế?"

Tiểu Ngưu trả lời: "Nhà ta mở tiệm thuốc, một người làm có rất nhiều chuyện cười, ta học từ hần thôi, nhưng cái mà hần nói nhiều nhất cũng về mặt đó"

Sư nương là người từng trải, hiểu cái mặt đó là cái mặt gì, lúc này nàng xem Tiểu Ngưu như một thằng nhóc vậy, nên nói: "Sau này nên ít nghe những chuyện dơ bẩn này đi, không tốt cho người đâu. Một tiểu tử như ngươi, nếu tiếp xúc những thứ không tốt thì sẽ dễ học theo đấy."

Tiểu Ngưu cung kính: "Đa tạ sư nương chỉ bảo, Tiểu Ngưu nhất định ghi khắc trong tim"

Sư nương cười một hồi, tâm trạng trở nên tốt hơn, hỏi: "Tiểu ngưu, người muốn rời khỏi chúng ta? Người không phải là muốn học hỏi thêm và cười Nguyệt Lâm sao?"

Tiểu Ngưu nghe xong, trên mặt lộ rõ vẻ oan ức: "Không phải vậy, ta không muốn rời xa mấy người. Nhưng còn cách nào nữa? Lao Sơn phái của mấy người không thích ta, tốt nhất thì ta nên biết điều mà bỏ đi"

Sư nương nói: "Cho dù là ai muốn người ra đi, thì người cũng có thể nói ta nghe, chỉ cần ta cho người đi theo, người khác cũng không thể làm gì, còn người muốn cưới Nguyệt Lâm thì chỉ có một cách."

Tiểu Ngưu liền hỏi: "Cách gì? Sư nương nói mau đi!"

Sư nương đáp: "Gia nhập phái Lao Sơn phái, và trở thành đệ tử chính thức của Lao Sơn, vậy người mới có hy vọng cưới Nguyệt Lâm. Nếu không thì phải suốt đời rời xa Nguyệt Lâm"

Tiểu Ngưu liền phản ứng: "Không, không, ta không thể mất Nguyệt Lâm, ta nói với tỷ ấy là suốt đời phải chăm sóc tỷ ấy, ta không thể phụ lòng tỷ ấy được."

Sư nương chớp mắt vài cái rồi nói: "Tiểu Ngưu, không ngờ người nhỏ tuổi như vậy mà có tình có nghĩa, thật là hiếm có"

Tiểu Ngưu trả lời: "Nhưng ta đã nhận lời người ta, khi xong chuyện của Mặc Long ta sẽ đi"

Sư nương nhìn thẳng vào Tiểu Ngưu hỏi: "Nói đi, là ai muốn người ra đi thế, người nói ra, ta sẽ giúp người."

Tiểu Ngưu suy nghĩ một hồi rồi đáp: "Là Nguyệt Ảnh."

Sư nương hỏi: "Tại sao nó muốn người rời đi? Người làm tổn thương nó chỗ nào? Nó vốn là một người biết lẽ phải mà."

Tiểu Ngưu lắc đầu đáp: "Ta cũng không biết, có lẽ nhìn ta thấy ghét chăng."

Trong lòng nghĩ: "Sư nương ơi, sao nàng biết được, cô ta ghét ta vì ta cô ta, vậy mà lại khiến cô ta không vui. Làm người tốt thật là nhàm chán. Cứu người ta rồi mà lại bị người ta ghét, dù chuyện như vậy sẽ khiến cô ta nhục nhã và xấu hổ, nhưng cũng không thể trách ta. Muốn trách thì đi trách Long Thành Cương đi. Tuy vậy ta cũng nên cảm ơn Long Thành Cương, nếu không có việc làm xấu xa của lão thì ta cũng không có cơ hội lợi dụng"

Sư nương nói: "Nếu là Nguyệt Ảnh thì người không cần lo lắng, lát nữa để ta hỏi nó"

Tiểu Ngưu nói: "Bỏ đi, ta hứa với tỷ ấy là sẽ ra đi, thì ta phải thực hiện, nếu sư nương nói vào sẽ khiến tỷ ấy giận thêm."

Sư nương thở một hơi dài: "Tiểu Ngưu, người là một tiểu tử sống có nguyên tắc, ta rất ngưỡng mộ người, hay là vậy đi, chuyện này ta tạm gác lại, chờ sau khi chuyện của MặcLong xong rồi thì ta bàn tiếp. Ta nhất định sẽ giúp người."

Nghe vậy, Tiểu Ngưu vui đến nỗi muốn quỳ xuống, hắn thật sự muốn quỳ trước mặt nàng, trong lòng nghĩ, lần đầu tiên sư nương gặp mình mà đối xử tốt như vậy với mình, giống như mẹ ruột của mình vậy.

Tiểu Ngưu vui mừng hết sức, nắm lấy tay nàng, hôn một cái rồi nói: "Sư nương thật tốt với ta, sau này ta sẽ gọi sư nương là thân mẫu."

Sư nương bị hân hôn, mặt liền đỏ bừng. Phải biết rằng nàng sống đến giờ, ngoại trừ cùng chồng thân mật, chưa từng có nam nhân nào gần gũi nàng như vậy, đầu óc nàng mơ hoảng, liền mắng: "Xú tiểu tử, chẳng biết tốt xấu. Người đúng là loại bạ đâu nói đấy, đúng là đồ đại sắc lang. Ta thực sự không dám gả Nguyệt Lâm cho người."

Tiểu Ngưu bật cười nói: "Sư nương à, người không biết rồi, bản chất ta rất tốt, người khác đối tốt với ta thì ta đối lại càng tốt hơn."

Sư nương liếc mắt: "Tiểu tử thúì, đừng có khoa trương nữa. Ta không biết nam nhân các người sao, tất cả cũng chỉ là nói một đằng làm một nẻo, không biết bao nhiêu nữ nhân đã bị nam nhân các người phụ bạc rồi."

Tiểu Ngưu đứng dậy, vỗ ngực nói: "Sư nương nói bọn họ, không phải Tiểu Ngưu ta. Ta có thể háo sắc nhưng ta dám làm dám nhận."

Sư nương đáp: "Được rồi, Tiểu Ngưu, chúng ta cứ chờ xem. Nếu ta phát hiện ra người cũng vô lương tâm như những tên đàn ông hôi thối đó thì ta sẽ tận tay lấy đầu người xuống."

Tiểu Ngưu cười nói: "Chuyện đó không thể xảy ra đâu, sư nương đừng tốn công sức làm chi."

Sư nương không ngờ gặp được một người hoạt bát như Tiểu Ngưu, tâm trạng cũng cực kì tốt, như là sự ức chế và đau khổ dồn nén bao năm nay đều bị thổi đi theo gió, trong cuộc sống của nàng hình như là đã rất lâu rồi cũng không có một cảm giác thanh thản và vui vẻ như vậy.

Nàng nhìn Tiểu Ngưu như nhìn con của mình vậy, cô ấy bắt đầu quan tâm đến Tiểu Ngưu, sư nương nhìn về hắn lại hỏi về gia đình họ hàng, kinh nghiệm từng trải, và rất nhiều thứ trong sinh hoạt, Tiểu Ngưu đã quen nói dối, nhưng lần này lại trả lời một cách trung thực, trừ chuyện nhìn em gái tắm ở nhà và sàm sỡ với dì ghẻ thì hắn không chịu tiết lộ.

Khi sư nương hỏi hắn về lí do hắn rời nhà ra đi thì Tiểu Ngưu nói là mình đã lớn rồi, muốn ra ngoài xem xem và học hỏi, và muốn tìm một sư hụ giỏi để học hỏi, sau này muốn làm cái gì đó, vậy cũng không gọi là sống uống phí, câu trả lời như vậy làm cho sư nương rất vừa lòng, cho rằng tiểu tử này rất có chí khí, và rất có quyết tâm, trong lòng nghĩ thầm, quan sát một vài ngày nữa xem, nếu thẳng nhóc này nhân cách không tệ thì có lẽ mình sẽ dẫn nó lên núi

Còn Tiểu Ngưu cũng có tình cảm tốt với sư nương, hắn cũng hơi chút mơ hồ, không biết là mình đối với sư nương có cái tình cảm gì, có khi là như hai mẹ con vậy, tóm lại là rất phức tạp

Cho đến ca trực kế tiếp thì Mặc Long cũng không xuất hiện, nhóm sau là Nguyệt Ảnh và Mạnh Tử Hùng, hai bên gặp mặt thì mắt của Tiểu Ngưu nhìn chăm chăm vào Nguyệt Ảnh, mà Nguyệt Ảnh tỏ vẻ bất mãn và liếc nhìn hắn rồi không thèm để mắt đến Tiểu Ngưu nữa, trong lòng hắn nghĩ ả ta hôm trước còn thân mật với mình trên giường lắm mà, sao giờ thay đổi nhanh vậy, ả đúng là không bằng Nguyệt Lâm, cưới nữ nhân như vậy về làm vợ thì nên suy nghĩ lại đã.

Một đêm đã trôi qua, không có động tĩnh gì, ngày thứ hai mọi người ngồi vào trong nhà ăn cơm đoán xem khi nào Mặc Long sẽ đến, có lẽ nó đã ăn no rồi trốn xa luôn rồi, nhưng Tiểu Ngưu và sư nương kiên quyết tin rằng con quái vật đó không dễ dàng rời khỏi Khai Phong. Ở đây còn rất nhiều hài tử để làm chất dinh dưỡng mà.

Ban ngày không có gì làm, nên Nguyệt Lâm đến phòng của Tiểu Ngưu. Lúc này hắn đang nằm nghỉ trên giường, vì ban đêm còn phải đi tuần tra nữa.

Nguyệt Lâm ngồi bên giường nói: Tiểu Ngưu, nếu kế này của người không được, thì người sẽ mất mặt lắm đó, ta hy vọng trước mặt sư nương người phải thể hiện tình lang ta tuyển chọn là không sai

Tiểu Ngưu đặt tay trên đùi của nàng, đáp: "Tỷ phải tin ta, ta nói con quái vật đó nhất định sẽ đến thì nó sẽ đến mà, nếu không thì ta cũng quá kém cỏi, chẳng đủ tư cách làm chồng tỷ."

Câu đó nói rất to và đông dạc, nhưng thật ra trong lòng cũng không tự tin lắm, hắn cũng hơi hoài nghi, không lẽ Mặc Long thật sự bỏ qua cơ hội để ăn ngon sao? Nó có thể chống cự lại cám dỗ lớn như vậy sao?

Nguyệt Lâm hỏi: "Tối qua người có nói chuyện gì với sư nương không? Có nhắc đến ta không?"

Tiểu Ngưu trả lời: "Còn không sao? Ta nói với bà ấy ta nhất định sẽ cưới tỷ, xin bà ủng hộ. Bà ấy nghe rồi còn rất vui mừng nữa."

Nguyệt Lâm mừng rỡ: "Thật không vậy, có sự giúp đỡ của sư nương thì chúng ta có hy vọng rồi."

Tiểu Ngưu cười: "Xem tỷ vui chưa kìa?"

Nét mặt Nguyệt Lâm đột nhiên sầm lại: "Tiểu Ngưu, chàng có thật sự muốn cưới thiếp không?"

Tiểu Ngưu liền nói: "Không cưới nàng thì ta còn biết cưới ai?"

Nguyệt Lâm lại nói: "Thiếp là không còn trong sạch, thiếp không thể trao cho chàng lần đầu tiên rồi"

Dứt lời, mắt Nàng đã đỏ lên như muốn khóc.

Tiểu Ngưu nhìn dáng hình đau khổ của nàng, rất muốn nói ra sự thật, nhưng cân nhắc hơn thiệt, hẳn đành nhẫn nhịn tìm lời an ủi cô nàng, khiến nàng lại nở nụ cười.

MA ĐAO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Hai Người

Buổi tối, lại đến ca trực của Tiểu Ngưu và sư nương. Trải qua một thời gian gần cùng nhau, hai người nhanh chóng trở nên thân thiết đến mức không có chuyện gì là không thể tâm sự. Sư Nương nhận ra Tiểu Ngưu rất hoạt bát vui vẻ, ở bên cạnh hẳn không bao giờ cảm thấy cô đơn. Nàng biết rằng nếu mình còn trẻ nhất định sẽ thích tiểu mao tử này.

Tương tự, ấn tượng của Tiểu Ngưu về sư nương càng ngày càng tốt hơn. Càng gần gũi, hẳn càng cảm nhận rõ mị lực của nàng. Hẳn cho là mị lực của sư nương không bằng được Nguyệt Ảnh và Nguyệt Lâm, nhưng hai nàng ấy lại không thể sánh được phong thái thành thực của sư nương, điều ấy khiến hẳn đối với thân thể nàng càng thêm hiếu kỳ, hy vọng một ngày nào đó lột bỏ được lớp y phục bên ngoài để khám phá quang cảnh kỳ bí bên trong.

Hắn vẫn tiếp tục kể cho nàng nghe những mẫu chuyện hoạt kê, khiến nụ cười luôn đọng trên môi, tâm hồn nàng trở nên thư thái. Nàng thầm nghĩ giá như cả đời có thể vui vẻ như thế này thì tốt biết mấy. Đáng tiếc, mình không có may mắn ấy, sống đến bây giờ, cũng chẳng có được bao nhiêu ngày vui vẻ như vậy. Ấu cũng là số mệnh.

Trong lúc Tiểu Ngưu đang đắc chí, ở bên ngoài đột nhiên sinh biến. Tiểu Ngưu cùng Sư Nương nhìn nhau rồi cùng nhảy ra khỏi phòng. Chỉ thấy đại môn nơi hậu viện đã bị phá tung, một con quái vật đen kịt đang nhắm hướng đại sảnh lao tới. Quái vật này không phải xa lạ, chính là Mặc Long

Tiểu Ngưu đã từng gặp qua - lúc này mắt lóe lam quang - dưới ánh đèn trông thật đáng sợ.

Sư Nương nhảy tới chặn đường Mặc Long, quát: "Mặc Long, còn không bó tay chịu trói?"

Dứt lời, trong cổ tay xuất ra một chiếc bạch trạc tử (Chiếc vòng màu trắng) nhắm hướng Mặc Long phóng tới. Mặc Long hú lên quái dị: "Con đàn bà thối của lão Trùng Hư, muốn không chế ta sao, người không đủ khả năng đâu".

Miệng vừa nói, thân hình vừa chuyển qua, tránh né ngân trạc tập kích. Tuy vậy, chiếc ngân trạc đó như có mắt, quay lại tiếp tục tấn công Mặc Long.

Bên ngoài vừa loạn, bọn Nguyệt Ảnh, Nguyệt Lâm, Tần Viễn và Mạnh Tử Hùng đã lần lượt từ xung quanh ập đến. Sư nương lại rút từ sau lưng một thanh nhuyễn kiếm tiếp tục nhắm hướng Mặc Long tấn công.

Mặc Long đối phó cùng lúc với bạch trạc tử và nhuyễn cân kiếm vẫn không hề úy kỵ. Tiểu Ngưu đứng bên cạnh nhìn vào chẳng biết làm thế nào cho tốt. Hắn tự biết khả năng bản thân còn kém rất xa, tiến lên chỉ tổ cản trở. Hắn nhìn Sư Nương vũ lộng thanh kiếm đáng vẻ phiêu dật, eo lưng mềm mại, nhất cử nhất động đều nhẹ nhàng, thanh khiết, uyển chuyển, rõ ràng đang trong sinh tử đả đấu nhưng lại như màn biểu diễn nghệ thuật của nàng. Theo từng nhịp di chuyển, phong nhũ phỉ đồn cũng nhịp nhàng theo, tràn đầy nhục cảm, tất cả đều đập vào mắt Tiểu Ngưu. Hắn thầm nghĩ Sư Nương quả là một vưu vật dụ người, đáng vẻ thanh tao của nàng, Nguyệt Ảnh với Nguyệt Lâm không thể bì kịp được. Giá như có thể đắm chìm trong hương vị của nàng thì tốt biết mấy.

Trải qua mấy hiệp, Sư Nương dường như không thể chế phục được Mặc Long. Mọi người bên cạnh thấy vậy liền xông vào hỗ trợ, vây chặt mọi

hướng. Mặc Long lo lắng kêu lên: "Quần công! Đó là phong cách của Lao Sơn phái các người sao?"

Dứt lời liền lui lại mấy bước, quay đầu chạy mất.

Sư Nương thu hồi trạc tử hét lớn: "Các người để ý đám nhỏ, ta đuổi theo nó".

Vừa nói vừa thi triển khinh công nhưng nước chảy mây trôi nhanh chóng đuổi theo. Tiểu Ngưu nhìn thấy, không nhịn được cũng rượt theo. Hắn không hiểu vì sao mình lại chạy theo, có lẽ là muốn được nhìn dáng điệu động lòng của sư nương.

Mặc Long chạy rất nhanh, hai người phía sau cũng không kém cạnh. Sư Nương ở phía trước, Tiểu Ngưu ở phía sau, lướt đi như gió. Ra đến ngoài cửa đông thành, Sư Nương thấy nơi này vắng vẻ, không sợ đả thương người vô tội, tay liền vung lên, phát xạ ngân trạc tử nhanh như thiểm điện về phía cổ Mặc Long. Mặc Long dù được lân giáp che kín người, song cũng có nhược điểm. Nhược điểm nằm ở khối thịt nhô ra trên cổ không có lân giáp bảo vệ. Đó là vết thương năm xưa Trùng Hư đã lưu lại trên người nó.

Mặc Long mỗi lần nhớ lại chuyện năm xưa bị người đả thương và cầm tù thì cực kỳ căm giận. Thấy ngân trạc tử của Sư Nương bay đến cũng không thèm quay đầu lại, tung một cú đá hậu đánh bật ngân trạc tử đi. Nhưng ngân trạc tử lại bay một vòng trở lại, khiến Mặc Long phải phản kích lần nữa, kết quả là Sư Nương cùng Tiểu Ngưu đã đuổi đến gần.

Mặc Long phát nộ, vừa quay đầu vừa há rộng miệng, oa lên một tiếng phun ra một cỗ đại thủy cuộn cuộn. Sư Nương đã có sự chuẩn bị từ trước, song chưởng lập tức giơ lên hóa giải luồng nước. Nhưng dòng nước lại tràn qua bên cạnh đánh Tiểu Ngưu ngã ngửa người, Sư nương cả kinh, vội dừng bước quay người chiếu cổ Tiểu Ngưu. Nàng đỡ người hắn dậy, hỏi: "Tiểu Ngưu, người thế nào rồi? Người theo ta làm gì chứ."

Mặc Long thấy cơ hội hiếm có, liền phun một luồng đại thủy về phía đấy bật sư nương và Tiểu Ngưu lên không, rơi về phía xa. Tuy nhiên Mặc Long cũng không có cơ hội thoát thân vì ngân trạc tử thừa cơ hội tiếp tục công kích nhược điểm nơi cổ của nó, khiến nó bật lên một tiếng kêu thảm thiết, trước mắt tối sầm. Còn Ngân trạc tử sau khi công kích đã tự động bay trở về phía chủ nhân.

Mặc Long định thần lại rồi loạn choạng bỏ đi. Nó không còn được uy phong như lúc ban đầu, đành nuốt mỗi hận với Lao Sơn phái vào lòng, thề sẽ trả thù bọn họ.

Lại nói về Sư Nương cùng Tiểu Ngưu bị cổ cường thủy công kích bắn vọt lên không trung, đẩy họ về tận đỉnh núi ngoài thành phía tây. Sự việc chỉ xảy ra trong chớp mắt. Giả sử Sư Nương không phải chiêu cổ Tiểu Ngưu chắc chắn không đến nỗi vất vả như thế. Sư Nương lắc lư mấy lượt mới ôm được hãn hạ xuống bên sườn núi, trên một thảm cỏ được rừng cây bao bọc xung quanh.

Sư Nương đáp xuống, đặt Tiểu Ngưu nằm xuống đất. Tiểu nam nhân nàng ôm bên người, dù còn nhỏ nhưng đầu sao cũng là một nam nhân, hơi thở của hãn khiến nàng rất không thoải mái

Nàng đặt Tiểu Ngưu xuống rồi gọi hãn dậy, lay gọi rất lâu hãn mới có chút động tĩnh. Hãn gắng gượng ngồi dậy, nói: "Sư Nương à, ta không sao, còn Mặc Long thế nào, có bắt được hay không?"

Sư Nương cười đáp: "Tiểu Ngưu, mặc dù ta không bắt được nó, song cũng khiến nó bị thương không nhẹ. Nó bị ngân trạc tử của ta kích trúng điểm yếu, không chết cũng trọng thương"

Tiểu Ngưu thở hổn hển nói: "Vậy là tốt rồi".

Hãn đưa mắt quan sát xung quanh, chỉ thấy thảm cỏ đang ngồi được bao phủ bởi rừng cây âm u và tĩnh lặng, dường như bất cứ lúc nào lang sói cũng

có thể lao ra.

Bất chợt Sư Nương hắt hơi liền mấy cái, Tiểu Ngưu giờ mới nhận ra y phục hai người đều ướt sũng, hăn hỏi: "Sư Nương à, người lạnh lắm không?"

Sư Nương rụt vai đáp: "Không sao, ta ổn".

Tuy vậy y phục trên người ướt sũng, dính dớp khiến nàng rất khó chịu. Nàng thầm nghĩ chi bằng thi triển phép thuật, sớm đưa hăn trở về.

Không để Sư Nương động tay, Tiểu Ngưu rút đồ đánh lửa trong người ra, nhặt về một đồng củi, gom lại rồi đốt lửa lên. Ánh lửa đỏ hồng soi rõ khuôn mặt của hai người. Những giọt nước còn vương trên tóc nàng chập chờn trong ánh lửa, lại thêm nét đẹp thành thực, dịu dàng, nhu mì, kiều diễm có chút rụt rè e thẹn của nàng khiến Tiểu Ngưu không khỏi sững sờ.

Sư Nương vừa thấy Tiểu Ngưu cũng ướt sũng từ đầu đến chân, trông như con vịt nước, không nhịn được cất lên một tràng thanh tiếu. Hăn nhìn Sư Nương, thấy nàng cười vui vẻ bất giác cũng bật cười theo.

Lúc này, Sư Nương cũng không vội vàng trở về. Nàng cảm thấy ở cùng một chỗ với tiểu mao tử này quả thật rất vui vẻ, trở về để làm gì? Hơn nữa đứa nhỏ này cũng là đồ đệ của nàng, Mặc Long lại trọng thương, nhất thời không thể quay lại tiếp tục gây tội. Chỉ có điều y phục dính chặt vào người rất khó chịu.

Tiểu Ngưu tựa hồ biết được vì sao nàng cảm thấy không thoải mái, liền nói: "Sư Nương à, người cởi bớt y phục ướt ra, ta sấy khô cho."

Sư Nương nhất thời ý thức ngay được hung hiểm, liền nói: "Không, không, không được, ta cần người sưởi ấm cho ta sao, ta không cần".

Nàng cả thẹn, trước mặt một nam nhân sao nàng dám cởi áo ngoài ra? Bên trong nàng chỉ mặc quần lót và yếm đào.

Tiểu Ngưu hiểu ra liền tự động cởi y phục của hắn ra. Sư Nương chăm chú nhìn thân thể cường tráng của Tiểu Ngưu, trống ngực đập liên hồi, tựa như quay lại thời thiếu nữ. Nàng không khỏi chạnh lòng nghĩ có gì năm xưa mình lại chấp nhận lấy một lão nhân cơ chứ? Mình thực sự yêu ông ấy sao?

Tiểu Ngưu đứng dậy, tiến về phía Sư Nương. Nàng vợ vội một thanh củi đang cháy đứng phắt dậy nói: "Tiểu Ngưu, ngươi định làm gì?"

Tiểu Ngưu mỉm cười nói: "Sư Nương, người cởi y phục ướt ra đi, mặc tạm y phục của ta, như thế sẽ tốt hơn. Y phục của người để ta sấy khô cho"

Sư Nương vốn tưởng rằng tiểu tử này còn muốn chiếm tiện nghi của nàng. Nghe những lời ấy, lòng nàng chợt ấm lên. Nàng thầm nghĩ hẳn nhất định không thể vô lễ với ta, dù sao nàng cũng là sư trưởng của hắn, hơn nữa trình độ nàng hơn hẳn, nếu hắn muốn khi phụ nàng, nàng há lại sợ hắn sao.

Sư Nương chú mục nhìn hắn nói: "Người buông y phục ra, xoay người lại, không được nhìn lên ta"

Tiểu Ngưu nhanh chóng đáp ứng nàng, buông y phục ra rồi lùi ra xa quay người đi. Sư Nương ngón tay run run, hồi lâu mới cởi xong quần áo rồi mặc y phục của Tiểu Ngưu vào.

Xong việc, Sư Nương nói: "Xong rồi!"

Tiểu Ngưu chuyển thân quay lại, thấy Sư Nương dù mặc y phục của mình vẫn không thể che dấu nổi thân hình mỹ lệ của nàng. Hắn không khỏi buột miệng tán dương: "Sư Nương à, người thật quyến rũ!"

Sư Nương cười u uất: "Tiểu Ngưu, sau này người nhất định sẽ cưới được nương tử quyền rũ gấp trăm lần ta, nhưng người phải có tiền đồ mới được."

Tiểu Ngưu liền đáp: "Chỉ cần bì kịp với Sư Nương, ta đã cảm ơn trời đất rồi".

Nói xong nhặt quần áo Sư Nương dưới đất lên đem hong khô trên lửa

Sư Nương thấy dáng vẻ quan tâm của Tiểu Ngưu như vậy, trong lòng cảm thấy ấm áp, đến ngồi xuống cạnh hắn. Cùng hắn nhìn ngọn lửa đang cháy bập bùng, trong lòng nàng vừa dễ chịu lại pha chút sợ hãi. Nếu chồng của nàng biết nàng đang ở cùng với một nam nhân trong đêm khuya thanh vắng, thật không biết ông ta sẽ phản ứng thế nào.

Tiểu Ngưu cảm nhận mùi hương tỏa ra từ người Sư Nương trong lòng cảm thấy lâng lâng. Hắn lên tiếng: "Sư Nương à, sau khi ta sấy khô y phục rồi, người bỏ quần dài và nội y đưa ta hong khô luôn, được không?"

Sư Nương nghe xong chân diện bất giác đỏ hồng nói: "Không, không, không cần, cái đó không cần phải sấy".

Đó là vật dụng của riêng nữ nhân, ngay cả trượng phu cũng chưa từng được nhìn kĩ, làm sao để nam nhân khác thấy cơ chứ.

Tiểu Ngưu biết nàng thẹn thùng, nên cũng không yêu cầu nữa. Có được một đại mỹ nhân như nàng bầu bạn trong lòng đã rất sướng khoái rồi. Hắn biết đây là cơ hội hiếm có, thầm nghĩ xem có cách nào để ôm được nàng vào lòng. Cho dù như vậy không thể thực sự tiếp xúc với làn da mịn màng của nàng, nhưng cảm giác đó nhất định cũng rất tiêu hồn. Đối với mỹ nhân mà nói, chỉ cần có cơ hội, nhất định phải chớp lấy, không được mềm lòng. Giống như lần trước buông tha Nguyệt Ảnh rồi chính mình cũng chẳng được báo đáp chút nào. Đó quả thật là bài học nhớ đời, mình nhất định không thể sai thêm lần nữa.

Nghĩ vậy, Tiểu Ngưu liền quay đầu lại, liếc nhìn thân thể dụ người của Sư Nương. Hắn phát hiện ra nàng cũng đang chú mục nhìn mình, tim bất giác nóng bừng lên. Hắn không thèm tránh né cái nhìn của nàng, trong khi Sư Nương lo sợ quay mặt tránh đi chỗ khác. Nàng tự trách mình: "Vì lẽ gì mà ta phải sợ hắn cơ chứ? Hắn chẳng qua chỉ là một tiểu mao tử thôi mà."

Hai người im lặng chẳng nói với nhau câu nào, Tiểu Ngưu lặng lẽ hong khô y phục cho Sư Nương, đến khi khô rồi đưa cho nàng. Sư Nương nhận y phục rồi nói: "Quay lưng lại, không được nhìn lên"

Tiểu Ngưu đáp ứng, nhưng vẫn mơ đến thân hình đầy đặn mềm mại của nàng nên nhịn không được mà quay đầu lại. Sư nương cởi bỏ quần áo của Tiểu Ngưu, mặc lại y phục của mình, lúc này nàng không hề chú ý đến hắn.

Tiểu Ngưu lớn gan, mắt nhìn nàng chăm chăm. Sư Nương toàn thân một màu đỏ hồng, da tay trắng nõn, tiểu yêu trơn nhẵn, cùng cái eo thon nhỏ quyến rũ mị người khiến nam nhân hóa dại. Nhất là nơi hung bộ bị khuất, căng tròn, chín mọng tạo thành một thung lũng mê người. Tiểu Ngưu cảm thấy môi mình khô cứng, tán thưởng: "Sư Nương à, người đẹp quá!"

Sư Nương vừa ngẩng đầu lên, thấy Tiểu Ngưu hai mắt sáng rực, không khỏi giận dữ. Nàng quăn chặt quần áo quanh mình, nhảy tới trước một bước, vung quyền đả tới. Tiểu Ngưu không biết kiếm đâu ra dũng khí, một tay quơ tới nắm lấy cổ tay nàng, thuận thế ôm nàng vào ngực. Với võ công của Sư Nương, thu phục Tiểu Ngưu là điều thập phần đơn giản. Chỉ không biết tại sao hôm nay nàng cảm thấy cánh tay hoàn toàn vô lực. Có lẽ nàng cũng không muốn phản kháng. Nàng chỉ thấp giọng quát: "Tiểu sắc lang, nếu ngươi đụng đến ta, ta sẽ làm cho ngươi hối hận cả đời"

Tiểu Ngưu thấy nàng ngoài miệng hung dữ, nhưng động tác tịnh không hề cự lại. Hắn mừng rỡ, ôm chặt nàng vào lòng, hôn nhẹ lên má nàng. Bàn tay lớn gan lần vào trong lớp y phục của nàng mò mẫm đầu nhũ câu, đùa nghịch hai quả bóng tròn mà dài chảy ròn ròn. Hắn cảm thấy hai bên

giống nhau, vừa lớn vừa mềm mại, lại rất đàn hồi. Đây thực là đồ chơi tốt nhất của Tiểu Ngưu.

Sư Nương bị tập kích đến chấn động tâm thần, còn chưa kịp thở, Tiểu Ngưu đã đặt môi mình lên môi nàng, hơn nữa còn cuồn bạo hôn nàng. Sư Nương cảm thấy đầu óc trống rỗng, tất cả mọi thứ đều quên hết, chỉ biết để mặc cho tiểu tử này khinh bạc

Tiểu Ngưu không còn ngờ nghệch như xưa. Trải qua mấy lần cùng Nguyệt Lâm "Học hỏi", "Tìm tòi", về phương diện này có thể nói đã tiến bộ rất nhiều. Hắn lão luyện nghịch ngợm bầu nãi tử của nàng, mở rộng miệng tham lam hôn đôi môi mọng đỏ thậm chí còn đưa đầu lưỡi thăm dò sâu hơn.

Sư Nương đương nhiên không thể dễ dàng cho hắn chiếm hết tiện nghi, nàng ngậm chặt răng lại không cho lưỡi hắn luồn vào. Nhưng Tiểu Ngưu có cách, hắn dùng ngón tay nắn nhẹ đầu nãi tử, khiến nàng giật thót a lên một tiếng, Tiểu Ngưu liền thừa dịp tiến vào.

Hắn tìm được đầu lưỡi ngọt lịm của nàng, không ngừng liếm mút. Đại thủ đẩy nhẹ nàng xuống, nắn bên này một hồi, day bên kia một lát. Sư Nương sống đến giờ, ngoại trừ lão công của nàng tịnh không có một nam nhân nào được thưởng ngoạn đến. Đúng ra với cả nam nhân của nàng mà nói, đối với thân thể của nàng cũng chẳng biết được bao nhiêu. Lão ta cả võ học lẫn pháp thuật đều đã đến xuất thần nhập hóa, nhưng trên giường chỉ là một kẻ thô lỗ, mỗi lần ân ái cũng chỉ là ứng phó mà thôi, khác hẳn với Tiểu Ngưu tinh tế ân cần. Bởi vậy những vuốt ve ban đầu của Tiểu Ngưu đã phát huy tác dụng.

Sư Nương bắt đầu có chút phản kháng nhưng chỉ trong chốc lát lại phát ra những tiếng rên nhẹ mê man. Nàng bị Tiểu Ngưu nhiệt tình công kích khiến toàn thân nóng bỏng, tiếng rên càng ngày càng lớn. Đặc biệt nơi hạ biên của nàng tưởng như đang phát hỏa, chỉ chờ bộc phát trong nhất thời.

Tiểu Ngưu nhanh chóng thoát khai y phục nàng, để lộ rõ ra hai bầu đại nãi tử. Hai bầu nãi tử rõ ràng giống như hai con thỏ trắng, nãi đầu đỏ sậm nhô lên yêu kiều. Tiểu Ngưu một tay tóm lấy, vừa nhay nhay, chà sát, chốc lát lại đẩy kéo, không ngớt đùa nghịch phấn khích, phút chốc đã khiến hai nãi đầu dựng đứng.

Tiểu Ngưu cực kỳ yêu thích đôi nãi tử này, hắn cúi thấp đầu xuống, ngậm lấy một bên nãi đầu, nút mạnh, bên kia, tay vẫn không ngừng xoa nắn. Sư Nương bị Tiểu Ngưu tấn công đến mức thân thể mềm mại khê giật liên hồi, đôi mắt đẹp nhắm hờ lại. Hai tay vốn muốn đẩy đầu Tiểu Ngưu ra, đuổi hắn cắt ngay, nhưng chẳng hiểu tại sao lại thành ép đầu hắn xuống. Đáng vẻ rõ ràng là cổ vũ Tiểu Ngưu tiếp tục làm chuyện xấu.

Tiểu Ngưu luân phiên ngậm hai nãi đầu, nút đến mức hai nơi ấy lấp lánh nước. Hắn phảng phất như đang trở lại thời gian còn nhỏ, tưởng như đang bú bầu sữa mẫu thân mình. Sư Nương bị hắn kích động đến mức đôi môi mọng đỏ hé ra, kêu nhẹ lên, rên hừ hừ, khuôn mặt tươi sáng như ánh mặt trời sau mây. Sư Nương cảm giác toàn thân như đang phát hỏa, dục vọng đã bị đẩy lên cao độ. Nàng đến tuổi này cũng chưa bao giờ kích động đến như vậy. Nàng không thể tưởng tượng được một tiểu nam nhân lại khiến mình thành ra bộ dạng này.

Tiểu Ngưu đương nhiên không muốn sẽ dừng lại tại đây. Hắn ngẩng đầu lên, cởi y phục nàng quăng xuống đất, sau đó đẩy Sư Nương nằm xuống, bản thân mình cũng nằm úp trên người nàng. Hắn vừa hôn Sư Nương, một tay chậm rãi cởi bỏ nội y của nàng. Sư nương trong cơn mê mị vẫn không hề hay biết.

Tiểu Ngưu đưa ngón tay vào cửa mình nàng, chạm đến tiểu đậu đậu dưới tán lá rừng, liền không khách khí bắt đầu day nhẹ. Đây là một trong những địa phương mẫn cảm nhất của nàng, vừa chạm đến đó, thân thể nàng như bị điện giật, nàng bật thốt ngăn cản hắn: "Tiểu Ngưu, Tiểu Ngưu, người

không được như vậy. Người nhanh lên buông ta ra, ta là trưởng bối của người mà"

Tiểu Ngưu đáp: "Sư Nương à, nàng bây giờ là nữ nhân của ta. Ta muốn nàng"

Sư Nương hừ nhẹ: "Không, không thể. Ta là gái đã có chồng, ta không thể có lỗi với ông ấy"

Tiểu Ngưu cười nói: "Sư Nương à, ông ấy nhất định không biết đâu. Hôm nay ta nhất thiết khiến nàng mê thích. Hơn nữa ta biết nàng cũng thích ta".

Dứt lời, đã nhích ngón tay tiến nhập vào hoa huyết. Nơi đây sớm đã ngập đầy xuân thủy. Sư Nương hưng phấn rên nhẹ, eo lưng cong oằn, kiều đồn bất giác ưỡn lên, dâm thủy ngập ngụa tràn xuống thấm đẫm cúc hoa.

Sư Nương kêu lên: "Không cần, không muốn, người mau buông tay ra nhanh lên. Bằng không, ta sẽ hận người cả đời"

Tiểu Ngưu mỉm cười đáp: "Sư Nương à, ta chỉ sợ khi Tiểu Ngưu buông người ra rồi, người lại hận ta cả đời thôi".

Vừa nói, Tiểu Ngưu vừa cúi thấp xuống, nhẹ nhàng phân khai đôi chân của nàng, sau đó banh rộng hoa huyết, hôn lên đó một hơi thật mạnh, thật sâu.

Sư nương chưa từng bị người làm như vậy. Nam nhân vô dụng của nàng cho tới bây giờ chưa bao giờ làm nàng thỏa mãn, đây là lần đầu tiên nàng tận hưởng hương vị ngọt ngào mới lạ, cảm thấy như hồn đã lìa khỏi xác.

Sư Nương theo bản năng bật thốt: "Tiểu Ngưu, Tiểu Ngưu à, người quá thật lợi hại. Người khiến Sư Nương sướng muốn chết, người hôn mạnh vào,

để sư nương sướng đến chết đi."

Tiểu Ngưu được nàng cổ vũ, há chẳng tận lực hơn sao? Tiểu Ngưu tiếp tục liếm trong chốc lát, sau đó cúi xuống nhẹ nhấc đôi chân nàng lên cao, để nàng tự giữ lấy chân mình, còn chính mình thì ôm lấy kiều đồn phì nhiêu, lưỡi quét từng chút từng chút trên cấm khu của nàng. Mỗi lần quét tới lại khiến Sư Nương rên lên một tiếng, tất cả những âm thanh hoan lạc đó đều khiến người ta phải tiêu hồn.

Tiểu Ngưu ngẩng đầu lên, chỉ thấy trong ánh lửa chập chờn, bên dưới là một tuyệt sắc mỹ nhân da trắng như tuyết, hạ thể phong tình. Phong đồn dưới góc độ này càng trở nên tuyệt mỹ. Hai lỗ nhỏ nơi rùng rậm đã ướt đầm nước. Nhất là hai phiến tiểu hồng môn đang co thắt theo từng tiết tấu khiến Tiểu Ngưu nhìn thấy lập tức cảm nhận đầu óc như nổ tung, không còn nhận thức được gì. Hắn lúc này chỉ biết là mình phải làm nàng.

Nàng vừa thở hồn hển vừa gọi: "Tiểu Ngưu à, Tiểu Ngưu, người là nam tử Hán đích thực, nhanh đến đây đi, Sư Nương cần người"

Tiểu Ngưu chỉ chờ nghe được câu này. Hắn vẫn cố dùng miệng quét thêm một đường. Vị nồng nồng khăm khăm càng khiến hắn thêm phần kích thích.

Tiểu Ngưu nhanh chóng thoát y, dâm côn đã sớm căng thẳng. Hắn nhìn lại Sư Nương, chỉ thấy hai tay nàng vẫn ôm vòng lấy chân, hạ thể nhô cao, tiểu huyết cùng cúc hoa dâm đẳng mời gọi hắn tiến vào khai phá.

Tiểu Ngưu lúc này giống như sói đói. Hắn bổ nhào đến, giữ nguyên Sư Nương ở tư thế đó. Tay cầm đại bồng quay về phía động huyết từ từ đâm vào. Nhờ dâm thủy hỗ trợ, trường côn của Tiểu Ngưu dễ dàng nhập động. Khi quy đầu tiến vào đến hoa tâm, Sư Nương sướng khoái rên lên: "Thật tốt quá, thật sướng quá, đúng là sức trẻ mà. Chàng khiến thiếp chết mất. Thiếp yêu chàng"

Tiểu Ngưu nghe được không khỏi tự hào, giữ lấy chân nàng từng chút từng chút nhập động. Sư Nương là một mỹ phụ trưởng thành, nhục động tự nhiên lớn hơn Nguyệt Lâm một chút. Có điều nàng chỉ có kinh nghiệm với một cây nhục bồng duy nhất, hơn nữa nhục bồng đó hiển nhiên chẳng to lớn gì. Bởi vậy Tiểu Ngưu tiến vào vẫn cảm thấy rất bức bối. Hắn đắm sâu vào tận cùng cung cấm - nơi mà người tiền nhiệm chẳng bao giờ đến được. Đó thật sự là nơi Sư Nương khát khao nhất, cảm thấy sướng khoái nhất nên nàng càng ra sức quăn quại, so với dáng vẻ thực nữ nghiêm trang thường ngày hoàn toàn tương phản

Trong chốc lát, Tiểu Ngưu buông thân thể Sư Nương ra, chuyển về tư thế truyền thống. Hắn vừa làm vừa hỏi: "Sư Nương, người cảm thấy thế nào?"

Sư Nương lúc này khép mắt, thoải mái vòng tay quanh cổ Tiểu Ngưu, rên rỉ: "Sướng quá, thật sướng quá, toàn thân ta dường như đang bay bổng"

Vừa nói vừa dốc sức phối hợp với Tiểu Ngưu, vô luận là vận người hay cong eo đều là vừa khít. Tiểu Ngưu thầm nghĩ rốt cuộc phụ nhân khác với tiểu cô nương. Nhìn xem, lần đầu Nguyệt Lâm nhất định không giống thế này.

Hai người ra sức phối hợp với nhau, Tiểu Ngưu dập xuống, Sư Nương dâng lên, cùng nhau đạt được tận cùng khoái lạc. Tiểu Ngưu không ngờ rằng sư nương nhiệt tình, phong tao như vậy, khí thể như muốn nuốt từng đoạn nhục bồng của hắn vào trong. Vậy mới biết nàng đã phải kìm nén cảm xúc của mình trong thời gian rất dài

Trước đây nhằm báo đáp ân tình, nàng đã dâng tuổi xuân của mình ột lão nhân. Trượng phu nàng việc gì cũng có hứng thú chỉ với nữ sắc là rất thờ ơ. Sư Nương không hề lo lắng trượng phu lãng nhãng ở ngoài, nhưng trên giường lão lại không có một chút phong tình, thường không thể khiến nàng đạt đến cao trào. Mỗi lần đều vậy, nàng chưa kịp bắt đầu trượng phu

đã xuất khí rồi lập tức nghỉ ngơi, tịnh không lý gì đến cảm giác của nàng. Nàng thường oán trách vận mình không tốt, cứ gì lại lấy một khúc gỗ như vậy làm chồng.

Thân là chương môn phu nhân, Sư Nương không thể đi quá giới hạn với một nam nhân khác nên đành phải kìm nén bản thân. Nàng đang lúc khí huyết phương cương, nam nhân của nàng một tháng cũng chỉ ngủ bên nàng mười bữa, hơn nữa trong mười ngày đó cũng chẳng được mấy hồi. Thử hỏi làm sao nàng có thể kìm nén được? Vậy nên hình thành áp ức trong nàng âu cũng là điều dễ hiểu. Nhưng bề ngoài nàng lại luôn phải thể hiện dáng vẻ hạnh phúc. Lần này Tiểu Ngưu vừa câu dẫn sư nương đã dễ dàng đáp ứng. Đương nhiên trước đó tính cách của hắn cũng khiến nàng vô cùng yêu mến, nhưng giả như hắn không chủ động tiến tới, nàng cũng chẳng dám loạn động như vậy.

Tiểu Ngưu ba mặt giáp công, trên thì không ngừng hôn nàng, tay mân mê bầu nải tử còn hạ thể vẫn không ngừng xuất nhập động tiên. Sư Nương bị Tiểu Ngưu làm cho toàn thân mềm nhũn, khoái cảm không ngớt tuôn trào

Tiểu Ngưu không thể tưởng tượng có thể chiếm hữu mỹ nhân này nhanh như vậy nên không nhịn được mà phóng xuất bao nhiêu tinh khí. Sư Nương ôm chặt lấy hắn, như lo sợ dòng chảy ấm nóng kia sẽ thoát ra ngoài.

Sư Nương ôm chặt lấy hắn như sợ rằng sẽ mất hắn. Nàng khép hờ đôi mắt yêu kiều, phảng phất tận hưởng dư vị chưa tan. Nàng thực sự hoài nghi tất cả chỉ là một giấc mộng. Nàng vẫn nghĩ mình không thể có được niềm hạnh phúc này.

Nàng thở gấp gấp: "Tiểu Ngưu à, người kết thúc sớm thế? Người thấy không khỏe sao?"

Nói những lời này, nàng lộ ra vài phần bông đùa, dáng vẻ vô cùng quyến rũ, gợi cảm.

Tiểu Ngưu cảm nhận thân thể nàng đích thực còn phong tình, nhưng ngoài miệng vẫn nói: "Thân thể ta thật ra không có bệnh tật gì, vẫn cứng như tượng sắt, Có điều trong lĩnh vực này Tiểu Ngưu chỉ là kẻ học việc, không có chút kinh nghiệm nào nên mới ra nhanh như vậy."

Sư Nương hứ nhẹ một tiếng nói: "Sắp chết đến nơi mà vẫn còn hý vọng quý thần. Người tưởng ta không nhận ra sao, người kinh nghiệm đầy mình thì có, nhất định người đã nếm qua không ít nữ nhân rồi."

Tiểu Ngưu nói nhanh: "Sư nương, người nghĩ vậy oan uổng cho ta quá. Nàng là người đàn bà thứ hai trong đời ta, vậy nàng thử nói xem ta có kinh nghiệm gì chứ?"

Sư nương hỏi lại: "Ai là người đầu tiên?"

Tiểu Ngưu đương nhiên không nói đến Nguyệt Lâm, nên chỉ nói là một tiểu nha hoàn trong nhà mình. Sư Nương lại hỏi bộ dạng tính cách nàng ta ra sao, Tiểu Ngưu chỉ trả lời qua quýt. Sư Nương đang vui sướng trong lòng, đương nhiên chẳng để tâm

Tiểu Ngưu hỏi: "Sư Nương à, ta khiến nàng khoái lạc chứ?"

Sư Nương e thẹn trả lời: "Cái đấy cũng hỏi được sao? Người đương nhiên là rất tốt, chỉ là nhanh quá khiến ta chưa thỏa mãn."

Tiểu Ngưu cười nói: "Nếu nàng có hứng thú, chúng ta lại tiếp tục"

Sư Nương hoài nghi nhìn hẩn hỏi: "Tiểu Ngưu, người còn có thể tiếp tục sao?"

Tiểu Ngưu cười nói: "Thế mà cũng hỏi, ta đương nhiên có thể làm tiếp mười lần cũng không vấn đề gì"

Sư Nương hỏi: "Vậy người làm thế nào để nó cứng lại?"

Tiểu Ngưu cười hắc hắc đáp: "Nó muốn Sư Nương đến trợ giúp cho"

Sư Nương lại hỏi: "Ta giúp người như thế nào đây?"

Tiểu Ngưu từ trên người Sư Nương ngồi xuống nói: "Sư Nương à, người dùng miệng liếm được chăng? Ta muốn thưởng thức hương vị đó"

Sư Nương e thẹn, hừ nhẹ nói: "Người nghĩ Sư Nương ta là ai? Cái loại việc vô sỉ này là ta mặc kệ. Bất quá ta có thể vuốt ve nó cho người. Nó không chịu đứng dậy là vấn đề của người".

Vừa nói, Sư Nương vừa ngồi xuống bên cạnh Tiểu Ngưu, tay cầm lấy tiểu băng hữu của hắn, tùy hứng nghịch ngợm.

Cánh tay ngọc vừa chạm đến nhục côn, Tiểu Ngưu liền cảm thấy một cỗ hỏa khí chạy dọc toàn thân. Một ngọn lửa nhanh chóng bùng phát, như muốn cùng Tiểu Ngưu tranh đấu. Tiểu Ngưu thầm nghĩ nếu ngày nào cũng được người ngọc thổi tiêu giống như Nguyệt Lâm, thật là vô cùng mỹ mãn. Bất quá cũng không cần gấp, đây cũng mới chỉ là đêm đầu tiên với nàng. Tin rằng sau này khi quan hệ gần gũi hơn, nàng nhất định sẽ cho ta toại nguyện.

Tiểu Ngưu được Sư Nương làm cho thoải mái vô cùng, lại nhìn nàng khuôn mặt kiều diễm vô cùng, đôi mắt trong như nước hồ, lộ ra xuân tình mê người, khiến cho nam nhân vừa nhìn thấy đã muốn cùng nàng hoan hảo. Tiểu Ngưu vòng tay ôm nàng, chuyển thân tới hôn lên đôi môi mọng đỏ của nàng. Lúc này Sư Nương không hề có điều gì băn khoăn, đưa đầu lưỡi ngọt ngào ra cho Tiểu Ngưu nhắm nháp. Tiểu Ngưu tiếp nhận đầu lưỡi, tận tình liếm mút, chỉ cảm thấy miệng nàng tất cả đều là hương khí

Tiểu Ngưu đặt tay lên ngọn cao phong, tận tình thưởng ngoạn đôi nãi tử. Dưới sự săn sóc của Tiểu Ngưu chúng đã trở nên cương cứng. Tương tự như vậy, Sư Nương đã biến nhục côn của hắn trở thành một cây thiết bổng.

Hai người cuồng nhiệt hôn nhau, trao nhau thắm thiết. Tiểu Ngưu tự mình nằm xuống, để Sư Nương nằm úp quay ngược chiều trên người mình. Nàng liền hỏi: "Thế này là thế nào?"

Tiểu Ngưu nháy mắt nói: "Ta muốn hôn lên chỗ đó của nàng"

Sư Nương trong lòng phát sốt nói: "Không phải vừa mới hôn lên chỗ đó sao?"

Tiểu Ngưu đáp: "Còn chưa được thỏa mãn. Đến đây, để ta hôn nàng"

Sư Nương cười, y lời cười lên, thân thể phía trước uốn lên, phong đồn ôm sát vào cổ Tiểu Ngưu. Tiểu Ngưu bị hương thơm nữ nhân áp vào tường như đè chặt lấy hơi thở. Nhưng hương vị đó chẳng những không hề khó chịu, trái lại còn cực kỳ kích thích.

Phong đồn trắng nõn, mềm mại hoàn hảo kia nhẹ nhàng phân khai ra hai bên. Đỉnh câu dâm thủy đầm dề, tiểu huyết rộng mở, cúc hoa nhàn nhạt. Tiểu Ngưu ôm lấy phong đồn, đưa miệng tiến tới, giống như đang ăn món ăn ngon nơi hạ thể sư nương. Hành động này thiếu điều lấy đi tính mạng của nàng, khiến nàng thét lên một tiếng đầy hứng khởi, tiếng kêu vang vọng khắp nơi. Dù sao nơi đây xung quanh cũng toàn là núi rừng, căn bản không ai có thể nghe thấy, nàng cũng chẳng sợ Tiểu Ngưu cười mình. Hai người đã như thế này, còn muốn cười cợt gì nữa? Vả lại, đây cũng chẳng phải lúc để xấu hổ.

Trước mặt Sư Nương là một cây bồ đề cao lớn. Nó biểu hiện ột uy phong mạnh mẽ kinh nhân, vừa thô dài vừa cứng cáp. Sư Nương nhìn kỹ cây nhục bồ đề khiến nàng mụ mị trong sung sướng. Nàng cho tới bây giờ chưa từng nhìn qua bất kỳ một nam nhân nào khác. Nàng cùng nam nhân của mình đã nhiều năm, nhưng cũng không biết rõ hình dáng của nó như thế nào, chỉ biết nó có kích cỡ bình thường, rõ ràng không thể cùng Tiểu Ngưu so bì được.

Sư Nương to gan đẩy một cái, cây nhục côn giống như con lật đật, không đổ xuống, lại lắc lư, co dãn. Sư Nương mỉm cười, nghĩ đến cảnh cây nhục côn phát huy uy thế trong động huyết của mình, hừ nhẹ, dùng sức búng một cái. Tiểu Ngưu tê buốt, mở miệng nhắc nhở: "Sư Nương à, nàng không được ngược đãi nó như vậy. Nếu nó bị hư là người hại cả đời ta rồi."

Sư Nương sáng giọng: "Hồng là tốt nhất, tránh cho người tác oai tác quái đi chà đạp mỹ nữ khác. Nếu ta làm hư nó, thiên hạ không biết có bao nhiêu mỹ nữ bắn pháo đốt mừng"

Tiểu Ngưu nói: "Ta chỉ sợ nàng phải đau khổ chịu đựng một mình thôi"

Sư Nương hừ nhẹ: "Ngựa chẳng biết đường xa, chỉ giỏi khoác lác".

Nói đoạn, hai bàn tay ngọc nắm lấy nó, không ngớt dày vò, cảm thụ đặc trưng đích thực của nam nhân. Trong lòng nàng lại rất ngọt ngào, thực tâm nàng thấy vật này cực kỳ đáng yêu. Nàng rất muốn mở đôi môi đỏ mọng ra, dùng đầu lưỡi liếm vài cái để biết hương vị ra sao. Nhưng nàng không có cái dũng khí đó, lại nghĩ đến lão công của mình, thầm cảm thấy có lỗi. Nhưng mọi việc đã như vậy, nàng còn biết làm sao?

Tiểu Ngưu rút một hồi khiến dâm thủy như suối nguồn, tuôn chảy không ngừng, ướt đầm nửa bên mặt của hắn. Sư Nương vong tình kêu lên: "Tiểu Ngưu, đừng làm ta khó chịu thêm nữa, ta muốn...Người nhanh lên một chút đi"

Tiểu Ngưu dùng ngón tay khoét sâu vào nguồn suốt, hỏi: "Nàng muốn gì?"

Sư Nương điệu dàng nói: "Ta muốn người khi phụ ta"

Tiểu Ngưu cười ha ha nói: "Ta muốn nàng tự mình cười lên ta, giống như kỳ sĩ vậy"

Sư Nương về phương diện này không lạ lẫm. Chỉ thấy di chuyển thân trên, chuyển kiều đồn xuống vùng bụng dưới Tiểu Ngưu, một tay nắm lấy nhục bông, một tay ấn vào động huyết, kiều đồn đồng thời hạ xuống, tiểu bằng hữu chớp mắt đã bị động huyết của nàng nuốt chửng. Sư Nương lập tức cảm nhận một loại khoái cảm dâng trào, rên lên hừ hự sung sướng. Khoái lạc kia khiến nàng chuyển động nhanh hơn, thân thể mềm mại nhấp nhô không ngừng.

Tiểu Ngưu nhìn dáng lưng Sư Nương, trong lòng mừng rỡ. Nàng ra sức vặn vẹo thân mình, kiều đồn lên xuống không ngừng, cúc hoa căng lên, tiểu hồng môn vừa hé ra đã thu lại, thủy quang lòe lòe, cây nhục bông ra vào không ngừng, đem lại lạc thú vô cùng.

Tiểu Ngưu vừa phối hợp động tác với Sư Nương vừa nói: "Sư Nương à, người thật là xinh đẹp, lại quyến rũ mê người. Nàng là người đẹp nhất ta từng thấy."

Sư Nương vừa chuyển động phong đồn vừa xoa nắn nhũ phong, hỗn hển: "Tiểu Ngưu, người không được cười ta. Sư nương trước mắt người liên không biết hổ thẹn."

Tiểu Ngưu đáp lời: "Sư Nương, ta thích hình dáng người như thế này".

Nói rồi ngồi xuống, hai tay đỡ lấy phong đồn giúp nàng dụng lực

Sư Nương không ngừng rên rỉ còn Tiểu Ngưu thở hỗn hển, đều nhờ cả hai cùng gắng sức mới khoái cảm như vậy. Sư Nương chưa từng có được lạc thú như vậy, nàng như muốn hóa đại.

Chốc lát, Sư Nương quay người lại, mặt đối mặt, thân mình cười trên cây bông tử. Hai người cùng nhìn nhau, bốn mắt tương giao, đều thập phần hài lòng. Sư Nương tựa đầu vào vai Tiểu Ngưu trong khi hân mê mê bầu nãi tử của nàng, cùng dụng lực động mạnh hạ thể. Sư Nương động tác càng lúc càng nhanh, hơi thở đã đẩy lên đến cao trào.

Cao trào đã qua, nhưng Tiểu Ngưu tịnh không có buông tha nàng. Hắn chuyển người nàng thành kiêu chó, khiến kiêu đồn nhô cao thân trên cúi thấp. Thân hình đầy đặn của nàng ở tư thế này thật khiến hắn điên cuồng.,

Chỉ thấy toàn thân hình đẹp dễ thon dài, đầy đặn như nhau, với đôi nãi tử to lớn cùng đồn bộ căng tròn. Tiểu Ngưu vuốt ve kiêu đồn sáng loáng, nước miếng đã sớm ứa ra. Hắn hừng phấn hôn lên tiểu huyết và cúc hoa của nàng, rồi mới đẩy vị tiểu băng hữu thô lỗ và căng cứng vào

Hắn vừa ra sức xuất nhập, vừa vuốt ve đôi nãi tử của nàng, còn liên tục rử rỉ bên tai nàng những lời tình tứ. Hai người, cả thân thể và tinh thần đều hòa nhập làm một. Trong lúc này, Sư nương chuyển toàn bộ nhu tình lên Tiểu Ngưu. Nàng xác định tấm thân mình chỉ có thể dành cho hắn mà thôi

Khi Tiểu Ngưu phát tiết tinh hoa vào tiểu huyết của nàng, nàng bật thốt: "Hảo, hảo hài tử, đại nam nhân. Sư nương sướng muốn chết"

Sau khi bình tĩnh lại, Tiểu Ngưu nằm xuống, đặt sư nương nằm đè lên thân thể mình. Song phương tạm thời đều không nói gì, lặng yên cảm thụ khoái cảm sau cao trào. Sư nương chợt nghĩ về năm mình mười tám tuổi, cảm giác thanh xuân lại xuất hiện. Tiểu Ngưu hãnh diện vô cùng, không ngờ rằng mình lại sớm có được mỹ nữ trong lòng như vậy. Hắn cũng không biết được rằng diễm phúc này về sau còn có thể đạt được nữa không. Hắn cũng không muốn đối với nàng chỉ có ái tình một đêm. Hắn thầm nghĩ sau này có cơ hội, hắn còn muốn thưởng thức tư vị của nàng thêm nữa. Sư nương giống như một trái mật đào, người đã nếm qua vị ngọt thì rất khó quên đi. doc truyện tại . Nét phong tình của nàng khác hẳn Nguyệt Lâm. Nguyệt Lâm là một thiếu nữ đa tình, còn nàng là một thiếu phụ lạnh lùng. Nếu như một cô nương khiến cho người ta say đắm thì thiếu phụ lại khiến cho người ta điên cuồng.

Sư nương nhắm mắt trong chốc lát, rồi nhìn Tiểu Ngưu. Nàng lấy tay vuốt tóc hắn, mỉm cười: "Tiểu hài tử, người làm chuyện xấu như vậy, sau

này sẽ biến thành một đại dân tộc. Như vậy mà nói, Sư nương sẽ vì dân mà trừ hại"

Tiểu Ngưu huy động tay sờ loạn trên người nàng đáp: "Sư nương à, Tiểu Ngưu ta không thể là một loạn nhân như vậy. Ta cho tới giờ không hề cưỡng bách nữ nhân, đều là các nàng nguyện ý"

Sư nương cả giận nói: "Nói vậy, người ép buộc ta, ta không hề muốn như vậy với người, là người vô lễ. Rốt cuộc là ta bị người cưỡng bách"

Tiểu Ngưu nghe xong cười dài đáp: "Nếu là ta cưỡng bức nàng, nàng thử nói xem ở đâu lại có nạn nhân nằm trên người kẻ cưỡng gian mình. Nàng nói xem, nếu có người khác thấy, họ sẽ nói ai cưỡng gian ai?"

Sư nương nghe xong cực kỳ xấu hổ, đưa miệng cắn nhẹ lên môi Tiểu Ngưu. Hắn cao hứng lại ôm lấy nàng hôn cuồng nhiệt. Hắn khiêu khích tình dục của mỹ nữ này. Hắn thật sự muốn biến nàng thành một người tràn đầy ham muốn, muốn xé vụn nàng ra.

Hai người hôn nhau cho đến khi nằm xuống bất động, Hai người mặc quần áo, ôm nhau nghỉ ngơi một chỗ. Sư nương liếc mắt nhìn Tiểu Ngưu nói: "Tiểu Ngưu à, nhận không ra tuổi người còn nhỏ mà bản lĩnh ở phương diện này lại rất lợi hại"

Tịnh không có nam nhân nào không thích nữ nhân khen ngợi ở phương diện này. Tiểu Ngưu mặt mày hớn hở nói: "Nếu Sư nương thích, Tiểu Ngưu từ nay về sau có thể thường xuyên hầu hạ người, khiến cho người khoái hoạt"

Sư nương chợt nghĩ xa xăm, hiểu rằng thỉnh thoảng có thể cùng Tiểu Ngưu vụng trộm, nhưng một cuộc sống giống như vợ chồng bình thường lại tuyệt đối không thể. Chính mình dù tốt xấu cũng là chương môn phu nhân của một phái, nếu cải giá với một tiểu mao tử, sẽ không khỏi khiến cho người trong thiên hạ cười đến rụng răng. Hơn nữa, nếu nam nhân của mình

mà biết mình phản bội, vì bảo tồn danh dự của y, chỉ e Tiểu Ngưu chắc chắn phải chết.

Sư nương buồn bã thở dài, cũng không nói gì thêm. Tiểu Ngưu bày tỏ: "Sư nương, nàng sau này sẽ hiểu ta, ta không phải là một người vô tâm"

Sư nương thở dài nói: "Ta lại hy vọng ngươi là một kẻ vô tâm. Cho dù hai ta đã cùng hoan hảo nhưng từ nay về sau coi như không ai biết ai. Như vậy đối với cả ta và ngươi đều tốt cả."

Tiểu Ngưu ngẫm nghĩ, cũng đại khái hiểu được ý tứ của nàng. Tiểu Ngưu chân thành nói: "Sư nương à, sau khi cùng nàng hoan hảo, ta đã tận tâm, ta muốn nàng cả đời ở bên ta. Thân thể nàng khiến ta thập phần vui sướng. Ta muốn cả đời ta được si mê nàng"

Sư nương cười nói: "Tiểu Ngưu à, ngươi có thể nói ra những lời này, ta đã vui lòng lắm rồi. Tốt rồi, không cần phải nghĩ nhiều nữa. Sáng sớm mai, sau khi chúng ta trở về, ta là Sư nương của ngươi, ngươi hiểu chưa?"

Tiểu Ngưu "Ừ" một tiếng nói: "Ta hiểu rồi, tất cả mọi thứ đều nghe theo nàng cũng tốt".

Nghĩ đến một mỹ nữ như vậy không thể hoàn toàn thuộc về mình, Tiểu Ngưu hơi thất vọng

Sáng sớm ngày thứ hai, hai người đứng dậy, tìm khe suối để rửa mặt. Bốn mắt nhìn nhau, đều thấy trong lòng ngọt ngào vô hạn. Tiểu Ngưu hy vọng thời khắc này có thể kéo dài vĩnh viễn

Sư nương huấn thị: "Chuyện của chúng ta, người biết thế là tốt. Người nhất định phải giữ mồm giữ miệng. Trước bất kỳ ai, cũng phải tỏ ra giữa hai ta không hề có quan hệ"

Tiểu Ngưu cười cười nói: "Sư Nương, ta hiểu mà, người yên tâm đi"

Ngắm nhìn Sư nương lúc ban ngày, càng thấy rõ ràng hơn. Buổi tối nàng mang theo vẻ đẹp có vài phần朦胧 lung, bây giờ lại có vài phần đoan trang mê hoặc, mũi mũi ướt át sáng lấp lánh, thể hiện đầy đủ nhu tình nữ tính. Tiểu Ngưu nhìn đôi phong nhũ phì đồn của nàng, thầm than thở, không biết bao giờ ta lại có thể hưởng thụ thân thể mỹ diệu ấy.

Sư nương thu thập mọi thứ rồi nói với Tiểu Ngưu: "Chúng ta đi thôi"

Tiểu Ngưu ân một tiếng nói: "Nơi này cũng không biết có xa thành thị hay không, đi vào thành chắc cũng phải mất một thời gian"

Sư nương cười nói: "Tiểu Ngưu à, không cần phiền phức vậy đâu, ta đoán người nhất định đã thấy bọn Nguyệt Lâm phi thân rồi chứ? Bay trên tấm lụa màu hồng."

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Đúng rồi, lúc Nguyệt Lâm bay lên trông vô cùng xinh đẹp, giống như tiên nữ hạ phàm"

Sư nương nói: "Bản lãnh ấy ta cũng có. Bất quá ta không cần dùng Trù Tử, ta còn có thể mang theo người cùng bay. Lại đây, chuẩn bị đi"

Chỉ thấy Sư nương từ giữa không trung xuất ra một đoá mây trắng, sao đó ngoắc Tiểu Ngưu lại. Tiểu Ngưu tiến lên, nàng giữ lấy tay hắn, mang theo hắn cùng nhảy lên đám mây. Đám mây đó giống như có sinh mệnh, dưới sự điều khiển của nàng, bay vút lên, lúc thì bay tới, khi lại chuyển vòng vòng, hướng phía xa xa lướt đi.

Tiểu Ngưu sợ sẽ ngã xuống, từ sau ôm lấy hông của Sư nương, chỉ cảm thấy gió rít bên tai. Hắn thầm nghĩ, nếu không cẩn thận một chút, ngã xuống sẽ chết rất thảm khốc, tính mạng nhỏ này chắc chắn không còn.

Một lúc lâu sau, hắn nhận ra mình rất an toàn. Mùi hương trên người Sư nương vì vậy đã phát huy tác dụng, khiến cho hắn ngửa ngáy trong lòng. Hắn hỏi: "Sư nương à, bản lãnh đằng vân giá vũ này học có khó không?"

Sư nương nhìn về phía trước đáp: "Cả Lao Sơn phái chỉ có ta cùng nam nhân của ta có thể đăng vân giá vũ. Còn kẻ khác muốn bay lên đều phải dựa vào một vật gì đó. Còn hư không phi hành thì bọn họ không làm được. Trong cả hắc bạch hai đạo mà nói, cũng không có mấy người bay được. Nếu người nói muốn bay, người phải bỏ ra cả đời để luyện tập"

Tiểu Ngưu cảm khái nói: "Xem ta ta không có cách nào thực hiện được".

Vừa nói vừa di chuyển tay lên trên, đặt lên nải tử căng tràn của nàng, nơi ấy cao cao, mềm mại, cảm giác thật tốt. Tiểu Ngưu dùng sức xoa bóp, lại đùa nghịch hai nải đầu. Sư nương a lên một tiếng, quay đầu lại sắc giọng: "Tiểu Ngưu, người nên đứng đắn một chút, nếu ảnh hưởng đến tâm thần của ta, chúng ta sẽ rơi xuống"

Tiểu Ngưu cười đáp: "Sư nương à, ta biết nàng rất đứng đắn, mặc kệ ta quấy rầy thế nào, nàng cũng sẽ không bị rối loạn phương hướng".

Vừa nói cánh tay ở trên lại lộn xộn, chuyển dần xuống dưới, liên tục vừa móc vừa gầy gầy khu vực đũng quần của Sư nương, khiến cho hạ biên Sư nương ngứa ngáy uốn éo rất khó chịu, mũi đã bắt đầu rên lên hừ hừ

Sư nương cố gắng đẩy ma thủ của Tiểu Ngưu ra, miễn cưỡng nói: "Hài tử xấu xa, đừng chạm vào nữa, nếu còn làm thế ta sẽ lại muốn nữa."

Tiểu Ngưu cười đáp lại: "Ta chỉ mong có vậy, ta thực sự muốn thử tư vị hoan hảo giữa không trung."

Sư nương lắc đầu nói: "Ta không nghĩ vậy. Tại không trung chơi đùa thế này, không thể đùa với sinh mệnh. Nếu người nói muốn làm thì kiếm nữ nhân khác đi"

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, hôn lên khuôn mặt nàng nói: "Ta không tìm người nào khác, ta chỉ tìm nàng mà thôi. Chỉ có nàng mới khiến ta điên cuồng".

Lời này cũng là những lời nói chân thật. Mặc dù Nguyệt Lâm cũng có thể khiến hân thoải mái, nhưng vẫn thua xa tư vị của Sư nương. Ở đây không phải nói Nguyệt Lâm không tốt, mà chỉ là thiếu nữ tạm thời không bằng được một thiếu phụ

Trong chốc lát, hai người đã đến gần nha môn. Nhìn thấy nơi đây không có ai, hai người liền nhảy từ trên mây xuống mặt đất. Tiểu Ngưu kinh ngạc nhìn Sư nương nói: "Sư nương à, bản lĩnh của người thật là giỏi. Sau này người dạy ta một ít công phu nhé."

Sư nương hừ hừ nói: "Người từ nay về sau không nên gọi ta là Sư nương. Người nghĩ xem, người gọi ta là Sư nương, có nghĩa ta là bề trên của người. Nhưng người đối với ta như vậy, chẳng phải là loạn luân sao?"

Tiểu Ngưu cười hắc hắc nói: "Quản nhiều như vậy làm gì? Dù sao chuyện cũng đã rồi...Ngoài miệng ta gọi người là Sư nương, nhưng trong lòng ta gọi nàng là tâm can bảo bối của ta"

Sư nương bịt lỗ tai lại nói: "Đáng chết. Lão nhân gia ta sống lâu thế này, lại để một tiểu hài tử gọi như vậy, thật sự là quá hoang đường"

Tiểu Ngưu nhìn từ trên xuống dưới Sư nương rồi nói: "Sư nương à, người từ nay về sau đừng tự xưng là lão nhân gia nữa. Người vốn còn rất trẻ mà. Với tuổi của người hiện nay, làm vợ ta, ta cũng không chê già"

Sư nương nghe xong cười rộ lên nói: "Miệng chó không mọc được ngà voi. Đừng nói hươu nói vượn nữa, mau trở lại nha môn thôi, bọn họ sốt ruột lắm rồi. Chuyện về Mặc Long lần này nếu không giải thích ổn thỏa, chúng ta sợ rằng không thể ngủ ngon".

Sư Nương vừa nói vừa di nhanh đến cổng nha môn, Tiểu Ngưu vội vàng đuổi theo phía sau. Hân nhìn vào kiêu đồn căng mọng ẩn hiện của nàng, hồi tưởng lại chuyện tốt tối hôm qua, tâm thần liền ngây ngất.

Vào đến sân, mấy người đệ tử đều chạy tới. Nha soa môn (Người làm sai vặt trong nha môn) chạy vào thông báo lão gia. Lão gia tự mình đến yết kiến, nói không ít những lời khách khí

Sau đó, Sư nương đi vào đại sảnh, cùng đệ tử nói chuyện. Đám đệ tử đương nhiên muốn hỏi Sư nương đã cùng Tiểu Ngưu đi đến nơi nào. Không có đuổi kịp Mặc Long, sao bây giờ mới trở về?

Sư nương nghiêm túc kể lại ọi người, tối hôm qua truy đuổi Mặc Long đến vùng rừng núi. Chính mình đã thương hấn, bị hấn phun nước vào người, đẩy hai người ra để chạy. Sư nương lúc này bị ảnh hưởng, thi triển không ra pháp lực, đành phải đợi đến khi hừng đông mới trở lại được. Sư nương còn nói Tiểu Ngưu đứa nhỏ này đã chăm sóc nàng, đối với chính mình cung kính, là một tiểu tử rất có giáo dưỡng. Tiểu Ngưu nghe thế, liền lộ vẻ đắc ý.

Chúng đệ tử chính tai nghe được, không một ai loạn tướng. Trong tâm trí bọn họ, Sư nương cùng Sư Phụ đều là thần thánh, không thể báng bổ. Nếu ai có loạn tướng, đúng là đại nghịch bất đạo

Sư nương lại nói đến tình trạng của Mặc Long, nói là chính mình dùng trạc tử đã thương, bây giờ nhất định đang ẩn trốn để dưỡng thương. Việc tối quan trọng bây giờ là bắt lấy nó, nhược bằng không, để nó dưỡng thương xong, họa lớn sẽ ập đến.

Nguyệt Ảnh nghĩ một hồi, nói: "Sư nương à, bây giờ chúng ta phải nghĩ biện pháp ngay. Muốn bắt nó lần nữa tịnh không dễ dàng"

Nguyệt Lâm cùng Mạnh Tử Hùng và Tần Viễn đều tỏ vẻ khó khăn. Ai biết Mặc Long bây giờ trốn đi đâu? Có lẽ nó rời Khai Phong thành rồi cũng nên

Sư nương nhấn mạnh: "Mặc Long bị trọng thương, nó nhất định sẽ không rời Khai Phong thành. Nó muốn rời đi, cũng không xa được. Trừ phi

có người giúp đỡ nó. Mọi người cùng nghĩ biện pháp để bắt nó".

Vừa nói, Ánh mắt Sư nương vừa hướng đến Nguyệt Ảnh

Nguyệt Ảnh trầm ngâm nói: "Sư nương à, nó đã bị thụ thương, chắc hẳn sẽ chạy không xa. Nó bị thụ thương ở trên núi, có lẽ sẽ không rời quá xa núi"

Mạnh Tử Hùng cũng phụ họa nói: "Đúng rồi, có lẽ nó trốn trong núi này"

Nguyệt Ảnh tiếp tục nói: "Con thấy mọi người nên tổ chức nhân lực tìm kiếm nó. Nó bây giờ bị thương, khả năng sẽ giảm đi rất lớn. Chúng ta có thể phát động dân chúng cùng động thủ. Nhiều người hỗ trợ như vậy, không sợ không tóm được nó"

Sư nương liếc mắt nhìn Tiểu Ngưu, trong lòng ngọt ngào, sau đó chỉnh sắc nói: "Nó đã bị thương, cần phải tịnh dưỡng ít nhất mười ngày. Trong mười ngày đó, chúng ta dù có phải lật ba tấc đất, cũng phải đào nó lên. Nếu để quá mười ngày, không biết sẽ có bao nhiêu người bị hại. Nó rất gian xảo, biết chúng ta ở chỗ này, nhất định sẽ không ngu ngốc ở lại thành Khai Phong. Nó sẽ lên ra ngoài thành, gia hại người địa phương khác. Khi đó Lao Sơn phái chúng ta tội nghiệt càng nghiêm trọng. Ta và sư phụ các người đều không tránh khỏi trách nhiệm này"

Nguyệt Ảnh vẻ mặt nghiêm túc, trầm giọng nói: "Theo con nghĩ, cũng giống như ngày hôm qua, hai người một tổ, đi lòng bắt Mặc Long. Phàm những nơi Mặc Long có thể trốn, chúng ta đều tìm đến"

Sư nương ngẫm nghĩ, nói: "Trước mắt xem ra cũng chỉ có cách ấy. Sự việc không nên trì hoãn, chúng ta trước tiên ăn đã. Sau khi ăn, bắt đầu tìm kiếm. Phải nhanh chóng tìm ra nó".

Chúng đệ tử nhất thanh đáp ứng

Tiểu Ngưu trở lại phòng, hồi tưởng đến mỹ sự đêm qua, nhin không được hiện ra nét cười trên mặt. Nguyệt Lâm trong chốc lát đi đến, quan tâm hỏi: "Tiểu Ngưu à, tối hôm qua ngươi không trở về, khiến ta thập phần lo lắng. Ta còn tưởng rằng quái vật kia đã ăn thịt ngươi rồi".

Vừa nói vừa rúc vào lồng ngực Tiểu Ngưu.

Tiểu Ngưu cảm kích phi thường, vuốt mái tóc nàng nói: "Nguyệt Lâm à, lão công của tỷ phúc lớn, mệnh dài, ta sao có thể dễ dàng chết như vậy được. Quái vật kia không thể nào ăn ta đâu"

Nguyệt Lâm đột nhiên hỏi: "Ngươi không có gì với Sư nương đó chứ?"

Tiểu Ngưu hừ một tiếng, cả giận nói: "Tỷ nghĩ đi đâu thế? Tỷ tưởng ta là một sắc lang sao. Tiểu Ngưu ta là người quân tử, không phải nữ nhân nào cũng đụng đến. Hơn nữa, nếu đúng ta có đụng đến, Sư nương tỷ sẽ để yên ư?"

Nguyệt Lâm cười: "Nói vậy thôi, ngươi thử nhìn phẩm hạnh của mình đi, ai thèm để ý đến ngươi chứ?"

Tiểu Ngưu cười haha, kéo Nguyệt Lâm đi ra ngoài ăn cái gì đó. Sau khi ăn, còn có việc trọng đại phải làm. Nghĩ đến chuyện Nguyệt Ảnh buộc mình đi, lòng thầm nghĩ, tiểu nương môn, nàng thật là vô tình. Bất quá, ta sẽ không buông tha cho nàng.

MA ĐẠO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Đuổi Đi

Theo nhóm phân chia lúc trước, Tiểu Ngưu lại cùng nhóm với sư nương. Hai người đi cạnh nhau trên đường cái, sư nương hỏi hẵn: "Tiểu Ngưu, người xem Mặc Long có thể trốn tránh nơi nào?"

Tiểu Ngưu lắc đầu đáp: "Thiên hạ lớn như vậy, sao có thể biết được."

Sư nương trầm ngâm: "Nó bị ta đả thương ngoài cửa đông thành, chắc sẽ không chạy quá xa."

Tiểu Ngưu thở ra một tiếng, nói: "Sư nương, giờ chúng ta cùng đi tìm. Chúng ta thông mình vậy, tìm không thấy nó sao?"

Sư nương bật cười: "Da mặt người càng ngày càng dày."

Hai người cười cười, đã đi khỏi thành. Ngoài thành đang có vô số người giúp tìm kiếm nó. Tất cả mọi người biết Mặc Long tàn ác, đều hết sức tìm kiếm, quyết không để Mặc Long thoát được kiếp nạn này.

Liên tiếp vài ngày đã qua, không có tin tức gì. Mọi người gặp nhau mỗi ngày, đều mang vẻ mặt thất vọng. Ngay cả Nguyệt Ảnh cũng không có biện pháp nào, muốn dẫn dụ nó xem ra đã không còn khả năng. Mặc Long ném qua một lần thất bại, nó sẽ chú tâm đề phòng còn xuân động nữa. Bởi vậy, Tiểu Ngưu vô phương dụng kế. Mọi người đều vất vả nghĩ lương sách.

Ngày thứ tám, sư nương đã tỏ ra nóng vội, gọi Tiểu Ngưu đến, sư nương hỏi lại: "Tiểu Ngưu, người không có biện pháp nào sao?"

Tiểu Ngưu hít vào một tiếng, nói: "Sư nương, ta bây giờ cũng không có cách nào, nhưng ta nghi nó có thể trốn ở nơi đó."

Sư nương nhìn Tiểu Ngưu hỏi: "Người nghĩ là nơi nào? Nói ra ta nghe."

Tiểu Ngưu chậm rãi trả lời: "Người nghĩ xem, nó từ nơi nào đến, có thể trốn đi đâu."

Sư nương a một tiếng nói: "Người muốn nói nó trốn ở Hộ Quốc Tự chăng? Không thể như vậy. Nó từ đó trốn tới đây, sao còn có thể trở về đó? Nó phải biết, chúng ta sẽ để ý tới chỗ đó chứ."

Tiểu Ngưu đề tỉnh: "Cũng không hẳn vậy. Chẳng phải người ta thường nói nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất sao. Mặc Long có thể trốn ở đó."

Mắt sư nương lóe sáng, ừ một tiếng rồi cười đáp: "Nghe lời người, chúng ta cùng đi xem vậy. Vạn nhất nó trốn ở đó, nếu chúng ta bắt được sớm cũng coi như giữ thể diện so với những người kia."

Vừa nói, hai người vừa bước nhanh ra khỏi thành, nhắm Hộ Quốc Tự mà đi.

Xung quanh đây, không ít người đang tìm bắt nó, đều không có kết quả. Sư nương và Tiểu Ngưu hai người đi vào đại hùng bảo điện. Tiểu Ngưu gặp lại hoàn cảnh quen thuộc, hồi tưởng lại đêm hôm đó, Nguyệt Ảnh gặp nạn, chính hắn cứu nàng, sau đó chiếm được chút tiện nghi, thật là hảo sự. Đáng tiếc, hảo sự không thể tới nữa, bằng không, nhất định phải giữ lấy nàng mới được. Ta thật ngu xuẩn, không dừng lại buông tha nàng.

Hai người đi vòng vo trong điện một vòng, Tiểu Ngưu hỏi: "Sư nương, có gì không ổn sao?"

Nàng ngẫm nghĩ rồi đáp: "Không thấy gì lạ cả. Chỉ là có điểm đặc biệt khiến ta cảm thấy kỳ quái, người nghĩ giùm ta."

Tiểu Ngưu nói: "Sư nương cứ nói đi."

Nàng liền hỏi: "Người nói ngày đó buổi tối Mặc Long chạy đến, bụng bức Phật tượng kia mở, vì sao bây giờ lại đóng?"

Tiểu Ngưu được sư nương nhắc nhở, lập tức nhìn vào tượng Phật, chỉ thấy Phật tượng kia bụng hoàn toàn lành lặn, không có cửa động, hiển nhiên cửa động đã khép lại.

Tiểu Ngưu nói: "Chẳng lẽ có người đóng lại?"

Sư nương gật đầu: "Ta nghi ngờ Mặc Long đã vào trong, sau đó dùng cơ quan đóng cửa lại. Nó khiến nơi này hoàn toàn như bình thường, không có chút sơ hở nào cả..."

Tiểu Ngưu nói: "Chúng ta còn chờ gì nữa? Không nên chậm trễ, nhanh hành động thôi."

Sư nương ừ một tiếng, ra tay phát động cơ quan, bụng Phật tượng lập tức mở ra một cánh cửa.

Sư nương không chút do dự nhảy vào trong, Tiểu Ngưu cũng theo sau. Trước mặt họ là một khoảng không mờ tối, một đường hầm hẹp dài, cuối đường lại có ánh sáng lóa mắt, đó là một thạch thất lớn, trần thạch thất khảm dạ minh châu. Chằng trạch trong đó sáng như vậy.

Trong động thất, bắt gặp Mặc Long. Nó nằm trên mặt đất, không nhúc nhích, như thể đã chết. Sư nương mừng rỡ, phần nộ quát: "Mặc Long, không cần giả chết, bây giờ người trốn không thoát đâu."

Mặc Long mở quái nhãn, cười quái dị hai tiếng, nói: "Các người thật thông minh, ta trốn đến nơi này, các người còn có thể tìm được. Xem ra hôm nay ta chỉ còn đường liều mạng với các người."

Nói rồi đứng lên, hai mắt lộ hung quang, thân hình bao kín bởi hắc lân giáp lách cách ngồng dậy.

Sư nương nhìn Mặc Long nói: "Người không cần làm bộ, Mặc Long. Người bị thương như vậy, vài ngày khỏi sao được. Trúng Kiền Khôn Trắc của ta, ít nhất mười ngày mới đứng dậy nổi."

Mặc Long nói: "Ta bây giờ không phải đã đứng lên rồi sao?"

Lời dứt còn hoành chân lên trước, tinh thần tỏ ra rất thoải mái.

Sư nương cười: "Mặc Long, người lừa được người khác, không lừa được ta đâu. Chúng ta công bằng tái đấu, nếu người có thể thủ thắng, ta để cho người thoải mái rời đi."

Mặc Long sáng khoái đáp ứng: "Được rồi, Thù hận giữa bọn ta cũng phải thanh toán chút ít. Người với lão mũi trâu đó đã hại ta nhiều rồi."

Sư nương cả giận nói: "Bớt nói lằng nhằng, người sẽ lập tức biết tay thôi. Đi! Ra ngoài đại điện."

Nói rồi kéo Tiểu Ngưu chạy ra động khẩu, trở lại đại điện.

Sau đó, Mặc Long khí thế hung mãnh vọt lên. Hai phương giằng co, không ai nhường ai. Sư nương nói với Tiểu Ngưu: "Tiểu Ngưu, người tránh xa ra một chút, để ta với nó đơn đả độc đấu."

Tiểu Ngưu biết mình bản lĩnh quá kém, liền nghe lời bước ra cửa đại điện, có chuyện gì, có thể chạy thoát nhanh chóng, không để rơi vào hoàn cảnh bất lợi.

Sư nương rút nhuyễn kiếm ra, chỉ vào Mặc Long. Mặc Long há mồm nhe răng, bộ dạng tà ác. Sư nương quát: "Mặc Long, xem kiếm."

Dứt lời đã phi thân đến trước mặt Mặc Long. Mặc Long tinh thần cương mãnh, người trụ vững, mồm mở ra, phun ra một đạo thủy lưu.

Sư nương không hề e sợ, nhuyễn kiếm vung lên, vận tam muội chân hỏa vào kiếm, ung dung làm nước bốc hơi. Mặc Long không tin, phun lại lần nữa, vẫn không có tác dụng.

Mặc Long thấy vậy, xoay người về phía Tiểu Ngưu, tìm cách bỏ chạy. Sư nương hét lớn: "Chạy đâu, xem ta đây."

Dứt lời, tay liền giương lên, Kiền Khôn Trạc rít gió phóng ra.

Mặc Long biết vật này lợi hại, chuyển thân tránh đi, không chậm trễ, trạc tử lại đánh đến, Mặc Long xoay mạnh người, hé miệng phun ra một đạo hỏa diễm.

Sư nương kinh hãi, không tưởng được nó còn có thể phun lửa. Nó biết phun lửa từ lúc nào? Nàng bất ngờ, bối rối, vội vàng né tránh, nhưng vẫn chậm một chút, bị lửa đốt cháy một góc quần áo, sợ tới mức mặt mày thất sắc.

Mặc Long nhân cơ hội này hướng cửa phóng đi, nhưng trạc tử lại tập kích, có điều nó vẫn tránh thoát được. Tiểu Ngưu thấy tình thế không hay, vội đóng cửa, rút đoản đao. Lúc này là thời khắc quan trọng, Tiểu Ngưu quyết xông ra chặn đường.

Mặc Long mắng: "Đồ không biết sống chết. Bốn long vương đưa người đến Tây Thiên vậy."

Tiểu Ngưu hừ một tiếng nói: "Đồ không có lương tâm, ta là ân nhân cứu mạng của ngươi. Ngươi lại lấy oán báo ân."

Mặc Long nghe hấn nói bậy, há mồm phun ra một đạo thủy lưu lớn. Tiểu Ngưu phải tránh qua một bên, Mặc Long mừng rỡ hướng ra phía ngoài toan chạy đi. Trong lúc khẩn cấp, nhuyển kiếm của sư nương nhanh như điện ập đến, bạch quang chớp lóe, đâm trúng cổ Mặc Long.

Mặc Long kêu thảm thiết một tiếng, lăn lộn trên mặt đất. Nó quay đầu nhìn sư nương, trong mắt tràn ngập cừu hận. Sư nương tiến lên đá hai cước mắng: "Đồ súc sinh, ngươi định chạy sao. Mạng ngươi cũng lớn thật, trúng kiếm của ta mà không chết, quả lợi hại."

Mặc Long thất thủ bộ dạng như con gà, nói: "Nếu không phải ta thụ thương từ trước, ngươi cũng không phải là đối thủ của ta. Các người cậy đông người mà thôi."

Sư nương hừ lạnh: "Mặc Long, nói gì nữa cũng vô dụng thôi. Mau nhả long châu ra cho ta. Ta có thể tha mạng cho ngươi. Bằng không, ta xẻ ngươi ra làm tám mảnh."

Mặc Long ngửa cổ lên nói: "Mặc Long ta tốt xấu cũng là nam tử, chết cũng không chịu nhục."

Tiểu Ngưu nở nụ cười: "Ngươi rõ ràng là súc vật, đâu có thể xem như người đâu? Thật sự là việc lạ nha."

Mặc Long căm giận: "Ta đã sớm coi mình là người rồi."

Sư nương tiến lên nắm cổ nó, làm cho Mặc Long ho sặc sụa, trong cổ họng, một viên long châu từ miệng nó ới ra, sư nương động tay nhặt lấy rồi đi tới. Chỉ thấy Mặc Long nhắm hai mắt, thần sắc ảm đạm, như thể đã chết.

Sư nương đi tới chỗ Tiểu Ngưu nói: "Tiểu Ngưu, ngươi há mồm ra."

Tiểu Ngưu không hiểu gì, nhưng cũng nghe lời hé miệng ra. Sư nương búng tay, hạt châu bay thẳng vào miệng Tiểu Ngưu. Tiểu Ngưu chỉ cảm

thấy chân khí sung mãn, từng chút một tiến vào bụng, trong chớp mắt nhiệt khí trong bụng tràn đầy, như thể ăn phải lửa.

Tiểu Ngưu lo lắng: "Sư nương à, đó là cái gì vậy? Ta sẽ không chết chứ?"

Mặc Long mỉm cười: "Xú tiểu tử, người ăn long châu của ta, người sẽ không được chết tử tế đâu. Mai hậu sinh con, sẽ có nhân dạng như ta vậy."

Tiểu Ngưu nghe vậy chửi hăng mấy tiếng. đọc truyện tại . Sư nương cười nói: "Người cùng con súc sinh đó so đo làm gì. Ta cho người biết, long châu này của Mặc Long tu hành mấy trăm năm, chính là một bảo bối. Tu chân giả ăn nó, sẽ gia tăng vài giáp công lực đó."

Tiểu Ngưu nghe xong sửng sốt: "Sư nương, sớm biết như vậy, không bằng cho người ăn. Ta cái gì cũng không hiểu, ăn vật tốt thế này phí mất."

Nàng xua tay nói: "Sau này khắc biết, chờ khi người bắt đầu tu hành, người sẽ thấy được chỗ diệu dụng của nó."

Tiểu Ngưu thấy nàng đối tốt với mình như thế, trong lòng cảm thấy hạnh phúc. Hăng liếc mắt nhìn Mặc Long hỏi: "Sư nương, con quái vật này xử lý như thế nào?"

Sư nương nghĩ rồi trả lời: "Nó đã không còn bao nhiêu tác hại, chúng ta cứ mang nó về Lao Sơn cho chồng ta xử lý."

Tiếp đó nàng hướng về Mặc Long nói: "Từ bây giờ trở đi, không được nói bậy bạ, bằng không, người lập tức mất mạng."

Mặc Long không dám nói gì. Hồ lạc đồng bằng bị chó khinh, Mặc Long không dám cứng đối cứng, nó hoàn toàn không muốn chết.

Tiểu Ngưu hỏi: "Sư nương à, chúng ta đưa quái vật này trở về bằng cách nào?"

Sư nương cười: "Dễ vô cùng, cứ ngựa cười trâu kéo là trở về được thôi. Chẳng lẽ chúng ta kêu người khênh kiệu mới quay về hay sao?"

Đang nói, lại nghe thấy từ bên ngoài truyền đến tiếng bước chân. Vừa quay đầu, liền thấy Nguyệt Ảnh cùng Mạnh Tử Hùng vào đến nơi. Nguyên là Nguyệt Ảnh mấy ngày nay khổ tâm suy nghĩ, nghĩ tới nghĩ lui, nàng chợt linh cảm Mặc Long có thể trốn ở đây. Vì thế, nàng cùng Mạnh Tử Hùng cũng chạy đến. Nhưng vẫn chậm hơn một bước so với Sư nương cùng Tiểu Ngưu.

Sư nương nhìn Nguyệt Ảnh cười nói: "Nguyệt Ảnh, người xem ta cùng Tiểu Ngưu đã bắt được Mặc Long."

Nguyệt Ảnh nhìn nhìn Mặc Long, nói: "Sư nương đúng là lợi hại, đệ tử mất nhiều thời gian mới nghĩ đến nơi này. Sư nương quả là linh hơn đệ tử"

Sư nương giải thích: "Có thể bắt được nó, chủ yếu là nhờ Tiểu Ngưu."

Nói rồi chỉ sang Tiểu Ngưu đang đắc ý ở bên. Tiểu Ngưu khiêm tốn nói: "Đây là do ta và sư nương nỗ lực mới thành công. Không có sư nương, ta quả thật tìm được nó cũng không bắt nổi."

Mạnh Tử Hùng hỏi: "Sư nương à, nghe nói trong cơ thể Mặc Long có một viên long châu, người đã lấy được chưa? Vật đó là một bảo bối đấy."

Y nói xong, mặt liền lộ ra thần sắc thèm muốn.

Sư nương trả lời: "Sư nương thật hồ đồ, không nhớ rõ việc này? Ta đã trót ăn mất rồi. Ta nghĩ sư phụ người cũng sẽ không trách ta."

Mạnh Tử Hùng nói: "Sư nương sử dụng chính thích hợp, không rơi vào tay ngoại nhân là tốt rồi."

Dứt lời trợn mắt nhìn Tiểu Ngưu. Tiểu Ngưu không phản bác, trong lòng cười cười, người mà biết long châu kia đang ở trong bụng ta, bảo đảm tức giận đến chết. Ta không còn là Tiểu Ngưu trước kia nữa đâu, ta ngủ với sư nương người, hiển nhiên là cha người rồi.

Tiểu Ngưu nhìn ánh mắt Mạnh Tử Hùng. Y cũng thấy ánh mắt vênh váo của Tiểu Ngưu, không hiểu hẳn có ý gì, cũng không biết nguyên nhân từ đâu.

Sư nương hỏi Nguyệt Ảnh: "Nguyệt Ảnh, người xem Mặc Long đã bị bắt rồi, xử lý thế nào đây?"

Nguyệt Ảnh nói: "Không biết sư nương chủ ý thế nào?"

Sư nương nói: "Ta lại không có chủ ý sao? Nhưng ta muốn nghe ý kiến của người kia..."

Nguyệt Ảnh suy nghĩ một chút nói: "Con nghĩ nên hỏi ý kiến sư phụ. Dù sao thì Mặc Long năm đó là do Lão nhân gia bắt được."

Sư nương đáp lại: "Tốt, cứ theo ý con, bây giờ chúng ta áp tải Mặc Long trở về."

Nguyệt Ảnh vâng một tiếng, cùng Mạnh Tử Hùng mang Mặc Long vào trong thành. Sư nương với Tiểu Ngưu đi theo phía sau, Tiểu Ngưu lén nhìn sư nương. Sư nương nhỏ giọng nói: "Tiểu Ngưu này, người rất thông minh, sau này học được bản lĩnh rồi, nhất định người sẽ có ngày trở thành đại nhân vật."

Tiểu Ngưu mỉm cười đáp: "Trở thành đại nhân vật làm chi, chỉ cần sư nương thường xuyên chỉ bảo ta, so ra còn tốt hơn nhiều."

Sư nương mặt đỏ lên, trong lòng trào lên khoái cảm vô hạn, phảng phất nhớ lại mỹ mộng đêm đó.

Nàng lại nhắc: "Ngàn vạn lần không thể để người khác nghi ngờ, xem bộ dạng người muốn giữ mạng cũng khó."

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Sư nương, người nghĩ cách cho ta vào Lao sơn phải đi. Như vậy, chúng ta mới có thể tình tự dài lâu."

Nàng cười đáp: "Tên tiểu tử này, tới Lao sơn nên tỏ ra trung thực một chút, môn quy Lao Sơn không ít đâu, kể cả người là nam nhân của ta mà phạm quy, cũng bị trục xuất."

Tiểu Ngưu nghiêm túc nói: "Ta nhất định tuân thủ quy củ của nam nhân, cam đoan khiến cho sư nương người hài lòng, trên giường cũng hài lòng."

Sư nương lo lắng nói: "Chỉ sợ tới Lao Sơn không còn tùy tiện như vậy được nữa."

Tiểu Ngưu liền nhắc: "Trước khi chúng ta lên Lao Sơn vẫn có thể tận hưởng sung sướng mà."

Nàng liền giận dữ: "Cũng không được, đám đệ tử đông như vậy, tai mắt rất nhiều."

Tiểu Ngưu đề nghị: "Người có thể nghĩ cách phân tán họ đi, thời gian còn lại chẳng phải đều thuộc về chúng ta sao? Sư nương vốn rất thông minh mà."

Sư nương nói: "Như vậy cũng không phải tệ. Nhưng ta nhắc người trước, cấm không được thân mật với Nguyệt Lâm. Trước khi người cưới nó làm vợ, tuyệt đối không được đụng đến nó. Bằng không, ta sẽ tính sổ với người."

Tiểu Ngưu luôn miệng nói có nhưng trong lòng lại nói không, nàng nhắc điều này hơi muộn rồi. Ta đã đụng đụng đến Nguyệt Lâm từ trước khi biết nàng kia. Nếu nàng biết nhất định sẽ thấy thất vọng lắm.

Một hàng người áp tải Mặc Long trở lại Khai Phong thành, dân chúng mừng rỡ, xôn xao nhiệt liệt chúc mừng, những gia đình thụ hại thì nghiến răng, đều muốn xử tử Mặc Long. Mặc Long ban đầu có cảm giác sợ hãi, song nó tính vốn cao ngạo, tính không cúi đầu trước mọi người.

Khi nó đi qua, trái phải gạch đá, trứng thối như mưa bay tới, nó cũng không sợ. Hành ác tất ác danh, Mặc Long cho rằng, chánh tà bất lưỡng lập, bọn họ làm vậy cũng bình thường.

Khai Phong phủ lão gia xử án, hạ lệnh giam giữ Mặc Long, sau đó mở tiệc khoản đãi chúng anh hùng Lao Sơn phái. Tiểu Ngưu thăm bảo sư nương, nhường nàng nhận công lao. Sư nương đáp ứng, cho các đệ tử biết chân tướng, nhưng bề ngoại lại tuyên bố chính mình bắt được Mặc Long. Vì vậy mọi người đều ca tụng không ngừng, nói nàng chẳng những là tiên cô hạ phàm, tài hoa xuất chúng, đúng là nữ trung hào kiệt. Con người không có ai không thích được ca tụng, sư nương cũng không ngoại lệ, bởi vậy trên bàn tiệc, sư nương uống rất nhiều rượu.

Nguyệt Lâm biết tình lang biểu hiện xuất sắc, trong lòng rất là đắc ý, cảm thấy vô cùng tự hào. Mạnh Tử Hùng lại thấy bức bối, mượn rượu giải sầu. Chỉ có Nguyệt Ảnh nghiêm mặt, một chút rượu đều không uống mượn có thân thể không khỏe. Tiểu Ngưu quan sát, thăm nhủ, chỉ e là người đang đổ kị với ta. Hắc hắc, lòng dạ người cũng chẳng rộng rãi gì.

Tiểu Ngưu tâm tình tốt, tận lực ăn uống. Làm một hơi bảy tám chén, lại thấy Tần Viễn cùng Mạnh Tử Hùng thở dài tự thẹn không bằng, ngay cả Nguyệt Lâm lẫn sư nương đều không nghĩ từa lượng Tiểu Ngưu tốt như vậy. Nhìn hần uống chừng đó rượu mà mặt chỉ hơi ửng hồng mới thấy từa lượng của hần sâu như biển.

Lão gia an bài chúng anh hùng vào các gian thượng phòng, mặc dù đều là ở hậu viện, song cấp bậc không giống nhau. Lúc này mỗi người ở một gian, mỗi gian phòng đều rất sáng sủa, hoa lệ, ngoài cảm giác dễ chịu còn đem lại cho người ta một chút khoái cảm.

Sau khi uống rượu, Tiểu Ngưu rất muốn đến phòng Nguyệt Lâm du hí một phen, nhưng hắn không dám. Chuyện này không thể đùa được, nếu để người khác phát hiện sẽ rất phiền toái. Chính mình không sợ trời đất, nên mới có được Nguyệt Lâm. Hắn lại nghĩ đến phòng sư nương, muốn cùng nàng thân mật một chút. Sư nương so với Nguyệt Lâm quả thực có nhiều điểm vượt trội.

Hắn cố nén dục vọng bản thân, thở ra mấy tiếng, trở lại phòng mình nghỉ ngơi. Hắn ngồi trên ghế, uống trà ngon được đưa tới, hồi tưởng lại hoàn cảnh bản thân. Nhớ lại những tao ngộ sau khi rời nhà, chỉ cảm thấy giống như trải qua một giấc mộng. Cùng hắc hùng quái kết giao, cùng Nguyệt Lâm nên duyên phận, cùng Nguyệt Ảnh mê luyện, đối với sư nương là si mê, tất cả khiến cho hắn cảm thấy so với quá khứ thật ngọt ngào khác thường.

Kế tiếp mình nên làm gì? Tiểu Ngưu ngẫm nghĩ, trước tiên phải tranh thủ gia nhập Lao Sơn phái, học lấy bản lĩnh, sau đó quyết chinh phục Nguyệt Ảnh, hưởng thụ điểm phúc.

Nhưng không được, nàng đã đính ước với con trai chưởng môn, nếu ta giành lấy Nguyệt Ảnh, có thể sẽ phải rời khỏi đó?

Hắc, thiên hạ rộng lớn, chẳng lẽ nhất định phải ở tại Lao Sơn phái này? Chỉ cần ta có bản lĩnh, ta ở nơi nào chả được.

Lại nghĩ về gia đình, ông già còn giận ta không? Tiểu Tự, kể mẫu đã quên cái xấu xa của ta chưa? Nếu bây giờ ta trở về, bọn họ nhất định vui

mừng. Tưởng tượng cảnh nhìn lên Tiểu Tự, lơ tay chiếm tiện nghi kể mẫu, Tiểu Ngưu liền cảm thấy kích động.

Sau khi uống rượu, giờ mới cảm thấy say. Tiểu Ngưu khép mắt, chìm vào mê mông. Hẳn hy vọng một ngày kia, tất cả ước mơ đều thành hiện thực.

Chẳng biết bao lâu, chỉ nghe tiếng gõ cửa nhẹ nhàng. Tiểu Ngưu mở trừng mắt, thầm nghĩ, ai đây? Là sư nương." Ừ", có thể lắm, sư nương nhất định nhìn không được, muốn cùng ta ân ái. Nếu là nàng, ta còn sợ gì, dám làm dám chịu, nhất định làm cho nàng toàn thân mềm nhũn vô lực.

Tiểu Ngưu rời khỏi giường, hé cửa nhìn, chỉ thấy Nguyệt Lâm đứng ngoài cửa. Nàng nhanh chóng tiến sát, nói: "Còn không mau mở cửa, làm cho người ta lo quá."

Thanh âm nũng nịu rất động lòng người

Tiểu Ngưu vừa thấy Nguyệt Lâm, mặt ngọc ửng hồng, đôi mắt mờ ảo như sương, đôi môi đỏ mọng hé mở, lộ ra hàm răng trắng trẻo, lại nhìn trên người nàng toàn thân váy đỏ, thực giống như ngọn lửa.

Nguyệt Lâm bước qua cửa, hai tay bá cổ Tiểu Ngưu nói: "Tiểu Ngưu, có nhớ tới ta hay không? Có nghĩ đến chuyện xấu không?"

Tiểu Ngưu cũng ôm eo nàng nói: "Nguyệt Lâm à, lão bà của ta, ta muốn tỷ biết. Ta mỗi thời khắc đều muốn gần gũi tỷ, công phá tiểu động của tỷ."

Nguyệt Lâm cười mắng: "Người thật hạ lưu. Người công phá được sao?"

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, miệng đưa tới, nuốt trọn đôi môi đỏ mọng. Một tay lần xuống ngọc phong căng tròn vuốt ve, nhào lặn. Nguyệt Lâm ậm ừ,

quấn chặt lấy Tiểu Ngưu. Trong chốc lát, đã bị Tiểu Ngưu áp đảo trên giường.

Tiểu Ngưu cuốn lấy đầu lưỡi nàng, lại nhào lặn song phong sung mãn. Tiểu gia hỏa kiêu hãnh ngẩng cao, qua lớp vải mỏng chà sát vùng đất mẫn cảm. Trong chốc lát, quần áo được cởi ra, lộ ra song phong trắng trẻo, thơm ngát với tiểu đỉnh hồng nhạt đẹp mê người.

Tiểu Ngưu không cưỡng được sự hấp dẫn, cúi đầu ngậm trọn tiểu đỉnh rồi liếm láp, Nguyệt Lâm chịu không nổi, bắt đầu rên nhẹ, thanh âm lúc nặng lúc nhẹ, tựa như bị thương.

Nguyệt Lâm nói: "Tiểu Ngưu à, người thật tuyệt. Nếu ta được gả cho người thì tốt quá, ta có thể cho người ngày ngày chiếm tiện nghi."

Tiểu Ngưu cười hắc hắc: "Tỷ không chiếm tiện nghi ta sao? Không biết ai mới là người thua thiệt đâu..."

Nguyệt Lâm cười mắng: "Tiểu bại hoại, từ nay về sau, nếu người đối với ta không tốt, ta sẽ không chiều người."

Tiểu Ngưu nói: "Ta không tốt với tỷ thì còn tốt với ai nữa? Tỷ là lão bà của ta mà."

Nguyệt Lâm trong lòng cao hứng, cái miệng nhỏ nhắn khẽ thầm thì: "Ta bây giờ còn chưa phải lão bà của người. Muốn cưới được ta làm vợ, người phải có chút tiền đồ mới được..."

Tiểu Ngưu hồi đáp: "Cố gắng, cố gắng, bây giờ ta trên người tỷ cố gắng được không?"

Đang nói, vẫn không ngừng hôn hít ngọc phong, một tay luồn vào trong quần, tỉ mỉ xục xạo hạ thân của nàng. Nguyệt Lâm cảm thấy hạ thể đã ướt đầm.

Tiểu Ngưu đang định lột sạch y phục của nàng thì một tiếng động vang lên, cửa đã mở ra, chỉ thấy sư nương đứng ngoài cửa, hung ác nhìn hai người. Tiểu Ngưu cả kinh, vội vàng đứng dậy, Nguyệt Lâm cũng đứng lên, vội vàng mặc lại quần áo.

Sư nương đi vào phòng, giận dữ nhìn Nguyệt Lâm: "Nguyệt Lâm, thân làm Lao Sơn phái đệ tử, người cũng không biết tự ái sao?"

Nguyệt Lâm cúi đầu, không còn lời gì để nói.

Sư nương trừng mắt nhìn Tiểu Ngưu: "Ngươi Tiểu Ngưu, nhìn người bình thường giống người tốt, nguyên lai là đồ dân tộc. Tất cả chúng ta đều nhìn lầm người. Từ bây giờ người với bọn ta không quan hệ. Người đi nhanh đi, ta không muốn gặp lại người."

Nói rồi phất tay áo bỏ đi. Ra đến cửa, quay đầu lại nói: "Nguyệt Lâm, người theo ta."

Nguyệt Lâm liếc nhìn Tiểu Ngưu, rồi theo sư nương ra cửa. Hai nàng đi rồi, Tiểu Ngưu trong lòng vô cùng tức giận, lúc đó bên ngoài cửa, cách đó không xa có một người đang cười trộm.

Tiểu Ngưu đẩy phiên muện đứng trong phòng. Hắn không rõ sư nương sao lại làm như vậy. Nàng rõ ràng biết mình và Nguyệt Lâm có quan hệ không tầm thường, đã thân mật như vậy thì nồng nhiệt một chút cũng là lẽ tự nhiên. Vì sao nàng nổi giận? Nàng còn muốn đuổi ta đi, đây là sự thật, hay lời nói đùa. Nếu nàng đuổi ta đi, ta nên đi khỏi nơi này không?

Tiểu Ngưu tức thì hơi rượu tan biến, đầu óc trở nên thanh tỉnh. Hắn thật không dám nghĩ rằng, sư nương lại sắm vai người bắt gian dân. Mà nếu có kẻ đó thật, thì không thể là sư nương mới đúng. Hắn vô cùng lo lắng cho Nguyệt Lâm, sư nương đang thịnh nộ, không biết có trừng phạt Nguyệt Lâm không. Hắn trong lòng lo lắng Nguyệt Lâm, muốn đi đến phòng sư nương xem kết quả.

Hắn vừa muốn bước đi, Nguyệt Lâm đã trở lại. Nàng đóng cửa, xoay người về phía Tiểu Ngưu, thở dài vài tiếng, hai mắt ửng đỏ. Trong tay nàng ngoài bao y phục, còn cầm một thanh trường đao.

Tiểu Ngưu tiến lên hỏi: "Nguyệt Lâm, sư nương không có làm gì tỷ chứ?"

Nguyệt Lâm cắn môi đáp: "Không có, chỉ là thái độ của người rất kiên quyết, bảo ta với người một đao đoạn tuyệt, để cho người lập tức rời đi."

Nói đến đây, Nguyệt Lâm trong mắt thấp thoáng lệ châu, phảng phất như nếu không cố gắng kìm nén, nàng sẽ khóc rống lên.

Tiểu Ngưu gật gật đầu, nhẹ giọng nói: "Bà ấy thật sự để ta bỏ chạy? Ai, là đuổi ta đi mới đúng."

Nghĩ đến người phụ nữ mình yêu quý đuổi mình đi, Tiểu Ngưu trong lòng phi thường thống khổ, có cảm giác đau đớn khi bị người thân ruồng bỏ. Bị gia đình trục xuất, phải chịu bao nhiêu khổ cực, giờ lại bị đuổi đi. Xem ra Tiểu Ngưu ta thiên sinh đã không được hoan nghênh, đến nơi nào cũng không được lòng người. Hắc, đi thì đi, ta sợ cái gì. Thiên hạ to lớn, chẳng lẽ cho có chỗ nào cho ta dung thân sao?

Nguyệt Lâm run rẩy cầm gì đó lên tay nói: "Đây là sư nương đưa người. Đao dùng để phòng thân, y phục, tiền bạc, cho người trên đường sử dụng."

Nói rồi đặt ở trên bàn.

Tiểu Ngưu nhìn mấy món đồ đó trong lòng cảm thấy an ủi, thầm nghĩ, nàng đối với ta cuối cùng cũng không phải vô tình. Nàng còn nghĩ đến ta, vậy chứng minh nàng trong lòng cũng có ta. Bất quá nàng cùng Nguyệt Ảnh giống nhau, đều muốn ta đi, ta phụ thuộc cái gì chứ. Ta tốt xấu cũng là nam tử hán, ta không thể mất mặt như vậy. Chỉ là Nguyệt Lâm...Làm sao bây giờ?

Tiểu Ngưu nhìn Nguyệt Lâm, mắt nàng ướt nhòa, từng giọt lệ ứa ra, ra xuống. Tiểu Ngưu tiến lên ôm lấy nàng, an ủi: "Nguyệt Lâm, không sợ, ta sẽ không bỏ mặc nàng."

Nguyệt Lâm ghen ngào nói: "Ta biết, ta biết chàng là người tốt, chàng rất có lương tâm, là nam nhân tốt. Ta không có nhìn lầm người. Chỉ là chúng ta tạm thời không thể gặp mặt nữa."

Tiểu Ngưu vỗ vai nàng nói: "Không sợ, không sợ, qua mấy ngày nữa, ta sẽ tìm đến Lao Sơn, ai cũng không thể ngăn cản ta. Nàng nên bảo trọng bản thân. Đừng để gầy đi, nếu không ta sẽ đau lòng lắm."

Nguyệt Lâm buồn bã cười nói: "Chàng cũng vậy. Đừng quên thiếp. Nếu chàng quên thiếp, thiếp sợ mình không chịu đựng được."

Tiểu Ngưu miễn cưỡng cười cười: "Còn nói nữa? Nếu ta quên nàng, nàng nói đi, ta sẽ biến thành con rùa đen tám chân."

Nghe nói vậy, Nguyệt Lâm cười cười.

Nguyệt Lâm cự khởi ngực hăn hỏi: "Chàng định đi đâu?"

Tiểu Ngưu trả lời: "Ta định về nhà một chuyến. Ở nhà một thời gian gần rồi tính tiếp."

Nguyệt Lâm nói: "Cũng tốt, chàng có nơi để đến, thiếp cũng yên tâm hơn. Ít nhất khi thiếp muốn tìm, cũng biết chàng ở đâu để tới."

Tiểu Ngưu thở dài một hơi nói: "Nói thật lòng ta cũng không muốn về nhà."

Nguyệt Lâm cũng hít vào mấy hơi rồi nói: "Sư nương nói chàng phải đi ngay, không cho phép bọn thiếp tiễn chân. Ngựa ở bên ngoài, thiếp sẽ tiễn chàng một đoạn ngắn."

Tiểu Ngưu tỏ ra kiên cường nói: "Không cần, không cần. Nàng trong lòng tiền ta, vậy là đủ rồi. Ta đã rất vui rồi."

Nguyệt Lâm tay buộc trường đao vào eo Tiểu Ngưu, đeo bao quần áo trên lưng, nói: "Trên đường đi, thật cẩn thận, bên ngoài nhiều người xấu, không thể sơ ý."

Tiểu Ngưu nắm tay nàng: "Nàng cũng bảo trọng, đừng quá nhớ ta."

Nguyệt Lâm mỉm cười gật gật đầu. Mặt nàng đầy nước mắt, nụ cười này đặc biệt thê lương và đau buồn. Tiểu Ngưu nhìn nàng mà lòng rộn yêu hương, đưa tay ôm nàng, hôn nàng thật mạnh.

Nguyệt Lâm cũng phối hợp cùng hắn, mở miệng ra, cùng hắn miệng lưỡi triền miên. Từ ngày gần gũi với nhau chưa bao giờ hôn mê đắm, triền miên, thương cảm như lúc này. Hôn đến nỗi khuôn mặt hai người dường như biến dạng. (Dịch giả: Chắc biến dạng do hôn ác quá.)

Miệng hai người phân khai, ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa, tiếp theo một âm thanh lạnh lùng cất lên: "Ngụy Tiểu Ngưu, người ra đi, sư nương nói người đi nhanh lên."

Thanh âm này đúng là từ miệng Mạnh Tử Hùng, người Tiểu Ngưu không ưa gì phát ra.

Tiểu Ngưu đưa mắt nhìn Nguyệt Lâm, rồi xoay người đi ra khỏi cửa. Tại cửa gặp Mạnh Tử Hùng, Tiểu Ngưu liền ôm quyền nói: "Huynh đệ, ta đi trước một bước, Mạnh đại ca nếu có ra đi thì cũng không biết có ai tổng tiền hay không."

Nói đến đó, lộ ra vẻ mặt đắc ý tươi cười.

Ngoài cửa đã có sẵn một con ngựa lớn, toàn thân màu đen. Tiểu Ngưu nhảy lên ngựa, vẫy tay về phía Nguyệt Lâm, ngựa liền cất vó, đột nhiên nhớ

đến Nguyệt Ảnh. Hắn muốn đến cáo biệt giai nhân, nhưng lại nghĩ, bây giờ sắc trời đã tối, nàng lại không thích mình, Tiểu Ngưu ta làm gì khiến cho người ta chán ghét vậy? Hai chân hắn thúc ngựa, con ngựa băng qua sân, ra khỏi cửa, chạy lên đường cái.

Ra đến đường cái, nhìn lại nơi chốn quen thuộc, nghĩ đến người mình yêu thương đang ở trong đó, nhưng không thể gần gũi, phải chịu cảnh chia lìa, cảm thấy nhân sinh thật vô thường. Hắn thở dài một tiếng: "Đi." Tuấn mã bắt đầu chạy đi, chỉ thấy ven đường phía trước hiện ra một người, kêu lên: "Nguy Tiểu Ngưu, người chậm một chút."

Bóng trắng chợt lóe, một nữ tử xuất hiện trước mắt, mặc dù đêm nay chỉ có ánh trăng đêm rằm, ánh trăng không quá sáng tỏ, nhưng bằng vào nhãn lực của Tiểu Ngưu, cũng có thể nhận ra đúng là Nguyệt Ảnh xinh đẹp.

Tiểu Ngưu dừng ngựa, hắn lập tức nhảy xuống đất, lên tiếng chào: "Đàm tỷ tỷ." Rồi nói không ra lời. Chính mỹ nữ ta yêu mến đến tiền ta. Nàng đến tiền ta, nói vậy nàng đối với ta cũng có ý. Tiểu Ngưu tự an ủi chính mình.

Nguyệt Ảnh không lại gần hắn, mà giữ khoảng cách. Nàng nói: "Nguy Tiểu Ngưu, ta tới nói cho người biết, từ nay về sau không có kẻ nào cất lời làm tổn thương hình tượng của ta. Người làm được không?"

Tiểu Ngưu nghe được, lòng chột lạnh giá, nguyên lại nàng không phải đến tống tiền hắn. Nàng không phải lo lắng cho ta. Khẩu khí nàng thật lạnh nhạt, nhiên nhiên không coi ta là bằng hữu.

Tiểu Ngưu lòng đau xót, lơn tiếng nói: "Đàm Nguyệt Ảnh, người có ý gì? Ta làm được thì sao? Không làm được thì sao?"

Tiểu Ngưu bực mình, cũng không hề khách khí.

Thấy Tiểu Ngưu gọi thẳng tên, Nguyệt Ảnh không khỏi sửng sốt, sau đó nói: "Nếu người có thể tự quản cái miệng của mình, người có thể sẽ thọ,

nếu còn không ngừng nói, người tự chịu chết đi."

Tiểu Ngưu cười vài tiếng, cười rất nhẹ, kiêu ngạo nói: "Người nói xong hết chưa? Người muốn nói điều này đó hả?"

Nguyệt Ảnh nói to: "Người còn chưa trả lời ta."

Tiểu Ngưu ha ha cười: "Chỉ cần người không đắc tội ta, ta sẽ không tiết lộ. Nếu người nói xong rồi. Vậy xin nhường đường cho ta."

Nguyệt Ảnh trầm ngâm một chút nói: "Ta còn có một việc muốn hỏi người, người phải nói thật."

Tiểu Ngưu nói: "Người nói đi, người có thể không coi ta là người thân, nhưng ta vĩnh viễn xem người là người nhà."

Nguyệt Ảnh bất động nói: "Ta muốn biết chính là ma đao rốt cuộc ở nơi nào? Người có biết gì không?"

Tiểu Ngưu lắc đầu: "Điều này ta vô pháp trả lời người, bởi vì ta cũng không biết ma đao hạ lạc ở đâu. Giờ ta có thể đi chưa?"

Nguyệt Ảnh đến gần Tiểu Ngưu, cách khoảng hai bước, vỗ vỗ đầu ngựa, nói: "Ngươi Tiểu Ngưu, ta sẽ sớm quên ngươi. Người đừng mong chờ hy vọng gì với ta."

Tiểu Ngưu cười lạnh vài tiếng, nói: "Ta đây cũng nói cho người, ta cả đời này đều nhớ đến ngươi, và ngươi là người đàn bà ta thêm muốn nhất."

Nguyệt Ảnh nghe xong, thân thể mềm mại run lên, lập tức không nói gì nữa, chuyển thân rời đi. Tiểu Ngưu nói một tiếng: "Bảo trọng." Rồi thúc ngựa đi, Nguyệt Ảnh chỉ cảm thấy một ngọn gió thổi qua, nhìn lại Tiểu Ngưu thì hắn đã biến mất trong màn đêm.

Không biết vì sao, sau khi Tiểu Ngưu đi rồi, Nguyệt Ảnh tịnh không có cảm thấy vui vẻ. Nàng từ khi cùng Tiểu Ngưu phát sinh chuyện kia, nàng luôn cảm thấy bất an trong lòng. Nàng sợ Tiểu Ngưu dựa vào việc này mà uy hiếp nàng, bắt nàng nghe theo lời hắn, đòi hỏi những điều vô lễ, ép nàng trở thành nữ nhân của hắn. Nàng một mực tìm cách giải quyết nan đề này. Nàng có hai phương án, một là giết chết Tiểu Ngưu, nguyên là giết người diệt khẩu. Nhưng phương án này nàng suy nghĩ, tự hỏi nhiều lần, cuối cùng không làm. Nguyên nhân chính nàng cũng không rõ. Nàng một mặt đối với Tiểu Ngưu hận thấu xương, một mặt muốn giết chết hắn, lại không nhẫn tâm. Nàng tự an ủi chính mình, hắn mặc dù đáng giận, mặc dù chiếm tiện nghi của nàng, nhưng hắn không phải xuất phát từ cường gian nàng, mà là vì cứu nàng. Bản thân nàng không phải không biết rõ sự việc, nàng quả thực được hắn cứu mạng, không thể không có lương tâm, không báo đáp ân tình của hắn, ít nhất cũng không thể làm hại hắn.

Điều thứ nhất không thể thực hiện được, đành phải làm điều thứ hai, là phải đuổi hắn đi, nàng trực diện đuổi hắn đi, hắn quyết không nghe lời, nàng đành phải tìm biện pháp. Lúc này khi giải quyết chuyện Mặc Long, Nguyệt Ảnh đã nghĩ ra một chiêu.

Nàng ở ngoài quan sát, phát hiện quan hệ của Nguyệt Lâm cùng Tiểu Ngưu tuyệt không chỉ có luyện ái thông thường, đã vượt qua giới hạn. Nàng mặc dù là gái chưa chồng cũng có thể cảm thấy những thay đổi nhỏ ở Nguyệt Lâm. Thay đổi ấy bởi chính nàng không còn là thiếu nữ nữa.

Nguyệt Ảnh thầm nghĩ, ta mặc dù không thể đuổi người đi, nhưng sư nương có thể, chỉ sợ người không thể biện hộ được. Ta chỉ cần theo dõi Nguyệt Lâm là được. Nàng nghĩ chỉ cần kiên trì vài ngày, nhất định có thể bắt quả tang Nguyệt Lâm cùng Tiểu Ngưu thân mật. Khi đó ta nói cho sư nương tróc gian. Sư nương thấy đệ tử bốn phái như vậy, còn có thể không nổi giận chẳng? Hắc hắc, không phải dễ dàng đạt được mục đích sao? Nguyệt Ảnh vô cùng đắc ý.

Vạn lần không thể ngờ được đêm nay lại gặp Nguyệt Lâm đến phòng Tiểu Ngưu. Nguyệt Ảnh mừng rỡ, tình hình này có không ít chuyện kinh nhân nha. Nàng cẩn thận quan sát động tĩnh, biết hai người đã quần thành một khối, đây đúng là cơ hội tốt. Vì vậy, Nguyệt Ảnh vội vàng thông báo cho sư nương, nói Tiểu Ngưu đang cưỡng ép Nguyệt Lâm.

Sư nương nghe xong tức giận vô cùng, cơn giận chủ yếu là ghen tuông. Lúc này nhanh chóng đến nơi rồi trục xuất Tiểu Ngưu. Nàng không thể chịu đựng được nam nhân mình thân mật cùng cô nương khác như vậy. Tiểu Ngưu làm như vậy, đúng là vũ nhục nàng. Vì vậy, nàng quyết không lưu tình, trục xuất Tiểu Ngưu.

Nguyệt Ảnh đạt được mục đích, lại không vui vẻ như đã tưởng. Nàng một mình đơn độc trong bóng đêm, trong bóng đêm nàng giống như một đóa hoa sen tịch mịch.

Tiểu Ngưu đau lòng, cúi đầu ủ rũ nhắm hướng cửa thành bên kia đi tới. Vừa ra khỏi cửa thành một đoạn, từ bên phải đằng trước hiện ra một người chặn đường. Tiểu Ngưu nhìn thấy, đó là Tần Viễn, nhị sư huynh của Nguyệt Lâm. Trên lưng hắn cũng đeo một thanh đao.

Hắn đến làm gì? Chẳng lẽ định dậu đồ bìm leo, gây khó dễ ta?

Lúc này Tiểu Ngưu cũng ngang nghạnh đi tới, ngay cả xuống ngựa cũng không, xem Tần Viễn định làm gì.

Tần Viễn đứng ngạo nghễ, chỉ vào Tiểu Ngưu quát: "Ngươi Tiểu Ngưu, xú tiểu tử, nhanh bò xuống cho lão tử."

Thanh âm tràn ngập sự căm tức lẫn oán hận.

Tiểu Ngưu có thể hiểu được tâm tình của hắn, nhất định không xuống ngựa, mỉm cười nói: "Tần Viễn, có gì ta phải xuống? Ta không phải xú tiểu tử, càng không phải nhi tử của ngươi, sao ta phải nghe lời ngươi."

Tần Viễn giận không để đâu hết, phóng tới Tiểu Ngưu một trảo. Tiểu Ngưu la lớn: "Tần Viễn, chúng ta có gì nhẹ nhàng nói, không cần động thủ, ta không muốn đả thương người."

Nói rồi nhanh chóng thúc ngựa tránh ra.

Tần Viễn một đòn không trúng, còn muốn tiếp tục công kích. Tiểu Ngưu nổi giận, lớn tiếng kêu lên: "Tần Viễn, người định làm gì, muốn động thủ, ta sẽ phụng bồi. Bất quá phải nói chuyện cho rõ ràng."

Dứt lời, Tiểu Ngưu lập tức nhảy xuống đất. Hắn biết không nói chuyện xong với Tần Viễn, mình khó mà thuận lợi ra khỏi thành.

Tần Viễn đứng đối diện Tiểu Ngưu, căm tức nhìn hắn, giống như Tiểu Ngưu đã đào mồ mà ông bà y lên vậy. Tần Viễn chỉ vào mũi Tiểu Ngưu nói: "Xú tiểu tử, hôm nay không phải người chết thì ta chết."

Tiểu Ngưu nhìn Tần Viễn hỏi: "Chúng ta không có cái gì quá đáng, vì sao phải nhất định sống chết với nhau? Ta nhớ rõ, ta không hề đắc tội với người nha?"

Tần Viễn cả giận nói: "Người còn giám nói? Nói xem, đêm nay người đã làm gì sư muội ta?"

Tiểu Ngưu nghe thấy liền nở nụ cười nói: "Làm cái gì cũng không có, ta cùng nàng yêu nhau, cho dù có cái gì cũng không phân biệt nha."

Tần Viễn phất tay nói: "Ngươi Tiểu Ngưu, người thật không biết xấu hổ. Sư muội ta tài mạo thế nào mà lại thích cái tên bất học vô thuật ngươi. Người cũng nên nhìn lại mình đi. Rõ ràng là người vũ nhục sư muội ta. Người nghĩ rằng ta còn không biết sao?"

Tiểu Ngưu hỏi: "Ta với sư muội người ở cùng một chỗ, người làm sao biết? Chẳng lẽ người ở ngoài cửa nhìn lén? Hành động này thật tồi tệ."

Người tốt xấu cũng là danh môn đệ tử."

Tần Viễn kêu lên: "Tần Viễn ta mặc dù không phải đại nhân vật, nhưng cũng là một nam nhân quang minh lỗi lạc. Chuyện này ta không quan tâm."

Tiểu Ngưu truy hỏi: "Người làm sao mà biết chứ?"

Tần Viễn bứt kích động, nói thật: "Là Nguyệt Ảnh sư muội nói cho ta biết."

Nghe được một câu đó, trái tim hắn đã lạnh càng lạnh hơn. Hắn thật không dám tin vào lỗ tai mình nữa, chỉ hi vọng Tần Viễn nói bậy.

Tiểu Ngưu thanh âm run run hỏi: "Tần Viễn, người không có gạt ta? Nguyệt Ảnh sư muội rình coi việc đó? Không thể như thế."

Tần Viễn hừ lạnh: "Ta lại thêm dây dưa cùng người sao. Ta hỏi người, là người ức hiếp Giang sư muội của ta đúng không?"

Tiểu Ngưu lắc đầu nói: "Không thể nói ta ức hiếp được. Nàng cam tâm tình nguyện ở cùng ta. Người không tin, người có thể tự mình đến hỏi Nguyệt Lâm."

Tần Viễn trừng mắt nhìn Tiểu Ngưu nói: "Ta không thể tin lời nói quý quyết của người được, chính là người cưỡng ép sư muội ta. Còn nữa, nếu không phải người giở trò quỷ, Giang sư muội sẽ không đời nào không để ý tới ta."

Nói đến đây, Tần Viễn quả thực bắt đầu khóc.

Dưới ánh trăng mờ ảo, Tiểu Ngưu có thể cảm thấy sắc mặt y vô cùng khó coi. Tiểu Ngưu an ủi: "Tần Viễn, người cũng chớ có trách ta, ta với sư muội người là thật tâm yêu nhau. Nàng thích ta, ta cũng thích nàng. Nếu nàng không nguyện ý theo ta, ta có nghĩ gì cũng là uống công"

Tần Viễn nhảy dựng lên hét lớn: "Ta không tin, ta không tin, sư muội ta sẽ ko bao giờ yêu người. Nàng không thể vô tri như thế, nàng nên biết so với người, ta mạnh hơn nhiều lắm."

Nghe được vậy, Tiểu Ngưu cơ hồ muốn cười lớn, thầm nghĩ, Tần Viễn người so với ta mạnh hơn? Bằng vẻ ngoài của người, bằng trí tuệ của người? Chỉ sợ làm đồ đệ ta còn không xứng.

Tiểu Ngưu cười cười nói: "Tần Viễn này, ta thật sự không làm nhục Nguyệt Lâm sư muội người. Đáng tiếc, lúc này ta tâm tình không tốt, bằng không thì chúng ta ba người đối diện nói rõ ràng. Bất quá bây giờ cũng không thể nói cho rõ, người theo lệnh sư nương cản đường ta."

Tần Viễn nói: "Tiểu tử, sư nương ta không có cản người đi, việc này bản thân ta tự quyết, nếu không phải người làm nhục sư muội ta Nguyệt Lâm, sư nương sao lại đuổi người đi? Sư nương người làm việc luôn tỉnh táo, công bình, người cho tới bây giờ chưa làm sai chuyện gì, cho nên, ta khẳng định người làm chuyện xấu."

Tiểu Ngưu thật sự bất đắc dĩ nói: "Tần Viễn này, ý người như thế nào, dù sao ta cũng đã giải thích với người. Người tránh ra, ta phải đi rồi."

Tần Viễn hai tay giang ra cản đường, nói: "Không cho đi, mục đích của ta còn chưa đạt được."

Tiểu Ngưu hỏi: "Vậy ý của người thế nào? Nói đi."

Tần Viễn cả giận nói: "Người cường ép sư muội ta, chẳng lẽ người không biết suy nghĩ? Người cho rằng ta và đệ tử Lao Sơn phải để yên cho người lăng nhục? Đêm nay ta phải chặt tay người."

Tiểu Ngưu cẩn thận nhìn y, nói: "Người tưởng cùng ta động võ được sao? Hắc hắc, ta trời cũng không sợ, đất cũng không sợ."

Ngoài miệng nói không sợ, trong lòng đã có điểm khẩn trương. Hắn biết người ta là đệ tử Lao Sơn phái. Tự nhiên có bản lĩnh.

Tần Viễn tự tin nói: "Ngụy Tiểu Ngưu, người có bản lĩnh gì đều sử ra hết đi, chỉ sợ đêm nay là ngày chết của người."

Tiểu Ngưu trợn to mắt, nói: "Tần Viễn, người thật sự muốn giết ta?"

Tần Viễn hắc hắc cười lạnh, nói: "Ngụy Tiểu Ngưu nha, người nghĩ rằng ta và người là nói giỡn sao? Người làm nhục sư muội ta, ta phải thay nàng báo thù. Hôm nay, cho dù người cầu xin, ta cũng không buông tha cho người."

Tiểu Ngưu cười hai tiếng nói: "Tần Viễn, người từ xưa đến nay luôn ý lớn hiếp bé, ý mạnh hiếp yếu? Người cho rằng mình là hảo hán sao."

Nói đến đây, thanh âm Tiểu Ngưu đầy khinh thường và bất mãn.

Tần Viễn hỏi: "Người bất mãn cái gì?"

Tiểu Ngưu nói: "Người là Lao Sơn đệ tử, học một thân pháp thuật, mà Tiểu Ngưu ta pháp thuật gì cũng không có, chỉ biết động tay múa chân, ta với người tỷ thí, như vậy công bình à? Nếu như vậy, chi bằng ta đưa đầu cho người chặt."

Tần Viễn nghe xong gật đầu nói: "Người nói cũng có lý. Ta nếu bằng vào pháp thuật giết người, người nhất định không phục. Như người nói, chúng ta tỷ thí như thế nào?"

Tiểu Ngưu chính là mong chờ những lời này, nói: "Như ta nói nha, vậy thật đơn giản, người đã học pháp thuật, mà ta thì không, vậy để công bằng, có một phương pháp."

Tần Viễn hỏi: "Phương pháp gì?"

Tiểu Ngưu trả lời: "Chúng ta luận võ, không thể so pháp thuật. Bởi vậy, chúng ta tỷ thí võ thuật, người không được dùng pháp thuật, chỉ có thể động võ, người xem như vậy được không?"

Tần Viễn cười hắc hắc, dậm chân nói: "Tốt tên tiểu tử giáo hoạt này hôm nay ta thuận theo người, người bảo sao thì như vậy. Tần Viễn ta nhất định không cần pháp thuật, chỉ dùng cái thanh đao này để đấu với người. Ta sẽ quang minh chánh đại giết chết người, cho người thua tâm phục khẩu phục, chết cũng cam tâm."

Nói rồi, xoạt một tiếng, từ sau lưng rút ra một thanh đại đao, đại đao vừa xuất thì mang theo một luồng đại phong, hiển nhiên sức mạnh không tầm thường. Ngoại hình so với trường đao của Tiểu Ngưu dài, rộng hơn hẳn. Tiểu Ngưu thực lòng không thể hiểu được, hẳn tựa như một con quỷ bị bệnh mà lại có thể sử dụng một thanh đao lớn đến thế.

Tần Viễn xuất mã bộ, hoành đao ngang ngực, lạnh lùng nói: "Ngươi Tiểu Ngưu, chúng ta bắt đầu, bớt nói những lời thừa đi."

Tiểu Ngưu cười hắc hắc hai tiếng nói: "Tần Viễn, ta còn không có tính xong?"

Tần Viễn hủy bỏ mã bộ, nói: "Có chuyện gì nói mau. Đại gia người không có thời gian nghe người nói bậy."

Tiểu Ngưu xoa xoa năm đấm, ôn hòa nói: "Tần Viễn à, người không dùng pháp thuật, cũng không công bằng. Người nghĩ xem, người là danh môn đệ tử, sư phụ nổi danh thiên hạ, người được tu luyện tốt, bản lãnh tự nhiên cao cường, ta lại không được vậy, ta từ nhỏ đến lớn, mặc dù thích học võ, cha ta lại không để ta học võ, không cho ta thỉnh sư phụ, ta chỉ có thể tự học."

Nói đến đây, Tiểu Ngưu lui về phía sau vài bước, ngồi trên mặt đất, trông tư thế này rõ ràng là còn muốn phát biểu trường thiên đại luận.

Tần Viễn thu hồi mã bộ, dụng đao chỉ vào Tiểu Ngưu quát: "Xú tiểu tử, không biết xấu hổ, mau đứng lên cho ta, có gì thì nói mau lên."

Tiểu Ngưu chậm rãi đứng thẳng lên, vẻ mặt cười nhạo nói: "Tần Viễn à, ý ta muốn nói, chúng ta được đào tạo không giống nhau, sư phụ cũng không giống nhau, vì vậy để công bằng, chúng ta nên hạn chế chiêu số."

Tần Viễn mắng: "Con mẹ ngươi chứ, nghĩ hết cái này tới cái khác. Ta nhõ vào."

Sau đó y mới nói: "Ngươi nói đi, ngươi muốn bao chiêu?"

Tiểu Ngưu hí mắt cười, thâm nghĩ, ngươi muốn ta chết, không dễ dàng vậy đâu. Lão tử ta còn chưa có sống đủ, trên đời này tiểu nương tử còn nhiều vậy, lão tử còn chưa đạt được mục đích.

Tiểu Ngưu nghiêm túc nói: "Ngươi là danh môn đệ tử, bản lãnh tự nhiên phi thường, chỉ sợ biểu diễn vài ngày cũng không hết."

Lời này Tần Viễn dĩ nhiên thích nghe, nói: "Ngươi cũng có nhận thức."

Tiểu Ngưu tiếp theo nói: "Ta cơ bản là không thể so với ngươi. Ta cùng lắm là một tên hạ lưu, học không quá nửa điểm bản lãnh. Ta so với ngươi, đó là châu chấu đá xe, bởi vậy chúng ta lấy hai mươi chiêu làm hạn định. Nếu trong vòng hai mươi chiêu, ngươi giết được ta, ta cũng không oán hận, nếu trong hai mươi chiêu ngươi không thắng được ta, ta có thể nói tiếp, khi đó ngươi phải nghe lời ta."

Tần Viễn không thể kiên nhẫn thêm nói: "Được, được, được, hai mươi chiêu thì hai mươi chiêu. Bắn vào bản lãnh của ta, trong hai mươi chiêu không giết được ngươi sao? Ngươi quá xem thường trình độ của ta rồi đấy. Giết ngươi ta chỉ cần mười chiêu là đủ rồi."

Tiểu Ngưu lập tức nói: "Tốt, mười chiêu thì mười chiêu, nhưng mà người nói rồi, không thể giống chó sửa xong lại thôi được."

Tần Viễn rất là hối hận, nói: "Ta..."

Tiểu Ngưu còn nói: "Người không cần nói nữa, ta hiểu rồi, ý của người là mười chiêu còn quá nhiều, người muốn dùng năm chiêu. Bất quá, người không cần lo lắng, Tiểu Ngưu ta quyết không chiếm tiện nghi của người. Người là anh hùng hảo hán, nói là làm. Được, ta tiếp người mười chiêu."

Nói rồi, Tiểu Ngưu xuất đao, xử ra một tư thế thật tiêu sái.

Hắn thầm nghĩ, Tiểu Ngưu ta bất tài, cũng có thể đỡ mười chiêu của người. Đối phó với tên ngu xuẩn người cũng dễ mà.

Tần Viễn nghe nói, cử đao chuẩn bị. Lúc này Tiểu Ngưu lại nói: "Chậm đã, còn câu chưa nói, không nói rõ không thể so tài."

Tần Viễn tức giận đến mũi thở phì phò, nói: "Người còn điều gì, nói đi."

Y thầm rửa, tên tiểu tử đáng ghét, phải giết người, ta phải băm người ra làm bánh bao hấp, bằng không, không thể giải mối hận của ta.

Tiểu Ngưu khéo léo nói: "Nếu người bại, người định thế nào?"

Tần Viễn nhẹ nhàng nói: "Ta có thể bại sao?"

Tiểu Ngưu hừ: "Không có ai bất bại. Người nói, nếu người bại thì phải làm sao?"

Tần Viễn gãi gãi đầu nói: "Ta nếu bại, ta thả người đi là được."

Tiểu Ngưu kêu lên: "Không được, không được, ta cá chính là tính mệnh, mà người, ngay cả một cái cũng không, ta thua thiệt quá chẳng?"

Tần Viễn nhảy dựng lên kêu: "Người muốn thế nào?"

Tiểu Ngưu nhìn thẳng vào hắn nói: "Nếu người bại, người để ta đi, đó là nhất định. Còn quan trọng là, từ nay về sau, người thấy ta thì phải cung kính, không được vô lễ, hơn nữa còn gọi ta một tiếng Ngự đại thúc, Tần Viễn xin thỉnh an người. Ày, mỗi lần nhìn thấy ta đều như vậy."

Tần Viễn mắng: "Đúng là phường chó má, ta Tần Viễn sao có thể bại trong tay mi?"

Tiểu Ngưu hỏi: "Nếu người thua, người đồng ý hay không đồng ý điều kiện này? Người nói nha, người là anh hùng hảo hán, nói không được nuốt lời."

Tần Viễn mười phần tin tưởng mình không thể bại, lớn tiếng nói: "Được được, người muốn thế nào cũng được. Bất quá người trước tiên phải thắng ta đã."

Tiểu Ngưu nói: "Ta sợ người không thủ tín."

Tần Viễn hừ lạnh: "Tần Viễn xin thề, nói một không hai, ta đã đáp ứng người, ta sẽ không hối hận. Ta tất có thể hoàn thành."

Tiểu Ngưu cười hớn hở nói: "Nếu người thua, mà hối hận thì làm sao bây giờ?"

Tần Viễn ngạo nghễ nói: "Nếu ta thua, mà hối hận, ta là nhi tử của người, ta sẽ gọi người là cha."

Nói đến đây, Tần Viễn đã nghiêng mồm cả răng.

Tiểu Ngưu nghe xong hài lòng nói: "Ta đây đã chuẩn bị xong."

Tần Viễn lửa giận bốc cao, huy động đại đao hướng Tiểu Ngưu bổ tới. Y là danh gia đệ tử, tại phương diện võ học tự nhiên đã được huấn luyện. Tiểu

Ngưu vừa thấy tư thế của y, đã biết y quả có thực lực. Lập tức không dám sao nhãng, cẩn thận ứng địch. Hắn thầm nghĩ, ta nhất định đả bại y, hủy đi danh dự của y. Cũng cho y biết y không có tư cách cùng ta theo đuổi Nguyệt Lâm.

Hai người song đao chém tới, Tiểu Ngưu thấy hổ khẩu nhói đau. Tên bệnh quỷ này thân thể thật cường tráng. Bởi vậy Tiểu Ngưu tránh đi, chỉ thủ không công, hắn vừa đánh vừa lui, lúc chậm lúc nhanh, chờ thời cơ phản đòn. Hắn tin tưởng vào khả năng cùng vận khí của mình. Nếu ta ngay cả Tần Viễn đều không thắng được, tương lai sao có thể đánh bại Mạnh Tử Hùng, hòng lấy được Nguyệt Ảnh?

Lúc này Tiểu Ngưu trông đúng là một nam tử hán chân chính, so với lúc bình thường khuôn mặt luôn tươi cười, thật khác hẳn.

MA ĐAO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Tử Địch

Không hổ là được danh sư truyền thụ, Tần Viễn múa đao đến gió mưa cũng không lọt, uy lực kinh người. Tiểu Ngưu chấn động, trong lòng thầm nhủ, may mà hạn định thắng thua trong mười chiêu, nếu quả là trong hai mươi chiêu, chỉ sợ lão tử ta hôm nay thực sự phải đầu hàng rồi.

Tiểu Ngưu bình tĩnh ứng chiến, một mặt miễn cưỡng chống đỡ, một mặt nhờ vào thân pháp linh hoạt, trước chạy trốn sau lại nhảy tránh, thoát tả thoát hữu, có mất đi hình tượng anh hùng, nhưng đó là cách chống đỡ tốt nhất.

Tần Viễn vừa tấn công vừa lo lắng, thầm nhủ, nếu không đánh chết được hãn, Tần Viễn ta tất phải thua. Một chiêu tiếp một chiêu, chớp mắt đã qua năm chiêu, tiểu tử này vẫn bình yên vô sự, xem ra không xuất một chút tuyệt học không được.

Tần Viễn nghĩ vậy, đao pháp đột nhiên chậm lại, thành linh bổ xuống theo một góc Tiểu Ngưu không hề nghĩ đến. Tiểu Ngưu kêu lên má ới một tiếng, giơ đao lên đầu ngạnh tiếp. Nhưng khí lực của hãn nào có mạnh như Tần Viễn, chỉ nghe đang một tiếng, đao của Tiểu Ngưu đã bay ra ngoài, trong lúc lơ mơ tối, cũng không biết rằng đã bay đi đâu.

Tần Viễn cười hắc hắc, nói: "Tiểu tử, ngươi còn gì để nói nữa không?

Tiểu Ngưu hét lớn: "Chậm đã, ngươi giết ta như vậy, ta không phục

Tần Viễn đặc ý nói: "Người có gì không phục? Người học nghệ không tinh, đao bị ta chấn bay mất. Người hãy chịu chết đi. Có trách chỉ có thể tự trách mình vô năng, người không được oán trách người khác." Vừa nói vừa bổ một đao xuống cổ Tiểu Ngưu

Tiểu Ngưu phi thân nhảy ra rất xa, nói: "Đây là chiêu thứ tám. Qua hai chiêu nữa là người xong đời. Người phải gọi ta là Ngụy đại thúc. Ta khi không lại có một đứa cháu lớn, thực sự có một chút không quen."

Tần Viễn hừ nói: "Tiểu tử, người đặc ý quá sớm đó. Qua hai đao này ta sẽ lấy đi cái mạng nhỏ của người." Vừa nói, Tần Viễn vừa bay người lên, xoay đao một vòng trên không trung, xiên xiên chém xuống.

Tiểu Ngưu đột nhiên kêu lên: "Tần Viễn, người ngừng tay lại, có chút không ổn."

Tần Viễn rung mình, nói: "Có gì mà không ổn?" Hắn vẫn đang ở trong tư thế tấn công, bộ dáng kia rất uy phong. Hắn cho rằng Tiểu Ngưu cố lộng huyền hư, chỉ muốn kéo dài thời gian.

Tiểu Ngưu chăm chú chỉ vào đao của Tần Viễn, nói: "Đao của người có điểm không ổn, chẳng lẽ người không có phát hiện ra sao?"

Tần Viễn thu hồi đao, xem xét, nói: "Đây là đao dùng để giết người, có điểm gì không ổn? Người nói ra xem nào."

Tiểu Ngưu hừ một tiếng hỏi: "Tần Viễn, người không có mũi hả?"

Tần Viễn mắng: "Người nói bậy. Chẳng lẽ người không có mũi sao?"

Tiểu Ngưu không khách khí nữa chỉ tay ra: "Ta nghĩ người đúng là không có cái mũi, nếu mà người có mũi, làm thế nào người lại không ngửi thấy mùi ở trên đao?"

Một câu đố tình Tần Viễn. Tần Viễn quả nhiên đưa đao lên mũi người vãi cái, không khỏi a lên một tiếng nói: "Quái lạ, không thể nào, đao này làm thế nào lại có mùi nặng như vậy? Chẳng lẽ là do đã giết quá nhiều người sao?"

Tiểu Ngưu tiến lên, hỏi: "Tần Viễn, lão nói thật, người đã dùng đao này giết bao nhiêu người rồi? Có bao nhiêu người vô tội đã chết ở trong tay người."

Tần Viễn mất hứng, nói: "Ngươi Tiểu Ngưu, người chớ nói hươu nói vượn. Ta là đệ tử chánh phái, ta chỉ giết những tên ác nhân, khi nào lại giết qua người tốt đâu?"

Tiểu Ngưu nói: "Vậy đao của người đã giết bao nhiêu người, người luôn biết hết sao?"

Tần Viễn lắc đầu nói: "Xú tiểu tử, người đừng có ăn nói lung tung. Đao này không phải của ta. Ta không thể có đao như vậy."

Tiểu Ngưu hỏi: "Đao này không phải là của người, vậy thì có thể là của ai? Chẳng lẽ là của ta?"

Tần Viễn trả lời: "Cũng không sợ nói cho người hay, đao này là của sư đệ ta Mạnh Tử Hùng. Người bây giờ đã minh bạch chưa."

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "A, ta đã minh bạch, Nguyên lai Tần Viễn người là người âm hiểm ti bỉ, là một tên gia hỏa không biết liêm sỉ là gì. Người lại là đệ tử của danh môn chánh phái, thực sự đã bôi nhọ thanh danh Lao Sơn phái của người"

Tần Viễn tức giận quát lớn: "Ngươi Tiểu Ngưu, vô duyên vô cớ, sao người lại mắng người?" Vừa nói vừa cầm đao chỉ vào Tiểu Ngưu.

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, nói: "Người có giết ta, ta cũng không phục."

Tần Viễn hừ nói: "Người căn bản không phải là đối thủ của ta, người còn có gì mà không phục. Người cầm lại đao của người, chúng ta tiếp tục tỉ thí, chỉ còn hai chiêu nữa thôi. Nội trong hai chiêu, không thể hạ được người, Tần Viễn ta chỉ là vô dụng."

Tiểu Ngưu rất nghiêm túc nói: "Cuộc tỉ thí này không công bằng. Có cần thiết phải độ sức nữa không? Ta thấy hay là thôi đi."

Tần Viễn khó hiểu hỏi: "Ta đã nhượng bộ rất là nhiều, người còn nói như vậy là thế nào? Có điểm gì không công bằng?"

Tiểu Ngưu trả lời: "Tự nhiên là không công bằng. Người nghĩ xem, đao của ta rất là trong sạch, đao của người lại tẩm độc được. Nếu võ công ta không cao cường, chỉ sợ bị người cắt đi một tí da, ta tất phải chết. Hắc hắc, may là không có việc gì, bằng không có thành quả ta cũng không bỏ qua cho người."

Tần Viễn thân hình chấn động nói: "Người nói cái gì? Người nói độc được đã được tẩm lên đao của ta? Ta không tin. Làm thế nào biết được? Đao này là do chính tay sư đệ đưa cho ta. Ta không hề động tay động chân."

Tiểu Ngưu khoanh tay đứng bên cạnh Tần Viễn nói: "Tần Viễn à, nếu đây là đao của người, ta tin rằng sẽ không có độc, nhưng là của sư đệ người đưa cho người thì nhất định là có độc. Nếu như không có độc, vì sao đao lại có mùi khó ngửi như vậy? Người không phải là kẻ ngốc, người nói xem chuyện này là thế nào."

Tần Viễn lại ngửi thanh đao, nói: "Không sai, đúng là có mùi rất khó ngửi. Có lẽ là do đao này đã giết quá nhiều người xấu, nên mới có mùi như vậy."

Tiểu Ngưu cả giận nói: "Tần Viễn, người không cần nói hàm hồ như vậy. Không lẽ người là kẻ ngốc à? Chẳng lẽ người không nhận ra sự khác nhau giữa mùi máu với mùi thuốc sao? Ở Nhà Tiểu Ngưu ta có mở hiệu

thuốc, có phải độc được hay không ta chỉ cần ngửi qua là biết. Nếu như người nói không tin, người thử dùng đầu lưỡi liếm qua xem."

Tần Viễn vẫn cố chấp nói: "Sự đệ ta không phải là loại người như vậy. Hắn làm thế nào hạ độc trên đao? Ta phải giết lời người nói, ta còn phải dụng độc sao?"

Tiểu Ngưu cười lạnh vài tiếng, nói: "Nói thế nào cũng vô dụng thôi. Người cho rằng trên đao này không có độc, người hãy dùng đầu lưỡi liếm vài cái, nếu như người không có việc gì, chúng ta lại tiếp tục luận võ."

Tần Viễn không tin, nói: "Được rồi, để ta chứng minh cho người thấy rằng trên đao này tuyệt đối không có độc." Nói xong Tần Viễn liếm lưỡi liếm qua, sau đó cười nói: "Ngụy Tiểu Ngưu, ta nói là không có chuyện gì mà, người lại không tin. Giờ thì người tin chưa? Người không cần kéo dài thời gian nữa, hôm nay người nhất định chết chắc." Chỉ sau vài lời, đầu lưỡi đột nhiên phát ngứa, càng lúc càng dữ dội.

Tần Viễn kinh hãi, tay run rẩy, đánh rơi thanh đao, kêu lên: "Có độc, có độc. Có..." Nói chưa dứt, Tần Viễn đã hét lên một tiếng, ngã lăn ra đất.

Tiểu Ngưu liếc mắt nhìn sự tình như vậy, trong lòng cũng ớn lạnh. Hắn sau khi ngửi thấy mùi khó ngửi, đã nghĩ trên đao có độc, nhưng lại không nghĩ chất độc lợi hại như vậy. Hắn nhìn thấy Tần Viễn ngã xuống, cơ thể vẫn còn co giật. Hắn cũng không đoái hoài đến Tần Viễn nữa, nói: "Lão huynh người ra đi thanh thản, Tiểu Ngưu ta không thể phụng bồi." Nói xong, nhặt thanh đao từ dưới đất, định lên ngựa chạy trốn. Hắn sợ Mạnh Tử Hùng đích thân đuổi theo. Tên Mạnh Tử Hùng này thật là đáng sợ, chính bản thân hắn không ra tay, hết lần này đến lần khác đều mượn đao giết người.

Tiểu Ngưu vừa định lên ngựa, xa xa phía sau truyền lại thanh âm: "Ngụy Tiểu Ngưu, mạng của người thật là lớn. Như vậy mà vẫn không chết."

Thanh âm này tuy xa, nhưng rất là rõ ràng, chính là thanh âm của Mạnh Tử Hùng. Trong thanh âm chứa đựng sát khí trùng trùng.

Tiểu tử này đích thân đến. Hắn nhất định tới giết ta. Người như Tần Viễn còn có thể coi là hảo hán, đối với Tần Viễn giảng lý thì còn có thể được. Còn với Mạnh Tử Hùng chỉ sợ không dễ dàng. Hiện tại, không có Nguyệt Ảnh bên cạnh, cũng không có sư nương tương trợ. Tiểu Ngưu ta xem ra thật không thể sống đến bình minh.

Trong chớp mắt, Mạnh Tử Hùng đã tới gần. Hắn cười vài tiếng, nói: "Nguy Tiểu Ngưu, ta đã đánh giá người quá thấp, Ta tưởng rằng Tần Viễn có thể dễ dàng hạ sát được người. Không ngờ rằng hắn lại như vậy. Ta thật sự tiếc cho hắn."

Tiểu Ngưu nói: "Mạnh Tử Hùng, người trước tiên lo cứu Tần Viễn đi. Hắn chỉ sợ không nhanh lên thì không xong."

Mạnh Tử Hùng nghe xong, cuối xuống thắt lưng, mở miệng Tần Viễn cho vào một viên dược hoàn, sau đó đứng lên đối diện với Tiểu Ngưu cười nói: "Lần này đến phiên người theo ta. Người có thể qua được cửa ải Tần Viễn, là bởi vì Tần Viễn quá ngu ngốc, ta sẽ không giống như hắn đâu."

Mạnh Tử Hùng vừa nói chuyện, một tay đột nhiên chỉ về phía Tiểu Ngưu, một đạo hỏa miêu hung mãnh bắn ra. Tiểu Ngưu sớm đã có chuẩn bị, lập tức nhảy lên cao tránh qua. Một tay còn lại của Mạnh Tử Hùng xuất ra, lại một đạo hỏa miêu nhắm vào cổ Tiểu Ngưu bắn tới. Tiểu Ngưu ngửa về sau, lăn trên mặt đất vài vòng sau đó đứng lên.

Tiểu Ngưu thở hổn hển nói: "Mạnh Tử Hùng, người thật là bức hiếp người, còn gì là hảo hán."

Mạnh Tử Hùng nhìn Tiểu Ngưu khổ sở như vậy, đặc ý cười nói: "Tên hỗn đản này, khi vũ Nguyệt Lâm sư muội ta, đối với Nguyệt Ảnh của ta lại không có hảo ý. Ta hôm nay sẽ đốt cái đầu heo của người đâu, nếu để cho

người chết một cách dễ dàng, thật là tiện nghi cho người quá." Ngoài miệng nói, trên tay cũng không chút để yên, tay trái một đạo hỏa miêu, tay phải cũng có một đạo hỏa miêu, khiến Tiểu Ngưu chân tay luống cuống, trong chớp mắt, trên người đã có khá nhiều chỗ bị cháy xém, đầu tóc bị đốt trụi, mặt bị cháy đen thui, nhìn chẳng còn ra Tiểu Ngưu nữa.

Tiểu Ngưu trong lòng khẩn trương, cứ như thế này, Tiểu Ngưu ta xem như chờ mà nạp mạng. Hắn cố nén giận, vung đao trong tay hướng Mạnh Tử Hùng phóng tới.

Mạnh Tử Hùng cười hắc hắc, sau khi né thanh đao, lại tiếp tục đốt "Cái đầu heo". Hắn định thiêu Tiểu Ngưu thành tro thì mới hài lòng. Tên hỗn đản này, ở đâu cũng phá hỏng mối quan hệ của mình với Nguyệt Ảnh. Nếu không hành hạ hắn đến chết, Mạnh Tử Hùng cũng không hết giận. Hắn với Tần Viễn không giống nhau, Tần Viễn người này phạm việc gì cũng quang minh lỗi lạc, hắn thì khác. Hắn chỉ cần đạt tới mục đích, có thể bất chấp thủ đoạn.

Tiểu Ngưu thấy không trụ được nữa, hét lớn: "Mạnh Tử Hùng, người không thể giết ta, nếu người giết ta, người vĩnh viễn không bao giờ tìm được ma đao."

Tay của Mạnh Tử Hùng chậm lại, lớn tiếng hỏi: "Người biết ma đao ở đâu sao? Nó ở đâu?"

Tiểu Ngưu tịnh không trả lời, nhân cơ hội này gằn giọng, nói: "Người nói muốn biết, người trước hết phải để ta nghỉ hơi một chút."

Mạnh tử Hùng bước tới vài bước, nói: "Ngụy Tiểu Ngưu, người nói ra nơi giấu ma đao, ta có thể xem xét tha cho người một con đường sống." Bản thân hắn không có hứng thú với ma đao lắm, hắn chỉ có hứng thú đối với Nguyệt Ảnh, nhưng Nguyệt Ảnh mỹ nữ này đối với ma đao lại thập phần

hứng thú. Để làm đẹp lòng mỹ nhân, Mạnh Tử Hùng cho rằng sau khi moi được bí mật ra, lại giết chết hẳn thì càng có ý nghĩa.

Mạnh Tử Hùng nhìn chăm chăm vào Tiểu Ngưu, nói: "Người mau nói ra cho ta, bằng không, ta sẽ cho người chết ngay lập tức."

Tiểu Ngưu cười hắc hắc nói: "Mạnh Tử Hùng à, người hãy để ta nghỉ lại, người dùng lửa đốt vào đầu làm ta cảm thấy chóng mặt quá, không thể nào nghĩ ra được ma đao đang ở đâu." Nói xong, Tiểu Ngưu nằm thẳng cẳng trên mặt đất, phảng phất giống như phải đi ngủ.

Mạnh Tử Hùng đại nộ, muốn một chương đánh chết Tiểu Ngưu. Ngay lúc đó ở bên kia Tần Viễn Đột nhiên ngồi dậy.

Tần Viễn ngồi dậy thấy sư đệ, liền lớn tiếng gọi: "Sư đệ, sư đệ à, sao người có thể hại ta? Người hại ta thế này mà không thấy xấu hổ à." Nói chuyện Tần Viễn đã từ trên mặt đất ngồi bật dậy.

Mạnh Tử Hùng xoay người nói: "Sư huynh à, người trước tiên nghỉ ngơi một chút cho tốt, không cần loạn động. Chờ ta giải quyết xong tên tiểu tử này, chúng ta lại từ từ nói chuyện tiếp."

Tần Viễn không nghe, tiến lên kéo Mạnh Tử Hùng sang một bên, nói: "Sư đệ à, việc này nếu không minh bạch, Tần Viễn ta sẽ không để yên."

Mạnh Tử Hùng gạt tay của Tần Viễn ra, mang theo vài phần tức giận nói: "Sư huynh à, huynh có gì không để yên? Sao huynh là người quá thẳng thắn như vậy? Huynh có biết vì cái gì mà huynh không đến được với Nguyệt Lâm không? Là bởi vì huynh lúc nào cũng giảng giải nguyên tắc."

Tần Viễn nghe xong rất bất mãn, hừ giọng nói: "Sư đệ, người đừng có cười ta. Người thì hơn ta sao? Chẳng lẽ người đã thu phục được Nguyệt Ảnh sư muội rồi sao?"

Một câu hỏi của Tần Viễn làm hắc á khẩu không trả lời được. Hắc cố nén tức giận nói: "Sư huynh à, có chuyện gì thì chốc nữa chúng ta nói, chờ ta giải quyết xong tên tiểu tử này đã." Nói xong vừa quay đầu lại nhìn Tiểu Ngưu, hắc, phía trước trống không, sớm đã không thấy bóng dáng Tiểu Ngưu.

Việc này làm cho Mạnh Tử Hùng kinh hoàng, vội vàng bước tới phía trước để tìm kiếm. Hắc trốn ở đâu đây? Không cần nói, tiểu tử kia thừa dịp khi mình phân tâm mà chạy mất. Mạnh Tử Hùng rất tức giận, dậm chân vài cái, lại nhìn vào hai bên phần đông là những con hẻm mà chán nản. Hắc nghĩ, tên Tiểu Ngưu gia hỏa này nhất định là trốn vào con hẻm nào đó. Biết là con hẻm nào đây, tự mình cũng không có biện pháp. Vì lúc này là buổi tối, không phải là ban ngày. Ta rốt cuộc sẽ phải cầm đuốc đi tìm từng ngõ ngách một sao? Vậy thì quá ngu ngốc. Ta có tam muội chân hỏa, chẳng lẽ phải đốt tất cả phòng ốc nơi đây thành đèn sao? Mạnh Tử Hùng hắc tuy độc ác, nhưng cũng không có tàn nhẫn đến mức đó, nhưng bảo hắc thả cho tiểu tử kia chạy thoát như vậy, thực sự có chút không cam tâm.

Mạnh Tử Hùng vẫy Tần Viễn lại, nói: "Sư huynh, đều tại huynh, nếu không phải huynh khiến ta phân tâm, ta đã giết hắc rồi." Tần Viễn lại không phục, nói: "Sư đệ à, người thắng hắc như thế là không thương võ. Hắc không có pháp thuật, người có thiêu chết hắc, hắc cũng không nhận thua đâu."

Đến lúc này rồi mà Tần Viễn còn nói như thế, Mạnh Tử Hùng giận không muôn nói thêm, chỉ khách sáo nói: "Hiện tại hắc đã trốn mất rồi, chúng ta phải bắt hắc lại. Nhanh lên, chúng ta phải lục soát từng cái hẻm một." Nói xong cùng Tần Viễn chia nhau ra tiến vào hai ngõ hẻm hai bên.

Lại nói về Tiểu Ngưu, quả thật như Mạnh Tử Hùng nói, thừa lúc hai người nói chuyện, ở trên mặt đất chạy mất, thi triển khinh công thân pháp, như một con khỉ nhanh chóng chạy trốn vào vùng phụ cận của một con hẻm, sau đó liền chạy đến cuối đường, chuyển qua một con hẻm khác, ngồi

xuống dựa vào tường của con hẻm đó nghỉ hơi, trong lòng thầm chửi, con bà nó, ta suýt tí nữa thì bị người ta thiêu chết. Con bà người Mạnh Tử Hùng, ỷ mạnh hiếp yếu, không ra gì. Rồi một ngày, Tiểu Ngưu ta nhất định phải báo thù. Ta vốn đã có thể buông tha Nguyệt Ánh, với hành vi của người ngày hôm nay, ta dù có hủy luôn Nguyệt Ánh cũng, cũng không để tiểu tử người có được. Con bà người Mạnh Tử Hùng, rồi sẽ biết

Đang lúc luôn miệng ca thán, Tiểu Ngưu thầm nghĩ, tiểu tử kia cũng không phải đồ ngốc, hẳn phát hiện không thấy ta nữa, đảm bảo sẽ lục soát khắp nơi. Ta vẫn chưa an toàn, phải thay đổi một chỗ khác, chộc cho tiểu tử kia mù mẫm mới được.

Đúng lúc đang muốn đi hẳn chợt nghe thấy đầu ngõ vang lên một tiếng ngựa hí. Tiểu Ngưu nhảy dựng lên, thầm nghĩ, chẳng lẽ bọn chúng đã phát hiện ra ta rồi sao? Hẳn muốn tránh, lại không tìm được nơi thích hợp, trong nháy mắt người ngựa đã đến bên cạnh.

Người đó vội vàng dừng lại, nói với Tiểu Ngưu: "Mau lên ngựa, thiếp cứu chàng ra ngoài." Vừa nghe thấy lời này, trong lòng hẳn cảm thấy rất ấm áp. Đó thật sự là tặng than trong tuyết (*). Người này chẳng phải ai khác, chính là người vẫn yêu thương mình sâu nặng nhất - Nguyệt Lâm.

Trong lúc kích động, Tiểu Ngưu đến cả ngựa cũng không leo lên được. Nguyệt Lâm kéo lấy cánh tay hẳn, Tiểu Ngưu liền dễ dàng nhảy lên ngựa, ngồi phía sau Nguyệt Lâm. Tiểu Ngưu vươn tay ôm lấy vòng eo thon thả của nàng, cảm giác mình đã trở lại dải đất an toàn.

Nguyệt Lâm nói ngồi vững rồi kéo cương ngựa một cái, chạy về phía đầu ngõ vừa rồi, sau đó phi thẳng về hướng cửa thành. Tiểu Ngưu nhắc nhở: "Chúng ta hồ đồ rồi, buổi tối cửa thành làm sao có thể mở cơ chứ? Nếu không được chỉ đành quanh quẩn trong thành thôi."

Nguyệt Lâm an ủi: "Chàng chẳng lẽ đã quên thiếp có thể bay rồi sao."

Tiểu Ngưu ồ lên một tiếng, mừng rỡ nói: "Đúng thật, ta cũng sắp bị tên tiểu tử Mạnh Tử Hùng kia bức cho phát điên rồi."

Nguyệt Lâm rút ra một dải lụa hồng, khi sắp đến cửa thành, liền từ trên lưng ngựa vung một cái, hai người một ngựa liền bay lên không trung tựa như một áng mây phóng qua cửa thành. Tiểu Ngưu khen ngợi: "Khi nào ta mới có thể học được bản lĩnh như vậy nhỉ? Đúng rồi, sao nàng lại tới đây?"

Nguyệt Lâm trả lời: "Sau khi chàng đi, thiếp ngủ không yên. Khi thiếp ở ngoài cửa đang phát sầu, lại thấy sư huynh Mạnh Tử Hùng của lén lén lút lút ra khỏi cửa. Thiếp nghi ngờ hẳn muốn hại chàng liền đi theo sau hẳn ra ngoài. Lúc thiếp đến nơi này thấy hẳn đang dùng lửa đốt người. Thiếp đang muốn ngăn cản thì đã thấy chàng chui vào ngách kia. Thiếp thấy một con ngựa nhàn nhã liền cười nó đi tìm chàng. Thiếp muốn tiến chàng một đoạn đường.

Tiểu Ngưu nghe xong cảm động nói: "Nguyệt Lâm, nàng đối với ta thật tốt. Nàng nói xem, tại sao lại có thể tìm thấy nàng vậy?"

Nguyệt Lâm đáp: "Thiếp nghĩ, nếu thiếp không nói chàng vĩnh viễn không đoán ra được. Ngựa tốt của Lư Sơn đều có khứu giác rất nhạy bén. Trong một phạm vi nhất định có thể dùng như chó vậy. Nó chỉ vừa ngửi là có thể tìm ra chàng ở nơi này."

Tiểu Ngưu nghe xong cảm thấy mới mẻ liền hỏi: "Vậy các sư huynh của nàng tại sao không biết chiêu này nhỉ?"

Nguyệt Lâm trả lời: "Ai bảo không biết? Bọn họ cũng biết, thiếp dám chắc bọn họ là vì nhất thời vội vã mà quên mất việc mấu chốt này."

Tiểu Ngưu vỗ đầu, nói: "Còn may, còn may, may mà nàng nghĩ ra trước, nếu không, hôm nay Tiểu Ngưu ta thật sự chết chắc rồi."

Trong lúc nói chuyện, hai người trên không trung đã bay ra ngoài mấy chục dặm. Tiểu Ngưu chỉ thấy khoảng cách giữa mình cùng trăng sao được kéo lại gần. Hắn nhìn lên bầu trời đêm, cảm giác lại một hồi tìm sự sống trong cái chết vừa rồi. Mạnh Tử Hùng kia tuyệt đối chẳng phải là kẻ nhân từ nường tay cho người khác.

Lát sau, Nguyệt Lâm hạ xuống dưới đất, nói: "Tiểu Ngưu, thiếp không thể tiễn chàng đi quá xa. Thiếp chỉ có thể đưa đến nơi này. Pháp lực thiếp có hạn, cứ bay tiếp cũng không thể bay xa hơn bao nhiêu. Chàng lên đường bình an."

Tiểu Ngưu nắm lấy tay nàng, nói: "Nguyệt Lâm, không bằng nàng đừng trở về nữa. Hãy đi cùng ta đi, ta không muốn li khai nàng."

Dưới ánh trăng, Nguyệt Lâm ngăm nhìn bộ mặt đen thui của Tiểu Ngưu, trong lòng cũng không dễ chịu, nói: "Tiểu Ngưu, thiếp cũng không rời xa chàng. Nhưng thiếp cũng không thể phản bội sư môn được. Chuyện của chúng ta chỉ đành trông chờ duyên phận."

Tiểu Ngưu cũng chẳng để ý tới y phục mình bị đốt cháy nhiều chỗ, liền ôm chặt lấy Nguyệt Lâm cả nửa ngày cũng không buông ra, nói: "Nguyệt Lâm, chẳng lẽ chúng ta thật sự không có duyên phận sao? Ta không tin, ta nhất định phải cưới nàng làm lão bà."

Nguyệt Lâm nghe xong trong lòng thư thái, nói: "Tiểu Ngưu, thiếp tin lời chàng. Sau khi thiếp trở về mỗi ngày đều trông chờ chàng đến cưới thiếp."

Tiểu Ngưu luôn miệng đáp ứng, lại bắt đầu hôn lên khuôn mặt Nguyệt Lâm, nàng hừ hừ hai tiếng, nói: "Lúc này chàng còn có hứng thú à?"

Tiểu Ngưu vừa hôn vừa trả lời: "Tiểu Ngưu ta vĩnh viễn có hứng thú đối với nàng. Mỗi khi ta nhìn thấy nàng, hạ biên đều không nhin nổi mà cứng lên."

Nguyệt Lâm nghe thấy thật muốn cười phá lên, nhưng nàng không thể cười được. Nàng nghĩ đến sau này không biết khi nào mới gặp lại, trong lòng rất khổ sở. Thấy Tiểu Ngưu vừa hôn hít vừa vuốt ve nàng cũng không có một chút phản kháng nào.

Tiểu Ngưu hôn lấy đôi môi đỏ mọng của Nguyệt Lâm, tham lam liếm mút, khê cắn, trong chốc lát đã đem đầu lưỡi tiến vào trong miệng nàng. Nguyệt Lâm cũng phối hợp, dùng chiếc lưỡi thơm tho nghênh đón. Bàn tay Tiểu Ngưu cũng bắt đầu phóng túng, tận tình vuốt ve trên ngọc đồn cùng nhũ phong của nàng, xoa bóp khiến cho Nguyệt Lâm thoải mái vô cùng, bàn tay khao khát của Tiểu Ngưu cứ tiếp tục như vậy hạ xuống.

Không lâu sau, hạ thể Nguyệt Lâm đã ướt sũng, Tiểu Ngưu thở hổn hển nói: "Đi, chúng ta tới rừng cây kia đi." Bọn họ giờ phút này đang trên đường cái quan, bên cạnh chính lại có một cây đại thụ, rễ cục đã bao nhiêu tuổi rồi, mặc dù nhìn kỹ cũng không lớn lắm, nhưng dù sao cũng không thấy được hai bên.

Nguyệt Lâm ừ một tiếng, Tiểu Ngưu liền nắm tay nàng kéo vào trong rừng. Trong rừng tối om om, ánh trăng thấu xuống không được nhiều lắm. Tiểu Ngưu đè tay Nguyệt Lâm lên thân đại thụ, cong hông lên. Hắn đem khố tử của nàng cởi đến mắt cá chân, ôm lấy cái hông trắng của Nguyệt Lâm, mở miệng rộng ra sức mà nhắm nháp một trận, liếm láp đến ngay cả Nguyệt Lâm kêu hừ hừ, dâm thủy thấm ra lũ lượt. Dục vọng của nàng rất nhanh tăng lên.

Nguyệt Lâm lắc lư nhẹ đồn nhục trắng nõn, hừ nhẹ nói: "Hào lang quân của thiếp, huyết động của Nguyệt Lâm dào dạt rồi, chàng nhanh một chút tiến vào đi. Hãy hung hăng xâm phạm Nguyệt Lâm, Nguyệt Lâm muốn đại bổng tử của chàng."

Tiểu Ngưu nghe thấy sáng khoái, lôi đại bổng tử ra, đặt ngay cửa đồn câu, nhấp chậm rãi vài lần, nương theo sự hỗ trợ của dâm thủy, mạnh mẽ

tiến vào, chỉ nghe tư một tiếng, đã cắm vào phân nửa.

Nguyệt Lâm ác một tiếng, nói: "Tiểu Ngưu nha, chậm một chút, hơi đau đó."

Tiểu Ngưu an ủi nói: "Nàng rồi sẽ quen thôi". Vừa nói, nhục bồng tử vừa chậm rãi tiến vào, khai mở đoá hoa kia. Tiểu huyết bao bọc lấy bồng tử vừa chặt vừa ấm áp, làm cho Tiểu Ngưu thống khoái muốn hét lên.

Hắn vuốt ve đồn nhục trắng nõn của Nguyệt Lâm, huy động nhục bồng tử, chuyển động có tiết tấu cắm vào tiểu huyết. Động tác của Nguyệt Lâm cũng không phải là thiếu kinh nghiệm, cũng có thể phối hợp một chút, nhô đồn nhục lên cao hướng về phía sau, trong miệng kêu lên y y nha nha. Ở nơi đêm khuya thanh vắng này, ven đường trong rừng không một bóng người, hai người tận hưởng cuồng hoan, không một chút băn khoăn.

"Hảo kiên đắc, hảo bồng tử. Tiểu Ngưu, chàng khiến thiếp thống khoái quá." Nguyệt Lâm vẻ mặt say sưa biểu hiện sự khoái hoạt của mình.

Tiểu Ngưu cũng nói: "Nguyệt Lâm, tiểu huyết của nàng thật tốt, ép sát vào ta, muốn xạ vào rồi. Ân, nước trong chỗ đó của nàng cũng không ít, nàng nghe xem, có thanh âm này." Vừa nói chuyện, cố ý xung kích mạnh mẽ qua đồn nhục Nguyệt Lâm. Nguyệt Lâm liền nghe thấy tiếng phác tư phác tư. Đó là thanh âm bồng tử liên tục xung kích tiểu động huyết. Thanh âm kia mặc dù nhỏ, nhưng làm cho người ta rất kích thích. Nguyệt Lâm thích thanh âm này, nàng cảm thấy mình như mình đang trở nên dâm đẳng.

Tiểu Ngưu xuất nhập càng lúc càng nhanh, dốc sức biểu hiện hùng phong ngạo nhân của một nam nhân. Nhục bồng tử tựa hồ so với bình thường còn cường ngạnh hơn, dài hơn, có lực chiến đấu hơn.

Nguyệt Lâm được đưa đến cực khoái, rên rỉ không ngừng. Nàng một mặt lắc lư nhục đồn, một mặt khích lệ uy lực của Tiểu Ngưu, làm cho Tiểu

Ngươi rất cao hứng. Nàng còn tự mình chủ động giải khai y phục, lộ xuất nhũ phong, để cho Tiểu Ngươi chạm vào.

Tiểu Ngươi nắm lấy đầu nãi tử, đại bổng tử càng thêm hưng hân, giống như muốn đâm xuyên qua Nguyệt Lâm. Một hơi làm hơn ngàn cái, làm cho Nguyệt Lâm đạt tới cao trào.

Chỉ trong chốc lát, Tiểu Ngươi rút tên gia hỏa ra, nói với Nguyệt Lâm: "Nguyệt Lâm, liếm vài cái cho ta đi, để ta được thưởng thức tư vị từ cái miệng nhỏ nhắn của nàng."

Lúc này Nguyệt Lâm đang cực kỳ hưng phấn, không chút do dự quay đầu, cúi xuống liếm lên bổng tử của Tiểu Ngươi. Đầu lưỡi thon thon tinh tế càn quét, Tiểu Ngươi cảm thấy linh hồn mình cũng phiêu du theo.

Tiểu Ngươi hân hoan nói: "Công phu của nàng càng lúc càng lợi hại nha, ta thích lắm." Nói xong đôi tay vuốt mái tóc của nàng, nương theo ánh trăng ngấm mỹ nhân đang phục thị phía dưới mình.

Nguyệt Lâm từ từ ngậm phân nửa cây trường thương trong miệng, đồng thời dùng đầu lưỡi đùa nghịch phần đầu côn khiến Tiểu Ngươi nhanh chóng đạt được khoái cảm. Nàng hoàn toàn chú tâm thực hiện, dùng lưỡi liếm từ gốc ngược lên. Tiểu Ngươi toàn thân sáng khoái rướn người về phía trước.

Dưới tình huống đó Tiểu Ngươi hết chịu nổi, để Nguyệt Lâm về lại tư thế cũ rồi tự mình gấp rút nắm lấy trường thương đâm vào. Một hơi liên tục đẩy hàng trăm lần, rồi sau đó phát xuất toàn bộ tinh hoa vào trong người nàng. Trong nháy mắt cả hai đều đạt được khoái cảm cực độ, thân thể như bay bổng trên chín tầng mây.

Tiểu Ngươi ôm lấy eo của Nguyệt Lâm, hạ thể vẫn ở dưới cặp mông của Nguyệt Lâm, bất động hồi lâu. Hân cảm nhận hoa tâm nàng chuyển động, từng chút từng chút bóp lấy quy đầu, cực kỳ sáng khoái, cực kỳ hứng thú

Hắn nhìn lại tình cảnh của mình trước mắt, hắc, thật không biết bao giờ có thể tiếp tục âu yếm nữ nhân này đây.

Sau khi thân mật, chỉnh lại y phục, Tiểu Ngưu nói: "Đêm nay nàng cùng ta qua đêm tại chốn hoang sơn này được không?"

Nguyệt Lâm thở dốc nói: "Ta nghe lời chàng, đêm nay sẽ cùng qua đêm với chàng, sau này không biết có còn cơ hội được ở cùng nhau không."

Tiểu Ngưu ôm nàng vào ngực, an ủi nói: "Nàng không nên bi quan, khí vận của chúng ta không tệ. Ta sau khi về nhà ổn định cuộc sống, ta sẽ đi Lao Sơn tìm nàng. Ta muốn gặp chương môn nhân của nàng cầu thân, xin người gả nàng cho ta.

Nguyệt Lâm cười nhẹ: "Tiểu Ngưu thiếp rất thích nghe chàng nói những điều này, thiếp cũng sẽ nỗ lực, cả đời này thiếp chỉ tốt với chàng mà thôi"

Tiểu Ngưu mỉm cười nói: "Được rồi, chúng ta sau này sẽ thành phu thê, kiếp sau cũng vẫn là phu thê". Hai người đi vào trong rừng, tiến đến một gốc cây đại thụ.

Nguyệt Lâm hỏi: "Chẳng lẽ chúng ta qua đêm dưới gốc đại thụ này?"

Tiểu Ngưu quan sát xung quanh một hồi, quay đầu nói: Không bằng chúng ta trèo lên cây đi, cây này vừa cao, cành cây nhất định rất lớn, có thể thay giường được".

Nguyệt Lâm ân một tiếng: "Chủ ý này cũng hay, hồi nào tới giờ thiếp còn chưa có ngủ trên cây". Nói rồi tự mình nhảy lên cây tra xét qua. Rất nhanh, Nguyệt Lâm đã nhảy xuống nói: "Tiểu Ngưu, trên đó có chỗ có thể nằm nghỉ ngơi".

Tiểu Ngưu nghe xong rất cao hứng, kéo tay Nguyệt Lâm tung mình dựa theo cành cây lên cao. Họ dừng lại một nơi khá thoải mái, nghỉ lại trên này

thật không có chút nào khó chịu, bởi vì các cành cây dưới chân không chỉ có một mà nhiều cành đan với nhau, lá cây rậm rạp. Rất thuận tiện cho hai người nghỉ ngơi.

Hai người tựa vào thân cây nói chuyện rất vui vẻ, Nguyệt Lâm hỏi về những tao ngộ của Tiểu Ngưu kể từ khi rời nhà. Tiểu Ngưu không chút dấu giếm kể lại toàn bộ những gì mình trải qua. Nguyệt Lâm vừa nghe mà luôn miệng kêu lên. Việc bị Tần Viễn chặn đường quả là ngoài ý muốn, hơn nữa là Tần Viễn còn có một thanh kiếm tâm độc tùy thân, được sư huynh Mạnh Tử Hùng ban cho. Nguyệt Lâm trước kia vẫn tưởng lầm Mạnh Tử Hùng là một hảo hán, không tưởng được hắn có hành động hèn hạ, ác độc như vậy. Một sư huynh bề ngoài rất anh tuấn lại có tâm địa đen tối như vậy. Tự trách bản thân mình trước đây còn thăm mếu mộ hắn. May mà còn chưa có gì, nếu không thật là mình thảm hại a.

Tiểu Ngưu cảm khái nói: "Trước đây Tần Viễn này quả thật đáng ghét, nay so ra với Mạnh Tử Hùng còn khá hơn nhiều. Tần Viễn tuy bản thân có nhiều điểm xấu xa nhưng hành động còn nói tới lý lẽ, còn chút lương tâm. Còn Mạnh Tử Hùng quả thực là một kẻ bại hoại, thật tiếc cho vẻ bề ngoài của hắn"

Nguyệt Lâm đáp lại: "Thiếp thật không ngờ hắn lại là người như vậy. Thì ra đến bây giờ thiếp mới nhìn ra được chân diện mục của hắn."

Tiểu Ngưu nhắc thêm: "Sau này nàng nhất định cũng phải lưu ý tên Mạnh Tử Hùng đấy. Hắn quả thật là một kẻ đáng sợ. Tốt nhất là đừng dính vào việc của hắn. Ta thật là lo lắng cho nàng."

Nguyệt Lâm lên tiếng an ủi: "Chàng không cần lo lắng cho thiếp, thiếp sẽ không sao đâu. Thiếp là sư muội của hắn, chắc hắn sẽ không làm hại thiếp đâu."

Tiểu Ngưu hừ lạnh một cái, rồi nói: "Nói vậy không được, tên này rất hung hãn, chỉ sợ hắn lại còn tiếp tục giết thêm người. Tối nay nếu không có nàng đến cứu ta, thì e rằng Tiểu Ngưu ta sẽ không còn thấy ánh sáng của ngày mai nữa rồi."

Nguyệt Lâm nói: "Không cần sợ! Vận khí của chàng rất tốt, lúc nào cũng có người giúp đỡ cả. À, phải rồi, sau này chàng tính sao đây?"

Tiểu Ngưu lắc đầu, nói: "Ta còn chưa nghĩ đến. Ta vốn muốn ra ngoài để cho tinh thần được khuây khỏa, luôn tiện đi tìm cao nhân để học hỏi bản lãnh mà làm nên sự nghiệp. Giờ xem ra đã bị vỡ mộng rồi. Hết cách thôi, ta chỉ đành trở về nhà tiếp tục bán thuốc. Cùng lắm thì sau này học theo phụ thân, làm một tên tiểu thương, cứ thế sống cho tới già."

Nguyệt Lâm cười nói: "Lối sinh hoạt đó thật là làm uổng phí tài năng của chàng mà. Ta nghĩ là chàng sẽ không thích như thế đâu. Trong mắt thiếp, chàng đúng là một nam tử hán chân chính, chàng nhất định sẽ thành tài. So với những nam nhân khác, chàng còn mạnh mẽ hơn rất nhiều."

Tiểu Ngưu cười hắc hắc mấy tiếng, hôn Nguyệt Lâm một cái, rồi nói: "Đa tạ lời tốt đẹp của nàng. Ta sẽ tận lực xem sao."

Nguyệt Lâm suy nghĩ một chốc rồi nói: "Thiếp sẽ tìm phương pháp khiến cho người học được một thân bản lãnh. Chứ nếu cứ để cho chàng sống như một bá tánh tầm thường thì thật là đáng tiếc."

Tiểu Ngưu nói: "Ta nghĩ không bằng báii nàng làm sư. Ta sẽ học hỏi bản lãnh từ nàng, sau này nhất định sẽ thành tài."

Nguyệt Lâm phản đối: "Không được, bản lãnh của thiếp rất kém, không thể chỉ giáo cho chàng được. Nếu phải học thì chàng nên học từ sư phụ hoặc sư nương thì mới có kết quả tốt."

Tiểu Ngưu cười khố: "Sư nương của nàng nhất định sẽ không thích ta, dù ta có quỳ xuống năn nỉ bà ta thì cũng vô dụng thôi." Nhớ đến dáng vẻ phong quang mỹ diệu của sư nương, trong lòng hắn bất giác nảy ra sự hoài niệm. Hắn quả có chút không tin, sau này bà ta sẽ chán ghét hắn hoài.

Nguyệt Lâm đột nhiên nhớ tới một vấn đề, liền hỏi: "Tiểu Ngưu này, chàng nói xem lúc hai chúng ta đang âu yếm ở trong phòng, tại sao sư nương lại đột nhiên xông vào như thế? Theo như tình huống lúc đó, dường như là người đã biết trước chúng ta sẽ làm gì ở trong phòng rồi thì phải."

(*) Ám chỉ việc được trợ giúp đúng lúc cần thiết

Tiểu Ngưu cười đáp: "Chuyện đó còn phải hỏi sao? Đương nhiên là có kẻ báo tin."

Nguyệt Lâm a một tiếng: "Thiếp còn tưởng là sư nương ngẫu nhiên đến tìm chàng. Nếu có kẻ báo tin thì kẻ đó là ai?"

Tiểu Ngưu chua xót, nghĩ thầm người đó có thể là Nguyệt Ảnh. Nhưng hắn lại cố nghĩ không phải như thế, liền thuận miệng đáp: "Có lẽ do Mạnh Tử Hùng làm."

Nguyệt Lâm gật đầu: "Thiếp cũng đoán chỉ có y mới làm như vậy. Chúng ta còn chưa làm gì đắc tội với y mà." Nhắc đến y, Nguyệt Lâm giật mình hiểu ra liền nói tiếp: "Thiếp hiểu rồi, nhất định do bình thường chàng ngắm nhìn Nguyệt Ảnh sư tỷ nhiều lần khiến sư huynh mất hứng, nên lúc này y mới hãm hại chúng ta."

Tiểu Ngưu mỉm cười nói: "Nguyệt Lâm à, chúng ta không nhắc đến tên tiểu tử đó nữa, nàng nói xem, sư phụ nàng là người thế nào, nếu ta đến bái sư, ông ta sẽ thu nhận ta chứ?"

Nguyệt Lâm ngẫm nghĩ rồi đáp: "Sư phụ là một người nghiêm túc, đối với bọn thiếp vừa rất nghiêm khắc nhưng cũng rất cưng chiều. Niềm vui lớn

nhất của ông là nghiên cứu võ học và pháp thuật, năng lực của ông cũng mạnh tương đương như thế."

Tiểu Ngưu hỏi tiếp: "So với sư nương nàng thì sao?"

Nguyệt Lâm mỉm cười đáp: "Tiểu Ngưu à, bản lãnh của sư nương thiếp đều do sư phụ truyền cho, vậy chàng nghĩ sao?"

Tiểu Ngưu á lên một tiếng: "Nói vậy, chẳng phải sư phụ nàng mạnh gấp mười lần sư nương sao?"

Nguyệt Lâm khẳng định: "Thiếp thấy mười phần còn chưa xứng. Sư phụ thiếp là bậc đại sư nổi danh thiên hạ, mà bọn thiếp ngay cả một phần mười bản lãnh cũng không học được. Sư phụ từng nói, nếu Nguyệt Ảnh sư tỷ có thể chuyên tâm học nghệ thì sau này tỷ ấy có thể vượt qua ông."

Tiểu Ngưu hỏi: "Sư tỷ nàng tại sao không thể chuyên tâm học võ được?"

Nguyệt Lâm trả lời: "Chuyện này thiếp cũng không rõ lắm. Sư phụ thiếp nói Nguyệt Ảnh sư tỷ tâm không tĩnh lặng. Còn nguyên nhân cụ thể thì người không nói."

Hai người tâm sự quên cả thời gian. Đến lúc cảm thấy mệt mới ôm nhau ngủ thiếp đi. Trong giấc mộng, hai người không hề lìa xa mà còn có một cuộc sống gia đình, con trẻ đầy hạnh phúc nữa.

Khi trời vừa sáng, hai người bịn rịn chia tay. Tiểu Ngưu cưỡi trên lưng ngựa, một mình cưỡi ngựa về phía nam. Hắn quay đầu nhìn lại, vẫn thấy Nguyệt Lâm còn đứng ngẩn giữa đường, mắt nàng lấp lánh nước, thần sắc vô cùng khổ sở.

Tiểu Ngưu cảm thấy khó chịu trong lòng, chẳng biết lúc nào mới được gặp lại nàng đây? Tiểu Ngưu dẫn lòng, gắng sức giơ hai tay vẫy chào nàng rồi quất mạnh vào mông ngựa. Con ngựa biết điều liền ra sức chạy, gió tấp

ào ào bên tai, cảnh vật nhanh chóng lùi lại phía sau. Tiểu Ngưu ngẩn người nghĩ, nếu thời gian có thể quay lại thì tốt biết mấy, ta lại có thể âu yếm thân hình Nguyệt Lâm. Khi đó ta nhất định nghĩ ra cách để bọn ta không phải li biệt.

Tiểu Ngưu quất ngựa chạy nhanh, cũng chẳng biết đã chạy được bao xa. Trong lúc giữa trưa, hẫ vào một tòa thành nhỏ, tốc độ chậm dần, bụng hẫ đã bắt đầu kêu réo ầm ĩ. Lúc này hẫ mới nhớ mình còn chưa kịp ăn điểm tâm. Để tìm một chỗ ăn tạm cái gì đó mới tính bước tiếp theo.

Hẫ nhảy xuống ngựa rồi chậm rãi bước đi. Khi bước ngang một tòa nhà có tên "Túy Tiên Lâu", Tiểu Ngưu liền dừng lại, giao ngựa cho tiểu nhị ở lầu dưới, khoác bao quần áo lên lưng thong thả bước lên lầu.

Đây là một tòa tân khách tửu lâu, hơn mười chiếc bàn trên lầu đều đã có người ngồi. Tiểu Ngưu liền cất tiếng gọi tiểu nhị: "Tiểu nhị, tiểu nhị, kiếm cho ta một chỗ ngồi."

Tiểu Nhị vâng dạ rồi đưa Tiểu Ngưu đi về phía góc tường. dọc truyện tại . Tiểu Ngưu liền thấy, không có bàn không người, chỉ có một bàn có một người, tiểu nhị đến trước mặt y, cười cầu tài: "Khách quan, có thể cho vị tiểu ca này ngồi cùng bàn với ngài không? Khi tính tiền bốn lầu sẽ ưu đãi cho ngài."

Người nọ ngẩng đầu nhìn Tiểu Ngưu, hơi gật đầu. Tiểu Ngưu vừa nhìn mặt y, trong lòng liền cuộn lên. Nguyên lai đó là một vị cô nương, thậm chí còn là "Mỹ nhân cô nương". Tuổi nàng không lớn, vận trên người bộ hồ phục màu đen, khuôn mặt nàng cũng có vài nét đáng lưu ý. Nước da trắng như ngọc, mắt xanh tóc vàng, mũi cao hơn so với nữ tử bình thường. Chỉ nhìn vẻ bề ngoài đó đã biết không phải là người trung nguyên.

Mặc dù không phải người Hán nhưng dung mạo nàng lại cực kỳ diễm lệ. Càng khiến cho Tiểu Ngưu kêu tuyệt chính là nàng dùng chén lớn để uống

rượu, uống một hơi là hết nửa chén. Trên mặt đất còn nằm chổng chơ hai bầu rượu rỗng. Tiểu Ngưu thầm kêu trong bụng, không phải chứ, ả này quả thực là tửu tiên trong đám nữ nhân mà.

Tiểu nhị đi rồi, Tiểu Ngưu vẫn còn sững người ngắm nhìn mỹ nhân đó. Nàng ta cũng chẳng thèm để ý đưa mắt nhìn Tiểu Ngưu rồi nói: "Tửu lượng của người chắc cũng không tệ, người ngồi xuống đi."

Tiểu Ngưu nghe vậy không khách khí liền ngồi xuống. Tiểu nhị tiến đến hỏi Tiểu Ngưu gọi món gì, hắn tùy tiện gọi ra một mâm thịt bò và một chén rượu. Mỹ nhân đó cũng ăn uống nhồm nhoàm, nhai miếng thịt lớn, uống chung rượu đầy, đôi khi ngẫu nhiên liếc mắt nhìn Tiểu Ngưu một cái, tư thái thực là cao ngạo phi thường.

Tiểu Ngưu nhắc ly rượu lên, vừa định uống thì nàng ta cất tiếng: "Tử hải giai huynh đệ, uống."

Rồi nâng ly hướng về phía Tiểu Ngưu. Tiểu Ngưu hơi sững sốt nhưng lập tức nở nụ cười tay nâng ly rượu lên. Mỹ nhân đó ngửa cổ uống ừng ực. Tiểu Ngưu thấy một nữ tử hào sảng như vậy đương nhiên bản thân cũng không thể thua kém, cũng uống một ngụm lớn.

Mỹ nhân thấy vậy liền gạt ly rượu sang một bên, khen ngợi: "Hay lắm, vậy mới đúng là anh hùng hảo hán."

Dứt lời ánh mắt khinh bỉ nhìn đám khách nhân xung quanh. Nguyên lai là bọn họ đều dùng chén nhỏ uống rượu, trên lầu lúc này cũng chỉ có nàng cùng Tiểu Ngưu uống rượu bằng chén lớn.

Tiểu Ngưu nhìn đôi môi đỏ mọng của nàng còn ướt men rượu, vừa diễm lệ lại động lòng người, tâm lý rung động, thầm nhủ, nàng có thể cùng Nguyệt Lâm ganh đua hơn thiệt. Phong thái của nàng so với người khác vừa bất đồng lại tựa như khiến người kinh tâm động phách.

Mỹ nhân đó không chờ Tiểu Ngưu gọi thêm rượu để đầy trên mặt bàn, miệng nói: "Khó gặp được một Hán nhân có tửu lượng như người, ta quả thực cao hứng vô cùng, cố gì hôm nay không uống cho tận hứng?"

Tiểu Ngưu lúc này mới nhận thấy cách nói chuyện của nàng cũng khác hẳn người Hán, nói từng chữ không rõ ràng, thanh âm lại rất cứng nhắc, may mà vẫn có thể nghe hiểu được. Giọng của nàng rất vang, rất dứt khoát, tỏ rõ nét phóng khoáng, quả thực là khác hẳn các cô nương nhu mỹ kiều diễm ở Giang Nam này.

Tiểu Ngưu cũng cất tiếng khen ngợi: "Tửu lượng cô nương cũng không tồi, cô nương là mỹ nữ có tửu lượng ghê gớm nhất ta từng gặp."

Mỹ nữ cười hì hì để lộ hàm răng trắng ngọc, miệng nói: "Đương nhiên rồi, hôm nay chúng ta phải so bì một trận, xem tửu lượng của người cao hay tửu lượng của ta mạnh."

Miệng vừa nói vừa uống cạn một chén. Sau đó giương ánh mắt khiêu khích nhìn Tiểu Ngưu. Hần liền đáp: "Xem ra ta chỉ còn đường lấy tính mệnh bồi quân tử rồi."

Dứt lời cũng uống cạn. Nếu như bình thường, Tiểu Ngưu sẽ không tùy tiện cùng người lạ uống rượu nhưng hôm nay, một là tâm tình hẳn không tốt, có ý muốn lấy rượu tiêu sầu, thứ nữa bởi vì đối phương là một mỹ nữ, mình đối với nàng cũng có hảo cảm, cho nên không hề lo lắng chút nào.

Hai người chén tiếp chén, ly cạn ly. Tiểu nhị một vò lại tiếp một vò. Tiểu Ngưu nhanh chóng cảm thấy trước mắt hoa lên, lại nhìn thấy mỹ nữ nọ thấy khuôn mặt nàng cũng đỏ rực, hai mắt ươn ướt động lòng người, khiến nam nhân sinh lòng hái hoa bắt bướm. Đương nhiên Tiểu Ngưu cũng nghĩ như thế nhưng lại không có khả năng làm vậy.

Lát sau, mỹ nhân đó uống chén cuối cùng, lại lên tiếng khích lệ Tiểu Ngưu. Uống nhiều rượu như vậy, không ngờ thanh âm của nàng vẫn không

hề thay đổi khiến cho Tiểu Ngưu vô cùng khâm phục. Hắn thầm nhủ, hết vừa đúng lúc, nếu uống thêm chén nữa chỉ e Tiểu Ngưu này đã phải gục xuống bàn rồi.

Mỹ nữ gọi tiểu nhị tính tiền, Tiểu Ngưu liền vội vàng: "Để ta trả, để ta trả."

Mỹ nữ mỉm cười đáp: "Bất tất, cứ để ta trả. Hôm nay ta gặp được một bạn rượu khó kiếm. Từ nay về sau chúng ta là bằng hữu."

Nghe lời này trong lòng Tiểu Ngưu liền phát hỏa.

Thanh toán xong, mỹ nữ đứng lên nói: "Tiểu huynh đệ, tên họ ngươi là gì, từ nay về sau chúng ta xưng hô như hảo hữu."

Tiểu Ngưu rung động, thầm nhủ, mới vậy đã gọi ta là tiểu huynh đệ, chuyện sau này lại càng khó khăn. Tiểu Ngưu nhìn nàng đứng dậy liền cả kinh, nguyên lai hắn nhận ra nàng rất cao lớn, so với cô nương bình thường còn cao hơn một cái đầu, chân dài, hung bộ cao vút.

Thấy ánh mắt đầy sắc khí của Tiểu Ngưu, mỹ nữ đó chỉ cười, hoàn toàn không lấy làm lạ, rồi lại hỏi tên họ Tiểu Ngưu một lần nữa. Tiểu Ngưu sinh lòng cảnh giác liền đáp bừa: "Ta họ Ngưu"

Mỹ nữ lại ngồi xuống, a một tiếng nói: "Thật không ngờ người cũng họ Ngưu? Đúng là xảo hợp, ta cũng họ Ngưu".

Tiểu Ngưu liền toét miệng cười, không khách khí cầm lấy tay nàng hỏi: "Chúng ta quả là có duyên phận. Có lẽ bọn ta mấy trăm năm trước đã là người một nhà rồi."

Tiểu Ngưu sau khi uống rượu, nói chuyện cũng có chút quá khích

Mỹ nữ đỏ hơi then, giật mạnh tay lại nói: "Theo quy củ của người Hán các người, nam nữ thụ thụ bất thân."

Tiểu Ngưu khoan khoái đáp: "Tỷ không phải người Hán nên tính là ngoại lệ".

Mỹ nữ cười đáp: "Thực lòng mà nói, cái quy củ thối tha của người Hán các người nhiều quá. Ta muốn sống ở Trung nguyên mà chịu không nổi cái mớ đó."

Tiểu Ngưu nói: "Ta từ nhỏ đến lớn sống ở Trung Nguyên, chưa bao giờ được đi ra ngoài. Nếu có cơ hội quả thực rất muốn đi xem, không biết những nơi nào có thể du ngoạn được."

Mỹ nữ trả lời: "Vậy người phải đến nơi nào núi thật cao, nơi nào tuyết thật dày, nam nữ nơi đó đều rất lợi hại"

Tiểu Ngưu giả say hỏi bừa: "Vậy mỹ nữ nơi đó cũng đều xinh đẹp như tỷ tỷ phải không?"

Nàng ta bật cười khanh khách chỉ vào mũi mình nói: "Ta là người xấu nhất ở đó, người không tin thì tự đến đó mà xem."

Tiểu Ngưu gật đầu rồi rít đáp: "Phải đi chứ, nhất định phải đi, nói không chừng ta có thể kiếm được vợ ở đó cũng nên."

Mỹ nữ vừa nghe vừa cười, cười rất vui vẻ.

Sau đó nàng gọi tiểu nhị tới hỏi: "Nơi này đi đến Khai Phong thế nào?"

Tiểu nhị đáp: "Tới bắc môn, đi dọc theo quan đạo lên phía bắc, chỉ vài ngày là tới nơi."

Mỹ nữ gật đầu lại hỏi: "Các người có biết một người nên là Ngụy Tiểu Ngưu không? Ta muốn tìm hắn."

Tiểu nhị nghĩ không ra liền đáp: "Không biết, người này nhất định là chẳng có tên tuổi gì."

Vẻ mặt nàng nghiêm nghiêm lại tiếp: "Từ nay về sau nếu người nhìn thấy kẻ đó thì tới Kim Lăng tìm ta. Ta là Tây Vực Tiên Cơ."

Tiểu nhị cuống cuống vâng dạ rồi lui ra.

Tiểu Ngưu ngồi một bên nghe vậy liền ngẩn người, người mà mỹ nữ này muốn tìm là ta? Nàng là Tây Vực Tiên Cơ, nói vậy chẳng phải chính là con gái của Ngưu Vương hay sao? Nàng với Hắc Hùng Quái chính là tử đối đầu. Nàng tìm ta để làm gì đây, nhất định là có liên quan đến Hắc Hùng Quái rồi.

Mỹ nữ mỉm cười với hắn nói: "Ngưu huynh đệ, ta có chuyện quan trọng phải đi, có cơ hội chúng ta sẽ uống nữa. Lần tới ta nhất định khiến người say khướt."

Tiểu Ngưu cười ha hả đáp: "Lúc đó tiểu đệ nhất định phụng bồi. Có điều tiểu đệ uống rượu vào rồi sẽ ăn nói hành động lỗ mãng. Nhất là sau này trong mắt mỹ nữ sợ rằng sẽ sinh lòng cảnh giác."

Miệng nói còn ánh mắt vẫn di chuyển khắp người nàng.

Mỹ nữ cười khanh khách, không hề khách khí. Nàng nói: "Ở nơi bọn ta ở, chỉ cần nam nhân là anh hùng, liền muốn gì được nấy. Người muốn ra sao cũng phải xem người có phải là anh hùng hay không nữa."

Tiểu Ngưu nghe được câu này lập tức cao hứng bừng bừng, hận không thể lập tức đến Tây Vực để làm anh hùng hảo hán.

Mỹ nữ đứng dậy, Tiểu Ngưu cũng đứng lên theo. Nàng ôm quyền hướng về phía Tiểu Ngưu nói: "Thanh sơn bất cải, lục thủy trường lưu, chúng ta hẹn ngày sau gặp lại"

Tiểu Ngưu nghe thấy phải nín cười, sao mà ngay cả phong thái hành văn của Trung Nguyên cũng phải học theo như vậy. Hắn liền đáp: "Tỷ tỷ lên đường may mắn, để tiểu đệ đưa người xuống lầu."

Nàng cũng không khách khí, mặc kệ Tiểu Ngưu đưa nàng xuống lầu.

Xuống dưới lầu, mỹ nữ lại kéo Tiểu Ngưu đến một chỗ khuất, hắn không hiểu nàng có ý gì. Đột nhiên nàng hôn lên má hắn khiến toàn thân hắn lập tức mềm nhũn.

Mỹ nữ cả ngượng nói: "Ngưu huynh đệ, ngươi là kẻ đáng mặt nam nhân nhất từ khi ta vào Trung Nguyên tới giờ. Ta rất thích ngươi."

Tiểu Ngưu không ngờ mỹ nữ này lại lớn gan mà thẳng thắn như vậy, máu huyết toàn thân liền sôi lên. Nhưng hắn vẫn giữ ý đáp: "Chỉ sợ tỷ tỷ nói đùa, ta chẳng có chút bản lĩnh nào, không coi là anh hùng được."

Nàng cầm tay hắn nói: "Nam nhân chỉ cần có tự tin, không có bản lĩnh cũng có thể học được mà."

Tiểu Ngưu gật đầu rồi rít. Nàng buông tay hắn ra, miệng nói: "Ta đi đây, hy vọng có thể sớm gặp được ngươi."

Dứt lời nàng mỉm cười nhìn Tiểu Ngưu rồi bước đi. Nàng đi rất nhanh, giống như cơn gió thoảng, dáng đi rất đẹp.

Tiểu Ngưu nhìn theo bóng lưng của nàng khuất dần. Hắn vẫn không hiểu Tây Vực Tiên Cơ tìm mình làm gì. Chuyện này là phúc hay họa. Hắn đặt tay lên dấu môi của nàng trên má, cảm thấy kiêu hãnh vô cùng.

MA ĐAO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Cứu Mạng

Li khai Tây Vực Tiên Cơ Ngưu Lệ Hoa, Tiểu Ngưu bắt chợt cảm thấy cô đơn. Hắn thấy mình như một cánh nhạn lẻ loi. Khi hắn ở cùng một chỗ với sư nương, Nguyệt Lâm, Nguyệt Ảnh các nàng cảm thấy cuộc sống vô cùng tươi đẹp, nơi nơi tràn ngập ánh mặt trời, mỹ lệ và đầy ái ý. Ai mà đoán được sư nương lại nhỏ nhen như vậy, chỉ vì mình thân mật cùng Nguyệt Lâm mà trở mặt. Nữ nhân thật là khó nắm bắt.

Nguyệt Ảnh, Nguyệt Lâm thân ái, chúng ta khi nào mới có thể gặp lại? Còn nữa, Nguyệt Ảnh, nàng ngàn vạn lần không nên vội vã xuất giá. Nàng phải chờ ta. Nàng là người của ta, nàng sao có thể gả cho người khác làm lão bà được? Điều này là không công bằng với ta. Hắn lại nghĩ đây bất quá là ước nguyện của một mình hắn, Nguyệt Ảnh người ta đã không để ý tới mình, không lo việc của mình nữa. Nghĩ vậy, hắn chợt cảm thấy đau khổ.

Hắn lại nhớ đến sư nương, nghĩ đến những điểm tốt của nàng, ý giận nàng cũng từ từ phai nhạt dần. Hắn lại nghĩ đến những cảm giác phong tình đặc biệt từ Ngưu Lệ Hoa. Hắn tự nhủ, nếu có cơ hội, sẽ xuất quan xem một chút, xem thế giới này rốt cuộc bao lớn, xem quan ngoại và trung thổ chúng ta rốt cuộc có gì bất đồng. Mỹ nữ ở đó có thật sự như lời Ngưu Lệ Hoa, so với nàng đều xinh đẹp hơn? Vẻ đẹp của bọn họ lại thật đặc biệt. Nghĩ đến nàng đang tìm mình không biết để làm gì, trong lòng tự nhiên nghe lạnh cả người. Bằng trực giác hắn cũng biết chuyện kia sẽ không phải là chuyện tốt đẹp gì. Hắc Hùng Quái là cừu nhân của nàng, mà mình cũng có thể xem như là bằng hữu của Hắc Hùng Quái, vậy chẳng phải đã trở thành kẻ thù

của nàng rồi sao? Giả như nàng biết ta là Ngụy Tiểu Ngưu, động đến đao kiếm, chỉ sợ cũng sẽ không khách khí với ta.

Vì trên người không có binh khí, Tiểu Ngưu không yên tâm liền ghé một tiệm rèn mua một thanh đao. Đao này tự nhiên là đao rất bình thường, không thể sánh với bảo đao. Cũng may Tiểu Ngưu mang nó chỉ là tạo dáng, can đảm cái quái gì, hẳn tính không muốn mang tính mạng ra đùa với người khác? Bởi vậy, đao tốt xấu gì cũng vậy cả thôi.

Hắn cười ngựa, mang đao tiếp tục đi. Lăn lộn phong trần, sáng đi chiều nghỉ, chạy một hơi đến một nơi không xa quê nhà. Nơi này cách quê nhà cũng chỉ có vài ngày lộ trình. Chợt nhớ nhà, Tiểu Ngưu nhớ lại việc xấu mình gây ra, trong lòng rối loạn, nếu ông già chưa nguôi giận, kể mẫu vẫn ghi hận trong lòng, Tiểu Tự vẫn còn gọi mình là sắc lang ca ca, ta lại phải xa nhà bốn tấu sao?

Suy nghĩ cứ miên man, đi vẫn cứ đi. Hôm nay hắn đi vào một thôn nhỏ, chung quanh đều là núi non. Núi cao uốn lượn nhu rần, nhìn như vô tận, lại cao vút giữa thình không, khí thế uy nghiêm. Rừng cây xanh rì ẩm ướt, tràn ngập sinh khí, nhìn thôi cũng thấy thoải mái.

Tiểu Ngưu vừa ngắm cảnh đẹp, vừa đi. Tiếng vó ngựa nhịp nhàng, trời vừa tối thì hắn vào thôn nhỏ đó. Hắn dừng ngựa, nhìn sắc trời u ám, biết đêm nay phải tá túc ở thôn nhỏ này. Nếu còn đi nữa mà không gặp được nhà dân nào, thì không phải mình sẽ phải chịu khổ phong sương ngoài trời sao.

Thôn phía trước gọi là Oa Ngưu thôn. Nhà dân mấy trăm hộ, nhân khẩu không tới một ngàn, đa số đều là nhà tranh. Lúc này hầu như nhà nào cũng có một làn khói mỏng bay lên. Nhìn thấy cảnh này, Tiểu Ngưu tự nhiên cảm thấy đói. Rong ruổi một ngày, còn chưa ăn chút gì. Hắn ruổi ngựa về bên trái, tiến vào một cái ngõ nhỏ. Hắn rất tự nhiên đi đến một nhà. Có lẽ đây là chỗ nghỉ chân đêm nay.

Ngôi nhà tranh này có ba gian, sân rộng, có tường bao. Trời tối dần, những nhà khác đều đã lần lượt treo đèn, mà nhà này thủy chung vẫn tối đen. Điều này làm Tiểu Ngưu cảm thấy rất kỳ quái.

Tiểu Ngưu xuống ngựa, đi đến trước cửa gỗ, nhẹ nhàng gõ vài cái, bên trong không phản ứng. Nhà này chẳng lẽ không có ai? Hắn lại gõ mạnh vài cái, vẫn không có động tĩnh. Tiểu Ngưu nghi hoặc, liền đẩy cửa tiến vào. Hắn chậm rãi bước vào nhà, thăm nhủ, bên trong nếu không có người, ta đành phải rời đi.

Khi hắn đến gian phòng phía tây thì bị cảnh tượng trước mắt dọa đến nhảy dựng lên. Chỉ thấy trong phòng hôn ám, một bóng đen lơ lửng giữa không trung, chậm rãi bay qua lại, rất đáng sợ. Tiểu Ngưu định thần nhìn lại, nguyên lai là một người treo cổ.

Tiểu Ngưu không kịp nghĩ nhiều, nhảy lên, vung đao cắt dây thừng. Thân thể người nọ thoát khỏi trói buộc, rơi thẳng xuống đất, Tiểu Ngưu nhanh chóng tiếp được, đặt y nằm xuống đất. Chuỗi động tác liên tiếp này thực hiện rất gọn gàng và bắt mắt, ngay cả hắn cũng cảm thấy hài lòng. Hắn tính không biết người này treo cổ khi nào, cũng không biết còn cứu được hay không.

Sau khi đặt người xuống, Tiểu Ngưu lập tức nói: "Lão trượng, lão trượng, nhanh tỉnh lại." Qua ánh sáng ảm đạm ngoài cửa sổ, có thể thấy rõ, đây là một lão nhân gầy gò, áo quần bằng vải bố, tóc điểm trắng, trên mặt lộ vẻ sầu khổ như có ngàn vạn chuyện thương tâm đúc kết trong lòng. Hơn nữa, trên mặt còn có vết máu giống như bị người khác đánh.

Sau khi được Tiểu Ngưu cấp cứu, lão nhân đã thở lại. Phản ứng đầu tiên sau khi lão sau khi mở mắt là khóc lớn. Tiếng khóc thê thảm, như vượn gào quỳ khóc, Tiểu Ngưu nghe mà trong lòng tan nát.

Tiểu Ngưu khuyên nhủ: "Lão trượng, lão đừng khóc nữa, lão có chuyện thương tâm gì cứ nói ra. Có lẽ ta có thể giúp lão."

Ngữ khí rất thành khẩn, thân thiết.

Lão nhân nhìn thoáng qua Tiểu Ngưu, từ từ ngồi dậy, không khóc nữa. Lão run rẩy đứng dậy, lau nước mắt. Sau đó lấy ngọn đèn thắp lên. Đèn bắt đầu sáng, trong phòng liền có ánh sáng vàng vàng nhu hòa, làm người ta cảm thấy rất thoải mái.

Lão nhân đặt đèn trên một cái bàn, xoay người nói: "Người trẻ tuổi, người là ai, vì sao phải cứu ta? Ta chết đi còn tốt hơn."

Tiểu Ngưu đứng đó, nói: "Tiểu tử Ngụy Tiểu Ngưu, tình cờ đi ngang qua. Thấy trời đã tối, định đến xin tá túc một đêm, không biết có được không?"

Lão nhân gật gật đầu, nói: "Đương nhiên là được. Có điều ta e mình không thể chiếu cố người. Ta còn phải chết."

Nói rồi, lão nhân nhặt đoạn dây thừng trên mặt đất lên nhìn sang nhà kho, xem chừng quả thực lại tìm chết một lần nữa.

Tiểu Ngưu thấy vậy, không vội, nói: "Lão trượng, nếu lão thật sự muốn chết, tiểu tử ta cũng không thể ngăn trở. Bất quá ta đã tới nhà lão, cũng coi như là khách của lão. Ta năn nỉ lão, lão có thể chờ ta đi rồi mới chết được không?"

Tiểu Ngưu nói rồi vái dài lão nhân một lễ.

Lão nhân nghe xong thở dài một tiếng, đem đoạn thừng vứt mạnh xuống mặt đất, nói: "Người trẻ tuổi, đang sống yên ổn, ai mà muốn chết chứ? Chỉ là ta...Ta bị ép quá, sống không bằng chết. Ta khổ tâm lắm chứ."

Nói đến đây, lão lại bắt đầu ghen ngào.

Tiểu Ngưu khuyên nhủ: "Lão trưởng, lão đừng khóc nữa. Lão đem tâm sự của lão nói cho ta nghe. Ta cũng không có bốn sự đặc biệt gì, nhưng đôi khi cũng có thể nghĩ ra vài chủ ý."

Nói rồi rất tự tin vỗ vỗ vào ngực mình.

Lão nhân chăm chú nhìn Tiểu Ngưu, vẻ mặt đầy hoài nghi, hít một hơi, nói: "Người trẻ tuổi, chỉ sợ ta nói rồi người cũng không có cách nào đâu. Hơn nữa, tiểu lão nhi không muốn liên lụy người."

Tiểu Ngưu động lòng hiệp nghĩa, lớn tiếng nói: "Lão trưởng, chúng ta có thể gặp nhau là hữu duyên, còn nói cái gì liên lụy không liên lụy? Ai nói không thể? Lão cứ nói đi. Có lẽ sau khi lão nói, ta lại có thể giúp lão, lão cũng không cần phải chết."

Lão nhân thấy Tiểu Ngưu nhiệt tâm hừng hực, vô cùng cảm động, nói: "Người tuổi trẻ, người đã muốn nghe, ta sẽ nói cho người nghe. Dù sao ta cũng là người sắp chết, nói ra cũng không sợ người cười."

Nói rồi để Tiểu Ngưu ngồi xuống trường kỷ, bắt đầu kể chuyện xưa cho Tiểu Ngưu nghe.

Lão nhân nói với Tiểu Ngưu, thôn nhỏ này gọi là Oa Ngưu thôn. Phong cảnh đẹp, đất đai phì nhiêu, là nơi trồng trọt rất tốt. Cuộc sống cũng rất thái bình. Lão nhân họ Lí, người vợ cũ vài năm trước đã mất, bên người chỉ còn một cô con gái bầu bạn. Cô con gái năm nay mười tám tuổi, là cô nương đẹp nhất thôn. Bởi vì rất đẹp nên lão nhân cũng không dễ dàng mà hứa gả cho ai. Nữ nhân nhìn trúng một thanh niên thôn bên cạnh. Người nọ cũng được, cần cù siêng năng. Lão nhân thấy con gái thích người ta, cũng không phản đối, cho hai người đính thân. Ai ngờ, gã đó sau này không học hành gì, lại dẫn theo ba bốn tên gia hỏa lên núi làm thổ phỉ, chuyên môn bức hiếp dân chúng xung quanh. Dân chúng hận chúng đến tận xương tủy, bèn tổ cáo

với quan phủ. Quan phủ đánh dẹp vài lần đều không trừ được tận gốc, kết quả là bọn thổ phỉ này càng ngày càng càn rỡ.

Từ khi gã đó thành thổ phỉ, Lí lão nhân giận dữ, đem sính lễ trả lại, không cho con gái xuất giá. Cô con gái cũng thất vọng với y, nhiều lần cự tuyệt, còn nói cho dù gả cho heo cho chó, cũng không lấy thứ chồng bại hoại như vậy. Gã đó giận dữ, hôm qua đã cướp nữ nhi đi, bắt nàng phải làm cái gì áp trại phu nhân. Trong khi tranh dành, Lí lão dẫn theo thôn dân liều mạng phản kháng, cũng không tác dụng, ngoại trừ bị người ta đánh ột trận, một chút kết quả cũng không có. Mắt nhìn nữ nhi bị đoạt đi, Lí lão nhân khóc đến cạn nước mắt. Cầu cáo quan phủ, quan phủ chỉ đáp ứng bề ngoài, căn bản không để ý lời lão Lí. Lí lão nhân lại cầu thôn dân hỗ trợ, vài người trẻ tuổi nhiệt tình liên hợp lại, cầm sài đao đến đấu với thổ phỉ. Kết quả càng thảm, mấy tên đó đều không trở về. Lão nhân nói đến đây khóc không thành tiếng, nói: "Đều là ta hại bọn họ. Nếu không vì chuyện nhà ta, bọn họ cũng sẽ không chết. Ta có tội, ta đáng chết. Ta ngay cả nữ nhi của mình cũng không bảo vệ được."

Nói rồi, lão lại bắt đầu than khóc.

Tiểu Ngưu nghe xong lửa giận bốc cao ba trượng, không thể dẫn được. Đứng tưởng Tiểu Ngưu chỉ có vài ba công phu mèo quào, tấm lòng nghĩa khí của hãn có thể so với hết thảy các đấng anh hùng. Hãn nhìn không thuận mắt nhất chính là cậy mạnh hiếp yếu, làm ác áp bức dân chúng.

Tiểu Ngưu hô một tiếng, đứng lên, hỏi: "Lão trượng nói cho ta biết, thổ phỉ ở nơi nào? Tên cầm đầu tên gì, họ gì. Mặc dù tiểu tử ta chỉ là một dân chúng bình thường, nhưng cũng phải rút đao tương trợ."

Vừa nói, tay hãn cầm chuôi đao, rút đao ra một nửa. Dưới ánh đèn, ánh đao loang loáng, phối hợp với vẻ mặt đầy chính nghĩa của Tiểu Ngưu khiến lão nhân chấn động.

Lão nhân vừa nhìn dáng vẻ uy phong lẫm lẫm của Tiểu Ngưu vừa trả lời: "Thổ phỉ kia ở Ngọa Long Sơn, có một hơn ngàn người. Tên cầm đầu tên là Quách Đại Hải, tự xưng Quỷ Kiến Sầu. Tên này ngoan độc, không coi ai ra gì. Ta thật không rõ, lúc trước con gái ta sao lại chấm trúng hần. Tên khốn đó thật giỏi giả vờ, Hần đã làm nhiều việc ác, nhất định sẽ bị báo ứng."

Nói đến đây, lão nghiêng chặt hàm răng.

Tiểu Ngưu hừ hai tiếng, nói: "Báo ứng của hần đến rồi. Lão trượng, lão nói cho ta biết, Ngọa Long Sơn ở đâu? Quỷ Kiến Sầu có bản lĩnh gì?"

Lão nhân chỉ chỉ phía nam, nói: "Ngọa Long Sơn cách mười dặm hơn phía trước, rất dễ nhận ra. Còn nói tới bản lĩnh của 'Quỷ Kiến Sầu', ài, ta nghĩ hay là người đừng đi nữa."

Sau đó lão nhân còn nói một tràng dài.

Theo lời lão nhân, Quách Đại Hải to cao lực lưỡng, sức khỏe như trâu. Hần dùng một thanh đại khảm đao, rất có bản lĩnh, quanh vùng không có ai là đối thủ. Mặt khác hần còn học được thuật ném phi đao, nghe nói bách phát bách trúng, chưa từng sai trệch.

Nghe nói vậy, Tiểu Ngưu nhú mày. Hần tự nhủ, tên này không cần có bản lĩnh quá lớn chỉ cần là cao thủ bình thường cũng đủ để đối phó ta rồi. Xem ra, ta muốn cứu người, chỉ có thể dùng trí, không thể dùng sức.

Tiểu Ngưu lại hỏi: "Bọn họ trên núi ngoại trừ 'Quỷ Kiến Sầu' Quách Đại Hải này, còn có gì lợi hại đáng chú ý không?"

Lão nhân trả lời: "Ngoại trừ Quách Đại Hải, còn có một tên là Vương Cửu Sơn, là huynh đệ của Quách Đại Hải, là nhị đương gia của đám thổ phỉ. Người này sử một cây đại côn. Bản lĩnh của hần tuy không bằng Quách Đại Hải, nhưng tâm kế quỷ quyệt hơn."

Tiểu Ngưu lại hỏi: "Lão trượng, bọn họ bắt con gái lão đi lâu như vậy, nữ nhi của lão chỉ sợ đã gặp nguy hiểm rồi."

Lão nhân lắc đầu đáp: "Không, không đâu. Con gái ta rất có cốt khí. Nó thà chết cũng sẽ không nghe theo. Còn nữa, Quách Đại Hải đã nói, ngày mai là ngày hoàng đạo đại cát, còn nói cái gì ngày mai muốn phái người đến mời ta tham gia hôn lễ. Ta cứu không được con gái mình, ta cũng đi tìm chết, chứ không thể nhìn con gái mình chịu khổ."

Nói đến đây, vẻ mặt lão nhân trở nên kiên quyết.

Tiểu Ngưu suy nghĩ chốc lát, lại hỏi: "Lão trượng, con gái lão tên gì?"

Lão nhân trả lời: "Nó tên Điềm Nữu."

Tiểu Ngưu cười, nói: "Tên nghe thật vui tai."

Lão nhân bổ sung: "Đều là mẹ nó sinh tiền đặt tên. Bọn ta quê mùa không kén chọn tên tuổi, làm người tức cười rồi."

Tiếp đó lão nhân cũng hỏi lai lịch và thân thế của Tiểu Ngưu. Tiểu Ngưu cũng nói qua loa. Lão nhân lại mời Tiểu Ngưu dùng cơm. Dù sao cũng là chốn thôn quê, cũng không có gì ăn ngon, chỉ có bắp, khoai mấy thứ. Dù vậy, Tiểu Ngưu thưởng thức chút hương vị lạ.

Ăn xong, Tiểu Ngưu lại lo lắng chuyện cứu người. Hắn quá rõ bản lĩnh của mình. Nếu bảo đối phó với mấy tên trộm gà bắt chó, đối với hắn mà nói thì không thành vấn đề. Nhưng phải đơn thương độc mã xông vào giữa đám thổ phỉ ngang ngược cứu người thì không có gì nắm chắc. Cái này có chút giống như cướp mồi khỏi miệng cọp, quá nguy hiểm. Nếu mình có bản lĩnh như sư nương hoặc là Nguyệt Lâm các nàng thì đã không cần lo buồn rồi."

Lão nhân thấy Tiểu Ngưu không nói gì, liền nói: "Người trẻ tuổi, người là người tốt, tiểu lão nhi ta cũng rất quý người. Ta sợ sẽ liên lụy người. Mấy

tên thổ phỉ kia đều là lũ giết người không nháy mắt, nếu cảm thấy không được, người cũng không nên đi. Coi như là số mệnh của cha con ta vậy"

Câu nói đầy thâm lương, Tiểu Ngưu nghe được trong lòng cảm thấy rất ảm ức.

Tiểu Ngưu cười cười, nói: "Lão trưởng, dù thế nào ta không thể không đi, ta phải thử xem. Ta tự biết sức mình. Nếu ta thật sự không cứu được người, ta cũng có thể an toàn quay lại. Bây giờ lão nói cho ta biết, Ngọa Long Sơn kia ở chỗ nào? Bây giờ ta sẽ xuất phát."

Lão nhân nhìn Tiểu Ngưu trong chốc lát, nói: "Được rồi, ta nói cho người biết. Ngọa Long Sơn cách đây hơn mười dặm về phía nam, là ngọn núi cao nhất, rất dễ tìm thấy"

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Vậy là được rồi."

Dứt lời, Tiểu Ngưu đem quần áo gửi lại lão nhân, chỉ mang theo những thứ hữu dụng. Ngoại trừ đao, còn có một ít đồ vụn vặt linh tinh, mấy thứ này có lẽ ít nhiều cũng có chút hữu dụng.

Lão nhân lại nói: "Hài tử, người có thể cứu được thì cứu, cứu không được thì sớm quay trở về."

Lão nhân cầm tay Tiểu Ngưu không rời, trong mắt tràn ngập thiện ý. Cảnh tượng này làm Tiểu Ngưu cực kỳ cảm động. Hắn nhìn lão nhân như thấy cha ruột của mình. Nhiệt huyết sôi trào, trong lòng hắn có một niềm tin, nhất định phải cứu được người. Thậm chí còn phải giết thổ phỉ thủ lĩnh, vì dân trừ hại.

Sau một hồi kích động, Tiểu Ngưu nói: "Lão nhân gia, lão cứ yên tâm. Ta chẳng những trở về, mà còn đem con gái lão bình an về cùng lão đoàn tụ."

Lão nhân gật đầu nói: "Hài tử, cẩn trọng."

Tiểu Ngưu gật đầu. Hắn lại hỏi thêm một ít tình hình Ngọa Long Sơn rồi mới ra đi. Lão nhân đưa đến ngoài cửa, nhìn Tiểu Ngưu lên ngựa, rồi khỏi khu nhà, đi nam biên Ngọa Long Sơn. Hắn thăm cầu trời ban phúc, mọi chuyện đều suôn sẻ như ý. Chỉ mong Tiểu Ngưu là anh hùng do trời cao sai tới, vì dân trừ họa.

Lại nói Tiểu Ngưu, cưỡi ngựa rong ruổi, nhằm hướng Ngọa Long Sơn. Đêm nay trăng sáng vàng vạc, ánh trăng mờ ảo giăng giăng trên mặt đất, mờ mờ ảo ảo như phủ lớp sương. Sơn đạo im ắng, chỉ có tiếng móng ngựa của Tiểu Ngưu vang lên. Tiểu Ngưu vừa đi, vừa quan sát quần sơn. Núi cao âm u, bóng tối khuất dưới ánh trăng rất thần bí, rất thâm trầm, như ẩn giấu sát khí vô tận.

Hắn lại nghĩ đến việc cứu người trên Ngọa Long Sơn. Đối với chuyện này chính hắn cũng không biết phải làm sao? Đánh với thủ lĩnh thổ phỉ cũng đánh không lại. Trên núi còn có rất đông thổ phỉ, mình làm sao cứu người đây? Mình nên thông minh một chút, nếu thật sự cứu không được, cũng không nên bốc đồng. Tự mình trước tiên phải bảo vệ mình mới được.

Hơn mười dặm đường đi qua rất nhanh. Đứng giữa đường, Tiểu Ngưu nhìn Ngọa Long Sơn đằng xa. Nơi này thực dễ tìm ra. Nó quả nhiên là tòa núi cao nhất trong rừng núi, dưới ánh trăng hiện ra lồ lộ. Hơn nữa, những ngọn núi khác đều tối đen mù mịt, chỉ có trên ngọn núi này lộ ra vài ánh đèn. Rất hiển nhiên, nơi này có người ở. Nói cách khác, người ta phải cứu ở chỗ này.

Sau khi Tiểu Ngưu dò xét dưới chân núi một lúc, đem ngựa dẫu vào trong rừng rậm rồi cẩn thận phóng lên núi. Khinh công của hắn có tiến bộ, so với lúc trước nhanh hơn. Khí lực của hắn cũng mạnh hơn, dường như tăng lên hơn một nửa. Hắn nghĩ tới nghĩ lui, hiểu được là có quan hệ với việc ăn được long châu. Cái thứ linh tinh đó nghe nói là bảo bối.

Như lão nhân giới thiệu, thổ phỉ vì an toàn của mình, giữa đường có một trạm canh. Tiểu Ngưu sớm có chuẩn bị, thừa dịp đội tuần tra vừa đi qua, nhanh chóng thoát qua. Tịnh không ai phát hiện hắn, thân thủ hắn càng ngày càng nhẹ nhàng.

Qua khỏi trạm canh, lại chạy một mạch, Tiểu Ngưu mới đến đỉnh núi, cũng là cách cổng sơn trại không xa. Hắn núp sau một thân cây nhìn vào trong trại, chỉ thấy trong trại đèn đuốc sáng choang, soi sáng cả sân như ban ngày. Trong trại còn có một đội nhân mã tuần tra.

Tiểu Ngưu nhìn rồi thầm than, muốn cứu người từ chỗ này thật không dễ dàng gì. Làm sao cho tốt đây? Nghĩ tới nghĩ lui, Tiểu Ngưu nảy ra một ý. Hắn đi dọc theo bên ngoài hàng rào, định lần ra mặt sau, từ đó nhảy vào. Nhưng khi đến được phía sau thì hắn liền bị dọa khiếp. Nguyên lai phía sau không ngờ là vách núi đen ngòm.

Tiểu Ngưu thầm mắng, bà nội nó, thật là ác độc. Bọn gia hỏa này quá nhiên không phải là không biết gì. Xem ra bọn họ đã nghĩ tới có người có thể từ phía sau lên vào. Nên khi xây dựng đã dựa vào vách núi mà xây. Bà nội nó, các người tưởng làm như vậy là có thể ngăn ta sao? Bà nội nó, lão tử ta là cao thủ trèo tường. Trước sau đều không vào được, ta không thể từ bên hông trèo vào sao?

Nghĩ vậy, Tiểu Ngưu đứng ở bên tường. Hắn nhìn tường rào cao bằng ba thân người, trong lòng thầm tính. Theo ánh trăng vằng vặc, hắn thấy rõ trên đầu tường có mấy tấm lưới sắt. Những cái lưới này sẽ không có độc chứ?

Tiểu Ngưu nhảy lên, uốn người rồi giữa thình không vượt qua tường rào. Hắn nhìn xuống chỉ thấy bên dưới tối đen mù mịt, cũng không biết có hố hay không. Hắn nhẹ nhàng hạ xuống bên cạnh. May mà dưới chân là đất bằng. Ngẩng đầu nhìn quanh, gần như ngay chính diện một dãy phòng ốc. Hắn đang muốn tìm kiếm chung quanh, đột nhiên uông uông hai tiếng vang lên, một bóng đen bay nhanh tới.

Đó là một con chó to. Thời khắc này quan hệ tới tánh mạng. Tiểu Ngưu không cho nó phát ra tiếng thứ ba, chủ động xuất kích, hai tay đồng thời vung lên, chặt vào cổ con chó, nó chỉ có thể phát ra tiếng hừ hừ nho nhỏ. Chỉ trong chốc lát, toàn thân bất động.

Tiểu Ngưu hít một hơi, tiện tay ném con chó to ra ngoài tường rào. Sau đó, Tiểu Ngưu bước lên phía trước vài bước, sau đó nhảy lên nóc nhà. Hẳn tự nhủ, hai tiếng chó sủa chỉ sợ đã kinh động bọn chúng. Vạn nhất có lục soát, ta trốn trên nóc nhà, bọn chúng cũng vị tất có thể tóm được ta.

Quả nhiên, một lát sau, một đội thổ phỉ vội vã chạy ra tới. Bọn họ đi mang theo đèn lồng, tìm kiếm cẩn thận, nhưng tìm không thấy gì khả nghi cả.

Có một người trong đó nói: "Ta rõ ràng nghe tiếng chó sủa, sao lại không thấy con chó đâu nhỉ?"

Tên khác cười nói: "Bọn ta chẳng nghe thấy gì cả. Chắc là người nghe nhầm rồi."

Người nọ không phục, nói: "Cho dù là ta nghe nhầm, vậy con chó ở đây đi đâu rồi?"

Có người cười nói: "Có thì không cần ngủ đêm sao, hoặc giả nó động đực mà đi tìm chó cái rồi."

Vừa nói thế, bọn còn lại đều hô hố cười to. Sau đó một đám người đi dọc theo các phòng ra phía trước tuần tra.

Trốn trên mái nhà Tiểu Ngưu cũng phát rầu. Hắn dựa vào ánh trăng vắng vặc, nhìn vào rất nhiều phòng. Hắn biết người mình muốn cứu có thể ở tại một trong mấy căn phòng đó. Nhưng rốt cuộc là phòng nào? Đây là một nan đề. Nếu nhắm mắt tìm bừa, chỉ e tìm đến sáng cũng không có kết quả. Nên làm thế nào bây giờ?

Có nên bắt một người tra hỏi hay không? Tiểu Ngưu rất nhanh phủ định ý nghĩ này. Vừa rồi đánh chó, đã gặp nguy hiểm rồi, lại bắt người tra hỏi, nếu không giết đối phương, chỉ sợ lại liên lụy chính mình. Giết người thì mình không đành lòng. Bởi vì người tịnh không biết người nọ là người tốt hay người xấu. Thổ phi mặc dù là đáng ghét, nhưng trong thổ phi cũng có người tốt. Vạn nhất giết nhầm người thì sao? Mình không thể bừa bãi giết người vô tội. Chợt nghĩ ra một cách, Tiểu Ngưu thận trọng làm theo.

Hắn nhảy xuống tìm một thân cây lớn trong khu nhà để trèo lên. Hắn leo lên ngọn, ngẩn người nhìn ánh đèn xa gần. Hắn đang đau đầu tìm cách. Nghĩ tới nghĩ lui, không có ý hay gì. Cuối cùng, hắn nghĩ mãi, có một chút manh mối. Hắn tự nhủ, Lí lão không phải đã nói, thổ phi thủ lĩnh Quách Đại Hải ngày mai sẽ cưới Diễm Nữu. Đã cưới xin, nhất định treo đèn kết hoa, bố trí tân phòng. Vậy, ta từ bên ngoài nhất định có thể tìm được động phòng. Bởi vì động phòng phải khác biệt so với những phòng khác. Theo cách suy nghĩ này, hắn nghĩ là phương pháp này có thể tiến hành được. Quách Đại Hải là lão đại, tân phòng của hắn nhất định là tốt nhất, khí phái nhất. Một Sơn Đại Vương, tân phòng không thể nào giống như lâu la bình thường được.

Hắn nghĩ đến lúc phải đối đầu với đám thổ phi. Bây giờ sẽ bắt đầu hành động sao? Không. Lúc này thổ phi còn chưa có mặt, nhất định phải đợi đến khi bọn họ ngủ say nhất hạ thủ là tốt nhất, có thể nhắc tay dành thắng lợi.

Do đó, Tiểu Ngưu suy tính một hồi, quyết định quay lại nằm trên mái nhà, nhắm mắt, tĩnh tâm dưỡng thần. Nhưng hắn không nhìn được lại tưởng tượng những bước hành động tiếp theo.

Không biết từ khi nào, Tiểu Ngưu ngủ mất. Khi hắn tỉnh lại, vừa đúng nửa đêm canh ba. Hắn nhìn ánh trăng, vẫn sáng ngời. Lúc này, chính là lúc thích hợp nhất ình ra tay cứu người.

Đầu tiên Tiểu Ngưu quan sát động tĩnh bên dưới, thấy gió êm sóng lặng, mới nhẹ nhàng nhảy xuống. Hắn nhìn trước ngó sau một hồi rồi đi về phía khu trung tâm. Lần này thì không sai rồi, hầu hết mọi người đều đã ngủ, đa số cửa sổ đều tối thui. Có thể uy hiếp Tiểu Ngưu ngoại trừ tuần tra lưu động, còn có những trạm gác cố định. Thứ này Tiểu Ngưu không để mắt tới.

Hắn giống như trộm đi lại trên mái nhà, dọc theo những dãy phòng để tìm kiếm. Hắn tin tưởng vào phán đoán của mình, tân phòng nhất định không giống những cái khác, mình nhất định sẽ tìm ra.

Tìm tới tìm lui, hắn phát hiện ở khu chính giữa có một căn phòng rất khác biệt. Nó là phòng xinh đẹp nhất, cao nhất, đồng thời cũng là phòng duy nhất có sân riêng. Những phòng khác đều theo đường dẫn ra ngoài, chỉ có phòng này là có sân. Tiểu Ngưu xem xét, đây có lẽ đúng là tân phòng rồi.

Trước cửa phòng nhiều trạm canh hơn những phòng khác. Ngoại trừ cửa trước cửa sau, tuần tra lưu động cũng nhiều. Nơi này đặc biệt có vẻ bất đồng với những nơi khác. Tiểu Ngưu từ xa nhìn tới, trong sân rất sáng, trong đó có vài cửa sổ còn sáng đèn. Theo ánh đèn, Tiểu Ngưu thấy trong đó trên một cửa sổ có treo một chữ 'Hi' thật to. Tiểu Ngưu vui vẻ, tự nhủ, ta thật sự tìm được rồi. Đêm nay ta cuối cùng không có tay trắng trở về.

Bởi vì sân thì quá sáng, từ phía trước đi vào không được. Tiểu Ngưu trầm ngâm một lát, nhắm kỹ vị trí phòng kia, sau đó tiến đến sát tường, đợi cho đám tuần tra đi qua, Tiểu Ngưu xoay người vượt tường, nhẹ nhàng nhảy vào trong. Mắt hắn nhìn chung quanh, vận khí đúng là tốt, chỗ này không nuôi chó, bằng không, Tiểu Ngưu lại phải làm một anh hùng giết chó rồi.

Tiểu Ngưu đi đến cửa sổ phía sau tân phòng, lặng lẽ khoét một lỗ trên cửa sổ, nhìn vào trong. Chỉ thấy trang trí trong phòng còn mới, tràn ngập hi

khí. Một nữ tử áo hồng đang ngồi trước bàn, tay chống cằm, nhìn giống như đang rất buồn rầu.

Tiểu Ngưu vui mừng, tự nhủ, ta đại công cáo thành rồi. Ân, có thể ra tay thì phải ra tay. Thừa dịp đêm dài ai cũng ngủ, thần không biết quỷ không hay trộm đi mỹ nữ, làm thổ phỉ náo loạn một hồi.

Nghĩ đến đó, hắn dò xét chung quanh, tịnh không có gì dị thường mới mở cửa sổ, như quỷ ảnh nhẹ bay vào phòng. Nữ nhân trong phòng vẫn ngồi yên, hiển nhiên không phát hiện có biến hóa gì.

Tiểu Ngưu nhẹ nhàng bước tới hai bước, đến sau lưng nữ tử, mở miệng, chuẩn bị tư tưởng, sau đó nhẹ giọng nói: "Là Điem Nữ cô nương phải không? Ta tới cứu cô."

Cô ta giật mình, quay phắt người lại. Bốn mắt nhìn nhau, cùng chấn động. Nữ tử kia mặt trái xoan trắng nõn nà, lộ ra phong tình thành thực. Nhìn vào đôi mắt đen trong suốt, hàm chứa vô tận sầu khổ. Làn này đến đây là muốn cứu Điem Nữ, nhưng đây lại là thất di thái Xuân Viên lâu ngày không gặp.

Thất di thái cũng mở to hai mắt, nói: "Tiểu Ngưu, sao lại là ngươi? Ta không nhìn lầm chứ."

Trong cặp mắt xinh đẹp bùng lên một ngọn lửa vui mừng vì có người đến cứu mình.

Tiểu Ngưu cười cười, hồi tưởng lại lúc trước hôn nàng, trong lòng cũng rất sáng khoái. Tiểu Ngưu nói: "Thất di thái, sao nàng lại ở chỗ này? Không phải nàng về nhà cha mẹ rồi sao?"

Thất di thái than nhẹ một tiếng, nói: "Đừng hỏi nữa, ta bị thổ phỉ bắt đến đây."

Rồi không đợi Tiểu Ngưu nói, liền nhắc nhở: "Ngoài cửa có người canh chừng ta, người nhanh mang ta rời chỗ này. Chốc nữa bọn họ phát hiện, chúng ta không thoát đi được đâu."

Tiểu Ngưu ngẫm thấy cũng đúng, nơi này không phải là nơi nói chuyện. Vì vậy Tiểu Ngưu liền nói: "Đến đây, nàng nằm trên lưng ta, ta công nàng chạy."

Thất di thái chớp chớp đôi mắt đẹp, nói: "Người muốn công ta thoát đi sao? Bọn họ đông người lắm."

Tiểu Ngưu chỉ cửa sổ phía sau, đáp: "Từ nơi này đến, lại từ nơi này đi."

Vừa nói, thất di thái Xuân Viên đã nằm trên lưng Tiểu Ngưu. Bộ ngực đàn hồi đặt trên lưng Tiểu Ngưu làm hắn có thể cảm giác được sự 'vĩ đại' và 'cao ngất' của nơi này. Xét về hai phương diện này, vốn liếng của Xuân Viên có thể cùng sư nương tranh hùng. Tiểu Ngưu không khỏi hồ tư loạn tưởng, nếu có một ngày, đem hai người tới một chỗ, lột sạch ra, rồi so sánh xem ngực ai to hơn, nhất định là rất lý thú. Nghĩ vậy, trên mặt Tiểu Ngưu lộ ra nụ cười rất đậm dật.

Dù sao đây không phải là chỗ ở lâu. Tiểu Ngưu định thần, từ cửa sổ phía sau chui ra, như một con chim nhỏ. Tiểu Ngưu rời phòng, nhảy qua rào, lại vượt tường phóng ra ngoài, đảo mắt nhìn quanh rồi chạy khỏi sơn trại. Sau khi chạy được một đoạn, cảm giác an toàn rồi, Tiểu Ngưu mới hạ thất di thái xuống, tựa vào một gốc cây đại thụ nghỉ ngơi.

Lát sau, Tiểu Ngưu lo chỗ này còn nguy hiểm liền công nàng trên lưng tiếp tục nhanh chân chạy xuống núi, chỉ sợ có người đuổi theo. May sao, trên đường không gặp trở ngại gì. Tiểu Ngưu cũng thầm kêu may mắn, cứu được người ra, nhưng đồng thời cũng cảm thấy một chút thất vọng, Bởi vì người cần cứu thì không cứu được, lại bất ngờ cứu thất di thái.

Tiểu Ngưu chạy vội một hơi tới khu rừng rậm dưới chân núi, cũng là nơi dấu ngựa. Con ngựa nhìn thấy chủ nhân quay lại, cao hứng kêu lên mấy tiếng. Tiểu Ngưu sờ sờ đầu ngựa, nói: "Lão tiểu nhị, chờ lâu không? So với những con ngựa khác, người chỉ là một con ngựa tầm thường, nhưng người rất có tình người."

Nói rồi, lập tức đặt Xuân Viên xuống nghỉ hơi.

Thất di thái Xuân Viên thở ra một hơi, nói: "Tiểu Ngưu, thật làm làm ta sợ chết mất. Cái tên vương bát đản kia bảo ngày mai cưới ta. Ta thà gả ột tên heo chó không bằng, cũng không thèm gả cho hắn."

Tiểu Ngưu a một tiếng, nói: "Sao lại thế, ngày mai không phải Quách Đại Hải cưới Diêm Nữ sao, sao lại đổi thành cưới nàng?"

Xuân Viên hừ một tiếng, nói: "Cái gì đổi với không đổi chuyện cưới xin? Người cưới ta không phải là Quách Đại Hải, mà là tiểu Quỷ Vương Cửu Sơn. Hắn vừa xấu vừa hung dữ, ta lại hợp ý hắn."

Tiểu Ngưu hiểu được một ít tình hình nói: "Nói vậy, ngày mai thành thân là Vương Cửu Sơn, không phải là Quách Đại Hải?"

Xuân Viên trả lời: "Không phải mà, vốn ngày mai là Quách Đại Hải định cưới Diêm Nữ, nhưng nha đầu kia chết sống không chịu. Quách Đại Hải tức giận, liền đem ả nhốt lại. Tên Vương Cửu Sơn kia liền dùng tân phòng để cưới ta."

Tiểu Ngưu gật gật đầu, ngắt lời nàng: "Nói như vậy, người ta chết sống không chịu, còn nàng là cầu còn không được rồi."

Xuân Viên có vài phần không vui nói: "Tiểu Ngưu, người không cần nói khéo ta. Ta chỉ là một nữ nhân yếu đuối, ta cũng không còn cách nào khác. Ta không muốn chết. Lũ thổ phỉ đó rất dã man. Ta tận mắt chứng kiến bọn

họ dưới chân núi luân phiên cưỡng hiếp một thiếu nữ tới chết. Hạ thân nữ tử kia còn lưu lại loang lỗ máu, thiếu chút nữa dọa ta chết mất."

Tiểu Ngưu vừa tức vừa hận, mắng: "Thật là lũ chó đẻ mà, ta phải đem bọn chúng giết sạch không còn một tên."

Tưởng tượng cảnh bọn chúng hành ác, sâu thẳm trong Tiểu Ngưu cảm thấy mình có trọng trách tiêu diệt bọn chúng. Lúc này hẳn đã quên mất mình có bản lĩnh cao thấp thế nào.

Xuân Viên gật đầu nói: "Ta cũng biết lũ thổ phỉ này rất đáng hận. Chỉ là ta không có bản lĩnh giết chết bọn chúng."

Tiểu Ngưu hít sâu mấy hơi, hỏi: "Xuân Viên, ta còn chưa biết tại sao nàng lại tới đây? Nàng không phải đã về nhà cha mẹ rồi sao?"

Xuân Viên nghe xong, thở dài nói: "Đừng nhắc đến nữa. Ta cũng thật là bất hạnh. Sau khi ta trở lại nhà bố mẹ chẳng được bao lâu. Lão tử quỷ kia cứ vài ngày lại phái người đến đón ta, ta không còn lưu luyến với hẳn nữa, cũng không muốn trở về. Ai ngờ, ở nhà bố mẹ được vài ngày thì gặp phải đám thổ phỉ này. Cái tên vương bát đản Vương Cửu Sơn dẫn theo vài tiểu vương bát đản đến chà đạp mọi người, kết quả không chà đạp ai khác, lại chà đạp ngay ta. Hẳn vừa thấy ta đã ưng ý, giữa thanh thiên bạch nhật bắt ta đi. Ta cũng thật là xui xẻo, hôm đó qua nhà bên sửa cửa, không ngờ gặp phải ngôi sao bất hạnh chiếu."

Nói đến đây, Xuân Viên phun nước miếng lên mặt đất, giống như đó chính là khuôn mặt xấu xí của Vương Cửu Sơn vậy.

Tiểu Ngưu đồng tình nói: "Lũ gia hỏa này giết người không nháy mắt, bọn chúng đối xử với nàng thế nào?"

Xuân Viên liền nói: "Còn may, còn may, người này đối với ta hình như là thật tâm, không làm khó làm dễ gì ta. Hẳn hai ba lần cầu hôn ta, ta dùng

đủ loại lí do để lấy cớ tuyệt hẳn, hẳn vẫn không từ bỏ ý định. Cuối cùng, hẳn hạ quyết tâm, quyết định là ngày mai. Hẳn nói với ta ngày mai có chồng cũng cưới, chưa chồng cũng phải cưới. Ta đang sầu lo, không biết sẽ qua ngày mai như thế nào."

Tiểu Ngưu hỏi dò: "Nếu hôm nay ta không đến, ngày mai nàng định ứng phó như thế nào?"

Trong đêm tối Tiểu Ngưu cũng nhìn không rõ khuôn mặt Xuân Viên, nhưng có thể thấy đôi mắt xinh đẹp trong suốt của nàng.

Xuân Viên do dự rồi nói: "Ta không biết, bức bách quá ta có thể tự sát."

Ngữ khí của nàng có chút nhu nhược, không đủ kiên quyết, Tiểu Ngưu thầm nghĩ, nàng nhất định là vì thể diện mới nói như thế. Những lời này nếu phát ra từ miệng Nguyệt Lâm hay Nguyệt Ảnh, ta mới tin là thật. Nhưng hẳn tịnh không trách nàng, vì nàng chỉ là một nữ tử yếu đuối, không biết võ công, cũng không có bản lĩnh như sư nương, Nguyệt Lâm và Nguyệt Ảnh các nàng.

Tiểu Ngưu an ủi: "Nàng cũng không cần bi quan như vậy. May mà ông trời phù hộ, hết thảm gian khó cuối cùng đã đi qua. Chờ ta cứu một cô nương nữa, ta sẽ đưa nàng trở về."

Xuân Viên nghĩ nghĩ, hỏi: "Tiểu Ngưu, người nói phải cứu một cô nương, có phải là nói Diễm Nữu không?"

Tiểu Ngưu nói: "Chính là cô ta. Đêm nay ta đến là vì cứu cô ta, ta tịnh không biết nàng cũng ở chỗ này. Cũng không sao, đã gặp nàng tại đây, ta sẽ cứu hết mọi người."

Xuân Viên rất miễn cảm, hừ một tiếng nói: "Tiểu Ngưu, sao người lại quen biết cô nương kia?"

Tiểu Ngưu lắc đầu nói: "Ta tịnh không biết cô nương kia." Tiếp theo đem chuyện mình gặp cha Điem Nữu nói qua một lần, nói rất qua loa, nhưng Xuân Viên nghe là hiểu rồi.

Xuân Viên khoa tay nói: "Tiểu Ngưu, người thật sự là một nam tử hán, đại anh hùng. Ta rất thích nam nhân như ngươi. So với lão tử quý, hẳn bất quá là chỉ dám làm oai làm phước với chó, chó cũng chưa chắc đã sợ."

Tiểu Ngưu nghe xong bật cười, theo ánh trăng nhàn nhạt trong rừng, nhìn thân hình đầy đặn của nàng, nói: "Nàng đã thích ta, sao không đến đây cho ta ôm một cái."

Xuân Viên nghe xong cười, hướng về Tiểu Ngưu giang rộng vòng tay. Tiểu Ngưu hiểu chuyện, lập tức tiến đến ôm lấy Xuân Viên. Bắt đầu từ lúc này, Xuân Viên quán lấy Tiểu Ngưu không rời. Thân hình đầy đặn hấp dẫn của nàng vụn vụn, hương mỹ nhân làm cho hạ thân của Tiểu Ngưu không cần nói nhiều nhanh chóng dựng đứng lên.

Tiểu Ngưu cố gắng bình tĩnh mình lại, nói: "Xuân Viên, nàng không được câu dẫn ta. Tiểu Ngưu ta dù tuổi còn nhỏ, nhưng cũng là một nam nhân. Nàng làm như vậy, ta không thể làm người tốt được đâu."

Xuân Viên cười hì hì nói: "Đêm nay ta đúng là muốn không cho chàng trở thành người tốt."

Nói rồi đem đôi môi mọng đỏ nóng như lửa của mình đưa tới. Trong hương khí tràn ngập, Tiểu Ngưu cảm thấy một trận mơ hồ.

Tiểu Ngưu xiết lấy Xuân Viên hôn ngẫu ngẫu nhiên. Nàng là một nữ nhân thành thực hiểu phong tình, tự nhiên rất vui mừng. Nàng hé miệng, để lưỡi Tiểu Ngưu tùy ý thâm nhập, gặp phải lưỡi của chính mình, hai người hôn nhau say đắm. Sau đó còn đưa lưỡi ra vào quán quít, phát ra tiếng chút chút mê người. Tiểu Ngưu ôm eo Xuân Viên, tay chậm rãi lần xuống phì đồn đầy đặn của nàng. Hắn vuốt ve thật lâu tại chiếc rãnh dài để thăm dò. Còn

Xuân Viên ôm cổ Tiểu Ngưu, ôm thật chặt, tựa như dính chặt vào người Tiểu Ngưu.

Tiểu Ngưu càng trở nên phóng túng. Hắn rút một tay lại, đặt lên cao phong của nàng, đầu tiên là ấn nhẹ, nhưng chỉ trong chốc là bắt đầu thô lỗ, mân mê, cào cào nãi đầu, làm Xuân Viên rên hừ hừ, xuân tâm đại động, hận không thể lập tức bị nam nhân đè ra mà làm hảo sự.

Tiểu Ngưu vẫn còn lí trí. Hắn biết lúc này không phải là thời điểm tốt để thân mật. Mục đích đêm nay của mình là đến cứu cô nương Điem Nữ chưa quen biết đó. doc truyện tại . Bởi vậy thân mật đến một mức nhất định, hắn lại dẫn lòng buông thân thể mềm mại mê người của Xuân Viên ra.

Xuân Viên lại hơi sững sốt, thở gấp hỏi: "Làm sao vậy, Tiểu Ngưu? Chàng không thích người ta ư?"

Cảm tình của Xuân Viên dành cho hắn ngày càng tăng. Nàng hiện tại căn bản không coi chuyện Mai lão bản là nghiêm trọng. Đối với chuyện cho nam nhân đó đội nón xanh, nàng cũng chẳng thèm quan tâm. Đêm nay bị Tiểu Ngưu kích động khiến xuân tình của nàng dâng cao như nước triều, chỉ nguyện hóa thành dòng suối trong lòng tiểu nam nhân này.

Tiểu Ngưu vội giải thích: "Không phải do nàng, ta cũng thích nàng, nhưng hiện tại không phải là lúc tương hảo. Đêm nay mục đích của ta tới đây còn chưa hoàn thành. Ta tới để cứu người."

Xuân Viên bưng tỉnh, cũng tỉnh táo lại một chút, nói: "Chàng nói chàng muốn trở về cứu cô nương Điem Nữ đó sao. Thiếp nghĩ hay là bỏ đi. Với bản lãnh của chàng, căn bản là cứu không được."

Tiểu Ngưu rùng mình, hỏi: "Lời này nghĩa là thế nào? Nàng thấy bản lãnh của ta không ổn?"

Xuân Viên gật đầu, nói: "Bản lãnh chàng cũng được, nhưng chàng muốn từ trong tay thổ phỉ cứu ra Diêm Nữ, chuyện đó là không có khả năng. Cô nương đó khác ta, nàng là người của đại đầu tử thổ phỉ Quách Đại Hải. Quách Đại Hải đem nàng tống giam, canh chừng rất kỹ. Còn nữa, Quách Đại Hải bản lãnh cũng không nhỏ. Cho dù người khác không động thủ, chỉ cần một mình Quách Đại Hải, chỉ sợ chàng đã đánh không lại. Ta nói như vậy chàng đừng tức giận. Ta nói chính là lời chân thật."

Tiểu Ngưu nghe xong không thoải mái, hỏi: "Nàng hiểu rõ Quách Đại Hải sao? Nàng đã thấy qua bản lãnh của hắn à?"

Xuân Viên trả lời: "Ta không rõ Quách Đại Hải, nhưng tên Vương Cửu Sơn thì hiểu rõ. Theo Vương Cửu Sơn nói, công phu của Quách Đại Hải so với hắn mạnh hơn một nửa. Thiếp đã thấy qua bản lãnh của Vương Cửu Sơn. Khi hắn cướp thiếp đi thì gặp một đám thôn dân tại cửa thôn, y xoay tròn một cây đại bổng tử, hơn mười người trong chớp mắt đã bị đánh ngã xuống đất. Thế nào, y có bình thường không?"

Tiểu Ngưu nghe xong cười, nói: "Xuân Viên tỷ tỷ à, nếu nàng cảm thấy y thực sự giỏi như vậy, ta còn cứu nàng ra làm gì. Gả cho tên gia hỏa đó không phải tốt hay sao?"

Xuân Viên hừ khinh miệt, nói: "Ta không bao giờ gả cho tên xú bát quái đó đâu. Chưa kể, ta đã có nam nhân. Không thể lại gả cho người khác. I"

Nàng lại tiếp: "Thiếp chỉ nói bản lãnh của đám thổ phỉ không nhỏ, chàng đi sẽ có nguy hiểm."

Tiểu Ngưu nghe được hai câu sau, trong lòng ấm áp. Hắn ôm lấy cằm Xuân Viên, vuốt ve khuôn mặt nàng, nói: "Nàng quan tâm ta như vậy, sao ta lại không biết? Nhưng ta không thể không đi. Cho dù phía trước là núi đao biển lửa, ta cũng phải xông tới. Bởi vì ta đã đồng ý giúp người, cho dù là đi tìm chết cũng phải làm. Chẳng lẽ nàng thích một nam nhân không giữ lời?"

Hai tay Xuân Viên nắm lấy tay Tiểu Ngưu, nói: "Thiếp biết chàng nói đúng, nhưng thiếp không muốn chàng đi. Chàng nếu có mệnh hệ gì, thiếp sẽ rất thương tâm. Dù thiếp đã có nam nhân, nhưng trong lòng thiếp vẫn có hình bóng của chàng. Từ sau khi gặp nhau trên chiếc xe đó, thiếp vẫn nhớ đến chàng. Mấy ngày đó chàng đã chạy đến nơi nào."

Tiểu Ngưu vỗ nhẹ lên đồn bộ của nàng, đáp: "Về chuyện của ta, ta sẽ tìm thời gian chậm rãi thuật lại cho nàng. Bây giờ ta muốn đi cứu Đầm Nừu cô nương."

Xuân Viên thở dài nói: "Tiểu Ngưu à, chàng thật là một tên ngốc. Chàng và người ta không quen không biết, làm chuyện mạo hiểm như vậy làm gì? Vạn nhất xảy ra chuyện gì, chàng hối hận thì đã muộn."

Tiểu Ngưu tỏ vẻ kiên quyết: "Ta thấy chuyện bất bình là nhịn không được liền muốn xen vào. Nhất là khi ta đã chấp thuận giúp người, ta sẽ không thất tín."

Xuân Viên lớn tiếng: "Thiếp há lại muốn chàng thành người thất tín. Chàng coi như vì thiếp không được sao?" Thanh âm của nàng đã nghẹn ngào.

Tiểu Ngưu cười, nói: "Được rồi. Đến giờ rồi. Ta cũng phải hành động. Hiện tại, ta cần nàng hỗ trợ."

Xuân Viên tức giận nói: "Thiếp có thể giúp chàng cái gì đây? Chàng muốn đi chịu chết, thiếp không đi cùng chàng được."

Tiểu Ngưu nói: "Nếu muốn nàng cùng đi, ta đã không cần đưa nàng đến nơi này. Ta đưa nàng đến đây, là muốn nàng thoát hiểm mà."

Xuân Viên a một tiếng, ôm chặt Tiểu Ngưu, nói: "Tiểu Ngưu, nơi này hoang giao dã ngoại, chàng đừng bỏ thiếp một mình ở đây. Nếu có người xấu đến, thiếp chắc thảm rồi."

Tiểu Ngưu nhắc nhở: "Nếu nàng sợ, ta thấy không bằng như vậy. Nơi này có một con ngựa, nàng cưỡi nó đến nhà Điềm Nữu ở Oa Ngưu thôn chờ ta."

Xuân Viên khóc lóc, nói: "Không không, thiếp không muốn rời xa chàng. Thiếp muốn ở cùng chàng. Không có chàng bên cạnh, thiếp sợ lắm."

Tiểu Ngưu vỗ về lưng nàng, an ủi: "Nếu không như vậy. Nàng cứ ở chỗ này chờ ta, đừng đi đâu hết. Ta sẽ trở về rất nhanh thôi."

Xuân Viên thốn thức: "Được rồi, chàng đã quyết tâm muốn đi liều mạng. Thiếp cứ ở chỗ này đợi chàng. Cũng không biết chàng có thể sống trở về hay không."

Tiểu Ngưu cười: "Nàng yên tâm đi. Ta rất nhanh trí mà. Sau khi ta đi, có thể cứu thì cứu, nếu không thể cứu, ta sẽ lập tức trở về. Ta sẽ không có làm chuyện hy sinh vô vị. Nàng nghĩ xem, ta liệu có phải là tên ngốc không?"

Xuân Viên ân một tiếng, nói: "Vậy đi, chúng ta nói xong rồi, chàng phải còn sống trở về."

Tiểu Ngưu gật đầu vài cái, nói: "Xuân Viên, hiện tại nàng kể lại cho ta chỗ Điềm Nữu bị giam, để ta đỡ phải tìm kiếm sau khi tiến vào sơn trại."

Xuân Viên gật đầu: "Chàng hỏi thiếp là đúng người rồi. Thiếp và Điềm Nữu đó đã gặp qua. Lúc ấy thiếp bị bắt đem đi. Cô ta và thiếp bị giam cùng một chỗ, thiếp hỏi cô ta khá nhiều chuyện. Cô ta đều nói cho thiếp biết."

Tiểu Ngưu trực tiếp bản địa hỏi: "Cô ấy bị giam ở nơi nào?"

Xuân Viên hồi tưởng lại: "Phòng giam của cô ta nằm ở dãy nhà cuối cùng. Cửa đầu tiên phía đông. Nơi đó chỉ giam một mình cô ta."

Tiểu Ngưu lại hỏi: "Ý nàng nói là dãy nhà cuối cùng đều là phòng giam sao?"

Xuân Viên trả lời: "Phải đó. Vương Cửu Sơn nói cho thiếp biết, các phòng đó đều là phòng giam. Phàm là bọn thuộc hạ lầm lỗi hay những người bị bắt sẽ bị giam ở đó. Bên trong có thạch lao, địa lao và thủy lao. Diêm Nữ không phải trọng phạm, nên giam tại thạch lao."

Tiểu Ngưu lại hỏi: "Cô ấy không có bị đánh đập hay không? Có bị thổ phỉ ức hiếp hay không?"

Xuân Viên hắc một tiếng, nói: "Người bị đưa vào nơi đó thì có chuyện gì tốt sao? Chỉ cần là nữ, đều rất nguy hiểm. Bất quá Diêm Nữ chắc là sẽ không sao. Lúc thiếp cùng ả ở một chỗ, ả còn chưa phải chịu khổ, vẫn là xử nữ. Còn như sau chuyển đi thì thiếp không biết. Có lẽ tên Quách Đại Hải thú tính đại phát, không chừng sớm đã hại Diêm Nữ rồi."

Tiểu Ngưu thở ra một hơi: "Chỉ mong lúc ta tới còn kịp."

Xuân Viên nói: "Dựa theo lẽ thường mà nói, hiện tại sẽ không sao. Diêm Nữ cũng là người quen của Quách Đại Hải. Hẳn có thể nhẫn tâm hại ả sao? Muốn hại thì đã sớm hại rồi."

Tiểu Ngưu trầm ngâm trong chốc lát, nói: "Chuyện đó cũng không biết được, bọn họ là thổ phỉ giết người không nháy mắt. Đám thổ phỉ muốn làm gì không ai biết trước được."

Xuân Viên nói: "Lời này cũng có đạo lý."

Tiểu Ngưu lại hỏi: "Nàng nói cho ta biết, nơi đó thủ vệ có nghiêm ngặt không. Ta muốn sống sót mà cứu người, thì khó khăn bao nhiêu."

Xuân Viên trả lời: "Có vài chục tên canh lao phòng, đều là canh một mình ả. Tuần tra bên ngoài lao phòng thì không biết có bao nhiêu. Còn nữa,

bên ngoài còn có ba con chó sói lớn, rất lợi hại. Thiếp vừa thấy chúng, chân đã mềm nhũn rồi."

Tiểu Ngưu gật đầu, bắt đầu tính toán kế hoạch. Hắn cân nhắc làm thế nào né qua đám lính tuần, làm sao lén vào vào, giải quyết những người bên trong. Trước khi gặp người, xem cách nào có thể không kinh động ba con chó.

Lúc Tiểu Ngưu hao hết tâm lực suy nghĩ, Xuân Viên nhìn hắn cũng không nói gì. Nàng biết lúc này không thể quấy rầy hắn, đưa tay vỗ về con ngựa, chờ Tiểu Ngưu nghĩ cách.

Qua hồi lâu, Tiểu Ngưu mới hít sâu vài hơi, nói: "Xem ra, ta phải lập tức lên đường."

Xuân Viên quấn vào người hắn, nói: "Chàng phải trở về đó. Nếu chàng không không trở lại, thiếp nhất định sẽ rất hận chàng."

Tiểu Ngưu hôn nàng, nói: "Chúng ta còn hảo sự chưa làm xong, ta nhất định sẽ kịp thời trở về cùng nàng hưởng thụ cuộc sống."

Xuân Viên nghe xong bật cười, đưa tay chộp vào đáy quần Tiểu Ngưu, tòm tĩm: "Bên dưới của chàng mềm nhũn rồi, chỉ sợ muốn làm chuyện xấu, cũng không thể làm được nữa."

Tiểu Ngưu cười hắc hắc: "Nàng cứ chờ là được rồi, đến lúc đó, ta nhất định sẽ làm nàng thừa sống thiếu chết. Ta sẽ làm cho nàng biết thế nào là nam tử hán chân chính."

Xuân Viên cười phóng túng: "Khi đó chàng đừng biến thành thái giám mới được."

Hai người nói đùa như vậy, bầu không khí khẩn trương lập tức tan biến đi bớt.

Tiểu Ngưu thả Xuân Viên, nói: "Chờ ta trở về."

Dứt lời, Tiểu Ngưu vung tay, chạy ra ngoài rừng. Hướng phía trăng sáng mà đi. Bước chân của hắn kiên định biểu thị hắn quyết tâm không đạt mục tuyệt không bỏ qua.

Hắn lại đến sơn khẩu, nhìn ánh đèn trên núi, hắn nghiêng rằng, kiên quyết chạy lên. Hắn có dự cảm, lúc này đi lên sẽ không có dễ dàng quay lại.

MA ĐẠO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Đả Đấu

Đường đi thuận lợi, mọi thứ như cũ, Tiểu Ngưu vẫn theo cửa bên mà vào. Theo lời Xuân Viên chỉ điểm, hấn cong lưng như mèo, tránh ngọn đèn đang soi sáng, lặng lẽ đi tới dãy phòng cuối cùng. Hấn dấu mình trong phòng đầu tiên bên hướng Tây, cẩn thận quay đầu ngó xung quanh.

Chỉ thấy trước mỗi cửa phòng đều không có ai đứng, hiển nhiên bọn chúng đều ở trong phòng cả rồi. Lúc này đang có đội tuần tra từ dãy phòng phía trước đi qua, chúng cầm theo vũ khí và đèn lồng, tinh thần vẫn tỉnh táo.

Sau khi đám người này đi qua, Tiểu Ngưu mơ hồ nghe trong phòng có nói có tiếng người đang nói, phảng phất đang có một độ uống rượu trong phòng. Tiểu Ngưu cũng không biết là vang ra từ phòng nào, hấn mới vừa muốn quay mình tiến về hướng mục tiêu, đột nhiên nhớ đến mấy con chó to, liền đổi ý. Hấn tự nhủ, ba con chó này ở nơi nào đây? Chẳng biết chúng trốn ở góc nào. Không giải quyết được ba con chó này thì ta không thể vào nhà.

Đang lúc do dự thì một tên mở cửa bước ra, theo sau hấn là ba con chó to, trong miệng mỗi con đều ngoạm một khúc xương, bộ dạng giống như quỷ đói. Khi ra khỏi cửa, ba con chó cùng đi về một hướng về phía một căn phòng khuất trong bóng tối ở hướng đông. Con người Tiểu Ngưu chuyển động, tự nhủ, cơ hội tới rồi, lúc này không ra tay, khi nào mới ra tay đây?

Bởi vậy hấn nhanh như bóng ma thoát ra ngoài, từ phía sau tòa nhà cuối cùng ở hướng đông dời đi, cho đến gần căn phòng nọ, ba con chó to kia đều

đang ăn. Tiểu Ngưu nghĩ biện pháp giải quyết chúng, có cần dùng mê hương không? Ba con chó to này không ở cùng một chỗ, mỗi con chiếm một phương, nếu không thể đồng thời mê ngã bọn chúng, bất cứ con nào, chỉ cần kêu lên một tiếng, kế hoạch hôm nay mình dày công tính toán coi như thành công cốc.

Nghe dường như có tiếng chó thoáng động đậy, Tiểu Ngưu càng khẩn trương. Theo tốc độ ăn như vậy, chúng nó sẽ kết thúc trong chốc lát. Nghĩ đi nghĩ lại, Tiểu Ngưu cắn răng tự nhủ, không ngờ phải dùng phi đao sao. Chỉ là phi đao này của ta có khi chính xác có khi không. Chỉ mong trời cao phù hộ, có thể nhất lần tiêu diệt ba con chó.

Nghĩ đến đây, hắn rút ba thanh phi đao nhỏ ra, nhắm ngay cổ ba con chó, nắm đúng tư thế, kêu khê một tiếng 'Ngã', tiện tay vung lên, ba thanh phi đao bắn về ba phía. Còn chưa kịp nói gì, hai con chó lập tức ngã xuống, một cây đao khác lại cắm vào chân con chó còn lại. Nó không ngã, kêu lên một tiếng. May là trong miệng nó đang ăn cái gì đó, không thể kêu toáng lên, bởi vậy thanh âm cũng không đủ lớn để làm kinh động mọi người.

Tiểu Ngưu sao có thể để nó lại phát ra tiếng kêu một lần nữa? Cánh tay giương lên một cây phi đao khác lại xé gió bay tới, lần này vừa chuẩn lại vừa hiểm, giải quyết gọn gàng con chó kia. Sau khi giải quyết xong ba con chó to, Tiểu Ngưu thở phào một hơi. Nhanh chóng xử lý hiện trường, đem thi thể ba con chó to ném thẳng ra ngoài tường.

Sau đó Tiểu Ngưu đi tới cửa phòng thứ nhất, cánh cửa vừa khéo đang hé mở, chỉ thấy bên trong đang có mấy hán tử vừa uống rượu, vừa la hét, không khí rất náo nhiệt. Tiểu Ngưu cẩn thận nhìn phía sau, thấy đám lính tuần tra vẫn chưa đi tới, trong lòng thầm kêu may mắn. Hắn vội vàng lấy ra ống trúc. Đó là công cụ thổi mê hương.

Chuẩn bị sẵn sàng, thổi khê vài hơi, một làn khói trắng lặng yên không một tiếng động len lỏi bay vào. Sau đó, Tiểu Ngưu cũng bất kể hiệu quả

như thế nào, vội vàng nhảy lên nóc phòng, trốn luôn ở đó. Mới vừa trốn, đã thấy một đội tuần tra đi đứng không chính tề rầm rập bước qua. Tiểu Ngưu tự nhủ, vào thôi, bọn thổ phỉ này lại có khí thế như vậy, đúng là không ổn.

Sau khi bọn chúng đi qua, Tiểu Ngưu liền nhảy xuống đi tới trước cửa. Hắn muốn kiểm tra xem hiệu quả của mê hương như thế nào, rốt cuộc có bao nhiêu tên đã bị ảnh hưởng, cũng phải xem xem có tên nào lọt lưới hay không.

Hắn nhẹ nhàng đẩy cửa lắc mình tiến vào, chỉ thấy trên mặt đất một đám nằm ngổn ngang, bộ dáng gì cũng có. Tiểu Ngưu nhìn từng người, đa số đều trúng mê hương, bất tỉnh nhân sự. Số ít còn có chút tri giác, còn có thể mở mắt, Tiểu Ngưu liền nghĩ biện pháp cho bọn hắn nhắm con mắt lại. Hắn không tàn nhẫn giết hết, mà rất cẩn thận dùng sống dao gõ lên đầu bọn chúng một cái. Sau đó lại lục soát lấy chìa khóa rồi chạy về phía ngục thất.

Mở hai lần cửa, xuống mấy cái bậc thềm, trong này là thạch lao rồi. Lại mở chốt cửa phòng giam, thấy bên trong không lớn. Một ngọn đèn dầu đặt trên bàn. Một người con gái đang nằm dài trên bàn, quần áo của nàng rất đơn giản, mái tóc đen dài mượt mà óng ả.

Tiểu Ngưu đứng ở cửa phòng giam, kêu một tiếng: "Điềm Nữu, mau cùng ta đi thôi. Ta tới là để cứu cô."

Nữ tử đó cả kinh, tựa như bị ai đánh giật mình nhảy lên, lui về phía sau hai bước, xoa xoa nước mắt trên mặt, mở to hai con mắt đỏ quạch, hỏi: "Người là ai? Người gạt ta, người nhất định là thổ phỉ phái tới hại ta."

Tiểu Ngưu vội vàng giải thích: "Ta tới là để cứu cô. Ta biết phụ thân cô, ông ấy nhờ ta tới cứu cô. Ta đã hứa với ông ấy, nhất định phải cứu cô ra ngoài. Nhanh lên một chút chạy theo ta, không có nhiều thời gian đâu. Bây giờ không chạy, chúng ta sẽ chạy không được nữa đâu."

Nàng kia rất cẩn thận, hỏi: "Ta lại không nhận ra người, ta làm sao biết người nói thật hay nói dối chứ?"

Tiểu Ngưu gấp đến độ chân loạn cả lên, đi vòng vòng hai vòng thật sự không có cách nào khác, liền đi tới chỉ chỉ vào mặt mình, nói: "Điềm Nữ, nhìn kỹ mặt ta xem, xem mặt ta, ta có giống người xấu không? Nếu xem ta là người tốt, nhanh chân một chút chạy theo ta."

Điềm Nữ quả nhiên nhìn kỹ mặt Tiểu Ngưu, nói: "Thật sự người trông không giống người xấu."

Lúc này Tiểu Ngưu cũng không còn cách nào khác, kéo tay Điềm Nữ, kiên quyết nói: "Mau đi, nếu chần chừ nữa e rằng cả ta cũng xong đời."

Điềm Nữ gạt tay Tiểu Ngưu, nói: "Dù cho ta đi theo người, người cũng không được chiếm tiện nghi của ta."

Tiểu Ngưu không nói thêm gì, liền chạy ra ngoài trước.

Điềm Nữ cũng chuyển động thân hình theo sát phía sau. Khi chạy qua hai lần cửa, lại tới cửa căn phòng nhỏ. Bọn họ mới vừa ra khỏi cánh cửa cuối cùng, vọt ra bên ngoài, liền đâm đầu trúng một đám lính tuần tra đang tới.

Đám lính này hô ầm lên: "Mọi người nhanh đến đây, Điềm Nữ muốn bỏ chạy."

Dứt lời liền tăng tăng lớp lớp bao vây hai người. Cùng với tiếng kêu báo động đó, từ những cửa nhà lao khác có thêm mấy tên đeo đao phóng ra. Tiểu Ngưu một tay rút đao, một tay ôm eo nhỏ nhắn của Điềm Nữ. Eo nàng mềm mại đầy đặn, cảm giác trên bàn tay thật dễ chịu.

Tiểu Ngưu không hề khách khí, xoát xoát mấy đao, chém trúng mấy tên gia hỏa phía sau, mũi chân khễ nhún, rất ung dung nhảy lên nóc nhà giam. Hắc ôm Điem Nữ men theo dãy phòng phía tây, chạy nhanh như sao xẹt, định từ bờ tường phía tây thoát ra. Hắc biết phòng phía sau là không đi được, bên kia là vực sâu không đáy.

Hắc tính thì không sai, nhưng mà từ phía tây mới vừa rơi xuống đất, không đợi hắc đến gần tường rào phía tây, trước mặt liền xuất hiện một đội người đang đến. Những người này đa số mang theo đèn lồng, tay kia cầm đao kiếm gì đấy, cầm đầu là một người thân hình cao lớn, mặt vuông chữ điền, cầm trong tay một thanh Đại Khảm Đao, bộ dạng vừa uy phong vừa hung ác. Mắt hắc như hạt ngọc đỏ rực. Tiểu Ngưu tự nhủ, người này chính là 'Quý Kiến Sâu' Quách Đại Hải sao? Xem ra hôm nay phải cương cường giao phong một trận rồi.

Người nọ bước từng bước, quát: "Tiểu tử thúì, muốn đem nữ nhân của ta đi, người ngậy thơ quá đấy."

Điem Nữ thoát ra khỏi ngực Tiểu Ngưu, thập phần cứng cỏi nói: "Quách Đại Hải, ta không phải là nữ nhân của người, người không được nói lung tung. Ta cũng chẳng là cái gì của người cả."

Quách Đại Hải vẫn không nổi giận, nói: "Điem Nữ, chúng ta cứ từ từ thương lượng, đều là người nhà cả. Nàng xem, ta bây giờ sẽ đem cái tên vô lễ này giết đi."

Tiểu Ngưu trong lòng khẩn trương nhưng bề ngoài vẫn cười hì hì nói: "Chó không biết mùi hôi, ngựa không biết mặt dài. Chỉ sợ một hồi nữa người ngã xuống như heo chết chính là người."

Quách Đại Hải nghiêng răng nói: "Tiểu tử, hôm nay ta không chém người thành tám mảnh, ta không phải là họ Quách."

Tiểu Ngưu cũng đáp trả: "Mụ nội nó, hôm nay không đánh ngã người, lão tử ta cũng không đi."

Lời này nói xong cũng là sự thật. Nếu không đánh ngã đối phương, tự mình khó có thể thoát thân.

Điềm Nữ ở phía sau nói với Tiểu Ngưu: "Tiểu anh hùng, người tự mình đi đi. Đừng lo cho ta. Người giúp ta nói với cha ta một tiếng, ta sẽ không làm người mất mặt."

Lời này nói ra, vừa động lòng người lại đầy kiên quyết khiến Tiểu Ngưu chần động.

Tiểu Ngưu vội vàng an ủi: "Điềm Nữ, cô không phải sợ, hết thầy có ta đây. Cô đứng ở phía sau ta, xem ta như thế nào đánh ngã tên chó đẻ này."

Lời nói rất có khí thế, sau đó hăn đứng chắn trước người Điềm Nữ.

Điềm Nữ cổ vũ Tiểu Ngưu: "Ta tin tưởng người là đại anh hùng, người nhất định có thể đánh hăn thành chó nhúng nước."

Vừa nói chuyện, con mắt sáng ngời của nàng nhìn Quách Đại Hải trừng mắt một cái.

Thấy cảnh như vậy, Quách Đại Hải vừa thương tâm vừa tức giận. Tận mắt chứng kiến nữ nhân yêu dấu của mình nhờ người khác giúp đỡ, cục tức này nuốt không trôi mà. Hăn hạ quyết tâm, nhất định phải phế tiểu tử này. Để Điềm Nữ xem, rốt cuộc ai là anh hùng chân chính.

Quách Đại Hải híp mắt xem xét cẩn thận Tiểu Ngưu, vung đao qua lại, giọng lạnh như băng: "Tiểu tử, người tên là gì? Có di ngôn gì thì nhanh nói đi. Chứ để một lát sau, người sẽ không có cơ hội để nói đâu."

Tiểu Ngưu cười ha ha, quay đầu lại thì thầm vào tai Diêm Nữ: "Ta gọi là Ngụy Tiểu Ngưu, tên nghe không tồi chứ."

Diêm Nữ nghe xong không khỏi buồn cười, cảm thấy cái tên này rất thú vị.

Sau đó Tiểu Ngưu hướng Quách Đại Hải nói: "Nếu lão tử ta có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, tài sản trong nhà chúng ta đều do người tới kế thừa. Lão tử ta cũng không có đứa con nào khác."

Nói đến đây, chính Tiểu Ngưu cũng nhin không được cười ra tiếng.

Quách Đại Hải lửa giận bốc cao ba trượng, không nói gì nữa, quơ đại đao xông lên. Tiểu Ngưu cũng không yếu thế, rút đơn đao nhảy ra, cùng Quách Đại Hải giao nhau một chiêu. Sau khi giao thủ, Tiểu Ngưu lùi lại hít một ngụm lạnh khí. Hắn cảm giác có một tòa núi lớn chặn trước mặt mình, làm mình muốn thở cũng không ra hơi.

Sau khi giao thủ, Quách Đại Hải liền biết đối phương không cùng đẳng cấp với mình. Hắn nhanh chóng xuất đao nối đao phách tới, đồng thời dùng lời đả kích Tiểu Ngưu: "Tiểu tử, thấp kém như ngươi mà dám đột nhập sơn trại cướp người? Ta thấy ngươi luyện tập hơn mười năm nữa rồi hãy nói. Có điều ngươi không còn cơ hội làm chuyện đó nữa rồi."

Tiểu Ngưu vừa lăn mình dưới đất tránh chiêu vừa khách bác lại: "Bản lãnh lão tử còn chưa dùng hết đâu, một hồi nữa coi chừng ngươi sợ đến tè ra quần, cho ngươi hối hận cả đời."

Quách Đại Hải ha ha cười to: "Chết đến nơi rồi ngươi còn mạnh miệng."

Chỉ nghe 'xoạt' một tiếng, ống tay áo đã bị đao chém mất một góc nhỏ, Tiểu Ngưu sợ đến toát mồ hôi lạnh. May là một đao này cũng chưa phạm đến da thịt.

Trong chốc lát, trên quần cũng rách mấy chỗ. Bọn chúng thấy Tiểu Ngưu thảm hại như vậy đều bật cười ha hả. Chỉ có Diêm Nữ không cười, nàng ở bên cạnh hét lớn: "Ngươi Tiểu Ngưu ca ca, huynh nhanh chạy đi, đừng lo cho ta. Ta dù cho có chết, cũng sẽ nhớ kỹ lòng tốt của huynh."

Nghe xong trong lòng Tiểu Ngưu đau xót, lại cảm thấy rất xấu hổ, chỉ biết tự trách mình bản lĩnh quá kém. Ta mà có bản lĩnh của sư nương, hoặc là Nguyệt Lâm các nàng, sao đến nỗi hôm nay phải chịu nhục như thế này. Nam tử hán đại trượng phu, gặp phải nỗi nhục này, thà thống thống khoái khoái chết đi còn tốt hơn. Trong cơn xúc động, Tiểu Ngưu thực cũng muốn tuân tiết. Nhưng hắn không phải một người ngu xuẩn, không tới lúc vạn bất đắc dĩ, với tính cách của hắn như vậy, tuyệt sẽ không đi vào tuyệt lộ.

Đánh qua đánh lại, Tiểu Ngưu muốn dùng chút hư chiêu. Hắn liền quay đầu bỏ chạy, Quách Đại Hải lập tức đuổi theo sau. Tiểu Ngưu vung tay, một cục đá bay thẳng đến mũi của Quách Đại Hải. Quách Đại Hải lấy đao gạt ngang, cục đá liền bị chấn bay đi. Tiểu Ngưu lại vung tay, ba thanh phi đao liền chia ba đường xé gió nhằm thẳng Quách Đại Hải vọt tới, đao phong rít lên sắc gọn.

Quách Đại Hải cười nói: "Thật là không tự lượng sức, trước mặt ta mà dám dùng thứ đồ chơi này."

Dùng đao khua một vòng trước mặt, chỉ nghe một tràng những tiếng đình đình đang đang vang lên, phi đao đều rơi vào tay Quách Đại Hải.

Quách Đại Hải nhìn vẻ mặt kinh hoàng của Tiểu Ngưu bèn cười nói: "Người thật quá kém cỏi, ngay cả đồ đệ ta cũng không bằng. Người hãy xem bản lĩnh của ta."

Vung tay lên, ba thanh phi đao phóng vút tới, như ba đạo bạch quang. Thế tới cực nhanh, lực đi cực mạnh, đều là Tiểu Ngưu chưa từng chứng

kiến. Tiểu Ngưu má ới một tiếng, hét lớn: "Con giết cha, đại nghịch bất đạo."

Mắt nhìn phi đao bắn về phía chỗ yếu hại của mình, mà mình lại không thể né tránh.

Đang lúc Tiểu Ngưu tuyệt vọng, Diêm Nữ cô nương đột nhiên lao lên, che ở trước người Tiểu Ngưu. Tiểu Ngưu hét lớn: "Diêm Nữ, không cần phải làm thế." Hắn muốn đẩy nàng ra, đã không còn kịp nữa rồi. Tiểu Ngưu sợ đến ngay cả mắt cũng nhắm tịt lại, một đại cô nương xinh đẹp, sẽ hưởng tiêu ngọc vẫn, quá đáng tiếc, đều là bởi vì ta không tốt.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, từ đâu đột nhiên thổi đến một cổ kinh phong, vừa vụn thối ba thanh phi đao lệch khỏi quỹ đạo bay, rơi xuống đất. Đối với biến cố đột ngột này, song phương đều không khỏi sợ ngây người. Tiểu Ngưu và Diêm Nữ cũng kinh hồn bạt vía, rõ ràng là có người hỗ trợ. Liền nhìn sang phía trên phòng bên cạnh.

Quách Đại Hải cũng lửa giận ngút trời, cũng quay đầu mắng: "Là ai có mắt không trông, người không muốn sống nữa sao?"

Mọi người cùng nhìn về một hướng, chỉ thấy trên nóc phòng bên cạnh không biết khi nào đã có một người đứng đó. Dưới ánh trăng lộ ra một người toàn thân hắc y, che mặt bằng hắc sa, vóc người yếu điệu, người nọ nhất định là một người con gái, hơn nữa tuổi cũng không lớn.

Tiếng mắng của Quách Đại Hải xem ra đã làm đối phương căm tức. Người nọ hừ một tiếng, hừ không vỡ xuống hai chữ, chỉ nghe ba ba hai tiếng từ trên mặt Quách Đại Hải phát ra, dấu năm ngón tay in hằn trên mặt.

Mọi người nhìn thấy đều sợ đến ngây người, không rõ chuyện gì đã xảy ra. Tiểu Ngưu trái lại không có chút nào cảm thấy kỳ quái. Hắn biết cái này vốn không phải là võ công, mà là pháp thuật. Thứ này với thuật phi hành của Nguyệt Ảnh, Nguyệt Lâm các nàng là cùng một loại tu hành pháp thuật,

võ công không đạt tới cảnh giới này được. Hắn thật sự rất hâm mộ. Hắn nhìn không được nắm tay Diêm Nữ nói: "Diêm Nữ, chúng ta được cứu rồi."

Diêm Nữ gắt giọng: "Ngụy Tiểu Ngưu, người lại chiếm tiện nghi của ta rồi."

Thanh âm vừa ngọt ngào vừa thanh tao, cực kỳ mê hồn. Nhưng nàng cũng không rút tay ra, làm Tiểu Ngưu cảm thấy cực kỳ hạnh phúc. Trong lòng Tiểu Ngưu thoải mái, theo ánh đèn trước mặt nhìn qua, Diêm Nữ tuy không trắng trẻo, nhưng ngũ quan rất cân đối, là một cô gái có phong thái động lòng người.

Lúc này Quách Đại Hải biết đã gặp phải cao nhân, trước mặt thủ hạ của mình mà mất mặt dưới tay địch nhân như vậy, nét mặt hắn thật sự rất ảm ức. Vì vậy Quách Đại Hải hét lớn một tiếng: "Tiểu tiện nhân, dám phá hỏng chuyện tốt của lão tử, lão tử phải lấy mạng của ngươi."

Vừa nói, thân thể Quách Đại Hải vừa bốc lên, lại bay về hướng nóc phòng nọ. Không đợi hắn đứng vững, người nọ hé miệng thổi nhẹ một hơi, Quách Đại Hải lại như gặp phải cuồng phong, tốc độ bay ngược trở lại mặt đất còn nhanh hơn.

Mấy tên thủ hạ vội vàng chạy tới hứng, ngay khi vừa đón lấy, cả một đám người đều té lăn trên đất. Thấy vậy Tiểu Ngưu cùng Diêm Nữ đều vui vẻ cười vang. Người đang đứng ở nóc phòng nọ nói với hai người: "Các người tại sao còn không đi? Đi nhanh đi, ta đoạn hậu cho các người, cam đoan bọn chúng không dám đuổi theo các người."

Tiểu Ngưu lúc này mới choàng tỉnh mộng, chắp tay cung kính nói với người đó: "Vị đại tỷ tỷ này, tiểu đệ xin cảm ơn nàng trước. Đại ân không nói nhiều, chúng ta sau này còn gặp lại."

Dứt lời liền kéo Diễm Nữu nhắm bờ tường thoát đi. Đám thủ hạ Quách Đại Hải chỉ dám nhìn không dám cản trở.

Tiểu Ngưu mừng rỡ, tới trước tường bèn ôm lấy chiếc eo bé nhỏ của Diễm Nữu, hai người đạp đất một cái bay thẳng ra ngoài. Trong khi còn có thể nhìn thấy bóng nữ tử kia ở xa xa, Tiểu Ngưu cao giọng nói: "Tỷ tỷ ngàn vạn lần cẩn thận, họ Quách này làm ác vô số, không thể tha hãn."

Nàng kia cười, nói: "Người cứ yên tâm đi, đối với thứ bại hoại này, ta sẽ không nương tay với chúng."

Trong khi tiếng của nàng còn chưa dứt, Tiểu Ngưu và Diễm Nữu đã hạ xuống mặt đất. Sau khi thoát hiểm rồi mọi chuyện tiếp theo đều tương đối dễ dàng.

Tiểu Ngưu cũng không để ý Diễm Nữu cảm thấy thế nào, vác nàng trên vai, tung người chạy về hướng chân núi. Diễm Nữu cũng không có phản kháng, ngược lại còn nói: "Ngụy Tiểu Ngưu, bản lãnh của người cũng không tồi, người có thể bay sao?"

Tiểu Ngưu vừa đi vừa trả lời: "Ta vốn không biết bay, nhưng là trong lòng có một mỹ nữ, ta quá hưng phấn, hưng phấn làm ta có thể bay lên."

Nghe được tiếng cười của Diễm Nữu vang lên, làm Tiểu Ngưu nghe xong cảm giác được một loại khoái cảm rất thỏa mãn. Hắn cũng nhận ra, mỗi một mỹ nữ có một loại phong tình, và loại phong tình đó là không thể thay thế lẫn nhau.

Tiểu Ngưu hy vọng con đường này càng dài càng tốt, như vậy, mỹ nữ có thể nằm trong lòng mình lâu hơn nữa. Nhưng mà trời thường không chiều lòng người, chỉ trong chốc lát, hắn đã chạy tới chân núi. Làm cho hắn vui mừng lẫn sợ hãi chính là chạy một đoạn đường như vậy mà hắn hoàn toàn không cảm thấy mệt nhọc chút nào. Xem ra chính là hiệu quả của long châu rồi. Nếu có cơ hội, mình nhất định sẽ ăn thêm vài hạt nữa.

Tiểu Ngưu dừng bước, buông Đằm Nừu xuống. Đằm Nừu còn mang vài phần ngượng ngùng nói: "Ngươi Tiểu Ngưu, ngươi là một tên sắc lang, ta ghét ngươi."

Tiểu Ngưu gãi đầu nói: "Sao lại nói những lời như thế chứ? Ta đâu phải là người như nàng nói? Từ khi ta có chút nhận thức tới nay, ta đúng là vẫn quy củ mà. Ta từ nhỏ tới lớn chưa từng đứng đắn như lúc này."

Đằm Nừu nhỏ giọng nói: "Ngươi còn nói, chúng ta vừa mới biết nhau trong chốc lát, ngươi đã chiếm bao nhiêu tiện nghi của ta rồi."

Tiểu Ngưu nghe vậy trong lòng cảm thấy rất ngọt ngào, cười ha ha, nói: "Đó là thời khắc đặc biệt thôi, không phải ta muốn làm vậy. Nếu không làm vậy, chúng ta chỉ sợ cũng không thể thuận lợi trốn ra được."

Đằm Nừu nói: "Chúng ta bây giờ trở về đi. Mà chúng ta phải đi bộ về sao?"

Tiểu Ngưu trả lời: "Ta cưỡi ngựa tới, tất nhiên cũng cưỡi ngựa về."

Nói rồi kéo Đằm Nừu đi vào rừng. Vào đến bên trong, Tiểu Ngưu khẽ gọi: "Xuân Viên tỷ tỷ, tỷ đang ở đâu vậy?"

Một thanh âm nơm nớp lo sợ trả lời: "Thiếp ở chỗ này đây."

Một bóng người vòng từ sau một thân cây bước ra. Người này chính là thất di Thái Xuân Viên. Trong khoảng thời gian Tiểu Ngưu rời đi, nàng rất sợ hãi, sợ có rắn, lại sợ có dã thú kiếm ăn bên ngoài. Lúc nào cũng trông mong hắn sớm sớm trở về.

Chờ đợi khổ sở, trái tim Xuân Viên như đang treo ngược cuối cùng rơi xuống đất. Nàng thật muốn như trước đây, nhào tới trong lòng ngực Tiểu Ngưu, để cho hắn an ủi vỗ về trái tim run rẩy của mình. Nhưng nhìn thấy Tiểu Ngưu bên cạnh cũng có một người, nàng đành đành xuống.

Song phương đến gần, nhị nữ cũng lơ mờ thấy rõ nhau, liền cất tiếng chào hỏi. Các nàng cũng biết nhau cả. Tiểu Ngưu nói: "Biết nhau là tốt rồi. Bây giờ chúng ta cũng nhanh đi thôi, vạn nhất thổ phỉ không bị giết hết sẽ lại tới đây tìm thì phiền toái đấy."

Xuân Viên hỏi: "Các người sao chạy được đến đây?"

Tiểu Ngưu trả lời: "Không cần phải vội làm gì. Đợi tới một chỗ an toàn, ta sẽ kể lại từ đầu chí cuối cho nàng."

Vừa nói chuyện, Tiểu Ngưu vừa dắt ngựa lại.

Tiểu Ngưu nhìn hai người mỹ nữ, nói: "Hai người cưỡi ngựa, ta chạy bộ theo sau."

Nhị nữ đồng thời nói: "Không."

Tiểu Ngưu hỏi: "Hai người không biết cưỡi ngựa sao?"

Xuân Viên đáp: "Thiếp cho tới bây giờ cũng chưa từng cưỡi ngựa, vừa thấy ngựa tim đã đập thành thịch rồi."

Còn Đầm Nữu lại nói: "Ta đã từng cưỡi trâu, nhưng chưa bao giờ cưỡi ngựa."

Tiểu Ngưu nghe vậy mừng thầm, liền nghiêm túc nói: "Nếu là như thế, hai nàng không ngại, chúng ta ba người cùng cưỡi một con ngựa được không?"

Xuân Viên hì hì cười, nói: "Vậy là hay nhất, như vậy người lại có thể đại chiếm tiện nghi rồi."

Đầm Nữu then thùng: "Xuân Viên tỷ tỷ nói không sai, nhưng cũng không thể cho nam nhân hành động loạn bậy được."

Tiểu Ngưu cười khố nói: "Các nàng xử lý thế nào, ta nghe theo."

Xuân Viên vội vàng nói: "Ta cũng không phản đối ý kiến của người. Ta sẽ ngồi phía sau, đỡ bị người chiếm tiện nghi."

Vừa nói chuyện, Xuân Viên rất dũng cảm dẫm chân lên yên để lên ngựa. Nhìn cái điệu bộ đó, rất khó làm cho người ta tin tưởng rằng, nàng chưa bao giờ cưỡi ngựa.

Tiểu Ngưu đối Diễm Nữu nói: "Đi thôi, không nên do dự nữa."

Vừa nói chuyện, chính mình cũng nhảy lên ngựa, lại kéo Diễm Nữu lên. Như vậy ba người chung một ngựa, Tiểu Ngưu bị kẹp ở chính giữa. Vốn là một đêm kinh tâm động phách, bây giờ biến thành cảnh tượng kiều diễm dưới ánh trăng. Đây là điều Tiểu Ngưu vạn lần không dám nghĩ đến.

Tiểu Ngưu điều khiển, con ngựa liền nhẹ nhàng di chuyển. Tiểu Ngưu một tay nắm dây cương, một tay ôm eo Diễm Nữu. Phía trước phải ổn định thân thể của Diễm Nữu, kì thật cũng là chiếm tiện nghi rồi. Tiểu Ngưu mặc dù còn cách lớp quần áo cũng biết thân thể Diễm Nữu đã nóng lên, lại phát run, hiển nhiên nàng không quen bị nam nhân ôm như vậy. Tình hình lúc này, chẳng khác nào nàng bị Tiểu Ngưu ôm trong ngực. Hơi thở nam nhân đó khiến nàng khó mà giữ yên lòng, tâm hồn thiếu nữ như mây trắng phiêu động, mềm mại bay, bay đi rất xa. Trái tim nàng trở nên mê dại.

Tương tự, Tiểu Ngưu cũng cảm thấy sảng khoái. Trên người Diễm Nữu tỏa hương thơm đặc biệt, ngoại trừ hương thơm, tựa hồ còn có hơi thở đợm mùi thôn quê, khiến Diễm Nữu trở nên khác biệt với những mỹ nữ khác, khiến cho Tiểu Ngưu đối với nàng rất cảm thấy hứng thú. Hắn thật lòng muốn ôm nàng chặt hơn, đại thủ còn đang ôm thắt lưng muốn tham lam lên trên một chút, đi lên từng bước từng bước một. Hắn rất muốn thử xem nơi đó của nàng lớn cỡ nào, có đủ ình nắm vừa trong lòng bàn tay không.

Hắn không có dũng khí làm như vậy, hắn sợ dọa khiếp nàng. Hơn nữa, phía sau cũng có một vưu vật đang hấp dẫn hắn. Xuân Viên không cần Tiểu Ngưu phân phó, liền từ phía sau ôm chặt lấy lưng hắn, một đôi phong nhũ theo nhịp di chuyển của ngựa, không ngừng cọ xát lên lưng khiến cho hắn ngứa ngáy, toàn thân nhất thời phản ứng, thật sự muốn ôm nàng xuống ngựa, lột trần ra để nhìn xem hình dáng chân thực của nàng ẩn sau lớp quần áo, rồi còn làm tiếp những "Nhiệm vụ" chưa hoàn thành. Không ổn chính là bây giờ có những hai nàng, nếu chỉ có một Xuân Viên, Tiểu Ngưu nhất định sẽ không buông tha nàng. Hắn thật sự hơi thấy hối hận, vừa rồi cố gì lại mặc kệ nàng để lên núi cứu Diêm Nữ? Chính mình thật ngốc, không dừng mất toi một cơ hội tuyệt hảo.

Tiểu Ngưu bị kẹp giữa thân thể nhị nữ, vừa khó chịu, vừa dễ chịu. Tiểu thủ Xuân Viên lại không thành thật, có khi thỉnh thoảng còn mò xuống dưới, khiến cho cái thứ đó của Tiểu Ngưu ra sức dương uy. Đáng tiếc là hắn chỉ có thể xúc động, không thể phát tiết.

Xuân Viên đùa giỡn cười nói bên tai Tiểu Ngưu: "Tiểu Ngưu à, thiếp lúc này thật sự tin rằng chàng không phải thái giám. Nay, kết quả sau khi thiếp kiểm tra xong, cái gì đó của chàng cũng không nhỏ nha."

Tiểu Ngưu quay đầu tùm tùm, hạ thanh âm xuống nhỏ nhất nói: "Không nên câu dẫn ta, e rằng ta chịu không nổi mất."

Đợi sau này có cơ hội, ta nhất định sẽ để nàng biết lợi hại."

Xuân Viên vừa cười, nắm chặt cái đó của Tiểu Ngưu nói: "Là la hay ngựa phải thồ hàng mới biết."

Nói xong liền khúc khích cười không ngừng.

Ở phía trước Diêm Nữ không biết hai người đang làm cái quỷ gì, quay đầu lại liền hỏi: "Ngụy Tiểu Ngưu, Xuân Viên tỷ, hai người đang nói cái gì

vậy, sao nói nhỏ quá. Có thể nói to một chút được không, để muội cùng cười với."

Xuân Viên ra vẻ thần bí nói: "Điềm Nữu à, nếu muội chưa thành hôn thì có những việc vẫn chưa thể nghe được. Để sau này có nam nhân rồi muội sẽ hiểu."

Điềm Nữu trên mặt nóng rần lên, nói: "Ngụy Tiểu Ngưu này đã thành hôn rồi sao? Hắn có thể nghe, muội tại sao không thể nghe vậy?"

Xuân Viên hì hì cười, nói: "Tên Ngụy Tiểu Ngưu này, đừng có thấy hắn chưa thành hôn, hắn cái gì cũng thông thạo đó. Hắn là nam nhân, muội không thể so sánh được đâu. Nếu thật cái gì cũng muốn biết, dứt khoát phải thành hôn đi."

Một câu vừa nói xong Điềm Nữu rất không có ý tứ, hừ một tiếng nói: "Xuân Viên tỷ nói chuyện xấu, muội không thèm để ý nữa."

Quả nhiên nàng không nói nữa, nhưng trong lòng lại không hề yên bình. Nàng biết có một nam nhân đang ôm mình, nàng lại chìm trong suy nghĩ miên man.

Trong vô vàn tiệc nuôi của Tiểu Ngưu, ba người lại chậm rãi về nhà Điềm Nữu. Bởi vậy mà diễm phúc được kẹp giữa hai mỹ nữ cũng kết thúc. Lúc ngẫm lại, Tiểu Ngưu có thể không tiệc nuôi sao?

Lý lão vừa thấy con gái của mình bình an trở về, còn tưởng đang nằm mơ. Đầu tiên là trợn to mắt nhìn đến nửa ngày, sau đó giữ chặt tay con gái muốn phóng thanh khóc lớn. Nếu không phải cố gắng nhẫn nại, lão đã sớm khóc rống lên rồi.

Điềm Nữu là một cô nương hiểu chuyện. Nàng nói với cha: "Cha à, người xem, không phải con vẫn ổn sao? Không có gì xấu xảy ra đâu."

Lý lão buông con gái ra, gật đầu, quay về phía Tiểu Ngưu: "Hết thấy đều tạ ơn tiểu anh hùng."

Vừa nói, vừa quỳ gối lạy.

Tiểu Ngưu nhận không được, không để lão quỳ xuống, vội vàng đỡ dậy. Tiểu Ngưu thành khẩn nói: "Lão nhân gia, người coi trọng quá rồi. Chuyện nhỏ không đáng nhắc đến, tính toán làm gì."

Tiếp theo Tiểu Ngưu lại giới thiệu thất di Thái Xuân Viên cho Lý lão biết.

Lý lão rất là cao hứng, rời khỏi giường, mời mọi người ngồi xuống. Diêm Nữu giúp đỡ Lý lão đem những đồ tốt nhất trong nhà bỏ vào nồi đến khoản đãi khách nhân. Việc này khiến Tiểu Ngưu cảm thấy hãnh như thành một đại anh hùng.

Nhìn hai cha con họ khuất tầm mắt, Xuân Viên lại gần Tiểu Ngưu, nói: "Tiểu Ngưu à, không thể tưởng chàng lại được hoan nghênh vậy. Trước kia ta thật ra xem thường chàng rồi."

Tiểu Ngưu rất là đắc ý, vênh cằm lên, nói: "Ta bảo này, chi bằng nàng về nhà chia tay với lão già kia rồi gả cho ta. Ta nhất định cho nàng làm tiểu lão bà. Nàng thấy sao?"

Xuân Viên nghe xong xì một tiếng, rất là không phục, nói: "Xuân Viên ta là nhân tài, cưới ai cũng có thể làm đại lão bà. Dựa vào cái gì cho làm tiểu lão bà cho người, ta mà kém cỏi như vậy sao?"

Tiểu Ngưu rất không khách khí hỏi: "Thế sao nàng chịu làm tiểu lão bà của Mai Lão Bản?"

Xuân Viên hừ một tiếng, mắt liền hoe đỏ, đáp: "Người nghĩ rằng ta nguyện ý sao, ai bảo gia đình ta nợ tiền của người ta. Ta là bị người ta cướp

đi. Mệnh của ta thật là không tốt mà."

Nói đến đây, Xuân Viên đã muốn òa khóc.

Tiểu Ngưu vội vàng an ủi nói: "Đừng khóc, đừng có khóc. Sau này sẽ có cuộc sống tốt mà. Số mệnh cũng thật lạ, nếu sớm một chút gặp được tử không phải tốt hơn sao."

Xuân Viên suy nghĩ một chút, nói: "Nếu nói ta sớm một chút gặp được người, chỉ sợ người khi đó khóc nhè mặc quần thùng đít, ngay cả tóc cũng mọc chưa có dài đấy."

Nói đến đây, Xuân Viên ngừng khóc mà mỉm cười, Tiểu Ngưu cũng thấy thú vị, cũng cạp cạp cười rộ lên, giống như con vịt đẻ được trứng nên vui sướng.

Xuân Viên nghe xong nhú mày, nói: "Tiểu Ngưu à, tiếng cười của người thật khó nghe, có thể dựng người chết dậy được đấy."

Đang nói đến đây, phụ thân bọn họ đem rau cải nóng hổi bưng lên. Trong nhà còn duy nhất một con gà nhỏ xíu, Lý lão bởi vì cao hứng, liền đem nó làm thịt để chiêu đãi khách.

Lúc này cũng sắp bình minh. Xuân Viên và Tiểu Ngưu hai người đều đã đói bụng. Vừa ngửi tới mùi vị thơm mát tỏa ra, cũng thèm ăn đến chảy nước miếng.

Sau khi cha con bọn họ ngồi xuống, Tiểu Ngưu và Xuân Viên không hề khách khí, bỏ qua hết thảy mở rộng hết quai hàm mà ăn, như gió cuốn mây tan. Xuân Viên vừa mới bắt đầu cũng chú ý đến dáng vẻ, sau cũng vì sự hấp dẫn của món ăn, chịu không được nữa. Giống như vậy, cha con bọn họ cũng ăn rất thoải mái.

Sau khi cao trào của bữa ăn qua đi, Lý lão nhìn con gái, lại nhìn Tiểu Ngưu, chẳng biết nhìn thế nào lại thấy hợp nhãn. Lý lão liền thuận miệng hỏi: "Tiểu Ngưu à, cậu đã thành hôn chưa?"

Tiểu Ngưu chùi một mảng bóng nhoáng trên miệng, trả lời: "Lão trưởng à, ta nhỏ tuổi, còn chưa thành hôn."

Nói xong, cầm lấy một cái chân gà đưa lên miệng gặm.

Lý lão cúi đầu một chút, lại hỏi: "Tiểu Ngưu à, cậu chưa có thành hôn, vậy có đính hôn chưa?"

Con mắt Lý lão nhìn chăm chăm Tiểu Ngưu.

Tiểu Ngưu thành thật trả lời nói: "Cũng không có."

Lý lão trở nên cao hứng. Lão thâm nhủ, Tiểu Ngưu mặt mũi cân đối, lại có bản lĩnh, gia cảnh cũng tốt. Mặc dù con gái lão chỉ là thôn nữ, nhưng nhân phẩm và tướng mạo đều không tệ, hoàn toàn xứng với hã. Ta phải nghĩ ra biện pháp, để Tiểu Ngưu đồng ý chuyện này.

Xuân Viên ở một bên nghe ra ý tứ Lý lão, trong lòng hơi phát ghen. Lúc này nàng đã quên chính mình cũng đã có chồng rồi, liền đưa tay đuổi xuống phía dưới, tàn nhẫn véo một cái lên đùi Tiểu Ngưu, véo đến Tiểu Ngưu thiếu chút nữa kêu to lên. Nhưng hã lại không dám kêu, đành phải cố kiềm nén lại. Hã chẳng hiểu tại sao nàng lại véo mình.

Ăn cơm xong, Lý lão an bài mọi người nghỉ ngơi. Hai người nam nhân nghỉ ngơi tây ốc, hai người đàn bà nghỉ ngơi đông ốc. Trước khi trở về phòng ngủ, Xuân Viên nói thầm với Tiểu Ngưu: "Tiểu Ngưu à, tối nay chàng có dám mò qua giường của thiếp không?"

Tiểu Ngưu mạnh miệng đáp: "Có cái gì mà không dám, chẳng qua ta là một hảo nam nhân, không nên làm như vậy, e sẽ làm Đìem Nữu sợ hãi."

Xuân Viên bữu môi nói: "Ả chẳng là gì của của người, người lại coi trọng ả. Nếu sau này ả thành lão bà của người, chỉ sợ người đã sớm quên ta từ lâu rồi."

Tiểu Ngưu nhắc nhở: "Không nên nói lung tung, ta vừa mới quen nàng ta. Làm sao có thể nói chuyện cưới nàng ta làm vợ được chứ?"

Xuân Viên hì hì cười, nói: "Một lúc nữa, người nếu có dũng khí chui vào giường ngủ của ta, ta nhất định thuyết phục giùm người."

Tiểu Ngưu cũng cười đáp: "Ta đương nhiên là có dũng khí, nhưng ta không thể làm như vậy."

Dứt lời, Tiểu Ngưu chăm chú nhìn Xuân Viên. đọc truyện tại . Xuân Viên thở dài, quay về phòng mình.

Khi Tiểu Ngưu tỉnh giấc, ánh mặt trời chiếu lên cửa sổ, ánh sáng chiếu khắp cả căn phòng. Tiểu Ngưu mặc quần áo rồi bước ra cửa. Mặt trời lúc này đã lên cao. Hắn vươn vai, thấy tinh thần vô cùng khoan khoái.

Nhìn sang bên cạnh, chỉ thấy Diễm Nữu đang từ ngoài cửa tiến đến, trên vai đáng gánh hai thùng nước. Ánh mặt trời chiếu xuống khuôn mặt ửng đỏ, khiến toàn thân nàng như tỏa hào quang. Tối hôm qua dưới ngọn đèn chỉ thấy Diễm Nữu là một mỹ nữ chuẩn mực, còn ban ngày nhìn nàng lại mang một loại phong thái khác. Buổi tối nhìn nàng, có vài phần dễ thương, ban ngày nhìn nàng thêm vài phần trong sáng và tươi trẻ. Mặc dù nàng mặc quần thô áo vải, nhưng cũng không làm mất đi phong thái mê người ấy.

Hai người chạm mặt, Diễm Nữu ngọt ngào cười, nói: "Chào Tiểu Ngưu! Buổi sáng tốt lành."

Môi đỏ mọng mở ra, lộ ra hàm răng trắng đều. Nàng so với bọn Nguyệt Lâm chẳng hề thua kém, chỉ là màu da nàng sạm hơn một chút. Điều này có thể bởi hoàn cảnh sống của nàng. Theo tự nhiên, loại da sạm màu thế này

cũng không phải đen đến mức làm cho người ta khó có thể chịu được, mà là đen một cách khỏe mạnh do bị ánh mặt trời chiếu vào. Đây là cũng là điểm bất đồng lớn nhất của Diễm Nữu so với mỹ nữ ở địa phương khác.

Tiểu Ngưu ngắm Diễm Nữu đắm mình trong ánh mặt trời, từ đáy lòng bật ra lời khen ngợi: "Diễm Nữu à, nàng đẹp như mỹ nữ trong tranh vậy."

Diễm Nữu ngượng ngùng cười, đáp lại: "Muội chỉ là một con vịt con xấu xí mà thôi."

Rồi xách nước vào nhà. Lúc này Tiểu Ngưu mới nhận ra, sao mình lại không đến giúp. Nhất định là bị sắc đẹp mê hồn làm ngớ ngẩn. Nghĩ như vậy, cũng liền bước theo vào phòng để giúp nàng.

Tiểu Ngưu vào phòng, vừa giúp đổ nước, vừa giúp quét dọn, có vẻ làm rất nhanh. lát sau, Lý lão cầm một ít rau cải từ vườn trở về, nhìn cảnh hai người cùng một chỗ, nét mặt già nua chợt nở một nụ cười.

Sau khi ăn điểm tâm, Tiểu Ngưu nói với Xuân Viên: "Chúng ta cũng đi thôi."

Xuân Viên vừa nghe nói đi, trong lòng cao hứng. Bởi vì như vậy có thể một mình ở cùng Tiểu Ngưu.

Diễm Nữu nghe vậy thấy chua xót trong lòng, muốn khóc to lên. Lý lão hiểu được tâm sự nữ nhi, vội vàng nghĩ cách. Chỉ nghe Tiểu Ngưu tiếp theo nói với Xuân Viên: "Ta đưa tỷ về nhà mẹ đẻ."

Xuân Viên hỏi: "Đưa ta về nhà xong, ngươi đi đâu?"

Tiểu Ngưu trả lời nói: "Tất nhiên là trở về Hàng Châu rồi. Nơi đó là nhà ta. Nếu tỷ cũng muốn về đó thì chúng ta lại cùng đi."

Xuân Viên nghe vậy mặt liền biến sắc, nói: "Không, không, ta không muốn về đó đâu. Từ nay về sau, ta sẽ không về đó nữa. Dù sao khoản nợ của ta cũng được thanh toán rõ ràng rồi."

Nói đến đây, gương mặt nàng hiện lên nét bi thương. Nàng vì vận mệnh chính mình mà cảm thấy đau lòng.

Tiểu Ngưu an ủi nói: "Không sao, nàng quên chuyện xưa đi rồi mọi việc sẽ đều tốt cả thôi."

Lúc này Điem Nữ nhìn Tiểu Ngưu nói: "Tiểu Ngưu à, người đi rồi sau này có trở về không? Ta...Ta..."

Điem Nữ nói không nên lời nữa.

Tiểu Ngưu ngẩn ra, lập tức hiểu được Điem Nữ đã phát sinh tình cảm. Hắn không biết phải đáp lại như thế nào mới tốt. Hắn len lén nhìn Xuân Viên bên cạnh. Xuân Viên mỉm cười, thay hắn trả lời: "Đương nhiên là sẽ trở lại. Hàng Châu là nhà Tiểu Ngưu, nơi này cũng vậy a."

Nghe được câu này, Điem Nữ như mở cờ trong bụng. Lí lão liền gọi Tiểu Ngưu sang một bên, nói nhỏ: "Tiểu Ngưu à, cậu đối với con gái của ta ấn tượng thế nào? Cậu có nghĩ nó là một cô nương tốt không?"

Tiểu Ngưu nói lời thật lòng: "Điều đó đương nhiên rồi. Điem Nữ đương nhiên là một cô nương rất tốt. Đừng nghĩ ta mới biết nàng chưa đến một ngày, ta tin chắc mình nhìn lầm người đâu."

Lí lão nghe xong rất cao hứng, nói: "Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi. Thật là rất tốt rồi."

Tiếp theo Lí lão lại nói: "Tiểu Ngưu à, ta muốn gả Điem Nữ cho cậu, cậu có đồng ý không?"

Tiểu Ngưu không có ngờ việc này đến nhanh như vậy. Nhất thời hắn chẳng biết làm sao. Hắn nhìn Diễm Nữ vô cùng xinh đẹp, vừa cần mẫn lại kiên cường, ấn tượng trong lòng cực tốt. Hắn cũng muốn cùng Diễm Nữ chung một giường, nhưng không ngờ diễm phúc tới nhanh như vậy.

Tiểu Ngưu mừng rỡ trong lòng, lập tức mặt mày hớn hởi, suy nghĩ một chút mới đáp: "Lão trượng à, việc này ta không thể một mình làm chủ. Ta phải về nhà hỏi ý cha mẹ mới được."

Lí lão đuổi sát không tha, nói: "Vậy ý tứ của cậu thì thế nào?"

Tiểu Ngưu nhìn Diễm Nữ cách đó không xa, chỉ thấy Diễm Nữ xấu hổ đến đỏ bừng mặt, ánh mắt đầy chờ mong nhìn Tiểu Ngưu. Hắn thấy nàng bề ngoài xinh đẹp, tâm hồn trong sáng thơ ngây. Hắn không nhịn được liền đáp: "Lão trượng à, nếu Diễm Nữ gả cho ta, ta đương nhiên cầu còn không được. Có điều không biết cha mẹ ở nhà nghĩ sao."

Lí lão nhìn Tiểu Ngưu đồng ý, lòng như trút được cả một tảng đá. Lão kích động giữ chặt tay Tiểu Ngưu, nói: "Tiểu Ngưu à, chỉ cần cậu đồng ý, chuyện khác cũng sẽ tốt đẹp thôi."

Xuân Viên hiểu việc, liền tiến đến nói: "Cung hỉ, cung hỉ."

Gương mặt nàng dù tươi cười nhưng trong lòng thật sự tràn ngập đau khổ, không hề cảm thấy tốt một chút nào. Nàng đương nhiên hy vọng cũng một ngày nào đó mình cũng có thể đi theo Tiểu Ngưu. Thế nhưng không được, bọn họ hai người giống như mặt trăng mặt trời, vĩnh viễn không thể cùng một chỗ.

Lí lão đến nhà hàng xóm mượn một chiếc xe ngựa, để Tiểu Ngưu điều khiển xe đưa Xuân Viên trở lại nhà mẹ đẻ. Trước khi đi, Diễm Nữ hỏi Tiểu Ngưu: "Chừng nào chàng trở lại gặp thiếp?"

Tiểu Ngưu suy nghĩ một chút, nói: "Sau khi ta về Hàng Châu sẽ sớm trở lại, nàng xem có được không?"

Điền Nữ nghe xong không nói. Xuân Viên vội vàng thay hẳn trả lời: "Hắn sau khi đưa ta về xong, sẽ đánh xe trở lại gặp muội ngay. Xe ngựa này còn phải sớm trả lại cho người ta mới được."

Điền Nữ nghe vậy liền vui vẻ.

Sau khi vẫy tay chào tạm biệt, Tiểu Ngưu điều khiển xe ngựa đưa Xuân Viên trở về nhà mẹ đẻ.

Tiểu Ngưu điều khiển xe đi về phía nam. Xuân Viên vén rèm lên, nhìn chăm chăm Tiểu Ngưu, nhìn nam nhân mình thích vì mình mà làm việc. Chạy được một đoạn đường, dưới ánh mặt trời chói lọi nàng thấy mồ hôi đọng trên trán Tiểu Ngưu, liền lấy khăn tay lau cho hắn. Vừa lau, đôi mắt vừa nhìn hắn chăm chăm, tràn đầy nhiệt tình và nhu tình, như muốn làm Tiểu Ngưu tan chảy.

Tiểu Ngưu vì muốn ỷ nữ được hài lòng, đành phải dừng xe ngựa lại. Địa phương này là một sơn đạo vắng người, trước sau cũng đều tĩnh lặng. Tiểu Ngưu nhìn Xuân Viên mê người, trong lòng một trận say mê, bất ngờ nổi lên cảm giác phạm tội.

Xuân Viên chớp mắt, hỏi: "Tiểu Ngưu à, ở cùng một chỗ với thiếp, chàng không vui vẻ sao?"

Ánh mắt Tiểu Ngưu liếc nhìn trên người nàng, nói: "Điều đó còn phải hỏi sao? Nếu nói không vui, thì ta sẽ không để ý, cũng sẽ không cứu, cũng sẽ không ngại đường xa mà đưa nàng về."

Xuân Viên hơi cúi đầu một chút, nói: "Tiểu Ngưu, vậy chàng có nghĩ là cả đời này ở bên cạnh thiếp không?"

Tiểu Ngưu không cần phải do dự, nói: "Đó đương nhiên là điều ta muốn. Có điều ta rút cuộc cũng không thể cướp đoạt lão bà của người khác. Như vậy thì quá đáng quá. Sẽ bị người đời thóa mạ."

Xuân Viên nhìn thẳng Tiểu Ngưu, nói: "Tiểu Ngưu à, chỉ cần chàng nghĩ đến thiếp, trong lòng chàng có thiếp. Thiếp nguyện vì chàng làm mọi việc. Từ sau ngày hôm nay, thiếp là của chàng. Thiếp sẽ không còn theo lão ta nữa."

Tiểu Ngưu lo lắng nói: "Chỉ sợ Mai Lão Bản không đồng ý."

Khuôn mặt Xuân Viên đượm vẻ bi thương đáp: "Thiếp đã trả được hết nợ nần rồi. Thiếp phải bỏ lão ấy, thiếp phải lo cho cuộc đời mình chứ."

Tiểu Ngưu thở dài một hơi, chẳng biết nên nói gì cho tốt. Vì một nữ nhân mà ra tay đánh nhau với một lão thái giám cũng chẳng lấy gì làm vinh dự. Nếu nàng là nữ nhân chưa lập gia đình thì dễ xử lý hơn rồi.

Tiểu Ngưu roi da vung lên, nói to: "Ngồi vững nhé, ta phải đi thôi."

Sau đó quát một tiếng lại đánh xe ra đi. Trên suốt một đoạn đường, Xuân Viên cũng không nói gì. Tiểu Ngưu cũng trầm mặc. Bây giờ hẳn chưa có dũng khí cướp đoạt lão bà của người ta.

Sau khi đi qua Ngọa Long sơn, Tiểu Ngưu cẩn thận nhìn lại ngọn núi đó. Ban ngày nhìn nó, cũng là rất có khí thế. Tiểu Ngưu cảm khái nói: "Cũng không biết vị tỷ tỷ đó có đem bọn thổ phỉ giết sạch hay không. Nếu chúng bị giết sạch rồi thì đúng là phúc khí của dân làng. Nếu không họ sẽ lại phải chịu ác khí của thổ phỉ."

Xuân Viên tiếp thoại nói: "Vị nữ nhân kia không biết lai lịch thế nào, bản lãnh rất lớn. Chỉ sợ người cả đời này cũng không bằng người ta."

Tiểu Ngưu từ đáy lòng nói: "Đó là tự nhiên thôi. Người ta có thể là thần tiên, không có thể so sánh với phàm phu tục tử như ta được."

Xuân Viên cũng nhìn ngắm ngọn núi, nói: "Hy vọng Quách Đại Hải và Vương Cửu Sơn cũng xong đời rồi. Như vậy là tốt nhất, ta sẽ không cần lo lắng nữa."

Tiểu Ngưu suy nghĩ một chút, nói: "Tối hôm qua dường như không nhìn thấy Vương Cửu Sơn lộ diện. Hay là y không ở trên núi."

Xuân Viên lắc đầu nói: "Tối hôm qua y nhất định tại trên núi. Theo thời gian mà nói, hôm nay là ngày y lấy ta làm vợ, y lại không ở trên núi sao? Chỉ là người này rất nhiều mưu mô, lại ham sống sợ chết, nếu có hại tuyệt không chịu lộ diện. Nhất định tối qua y trốn đi rồi."

Tiểu Ngưu quay đầu lại cười, nói: "Không được cưới y, có phải là nàng hối hận đến xanh ruột lại rồi không."

Xuân Viên xì một tiếng, lấy tay véo một cái lên lưng Tiểu Ngưu, đau buốt khiến hân ái chà một tiếng, thiếu chút nữa từ trên xe té xuống. Tiểu Ngưu rất bất mãn nói: "Chỉ đùa một chút mà, vậy mà tưởng thật sao?"

Xuân Viên rất nghiêm túc nói: "Những chuyện đùa như vậy, sau này ngàn vạn lần không nên nói với ta. Ta sẽ giận đấy."

Tiểu Ngưu ha ha cười, nói: "Không ngờ nàng cũng là một con cộp cái a."

Xuân Viên hừ một tiếng, nói: "Thời điểm ta lợi hại người còn chưa có thấy qua đó."

Hai người giữa lúc nói chuyện thú vị, chỉ nghe từ phía trên núi hướng truyền đến một tiếng kêu: "Ngụy Tiểu Ngưu, để người lại cho ta, bằng không sẽ đánh người thành tương thịt."

Tiểu Ngưu nghe được thấy thật quái lạ, nghe thanh âm cũng không phải của Quách Đại Hải. Xuân Viên nghe xong sắc mặt biến đổi, nhẹ giọng nói: "Không ổn rồi, Tiểu Ngưu, đây là thanh âm của Vương Cửu Sơn. Ổn ào nửa ngày, tối hôm qua hẳn thật sự chưa chết. Chúng ta mau chạy nhanh lên"

Tiểu Ngưu nhìn sang con ngựa gầy đang kéo xe, nói: "Nếu đối phương đang đi tới, chúng ta còn có hy vọng chạy. Nếu đối phương đang cưỡi ngựa, nhất định sẽ đuổi kịp chúng ta."

Vừa mới dứt lời, từ trong rừng trên núi liền chạy đến một con ngựa, tên cưỡi ngựa khuôn mặt xấu xí, cầm trong tay một cây đại côn, khí thế hung hãn đang đuổi theo. Tiểu Ngưu vừa thấy, liếc mắt nhìn Xuân Viên, nói: "Đúng là ghét của nào trời trao của ấy. Tình hình này phải nghĩ đối sách thôi."

Vừa nói chuyện, Tiểu Ngưu vừa nhảy từ xe xuống, đi tới sau xe, đối diện với địch nhân đang chạy tới.

Wương Cửu Sơn nhảy xuống ngựa, quay về phía Xuân Viên nói: "Xuân Viên, theo ta đi thôi. Không còn ai có thể ngăn cản chúng ta. Bọn Quách Đại Hải cũng đã chết rồi."

Xuân Viên cũng xuống xe, đứng ở bên cạnh Tiểu Ngưu, hỏi: "Wương Cửu Sơn, người trên núi cũng chết sao?"

Wương Cửu Sơn đảo mắt, nói: "Quách Đại Hải cùng mấy người tâm phúc của hắn cũng đã chết, những người khác vẫn còn sống. Lúc này đây đỉnh núi là ta định đoạt. Theo ta đi thôi."

Xuân Viên nhìn sang Tiểu Ngưu. Tiểu Ngưu nhìn Vương Cửu Sơn chẳng có tên thủ hạ nào theo sau liền sinh lòng hoài nghi y đang khoác lác, liền nói: "Wương trại chủ, người đã trở thành lão đại, sao đến một tên thuộc hạ cũng không có vậy?"

Lời này nói ra như đúng tử huyệt. Vương Cửu Sơn nóng mặt, lập tức nói: "Thủ hạ của ta vừa báo cáo nói các người từ vừa đi qua nơi này, ta lập tức cưỡi ngựa xuống đây trước. Chúng sẽ tới đây sớm thôi."

Nói xong ánh mắt hướng nhìn trên núi, giả như trên núi đang có vô số thủ hạ trùng trùng đi xuống.

Mặc kệ hăn nói đúng hay không, Tiểu Ngưu cũng hiểu được sự việc đang cấp bách cần nhanh chóng thoát khỏi y, bởi vậy hăn nói: "Người muốn để lại Xuân Viên, việc đó là không thể. Thức thời thì đừng đi theo."

Nói xong hướng Xuân Viên dùng ánh mắt. Xuân Viên hiểu ý liền đi về phía chiếc xe.

Vương Cửu Sơn sao có thể để cho bọn họ dễ dàng rời đi. Y giơ đại côn lên, đánh về phía Tiểu Ngưu, miệng quát lên: "Hỗn đản tiểu tử, nếu không có người tới hôm qua đại náo, hôm nay nàng chính là lão bà của ta. Hôm nay nhất định cho người chết ở chỗ này."

Tiểu Ngưu lách người tránh né. Dư lực đường côn không tời đập xuống khiến mặt đất nứt ra. Tiểu Ngưu thấy vậy cả kinh, nếu bị đập lên người thì tiêu.

Tiểu người rút đại đao, cẩn thận ứng phó. Vương Cửu Sơn đập liên tiếp nhiều côn, Tiểu Ngưu tránh rồi lại tránh, tránh không được thì cử đao chống đỡ. Nhưng người này khí lực không tời, Tiểu Ngưu đích thực không thể phản công. Bởi làm như vậy e rằng đao văng đi mất.

Vương Cửu Sơn đánh hoài không trung liền tức giận hét lên. Tiểu Ngưu còn chọc tức y: "Xem ra võ công người không kém, nguyên lai là đồ bị thịt, thật khiến người ta thất vọng. Người như vậy cũng chỉ đáng lau giày cho ta thôi."

Thực tế, công phu Tiểu Ngưu chẳng bằng người, chỉ là hăn dựa vào thân thủ linh hoạt, khinh công khá mà tránh né thế công của đối phương. Nhưng áp lực hăn phải chịu cũng không hề nhỏ.

Tiểu Ngưu chọc cho Vương Cửu Sơn tức đến đỏ mặt, côn sau đánh ra càng nhanh hơn côn trước, dốc sức muốn đập Tiểu Ngưu thành mảnh vụn. Tiểu Ngưu đảo mắt nhìn sang rừng cây bên cạnh, trong lòng liền có chủ ý. Hăn vừa đỡ vừa lùi, giống như muốn chạy trốn. Vương Cửu Sơn gấp rút đuổi sát, tuyệt không để Tiểu Ngưu có đường chạy trốn như tối hôm qua. Y nghĩ nếu không giết được Tiểu Ngưu thì bản thân cũng không thể sống vui vẻ được

Vào trong rừng, Tiểu Ngưu như cá gặp nước. Rừng rất rộng, cây lại nhiều. Thanh đại côn của Vương Cửu Sơn không thể tự do vung vẩy như trước được. Tiểu Ngưu lại lợi dụng ưu thế khinh công của mình di chuyển liên tục, Vương Cửu Sơn đương nhiên cũng không chịu bỏ qua, đuổi sát không rời.

Đuổi theo rồi lại đuổi theo, hai người đuổi nhau vòng quanh mấy gốc cây đại thụ. Tên Vương Cửu Sơn cũng rất khôn ngoan, chuyển hướng chuyển hướng, tưng đột nhiên phản hướng vòng chạy ngược lại. Nếu không phải Tiểu Ngưu phản ứng, sớm bị y bắt được. Vương Cửu Sơn nóng nảy, buông tay, đem đại bổng vút trên mặt đất. Lúc y truy đuổi, chiếc côn sẽ không có hữu dụng nữa.

Tiểu Ngưu giống như khi trêu đùa Vương Cửu Sơn. Vương Cửu Sơn bình thường không ít biện pháp, nhưng khi tới địa phương này thì bó tay vô kế. Thật ra địa phương này chính là thiên hạ của Tiểu Ngưu. Vô công Tiểu Ngưu không bằng người, nhưng mà khinh công so với y lại tốt hơn rất nhiều. Tiểu Ngưu hiểu được, nếu muốn đánh bại y, phải phát huy ưu thế khinh công.

Hai người quanh quẩn một đám cây cổ thụ đuổi tới đuổi lui. Vương Cửu Sơn quay qua quay lại liền cảm thấy hơi chóng mặt, hăn dừng lại mắng: "Thằng ranh thô đế, có gan thì đứng lại."

Phía sau gốc cây truyền đến thanh âm Tiểu Ngưu: "Thằng ranh con thô đế, có gan thì đuổi đến đây."

Vương Cửu Sơn lửa giận ngút trời, hét lớn: "Nếu ta bắt được người, nhất định cho người lên châu trời. Người mới chính là tên thô đế đáng ghét nhất trên đời."

Mắng, chửi, hận, Vương Cửu Sơn đuổi theo đến cây đại thụ đó.

Tới sau cây đại thụ rồi, Vương Cửu Sơn ngẩn ra, trước mắt không thấy Tiểu Ngưu đâu. Tiểu tử này đi chỗ nào rồi? Hăn hết nhìn đông rồi nhìn tây, không biết tìm đâu. Tiểu tử này nhất định chạy tới sau cây đại thụ khác rồi.

Trong lúc do dự, Tiểu Ngưu đột nhiên từ trên đầu hăn phóng xuống, nhanh như thiểm điện. Vương Cửu Sơn há một tiếng, đầu bị Tiểu Ngưu dùng lưng đao gõ một cái. Hăn bịch một tiếng, té ngựa trên mặt đất.

Tiểu Ngưu đến như 'Diêu Hâu Xoay Minh', vũng vàng rơi xuống trên mặt đất. Hăn nhếch miệng cười Vương Cửu Sơn, nói: "Bà nội người, muốn đấu với ta, hắc hắc, thật sự là không tự lượng sức."

Lại đá mấy phát lên người đối phương, thấy y vẫn không nhúc nhích, xem ra một chốc một lát cũng chưa tỉnh được.

Xem như thế nào xử lý người này đây? Tiểu Ngưu cảm thấy rất khó xử. Trong lúc này, Xuân Viên vừa kêu, vừa chạy tới. Nàng đi tới bên người hăn, nhìn thấy tình cảnh trước mắt, biết Tiểu Ngưu thủ thắng, trong lòng mừng rỡ, vui vẻ hôn lên mặt hăn.

Tiểu Ngưu một mặt hưởng thụ nụ hôn thơm mát của mỹ nữ, một mặt hỏi: "Xuân Viên tỷ à, người này làm sao bây giờ? Chẳng lẽ thả hắn ta sao?"

Xuân Viên trừng mắt nhìn Vương Cửu Sơn nằm úp sấp trên mặt đất, trong mắt lóe lửa giận, cắn răng nói: "Người này nhất định phải giết chết. Hắn không phải là người tốt. Thiếp đã từng nhìn thấy hắn dẫn một nhóm mấy người đến dưới chân núi cướp đàn bà để cưỡng dâm. Có khi bị hãm hiếp đến chết tại chỗ. Giết hắn để báo thù cho những nữ tử vô tội"

Tiểu Ngưu nghe xong tức giận, gật đầu, đưa đao cho Xuân Viên, xem nàng định xử lý tên Vương Cửu Sơn đang nằm bất động này thế nào...

Xuân Viên cầm đao đi đến, tay có điểm run rẩy, nói: "Tiểu Ngưu à, thiếp sống đến giờ, đừng nói sát tử giết người, ngay cả giết gà thiếp cũng chưa từng giết nữa. Chàng làm đi."

Tiểu Ngưu thấy hình dáng nàng kinh hãi run sợ, cũng không làm khó nàng. Hắn cầm lại đao đi đến, vung lên một đao rồi chém xuống, cắt rời thủ cấp của Vương Cửu Sơn. Cái đầu giống như quả bóng lăn ra xa, máu tươi bắn tung tóe, thấy Xuân Viên hét lên một tiếng, bưng mặt quay người đi...

Tiểu Ngưu lau vết máu trên đao, sau đó dẫn Xuân Viên ra cánh rừng, lên xe tiếp tục lên đường.

MA ĐẠO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Đầu Túc

Hai người lên xe rời khỏi đó rất xa rồi nhưng Xuân Viên vẫn còn hoảng hồn chưa bình tĩnh được. Nàng mở to hai mắt nhìn bóng lưng Tiểu Ngưu, sinh cảm khái nói: "Tiểu Ngưu à, không ngờ người chết lại khó coi như vậy, so với chó chết mèo chết khó coi hơn nhiều."

Tiểu Ngưu có vẻ bình tĩnh hơn, vừa điều khiển xe vừa hỏi: "Chẳng lẽ nàng đã lớn như vậy mà từ trước tới giờ chưa từng nhìn thấy người chết sao?"

Xuân Viên suy nghĩ một chút, đáp: "Thật ra nhìn cũng đã nhìn thấy rồi. Nhưng chuyện đó cách đây lâu lắm. Năm ấy, lão tổ mẫu qua đời là lần đầu tiên thiếp nhìn thấy người chết. Nhưng thần sắc của bà không hề đáng sợ, tựa như bà đang ngủ say vậy. Khác hẳn với tên Vương Cửu Sơn ấy, lúc còn sống y đã khó coi, lúc chết rồi càng khó coi hơn."

Tiểu Ngưu an ủi nói: "Đừng sợ nữa, sau này nhìn quen sẽ ổn thôi."

Xuân Viên kêu khẽ: "Thiếp không muốn nó trở thành thói quen. Chỉ mong về sau sẽ không còn nhìn thấy cảnh tanh máu này nữa, quả thực làm thiếp sợ muốn chết. À, Tiểu Ngưu, sao chàng không sợ hãi gì vậy? Có phải là chàng thường xuyên nhìn thấy người chết hay chàng thường xuyên giết người?"

Tiểu Ngưu nghe vậy liền lắc đầu, quay lại nhìn Xuân Viên, đáp: "Ta thề, ta sống gần ấy năm thấy người chết cũng chẳng nhiều, giết người thì đây là lần đầu tiên."

Xuân Viên kỳ quái nói: "Không thể nào? Lúc đó thiếp thấy chàng cầm lấy dao chặt đầu y, một chút cũng không hoảng hốt, như một người lão luyện vậy."

Đôi mắt nàng dò xét Tiểu Ngưu từ trên xuống dưới.

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, nói: "Mặc dù ta chưa từng giết người, nhưng trước kia đã từng giết gà, giết vịt. Bởi vậy khi giết người cũng không quá sợ hãi. Thực ra mà nói muốn rèn luyện thành sát thủ, phải bắt đầu từ giết con gà cũng không ngại."

Xuân Viên nghe xong vội vàng che tai, nói: "Không không không, thiếp cả đời này không muốn giết người."

Tiểu Ngưu hỏi: "Nếu không giết người, sẽ bị người giết. Trong tình huống đó chẳng lẽ lại để yên cho người ta giết mình sao?"

Xuân Viên xua tay nói: "Nếu sống yên lành, người ta giết thiếp làm gì? Hơn nữa, nếu có người gây bất lợi cho thiếp, chàng nhất định không thấy vậy mà mặc kệ đâu. Kiếm tước phụ để làm gì? Một phần để làm hộ hoa sứ giả đó."

Tiểu Ngưu cười cười, nói: "Ta bây giờ không phải là tước phụ, tương lai không biết có phải hay không."

Một câu nói xong Xuân Viên trong lòng rất chua xót, thiếu chút nữa bật khóc. Nàng chậm rãi nói: "Tiểu Ngưu, rốt cuộc chàng có nghĩ tới thiếp không?"

Tiểu Ngưu quay đầu lại cười, nói: "Sao hỏi lạ vậy, chuyện này ta không phải đã nói rồi mà. Đối với ta nàng cứ yên tâm."

Xuân Viên đảo tròn mắt, đột nhiên hơi ngập ngừng, nói: "Tiểu Ngưu à, đêm nay chúng ta ngủ cùng một chỗ được không?"

Dứt lời, nàng liền cúi gằm đầu xuống.

Thường thì dáng vẻ thiếu nữ then thùng thập phần kích động lòng người, mà Xuân Viên lại là một thiếu phụ xinh đẹp như vậy nên nét hổ then của nàng lại càng khiến người mê say. Hình dáng phong tình đó khiến cho hơi thở Tiểu Ngưu trở nên gấp gáp hơn.

Tiểu Ngưu liếm môi: "Xuân Viên tỷ, nàng nói vậy là ý tứ gì đây, đêm nay chúng ta nghỉ ngơi cùng một chỗ, có phải là...?"

Xuân Viên hừ hai tiếng, nói: "Sao chàng lại thô tục vậy, không chuyển hướng suy nghĩ đi một chút. Cái đó gọi là cá nước thân mật. Chàng chẳng lẽ không biết?"

Tiểu Ngưu ha ha cười, nói: "Được được, cái đó gọi là cá nước thân mật, cũng gọi là mây mưa hoan lạc. Nếu Xuân Viên tỷ nói thẳng thế, ta không có ý kiến nữa. Thua rồi ta đành phải tiếp tục chịu ủy khuất thôi."

Xuân Viên từ phía sau tiếp cận, hôn mạnh một cái lên mặt Tiểu Ngưu, nói: "Lại bị chàng chiếm tiện nghi rồi, chàng còn châm chọc thiếp nữa, thật sự là không có lương tâm mà."

Hai người ước hẹn khắc xuân tiêu, trong lòng đều vui sướng. Tiểu Ngưu nhìn Xuân Viên phong tình vạn chủng, thật muốn dừng xe tìm đến một chỗ mà sảng khoái, nhưng hân nhận được. Dù sao vẫn là ban ngày, nếu để cho người khác phát hiện ra thì rất không hay.

Giữa trưa, bọn họ ăn cơm tại một hộ gia đình, sau khi đi cũng không quên để lại cho người ta chút tiền. Tối hoàng hôn, hai người bắt đầu tìm tìm chỗ để ngủ trọ.

Đó là một khắc tuyệt vời, hai người trong lòng đều trông mong. Nhiều ngày rồi bọn họ chưa được thưởng thức 'Nhục' vị ấy nên hai người đều rất nóng lòng. Khát khao của Xuân Viên là nhận được tình cảm triu mến của

Tiểu Ngưu, được cảm thụ khí khái nam nhân anh hùng của hắc. Tiểu Ngưu cũng muốn đem Xuân Viên đè dưới thân hắc, thể nghiệm sự hoan hỉ và kiêu ngạo khi xông pha chiến trận của mình.

Trước khi trời tối, hai người tới một cái thôn trang nhỏ, nhìn hình dáng lớn hơn Oa Ngưu thôn một chút. Hai người tìm được một gia đình để xin ở lại. Nhà đó chỉ có một đôi vợ chồng già. Con cái họ không ở nhà, mà đều vào thành để kiếm sống rồi.

Vợ chồng già đối với hai người rất nhiệt tình, chiêu đãi bọn họ những món ăn tốt nhất. Mặc dù cũng không ngon lắm, nhưng thịnh tình và chân thành của họ cũng khiến hai người cực kỳ cảm động.

Khi ông lão chủ nhà hỏi hai người có quan hệ gì, Tiểu Ngưu muốn đáp là tỷ đệ, thì Xuân Viên đã nhanh miệng nói hai người là phu thê mới thành hôn không lâu. Khi ông nhìn mặt hai người, Xuân Viên thấy mặt mình nóng hổi. Liếc nhìn Tiểu Ngưu, thấy hắc cũng đang cười vui vẻ. Lúc này nàng mới yên tâm.

Khi buổi tối nghỉ ngơi, ông lão gia để cho đôi 'Tiểu Phu Thê' nghỉ ngơi ở phòng phía đông, gia đình hai người của ông nghỉ ngơi phòng phía tây. Dưới ánh nến trong phòng, Xuân Viên vừa nhìn Tiểu Ngưu đóng cửa vừa trải mền lên giường.

Xuân Viên quay đầu lại nhỏ giọng nói: "Chúng ta ngủ đi, đừng có giống như kẻ gốc như vậy."

Tiểu Ngưu trong lòng vừa ngọt ngào vừa vui sướng. Cùng mỹ nữ trên giường là nguyện vọng của hắc. Hắc còn nhớ lần đầu tiên hiểu chuyện nam nữ chính là bắt đầu từ nàng. Hắc vĩnh viễn không quên tình cảnh lúc ấy. Chỉ có điều nam nhân hưởng thụ thân thể nàng lại không phải là hắc.

Tiểu Ngưu ngấm nhìn thân hình Xuân Viên lại nghĩ tới mỹ nữ khác, nghĩ tới Nguyệt Lâm, Nguyệt Ảnh, và cả sư nương. Sau khi hắc rời khỏi

các nàng vẫn không ngừng nhớ mong họ. Hãn tin rằng Nguyệt Lâm cũng đang nhớ mình như vậy, về phần sư nương, có lẽ nàng sẽ không quên hãn đâu. Còn đại mỹ nữ Nguyệt Ảnh, chỉ e nàng đã sớm quên mất hãn rồi. Nàng có thời gian nhất định là cùng sư huynh dính chặt như keo. Vừa nghĩ đến hai người như keo như sơn, trong lòng hãn vô cùng chua xót, giống như bình dấm chua bị đổ vậy. Dù nói thế nào đi nữa, Nguyệt Ảnh cũng coi như là nữ nhân của hãn, mặc dù hãn đã mềm lòng, bỏ lỡ cơ hội tốt, chưa phá hoại trình tiết của nàng, nhưng diễm phúc khác bản thân hãn cũng đều hưởng thụ hết rồi.

Khuôn mặt nàng, hung bộ kiêu đồn, trên dưới chỗ nào cũng để cho hãn ấn tượng sâu sắc. Cả đời cũng xóa không được. Dù hãn đã bị sư nương đuổi đi, nhưng trong lòng hãn vẫn muốn các nàng trở thành nữ nhân của mình. Hãn quyết định về đến nhà ở lại ít lâu, sau đó phải lên đỉnh Lao Sơn, cùng các nàng đoàn tụ tiếp tục lương duyên.

Hãn lại nghĩ đến Nguyệt Lâm. Trong tam nữ, nàng là người có tình cảm sâu đậm với hãn nhất. Khi hãn rời đi, nàng đã lưu luyến hãn bao nhiêu. Hãn sao lại không muốn cùng nàng bầu bạn được, đều tại sư nương cả. Mà nguyên nhân sư nương làm vậy cũng bởi ghen tuông. Chứng tỏ sư nương đối với hãn không chỉ lưu luyến nhục dục mà còn có chân tình. Hãn không hề trách móc nàng, hãn mong sớm được cùng các nàng đoàn tụ. Hãn còn có một ý nghĩ hoang đường mà lớn mật, hy vọng có một ngày có thể cùng ba người đồng sàng, cùng nhau hưởng thụ niềm vui nam hoan nữ ái.

Xuân Viên đập khế lên người Tiểu Ngưu, nói: "Người đừng giả bộ đứng đắn nữa, chẳng lẽ còn đợi ta cưỡng gian người sao?"

Vừa nói chuyện, nàng vừa kéo Tiểu Ngưu đến mép giường, cẩn thận giúp hãn cởi y phục.

Tiểu Ngưu nhìn Xuân Viên trong ánh nến, vẻ mặt xuân tình, ánh mắt đong đưa, liền mỉm cười nói: "Xuân Viên tỷ à, đêm nay nàng thật sự mê

người đó, quả thực khiến ta muốn mở thật miệng thật to ăn tươi nuốt sống nàng."

Xuân Viên cười phóng túng: "Thiếp đang chờ chàng đến ăn đây, chỉ sợ bản lãnh chàng không làm người ta hài lòng được."

Nói đến đây, Tiểu Ngưu đã bị Xuân Viên thoát quang sạch rồi.

Xuân Viên cúi người nhìn vật to lớn phía dưới của Tiểu Ngưu. Một tay nắm lấy, vẫn còn dư đến hơn một đoạn dài. Mà vẫn chưa cương cứng, nếu cương lên chẳng biết sẽ dọa người đến cỡ nào nữa. Nghĩ tới đây, Xuân Viên cảm thấy phía dưới mình phát nhiệt, ẩm ướt.

Tiểu Ngưu đặc ý nói: "Thế nào, không thể so với lão công của nàng sao."

Xuân Viên cả kinh: "Không thể nào, không thể nào, quả thực to như là của con lừa. Chỉ sợ cho vào sẽ chết người mất. Thật không ngờ tuổi chàng còn nhỏ mà thứ đó lớn như vậy."

Tiểu Ngưu kiêu hãnh phi thường, nói: "Xuân Viên tỷ à, nàng thích nó không? Nếu nàng thích thì cưng nựng nó một chút. Ta muốn để cho nó thoải mái."

Xuân Viên bật cười, để mặc cho Tiểu Ngưu đang ngồi ở mép giường, còn nàng ngồi xổm xuống, ánh mắt nhìn say sưa, còn dùng bàn tay đầy kỹ xảo vuốt ve, trêu ghẹo, lại nghịch cả đàn hoàn quy đầu, tốc độ lúc nhanh lúc chậm khi mạnh khi nhẹ, khiến cho hân sung sướng vô cùng.

Khi Xuân Viên trêu đùa cây gậy, hân cũng không hề nhàn rồi, hai tay trên người nàng sờ loạn. Xuân Viên chịu không được, liền chủ động đứng lên tự mình thoát quang, lộ ra thân thể trắng hồng, mỹ hảo.

Tiểu Ngưu áp tay lên cặp nhũ phong của nàng bật tiếng khen ngợi: "Thật sự mê người, nam nhân muốn không kích động cũng không được."

Bốn ngón tay cầm lấy nhục cầu, xoa xoa nắn nắn nhũ hoa, khiến cho Xuân Viên cấp kỳ thở gấp.

Xuân Viên hừ nói: "Tiểu Ngưu à, chàng hãy mau nói thật đi, chàng đã cùng bao nhiêu ả làm chuyện này rồi."

Tiểu Ngưu cười ngây ngô, đáp: "Ta mới chỉ biết nơi này của nữ nhân thôi. Ta vẫn còn là một xử nam đó."

Xuân Viên vắn vẹo eo thon nói: "Chàng gạt ta, nhìn đôi tay lão luyện mê người của chàng, nhất định là không còn trong sạch nữa. Chàng nghĩ ta là đứa ngốc hay sao chứ."

Tiểu Ngưu hắc hắc cười, nói: "Nếu nàng thật sự muốn biết, ta sẽ nói. Nhưng mà, ta có điều kiện. Đáp ứng điều kiện của ta, ta mới nói."

Xuân Viên xuân tâm hỗn loạn, hỏi: "Điều kiện gì? Nếu quá đáng thì thiếp mặc kệ."

Tiểu Ngưu cười nói: "Chỗ nào là quá đáng vậy, việc đó sẽ giúp hai chúng ta nhanh chóng sung sướng."

Xuân Viên lại hỏi: "Đó là cái gì, chàng cứ nói đi đã."

Tiểu Ngưu nhìn đôi môi hồng nhuận của Xuân Viên, nói: "Ta muốn nàng dùng miệng liếm cây gậy của ta. Như vậy nhất định ta rất sung sướng còn nàng cũng được thoải mái."

Xuân Viên hừ một tiếng, nói: "Thật buồn nôn mà, thiếp mặc kệ. Việc đó thật là mạo phạm người ta."

Nàng trước kia cũng từng làm chuyện đó rồi.

Tiểu Ngưu nói: "Đó là phút thần tiên, nhanh đến đây, nghe lời ta."

Vừa nói chuyện vừa ấn đầu Xuân Viên xuống.

Xuân Viên có phần không phục, nói: "Người thật là một tên xú tiểu tử, để cho người ta liếm cái chỗ đó của người. Nơi đó dơ bẩn lắm."

Ngoài miệng nàng nói vậy, nhưng vẫn dùng tay để nắm nhục bồng đó, trêu đùa bên ngoài. Cây gậy đó dưới kích thích của mỹ nữ, sớm đã vùng dậy, diện mạo trở nên dữ tợn, hình dáng dọa người. Cái đại quy đầu so với quả trứng gà cũng không nhỏ hơn bao nhiêu, Xuân Viên thấy trong lòng cực kỳ yêu thích, thật sự muốn hé miệng hôn hít một phen.

Nghĩ sao làm vậy. Tiểu Ngưu cảm giác cây gậy của hắn tiến vào một nơi ấm áp ướt át. Đầu lưỡi mềm mại đó trên quy đầu nhẹ nhàng đảo qua đảo lại, Tiểu Ngưu thấy linh hồn hắn như nhảy cả ra ngoài. Hắn hưng phấn a lên một tiếng, vuốt ve mái tóc nàng nói: "Xuân Viên tỷ à, bồng công phu thật giỏi, ta không nhịn được mất."

Xuân Viên nhả cây gậy ra ngoài nói: "Nhịn không được cũng phải nhịn, nếu người phóng ra, ta sẽ không chiều theo người nữa."

Vừa nói chuyện, cái lưỡi thơm tho lại linh hoạt càn quét trên nhục bồng. Mã nhân, lắng câu, từ cái quy đầu đến gốc bồng, đến song trứng, nhất nhất đều được nàng yêu thương vỗ về, "Càn quét". Tiểu Ngưu cả người sáng khoái như muốn nổ tung. Tuy nói tư vị này hắn cũng đã nếm qua, nhưng cảm giác được kích thích mãnh liệt như vậy mới là lần đầu.

Tiểu Ngưu nhịn không được cố gắng di chuyển hạ thân, trong miệng thầm nói: "Hảo Xuân Viên, hảo nữ nhân, nàng khiến ta sướng như tiên vậy. Được rồi, cứ làm đi. Ta càng lúc càng yêu nàng hơn."

Được Tiểu Ngưu khích lệ cổ vũ, Xuân Viên càng ngày càng đùa giỡn mạnh hơn. Nhìn nam nhân bị "Thiệt công" (Thối kèn thần công ^...^) của

mình làm cho tiêu hồn, chính nàng cũng rất đặc ý. Nàng thay đổi phương pháp trêu đùa nhục bồng của hã, khiến nó dưới sự vuốt ve của nàng trở nên càng ngày càng cứng. Nàng ngoại trừ liếm ở ngoài, còn dùng miệng ngậm lấy, mút chặt, đồng thời đôi tay nhỏ nhắn cũng trêu đùa song trùng. Nàng đem cả trái tim đang yêu cùng tình cảm mãnh liệt tập trung hết cả vào phương diện này, khiến Tiểu Ngưu muốn lập tức xạ tinh. Nhưng hã biết không thể làm như vậy, hã nhịn được. Trong cuộc chiến hoan ái này, hã không thể giờ cờ trắng trước được. Vì tôn nghiêm nam tử hán, hã rốt cuộc cũng cố chiến đấu. (Mình cũng muốn chiến đấu, hic, tha nương đích!)

Tiểu Ngưu kích động, ôm đầu Xuân Viên, cố gắng rồi lại cố gắng di chuyển cây nhục bồng. Mắt nhìn thứ thô dài đó của mình ra vào trong đôi môi đỏ mọng, tư vị tuyệt diệu, trong lòng tràn ngập niềm kiêu hãnh của nam nhân. Xuân Viên bị Tiểu Ngưu ép đến rên hừ hự, tâm lý trời dậy một khoái cảm bị đùa giỡn.

Nàng không nhịn được, vội vàng nhả cây nhục bồng ra, đôi mắt lấp lánh nói: "Tiểu Ngưu à, chúng ta bắt đầu đi. Thiếp muốn chàng, đừng hành hạ thiếp nữa."

Dứt lời, Xuân Viên rất tự giác nằm lên trên giường, kiều đồn để trên mép giường, hai chân buông lỏng xuống dưới.

Tiểu Ngưu đi tới giữa hai chân nàng, nhìn thân thể tuyết trắng cùng nhũ phong lớn như quả táo đang nảy lên của nàng. Hai đỉnh nhũ hoa đó rõ ràng muốn hấp dẫn hã đến nhấm nháp. Còn có đôi mắt đẹp của nàng đang tỏa ánh hào quang đầy dụ hoặc. Đôi môi đỏ mọng khê mở, đầu lưỡi thơm tho khê liếm môi. Từ chiếc mũi thanh thoát phát ra thanh âm rên rỉ, hai gò má đỏ ửng như son. Hết thấy đều khiến cho Tiểu Ngưu không thể bình tĩnh được.

Tiểu Ngưu nhẹ nhàng cúi người, đè nàng. Trước tiên hã hôn lên khuôn mặt, sau đó dừng lại ở đôi môi, cùng vui đùa với đôi môi và lưỡi nàng.

Xuân Viên cũng hiểu ý, bèn hé miệng, mặc cho Tiểu Ngưu đùa bỡn. Hai đầu lưỡi quấn cùng một chỗ, hôn mạnh đến nẩy lửa.

Hai tay Tiểu Ngưu cũng không hề nhàn rỗi, tại trên người Xuân Viên tùy ý sờ loạn, sờ mó có khi mạnh có khi nhẹ, khiến cho Xuân Viên cảm giác rất sướng. Chỉ chốc lát sau, miệng Tiểu Ngưu tựa hạ lạc đến trên nhũ phong, hôn một cái, đại thủ cũng trêu đùa cái còn lại. Nhũ phong Xuân Viên rất mẫn cảm, chỉ chốc lát đã căng lớn, như một cái đại màn thầu vừa bỏ khỏi nồi đang phình ra. Tiểu Ngưu để cho công bằng, vừa nghịch cái này, lại đùa cái kia không hề nhàm chán. Chỉ cảm thấy nhân gian mỹ sự cũng đến thế này là cùng.

Một lát sau, Tiểu Ngưu thò một tay xuống dưới dò xét, trước tiên là mò đến đôi chân, như gió nhẹ nhu hòa vờn mặt nước. Dần dần di chuyển đến lớp nhung mao, cảm xúc vô hạn yêu thương chải vuốt chỗ mềm mại bóng loáng đó.

Tiểu Ngưu đã có rất nhiều kinh nghiệm, rất nhanh đã mò đến tiểu đậu đậu. Hắn hưng phấn như phát hiện ra vật báu, hết vôn vê lại nhồi lên ấn xuống khiến Xuân Viên toàn thân run rẩy, giống như chạm tới tử huyết của nàng vậy.

Xuân tình đến đỉnh. Dâm thủy của nàng như dòng suối nhỏ không thể kìm nén chảy ra lai láng.

Nàng vốn đã rỉ ra nhiều, nhưng lần này bổ xung thêm, chảy ra nhiều lắm, nhiều vô cùng. Nàng vì sự dâm đãng của mình mà cảm thấy rất xấu hổ. Còn Tiểu Ngưu lại quá sức vui mừng. Hắn rút bàn tay còn ướt đẫm, lóng lánh trở về, đưa lên hít hà, lại dùng lưỡi nếm thử, sau đó còn mở miệng cười. Tiếng cười khiến Xuân Viên xấu hổ khôn cùng.

Xuân Viên mắng: "Chàng thật đáng ghét, ùi chết chàng đi."

Tiểu Ngưu cười hì hì, đáp: "Mùi vị rất tuyệt, nếu nàng không tin lát nữa thử tự mình nếm xem."

Xuân Viên "Hừ" một tiếng, nói: "Thiếp không muốn nếm thứ này. Thiếp muốn nếm cây đại bông tử đó. Nếu chàng còn không chịu cho vào, thiếp sẽ không chịu cho chàng đụng đến nữa."

Nàng vừa nói vừa nhấc hai chân quấn lấy, dùng ngón chân mình cọ xát vào lưng hắn. Cùng lúc, đôi mắt như móc câu găm trên người hắn.

Tiểu Ngưu biết là đã đến lúc liền khóa lấy hai chân nàng. Cây đại bông tử vươn cao cũng chẳng cần bàn tay giữ lấy mà cứ thế đâm thẳng vào mục tiêu. Quy đầu to tướng, đỏ rựng cọ xát hạ thân Xuân Viên khiến nàng ngứa ngáy, cong người cùng phối hợp với Tiểu Ngưu giúp bảo bối hai người nhanh chóng giao cùng một chỗ.

Bông tử đội lên, tiểu huyết bọc lấy. Phối hợp một hồi bông tử kêu phụt một tiếng, cuối cùng cũng lút vào quá nửa.

Xuân Viên vong tình "á!" lên, mê man nói: "Dễ chịu lắm. Cái thứ to lớn đó khiến thiếp thống khoái muốn chết."

Tiểu Ngưu chuyển động nhục bông, dương dương đắc ý nói: "Lợi hại còn ở màn sau kia, đêm nay nhất định nàng sẽ rất vui vẻ."

Hắn cảm thấy bông tử bị cái động thịt đó bao chặt lấy, khít và ấm nóng, không bởi vì đã từng bị người khai phá mà mất đi mị lực vốn có. Điều này khiến Tiểu Ngưu cảm thấy thật may mắn. Hắn lại nghĩ mình đang cho Mai lão bản đội nón xanh, tâm tình càng thêm hưng phấn.

Tiểu Ngưu lại vận lực, đâm bông tử sâu lút vào trong cùng khiến Xuân Viên sáng khoái khôn cùng, rên rỉ phóng dăng không thôi: "Tiểu Ngưu à, vật đó của chàng thật tốt, nó đâm đến trái tim của thiếp rồi."

Tiểu Ngưu nhẹ nhàng rút ra, đưa bóng tử qua một bên cọ quệt. Hắn nói: "Nàng đã thoải mái rồi, ta cũng không khách khí nữa. Có điều nàng không nên kêu lớn như vậy. Ngoài phòng còn có người mà."

Dứt lời hạ thân hắn lại chuyển động, bắt đầu ra vào cái động lớn đó. Lúc này âm thủy dần dề, bóng tử ra vào tiểu huyết phát ra những âm thanh chít chít. Bụng hắn đập dồn dập lên đồn bộ của nàng cũng phát ra những tiếng bạch bạch rất rõ ràng khiến tâm tình hai người càng thêm kích động.

Xuân Viên vừa ưỡn người vừa nói: "Tiểu Ngưu à, chàng thực sự là một nam tử hán mà. Không ngờ bóng tử của chàng cứng như vậy, dài như vậy, đâm vào người thiếp thật sâu mà."

Tiểu Ngưu vừa hưởng thụ thân thể mỹ nữ vừa hỏi: "Xuân Viên à, ngoài trừ ta với lão ấy nàng còn làm chuyện này với ai khác không?"

Xuân Viên nhắm hờ mắt lại đáp: "Không có, trừ lão ấy thiếp chỉ có chàng thôi."

Tiểu Ngưu cười nói: "Vậy thì tốt rồi. Từ nay về sau nàng chỉ làm chuyện này với ta thôi, nàng chịu không?"

Xuân Viên rên hừ hừ đáp: "Từ nay về sau người ta chỉ theo chàng. Chàng không được bỏ rơi người ta đó. Còn lão già kia, từ nay thiếp mặc kệ!"

Tiểu Ngưu lại đặt chân Xuân Viên lên vai mình. Ở tư thế này, tiểu huyết của nàng nhô hẳn ra, bóng tử có thể vào càng sâu hơn. Tiểu Ngưu ra vào nhịp nhàng khiến âm thủy của nàng chảy ra như suối, rốt cuộc cũng không biết đã chảy nhiều cỡ nào.

Xuân Viên hưng phấn quá độ, phút chốc đã đạt tới cao trào đầu tiên, cảm giác mê man dễ chịu khiến nàng ú ớ hươu vượn. Cho tới bây giờ nàng mới

biết nam hoan nữ ái có thể sung sướng chừng này. Nàng cùng Mai lão bản làm chuyện này cũng chưa từng được hiệu quả như thế.

Sau khi Tiểu Ngưu để nàng nghỉ ngơi chốc lát, lại tiếp tục chiến đấu. Thiếu phụ đúng là dễ bảo hơn thiếu nữ. Không cần Tiểu Ngưu lên tiếng, Xuân Viên đã tự động quỳ xuống giường, mông vênh lênh cao, xòe ra tư thế "Hổ Bộ" (Nôm na là chân cao đầu thấp). Tiểu Ngưu cũng hiểu đây là thế gì. Bởi vậy hắn cũng nhảy lên giường, tiến đến phía sau Xuân Viên. Sau một hồi nhìn ngắm kiêu đồn trắng bạch của nàng, tiểu huynh đệ với vờn cao, âm âm nhập động, khiến cho Xuân Viên giật thót: "Tiểu Ngưu à, chàng nhẹ nhàng một chút đi, muốn làm chết người ta sao."

Tiểu Ngưu cười vang: "Ta sẽ làm cho nàng dễ chịu đến chết luôn."

Dứt lời, vừa vuốt đồn bộ trắng mịn của nàng, vừa hung hãn đâm vào, khiến từng thớ thịt trong tiểu huyết giật tung, giãn lớn, hình dáng cực kỳ đẹp mắt.

Tiểu Ngưu vừa làm, đôi tay vừa tranh thủ nghịch ngợm bầu nải tử. Trong tư thế này, hai bầu nải tử nảy tung liên tiếp, đích thực mị nhân. Nải tử của nàng bị Tiểu Ngưu kích thích căng tròn, nải đầu sớm đã cứng như hạt lạc.

Phút chốc, tiếng thở hỗn hển hòa trong tiếng rên rỉ cùng tiếng va đập bạch bạch, trong phòng tràn ngập khí vị nguyên thủy. Một lát, Xuân Viên đã bị Tiểu Ngưu làm cho toàn thân mềm nhũn. Nàng không thể tiếp tục trụ vững, toàn thân liền ngã sấp xuống giường. Tiểu Ngưu đương nhiên sẽ không buông tha nàng, liền hạ người xuống theo. Tư thế vừa rồi của hai người lại biến thành tư thế khác, tên gọi "Thiên Phụ" (Thiên: Ve Sầu, Phụ: Theo kèm...> thế "Bắt ve sầu"?), hay còn gọi là "Bỉ Dực Song Phi" (Hai con chim cùng bay...> ọc ọc, thẳng tác giả mới tốt nghiệp cấp 2 mà đầu óc thì...)

Xuân Viên nằm xuống, tiểu huyết khít lại, Tiểu Ngưu muốn đưa vào cũng khó được như ý, nhưng đồng thời lại cảm thấy nhục bống bị kẹp càng chặt hơn. Đâm vào được hơn mười lần, hai người lại đổi tư thế. Xuân Viên đưa một chân tới trước, gập lại, Tiểu Ngưu từ phía sau tiến vào.

Tiểu Ngưu vừa làm nàng vừa nói: "Xuân Viên tử, nàng biết thật nhiều kiểu đó nha."

Xuân Viên mỉm cười đáp: "Ta biết rất nhiều kiểu mà người chưa gặp bao giờ đâu."

Dứt lời nàng để Tiểu Ngưu nằm xuống, lại tiếp tục làm kỹ sĩ. Làm được không lâu nàng rời khỏi thân tọa kỹ.

Nhìn bống tử của mình xuất nhập trong tiểu huyết long lạnh nước của Xuân Viên, Tiểu Ngưu rất sung sướng. Xuân Viên cố sức khiến hân truy hoan, giở ra đủ trò.

Nàng lại để ngồi trên giường, thông hai chân xuống đất, còn chính mình ngồi "Cưỡi" đối diện. Như vậy hai người lại càng kề sát, có thể thân mật lại có thể hôn môi, còn vuốt ve tận hưởng nam hoan nữ ái.

Sau đó, Xuân Viên để Tiểu Ngưu đứng lên, còn nàng quỳ dưới chân hân, lại cầm bống tử ngậm vào miệng. Vừa liếm vừa mút một hồi khiến cho Tiểu Ngưu lúc này thật sự không thể nhịn được nữa. Xuân Viên liền gấp gáp nằm xuống, Tiểu Ngưu áp lên, không làm thêm được bao nhiêu lần thì đem tinh dịch nóng hồi phóng mạnh vào trong tiểu huyết của nàng khiến Xuân Viên bật kêu ư ư đầy thống khoái. Nàng vươn tay ôm lấy Tiểu Ngưu thật chặt, vừa hôn hít vừa ve vuốt, giống như đang khao thưởng công thần.

Sau khi hai người nằm bất động bên nhau một hồi lâu, đồ vật của Tiểu Ngưu sau khi xạ tinh vẫn ngâm trong tiểu huyết. Cảm giác này thật tốt. Đương nhiên Tiểu Ngưu cũng cạn vốn rồi. Bằng không, với bốn bề mềm mại ấm nóng như vậy, có muốn ngâm cũng chẳng ngâm được.

Xuân Viên đợi cơn thở gấp đi qua mới nói: "Tiểu Ngưu à, thiệp rồi cuộc cũng thành nữ nhân của chàng rồi, thiệp rất vui. Người ta thực lòng muốn sau này hầu hạ chàng nhiều hơn, chỉ đáng tiếc ngày mai lại phải về nhà cha mẹ rồi."

Tiểu Ngưu vuốt ve thân hình bóng mượt của nàng đáp: "Chúng ta từ nay về sau sẽ còn gặp lại mà. Nàng đừng lo nghĩ nhiều."

Xuân Viên tỏ vẻ kiên quyết: "Thiệp đã quyết theo chàng, chàng không được làm việc có lỗi với thiệp đó."

Tiểu Ngưu ừ một tiếng đáp: "Ta nhất định sẽ đối tốt với nàng"

Xuân Viên lại hỏi: "Vậy chàng có nghĩ ra giúp thiệp thế nào không?"

Tiểu Ngưu thở dài đáp: "Trước tiên chúng ta ngủ đã, việc của ngày mai, để ngày mai nói được không?"

Xuân Viên gật đầu rồi nhắm mắt, vẫn tư thế đó cùng Tiểu Ngưu chìm vào giấc ngủ.

Tảng sáng hôm sau, Tiểu Ngưu dần dần tỉnh táo. Hắn giang tay sang bên cạnh định ôm lấy Xuân Viên nhưng không ngờ lại sờ vào khoảng không. Hắn đang nghi nghi hoặc hoặc chợt cảm thấy nhục bồng ngửa ngáy bởi một vật mềm mại như con rắn nhỏ đang ve vuốt nó. Hắn nhìn xuống lại thấy phần chần đấp nơi hạ thể nhô cao. Không cần hỏi cũng biết việc gì đang diễn ra.

Hắn nghĩ đến đại mỹ nữ đang dùng đôi môi đỏ mọng của nàng liếm láp cây nhục bồng của mình, khung cảnh ấy đích thực vô cùng mỹ diệu. Bởi vậy, Tiểu Ngưu hất tẩm chăn hai người đang đắp qua một bên, hình dáng Xuân Viên thối tiêu liên hiện ra lồ lộ.

Nhìn từ góc độ này Tiểu Ngưu thấy Xuân Viên nghiêng người, quỳ xuống nghịch ngợm. Đầu nàng nhoáng lên nhoáng xuống, liếm nút khiến nhục bông phồng to. Cùng theo nhịp lên xuống của nàng mái tóc cũng dao động theo, khiến nàng có một khí vị đặc biệt của nữ nhân. Nhìn qua khe hở giữa những lọn tóc hăn thấy tên tiểu quý căng cứng của mình đang hưởng thụ sự phục vụ của mỹ nữ. Điều ấy khiến nam nhân nào cũng không khỏi cảm thấy tự hào, trong lòng tràn đầy cảm giác chinh phục.

Lại ngăm nhìn thân thể nàng, trắng tựa tuyết, mịn màng tựa sứ, hai bầu nãi tử giống như hai đóa hoa nhịp nhàng rung lắc. Bờ eo của nàng cũng chuyển động liên hồi, kiều đồn tròn trịa lẳng lơ trời sục. Mỗi bộ vị của nàng tựa hồ đều tỏa ra một thứ ánh sáng mê người.

Tiểu Ngưu không nhịn được nữa. Hăn đưa tay vuốt ve thân thể nàng, cảm giác dễ chịu như sờ lên tấm lụa. Tiểu Ngưu bật tiếng khen ngợi: "Xuân Viên à, "Thiệt công" của nàng thật sự là nhất lưu, ta quả thực có phúc khí a."

Xuân Viên nhả quy đầu ra, mỹ mục liếc nhìn Tiểu Ngưu, nói: "Nếu chàng cưới ta, mỗi ngày nhất định ta sẽ đều khiến chàng hạnh phúc như vậy."

Nói rồi lại ngậm nhục bông trong miệng, lần này nuốt nó xuống thật sâu, lút đến tận gốc. Kế đó lại nút hút liên hồi khiến Tiểu Ngưu tức khắc rên lên hừ hự tưởng muốn xạ tinh đến nơi.

Vì phong độ nam nhân, hăn vẫn nhịn được. Tiểu Ngưu thấy kiều đồn Xuân Viên chuyển động rất đẹp mắt liền nói: "Xuân Viên à, mông nàng thật tròn, nàng quay mông về phía ta đi."

Xuân Viên ư một tiếng, từ từ chuyển động đồn bộ. Lúc này mọi thứ đều bày ra trọn vẹn. Cặp đùi của nàng cũng rất gấp gáp, tiểu huyết khép lại tạo

thành một khe hở nhỏ nổi bật cùng đóa tiểu cúc hoa ẩn hiện bên lớp lông mao đen mượt cực kỳ mỹ diệu.

Tiểu Ngưu liếm môi nói: "Xuân Viên à, nàng dang chân ra chút đi, ta nhìn không rõ." Nơi đó của nữ nhân ngập đầy nhục cảm thần bí.

Xuân Viên ngoan ngoãn banh rộng hai chân, cúc hoa giãn ra, tiểu huyết mở rộng bày ra phong thái nữ nhân. Cúc hoa là một vòng tròn khin khít sậm màu nổi lên trên nền trắng nõn của kiêu đồn rất thuần tịnh, rất đẹp mắt. Còn tiểu huyết như một kẽ hở vỡ ra phô bày lớp thịt mềm hồng rướm ướt át đậm thủy.

Tiểu Ngưu khen ngợi: "Nơi này của nàng đẹp lắm, lại rất mê người làm ta muốn ngoạm một cái."

Miệng nói ngón tay đã đùa nghịch trên đó.

Xuân Viên nhả quy đầu ẩm ướt ra, thanh âm phóng đăng cất lên: "Bây giờ để người ta phục vụ chàng."

Dứt lời, nàng đứng dậy, cầm chiếc bông tử đang dựng đứng nhẹ nhàng hạ người xuống, tiểu huyết dưới lớp nhung mao rất dễ dàng tìm tới ngay đỉnh đại quy đầu đó.

Xuân Viên nhú mào nói: "Vật đó của chàng lớn đến nỗi muốn phá nát tiểu huyết của người ta rồi."

Kiêu đồn hạ xuống, bông tử liền lút vào phân nửa.

Tiểu Ngưu cười lớn nói: "Thế nào, không khiến nàng thất vọng chứ?"

Dứt lời bèn ưỡn người lên khiến bông tử ngập lút hoàn toàn.

Xuân Viên a lên nói: "Chàng muốn hại chết người ta hay sao, ăn cơm cũng phải nuốt từng miếng một, tiểu huyết muốn vừa cũng phải đút vào dần

dần chứ."

Dứt lời nàng thở mạnh một hơi, cái khoái cảm căng dài đó lại xuất hiện khiến nàng thần hồn phiêu đảng.

Tiếp đó Xuân Viên lại hoạt động trên người Tiểu Ngưu, hai bầu nải tử không ngừng rung động. Tiểu nhìn thấy vậy miệng lưỡi liên khô rốc, nhìn không nổi mà đưa tay nắm lấy, xoa nắn khiến nải đầu chớp mắt đã vươn lên cao vút. Đây đúng là thêm dầu vào lửa khiến dục vọng của Xuân Viên càng mạnh mẽ, khiến tốc độ vào ra của nàng càng thêm dữ dội.

Hai người đồng thời cùng nhau hưởng thụ. Tiếng thở hỗn hển, tiếng rên, tiếng hi hoan cùng hòa làm một, khiến hai người vô cùng thống khoái, tìm được từ thân thể đối phương những khoái cảm tiêu hồn. Đến lúc này cuộc chiến trên giường rốt cuộc ai thắng ai thua cũng khó nói được.

Lên xuống vào ra thỏa rồi, hai người mặc quần áo bước xuống giường. Khi Tiểu Ngưu đến gặp hai vợ chồng già thì lão đầu kéo Tiểu Ngưu qua một bên nói chuyện. Về mặt lão đầy hâm mộ nói: "Tiểu huynh đệ, công phu của người không tồi nha, một đêm làm chuyện đó hai lần, lần nào cũng kéo dài như thế, quả thật là cao nhân. Còn lão hán ta, từ lúc bốn mươi tuổi đến giờ cũng chưa được vậy bao giờ."

Tiểu Ngưu nghe vậy rất đặc ý, nhìn khuôn mặt đều nếp nhăn của ông lão nói: "Lão nhân gia à, bốn mươi tuổi vẫn còn là tuổi tráng niên mà, tại sao từ đó đến giờ lại không làm chuyện này."

Lão đáp: "Ài, lúc ấy bọn ta thường xuyên mâu thuẫn, con cái cũng lớn cả rồi, nên không còn coi trọng chuyện ấy nữa. Từ lâu rồi đã không làm chuyện ấy, đến bây giờ muốn làm thì đã muộn, muốn làm cũng không nổi, cái đó của ta không vươn dậy được nữa."

Về mặt khi nói thê lương lại đầy nuối tiếc.

Tiểu Ngưu xúc động, nổi lòng đồng cảm, nói: "Lão nhân gia bất tất phải khổ vậy. Mặc dù lão bây giờ đã lớn tuổi, nhưng chỉ cần thân thể khỏe mạnh liền có thể thường xuyên hưởng thụ điểm phúc đó. Nhà ta mở được điểm, đợi lần tới ta qua đây sẽ đưa lão ít thuốc tốt, đảm bảo mỗi ngày lão đều có thể sống vui vẻ như ta."

Lão đầu tức khắc mở miệng cười: "Ta cảm ơn người trước."

Không lâu sau, bốn người lại cùng nhau ăn cơm. Trên bàn ăn lão thái thái nhìn Xuân Viên khen ngợi: "Đúng là người trẻ tuổi, cô nương xinh đẹp thật."

Tiểu Ngưu liếc nhìn Xuân Viên, thấy khuôn mặt trắng hồng, mỹ mục chớp chớp trong veo, vầng trán đầy vẻ phong tình xinh đẹp của thiếu phụ. Tiểu Ngưu biết biến đổi này là kết quả mình cố gắng, liền nhìn nàng mỉm cười hóm hỉnh. Xuân Viên tìm cơ hội đá cho hắn một cước, Tiểu Ngưu mới thu ánh mắt vô lễ đó về, bắt đầu ăn cơm bình thường.

Hai người ăn xong rồi lưu lại cho đôi lão phụ thêm một ít ngân lượng rồi cáo từ. Vừa rời khỏi thôn, Xuân Viên liền nói với Tiểu Ngưu: "Chàng nghĩ ra cách gì giúp thiệp chưa?"

Tiểu Ngưu trầm ngâm đáp: "Ta thấy chỉ có nhà nàng mang tiền trả người ta đã. Như vậy dễ xử lý hơn."

Xuân Viên phản đối nói: "Vậy không được, thiệp gả cho lão lâu như vậy chỉ dùng thân thể để trả nợ. Nếu phải trả lại tiền, chẳng hóa thiệp bán không cho lão sao? Không thể để lão ta tiện nghi như vậy được."

Tiểu Ngưu suy tư một hồi rồi đáp: "Ta thấy như vậy đi. Nàng cứ ở lại nhà cha mẹ một thời gian đợi ta nghĩ ra cách tốt."

Xuân Viên hỏi: "Vậy chàng định làm gì bây giờ?"

Tiểu Ngưu đáp: "Ta về nhà vài ngày rồi sẽ quyết định"

Xuân Viên buồn rầu nói: "Chỉ sợ chàng ở lại vài ngày rồi sẽ quên hẳn người ta. Lúc ấy người ta chỉ còn cách tìm chết thôi"

Tiểu Ngưu ài một tiếng, nói: "Nàng nói vậy là sao, ta mà có thể quên được nàng? Không có nàng ta sẽ mất đi nhiều hạnh phúc đó."

Khuôn mặt Xuân Viên hiện nét cười: "Nữ nhân trên đời này nhiều như vậy, người nào cũng có thể khiến chàng vui vẻ mà, đâu nhất thiết chỉ có mình thiếp"

Tiểu Ngưu lại an ủi: "Nữ nhân trên đời dù nhiều nhưng không hẳn có thể để ta đề lên. Rốt cuộc cũng chỉ có một mình nàng thôi"

Xuân Viên nghe vậy liền bật cười: "Nữ nhân để chàng đề xuống không hẳn chỉ có người ta, người ta biết rõ mà. Thiếp thấy công phu của chàng thật giỏi, chắc hẳn có nhiều kinh nghiệm thực chiến. Đừng để thiếp bắt gian chàng trên giường đó, nếu không thiếp nhất định theo sát chàng đến cùng"

Nghe vậy Tiểu Ngưu cười vang, trên đường hành trình vốn là rất vất vả nhưng hiện giờ lại thành chuyện tốt khiến người ta vui vẻ rồi.

Ước chừng đến giữa trưa, xe ngựa mới tới nhà cha mẹ Xuân Viên. Nàng lưu luyến không đành lòng xuống xe. Tiểu Ngưu an ủi: "Chúng ta còn có thể gặp lại mà, đừng nóng vội, ta sẽ luôn nhớ đến nàng."

Ánh mắt Xuân Viên đầy thâm tình nhìn hẳn kiên quyết nói: "Sau này thiếp chỉ là người của chàng thôi, thiếp nhất định không ở cùng lão họ Mai nữa, sẽ sớm giải quyết dứt điểm chuyện giữa thiếp vào lão ấy. Nếu thiếp về lại Hàng Châu mà không có nơi để ở, thiếp nhất định đến nhà chàng, nói với cha mẹ chàng trong bụng người ta đã có hài tử của chàng."

Tiểu Ngưu nghe vậy cuống quýt khua tay nói: "Lời này không thể nói linh tinh nha. Cha của ta hận nhất là kẻ cướp vợ người khác. Nếu nói ra e rằng phụ tử quan hệ của chúng ta coi như xong. Nàng sẽ không nhẫn tâm như vậy đâu phải không"

Xuân Viên phong tình vô hạn nhìn Tiểu Ngưu đáp: "Chàng không muốn thiệp làm vậy, thiệp cứ làm đấy."

Dứt lời nàng quay đầu bước vào trong thôn. Đi được vài bước còn quay lại nói: "Mỗi ngày thiệp đều nhớ đến chàng."

Môi mím chặt, lúc này mới nhanh bước quay đi.

Tiểu Ngưu nhìn thân ảnh nàng mà vừa vui vừa sợ. Vui là bản thân tìm được một mỹ nữ, sợ chính là nếu để cho ông già biết được mà nổi giận, nhất định sẽ lại cầm đao đuổi hăn. Chuyện gian díu ở thành Hàng Châu lại là việc xấu không thể tả, nếu để truyền ra ngoài, e rằng ông già cũng không còn mặt mũi nhìn người. Xem ra tạm thời không thể công khai được, chỉ có thể giấu kín trong lòng thôi.

Hăn lại nhìn về phía nam. Còn cách một ngọn núi đằng xa, bên kia sườn núi chính là quê nhà của hăn. Bất quá cũng chỉ hơn mười dặm đường, sẽ sớm về đến thôi. Nhưng hăn vừa nghĩ đến về nhà, trống ngực bất giác đập thình thịch. Rời nhà mấy ngày nay, không biết ông già đã nguôi giận chưa. Còn kể mẫu và Tiểu Tự nữa, không biết có còn đối với ta như trước không? Tiểu Ngưu nhìn xa xăm mà phát rầu.

Hăn bắt đầu suy nghĩ kế hoạch hành động tiếp theo. Nên hiên ngang về Hàng Châu hay khom lưng gập gối về nhà, có đến Oa Ngưu thôn gặp Điem Nữu cùng cha nàng hay không? Việc của Điem Nữu nên xử lý thế nào? Nàng là một cô nương kiên cường nhưng chất phác, làm lão bà của hăn thì rất thích hợp. Chi bằng mình cưới nàng ấy trước. Nhưng nếu để Nguyệt

Lâm biết, nhất định sẽ khiến nàng thương tâm. Ài, việc dính đến nữ nhân đều phức tạp quá.

Dù ông ấy có quát mắng thế nào cũng vẫn là cha mình. Dù mình có mắc lỗi lớn cha cũng phải tha thứ thôi. Nếu ông không chịu bỏ qua thì mình lại bỏ đi là được. Lần này đáng tiếc nhất chính là mình chưa học được chút bản lĩnh nào, lần tới rời nhà nếu vẫn không khá hơn thì mình quyết không quay lại.

Nghĩ đến đây hắn lại nhớ sư nương, Nguyệt Lâm và Nguyệt Ảnh. Bọn họ đều có thể phi hành, lại có thể sát địch, bản thân so với họ thật vô dụng. Bình thường đối phó với kẻ địch đều như trò hề quả thực là sỉ nhục với nam nhân mà.

Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng hắn quyết định đi gặp Diễm Nữu trước. Việc đã hứa với người ta chẳng lẽ không làm?

Tiểu Ngưu lên xe, nhìn lại thôn trang gia đình Xuân Viên rồi quay xe đi về hướng Oa Ngưu thôn. Hiện giờ không có Xuân Viên làm bạn, dù hơi tịch mịch nhưng tốc độ lại nhanh hơn nhiều.

Hắn một mình một xe chạy về Oa Ngưu thôn. Không có nữ nhân bầu bạn, tâm tình hắn vừa cô độc vừa tĩnh lặng, có điều hắn vẫn không biết xử lý việc trước mắt thế nào.

Khi hắn chạy tới nhà Lý lão ở Oa Ngưu thôn, Lý lão đầu từ trong nhà bước ra cười nói: "Tiểu Ngưu này, người quả thực là một tiểu tử đáng tin, cha con ta không nhìn lầm người rồi."

Tiểu Ngưu được người khen ngợi, trong lòng nhất thời cao hứng bật cười giả lả. Tiếng cười của hắn vọng đến tai một người khác trong phòng, đó là Diễm Nữu. Nàng ngượng ngùng bước ra, nhìn thấy hắn khuôn mặt chột hiện nét e thẹn như tân nương về nhà chồng. Mặc trên người bộ quần

áo vải hoa chất phác, rất bình phàm trông nàng tựa một bông hoa nơi thôn dã.

Lí lão đầu thấy con gái không dám nhìn thẳng Tiểu Ngưu liền mỉm cười nói: "Điềm Nữu à, nhìn này, anh hùng đúng là anh hùng, rất thủ tín, chúng ta rốt cuộc cũng không uổng lòng ngóng đợi, con xem ra quả là có phúc đó."

Điềm Nữu mỉm cười nhìn Tiểu Ngưu, đẩy rộng cửa, cất tiếng: "Tiểu Ngưu ca, mau vào sân đi."

Thanh âm nhu hòa khiến Tiểu Ngưu dễ chịu vô cùng. Hẳn hey một tiếng, rồi vui vẻ đánh xe tiến lên.

Vào đến sân, Tiểu Ngưu bước lại vỗ nhẹ lên đầu con ngựa của mình. Con ngựa thân thuộc với hắn, vừa nhìn thấy liền mừng rỡ cong đuôi hí lên mấy tiếng.

Lí lão đầu đến gần nói: "Nó đó, từ khi người đi liền bỏ không ăn uống gì. Người về rồi có lẽ nó mừng lắm."

Tiểu Ngưu cười đáp: "Đa tạ lão nhân gia chiếu cố giùm"

Lí lão đầu lại chỉ con gái mình nói: "Ta nào có công cán gì, toàn là con gái ta chiếu cố nó, chăm sóc như chăm bản thân mình vậy."

Lời đó vừa dứt đã thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Điềm Nữu đỏ bừng. Tiểu Ngưu nghiêm nghị khom người cảm ơn nàng, Điềm Nữu cũng lễ phép đáp lại. Lí lão đầu ở bên cạnh cười vang nói: "Còn chưa cưới mà, hai đứa không cần gấp vậy đâu" (1)

Tiểu Ngưu nghe vậy chỉ cười xoa còn Điềm Nữu trừng mắt nhìn Lí lão một cái mới quay đầu đi. Tiểu Ngưu đứng ngoài nhìn càng thấy cô nương Điềm Nữu quả thực ý tứ và đáng yêu, là một nương tử khó kiếm.

Tiểu Ngưu chẳng phải loại người khô khan, hẳn mua tặng Diễm Nữu một chiếc vòng đeo tay, lại cầm thêm ít rượu thịt dâng lên Lí lão. Thấy hẳn lấy quà biếu tặng, hai người kia đều rất hài lòng.

Lí lão đầu kêu Diễm Nữu đi làm thịt gà và mua thêm rượu. Diễm Nữu vâng một tiếng rồi tất tả bỏ đi. Khi nàng rời nhà rồi, Lí lão đầu mới hỏi: "Con gái ta thế nào?"

Tiểu Ngưu gật đầu đáp: "Là cô gái tốt trăm người có một."

Lí lão đầu bật cười hỉ hả nói: "Người nói lời này cũng coi như có mắt nhìn người. Nếu người ở lại đây lâu hơn một chút, người sẽ nhận ra con gái ta là cô nương đẹp nhất, nhân phẩm tốt nhất quanh vùng. Nếu không phải vậy, cái tên Quỷ Kiến Sầu đó cũng không bắt nó đi như vậy."

Tiểu Ngưu mỉm cười đáp: "Ta đương nhiên biết Diễm Nữu là một cô nương tốt. Thôi được rồi, lão trượng, hai ngày vừa rồi có ai quay lại gây chuyện không?"

Lí lão đầu trả lời: "Không có, hai hôm rồi rất yên bình. Ta nghĩ bọn thổ phỉ chắc đã bị giết sạch rồi. Nếu không bọn chúng đã chẳng im tiếng như vậy"

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Vậy là tốt rồi, tốt rồi"

Trong lòng nghĩ đến bọn chúng bị tử tử nọ giết sạch, mong rằng nàng ta không nương tay kéo sau này hậu họa vô cùng. Mà vị tử tử đó rốt cuộc là ai, Tiểu Ngưu nghĩ hoài không ra. Nàng ra vung tay nhắc chân liền đánh tan cả bọn địch nhân, tự nhiên là loại nhân vật tương đương với bọn sư nương và Nguyệt Lâm, đâu có giống thứ phàm phu tục tử như mình. Đợi có cơ hội gặp lại, nhất định phải cúi đầu cảm ơn nàng một tiếng thật lớn. Nếu không có nàng hỗ trợ, e rằng mình cùng Diễm Nữu đã ô hô ai tai. Mà dù cho Diễm Nữu có thể sống sót, bọn thổ phỉ đó chắc chắn không tha cho cái tên làm loạn là mình.

Điềm Nữu rất nhanh nhẹn, chỉ một lát đã bưng lên một ít đồ ăn, ngoài gà quay chặt miếng ra còn có trứng gà và rau cải có sẵn trong nhà. Vốn dĩ là bữa sáng rất giản dị nhưng sau khi qua bàn tay khéo léo của nàng liền có một hương vị khác. Chưa đựng đĩa mà Tiểu Ngưu đã bị Điềm Nữu chinh phục rồi.

Cuối cùng Điềm Nữu cũng không quên mời: "Nhà quê mùa không có gì ngon, tiểu nữ lại vụng về, Tiểu Ngưu ca ca ăn tạm vậy."

Tiểu Ngưu liếm mép nói: "Món ngon người khéo làm ta say mất rồi."

Vừa nói vừa mời Điềm Nữu ngồi xuống, nhưng nàng đáp không được phép.

Tiểu Ngưu quay lại nhìn Lí lão đầu, lão ngồi xuống bàn đáp: "Theo quy củ nơi quê mùa này, khi có khách đến con gái trong nhà không được ngồi cùng mâm."

Tiểu Ngưu gật đầu, a một tiếng rồi nói: "Ta hiện giờ chẳng phải khách, chúng ta đều là người nhà cả mà. Điềm Nữu, cô mau ngồi xuống ăn cơm đi, không cần bưng bê gì nữa."

Điềm Nữu nghe vậy khoan khoái trong lòng, liếc mắt dò ý

Lí lão đầu. Lí lão gật đầu nói: "Con gái à, nếu Tiểu Ngưu đã nói vậy, chúng ta còn biết nói gì nữa? Con mau đến đây đi."

Điềm Nữu dạ một tiếng lúc này mới ngồi lên cùng hai người ăn cơm.

Trên mâm, Tiểu Ngưu ăn món gì đó của Điềm Nữu làm, càng ăn càng thấy ngon miệng, đối với món gà quay mình mua lại không hề hứng thú. Lí lão đầu rót rượu vào chén tửu hứng dâng cao cùng Tiểu Ngưu cạn chén. Tửu lượng Tiểu Ngưu không tồi, tâm tình lúc này lại tốt, không cần giả vờ giữ kẽ cạn chén liên miên. Không cần nghĩ, không cần nhắm mắt, cứ thế

cùng Lí lão đầu uống rượu. Lí lão đầu sau một hồi quá chén, sắc mặt đỏ bừng, giọng nói bắt đầu lè nhè, kể lại chuyện thời thanh niên mình dũng cảm anh tuấn bao nhiêu hoặc khoe khoang mẫu thân Diễm Nữ xinh đẹp thế nào, còn mình thì làm sao nổi bật trong đám đông, đánh bại kình địch mà cua được vợ về nhà.

Ngay cả Diễm Nữ cũng là lần đầu nghe. Việc này Lí lão vẫn giấu trong lòng, chưa bao giờ kể cho người khác. Lần này lại dựa men rượu mà nói ra, quả nhiên là thao thao bất tuyệt. Tiểu Ngưu và Diễm Nữ nghe được cảm thấy rất hứng thú. Mặc dù mấy lời này của Lí lão đầu hơi khoa trương nhưng hai người bọn họ vẫn lắng nghe chăm chú.

Chuyện cũ năm xưa có thể khiến cho bất kỳ ai chìm vào niềm hạnh phúc vô tận. Đáng tiếc là Lí lão kể một tràng rồi vánh đầu, ngây ngất. Diễm Nữ vội lấy chân đập cho lão, để lão nằm nghỉ ngơi trước.

Còn hai người, Diễm Nữ lại tăng thêm vài phần thẹn thùng. Tiểu Ngưu vỗ về nàng: "Diễm Nữ à, ta không có đáng sợ như vậy chứ? Ta không khi vũ muội đâu."

Mỹ mục của nàng chớp nhẹ, giọng thì thầm: "Không chắc, ngày đầu tiên chúng ta gặp mặt, huynh đã chiếm không ít tiện nghi của người ta"

Tiểu Ngưu bật cười nói: "Chuyện ấy không thể trách ta được. Tình thế lúc ấy rất đặc thù mà, nếu không làm vậy e rằng chúng ta không thoát khỏi hang hùm được."

Diễm Nữ ai một tiếng: "Tiểu Ngưu ca, lúc ấy huynh thật là dũng cảm. Huynh không biết chắc là cứu được người ta hay không mà vẫn cứ đi. Chúng ta vốn dĩ chưa từng gặp mặt, chỉ có mấy lời giải bày của cha muội mà huynh chẳng quản hiểm nguy đến cứu. doc truyện tại . Hiệp nghĩa cùng lòng can đảm ấy khiến mọi người đều kính nể, càng khiến người ta cảm động."

Tiểu Ngưu bình thản cười, giọng đầy chính khí đáp: "Điềm Nữ à, muội khách khí quá rồi. Ta là một nam nhân mà, thấy sự bất bình ta rồi cuộc không nhịn được mà xen vào. Chỉ cần việc ta làm là đúng, ta sẽ cố gắng làm bằng được, dù thành công hay thất bại cũng phải cố hết sức."

Điềm Nữ liền khen: "Huynh là người tốt, là vận may của muội" (Ồ! "May", chả biết ai may ^^!)

Tiểu Ngưu mỉm cười nói: "Đáng tiếc là bản lĩnh của ta kém quá khiến hai ta suýt bị giam ở đó. Cũng may ông trời phù hộ mang tới cho chúng ta một vị cứu tinh. Sau này gặp được vị ân nhân ấy, ta nhất định sẽ cảm tạ người đó thật nhiều."

Điềm Nữ trầm tư nói: "Đó nhất định là một vị tỷ tỷ rất xinh đẹp"

Tiểu Ngưu phụ họa theo: "Là một mỹ nữ xinh đẹp như muội vậy."

Điềm Nữ lắc đầu nói: "Tỷ ấy so với muội nhất định đẹp hơn nhiều. Muội so với tỷ ấy như sánh mặt đất với bầu trời vậy"

Tiểu Ngưu thắc mắc hỏi: "Lúc ấy nàng ta che mặt, sao muội biết nàng ta hình dáng thế nào? Ta không tin nàng ta xinh đẹp hơn muội"

Điềm Nữ tỏ vẻ chắc chắn: "Muội nói chắc chắn không sai đâu. Thân hình tỷ ấy đẹp như tiên nữ trong tranh, chỉ ở mặt này thôi muội đã thua xa rồi."

Tiểu Ngưu bật cười: "Nói không chừng mặt lại xấu như ma thì sao"

Điềm Nữ hé miệng cười đáp: "Sao có thể như vậy? Thượng Thiên sẽ không đối với tỷ ấy như vậy đâu. Tỷ ấy là người tốt nhất lại còn là một vị nữ hiệp nữa. Nếu để muội gặp lại tỷ ấy, muội nhất định theo tỷ ấy học bản lĩnh để giết sạch bọn xấu xa trên đời cho người tốt đỡ phải chịu nhiều ấm ức."

Tiểu Ngưu gật đầu đồng tình: "Muội nghĩ vậy ta cũng đồng ý. Nếu trên đời này không có người xấu chẳng phải là tuyệt hơn sao"

Điềm Nữu nói: "Tiểu Ngưu ca, hết rượu rồi, để muội rót thêm rượu cho huynh."

Tiểu Ngưu nhìn chén rượu trống không liền nói: "Uống vậy đủ rồi, nếu lại uống nữa ta sẽ giống cha muội say rượu nằm lăn ra mất. Ta sẽ không để muội thấy hình dáng ta khi say khướt đâu, đáng vẻ lúc đó khó coi lắm."

Điềm Nữu mỉm cười nói: "Tiểu Ngưu ca, khi huynh uống nhiều sẽ không ăn nói lung tung nóng giận bừa bãi chứ?"

Tiểu Ngưu xua tay: "Sao lại vậy? Ta uống rất giỏi, lại chẳng có ý tứ đặc biệt gì. Người khác bảo sao ta nghe vậy mà."

Điềm Nữu cười hì hì nói: "Nói thật đó nha, muội muốn thử một chút. Muội châm rượu cho huynh uống, chúng ta thí nghiệm xem."

Tiểu Ngưu vội nói: "Từ nay về sau còn nhiều dịp mà, hôm nay không nên thử, ta sợ gây thất thố trước mặt muội."

Điềm Nữu thấy Tiểu Ngưu không chịu uống liền bắt đầu dọn mâm. Tiểu Ngưu uống không nhiều lắm nhưng cũng cảm thấy da mặt phát nhiệt. Bất quá vẫn còn bình thường, hẳn còn có thể đeo giày đi giúp Điềm Nữu một tay. Khi hai người xuống bếp, thắp sáng đèn tỏa ra thứ ánh sáng mờ ảo. Trong ánh đèn ấy, hình ảnh Điềm Nữu khom người rửa bát hiện ra đẹp mông lung.

Tiểu Ngưu nhìn ánh đèn chiếu lên kiêu đồn cao vút của nàng, dù cho vẫn còn cách một lớp quần nhưng đường nét viên mãn căng tròn vẫn khiến hắn vô cùng kích động, nhất là hơi men khiến hắn dần mất kiểm soát. Tim đập dồn dập càng lúc càng mạnh, muốn phá vỡ lồng ngực xông ra ngoài.

Trong vô thức hắn muốn làm gì đó. Nhưng hắn lại thấy sợ, sợ chính mình gây điều thất thố.

Dục vọng giống như lửa đỏ thiêu đốt trái tim, miệng lưỡi khô ran, hắn phải nhanh chóng tránh xa Diêm Nữ, chỉ có vậy hắn mới tỉnh táo được.

Chú thích:

(1) Đám cưới truyền thống của người Trung Quốc gồm có 3 lần bái:
"Nhất bái thiên địa - bái tổ tiên trời đất, Nhị bái cao đường - bái cha mẹ, bậc bề trên; và Phu thê giao bái - vợ chồng cúi đầu chào nhau => Ở đây Lí lão liên hệ hình ảnh một người cúi đầu cảm tạ, một người cúi đầu đáp lễ thành cảnh cặp vợ chồng bái đường thành hôn ==> ông bố vợ khôn kinh >"

MA ĐẠO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Hồi Gia

Tiểu Ngưu nhịn không được nên tiến về phía trước, ôm eo Diễm Nữ từ phía sau, vong tình mà nói rằng: "Diễm Nữ, làm lão bà của ta đi. Ta rất thích."

Diễm Nữ bất ngờ không kịp phòng bị, không khỏi a lên một tiếng, khẽ giáy giụa nói: "Tiểu Ngưu ca, muội cũng thích huynh. Muội đương nhiên nguyện ý gả cho huynh mà. Chỉ là bây giờ không thể làm loạn được."

Tiểu Ngưu nghe vậy rất thoải mái, hai tay tiến lên trên, đặt trên bộ ngực Diễm Nữ. Nơi đó thật mềm mại, thật co dãn, mặc dù không lớn, sờ vào rất sáng khoái. Cùng lúc đó, hạ thể của Tiểu Ngưu tại phía sau ma sát hông của Diễm Nữ, không hề hảo ý mà chà sát, chèn ép. Lần đột kích này khiến Diễm Nữ vừa mừng vừa thẹn, còn ẩn chứa một chút vui sướng.

Diễm Nữ quay đầu gắt giọng: "Tiểu Ngưu ca, huynh không phải người tốt." Đôi môi hồng cũng cong lên, làm nó vừa trông vừa đẹp đẽ vừa đáng yêu.

Tiểu Ngưu âm thầm nói, dù sao sờ cũng sờ rồi, tại sao lại không thử hôn đi. Vừa nghĩ như vậy, Tiểu Ngưu đã dùng miệng mà áp vào. Diễm Nữ bị Tiểu Ngưu ba đường tiến công, liền có cảm giác không thể nào chịu nổi, nàng cũng không hề hôn trả, hoàn toàn do Tiểu Ngưu chủ động. So sánh với Diễm Nữ, Tiểu Ngưu tự nhiên già dặn hơn nhiều.

Tiểu Ngưu hôn miệng Diễm Nữ, hai tay mạnh mẽ đặt lên ngực nàng, hạ thân càng sử dụng ấn lên hông Diễm Nữ, kích thích Diễm Nữ toàn thân

nóng lên, có điểm mê mang. Mặc dù đã lớn, nàng vẫn chưa bị một nam nhân nào phi lễ đến như vậy. Nàng thật hy vọng hẳn có thể tiến thêm bước nữa, nhưng tôn nghiêm của một thiếu nữ không cho phép nàng làm vậy.

Nàng để mặc cho Tiểu Ngưu khinh bạc một hồi sau, rồi đem Tiểu Ngưu đẩy ra. Tiểu Ngưu cười với nàng, nói: "Thơm thật, làm cho ta mê chết được."

Điềm Nữ xoay người, đứng đối diện Tiểu Ngưu, nói: "Tiểu Ngưu ca, tâm của muội đã cho huynh rồi. Huynh không thể làm kẻ bội bạc đó."

Tiểu Ngưu nắm lấy tay Điềm Nữ nói: "Nhất định là vậy. Ta sẽ chính thức cưới muội về. Ta về nhà thì liền dẫn muội đi. Muội nguyện ý đi theo ta không?"

Điềm Nữ trên mặt trở nên đỏ bừng, nói: "Muội thì nguyện ý, nhưng phụ thân muội thì sao bây giờ?"

Tiểu Ngưu trả lời: "Phụ thân muội không phải cũng là phụ thân của ta sao? Ta mang muội đi theo thì cũng sẽ dẫn theo ông ấy. Ta sẽ đối với ông ấy hiếu thuận giống như là phụ thân ruột mình." Hắn trong lòng thầm nghĩ, ta đối với phụ thân ta không thể nói là hiếu thuận. Phụ thân ta thường thường nhìn ta với vẻ khó chịu.

Điềm Nữ nghe xong rất hài lòng, nói: "Huynh đi nơi nào, muội cùng người đến đó. Phụ thân muội cũng đi theo."

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Vậy thì tốt, sớm ngày mai đợi phụ thân muội thức dậy, ta sẽ nói với ông."

Điềm Nữ nhẹ nhàng rút tay đang bị Tiểu Ngưu nắm, nói: "Tiểu Ngưu ca, cũng không còn sớm nữa, huynh đi ngủ đi."

Vừa nghe chữ "Ngủ", Tiểu Ngưu giật mình, liền hỏi: "Vậy muội ngủ ở đâu?"

Điềm Nữu nói: "Huynh cùng ngủ với phụ thân muội một phòng, muội ngủ ở phòng khác."

Tiểu Ngưu nghe xong có chút thất vọng, thầm nghĩ, nếu chúng ta ngủ cùng một chỗ thì thoải mái chết được. Ta muốn làm thế nào thì làm. Bây giờ thì không được, trong nhà vẫn còn một lão đầu. Nếu không có lão đầu ở đây, hắc, ta có thể như ý rồi.

Tiểu Ngưu cùng Điềm Nữu chúc nhau ngủ ngon xong, liền đi về phía phòng mà lão đầu đang ngủ. Nhìn khuôn mặt hiền lành của lão, Tiểu Ngưu cũng nhớ đến phụ thân mình. Lúc này phụ thân mình chắc cũng đã ngủ rồi. Chỉ là không biết ông có đem con mình quên đi không. Cho dù không quên, có thể đối với sự việc trong quá khứ cũng sẽ giữ canh cánh trong lòng.

Từ phụ thân liền nghĩ tới kế mẫu và Tiểu Tụ, Tiểu Ngưu trong lòng chột lạnh. Đừng nghĩ chuyện kia xảy ra đã lâu, chính mình căn bản không quên, tin tưởng bọn cũng sẽ không tùy tiện quên đi.

Sáng sớm hôm sau, lúc Tiểu Ngưu thức dậy, Lý lão đầu đã sớm thức, và ra sân. Tiểu Ngưu bước ra thì Điềm Nữu đang tại phòng bếp nấu cơm rồi, đối với Tiểu Ngưu cười cười. Tiểu Ngưu nhớ lại nụ hôn tối hôm qua, trong lòng đặc ý cực kỳ.

Tiểu Ngưu vào trong sân, nói với Lý lão đầu chuyện đã bàn tối hôm qua. Lý lão đầu thở dài một hơi, nhú mày không nói. Tiểu Ngưu liền hỏi: "Lão trượng, ông sao vậy? Ông không muốn vào thành sao? Chúng ta ở nơi đó rất tốt, ở nơi này cái gì không có, nơi đó đều có."

Lý lão đầu còn có chút hoài niệm căn nhà này, rồi nói: "Ta có chút không nỡ rời đi cái nhà này. Ta ở thôn này đã hơn nửa đời, nghĩ đến việc rời đi, ta trong lòng có điểm khó chịu."

Tiểu Ngưu biết con người trong lòng không thích rời quê hương, liền an ủi: "Lão trượng, cũng may Hàng Châu cách nơi này cũng không xa, ông nhớ nơi này thì có thể tùy lúc mà đến xem."

Lý lão đầu suy nghĩ một lúc rồi nói: "Xem ra không thể làm gì khác hơn nữa."

Vì vậy Lý lão đầu quyết định cùng Điềm Nữu cùng đi Hàng Châu. Thời gian xuất phát là sang sớm ngày mốt. Trước khi xuất phát, tự nhiên là phải chuẩn bị một chút. Điềm Nữu phụ trách chuẩn bị đồ đạc trong nhà. Lý lão đầu cầm tiền Tiểu Ngưu đưa, đi mua xe ngựa của nhà lân cận. Lý lão đầu lại cùng nữ nhi cáo biệt các hương thân, còn mời một bàn tiệc bày tỏ tình cảm với mọi người. Tình cảnh đó tự nhiên là khó mà tách đi được, ngay cả Tiểu Ngưu là người hoạt bát như vậy cũng có chút chua xót.

Buổi sáng hôm xuất phát, ba người thức dậy rất sớm. Lý lão đầu đóng cửa xong, tại ngoài cửa đứng hồi lâu, lúc này mới cùng nữ nhi lên xe ngựa. Tiểu Ngưu buộc con ngựa ngu của mình ở phía sau xe, mình thì ngồi trên cang xe, lại làm tên đánh xe. Nhớ tới khi bỏ nhà ra đi, độc thân một mình trốn đi, khi trở về thì chẳng những mang theo lão bà trở về, còn muốn mang cả theo 'lão trượng nhân' về. Chỉ là không biết lão phụ thân khi thấy sẽ nghĩ gì. doc truyện tại . Hẳn tin tưởng lão phụ thân cho dù có hồ đồ đi nữa cũng sẽ không đuổi mình đi. Sự việc trong quá khứ nên cho trôi cùng quá khứ.

Dọc đường đi, Tiểu Ngưu chiếu cố hai phụ thân con rất chu đáo. Đến núi Ngọa Long thì hết thấy đều bình thường, nghĩ rằng bọn thổ phỉ ở đây đều đã bị tiêu diệt hết cả rồi. Không cần phải nói, vị tỷ tỷ lạ mặt kia nhất định là đem cả ổ thổ phỉ lật tung lên. Nhớ tới phong thái cân nhắc không nhường tu mi bức người của nàng, Tiểu Ngưu thật là cực kì mong đợi. Nếu nói rằng có cơ hội gặp lại vị cao nhân tỷ tỷ này, hẳn nhất định hướng nàng hảo hảo học tập một phen.

Một đường vô sự, cực kỳ thuận lợi tiến về Hàng Châu. Trước khi đến Hàng Châu, Tiểu Ngưu nhớ đến Thất di, Thái Xuân Viên. Nàng không biết như thế nào rồi, có còn ở nhà phụ mẫu không. Vì mình, nàng muốn cắt đứt quan hệ với Mai lão bản, cũng không biết có thành công hay không. Mình lại không thể trực tiếp nhúng tay. Tranh vợ của người khác sẽ gây ra công phần, phụ thân mà biết được, chỉ sợ sẽ giận dữ như sấm, có thể đoạn tuyệt quan hệ với mình.

Còn chính mình cũng tự tiện đem hai phụ thân con Lý lão đầu mang về Hàng Châu, nếu phụ thân không đồng ý cho vào nhà thì làm sao bây giờ? Nếu là như vậy, chính mình sẽ thật là mất mặt. Vì để cho thận trọng, không thể trực tiếp mang họ về nhà, mà phải cùng cả nhà thương lượng trước một phen mới được.

Lúc đến Hàng Châu, Tiểu Ngưu tìm một khách sạn để an bài cho hai người. Tiểu Ngưu nói với hai người: "Ta về nhà trước một chuyến, nói qua với phụ mẫu đã, sau đó sẽ trở lại đón hai người."

Lý lão đầu gật đầu nói: "Nên là như vậy mới phải."

Điềm Nữu dặn dò: "Tiểu Ngưu ca, huynh nhanh chóng trở lại, chúng ta chờ huynh."

Tiểu Ngưu đáp ứng một tiếng, để lại tất cả số bạc cho hai người để có tiền sử dụng và mua ít áo quần. Xong xuôi mọi chuyện, liền đi về nhà mình.

Dọc đường đi, tìm Tiểu Ngưu đập thật nhanh. Nhớ đến chuyện mình có lỗi với kế mẫu và Tiểu Tụ, bây giờ còn điểm áy náy. Còn nữa, tình cảnh lão phụ thân đuổi đánh mình như vẫn hiện trước mắt. Lúc lúc lão nhân hung lên thật là đáng sợ. Lần này phải nhẫn nhịn nhiều. Nói cho cùng, người thức thời không chịu thiệt trước mắt. Ta sẽ không chọc giận ông nữa.

Cho tới khi đến đường nhà mình, Tiểu Ngưu gặp không ít người quen. Người thì nói: "Đây không phải Ngụy công tử đây sao, đã mấy ngày không

gặp rồi, đã đi đâu khoái hoạt vậy?" Người khác thì nói: "Ngụy thiếu gia, người càng lớn càng anh tuấn đó. Tương lai nhất định cưới cô nương xinh đẹp nhất thành Hàng Châu."

Tiểu Ngưu nghe xong trong lòng rất cao hứng, nhất nhất cùng mọi người chào hỏi, tâm tình đang khẩn trương cũng bình tĩnh trở lại. Khi hần từ xa thấy được bảng hiệu được điểm của nhà mình, cước bộ cũng chậm lại. Hết thấy đều quen thuộc, đều là phong cách của nhà mình.

Hắn chậm chậm cất bước đến trước được điểm. Tiểu nhị ở bên trong đã sớm thấy, vội vàng chạy đến kéo tay Tiểu Ngưu, hoan hô: "Thiếu gia nha, người đã trở về rồi thì đừng có rời đi nữa đó nghe, nếu không lão gia chắc là lo lắng chết luôn đó."

Cùng lúc đó, một tiểu mỹ nữ cũng chạy ra, quần áo màu trắng, mặt mũi xinh đẹp, vẻ mặt đầy vui sướng. Nàng chạy đến trước mặt Tiểu Ngưu, nháy đôi mắt đẹp, nói: "Ca ca, muội nhớ huynh muốn chết được." Nói xong lại muốn ôm Tiểu Ngưu, lại vừa nhìn đường, thấy bên cạnh còn có người xem, liền không dám động thủ. Người này chính là muội muội của Tiểu Ngưu, Tiểu Tự.

Tiểu Ngưu nghe xong rất là cảm động, trong lòng tràn ngập cảm giác ấm áp. Từ Tiểu Tự nói có thể biết được, nàng không hề oán hận mình rồi. Tiểu Ngưu con mắt cũng đỏ lên, nói: "Ca ca cũng nhớ muội lắm, cũng nhớ ba ba mẹ mẹ."

Tiểu Tự chớp mắt cười nói: "Được rồi, ca ca, chúng ta vào trong nhà nói chuyện đi." Vừa nói vừa nắm tay Tiểu Ngưu dắt đi vào trong nhà.

Vừa vào sân trước, Tiểu Ngưu liền hỏi: "Tiểu Tự này, ba ba mẹ mẹ có khỏe không? Bọn họ ở đâu rồi mà đều không thấy vậy?"

Tiểu Tự trả lời: "Ba ba đi theo người ta bàn chuyện làm ăn và đòi tiền, mẹ đi mua hàng. Chỉ có muội ở nhà thôi. Bọn họ khỏe thì khỏe, chỉ là mỗi

ngày đều nhớ nhung huynh. Mụ mụ thì khỏi phải nói, mỗi ngày đều nhắc về huynh. Về phần ba ba, mặc dù ngoài miệng không nói tới, nhưng trong lòng cũng rất nôn nóng đó. Gần đây thường xuyên ngăn người, ăn cơm cũng ít lại. Còn âm thầm sai người ở bên ngoài tìm kiếm huynh nữa."

Tiểu Ngưu nghe xong trong lòng chua xót, nói: "Ta không phải là đứa hảo nhi tử của ông."

Tiểu Tụ từ tốn nói: "Con người không phải thánh hiền, ai không có lỗi. Mụ nói với muội, ngày đó huynh là nhận lầm người, mới là như vậy. Mụ không hề trách huynh đâu."

Tiểu Ngưu cảm thấy thật thoải mái, nói: "Mẹ thật sự là người tốt, thật sự là thông tình đạt lý, thật sự là hiếu thảo đại nghĩa."

Tiểu Tụ hừ một tiếng, nói: "May mà ngày đó huynh nhìn lầm người, nếu không tính ra người có hại là muội rồi. Muội không thể cho huynh chiếm tiện nghi được." Nói tới đây, Tiểu Tụ trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, còn mang theo chút ngượng ngùng, cực kì động lòng người.

Tiểu Ngưu nghe xong, trong lòng tự hào, quả thật muốn ôm lấy nàng mà hôn. Nhưng hắn không dám. Hắn đánh giá Tiểu Tụ một chút rồi lên tiếng: "Tiểu Tụ, muội lại cao thêm nữa, càng trở nên xinh đẹp."

Tiểu Tụ đắc ý cười cười nói: "Ca ca, có nhiều người gần đây cũng nói như vậy. Huynh không biết đó, gần đây người đến cầu thân đều muốn phá vỡ cả cửa rồi, có phải là rất phiền không nha."

Tiểu Ngưu nghe mà chua xót, trên mặt vẫn cười: "Đó là người ta thích muội đó, muội đừng như tương đối xuất chúng."

Tiểu Tụ cong miệng nhỏ lên nói: "Muội mới không cần gả cho họ. Muội muốn cả đời đều thủ trước mặt ba ba mụ mụ, cùng bọn họ ở một chỗ."

Trong lúc nói chuyện, Tiểu Tụ đã cùng Tiểu Ngưu đến hậu viện. Tiểu Ngưu đẩy cửa phòng mình, chỉ thấy trong phòng hoàn toàn sạch sẽ, so với lúc mình bỏ đi thì giống như đúc, vị trí đồ vật sắp xếp trong phòng cũng không thay đổi.

Xem đến đây, Tiểu Ngưu quả thật muốn khóc một trận. Hẳn từ trong đó biết được thâm tình của phụ mẫu đối với mình.

Tiểu Tụ ở bên cạnh nói: "Từ khi huynh đi, mẹ mỗi ngày đều gọi người quét dọn phòng của huynh, giống như huynh lúc ở nhà. Còn nữa, lão ba lúc đầu còn tức giận, thường xuyên chửi mắng người, nhắc tới tên huynh liền chửi mắng. Nhưng qua một thời gian dài thì không chửi nữa. Gần đây nhất, ông mỗi ngày đều tới phòng huynh ngồi một hồi. Mặc dù không nói gì, chúng ta đều biết ông là đang nhớ huynh."

Tiểu Ngưu nghe xong cảm động thật sâu: "Lão ba nguyên lai là tốt như vậy, trước kia sao ta cái gì cũng không biết."

Tiểu Tụ mỉm cười: "Huynh sau này nên làm người tốt đi, nếu không ngay cả muội cũng không để ý đến huynh nữa."

Tiểu Ngưu yên tâm, thấy cả nhà ai cũng không còn trách hằn, mới thở dài một hơi. Tiểu Ngưu nhìn Tiểu Tụ ngày càng xinh đẹp, nói: "Tiểu Tụ, muội cũng trở thành đại cô nương, cũng đến tuổi lập gia đình rồi."

Tiểu Tụ nghe xong đỏ mặt, lập tức phản biện: "Huynh so với muội còn lớn mấy tháng đó, muốn lập thì cũng là huynh lập trước."

Tiểu Ngưu nghe xong cười thành tiếng: "Huynh với muội không giống nhau. Muội là gả đi, gả cho người khác. Còn huynh là cưới con nhà khác, cưới đem về nhà."

Tiểu Tụ dứt khoát lắc đầu nói: "Lập gia đình có nghĩa gì. Muội không muốn gả. Muội đã nói với huynh rồi. Muội thấy huynh cũng đừng cưới nữa,

lập gia đình có gì tốt, giống như là bị nhốt trong lồng. Chúng ta đều không cần lập gia đình, huynh cùng muội chơi đùa được không? Cùng muội đọc sách cũng được."

Tiểu Ngưu nhếch miệng cười: "Nha đầu, cuối cùng cũng phải có gia đình, phụ mẫu cũng không thể sống cả đời được. Được rồi, muội gần đây có còn đọc sách không? Là sách gì?"

Tiểu Tụ nghe nói về đọc sách liền hứng thú lên rất nhiều. Nàng cùng Tiểu Ngưu vào phòng Tiểu Ngưu, đóng cửa lại, cũng ngồi trên ghế. Tiểu Tụ cau mày: "Ba ba mẹ mẹ đưa muội đọc cái gì Nữ giới, Liệt Nữ truyện gì đó, muội không thích. Đọc vài trang liền cảm thấy chán ghét. Muội thường lén ba ba mẹ mẹ đọc vài quyển sách hay."

Tiểu Ngưu biết hai quyển sách đầu đều nói về phụ nữ, đều để biến phụ nữ thành nô đê. Tiểu Ngưu cũng không chịu để Tiểu Tụ biến thành cái loại phụ nữ không có linh hồn này. Tiểu Ngưu liền lên tiếng: "Muội đừng có xem loại sách này, xem lâu liền biến thành đầu gỗ đó. Muội nói sách hay là cái gì vậy, không phải có sắc đó chứ." Nói xong Tiểu Ngưu bắt đầu cười hắc hắc, có điểm tà khí.

Tiểu Tụ hừ một tiếng, cuống quýt khoát tay nói: "Không có đâu. Muội xem đều là những thứ lành mạnh cả."

Tiểu Ngưu hỏi: "Muội nói mấy cái tên để ta xem thử?"

Tiểu Tụ trả lời: "Muội xem chính là Thủy Hử truyện, Tam Quốc diễn nghĩa, còn có Tây Du kí, còn có Tây Sương kí gì đó nữa. Huynh xem những quyển sách này hay lắm."

Tiểu Ngưu có ý giả nghiêm mặt nói: "Tốt cái gì mà tốt, sách này đều bị quan phủ không cho tùy tiện coi, sợ rằng mọi người coi vào sẽ trở nên hư hỏng."

Tiểu Tụ phản bác: "Muội đều đã coi, muội cũng không trở nên hư hỏng sao?"

Tiểu Ngưu hắc hắc cười: "Chắc cũng không nói với huynh là muội ngay cả Kim Bình Mai cũng đều coi rồi chứ." Tiểu Ngưu cũng chưa có đọc qua quyển sách đó nhưng cũng có nghe tiếng.

Tiểu Tụ tự nhiên biết tên quyển sách kia, đỏ mặt nói: "Mới không có đâu đó. Muội muội huynh có xấu xa như vậy đâu?"

Tiểu Ngưu nói: "Không có hư hỏng đâu. Quyển sách kia quả thật là một tác phẩm lớn đó. Mặc dù có chỗ đồi bại, nhưng nó vẫn là sách hay." Tiểu Ngưu nói những lời này không ngờ là nghe được của người khác nói.

Tiểu Tụ cúi đầu nói: "Muội người ta nói, quyển sách đó rất dâm ô. Kết quả nhiều người không thích dâm ô nên không đọc nó."

Tiểu Ngưu nghe xong lời mỉa cười: "Vậy cái "Tây Sương Ký" không dâm ô ư? Cho dù nói không viết về chuyện đó, nhưng nội dung cũng không sạch sẽ gì."

Tiểu Tụ ngẩng đầu hỏi: "Huynh đã đọc nói rồi à?"

Tiểu Ngưu thành thật trả lời: "Huynh mặc dù không chưa đọc, nhưng huynh cũng biết quyển sách viết gì, chỉ là loại sách miêu tả cảnh quan hệ mà thôi. Tuy nhiên huynh lại tán thành nó. Lấy lão bà rồi, thì cũng tự chính mình thể nghiệm thôi."

Tiểu Tụ nhẹ giọng cười: "Nói đã lâu, hai câu này dễ nghe nhất."

Đang lúc hai người nhiệt tình tán dóc, cửa được mở ra, kế mẫu của Tiểu Ngưu bước vào. Khi bà thấy được Tiểu Ngưu, liền thất kinh, tiếp theo lộ ra vẻ tươi cười sáng lạn trên mặt, giống như là ánh mặt trời.

Tiểu Ngưu vội vàng đi tới đập đầu trước mặt kế mẫu, nhưng được bà ngăn cản. Kế mẫu nắm cánh tay của Tiểu Ngưu, nhìn một lượt từ trên xuống dưới, đánh giá: "Tiểu Ngưu, để cho ta xem một chút, con đã gầy đi."

Tiểu Ngưu cười đau khổ: "Con mỗi ngày đều nhớ đến ba ba mẹ mẹ, sao có thể không bị gầy được chứ. Nhưng mẹ ơi, thật sự người nhìn vẫn còn trẻ và xinh đẹp nữa."

Kế mẫu cười: "Hài tử người, vẫn còn vẻ mặt tươi cười vậy à. Không nghiêm chỉnh gì cả. Ừ, gầy thì không gầy quá, nhưng mà có đen lên một chút. Mà đen cũng khỏe mạnh."

Tiểu Ngưu cũng nhìn kế mẫu, thấy bà vẫn còn phong tư bất phàm, đoan trang tú mỹ, là một tinh phẩm trong các nữ nhân có tuổi. Tiểu Ngưu không nhận được phải thăm mừng cho lão ba, thật sự là có điểm phúc.

Kế mẫu buông cánh tay của Tiểu Ngưu ra, rồi nói với Tiểu Tụ: "Không lo cho ca ca ăn gì sao, vậy cũng không hỏi nó đói bụng không?"

Tiểu Tụ cười hì hì, đáp: "Con vừa gặp được ca ca, mừng rỡ quá nên quên rồi. Chờ một chút là con sẽ làm xong nga. Mẹ ơi, không biết, ca ca lại khen con càng xinh đẹp đó." Nói đến câu sau, vẻ mặt Tiểu Tụ lộ ra khoái ý, như thể lời của Tiểu Ngưu nói chính là một câu rất có trọng lượng.

Kế mẫu bĩu môi: "Cái tiểu nha đầu này, thật là hư mà. Làm nhanh lên để ca ca còn ăn nữa chứ."

Tiểu Tụ đáp ứng một tiếng, rồi nói với Tiểu Ngưu: "Ca ca, muội chỉ một chốc sẽ quay lại. Muội còn nhiều việc muốn nói với huynh." Dứt lời liền y như một con bướm bay ra ngoài.

Tiểu Tụ đã đi, kế mẫu tự nhiên rất quan tâm những sự việc đã trải qua của Tiểu Ngưu. Tiểu Ngưu đương nhiên không thể nói thật, chỉ kể là mình đi để ngắm cảnh mà thôi. Hẳn sợ rằng, nếu hẳn nói thật cả nhà sẽ lo lắng

cho hẳn. Kế Mẫu thấy Tiểu Ngưu cường tráng so với lúc trước nhiều, thành thực hơn, trong lòng có chút vui mừng.

Tiểu Ngưu đột nhiên lên tiếng: "Mụ mụ, việc lần trước, người tha lỗi cho con nha. Con thật sự không phải là cố ý đâu."

Mặt kế mẫu nóng lên, ánh mắt cũng chuyển sang hướng khác, rồi nghiêm chỉnh nói: "Việc quá khứ thì cứ để nó trôi qua đi. Ta cũng đã quên rồi. Sau này không nên nhắc tới nó nữa. Con vẫn còn là một tiểu hài tử. Cái gì không hiểu. Nên ta cũng không so đo với con chi. Nhưng mà sau này làm người nên để ý một chút. Đừng có làm những việc xấu như thế, chỉ sợ rằng ba ba con sẽ không muốn nhìn mặt đứa con của ông ấy nữa đâu."

Tiểu Ngưu tỏ vẻ kiên quyết: "Trải qua mấy ngày suy ngẫm, con đã biết sai rồi. Con sau này sẽ làm một chàng nhân quân tử, sẽ không để phụ mẫu tức giận nữa."

Kế mẫu thở một hơi dài, ánh mắt dừng trên mặt của Tiểu Ngưu, nói: "Con nếu có thể làm như lời của con nói, ta và ba ba không còn mong mỏi gì hơn nữa."

Tiểu Ngưu lại nhớ đến sự việc của Diêm Nữ, liền lên tiếng nói ra. Hẳn đem sự tình của hai cha con họ kể lại một lần, hy vọng kế mẫu có thể ủng hộ mình. Nếu có kế mẫu nói giúp, việc này nhất định có chín phần thành công.

Kế mẫu nghe xong, thì a một tiếng, rồi mỉm cười: "Tiểu Ngưu, nguyên lai là con đã có ý trung nhân. Đây chính là hảo sự. Nhưng chúng ta cần phải làm một chút, nhất định phải thận trọng. Nếu nhân phẩm của đối phương thật sự tốt như lời kể, ta với ba ba con đều không có phản đối. Nhưng mà, việc này không nên gấp gáp, con không nên lập tức lấy nàng ta. Trước hết, để nàng ta vào nhà, rồi chờ một quãng thời gian để quan sát. Con có đồng ý không?"

Tiểu Ngưu vui mừng: "Điềm Nữu quả thật là một hảo cô nương. Con tin rằng mụ mụ sẽ thích nàng."

Kế mẫu cười lớn: "Chẳng những ta thích, mà còn ba ba của con phải thích mới được đó."

Tiểu Ngưu nói: "Lão ba là một người thông tình đạt lý. Con tin ông cũng sẽ ủng hộ con. Nếu ông không đồng ý, con sẽ bỏ nhà ra đi."

Kế mẫu nghiêm mặt lại, nói: "Tiểu Ngưu, ba ba con cũng đã lớn tuổi rồi, thân thể cũng không còn được tốt như trước kia. Con đừng chọc tức ông nữa được không? Có việc gì cũng có thể ngồi xuống từ từ mà nói."

Tiểu Ngưu dạ một tiếng, đáp: "Con nghe lời người vậy."

Kế mẫu nói tiếp: "Việc của Điềm Nữu con không nên nói với ba ba con, để ta dò ý ông ấy xem. Ta sẽ thuyết phục ông ấy, khiến ông ấy đồng ý cho con gặp mặt cô nương đó để rước đến đây. Nếu để con nói ra, chỉ e là mọi việc sẽ hỏng bét hết."

Tiểu Ngưu rất cảm động, phác thống một tiếng rồi quỳ kế bên chân của kế mẫu, đập đầu mấy cái rồi nói: "Nhi tử xin đa tạ trước. Người cũng giống với thân mụ mụ của con."

Kế mẫu vội vàng nói: "Con mau đứng dậy đi. Nam tử hán phải ra đánh của một năm tử hán!"

Tiểu Ngưu thống khoái lên tiếng: "Vâng!" Lúc này mới đứng lên, rồi ngồi lên chiếc ghế như cũ. Hắn hỏi: "Mụ mụ, lão ba con lúc con rời khỏi vẫn khỏe chứ?" Hắn muốn nghe kế mẫu trả lời.

Kế mẫu thở dài một hơi, đáp: "Tóm lại cũng khỏe. Nhưng mà tính tình cứng đầu của ông ấy. Rõ ràng là nhớ tới con, hết lần này đến lần khác không chịu bộc lộ ra. Mỗi lần ta nhắc tới con, ba ba con luôn nói không

được nhắc tới con nữa. Nhưng ta biết trong lòng ông ấy rấ lo cho con. Có mấy lần nằm mộng đều gọi tên của con. Lại có mấy lần lén đi vào phòng của con, giống như lúc con còn ở nhà vậy." Cái việc này Tiểu Tụ cũng có nói qua, Nhưng chính là từ trong miệng của kế mẫu nói, thì càng cảm động hơn. Nghe xong, hai con mắt của Tiểu Ngưu ươn ướt, thật muốn khóc một trận cho thống khoái.

Kế mẫu làm cho Tiểu Ngưu càng thêm yêu thương đến lão ba của hắn. Xem ra hắ trong mắt của lão ba còn có phân lượng. Nói như thế, chính mình của không còn sợ rằng lão ba không tha thứ cho hắn, lại đuổi hắn đi nữa.

Tâm tình Tiểu Ngưu tốt lên rất nhiều. Tiểu Ngưu hỏi tiếp: "Mụ mụ, lão ba khi nào sẽ về nhà? Con thật muốn lập tức gặp ông."

Kế mẫu trả lời: "Nếu ông ấy biết người đã trở về, nhất định sẽ mừng rỡ đến nỗi phải bất tỉnh đó."

Tiểu Ngưu thở liên tục, nói: "Chỉ sợ là giận đến nỗi phải bất tỉnh đó."

Kế mẫu trầm ngâm nói: "Con hãy chờ đi, ông ấy nhất định sẽ rất vui mừng đó. Nhưng mà, chỉ sợ là vẻ ngoài không nhìn thấy được thôi. Ông ấy là người cứ một mực không chịu thừa nhận yêu thương một người như con."

Lúc này Tiểu Tụ từ bên ngoài chạy vào không kịp nghỉ ngơi mà nói: "Ca ca, muội đã xuống bếp làm món lý ngư phần mà huynh thích ăn nhất đây. Nhất định sẽ làm cho huynh ăn không còn nghĩ đến việc bỏ đi nữa." Vừa nói, nàng ngồi vào lòng kế mẫu, ôm lấy cánh tay của mẫu thân.

Kế mẫu hiền lành nhìn Tiểu Tụ, ôn nhu nói: "Tiểu Tụ, Tiểu Ngưu sắp muốn kết hôn. Tuổi tác cũng gần bằng nhau, cũng đã tới lúc rồi."

Vừa nghe xong, Tiểu Tụ buông cánh tay của mẫu thân ra, khuôn mặt cười bối rối, đôi mắt nhìn trừng trừng vào Tiểu Ngưu. Giống như Tiểu Ngưu đột nhiên trở thành là một người xa lạ.

Kế mẫu quan sát Tiểu Tụ, không giải thích được liền hỏi: "Tiểu Tụ, sao vậy?"

Tiểu Từ nhú mày, chu miệng lên nói: "Mụ mụ, con không muốn ca ca lấy lão bà. Nếu huynh ấy lấy lão bà rồi, sẽ không thể cùng chơi với con được."

Kế mẫu cười nhẹ, vuốt mái tóc của Tiểu Tụ, và giải thích: "Tiểu Tụ, cũng không còn nhỏ nữa, không nên luôn nghĩ đến chơi đùa. Chờ mấy ngày nữa mụ mụ cũng phải suy nghĩ đến chung thân đại sự của con. Ta sẽ tìm cho con một người tốt nhất, để có thể cả đời đem hạnh phúc đến cho con."

Tiểu Tụ lắc đầu, phản bác lại: "Không muốn, không muốn, con không muốn lập gia thất."

Tiểu Ngưu bên cạnh thấy bộ dáng này của Tiểu Tụ, trong lòng có chút vui, hình như thái độ của Tiểu Tụ như vậy có lợi cho hắn. Nàng không muốn lấy người khác, chỉ muốn chơi đùa cùng mình. Cái này theo sự phán đoán, là nàng thích ta, chỉ muốn ở cùng với ta thôi?

Lúc này gia nhân đã dọn thức ăn lên. Kế mẫu phân phó một tiếng: "Khi lão gia trở về, nhớ nấu thêm lần nữa."

Tiểu Ngưu liền hỏi: "Sinh ý gần đây của lão ba thế nào rồi?"

Kế mẫu đáp: "Điều này rất hảo. Sinh ý tốt hơn so với trước kia. Chủ yếu là do lão ba của con cố gắng cả. Chúng ta có thể đến từng nhà mà gõ cửa hỏi."

Được một lúc, kế mẫu cùng Tiểu Ngưu và Tiểu Tụ ngồi ăn. Không bao lâu, gia nhân đến báo rằng lão gia đã trở về. Tâm của Tiểu Ngưu có chút hơi sợ, nhưng không kịp suy nghĩ gì, lão ba của hắn đã rất nhanh tiến đế. Chỉ thấy lão ba đội một chiếc nón gấp, mặc một bộ y phục màu xanh, tay đang đặt phía sau như là suy nghĩ về việc gì đó.

Ông vừa vào đã thấy Tiểu Ngưu, đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo lộ ra nét vui vẻ trên mặt. Sau đó chuyển vui thành giận, hừ hai tiếng rồi đi tới ghế bên cạnh, ngồi xuống, không để ý đến Tiểu Ngưu. Tiểu Ngưu vô vọng đứng lên, đến trước mặt lão ba rồi quỳ xuống, cười hì hì: "Hài tử bất hiếu Tiểu Ngưu thỉnh an với lão ba, chúc lão ba sinh ý dồi dào, trở thành Hàng Châu đệ nhất nhân. Chúc lão ba thân thể khỏe mạnh, sống thọ hơn Khổng Tử."

Lời này rất lọt lỗ tai, nghe được vậy Ngụy Trung Bảo không thể nào giận nữa. Ông khoát tay áo, nói: "Mau đứng lên, chỉ cần người sau này không còn chọc tức nữa. Ta nhất định sẽ sống lâu hơn Khổng Tử."

Tiểu Ngưu liền mừng rỡ đứng lên. Kế mẫu thấy hai phụ tử không có chuyện gì, phân phó gia nhân đem thức ăn lên. Chỉ chốc lát, trên bàn toàn món ngon. Một nhà bốn người ngồi cùng một cùng, vừa ăn vừa nói chuyện.

Tiểu Ngưu thấy lão ba có một ít nếp nhăn trên mặt, trong lòng rất đau xót. Ngụy Trung Bảo thấy con mình rắn chắc hơn trước, lại rất có tinh thần, cũng được an ủi phần nào. Chỉ là có hai mẫu, nữ ở đây, không tiện hỏi han Tiểu Ngưu. Chỉ có cái miệng lưỡi lưu loát của Tiểu Ngưu hoạt động mà thôi.

Sau khi cơm nước xong, Tiểu Ngưu cùng lão ba vào phòng nói chuyện. Chỉ còn có hai người, sắc mặt Ngụy Trung Bảo tốt lên. Ông không còn che dấu tình cảm của chính mình nữa, liền hỏi han chi tiết cuộc sống mấy ngày nay của Tiểu Ngưu. Tiểu Ngưu mặc dù chỉ là nói dối, nói là bên ngoài mình rất tốt, có vài chút đau khổ. Tâm của lão ba hắn liền không thoải mái.

Sau một hồi nói chuyện, Tiểu Ngưu nói: "Lão bà, có một việc con muốn thương lượng với người, sợ người không đồng ý."

Ngụy Trung Bảo hỏi: "Là chuyện gì, con nói đi. Chỉ cần là hảo sự, lão ba ta không thể không đồng ý."

Tiểu Ngưu suy nghĩ một chút, rồi nói: "Chuyện này con đã kể lại với mẹ, vậy để mẹ nói với người đi."

Ngụy Trung Bảo chia chia vào nhi tử: "Tiểu tử người, từ lúc nào lại học được mấy trò nà. Tốt rồi, ta sẽ nghe mẹ nói của con nói."

Kế tiếp, Tiểu Ngưu nói vài lời quan tâm, Ngụy Trung Bảo lập tức hiểu được chính mình đã đối xử không tốt với nhi tử này. Hồi tưởng lại, từ lúc hài tử này trưởng thành, chính mình không có trách nhiệm của một phụ thân. Tâm trạng cảm thấy rất áy náy. Thê tử lúc trước chết có liên quan đến Tiểu Ngưu, nhưng không thể oán hận một hài tử, bởi vì khi đó hài tử đều không hay biết gì. Cái này hết thảy là số mệnh.

Nói một hồi, Tiểu Ngưu đứng lên thưa: "Lão ba, người cũng mệt rồi, con không làm phiền người nữa. Con về phòng đây."

Ngụy Trung Bảo ừ một tiếng, rồi nhắc: "Sau này không nên chạy loạn nữa đấy."

Tiểu Ngưu đáp lời, rồi lui ra, và đi về phía phòng của hắc. Hắc vừa vào tới, Tiểu Tụ cũng vào theo. Tiểu nha đầu này hướng đến gần cái bàn, tay chống cằm, lộ ra bộ dáng không vui.

Tiểu Ngưu ngồi đối diện nàng, hỏi: "Tiểu Tụ, ai đã làm uội tức giận vậy. Nói cho ta biết, ta đi tìm hắc để tính sổ."

Tiểu Tụ liếc một cái, lên tiếng: "Còn ai có thể vào đây, chính là huynh đó."

Tiểu Ngưu xoa tay, phản biện: "Ta vừa mới trở về, hình như chưa có gây ra chuyện phiền toái gì."

Tiểu Tụ vẫn cứ quả quyết: "Như thế nào lại không có? Huynh nói, tại sao lại muốn cưới lão bà?"

Tiểu Ngưu liền biết rằng tại sao nàng giận. Tiểu Ngưu không nhịn được cười ha hả. Tiểu Tụ nghe vậy rất khó chịu, nói: "Cười cái gì mà cười, nhìn huynh cười rất có tà khí, không giống người tốt."

Tiểu Ngưu không thể làm gì khác hơn, chỉ có cách là ngừng cười, nói: "Tiểu Tụ, nam nhân lớn phải cưới, nữ nhân lớn phải gả. Đây là việc rất bình thường mà. Chẳng lẽ thật sự muốn ca ca ta cả đời làm tên lưu manh sao?"

Tiểu Tụ cắn môi: "Huynh nói đương nhiên là có đạo lý rồi. Nhưng mà đối với muội thì không thể chịu được. Sau khi huynh cưới xong, đâu còn có thời gian với muội. Muội sẽ trở nên cô đơn."

Tiểu Ngưu cười hắc hắc: "Tiểu nha đầu, đừng nói cho ta, là thích ta rồi. Ta bây giờ là người sắp có lão bà rồi đó."

Tiểu Tụ nghe xong mặt đỏ lên, phản bác: "Đừng có nói vậy, huynh chính là ca ca của ta mà."

Tiểu Ngưu da mặt dày nói: "Nhưng không phải là ruột thịt, chúng ta có thể thành thân mà."

Tiểu Tụ đảo con mắt, nhìn Tiểu Ngưu, rồi nói: "Muội mới không thèm huynh. Huynh đó, so với tiêu chuẩn nam nhân của muội còn kém xa lắm."

Tiểu Ngưu nghe xong, mặt dài rồi, hỏi: "Muội muội, tiêu chuẩn cao vậy à? Nói không chừng, là ta cũng có thể từng gặp qua phải không?"

Tiểu Tụ đứng lên, chống tay lên bàn, nói: "Nam nhân trong lòng muội tối thiểu là phải có học vấn, không cần phải là trạng nguyên, cũng phải là một cử nhân hay tú tài gì gì đó. Cái này huynh có sao?"

Tiểu Ngưu lắc đầu: "Cái này ta kém một chút."

Tiểu Tụ đính chính lại: "Không phải là kém một chút, mà kém rất nhiều." Sau đó Tiểu Tụ chậm chậm bước đi vòng vòng trong phòng, rồi nhìn thẳng về phía người huynh trưởng. Tiểu Tụ nói: "Nam nha của muội, nói về tướng mạo, cũng không cần phải anh tuấn quá, có thể nằm trong năm người được nhất của thành Hàng Châu này. Huynh được không?"

Tiểu Ngưu chớp con mắt, thở dài: "Cái này cũng lại kém một chút."

Tiểu Tụ cười: "Ca ca, tướng mạo của huynh cũng không xấu. Nhưng với tiêu chuẩn của muội thì phải thiếu hai điểm lận."

Tiểu Ngưu ài một tiếng: "Xem ra ta phải có gắng rồi."

Tiểu Tụ nói tiếp: "Muội còn chưa nói hết, nam nhân của muội vóc người phải cao hơn thế này." Tiểu Tụ so sánh, đưa hai tay lên trên đầu của Tiểu Ngưu, "Còn nữa, cũng phải có một ít sức lực nữa. Cái bộ dạng phế vật của đám bạch diện tiểu sinh không đáng để quan tâm. Những điểm này huynh đều không xứng hết."

Tiểu Tụ nói tiếp: "Còn nữa..." Tiểu Ngưu vội vàng ngắt lời: "Được rồi, được rồi, đừng nói nữa, nói nữa huynh sẽ tự sát liền đó."

Tiểu Tụ cười hì hì, rồi ngồi lại bên cạnh cái bàn, nói: "Cái này bây giờ huynh đã hiểu tại sao muội không muốn kết hôn rồi?"

Tiểu Ngưu nghiêm mặt nói: "Ta đã hiểu rõ ràng, nguyên lai không có nam nhân trong thành Hàng Châu này được như vậy cả."

Tiểu Tụ vung tay lên: "Đâu chỉ là thành Hàng Châu, mà cả tỉnh Giang Tô, Giang Nam thậm chí cả cả nước luôn."

Tiểu Ngưu tuyệt vọng: "Xem ra, đời này thật không thể gả rồi."

Tiểu Tụ nhấp miệng, nói: "Ca ca, muội thật không muốn kết hôn."

Tiểu Ngưu nói: "Thế đến lúc muốn kết hôn, chỉ sợ đã trở thành lão thái bà rồi. Muốn gả cũng không thể gả được nữa."

Tiểu Tụ tự tin nói: "Chỉ cần muội muốn kết hôn, thì muội không ngại hạ thấp điều kiện xuống là được."

Tiểu Ngưu nhắc nhở: "Khi tìm thấy được nam nhân, nên so sánh với ta. Ít nhất không được thua ta đó."

Tiểu Tụ khinh thường liếc Tiểu Ngưu: "Không phải là giễu cợt huynh. Ca ca, huynh hiện giờ hình như là rất tầm thường đó. Nam nhân phải có bản lĩnh, phải có đại nghiệp mới được."

Tiểu Ngưu nghe thấy liền máu nóng lên, vỗ nhẹ lên bàn, nói lạnh nhạt và rõ ràng: "Tiểu Tụ, nói thật, ta đã nghĩ rồi, ta sẽ ở nhà một khoảng thời gian, sau đó ta sẽ rời khỏi. Lúc ta đi ra ngoài, nhất định phải học thật nhiều bản lĩnh, và có được một sự nghiệp rồi mới trở về. Ta phải làm ọi người đều thấy, làm cả thành Hàng Châu này biết hết. Ngươi Tiểu Ngưu ta không phải là không có gì, cũng không phải là đồ phế vật. Ngươi Tiểu Ngưu ta sẽ là một nam tử hán đỉnh đỉnh đại danh."

Tiểu Tụ vô tình nắm lấy tay của Tiểu Ngưu, nói: "Ca ca, muội ủng hộ huynh."

Tiểu Ngưu nhân cơ hội này nắm chặt tay, đáp lại: "Trước khi ta chưa thành đại nghiệp, sẽ không cho phép mình lập gia đình."

Tiểu Tụ bất mãn: "Nếu huynh cả đời không có sự nghiệp gì, chẳng lẽ muội đời này phải làm ni cô sao?" Vừa nói cong, bèn rút tay lại, không để Tiểu Ngưu chiếm tiện nghi nữa.

Tiểu Ngưu cười ha ha: "Nhìn xem kìa, rõ ràng là muốn kết hôn mà."

Tiểu Tụ bĩu môi: "Không có chuyện đó đâu, ít nhất muội hiện giờ thật không muốn kết hôn."

Tiểu Ngưu thở một hơi dài: "Khi tìm được nam nhân, nhất định phải cho ta gặp mặt. Ta không đồng, thì không thể thành hảo sự được."

Tiểu Tụ cũng không chậm trễ, nói: "Nghe mụ mụ nói, huynh sẽ dẫn người trong lòng tới. Tốt nhất, ngày mai muội được gặp nàng ta. Nếu muội không thích nàng ta, huynh cũng không thể lấy nàng ta được. Muội rất kén chọn đó."

Tiểu Tụ ha ha cười: "Nhìn cái khẩu khí như vậy, vậy thì trở thành tiểu mụ mụ (Mẹ nhỏ) của ta đi."

Tiểu Tụ đỏ mặt, nói: "Miệng chó không thể cho ra ngà voi được." rồi lại nói tiếp: "Cũng đã trễ rồi, muội phải đi. Muội không thể ở lâu trong phòng của nam nhân được."

Tiểu Ngưu nhắc nhở: "Đã ở rất lâu rồi đó."

Tiểu Tụ ra khỏi cửa, quay đầu lại, lè cái lưỡi, nói: "Sau này muội phải chú ý mới được, tận lực giảm bớt thời gian lưu lại trong phòng của huynh. Muội biết, ca ca là một kẻ dâm đảng." Vừa nói xong, không đợi Tiểu Ngưu trợn mắt, Tiểu Tụ đã chạy khỏi như một ngọn gió.

Tiểu Ngưu không phòng suy tư, hồi tưởng lại những nét giận dữ lẫn tươi cười của Tiểu Tụ, cảm giác vô cùng tốt. Đừng có thấy nàng chưa lớn,

nhưng nàng lại biểu hiện một phong phong của mỹ nữ, cũng đủ khiến Tiểu Ngưu say mê.

Tiểu Tụ mặt dù vẫn kém so với Nguyệt Ảnh, không có vẻ đẹp kinh tâm động phách, nhưng có đủ tư cách cùng ganh đua với Nguyệt Lâm và Điềm Nữu. Chỉ là mỗi người mỗi có đặc điểm, rất khó phân cao thấp.

Đêm nay, Tiểu Ngưu hồi tưởng lại những đêm ngủ cùng mỹ nữ.

Lúc còn mơ màng, Tiểu Ngưu cảm giác được có một thân thể ấm áp dựa sát vào người mình. Hắn hoảng hốt tỉnh lại. Thân thể đó vừa mượt mà vừa mềm mại, làm hắn liên tưởng tới con mới được bắt lên. Đồng thời lại có một mùi hương khiến người ta phải phạm tội. Tiểu Ngưu bỗng dưng cả kinh, đây là mùi hương của nữ nhân, rất thân quen. Hắn có điểm hoài nghi, cái này có phải là đang nằm mộng không.

Cái thân thể đẹp đẽ này vẫn dán chặt vào hắn, lại còn cố ý vịn vẹo cái eo, khiến cho Tiểu Ngưu càng rõ ràng là đối phương đang dùng những hấp dẫn của nữ nhân. Tiểu Ngưu nhất tay lên, rồi sờ lên cái lưng của đối phương, thật là trơn mượt, đúng là thượng đẳng, nếu nói theo sách thì giống như cục mỡ đông.

Tiểu Ngưu hít một hơi thật sâu, biết mình không phải là nằm mơ, liền to gan hỏi một câu: "Là ai, có phải là đã nhầm phòng rồi không? Đây là phòng của Ngụy Tiểu Ngưu ta. Nếu vào nhầm, bây giờ rời khỏi vẫn còn kịp." Miệng thì nói vậy, nhưng tay thì không như thế, vẫn cứ hoạt động ở trên bờ vai của người ta.

Đối phương rất không vui, khẽ hừ một tiếng, cũng không nói gì thêm. Tiểu Ngưu chỉ bằng một tiếng hừ nhẹ đó, đã biết đối phương là ai rồi, hơn nữa đối phương có một bộ ngực rất lớn, khiến chính mình rất thích thú. Mà người sở hữu bộ ngực như vậy chỉ có một.

Tiểu Ngưu thử thăm dò hỏi: "Là sư nương phải không? Ta có phải đang nằm mơ không vậy."

Đối phương quàng cổ Tiểu Ngưu, cắn nhẹ cái lỗ tai của Tiểu Ngưu, sẵn giọng: "Người thật là người phụ bạc, lại muốn bỏ ta, muốn trốn khỏi ư, vậy có tiện nghi không. Ta nghĩ muốn tìm người, thì lại trốn trong cái động. Làm ta phải thu xếp rời khỏi hẳn." Vừa nói xong, đã khiến cho Tiểu Ngưu kiến thức được sư nương lợi hại như thế nào. Vì lúc trước, hẳn chỉ nghĩ sư nương giống như kẻ một là một nữ nhân đoan trang hiền thực. Xem ra đó chỉ là một phần của nàng mà thôi.

Nghĩ đến đối phương trách móc, Tiểu Ngưu thầm kêu to oan uổng. Tiểu Ngưu bên cạnh vừa vuốt ve cái lưng của sư nương, vừa nói: "Sư nương, cái này là lỗi của ta sao? Ta nhớ rất rõ là chính người đã đuổi ta đi. Cũng không phải là ta muốn đi. Ta trong lòng luôn muốn cùng với người suốt ngày suốt đêm, cả một cuộc đời.

Sư nương hừ một tiếng, tay đặt ở cái đũng quần của Tiểu Ngưu, nhẹ nhàng xoa cái cây bông tử của Tiểu Ngưu, nói: "Người đúng là tên quỷ lửa gạt. Ta không tin. Người nếu không phải là kẻ phụ bạc, vậy tại sao lại lưu tình ở khắp nơi, lại còn tìm thêm nữ nhân nữa."

Tiểu Ngưu lúc này a lên một tiếng, rồi nói: "Lời này là từ đâu có vậy? Sau khi ta rời khỏi, ta luôn làm một vị quân tử mà."

Sư nương dùng sức bóp chặt cái cây bông của Tiểu Ngưu một chút, khiến hẳn nhú máu, vội hô lên: "Sư nương, nữ nhân tốt của ta, hạ thủ lưu tình, đừng làm hại cả đời ta. Tiểu Ngưu ta nói cho cùng, hạnh phúc cùng là do cái ngoạn ý đó."

Sư nương cười lạnh lùng: "Tiểu Ngưu, người đừng có lừa dối nữa. Việc giữa người và Thất di ta biết rất rõ, cũng đã từng ngủ với nhau nữa. Còn nữa, người lại còn dẫn thêm Diêm Nữ đến ở khách sạn. Ta cũng biết."

Tiểu Ngưu a một tiếng, thất kinh hỏi: "Sao biết được?"

Sư nương trầm ngâm nói: "Ta hỏi ngươi, ngươi tại sao lại háo sắc vậy? Sau lưng là làm vậy."

Tình huống như vậy khiến cho Tiểu Ngưu thật không còn biện pháp nào, chỉ có lớn mật làm càn. Tiểu Ngưu nói lớn hơn: "Ai bảo nàng đuổi ta đi làm chi? Nếu không đuổi thì sẽ không có việc này đâu? Còn nữa nha, nàng cũng không phải lão bà của ta. Nếu là lão bà của ta, ta còn có thể nói chuyện. Bây giờ chỉ sợ không còn tư cách quản ta nữa rồi."

Nói xong, sư nương một hồi lâu không liên tiếng, tay cầm cây bồng cũng không có rút lại. Mặc dù nàng không nói lời nào, Tiểu Ngưu có thể cảm giác được thân thể nàng đang run rẩy. Tiểu Ngưu biết nàng đang có nén khóc, trong lòng không nở, liền nói: "Sư nương, xin lỗi. Ta đã nói quá rồi. Nhưng ta thật sự thích. Ta tìm nữ nhân khác, cũng chỉ là bất đắc dĩ thôi. Ta thừa nhận ta là đồ háo sắc. Ta nếu không có háo sắc, cũng không có tiếp xúc với nàng. Còn nữa, ta tưởng rằng cả đời này không còn gặp được nàng. Cho dù có gặp lại, nàng cũng không để ý đến ta. Bởi vậy ta mới tự cho phép ta làm thế. Đừng giận ta nữa được không? Lúc ta rời khỏi, chưa bao giờ lại không nhớ đến nàng. Nàng là nữ nhân mà khiến ta mê mẩn nhất trong số những người từng tiếp xúc qua."

Sư nương đột nhiên cuồng hôn Tiểu Ngưu, cũng không quên nói: "Cái tên tiểu bại hoại này, ngươi không biết rằng, lúc ngươi rời khỏi, ta luôn lo lắng cho ngươi. Dọc đường đi, ta đều theo sát ngươi, sợ ngươi gặp phải bất trắc. Đêm đó, không cần lời nói của người kia, ta cũng sẽ cứu ngươi. Lúc ấy ta thấy ngươi thân cận với cô nương khác, ta thật sự rất tức giận, cố ý cho ngươi nếm một chút đau khổ. Ta cũng vẫn tiếp tục theo ngươi, cùng về đến nhà của ngươi. Nghe nói ngươi muốn lấy Địch Nữ làm lão bà, ta thật sự không chịu được. Mới vừa rồi tại khách sạn đó, ta thật muốn giết chết nàng ta. Nhưng lại sợ ngươi thương tâm, nên không có động đến nàng ta. Ta liền

chạy đến gặp người, đặc biệt là muốn hỏi người, người muốn ta hay là muốn nàng ta."

Tiểu Ngưu giờ mới hiểu được vì sao sư nương chuyện gì cũng biết. Cảm động vì nàng vẫn đi theo ta, ta so với một con người chết cũng không bằng. Cái này thật đúng, ta dù có tinh minh cũng không thể nào phát hiện ra nàng. Nàng đúng là một người phi thường, có được pháp thuật. Ta là phạm nhân, sao có thể cùng nàng so sánh được.

Chuyện của sư nương khiến cho Tiểu Ngưu bối rối. Tiểu Ngưu thở dài mấy hơi, bàn tay vẫn ôm lấy cái mộng của sư nương. Khi sư nương tiến đến giường của Tiểu Ngưu, rõ ràng là, nàng rất muốn cùng Tiểu Ngưu làm cái gì đó.

Tiểu Ngưu suy nghĩ để trả lời câu hỏi của sư nương. Sư nương không kiên nhẫn được, nói: "Người nói nhanh. Nếu người muốn nàng ta, ta cũng không trì hoãn việc tốt của người. Ta sẽ lập tức rời khỏi." Vừa nói, còn nghĩ là đẩy cái tay hư hỏng của Tiểu Ngưu ra.

Tiểu Ngưu cười hì hì: "Sư nương, chúng ta ly khai vài ngày. Để ta suy nghĩ như thế nào. Bây giờ thì để ta ăn no đã, sau đó rồi trả lời có được không?"

Sư nương không chút do dự nói: "Không được. Bây giờ phải trả lời."

Tiểu Ngưu âm ừ hai tiếng, rồi nói: "Cá và chân gấu, ta đều muốn cả."

Sư nương mặt nghiêm lại: "Không được, vậy là người quá tham làm rồi? Ta không thể lừa dối Diêm Nữ như với Nguyệt Lâm được. Hôm nay người chỉ có thể chọn một người. Có nàng thì không có ta, có thì không có nàng."

Tiểu Ngưu thở một hơi dài: "Nếu bức ta như vậy, vậy ta căn bản không cần trả lời. Nếu nàng bắt ta phải chọn, ta không thể chọn."

Sư nương nghe xong, cảm thấy xót xa, hỏi: "Tại sao?"

Tiểu Ngưu cười cười, đáp: "Sư nương, cái này là đầu của gốc tử không phải là kẻ đáng khinh, rõ không? Ta không chọn, cũng không phải nói rằng ta không thích, cũng không phải nói rằng ta thích. Nguyên nhân lớn nhất chính là trong nhà cần có lão công."

Những từ này nói ra đã đánh vào điều ép buộc của sư nương. Vô luân là sư nương giải thích như thế nào cũng không được. Bởi vậy nàng chỉ còn cách là trầm mặc. Sư nương tỉnh lại sau chốc lát, nói: "Ta hỏi người lần nữa, người thích ta nhiều, hay là thích nàng ta nhiều hơn."

Tiểu Ngưu nghe xong, cười cười: "Cái này cũng cần phải hỏi sao. Nên biết, chúng ta cũng đã từng có quan hệ phu thê." Vừa nói, Tiểu Ngưu nghiêng người đem sư nương đặt dưới thân, vuốt ve khuôn mặt của nàng, rồi hôn lên đó. Hạ thân sớm đã cứng lên, cũng đặt gần nơi mẫn cảm của sư nương. Dục hỏa của sư nương đang bị đốt nóng lên, nhưng nàng không có chủ động.

Tiểu Ngưu biết cần phải xé cái mặt nạ bề ngoài của sư nương. Bởi vậy hắn không có hấp tấp, mà từ từ hôn nàng, vuốt ve nàng. Được một lúc, Tiểu Ngưu hôn cái miệng của sư nương, triển khai những kỹ xảo của mình, tận tình trêu chọc xuân tâm nhộn nhạo của sư nương. Hắn đầu tiên là môi hôn môi, khẽ cắn đôi môi đỏ mọng của nàng. Tiếp đó, là đưa lưỡi ra liếm xung quanh, sau cùng là đưa cái lưỡi nhập vờ trong miệng của sư nương, làm loạn trong đó. Sư nương nào có nhìn được câu dẫn của hắn, hướng chi xuân tình đã sớm động, vì vậy, cũng đem cái lưỡi của mình đáp trả lại, cùng hắn hưởng thụ đồng thời sự sung sướng của nam nữ. Sư nương khi động tình, thì như một ngọn lửa cháy phừng phụt. Nàng từ lúc Tiểu Ngưu rời khỏi, đã không có thưởng quan nhục vị. Thân thể của nàng bị Tiểu Ngưu kêu gọi, đã phát nóng như ngọn lửa đang thiêu đốt của một vùng thảo nguyên.

Cánh tay của nàng quấn lấy Tiểu Ngưu, như thể sợ hãn đột nhiên rút lui. Hai chân của nàng cũng giữ lấy cái hông của Tiểu Ngưu. Còn cái eo thì không ngừng uốn éo, không thể che dấu biểu hiện là nữ nhân cần sự ấm áp.

Mặc dù hai người đang thân thiết trong màn đêm. Mặc dù Tiểu Ngưu không nhìn thấy được khuôn mặt ửng đỏ của sư nương tuyệt sắc. Mặc dù hãn không thấy được sư nương đã ẩm ướt. Nhưng hãn cảm thấy nàng vô cùng nhiệt tình. Có thể thấy nàng đối với nam nhân có một loại dụ độ trí mạng. Sư nương nhiệt hỏa bùng bùng, như con bướm đêm bay vào ngọn lửa. Vì để phóng thích dục hỏa của mình, Tiểu Ngưu của không để ý gì hết.

Nhưng chỉ sau một hồi công phu, sư nương đã ra rất nhiều. Tiểu Ngưu rất hưng phấn. Hãn trước tiên là từ cởi quần áo ra, sau đó nằm ở phía dưới của sư nương, không ngừng hành động, như một lữ khách đã khát nước nhiều ngày. Cái này chính là điều mà sư nương cần trong cuộc sống. Nếu không phải sợ khiến cho người nhà của Tiểu Ngưu chú ý, nàng đã sớm hét to, muốn ọi người trong thành Hàng Châu này đều nghe được. Nhưng hiện giờ thì không thể hét to, mà chỉ có thể rên rỉ và thở gấp, chỉ có thể vịn vào cái eo và hông không ngừng, cũng như tận hưởng hương vị mất hồn như vậy.

"Tiểu Ngưu, người buông tha cho ta đi. Ta bị người làm phát điên rồi. Cái chỗ đó của sư nương không phải là thức ăn, là nước cho người đâu. Buông tha ta đi." Sư nương bắt đầu cầu xin tha thứ.

Tiểu Ngưu tự nhiên sẽ không bỏ qua nàng. Hãn ngẩng đầu cười hai tiếng, rồi nói: "Sư nương ta vẫn còn chưa đủ, chưa thỏa mãn. Nếu yêu ta, sẽ để ta." Nói xong, Tiểu Ngưu đứng dậy, chuyển thân người, rồi tiếp tục tấn công cái nơi hấp dẫn ở giữa hai đùi của sư nương.

Như thế, cái cây bông của Tiểu Ngưu đã ở ngay trước mặt của sư nương. Nàng mơ hồ có thể thấy được cái bóng của nó. Cái mùi quen thuộc khiến sư

nướng vui mừng không ngừng. Hồi tưởng lại những lần cái cây này đã ình biết bao điều tốt lành. Tâm của sư nướng đập mạnh thêm.

Hơn nữa đã nhiều ngày đau khổ vì tư tưởng, sư nướng còn có thể đè nén nó nữa hay sao? Nàng đã quyết định, đêm nay phải là phóng đăng một phen, trở thành một dâm phụ tiêu chuẩn, để khiến cho tiểu nam nhân này cả đời không thể rời xa mình, không bao giờ bỏ đi.

Vì vậy, hai tay của sư nướng cùng chơi đùa với nó một hồi, sau đó lại hé miệng, đưa cái đầu lưỡi thơm tho ra. Nàng ý định sẽ dùng một phương thức khác để chinh phục Tiểu Ngưu, cũng để khiến tiểu nam nhân này biết rằng, mình đối với hắn là thật lòng. Sẽ không có nam nhân thứ hai có được tình yêu chân thật này.

MA ĐẠO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Cuồng Hoan

Trong đêm trộm thâm tình rất là kích thích. Trong khi Tiểu Ngưu vẫn cứ tiếp tục, sư nương cũng đã động tình. Tiểu Ngưu chỉ cảm thấy cây bồng của mình tiến vào một nơi ấm áp và ướt át. Một vật mềm mại liên tục ma sát với nó, Tiểu Ngưu cảm thấy thoải mái muốn chết. A, sư nương rốt cuộc cũng cũng đã làm việc này cho ta. Tiểu Ngưu mừng như điên, thật muốn kêu loạn lên.

Tiểu Ngưu quay đầu lại, cảm khái nói: "Thật thoải mái, thật sự thoải mái. Tư vị này còn sướng hơn là ngồi ở trên ngai vàng của hoàng thượng."

Sư nương nhả cây bồng ra, đáp lại: "Cho dù là hoàng đế, ta cũng không làm vậy cho hăn đâu."

Vừa nói, cái lưỡi thơm tho vẫn cứ tiếp tục hoạt động. Đừng xem sư nương ở phương diện này là người mới, nhưng nàng cố gắng không chịu thua, vẫn khiến Tiểu Ngưu sung sướng muốn chết. Thật là lời thể tốt của nữ nhân.

Tiểu Ngưu thỉnh thoảng chỉ điểm một chút kỹ xảo cho sư nương, để nàng tiến bộ hơn, thể hiện tốt hơn. Đồng thời, Tiểu Ngưu vì muốn báo đáp lại mỹ nữ, cũng tiếp tục hoạt động ở tiểu huyệt của sư nương. Hai người cứ như vậy, đều khiến đối phương tương đối thỏa mãn.

Sư nương đầu tiên không nhịn nổi, dâm thủy của nàng không biết đã chảy ra bao nhiêu rồi, chảy muốn cạn luôn. Sư nương khoái lộng cây bồng

một lúc, rồi nhả ra, và nói: "Tiểu Ngưu, ta muốn hảo hảo, mau cấp cho ta đi, đừng có làm ta khó chịu nữa."

Cây bông của Tiểu Ngưu được sư nương khoái lỏng, sắp muốn nổ tung. Từ lúc biết mùi cho đến nay, chưa bao giờ có to dài đến như vậy. Tiểu Ngưu hơi thở nặng nề, nói: "Sư nương, ngoan ngoãn nằm yên, để cho ta làm à."

Sư nương phụ họa thêm: "Làm, làm cho ta đến chết đi. Ta sẵn sàng để cho người làm cho đến chết."

Tiểu Ngưu nghe những từ thâm đáng từ một vị sư nương cao quý, cảm thấy rất hưng phấn. Hắn xoay người lại, quỳ gối ở giữa hai chân của sư nương, tay cầm cây bông, dựa theo cảm giác, chạm vào mật huyết của sư nương. Nơi đó sớm đã trở thành một thác nước nóng chảy không ngừng.

Dưới sự hỗ trợ của thâm thủy, Tiểu Ngưu đẩy hông một cái, tư một tiếng, thì đã vô được hơn phân nửa. Sư nương sáng khoái a một tiếng, nói: "Tiểu Ngưu, cảm giác thật tuyệt đó. Ân, cái ngoạn ý của người thật to lớn, như muốn phá hư cái động nhỏ của ta." Tiểu Ngưu rất là đắc ý, thích ý vô cùng. Bất thành linh một lần nữa xâm phạm nhị hoa của sư nương. Và cứ thế tiếp tục. Lúc thì đem cây bông ở ngoài huyết khẩu, rồi đâm vào cho tới tận cùng, lúc thì nhẹ nhàng từ tốn, khiến cho sư nương thể nghiệm được nhiều tư vị khác nhau. Đương nhiên Tiểu Ngưu có cảm giác khác nhau, nhưng cũng đều rất sáng khoái.

Sư nương được làm cho hài lòng, lúc thở gấp, lúc thở nhẹ, lúc thở dài, trong chốc lát, nói: "Tiểu Ngưu, mau, nằm xuống trên người ta. Ta muốn người đè lên người ta." Nguyên lại tư thế này của Tiểu Ngưu là tư thế quỳ, hai tay ôm đôi chân ngọc, thân thể không có trực tiếp tiếp xúc với nhau.

Thấy sư nương có yêu cầu như vậy, Tiểu Ngưu vươn người ra, cả người nằm lên trên thân thể của sư nương. Cái tư thế này vừa xong, sư nương a một tiếng thỏa mãn. Đôi chân ngọc ôm chặt cái lưng của Tiểu Ngưu, cái

mông, cái eo chuyển động, đáp lại sự khoái lộng của Tiểu Ngưu. Cái cây bỗng kia theo tiết tấu ra ra vào vào động huyết, phát ra những tiếng khiến người khác phải đỏ mặt. Mỗi lần xuất nhập, đều khiến có cái động huyết co giãn không ngừng. Cảnh này rất là hấp dẫn, cũng khiến cho nam nhân cực kỳ kiêu hãnh.

Sư nương nhẹ giọng kêu lên: "Tốt, thật sự đẹp. Làm nữ nhân thật là tốt. Ta thích cái loại cảm giác này. Ta cũng rất thích người làm ta như vậy." Dưới tình huống này, sư nương đã quên đi sự thẹn thùng tu sĩ của nữ nhân.

Tiểu Ngưu hôn lên mặt của sư nương, cảm giác cặp phong nhũ đầy đặn tiếp xúc với ngực, cũng thể nghiệm được tư vị, miệng nói: "Sư nương, có nghĩa là cả đời sẽ để ta làm ư."

Sư nương lập lại: "Nghĩ đi nghĩ lại, nếu không có người, làm sao ta có thể trải qua cuộc sống sau này được."

Tiểu Ngưu vừa đưa cây bỗng vào trong người của sư nương, vừa nói: "Vậy điều kia có cần phải gấp rút giải quyết không. Nếu không, chúng ta chỉ có thể rời xa." Tiểu Ngưu cũng muốn thường xuyên ngoạ lộng thân thể của sư nương.

Sư nương rên rỉ: "Ta cũng đã nghĩ ra cách tốt rồi. Cái này không cần người quan tâm. Người chỉ cần dùng sức kiên là được."

Tiểu Ngưu hỏi: "Cái biện pháp tốt ấy ra sao?"

Sư nương hừ một tiếng rồi nói: "Kiên ta nhanh lên một chút, người hãy làm cho ta thỏa mãn, ta sẽ nói cho người toàn bộ kế hoạch."

Tiểu Ngưu hồi đáp: "Được rồi, ta nhất định sẽ là cho nàng ngày đi không nổi." Vừa nói xong, Tiểu Ngưu tấn công sư nương như vũ bão, khiến cả thân người sư nương mềm nhũn, dâm thủy chảy ra liên tục. Sư nương thiếu

chút nữa đã vô ý kêu lên. Nếu không được Tiểu Ngưu nhắc nhở, tất cả gia nhân sẽ chạy đến đây bởi sự nường.

Cũng gần được một ngàn cái, sự nường đã lên đến cao triều, dâm tính liên tục cọ xát vào đầu cây bông, khiến Tiểu Ngưu sướng đến nỗi thiếu chút nữa cũng bắn ra. Sự nường không cần nghỉ ngơi lâu, liền yêu cầu tái chiến. Lúc này nàng không để Tiểu Ngưu đè lên người nàng, mà nàng muốn làm kỵ sĩ.

Vì vậy, Tiểu Ngưu không thể làm gì khác hơn, là từ từ nằm ngửa xuống. Sự nường ngồi trên người của Tiểu Ngưu, cầm lấy cái tiểu gia hỏa mà để vào trong động huyết. Khi cây bông ngập vào trong hoàn toàn, sự nường hừ một tiếng rồi nói: "Cả người thật không lớn, nhưng là bảo vật trời sanh đáng yêu nhất. Không biết sau này lại có bao nhiêu nữ nhân bị nó hại. Không bằng ta bây giờ cắt đứt nó đi, để vì dân mà trừ hại."

Tiểu Ngưu nghe được âm thanh vừa nhu mỹ vừa quyến rũ, hồn đã bay lơ lửng. Hai tay Tiểu Ngưu bắt đầu hí lộng đại nãi tử của sự nường, vuốt ve hai cái miên quyến rũ kia. Tiểu Ngưu nói: "Sự nường có bỏ được nó không? Nếu bỏ được nó, trước tiên phải khóc nhiều đó."

Sự nường nghe xong cười không ngừng, cũng không có trả lời lại, chỉ có đưa cái mông lên xuống thật nhanh, ngay cả cái giường cũng rung rinh. Khí thể như muốn làm cho bảo bối của Tiểu Ngưu chịu không nổi. Cũng may, Tiểu Ngưu không phải là một tên yếu như đậu hủ, có thể chịu đựng được khảo nghiệm, chẳng những không có bị thua, mà còn mạnh thêm vài phần. Sự nường ngoài miệng nói: "Lúc này là ta đang kiên người." Nhưng Tiểu Ngưu lại nghĩ, chính mình đang kiên nàng. Bởi vì cây bông dài là vũ khí để chinh phục nữ nhân.

Sự nường lên xuống, Tiểu Ngưu cũng phối hợp nhịp nhàng. Hai tay mân mê nãi tử vô cùng sáng khoái. Khi thì bóp nắn nãi tử, khi thì đùa giỡn với đầu nãi tử. Cả đầu nãi tử đều bị Tiểu Ngưu làm cho phải cứng lên. Hai

cái nải tử tựa như hai cái đại man đầu (Bánh bao lớn) ở Sơn Đông. Đừng nghĩ là trong đêm không thể nhìn thấy, nhưng Tiểu Ngưu cảm giác được biến hóa của chúng. Cái này là cũng từ công phu của chính mình, Tiểu Ngưu rất đặc ý. Hơn nữa cái tiểu động của sư nương khiến cho cây bông vô cùng sáng khoái. Vừa ma sát khó chịu, vừa ấm áp thoải mái, khiến Tiểu Ngưu không thể kiên trì nữa, muốn xuất ra.

Sư nương cũng biết Tiểu Ngưu có ý muốn xuất ra, liền cố ý tăng tốc thêm. Sau mấy trăm lần như vậy, thân thể Tiểu Ngưu run lên. Sư nương vội thả cây bông ra, rồi để Tiểu Ngưu nằm lên người nàng, đem nó vào trong, được vài lần thì đã xuất hết bên trong. Sư nương ôm chặt thân thể của Tiểu Ngưu, nhẹ giọng nói: "Thật nóng, thật có lực, ta rất thích người. Rốt cuộc là một người trẻ tuổi, có bản lĩnh."

Tiểu Ngưu nghe được rất cao hứng, rồi đưa miệng nhắm nháp đầu lưỡi của sư nương một hồi, và nói: "Sư nương, không sợ có thai sao? Bắn vào như vậy có thể rất nguy hiểm đó."

Sư nương rất bình tĩnh hồi đáp: "Có thì có, dù sao ta chưa từng có thai qua."

Tiểu Ngưu ha ha cười: "Vạn nhất là có thai, ta có thể làm ba ba."

Sư nương chỉ vào trán của Tiểu Ngưu: "Còn là tiểu hài tử, người sao có thể chiếu cố hài tử được."

Tiểu Ngưu đáp: "Ta có thể học qua."

Sư nương cảm khái nói: "Nam nhân của ta vẫn muốn một hài tử. Nhưng từ lúc chúng ta lấy nhau, vẫn chưa làm chuyện này nhiều, có lẽ không thể có. Đó là số mệnh."

Tiểu Ngưu mỉm cười: "Có thể bây giờ sẽ được. Người nên cẩn thận một chút."

Sư nương cũng cười: "Ta cũng đang muốn tìm một đứa. Khi hài tử lớn lên, ta sẽ để nó trở thành chưởng môn của một phái. Điều đó thật sự là uy phong."

Tiểu Ngưu phản đối: "Hài tử ta không thể bắt là đạo sĩ. Ta không muốn như vậy."

Sư nương cười: "Tiểu Ngưu, người chừng nào đi theo ta."

Tiểu Ngưu sững sờ: "Cái gì?"

Sư nương nói rõ thêm: "Người không phải muốn cả đời cùng ta ở tại một chỗ ư? Ta đã suy nghĩ rồi, người đi với ta. Ta sẽ đi tới một nơi nào đó, người cũng phải đi theo. Nói như vậy, người chẳng những được hưởng thụ diễm phúc, lại còn có thể học được thêm bản lãnh, không để cho người khác ăn hiếp nữa."

Tiểu Ngưu nghe xong liền mừng rỡ. Bởi vì chẳng những có thể thường xuyên hưởng thụ sư nương, cũng có thể thường xuyên hưởng thụ Nguyệt Lâm, và cũng có hy vọng với Nguyệt Ảnh. Nhưng lập tức lại có việc khó giải quyết. Tiểu Ngưu nói: "Cái này dĩ nhiên là tốt, nhưng còn Diêm Nữ thì làm sao? Còn người nhà của ta thì sao?"

Sư nương có chút mất hứng, nói: "Việc của nam tử hán, nhất định phải đặt lên hàng đầu. Ta có thể cho người một thời gian. Sau mười ngày, ta sẽ chờ người tại khách sạn nơi Diêm Nữ ở. Nếu người không đến, ta sẽ giết chết tiểu nha đầu đó. Người tự giải quyết đi."

Tiểu Ngưu nghe xong, khẩn trương nói: "Cũng không được làm loạn. Nếu như giết theo lời nàng, ta cũng không muốn sống."

Sư nương mỉm cười: "Vậy người đi theo ta, cùng tiêu dao với ta. Một nam tử hán, hẳn nhiên sẽ có việc muốn làm. Chẳng lẽ người thật muốn như

phụ thân người là một tiểu lão bản, không có tương lai ư. Cũng có đáng tiếng người không thể là ra chuyện đại sự gì."

Tiểu Ngưu nghe xong, cảm thấy vui, hỏi: "Chẳng lẽ sư nương cho rằng ta có thể làm nên đại sự ư?"

Sư nương hồi đáp: "Người chưa thử qua, làm sao có thể biết là mình được hay không? Hơn nữa, một người rất bình thường, sau khi trải qua khổ cực tập luyện, cũng có thể trở thành đại anh hùng. Như cái tên Lưu Bang đó, vốn chỉ là một đại lưu manh, sau đó, không phải trở thành một vị hoàng đế sao? Chẳng lẽ người cũng không bằng hử?"

Tiểu Ngưu cười hắc hắc: "Tạ thật sự không bằng được hử."

Sư nương dùng tay gõ vào đầu Tiểu Ngưu, nói: "Ta thích nam nhân có chí khí, người đừng làm ta thất vọng đó."

Tiểu Ngưu ừ một tiếng, nói: "Được rồi, ta nhất định sẽ không làm nàng thất vọng."

Sư nương nhấn mạnh: "Sau mười ngày, ta sẽ ở đó chờ người. Giờ ta phải đi."

Tiểu Ngưu hỏi: "Nàng đi làm gì? Không bằng ngủ ở đây cho tới hừng sáng rồi hãy đi."

Sư nương đáp: "Ta không quen như vậy. Ta phải trở về khách sạn đây."

Tiểu Ngưu liên tục hôn sư nương, nói: "Sư nương tốt của ta, nữ nhân tốt của ta, bồi tiếp ta lần nữa đi, ta còn chưa có thỏa mãn." Vừa nói, Tiểu Ngưu cúi đầu, hôn lên một bên nãi tử của sư nương, còn tay thì ngoạn lộng bên còn lại. Chẳng được bao lâu, đã khiến cho sư nương lại muốn rồi.

Sư nương thật là loại người biết hưởng thụ. Nàng không có tiếp tục cái tư thế vừa rồi. Nàng biết ưu thế của mình, liền quỳ xuống, hai tay chống xuống, cái hông nhô lên, theo kiểu của một con hổ đang bước đi. Tiểu Ngưu quỳ gối ở phía sau, nắn bóp cái hông to của sư nương, cũng vừa hôn và liếm cái tiểu động của sư nương. Sư nương bị kích thích phải uốn éo, thở hổn hển: "Hài tử tinh nghịch này, lại còn có chiêu này sao. Tới đi, tới mau, ta muốn người kiên chết ta, kiên cho đến khi trong lòng của ta khai hoa."

Cây bông của Tiểu Ngưu sớm đã cứng lên, cái đầu của nó cứ ma sát ở vùng ngoài, sau đó đâm thẳng một cái, làm sư nương a một tiếng, rên rỉ nói: "Tiểu tử nguời, lại còn đột ngột đi vào nữa à, thật thô lỗ."

Tiểu Ngưu nghe được thấy cực hưng phấn, liền vừa vuốt ve cái hông của sư nương, vừa đem cây bông mạnh mẽ tiến vào. Huyệt động của sư nương như thể chuyển động, cứ thế ôm chặt cái cây bông của Tiểu Ngưu, khiến hồn của Tiểu Ngưu bay bổng. Lúc Tiểu Ngưu đùa giỡn, thỉnh thoảng lại đưa tay bóp đầu nải tử của sư nương. Động tác nhỏ của hắn khiến cả hai đều cảm thấy thỏa mãn.

Lần này chơi đùa, thời gian tương đối dài. Sư nương cũng không thể kịp rời khỏi cái phòng này. Đến khi trời hừng sáng, hai người mới dừng lại, thừa dịp không có ai chú ý đến nơi này, sư nương như gió phóng ra khỏi cửa. Còn Tiểu Ngưu sau khi tận hưởng điểm phúc vô hạn thì mới thoải mái chớp mắt.

Sáng ngày hôm sau, không cần đợi Tiểu Ngưu mở mắt ra, cái mũi có cảm giác ngứa ngứa, như có một loại lông gì đó quấy rối hắn, khiến hắn muốn nhảy mũi. Chỉ khi hắn vừa muốn nhảy mũi, thì cái lông vũ kia rời khỏi. Khi ý muốn nhảy mũi giảm xuống, thì cái vật đó lại đến. Cứ tiếp diễn như vậy, khiến Tiểu Ngưu muốn không tỉnh dậy cũng không được.

Sau một cái nhảy mũi, Tiểu Ngưu bật dậy, rồi mở mắt ra. Hắn trước tiên là thấy một khuôn mặt đang mỉm cười. Hai con mắt cứ giáo hoạt chuyển

động. Trong tay của nàng đang cầm một cái lông gà mềm mại. Có thể nhìn ra, cái vừa rồi tố ác chính là nó.

Tiểu Ngưu mặt nghiêm lại, nói: "Tiểu Tụ, ta còn ngủ chưa đủ, không để cho ta ngủ ư?"

Tiểu Tụ cười hì hì, rồi ngồi lên giường, vỗ vỗ cái vai của Tiểu Ngưu, nghiêm chỉnh nói: "Muội muốn hỏi, Ngự đại thiếu gia, giờ là lúc nói rồi? Mặt trời cũng đã chiếu phía sau lưng huynh rồi, vẫn còn chưa thức dậy ư?"

Tiểu Ngưu nhìn qua cửa sổ, hỏi: "Tiểu Tụ, còn điếm tâm không?"

Tiểu Tụ đáp: "Muội vừa mới dùng xong, không biết huynh có đói hay không nữa."

Tiểu Ngưu hỏi: "Tiểu Tụ, ba ba mẹ mẹ đâu rồi? Đã có đề cập đến việc để Diêm Nữu vào nhà hay không?" Tiểu Ngưu mở to hai mắt, nhìn Tiểu Tụ đang tươi cười.

Tiểu Tụ vừa nghe xong, mặt lại xệ xuống, rồi khó khăn lên tiếng: "Hai người đã bàn với nhau. Mặc dù không có biểu hiện ra bên ngoài. Muội thấy hy vọng của huynh nhất định bị đổ vỡ."

Tiểu Ngưu a lên một tiếng, rồi kéo cái mền ra, thì lập tức một thân thể lỏa lồ xuất hiện trước mặt Tiểu Tụ. Nàng xấu hổ mắt: "Muốn ỏi chết đi được." Vừa nói, thì đã thấy như con hổ lao ra ngoài.

Tiểu Ngưu cười ha ha: "Tiểu nha đầu, sau này cũng sẽ hiểu, cái đó có thể là thói quen đó." Vừa nói, Tiểu Ngưu bắt đầu mặc y phục vào.

Sau khi ăn mặc xong, Tiểu Ngưu xuống giường, rồi hướng ra ngoài cửa, kêu to: "Tiểu nha đầu, mau vào đi, ta biết là muội chưa có đi khỏi đâu."

Ngoài phòng truyền tới âm thanh của một người: "Sao huynh lại có thể biết được vậy?"

Tiểu Ngưu đắc ý, rồi đáp: "Là muội muội của ta, ta như thế nào lại không biết. Ta hiểu rõ muội, cũng giống như lão ba biết rõ mỗi vị thuốc, chỉ cần đưa lên mũi, thì sẽ biết đó là thuốc gì."

Cánh cửa được mở ra, Tiểu Tụ một thân y phục màu trắng, đưa cái đầu ngó vào trong, thấy tất cả đều bình thường, không 'hiểm cảnh' nữa, thì lại đi vào. Tiểu Ngưu thấy Tiểu Tụ vận một bộ y phục màu trắng, cảm thấy này cực kỳ thánh khiết, tựa như một đoá Bạch Liên mới nở.

Tiểu Ngưu vừa nhìn thì đã có chút ngây người. Hắn không khỏi nhớ tới bạch y mỹ nữ Đàm Nguyệt Ảnh. Nàng mỹ nữ ấy rất thích những bộ màu trắng. So sánh với nhau, Tiểu Tụ thì có nét thanh xuân lẫn ngây thơ, còn Nguyệt Ảnh thì vừa lãnh diễm, vừa thanh cao, vừa khiến cho người khác phải kính sợ. Tiểu Ngưu không phải ngốc, hẳn tình tế hội tưởng lại cuộc sống ở chung với Nguyệt Ảnh. Hẳn ý thức được, từ lúc có quan hệ thân mật với Nguyệt Ảnh, thì mỹ nữ đó có vài lần dùng ánh mắt sắc bén nhìn mình. Trong cái ánh mắt ấy, Tiểu Ngưu rõ ràng phát hiện trong đó có sát khí. Lúc nguy cấp, tâm của Tiểu Ngưu có chút khẩn trương. Hắn sợ rằng, Nguyệt Ảnh sẽ đột nhiên xuống tay với hắn, nhưng không biết tại sao, nàng có mấy lần không động thủ. Điều này trong đó đích thị là có nguyên nhân, nhưng thủy chung Tiểu Ngưu không nghĩ ra được là gì. Tiểu Ngưu hẳn có cái pháp bảo nào có thể giữ được tính mạng chăng? Hoặc giả còn có lý do nàng có thể khiến Nguyệt Ảnh từ bỏ cái ý nghĩ đó? Nghĩ đi nghĩ lại, không phải Nguyệt Ảnh đối với mình không có tình nghĩa, hoặc có thể liên quan đến Ma Đạo và Hắc Hùng quái.

Tiểu Tụ thấy Tiểu Ngưu ngơ ngác bất động nhìn mình, lại dùng tay quơ quơ vài cái trước mặt hắn, phát hoảng kêu lên: "Ca ca, muội chính là muội muội của huynh đó. Mặc dù dung nhan của muội có thể so với ánh trăng, người thấy được sẽ thích, nhưng huynh không được có chủ ý với muội đó."

Khuôn mặt của nàng lộ vẻ e thẹn vừa đắc ý. Đừng nghĩ là Tiểu Ngưu đã mặc y phục bào, nhưng bộ đánh lã thể của hắn trước đó vẫn còn ở trong tâm trí của nàng. Mới vừa rồi, khi cái mền được kéo ra, thì nàng rõ ràng đã thấy được cái ngoạn ý ở dưới của hắn. Cái đó mới chỉ ở trạng thái bình thường, nhưng cũng đủ làm Tiểu Tụ phát khiếp. Nàng không nghĩ rằng cái ngoạn ý của nam tử trưởng thành lại có cái hình dạng như thế.

Tiểu Ngưu a một tiếng, rồi hoàn hồn lại, mặt thì mỉm cười: "Tiểu Tụ, thật sự rất đẹp. Ca ca ta vừa nhìn, thì đã có cảm giác mất hồn rồi. Vô luận là sau này được gả cho ai, ta đều không vui."

Tiểu Tụ hé miệng cười, cúi đầu xuống: "Ca ca, lời của huynh, muội rất thích. Chờ ngày muội xuất giá rồi, huynh đừng có khóc sụt mướt đó nha."

Tiểu Ngưu vừa cười hắc hắc, vừa nói: "Xuất giá à, chỉ sợ là khó lắm đó. Dựa theo tiêu chuẩn của ngày hôm qua, trong vòng hai mươi năm, thì không thể xuất giá được."

Tiểu Tụ liếc Tiểu Ngưu một cái, nói: "Xem ra, muội phải cưới thôi."

Tiểu Ngưu không muốn nói đến việc này nữa, bèn hỏi: "Tiểu Tụ, nói thật đi, thật sự là phụ mẫu đối với việc ta tiếp nhận Điem Nữ có thái độ như thế nào?"

Tiểu Tụ nghe xong cảm thấy khó chịu, đáp: "Muội nói thật cho huynh biết. Mụ mụ đã nói uội rằng, ba ba kiên quyết phản đối để cái cô nương kia vào cửa."

Tiểu Ngưu nghe xong liền chau mày, rồi nói: "Tiểu Tụ, không thể nào, nhất định là đùa giỡn với ta rồi. Ta nghĩ lão ba sẽ không có làm như vậy. Ông là người rất yêu quý nhi tử này của ông ấy mà."

Tiểu Tụ đang muốn nghĩ thêm vài điều để tăng áp lực cho hắn. Thì lúc này mụ mụ nàng đã bước từ cửa vào. Vì thế Tiểu Tụ liền ngậm miệng lại.

Kế mẫu vừa tiến vào, liền nói: "Tiểu Ngưu, Tiểu Tụ, nhanh ra dùng cơm."

Tiểu Ngưu nghe xong thì trừng mắt với Tiểu Tụ một cái, trong tâm nói, tiểu nha đầu, lại dám gạt ta, sau này có cơ hội, sẽ xử lý.

Tiểu Tụ nghe nói dùng cơm, thì bước đi. Tiểu Ngưu cũng liền sau đó hỏi về thái độ của lão ba.

Kế mẫu lộ ra vẻ tươi cười: "Tiểu Ngưu, ba ba của con tối hôm qua đã đáp ứng cho con rồi. Để con dẫn cô nương kia tới đây. Nếu y như lời tả, thì đồng ý cho con lấy nàng ta."

Tiểu Ngưu nghe xong tin mừng, thì kêu lên: "Thật là tốt quá, thật tốt quá, đa tạ mẹ mẹ." Trong lòng thì thầm nói, muội muội của ta càng ngày càng tinh nghịch rồi.

Lão ba Ngụy Trung Bảo thấy mấy người Tiểu Ngưu đến phòng ăn, trên mặt tràn ngập vẻ sung sướng, cũng không dùng cái ánh mắt chán ghét để nhìn Tiểu Ngưu nữa. Điều này khiến cho Tiểu Ngưu trong lòng hết sức thoải mái. Hẳn đã nhiều năm rồi không thấy lão ba dùng loại ánh mắt này để mà nhìn mình. Xem ra, việc mình muốn Điem Nữ vào cửa, đã được thành công tám, chín phần rồi. Nghĩ đến việc lúc nãy Tiểu Tụ lừa gạt mình, hẳn trừng mắt với nàng một cái. Tiểu Tụ thừa dịp phụ mẫu không có chú ý, mà lè lưỡi chọc Tiểu Ngưu, bộ dáng vừa hoạt bát vừa đáng yêu, làm người khác phải động tâm.

Bốn người ngồi xuống dùng cơm. Ngụy Trung Bảo mặt mày hớn hở, bày tỏ thái độ ủng hộ Tiểu Ngưu đầu tiên là dẫn cô người ấy đến diện kiến. Sau lần Tiểu Ngưu bỏ đi, Ngụy Trung Bảo từ trong lòng cảm giác được nhi tử quan trọng như thế nào đối với mình. Mình thì tần tảo lo lắng cho gia nghiệp, thế cuối cùng là vì ai chứ? Không phải là vì nhi tử của mình sao? Chính mình vẫn thường đối xử không tốt với nó. Như thế có công bằng với nó không. Bình tâm mà nói, nhi tử của mình tại đây cũng chưa từng gây

phiền não lớn gì ình. Mặc dù có một vài vấn đề nhỏ, nhưng con người đâu có ai hoàn thiện đâu, chính mình cũng không thể yêu cầu nó quá cao như vậy.

Được sự đồng ý của lão ba, Tiểu Ngưu vui đến nỗi cười híp mắt. Hắn âm thầm tính toán, ta không thể phụ sư nương, cũng không thể làm tổn thương Điềm Nữu. Nếu ta đã dẫn Điềm Nữu tới Hàng Châu, thì phải chịu trách nhiệm hết. Còn sư nương thì cũng không thể bỏ lỡ, đó là một hảo nữ nhân của ta. Hơn nữa ta cũng không thể từ bỏ thân thể của nàng.

Vì để có thể lưỡng toàn kỳ mỹ, bây giờ không thể làm gì khác hơn là đi theo sư nương. Hơn nữa, ta cũng không nghĩ là phải lập tức thành hôn, trước tiên là dẫn Điềm Nữu tới tiếp kiến, rồi tạo quan hệ, sau đó sẽ cùng đi với sư nương. Chính mình không phải sớm đã có chí hướng, phải học được một thân bản lãnh, làm được một việc đại sự ư? Sư nương nói đúng, làm nam nhân, không thể hài lòng với cái đã có. Cuộc sống của lão ba căn bản không thích hợp với ta. Chỉ cần có cơ hội, Tiểu Ngưu ta sẽ lập thành tích để ọi người thấy được.

Hắn trong lòng đã có được chủ ý tốt. Hai nữ nhân ta đều muốn. Bản lãnh, ta cũng muốn học; diễm phúc, ta cũng muốn hưởng. Ai nói cá và chân gấu không thể cùng ăn? Ta phải thử mới biết được.

Cơm nước xong, Tiểu Ngưu nói với lão ba, muốn đi dẫn Điềm Nữu, Tiểu Tụ nói: "Dù sao con cũng không có việc gì làm, ca ca đi đón tầu tầu, con cũng muốn đi theo, để xem người đó như thế nào." Vừa nói, Tiểu Tụ trề cái miệng, làm một bộ không vui vẻ.

Kế mẫu nghiêm túc, khuyên: "Tiểu Tụ, ở nhà chờ đã, chỉ một chốc ca ca sẽ quay lại mà." Tiểu Tụ không có cách nào khác, không dám tranh cãi với kế mẫu, chỉ có thể dậm chân để tiết giận, nhưng không dám dùng sức nhiều. Tiểu Ngưu thấy muội muội có bộ dạng như thế, không nhin cười được.

Tiểu Tụ rất bất mãn: "Cười cái gì mà cười? Muội nói cho huynh biết, nếu nàng ta không làm uội thích, muội sẽ thay huynh chinh nàng ta." Lời này vừa nói ra, Ngụy Trung Bảo cùng thê tử cũng mỉm cười.

Việc gặp người thập phần thuận lợi. Tiểu Ngưu dẫn theo hai gia nhân đến khách sách. Hai người đó phụ trách đánh xe, và khiêng đồ. Còn Tiểu Ngưu thì ung dung cười ngựa về nhà.

Buổi tối, Ngụy Trung Bảo vì nghênh đón nhi tức và thông gia, đặc biệt dặn nhà bếp làm một bữa thịnh soạn. Song phương vừa gặp mặt, quan hệ không có bất đồng gì, cũng không xuất hiện điều gì khiến Tiểu Ngưu lo lắng ngồi yên. Tiểu Tụ đang một bụng tức giận thấy tẩu tẩu tương lai có tướng mạo mỹ lệ, cử chỉ đứng đắn, cũng không có nói cái gì.

Trong lúc an bài chỗ ở hậu viện cho hai người, Tiểu Tụ muốn phải cùng tẩu tẩu mới ở chung một chỗ. Tiểu Ngưu cũng không có cách để phản đối. Hẳn thật sợ nha đầu này sẽ gây thêm phiền phức hơn là giúp đỡ. Mấy ngày trôi qua, quan hệ của Tiểu Tụ và Điem Nữu cũng không tệ. Tiểu Tụ chẳng những dẫn nàng ta đi thăm quan khắp nơi, mà còn dẫn nàng ra phía trước được điểm, kể lại vài việc sinh ý của được điểm. Điem Nữu cảm thấy rất hứng thú.

Nếu muội muội không có đội gáo nước lạnh, Tiểu Ngưu vẫn đặt tính toán trong bụng. Việc kế tiếp chính là làm sao nói với cả nhà để được ra ngoài. Tiểu Ngưu biết nếu nói thẳng, chỉ sợ lão ba không đồng ý. Nhưng nếu lén rời đi, thì lại sợ lão ba sẽ thương tâm rơi lệ. doc truyện tại . Việc này khiến Tiểu Ngưu cảm thấy khó khăn.

Chính mình cũng không thể rời khỏi, cũng không thể thất tín với sư nương, và không thể học được bản lãnh. Ngụy Tiểu Ngưu hẳn không nghĩ cả đời phải là một người dân bình thường, sáng tối như một. Chính mình cũng không phải đã có cái mộng làm đại hiệp hay sao? Mộng làm anh hùng? Cơ hội lớn đã tới, cũng không thể tùy tiện bỏ lỡ, như vậy sẽ hối hận

suốt đời. Hơn nữa, ta có thể buông tha Nguyệt Lâm và Nguyệt Ảnh không? Không, không, không, mỹ nữ như vậy, mất đi người nào, ta đều đau lòng cả.

Tiểu Ngưu thầm hạ quyết tâm, nhất định sẽ đem mỹ nữ một lưới bắt hết, một người cũng không buông tha. Mà cái mộng này đã bắt đầu từ lúc rời khỏi nhà. Vì để thực hiện mộng đẹp, Tiểu Ngưu không thể làm gì khác hơn là đi ra ngoài để trải thêm mưa gió của bên ngoài. Dù sao trên trời sẽ không rơi một miếng thịt xuống.

Trải qua hơn nhiều ngày tiếp xúc, phụ mẫu của Tiểu Ngưu có ấn tượng tốt với Điem Nữ, cho rằng nàng là một người thích hợp làm nhi tước. Vì để yên tâm, Ngụy Trung Bảo còn cho người đến Oa Ngưu thôn để điều tra việc của lão Lý và Điem Nữ, kết quả thu được khiến ông rất hài lòng. Lão Lý là một người có trách nhiệm, cũng như rất chân thật, không có dấu hiệu làm cho người ta thất vọng.

Vì vậy, Ngụy Trung Bảo thương lượng với thê tử, là để Tiểu Ngưu cho Điem Nữ một danh phận trước, nhưng vậy mới có thể lưu Điem Nữ tại Ngụy gia, tránh cho người ta nói này nói nọ. Còn về việc lựa ngày tốt để thành hôn, sẽ bàn sau. Điều này, Tiểu Ngưu không có ý kiến. Hắn bây giờ lo lắng là làm sao để thuận lợi rời khỏi nhà. Hắn đối với cái nhà này có cảm tình, cũng lưu luyến Điem Nữ, nhưng không thể không đi.

Ngày đính hôn, chỉ còn ba ngày nữa trong mười ngày sư nương cho phép. Ngày đó lão ba của Tiểu Ngưu xiêm áo trong buổi tiệc đơn giản, đã mời những bằng hữu tốt nhất tới, để báo ọi người tin tốt. Mọi người cũng vui mừng tới chúc mừng Ngụy Trung Bảo. Trong nhất thời mùi rượu khắp nơi, không khí vui vẻ.

Sau buổi tiệc, Tiểu Ngưu dẫn Điem Nữ vào phòng. Điem Nữ bởi vì đã đính hôn cùng với Tiểu Ngưu, nên trong lòng rất vui, tưởng rằng Tiểu Ngưu muốn thân thiết với mình, mặc dù rất sợ và e thẹn, nhưng vẫn cứ đi theo.

Đóng cửa xong, Tiểu Ngưu mời Điem Nữu ngồi xuống, nói: "Điem Nữu, có thể yên tâm rồi. Chúng ta sau này sẽ trở thành phu thê."

Điem Nữu ừ một tiếng, và nói: "Phụ mẫu của huynh thật là người tốt. Tiểu Tụ cũng rất đáng yêu."

Tiểu Ngưu cười cười: "Điem Nữu, ta cũng rất thích. À, có việc này muốn cùng nàng thương lượng. Chuyện này có đôi chút thất vọng, nhưng ta phải đi làm."

Điem Nữu trong lòng run rẩy, không biết là chuyện gì, liền hỏi: "Tiểu Ngưu, chúng ta vừa mới đính hôn, huynh không phải là muốn..." Nói tới đây, hai con mắt của nàng đã ươn ướt.

Tiểu Ngưu xua tay, mỉm cười, đáp: "Nhìn kia, lại nghĩ đi đâu rồi? Không phải là việc đó. Chúng ta đã đính hôn rồi, sau này phải thành hôn mà. Ý của ta là, ta muốn trước khi thành hôn, sẽ đi ra ngoài học một chút bản lãnh, cũng có thể như trở thành một đại anh hùng lập ra sự nghiệp. Khi sự nghiệp đã có, chúng ta mới thành hôn."

Điem Nữu a một tiếng, rồi tâm bình ổn lại, nói: "Tiểu Ngưu, muội có thể hiểu được huynh. Huynh là một thanh niên có chí khí. Muội sẽ không có phản đối huynh. Nhưng không biết huynh phải bao lâu mới trở về."

Tiểu Ngưu suy nghĩ một hồi, nói: "Cũng phải một năm hoặc hơn. Tuy nhiên, yên tâm, ta sẽ thường gửi tin về nhà, để ọi người biết ta đang làm gì."

Điem Nữu dùng đôi mắt mỹ lệ thâm tình nhìn Tiểu Ngưu, có ý lưu luyến. Nàng hỏi: "Huynh chưa nói cho phụ mẫu ư?"

Tiểu Ngưu thở dài một hơi: "Chưa có nói. Ta thật sự không biết phải nói sao với phụ mẫu. Ta sợ bọn họ không đồng ý."

Điem Nữu hỏi tiếp: "Vậy ý của huynh định thế nào?"

Tiểu Ngưu đi qua đi lại trong vòng, rồi đáp: "Ta nghĩ sẽ rời khỏi nhưng không nói tạm biệt. Như vậy sẽ không sợ bọn họ không muốn. Ta sẽ để lại một lá thư, chờ lúc ta rời khỏi, nàng đưa nó cho bọn họ. Như vậy có được không?"

Điềm Nữ trả lời: "Muội cũng không biết huynh làm như vậy có đúng không. Nhưng mà nếu huynh đã quyết định rồi, muội cũng không có thể phản đối."

Tiểu Ngưu đi tới trước mặt Điềm Nữ, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của nàng, nói: "Điềm Nữ, đa tạ, thật đúng là hảo lão bà của ta. Sau này chúng ta thành hôn, ta sẽ đối xử tốt với nàng."

Điềm Nữ cúi đầu nói: "Chỉ sợ rằng, đến lúc đó đã có nhiều lão bà rồi, cũng không còn để ý đến muội nữa."

Tiểu Ngưu kéo Điềm Nữ lại gần, hôn một cái trên mặt, nói: "Ta chỉ là một thường dân, đâu có thể có nhiều lão bà được? Muốn ta như vậy thì cũng thật quá tốt."

Điềm Nữ nhìn Tiểu Ngưu không chớp mắt, nói: "Muội có một loại dự cảm. Muội nghĩ huynh sẽ có rất nhiều nữ nhân."

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, rồi ôm Điềm Nữ thật lâu trong lòng, hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng một cái, tham lam hưởng thụ. Hai cái tay thì ở phía sau lưng nàng không ngừng hoạt động, rồi đặt lên cái hông của nàng nắn bóp. Cái hông tròn trịa đầy đặn làm Tiểu Ngưu phát nghiện. Phía trên, đầu lưỡi cũng đột phá qua quan khẩu, tiến vào trong miệng của Điềm Nữ, nhấm nháp cái lưỡi thơm tho của nàng. Nếu không phải Tiểu Ngưu có điều có kỵ, đã trực tiếp ôm nàng lên giường rồi tiến hành chuyện tốt.

Lúc Tiểu Ngưu đang hôn, thì cái eo và hông của Điềm Nữ đang ra sức tránh né cái tay hư hỏng. Nhưng không có tác dụng. Tiểu Ngưu đúng là một

tên da mặt dày, càng lẩn trốn, hẩn càng thích. Tay của Tiểu Ngưu đặt ở giữa cái mông của Diễm Nữu, chỉ còn cách cái cánh hoa bởi lớp y phục.

Diễm Nữu dùng hết sức mới đẩy được Tiểu Ngưu ra, thở gấp: "Tiểu Ngưu, chúng ta còn chưa có thành hôn, không thể làm vậy được. Phụ thân muội nói, trước khi thành hôn, nhất định phải giữ quy cũ, nếu không không phải là nữ hài tử tốt."

Tiểu Ngưu cũng không có ép nàng, nói: "Lão ba nói đúng, nhưng mà chúng ta có thể không làm quá. Có thể tiếp xúc sơ bộ. Đến đây, để ta thân thiết một chút đi. Ta còn chưa có thỏa mãn." Vừa nói, cũng không đợi Diễm Nữu phản kháng, hai ta đã đặt lên trên bộ ngực của nàng, rồi liền đó là bóp nắn, hưởng thụ nhục thể của mỹ nữ.

Diễm Nữu đỏ mặt, nói: "Tiểu Ngưu, không muốn, huynh làm muội khó chịu quá đi."

Tiểu Ngưu cười hắc hắc: "Có phải lại nghĩ đến việc đó không?"

Diễm Nữu cúi đầu nói: "Muội cũng không biết, nó có chút ngứa ngứa, làm cho người không chịu được."

Tiểu Ngưu ôm nàng trong lòng, một tay vẫn hoạt động ở hai bên ngực của nàng, mở miệng: "Ta nhìn ra được, nàng cũng thích ta, muốn ta. Chờ ta trở lại, chúng ta sẽ thử được không?"

Diễm Nữu nhắm đôi mắt mỹ lệ, nhẹ giọng hỏi: "Thử cái gì?"

Tiểu Ngưu cười xấu xa: "Còn phải hỏi ư? Đương nhiên là thử để bảo bối của ta vào trong bảo bối của nàng xem coi có thích hợp hay không."

Diễm Nữu xiết chặt cổ Tiểu Ngưu, hừ một tiếng, nói: "Tiểu Ngưu, huynh thật sự là xấu mà, lời hạ lưu như vậy mà cũng nói được."

Tiểu Ngưu nhếch miệng cười: "Việc xấu xa hơn còn chưa tới đó." Vừa nói, một tay của Tiểu Ngưu đột nhiên hạ xuống, đặt tại nơi mẫn cảm của Điem Nữu, làm nàng phải a lên một tiếng, rồi đẩy tay của Tiểu Ngưu ra.

Tiểu Ngưu khê cắn cái lỗ tai của Điem Nữu, nói: "Hảo cô nương của ta, để cho ta sờ một tí. Nếu không, để cho ta sờ, đợi khi ta rời khỏi, cũng không thể được."

Điem Nữu là một nữ hài tinh minh, mặc dù việc thẹn thùng như vậy, nhưng vẫn để mặc cho Tiểu Ngưu sờ. Tiểu Ngưu sờ soạn Điem Nữu ngăn cách bởi bộ y phục, cũng làm cho xuân tâm nhộn nhạo, muốn để cho nam nhân làm gì thì làm. Nhưng nàng là một thiếu nữ, không thể làm như vậy. Như thế sẽ có người xem thường. Điem Nữu không thể làm gì khác hơn, là yên lặng chịu đựng dục vọng hành hạ.

Tiểu Ngưu đang sờ soạn hưởng thụ, thì bên ngoài truyền tới một tiếng ho, thì biết đó là Tiểu Tụ. Tiểu Ngưu trong lòng khó chịu, thầm nghĩ, cái nha đầu này, thật là cố ý giám sát ta, đúng lúc thì không để cho ta. Lúc về sẽ ta sẽ đánh vào mông của nó.

Tiểu Ngưu vội vàng tách khỏi Điem Nữu, rồi ngồi xuống, như quy củ, tựa không có chuyện gì. Điem Nữu cũng không quên sửa soạn lại y phục một chút.

Lúc này, cánh cửa từ từ được đẩy ra, Tiểu Tụ đưa cái đầu vào, nói: "Ca ca, cũng đã tới lúc phải đi nghỉ rồi. Huynh cũng nên giao Điem Nữu lại uội rồi đó?"

Tiểu Ngưu liếc nàng một cái, rồi trong tâm nói, mới vừa dùng bữa, thời gian đi ngủ cũng cách xa. Cái tiểu nha đầu này, luôn muốn đi phá ta. Không thể nổi giận ra ngoài, vì vậy nói: "Điem Nữu, trời về nghỉ ngơi đi."

Điem Nữu liếc Tiểu Ngưu một cái, rồi cùng Tiểu Tụ đi ra. Chỉ còn một mình Tiểu Ngưu ở lại, nghĩ đến việc phải theo sư nương rời khỏi Hàng

Châu. Cảm giác thật sự rất nhiều, không thể nói được là như thế nào.

Tới cái hạn phải rời cuộc sống hằng ngày còn một ngày, Tiểu Ngưu quyết định đi. Hắn thu thập mọi thứ, rồi viết một lá thư, quyết định là vào buổi sáng ngày thứ mười sẽ rời khỏi. Vì vậy, buổi tối của ngày thứ chín, Tiểu Ngưu đưa lá thư cho Diễm Nữ. Lá thư này đều viết rõ ràng nguyên nhân của việc mình rời khỏi, đại khái là trước khi mình quay về, xin phụ mẫu hậu đãi Diễm Nữ và phụ thân của nàng, cũng như nói mình nhất định phải học được bản lãnh thì mới về nhà, rồi sẽ tạo một chút thành tích để phụ mẫu được vẻ vang.

Nếu muốn phải ly biệt, tự nhiên sẽ không muốn gặp mặt. Buổi tối hôm đó hắn đã đặc biệt bồi tiếp phụ mẫu một lúc. Đưa lá thư cho Diễm Nữ, Diễm Nữ cũng muốn bật khóc. Nhưng nàng không có nói gì khác, chỉ cần hắn nhanh chóng quay về. Có học được bản lãnh cũng không quan trọng, chỉ cần hắn bình an trở về, so với mọi thứ thì còn tốt hơn.

Buổi sáng hôm đó, Diễm Nữ thức rất sớm. Ngày chỉ vừa hừng sáng. Tiểu Ngưu quần áo đã chỉnh tề, cùng bao phục cũng đầy đủ. Diễm Nữ lần này không còn e thẹn, chủ động lao vào lòng ngực của hắn, rồi cùng Tiểu Ngưu triền miên một phen. Cái lưỡi của nàng mặc cho Tiểu Ngưu nhấm nháp. Đôi nhũ phong của nàng mặc cho Tiểu Ngưu sờ bóp. Toàn thân của nàng mặc cho Tiểu Ngưu vuốt ve. Nhưng lúc này căn bản không thể làm thêm động tác lớn nào nữa.

Bởi vậy Tiểu Ngưu nói với Diễm Nữ: "Chờ khi ta quay lại, mặc kệ chúng ta có lập tức thành hôn hay không. Chúng ta phải sung sướng một phen. Khi đó cũng không được phép cự tuyệt ta."

Diễm Nữ đỏ mặt, nói: "Chờ huynh trở lại, chúng ta sẽ thương lượng."

Tiểu Ngưu gật đầu, rồi sờ nắn cái mông của Diễm Nữ, và nói tiếp: "Đúng là một mỹ nữ đủ tiêu chuẩn. Ta thật không nhịn nổi." Sau khi nói

xong, Tiểu Ngưu mỉm cười, rồi khỏi cửa, đi ra ngoài.

Hắn vào buổi sáng ngày thứ mười hướng tới cái khách sạn đó mà đi. Hắn có thể nghĩ được phụ mẫu biết sau khi mình rời khỏi sẽ đau lòng đến cỡ nào. Tiểu Tụ cũng sẽ khóc suốt mãi mãi. Nhưng chính mình không muốn làm một thường dân, nếu trời cao cho ta tánh mạng, ta sẽ không thể tùy tiện lãng phí. Nếu trời cao đã cho ta thân này, ta phải dùng để quyến rũ người.

Tiểu Ngưu đến khách sạn. Tiểu nhị dẫn hắn đến phòng của sư nương. Sau khi tiểu nhị rời khỏi, Tiểu Ngưu mở cửa phòng của sư nương. Cửa phòng vừa mở, cách ăn mặc của sư nương khiến Tiểu Ngưu thiếu chút nữa hai con mắt lọt ra khỏi tròng.

Chỉ thấy bên ngoài nàng có một mảnh áo lụa mỏng, còn phía trong là tiết khố quấn ngang bụng, da thị trắng như tuyết, bắp đùi đẹp như ngọc, cái rãnh ở giữa ngực sâu thẳm, bả vai đầy đặn, làm người khác phải khuynh đảo. Hơn nữa khuôn mặt diễm lệ của sư nương, khí chất thành thực, nụ cười mê người, đều cũng khiến Tiểu Ngưu không thể tự chủ. Nói như vậy, rõ ràng là một tổ ong với những giọt mật ngon ngọt, có thể khiến con người muốn mở miệng nhắm nháp.

Sư nương rất biết rõ mị lực của mình. Nàng khẽ cười, rồi đóng lại cửa kỹ càng, nói với Tiểu Ngưu: "Người cuối cùng vẫn còn là người thông minh. Nếu không, cái tiểu cô nương kia sẽ không còn mạng. Ta muốn giết người, nàng ta chắc chắn không thể thoát được."

Tiểu Ngưu miễn cưỡng dời ánh mắt khỏi thân người của nàng, rồi nói: "Ta thật sự không dám tin, người tùy tiện ra tay giết chết một người vô tội như vậy."

Sư nương nhếch miệng cười, nói: "Nếu người không đến, ta sẽ giết nàng ta. Nàng ta cũng không phải là vô tội. Ai bảo nàng ta đoạt lấy người làm

chi? Ta giết nàng ta cũng là có tình có lý. Nhưng mà bây giờ không cần nữa, người có thể đến phó ước. Như vậy có thể nói rằng người trong lòng vẫn có ta." Vừa nói sư nương lấy tấm áo lụa, muốn mặc y phục vào.

Như vậy, cái lưng trắng noãn kia của sư nương cùng cái mông nảy nở lại là thứ ánh sáng hấp dẫn vô hình phát ra. Tiểu Ngưu chỉ thấy miệng lưỡi đều khô, nhiệt huyết dâng lên. Hắn mặc ý tứ, đi tới, ôm cái eo của nàng, hai tay ôm trọn đôi phong nhũ, hạ thể thì cứ ma sát cái mông của nàng, rồi nói: "Sư nương, cái hình dáng này thật là muốn lấy mạng ta."

Sư nương trong lòng cảm thấy ngọt ngào, hiểu được đã tháng được một võ lớn, tâm tình rất tốt. Sư nương cố ý nói: "Tiểu Ngưu, buông ra, để ta mặc y phục vào. Trời đã sắp sáng, không thể làm gì đâu."

Tiểu Ngưu quăn quít không tha: "Sư nương, lúc này rất hợp, vừa yên tĩnh, không có ai đến làm phiền. Còn nữa, trời sáng thì mới thấy rõ." Vừa nói, cũng ngăn cản sư nương mặc y phục lại. Sư nương thấy Tiểu Ngưu cố y, cũng tựa nửa phần không nửa phần chịu.

Sau khi đã thấy hết phía sau, Tiểu Ngưu ôm lấy sư nương, hôn lên khuôn mặt trắng, rồi bận rộn tiến hành, khiến cho xuân tâm của sư nương đại động. Tiểu Ngưu tự để cho ra khỏi, muốn cho sư nương 'thối tiêu'.

Sư nương hừ một tiếng, rồi nói: "Ta mặc kệ, ta dựa vào cái gì mà phải nghe lời người."

Tiểu Ngưu kéo sư nương qua, đáp: "Bây giờ nàng là nữ nhân của ta, phải nghe lời ta." Vừa nói vừa ôm của của sư nương, rồi cầm cây bông đưa tới.

Sư nương trong lòng tự nhiên là nguyện ý, liền để Tiểu Ngưu ngồi trên xuống, còn mình thì cúi người xuống, cầm lấy cây bông, đưa cái lưỡi thơm tho hứng mà ngoạn lộ, khi vừa chạm vào đầu của cây bông, thì nó đã rất

nhANH lỚN lÊN rấT DỌA NGƯỜI. SƯ NƯỞNG LẠI HÉ MIỆNG CHO VÀO, LÚC RA LÚC VÀO, LẠI CÒN DỪNG MỊ NHÃN THỈNH THOẢNG NHÌN TIỂU NGƯỜU.

Tiểu Ngưu vuốt ve mái tóc của sư nương, rồi khen: "Sư nương, thật là mỹ mĩ có hiểu biết. Tiểu Ngưu ta cả đời đều yêu."

Sư nương nhả cây bông ra, nói: "Chỉ mong người có lương tâm. Nếu người khi phụ ta, ta cũng sẽ không để cho người yên đâu." Vừa nói, thì lại làm hai quả cầu phía dưới cây bông, sáng khoải đến nỗi Tiểu Ngưu phải chuyển động cái mông. Hắn nói trong tâm, sư nương đối với ta thật tốt, cũng như Nguyệt Lâm đối với ta. Tiểu Ngưu ta quả là có đức, có thể có được mỹ nữ như thế này, mạng của ta cũng thật tốt.

Như thường lệ, sư nương liền chống hai tay lên giường, đưa cái mông lên cao chờ đợi Tiểu Ngưu tấn công. Ở cái tư thế này, cái mông của sư nương rất chói mắt. Cái mông đầy đặn trắng noãn khiến Tiểu Ngưu sờ trăm lần không chán. Ở giữa chính là nơi cực hạn nhất. Cúc hoa rất kín, nước đã tràn ra. Tiểu huyết nổi bật dưới đám nhung mao, hưng phấn mở ra, những giọt nước trong suốt vẫn còn chảy ra. Giống như một hài tử tình nghịch, đang mân mê người lớn.

Đây là kỳ quan của nhân gian, là phong cảnh đẹp nhất, là chi bảo vô giá. Hai mảnh thịt chuyển động như mời gọi Tiểu Ngưu đến.

Tiểu Ngưu vẫn còn chịu được cái loại dụ dỗ này. Hắn dùng cái miệng hôn không ngừng nơi hai miếng thịt đó, khiến sư nương phải uốn éo cái mông, rồi gọi: "Tiểu Ngưu, nhanh lên một chút. Nhanh đi, ta sắp muốn nổ tung rồi."

Tiểu Ngưu hỏi: "Sư nương, có muốn ta kiên không? Nói lời dễ nghe đi."

Sư nương hừ hai tiếng, rồi nói: "Tiểu Ngưu, tiểu nam nhân của ta, dùng cây bông tử của người mà hung hăng kiên ta đi. Ta nguyện ý bị kiên cho đến lên mây."

Cái loại dâm thanh lãng ngữ này, thật sự khiến cho Tiểu Ngưu không thể nhìn được nữa. Tiểu Ngưu cầm đại bổng tử, nhắm trúng cái huyết khẩu trùng xuống một cái đã cắm vào trong tận cùng. Ở đó dâm thủy đã tuôn đầy nghệt.

Sư nương bị sáp nhập, liền trở nên phóng đảng, lúc thì uốn éo cái eo, lúc thì dừng cái mông lại, biểu hiện ra hết thấy những vẻ phong tao khêu gợi của nữ nhân. Tiểu Ngưu cũng thật vui mừng, một bên thì giữ cái mông thịt, một bên thì mãnh liệt kiên, làm cho sư nương ra nước nhiều hơn, tiếng kêu lớn hơn.

"Tốt lắm, tốt lắm, đây mới là nam nhân. Lúc này mới là hảo nam nhân của ta!" Sư nương rên rỉ, phóng đảng kêu, mạnh dạn hơn so với trước kia.

Bản lãnh bây giờ của Tiểu Ngưu cũng cao, đang thực hiện ở cái huyết, lúc thì nhẹ như gió, lúc thì mạnh như mưa to, vô luận chỗ này cũng có một phương pháp, đều khiến sư nương la to thỏa mãn. Tiểu Ngưu thỉnh thoảng còn ngoan lộng cả đại nãi tử của sư nương, khiến hai nãi tử không ngừng chuyển động, rất thích thú. Còn hai đầu đại nãi tử bị dùng tay siết chặt.

Tiểu Ngưu sờ đến lúc thỏa mãn. Được một lúc, sư nương nằm trên giường, hăn liền ăn hai nãi tử trước, sau đó mới nâng cặp đùi đệp của sư nương lên, thô bạo đem bổng tử lần nữa sáp nhập. Sáo nhập đến nơi tận cùng của sư nương.

Tiểu Ngưu vừa chuyển động nhanh, vừa thở gấp, đến lúc kết thúc.

Sau đó, hai người mặc lại y phục, rồi nói chuyện với nhau.

Sư nương nói với Tiểu Ngưu: "Người biết chúng ta đi nhanh bằng cách nào không?"

Tiểu Ngưu hồi đáp: "Còn phải hỏi ư? Dĩ nhiên là đằng vân mang theo ta, để tránh ta khỏi cười ngựa. Muốn cười ngựa để tới Lao Sơn cũng phải tốn

vài ngày!"

Sư nương nói: "Chúng ta không phải trực tiếp về Lao Sơn, đến Kim Lăng trước."

Tiểu Ngưu khó hiểu, liền hỏi: "Đến đó để làm gì, ngắm sông Tần Hoài nữa ư?"

Sư nương đáp: "Không, ta phải gặp một người ở đó. Người này chính là kẻ thù của Lao Sơn chúng ta."

Tiểu Ngưu hỏi tiếp: "Không cần phải nói, nhất định sẽ có một cuộc quyết đấu. Không biết có thể giúp gì không? Ta cái gì cũng không có, nhưng với mấy cái chủ ý quỷ quái gì đó, đều là một tay."

Sư nương lắc đầu nói: "Có thể không cần. Phỏng chừng cũng phải đánh nhau một hồi, nhưng không nhất định phải là người chết ta sống. Chúng ta không phải vì mối thù cá nhân với người ta, mà là mối thù giữa hai môn phái."

Tiểu Ngưu thấy hứng thú, hỏi tiếp: "Vậy đó là ai? Hung ác cỡ nào? Có râu không?"

Sư nương mỉm cười thần bí, trả lời: "Không, người này còn rất trẻ, nhỏ hơn người vài tuổi. Còn nữa, nàng rất là quyến rũ đó."

Tiểu Ngưu hai mắt sáng lên: "Nàng ta là mỹ nữ sao?" Liền thấy cái liếc mắt của sư nương, Tiểu Ngưu chỉ còn phải bào chữa: "Đối với mỹ nữ khác, ta không có hứng thú."

Nghe những lời nói không thật thà của Tiểu Ngưu, sư nương nghĩ rất đáng cười, bởi vậy nàng vui vẻ mỉm cười. Nụ cười rất là hạnh phúc. Đã bao nhiêu năm, sư nương chưa từng cười như vậy. Nguyên nhân của sự vui sướng này, tự nhiên cũng có liên quan đến Tiểu Ngưu. Có thể nói Tiểu

Ngươi đã ban cho nàng tánh mạng thứ hai. Không có Tiểu Ngươi, sư nương chỉ nhìn thấy trời đất đều là màu xám, không có lưu luyến với nhân sinh. Chính mình còn cảm giác như trở thành một người dư thừa.

MA ĐAO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Cộng Dục

Tiểu Ngưu cùng Sư Nương đến Kim Lăng. Sư nương nói trước hết phải đi gặp địch nhân của nàng, đấu với y một trận trước khi về Lao sơn. Tiểu Ngưu không muốn lại sinh ra rắc rối, chỉ muốn cùng sư nương yên ổn đi cùng nhau, nên đáp: "Sư nương, nàng có thể không đến phó ước không?"

Tiểu Ngưu tỏ vẻ đầy lưu luyến.

Sư nương mỉm cười, nói "Tiểu Ngưu, người sợ cái gì? Người sợ ta không đánh được nha đầu kia sao? Xét về bản lãnh, ả so với ta cũng tương đương, đến lúc đó chỉ xem trạng thái ai tốt hơn. Thậm chí nếu ta không thể thắng, thì cũng không bại được."

Tiểu Ngưu thở dài, hỏi "Sư nương, đối phương rốt cuộc là ai? Thấy bộ dạng nàng thần thần bí bí như vậy, chẳng lẽ nàng sợ ta gặp ả sao?"

Sư nương mỉm cười vuốt vuốt đầu Tiểu Ngưu, đáp: "Ta không có ý đó, chỉ có điều giữa chúng ta có ân oán của hai môn phái, ta không muốn người bị cuốn vào, e rằng mang lại cho người chuyện không tốt, vả lại người bây giờ còn chưa là đệ tử của Lao sơn phái. Ta làm sao có thể mang đến tai nạn này cho người được."

Tiểu Ngưu như hải tử rúc đầu vào đôi ngực cao vút của sư nương, nói "Sư nương, nàng đối với ta thật tốt, giống như mẹ ruột của ta vậy."

Lời này nói ra nhưng Tiểu Ngưu tịnh không nghĩ đến người mẹ thân sinh vốn chẳng có chút ấn tượng nào, mà là nghĩ đến kế mẫu. Hẳn từ khi

hiếu chuyện nam nữ, mỗi khi nhớ đến kế mẫu, trong lòng lại có một cảm giác kỳ quái, một đấng coi nàng là kế mẫu của mình, một đấng lại thấy không giống như vậy mà giống như có chút cảm xúc nam nữ. Mỗi lần nghĩ đến hẳn lại có cảm giác tội lỗi, đồng thời cũng cảm thấy một loại kích thích chưa từng có.

Hai người qua một thời gian quan tâm thân mật, cảm tình càng sâu đậm thêm một nấc. Khi chuẩn bị dời đi, sư nương kéo tay Tiểu Ngưu hỏi: "Tiểu Ngưu nha, người xem chúng ta cưỡi ngựa đi hay đấng vân giá vũ đi thì hay hơn?"

Tiểu Ngưu mê luyện nhục thể sư nương, muốn có thời gian hưởng thụ ôn tình của nàng, tự nhiên nguyện ý cưỡi ngựa đi. Nghĩ đến trên đường có thể chung giường chung gối như cặp tân lang tân nương, phong hoa tuyết nguyệt, mỹ sự như thế cả đời khó quên.

Nhưng khi trả lời, Tiểu Ngưu lại không có nói như vậy. Tiểu Ngưu đáp: "Sư nương à, chuyện này đương nhiên phải nghe lời nàng. Nàng nói đi thể nào chúng ta sẽ đi thể đó. Ta không có ý kiến. Nhưng giả như thời gian dư dả một chút, ta mong cưỡi ngựa còn không được."

Dứt lời, miệng cười ma mị, mắt nhìn chăm chú vào bầu ngực cao ngạo của nàng.

Sư nương cười mắng: "Chớ sửa không được thói thèm phân, ta còn không biết người có chủ ý gì sao? Lần này nghe theo người, chúng ta cưỡi ngựa đi. Vậy là tiện nghi cho người rồi, để người chiếm hết tiện nghi."

Tiểu Ngưu hưng phấn bế phốc nàng lên, xoay vòng vòng miệng nói: "Hay lắm, chúng ta có thể cùng hưởng phúc mà. Nàng khoái lạc, ta khoái lạc, chẳng ai chịu thiệt thòi."

Thấy Tiểu Ngưu kích động như thế, sư nương cũng thấy rất vui vẻ.

Tiểu Ngưu đặt sứ nường xuống, cẩn thận ngắm nghía, thân hình phong mãn, bộ ngực cao vút, lại thêm ngũ quan hoàn mỹ, còn có mi mắt tràn đầy xuân tình, cực kỳ dụ nhân, tâm hồn Tiểu Ngưu như bay bổng, không tự khống chế, chỉ e lại muốn trùng phong hãm trận, bất cần nhân thế một phen.

Theo ý của hai người, buổi sáng họ mua một con ngựa, buổi chiều ngủ một giấc, buổi tối mới lên đường. Tại sao lại lên đường buổi tối? Tiểu Ngưu thắc mắc.

Sứ nường giải thích "Ta sợ người ở Hàng Châu có nhiều người quen, nhận ra người, lại gọi gia đình người đến bắt người về, như thế thì thật không tốt."

Tiểu Ngưu nghe thế thì trong lòng ấm áp nói "Sứ nường à, nàng thật cẩn thận. Sớm biết nàng ưu ái ta như thế, lúc trước đuổi ta đi, ta đã không đi rồi."

Hai người nói chuyện vui vẻ, rời khỏi thành Hàng Châu. Bởi vì mỹ nữ yêu thương ở cùng một chỗ, tâm tình Tiểu Ngưu rất tốt. Thời gian trôi qua, sự quyến luyến xa gia đình cũng nhanh chóng nhạt đi.

Sau khi rời Hàng Châu, hai người hướng phía bắc, đi thẳng đến Giang Tô. Li khai Hàng Châu, hai người đổi con đường bình thường, ngày đi đêm nghỉ, ân ân ái ái. Ban ngày cũng không đợi đến tối hẳn, đã tìm nơi để nghỉ ngơi. Buổi tối cũng nghỉ rất sớm, đèn vừa tắt lên, hai người đã nằm xuống cùng hưởng thụ mỹ sự nhân gian. Nấm trái chiều chuộng và nỗ lực của Tiểu Ngưu, sứ nường càng thêm hấp dẫn, như một đóa hoa đào kiều diễm tràn đầy phong tình, mị lực ràng buộc phong quang lóa mắt.

Để không làm người khác chú ý, sứ nường cải nam trang. Nghĩ thử, nàng là chính thất phu nhân của chương môn một phái, lại cùng một tiểu tử lang thang nơi phố chợ hoặc kẻ vai cưỡi ngựa truyền ra ngoài; chỉ sợ khiến

lão công của nàng bạo nộ, lại thêm ảnh hưởng đến hình tượng tốt đẹp của Lao sơn phái. Sư nương không thể ngốc thế được.

Diễm phúc mê nhân như thế làm Tiểu Ngưu hô lên quá tốt. Hẳn thật sự hy vọng con đường này không có kết thúc để mình được hưởng lạc thú không ngừng. Nhưng rốt cuộc mơ chỉ là mơ, khoảng cách tới Kim Lăng càng ngày càng gần lại, trong lòng Tiểu Ngưu thầm than thở.

Sư nương thấy vậy, cũng không nói gì, chỉ bật cười với hắn. Nụ cười sáng lạn, có chiều đặc ý khiến Tiểu Ngưu rung động muốn ban ngày ban mặt bỗng nàng xuống ngựa, thi hành "Chánh pháp".

Trên đường đi, Tiểu Ngưu cũng không quên hỏi về chuyện của Nguyệt Lâm, Nguyệt Ảnh. Sư nương cùng với Tiểu Ngưu đang gần với nhau như hình với bóng, tự nhiên cũng bỏ lòng ghen tị, nói cho hắn biết. Từ khi Tiểu Ngưu đi, tâm tình sư nương cực xấu. Sau khi nàng nhận quà sinh nhật từ bốn đệ tử, rồi lại giao họ đem mặc long trở về. Để bọn họ về Lao sơn trước, còn mình lại tìm cách không trở về. Kỳ thực là nàng muốn tìm Tiểu Ngưu.

Sau khi bình tĩnh lại, nàng cũng rất hối hận, nàng nhận thấy mình cũng quá xúc động. Nàng chỉ lo mình mà không hề nghĩ cho Tiểu Ngưu. Nàng nghĩ từ lúc Tiểu Ngưu ngủ với mình, hẳn phải là vật của riêng mình, không muốn cùng ai khác chia sẻ. Nhưng nàng cũng quá ích kỷ. Tiểu Ngưu còn nhỏ, lớn lên còn phải cưới vợ sinh con, làm sao nàng có thể chiếm giữ hắn như thế được? Bởi vì nàng là phụ nữ đã có chồng, lại vô pháp li khai ông ta để cưới người khác, nàng không nên ích kỷ như thế. Hẳn cũng phải có nữ nhân của mình, khiến hắn vì mình mà cô độc, như thế cũng hơi quá đáng. Như vậy chẳng phải là làm hại cả đời hắn hay sao?

Nàng không thể rời khỏi hắn cũng có thể hắn lại bên mình. Bản thân nàng cũng nên rộng lượng, để hắn cưới lão bà, rồi sau đó len lén cùng hắn qua lại. Nói như thế, hai bên đều mãn ý. Nguyệt Lâm cũng là cô nương tốt, cưới Tiểu Ngưu cũng không có gì tệ cả. Chính nàng không những không

nên đuổi Tiểu Ngưu đi, lại còn phải ra sức tác thành. Chỉ là vừa nghĩ đến chuyện đó, hũ giấm trong lòng nàng lại trào ra một chút. doc truyện tại . Tuy rằng hai người chưa bộc lộ tình cảm nội tâm, nhưng sư nương tin rằng quan hệ của nàng với hãn tuyệt không phải chỉ là quan hệ nhục thể. Nếu chỉ như thế, nàng đã sớm quên Tiểu Ngưu rồi.

Bởi vì nàng luôn nhớ đến Tiểu Ngưu, không thể xa hãn, mới đuổi theo tìm hãn. Nàng có thể dâng vãn giá vũ nên tìm được Tiểu Ngưu tương đối đơn giản. Nàng rất dễ dàng đã tìm ra Tiểu Ngưu, thấy hãn nổi lên chánh khí, can đảm liều thân cứu một cô nương bình dân xa lạ, đối với tấm lòng hiệp nghĩa của hãn, chí khí anh hùng như thế, lại càng bội phục. Nếu như đối vào vị trí của Tiểu Ngưu là một nam nhân bình thường, tranh trước sợ sau, hai đao giắt lưng thì sao? Hãn sẽ không dám làm vậy.

Sau đó lại thấy Tiểu Ngưu cùng hai nữ nhân ngồi cùng ngựa, lại cùng Xuân Viên chung phòng, cùng Điem Nữ định thân, rồi nhiều chuyện nữa, sư nương cũng không nói rõ được chính mình có cảm giác gì, nói chung là rất khó chịu. Nguyên tắc của nàng chỉ có một, nhất định phải theo hãn, giành hãn trở lại bên nàng, để cuộc sống nàng thêm tươi đẹp, để nàng được hạnh phúc.

Sau cùng sư nương lại ra tuyệt chiêu, để Tiểu Ngưu lựa chọn. Cuối cùng, Tiểu Ngưu chọn cùng nàng lên đường, điều đó khiến sư nương cực kỳ hài lòng. Như thế cũng nói lên nàng chiếm một phần quan trọng trong tim hãn, cũng chứng tỏ rằng hãn cũng không thể từ bỏ nàng được. Nếu Tiểu Ngưu thật sự không tới, nàng phải giải quyết ra sao? Nàng thật sự có thể vô cớ giết Điem Nữ? Tin rằng nàng cũng không tàn nhẫn như thế.

Hôm nay hai người đã đến một tiểu trấn tên là Đông Sơn. Nơi này cách Kim Lăng chỉ một ngày đường. Bởi vì Kim Lăng trước mắt, sư nương cũng không gấp. Ước hạn với người kia cùng với nàng, cũng còn mấy ngày nữa. Bây giờ sư nương chỉ muốn cùng Tiểu Ngưu tận tình khoái hoạt một lần, để tiểu nam nhân này đối với mình càng thêm quyến luyến.

Bọn họ tìm một khách sạn khá tốt, ăn xong bữa chiều, sư nương muốn có một thùng nước nóng. Nàng muốn tắm trong phòng. Nàng có ý muốn Tiểu Ngưu tránh đi. Tiểu Ngưu thấy cơ hội tốt như thế đến, làm thế nào lại chịu đi? Liền làm ra vẻ mặt dày không biết xấu hổ quấn chặt lấy nàng. Sư nương bèn tỏ vẻ bất đắc dĩ phải lưu hẩn lại.

Tiểu nhị của khách sạn mang vào phòng một thùng nước rồi tùm tùm cười cúi đầu bước ra ngoài. Sư nương vừa vào, hướng Tiểu Ngưu cười một cái, nói "Tiểu Ngưu à, ta thật không quen có nam nhân ở bên nhìn ta tắm rửa. Như thế ta thấy rất xấu hổ."

Tiểu Ngưu ôm lấy eo nàng, mỉm cười nói "Chẳng lẽ nam nhân của nàng cũng chưa nhìn nàng tắm rửa à?"

Sư nương đáp lại chắc nịch: "Y cũng chưa từng thấy. Khi ta tắm rửa, chỉ để nha hoàn bên cạnh. Họ giúp ta kỳ cọ, cời đồ trước mặt nữ nhân, ta không có cảm giác gì."

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, nói: "Lão công của nàng cũng hồ đồ à? Thành thân lâu như thế, không ngờ lão bà của mình tắm rửa mà cũng chưa từng thấy, có còn là nam nhân không?"

Sắc mặt sư nương nhất thời tối sầm lại, nhẹ nhàng gỡ tay Tiểu Ngưu ra, nói "Nam nhân cùng nam nhân cũng không giống nhau. Giống như người, thích chu du nhàn nhã, trêu hoa ghẹo nguyệt, thuộc về loại công tử ca. Nam nhân của ta lại không phải. Y làm chuyện đại sự, nghiên cứu học vấn. Y cảm thấy hứng thú nhất là võ công, pháp thuật, đối phó tà phái, rất ít để tâm đến nữ sắc."

Tiểu Ngưu mặt dày nói "Nam nhân như thế không bằng ta."

Sư nương nói "Không hẳn, nếu luận về đánh nhau, một trăm người như người không bằng đầu ngón tay của y."

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, cũng chẳng tức giận, nói: "Lão có thể đánh nhau, ta không đánh với lão. Đả kích địch nhân, phải chọn tử huyệt mà đánh. Như nam nhân của nàng chẳng hạn, ta cùng lão so tài tán gái, ta tin rằng ở điểm này một trăm người như lão cũng không đấu lại ta."

Sư nương nhéo tai Tiểu Ngưu mắng: "Tên tiểu tử nhà ngươi, không bao giờ chịu nhường hoàng, nếu ngươi đến Lao sơn của chúng ta, chỉ sợ nơi đó cũng bị ngươi đảo tung hết cả. Ta cũng không biết đem ngươi về Lao sơn là đúng hay sai nữa."

Tiểu Ngưu hôn lên mặt sư nương một cái, nói: "Mặc kệ đúng hay sai, ta cũng đến. Không thể lại đuổi ta đi chứ. Được rồi, chúng ta bây giờ có chuyện quan trọng hơn, tình tứ gì từ từ hẵng nói. Nếu không, nước sẽ nguội hết mất." Nói xong, Tiểu Ngưu dùng đôi tay háo sắc giúp sư nương thoát y.

Tắm rửa phải dùng một thùng gỗ lớn, đem nước nóng rót vào trong thùng, trên mặt nước bốc khí trắng nhàn nhạt. Nếu như có yêu cầu, chỉ cần nói với lão bản, có thể cho thêm một ít hoa tươi vào trong nước, để cho nói trôi nổi phía trên, hương hoa tỏa ra vương lại trên người...

Sư nương cũng yêu cầu thêm hoa, vì thế tiểu nhị cũng đã đem hoa tới. Tiểu Ngưu tự mình đem hoa rải trên mặt nước, nhìn sơ qua, có thể thấy trên mặt nước thấp thoáng ánh sáng bảy màu.

Tiểu Ngưu ôm sư nương, giúp nàng thoát y. Một đêm tốt như thế, không thể lãng phí thời gian quý giá. Tiểu Ngưu đem y phục trắng tinh của sư nương kéo xuống, bên trong là chiếc yếm đào, từ bả vai xuống cánh tay trắng như tuyết làm nhân tình của Tiểu Ngưu sáng rực. Không chỉ trắng, mà còn rất phong mãn. Đó là đặc điểm của sư nương. Là một mỹ phụ xinh đẹp, đó chính là điểm hấp dẫn nhất, trí mạng nhất của nàng, làm nam nhân đọa lạc, không thể kiềm chế nổi. Loại hấp dẫn này khác hẳn với mị lực thiếu nữ của Nguyệt Lâm cùng Nguyệt Ảnh.

Tiểu Ngưu vừa giúp sư nương thoát y, vừa thêm chảy nước miếng. Không chỉ nhãn tình sáng rực mà hạ thân cũng đã cứng ngắc, sư nương cũng là người từng trải, rất dễ dàng đã phát hiện ra phản ứng của Tiểu Ngưu.

Trong lòng sư nương rất miễn ý, nói: "Tiểu Ngưu, người lại muốn làm chuyện xấu rồi. Hôm nay người phải nhẹ nhàng một chút, không được làm như muốn lấy mạng ta."

Tiểu Ngưu vừa cởi yếm của nàng vừa cười nói "Sư nương à, chẳng lẽ nàng không muốn ta mạnh mẽ một chút sao? Mạnh mẽ một chút mới giống hình tượng nam nhân, mạnh mẽ cũng có tư vị mà."

Sư nương dùng khẩu khí như trẻ con làm nũng nói "Không có, không có, ta muốn người ôn nhu một chút."

Tiểu Ngưu cứng đầu nói "Nhẹ cũng tốt, mạnh cũng tốt, chỉ cần cao hứng là tốt rồi."

Sư nương khen "Vậy mới đúng là hảo nam nhân, tiểu nam nhân của ta." Nói xong, trong mắt nàng đã lộ ra nét xuân tình nữ nhân đầy mị hoặc. Không cần nói dạng sắc quý như Tiểu Ngưu, cho dù là chánh nhân quân tử cũng khó tránh khỏi nổi loạn trong lòng.

Sau khi Tiểu Ngưu cởi xong yếm của sư nương, hai đại vũ vật đoạt nhãn tâm như hai vầng trăng sáng hiện ra trước cặp mắt háo sắc của Tiểu Ngưu. Bên này trắng ngần bên kia sáng mịn, vun tròn cao vút, lại còn hai hạt bồ đào đậm sắc phía trên, làm chi Tiểu Ngưu muốn đình chỉ hô hấp.

Tiểu Ngưu quên cả việc thoát y, không kiềm được đưa tay cầm lấy hai cái vũ vật, liên tục ấn ấn, liên tục xoa xoa, miệng thì khen: "Sư nương nha, chỗ này của nàng thật tốt, làm sao mà vuốt một cái lại không kiềm được muốn vuốt tiếp. Ta thật sự có phúc khí, kiếp sau cũng muốn tiếp tục được vuốt."

Theo động tác của tay hấn, xuân tâm của sư nương cũng đại động, thân người phát nóng, sư nương hồn hển nói: "Tiểu Ngưu à, người đối tốt với ta, làm cho ta thư sướng, nếu như thế, ta không những theo người đến kiếp sau, cả đời này cũng theo người."

Tiểu Ngưu nắn đến biến dạng bầu nải tử, đáp: "Ta sẽ đối tốt với nàng, nàng thực sự là nữ nhân yêu quý của ta mà."

Sư nương rên rĩ nói: "Được rồi, được rồi, từ nay về sau ta đi theo người. Dù người như Trần Thế Mĩ ta cũng sẽ không ngại ngần."

Một lúc sướng tay, Tiểu Ngưu liền cời nốt phần hạ biên. Đến lúc này, sư nương đã thành người nguyên thủy. Thân thể tươi tốt, đường cong mỹ diệu, hông cao chân dài, phong lưu mỹ hoặc, nhục quang sáng ngời, phong tình thành thực khôn cùng. Tên tiểu sắc quỷ như Tiểu Ngưu thấy vậy mà không mê mệt mới lạ.

Tiểu Ngưu ôm ngang eo nàng nói: "Sư nương à, chúng ta bắt đầu thôi."

Nói rồi một tay lần mò xuống bụi rậm. Sư nương bật cười lấy tay che hạ thể, ôn nhu nói: "Tiểu Ngưu à, chúng ta đi cả ngày trên đường, trên người ra nhiều mồ hôi, hay là để ta tắm trước đã."

Tiểu Ngưu cũng không ép nàng, bèn đáp: "Sư nương, đã tắm thì ta sẽ tắm cùng nàng, một người tắm thì buồn lắm mà phải không."

Dứt lời, bất chấp sư nương có đồng ý hay không, hấn bế nàng lên thả xuống nước, sau đó không chần chừ thêm, như rắn lột xác, cời quần áo với tốc độ nhanh nhất, mắt nhìn sư nương đang cười hi hi như thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi.

Sau khi hấn cời hết đồ, vật đó hùng dũng vươn thẳng dậy cứng như gạch. Sư nương nhìn vậy liền nói: "Cái thứ đó của người cũng xấu y hệt người, ngày nào đó dám làm ta nổi giận, ta sẽ bẻ vỡ cho nó khỏi hại người."

Tiểu Ngươi cười hắc hắc, ngoác miệng nói: "Nàng có thể bỏ được sao? Ta mà mất nó, không biết sư nương sẽ phải khóc mấy ngày đêm đây."

Vừa nói vừa bước tới, lưng hông uốn éo khiến cây bông tử cũng gật gù tiến theo như muốn tán tỉnh sư nương.

Sư nương che miệng cười: "Tiểu Ngươi à, ngươi có biết cái thần sắc này của ngươi đáng ghét thế nào không? Ta nhìn thấy đã muốn đập bẹp ngươi ra rồi."

Tiểu Ngươi bật cười nói: "Nàng muốn đập chỗ nào cũng được trừ cái đó ra. Cái chỗ này chính là bảo bối quan trọng nhất của ta mà."

Dứt lời Tiểu Ngươi nhào tới bên cạnh sư nương, dáng vẻ vừa tiêu sái vừa đầy phong độ, hoàn toàn không có chút vô lại nào giống bình thường.

Sư nương bật khen: "Tiểu Ngươi à, căn cơ của ngươi không tồi, công phu căn bản lại không kém chút nào. Ài, chỉ cần sau này nỗ lực cố gắng ngươi nhất định có thể trở thành nam đệ tử giỏi nhất trong Lao Sơn phái chúng ta."

Tiểu Ngươi ôm chặt lấy nàng đáp: "Sư nương à, ta chẳng cần làm nam đệ tử giỏi nhất, ta chỉ cần biết nàng có theo ta, có cùng ta lên giường hay không thôi."

Sư nương thở dài nói: "Tiểu Ngươi à, ta cũng mong mỗi ngày đều được ở bên ngươi. Nhưng bây giờ thì có thể không ai làm phiền, khi lên núi rồi chúng ta phải cẩn thận, không thể làm loạn được. Nếu để người khác phát hiện ra, đặc biệt là để cho nam nhân của ta biết được thì chẳng những không có gì hay mà thậm chí tính mạng ngươi cũng khó bảo toàn."

Tiểu Ngươi "Ài" một tiếng nói: "Xem ra muốn hoàn toàn chiếm được nàng, trước hết phải cho lão biến mất đã."

Sư nương lắc đầu nói: "Không được, người không được động thủ với. Người còn lâu mới là đối thủ của y, y có thể giết người dễ dàng như giết một con ruồi vậy. Hơn nữa, cho dù người có khả năng đánh lại, ta cũng sẽ không cho người động thủ. Mặc dù bây giờ ta chỉ yêu người, không đoái hoài đến y. Nhưng y thực sự là nam nhân của ta, ta không thể đối với y vô tình như vậy được. Cho dù có nói như thế nào đi chăng nữa y vẫn là nam nhân của ta, vẫn đối với ta rất tốt. Mặc dù y không phải là người chồng tốt, nhưng y là người đàn ông tốt. Ta phản bội y là có lỗi với y lắm rồi, bây giờ dù thế nào cũng không thể lại làm y tổn thương thêm nữa."

Tiểu Ngưu thấy sư nương khích động, đáng vẻ đầy thương cảm, liền an ủi: "Ta chỉ nói thôi, ta có gì lại động thủ với y? Huống chi ta là đệ tử của Lao Sơn rồi, y sẽ là sư phụ của ta. Một ngày là thầy, suốt đời là cha đạo lí này lẽ nào ta lại không hiểu."

Sư nương gật đầu, nói: "Người có thể nói như vậy ta cũng an tâm. Trong hai người các người bất kể là ai bị thương, trong lòng ta đều cảm thấy không vui."

Tiểu Ngưu cười, nói: "Ta sẽ không làm cái chuyện khiến nàng vừa đau lòng vừa tức giận đó đâu. Được rồi, trước tiên chúng ta hôn nhau một cái đã."

Vừa nói, vừa ôm sư nương ngồi xuống, dùng miệng hôn chi chít lên mặt nàng, tiện đà đặt nụ hôn lên cặp môi đỏ mọng của sư nương, hôn đến sư nương phải thở dồn dập, suýt nữa thì nghẹt thở.

Sư nương dục hỏa dâng trào, hé mở đôi môi đỏ mọng, chìa ra chiếc lưỡi thơm tho. Tiểu Ngưu lập tức ngậm vào trong miệng, tận tình liếm láp, cắn, ngậm lấy, dùng hết khả năng của mình. Một tay vuốt ve thân người nàng, một tay hoạt động trên ngực, sau một lúc hoạt động ở thân trên, cuối cùng trêu chọc đến hạ thể. Ngón tay vuốt ve tiểu phúc, trong chốc lát vịu nhẹ hạt tiểu đậu. Sư nương rên rỉ trong khoái lạc, kẹp chặt hai chân lùi lại phía sau,

không cho Tiểu Ngưu tiếp tục làm càn. Bất quá chỉ là giả vờ, chớp mắt nàng đã lại dạng hai chân ra, hai đầu gối mở rộng, để cho Tiểu Ngưu loạn động. Ngón tay háo sắc của Tiểu Ngưu vuốt ve dưới hạ thể của nàng, chọc vào tiểu động mềm mại mẫn cảm, khiến cho sư nương vận eo lắc mông, dâm thủy tuôn ra không biết bao nhiêu mà kể.

Sư nương thật chịu không nổi công kích của Tiểu Ngưu, tránh khỏi cái miệng của Tiểu Ngưu, gấp gáp nói: "Đến đây, Tiểu Ngưu, cho vào đi. Ta muốn ngất chết đi rồi."

Tiểu Ngưu trả lời: "Được, chúng ta bắt đầu. Chúng ta bắt đầu ngay tại đây."

Sư nương nhìn thùng gỗ không đủ rộng, hơi khó chịu nói: "Nơi này quá nhỏ, hay là chúng ta vào giường."

Tiểu Ngưu ý một tiếng, nói: "Sư nương, chúng ta đứng hành sự luôn tại đây. Nhất định là rất thú vị."

Vừa nói chuyện, Tiểu Ngưu vừa quan sát tình hình trước mắt, liền nảy ra chủ ý. Hắn đặt một chân sư nương lên thành thùng gỗ, một chân đứng thẳng. Tiểu Ngưu một tay ôm eo của sư nương, dương căn thô cứng đâm vào trong, một tay đặt trên lưng sư nương, kiều đồn lắc lư theo từng nhịp. Sư nương không cần Tiểu Ngưu nói gì nữa, hai tay ôm lấy cổ Tiểu Ngưu, phối hợp với hạ thân của Tiểu Ngưu, cánh hoa giữ chặt lấy nhục bồng, làm cho song phương đạt được nhiều khoái cảm nhất.

Song phương đều là lần đầu thử nghiệm loại tư thế này, cảm thấy vô cùng mới mẻ. Tiểu Ngưu một bên dựng đứng tiểu huynh đệ, hưởng thụ diễm phúc, một bên cười nói: "Sư nương, sướng khoái chứ, đây là vừa đứng vừa hành sự. Nếu đang ở trên sông thì tốt quá, hai người vui vẻ chơi đùa trong nước, nhất định là rất lí thú."

Sự dũng mãnh của Tiểu Ngưu từ hạ thân mang lại cảm giác cực kỳ sướng khoái, liên tục truyền đến, làm cho sư nương không muốn rời ra, nói: "Tiểu Ngưu, người nói làm thế nào? Sau này mong gặp được con sông, chúng ta phải thử xem. Ta còn chưa có thử qua làm chuyện đó trong lòng sông."

Tiểu Ngưu nặng nề nhẹ nhàng ra vào trọng địa của sư nương, làm cho xuân thủy trong tiểu huyết ra càng lúc càng nhiều, đáp: "Sư nương, chúng ta đời này duyên phận đã định. Đời này nàng không được rời khỏi ta. Ta rất yêu nàng"

Vừa nói chuyện, vừa mạnh mẽ tiến vào trong, tiện thể cúi đầu, ngậm lấy đầu ngọc nhũ của sư nương. Nhũ phong bị kích thích dựng thẳng lên, trong lòng nổi lên tình cảm từ mẫu. Sư nương rên rỉ, nói: "Hảo hài tử, hãy yêu sư nương đi, không được ngừng lại."

Tiểu Ngưu nhả ra đầu nhũ, nói: "Sư nương, không được ngừng, ta đã có biện pháp."

Vừa nói, Tiểu Ngưu vừa ôm một chân nàng đặt ở trên lưng của mình, nói: "Sư nương, đặt ở đây."

Sư nương cũng gác chân còn lại lên lưng Tiểu Ngưu. Cứ như vậy, thân thể sư nương được nhắc bổng lên.

Sư nương đúng là người nhanh trí, hiểu được đạo lý trong đó. Vì vậy tứ chi của sư nương bám chặt trên người Tiểu Ngưu. Tiểu Ngưu ôm lấy hông đồn sư nương mà xoa bóp.

Kiên đỉnh của Tiểu Ngưu dựng đứng, trông vô cùng dũng mãnh, lại còn hỏi: "Sư nương, có thấy khó chịu không?"

Sư nương cười nhẹ nói: "Thoải mái cực kỳ, cho tới bây giờ chưa hề thoải mái như vậy."

Sư nương lắc lư thân dưới, một bên nhắm mắt lắc đầu, trên mặt hiện lên vẻ say mê, mái tóc xoắn tung ra, trong lòng tràn ngập ái ý nhìn Tiểu Ngưu. Kiên đỉnh to dài ra vào liên tục, đưa nàng qua hết cao trào này tới cao trào khác, sung sướng khó ngừng.

Hai người sau khi lên đến cực điểm, cười đùa vui vẻ, mới bắt đầu tắm rửa, sau đó lên giường nghỉ ngơi. Bọn họ cũng không ngủ ngay, mà cùng nhau tâm sự.

Tiểu Ngưu ôm sư nương, hỏi: "Sư nương, phái Lao Sơn chẳng lẽ chỉ có Nguyệt Lâm và Nguyệt Ảnh là hai nữ đệ tử?"

Sư nương cười nói: "Chuyện đó làm sao có thể? Nguyệt Lâm và Nguyệt Ảnh đều là đệ tử của nam nhân của ta. Đệ tử trên Lư Sơn cũng hơn trăm người. Bọn họ cũng là đệ tử của nam nhân của ta, bất quá là do người khác truyền thụ võ công. Các nam đệ tử chiếm đa số, nữ đệ tử cũng có hai mươi mấy người. Nhưng thành tựu của họ không bằng Nguyệt Lâm và Nguyệt Ảnh."

Tiểu Ngưu hắc hắc cười, nói: "Họ đều xinh đẹp như sư nương chẳng?"

Sư nương trả lời: "Có người đẹp, có người không đẹp. Nhưng trong số các đệ tử trên Lư Sơn chỉ có Nguyệt Lâm và Nguyệt Ảnh xinh đẹp nhất. Những người còn lại cũng có nhan sắc, nhưng vẫn kém hơn một chút."

Nhắc tới mỹ nữ, Tiểu Ngưu liền thấy hứng thú. Tiểu Ngưu nghĩ đến mỹ nhân liền nhớ tới Tây Vực Tiên Cơ Ngưu Lệ Hoa, đồng thời nhớ đến lúc trước Long Thành Cương có nói về tứ đại ma nữ. Tiểu Ngưu vì tò mò, liền hỏi: "Sư nương, trên giang hồ có phải có danh xưng tứ đại ma nữ?"

Sư nương nghiêm mặt lại, nhìn thẳng vào Tiểu Ngưu, nói: "Sao người lại hỏi đến chuyện này?"

Tiểu Ngưu cười cười nói: "Ta chỉ tò mò muốn biết chuyện thế nào thôi."

Sư Nương biểu môi nói: "Nói cho người biết cũng được. Sau này nếu có gặp các nàng trước hết phải tránh xa để khỏi bị các nàng làm thương tổn. Bốn người họ vốn được gọi là 'Tứ Đại Mỹ Nữ', những nhân tài của bạch đạo lại gọi các nàng là 'Tứ Đại Ma Nữ' bởi vì các nàng là con của 'Tứ Đại Ma Vương', thanh danh rất lớn."

Tiểu Ngưu ngồi dậy, nhìn chăm chăm Sư Nương hỏi: "Các nàng đó có xinh đẹp không? Có bản lĩnh không?"

Sư Nương trả lời: "Nếu nói về dung mạo, các nàng đều là tìm trong ngàn dặm có một người, hoa nhường nguyệt thẹn, nhưng do là của người tà phái nên không tránh khỏi có một chút tính xấu. Còn nói về bản lĩnh đều rất ưu tú."

Tiểu Ngưu nghe xong rất mê hoặc, nói: "Các nàng ấy so với Nguyệt Ảnh thì sao?"

Sư Nương trả lời: "Nếu so về dung mạo thì Nguyệt Ảnh hơi nhỉnh hơn, nhưng nói về bản lĩnh hiện tại xem ra đám nha đầu đó cao hơn không ít."

Tiểu Ngưu thốt lên: "Xem ra sau này nếu thật sự gặp được thì cần phải để ý rồi."

Sư Nương nói: "Tất nhiên, đám cô nương đó xuất thân tà phái với nhân sĩ chính phái chúng ta phong cách hành xử không giống nhau. Nhân sĩ chính phái đều không coi trọng bọn họ."

Tiểu Ngưu đề xuất ý kiến của mình: "Cần gì phải quan tâm tới phái này phái nọ, chỉ cần không làm chuyện xấu, không làm thương tổn tới người khác thì được rồi."

Sư Nương than thở: "Điều đó làm sao có thể xảy ra? Nếu họ không làm thương tổn tới người khác thì làm sao được gọi là tà phái?"

Tiểu Ngưu hỏi: "Bốn ma nữ này đã làm điều ác gì? Chẳng lẽ họ là những ma đầu giết người không chớp mắt?"

Sư Nương suy nghĩ rồi nói: "Chuyện ấy ta cũng thực sự chưa nghe nói qua. Tuổi của các nàng ấy không lớn, so với Nguyệt Ảnh không sai biệt lắm. Các nàng đều mới xuất đạo, mới có chút danh tiếng. Bây giờ họ không làm ác không có nghĩa là sau này sẽ không làm ác. Cho dù họ không gay hại cũng không tránh khỏi bị mang danh 'Ma Nữ'. Dù sao các nàng ấy cũng là con gái của 'Ma Vương', những người hai tay đều nhuộm đầy máu tươi. Từ xưa tới nay, chánh tà bất lưỡng lập. Tiểu Ngưu, người không xông pha giang hồ nên chưa biết mỗi cừu hận to lớn lâu nay giữa chính phái và tà phái. Mấy năm trở lại đây, hai bên đã giao chiến không biết bao nhiêu lần. Mỗi lần đều chết không ít người. Hai bên đều tổn thất rất lớn. Nói đến nam nhân của ta, sư huynh đệ ông ấy vốn gồm bốn người, nhưng bởi chính tà phân tranh, chiến tử ba người còn lại mỗi mình ông ấy, bởi vậy mới trở thành chủ môn của Lao Sơn Phái."

Tiểu Ngưu cảm khái nói: "Xem ra, nếu không có chính tà chi chiến, nam nhân của nàng cũng không được làm chủ môn Lao Sơn phái."

Sư Nương gật đầu nói: "Nói vậy cũng không sai. Cuộc chiến chánh tà này không biết đã làm chết bao nhiêu người, thật sự là tạo nghiệt. Chánh phái muốn tiêu diệt tà phái, tà phái lại muốn giết chết chính phái. Cuộc diện giằng co này không biết kéo dài bao lâu rồi. Nghĩ đến càng thấy đau lòng."

Tiểu Ngưu lớn tiếng nói: "Chẳng lẽ không thể từ bỏ mỗi cừu hận của các phái, để song phương cùng sống hòa bình với nhau?"

Sư Nương lắc đầu nói: "Không thể có chuyện đó xảy ra. Từ xưa tới nay chính tà bất lưỡng lập. Hai bên đều xem nhau không vừa mắt. Giống như lửa với nước vậy."

Tiểu Ngưu ai oán than một tiếng, nói: "Nói như vậy tới giờ không biết có bao nhiêu người đã mất mạng rồi. Tiểu Ngưu ta nếu tương lai học được bản lãnh, nhất định sẽ tiêu trừ mâu thuẫn của song phương, để mọi người không phải tiếp tục đổ máu nữa."

Sư nương mỉm cười nói: "Tiểu Ngưu à, cách nghĩ của người rất tốt, nhưng làm thế nào đây? Người có được bản lĩnh đó sao? Cho dù người học được bản lĩnh cao siêu, muốn dùng vũ lực giải quyết vấn đề cũng không thể được. Người có biết, trước người không biết có bao nhiêu cao nhân chí sĩ muốn làm như vậy, nhưng mọi cố gắng của họ đều uổng phí. Giữa hai phái chỉ có một con đường duy nhất là ta sống thì người chết, ăn miếng trả miếng. Chương môn đời trước của Thiếu Lâm Không Minh đại sư bởi vì điều đình không thành, buồn bực mà chết. Còn có tiền bối của Vũ Dương Tùng Phong đạo trưởng, bởi vì điều đình thất bại, ôm hận tự vẫn. Có nhiều tiền bối võ lâm cũng chết vì chuyện này, ta không hi vọng người cũng gặp bất trắc đó." Vừa nói chuyện, sư nương vừa kéo Tiểu Ngưu, lôi kéo một hồi, Tiểu Ngưu lại áp chặt vào ngực nàng.

Thân thể trần trụi của nàng vừa ấm vừa thơm, lại mềm mại như bông. Gối lên thật là cực kì thoải mái. Tiểu Ngưu sau khi cảm thụ chút thư thái trong lòng nàng, liền nói: "Sư nương, trong những năm này hai phái chánh tà có phải liên tục đánh nhau?"

Sư nương trả lời: "Sao lại không đánh?"

Vừa nói nàng vừa kéo chân lên đắp, chỉ để đầu hai người lộ ra ngoài.

Tiểu Ngưu chớp mắt, nói: "Vậy sao ta không biết gì cả?"

Sư nương liền giải thích: "Trải qua nhiều năm đại chiến, song phương lưỡng bại câu thương, đã không gượng dậy nổi, đều là đại chiến trở thành tiểu chiến, thỉnh thoảng có các trận chiến nhỏ nên không ảnh hưởng lớn."

Tiểu Ngưu nói: "Chỉ mong sau này sẽ từ từ thanh bình trở lại."

Sư nương kiên quyết nói: "Không thể nào. Như người chẳng hạn, trong lúc vô tình đã cùng tà phái kết thành thù oán."

Tiểu Ngưu lắc đầu nói: "Ta không có gặp qua người tà phái, bọn họ sao lại phải tìm ta?"

Sư nương mỉm cười nói: "Tiểu Ngưu, người nhớ Long Thành Cương cùng với Triệu Khúc Xà không?"

Tiểu Ngưu nhướng mày, đáp: "Đương nhiên nhớ. Hai tên đó, một người bị ta thiến thành thái giám, một người bị Mặc Long ăn thịt, đều là xứng đáng."

Sư nương cười một tiếng nói: "Tiểu Ngưu, người nói như dễ lắm, bởi vậy việc này người đã đắc tội với tà phái."

Tiểu Ngưu thoáng nhớ lại, còn không đúng hay sao, bèn nói: "Nàng nhắc ta mới nhớ. Hai tên này đều là môn hạ của Bắc Hải Băng Vương, cái này thật sự là rắc rối lớn. Nói không chừng đích thân Bắc Hải Băng Vương sẽ đến đây tìm ta quyết đấu."

Sư nương nhin không được bật cười nói: "Tiểu Ngưu, cái tên tiểu mao nhỏ bé người đáng để lão tự mình động thủ sao? Nói cho người biết, Bắc Hải Băng Vương tốt xấu gì cũng là nhất đại ma vương, tại tà phái địa vị rất cao, lão sẽ không cùng người quyết đấu đâu. Việc nhỏ ấy không cần lão tự mình ra tay. Hắn có thể dùng biện pháp khác để đối phó với người."

Tiểu Ngưu hơi khẩn trương hỏi lại: "Vậy là biện pháp gì?"

Sư nương trả lời: "Ta cũng không biết, nhưng có một điều chắc chắn là lão sẽ không dễ dàng bỏ qua đâu."

Tiểu Ngưu nghe vậy lạnh cả người, định thần lại mới hỏi: "Tên Bắc Hải Băng Vương này là loại người gì? Lão có thật là rất đáng sợ không?"

Sư nương trả lời: "Ta không biết rõ lão lắm, chỉ nghe nói người này tính tình không tốt lắm, nhưng bản lãnh thật sự cao thâm. Hẳn sở trường dùng băng để tấn công người khác."

Tiểu Ngưu hỏi: "Bản lãnh người này có cao hơn sư nương không vậy?"

Sư nương nhếch nhếch khóe miệng, đáp: "Bản lãnh của người này có thể so bì cao thấp với nam nhân của ta, ta đâu phải là đối thủ."

Tiểu Ngưu thốt lên: "Thì ra lão gia hỏa này lợi hại như vậy?"

Sư Nương nhắc nhở: "Không chỉ có lợi hại không đâu. Người không biết, bốn tên Ma vương này mỗi người đều có sở trường, mỗi tên đều tà quái. Nếu người gặp được bọn chúng, chỉ sợ ngay cả hình dáng người ta còn chưa nhìn rõ thì đã chết rồi."

Tiểu Ngưu cười khì nói: "Cớ gì ta phải gặp chúng? Ta không gặp bọn chúng. Bọn chúng cũng không thể làm gì ta được."

Sư nương cười mỉa hoặc nói: "Người không đi tìm họ chẳng lẽ bọn họ sẽ buông tha cho người sao? Bọn họ có thể tìm đến người. Lần này người đắc tội với tà phái, ác vận của người chẳng còn xa nữa đâu."

Tiểu Ngưu nghe vậy liền giật mình, vội hỏi: "Vậy phải làm sao bây giờ?"

Sư nương đáp: "Có gì phải sợ? Không phải ta sẽ đưa người gia nhập Lao Sơn phái hay sao? Chỉ cần người vào Lao Sơn phái, tà phái muốn động đến người cũng khó."

Tiểu Ngưu đảo mắt nói: "Nam nhân của nàng sẽ giữ ta lại hay sao? Nếu y không chịu thu nhận, ta sẽ phải nghĩ cách khác."

Sư nương tràn đầy tự tin đáp: "Có ta làm chỗ dựa cho người, người cứ thoải mái đi. Lời của ta nói, ông ấy trước giờ luôn nghe theo. Ở Lao Sơn phái, đệ tử nào cũng biết lời của ta cũng chẳng kém lời của chương môn là bao."

Vẻ mặt Tiểu Ngưu vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ: "Sư nương à, không ngờ nàng tại Lao Sơn lại oai như vậy. Hắc, xem ra kết giao với nàng là lựa chọn tốt nhất của ta."

Sư nương nói: "Không có Lao Sơn phái thì người chết chắc."

Tiểu Ngưu lắc đầu nói: "Cũng không hẳn, cho dù không có Lao Sơn phái các nàng, ta cũng có cách chạy trốn. Chẳng lẽ đầu ta lại tệ vậy hay sao."

Mĩ mục của sư nương nhìn thẳng Tiểu Ngưu hỏi: "Người có cách gì nói cho ta biết đi."

Vẻ mặt Tiểu Ngưu thần bí, từ từ đáp: "Phương pháp của ta rất đơn giản, nàng có nằm mơ cũng chẳng nghĩ ra nổi đâu."

Sư nương liền thăm dò: "Người nhất định là bày trò ma quỷ, tìm cách giả chết để thoát khỏi chú ý của họ."

Tiểu Ngưu lắc đầu nói: "Không phải, cách đó mất mặt quá."

Sư nương lại đoán tiếp: "Nếu không thì người đầu hàng bọn họ, quỳ xuống không ngừng dập đầu cầu xin người ta tha cho cái mạng nhỏ của người."

Nói đến đây sư nương lộ vẻ coi thường, giống như Tiểu Ngưu quả thực đã làm như vậy rồi.

Tiểu Ngưu lớn tiếng nói: "Đó là kẻ khác làm, Tiểu Ngưu ta mặc kệ. Tiểu Ngưu này tốt xấu gì cũng là một nam tử hán, sao có thể không có tôn nghiêm của nam nhân được."

Sư nương nghĩ thêm một chút rồi nói: "Dâng cho người ta lễ vật trọng hậu để họ bỏ qua?"

Tiểu Ngưu lại lắc đầu. Sư nương nói: "Ta chịu rồi, người nói cho ta nghe đi."

Tiểu Ngưu nói từng từ một: "Cách này rất đơn giản, đó là cưới Tứ đại ma nữ, biến bốn lão già đó thành bố vợ..."

Nói chưa dứt lời tai Tiểu Ngưu đã bị sư nương véo nghiêng.

Tiểu Ngưu không ngừng cầu xin tha thứ sư nương mới chịu thả hân ra. Nhưng Tiểu Ngưu lại không buông tha nàng. Xoay người lại nằm đè lên người nàng, dùng vật cứng ngắc đó đâm mạnh vào nhụy hoa của nàng khiến nàng khoan khoái tiêu hồn.

Sư nương ôm lấy cổ Tiểu Ngưu, nũng nịu kêu: "Tiểu bại hoại, lại muốn nữa rồi. Chẳng phải người đã thỏa mãn rồi sao?"

Tiểu Ngưu gắng sức căng cứng bồng tử, cắm ngập vào tiểu huyết của nàng, miệng nói: "Nàng làm ta muốn bốc hỏa, ta còn chưa thỏa mãn đâu."

Hắn đặt một chân nàng lên vai, cuồn hân đâm vào, khí thể hung hăng, đâm đến nỗi thân thể nàng oằn ra như rắn, dâm thủy trào ra như suối khiến hạ thể long lanh vô cùng mỹ diệu.

Tiểu Ngưu lập tức thay đổi tư thế, hai tay đỡ lấy hai chân nàng, còn mình quỳ xuống, vừa đâm vào vừa ngắm nhìn hạ thể nàng. Chỉ thấy bồng tử ra vào trong tiểu huyết, chút chút lại rỉ ra dâm thủy, lớp thịt hồng hồng hé lộ, âm mao lờ lờ ướt nhẹp.

Tiểu Ngưu thỏa mãn rồi mới nói: "Sư nương à, nàng ra thật nhiều nước đó, chẳng trách người ta bảo nữ nhân thuộc hành thủy."

Sư nương nhắm hờ mắt, miệng rên rĩ đáp: "Người làm tốt lắm Tiểu Ngưu à, làm đến nỗi nước trong người ta muốn trào hết ra ngoài. Ta muốn người làm cho ta chảy đến giọt cuối cùng."

Thần sắc nàng vô cùng mị nhân, khuôn mặt tươi tắn ửng đỏ, nãi tử đông đưa khiến hân muốn không say cũng không được.

Sau một hồi, sư nương không cam lòng bị nam nhân nằm trên. Nàng dửng cảm cười trên người hân, vừa thở gấp vừa nhấp nhô, khí thế tưởng như muốn vắn gãy tiểu huynh đệ của Tiểu Ngưu.

Hai tay Tiểu Ngưu đùa bốn nãi tử của nàng, miệng khen ngợi: "Sư nương à, nàng uốn éo thật là đẹp mắt. Nếu Nguyệt Ảnh Nguyệt Lâm bọn họ nhìn thấy, chắc hân sẽ rất kinh ngạc đó. Các nàng ấy nhất định không ngờ sư nương vốn dĩ cũng nồng nhiệt như vậy."

Sư nương áp người xuống, hôn cuồng loạn trên mặt hân, miệng hừ hừ nói: "Ta cũng là nữ nhân ta cũng thèm nam nhân chứ. Bọn chúng vẫn còn là tiểu nha đầu, sao hiểu được đạo lý đó. Sau này e rằng chúng còn phóng dăng hơn ta."

Tiểu Ngưu nhớ lại thân thể Nguyệt Lâm cùng Nguyệt Ảnh, trong lòng kích động, liền thúc mạnh nhục bồng, khiến bồng tử hung mãnh ra vào tiểu huyết sư nương, mỗi lần đều lút cán, làm tình với sư nương lại nghĩ như đang làm tình với họ.

Sư nương bật khen: "Hảo hảo, ta thích lắm, mỗi nhát đều như muốn phá nát tiểu động của ta vậy"

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, hai tay giữ lấy eo nàng, hạ thân đâm mạnh lên. Phong vận thành thực này, phong tình thiếu phụ này thực sự muốn lấy mạng

nam nhân mà.

Chốc lát, Tiểu Ngưu đảo người, nằm phủ trên người sư nương loạn động. Lần này quả thực bung hết sức, làm cho thanh âm phóng đảng của nàng khản đặc. Ở nơi xa lạ này, sư nương cũng chẳng cố kỵ, cho dù có người chửi nàng, nàng cũng quyết không che dấu cảm giác chân thực của mình.

Tận đến khi Tiểu Ngưu phóng hết mớ tinh hoa nóng hổi của mình vào tiểu huyết, động tác của hai người mới coi là kết thúc. Sau trận sóng tình cả hai đều thấm mệt. Thân mật một hồi rồi cùng nhau ngủ thiếp đi.

Chính vào lúc đang say giấc, thình lình nghe thấy một tràng cười lạnh lẽo trên phòng, tiếng cười tràn đầy ý châm chọc. Thanh âm đó còn nói: "Đường đường là chưởng môn phu nhân, nguyên lai cũng là đồ dâm phụ"

Sư nương bật người dậy, phiêu nhiên hạ xuống sang, cùng lúc vung tay, quần áo giày dép liền tự động bay tới, mặc lại gọn gàng.

Sư nương nói với Tiểu Ngưu: "Đến khách sạn tốt nhất Kim Lăng đợi ta đi."

Dứt lời, nhân ánh nhá lên, phóng qua cửa sổ, không còn tung tích. Cửa sổ đó cũng tự đóng lại giống như chưa hề mở ra vậy.

Tiểu Ngưu dụi mắt, ngồi xuống đẩy cửa sổ ra, bên ngoài tĩnh lặng giống như chẳng có chuyện gì phát sinh. Tiểu Ngưu trầm nghĩ, tiếng cười đó là của ai? Là ai nhục mạ sư nương như vậy? Nhất định là kẻ địch của nàng. Ta bất tất phải đuổi theo, đuổi theo cũng chẳng giúp được gì, thậm chí còn làm phiền thêm.

Nghĩ vậy hẳn cũng không muốn đi nữa. Quay người lại, mang theo chút mê luyện nồng nhiệt vừa rồi chìm vào giấc ngủ. Trong giấc mộng hẳn mơ thấy nằm trên người sư nương làm chuyện tốt.

Ngày hôm sau, Tiểu Ngưu đợi trong phòng đã lâu mà không thấy động tĩnh của sư nương. Xem chừng nàng sẽ không trở lại. Nàng nhất định đã gặp phiền toái nhưng đáng tiếc bản thân lại chẳng giúp được gì.

Ăn xong điểm tâm, Tiểu Ngưu lại về phòng chờ đợi, hy vọng lại có thể thấy khuôn mặt tươi trẻ của nàng. Đợi đến trưa vẫn chẳng thấy người quay lại. Xem ra không thể tiếp tục chờ đợi nữa. Bởi vậy hắn quyết định khởi hành về Kim Lăng. Sư nương có chuyện thì đi về đó cũng được.

Tiểu Ngưu thanh toán rồi cưỡi trên ngựa của mình, mang theo con ngựa của sư nương một mình ra đi. Lúc trước có mỹ nữ làm bạn đường, bây giờ chỉ còn một mình, hắn không khỏi cảm thấy một chút cô đơn.

Đi miệt mài đến khi trời tối mới đến được Kim Lăng. Hắn tìm đến khách sạn tốt nhất rồi lưu lại đó. Ngồi trong phòng, Tiểu Ngưu yên lặng suy ngẫm, chẳng có tâm tình ngắm cảnh bên ngoài. Nhớ lại chuyện cũ xảy ra ở Kim Lăng, Tiểu Ngưu cảm khái vạn phần.

Lúc xa nhà, có sư nương bên cạnh, hắn còn không cảm thấy thế nào là nhớ nhà. Bây giờ sư nương không có ở bên, hình bóng của người nhà lại phảng phất trong lòng. Mình đi rồi, cha và kế mẫu không biết có nhớ mình không? Còn Diễm Nữu, không biết có thể ở lại nhà mình không? Người trong nhà không biết có đối đãi tốt với nàng không? Mình không biết khi nào mới trở về, quả thật làm khó cho nàng rồi.

Hắn lại nghĩ đến việc bên người. Chỉ cần sư nương quay lại, mình có thể lên Lao Sơn, gặp lại cô nương yêu dấu. Nguyệt Lâm nhất định rất nhớ mình, Nguyệt Ảnh liệu còn oán hận mình không? Chỉ cần trong lòng nàng của mình, xá gì nàng có oán hận hay không.

MA ĐẠO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Quý Linh

Tiểu Ngưu kiên nhẫn chờ ở khách sạn suốt hai ngày trời. Đến ngày thứ ba thật sự không thể ngồi yên nữa. Nếu tiếp tục chờ chắc mình cũng phát điên lên mất. Hắn vốn là người không chịu được cảnh nhàn rỗi nên nghĩ đến việc ra ngoài đi dạo. Từ lúc đến Kim lăng vẫn chưa đi chơi đâu, giờ rảo quanh thử xem sao. Tiểu Ngưu nghĩ thế.

Tiểu Ngưu chuẩn bị một chút rồi một mình ung dung ra ngoài. Hắn cứ đi thơ thẩn vô mục đích dọc theo con đường lớn, nhìn đông ngó tây, có điều nhìn cái gì cũng chẳng thích thú. Từ khi biết được mùi vị của mỹ nữ đến giờ chẳng hề thấy được cái gì có thể động tâm hơn so với mỹ nữ. Mây núi, sông nước, chim cá, cây cảnh đều trở nên ảm đạm khi không có mỹ nữ bên người.

Cứ thơ thơ thẩn thẩn như thế, cũng không biết đã đi bao xa. Đúng lúc chán chường thì nhìn thấy phía trước mặt có hai người chạy đến, vừa chạy vừa nhìn dáo dác chung quanh, hấp ta hấp tấp, cứ như đang tìm ai đó. Khi hai bên tiến đến gần nhau, Tiểu Ngưu nhìn rõ, chính là hai tiểu đạo sĩ. Đến khi nhìn thấy mặt của hai người đó, Tiểu Ngưu thất kinh, tự nhủ: Mẹ nó, không lẽ đúng là oan gia không gặp không được sao? Tình cờ một lần, không thể cứ tình cờ mãi thế chứ. Cứ hễ lão tử đến đây thì lần nào cũng gặp hai cái tên khốn nạn này. Thì ra hai người kia không phải ai xa lạ mà chính là hai đệ tử của Nhất Huyền Tử phái Thái sơn. Là hai tên tiểu gia hỏa đã có lần bị Tiểu Ngưu đùa giỡn. Bọn họ một người tên là Thái Thanh, một người là Thái Nhạc.

Tiểu Ngưu vừa nhìn thấy bọn họ liền cảm thấy khó chịu trong người, cứ như nhìn thấy hai con nhặng muốn chui vào mồm mình. Tiểu Ngưu không muốn bị phiền phức, định lập tức quay đầu lẩn vào giữa đám đông. Nào ngờ, hắn còn chưa kịp xoay người thì hai tên gia hỏa kia đã phát hiện ra hắn.

Thái Thanh nhảy dựng lên, giương to đôi mắt nói: "Ê! Không phải Ngụy Tiểu Ngưu kia sao, bọn ta tình cờ gặp người thật là hay đó!"

Tên Thái Nhạc cũng nói: "Hừm, phải rồi. Nếu như không tìm được con quỷ nha đầu đó mà bắt được Ngụy Tiểu Ngưu về cũng là đại công rồi. Sư phụ nghiên cứu cuốn sách đó biết bao nhiêu lâu mà vẫn không tìm ra được cái gì. Tóm được nó nhất định là sẽ đắc dụng."

Thái Thanh đáp lại: "Nói có lý. Vậy chúng ta còn chờ gì nữa?"

Nói xong quay sang nhìn Thái Nhạc một cái. Cả hai đều lộ ra vẻ mặt giảo hoạt, rồi không còn nhìn đâu khác nữa mà chỉ chăm chăm vào Tiểu Ngưu, cùng hướng về phía Tiểu Ngưu mà lao ào đến.

Tiểu Ngưu kêu cha gọi mẹ, la lớn: "Con đánh cha đây này. Đây là thời nào vậy"

Rồi sải chân mà chạy, chạy thật là nhanh, còn điên cuồng hơn cả ngựa hoang. Sao lại không chạy cho nhanh chứ? Nếu rơi vào tay bọn Thái sơn, có lẽ Tiểu Ngưu toi mất.

Tiểu Ngưu chạy phía trước, hai người kia đuổi phía sau. Phía trước chạy thật nhanh, phía sau đuổi cũng thật nhanh. Tiểu Ngưu hoảng hốt, cứ chạy bừa lung tung hết cả. Lúc này hai tên gia hỏa kia đã bình tĩnh trở lại. Bất kể Tiểu Ngưu chạy thế nào, nói năng gì, hai người cũng mặc kệ, một mực truy đuổi. Tiểu Ngưu một mặt vẫn chạy, một mặt tính toán đối sách. Nếu phải đánh nhau với hai tên tiểu tử này, chắc mình đánh không lại. Nhưng xét về

đầu óc, bọn hai người đó chắc không phải đối thủ của mình. Xem ra, không chơi tiểu xảo thì không được.

Đuổi tới đuổi lui, Tiểu Ngưu phát hiện một nơi có thể ẩn náu, đó là một cửa hàng nhuộm vải rộng lớn. Vèo một cái, hắn nhảy qua cổng tiến vào bên trong tòa nhà. dọc truyện tại . Trong tòa nhà treo rất nhiều mảnh vải sặc sỡ, trông như những tấm bình phong, từ trên cao trải xuống tận dưới đất. Tiểu Ngưu mừng rỡ, lao vào trong nhanh như một làn khói.

Đến khi hai tên đạo sĩ vào đến bên trong thì bóng dáng Tiểu Ngưu đã không còn đâu nữa. Thật ra, hai bên cũng chỉ cách nhau một vài tích tắc. Hai tên đạo sĩ cũng chẳng ngạc nhiên, biết rõ rằng nhất định Tiểu Ngưu chỉ nấp sau mấy tấm vải.

Bọn chúng thầm thì bàn bạc một lúc rồi bắt đầu tìm kiếm. Mỗi người một bên từ hai phía tìm vào giữa, chạy qua chạy lại sục sạo. Có thể thấy rõ là hai người càng ngày càng đến gần chỗ của Tiểu Ngưu. Tim Tiểu Ngưu muốn chạy lên đến yết hầu. Hắn lợi dụng lúc cả hai người tập trung cả vào giữa, liền lén lén di chuyển ra phía ngoài biên rồi nhanh chóng lần tới khu vực đã được tìm kiếm, từ từ tiến dần ra phía cửa.

Trong lúc hai người đang gấp rút tìm kiếm, Tiểu Ngưu cười thầm trong bụng, hai cháu à, ông phải đi đây. Tự nhủ như thế rồi y hệt như một tên trộm lành nghề, Tiểu Ngưu thoát ra khỏi tòa nhà, chạy về phía cổng trước. Sau khi chạy đã xa, Tiểu Ngưu vẫn còn cười thầm. Tự nhủ trong bụng, hai đứa cháu này thật là vô dụng. Chả trách lão mũi trâu Nhất Huyền Tử cứ phải mắng bọn chúng. Xem ra đầu óc bọn chúng không được phát triển cho lắm.

Phải rồi, hai tên đệ tử ở đây, còn sư phụ bọn chúng có ở đây không vậy? Chuyện này không hay rồi! Tiểu Ngưu thoát ra đến đường lớn xong, định chạy tìm một chỗ vắng vẻ. Kể ra cũng thật là khéo, chưa chạy được bao xa thì nhìn thấy một lão đạo sĩ xuất hiện phía trước mặt. Bộ dạng cũng giống

như hai tên đạo sĩ lúc này, cũng ngó bên này ngó bên kia, điệu bộ cứ như thằng ăn trộm. Vừa nhìn thấy cái đầu bạc trắng và cái mũi đỏ hồng, Tiểu Ngưu liền than thầm trong bụng. Xui xẻo rồi, lại gặp phải địch nhân.

Lão Nhất Huyền Tử ấy vốn đang có vẻ lo lắng bồn chồn. Lão đang tìm một ai đó. Không ngờ vừa ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Tiểu Ngưu. Bộ mặt đang căng thẳng mỗi một của lão liền điểm một nụ cười, trông cứ như lớp vỏ cây được chiếu sáng bởi ánh mặt trời vậy.

Không đợi cho Tiểu Ngưu kịp có phản ứng gì, Nhất Huyền Tử vọt đến trước mặt Tiểu Ngưu. Chỉ một chiêu, giống như chim ưng quắp gà con, lão tóm lấy Tiểu Ngưu nhấc bổng lên không trung. Đến một chút phản kháng Tiểu Ngưu cũng không kịp.

"Thì ra là tên tiểu tử Ngụy Tiểu Ngưu nhà ngươi. Lần này xem ngươi chạy đi đâu? Lần này thì không còn ai che chở cho ngươi nữa đâu."

Vừa nhớ lại những việc lúc trước, Nhất Huyền Tử nhất thời động nộ.

Người Tiểu Ngưu lơ lửng giữa trời, tay chân quờ quạng loạn cả lên, cổ họng thì gào to: "Lão đạo trưởng, lão nhận nhầm người rồi. Ta căn bản không biết ai là Ngụy Tiểu Ngưu cả. Ta họ Lý, ta họ Lý mà."

Nhất Huyền Tử hừ một cái nói: "Đồ tiểu tử thúi, ngươi có nói gì ta cũng không buông đâu."

Dứt lời, Nhất Huyền Tử lôi ra một cái bao lớn, nhét Tiểu Ngưu vào trong bao rồi vác đi. Kể ra Tiểu Ngưu cũng không phải nhẹ nhưng lão đạo vẫn vác nhẹ nhàng cứ như vác một trái dưa vậy.

...

Nhất Huyền Tử sau khi bắt được Tiểu Ngưu mừng đến nỗi cười không khép được miệng. Lão tự nhủ, đồ tiểu tử thúi, lần này thì ngươi chạy không

thoát rồi chứ? Đúng là lão đạo ta thật là may mắn nên hắc mới không lọt vào tay kẻ khác mà lọt vào tay ta. Đúng là ông trời có mắt. Lần này có hy vọng về Ma đạo rồi. Một khi đã chiếm được Ma đạo thì Thái sơn phái ta có thể xưng hùng thiên hạ khởi đầu thiên cổ đại nghiệp rồi. Hừm, một kỳ công như vậy, đệ nhất công thần ngoài Nhất Huyền Tử ta ra thì còn ai nữa chứ? Có khi cả chưong môn sư huynh cũng phải nhường chỗ cho ta, phải cúi đầu trước mặt ta ấy chứ!

Nhất Huyền Tử càng suy nghĩ càng khoái trá, tóc tai cứ như muốn xòe cả ra. Trong lúc nhất thời, lão quên bẵng đi rằng người mà lão đang tìm đã từng khiến lão phải chịu một mối nhục nhã to lớn. Nhưng dù sao Tiểu Ngưu vẫn quan trọng hơn. Hắc chính là cái thang để Nhất Huyền Tử bước đến với vinh quang, là nền móng của mọi thành công.

Nhất Huyền Tử chỉ cảm thấy người mình như lâng lâng, bỗng nhiên trở thành một đại anh hùng, một bậc đại tông sư mà tất cả môn sinh sau này phải rạp đầu cúi chào. Có điều cái kẻ mà lão đang muốn tìm lại không chịu bỏ qua cho lão.

Nhất Huyền Tử chỉ vừa mới bước đi được chừng chục bước, từ trong ngõ nhỏ cạnh bên xuất hiện một người, từ sau lưng lão hét lớn: "Lão mũi trâu, thưởng thức mùi vị của 'Mãn thiên hoa vũ' đây."

Nói xong, giơ tay lên phóng hàng loạt đạo hàn quang lạnh ngắt bay mãnh liệt về phía Nhất Huyền Tử.

Chẳng phải Nhất Huyền Tử vốn là một cao thủ sao? Lão xoay nhẹ người theo bản năng, tay trái túm lấy miệng bao tải, tay phải hất mạnh ống tay áo. Một luồng gió lớn thổi về phía những ám khí kia. Đồng thời trong lúc đó, Nhất Huyền Tử nhăn mặt với vẻ ngạc nhiên nói: "Quý nha đầu, nhẹ nhàng người không muốn. Lần này không lấy mạng người không được nữa rồi."

Luồng gió phất qua hất tất cả những ngân châm lỏng lánh kia rơi xuống đất. Nhưng nha đầu kia tỏ ra chẳng hề quan tâm, hai tay vẫn liên tục múa may và những luồng ám khí sáng loáng lạnh lẽo vẫn không ngừng bay về phía lão đạo. Cũng không rõ trên người nha đầu thật ra chứa được đến bao nhiêu ám khí, không biết còn phóng được bao lâu nữa.

Lão đạo cũng không biết làm sao. Lão vốn biết rằng ám khí của nàng ta rất khác thường, mỗi loại đều hàm chứa tà môn trong đó. Nếu trúng phải, có khi còn đáng sợ hơn là chết. Trong tình cảnh gấp rút, lão đạo chỉ còn cách buông bao tải xuống, tự mình đứng chặn phía trước cái bao, che chắn cho cái bao tải. Lão không muốn để tên Tiểu Ngưu ở trong bao bị bắn chết. Chẳng dễ dàng gì tóm được cái món bảo bối này, không thể tùy tiện để hãn chết được. Nếu hãn chết, tổn thất thật vô cùng lớn lao.

Lão đạo cũng rất cẩn thận, trong lúc cấp bách, bỏ cái bao xuống nhưng vẫn kịp quấn miệng bao thành một cái nút. Cũng sợ rằng Tiểu Ngưu lợi dụng cơ hội trốn mất.

Nha đầu đang đối mặt với lão cũng đang hy vọng lão làm như thế. Chỉ thấy ám khí của nàng ta càng ngày càng nhanh hơn khiến lão đạo tay chân phải quờ quạng, cả đến tuyệt kỹ phun lửa cũng không có thời gian thi triển. Lão đạo một mặt vẫn kháng cự, một mặt mắng chửi: "Quý nha đầu, bắt được người rồi không chặt tay người không được. Để sau này người không thể thó lung tung nữa."

Nha đầu kia hừm một cái rồi nói: "Chứ không phải chỉ lấy được cây kiếm gãy của lão thôi à? Sao phải nổi giận như vậy chứ? Lại còn phát động bấy nhiêu đệ tử đi tìm ta. Nói thật đi, cây kiếm đó là thế nào? Ta đang định dùng làm cây cời than mà vẫn còn lo không biết có xài được không đây."

Vừa nói đến chuyện đó, lão đạo đã nổi sung lên. Tự mình truy đuổi một mạch từ Thái sơn đến đây, cũng chỉ vì phải tìm lại thanh kiếm đó. Thanh kiếm đó chính là bảo bối do chính ân sư trao lại ình. Đánh mất thanh kiếm

đó làm sao gặp lại ân sư dưới cửu tuyền đây. Có điều bản lĩnh của nha đầu này cũng thật khá, tự mình cũng khó mà bắt được ả. Phí mất bao nhiêu công sức mà năm lần bảy lượt vẫn để ả trốn được. Không chỉ không bắt được con nha đầu đó, lại còn bị nó đùa cợt chạy vòng vòng. Tự mình lại trở nên bị động, người ta lại trở thành chủ động. Phải dùng cách gì đây chứ. Nói về võ công, con nha đầu cũng thuộc hàng xuất sắc. Luận về pháp thuật, con nha đầu này cũng chẳng vừa. Giờ ả còn nhỏ tuổi như thế, qua vài năm nữa, chỉ sợ chẳng được mấy người xứng làm đối thủ của ả.

Lão đạo chép miệng không cam tâm, cao giọng nói: "Quý nha đầu, người mau ngoan ngoãn đem kiếm trả cho ta. Nếu không thì không xong với ta đâu."

Nha đầu kia cười hi hi nói: "Cái đồ lạc xoong đó, ai mà cần chứ? Không lẽ đem về cho đầu bếp nhà ta làm dao thái thịt à? Lão đã lo lắng như vậy thì ta trả lại lão là xong chứ gì."

Dứt lời, cũng không biết nha đầu đó làm động tác gì, chỉ thấy thanh kiếm đó theo dòng "Mãn thiên hoa vũ" bay về phía lão đạo.

Lão đạo sau khi hất văng hết mấy ám khí, nhẹ nhàng đón lấy thanh kiếm. Lão nhìn rõ đúng là thanh kiếm của mình. Lão vô cùng mừng rỡ, món đồ của mình cuối cùng cũng đã trở lại. Vận khí lão hôm nay thật tốt, tìm lại được vật đã mất lại còn bắt được Tiểu Ngưu. Hôm nay đúng là ngày đại cát.

Nha đầu cười hi hi nói: "Lão mũi trâu, chuyện chúng ta thế là xong, bốn cô nương đi trước đây. Lần sau sẽ lại thu thập lão."

Nói đến đây liền xoay người, chỉ vài cái nhún người đã không còn thấy đâu nữa.

Lão đạo cũng không muốn rầy rà với ả nữa. Thật ra dù muốn đánh một trận thật sự với ả ta, mình cũng không có khả năng, huống hồ Tiểu Ngưu vẫn ở trong tay mình. Thu hoạch tin tức từ miệng tên tiểu tử này xem ra

mới là chuyện thật sự trọng yếu. Thu thập nha đầu kia chẳng cần quá gấp gáp. Có điều khi lão đạo quay đầu lại thì phát hiện cái bao tải đã không còn ở đó nữa, Tiểu Ngưu cũng chẳng thấy đâu. Trên mặt đất vẫn còn in một dấu trảo. Lão đạo hoảng kinh đồng thời sức tỉnh ngộ: Hừm, lại bị gạt rồi. Con nha đầu đó đánh lạc hướng chú ý của ta rồi cho 'Trường vân báo' của ả tóm lấy Tiểu Ngưu chạy mất rồi. Sao ta lại sơ suất như vậy chứ? Lão đạo tự mắng mình thật vô dụng. Lão chạy theo con đường mà con nha đầu vừa thoát đi, mắt lão liên nhìn quanh khắp nơi để tìm kiếm mục tiêu. Kết quả lão hoàn toàn thất vọng. Ngoài việc lại tự mắng mình mấy câu ra lão cũng chẳng còn cách nào khác nữa. Lão biết rằng, con nha đầu đó một khi đã muốn trốn thì có khi cha nó cũng chẳng tìm thấy ấy chứ.

Lại nói về Tiểu Ngưu. Từ sau khi bị ném vào trong cái bao, trong lòng trở nên vô cùng giận dữ. Hắn nằm trong bao liên tục chửi rủa, quấy đập lung tung nhưng cũng chẳng ai thèm đoái hoài tới. Đang lúc hắn vô cùng phần nộ thì nghe thấy bên ngoài có giọng một thiếu nữ nói chuyện với lão đạo. Tiểu Ngưu vô cùng cao hứng. Đến lúc lão đạo thả cái bao xuống để cùng nha đầu quyết đấu thì Tiểu Ngưu thầm lo lắng. Trong bụng nghĩ, tiểu cô nương, đừng cố hết sức đấu với lão mũi trâu nha, trước tiên lo cứu ta ra thì hay hơn đó.

Đúng lúc đang ngàn lần lo lắng thì cái bao được nhấc lên rồi được mang đi. Tiểu Ngưu có thể cảm thấy mình bị vác chạy đi rất nhanh. Cách một lần vác bao, nó cảm nhận được sự ấm áp của đối phương nhưng chỉ nghe thấy tiếng hơi thở nhẹ nhẹ. Hắn cũng cảm thấy cái bao này được nâng lên không cao lắm, hiển nhiên người này hơi thấp. Có lẽ là một hài tử? Hoặc giả là một ông lùn nào đó chăng?

Cứ thế chạy được một lúc, đối phương vui vẻ kêu lên mấy tiếng. Tiểu Ngưu nghe thấy, phát hiện ra đối phương không phải là người mà là một loại động vật nào đó. Cũng chẳng bao lâu, cái bao được thả xuống, rồi được mở ra, Tiểu Ngưu lại được tự do. Mở mắt ra nhìn, sao thế gian lại đẹp đến

thế. Mảnh rừng này sao xanh đến vậy, thảm cỏ kia sao mượt mà thế kia. Những bông hoa trên thảm cỏ trông như những ngôi sao nhỏ, đủ màu đủ sắc, tràn đầy sức sống. Bên cạnh đó còn nhìn thấy hai sinh vật. Một là một con báo đốm có những cái chân dài, ánh mắt nheo nheo cứ như đang cười. Nó nằm dưới đất ngược mắt nhìn Tiểu Ngưu. Sinh vật còn lại là một thiếu nữ mặc y phục màu đỏ đang ngồi ve vuốt lông con báo. Mái tóc xỏa ngang trán trông thật vô cùng khả ái.

Tiểu Ngưu biết rằng chính thiếu nữ này đã cứu mình liền bước đến ôm quyền nói: "Đa tạ nữ anh hùng cứu mạng. Tiểu Ngưu suốt đời không quên. Có điều chi sai khiến, Tiểu Ngưu dù có nhảy vào lửa cũng không dám từ nan."

Thiếu nữ đó ngược đầu nhìn Tiểu Ngưu rồi chỉ vào con báo nói: "Là nó cứu người đó."

Tiểu Ngưu nghe thấy, liền quay về phía con báo, thi lễ hết sức cung kính nói: "Đa tạ ơn cứu mạng của báo huynh. Sau này Tiểu Ngưu xin hết sức báo đáp."

Thấy dáng vẻ buồn cười đó của Tiểu Ngưu, thiếu nữ kia nhin không được, bật cười ngặt nghẽo. Tiếng cười trong trẻo thanh thoát, tràn đầy sức sống và niềm vui, vô cùng đáng yêu. Tiếng cười của nàng nghe thật dễ chịu, hoàn toàn không phải như tiếng bạc rung. Nàng ta vừa cất tiếng, Tiểu Ngưu chỉ cảm thấy như muôn hoa nở rộ đón mùa xuân về, như thế giới không còn sầu muộn nữa. Nàng ta mở miệng cười, ngay đến chim muông cũng lắng nghe. Hiển nhiên, thanh âm của thiếu nữ này nghe còn vui tai hơn tiếng hót của chúng nữa.

Tiểu Ngưu bị nàng thu hút. Hắn thầm đánh giá dung mạo nàng, lập tức chấn động trong lòng. Nàng ta xem ra vào khoảng mười tám tuổi, dáng người cao ráo, lanh lợi, đôi môi đỏ thắm, ánh mắt linh hoạt tỏ rõ sự thông minh, cơ trí. Bất cứ ai nhìn thấy đều biết ngay nàng không hề khờ khạo gì.

Tóm lại mà nói, tuy nàng ta không tuyệt mỹ kiều diễm như Nguyệt Ảnh nhưng cũng là mỹ nữ trong ngàn vạn mới có một.

Ánh mắt Tiểu Ngưu vừa bắt gặp nàng ta liền như hút luôn vào đó không rời khỏi. Nha đầu đó hừ một tiếng rồi trừng mắt nhìn Tiểu Ngưu, phất tay nói: "Hứ, Ngụy Tiểu Ngưu, mỗi lần người nhìn thấy mỹ nữ đều đực mặt ra mà chảy nước dãi như vậy à? Ta nghe nói, người là loại nam nhân háo sắc."

Tiểu Ngưu như bừng tỉnh giấc mộng, vội vã giải thích: "Cô nương à, nhất định là cô nương nghe nhầm rồi. Ngụy Tiểu Ngưu ta sao lại là sắc lang chứ. Từ trước đến giờ ta chưa từng làm hại bất kỳ một cô nương nào."

Trong lúc nói, hắn cố tình dời ánh mắt đi, hướng về phía con báo. Con báo đó đã đứng dậy, đang quẩn quanh chân cô nương kia với vẻ vô cùng thân mật. Vừa nhìn thấy, Tiểu Ngưu liền nghĩ ngay, giá mà mình cũng được như con báo kia. Nếu được như thế, có lẽ sẽ được hôn lên mái tóc thơm ngát của mỹ nữ.

Cô nương nọ đột nhiên nổi giận, tay chỉ vào mặt Tiểu Ngưu, lớn tiếng nói: "Ngụy Tiểu Ngưu, tại sao người không chịu nhìn ta? Không lẽ khuôn mặt ta không đáng cho người nhìn hay sao?"

Tiểu Ngưu nghe xong giật bản cả mình, chỉ kịp nghĩ, thật khó mà đối phó với nha đầu này, rồi đành phải chuyển ánh mắt từ chỗ con báo quay trở lại cô nương nọ, miệng thì nói: "Cô nương, người khiến ta thật là khó xử à. Ta nhìn cô nương, cô nương chẳng ta là sắc lang. Ta không nhìn cô nương nữa, cô nương cũng không hài lòng. Vậy cuối cùng thì cô nương bảo ta phải làm sao đây?"

Cô nương kia lúc này lại nheo nheo mắt, lộ một vẻ mặt tươi cười. Nàng ta nói với vẻ mặt nghiêm túc: "Ngụy Tiểu Ngưu à, ta là thiên hạ đệ nhất mỹ nữ, đương nhiên người phải nhìn ta rồi. Có điều người nhìn người ta cũng phải có lễ phép một chút. Người dùng cái ánh mắt mê sắc đó mà nhìn ta thì

chỉ khiến ta ghê tởm thôi. Muốn nhìn mỹ nữ thì phải nhìn bằng ánh mắt người quân tử, khiến mỹ nữ cảm thấy sung sướng, thích thú. Người có hiểu chưa hả?"

Tiểu Ngưu lộ vẻ mặt sửng sốt nói: "Có vẻ như hiểu nhưng vẫn chưa hiểu."

Cô nương nọ vỗ nhẹ lên vai Tiểu Ngưu rồi nói: "Nếu người có thể hiểu thấu đáo được chuyện đó thì người cũng có thể được xem là người thông minh đó. Hầu hết nam nhân đều nguốc như bò, ngu như heo. So với bọn họ, xem ra người cũng có thứ đó."

Nói xong tự mình bật cười vô cùng sáng khoái cứ như một tướng quân vừa thắng xong một trận đánh.

Tiểu Ngưu nhìn khuôn mặt tươi cười của cô nương, không còn dám lộ vẻ mê đắm nữa. Hắn nghĩ đến một chuyện liền hỏi: "Cô nương à, sao cô lại biết được tên của ta vậy? À mà phải xưng hô với cô như thế nào đây?"

Cô nương nọ gật gật đầu, nháy nháy mắt nói: "Phải rồi, mấy câu này người nói rất có lễ phép đó, ta nghe rất hài lòng. Được! Vì người đã hỏi nên ta sẽ cho người biết. Người đóng tai lên mà nghe nhé."

Vậy là Tiểu Ngưu phải đóng tai lên, đợi được nghe những lời vàng ý ngọc của ân nhân cứu mạng mình. Hắn phát hiện ra rằng làm quen với cô nương này quả thật là một chuyện mới lạ và đầy thích thú đối với hắn.

Tiểu cô nương đảo đảo ánh mắt long lanh rồi nói: "Trước tiên ta trả lời người vấn đề thứ nhất. Tại sao ta biết được tên họ của người? Hừm, vừa mới rồi, lúc tìm cách giải cứu người, nghe thấy lão mũi trâu mắng người như thế nên biết được người chính là Ngụy Tiểu Ngưu."

Tiểu Ngưu dò xét: "Cứ như ý của cô nương thì cô nương đã biết ta rồi à?"

Tiểu cô nương nhấp nháy mắt nói: "Chắc chắn là không. Trước khi ta rời khỏi nhà lần này, ta đã nghe đến danh tính của người rồi. Bảo rằng người đã giết chết Long Thành Cường, lại còn biến Triệu Khúc Xà thành thái giám."

Nói đến đây, tiểu cô nương bật cười hi hi không ngừng, cứ như chuyện đó là chuyện buồn cười nhất trong thiên hạ. Nghe vậy, Tiểu Ngưu chột thấy cao hứng, cũng bật cười theo.

Sau đó, Tiểu Ngưu lại hỏi: "Cô nương nghe ai nói vậy?"

Tiểu cô nương thở ra một hơi nhè nhẹ nói: "Còn nghe ai nói được nữa chứ? Chính là cái tên vị hôn phu chết bầm của ta nói đó."

Tiểu Ngưu chớp chớp mắt hỏi lại: "Vị hôn phu của cô à?"

Tiểu cô nương hừ một tiếng rồi bất mãn nói: "Còn vị hôn phu nào nữa? Đúng là vị hôn phu chó chết. Từ khi ta còn nhỏ xíu, cha ta đã hứa gả ta trong lúc say rượu do nhất thời bị kích động. Thật là ác độc. Ta biến thành cái gì vậy? Biến thành món đồ để ông ta giao hảo với người khác? Hừ, đúng là ông già bậy bạ."

Nói đến đây, gương mặt tiểu cô nương trở nên thật u ám.

Tiểu Ngưu an ủi: "Cô không nên nổi giận. Xem ra cô không ưa cái tên vị hôn phu đó lắm nhỉ."

Tiểu cô nương đáp: "Tất nhiên là vậy rồi. Nếu như ta thích hẳn, ta đã không lén bỏ nhà mà đi. Cứ ở nhà mà hưởng phúc, muốn mưa có mưa, muốn gió có gió."

Tiểu Ngưu ngạc nhiên "À" lên một tiếng: "Thì ra là cô trốn nhà đi."

Tiểu cô nương nheo nheo mắt nói: "Chuyện đó thì có gì lạ chứ? Cha ta ép ta phải thành thân với người khác. Ta không chịu thì ta trốn đi thôi."

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Đúng vậy. Cô đã không thích tên vị hôn thu đó thì đương nhiên không thể bắt cô lấy hã. Lấy một người mà mình không thích thì làm sao có hạnh phúc được chứ. Nếu phải lấy một người mình không thích thì thà lấy con heo còn hơn."

Tiểu cô nương nghe hã nói liền bật cười khúc khích: "Ngụy Tiểu Ngưu, người nói chuyện thật buồn cười. Nhưng kể ra cũng có ý tứ. Ta nghe cũng thích. Đúng là trong mắt ta, hã đúng là một con heo."

Tiểu Ngưu thấy mỹ nữ cao hứng, tâm tình của chính mình cũng tốt hơn. Hã lại hỏi tiếp: "Vị hôn phu của cô xấu xí lắm à? Vì sao hã làm cô ghét như thế?"

Tiểu cô nương nhìn Tiểu Ngưu dò xét một chút rồi thông thả nói: "Hã ta cao lớn nhưng không xấu xí dù không được dễ coi như người. Cái khó coi nhất của hã chính là cái cằm, nó cứ nung núc, đến nỗi không phân biệt đâu là cằm, đâu là cổ. Cái đó còn chưa đáng nói. Tên gia hỏa đó hành vi rất tệ, vốn nổi danh là công tử ăn chơi ở chỗ hã. Rượu chè, cờ bạc thứ gì cũng sành sỏi trong khi tài nghệ thật sự thì không có được chút nào. Vậy mà cha hã cứ khoe khoang hã sinh lý bình thường, tiền đồ vô cùng sáng lạn. Mẹ nó, một tên gia hỏa như thế thì tính cái gì. Có khi đưa hã ra biển, con rùa cũng không thềm ấy chứ."

Tiểu cô nương càng nói càng nổi nóng, đôi ngực nhỏ cứ nhấp nhô liên tục. Tiểu Ngưu cảm thấy động lòng, cứ muốn vượt vượt chỗ đó mấy cái giúp nàng giảm cơn giận.

Tiểu Ngưu mắt mình rời khỏi ngực nàng, sau đó mới nói: "Nếu tên gia hỏa đó đã đáng ghét như thế, vì sao cô không hủy bỏ cuộc hôn nhân này đi?"

Tiểu cô nương thở hắt một cái xong lại dậm chân mấy cái mới nói: "Ta không bao nhiêu lần muốn hủy cuộc hôn nhân này nhưng không sao hủy bỏ

được. Tuy cha ta rất chiều chuộng ta nhưng ông ta có một chỗ rất không tốt. Đó là nói quá nhiều về chữ tín. Cái gì đã nói thì nhất định giữ lời."

Tiểu Ngưu gật đầu một cái nói: "Điểm này xem ra rất giống với Tiểu Ngưu này."

Ánh mắt tiểu cô nương trở nên đanh lại: "Ngươi Tiểu Ngưu, không được chiếm tiện nghi của ta."

Tiểu Ngưu vội vã giải thích: "Cô nương đừng hiểu nhầm, ta không hề có ý đó. Ta chỉ muốn nói rằng ta cũng là một người rất trọng chữ tín thôi."

Tiểu cô nương nổi giận mắng: "Cha ta giữ chữ tín ở bất kỳ phương diện nào ta cũng không phản đối. Nhưng ở phương diện này sao lại phải giữ cái chữ tín thối đó chứ? Ông ta ép ta phải kết hôn với người ta, ta không chịu. Cuối cùng vẫn cứ cho làm. Ta không còn cách nào khác đành phải giả vờ đáp ứng, rồi lợi dụng lúc trong nhà hơi xao lãng liền vội vàng trốn đi. Nếu không trốn chắc phải làm lão bà của người ta thật mất. Như thế đúng là hủy hoại ta hoàn toàn. Lấy cái tên đó, hê hê, thà ta lấy người còn hơn."

Nghe được mấy câu đó, Tiểu Ngưu thấy trong lòng lâng lâng, cứ như chuyện đó thật sự là như vậy rồi.

Tiểu cô nương nhìn thấy bộ dạng ngơ ngáo của hắn, hiểu ra nguyên do, liền nói: "Người đừng có mà suy nghĩ tùm lum, ta chỉ thuận miệng nói như vậy thôi. Người mà ta lấy, ta phải lựa chọn cẩn thận mới được. Chúng ta chỉ vừa mới gặp nhau, ta không thể nào tin tưởng người ngay được. Ai biết được người có làm mấy cái chuyện xấu xa như cái tên gia hỏa kia không?"

Tiểu Ngưu lấy vẻ mặt nghiêm túc nói: "Tiểu Ngưu ta chuyện gì cũng dám làm, chỉ không làm chuyện xấu thôi."

Tiểu cô nương vừa mỉm cười vừa nói: "Người chẳng biết khiêm nhường gì cả."

Dứt lời, nàng ta tựa hồ đứng hơi mỗi chân, bèn ngồi xuống mình con báo nhỏ. Con báo tỏ ra rất hiểu biết, sợ chủ nhân ngồi hai chân đang đưa không thoải mái, vội vàng nằm phục xuống. Làm như thế, tiểu cô nương có thể ngồi mà chân vẫn để yên trên mặt đất.

Tiểu Ngưu ngắm nghía con báo rồi nói: "Cô nương à, con báo thật sự rất khôn mà chạy lại rất nhanh nữa."

Tiểu cô nương đắc ý, bĩu môi nói: "Người phải biết là con báo này rất thần kỳ. Đó chính con vật yêu của cha ta. Vì ông ấy rất chiều ta mới cho ta. Con báo này còn lớn tuổi hơn cả ta. Nó không chỉ chạy rất nhanh, trong lúc cấp bách nó còn có thể đấu được cả với hổ. Có một lần nó bị một bầy sói bao vây. Người nghĩ xem? Chỉ một mình nó thôi đã cắn chết có đến cả chục con sói."

Nói đến đây, tiểu cô nương vỗ vỗ đầu con báo. Con báo đó dường như cũng hiểu được những lời của chủ nhân nên cũng gục gặc đầu, vẫy vẫy đuôi ra chiều đắc ý.

Tiểu Ngưu ngạc nhiên kêu lên: "Ồ, lợi hại vậy à?"

Tiểu cô nương nói tiếp: "Còn chưa hết đâu. Khi gặp chuyện nguy hiểm, nó còn có thể nhảy lên mây mà chạy. Cái đó, sau này người sẽ có dịp được thấy."

Tiểu Ngưu giương to cặp mắt lên hỏi lại: "Nàng nói nó có thể bay được à?"

Tiểu cô nương "Ừ" một tiếng rồi đáp: "Cũng có thể nói như thế được. Người không biết bay mà cưỡi nó có thể chạy qua chạy lại trên mây rất sung sướng."

Tiểu Ngưu "Ồ" liên mấy tiếng rồi nói: "Thật kỳ lạ. Thật sự đúng là thần phẩm."

Nói xong lại quay sang nhìn con báo không rời mắt. Hân cũng muốn xoa đầu con báo mấy cái nhưng không dám. Chỉ sợ con báo đột nhiên nổi nóng lại tát mình một nhát. Quả thật là chuyện không nên phạm thượng.

Tiểu cô nương nọ chống tay lên má nói: "Vừa nãy, người hỏi ta hai vấn đề. Giờ ta trả lời người câu thứ hai."

Tiểu Ngưu lập tức nói: "Tại hạ xin rửa tai mà nghe."

Tiểu cô nương tỏ vẻ hết sức nghiêm túc nói: "Ta tên là Quỷ Linh."

Tiểu Ngưu bật lên một tiếng "Hả" rồi hỏi lại: "Cô họ Quỷ à?"

Tiểu cô nương đáp: "Đúng vậy. Ta họ Quỷ. Ta có hai ca ca. Một người là Quỷ Hùng, một người là Quỷ Anh. Ta là con gái. Cha ta thấy ta là đứa thông minh nên gọi ta là Quỷ Linh. Có điều ta không thích cái tên đó lắm."

Tiểu cô nương vuốt vuốt má mình rồi nói tiếp: "Vì ta hấp dẫn như thế này, lẽ ra phải lấy tên theo vẻ đẹp, kiểu như Quỷ Mỹ, Quỷ Lệ, Quỷ Hà, hay Quỷ Ảnh gì gì đó chứ."

Tiểu Ngưu nghe thấy cả "Quỷ Ảnh" cũng được kể vào đó, không nhịn được bật cười to. Tiểu cô nương khó chịu, trừng mắt nói: "Người cười cái gì? Tại sao không tôn trọng người ta chút nào hết vậy?"

Tiểu Ngưu phẩy phẩy tay, rồi nín cười nói: "Quỷ Linh à, không phải là ta cười cô đâu. Ta nghĩ cái tên cha cô đặt đúng là tên đẹp. Quỷ Linh, vừa nghe là biết ngay người thông minh, so với mấy cái thứ Quỷ Nan, Quỷ Anh đều hay hơn cả. Hơn nữa còn dễ nghe hơn nhiều so với mấy cái tên mà cô vừa nói. Nghe tôi đi, đừng đổi tên, như thế nghe hay lắm."

Tiểu cô nương nhìn thẳng vào Tiểu Ngưu hỏi: "Cái tên 'Quỷ Linh' đó nghe hay thật à?"

Tiểu Ngưu khẳng định: "Nghe rất hay. Không chỉ chỉ nghe hay mà nghe rồi thì không thể quên được. Cái tên đó thật sự là không tầm thường như những cái khác."

Tiểu cô nương Quỷ Linh thở dài một hơi rồi nói: "Cũng được. Nếu như người thấy hay thì ta tạm thời cứ dùng cái tên đó đã. Sau này nếu như có cái tên nào hay hơn lúc đó ta sẽ đổi."

Tiểu Ngưu thấy Quỷ Linh chấp nhận ý kiến của mình, trong lòng vô cùng thoải mái, liền nói: "Quỷ Linh à, tạ ơn cô cứu ta lần này. Nếu không, cái lão mũi trâu đó sẽ bắt ta đem về Thái sơn, không biết sẽ hành hạ ta đến thế nào nữa."

Quỷ Linh hỏi: "Ngươi Tiểu Ngưu, vì sao hẳn lại muốn bắt người?"

Tiểu Ngưu đáp không giấu diếm: "Cũng không rõ lắm. Cái lão lỗ mũi trâu đó không biết nghe cái tên chó đẻ nào nói, bảo rằng ta biết nơi cất giấu Ma đao, muốn bức ta phải nói ra. Làm sao ta biết được cái vụ Ma đao này chứ? Nếu như ta biết Ma đao ở đâu, ta đã lấy nó rồi. Có nó ở bên người, xem xem còn ai dám xem thường ta nữa."

Quỷ Linh gật gật đầu nói: "Cũng đúng. Về chuyện Ma đao, ta cũng có nghe, bảo rằng nếu lấy được nó thì có thể làm vô địch thiên hạ. Ai cũng muốn lấy Ma đao có điều nó vẫn ở chỗ Ngưu thúc thúc tại Tây vực. Cả đến cha ta muốn nhìn một lần mà cũng không có cơ hội. Người ta không chịu lấy cho xem. Gần đây nghe nói đao đó bị Hắc Hùng Quái lấy cắp mất. Mấy bang phái gia hỏa hỗn đản đó, nếu muốn đao thì cứ tìm Hắc Hùng Quái chứ tìm người để làm gì."

Tiểu Ngưu lấy vẻ mặt nghiêm nghị, cảm khái nói: "Người hiền thì bị người ta khi dễ, ngựa hiền thì bị người cưỡi. Mấy bang phái gia hỏa hỗn đản đó đâu không lại Hắc Hùng Quái nên quay sang chỗ dễ để bắt nạt."

Quý Linh chửi mắng: "Đúng là bọn nhân sĩ chánh phái rắm chó mà. Ta xem ra còn không bằng những người tà phái chúng ta. Những người tà phái bọn ta so với bọn họ làm chuyện gì cũng quang minh chánh đại hơn cả."

Nghe mấy câu này, Tiểu Ngưu giật mình suýt nhảy bật lên, kêu lên thất thanh: "Cô nói cái gì? Cô nói 'tà phái chúng ta' à? Vậy ra cô là tà phái à?"

Quý Linh nghe xong bật cười. Nàng ta đứng lên, đến trước mặt Tiểu Ngưu, khoanh tay lại, mỉm cười nói: "Đúng vậy. Ta chính là một con nha đầu tà phái. Người có sợ không?"

Tiểu Ngưu cắn môi, cắn lợi, định thần lại rồi nói: "Ta không sợ. Ta không sợ. Sao ta lại phải sợ tà phái chứ?"

Miệng thì nói không sợ nhưng trong ngực trống đập thành thành. Hắn tự nhủ, sao ta lại vô ý như vậy. Cô ta gọi Ngưu vương là Ngưu thúc thúc thì dĩ nhiên là cùng phe với bọn họ rồi. Cái đầu ta thiệt là ngu mà. Bị người ta đem bán mà vẫn không biết tại sao nữa."

Dường như Quý Linh cũng đã hiểu được trong lòng Tiểu Ngưu nghĩ gì, liền hướng đôi mắt long lanh như những thủy tinh đen nhìn hắn, miệng khẽ nhếch lên như mỉm cười rồi từ từ nói: "Ta không phải chỉ là tà phái thôi đâu nha. Cha ta còn là một nhân vật có tên tuổi trong tà phái nữa đó. Người đoán xem ông ta là ai nào?"

Nhờ đứng gần, Tiểu Ngưu ngẫm đánh giá lại tiểu mỹ nữ Quý Linh này rồi nói: "Ta nghe người ta nói, tà phái có Tứ đại ma nữ, không biết có quan hệ gì với cô không vậy?"

Vừa nghe nói đối phương là tà phái, lòng háo sắc của Tiểu Ngưu liền nguội lại. Lần trước qua lại với Hắc Hùng Quái đã gặp phải biết bao chuyện phiền phức. Mình không thể nào lại liên hệ với nhân sĩ tà phái nữa. Tiểu cô nương tuy đẹp nhưng cách xa xa một chút thì tốt hơn.

Tiểu mỹ nữ cười hi hi nói: "Ta đúng một người trong Tứ đại ma nữ đó."

Tiểu Ngưu "A" lên một tiếng nói: "Tứ đại ma nữ nghe nói đều là nữ nhi của Tứ đại ma vương. Không lẽ cô nương là nữ nhi của một ma vương nào đó?"

Tiểu mỹ nữ nhẹ giọng đáp: "Ta tên là Quỷ Linh. Cha ta chính là Đông sơn Quỷ Vương, một trong Tứ đại ma vương. Lần này người đã rõ mọi chuyện rồi nhé."

Tiểu Ngưu gật gật đầu nói: "Ta rõ rồi."

Sau đó, Tiểu Ngưu ôm quyền quay sang Quỷ Linh nói: "Tiểu đệ có chuyện cần làm nên phải đi trước. Sau này có dịp tái ngộ."

Nói xong, Tiểu Ngưu quay người định chạy.

Cứ theo như Tiểu Ngưu lúc này mà nói thì dường như tà phái chính là đại biểu của tà ác. Qua lại với người của tà phái cũng chính là chịu đọa đày. Hẳn thật sự không còn cái hào khí như lúc ngồi chén chú chén anh với Hắc Hùng Quái lần đó nữa.

Quỷ Linh thấy Tiểu Ngưu muốn quay người bỏ chạy liền kêu to: "Ngươi Tiểu Ngưu, người quay lại đây cho ta. Ta có nhiều chuyện còn chưa nói với người. Sao người có thể nói đi là đi như vậy chứ?"

Tiểu Ngưu lại quay đầu về phía Quỷ Linh, ôm quyền nói: "Quỷ Linh, sau này chúng ta sẽ có dịp tái ngộ."

Chân lại muốn cất bước ngay.

Quỷ Linh thấy Tiểu Ngưu cứ một mực muốn bỏ đi, thật sự không muốn nghe lời. Nàng ta "Hừ" một tiếng rồi hờ hững vung tay ra. Một sợi dây đột nhiên phóng vút ra hướng về phía Tiểu Ngưu mà quần lấy. Tiểu Ngưu cũng

không phải vừa, vừa nghe thấy phía sau có tiếng gió liền vội vàng tránh né. Có điều sợi dây này cứ như là có mắt vậy cứ theo sát gót của Tiểu Ngưu. Tiểu Ngưu chạy sang trái, sợi dây cũng lượn qua trái; Tiểu Ngưu chạy sang phải, sợi dây lại uốn sang phải. Bức đến nỗi Tiểu Ngưu phải nhảy lên không. Sợi dây đó cũng phóng vút theo lên không trung không tha cho hẳn.

Quý Linh đứng đằng sau vỗ vỗ tay cười nói: "Ngươi Tiểu Ngưu, để ta xem xem ngươi còn chịu đựng được bao lâu nữa. Cái 'sợi dây khó chịu' này của ta mà chưa đạt được mục đích thì không bao giờ quay lại. Ta xem ra ngươi phải nghe lời thôi."

Cuối cùng Tiểu Ngưu cũng trốn không nổi, bị sợi dây trói rít từ trên xuống dưới, cứ như một cái bao vậy. Quý Linh thấy Tiểu Ngưu nằm lăn dưới đất điệu bộ thật khổ sở liền tiến đến cười nói: "Ngươi Tiểu Ngưu, ngươi không chịu nghe lời ta, ta, ta rất giận. Mà hề ta giận thì ta sẽ dùng rất nhiều pháp thuật để thu thập ngươi. Lần này ngươi còn dễ chịu đó. Lần sau ta sẽ cho nhện độc cắn ngươi. Cắn đến khi toàn thân ngươi đều đen kịt lại như mực, khiến ngươi đau đớn từ sáng đến tối, muốn chết mà không chết được."

Quý Linh nói với cái giọng đều đều, dáng vẻ lạnh lùng khiến Tiểu Ngưu thấy trong lòng phát rét. Hắn thật không thể nào ngờ, một cô nương trông hiền dịu và mỹ lệ như thế lại có một bộ mặt khác độc ác như vậy. Hắn nhớ lại, cô ta là con gái của Quý Vương, có làm chuyện vô cùng ác độc thì cũng tự nhiên thôi. Cô ta vẫn tự xưng mình là tà phái thì hành sự dĩ nhiên cũng không giống với chánh đạo. Sao mình lại nghĩ rằng cô ta là người dịu dàng, ôn nhu, nói gì cũng nghe, đầy lòng nhân ái chứ?

Đã vào đến cửa thì không thể không cúi đầu. Tiểu Ngưu là người sáng suốt, không chấp nhận những thất bại nhất thời, bởi vậy hắn cầu xin: "Cô nương hiền hậu ơi, Quý Linh tốt bụng ơi. Tha lỗi cho ta một lần đi. Sau này ta không dám trái lời cô nữa. Cô mau gỡ cái sợi dây này ra đi. Sợi dây này trói chặt quá, thật sự rất khó chịu."

Quỷ Linh cười hi hi mấy tiếng rồi đá Tiểu Ngưu hai cái nói: "Trông người cũng giống anh hùng lắm, sao bây giờ lại trông giống cầu hùng thế này? Thật khiến người ta phải thất vọng."

Tiểu Ngưu cảm thấy thật vô cùng xấu hổ. Trước mặt mỹ nữ mà làm ảnh hưởng hình tượng thế này thật là một việc mất mặt. Tiểu Ngưu cười khổ nói: "Cô nương đã là một đại anh hùng rồi. Trước mặt cô nương, ta làm sao làm anh hùng được nữa. Ta nguyện ý làm cầu hùng thôi."

Quỷ Linh "Ừ" một tiếng rồi nói: "Ta cũng có hơi thích con người nhà ngươi. Vì người đã nguyện ý làm cầu hùng thì nhà ngươi sẽ làm cầu hùng ột mình ta thôi."

Nói xong, quay về phía con báo đang nằm phía sau phất tay một cái rồi nói: "Trường vân báo, đem hãn về nhà."

Con báo đó kêu lên một tiếng như mừng rỡ, chạy về phía Tiểu Ngưu. Tiểu Ngưu ngồi trên mặt đất, quay về phía con báo, sợ run cả người, hấp tấp hỏi: "Quỷ Linh, cô định làm gì vậy?"

Quỷ Linh cười hi hi nói: "Còn làm gì nữa? Con báo của ta đói mà. Nó cần phải ăn thịt. Chút nữa đảm bảo cả đến cái sọ nhà ngươi cũng không còn nữa."

Nghe vậy, người Tiểu Ngưu mềm nhũn ra. Cũng không biết cô ta nói thế là thật hay giả.

Con báo tiến đến bên cạnh Tiểu Ngưu, cúi đầu xuống, ngoạm lấy sợi dây, rồi nhấc cả người Tiểu Ngưu lên. Tiểu Ngưu cảm thấy nhẹ nhõm, con báo này không có ác ý, do đó Tiểu Ngưu bèn nhìn con báo với một ánh mắt vô cùng thân thiện. Có điều nằm ngang trước miệng con báo, nhìn cái cổ nó quay qua quay lại thật rất khó chịu.

Quý Linh leo lên mình con báo ngồi nói: "Đi thôi. Tiểu báo à, người kiểm cái gì kích thích một chút cho tên tiểu tử này xem đi."

Con báo gục gặc đầu.

Chỉ thấy con báo đó nhún chân nhảy một cái vọt vào giữa không trung, lại búng một cái nữa, nhảy lên thật cao, cuối cùng rơi vào một đám mây trắng. Sau đó cứ nhảy từ đám mây này sang đám mây khác, tốc độ cực nhanh, vô cùng tiêu sái. Quý Linh xem ra vô cùng thỏa mãn, dương dương đắc ý, gương mặt tươi rói trông còn xinh đẹp hơn cả đóa hoa nở rộ. Chỉ có mỗi Tiểu Ngưu là cực khổ. Thấy mình bay lên cao vút, lại cứ lắc lư đong đưa dưới miệng con báo mãi không thôi, Tiểu Ngưu sợ đến không dám mở mắt ra. Con người ai cũng có bản năng muốn được sống. Chỉ cần con báo này mở miệng một cái, hoặc giả như sợi dây này bị đứt, cái mạng bé xiu của Tiểu Ngưu xem như kết thúc. Nếu còn muốn hưởng diễm phúc, chắc phải đến chỗ Diêm vương mà hưởng mất.

Tiểu Ngưu thầm cầu nguyện, ngàn lần mong ông trời đừng gây ra chuyện gì ngoài ý muốn. Tiểu Ngưu ta đây chỉ vừa mới lớn thôi, chỉ vừa mới thử nghiệm được chút lạc thú nhân gian. Cái món lạc thú đó vẫn còn chưa đủ. Ở cái tuổi này, cái giai đoạn này mà phải bỏ mình thì thật quá đáng tiếc. Nếu phải chết thì phải chết sao cho có lợi, sao không sống cho đến tám mươi tuổi hãy chết chứ. Nếu phải chết cũng phải chết sao cho hoành tráng, rơi từ miệng một con báo xuống đất mà chết thì...Chỉ sợ ngay cả sư nương, Nguyệt Lâm, Nguyệt Ảnh mà nghe được cũng chẳng xem ta ra gì nữa.

May mắn là chẳng bao lâu sau, con báo liền từ trên không trung hạ xuống mặt đất. Tiểu Ngưu cũng chẳng biết nơi nào. Con báo vừa mở miệng ra thì Tiểu Ngưu liền đứng bật dậy. Trước hết quan sát tình cảnh chung quanh, thì ra trên một đỉnh núi. Phía trước, không xa lắm dưới chân núi là một tòa cung điện. Cả hai phía trước sau cung điện đều có rất nhiều bức tượng đá, đều là những hình ngựa, trâu, dê, rồng các loại. Không xa phía trước cung điện còn có dãy nhà ở của người làm chi đó.

Tiểu Ngưu không biết đây là nơi nào, quay đầu sang nhìn Quỷ Linh đứng bên cạnh, chỉ thấy nàng ta đang đứng vuốt ve cằm mình, dáng vẻ như đang suy nghĩ. Tiểu Ngưu liền nói: "Quỷ Linh cô nương, trước tiên có thể gỡ cái sợi dây này ra cho ta được không? Sợi dây này xiết chặt quá, xiết đến không thể chịu nổi."

Quỷ Linh nheo nheo mắt nói: "Vẫn chưa đến lúc. Khi đến lúc ta sẽ giải thoát cho người."

Tiểu Ngưu thấy người ta không muốn tháo dây trói cũng không biết làm sao nữa.

Lúc này gió núi bắt đầu nổi lên, thổi mạnh đến mức mớ tóc bên má Quỷ Linh tung xỏa ra, đến cả y phục cũng bay phất phới, dáng vẻ thật thanh thoát, lả lơi, kết hợp với khuôn mặt tuyệt mỹ của Quỷ Linh khiến Tiểu Ngưu cảm thấy lâng lâng, không thể cầm lòng nói: "Quỷ Linh à, dáng điệu của cô bây giờ thật tuyệt vời, trông y như là tiên nữ vậy."

Quỷ Linh bật cười nói: "Ta nghe nói Đàm Nguyệt Ảnh của phái Lao sơn đẹp lắm. Có dịp ta nhất định tìm gặp nàng ta. Mấy ngày trước ta có đến đó. Đáng tiếc là nàng ta không có ở trên núi. Nếu không, ta đã có thể xem xem nàng ta đẹp như thế nào rồi."

Tiểu Ngưu cười thầm, tự nhủ, nếu so sánh với Nguyệt Ảnh về vẻ đẹp, cô thua chắc rồi. Có điều cô cũng đẹp đấy. Tiểu Ngưu nói: "So cái đó mà làm gì? Tự mình biết mình hấp dẫn là được rồi."

Trên mặt Quỷ Linh đột nhiên hiện lên vẻ độc ác. Nàng ta nói: "Nếu như nàng ta không đẹp bằng ta thì thôi. Còn nếu như đẹp hơn ta thì ta phải giết nàng ta. Còn nhân từ nhất thì ta chỉ vẽ một bức tranh trên mặt nàng ta, để vẻ đẹp của nàng ta không còn nữa."

Tiểu Ngưu nghe xong, cảm thấy lo cho Nguyệt Ảnh. Về bản lĩnh, xem ra tiểu nha đầu này mạnh hơn Nguyệt Ảnh. Nếu hai người gặp mặt nhau, chỉ

sợ Nguyệt Ảnh phải chịu thất bại. Vì vậy, Tiểu Ngưu nói: "Ta nghĩ so sánh chẳng để làm gì. Ta đã biết trong hai người các cô, ai là người đẹp rồi."

Quý Linh thu lại ánh mắt đang mãi dõi ngoài xa xăm, quay sang nhìn Tiểu Ngưu rồi vỗ tay một cái nói: "Vậy thì rất tốt. Người mau nói ta biết, ta với nàng ta rốt cuộc ai là người hấp dẫn chứ?"

Nói xong, Quý Linh một tay chống eo, ngực ưỡn lên, hông lắc nhẹ, gương mặt như đang mỉm cười, điệu bộ thật kiêu diễm, đứng chờ nhận xét của Tiểu Ngưu.

Tư thế đó vừa bày ra, sắc tâm của Tiểu Ngưu liền trỗi dậy. Lúc Quý Linh ưỡn ngực lên, hóa ra bộ ngực đó không hề nhỏ chút nào. Hừ, nếu có thể lấy tay mà vuốt một cái, có lẽ sướng đến chết mất.

Tiểu Ngưu thầm than thở không có diễm phúc được vuốt ve nàng ta, chỉ có thể dùng ánh mắt ngây ngốc mà thưởng ngoạn khắp thân thể nàng, suốt một lúc lâu vẫn không nói câu nào. Quý Linh bị ánh mắt của Tiểu Ngưu dán chặt cảm thấy trong lòng hơi lo lắng, hỏi: "Tiểu Ngưu, người phải nói thật nha. Rốt cuộc thì ta và nàng kia, ai là người hấp dẫn hơn."

Tiểu Ngưu bật cười, húng hắng mấy cái rồi nói: "Quý Linh à, cái sợi dây này của nàng trói ta chặt đến mức không chịu nổi, khiến ta muốn nói cũng không nói được. Cô tháo sợi dây ra đi ta mới có thể nói được."

Quý Linh đảo đảo ánh mắt rồi nói: "Thả người cũng được. Nếu người còn dám bỏ chạy, ta sẽ kêu con báo xé xác người ra."

Tay phải phất một cái, sợi dây đang trói Tiểu Ngưu đã chẳng còn thấy đâu nữa.

Tiểu Ngưu lấy lại được tự do, cảm giác rất thoải mái. Trước tiên hắn co duỗi tứ chi, rồi lại bẻ vặn người, cố ý không nói, khiến Quý Linh sốt ruột. Mà Quý Linh sốt ruột cũng phải. Đứng cái tư thế đó cả nửa ngày trời mà

vẫn không có được đáp án, vì vậy nàng ta nổi giận, miệng cong lên, đang định buộc miệng chữ mắng.

Tiểu Ngưu thấy thế liền vội vàng nói: "Hai người so ra như nhau. Nếu nàng ta không giữ khuôn mặt lạnh lùng, cô thì không trừng mắt, hai người đều tuyệt vời như nhau. Còn nếu cô mỉm cười thì, phải rồi, nhất định là hấp dẫn hơn nàng ta."

Quý Linh nghe xong cười thật tươi, ánh mắt sáng lên, vẻ mặt vô cùng sung sướng, hỏi vớt thêm một câu: "Tiểu Ngưu, người không lừa ta chứ?"

Tiểu Ngưu đáp với vẻ mặt vô cùng chân thật: "Cô thấy ta giống mấy người hay nói láo lắm sao?"

Quý Linh nghe nói mình còn đẹp hơn Nguyệt Ảnh, sướng đến mức vừa cười rạng rỡ vừa nhảy múa lung tung. Cả đến con báo ở sau lưng nàng cũng lúc lắc đầu, ngoe nguẩy đuôi hỗ trợ.

Tiểu Ngưu thấy Quý Linh cao hứng, trong lòng nghĩ, lúc này mà không giành lấy một chút tiện nghi của nàng thì còn lúc nào nữa. Nhìn thấy nàng ta trong lúc nhảy múa, bộ ngực đong đưa, hai chân nhún nhảy, sắc tâm của Tiểu Ngưu mà không xao động thì không phải là nam nhân chân chánh rồi.

Tiểu Ngưu lợi dụng cơ hội, tiến về phía trước, một tay ôm choàng lấy eo Quý Linh, hôn vào miệng Quý Linh một cái, còn không quên nói một câu: "Thật là thơm."

Cái hôn đó khiến Quý Linh ngây ra một lúc, mắt chớp chớp, rồi tay giơ lên thật nhanh, tát cho Tiểu Ngưu một cái. Tát mạnh đến nỗi mắt Tiểu Ngưu nổ đom đóm, tai ù lên, trên má còn hằn lại dấu tay. Tiểu Ngưu che mặt lại nói: "Xin lỗi nha, Quý Linh! Lúc cô cười, nhìn thật tuyệt vời. Ta không nhịn được."

Quý Linh nổi giận trừng mắt nói: "Ta đã lớn thế này nhưng vẫn chưa từng có nam nhân nào dám chiếm chút tiện nghi nào của ta. Nếu không phải hôm nay ta thấy thoải mái trong lòng, nhất định ta sẽ giết người. Ta mà không cho người một đao rồi đời thì ta cũng khiến cho người chết thật thê thảm."

Tiểu Ngưu vẫn liên tục xin lỗi: "Quý Linh à, sau này ta không dám làm như vậy nữa. Ta xin thề, nếu ta còn làm như thế nữa, ta sẽ chết thê thảm. Đương nhiên, trừ trường hợp cô đồng ý."

Câu nói này khiến Quý Linh bật cười, tay chỉ vào mặt Tiểu Ngưu nói: "Người nói như thế thật giống như đánh rắm. Quý Linh ta dù gì cũng là nữ nhi của Quý Vương, cũng tôn quý như con hoàng đế. Sau ta lại phải hạ tiện đến mức để người chiếm tiện nghi của ta chứ. Người đừng có mà nằm mơ nữa."

Tiểu Ngưu cười hi hi, tự nhủ, bộ sư nương và Nguyệt Lâm không tôn quý sao? Bọn họ cũng đều là những đại mỹ nữ hạng nhất, chẳng phải đều lao cả vào lòng ta hay sao? Chẳng phải họ đều cùng hạ mình, quỳ giữa hai chân ta mà liếm cái của quý của ta sao? Hì hì, không chừng một ngày nào đó, chính cô cũng sẽ bồn chồn háo hức muốn liếm cho ta. Chỉ sợ đến lúc đó còn không cần ra hiệu nữa ấy chứ.

Tiểu Ngưu nói với vẻ thăm dò: "Quý Linh à, ta xem ra ta nên đi thôi. Như thế sẽ tốt cho cả hai ta."

Quý Linh lắc đầu nói: "Không được. Ta vẫn chưa cho phép người đi. Cứ yên tâm ở lại đi. Người vẫn chưa đến nhà ta mà."

Tiểu Ngưu dài mặt ra hỏi: "Nhà cô ở đây à?"

Quý Linh quay người nhìn xuống dưới núi, chỉ vào cung điện kia mà nói: "Đó là nhà của ta, bên trong tuyệt lắm."

Tiểu Ngưu ngấm nhìn cung điện đó, cảm thấy có chút khó tin. Sao cung điện của Quý Vương lại ở chỗ này? Tuy vậy hắn cũng chẳng nói gì. Bởi vì nha đầu này cũng có hơi cổ quái, không chừng đây đúng là nhà ả ta thật.

Tiểu Ngưu nháy nháy mắt hỏi: "Vậy ra cung điện đó chính là nhà của cô à? Sao nhà cô lại ở chỗ này vậy?"

Quý Linh đáp: "Chỗ này dĩ nhiên không phải là nhà thật của ta. Đây là nhà ở tạm của ta trong thời gian ta đến Kim Lăng, cũng xem như là khách sạn vậy."

Tiểu Ngưu gật gật đầu nói: "Thì ra là như thế. Ta cứ tưởng là Quý Vương ngụ ở đây thật."

Quý Linh hừ một tiếng nói: "Đừng tưởng nha! Ở trong cái cung điện tráng lệ đó có không ít kỳ trân bảo vật. Của cha ta mới thực hiếm thấy. Chỗ ông ta thoải mái hơn ở đây nhiều."

Tiểu Ngưu đáp: "Có cơ hội nhất định phải đến nhà cô một lần để mở mang kiến thức."

Quý Linh ngấm nghĩa Tiểu Ngưu rồi nói: "Người không gia nhập tà phái chúng ta, không trở thành người của tà phái, làm sao người có thể vào nhà ta được?"

Tiểu Ngưu than: "Xem ra suốt đời này ta không có cơ hội bước vào nhà của cô rồi."

Quý Linh nhìn về phía cung điện nói: "Chúng ta không cần nói lung tung nữa, giờ cứ đến ngôi nhà tạm của ta cái đã."

Nói xong, từ từ đi xuống núi. Con báo theo sát ngay phía sau. Tiểu Ngưu ngấm nghĩ một chút rồi cũng đi theo sau. Hiện tại hắn có thể sơ bộ hiểu được tính khí của cô nương này, không dám nảy ra ý nghĩ bỏ trốn nữa. Làm

cô ta nổi giận có khi phải chịu cảnh sống còn khổ hơn chết. Còn sự nương thì sao đây nhỉ? Nếu nàng đến khách sạn tìm ta mà tìm không thấy liệu nàng có lo lắng không? Nhưng ta lại không thể đi được. Cô nương này lợi hại quá.

Tiểu Ngưu đi phía sau nói: "Quý Linh à, sau khi đến xem nhà của cô rồi ta đi được không? Ta vẫn còn có việc phải làm mà."

Quý Linh đáp: "Không được. Nếu ta chưa cho phép, người không được rời ta đi. Nếu làm cho ta nổi giận, người sẽ biến thành bữa ăn ngon cho con báo nhỏ của ta đó."

Dứt câu, quay đầu lờm Tiểu Ngưu một cái, ánh mắt vô cùng lạnh lẽo. Con báo nọ dường như cũng nghe hiểu được câu nói của chủ nhân, cũng quay đầu lại nhìn Tiểu Ngưu, ánh mắt không có gì tốt lành. Việc này khiến Tiểu Ngưu rung động cả người, hiểu rằng mình đúng là đang trong tình cảnh vô cùng nguy hiểm. Nếu không biết cách ứng phó cho có lợi, có lẽ phải chịu tai họa diệt thân.

Tiểu Ngưu theo Quý Linh xuống đến dưới núi. Quý Linh lại không tiến ra phía trước mà chỉ ngắm nghía quan sát toàn cảnh xung quanh cung điện. Tiểu Ngưu hỏi: "Quý Linh à, chúng ta cứ thế này nghênh ngang tiến vào cổng chính à? Xem ra chỗ này chắc chắn có người giữ cửa à nhe."

Quý Linh mỉm cười nói: "Như người thấy đó, trong mấy ngôi nhà này chỉ toàn là quân lính thôi. Người có biết cung điện này là nơi nào không? Để làm gì không?"

Tiểu Ngưu mở to mắt mà nghiêng ngó tòa đại điện hùng vĩ và những bức tượng động vật ở sân ngoài một lúc lâu rồi nói: "Ta thật sự không nghĩ ra được. Trông thì rất giống vương phủ nhưng dường như không phải."

Quý Linh mỉm cười狡 hoạt nói: "Người đoán chẳng đúng chút nào cả. Người nhìn xem, cung điện này được dựng ở nơi hoang sơ, lại còn dựng ở

cái nơi long mạch dưới núi thế này nữa. Điều đó nói lên rất nhiều chứ."

Tiểu Ngưu rầu rĩ nói: "Về khoa phong thủy ta chưa từng nghiên cứu qua."

Quỷ Linh nói: "Ta cũng không hiểu nhiều lắm nhưng cha ta thì hiểu rất rõ. Cái thứ này cha ta biết rõ lắm. Suốt ngày cứ đọc ba cái thứ này trong sách, lại còn cùng với mấy tên gia hỏa bệnh thần kinh tranh cãi về nó nữa."

Tiểu Ngưu nói: "Không ngờ, cha cô cũng thích thú cái khoa này, không phải đang định xây cái gì đó chứ?"

Quỷ Linh đảo đảo mắt nói: "Đúng là cha ta đang định xây cái gì đó thật nhưng ta không thể nói cho người biết cha ta định xây cái gì đâu. Cha ta không thích ta mồm miệng tía lía tiết lộ bí mật của ông."

Tiểu Ngưu chỉ vào cái cung điện nọ nói: "Làm sao vào đây được? Chúng ta bay vào à?"

Quỷ Linh đáp: "Không, lần này chúng ta từ dưới đất mà vào."

Tiểu Ngưu cúi xuống ngắm nhìn mặt đất bên dưới nói: "Không lẽ chúng ta phải học chiêu đào đất của chuột à? Ta không có cái nghề đó đâu."

Quỷ Linh giương mắt nói: "Người không có nhưng ta thì lại có."

Tiểu Ngưu hỏi: "Vậy ta phải làm sao đây?"

Quỷ Linh đáp: "Chuyện đó rất đơn giản. Người chỉ cần cõ lên mình Tường vân báo, ôm lấy cổ nó, nhắm mắt lại, cứ nằm yên đừng nhúc nhích là được."

Tiểu Ngưu nghe nói giật mình hỏi lại: "Như vậy liệu có chuyện gì không?"

Quý Linh mỉm cười nói: "Chỉ cần người đừng loạn động thì sẽ không có chuyện gì cả."

Nói xong, hướng dẫn cho Tiểu Ngưu cưỡi lên người con báo. Tiểu Ngưu cứ theo yêu cầu của Quý Linh mà làm, ôm lấy cổ con báo rồi nhắm mắt lại.

Quý Linh "Ừ" một tiếng rồi nói: "Được rồi. Bắt đầu!"

Tiểu Ngưu hiểu kỳ, lén mở hé hé mắt nhìn xem Quý Linh hành động ra sao. Chỉ thấy Quý Linh hướng ánh mắt xuống dưới đất, môi hồng khẽ mấp máy tựa như đang niệm chú gì đó, cũng không biết là niệm cái gì. Sau đó, người cô ta dần dần chìm vào trong đất, chẳng bao lâu, toàn bộ thân thể đều biến mất vào trong đất. Tiểu Ngưu hoảng kinh, lần đầu tiên nhìn thấy bản lĩnh độn thổ thật sự như thế nào.

Chẳng đợi cho hẵn suy nghĩ lâu la, chỉ thấy con báo khẽ rít lên rồi lao vào trong cái cửa động mà Quý Linh vừa tạo ra. Vừa tiến vào thì động khẩu đó cũng tự nhiên biến mất, cứ như chưa có chuyện gì xảy ra cả. Sau khi tiến vào trong đất, Tiểu Ngưu liền vội vã nhắm chặt mắt lại, sợ rằng đất sẽ làm hại đến mắt của hẵn. Hơn nữa, ở đâu chứ ở nơi tối tăm như thế thì mở mắt hay nhắm mắt cũng chẳng khác gì nhau. Vì vậy, Tiểu Ngưu cứ ôm chặt lấy cổ con báo để nó công mình chạy. Tuy rằng chẳng nhìn thấy gì cả nhưng Tiểu Ngưu vẫn có cảm giác. Hẵn cảm nhận gió thổi ở bên tai, hiển nhiên tốc độ của con báo này phải nhanh lắm. Mà nếu như thế thì tốc độ của Quý Linh xem ra cũng phải tương đương. Con quý nha đầu này tuy tướng mạo không bằng Nguyệt Ảnh nhưng bản lĩnh thì xem ra cao cường hơn Nguyệt Ảnh rất nhiều. Tiểu Ngưu vừa vô cùng kinh ngạc mà cũng vừa vô cùng bội phục cô ta. Đồng thời hẵn cũng nhận ra rằng sức hấp dẫn của các mỹ nữ tà phái cũng chẳng thua kém so với sức hấp dẫn của các mỹ nữ chánh phái.

Chẳng mất bao lâu đã nghe thấy tiếng Quý Linh nói: "Tốt lắm, đến rồi."

Con báo dừng lại, Tiểu Ngưu cũng mở mắt ra. Trước mắt tràn đầy ánh sáng, trông như đang ở trong một cung điện lớn. Châu ngọc sáng rực chói cả mắt. Tiểu Ngưu vội nhắm mắt lại một lúc rồi mở ra. Giờ mới phát hiện những ánh sáng đó đều từ những viên dạ minh châu. Ở các góc nhà của cung điện này đều gắn các viên dạ minh châu. Chả trách mà sáng như thế.

Tiểu Ngưu nhảy từ trên con báo xuống rồi cẩn thận ngắm nghía mọi thứ chung quanh. Trong này có mấy cái giường ngọc cực lớn. Ngoài trừ một cái giường, còn trên mấy cái giường khác đều đặt quan tài. Nhưng cạnh bên cái giường không lại có một cái quan tài lớn nằm dưới đất. Xem ra cái giường không chính là nơi đặt cái quan tài đó, có điều ai đó đã dời nó xuống dưới đất.

Ở đây còn có mấy cái hộp, cũng không biết trong đó có gì. Quỷ Linh bước đến mở một cái hộp, lấy một thứ trong đó ra. Chính là một chuỗi vòng vàng vô cùng rực rỡ, hiển nhiên là vô cùng quý giá. Nàng ta lại lôi ra cái gì đó, lần này là một viên ngọc như ý, lấp lánh trong suốt, rõ ràng là giá trị cũng chẳng nhỏ. Tiếp theo, Quỷ Linh còn lôi ra mấy thứ nữa.

Quỷ Linh giới thiệu: "Người biết không, mấy thứ này vốn là những thứ chôn cùng với người chết. Chính ta từ chỗ những người chết lấy chúng ra từng thứ một, bỏ chúng vào trong hộp. Khi nào ta chuẩn bị đi, ta sẽ đem tất cả chúng đi."

Tiểu Ngưu ngắm nghía mấy cái quan tài, trong lòng cảm thấy sờ sợ. Cứ như từ trong đó có thể có vài con quỷ đột ngột nhảy ra. Đoán mò cả nửa ngày, thì ra đây chẳng phải là cung điện gì cả mà chính là một lăng mộ rất lớn. Chẳng cần phải nói cũng biết trong mấy quan tài này ắt hẳn là đều những nhân vật quan trọng.

Tiểu Ngưu hỏi: "Đây là một ngôi mộ à?"

Quý Linh cười tí mắt nói: "Người cuối cùng cũng biết rồi. Chẳng sai đâu. Đây đích xác là mộ phần. Bất quá so với phần mộ của bách tính thì hoàn toàn không giống."

Tiểu Ngưu tiếp tục quan sát chung quanh rồi nói: "Phải rồi, xem ra đây chỉ là một góc của một lăng mộ. Khỏi cần phải nói cũng biết, chủ nhân của lăng mộ này chắc phải rất giàu có, chí ít cũng là vương gia."

Quý Linh biểu lộ vẻ mặt giấu cợt, nói: "Ngụy Tiểu Ngưu à, kiến thức người vẫn còn nông cạn lắm. Để ta nói cho người biết. Chủ nhân của nơi này so với vương gia còn lớn hơn á."

Tiểu Ngưu "A" lên một tiếng: "Không lẽ đây là lăng mộ của hoàng gia à?"

Quý Linh khẳng định: "Không sai. Nơi này là lăng mộ hoàng gia. Mấy người ở bên ngoài chính là quân lính bảo vệ lăng. Hiện tại chúng ta đang ở bên trong lăng của hoàng gia. Nơi này chính là địa cung của lăng mộ, cũng chính là nhà tạm thời của ta đó."

Tiểu Ngưu lại "A" thêm mấy tiếng nữa mới nói: "Thì ra cô thích ở trong này à. Cái đó đúng là rất có cá tính à nha."

Quý Linh lại không nghĩ thế: "Người đừng quên biệt hiệu của cha ta là gì. Cha ta gọi là Quỷ Vương nên dĩ nhiên phải là vua của quỷ, tất nhiên là không sợ người chết rồi. Ta là con của ông ta nên quan hệ với người chết cũng là chuyện thường ngày thôi."

Sau đó, chỉ tay lên cái quan tài lớn nhất nói: "Trong này có một vị hoàng đế. Nhất định là người chưa từng nhìn thấy hoàng đế chứ gì? Lần này người có thể nhìn thấy rồi đó. Không nhìn thấy lúc còn sống thì nhìn lúc chết rồi cũng được mà."

Tiểu Ngưu phẩy tay nói: "Cái đó thì khỏi cần. Tiểu Ngưu ta tuy chỉ là một thảo dân nhưng chả có hứng thú gì việc nhìn mặt một hoàng đế. Ta chẳng mong kết thân với người ta, cũng chẳng muốn làm quan lại chi. Hoàng đế còn sống chẳng thấy thì hoàng đế chết lại càng chẳng muốn nhìn."

Quý Linh "Ừ" một tiếng rồi nói: "Người cũng được đó. Không hề có chút dã tâm nào. Cũng hiếm có. Ở nhà ta, không biết sao có lắm kẻ cứ muốn mau chóng đạt được công danh, cứ mong cha ta đề bạt lên. Người có những ý nghĩ như người chắc chắn cha ta sẽ thích lắm đó."

Tiểu Ngưu không hề cười một tiếng, trong lòng nhủ, Tiểu Ngưu ta dù sao cũng chẳng gia nhập tà phái, cũng chẳng cần cha cô phải thích ta. Tiểu Ngưu ta không phải không có dã tâm gì nhưng cái đó không gọi là dã tâm được, mà phải gọi là hùng tâm tráng khí. Tiểu Ngưu ta cũng muốn làm nên đại nghiệp, cái đó cũng gọi là dã tâm sao?

Quý Linh nhảy tót lên trên cái giường ngọc rồi nói: "Cái giường này rất là quý giá, được dùng để người chết ngủ. Ta đem quan tài của hoàng đế bỏ xuống dưới còn chính ta thì ngủ ở đây. Nếu người cũng muốn ngủ trên giường ngọc thì người dời một cái quan tài ngoài kia đi là được. Mấy cái quan tài đó là của mấy bà vợ hoàng đế. Người xem thử đi, rất đẹp đó. Không muốn nhìn hoàng đế thì nhìn mấy nương nương đã chết cũng được. Nói không chừng, mấy nàng đó đột nhiên mở mắt, thấy người rồi lại thích người đó."

Nói đến đây, Quý Linh không nhịn được bật cười vang lên.

Tiểu Ngưu ngồi xuống đất, "Phì" một tiếng: "Cứ cho là mấy nương nương còn sống có thích ta, ta cũng không thèm. Không phải Tiểu Ngưu ta tự mình không tìm được nữ nhân."

Quỷ Linh cười hi hi nói: "Tiểu Ngưu à, sao ngươi đột nhiên lại trở nên nghiêm túc như vậy? Ngươi nghĩ mấy nương nương đó đều là những lão bà cả sao? Ngươi nhầm rồi. Ngoại trừ một người ra còn tất cả đều trẻ tuổi xinh đẹp cả. Không tin ngươi tự mình xem xem."

Tiểu Ngưu phẩy tay một cái nói: "Không cần phải thế. Ta chẳng có hứng thú gì với người chết cả. Xin miễn đi."

Quỷ Linh lắc đầu nói: "Mấy nữ nhân đó thật tội nghiệp. Căn bản không có ai chết trước hoàng đế cả mà hầu hết là được chôn theo cả đấy. Ôi, mấy nữ nhân này thật là đáng thương."

Tiểu Ngưu chột bùng lên nổi bất bình: "Cái tên hoàng đế này thật bất nhân. Nếu hắn còn sống, ta phải chém cho hắn vài đao."

Quỷ Linh mỉm cười nói: "Ngươi nghĩ thật là hay. Ở đây ngươi có cơ hội đó."

Tiểu Ngưu trầm mặc không đáp rồi hỏi lại: "Tối nay chúng ta ngủ ở đâu?"

Quỷ Linh đáp: "Còn phải hỏi nữa à? Đương nhiên là ở đây. Ngủ trên giường ngọc, còn không thì ngủ trong quan tài. Tùy ý ngươi."

Dứt lời, Quỷ Linh nằm dài xuống giường ngọc, tạm thời không thèm quan tâm đến Tiểu Ngưu nữa.

MA ĐAO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Song Mĩ

Tiểu Ngưu thấy nàng nằm xuống còn bản thân vẫn chưa có chỗ nào để đặt lưng, người cũng đã thấm mệt nên đành tìm chỗ của mình. Hắn nghĩ tới nghĩ lui, nằm dưới đất chẳng bằng nằm trên giường. Nhưng trên mấy cái giường đều có quan tài, mà hắn thì không muốn nằm trên quan tài để ngủ, bất tiện quá. Vậy nên Tiểu Ngưu quyết định làm như Quỷ Linh, bê một cái quan tài xuống đất.

Tiểu Ngưu nhìn chiếc quan tài bên cạnh Quỷ Linh. Hắn xắn tay áo định ôm lấy quan tài, hai tay ôm chặt lấy một đầu quan tài, gồng người hết sức. Chiếc quan tài vẫn chẳng hề nhúc nhích. Lại vận hết khí lực trong người để lay động, nhưng nó vẫn không có phản ứng gì. Quỷ Linh bên cạnh bật cười hì hì, nói: "Ngươi Tiểu Ngưu à, người quả là thứ vô dụng. Ngay cả cái quan tài cũng chẳng ứng phó được."

Tiểu Ngưu buông chiếc quan tài ra, mặt đỏ bừng nói: "Chẳng lẽ khí lực của cô mạnh hơn ta, lớn hơn ta sao? Cô đến đây làm thử đi xem."

Quỷ Linh trở mình ngồi dậy, khinh khỉnh đáp: "Bồn cô nương muốn di chuyển chiếc quan tài này mà cũng phải dùng sức trâu bò giống người à? Tránh ra, xem ta đây."

Tiểu Ngưu liền lách qua một bên, Quỷ Linh quay về phía quan tài đó, chìa ra một ngón tay, chỉ thấy chiếc quan tài đó vẫn bất động còn chiếc quan tài phía sau lại bay lên lơ lửng, chậm rãi bay qua một bên hạ xuống đất. Quỷ Linh lại nói: "Trong này là nữ nhân, còn nếu là nam nhân, ta ắt phải dùng sức mới quăng hắn ra được."

Tiểu Ngưu thắc mắc: "Sao cô lại chuyển cái này, cái kia không được sao?"

Quý Linh chớp chớp mắt, đáp: "Cả việc này mà người cũng không hiểu? Bản cô nương nghĩ đến an toàn mới làm vậy."

Lúc này Tiểu Ngưu mới hiểu ra, cô ả sợ mình sẽ nhân cơ hội lúc ngủ đêm mà phi lễ. Chẳng lẽ cách một quan tài là có thể ngăn trở ta? Đương nhiên Tiểu Ngưu này không phải cái loại cơ hội thừa dịp người lâm nguy đó rồi.

Tiểu Ngưu chỉ cười khì, đáp lại: "Quý Linh à, ta tốt xấu gì cũng là một quân tử, cô không cần phải làm vậy. Vả lại, dù ta có tặc tâm cũng không có tặc đảm. Cô lợi hại thế nào ta biết quá rõ mà."

Quý Linh phì cười, nói: "Ngụy Tiểu Ngưu, người biết vậy là tốt rồi. Ta nói cho người hay, ta lợi hại đến mức nào người còn chưa rõ đâu. Đợi khi tới Trường An ta sẽ cho người biết."

Tiểu Ngưu á lên một tiếng, hỏi lại: "Cô muốn đi Trường An? Đến đó là gì? Hơn nữa việc đó chẳng liên quan gì đến ta. Tiểu Ngưu ta chẳng thiếu việc quan trọng phải làm đâu."

Quý Linh hừ lạnh: "Ta cứu người một mạng, người có nên báo đáp ta không? Người đã nói với ta thế nào, cái gì mà làm trâu làm ngựa, cái gì mà suốt đời khó quên. Ta vừa rủ người đi Trường An người liền từ chối, vậy là sao? Người có phải là nam nhân không, sao nói ra mà không biết giữ lời như vậy?"

Thần sắc của nàng khi nghiêm nghị cũng thật là tuyệt mỹ.

Tiểu Ngưu ngồi ở góc giường, xua xua tay đáp: "Quý Linh à, không phải là ta không muốn đi, mà ta đã có hẹn với người ta, ta không thể không thủ tín được."

Quý Linh nhếch miệng nói: "Vậy thì sao? Người chỉ cần nói rõ với người đó là được. Người đi chơi với ta trước, chờ ta ghét người sẽ thả người đi."

Tiểu Ngưu tròn mắt đáp: "Chờ cô ghét ta, ta mới có thể đi? Vậy thì không ổn, nếu cả đời này cô không ghét ta thì xem như ta vĩnh viễn mất tự do rồi."

Quý Linh nghe vậy mỉm cười nói: "Ngụy Tiểu Ngưu, người chẳng đẹp đẽ gì. Ta sẽ không thích người cả đời đâu, có thể chỉ hai ba ngày nữa sẽ đuổi người đi thôi. Tính ta đối với cái gì cũng cả thèm chóng chán, người chẳng phải ngoại lệ đâu. Người cứ chờ bị ta vứt bỏ đi."

Tiểu Ngưu chấp tay hướng về phía Quý Linh, nói: "Quý đại tiểu thư, ta van xin cô đó, cô hãy ghét ta liền bây giờ đi."

Quý Linh cười khanh khách, đáp: "Chuyện này mà cũng phải cầu xin sao? Bỏ cô nương làm người không thể giả dối, ta lúc này chính xác là không hề ghét người. Chờ thêm chút thời gian để ta ghét người nhé. Còn bây giờ thì ngủ đi, ngày mai chúng ta đến Trường An."

Tiểu Ngưu hỏi: "Sao gấp vậy? Ta ở Kim Lăng còn chưa kịp ấm chỗ"

Quý Linh mỉm cười đáp: "Ở Kim Lăng này thì có gì hay chứ? Ngoài lắm bọn đàn bà thấp kém và mộ cổ ra, làm gì có cái gì đáng để lưu luyến. Không lẽ người phải lòng nữ nhân nào ở đây rồi? Nếu người thích nữ nhân, ta sẽ mang cho người một ả đảm bảo khiến người mừng rỡ đến ngất xỉu."

Tiểu Ngưu liếm môi đáp: "Nói vớ vẩn. Tiểu Ngưu ta già đầu thế này rồi còn chưa thấy mỹ nhân nào như vậy đâu."

Miệng thì nói vậy nhưng trong lòng lại biết là bản thân không thành thật, tối thiểu mình cũng đã gặp được Đàm Nguyệt Ảnh xinh đẹp như tiên nữ. Nàng ấy quả thực là mỹ nữ có thể khiến mình hôn mê bất tỉnh. Nếu không,

cớ gì mình vừa nhìn hoặc vừa nghe thấy mỹ nữ liền không dẫn được lòng mà nghĩ đến nàng?

Quý Linh đảo tròn mắt nói: "Ta cũng chẳng ngại cho người biết một người, dù sao cũng chẳng chẳng đến lượt người. Người ta rất cao quý, vô cùng ưu nhã, người dù làm kẻ rách giầy cũng không xứng, nhưng ta có thể kể cho người nghe xem người thêm nhỏ rỗi thế nào."

Tiểu Ngưu nghe thấy nàng nói về mỹ nữ, hứng thú liền dâng, nhãn thần sáng quắc, vội vàng hỏi: "Ai mà xinh đẹp như vậy được? Có người đẹp như vậy ư?"

Quý Linh không đáp, chỉ hỏi lại: "Người nói xem trong thành Kim Lăng này ai là người đẹp nhất?"

Tiểu Ngưu gãi đầu nói: "Điều này khó nói lắm. Cô nương hai bên bờ sông Tần Hoài ai ai cũng rất xinh đẹp, nam nhân trong thiên hạ đều mong được tìm đến đây. Nếu không thể đi cũng luôn mong mãi trong lòng."

Nói đến đây, Tiểu Ngưu bất tri bất giác nuốt nước miếng ực một tiếng rất lớn.

Quý Linh hừ một tiếng, cả giận nói: "Đám đàn bà đó tính làm gì? Toàn là lũ đi điếm, kỹ nữ xấu xa ngàn người cười, vạn kẻ sờ, vô số đàn ông nhập động. Bọn chúng không xứng là mỹ nữ. Là mỹ nữ, chẳng những phải đẹp mà còn phải cao quý, phải có tự ái, lại phải có tu dưỡng, người hiểu chưa?"

Quý Linh giống một vị tiên sinh dạy học, dáng vẻ rất là nghiêm nghị.

Tiểu Ngưu lè lưỡi thầm nhủ, cô nói thì hay lắm, cô mà cũng có tu dưỡng hay sao? Ta nhìn không thấy chút nào. Nếu có, hà cớ gì vào địa cung của người ta, động chạm đồ vật của người ta còn di chuyển quan tài của người ta nữa. Chỉ là những lời này không thể nói ra miệng, một khi nói ra rồi chắc chắn sẽ khiến mỹ nữ nổi giận.

Lúc này vẻ mặt của Quý Linh lại vui vẻ ôn hòa, chậm rãi nói: "Ta nói cho người hay, mỹ nữ ở Kim Lăng này rất nhiều, đa số đều ở trong gia đình giàu có. Tiểu mỹ nhân có, quý phụ nhân cũng có. Trong đó xuất sắc nhất là hai người, đều ở cùng một nhà."

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Ở cùng một nhà? Họ là tỷ muội sao?"

Quý Linh đáp: "Họ không phải tỷ muội nhưng có thể xem như là mẹ con."

Tiểu Ngưu rướn cổ hỏi: "Họ rốt cuộc là ai? Tên gì? Ở đâu?"

Quý Linh cười thần bí, đáp: "Thế nào, xem ý của người có phải là muốn lập tức đến gặp người ta không? Chỉ sợ người chưa nhìn thấy hai người đó đã bị họ gọi gia nhân bằm thành thịt vụn rồi."

Tiểu Ngưu thụt cổ lại, cười khì: "Ta chỉ là tùy tiện hỏi một câu thôi chứ làm sao nghĩ nhiều như vậy được."

Ngoài miệng như vậy nhưng trong lòng lại rất ngứa ngáy muốn nghe Quý Linh nói nốt phần còn lại.

Quý Linh trầm tư, từ từ nói: "Nói cho người hay cũng chẳng sao, dù sao người cũng chẳng dám xộc thẳng vào nhà người ta. Hai người này, một người là vương phi, một người là quận chúa. Rồi đó, người hiểu thế nào là vương phi, thế nào là quận chúa chứ?"

Tiểu Ngưu nghe vậy bật cười đáp: "Ta đây cũng coi là có hiểu biết. đọc truyện tại . Vương phi nhất định là lão bà của Vương gia, còn quận chúa là con gái của Vương gia"

Quý Linh cười nói: "Đúng rồi. Người thứ nhất chính là vị vương phi này"

Tiểu Ngưu hỏi: "Vị vương gia này bao nhiêu tuổi rồi? Còn tuổi vương phi này rất trẻ phải không?"

Quý Linh đáp: "Vương gia năm nay ngoài năm mươi tuổi, còn vương phi vừa bước qua tuổi ba mươi ba"

Tiểu Ngưu á lên một tiếng: "Vậy xem ra quận chúa còn rất nhỏ tuổi."

Quý Linh đáp: "Cũng chẳng nhỏ lắm, năm nay tròn hai mươi tuổi."

Tiểu Ngưu hỏi lần tới: "Còn chưa lấy chồng phải không?"

Quý Linh cười khì trả lời lại: "Đúng vậy đó, vẫn còn chưa xuất giá. Không biết có bao nhiêu người mai mối nhưng vương gia đều nhìn không hợp nhãn, quận chúa cũng chẳng khá hơn. Mắt của nàng hướng lên cao tít, dù thế nào cũng phải gả cho đương thời đệ nhất đại anh hùng. Người có phải là thiên hạ đệ nhất đại anh hùng không? Nếu đúng vậy ta đi làm mai mối cho người."

Tiểu Ngưu xua tay nói: "Chờ lúc ta tám mươi tuổi có lẽ sẽ trở thành đệ nhất đại anh hùng. Bất quá chỉ là đại anh hùng ở quanh quanh Hàng Châu thôi."

Quý Linh bật cười khúc khích: "Người cũng tự biết mình đó. Không làm cóc chết đòi ăn thịt thiên nga. Người không xứng với người ta. Ta thấy trong đám người đến cầu thân chẳng có ai là không xuất sắc hơn người cả, người nên bỏ cái ý niệm quý quái đó trong đầu đi."

Tiểu Ngưu cười khổ đáp: "Ta cũng chẳng biết nói sao? Cô ta đẹp hay không, cao ngạo hay không thì liên quan cái rắm thối gì đến ta. Tiểu Ngưu ta có người trong lòng rồi."

Quý Linh ồ lên một tiếng, hỏi: "Ở đâu? Tên gì? Có đẹp bằng ta không?"

Tiểu Ngưu nghe ngữ khí của nàng phút chốc lạnh băng, trong lòng mừng thầm đáp: "Nàng ấy chỉ là cô nương nhà thảo dã, so về tướng mạo thì kém cô xa lắm."

Quý Linh lúc này mới hài lòng, ừ một tiếng nói: "Ngày nào đó cho ta thấy mặt người trong lòng của người để ta xem nhãn quan của người thế nào."

Tiểu Ngưu cười thầm, ngày nào đó cô nhìn thấy Nguyệt Lâm hoặc Nguyệt Ảnh, chỉ sợ cô lại đổ kị đến phát điên. Cả sư nương nữa, phong thái của nàng cũng chẳng kém gì cô. Tà phái các người có tứ đại ma nữ còn ta cũng có Tam đại ái cơ.

Tiểu Ngưu cười hì hì, nói: "Cô kể tiếp đi, cô nương xinh đẹp đó ngoại trừ xinh đẹp và là con gái vương gia, thì còn bản lĩnh gì nữa mà dám mục hạ vô nhân, mắt đặt trên đỉnh đầu?"

Quý Linh nghĩ giây lát rồi đáp: "Cô nương đó không giống như thông thường. Cho dù nàng không có cha là vương gia thì bản thân nàng của đã tương đối xuất sắc rồi."

Tiểu Ngưu không dẫn được hỏi: "Xuất sắc thế nào, cô nói qua nói lại cũng nên đưa ta đến tận nơi để biết chứ."

Quý Linh nghiêm nghị nói: "Cô nương đó rất đẹp, cái gì đó Tây Thi, Điêu Thuyền, Vương Chiêu Quân, Dương Quý Phi, Triệu Phi Yến, ta đều thấy không bằng nàng. Vẻ đẹp của nàng gần như hoàn mỹ, lại có một loại khí chất cao nhã khiến cho người ta nhìn qua cũng biết nàng tuyệt đối không phải cô nương nhà thảo dã. Nàng ta không những ngày càng đẹp mà văn võ cũng toàn tài, lên ngựa có thể chiến đấu, cầm bút có thể làm thơ, múa kiếm thành dù che mưa gió, là anh hùng trong giới nữ nhi. Giả như ta không dùng pháp thuật, cũng không phải đối thủ của nàng. Người nói xem, mỹ nữ đó thế nào?"

Tiểu Ngưu nghe đến nỗi ngẩn người mê mẩn, miệng khô lưỡi bỏng, hận không thể lập tức nhìn thấy vị quận chúa này. Lấp bắp hỏi lại: "Cô...Cô nói đúng là thật chứ?"

Quý Linh gật đầu đáp: "Ta nói đương nhiên thật. Ta vốn ít khen người khác nhưng cô nương này khiến ta rất thích thú".

Nói đến đó, Quý Linh nhắm mắt nhất thời không lên tiếng, giống như là để nhớ lại hình bóng của cô nương kia.

Tiểu Ngưu cũng không nói tiếng nào. Hắn không phục, cũng không tin. Trên đời này chẳng lẽ có cô nương xinh đẹp như Nguyệt Ảnh. Không thấy tận mặt, ta không tin.

Tiểu Ngưu hí mắt nhìn chằm chằm Quý Linh nói: "Quý Linh à, ta còn một chuyện muốn hỏi, có được không?"

Quý Linh gật đầu: "Nói đi xem có chuyện gì?"

Tiểu Ngưu cười nói: "Ta muốn hỏi cô sao lại biết rõ quận chúa đó như vậy. Chẳng lẽ nàng ta là biểu tỷ biểu muội của cô?"

Quý Linh cười khanh khách đáp: "Người hỏi rất hay, có điều ta không muốn nói cho người. Người đang dẫn dụ ta, ta cũng không ngốc đâu. Người muốn cầu khẩn ta giới thiệu quận chúa này cho người. Ta chỉ kể cho người nghe chứ không phải làm mối cho người đâu."

Tiểu Ngưu thấy nàng không chịu nói, cũng không hỏi thêm: "Người ta tốt xấu gì cũng là một vị quận chúa, Tiểu Ngưu ta đừng nói đến không xứng để cầu hôn, ngay cả cùng người ta làm bằng hữu, muốn quen biết sơ qua cũng chẳng được. Bởi vậy nên ta cũng không nhất thiết phải biết nàng. Nàng ta đẹp bao nhiêu cũng chẳng quan hệ đến ta."

Tiếp đó Tiểu Ngưu nói: "Cô kể về mỹ nhân này nhiều như vậy, còn vương phi thì hình như cô không có gì để nói thì phải."

Quý Linh đáp: "Vương phi chẳng có gì để bàn đến. Chỉ là lão bà của vương gia, một đại mỹ nhân địa vị cao vời được nữ nhân hâm mộ thôi."

Tiểu Ngưu nghĩ một lát rồi hỏi: "Theo cô nói vị vương phi này mới ba mươi tuổi, sao quận chúa lại hai mươi tuổi được. Nói vậy chẳng phải vương phi sinh con lúc mười tuổi hay sao?"

Quý Linh nghe vậy bật cười, chỉ vào mặt hắn nói: "Nhìn người thấy có chút đầu óc mà sao chút đó cũng không hiểu? Việc này còn phải hỏi? Vị quận chúa này không phải vương phi sinh ra. Nàng là con gái ruột do vương phi tiền nhiệm sinh ra, đó mới là mẹ ruột của nàng."

Tiểu Ngưu cảm khái nói: "Có tiền có thế quả nhiên là tốt. Muốn bao nhiêu nữ nhân có bấy nhiêu nữ nhân. Dân chúng thông thường chỉ nuôi sống một lão bà đã muốn kiệt sức rồi."

Quý Linh nói: "Hâm mộ chưa? Chảy nước miếng ra chưa? Chỉ cần người tiếp tục cố gắng, tiếp tục phấn đấu, người cũng có thể cưới được một đồng vợ mà."

Nói đến đây giọng của nàng thoát trở thành âm điệu đay nghiến.

Tiểu Ngưu thu chân lên giường, rất hòa hoãn nói: "Cô đừng nói ta như vậy đi, Tiểu Ngưu ta quả thực là bách tính bình thường nhất. Có thể cưới được một vợ ta đã rất hạnh phúc rồi chứ làm sao nuôi được nhiều người như vậy."

Ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng lại hiện ra hình bóng của Nguyệt Ảnh, Nguyệt Lâm, Điềm Nữu, Tiểu Tụ, sư nương các người. Hắn thầm nghĩ, nếu tất cả họ đều thuộc về ta thì đời này ta còn có nguyện vọng gì khác nữa? Dù đôi ngời hoàng đế cũng chẳng thềm.

Quý Linh ừ một tiếng, nói: "Đối với người như vậy là tốt nhất. Tránh cho người giống đám xú nam nhân lấy nữ nhân là đồ chơi. Nam nhân các người thật sự chẳng có mấy người tốt. Cứ như lão phụ thân ta mà nói, tuổi đã lớn mà ngoài mẹ ta ra còn có thêm mười mấy tiểu thiếp. Trước khi ta bỏ nhà đi, ông ta còn muốn cưới thêm vợ nữa, thật tức điên mất."

Nói đến đây đã thấy lửa giận hừng hực trong mắt nàng.

Tiểu Ngưu an ủi: "Cô bất tất phải giận như vậy, nên nghĩ thoáng một chút. Cô cũng biết thời đời bây giờ là như vậy mà. Sau này cô tìm được nam nhân của mình cũng không cách nào đảm bảo được ngoài cô ra, y không cưới thêm nữ nhân nào khác!"

Quý Linh gằn giọng đáp: "Bất kể ta gả cho ai, hẳn chỉ được có ta là nữ nhân duy nhất. Nếu hẳn dám có gan cưới người thứ hai, bằng mọi giá ta nhất định sẽ thiến hẳn, còn giết hết đám đàn bà hẳn muốn cưới về, cho hẳn khổ sở cả đời."

Tiểu Ngưu bật cười: "Xem ra tốt nhất là cô làm bách tính bình thường đi."

Quý Linh đột nhiên trừng mắt nhìn Tiểu Ngưu nói: "Ngươi Tiểu Ngưu, lời này của ngươi có ý gì? Có phải ngầm nói ta nên gả cho người không?"

Tiểu Ngưu nghe vậy vội vàng xua tay đáp: "Ta tuyệt đối không có ý này. Chúng ta căn bản không thể kết thành đôi. Cô có thể sánh với vị quận chúa vừa được kế, địa vị và gia thế đều cao vời vợi, tiểu thường dân như ta sao dám với đến."

Quý Linh đắc ý nghênh cằm nói: "Người biết thế là tốt, từ nay về sau cấm không được phép nói móc ta."

Tiểu Ngưu chỉnh sắc đáp: "Từ lúc biết cô tới giờ, ta đối với cô vẫn tôn kính như thần minh, sao dám có cái ý nghĩ đó. Nếu có ý nghĩ đó, Tiểu Ngưu

này không phải là người nữa."

Quý Linh khịt khịt mũi nói: "Ngươi Tiểu Ngưu, ngươi bớt nói với ta mấy lời dối trá đó đi. Người cho rằng ta không nhìn ra hay sao, ánh mắt người nhìn ta rất xấu xa, là đặc điểm của loại đại sắc lang. Còn nữa, người lúc nào cũng lén nhìn ngực ta, chân ta, đừng tưởng ta không biết."

Nàng đặt tay lên môi nói tiếp: "Người còn hôn ta, chiếm tiện nghi của ta. Ta nhớ rất rõ ràng. Ta đang tính xem nên tính sổ với người thế nào."

Nói đến đây khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ bừng, càng tăng thêm vài phần mỹ lệ.

Tiểu Ngưu nghe vậy cười hì hì: "Cô nương, món nợ đó sau này chúng ta sẽ thanh toán. Có một chuyện ta nghĩ mãi không hiểu, ta muốn nhờ cô trả lời giùm."

Quý Linh đáp: "Đó là chuyện gì? Người nói luôn đi."

Tiểu Ngưu đối diện với nàng. Nàng ngồi trên giường ngọc, hai tay đỡ lấy thân thể, hình dáng rất động lòng người. Tiểu Ngưu vừa ngắm nhìn vẻ đẹp ấy vừa hỏi: "Cô nói cho ta biết, tại sao Nhất Huyền Tử lại dẫn hai tên đồ đệ đó tới tìm cô? Rốt cuộc cô đã đắc tội gì với họ?"

Nói đến đó, Quý Linh bật cười khúc khích, thanh âm trong trẻo nét mặt rạng ngời, khiến Tiểu Ngưu nghe được mà thư thái tâm hồn. Hắn không nói gì nữa chỉ lắng lắng thụ cảm thanh âm mỹ diệu của nàng đang luôn lách trong đầu mình.

Được một lát, Quý Linh ngừng cười, tay dang ra một chút, thanh âm khe khẽ vang lên: "Chuyện này nói ra rất dài. Ta có thể kể rút gọn lại cho người nghe. Cha ép gả ta cho tên hôn phu cứt chó đó, ta nhất quyết không đồng ý. Rốt cuộc khiến ta phải bỏ đi. Sau khi trốn được ra ngoài, đang không biết nên đi đâu, ta lại nhớ đến Đàm Nguyệt Ảnh được mọi người đồn đãi đẹp

như thiên tiên. Ta không phục nên muốn tìm đến xem nàng đẹp đến mức nào. Bởi vậy ta cưỡi Tường Vân Báo đi Lao Sơn. Sau khi đến đó hỏi thăm thì thật không may Đàm Nguyệt Ảnh không có trên núi mà đi ra ngoài làm việc rồi. Ta rất thất vọng, sau này đành phải tìm cơ hội khác. Ta lại nghe đồn Thái Sơn có cảnh đẹp phi thường bèn đến Thái Sơn ngắm cảnh. Đang dạo chơi vui vẻ thì gặp lão lỗ mũi trâu Nhất Huyền Tử trên núi mang trên người một thanh kiếm. Ta nghĩ đó nhất định là một thanh kiếm rất tốt nên quyết định trộm lấy, dù sao ta cũng đang lúc nhàn rỗi không có việc làm. Hôm đó lão lên cơn thèm rượu nên xuống tửu điểm dưới chân núi uống rượu. Ta bèn theo chân lão, lặng lẽ bỏ thuốc vào trong rượu. Thuốc của ta cực kỳ linh nghiệm, hiệu quả rất tốt. Tuy vậy, lão mũi trâu này công lực bất phàm, tuy bị ta làm cho choáng váng nhưng khi ta cầm thanh kiếm trong tay, lão đã rất nhanh tỉnh táo lại và đuổi theo phía sau. Ta cố ý đứng chờ lão, khi thì cùng lão đánh nhau, khi thì bỏ chạy. Lão già khốn kiếp đó còn kêu thêm một đám đệ tử Thái Sơn đến bắt ta. Nhưng vẫn không thể bắt được ta. Thứ nhất là công phu của ta cao cường, thứ hai là ta có Tường Vân báo hỗ trợ. Khi hăn nổi điên thì ta cưỡi Tường Vân báo bay lượn trên không. Lão mũi trâu cho dù công lực hùng mạnh cũng không thể bay lượn trên không trong thời gian dài như con báo của ta được. Lão chỉ có thể bay một lát thôi. Ta cố ý chọc tức lão, mỗi lần đều cách lão không xa cũng chẳng gần, lão thấy bóng ta nhưng không thể đuổi kịp ta. Lúc ấy thần sắc của lão ta và đám đệ tử đều tái xạm lại, khởi nói cũng biết thú vị thế nào"

Vừa nói, Quỷ Linh vừa vỗ tay cười khanh khách. Con báo đó cũng đến bên người nàng, tâm tình có vẻ rất thích thú. Nó thấy mình có công bởi vậy cũng ngạo nghễ phe phẩy cái đuôi.

Tiểu Ngưu nghe kể cũng phì cười, hỏi lại: "Lão mũi trâu đó quan tâm đến thanh kiếm như vậy, chắc chắn đó là thanh bảo kiếm chém sắt như chém bùn."

Quỷ Linh đáp: "Chém sắt như chém bùn là nói phét nhưng nếu so với những thứ thông thường thì thanh kiếm này cứng rắn hơn chút ít. Về sau ta mới biết vì sao lão quan tâm đến thanh kiếm như vậy. Chẳng phải do thanh kiếm đó tốt đẹp gì cả mà đó chỉ là quà của Tử Quỷ sư phụ của lão tặng cho thôi. Ta còn tưởng đó là cái gì lớn lao lắm cơ."

Tiểu Ngưu trầm ngâm nói: "Xem ra lão mũi trâu này cũng trọng tình đó chứ. Nhưng lão khốn đó lại quá hung ác với ta. Ta mà rơi vào tay lão thì xong đời."

Quỷ Linh gừ giọng mắng: "Cái đám ngụy quân tử đó, không có tên nào là người tốt. Cái trò xem trọng tình cảm đó ta nghĩ chỉ là tỏ ra cho người ngoài thấy. Đám khốn kiếp bọn chúng còn chẳng quang minh chính đại bằng người tà phái bọn ta."

Tiểu Ngưu hỏi: "Hình như cô không có ấn tượng tốt với nhân sĩ chính phái phải không?"

Quỷ Linh nghiêng răng đáp: "Nếu nói người trong tà phái là chân tiểu nhân thì bọn người chánh phái chính là ngụy quân tử. Cái bọn rùa đen đó làm gì có ai tốt."

Tiểu Ngưu không đáp lại liên, sợ mình cũng bị quy vào đám con rùa đó. Một lát hăn mới nói tiếp: "Tại sao cô lại vội vã đến Trường An như vậy?"

Quỷ Linh ngồi yên trên giường, đưa tay chỉ lên trán Tiểu Ngưu đáp: "Chỗ này của ngươi hiểu ý ta mà. Ta không phải vội đi Trường An mà là muốn nhanh chóng rời khỏi Kim Lăng. Nơi này đối với ta đã không còn an toàn nữa rồi."

Tiểu Ngưu khó hiểu, thắc mắc: "Là ý gì vậy?"

Quỷ Linh lắc đầu trả lời: "Xem ra ngươi cũng không đoán được bí mật trong đó, ta nói cho ngươi hay, là ta sợ người nhà tìm đến Kim Lăng."

Tiểu Ngưu cười khì, quả quyết xua tay: "Điều này không thể nào? Trừ phi chính cô làm lộ tung tích của mình. Bằng không họ làm sao biết cô ở đây mà tìm."

Quý Linh mỉm cười đáp: "Người tưởng rằng người nhà ta với quan phủ ở đây làm việc giống nhau hay sao? Cha ta rất tinh minh, hơn nữa thuộc hạ trong tay cũng rất tài giỏi. Nếu muốn tìm một người, cho dù người giấu trong lòng biển hay trong lòng núi, họ vừa xuất phát cũng có thể nhanh chóng tóm được người."

Tiểu Ngưu cười khinh nói: "Nghe cô nói thì đám nô tài của nhà cô đều là thần tiên cả hay sao."

Quý Linh giải thích: "Cha ta lợi hại thế nào thì khỏi bàn. Dưới tay ông còn có hai gã quản gia đều không tầm thường, bản lĩnh rất giỏi. Trong đám nô tài còn có ba tên chuyên nghề truy tung tìm dấu vết. Chúng được gọi là Bách Lí Tị, Thiên Lí Nhân, Thuận Phong Nhĩ; chỉ cần ba gã đó đi tìm người, người muốn trốn cũng không được. Ta bỏ đi lần trước, chưa đến mười ngày đã bị bắt mang về. Lần đó là Thiên Lí Nhân tìm được ta. Ta ở lại Kim Lăng đã vài ngày, nếu bọn họ ra ngoài tìm ta thì có lẽ cũng sắp mò đến đây rồi."

Nói như vậy Tiểu Ngưu khó lòng mà không tin được, bèn nói: "Xem ra hôm nay cô ngủ đi một giấc thật ngon, ngay mai lên đường gấp, tránh bị bắt mang về. Nếu không thì cô tham rồi, phải cưới gã hôn phu cầu thị kia."

Trong lòng hẩn lại cuộn lên nỗi nhớ sư nương.

Quý Linh cười đáp: "Vậy cũng được. Không nói nữa, ngủ đi. Nhớ lấy, người phải hiền lành một chút, nếu không...Hắc hắc..."

Không cần nghe hết Tiểu Ngưu cũng có thể tưởng tượng ra được.

Hai người không nói tiếp, nằm trên giường nhắm mắt chìm vào giấc mộng.

Mùi hương thơm lừng khiến Tiểu Ngưu bừng tỉnh. Khi hăn ngồi dậy, dụi mắt vài cái mới nhìn thấy trong địa cung có một mâm cơm, còn có hai cái ghế nhỏ, Quỷ Linh đang ngồi trên chiếc ghế đối diện hăn, miệng mỉm cười. Tường Vân báo giống như chú cún nhỏ quỳ dưới chân nàng.

Mùi thơm đó từ trên bàn tỏa ra. Tiểu Ngưu thấy rõ, trên bàn thịt cá, lương khô chay mặn, bát đũa đều đầy đủ. Còn có thêm một bầu rượu. Rau xào nóng hổi, bốc hơi nghi ngút, hương thơm từng chút len lõi vào mũi hăn.

Tiểu Ngưu bước xuống giường, hét lớn: "Quỷ Linh à, ta không có nhìn lầm chứ, cô bày những món này lên bàn từ khi nào vậy? Sao ta không hề hay biết."

Chiếc miệng xinh xắn của nàng chu lên, hừ khê: "Người ngủ như heo ấy, chỉ sợ người ta cắt phéng cái đầu heo đi người cũng chẳng dậy nổi đâu"

Tiểu Ngưu phì cười, đi tới cạnh bàn với tay lấy một chiếc bánh bao. Quỷ Linh cầm đũa gõ lên tay hăn nói: "Đi rửa mặt đi."

Tiểu Ngưu nhú mày nói: "Ta muốn đi rửa mặt nhưng cô bảo ta đi đâu rửa bây giờ?"

Quỷ Linh chỉ về phía sau, Tiểu Ngưu nhìn theo, chỉ thấy trên giường đá chỗ Quỷ Linh nằm hôm qua có một chiếc chậu, trong đó chứa đầy nước, bên cạnh còn có cả khăn mặt. Tiểu Ngưu càng tò mò hỏi: "Quỷ Linh à, những thứ này từ đâu tới vậy?"

Quỷ Linh sất ruột nói: "Người không ăn thì ta ăn."

Nói rồi giận dỗi cầm một miếng thịt gà bỏ vào miệng.

Quý Linh vừa ăn vừa nói: "Nước đó ta dùng trước rồi."

Tiểu Ngưu cười đáp: "Vậy càng tốt, để ta thấm thêm chút hương thơm của cô."

Quý Linh hừ giọng nói: "Đúng là không biết xấu hổ."

Tiểu Ngưu cũng không nhì nhèo nữa, vội vã bước đến đó rửa mặt. Sau đó, hần ngồi đối diện với nàng. Quý Linh chỉ tay vào vò rượu: "Thích thì tự mình rót đi."

Miệng nói nhưng vẫn lo cho cái bụng của mình. Nàng cầm một cái đùi gà, há miệng thật lớn nhai nhồm nhoàm, đáng điệu thực sự bất nhã.

Tiểu Ngưu thấy vậy không nhịn được phải phì cười. Quý Linh đỏ mặt hỏi: "Người cười cái gì? Chưa nhìn thấy con gái ăn cơm bao giờ sao?"

Tiểu Ngưu nhin cười, dẫn giọng đáp: "Không có gì!"

Quý Linh hiểu ra hần cười cái gì liền giải thích: "Ta ăn cơm ở nhà luôn có kẻ hầu người hạ, cho nên hơi kém trong khoản ăn uống này."

Để tránh cho Quý Linh khỏi khó xử, Tiểu Ngưu liền quay lại câu hỏi mới rồi: "Cô kiếm ở đâu ra nhiều đồ ăn như vậy?"

Quý Linh cười hì hì đáp: "Bí mật. Mà thôi, người không uống rượu sao?"

Tiểu Ngưu lắc đầu đáp: "Uhm, ta không uống. Trước mặt nữ nhân có lẽ không uống thì tốt hơn, vạn nhất ta quá chén lại làm chuyện gì đó không phải, chỉ e cái mạng nhỏ này khó giữ nổi."

Quý Linh nheo mắt nói: "Khỏi lo. Bản lĩnh của ta cao hơn người. Nếu người say rượu làm loạn, ta sẽ không giết người liền mà trước hết sẽ buộc người dừng lại, chờ người tỉnh rồi mới cắt cái đầu chó của người xuống."

Nói đến đó, nàng bật cười vui vẻ.

Tiểu Ngưu liền nghiêm túc đáp lại: "Để an toàn, tốt nhất ta nên thành thực, không uống rượu nữa."

Quỷ Linh nghe vậy nhú mày nói: "Nhìn người cũng có chút nam tính, sao cả rượu cũng không uống được vậy. Không uống rượu thì có còn giống nam nhân nữa không, ta thấy người là nữ nhân thì đúng hơn."

Tiểu Ngưu cười khố: "Ta giống loại cô nói ở chỗ nào? Là ta sợ xảy ra chuyện thôi."

Quỷ Linh đỏ mặt nói: "Có thể xảy ra chuyện gì? Ta thấy người giống người tốt, nếu uống rượu vào lại đổi mặt thì chứng tỏ ta nhìn lầm người."

Dứt lời không chờ Tiểu Ngưu phân trần, đổ đầy một chén rượu đưa cho hắn.

Tiểu Ngưu nói: "Còn cô thì sao? Cô cũng phải uống với ta một ít chứ. Cô không nghe ta, ta cũng không có hứng uống rượu."

Quỷ Linh đỏ mặt đáp: "Ta không uống được rượu, nhưng ta vẫn luôn muốn uống. Cha không cho ta uống, còn bảo nữ hài tử uống rượu thì không tốt, không giống người nghiêm chỉnh."

Tiểu Ngưu thấy vậy liền nói: "Sợ gì chứ? Không ăn bồ đào cô vĩnh viễn chẳng biết bồ đào có vị gì. Tương tự, cô không uống rượu làm sao biết rượu là thế nào. Lại đây, cô cũng uống một chút đi."

Nói rồi hắn đưa cho nàng một nửa chén rượu.

Quỷ Linh không muốn mất mặt với Tiểu Ngưu, bèn cầm lấy chén rượu như Tiểu Ngưu bưng lên miệng. Tiểu Ngưu uống một ngụm lớn, nàng uống

một ngụm nhỏ. Quý Linh liếm đôi môi đỏ mọng nói: "Cũng được, không cay lắm nhưng không ngờ khi uống vào lại khó nuốt như vậy."

Tiểu Ngưu thấy sắc mặt nàng điểm hồng liền nói: "Thì ra cô vốn rất có thiên phú uống rượu, xem ra ta coi thường cô mất rồi. Nào! Uống tiếp."

Quý Linh cũng không từ chối, cùng Tiểu Ngưu chạm cốc rồi uống sạch chỗ rượu còn lại. Tiểu Ngưu cũng nhanh chóng uống cạn chén của mình.

Tiểu Ngưu vừa gắp rau cho Quý Linh, thỉnh thoảng lại khích lệ nàng, giúp nàng nhận ra bản lĩnh uống rượu của mình. Tiểu Ngưu nhìn sắc mặt Quý Linh càng ngày càng hồng, ánh mắt đặc biệt long lanh.

Hắn mừng thầm, cứ uống như vậy đi, chỉ chốc lát nữa cô sẽ say đừ người ra. Lúc đó ta có thể không cần làm quân tử nữa. Con mẹ nó, quân tử làm cái rắm thối gì. Làm quân tử chỉ có thiệt thòi, tốt nhất là cứ làm một tên tiểu nhân kiếm lời thực tế còn hơn.

Dưới sự ân cần mời mọc của Tiểu Ngưu, Quý Linh uống sạch hai chén rượu, mắt đã không mở ra nổi. Tiểu Ngưu không tiếp tục mời nàng uống thêm mà đặt chén của mình xuống, bế nàng đặt lên giường. Hắn ngồi xuống cạnh giường, nhìn khuôn mặt đỏ hồng kiêu diễm, khóe miệng nhỏ nhắn khép hờ lộ ra hàm răng trắng ngà. Bầu ngực vươn cao nhấp nhô lên xuống như dự người phạm tội. Nàng thở cũng rất đều đặn, mùi của rượu hòa lẫn với hương thơm của nàng bay tứ tán. Mười đầu ngón tay vừa nuốt lại vừa dài, đẹp như cọng lá hành. Đôi chân mướt mà thẳng tắp, chỉ là không thon dài như Nguyệt Ảnh vì Quý Linh thuộc loại mỹ nữ "Tiểu xảo linh lung" - hoạt bát nhanh nhẹn, nên phong thái đương nhiên có chút bất đồng.

Tiểu Ngưu nhin không nổi mới đưa tay vuốt ve đôi ngọc thủ của nàng, mềm mại, ấm áp, dễ chịu vô cùng. Thấy Quý Linh không phản ứng gì, hắn liền vuốt ngược lên ngực nàng, đặt hai bàn tay lên đó, hắc, dù không lớn

lắm nhưng thật đàn hồi. So với sư nương và Xuân Viên cũng chẳng kém chút nào.

Trái tim hắn đập liên hồi như muốn nhảy khỏi lồng ngực. Lúc hắn đã cực kỳ kích động. Hạ thân đã cứng đờ. Hắn bắt đầu do dự, có nên nhân cơ hội này mạo phạm nàng không? Nếu làm thế mình sẽ được nếm mùi vị thân thể tiểu cô nương. Việc đó nhất định là đáng hãnh diện. Nhưng nàng cùng Nguyệt Lâm không giống nhau, Nguyệt Lâm tốt xấu gì cũng là chính phái đệ tử, lại có quan hệ tốt với mình. Chuyện mình mạo phạm Nguyệt Lâm cho dù sau này nàng có biết được đi nữa cũng không đến nỗi. Tối thiểu vẫn có thể ngẩng mặt lên được. Còn Quỷ Linh lại khác, nàng là con gái của Quỷ Vương. Nếu Quỷ Vương biết, chỉ sợ mình sẽ chết một cách bi thảm. Cho dù ông ta không biết, Quỷ Linh cũng sẽ không buông tha ình. Thậm chí, nếu Quỷ Linh không tính toán món nợ này mà nhất quyết đòi gả ình, thì số mình khổ rồi. Mình thành con rể của Quỷ Vương, cho dù nhất định không gia nhập tà phái, mình cũng nghiễm nhiên trở thành người trong tà phái. Việc này phải suy tính cẩn thận. Vả lại nếu Quỷ Linh không thích mình, cũng sẽ giết mình. Xem tính tình nóng nảy của nàng, không xé mình thành tám mảnh mới là chuyện lạ đó. Băn khoăn như vậy nên Tiểu Ngưu vẫn không dám hạ thủ. Nhưng buông tha một mỹ nữ xinh đẹp hấp dẫn như vậy lại không phải với chính mình.

Đang lúc do dự bất quyết, Tiểu Ngưu phát hiện ra một đôi mắt sáng ngời đang nhìn mình chằm chằm. Thì ra, không biết từ khi nào Tường Vân báo đã đứng ở cạnh giường quan sát. Xem dáng vẻ thì nếu Tiểu Ngưu gây bất lợi cho chủ nhân nó, con báo này sẽ ngoạm hắn.

Tiểu Ngưu nhìn con báo thầm nghĩ, chẳng lẽ loài báo cũng hiểu chuyện nam nữ? Nếu bây giờ mình lột quần áo của Quỷ Linh rồi làm chuyện đó, nó sẽ làm gì? Không ăn thịt mình chứ? Tiểu Ngưu càng thêm khó xử.

Băn khoăn một hồi, Tiểu Ngưu cho rằng bảo vệ tính mạng là quan trọng, quyết định bỏ qua Quỷ Linh, dù sao sau này vẫn còn cơ hội khác. Nhưng

chút tiện nghi thì vẫn phải chiếm. Bởi vậy Tiểu Ngưu vừa vuốt ngực nàng vừa cúi xuống hôn lên chiếc miệng nhỏ nhắn của nàng đến lúc thích mê đi. Y phục của nàng nhanh chóng bị hắt vò nhàu, đôi môi đỏ mọng cũng bị hắt hôn đến sưng phồng. Tiểu Ngưu kích động đến nỗi muốn cởi luôn y phục của nàng, may là nhìn thấy ánh mắt của tiểu báo tử, đầu óc mới tỉnh táo lại, nếu không chừng, kết quả của việc hôm nay cũng chưa biết đi đến đâu.

Không làm được những chuyện khác, Tiểu Ngưu mới buông Quý Linh ra rồi cởi chiếc áo khoác của mình đắp lên người nàng. Để đầu óc mình tỉnh táo lại, hắt quay về ngồi xuống chiếc giường của mình, mắt vẫn nhìn Quý Linh phía xa xa. Trong lòng hắt day dứt, mình làm vậy rốt cuộc là đúng hay sai? Mình có thể không hối hận cả đời chứ? Lại giống như lần đó với Nguyệt Ảnh.

Quý Linh ngủ một mạch đến tận khuya mới tỉnh. Nàng vừa tỉnh lại liền nhìn thấy chiếc áo khoác của Tiểu Ngưu trên người, giật mình nhớ lại chuyện mình uống rượu, liền sợ hãi hét lớn: "Nguy Tiểu Ngưu, người đã làm gì ta?"

Trong cơn kích động, Quý Linh nhảy phắt từ trên giường xuống đất, kiểm tra khắp thân thể, chân đặt trên mặt đất, cảm giác mát lạnh, qua một hồi thấy mọi thứ đều bình thường mới cảm thấy an tâm.

Tiểu Ngưu cũng từ trên giường bước cao bước thấp đến trước mắt Quý Linh hỏi: "Quý Linh à, cô thực sự không tin ta? Ta thực sự giống loại sắc lang lắm sao?"

Quý Linh thấy mình không việc gì, thở dài một hơi, đồng thời trong lòng có ấn tượng tốt với Tiểu Ngưu. Vả lại, trên người nàng còn khoác chiếc áo của hắt, biết Tiểu Ngưu quan tâm đến mình như vậy, tâm lý lại càng thêm dễ chịu, nhưng ngoài miệng nàng không nói như vậy: "Nguy Tiểu Ngưu, lần này xem như người thức thời. Hừ, nếu người thực sự chạm vào ta, ta sẽ

giết chết cả nhà người. Chỉ cần là thở được đều giết sạch, chó mèo lợn gà cũng không tha."

Tiểu Ngưu nghiêm giọng nói: "Ta đương nhiên là người tốt, là bằng hữu của cô mà có thể xấu hay sao? Có gì cô lại thiếu tự tin như vậy chứ?"

Quỷ Linh bĩu môi đáp: "Ta đối với ai cũng tự tin, chỉ đối với người là thiếu chút ít."

Tiểu Ngưu nói: "Việc này cũng không trách cô được, chỉ trách thời gian chúng ta biết nhau quá ngắn ngủi, đợi chúng ta ở bên nhau lâu rồi có sẽ biết ta là người tốt thế nào."

Quỷ Linh cười mắng: "Đồ mặt dày, đồ khoác lác. Ai biết lần này người buông tha cho ta là có mục đích gì? Có lẽ người sợ sau đó ta sẽ giết người hoặc người sợ bị con báo của ta ăn thịt, hoặc là sinh lý của người có vấn đề nên mới cố tình làm giả quân tử."

Nghe thấy câu này, mặt Tiểu Ngưu nóng bừng, đáp: "Tùy cô nghĩ thế nào cũng được, dù sao ta cũng chẳng làm gì."

Quỷ Linh quay lưng lại, sờ lên ngực mình, cảm thấy hơi khác, lòng thầm nhủ, tên tiểu tử này nhất định là làm gì đó với mình, chỉ là chưa làm chuyện đó thôi. Mặc dù đáng hận nhưng không đáng giết. Việc này ghi nhớ trong lòng, về sau sẽ tính sổ.

Hai người thu dọn một chút rồi ra đi. Đi ngay trong đêm, hướng về Trường An

Rời khỏi địa cung, đi lên trên mặt đất, Tiểu Ngưu cảm thấy hít thở thoải mái, bên ngoài vẫn là tốt nhất. Dẫu sao bên dưới cũng là chỗ của người chết, từ trong tâm lý đã khiến người ta khó chấp nhận nổi.

Sau đó, Tiểu Ngưu lại hỏi những đồ ăn đó cùng bồn nước làm cách nào đưa tới. Quỷ Linh lúc này mới chịu trả lời, là ban sáng nàng đã rời đi để mua đồ ăn và vật dụng.

Tiểu Ngưu nghe vậy vẫn cảm thấy khó tin. Hắn còn hoài nghi những thứ đó có phải là trộm được hay không. Nhưng sợ làm tổn thương Quỷ Linh, sợ nàng mất mặt nên không hỏi thêm gì nữa.

Quỷ Linh nhìn bầu trời đêm hỏi: "Tiểu Ngưu à, chúng ta bay trên không hay tiếp tục đi bộ đây?"

Tiểu Ngưu nghĩ một lát rồi đáp: "Hay là bay lên cũng được, như vậy sẽ đến nơi nhanh hơn nhiều."

Quỷ Linh gật đầu nói: "Lần này nghe lời người, chúng ta lập tức lên đường."

Vừa nói vừa cười lên người Tường Vân báo.

Tiểu Ngưu vội hỏi: "Còn ta thì sao bây giờ?"

Quỷ Linh trả lời: "Vậy cũng phải hỏi? Người cũng trèo lên đây đi. Lên đi, có điều người không được phép chiếm tiện nghi đó."

Sau khi Tiểu Ngưu ngồi lên rồi, không thể ôm lấy người nàng, lưng báo lại hẹp, thân thể hai người kề rất sát nhau. Hương khí trên người nàng càng khiến tim hắn đập mạnh hơn.

Quỷ Linh nói: "Người ngồi vững chưa, chúng ta đi."

Tiểu Ngưu đột nhiên nhớ tới sư nương, nói: "Chờ lát, chúng ta không thể đi liền được. Chúng ta quay về khách sạn đó một chuyến, ta có vài thứ để ở đó."

Quý Linh hừ một tiếng nói: "Người thật là lắm chuyện, bà má người, chẳng giống nam tử hán chút nào."

Miệng nói vậy nhưng vẫn theo hướng khách sạn Tiểu Ngưu chỉ mà bay tới.

Tới khách sạn rồi Tiểu Ngưu để nàng chờ ở ngoài còn mình lấy ra vật tùy thân, xét màn viết lại vài lời rồi giao cho tiểu nhị, dặn phải giao cho ai mới rời khỏi khách sạn.

Sau khi ngồi vững trên lưng báo, hai người bay vọt lên trời. Bởi vì tốc độ của con báo quá nhanh, để giữ vững thân người Tiểu Ngưu đành phải ôm lấy eo Quý Linh. Mặc kệ nàng muốn phản kháng thế nào, hắn cũng nhất quyết không bỏ ra. Tiểu Ngưu nói: "Nếu cô không cho ta ôm thì bỏ ta ở lại Kim Lăng đi. Ta không chạy mất đâu. Nếu cô không cho ta ôm, ta sẽ nhanh chóng bị rơi xuống mất."

Quý Linh nghĩ thầm cùng Tiểu Ngưu cũng giống như với đứa trẻ to xác vậy, đành nói: "Ôm cũng được nhưng người phải quân tử một chút. Nếu loạn động ta sẽ một cước đá người xuống dưới chết toi."

Tiểu Ngưu luôn miệng đáp: "Ta biết rồi, ta cam đoan, ta sẽ rất quân tử."

Tuy nói vậy nhưng hắn vẫn ôm Quý Linh chặt hơn, mặt cũng kề sát lưng nàng, thỉnh thoảng còn cọ cọ sát sát, khiến Quý Linh cảm thấy ngứa ngáy, rất khó chịu.

Tiểu Ngưu ôm lấy thân thể ấm áp mềm mại này, thật sự muốn di chuyển hai tay lên trên chút xíu, như vậy có thể hưởng thụ bầu ngực non tơ của nàng rồi. Nhưng hắn không dám, hắn thực sự sợ Quý Linh nổi giận. Lúc này Quý Linh không có bất tỉnh, không giống với tối qua. Muốn chọc giận nàng, e rằng mình sẽ chịu không nổi. Đối với mỹ nữ, nhất định phải nắm chắc từng bước, để cho nàng từ từ tiếp nhận, ngàn vạn lần không được lấy nhỏ bỏ lớn, làm lỡ đại kế lâu dài. Tiểu Ngưu thầm nghĩ, cô thế nào cũng ở

cùng một chỗ với ta, từ nay về sau ta sẽ không khách khí nữa. Chỉ có điều hơi không phải với sư nương, nàng bảo mình chờ, mình lại không làm được. Nhưng cũng không thể đổ hết ình được, ai bảo nàng bỏ đi, để mặc ta. Nam nhân một mình thì cô đơn biết bao.

Đi bộ và bay lượn quả thực khác xa nhau, không bằng thời gian cháy hết một nén hương, hai người đã đến Trường An. Bọn họ từ lưng báo lần lượt tuột xuống, đặt chân lên mảnh đất lâu đời này. Lúc này thời gian cũng không còn sớm nữa, trên đường phố Trường An cũng chẳng còn lại bao nhiêu ánh đèn.

Hai người không vội vàng, tìm đến một khách sạn để nghỉ ngơi. Tiểu Ngưu thăm nghĩ, tốt nhất là có thể chung phòng với nàng, như vậy cơ hội sẽ rất lớn. Nhưng trời không chiều lòng người, bọn họ đến khách sạn đó còn thừa rất nhiều phòng trống chứ không phải chỉ còn một gian. Bởi vậy hai người ở hai gian phòng đối diện nhau. Trước khi bước vào phòng, Quỷ Linh nhìn Tiểu Ngưu mỉm cười nói: "Ta biết ngươi muốn gì. Ta nói thật nhé, cho dù ta ở cùng với ngươi một phòng cũng vô dụng thôi. Ta sẽ không cho ngươi có cơ hội đâu. Ngươi không xứng để gả cho ta, biết chưa?"

Tiểu Ngưu ngăn người nhìn chằm chằm Quỷ Linh đáp: "Ta không biết."

Quỷ Linh chớp mắt, nói: "Không biết thì ngươi cứ đứng ở đó cho tỉnh đi, đừng đến phòng ta."

Dứt lời cùng báo tử vào phòng, đóng cửa lại không để ý đến Tiểu Ngưu nữa. Tiểu Ngưu cảm thấy mất hứng, cũng vào phòng của mình, nằm xuống giường, nhắm mắt dưỡng thần.

Nằm chưa được một lát đã thấy Quỷ Linh đẩy cửa vào, nàng nói trong phòng vừa có chuột vừa có gián, rất đáng ghét, kêu Tiểu Ngưu phải làm thế nào để diệt hết bọn chúng. Hẳn chẳng còn cách nào khác đành phải qua đó làm mèo đuổi chuột, giết hết mấy con chuột, gián cũng giết được không ít.

Nhưng nàng vẫn không thấy ổn, liền kêu hắc đối phòng. Hắc phản đối vài câu rồi cũng phải nghe lời nàng.

Đối phòng xong, Tiểu Ngưu còn đang cởi quần áo chuẩn bị đi ngủ thì Quý Linh lại tới. Hắc mở cửa ra, cười khổ nói: "Quý đại tiểu thư à, cô có thể buông tha cho ta được không, ta bị cô hành hạ mệt muốn chết đây."

Quý Linh nổi giận đưa tay véo tai hắc nói: "Người ra ngoài cho ta, sang phòng ta đi."

Không chờ hắc phân minh kéo hắc sang phòng kia.

Tiểu Ngưu giựt bàn tay Quý Linh đang véo tai hắc ra, nói: "Quý đại tiểu thư, lão nhân gia cô lại có gì sai bảo thế?"

Tiểu Ngưu xoa xoa nắn nắn cái vành tai đang rát như, chống hông hỏi nàng.

Quý Linh ngồi lên ghế, hai chân bắt chéo, thông thả đáp: "Ta thấy ở một mình trong phòng hơi buồn, hay là người qua đây với ta."

Tiểu Ngưu mừng rỡ nói: "Thật hả? Ta nghe không nhầm chứ?"

Nghĩ đến việc cùng mỹ nữ chung phòng, cơ hội của mình sẽ đến, hắc không mừng mới là lạ. Hắc mặc sức tưởng tượng mình biểu hiện ưu việt bao nhiêu trên người mỹ nữ, tưởng tượng mình được thỏa mãn thế nào.

Nhưng câu tiếp theo của Quý Linh lại dội cho hắc một gáo nước lạnh. Nàng tiếp lời: "Người không được ngủ trên giường, trên giường ta ngủ rồi."

Nụ cười trên môi hắc đặc lại, hai tay xòe ra hỏi: "Ta không ngủ trên giường thì ngủ ở đâu?"

Quý Linh chỉ tay về phía chiếc bàn trong phòng đáp: "Người ngủ trên đó đi. Mang chăn mền lên đó mà ngủ."

Tiểu Ngưu nhìn chiếc bàn đó nói: "Cái bàn này ngắn quá, không đủ dài. Được rồi, hay cô cứ ngủ đi. Ta không ngủ ở đây đâu. Ta có chỗ tốt để ngủ, có gì phải ngủ trên cái bàn này, cô coi ta là đồ ngốc hay sao?"

Dứt lời liền quay đầu bỏ đi.

Quỷ Linh quát lớn: "Quay lại, người sao lại không nghe lời ta như vậy?"

Tiểu Ngưu cười lạnh nói: "Cô quả thực coi Tiểu Ngưu ta là nô lệ rồi hả? Cô nhìn nhầm người rồi đó."

Quỷ Linh dậm chân nói: "Như vậy có được không? Người ngủ trên giường, ta ngủ trên bàn."

Tiểu Ngưu nghe vậy liền dừng lại, bật cười hì hì, quay đầu nói: "Câu này nghe rất thuận tai, làm như vậy đi. Vừa may cô cũng không cao bằng ta, cái bàn này để cô nằm xem ra cũng rất vừa vặn."

Câu này nói ra đến phiên sắc mặt Quỷ Linh rất khó coi.

Tiểu Ngưu hỏi: "Cô có gì nhất định phải ngủ cùng phòng với ta vậy?"

Quỷ Linh thấp giọng trả lời: "Khi ta ở nhà, luôn luôn có người bên cạnh. Lúc thì là vú nuôi, đôi khi là nha hoàn. Ta căn bản chưa từng ngủ một mình."

Tiểu Ngưu nghe vậy liền hiểu ra, nói: "Vậy cô bỏ đi lần này thì sao? Không thể nào mỗi ngày đều tìm người ngủ cùng cô được."

Quỷ Linh nghe vậy bèn đáp: "Là nó ngủ cùng"

Nàng chỉ tay vào Tường Vân Báo đang nằm ở góc phòng. Ánh mắt sáng lòa của nó đang nhìn chăm chăm chủ nhân.

Tiểu Ngưu nghe vậy liền mỉm cười nói: "Đêm nay cô cũng có thể ngủ cùng con báo này mà. Việc này đâu cần đến ta làm thay chứ."

Quỷ Linh lắc đầu nói: "Vậy cũng không ổn. Con báo cho dù tốt cũng không bằng người thật. Ngươi Tiểu Ngưu à, người giúp ta đi mà, nếu không ta sẽ ngủ không ngon."

Tiểu Ngưu thật sự không còn cách nào, đành phải đáp ứng nàng. Nhưng mà như vậy làm sao mà ngủ được? Nếu mình ngủ trên bàn thì rất khó chịu. Còn để cho nàng nằm trên đó lại có chút không đành lòng. Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng hẳn cũng có một chủ ý.

Tiểu Ngưu cười lên hai tiếng, nói: "Quỷ Linh à, bảo ta giúp cô đương nhiên là được, ai bảo cô là người cứu mạng ta chứ? Ta đã nói nhất định phải báo đáp cô. Cô đưa ra điều kiện ta sao có thể không đồng ý được."

Quỷ Linh vui vẻ nói: "Đúng vậy, đúng vậy, ta biết ngươi là người rất có lương tâm mà."

Tiểu Ngưu trầm ngâm một lát rồi nói: "Nhưng ta cũng có điều kiện này."

Quỷ Linh rất nhạy cảm liền đáp lại: "Ngươi không được phép ăn hiếp ta. Ta tức giận sẽ làm ngươi khó chịu đó."

Tiểu Ngưu cười khì nói: "Ta không có làm gì ăn hiếp cô né. Ta chỉ nghĩ đến chuyện chúng ta ngủ thế nào thôi. Cô xem đi, cái bàn này ngắn quá, bất kể là ai ngủ trên đó cũng đều không tốt. Chi bằng chúng ta ngủ cùng một giường đi."

Quỷ Linh giống như con mèo bị giẫm phải đuôi, nhảy dựng lên: "Không được!"

Tiểu Ngưu hỏi: "Sao không được? Cô sợ cái gì?"

Sắc mặt Quý Linh đỏ hồng dưới ánh đèn, ấp úng đáp: "Ta hơi sợ người!"

Tiểu Ngưu tới sát thêm một bước, nói lớn: "Cô sợ ta cái gì, chẳng lẽ ta có thể ăn thịt cô hay sao? Không phải cô không biết, bản lãnh cô rất cao cường cơ mà."

Quý Linh sờ lên khuôn mặt đang nóng bừng đáp: "Ta cũng không biết rõ lắm, ta sợ người làm chuyện không tốt với ta. Như vậy thì hỏng hết."

Tiểu Ngưu thở dài nói: "Cô đã sợ ta như vậy thì cần gì phải theo ta ở cùng một phòng? Hay như vậy đi, cứ để tiểu báo tử ở cùng cô. Ta sẽ về phòng của ta."

Quý Linh nói: "Không được đi, không được đi. Thôi được rồi, được rồi, ta đồng ý với người. Được rồi, được rồi, thanh đao người cầm theo đâu?"

Tiểu Ngưu hỏi lại: "Ở phòng kia, Cô muốn làm gì?"

Quý Linh xoay tròn mắt đáp: "Người mang nó lại đây, ta có chỗ dùng đến."

Tiểu Ngưu mặc dù không hiểu ý nhưng vẫn nghe lời mang đao đưa cho Quý Linh. Quý Linh cầm đao hoa lên vài cái, sau đó mới nói: "Có nó trước mặt, người sẽ hiền lành hơn chút."

Vừa nói nàng vừa đặt thanh đao ở giữa giường. Tiểu Ngưu cũng không ngu ngốc, nhất thời liền đoán ra dụng ý của nàng. Hắn cười thầm trong lòng, cô lại nghĩ ra cách này. Nếu bản lãnh của cô không bằng ta, để thanh đao này ở giữa cũng chẳng có tác dụng. Nhưng bản lãnh của cô hơn ta rất nhiều, dù thế nào ta cũng có chút lo lắng. Hắc, chủ ý quỷ quái của nha đầu này còn không ít. Xem ra đêm nay nếu muốn làm chuyện gì đó cũng phải có can đảm. Việc này giống như lấy mạng ra đánh bạc. Chỉ sợ Tiểu Ngưu này thua không được thôi.

MA ĐAO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Kịch Chiến

Tiểu Ngưu rất không tình nguyện ôm chần mền của mình sang giường bên phòng này. Quỷ Linh cũng trải chần mền ra. Hắn thấy nàng trải mền nhăn nhăn nhúm nhúm nên đành phải giúp nàng một tay. Quỷ Linh đã không nói cảm ơn một lời còn đem thanh đao đó đặt vào giữa hai người, miệng nhắc nhở: "Người không được vượt quá giới hạn đó. Đao kiếm không có mắt."

Tiểu Ngưu mặt nhăn mày nhíu đáp lại: "Cô làm khó cho ta quá. Một đêm này làm sao ta qua nổi đây?"

Quỷ Linh cười nói: "Người cứ hành động cho quân tử là được."

Tiểu Ngưu rất thành thật đáp: "Với cô thì không quân tử nổi đâu. Làm quân tử so với làm tiểu nhân còn khó hơn lên trời."

Quỷ Linh gằn giọng nói: "Làm không được cũng phải làm, đó là lệnh của ta."

Tiểu Ngưu lẩm bẩm nói: "Ta không phải thủ hạ của cô, ta không cần nghe lời cô."

Quỷ Linh cau mặt: "Người không nghe không được. Ta hỏi người, ta từng cứu người phải không? Người thiếu của ta món nợ ân tình phải không?"

Tiểu Ngưu trả lời: "Là cô cứu ta, là ta thiếu nợ cô. Nhưng mà ta..."

Không đợi Tiểu Ngưu nói tiếp, Quỷ Linh đã ngắt lời: "Không nhưng nhị gì hết, vậy là đủ rồi. Người nợ ơn ta thì phải nghe lời ta. Ta kêu người làm thế nào, người cứ theo đó mà làm."

Tiểu Ngưu ngữ khí trầm trọng đáp: "Xem ra một người còn sống không được thiếu nợ ân tình của kẻ khác, nếu không bản thân hẳn cũng bị người ta thao túng hành động phải không?"

Quỷ Linh đắc ý nói: "Ai bảo người thiếu nợ ơn đức của ta, người có bản lĩnh thì để ta nợ lại người đi."

Tiểu Ngưu không phục nói: "Được lắm, sau này ta sẽ khiến cô nợ ta, nợ rất nhiều rất nhiều để cô cả đời trả không hết nợ."

Quỷ Linh cười khinh: "Vậy còn phải xem bản lĩnh của người nữa. Tạm thời ta thấy người có vẻ không có cái bản lĩnh đó. Thôi, không đòi co với người nữa, ta buồn ngủ rồi."

Dứt lời, nàng cũng không cởi áo ngoài ra mà cứ thế chui vào chăn của mình.

Tiểu Ngưu không nói nữa, cởi quần áo ra. Quỷ Linh nghe thấy vậy liền quay mặt lại nhìn, chỉ thấy trên người hắn chỉ còn một chiếc quần ngắn bó sát, mặt liền đỏ bừng, hỏi: "Người làm gì vậy?"

Tiểu Ngưu đáp: "Đương nhiên là cởi quần, nếu không thì là làm gì nữa? Chẳng lẽ đi ngủ mà không thể cởi bớt quần áo hay sao."

Quỷ Linh quay mặt đi, không để ý đến hắn nữa. Tiểu Ngưu cởi áo ngoài xong, thối tắt đèn rồi cũng chui vào mền. Trong bóng đêm, Hắn thoang thoảng ngửi mùi thơm từ người Quỷ Linh, trong lòng thầm nhủ, tiểu nữ này cũng không tệ, nếu như có thể để ta chui vào nằm cùng chăn với nàng thì thật dễ chịu. Bằng cảm giác, hắn cảm thấy nàng vẫn còn là xử nữ. Hắc hắc, bao lâu nữa mới có thể chiếm tiện nghi của nàng đây.

Không lâu sau, Tiểu Ngưu đã nghe thấy tiếng thở đều đặn của nàng. Hắn nghĩ có lẽ nàng đã ngủ rồi liền ngừng suy nghĩ vẩn vơ. Cố gắng quét sạch mọi suy nghĩ ra khỏi đầu. Nhưng không hay, hắn lại nhanh chóng nhớ đến những mỹ nữ thân thiết với mình, sư nương, Nguyệt Lâm rồi Nguyệt Ảnh. Bọn họ đều khiến hắn phát hỏa trong người, dục vọng dâng lên. Hắn thực sự muốn gần gũi với Quý Linh bên cạnh, lực hấp dẫn của mỹ nữ quả là không nhỏ.

Nhưng nghĩ tới nghĩ lui hắn cũng không dám vọng động. Hắn biết bản lĩnh của nàng rất cao, ngay cả Nhất Huyền Tử còn không chế phục được nàng, huống gì loại thường dân thấp kém như mình. Để nàng ta nổi giận, chỉ e tính mạng cũng gặp nguy hiểm. Vì đại sự, trước mắt không thể hành động hồ đồ. Nếu muốn chiếm hữu nàng tốt nhất là nhắm lúc nàng say rượu. Cả đêm hôm đó Tiểu Ngưu vô cùng cực khổ và khó ngủ. Thậm chí cả lúc thiếp đi cũng vẫn mơ mơ màng màng chứ không hề say giấc. Cùng mỹ nữ chung giường thế này cũng chẳng phải chuyện hay ho gì.

Ngày hôm sau, mắt hắn đã hẳn nhiều vằn máu. Ngược lại tinh thần Quý Linh rất tốt, nàng giống như một chú chim nhỏ ríu ra rít rít liên hồi. Thấy bộ dạng hắn như vậy, nàng nhin không được bèn hỏi: "Người là sao thế, trông như con gấu vậy? Có phải nhìn thấy cái gì không nên thấy không?"

Tiểu Ngưu cười khổ đáp: "Nếu cô tắm bây giờ, ta nhất định sẽ đứng ngắm một bên."

Quý Linh gõ nhẹ lên đầu hắn một cái, miệng mắng: "Ăn nói linh tinh, người tưởng dễ lừa sao. Thân thể của ta chỉ có lão công tương lai của ta mới được ngắm, không đến lượt người nhìn đâu."

Ăn xong điểm tâm, Quý Linh để con báo ở lại khách điểm còn nàng kéo Tiểu Ngưu ra ngoài đi dạo. Nếu như mang con báo theo, đi tới đâu người ta cũng để ý, như vậy thì rất không tốt. Con báo tuy muốn đi theo nhưng cũng đành nghe lời chủ nhân phân phó.

Hai người trước tiên đến thăm Du Đại Nhạn Tháp, Hoa Thanh Trì, rồi đến ngắm nhìn Đại Minh Cung. Nói đến đi thăm quan ngắm cảnh ánh mắt Quý Linh càng thêm sáng long lanh tràn đầy mị lực. Tiểu Ngưu đi cạnh bên nàng, bị ảnh hưởng lây cũng trở nên rất vui vẻ, chỉ đáng tiếc là không thể hôn lên khuôn mặt xinh đẹp của nàng.

Lang thang hết trong thành, họ lại đi về vùng nông thôn phụ cận. Đạo chơi đến tận khi trời tối mịt Quý Linh vẫn chẳng muốn quay về. Tiểu Ngưu khuyên nàng trở lại khách sạn, hẳn nói thời gian còn nhiều, ngày mai tiếp tục cũng được, không việc gì phải vội. Quý Linh nghĩ một lát rồi cũng đồng ý trở về, nhưng nàng thấy đói bụng nên thế nào cũng phải ở lại nơi này ăn một chút mới được. Cũng may, ở ven vùng này có một quán ăn lớn. Ở nơi như thế này mà có một quán ăn lớn như vậy thì quả thực nằm ngoài ý liệu của họ.

Đến khi hai người bước vào đại sảnh lại càng cảm thấy kỳ lạ hơn. Bên trong chẳng có một bóng khách nhân. Sao lại như vậy? Vừa lúc bọn họ định quay bước bỏ đi thì bên trong vang lên tiếng mời: "Khách quan, muốn ăn gì vậy? Chúng tôi ở đây cần gì có đó, bánh bao, rau xào, thịt cá đủ cả, không thiếu thứ gì so với trong thành."

Cùng với âm thanh đó là một nữ nhân diễm lệ mặt hoa da phấn từ trong đi ra, theo sau còn có một gã nam nhân, trông có vẻ là một tên nô tài.

Quý Linh nhìn hai người đó nói: "Bọn ta đói bụng, trước hết muốn ăn mười cái bánh bao, kèm thêm hai tô canh nữa."

Nữ nhân nọ vâng dạ một câu, cẩn thận ngắm nghía hai người một lượt mới nói với nam nhân kia: "Vương Cửu, vào lấy bánh bao tốt nhất trong quán ra mời khách đi."

Gã gia hỏa có tên Vương Cửu đó gật nhẹ đầu rồi vội vã đi vào sau bếp.

Nữ nhân đó ngồi đối diện với hai người, mặt tươi cười ngồi tiếp chuyện Quỷ Linh. Tiểu Ngưu ở bên cạnh nhìn ngó, chẳng xen vào. Còn Quỷ Linh xem ra lại không có hảo cảm với nữ nhân này, không nói câu nào, mặt lạnh như băng. Nữ nhân kia thấy không được trả lời cũng không tiếp tục nói gì nữa.

Một lúc sau, Vương Cửu bưng bánh bao và canh mang đến, nữ nhân kia nói: "Mời hai vị dùng. Tôi xin lỗi không bồi tiếp hai vị được."

Dứt lời liền bước ra ngoài.

Lại nói, mùi thơm của bánh bao và canh nóng bốc lên nghi ngút. Quỷ Linh và Tiểu Ngưu đều đã đói bụng liền cầm bánh ăn ngấu nghiến, thỉnh thoảng lại uống một hớp canh.

Tiểu Ngưu ăn được vài cái bánh thì cảm thấy váng đầu. Hắn nhìn sang Quỷ Linh chỉ thấy nàng như phủ trong lớp sương mờ, nhìn không rõ. Hắn thoáng kinh hãi, thầm nhủ, không ổn rồi, bọn ta trúng kế rồi. Trong đồ ăn có vấn đề, hắn phải nhắc Quỷ Linh bởi nàng vẫn còn đang mải mê ăn uống. Nhưng mí mắt hắn nặng trĩu, miệng không nói lên lời thì còn gì để nói nữa đây? Phác một tiếng, Tiểu Ngưu ngã ngửa ra sau, cả người cả ghế té trên mặt đất.

Kế đó Quỷ Linh cũng theo hắn, té ra đất, chiếc bánh bao đang ăn dở cũng rơi khỏi tay. Trong nhất thời đại sảnh trở nên im lìm. Lúc này lão bản nướng và Vương Cửu mới xuất hiện.

Vương Cửu nhìn hai người nói: "Phu nhân à, không ngờ hai tên này lại kém cỏi, dễ dàng bị thu phục như vậy."

Lão bản nướng bước đến nhìn hai người nói: "Hai đứa này thoát nhìn giống một đôi tiểu tình nhân trốn nhà, chắc là không sai rồi. Giết chúng thì hơi đáng tiếc."

Vương Cửu hấp háy mắt nhìn ngăm Quý Linh lúc này đang hôn mê, nói: "Phu nhân à, bà nói vậy có phải là trùng ý tên tiểu quý này rồi không? Hắc hắc, chi bằng như vậy đi, chúng ta mỗi người chọn một, mặc sức chơi đùa một lát rồi mới giết để làm bánh bao, bà nghĩ sao?"

Khuôn mặt lão bản nương lộ rõ vẻ dâm dăng, ác độc, nhếch mép cười đáp: "Cũng hay, có điều như vậy tiện nghi cho tên rùa đen nhà người quá. Tiểu cô nương xinh đẹp như vậy, để cho người vui đập, quả thực hơi lãng phí."

Vương Cửu cười khì nói: "Bà chẳng phải cũng được làm trâu già gặm cỏ non hay sao?"

Hai người nói đến đó liền bật cười khanh khách, thanh âm cực kỳ khó nghe. Cười một hồi hai người mới nghĩ đến đưa con mồi của mình mang đi. Chính vào lúc này, chỉ thấy Quý Linh bật dậy từ mặt đất, hai người bị dọa khiếp thét lớn, xoay người định bỏ chạy. Nguyên lai, Quý Linh không hề bị hôn mê, vừa rồi chỉ là giả vờ mà thôi.

Quý Linh cười lạnh nói: "Bọn ta với các người không thù không oán, các người lại muốn lấy mạng bọn ta, thực sự quá độc ác. Không thể tha cho các người được!"

Vừa nói, Quý Linh vừa nắm lấy lão bản nương, đá cho ả hai cước vào đùi khiến chân ả gãy đoạn rồi tiện tay ném ả xuống đất. Vương Cửu chưa chạy được vài bước đã bị Quý Linh tóm tóc, tay còn lại đâm một quyền vào mặt khiến đầu hắn vỡ làm mấy mảnh. Trước khi nào kịp tóe ra, Quý Linh quăng thi thể hắn ra xa. Bị hình ảnh trước mắt dọa khiếp, ả ở một tiếng rồi ngất xỉu.

Quý Linh biết thuộc bọn chúng sử dụng không phải độc dược mà là mê dược. Bởi vậy, nàng tìm nước lạnh dội vào mặt Tiểu Ngưu. Hắn chớp chớp mở mở một hồi mới tỉnh táo lại.

Tiểu Ngưu ướn sũng nước chậm chạp ngồi dậy trên mặt đất, hỏi:
"Chuyện gì thế này?"

Hắn đã nhìn thấy lão bản nương đang hôn mê dưới đất.

Quý Linh cười lạnh hai tiếng, nghiêng rằng nghiêng lợi đáp: "Chúng ta thiếu chút nữa đã bị chúng mang ra làm nhân bánh bao rồi. May mà có bốn cô nương ta tài cao trí cả. Chút mê được đó mà có thể đổi phò được ta? Chỉ có ta hạ độc người khác chứ chưa có chuyện người khác hạ độc được ta bao giờ."

Tiểu Ngưu lau nước đọng trên người nói: "Chúng ta cùng bọn họ chẳng có quan hệ gì, cơ sao lại muốn hại chúng ta?"

Quý Linh lắc đầu trả lời: "Ta không biết. Mà chắc mắc làm chi, chỗ này nhất định là hắc điểm rồi."

Tiểu Ngưu ừ một tiếng rồi hỏi tiếp: "Quý Linh à, cô định giải quyết ả này thế nào?"

Hắn nhìn thi thể Vương Cửu trên mặt đất, biết chắc nàng cũng không dễ dàng buông tha lão bản nương hại người này.

Quý Linh đảo mặt hỏi lại: "Người đoán thử coi ta sẽ giải quyết thế nào?"

Tiểu Ngưu trầm ngâm đáp: "Cô sẽ cho ả một con đường sống chẳng? Chân ả ta gãy nát hết rồi mà."

Quý Linh liếc nhìn lão bản nương đáp: "Vậy tiện nghi ụ ta quá."

Tiểu Ngưu lại hỏi: "Chẳng lẽ cô định lấy mạng ả?"

Quý Linh bước quanh một vòng, mặt lộ vẻ lãnh khốc đáp: "Quý Linh này từ xưa đến nay có ân tất báo có oán phải đền. Mụ này dù chưa hại được ta nhưng không thể coi là vô tội được."

Vừa nói, nàng vừa đến bên cạnh lão bản nường, nhét vào miệng ả một viên thuốc. Ép ả nuốt xong liền tiện tay đẩy bật ra, lão bản nường ối một tiếng lại té nằm ra mặt đất.

Quý Linh cười khì rồi kéo Tiểu Ngưu bỏ đi. Hắn không biết thứ nàng cho ả kia uống là gì, trong bụng đầy nghi hoặc. Nghe thấy Quý Linh gọi hắn cũng đành đi theo. Đi chưa xa, đã nghe thấy tiếng gào thét thảm thiết của lão bản nường, so với quý khóc còn dễ nghe hơn, thanh âm khiến tóc trên đầu muốn dựng đứng lên cả. Hắn nghe vậy cảm thấy ngẫm thương xót, còn Quý Linh chỉ hừ giọng, tỏ vẻ không đồng ý.

Tiểu Ngưu nghe nữ nhân nọ kêu khóc thảm thương liền nói: "Chi bằng cô cho ả một đao chết tốt, có gì khiến ả thống khổ như vậy, việc này có bắt buộc không?"

Quý Linh kiên quyết đáp: "Gieo nhân nào gặt quả nấy. Nếu không có ta thì bây giờ hai đứa đã thành bánh bao trong bụng người ta rồi. Người không cần thương xót mụ đó, bọn ta thiếu chút nữa đã là nạn nhân của mụ rồi."

Tiếng gào thét ngày càng dài, ngày càng khó nghe. Tiểu Ngưu gần như muốn bịt tai lại, không muốn nghe thấy nữa. Đợi rời xa chỗ đó hắn mới nhin không được hỏi: "Quý Linh à, thuốc đó là thuốc gì, sao lợi hại vậy? ả ta sẽ chết chứ?"

Quý Linh nhìn hắn chăm chăm đáp: "Mụ ta muốn chết sớm chẳng phải quá dễ dàng sao? Nói cho người hay, dược hoàn này do cha ta nghiên cứu tạo ra, chuyên dùng để đối phó với loại nữ nhân độc ác. Bọn họ bình thường đều phải chịu trong ba ngày, chịu sự đau đớn đến không ra hình người mới từ từ chết đi. Bởi vậy tên loại dược hoàn này là 'Tam thiên khốc'. Ngoại trừ cha ta ra, không ai có thuốc giải độc."

Tiểu Ngưu cảm khái nói: "Xem chừng cha cô cũng thuộc loại người tàn nhẫn."

Trong lòng thâm nhủ, tà phái rốt cuộc đúng là tà phái, không nhân đạo như người bình thường.

Quỷ Linh không lấy đó làm khó chịu, đáp: "Cha ta là người trong tà phái, đương nhiên phải nhẫn tâm một chút. Nhưng trong cái thế gian hỗn tạp này, nếu quá yếu đuối thì đôi khi sẽ chịu nhiều thiệt thòi. Nếu người không tin, sau này người tự mình nghiệm ra đi. Sẽ có ngày người hiểu rằng ta nói không có gì sai hết."

Tiểu Ngưu thờ dài nói: "Có lẽ đây là điểm khác nhau giữa chính phái và tà phái chăng."

Quỷ Linh liếc nhìn hắn, hỏi: "Nghe ý của người thì người tự coi mình là nhân sĩ chính phái rồi phải không?"

Tiểu Ngưu lắc đầu đáp: "Làm gì có chuyện đó, ta chỉ là con trai của một tiểu thương, chưa từng gia nhập môn phái gì hết á."

Quỷ Linh phì cười nói: "Nghe khẩu khí của người càng lúc càng giống những tên nhân sĩ chánh phái đối trá kia."

Tiểu Ngưu nháy mắt hỏi: "Trong mắt cô, chẳng lẽ ta giống kẻ hay nói dối lắm sao?"

Quỷ Linh mím môi đáp: "Đừng nói chỉ có đối trá không thôi đâu, người còn cả háo sắc nữa, có điều người cũng là một kẻ quang minh chính đại."

Tiểu Ngưu nghe vậy, mặt liền đỏ bừng, hỏi: "Sao cô dám chắc chắn như vậy? Chẳng lẽ ta từng làm gì có lỗi với cô?"

Quỷ Linh nghe vậy liền bừng bừng tức giận, trợn mắt quát: "Người đừng tưởng ta không biết, người thừa dịp ta uống say, đã làm chuyện xấu với ta."

Tiểu Ngưu đương nhiên không chịu thừa nhận, hỏi ngược lại: "Vậy cô đã thất thân chưa?"

Quỷ Linh đáp: "Cái đó thì chưa."

Tiểu Ngưu cười cười nói: "Vậy còn chưa rõ sao? Cô chưa thất thân, thậm chí dù ta có nghĩ gì về cô, thì điều đó cũng vô hại mà."

Quỷ Linh cũng bật cười đáp lại: "Cái tên cường từ đoạt lý nhà ngươi. Lần tới mà để ta bắt tận tay day tận mặt thì đừng trách ta cho người tàn đời trai."

Tiểu Ngưu cười nói: "Vậy đừng trách ta không coi cô là nữ nhân nhé."

Quỷ Linh hừ giọng: "Đồ mặt dày, đồ không biết xấu hổ, người không phải nam tử hán."

Nàng nói đến đó rồi cũng phì cười. Bọn họ vừa cười qua nói lại vừa tiến về phía khách sạn.

Tiểu Ngưu nói: "Lúc này chắc Tường Vân Báo của cô đói sắp chết rồi nhỉ?"

Quỷ Linh đáp: "Người nghĩ nó ngu ngốc lắm sao, nói cho người hay, con báo đó thông minh chẳng kém gì người. Nó sẽ tự mình kiếm được đồ ăn thôi. Nếu thả nó vào rừng sâu, ngay cả lão hổ cũng phải nể sợ đó."

Tiểu Ngưu nghe vậy liền ồ lên, không thể không tin được. Con báo đó ngay cả bản lĩnh bay lượn cũng có thì khả năng còn nhiều tài năng mà mình chưa được biết.

Hai người vừa bước vào sân khách sạn, chỉ nghe thấy trên phòng có tiếng người: "Đại tiểu thư à, Thiên Lí Nhân xin thỉnh an người, tìm người thực vất vả quá."

Kèm theo thanh âm, một bóng người từ trên phòng nhảy xuống, đứng cách hai người vài trượng.

Hai người cả kinh, Quỷ Linh kêu lên thất thanh, không ngờ đám gia tướng lại đến đây nhanh vậy. Dựa theo ánh sáng từ ngọn đèn xung quanh, mơ hồ nhìn thấy một bóng người thấp bé.

Quỷ Linh định thần hỏi: "Thiên Lí Nhân, sao người tìm được đến đây? Chỉ có một mình người thôi sao?"

Nàng rất muốn biết rốt cuộc có bao nhiêu người tìm được đến đây.

Thiên Lí Nhân cười ha hả, đáp: "Lần trước tìm được tiểu thư chỉ có một mình ta, lần này thì tất cả bọn ta đều đến rồi."

Vừa dứt lời đã có thêm hai lời vấn an từ phía sau lưng truyền lại. Quỷ Linh cùng Tiểu Ngưu quay đầu lại nhìn, trong bóng tối lại có thêm hai người nữa. Một người dong dỏng cao như cây tre, một người to béo thần sắc cực kỳ khó chịu. Ba người chặn đường trước sau, hiển nhiên là sợ Quỷ Linh chạy mất.

Quỷ Linh có chút khẩn trương nói: "Các người quả thực lợi hại đó, đồng loạt tìm đến đây. Chẳng lẽ các người muốn trói ta mang về sao?"

Thiên Lí Nhân ôn hòa cười đáp: "Đại tiểu thư, cô cứ ngoan ngoãn cùng bọn thuộc hạ trở về đi, đừng khiến bọn thuộc hạ khó xử."

Quỷ Linh ôm lấy hai vai, thập phần kiên cường nói: "Ta không trở về đâu, các người trói ta lại đi xem."

Thiên Lí Nhân cười khổ nói: "Đại tiểu thư à, lão gia gia hạ lệnh, nếu đại tiểu thư không chịu trở về thì chúng ta cũng không được trở về nữa."

Quý Linh nở nụ cười tươi đáp: "Vậy có phải càng tốt hơn không? Các người có thể được tự do rồi."

Thiên Lí Nhân nói: "Đại tiểu thư nói đùa rồi? Chúng tôi đều là người của lão gia, đi theo lão gia cả đời. Suốt đời chúng tôi phải thuần phục người, tuyệt đối không dám phản bội."

Quý Linh quay đầu lại nhìn chăm chăm hai người kia, hai người đó cũng nhìn Quý Linh cười trừ, điệu bộ rất khó coi. Tiểu Ngưu đến bên cạnh nàng hỏi nhỏ: "Bọn họ đều là gia nhân nhà cô à?"

Quý Linh cũng thấp giọng trả lời: "Còn không phải sao, xem ra hôm nay gặp không ít phiền toái rồi."

Tiểu Ngưu hỏi: "Cô định làm gì bây giờ?"

Quý Linh ài một tiếng, đáp: "Ta chẳng nghĩ ra cái gì hết. Người nói thử đi? Thay ta nghĩ ra một cách đi. Vừa thấy ba tên gia hỏa này là đầu óc ta liền trở nên trống rỗng rồi."

Tiểu Ngưu nghĩ một lát lại hỏi: "Cô có thể đánh được ba người họ không?"

Quý Linh đáp: "Không thành vấn đề. Nhưng ta sợ lần này không chỉ có ba người bọn chúng đến đây, nếu cả hai gã quản gia cũng đến thì phen này ta thảm rồi. Có lẽ họ đang nấp ở nơi bí mật nào đó gần đây."

Tiểu Ngưu trầm ngâm một lát rồi nói: "Quý Linh à, ta thấy hay là cô cười Tường Vân báo bỏ trốn đi. Như vậy bọn họ sẽ không thể bắt được cô. Còn nữa, cô nhất định không được chạy đường thẳng mà phải chạy quanh co để bọn họ không rõ cô muốn gì, như vậy cô mới dễ dàng đào thoát."

Quý Linh quan tâm hỏi: "Còn người thì sao? Hay là theo ta cùng nhau chạy trốn được không?"

Tiểu Ngưu đáp: "Tình huống khẩn cấp, cô nên chạy một mình thôi. Dù sao người bọn họ tìm cũng không phải là ta. Bọn họ nhất định không để ý đến ta đâu."

Quý Linh không đành lòng nói: "Ta không muốn xa người. Cùng du ngoạn với người, ta thấy rất vui vẻ."

Trong lòng Tiểu Ngưu cảm thấy ấm áp nói: "Sau này còn nhiều cơ hội, bây giờ quan trọng nhất là giải quyết phiền toái trước mắt đã."

Quý Linh ừ một tiếng, đành chấp nhận nghe theo.

Bởi vì hai người nói chuyện rất nhỏ, kề sát tai để nói. Và lại đêm nay không có gió nên Thuận Phong Nhĩ cũng chẳng nghe được gì. Chỉ thấy Quý Linh nhìn Thiên Lí Nhân mỉm cười nói: "Được rồi, để không khiến các người khó xử, ta quay về là xong."

Ba người đó nghe vậy mừng rỡ đến mức muốn cười vang lên. Không đợi họ kịp nở nụ cười, Quý Linh đột nhiên vung tay chỉ về phía họ, vài đạo bạch quang phân biệt phi về phía bọn họ. Ba người cả kinh, vội vàng tránh né. Bọn họ biết rõ vị đại tiểu thư này trước giờ ra tay chưa từng lưu tình.

Nhân lúc đó, Quý Linh huyết gió. Tường Vân báo từ trên trời hạ xuống dù không biết vừa rồi nó đang làm gì. Quý Linh nhảy lên người nó vẫy tay về phía Tiểu Ngưu nói: "Sau này còn gặp lại, không được quên ta đó."

Sau đó rạp người trên lưng báo, con báo đó hú lên một tiếng rồi bay vọt lên không trung.

Có tiếng người kêu lên: "Mau đuổi theo, không được để tiểu thư chạy mất. Nếu không hoàn thành nhiệm vụ cả ba chúng ta sẽ mất đầu đó."

Thiên Lí Nhân xoa dịu: "Mọi người đừng hoảng hốt, hai vị quản gia đã chờ phía bên đó rồi, sẽ không để cô ấy chạy thoát đâu."

Vừa nói vừa cùng hai người kia quăng món gì đó lên không trung, rồi nhảy lên trên, cứ thế bay vút đuổi theo sau Quý Linh. Trong chớp mắt bóng họ đã mất dạng.

Tiểu Ngưu nhảy lên nóc nhà nhìn về phía bọn họ biến mất, trong lòng ngậm chúc phúc cho Quý Linh, mong trời phù hộ đừng để họ đuổi kịp nàng, mong nàng có thể thoát khỏi bàn tay bọn gia tướng đó để tránh cảnh phải lấy gã hôn phu rắm chó kia.

Hắn nhảy xuống dưới, đứng dưới mái hiên mà lòng bồi hồi, tâm lý cảm thấy trống rỗng, nhưng trong sơn cốc im lìm vậy. Sư nương đi rồi, Quý Linh cũng đi rồi, chỉ còn lại một mình hắn. Bao giờ mới có được một mỹ nữ ở bên cạnh bồi tiếp mỗi ngày mỗi đêm để mình khỏi cô đơn đây?

Hắn trở về phòng của mình, cũng là căn phòng tối qua còn chung giường với Quý Linh. Vừa đẩy cửa đi vào, đèn trong phòng đột nhiên bật sáng. Dưới ánh đèn, bỗng nhiên có một bóng người đang ngồi đó. Người đó ngồi quay lưng lại, không nhìn thấy mặt. Cảnh tượng làm Tiểu Ngưu giật thót, hỏi: "Người là ai? Sao lại vào phòng ta?"

Người đó vẫn không quay lại, chậm rãi nói: "Mới xa nhau vài ngày đã quên ta rồi sao? Đúng là đồ vô lương tâm. Chẳng trách người ta vẫn nói 'mỹ nữ tâm si, hán tử phụ tình' mà. Ta bây giờ xem như biết được mùi vị ấy."

Thanh âm vừa thương tâm vừa bi thảm khiến Tiểu Ngưu xót xa trong lòng. Hắn đã nhận ra thanh âm này là của ai.

Tiểu Ngưu mừng như phát điên, bước tới ôm lấy vai người nọ, mừng rỡ nói lớn: "Là nàng phải không? Nàng đến đây làm ta mừng muốn chết nè."

Người đó vẫn không quay người lại, nói: "Người có niềm vui mới còn cần ta làm gì. Ta không muốn nghe người nói ngon nói ngọt nữa. Người sẽ lại gạt ta. Ta không mắc lừa nữa đâu."

Tiểu Ngưu bật cười hì hì, nói: "Nàng đừng hiểu nhầm ta. Ta nào có làm gì mang lỗi với nàng. Trong lòng ta, nàng vĩnh viễn là người quan trọng nhất."

Người nọ giận dữ nói: "Đừng gạt ta nữa. Tối hôm qua người còn ngủ chung giường với ả kia."

Tiểu Ngưu vội vàng giải thích: "Là ta bị buộc phải làm vậy. Tuy ngủ chung giường nhưng có làm gì đâu."

Người đó lớn tiếng nói: "Có chuyện đó sao? Trừ phi người không phải nam nhân."

Tiểu Ngưu phì cười nói: "Ta quả thực không làm gì. Nếu ta đã làm, ta nhất định sẽ nhận."

Vừa nói hắn vừa đến trước mặt người đó, nâng đầu nàng lên, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi của nàng. Nàng ta quay đầu đi không để cho hắn hôn nhưng vẫn bị hắn hôn ngẫu nhiên. Chỉ một lát, nàng ta đã chủ động ôm ghì lấy cổ hắn, cùng hắn thân mật. Điều này khiến Tiểu Ngưu mừng muốn phát điên, trong lòng trời dậy cảm giác đặc ý.

Người mới đến chính là nữ nhân đầu đời của Tiểu Ngưu - Nguyệt Lâm. Nàng mặc chiếc quần màu xanh nhạt, khuôn mặt trắng nõn còn vương vài phần u oán càng khiến khí chất của nàng khác hẳn các cô nương thông thường.

Tiểu Ngưu lại hôn lên môi nàng, không nói gì nữa nhưng lại bị nàng đẩy ra. Nguyệt Lâm đứng thẳng người dậy, mắt nhìn chăm chăm Tiểu Ngưu.

Tiểu Ngưu ù ù cạc cạc chẳng hiểu chuyện gì, hỏi: "Giang tử tỷ, nàng làm sao vậy? Ta làm nàng tức giận chuyện gì nàng mau nói ra đi, đừng để phiền muộn trong lòng. Cứ tích trữ trong lòng sẽ hóa bệnh đó."

Nguyệt Lâm nghe mặt hỏi: "Ngươi Tiểu Ngưu, ta hỏi ngươi, ngươi cùng sư nương đã xảy ra chuyện gì?"

Tiểu Ngưu hấp háy mắt đáp: "Chẳng có chuyện gì cả. Bà ấy là sư nương của các nàng, ta tự nhiên cũng coi bà là sư nương. Ta còn muốn gia nhập Lao Sơn phái nữa."

Nguyệt Lâm nhìn hẩn chăm chăm như muốn nhìn xuyên thấu trái tim hẩn, nàng nói từng chữ một: "Ta muốn biết ngươi có làm gì sư nương không?"

Tiểu Ngưu thầm xấu hổ trong lòng nhưng ngoài miệng vẫn nói: "Đương nhiên là không. Nàng không thấy tận mắt thì đừng nói năng linh tinh nữa. Ảnh hưởng đến thanh danh của ta, ta không sợ, da mặt ta rất dày. Nhưng ảnh hưởng đến sư nương thì không được, hủy hoại thanh danh của bà thì sau này bà ấy làm sao còn làm người được nữa."

Nguyệt Lâm nhìn Tiểu Ngưu một hồi mới nói: "Không có là được, chỉ mong là không có gì."

Tiểu Ngưu hỏi lẩn tới: "Nàng nói cho ta biết đi, những lời ong tiếng ve đó là ai nói với nàng. doc truyện tại . Để ta biết được ta sẽ không để yên cho hẩn đâu."

Miệng nói, tay lại cuộn chặt, bộ dạng ra vẻ vô cùng hung hăng.

Ngữ khí của Nguyệt Lâm trở nên nhu hòa hơn một chút đáp: "Không có ai nói cho ta việc này. Đây chỉ là do ta hoài nghi thôi. Ta chỉ cảm thấy giữa hai người có chuyện gì đó."

Lúc này Tiểu Ngưu mới yên tâm, lập tức tỏ ra bất bình: "Vô duyên vô cớ nàng lại nghĩ lung tung vậy sao? Nàng nghi ta chẳng lẽ nghi cả sư nương sao?"

Trong lòng hẩn thầm nhủ, lúc này còn chưa tiện cho nàng biết mối quan hệ của ta với sư nương. Như vậy đối với ai cũng đều tốt cả. Nếu một khi bí mật này lộ ra e rằng Tiểu Ngưu ta sẽ gặp nạn mất. Sư phụ của Nguyệt Lâm không già như ta ra mới là lạ.

Nguyệt Lâm trầm ngâm nói: "Ta không có nghĩ linh tinh. Là ta nhìn thái độ của sư nương với người mới nảy sinh hoài nghi."

Tiểu Ngưu nghe thấy đề cập đến sư nương bèn hỏi nói: "Nàng nói cho ta biết, sư nương đã nói gì với nàng? Bà ấy hiện giờ ở đâu, đang làm gì?"

Là một nam nhân, hẩn đương nhiên quan tâm đến nữ nhân yêu thương của mình. Hẩn còn muốn biết tin tức gần đây của Nguyệt Ảnh nữa, có điều phải hỏi từ từ từng vấn đề một. Hẩn biết sư nương đã cùng người kia so đo bản lĩnh, cũng không biết kết quả ra sao. Bản lĩnh của mình thấp kém, nếu không cũng đã đi theo giúp một tay.

Nguyệt Lâm đáp: "Sư nương bây giờ đang đi trên đường, sư tỷ hộ tống bà về Lao Sơn. Sư nương đã bị thương không nhẹ."

Tiểu Ngưu á lên một tiếng, trái tim phút chốc trùng lại, hỏi: "Bà ấy thế nào? Sao lại bị thương? Bản lĩnh của bà không phải rất cao hay sao?"

Sắc mặt hẩn tràn đầy vẻ quan tâm, hẩn đoán chắc rằng sư nương trúng thương bởi trận tỉ thí kia.

Nguyệt Lâm đáp: "Vào mấy ngày trước, sư nương đã đánh nhau với một người ở ngoài thành Kim Lăng. Cuộc chiến cực kỳ dữ dội. Người đó bản lĩnh so với sư nương không phân cao thấp, đánh đến nổi thiên hôn địa ám, đánh liền hai ngày không phân thắng bại, cuối cùng lưỡng bại câu thương. Bởi vì bọn ta lo lắng cho bà nên chia nhau ra tìm kiếm, cuối cùng là ta tìm được. Cừu gia kia vừa thấy ta liền lập tức chạy trốn còn sư nương cũng nằm bất động, bị thương rất nặng. Trước khi bà hôn mê đã dặn ta hai điều, một là nói cừu gia có lẽ đã chạy tới Trường An này. Kêu ta đuổi theo giết ả để

trừ hậu họa. Việc thứ hai là phải tìm cho được người, bất luận thế nào cũng phải tìm được người, còn bảo ta đưa người lên Lao Sơn học nghệ, để người hoàn thành một thân võ công, chính thức trở thành một nam tử hán."

Nghe một hồi trong lòng Tiểu Ngưu vừa sầu vừa cảm động, còn vì sư nương mà lo lắng, không biết thương thế của nàng có nguy ngập đến tính mạng không.

Trong những lời nhắn nhủ của nàng, Tiểu Ngưu có thể thấy sư nương đối với hắn thâm tình biết bao. Hắn cũng hiểu rằng bản thân mình không chỉ có quan hệ xác thịt với nàng mà còn có trói buộc về tình cảm nữa. Nếu không nói ra cũng không biết hai người quan tâm đến nhau như vậy.

Nguyệt Lâm liếc nhìn Tiểu Ngưu một cái lại nói tiếp: "Sư nương nói xong câu đó lại ngã ra bất tỉnh. Ta đỡ bà đến khi hội họp cùng sư tỷ, dặn tỷ ấy đưa sư nương về núi trị thương, còn ta rời Kim Lăng thành đến khách sạn nọ mới biết người đã đi Trường An. Vừa may ta cũng muốn truy sát tên cừu nhân đó nhân tiện tìm kiếm người luôn. Trước hết, đến Trường An ta sẽ tìm người. Ai ngờ người lại cùng Quỷ nha đầu kia ở một chỗ, còn chung phòng với ả. Còn may người chưa có làm gì, nếu không ta nhất định sẽ không tha cho người."

Nói đến đó Nguyệt Lâm lại tỏ ra lạnh lùng.

Tiểu Ngưu cười khì nói: "Ta đã vượt qua khảo nghiệm chưa thể. Mà thôi, vì sao nàng lại nghi ta cùng sư nương như vậy? Có chút không thỏa đáng nha."

Nguyệt Lâm trầm giọng nói: "Có gì không thỏa đáng? Ta nghi các người là bình thường. Bởi vì lời sư nương nói lúc đó cũng giống như lời di ngôn vậy. Vào lúc đó bà không đả động gì đến sư phụ và chúng ta, từ đầu chí cuối chỉ nhắc đến người, người nghĩ thử xem có bình thường không?"

Trong lòng Tiểu Ngưu rất ấm áp, giải thích: "Còn thế nào nữa? Việc này chỉ có thể giải thích là bà ấy đã thực sự coi ta là người một nhà, coi ta giống như con ruột của bà vậy."

Nhưng trong lòng lại nhủ thầm, ta không cần làm con của nàng ấy, ta là nam nhân của nàng ấy. Làm nam nhân của nàng có thể cùng nàng ngủ một giường, làm con thì không thể. Không có được cái diễm phúc "Ngủ cùng" đó.

Nguyệt Lâm suy nghĩ một lát rồi nói: "Giữa hai người không có chuyện gì là được rồi, nếu không người là loại chẳng ra gì. Luôn miệng nói muốn gia nhập Lao Sơn phái bọn ta, nhưng chưa nhập phái đã lên giường cùng sư nương. Tội đó lớn lắm, để sư phụ biết được, hắc hắc, dù người có một trăm cái đầu cũng bị chặt xuống hết."

Tiểu Ngưu nghe vậy liền biết Nguyệt Lâm đã lại tin tưởng hẳn, người cảm thấy nhẹ nhõm hẳn. Tiếp đó, Tiểu Ngưu lại nghĩ đến một chuyện nói: "Nguyệt Lâm à, cừu gia này của sư nương là ai? Bản lãnh thế nào?"

Nguyệt Lâm nhìn Tiểu Ngưu, ánh mắt hàm chứa nhu tình đáp: "Ta không biết có nên nói với người hay không. Bản lãnh người đó không khác sư nương bao nhiêu, thậm chí còn nhỉnh hơn chút ít."

Tiểu Ngưu lại hỏi: "Lao Sơn phái các nàng cùng ả có cừu oán gì?"

Nguyệt Lâm đáp: "Với bản thân cô ta thì không có cừu oán, chỉ là việc giữa hai môn phái thôi. Đã là việc của môn phái, dù là ai cũng không tránh được. Vừa gặp mặt là gây chiến liền."

Tiểu Ngưu nói: "Không phải là đánh nhau đến chết chứ?"

Nguyệt Lâm đáp: "Nếu không phải thì cũng chẳng kém hơn bao nhiêu. Lần này sư nương sai ta truy sát tên cừu nhân đó, lệnh đưa ra rất bất ngờ."

Ngày trước sư nương cùng người đó không đến nỗi người chết ta sống thì lần này dường như đã hạ quyết tâm muốn tiêu diệt kẻ thù vậy."

Tiểu Ngưu cười hì hì, nói: "Chuyện này để cho sư nương trả lời đi. Được rồi, nàng còn chưa nói cho ta biết cừu nhân kia tên gì."

Nguyệt Lâm nhìn thẳng vào Tiểu Ngưu nói: "Nói với người cũng chẳng sao, người đó là nữ nhân thậm chí còn là nữ nhân rất xinh đẹp nữa."

Tiểu Ngưu lại càng cười lớn nói: "Vậy nàng càng phải nói cho ta biết, để ta xem Giang tử tử của ta đẹp hơn hay nàng ta đẹp hơn."

Nguyệt Lâm hừ đáp: "Ta không sánh bằng cô ta, cô ta không giống người Trung Nguyên chúng ta, tóc cũng không có màu đen."

Tiểu Ngưu à lên một tiếng, thoáng nghĩ đến một người, chỉ không biết có phải nàng ta hay không. Nếu là nàng ta thật, cũng chẳng lấy gì làm lạ cả. Mặc dù mình mới chỉ thấy tửu lượng của nàng, chưa thấy được bản lĩnh của nàng, nhưng chắc cũng không tầm thường.

Tiểu Ngưu thật sự muốn hỏi Nguyệt Lâm người đó có phải Tây Vực Tiên Cơ Ngưu Lệ Hoa hay không. Nhưng nghĩ một hồi có lẽ không nên nói ra, tránh bị Nguyệt Lâm tiếp tục tra hỏi. Mình cùng Ngưu Lệ Hoa có duyên một lần gặp gỡ, tốt nhất là không nên nói ra để tránh mang lại phiền toái không muốn có. Một vị sư nương đã khiến Nguyệt Lâm nổi lòng hoài nghi, bởi vậy không cần phải kiểm thêm chuyện nữa.

Tiểu Ngưu nghĩ vậy bèn kéo tay Nguyệt Lâm đến cạnh giường nói: "Giang tử tử, có muốn ăn gì không?"

Nguyệt Lâm giận dỗi nói: "Còn ăn cái gì? Nhìn người cùng ả Quỷ nha đầu kia ở bên nhau, ta no giận rồi."

Tiểu Ngưu cười hì hì, bèn ra ngoài kêu tiểu nhị mang đồ ăn bày lên bàn, còn kêu hăn mang thêm một vò rượu nữa. Hăn muốn cùng mỹ nhân hưởng thụ cuộc sống.

Ngồi xuống vừa ăn uống vừa nói chuyện. Tiểu Ngưu nhờ ba tác lữ không xương đã khiến Nguyệt Lâm phải nở nụ cười trên mặt.

Hăn thấy nàng sau khi uống rượu vào, khuôn mặt trở đỏ hồng lên bèn nhân cơ hội hỏi: "Giang tử tử, sau khi xa nhau, nàng có nhớ ta không?"

Nguyệt Lâm nheo mắt, cười đáp: "Có chứ, ngày nào cũng nhớ, giờ nào cũng nhớ, nhớ không chịu nổi nữa."

Nói rồi Nguyệt Lâm bật cười khúc khích. Tiểu Ngưu thấy nàng kiều diễm động lòng, âm thanh mê người như vậy, tinh thần hăn càng phấn chấn, uống rượu càng hăng.

Nguyệt Lâm ở bên khuyên nhủ: "Tiểu Ngưu à, hay là uống ít đi một chút, sợ sẽ ảnh hưởng đến thân thể đó."

Tiểu Ngưu nhìn Nguyệt Lâm cười, uống cạn chén rồi sang sàng nói: "Nàng yên tâm đi, Giang tử tử, thân thể Tiểu Ngưu này còn khỏe hơn trâu, bất cứ lúc nào cũng có thể phục vụ mười mỹ nữ. Năng lực ấy nàng biết rất rõ mà, phải không?"

Nguyệt Lâm nghe vậy tim liền đập mạnh, mắng: "Còn cả đáng ghét nữa, còn nói kiểu này nữa, ta sẽ bỏ ngươi lại đó."

Tiểu Ngưu cười cười nói: "Coi như ta chưa nói gì cả, tới đây, uống rượu, uống rượu nào."

Nguyệt Lâm miễn cưỡng cùng hăn cạn chén. Có thể cùng người yêu dấu của mình đối ẩm, Nguyệt Lâm cảm thấy rất thoải mái trong lòng. Sau khi xóa đi những hoài nghi giữa sư nương và Tiểu Ngưu, cảm tình của nàng với

hắn lại trỗi dậy. Uống vài chén, ánh mắt si tình của nàng đã nhìn hắn không muốn rời đi nữa.

Tiểu Ngưu cảm thấy hạnh phúc vô bờ, liền đến bên Nguyệt Lâm ngồi xuống, một tay ôm lấy cổ nàng. Nguyệt Lâm lần này không hề cự tuyệt, ngả đầu vào ngực hắn, nghe tiếng tim hắn đập dồn dập như cả đàn voi đang di chuyển.

Tiểu Ngưu buông chén, hôn lên trán nàng, hỏi: "Giang tử tử, ngày sinh của sư phụ nàng đã qua chưa?"

Nguyệt Lâm đáp: "Chưa. Ta định trước ngày sinh nhật của sư phụ sẽ đưa chàng trở về, tham gia lễ đại thọ của người."

Tiểu Ngưu mỉm cười nói: "Vậy thì tốt, ta đang không biết nên mua gì để biếu cho sư phụ đây. Ta định đi ra ngoài mua vật nào đó."

Nguyệt Lâm cười hì hì đáp: "Nếu chàng quả thực có thành ý thì mang Ma đao dâng lên cho sư phụ đi. Lão nhân gia rất có hứng thú với vật đó."

Tiểu Ngưu nghe vậy thì ngẩn người, nhưng hắn không trách nàng. Vật đó ai mà không muốn tìm được chứ? Có điều nó rốt cuộc ở đâu? Bản đồ Hắc hùng quái đưa ta có quan hệ gì với Ma đao không? Trong lòng hắn mờ mịt, không nghĩ ra điều gì.

Uống thêm một chút, Tiểu Ngưu bắt đầu hành động, kéo Nguyệt Lâm đến bên giường, Nguyệt Lâm vẫn còn tỉnh táo, biết hắn muốn làm gì, bèn nói: "Ta không muốn làm chuyện đó, chúng ta còn chưa thành thân mà."

Tiểu Ngưu mỉm cười nói: "Ta bây giờ không đợi nổi nữa, toàn thân đều muốn phát hỏa rồi. Nàng mau giúp ta dập lửa đi."

Nguyệt Lâm day nghiến: "Không biết mấy ngày xa nhau, chàng nhờ ai dập lửa đây."

Tiểu Ngưu tỏ ra đứng đắn đáp: "Ta một mực nhẫn nhịn, vất vả lắm. Ta sắp điên lên thì nàng đến thật đúng lúc."

Hai người ngồi xuống cạnh giường, Tiểu Ngưu một tay ôm eo một tay vuốt ngực, miệng hôn ngấu nghiến. Sau khi Nguyệt Lâm né đầu vài cái rồi cũng ôm hôn cuồng nhiệt. Môi Nguyệt Lâm cũng nóng bừng chứng tỏ nàng cũng động tâm rồi. Hơi rượu thoang thoảng trong vòm miệng mang lại phong vị đặc biệt. Tiểu Ngưu như đang ăn quả ngọt, vừa hôn vừa liếm vừa cắn nhẹ đôi môi nàng, chớp mắt lại ngậm lấy đầu lưỡi nàng trong miệng mình, cùng nàng xoắn xoắn cuộn cuộn, hôn si mê đến nỗi phát ra thành tiếng. Hơi thở của Nguyệt Lâm càng ngày càng gấp gáp, không ngừng thở gấp, khe mũi thỉnh thoảng còn phát ra âm thanh hừ hự khiến người mê muội.

Cánh tay của hắn đang vuốt ve trên ngực nàng, ban đầu thì ôn nhu, vuốt ve nhẹ như lông ngỗng, sau thì mạnh dần lên. Khi thì ép nải tử dệp như miếng bánh, lúc thì kéo căng như mũi dùi, mặc dù còn cách một lớp y phục nhưng vẫn vô cùng kích thích. Tiểu Ngưu chỉ cảm thấy vật đó từ mềm hóa cứng, từ cứng lại trở thành co giãn khiến hắn sờ hoài không chán.

Nhũ phong của Nguyệt Lâm dưới sự nỗ lực kích thích của Tiểu Ngưu đã dựng đứng lên, eo nàng cũng không ngừng vặn vẹo, hai chân cọ xát vào nhau liên hồi. Tiểu Ngưu nhận ra, tâm lí thống khoái, hành động càng mạnh mẽ, cơ thể càng kích động hơn. Bỗng từ hạ thân đã dựng đứng dậy muốn trồi ra ngoài hóng khí trời.

Tiểu Ngưu thu hồi đầu lưỡi, muốn hít thở một hơi nhưng Nguyệt Lâm không thuận theo, đầu lưỡi nhỏ thơm tho của nàng lại cuộn tới. Bởi vậy lưỡi hai người lại hoạt động, liếm, quẹt, quần quít lấy nhau, hai bên đều rất dễ chịu.

Thân mật một hồi, Tiểu Ngưu liền lột sạch quần áo trên người Nguyệt Lâm. Quần áo được bỏ qua một bên lộ ra chiếc yếm mê người bên trong.

Hai cánh tay, đôi bờ vai trắng ngần khiến Tiểu Ngưu hoa mày chóng mặt. Yếm đào hạ xuống, hai bầu nải tử nõn nà lộ ra chân diện mục, nải đầu tươi ngon, rung lắc khiến hân thềm nhỏ rãi.

Tiểu Ngưu lấy một tay nắm lấy một bên, vừa cầm, vừa nắn, khoái trá vô cùng. Nguyệt Lâm giận dữ nói: "Đừng nắn nữa, chúng ta làm việc chính đi được không."

Tiểu Ngưu cố ý hỏi lại: "Việc chính gì?"

Nguyệt Lâm ngượng ngùng nhắm nghiền mắt, thì thầm đáp: "Người ta muốn chàng đưa thứ đó vào, như vậy mới dễ chịu."

Tiểu Ngưu nghe vậy rất hưng phấn, liền cởi sạch đồ ở hạ thân của nàng. Hân ngả người nàng xuống, dang rộng hai chân, chỉ thấy lớp nhung mao mềm mại đã lấp lánh nước, hai cánh hoa đã ẩm ướt, từ chính giữa rỉ ra một chút dịch lỏng khiến Tiểu Ngưu thấy mà não muốn nổ tung ra.

Hân không thể kiên nhẫn thêm nữa bèn tự cởi hết đồ. Hân đứng trước giường, ôm lấy hai chân nàng, đưa thiết bồng đâm vào. Nương theo dòng dịch lỏng, nhất thời đã lút vào một nửa, Nguyệt Lâm đau đớn á lên một tiếng, bất mãn nói: "Tiểu Ngưu à, nhẹ một chút, chàng muốn lấy mạng người ta hay sao."

Tiểu Ngưu áy náy đáp: "Xin lỗi, Giang tử tử à, ta thực vô ý, thực nóng nảy quá."

Vừa nói hân vừa uốn hông, xoay xoay nhục bồng, vừa cọ sát, vừa đẩy vào, từ từ mới ngập lút cán.

Tiểu Ngưu ngừng chuyển động, hỏi: "Giang tử tử, cảm giác dễ chịu không?"

Nguyệt Lâm uốn éo phối hợp theo, miệng đáp lời: "Dễ chịu, thoải mái lắm, người ta muốn phi thăng rồi đây."

Tiếng rên rỉ phóng đảng của mỹ nhân càng khiến hân gia tăng hứng thú. Bổng tử của hân cứng ngắc, nóng rực, mỗi lần ra vào đều giúp Nguyệt Lâm thụ hưởng tận cùng khoái cảm.

Tiểu Ngưu vừa cho bổng tử ra vào, vừa hưởng thụ mỹ nữ, còn mắt vừa nhìn ngắm. Chỉ thấy đôi mi mục của nàng khép hờ, khuôn mặt tươi xinh như đóa hải đường, Đôi môi đỏ mọng hé mở, đầu lưỡi thơm tho thi thoảng liếm môi, dáng điệu phi thường mê muội. Còn đôi bầu nải tử dù không lớn lắm nhưng theo nhịp động tác của hân cũng nhấp nhô chuyển động liên hồi, so với hoa tươi còn động lòng gấp bội.

Lại nhìn xuống hạ thân, đôi cánh hoa màu phấn hồng đang áp lấy đồ vật thô dài của mình. Mỗi lần ra vào đôi cánh hoa cũng chuyển động theo, kẹp khít khiến hồn mình bay bổng. Ở điểm hai người giao hoan, thỉnh thoảng dâm thủy trong suốt lại rịn ra ngoài. Đó đương nhiên là của Nguyệt Lâm rồi. Theo nhịp đẩy đưa của hân, dâm thủy của nàng chảy ra càng ngày càng nhiều, tưới ướt đầm cúc hoa ở dưới.

Tiểu Ngưu càng thêm hưng phấn, đặt đôi chân nàng lên vai hân, dùng lực mạnh hơn nữa đẩy vào. Mỗi lần vào ra đều mang theo khí thể nghiêng trời lệch đất, khiến Nguyệt Lâm rên rỉ càng lớn, càng dâm đảng hơn. Đôi chân nàng đều đã căng cứng, miệng nàng phát ra những âm thanh cầu khẩn: "Tiểu Ngưu à, nhẹ nhàng một chút, chàng sắp hại chết người ta rồi. Tỷ tỷ phục chàng rồi. Chàng là bản mệnh khắc tinh của người ta."

Tiểu Ngưu cười ha ha đắc ý, dâm thọc càng mạnh hơn, nhìn hai bờ kiêu đồn trắng nõn bị động tác của mình làm biến dạng, lúc thì cong ưỡn lên, chốc lát sau đã hạ phịch xuống, bất kể trạng thái nào cũng khiến nam nhân điên cuồng.

Tiểu Ngưu vừa làm vừa thở hồng hộc như trâu, làm một hơi có đến hơn ngàn cái, đưa Nguyệt Lâm lên đến cao trào. Trong khoảnh khắc đó, Nguyệt Lâm nói lớn bên tai: "Tiểu Ngưu à, người ta vĩnh viễn theo chàng. Chàng tốt với thiếp, trong lòng thiếp chỉ có một mình chàng. Chàng mạnh mẽ, thật đúng là chân chính anh hùng."

Những lời này khiến Tiểu Ngưu cực kỳ đặc ý.

Nghỉ ngơi một lát, Tiểu Ngưu để nàng nằm trên giường, đôi tay hằn vằn vò đồn bộ của nàng, còn hằn cũng nằm lên giường, từ phía sau nhập động. Tuy rằng đồn bộ của nàng không lớn bằng sư nương nhưng cũng chắc nịch mượt mà, đôi tay vuốt ve trên đó cảm thấy rất dễ chịu, thực là mềm mại như bông, sáng như sứ, mịn màng như ngọc, là tinh phẩm thượng đẳng. Hắn vừa vuốt ve vừa đưa đẩy, tận hưởng diễm phúc.

Toàn thân nàng bị làm đến nổi mềm nhũn, chỉ còn biết rên rỉ phóng dăng. Một lát sau, dưới sự đề nghị của nàng, Tiểu Ngưu mới để cho nàng nằm thế chủ động. Hắn nằm trên giường, hưởng thụ sự phục vụ của mỹ nữ. Lần này, Nguyệt Lâm làm kỹ sĩ, hai tay đặt trên ngực hắn, tiểu động nuốt lấy cây bông tử, còn uốn éo cong người đùa nghịch nam nhân của mình. Cảm giác ấy thực sự dễ chịu vô cùng, giống như vùng mình trở thành chủ nhân vậy. Hắn cũng không chịu nhàn rỗi, khi thì phối hợp đại bông, khi thì trêu đùa nài tử, song phương đều đạt đến hứng thú vô cùng vô tận.

Tiểu Ngưu ngắm Nguyệt Lâm nhún nhảy trên người mình, nhin không được đem so sánh nàng với sư nương. Sư nương thuộc loại thành thực, làm thế nào cũng được. Nhiệt tình và sự cả gan của nàng, Nguyệt Lâm không so sánh được. Nhưng còn là một thiếu nữ, Nguyệt Lâm thể hiện không tồi chút nào. Tin rằng sau một thời gian rèn luyện, nàng sẽ trở thành bạn tình trên giường tuyệt nhất của mình.

Chốc lát, Tiểu Ngưu lại đè Nguyệt Lâm ở dưới, làm tình theo tư thế truyền thống. Đến lúc này, hắn không mãnh liệt như trước nữa, mà chỉ như

gió nhẹ thổi qua, còn miệng thì tham lam liếm mút một bên nải tử của nàng, một bàn tay chăm sóc bên kia khiến Nguyệt Lâm cảm kích, nhận ra Tiểu Ngưu thực sự là một nam nhân chu đáo, không quên chăm sóc hung bộ của nàng. Là, chính mình tự chơi đùa với chúng, khác hẳn cảm giác được nam nhân chiều chuộng. Xem ra khi trời tạo ra con người đã phải tốn sức suy nghĩ không ít.

Tiểu Ngưu đưa Nguyệt Lâm lên đến cao trào mới hài lòng xạ tinh, khiến Nguyệt Lâm ôm ghì lấy cổ hắn rên lên hừ hừ: "Hảo Tiểu Ngưu của thiếp, thiếp muốn sanh cho chàng một đứa bé."

Nghe thấy câu này, Tiểu Ngưu cảm thấy trong lòng rất ấm áp, tưởng như thực sự nhìn thấy đứa trẻ của mình chạy đến gọi cha vậy. Hắn vốn cũng chỉ là một hài tử, lại có một tiểu hài tử, chuyện đó quả thực rất đáng xem.

Qua trận mây mưa, hai người ôm nhau nằm bất động thật lâu. Tiểu Ngưu vẫn đang áp sát thân hình Nguyệt Lâm, bồng tử vẫn nằm trong tiểu động của nàng. Vật đó của hắn dù vừa mới xạ tinh nhưng vẫn khá cứng cáp, khác với những nam nhân khác, mỗi lần xạ ra liền mềm oặt lại, muốn ngâm trong đó cũng không nổi.

Tiểu Ngưu ghé sát tai Nguyệt Lâm hỏi: "Sau trận này nàng còn nhớ ta nữa không?"

Nguyệt Lâm ôn nhu đáp: "Đương nhiên là vẫn nhớ."

Tiểu Ngưu lại hỏi: "Nàng nhớ thế nào?"

Nguyệt Lâm cười đáp: "Cái đó đương nhiên là dùng trái tim và trí óc để nhớ, chứ chẳng lẽ dùng xương bánh chè để nhớ hay sao. Thiếp nói vậy chàng thỏa mãn rồi chứ."

Tiểu Ngưu cười nói: "Hài lòng rồi, đương nhiên là hài lòng rồi. Chỉ cần nàng nhớ ta là ta có thể vui vẻ rồi. À, vậy hai gã sư huynh đó của nàng đi

đâu?"

Nguyệt Lâm mỉm cười đáp: "Còn sao nữa, chẳng lẽ chàng muốn bọn họ không ổn? Nếu bọn họ biết chàng nhớ đến bọn họ, nhất định họ cảm động mà khóc hu hu cho coi."

Tiểu Ngưu cười khì nói: "Đúng vậy, đúng là có nhớ đến họ. Hai tên gia hỏa này đều muốn đuổi cổ ta đi. Nếu ta quả thực gia nhập Lao Sơn phái, chỉ sợ hai gã đó sẽ gây khó dễ cho ta. Sau này ta sẽ phải đề phòng chút ít"

Nguyệt Lâm nói: "Người thông minh như vậy, chẳng lẽ không thể tạo quan hệ tốt với bọn họ hay sao?"

Nói rồi Nguyệt Lâm đẩy Tiểu Ngưu qua một bên, ôm ấp quá lâu cũng chẳng phải việc gì thoải mái cả.

Tiểu Ngưu ngồi dậy, vuốt ve nhũ phong của nàng, nói: "Muốn tạo quan hệ tốt với hai người đó cũng khó lắm."

Nguyệt Lâm không hề khó chịu đáp: "Chuyện đó là đương nhiên. Chàng với ta đã đắc tội với Tần sư huynh. Chàng lại thường xuyên nhìn trộm Nguyệt Ảnh sư tỷ là đắc tội với Mạnh sư huynh. Ta nghĩ bọn họ sẽ không bỏ qua cho chàng đâu. Sớm muộn cũng sẽ tìm chàng tính sổ. Nếu chàng muốn gia nhập Lao Sơn phái chúng ta thì phải cẩn thận một chút.

Tiểu Ngưu không đồng ý, nói: "Có sư nương che chở, bọn chúng có thể làm gì ta hay sao? Còn nếu không được nữa thì Tiểu Ngưu ta đây ba sáu kế chuồn là thượng sách, không ngang ngạnh đối đầu với họ làm gì."

Nguyệt Lâm ừ một tiếng, nói đáp: "Nên như chàng nói. Có điều cũng không sao, sư nương ở chỗ chúng ta cũng giống như nữ vương vậy, ngay cả sư phụ cũng phải nghe lời bà. Nếu có bà giúp đỡ người thì không vấn đề."

Tiểu Ngưu liền nói: "Vậy là được rồi, ổn rồi, có sư nương lại có Giang tử tử làm chỗ dựa, ta còn sợ ai nữa?"

Miệng nói vậy trước mắt lại hiện lên bóng dáng xinh đẹp của Nguyệt Ảnh. Hắn thầm nhủ, chỉ cần mình có cơ hội, mình nhất định sẽ cho nàng biết tay. Mĩ nữ như thế, nếu không trị được được nàng thì quả thực có lỗi với cơ hội tốt ông trời đã cho ta. Nghĩ đến Nguyệt Ảnh, lần thân mật hôm nào lại hiện lên trong đồng. Thân thể lỏa lồ của nàng khiến người lưu luyến. Nghĩ đến đó, dục hỏa trong hắn lại trào lên. Bởi vậy, hắn lại đè Nguyệt Lâm ra giường.

Nguyệt Lâm cả kinh nói: "Vừa mới làm xong mà? Sao có thể tiếp tục được nữa?"

Tiểu Ngưu thở hỗn hển đáp: "Ta lại muốn nàng rồi."

Vừa nói vừa căng thẳng bồng tử đâm vào giữa hai cánh hoa mềm mại, đưa Nguyệt Lâm chìm trong bể ái ân một lần nữa.

MA ĐẠO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Phóng Sinh

Cứ thế mãi cho đến khi cả hai rã rời nằm lẫn ra không nhúc nhích nổi. Nguyệt Lâm mệt phờ mà vẫn cố mắng yêu: "Tiểu Ngưu à, hôm nay chàng cứ như là đã thú vậy, so với trước kia thật là quá dã man đó."

Tiểu Ngưu đáp: "Không phải nàng cũng thích ta như thế sao? Nếu ta cứ như con cừu non chắc đã bị nàng đạp xuống giường mất rồi."

Lúc này gương mặt Nguyệt Lâm đỏ hồng lên. Dư vận sau khi đạt đến cao trào khiến nàng có một bộ dạng thật mê người. Nàng lấy lại vẻ mặt xấu hổ của các cô gái, kéo chăn lên đắp kín người lại như sợ có ai nhìn thấy. Tiểu Ngưu cũng không thèm dỡ chăn lên, cứ thò tay vào trong chăn mà sờ soạng khắp người nàng. Cái khoái cảm đó tuy không so được với việc kia nhưng cũng tuyệt vời gần như thế.

Tiểu Ngưu nói: "Sáng mai, chúng ta cứ dạo chơi trong thành cho thoải mái, sau đó trở về Lao Sơn."

Nguyệt Lâm đáp: "Sáng mai, chúng ta không dạo chơi được, còn có việc phải làm. Đợi sau khi làm việc xong mới quay về Lao Sơn. Muốn thưởng ngoạn thì vừa đi vừa thưởng ngoạn cũng được."

Tiểu Ngưu xoay người về phía Nguyệt Lâm, tay ôm choàng lấy eo nàng hỏi: "Làm việc gì? Lại còn có việc gì phải làm nữa vậy?"

Nguyệt Lâm lại nói: "Không phải ta đã nói với chàng rồi sao. Ta phải truy sát ả ma nữ Tây vực Ngưu Lệ Hoa đó."

Tiểu Ngưu "À" lên một tiếng, cảm thấy hơi lo lắng cho Ngưu Lệ Hoa. Thật ra hai người cũng chỉ tình cờ gặp nhau một lần, hiển nhiên chưa có quan hệ gì cả. Nhưng Tiểu Ngưu vẫn không thể không quan tâm. Tuy rằng chỉ mới gặp một lần nhưng đã xem nhau như bằng hữu. Từu lượng và cách cư xử thân thiện của nàng ta đã gây ấn tượng sâu sắc với hắn. Hơn nữa nàng ta còn nói rằng rất thích mình, lại còn lưu lại trên mặt mình một nụ hôn. Một cái đó thật khó mà quên được. Vậy nên bắt Tiểu Ngưu giúp người khác giết nàng, cũng thật khó mà làm được. Chuyện này chả liên quan gì đến chánh phái hay tà phái. Hơn nữa hiện giờ mình thật sự cũng chưa phải là chánh phái hay tà phái gì. Chẳng thuộc về phe nào cả.

Tiểu Ngưu dò hỏi: "Nàng nói xem, vì sao sư nương phải truy sát nàng ta vậy?"

Nguyệt Lâm đáp: "Sư nương đã nói rồi, để trừ hậu họa tất phải giết nàng ta."

Tiểu Ngưu cảm khái nói: "Không ngờ được một người nhân từ như sư nương cũng có lúc trở nên ác độc như thế. Ta thật không thể tưởng tượng nổi, sư nương cũng có lúc giết người."

Nguyệt Lâm nói: "Chuyện đó cũng là bất đắc dĩ thôi. Có lẽ sư nương thấy bản lĩnh của Ngưu Lệ Hoa tăng tiến quá nhanh, lo rằng sau này cô ta sẽ trở thành đại kình địch của chánh phái chúng ta, vậy nên mới quyết định trừ khử cô ta trong lúc cô ta còn chưa đạt đến đỉnh cao. Tránh cho sau này đến lúc chánh tà đại chiến, cô ta gây ra nhiều phiền phức cho chánh phái chúng ta."

Tiểu Ngưu lại một lần nữa thở dài nói: "Chánh phái cũng là người mà tà phái cũng là người. Sao mọi người không thể sống chung hòa hảo với nhau, phải khổ cực đánh đánh giết giết, làm ra cái cảnh người chết ta sống làm gì?"

Nguyệt Lâm "Ồ" lên một tiếng rồi nói: "Chuyện đó thì chúng ta không thể quản nổi. Cuộc tranh đấu đó giữa chánh phái và tà phái không biết đã kéo dài từ bao nhiêu năm rồi. Ai cũng phải bất lực chịu thua thôi."

Tiểu Ngưu tóm lấy cơ hội nói: "Nếu đến một ngày, Tiểu Ngưu ta có được bản lĩnh, nhất định phải hóa giải cái mâu thuẫn này giữa hai phái, để mọi người hòa hợp với nhau, không tranh chấp nữa. Mọi người đều có thể sống vô tư thoải mái."

Nguyệt Lâm nghe xong bật cười nói: "Nếu quả thật chàng làm được việc đó, chàng sẽ không còn là Tiểu Ngưu nữa mà là Đại Ngưu. Đến lúc đó chắc có lẽ chàng sẽ là võ lâm minh chủ. Bất kể là bạch đạo hay hắc đạo đều phải nghe lời chàng. Đến lúc đó, ta cũng sẽ theo cậu nhờ chàng. Có điều, lúc này chuyện quan trọng nhất là phải học cho được bốn sự. Muốn cho cả bạch đạo và hắc đạo phải phục chàng, chỉ có mồm mép không thôi thì không được mà phải có bản lĩnh thật sự. Thời buổi này, võ nghệ mới là thứ quan trọng nhất. Võ nghệ có cao cường thì người ta mới nghe chàng."

Tiểu Ngưu gật gật đầu nói: "Ta cũng biết vậy. Sau này ta nhất định phải học cho thành tài để còn tận tâm tận lực vì thái bình cho thiên hạ."

Nguyệt Lâm quay người sang, đối mặt với hắc nói: "Vậy thì ta thay mặt mọi người trong thiên hạ thật lòng cảm tạ chàng. Như thế sẽ cứu được mạng sống không biết bao nhiêu người. Nhưng nếu vậy xem ra chàng còn lợi hại hơn cả sư phụ rồi. Sư phụ ta cũng không dám có những ước vọng xa xôi như thế."

Tiểu Ngưu đáp: "Đó chỉ là ta nghĩ như thế thôi chứ cũng không chắc đã làm được."

Nguyệt Lâm nắm tay Tiểu Ngưu nói: "Ta ủng hộ chàng. Nếu như chánh phái và tà phái có thể trở thành bằng hữu, tất cả chúng ta sẽ không phải tranh đấu mệt mỏi như thế này."

Tiểu Ngưu ôm Nguyệt Lâm vào lòng, hôn lên mặt nàng rồi nói: "Tốt lắm, chúng ta ngủ thôi. Để ta ôm nàng. Hy vọng chúng ta sẽ cùng có một giấc mơ đẹp."

Hắn thầm nhủ trong lòng, đời người thật biến hóa không ngừng. Tối qua còn nằm cùng giường với Quý Linh, đến tối hôm nay giường thì vẫn là giường cũ, mọi thứ chung quanh thì vẫn y như thế, có điều người bồi tiếp mình không ngờ đã là một người khác. Đến lúc nào đó, tất cả bọn họ có thể tụ tập lại, cùng bồi tiếp mình thì thật là phong tình vạn chủng.

Nguyệt Lâm vô cùng hạnh phúc ôm chặt lấy Tiểu Ngưu. Nàng không thể ngờ được rằng trong lòng Tiểu Ngưu lại đang nghĩ đến nữ nhân khác. Nếu nàng biết được ắt hẳn sẽ rất thất vọng.

Sáng sớm hôm sau, khi Tiểu Ngưu thức dậy. Hắn không nhìn thấy Nguyệt Lâm trong phòng. Nhìn sang bên cạnh giường cũng không thấy y phục của nàng đâu. Hắn lẩm bẩm, không thể nào nàng ta cứ thế không nói không rằng mà bỏ đi chứ. Nguyệt Lâm đâu phải kiểu người như vậy. Nếu như nàng muốn đi, nàng cũng sẽ nói rõ ràng với mình.

Đang lúc nghĩ ngợi lung tung, cửa bật mở, Nguyệt Lâm từ bên ngoài bước vào, vẻ mặt rạng rỡ, dáng điệu phơi phới, so với ngày thường càng mỹ lệ hơn. Tiểu Ngưu vừa mặc quần áo vừa hỏi: "Giang tỷ tỷ, có chuyện gì hay ho mà dáng điệu vui vẻ thế?"

Nguyệt Lâm tiến đến bên cạnh hắn, chìa bàn tay ra nói: "Chàng xem này, trong này có một tờ giấy do bằng hữu ở gần đây gửi cho ta bằng bồ câu đưa thư. Bọn họ vừa phát hiện ra nơi Ngưu Lệ Hoa đang ẩn nấp. Chàng nói xem có phải là tin vui hay không?"

Tiểu Ngưu nghe xong suýt nữa giật mình. Trong lòng thầm nhủ, chuyện bắt đầu xấu rồi. Ngưu Lệ Hoa hiện giờ cũng đang bị thương giống như sư nương. Chắc rằng hiện giờ nàng ta đang ẩn náu để trị thương. Nếu vào lúc

này mà có người bất ngờ tấn công, chỉ sợ Ngưu Lệ Hoa không giữ được tính mạng. Ài, làm sao ta có thể giúp được nàng ta đây?

Tiểu Ngưu làm ra vẻ cao hứng, cười ha ha nói: "Chuyện đó đúng thật là chuyện tốt. Chúng ta có thể hoàn thành nhiệm vụ của sư nương rồi. Giang tử tử, nàng nghĩ sao, chúng ta có cần phải tìm thêm một nhóm trợ thủ không? Như thế chắc chắn sẽ giết được nàng ta."

Nguyệt Lâm phát tay nói: "Không cần thiết. Việc của mình, mình tự giải quyết thì tốt hơn. Một việc nhỏ như thế cần gì phải mọi người góp tay vào mới được. Ta nghĩ hai người chúng ta đi là được rồi. Hiện giờ, có khi đến một người bình thường Ngưu Lệ Hoa đó cũng đánh không lại. Nàng ta đã thụ thương, sợ nhất là phải động thủ."

Tiểu Ngưu nghe vậy liền cao hứng. Bởi vì hắn vừa được nghe đúng điều mình muốn nghe. Nếu đưa cả nhóm người đến tìm giết Ngưu Lệ Hoa thì số phận nàng ta xem như xong. Còn nếu chỉ hai người bọn họ thôi thì hắn còn có khả năng tìm cách cứu nàng ta.

Tiểu Ngưu mặc quần áo xong, tụt xuống giường, nắm tay nàng hỏi: "Giang tử tử, vị bằng hữu đó của nàng là ai vậy? Sao lại có thể nhanh chóng moi ra tin tức về nơi ẩn náu của Ngưu Lệ Hoa như vậy?"

Nguyệt Lâm mỉm cười nói: "Tiểu Ngưu à, vị bằng hữu đó thật ra không phải là bằng hữu của ta. Nói đúng ra là một ông bạn già của sư phụ ta, gọi là Hô Phong đạo trưởng, là thành thủ của Dương Quan thành ở ngoại thành, cũng là bằng hữu rất gần gũi của Mạnh thái thú, thái thú thành Trường An. Sư phụ từng nói, nếu đến Trường An mà cần gì, có thể đến nhờ ông ta giúp đỡ. Ngay hôm ta vừa đến Trường An liền đến tìm Hô Phong đạo trưởng. Ở đây ông ta có rất nhiều bằng hữu, quan hệ lại rộng rãi. Thật không tưởng được lại có tin tức nhanh như thế. Nếu chàng muốn gặp ông ta, trước khi chúng ta đi, ta sẽ dẫn chàng đến chỗ ông ấy."

Tiểu Ngưu lắc đầu đáp: "Ta nghĩ chẳng cần đâu. Ta không có hứng thú với mấy lão đạo mũi trâu."

Nguyệt Lâm nghe vậy, nhú mày nói: "Sư phụ ta cũng là đạo trưởng mà. Sao chàng lại mắng mấy lão đạo. Sư phụ ta mà biết được, chắc chắn sẽ giận lắm."

Tiểu Ngưu cười ha hả nói: "Chắc rồi. Ta cũng quên mất, Lao Sơn của các nàng vốn toàn là mấy đạo sĩ. Không chừng sau khi ta gia nhập rồi, sư phụ nàng cũng biến ta trở thành một lão đạo nào đó."

Nguyệt Lâm nói: "Cái đó thì không chắc. Có làm lão đạo hay không là ý nguyện của mỗi cá nhân. Sư phụ ta sẽ không ép buộc chàng đâu. Còn nếu chàng nguyện ý thì người sẽ không phản đối đâu."

Tiểu Ngưu lắc đầu nói: "Ta không làm đâu. Làm lão đạo chả có gì tốt đẹp cả. Ảnh hưởng đến việc uống rượu, lại còn ảnh hưởng cả việc tán tỉnh nữ nhân."

Nguyệt Lâm cười cười nói: "Làm lão đạo không ảnh hưởng gì đến tửu sắc cả. Dù vậy, trong nhiều vấn đề vẫn phải tuân thủ quy củ của nó. Ta xem ra chàng không chấp nhận nổi mấy thứ đó đâu."

Tiểu Ngưu cười hắc hắc nói: "Nàng nói vô cùng chính xác. Trong suốt cuộc đời mình, cá nhân ta không thích có bất kỳ ai quản lý ta, không có bất kỳ quy củ nào hạn chế ta. Nếu phải như thế, ta thà đi làm một tên khất cái không ai câu thúc, tuy nghèo mạt rệp nhưng lại hoàn toàn tự do."

Nguyệt Lâm bật cười nói: "Vậy hay nhất là chàng gia nhập Cái bang đi. Với trí thông minh của chàng, ở với họ chừng vài chục năm, đợi đến khi mấy trưởng lão của họ chết hết cả, nhất định thế nào cũng leo lên được vị trí Bang chủ đó."

Tiểu Ngưu vuốt vuốt cái cằm nhẵn nhụi nói: "Chỉ sợ đến lúc thật sự đạt được vị trí đó, Tiểu Ngưu ta sớm đã già đến mức thành Lão Ngưu mất. Đến đi đường cũng phải có người dìu. Muốn leo lên giường với nữ nhân cũng phải có người đỡ lên."

Nguyệt Lâm cười mắng: "Nói được dăm ba câu là lại nói bậy. Miệng chó thật không thể nào có ngà voi được."

Tiểu Ngưu bật cười ha hả thật to rồi nói: "Nếu có ngà voi thật, Tiểu Ngưu ta mới thật là lợi hại đó. Cả ngày chả cần phải làm gì cả, chỉ cần moi ngà voi ra là ngon lành. Moi ngà voi ra, mang đến chợ bán, chả mấy chốc là ta phát tài."

Nguyệt Lâm nghe xong, bật cười nghiêng ngả, cốc lên đầu Tiểu Ngưu mấy cái, nói: "Chàng đúng là lưu manh, vô lại. Chẳng có một chút phong nhã nào."

Tiểu Ngưu vừa xoa xoa chỗ bị Nguyệt Lâm đánh vừa nói: "Nếu Tiểu Ngưu ta thật sự có khí chất phong nhã, ta cũng chẳng cần học bốn sự chi nữa cả. Chỉ cần đi thi là đủ. Cứ cho là đậu Trạng nguyên hay là Thám hoa, Bảng nhãn gì đó cũng được. Làm một chức quan nho nhỏ cũng tốt. Để ta thử thưởng thức xem quản lý người khác có cái tư vị như thế nào."

Nguyệt Lâm cười nói: "Với cái kiểu như chàng, dù có làm quan, chắc chắn cũng chỉ là quan tham. Bách tính mà không ném cà chua, trứng thối như mưa vào mặt chàng mới là lạ đó."

Tiểu Ngưu nói với vẻ mặt đau khổ: "Sao đột nhiên nàng lại xem thường ta thế? Đã vậy thì Tiểu Ngưu ta sau này thế nào cũng phải làm quan một bận để nàng xem. Để nàng biết Tiểu Ngưu ta bất kể dù làm cái gì cũng là người xuất sắc nhất."

Nguyệt Lâm lắc đầu nói: "Ta thật sự chẳng thấy chàng xuất sắc ở chỗ nào cả."

Tiểu Ngưu cười hắc hắc nói: "Chỗ mà ta xuất sắc, nàng cũng biết mà. Tối hôm qua, nàng đã thử nghiệm rồi đó."

Nguyệt Lâm mắng: "Khiếp quá, càng ngày càng hạ lưu." Nói xong, nắm tay Tiểu Ngưu dẫn ra ngoài rửa mặt rồi ăn sáng. Trong lòng Tiểu Ngưu vẫn còn suy nghĩ, nếu mình được đi học, chắc chắn sẽ đạt nhiều thành tựu.

Rửa mặt rồi ăn sáng xong, hai người lại quay trở về phòng. Tiểu Ngưu tỏ vẻ quan tâm hỏi: "Giang tỷ tỷ, chừng nào chúng ta mới xuất phát? Nàng ta rốt cuộc đang ẩn náu ở nơi nào vậy?"

Nguyệt Lâm nói nhỏ: "Chuyện này cũng không gấp lắm. Cô ta đang ẩn náu trên Đại nhận tháp. Người bình thường không tìm thấy đâu. Nhưng ta thì có thể tìm được cô ta. Cô ta dùng Ẩn thân thuật nên người thường không thể nhìn thấy."

Tiểu Ngưu "Ồ" lên một tiếng rồi nói: "Nàng ta còn có Ẩn thân thuật nữa à?"

Nguyệt Lâm bật cười nói: "Ẩn thân thuật chẳng có gì ghê gớm cả. Rất nhiều người biết thuật đó. Làm sao tìm cho ra địch nhân đang ẩn thân - đó mới thật sự là bản lĩnh."

Tiểu Ngưu giờ mới hiểu vì sao lúc mình đến Đại nhận tháp ngắm cảnh không nhìn thấy Ngưu Lệ Hoa. Thì ra nàng ta dùng Ẩn thân thuật. Xem ra thế gian này cũng có lắm dị thuật. Sau này mình phải suy nghĩ nhiều hơn, học lấy vài bốn sự như thế, phòng khi có địch nhân đến mình còn có cái mà dùng.

Lại nghe thấy Nguyệt Lâm nói: "Ban ngày người đến đó ngắm cảnh rất đông, không tiện lắm. Đến đêm thì quá tối, ta sợ mắt chàng không nhìn thấy. Thời điểm tốt nhất là hoàng hôn, trước khi trời sụp tối. Đó là lúc dễ ra tay nhất."

Tiểu Ngưu khen ngợi: "Ý này thật hay. Ta hoàn toàn tán thành."

Nguyệt Lâm lại nói: "Đến lúc đó chàng cố gắng ra sức nhé, đừng khiến ta phải thất vọng."

Tiểu Ngưu lộ vẻ mặt bối rối nói: "Chỉ ngại năng lực của ta quá kém cỏi, không thể giúp đỡ được gì."

Nguyệt Lâm nắm tay Tiểu Ngưu vỗ về: "Chuyện đó thì không ngại. Không phải ta đã nói với chàng rồi sao. Ngưu Lệ Hoa đó ngày thường thì thần thông quảng đại, nhưng lúc này, cô ta trở thành một con cừu non. Ngay cả một người bình thường cũng có thể đánh ngã cô ta. Đến lúc cô ta xuất hiện, chàng không cần phải khách khí, cứ đánh ngã cô ta rồi tính."

Tiểu Ngưu cười ha hả rồi nói: "Chỉ cần đến lúc đó không đánh nhầm người là được. Nhưng lỡ nàng ta thi triển Ấn thân thuật, có đi qua trước mặt ta, ta cũng không nhìn thấy được."

Nguyệt Lâm nói: "Cái đó thì dễ thôi. Chỉ cần chàng đi với ta thì không sợ Ấn thân thuật của cô ta."

Tiểu Ngưu gật gật đầu nói: "Vậy cụ thể thì ta phải làm gì nào?"

Nguyệt Lâm suy nghĩ một lúc rồi nói: "Ta đã suy nghĩ rồi. Chúng ta phân công ra. Ta tiến vào trong tháp dò tìm cô ta. Chàng thì cứ chặn ở ngoài cửa tháp. Chỉ cần cô ta xuất hiện, chàng không cần nói nhiều, lập tức đánh ngã cô ta. Sau đó, ta sẽ xuống xử lý cô ta. Chàng nghe đã rõ chưa?"

Tiểu Ngưu đáp chắc nịch: "Ta rõ rồi. Ta nhất định không để nàng phải thất vọng đâu."

Nguyệt Lâm cười nói: "Tiểu Ngưu à, ta biết chàng có thể làm được. Chắc chắn sẽ làm rất tốt. Sư nương vẫn thường khen trước mặt ta rằng chàng thông minh mà."

Điều này khiến Tiểu Ngưu cảm thấy trong lòng vô cùng sáng khoái. Hắn biết sư nương khen hắn rất thật lòng.

Tiểu Ngưu lại hỏi: "Bây giờ vẫn còn sớm, chúng ta có đi đâu không? Không lẽ cứ ở lì trong phòng chờ đợi sao?"

Nguyệt Lâm suy nghĩ một lúc rồi nói: "Chàng cứ ngủ trong phòng đi. Ta ra ngoài thành một lúc. Đi gặp Hô Phong đạo trưởng một cái. Nếu chàng có hứng thú thì cùng đi với ta."

Tiểu Ngưu phát phát tay nói: "Không cần thiết đâu. Ta chẳng muốn gặp đạo trưởng nào cả. Ta không có hứng thú với mấy đạo trưởng."

Nguyệt Lâm khẽ mỉm cười nói: "Tiểu Ngưu à, vậy chàng cứ yên tâm chờ trong phòng nhé. Sau giữa trưa ta sẽ quay lại."

Tiểu Ngưu thở dài nói: "Nàng đi một mình như thế, ta thật sự có chút không yên tâm."

Nguyệt Lâm cười giòn nói: "Nếu chàng đã quan tâm đến ta như thế, sao không đi cùng ta luôn. Làm ta phải đi đi về về một mình chẳng có ai làm bạn"

Tiểu Ngưu mỉm cười nói: "Nếu nàng đi gặp mỹ nữ thì chắc chắn ta sẽ đi theo nàng chẳng do dự gì. Hôm nay nàng lại đi gặp nam nhân. Ta chẳng có hứng thú gì với nam nhân cả."

Nguyệt Lâm đã đi mấy bước về phía cửa, quay đầu lại nói: "Nếu chàng cũng có hứng thú với nam nhân thì ta lại chẳng còn tâm tình gì với chàng nữa rồi."

Nói xong, nhìn Tiểu Ngưu cười rồi đi ra ngoài.

Nguyệt Lâm đi khỏi, trong phòng lại trở nên yên tĩnh. Tiểu Ngưu ngồi tính toán xem mình phải làm sao đây? Nguyệt Lâm là nữ nhân của ta. Vì lập trường của mình, nàng phải giết Ngưu Lệ Hoa là người của tà phái. doc truyện tại . Dù sao đi nữa Ngưu Lệ Hoa cũng là bằng hữu của ta. Giờ lâm vào cảnh nguy hiểm, sao ta có thể đứng nhìn mà không giúp? Mà ta giúp bằng cách nào đây? Một người là nữ nhân, một người là bằng hữu của ta, thật là quá khó khăn. Hơn nữa, ta muốn cứu liệu có cứu nổi không? Tiểu Ngưu ta vốn chẳng phải đại anh hùng, đại hào kiệt gì cả. Ta chỉ là một tên bất tài vừa mới bước ra giang hồ, chẳng có chút bản lĩnh gì.

Vì trong lòng ngổn ngang, hăn căn bản không thể ngồi yên nổi trong phòng. Đầu óc rối như tơ vò, hăn liền đi xuống đường tản bộ. Đường lớn đang rất nhiệt náo, người qua người lại tấp nập. Vẻ mặt mọi người biểu hiện đủ loại cảm tình khác nhau. Một số thì tươi cười vui vẻ, số khác thì như đang buồn rầu mếu máo. Còn Tiểu Ngưu hăn thì sao? Khóc thì không khóc nhưng vẻ mặt thì quả là đang rầu rĩ.

Hiện giờ hăn đang có nhiều ý nghĩ xung đột. Một mặt muốn chạy ngay đến Đại nhận tháp, tìm cho được Ngưu Lệ Hoa, báo cho nàng ta trốn đi thật nhanh. Nơi đó đã không còn an toàn nữa. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, thấy làm như thế thật không phải với Nguyệt Lâm. Mà cũng sợ khiến người khác để ý đến mình. Nếu Nguyệt Lâm mà biết được chuyện đó, thật khiến nàng ta phải đau lòng. Chuyện đó nên thận trọng thì tốt hơn. Không nên vì người khác mà làm ảnh hưởng đến lợi ích của chính mình. Như thế sẽ vi phạm vào nguyên tắc cơ bản nhất của Tiểu Ngưu ta.

Suy đi nghĩ lại mãi vẫn không tìm ra được kế sách nào vẹn toàn. Đến chánh Ngọ, Tiểu Ngưu quay về khách sạn ăn quấy quá cái gì đó. Đang buồn bực ngồi thừ ra được một lúc thì thấy Nguyệt Lâm mặt mày rạng rỡ quay về.

Tiểu Ngưu thấy nàng ta đang cao hứng liền chọc ghẹo: "Xem điệu bộ nàng vui vẻ thế kia trông cứ như là vừa biết tin mình mang thai vậy."

Nguyệt Lâm trừng mắt nhìn hăn nói: "Sao chàng biết ta đang vui vẻ chứ. Vừa rồi ta đến Thanh Dương Quan, không ngờ Hô Phong đạo trưởng đột nhiên lại khách khí đến mức ra tận cửa đón tiếp. Quả thật ta cũng cảm thấy thích thú. Nghe sư phụ ta kể, tính cách người này rất cao ngạo, mỗi khi sư nương đến cũng chỉ phái đồ đệ ra tiếp đón. Không ngờ lại đối xử với ta như thế."

Nguyệt Lâm nói xong, khuôn mặt lộ rõ vẻ đắc ý.

Tiểu Ngưu kéo nàng ôm vào lòng nói: "Nàng đừng có cao hứng sớm quá. Có khi lão đạo đó vừa động lòng phàm tục, thấy nàng hấp dẫn như vậy nên nghĩ đến việc đón nàng về làm lão bà. Chắc là vậy. Đối xử tốt với nàng để sau này có cầu thân thì cũng dễ xử."

Nguyệt Lâm mắng: "Chỉ toàn nói xàm. Người ta là đạo trưởng tu vi cao thâm. Lại còn là một vị tiền bối khả kính. Chàng không được tùy tiện nhục mạ người ta như thế."

Tiểu Ngưu bật cười khanh khách mấy tiếng rồi nói: "Cứ cho là lão ta không có ý định gì thì cũng có thể đồ đệ lão đã chọn trúng nàng rồi. Vậy nên mới nhờ sư phụ giúp hăn mà mưu cầu hảo sự."

Nguyệt Lâm "Hừm" một tiếng rồi nói: "Lại càng bậy bạ. Đồ đệ của Hô Phong đạo trưởng cư xử với ta rất đúng phép tắc, đối đãi cứ như là với tiên nữ vậy."

Gương mặt Nguyệt Lâm lộ ra vẻ kiêu ngạo.

Tiểu Ngưu lại cười ha hả mà nói: "Đừng thấy biểu hiện mấy đứa đó sùng sùng kính kính mà tưởng. Ai biết được trong lòng chúng nghĩ gì. Bọn họ cũng giống như ta thôi, đều nghĩ không biết làm cách nào để kéo nàng lên giường mà vui đùa."

Nguyệt Lâm lại trừng đôi mắt xinh đẹp lên mà nói: "Chàng nếu còn tiếp tục nói năng linh tinh, sau này ta không thèm để ý tới chàng nữa đâu."

Tiểu Ngưu cười khanh khách nói: "Ta chỉ nói đùa với nàng thôi. Nàng lại tưởng là thật à."

Nguyệt Lâm và Tiểu Ngưu quần quýt một lúc rồi nàng nói: "Tiểu Ngưu à, chúng ta chuẩn bị thôi. Một lúc nữa bắt đầu xuất phát. Lần này nhất định không được để cho Ngưu Lệ Hoa trốn. Nếu để cô ta trốn được, sau này khó mà bắt lại."

Tiểu Ngưu "Ừ" một tiếng nhưng trong lòng vẫn thầm tính toán. Lần này mình phải hành động thế nào đây? Một đằng là người yêu, một đằng là bạn. Đây đúng là một việc vô cùng nan giải.

Ngay trước khi xuất phát, Tiểu Ngưu nói với Nguyệt Lâm: "Nếu đến lúc đó, Ngưu Lệ Hoa chạy ra khỏi tháp mà ta không chặn được nàng ta thì phải làm sao?"

Nguyệt Lâm đáp: "Chàng có thể la to lên. Ta nghe thấy tiếng chàng sẽ mau chóng đến hỗ trợ cho chàng."

Tiểu Ngưu lại hỏi: "Nếu nàng ta lao ra quá mạnh mà ta chưa kịp la lên đã bị nàng ta đánh ngã, có phải cái mạng nhỏ của ta khó bảo toàn không?"

Nguyệt Lâm suy nghĩ một chút rồi nói: "Ta còn một cách có thể giúp chàng tự bảo vệ."

Tiểu Ngưu hỏi: "Còn biện pháp gì nữa?"

Nguyệt Lâm đáp: "Ta có thể dạy cho chàng một câu niệm chú. Lúc gặp nguy hiểm, chàng có thể niệm chú, tạo nên một cái lồng bằng thép, nhốt nàng ta vào đó, hoặc là nhốt chính mình trong đó."

Tiểu Ngưu lộ vẻ mặt thích thú nói: "Có cách hay như thế à? Mau dạy cho ta đi."

Nguyệt Lâm bật cười, cúi người kề sát tai hắn thầm thì một lúc rồi hỏi: "Nhớ kỹ chưa?"

Tiểu Ngưu đáp: "Ta đã ghi nhớ kỹ rồi."

Nguyệt Lâm thúc giục: "Lúc niệm chú chàng nhớ không được niệm sai. Câu niệm chú này bao gồm hai đoạn. Một đoạn là để nhốt người ta, một đoạn là để nhốt chính mình."

Tiểu Ngưu cười khanh khách nói: "Giang tử tử, nàng khỏi phải lo lắng. Tiểu Ngưu ta không ngu đến thế đâu."

Nguyệt Lâm gật gật đầu nói: "Vậy chàng làm thử một lần cho ta xem thử."

Tiểu Ngưu "Ừ" một tiếng rồi bắt đầu niệm chú. Chỉ thấy một cái lồng sắt đen trùi đột nhiên xuất hiện, nhốt Nguyệt Lâm vào trong đó. Tiểu Ngưu cao hứng reo hò liên tục. Một lúc sau, Nguyệt Lâm niệm chú giải trừ rồi lại nói: "Cũng được đó. Giờ chàng làm lại lần nữa, nhốt chính mình lại đi."

Tiểu Ngưu lại niệm thêm một lần nữa. Lần này cái lồng sắt nhốt hắn vào bên trong. Mặc cho hắn rung lắc thế nào, đâm đá ra sao vẫn không thể nào thoát ra được. Cuối cùng, Nguyệt Lâm lại phải niệm chú giải trừ, Tiểu Ngưu mới được giải thoát.

Nhìn vào chỗ cái lồng vừa biến mất, Tiểu Ngưu xoa xoa đầu nói: "Giang tử tử à, không ngờ lại hữu hiệu như vậy. Nếu sau này ta gặp phải địch nhân, chắc cũng có thể dùng cách này để đối phó với bọn họ chứ?"

Nguyệt Lâm đáp: "Cái đó thì đương nhiên rồi. Có điều nếu gặp phải người có bản lĩnh, chưa chắc đã nhốt nổi người ta."

Tiểu Ngưu mỉm cười nói: "Chỉ cần có thể nhốt được mấy thằng lưu manh vật vãnh là được rồi. À phải rồi, vậy câu chú để giải trừ thì thế nào?"

Tiểu Ngưu nhận ra điểm này rất quan trọng. Lỡ đến khi buộc phải nhốt chính mình lại, sau đó muốn thoát mà không thoát được, có phải là rất đau khổ không?

Nguyệt Lâm lần này lại giống như một đại tỷ hết sức nhẫn nại nói cho Tiểu Ngưu nghe câu chú giải trừ. Tiểu Ngưu nghe xong, mặt mày rạng rỡ, liền làm thử ngay lập tức, rồi cũng thành công.

Nguyệt Lâm không nhận được khen ngợi: "Tiểu Ngưu à, chàng thông minh thật đó. Ta chỉ cần dạy cho chàng một lần mà cái gì chàng cũng nhớ hết cả. So với ta chàng còn giỏi hơn nhiều."

Tiểu Ngưu khiêm tốn đáp: "Cái này..., cái này...Bởi vì nàng là sư phụ giỏi mà."

Nguyệt Lâm lắc đầu nói: "Chàng không được gọi ta là sư phụ. Làm gì có chuyện sư phụ lại cùng đồ đệ ngủ chung chứ? Vậy không phải là chó leo bàn thờ - loạn hết cả rồi sao?"

Tiểu Ngưu cười ha hả nói: "Nàng lo lắng nhiều chuyện quá đó. Mặc cho ai nói gì thì nói, chỉ cần chúng ta hạnh phúc là được. Mấy chuyện khác đều không quan trọng."

Nguyệt Lâm thở dài nói: "Nếu người thế gian đều có tư tưởng thoáng đạt như chàng thì việc gì bọn họ không biết cách để giảm bớt đi ít nhiều những khổ não chứ."

Tiểu Ngưu cười nói: "Ta là người như vậy đó. Vốn trời sinh đã luôn lạc quan, chẳng có lúc nào đau khổ cả. Tuy cũng có lúc buồn bã nhưng thường thì chẳng mấy chốc đã vui vẻ ngay."

Nguyệt Lâm gật đầu nói: "Ta thích tính cách của chàng như thế. Ở bên cạnh chàng, ta luôn thấy vui vẻ."

Nhớ lại chuyện mình bị mất trinh tiết, không khỏi thoáng buồn lòng.

Khi mặt trời bắt đầu ngả bóng, những áng mây hồng giăng khắp bầu trời, Tiểu Ngưu cùng Nguyệt Lâm thu dọn mọi thứ rồi cất bước hướng về phía Đại nhạn tháp. Lần này Tiểu Ngưu mang theo đao của mình, trông bộ dạng rõ là rất quyết liệt. Trên đường đi, Nguyệt Lâm không ngừng nhắc nhở Tiểu Ngưu, lúc gặp Ngưu Lệ Hoa, không cần phải nói gì cả, cứ vung đao mà chém là được.

Tiểu Ngưu thì liên tục ừ hử nhưng trong lòng tự nhủ, một cô nương đáng yêu như thế, đừng nói đến chuyện vốn đã tình cờ gặp ta một lần, dù cho có chưa gặp thì bảo ta ra tay với một nữ nhân quả thật cũng là một chuyện vô cùng khó khăn. Đợi đến lúc đó xem tình hình mà liệu. Mong rằng đến lúc ấy, nàng ta không còn ở đó nữa. Nếu thật sự đã đi mất rồi thì mới đúng là tốt.

Một lúc sau, hai người đã nhìn thấy Đại nhạn tháp ở phía xa xa. Dưới bầu trời xanh mây trắng, ngọn tháp cao vút, dáng vẻ nguy nga, khí thế bất phàm, xứng đáng là ngọn bảo tháp vang danh trong thiên hạ. Nghĩ đến cảnh tượng năm nào Đường Tăng bận rộn công việc trong tháp, Tiểu Ngưu cũng cảm thấy hơi mê hoặc. Không biết lúc đó, phong độ vị cao tăng kia phiêu dật đến mức nào nữa.

Đến lúc này, Nguyệt Lâm lại có hứng nói chuyện. Nàng hỏi: "Tiểu Ngưu à, chàng có biết câu chuyện liên quan đến ngọn tháp này hay không vậy?"

Tiểu Ngưu đáp một tiếng "Có" rồi nói tiếp: "Đương nhiên là ta biết. Là do Đường Thái Tông dựng lên cho Đường Tăng ở làm nơi dịch kinh Phật."

Nguyệt Lâm gật đầu nói: "Đúng rồi, xem ra cũng không dốt lắm."

Tiểu Ngưu nhả mặt cười nói: "Cái đó thì đương nhiên rồi. Tiểu Ngưu ta hồi còn nhỏ đã có lúc quyết đi thi giành ngôi Trạng nguyên. Không lẽ học vấn lại kém hay sao?"

Thật ra những kiến thức về lĩnh vực này đều do hăn nghe Tiểu Tụ kể mới biết. Hăn vốn chẳng muốn phí nhiều thời gian cho việc đọc sách. Cái mà hăn thích là đi theo đám bằng hữu du thủ du thực lượn lờ khắp nơi.

Nguyệt Lâm thở dài nói: "Đường Tăng người ta mạnh mẽ hơn chàng nhiều, không chỉ có học vấn, có tu dưỡng, lại còn không háo sắc. Biết bao nhiêu mỹ nữ câu dẫn người mà người vẫn không bị mắc phải. Nếu là chàng thì chẳng mấy chốc đã bị yêu tinh ăn thịt mất rồi."

Tiểu Ngưu chớp chớp mắt cười nói: "Nam nhi vốn là hiếu sắc mà. Không lẽ nàng thích nam nhi kiểu như Đường Tăng thật à? Chẳng có lấy một chút tình cảm nào. Nữ nhân yêu ông ta, vậy mà đến một ánh mắt cũng không chiếu cố được."

Nguyệt Lâm "Hừm" một cái: "Cái đó cũng mạnh mẽ hơn chàng. Chẳng mấy chốc nữa mà chàng biến thành đại sắc ma mất."

Tiểu Ngưu cười nói: "Nếu nàng đã thích nam nhân kiểu như Đường Tăng, vậy hay là ta cũng xuống tóc quy y làm hòa thượng luôn chẳng."

Nguyệt Lâm cười hi hi nói: "Vậy cũng được đi. Cứ cho là chàng thật sự xuất gia làm hòa thượng, chàng cũng sẽ chỉ là một hòa thượng hoa tâm, chắc chắn sẽ làm xấu mặt Phật tổ mất."

Hai người nói đến đây cùng bật cười xòa, cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Vừa nói vừa cười, hai người đã tiến đến gần Đại nhận tháp. Nhìn gần, ngọn tháp càng trở nên uy vũ hơn. Lúc này trời cũng sắp tối. Hai người đứng chờ dưới chân tháp một lúc, khi thấy du khách đã ra về cả mới bắt đầu hành động.

Nguyệt Lâm nghiêm mặt lại nói: "Tiểu Ngưu, cứ theo như kế sách đã định. Chàng cứ giữ ở cửa. Chỉ cần cô ta xuất hiện là chàng chém luôn. Còn không thì đánh gục cô ta. Giờ ta vào trong tháp đây."

Tiểu Ngưu lộ rõ vẻ bồn chồn: "Sao tim ta đập nhanh quá, chắc hơi sợ một chút."

Nguyệt Lâm nhin không nổi, bật cười, chọc: "Chịu thua chàng mất, vậy mà cũng nói được. Ta thấy chàng lúc đối phó với nữ nhân thì chẳng sợ cái gì cả. Cớ sao lúc gặp việc quan trọng lại có cái bộ dạng tội nghiệp thế kia? Chàng đừng để ta phải xem thường chàng nha."

Nói xong, vỗ vỗ vào vai Tiểu Ngưu nói: "Tiểu lão công của ta, cố làm cho tốt. Quay về ta thưởng cho chàng."

Nói rồi, Nguyệt Lâm quay người yếu điệu tiến vào trong tháp.

Nàng ta vừa tiến vào trong tháp, Tiểu Ngưu bắt đầu bối rối, tự hỏi trong lòng không biết có thật Ngưu Lệ Hoa đang trốn ở đây không. Nàng ta thật sự sẽ bị Nguyệt Lâm phát hiện sao? Nếu nàng ta chạy ra, ta có định dùng đao chém nàng ta không? Nghĩ đến đây, Tiểu Ngưu rút đao ra, cẩn thận trấn giữ tại cửa, trong lòng vẫn còn phân vân không biết sẽ chém người hay không.

Thời gian cứ dần trôi đi, ánh hoàng hôn càng ngày càng ảm đạm hơn. Chắc là Nguyệt Lâm đã dò tìm xong cả rồi, chẳng mấy chốc là có kết quả thôi. Tiểu Ngưu thầm khẩn trong lòng, ngàn vạn lần cầu cho ông trời bảo hộ cho Ngưu Lệ Hoa, đừng để Nguyệt Lâm tìm thấy nàng ta. Nếu bị phát hiện, nàng ta chết là cái chắc. Cầu cho Ngưu Lệ Hoa sớm đã thoát đi, trốn xa thật xa, không ai tìm được, không bị bất kỳ ai gây hại nữa.

Đang lúc nghĩ ngợi lung tung đột nhiên từ trong cửa một người lão đa lão đảo lao ra. Tiểu Ngưu bất tri bất giác giơ đao lên. Chỉ cần đao đó vung

xuống một phát, người kia chắc chẳng còn mạng. Nhưng Tiểu Ngưu tự nhủ, để nhìn rõ mặt xem có đúng không đã, không được chém bừa.

Người kia không ngờ trước cửa lại còn có người tấn công, nhất thời quên cả tránh né. Hai người hướng mắt nhìn nhau, cùng "Ồ" lên một tiếng. Tiểu Ngưu thấy người kia, mặc toàn đồ đen, cặp mắt xanh loang loáng, chính là người đã từng gặp - Ngưu Lệ Hoa. Có điều lúc này trên mặt nàng ta lộ rõ vẻ yếu nhược và hoảng hốt.

Ngưu Lệ Hoa cũng đã nhìn thấy Tiểu Ngưu, gương mặt sáng lên, cất tiếng nói: "Ngưu huynh đệ, thì ra là ngươi. Lần này ta được cứu rồi."

Đệ ngũ tập (5) Phóng Sinh (3)

Tiểu Ngưu nghe thấy, trong lòng hoan hỉ, vội vã hạ đao xuống. Hắn tự biết mình căn bản không có cái dũng khí chém nhát đao này. Hắn nói với Ngưu Lệ Hoa: "Ngưu tỷ tỷ, ta đi cùng với Giang Nguyệt Lâm, chính là muốn giết nàng."

Ngưu Lệ Hoa nghe xong, bộ mặt trở nên âm đạm, mở miệng nói: "Thì ra là địch nhân. Vậy thì ngươi động thủ đi. Chết trong tay ngươi, ta không oán trách gì nữa đâu."

Tiểu Ngưu hỏi: "Vì sao tỷ không phản kháng gì cả vậy?"

Ngưu Lệ Hoa đáp: "Ta cùng người ta so tài nên trọng thương. Nếu lại vận công, sẽ chết ngay tức khắc. Nếu ngươi thật muốn lấy mạng ta thì chết trong tay bằng hữu so với chết trong tay địch nhân vẫn hơn."

Tiểu Ngưu hít vào một hơi dài rồi nói: "Ngưu tỷ tỷ, thật ra ta chính là Tiểu Ngưu mà tỷ đang muốn tìm kiếm. Tỷ tìm ta chắc cũng chẳng phải vì chuyện tốt đẹp gì cả."

Ngưu Lệ Hoa "À" lớn một tiếng, cứ nhìn chăm chăm vào Tiểu Ngưu rồi nói: "Bây giờ nói chuyện đó cũng đã muộn rồi. Người đã cùng người khác đến đây giết ta, vậy người còn gì để nói nữa. Động thủ đi, ta không làm khó người đâu. Tà phải chúng ta không thể cùng chung sống với chánh phái được."

Nói đến đây, Ngưu Lệ Hoa, ưỡn ngực, đứng thẳng người lên, đúng kiểu anh hùng khảng khái sẵn sàng đối mặt với cái chết.

Tiểu Ngưu nhìn thấy, vô cùng bội phục, tự nhủ trong lòng, nếu là ta chắc đã sợ đến mức tiểu ra quần mất rồi. Ta dù sao cũng là một nam nhân vậy mà không được kiên cường dũng cảm như nữ nhân này.

Tiểu Ngưu thở dài một cái nói: "Giang tử tử của ta sẽ xuống đây rất nhanh. Nàng mau trốn đi, trốn cho thật xa vào. Đừng để người khác bắt được. Ta chỉ có thể giúp nàng bấy nhiêu đó thôi."

Ngưu Lệ Hoa nghe được, đôi mắt xanh nhòa lệ; thân thể run lên rồi trấn tĩnh lại. Áp sát người hôn lên miệng Tiểu Ngưu một cái rồi nói: "Nguy Tiểu Ngưu, ta nợ chàng một ân tình. Lúc khác, ta sẽ báo đáp cho chàng."

Tiểu Ngưu miễn cưỡng cười nói: "Dường như mọi người đều coi ta là một sắc lang."

Ngưu Lệ Hoa cất bước đi được vài bước, quay đầu lại cười nói: "Vậy ta sẽ đáp ứng cho chàng."

Lại nói thêm một câu: "Hẹn ngày tái ngộ." Rồi mới chạy đi, dần dần biến mất trong bóng tối nhàn nhạt.

Nhìn theo hướng nàng ta biến mất, Tiểu Ngưu thâm nhủ, không biết ta làm việc này như vậy có đúng hay không. Nhưng ta thật không thể nhẫn tâm sát hại nàng ta. Ít nhất theo như ta thấy, nàng ta chắc không phải là người xấu. Hơn nữa lại là một nữ nhân. Sao Tiểu Ngưu ta có thể ác độc đến

mức ra tay giết hại một mỹ nữ được. Nếu ta ác độc như vậy, ta không còn là Ngụy Tiểu Ngưu nữa.

Lại nghĩ đến việc giờ phải nói sao đây với Nguyệt Lâm. Tiểu Ngưu tâm ý chuyển động, chợt nảy ra một cách, đột nhiên niệm chú, khiến một cái lồng sắt chụp xuống nhốt chính mình lại.

Một lúc sau, Nguyệt Lâm vội vã từ trong tháp chạy ra, giương mắt đảo quanh nhưng không nhìn thấy Tiểu Ngưu mà chỉ thấy cái lồng sắt được phát động bằng chú ngữ.

Nguyệt Lâm vỗ vỗ vào cái lồng sắt gọi: "Tiểu Ngưu, chàng ở trong đó à?"

Tiểu Ngưu gào lên: "Giang tử tử, mau cứu ta thoát ra khỏi đây."

Nguyệt Lâm không hồi đáp mà lại hỏi: "Tiểu Ngưu à, có nhìn thấy Ngưu Lê Hoa chạy ra không?"

Tiểu Ngưu thở ra một cái "Hừ" rồi nói: "Trước tiên nàng giải thoát cho ta đã rồi ta sẽ thuật lại tường tận cho nàng nghe."

Nguyệt Lâm vừa giải trừ chú ngữ, thân người Tiểu Ngưu liền lộ ra với một bộ mặt như rất xui xẻo. Tiểu Ngưu lại thở ra một cái nói: "May là có nàng cứu ta, nếu không ta không biết đến bao giờ mới thoát thân được."

Nguyệt Lâm hỏi với vẻ mặt nghiêm khắc: "Tiểu Ngưu, chàng làm cái quỷ gì vậy? Ngưu Lê Hoa đâu? Vì sao chàng lại nhốt chính mình lại vậy?"

Tiểu Ngưu lắc lắc đầu nói: "Thôi đừng nhắc lại nữa. Nàng vào không bao lâu thì Ngưu Lê Hoa đó liền chạy ra. Nàng ta lúc đó trông rất khác với những gì nàng nói. Nàng ta rất đáng sợ, chủ động lao về phía ta. Ta hoảng sợ liền bắt đầu niệm chú, vốn định nhốt nàng ta lại. Tuy nhiên do quá vội vã

nên niệm sai chú ngữ. Kết quả lại nhốt chính mình. Đột nhiên lại quên mất luôn chú ngữ giải trừ thành ra chỉ còn cách đợi nàng đến cứu ta thôi."

Nghe xong, Nguyệt Lâm đấm ngực luôn miệng than: "Tiểu Ngưu à, chàng thật làm ta tức chết đi được. Lần này thả hổ về rừng, sau này nhất định chúng ta sẽ gặp nhiều hậu hoạn."

Tiểu Ngưu lộ vẻ mặt xấu hổ nói: "Giang tử tử, ta thật có lỗi. Ta lại mang phiền phức đến cho nàng rồi."

Nguyệt Lâm chán nản nói: "Việc đã thế này, nói gì nữa cũng muộn rồi. Nếu sư nương biết được việc này, ta nhất định sẽ bị mắng. Người chắc chắn sẽ nghĩ rằng ta rất kém cỏi."

Tiểu Ngưu nói: "Không phải vậy đâu. Đợi đến khi gặp sư nương, ta sẽ đích thân giải thích với người. Ta tin rằng người thông tình đạt lý nên sẽ không trách mắng nàng đâu. Nếu có trách thì chỉ trách ta thôi."

Nguyệt Lâm lại thở ra một cái nói: "Việc đã như thế, nói gì cũng muộn rồi. Thôi được, việc này nói đến đây thôi, chúng ta cứ về khách sạn trước đã. Sáng mai chúng ta quay về Lao Sơn. Đến lúc đó, chàng đừng nên nói nhiều, mọi việc cứ để ta trình bày với sư nương. Nếu chàng nói lung tung, coi chừng sư nương lại nổi giận đó."

Tiểu Ngưu đồng ý. Hắn tự nhủ trong lòng, dựa vào quan hệ của hắn với sư nương, dù có tiết lộ ra đi nữa, nàng ta cũng không trách hắn. Bất quá, chuyện đó không thể để cho Nguyệt Lâm biết được. Hiện giờ chưa phải lúc công bố quan hệ của hắn với sư nương.

Nguyệt Lâm cứ ghếch mặt lên trời mà rảo bước về khách sạn. Tiểu Ngưu cũng không biết nói gì, chỉ ngoan ngoãn theo sau. Trong lòng hắn cảm thấy vô cùng xấu hổ, biết rằng mình không phải với Nguyệt Lâm. Nhưng một đằng phải hết mình với bằng hữu, lại phải dốc sức vì người yêu, làm sao cho cả hai cùng vẹn toàn, quả thật vô cùng khó khăn. Hiện giờ

trong lúc khẩn thiết này, chỉ cần bảo đảm được tính mạng cho Ngưu Lê Hoa, chuyện khác sau này còn có thể thương lượng được. Cũng may, ít ra thì hôm nay nàng ta không bị việc gì. Chuyện sau này thì để xem xem vận số nàng ta ra sao. Dù gì cũng là bằng hữu, mình cũng phải tận lực một phen.

Hai người vừa vào khách sạn, lập tức muốn quay về phòng. Người hầu phòng tiến đến hỏi rất lịch sự: "Xin hỏi cô nương có phải là Giang nữ hiệp của phái Lao Sơn hay không?"

Nguyệt Lâm đáp: "Ta chính là Giang Nguyệt Lâm ở Lao Sơn. Danh hiệu 'nữ hiệp' thật không dám xưng."

Người hầu phòng rút từ trong người ra một tấm thiệp mời, vừa đưa cho Nguyệt Lâm vừa nói: "Giang hiệp nữ, vừa mới đây, Thanh Dương Quan ở ngoại thành sai người gửi thiệp mời đến, nhờ chuyển cho người."

Nguyệt Lâm cảm ơn, nhận lấy thiệp rồi dẫn Tiểu Ngưu bước vào phòng. Nguyệt Lâm xem xong thiệp, ngồi thừ ra một lúc. Tiểu Ngưu ngồi bên cạnh hỏi: "Giang tỷ tỷ, chuyện gì xảy ra vậy? Bọn họ muốn nàng làm việc gì à?"

Nguyệt Lâm mỉm cười nói: "Hô Phong đạo trưởng mời ta dự yến. Đồng thời ông ta cũng mời rất nhiều nhân sĩ chánh phái ở đây nữa."

Tiểu Ngưu hỏi: "Vậy nàng có đi hay không?"

Nguyệt Lâm đáp: "Tất nhiên là phải đi rồi. Ông ta mời đây không phải là cá nhân ta. Ta chính là đại biểu của phái Lao Sơn. Nếu ta không đi thì làm mất mặt sư phụ. Chàng hiểu rồi chứ?"

Tiểu Ngưu "À" lên rồi nói: "Tất nhiên Tiểu Ngưu ta hiểu rõ việc đó. Vậy nàng cứ đi đi. Nhất thiết phải cẩn thận, chỉ sợ ở đó có không ít kẻ sắc lang."

Nguyệt Lâm khẽ cười nói: "Tiểu Ngưu nha, chàng cứ nghĩ ai cũng háo sắc như chàng à. Rất nhiều nam nhân hoàn toàn không thích mỹ nữ. Như sư

phụ ta đó, người đúng là kiểu người như vậy. Người luôn đặt việc tu luyện và nâng cao công lực lên trên hết. Đối với mỹ nữ hoàn toàn chẳng hề quan tâm chút nào."

Tiểu Ngưu cười khanh khách nói: "Không để ý đến mỹ nữ à? Ta không nghĩ như vậy. Nếu như người không háo sắc, vì sao đã lớn tuổi như vậy rồi còn cười sư nương vừa trẻ vừa xinh đẹp như thế?"

Nguyệt Lâm cười hi hi nói: "Chuyện đó hả, chàng còn chưa biết chuyện đó như thế nào đâu. Nếu chàng có hứng thú, sau này bảo sư nương kể cho chàng nghe."

Tiểu Ngưu chu miệng lên cười nói: "Chuyện đó làm sao ta dám mở miệng mà hỏi chứ? Tốt nhất là không hỏi. Hỏi vậy có khác nào tự thảo một thú."

Nguyệt Lâm nói: "Chàng biết như thế thì tốt. Ta thấy mấy người ở đây hầu hết đều không háo sắc, đều như sư phụ và đại sư huynh ta cả thôi."

Tiểu Ngưu nháy nháy mắt nói: "Nàng còn có đại sư huynh nữa à?"

Nguyệt Lâm đáp: "Cái đó thì có gì mà kỳ quái chứ. Sư phụ ta tổng cộng thu nhận năm đồ đệ. Tàn sư huynh, Mạnh sư huynh, sư tỷ Nguyệt Ảnh chàng đều đã gặp rồi. Chỉ có đại sư huynh là chàng chưa gặp thôi."

Tiểu Ngưu thuận miệng hỏi: "Vậy người đó như thế nào? Có khác gì so với Tàn Viễn không?"

Nguyệt Lâm chậm chậm đáp: "Đại sư huynh là một người rất trầm tĩnh, rất cẩn trọng, luôn luôn ăn nói, cư xử nghiêm túc, nhưng lại là trợ thủ đắc lực của sư phụ. Bất quá mọi người đều biết người quá nghiêm túc, nên cũng không quá gần gũi."

Tiểu Ngưu bật cười nói: "Không ngờ đại sư huynh của nàng lại cùng một kiểu như sư tỷ Nguyệt Ảnh."

Nguyệt Lâm lắc đầu nói: "Sao lại so như thế được? Một người là nam, một người là nữ. Hơn nữa, tuổi của đại sư huynh cũng gần tương đương tuổi của phụ thân sư tỷ Nguyệt Ảnh."

Tiểu Ngưu cười nói: "Thì ra là cùng một kiểu với sư phụ nàng, cũng là một lão già."

Nguyệt Lâm lại nói: "Người chẳng hề già chút nào cả, trẻ hơn so với tuổi thật rất nhiều."

Tiểu Ngưu nheo nheo mắt nói: "Không biết người có đẹp trai như sư huynh Tần Viễn của nàng không?"

Tần Viễn vô cùng xấu trai, căn bản là nhìn không vừa mắt. Tiểu Ngưu nói thế là ý muốn trêu chọc.

Nguyệt Lâm cười rũ rượi, cốc lên đầu Tiểu Ngưu một cái nói: "Đừng nói nhăng. Đại sư huynh của ta cao lớn uy vũ, tai to mắt lớn, hai mắt sáng rực, khí độ thật phi thường."

Tiểu Ngưu cười ha ha nói: "Vậy mà ta cứ tưởng người cũng giống như Tần Viễn. Phải rồi, hài tử của đại sư huynh chắc cũng không còn nhỏ nữa nhỉ?"

Nguyệt Lâm cười nói: "Chàng lại đoán nhầm rồi. Đại sư huynh của ta vẫn còn chưa thành thân."

Tiểu Ngưu "Ồ" lên một tiếng, cảm thấy vô cùng bất ngờ, nói: "Nói như vậy thì đại sư huynh của nàng đã trở thành tiểu lão đạo rồi. Cống hiến cả cuộc đời cho đạo giáo vậy nên mới không định lập gia thất, phải không?"

Nguyệt Lâm lắc đầu nói: "Cũng không phải. Sư huynh không lập gia đình vì lúc còn nhỏ thất bại trong tình trường. Vậy nên cả đời mới không lấy vợ."

Tiểu Ngưu chặc lưỡi nói: "Thật là một nam nhân tội nghiệp, đã bấy nhiêu tuổi rồi, cả đến mùi thơm của nữ nhân cũng chưa được ngửi qua. Sống như thế thật khiến người ta phải thương tâm."

Nguyệt Lâm cười nói: "Bỏ đi, không cần chàng phải thương hại. Tại sư huynh ta không muốn kiếm vợ ình thôi. Nếu người muốn lấy vợ, có khi mấy nữ nhân lại điên lên mà tranh giành người ấy chứ."

Tiểu Ngưu nói với vẻ bất phục: "Đợi ta đến Lao Sơn, nhất định ta phải xem kỹ vị đại sư huynh này của nàng. Xem xem tài năng của người ấy liệu có qua được Tiểu Ngưu ta không."

Nguyệt Lâm chọc: "Chỉ sợ chàng cười cả đến khoái mã cũng không đuổi kịp được người ta thôi."

Tiểu Ngưu chu miệng lên nói: "Cười khoái mã mà vẫn không đuổi kịp người ta, vậy ta cười thứ khác thì sao?"

Trong lòng hăn nghĩ đến con Tường vân báo, bạn của Quỷ Linh. Hăn tự nhủ, con báo đó còn có thể bay được nữa. Phải rồi, không biết bây giờ Quỷ Linh thế nào rồi, có bị rơi vào tay lão Quỷ Vương cha nàng không. Cầu cho không phải như thế nha. Một mỹ nữ như vậy lại đi gả ột tên nam nhân ngu dốt. Đúng là thịt dê mà cho chó ăn, thật đáng thương. Ngay cả đến Tiểu Ngưu ta mà còn tiếc đến chảy cả nước bọt, trách sao ông trời không có mắt.

Nguyệt Lâm đứng dậy nói: "Ta không nói huyền thuyên với chàng nữa. Ta phải đi dự yến. Không thể để mọi người đợi lâu được. Chàng cứ ở trong phòng mà chờ ta về nhé."

Tiểu Ngưu cũng đứng dậy, nhìn thẳng vào mắt nàng nói: "Ta sẽ trải sẵn giường đợi nàng về. Không có nàng ngủ cùng, ta ngủ không được đâu."

Nguyệt Lâm cười xấu hổ nói: "Nếu để mọi người biết nữ đệ tử của Lao Sơn cùng một cậu bé tóc để chỏm ngủ cùng phòng thì tiếng tăm của Lao Sơn chúng ta sẽ xấu ghê lắm đó."

Tiểu Ngưu cười ranh mãnh nói: "Chuyện đó trời biết, đất biết, nàng biết, ta biết. Chúng ta không nói, còn ai có thể biết được nữa?"

Nguyệt Lâm cười rũ rượi nói: "Ta đi đây, chàng có đói thì đi kiếm cái gì ăn đi."

Tiểu Ngưu cười gật đầu rồi chỉ chỉ tay vào mặt mình. Nguyệt Lâm lại bật cười nói: "Tên hài tử tóc chỏm chàng càng ngày càng xấu tính."

Nói xong liền hôn lên mặt Tiểu Ngưu một cái.

Tiểu Ngưu cười ha ha nói: "Nàng hôn có vẻ không được nhiệt tình lắm."

Rồi lợi dụng miệng nàng vẫn chưa rời đi, Tiểu Ngưu hai tay ôm choàng lấy Nguyệt Lâm, hôn loạn khắp mặt Nguyệt Lâm. Hôn đi hôn lại, cuối cùng hôn lên miệng nàng. Tay hắn bắt đầu sờ soạng sau hông nàng, một ngón tay tiến thẳng vào khu vực cấm.

Lưỡi hai người quấn lấy nhau. Một nụ hôn say mê mãnh liệt kéo dài tưởng không cần phải nhắc lại nữa. Hôn mãi đến khi không còn hơi để thở, miệng hai người mới tách ra. Ngón trỏ của Tiểu Ngưu vẫn còn đang ngo nguậy liền bị Nguyệt Lâm hất ra. Gương mặt Nguyệt Lâm đỏ hồng lên, miệng nói: "Được rồi, được rồi, đừng tiếp tục nữa. Cứ thế này, ta không thể nào đi được. Cái ngón tay của chàng đáng ghét quá."

Tiểu Ngưu cười nham nhở nói: "Đợi đến lúc nàng về, chúng ta lại vui đùa một phen. Nhất định phải khiến nàng sướng đến la hét trên giường, la

thét đến mức phòng ốc cũng phải rung rinh luôn."

Nguyệt Lâm trừng mắt nhìn hăn nói: "Ta không thèm nghe chàng nói nhăng nhít nữa." Nói xong, Nguyệt Lâm rời khỏi phòng. Lúc ra khỏi cửa còn quay lại nhìn Tiểu Ngưu với một ánh mắt kiêu my, nhìn đến mức Tiểu Ngưu mê mẩn cả thần hồn.

Nguyệt Lâm đi rồi, Tiểu Ngưu chỉ còn cách đi ăn quấy quá một chút rồi quay trở về phòng nằm nghỉ. Gà gáy một hồi, Tiểu Ngưu ngủ thiếp đi. Đang say ngủ, đột nhiên nghe thấy nhiều tiếng người nói xôn xao. Hăn bật dậy thật nhanh, đưa mắt nhìn quanh, liền giật mình hoảng hốt. Chỉ thấy một đám người bất ngờ xuất hiện trong phòng mình. Khí thế bọn họ vô cùng hung dữ, phùng mang trợn mắt, trông còn ngang ngược hơn cả chó săn. Hầu hết bọn họ đều cầm trong tay côn dài, một số cầm đoản đao, lại còn một số khác mang theo xích sắt.

Bọn họ bao vây lấy Tiểu Ngưu, nhìn hăn với vẻ mặt dữ tợn. Tiểu Ngưu vừa nhìn thấy y phục bọn họ liền hoảng kinh. Thì ra bọn họ đều ăn mặc quần áo của nha dịch, theo như bộ dạng thì đang tróc nã nghi phạm.

Tiểu Ngưu tự nhủ trong lòng, ta chẳng hề phạm pháp, ta sợ bọn người sao. Nghĩ như vậy, trong lòng Tiểu Ngưu an tĩnh trở lại, liền tụt ngay xuống giường, định đến nói chuyện với bọn họ.

MA ĐẠO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Cừu Gia

Tiểu Ngưu nheo mắt, miệng nở một nụ cười hữu hảo, ôm quyền nói: "Mấy vị công gia, muện như vậy còn đến đây, có việc gì cần chăng? Không phải các vị đến nhằm chỗ chứ? Nếu các vị muốn hỏi đường, Tiểu Ngưu ta cũng có thể giúp được. Nếu ta giúp không được, cũng có thể giúp các vị tìm người để hỏi thăm."

Ngoài miệng gọi "Gia" (1), trong bụng lại chửi thầm, mấy tên cháu chắt này, là đám chuột nhắt ở lỗ nào chui ra, tìm ta làm cái rắm gì. Thoạt nhìn bọn chúng chẳng có vẻ gì giống người lương thiện cả.

Một tên cao lớn nhìn chăm chăm Tiểu Ngưu, mặt lăm lè như nước hỏi: "Người là Ngụy Tiểu Ngưu phải không?"

Đôi mắt híp nhìn Tiểu Ngưu một lượt từ trên xuống dưới.

Tiểu Ngưu mỉm cười, cố gắng tạo ra dáng vẻ thường dân đáp: "Huynh đệ, ta đúng là Ngụy Tiểu Ngưu, vừa mới đến vùng này, còn cần các vị công gia giúp đỡ chiếu cố nhiều."

Vừa nói vừa hướng về phía mấy tên nha dịch chắp tay vái nửa vòng.

Tên cao lớn đó gật đầu nói: "Cứ đi đã, có gì sẽ nói chuyện sau. Người đúng là Ngụy Tiểu Ngưu thì bọn ta cũng không cần nói nhiều nữa, thời gian quý giá, bây giờ đi cùng bọn ta một chuyến."

Tiểu Ngưu tròn mắt, thắc mắc: "Ngài nói vậy là có ý gì? Tiểu Ngưu ta không phạm pháp, dựa vào đâu mà kêu ta đi cùng các ngài một chuyến? Lấy đâu ra lẽ đó."

Bước lại giường ngồi xuống, bộ dạng rất vô lại.

Gã cao lớn lớn tiếng quát: "Người có phạm pháp hay không, trong lòng người biết rõ. Bọn ta chỉ theo luật mà làm thôi. Chẳng lẽ người muốn chống cự? Nếu vậy, bọn ta không cần phải khách khí nữa."

Tiểu Ngưu trầm ngâm chốc lát, cười vánh lên rồi thấp giọng nói: "Huynh đệ, có thể tiết lộ chút ít, người tìm ta có việc gì không?"

Trong lòng Tiểu Ngưu thầm nghĩ, mình mạo phạm quan phủ lúc nào nhi, nghĩ hoài vẫn chẳng nhớ ra gì cả.

Gã cao lớn đáp: "Người phạm lỗi gì, đến nha môn sẽ rõ. Không nói nhiều nữa, đi mau."

Dứt lời cánh tay vung lên, lập tức có một tên cầm xích sắt quấn lấy cổ Tiểu Ngưu. Hắn lập tức nghiêng đầu tránh qua một bên.

Gã cao lớn hừ một tiếng, tức giận quát: "Tiểu tử, chẳng lẽ người thực sự muốn chống đối sao?"

Tiểu Ngưu cười hì hì đáp: "Các vị xem, ta còn chưa mặc quần áo tử tế nữa. Muốn mời ta đi cũng phải để ta mặc quần áo đã chứ."

Gã cao lớn nhíu mày nói: "Vậy thì mặc nhanh lên rồi đi. Người có phạm pháp hay không, người tự mình lên công đường thanh minh đi."

Tiểu Ngưu không phục nói: "Tiểu Ngưu ta trước giờ không làm chuyện gì xấu, cũng chẳng có quan hệ gì với quan phủ cả. Cho dù lão gia các người đích thân đến gặp ta cũng không thể bảo ta làm thế này thế kia được."

Hắn vừa mặc quần áo, vừa nhủ thầm, nghe Nguyệt Lâm nói, thái thú Trường An này có quen biết với sư phụ nàng, sau khi gặp thái thú, chỉ cần nói ra là được. Nhưng vạn nhất y bất cần lý lẽ, ngụy tạo án oan thì làm thế nào? Trong lòng hắn hồi hộp không yên.

Mặc quần áo xong, Tiểu Ngưu chỉ tay về phía cửa nói: "Mời dẫn đường."

Thế là mấy gã nha dịch bước ra ngoài trước, gã đằng sau theo sát Tiểu Ngưu. Tiểu Ngưu bước được hai bước, đột nhiên tung người bay qua cửa sổ. Khi thân hình vượt qua một nửa, hắn quay đầu lại cười nói: "Các cháu ngoan, muốn mời ông nội người làm khách đâu có dễ dàng như vậy. doc truyện tai . Các người kêu thái thú mang kiệu đến đây rước ta đi mới được."

Trong lúc nói thân thể đã vượt qua cửa sổ. Những tên nha dịch trong phòng nghe mấy lời này của hắn liền bật cười ha hả, kiểu cười vừa khó coi vừa đắc ý, giống như không cần quan tâm vậy. Điều đó khiến Tiểu Ngưu cảm thấy rất kỳ quái, mình ổn rồi, còn bọn chúng cười cái gì vậy? Chẳng lẽ lên cơn cả lũ rồi? Chỉ một lát, hắn đã biết đáp án.

Khi cơ thể hắn vừa chạm đất, một chiếc lưới từ bên cạnh tung đến. Tiểu Ngưu không kịp có bất kỳ phản ứng nào, liền bị bọc lấy, cuộn chặt lại. Sau đó, trước mặt sáng lòa, vài bó đuốc cháy bập bùng xuất hiện, đều nằm trong tay đám nha dịch. Lúc này, gã cao lớn từ trong phòng bước đến, nhìn Tiểu Ngưu cười lên ha hả: "Xú tiểu tử, thái thú bọn ta muốn bắt người thì bất cứ ai cũng không chạy thoát được. Cho dù người trốn trong nhà vệ sinh cũng có thể tìm ra."

Vừa nói vừa bước đến chỗ Tiểu Ngưu bị trói đang dầy dụa, dụng lực đá cho vài phát.

Trong lòng Tiểu Ngưu rất khẩn trương nhưng ngoài miệng vẫn nói cứng, nhếch miệng cười, mắng: "Đồ rùa con, càng lúc càng lớn gan đó, dám đá

ông mày."

Câu này bật ra lập khiến bọn nha dịch cười ầm lên. Không cần phải nói cũng biết gã cao lớn đó đương nhiên tức giận ngút trời, lại co chân đạp mạnh thêm một nhát mới chịu ngừng. Cái đạp này khiến Tiểu Ngưu đau tái đi nhưng lần này hắn không tiếp tục mắng nữa. Hắn biết nếu lại chửi thêm câu nữa, cũng chỉ đổi lấy kết quả tồi tệ ỉn mà thôi. Người đứng dưới mái hiên, không thể không cúi thấp đầu xuống. Trước mắt xem chừng đành phải đến gặp người ta nói lý lẽ vậy. Còn như thực sự mình gây chuyện, cũng chỉ còn cách chờ Nguyệt Lâm đến cứu thôi. Cầu trời phù hộ, phù hộ cho nàng về nhanh lên một chút. Nếu nàng về trễ quá, không biết Tiểu Ngưu ta sẽ rơi vào chỗ thế nào nữa. Cứ nghĩ Tiểu Ngưu ta thông minh một đời, anh hùng nhất thế, cuối cùng lại gặp phải đám tiểu nhân này, còn hồ đồ hồ đồ không biết mình bị người ta bắt vì cái gì nữa.

Sau đó, gã cao lớn ra lệnh: "Các huynh đệ, mang tên đạo tặc, tội phạm giết người này đi. Trên đường cẩn thận đừng để hắn chuồn mất."

Bọn kia dạ một tiếng rồi có người nhắc Tiểu Ngưu đang bị mắc trong lưới lên, đưa ra sân, mang ra đến chiếc xe ngựa để ở ngoài sân. Bịt miệng hắn lại, đề phòng hắn hét lên. Sau đó bọn chúng tắt đuốc, đi về phía con đường tối om.

Tiểu Ngưu lúc này càng thêm rối loạn. Mẹ nó, Ngụy Tiểu Ngưu này lúc thì thành giang dương đại đạo, lúc lại thành kẻ giết người? Đúng rồi, ta có giết người nhưng là giết bọn thổ phỉ, chẳng lẽ bởi việc đó mà bắt ta hay sao? Nói ta là đạo tặc trộm cướp? Lời này từ đâu đồn ra, Tiểu Ngưu ta từng trộm gà cắp chó thật, nhưng đó là việc khi còn ở Hàng Châu, chẳng lẽ lại vì mấy chuyện nhỏ này mà ta bị thái thú Trường An trói bắt đi sao? Đúng là hàng xóm với con lừa, lắm chuyện quá. Hắn càng nghĩ càng mơ hồ, càng nghĩ càng ngu. Việc này nói chuyện kia, càng lúc càng kỳ quái, khiến Tiểu Ngưu suy đoán đến mệt mỏi. Hắn quyết tâm nhắm mắt lại không tiếp tục lãng phí tinh lực nữa. Trước mắt xem ra chỉ còn cách đến đâu lo đến đó. Chỉ

cần Tiểu Ngưu ta có thể giữ được cái mạng nhỏ này, những việc khác đều là thứ yếu hết.

Tiểu Ngưu ngồi trong xe, có người canh chừng. Hắn căn bản không thể nhìn ra bên ngoài, không biết người ta đưa mình đi đâu. Người ta là dao là thớt, mình là cá nằm trên, hết thảy cứ phó mặc cho ông trời vậy. Mặc dù không nhìn được bên ngoài, nhưng hắn biết, người ta không mang hắn đến nha môn, tại sao vậy? Bởi đi trên đường đã lâu, nếu nhắm về nha môn thì sớm đã phải đến nơi rồi. Hắn biết khách sạn chỗ hắn trú chân không cách nha môn bao xa. Điều này là Nguyệt Lâm nói với hắn.

Không biết bao lâu sau, xe ngựa mới dừng lại. Tiểu Ngưu bị người ta lôi từ xe ngựa xuống, mang đến một tòa lầu trang trí tinh xảo. Hắn quan sát một lượt nhận ra nơi này ở ngoại thành, chung quanh đều là núi đồi, trước mắt là một chiếc hồ lớn, giữa hồ dựng lên một tòa tiểu lâu. Lúc này hắn đang bị người ta lôi theo như cún đi qua chiếc cầu gỗ ngoằn ngoèo quanh co tiến về phía tiểu lâu. Tiểu Ngưu nhận nổi ô nhục này, trong lòng tức giận rủa thầm, nếu có một ngày lão tử thoát thân, nhất định phải cho đám cẩu nô tài các ngươi mất mặt. Nợ một trả một, không thanh toán đầy đủ với các ngươi thì không được. Bắt từng người các ngươi quỳ dưới chân ta, gọi hai tiếng "Ông nội"

Đến trước lầu, chỉ thấy ngoài cửa có hai gã nha dịch canh gác. Bọn chúng vừa nhìn thấy gã cao lớn liền cúi xuống thi lễ: "Cao quản gia, đại nhân đang đợi ngài. Vừa rồi còn định sai người đi nghe ngóng xem ngài có bắt được người không."

Gã cao lớn đó cười, trả lễ với hai tên đó, đáp: "Nhờ phúc lớn của đại nhân, huynh đệ bọn ta cuối cùng đã không làm hỏng việc. Tên tiểu tử này giao hoạt như thỏ, may là bọn ta vẫn bắt được."

Một tên nói: "Ai chẳng biết Cao quản gia của chúng ta thần thông quảng đại. Đừng nói chỉ bắt một tên mao đầu tiểu tử, cho dù bắt tội phạm giang hồ

hay cường đạo hải tặc cũng dễ như trở bàn tay."

Tên còn lại cũng nói theo: "Đúng vậy, đại nhân lúc nào cũng khen ngợi Cao quản gia, nói bản lãnh ngài cao cường, việc gì cũng làm tốt. Đại nhân không thể xa ngài dù chỉ một ngày."

Cao quản gia nghe thế mặt nở mũi phồng, đáp: "Quá lời, quá lời rồi. Không có đại nhân tài bồi, huynh đệ còn không biết kiếm cơm ăn thế nào nữa."

Một tên nói: "Đại nhân đợi một lát, tôi vào trong báo một tiếng."

Dứt lời liền rào bước vào lầu.

Tiểu Ngưu lắng tai nghe mấy lời võ mông ngựa đó mà cảm thấy buồn nôn. Dù hãn thường ngày cũng chuyên nói mấy lời loại này nhưng hãn vẫn không thoải mái lắm. Hãn thấy tiểu lâu này cực kỳ xa hoa. Lầu trên lầu dưới đều chẳng kết đèn hoa, ánh sáng rực rỡ lóa mắt. Nhìn qua cũng biết đây là nơi hưởng thụ của kẻ có tiền.

Chỉ lát sau, tên vừa rồi bỏ đi quay lại, nói: "Cao quản gia, đại nhân bảo một người trong các vị đưa phạm nhân lên. Đại nhân đang ở gian Cúc Hoa."

Cao quản gia ừ một tiếng, quay lại cười với hai người kia, sau đó cầm tay Tiểu Ngưu dắt vào trong lầu. Vừa vào đến phòng khách, Tiểu Ngưu liền ngửi thấy mùi rượu thịt, rau xào. Trong lòng hãn thầm mắng, con mẹ nó, là con rùa nào hưởng lạc ở đây? Là đứa khốn nào bắt ta đến đây.

Cao quản gia dắt Tiểu Ngưu đi về phía một căn phòng. Đến trước cửa phòng, Cao quản gia gõ cửa, từ bên trong có thanh âm truyền ra: "Cao quản gia, vào đi".

Cửa mở ra, Cao quản gia một mình bước vào trong, còn Tiểu Ngưu vẫn đứng ở ngoài.

Có điều chỉ chốc lát, bên trong lại có hai người đi ra, tháo sợi dây bịt miệng và đóng lưới quăn quanh người hăn. Miệng được giải phóng khiến cho Tiểu Ngưu thoải mái hơn chút ít. Sau một trận hành hạ này khiến Tiểu Ngưu chịu không ít khổ cực. Hăn muốn lập tức xông vào trong xem rốt cuộc là ai đối địch với mình.

Không đợi hăn bước vào, hai gã nọ đã chỉ tay vào phòng, quát: "Đi vào, có người muốn gặp người."

Tiểu Ngưu không hề sợ hãi mà dù có sợ cũng vô dụng. Hăn ưỡn ngực, mắt trợn trừng, dáng vẻ kiên cường đi thẳng vào trong. Chỉ thấy trong phòng bày một bàn rượu thịt, có ba người ngồi, bên cạnh còn có mấy nha hoàn và Cao quản gia đứng hầu. Cao quản gia đang báo cáo với một lão già mũi khoằm như mỏ chim ưng, tuổi chừng năm mươi về thành tích vừa rồi đuổi bắt Tiểu Ngưu. Xem dáng vẻ lão có lẽ chính là Mạnh thái thú.

Lại nhìn người ngồi đối diện thái thú là một tên viên ngoại - địa chủ, râu trắng mắt lơnh, dáng vẻ giảo hoạt, ánh mắt đầy ác ý nhìn Tiểu Ngưu. Ngồi bên cạnh lão viên ngoại đó là một tên trẻ tuổi không lớn hơn Tiểu Ngưu bao nhiêu. Y đó chừng hai mươi tuổi, trong tay cầm chiết phiến, đang nhìn Tiểu Ngưu cười lạnh. Vừa nhìn thấy đám người này, đầu óc hăn nhất thời ong ong, những chuyện vốn không hiểu bỗng chốc đều rõ ràng. Những đối đãi bất công vừa rồi, bây giờ cũng thấy chẳng là gì hết.

Chuyện hăn muốn làm nhất lúc này chính là mau chóng rời khỏi đây, tránh xa khỏi gã trẻ tuổi đó. Hăn biết mình rơi vào tay y thì còn tệ hơn rơi vào giữa bầy dã thú.

Y vừa nhìn thấy Tiểu Ngưu, nụ cười lạnh lẽo lộ rõ sự đắc ý. Y đứng dậy chỉ thẳng vào mặt Tiểu Ngưu mắng: "Thằng nhóc khốn kiếp, người hại ta không thể làm người, hại ta sống không bằng chết. Hắc hắc, xú tiểu tử, hôm nay người rơi vào tay ta, để xem ta thu thập người thế nào."

Vừa nói, bất giác thò tay xuống dừng quần, vừa đi được nửa đường, lại nhanh chóng rút về. Y đột nhiên nhận ra, ở đây, động tác đó thực sự bất nhã.

Người này không phải ai khác, Tiểu Ngưu biết y rất rõ, đó chính là Bắc Hải đệ tử Triệu Khúc Xà. Hồi đó vì cứu Nguyệt Lâm, Tiểu Ngưu lúc tức giận đã biến y thành thái giám. Làm cho Triệu Khúc Xà thống khổ không kể xiết, thù này không báo, thề không làm người.

Từ lúc bị thương, gia đình phải tìm kiếm danh y chăm sóc cẩn thận, đến bây giờ y mới có thể đi lại được. Cha của y là Triệu viên ngoại thấy nhi tử buồn rầu như vậy liền đưa y đi giải sầu. Hai cha con đến nhà người thân ở Trường An là Mạnh thái thú. Mạnh thái thú là thân cữu cữu của Triệu Khúc Xà. Vừa đến nơi, Triệu Khúc Xà liền mang nỗi khổ của mình kể với cữu cữu, Mạnh thái thú nghe xong trong lòng cũng rất xót xa, lại an ủi Triệu Khúc Xà, nếu có cơ hội lão nhất định giúp y trút giận. Lúc ấy cũng chỉ là có lời an ủi chứ không muốn hành động thực sự. Nhưng mà quan phủ tai mắt linh thông, bỗng nhiên một ngày đám thủ hạ mật báo với thái thú, nói Ngụy Tiểu Ngưu đã vào thành Trường An, đang lưu lại khách sạn đó. Triệu Khúc Xà nghe vậy thầm kêu ông trời có mắt, cuối cùng tên tiểu tử đó cũng có ngày mặt vận. Lúc muốn xuống tay thì phát hiện ra còn có Nguyệt Lâm đồng hành, điều này khiến Triệu Khúc Xà và thái thú đều rất lo ngại.

Triệu Khúc Xà biết Nguyệt Lâm là một cô nương có đạo hành cao, nếu y không thụ thương thì còn có thể độ sức với nàng một lát nhưng hiện giờ ngay cả người bình thường y cũng không bằng. Bởi vậy muốn bắt Ngụy Tiểu Ngưu, tốt nhất là không nên kinh động đến nàng. Còn Mạnh thái thú lại nghĩ Nguyệt Lâm là đệ tử của lão bằng hữu Trùng Hư đạo trưởng, mình bắt bằng hữu của cô ta, chỉ sợ lại dính dáng đến Trùng Hư, khiến bằng hữu mất mặt. Thế là sau một hồi thương lượng, họ mới quyết định thừa lúc Giang Nguyệt Lâm không ở đó, nhanh tay tóm lấy Ngụy Tiểu Ngưu. Như vậy đối với ai cũng đều ổn cả. Người của quan phủ luôn luôn giám thị

khách sạn, khi Nguyệt Lâm rời khỏi khách sạn, Mạnh thái thú lập tức lệnh cho Cao quản gia ra tay. Cao quản gia làm việc, thái thú luôn luôn tin tưởng. Không ngoài dự đoán, Cao quản gia đã nhanh chóng bắt được Tiểu Ngưu mang về. Để tránh Nguyệt Lâm tìm được Tiểu Ngưu, Mạnh thái thú không áp giải hắn đến nha môn mà đưa trực tiếp đến biệt thự của mình. Như vậy không ai biết được Tiểu Ngưu đã chạy đi đâu. Sau khi bắt được Tiểu Ngưu, Mạnh thái thú liền nghĩ, tên này hại ngoại sanh của mình quá mức, không thể nhẹ nhàng với hắn được, còn xử lý hắn thế nào, chi bằng nghe theo ý kiến ngoại sanh.

Lúc này Tiểu Ngưu đứng thẳng trên mặt đất nhìn Triệu Khúc Xà cười mãi không ngớt, nói: "Triệu công tử, người nên cảm ơn ta mới phải. Nếu không nhờ ta, người đã không sống nổi đến ngày hôm nay rồi."

Triệu Khúc Xà cả giận nói: "Tiểu tử láo toét, chết đến nơi rồi còn nói hươu nói vượn. Ta sẽ cho người sống không bằng chết." - Khuôn mặt y méo đi vài phần.

Tiểu Ngưu thấy không có ai mời mình ngồi, bèn dứt khoát tiến đến tự kéo một chiếc ghế rồi lùi ra phía sau ngồi xuống, nói: "Triệu công tử, người nghĩ thử xem, người là loại háo sắc, nếu không phải nhờ ta biến người thành một tên thái giám thì không biết người còn tìm đến bao nhiêu kỹ nữ nữa. Người nghĩ tiếp mà coi, chơi kỹ nữ không phải trả tiền hay sao? Người chơi cả đám kỹ nữ, sẽ phải trả rất nhiều tiền. Chưa hết, nam nhân một giọt tinh trùng bằng mười giọt máu nha, chơi nhiều kỹ nữ như thế chẳng phải cái mạng nhỏ của người sẽ sớm tiêu đời hay sao. Người thấy ta nói có phải không? Là ta cứu mạng người rồi đó."

Triệu Khúc Xà tức đến nói không lên lời, cầm cây quạt ném về phía Tiểu Ngưu. Tiểu Ngưu nghiêng đầu tránh thoát, miệng cười hì hì, không coi mỗi nguy trước mắt ra gì. Triệu viên ngoại - cha Triệu Khúc Xà đứng phắt dậy mắng: "Thằng lưu manh, đồ bại bộ."

Lúc này Cao quản gia mới lên tiếng: "Ngụy Tiểu Ngưu, vị này là Mạnh thái thú của thành Trường An, còn không mau quỳ xuống dập đầu sao?"

Tiểu Ngưu nhìn chăm chăm vẻ mặt nghiêm nghị của Mạnh thái thú, cười khì khì, tay ôm quyền nói: "Tiểu tử Ngụy Tiểu Ngưu, thỉnh an đại nhân."

Cao quản gia hừ giọng nói: "Vô lễ như vậy, chẳng trách lại đoán mệnh"

Mạnh thái thú hờ hững nói: "Xem ra, nó là một tên bất học vô thuật không được dạy dỗ tử tế. Cao quản gia, người vất vả rồi, sau này ta sẽ trọng thưởng. Bây giờ người lại chịu thêm chút vất vả nữa, đưa hãn xuống địa lao. Có hãn ở đây, chỉ sợ tử phụ và ngoại sanh của ta ăn không ngon."

Triệu Khúc Xà ngồi xuống nói: "Cửu cửu à, tiểu tử này giao cho con xử lý đi. Hai ngày nữa sau khi thân thể con hồi phục hoàn toàn, con có thể tự tay báo thù."

Miệng nói, ánh mắt lại nhìn Tiểu Ngưu tràn đầy oán độc khiến toàn thân Tiểu Ngưu rất khó chịu. Hãn biết tên tiểu tử này sẽ không dễ ỉnh chết dễ dàng, trong lòng nhất thời phát lạnh. Nếu để cho y xử lý mình, thà để mình chết quách đi còn hơn.

Mạnh thái thú cười hiền từ với Triệu Khúc Xà đáp: "Khúc Xà, vậy cũng được, cửu cửu giao hãn cho con. Sau hai ngày nữa, người này tùy con xử lý."

Cao quản gia tới trước mặt Tiểu Ngưu nói: "Ngụy tiểu tử, đi thôi, đây không phải chỗ người ngồi lại."

Tiểu Ngưu nhìn trên bàn đầy rượu ngon và cao lương mỹ vị, nhai rõ dài ba thước, mê mẩn nói: "Hắc, rượu thơm như vậy nhất định là danh tửu rồi. Mạnh thái thú, ông có thể cho ta uống một chén được không?"

Mạnh thái thú bật cười ha hả, nói: "Tiểu tử này da mặt dày thật, chết đến nơi rồi mà vẫn khá can đảm và hiểu biết, không thể không khiến người ta bội phục được. Người đâu, cho hân một chén rượu."

Lệnh vừa ban ra liền có một nha hoàn cầm một chén rượu mang đến. Trước tiên Tiểu Ngưu dùng mũi hít ngửi, liên tục gật gù: "Chỉ người thôi đã muốn say rồi. Cho dù ngày mai có rơi đầu cũng là đáng giá."

Vừa nói vừa cầm chén rượu, một hơi uống hết sạch.

Mạnh thái thú gật đầu nói: "Được lắm, quả là một nam nhân. Thêm một chén nữa."

Nha hoàn lại rót thêm một chén, Tiểu Ngưu lại uống một hơi hết sạch. Mạnh thái thú thấy sắc mặt hân chỉ hơi ửng đỏ, hai mắt vẫn sáng long lanh, tỏ ra hài lòng nói: "Đáng là một nam tử."

Lại sai người rót thêm một chén nữa, Tiểu Ngưu vẫn uống một hơi hết nhẵn. Tửu lượng này khiến những người ở đây không ai là không bội phục.

Mạnh thái thú cảm khái nói: "Khá lắm, rất anh hùng. Nếu người không làm tổn thương ngoại sanh của ta, chúng ta nhất định có thể trở thành bạn rượu rồi. Đã lâu ta không tìm được bạn cùng uống vừa ý."

Dứt lời cũng uống liền ba chén, hào khí đại phát, sau đó mới sai Cao quản gia giải Tiểu Ngưu đến lao phòng.

Tiểu Ngưu sau khi uống rượu vào liền phấn chấn tinh thần, cảm thấy toàn thân tràn đầy sinh lực, những khăn trương và bất an mới rồi nhất thời đều tiêu biến. Vừa nghe thấy mình bị giải vào địa lao, hân rất bất mãn, từ trên ghế nhảy dựng lên nói: "Không công bằng, không công bằng, bắt ta vào lao phòng không phải bằng bản lãnh thực sự, như vậy dù có bắt ta đi, ta cũng không phục."

Sắc mặt Mạnh thái thú hơi đỏ hồng vì men rượu, nhìn Tiểu Ngưu đang oán trách liền nói: "Người không phục cái gì?"

Tiểu Ngưu chỉ vào Cao quản gia nói: "Tên thuộc hạ này của người không phải dựa vào võ công mà dựa vào quý kế mới bắt được ta. Không tin, người hỏi hãn thử xem."

Mạnh thái thú mỉm cười nói: "Vậy làm thế nào người mới chịu thua?"

Tiểu Ngưu cười khinh đáp: "Nếu các người bằng chân bản lĩnh hạ được ta, ta mới phục."

Mạnh thái thú gật đầu nói: "Được thôi, lần này sẽ khiến người phải tâm phục khẩu phục. Nếu không người lại cho rằng Trường An của chúng ta không có nhân tài."

Vừa nói vừa vung tay ra lệnh cho Cao quản gia: "Cao quản gia, người hãy cùng tiểu bằng hữu này chơi đùa chốc lát đi, chú ý, không được lấy mạng hãn. Ngoại sanh của ta còn muốn tự tay báo thù nữa."

Cao quản gia dạ một tiếng, chỉ tay đến bãi đất trống bên cạnh. Tiểu Ngưu xắn tay áo, trong lòng cũng không nắm chắc lắm. Hãn thầm nhủ, Mạnh thái thú đã sai Cao quản gia ra tay, đương nhiên người này cũng phải có chút bản lĩnh. Mình vất vả lắm mới kiếm được cơ hội này, phải cẩn thận.

Tiểu Ngưu không đáp một câu, đến trước mặt Cao quản gia thi lễ. Người còn chưa đứng thẳng dậy đột nhiên chân nhấc lên nhắm vào bộ hạ của Cao quản gia đá tới một cước. Cước này tung ra vừa nhanh vừa bất ngờ, rập tâm một đòn phân định thắng thua, một cước tuyệt tử tuyệt tôn luôn. Cao quản gia phản ứng linh mẫn, không thấy đòn hiểm mà núng thế, thân thể lùi về sau một bước, vừa đủ né được cú đá này. Không đợi Cao quản gia đứng vững, Tiểu Ngưu lại xông lên, nhắm mặt y tung ra một quyền, quyền đi nửa đường lại biến chiêu nhắm xuống ngực khiến Cao quản gia bị bất ngờ. Bất đắc dĩ, Cao quản gia đành gồng mình tiếp một quyền này của hãn. Chỉ nghe

chát một tiếng, nắm đấm trúng vào người nhưng Cao quản gia không hề nhúc nhích, còn đầu quyền Tiểu Ngưu đau muốn méo miệng. Quyền này đánh lên người ta giống như đấm lên tấm thép vậy. Nhất thời Tiểu Ngưu biết bản thân còn thua kém Cao quản gia quá xa. Người ta là cao thủ đích thực, là cao thủ ngành công.

Trong lòng Tiểu Ngưu tràn đầy tuyệt vọng. Hắn thầm nhủ, nếu ta có thần thông như Nguyệt Lâm hoặc sư nương, chỉ cần dùng pháp thuật là đủ khiến tên Cao quản gia này thua liểng xiểng rồi. Ài, Tiểu Ngưu ta khi nào mới có thể biến thành nhân vật thần thông quảng đại đây? Khi nào mới có thể thoát khỏi cảnh bị người ta bắt nạt đây?

Đánh không lại người ta, Tiểu Ngưu cũng không thúc thủ chịu trói. Hắn vứt bỏ sĩ diện, làm ra vẻ muốn tấn công đột nhiên lao vào Cao quản gia như ác hổ vồ mồi. Cao quản gia thấy vậy liền muốn thuận tay dắt dê, hung hăng đánh ngã Tiểu Ngưu để trả thù vừa rồi bộ hạ của mình suýt bị tên tiểu tử này "Hành thích".

Nhưng Tiểu Ngưu lao được nửa đường thành linh chuyển thân, nhắm ra phía ngoài bỏ chạy. Khinh công của hắn quả thực không tồi, trong tiếng gào thét của mọi người hắn đã lao ra ngoài gian Cúc Hoa.

Cao quản gia hét lớn: "Ngươi Tiểu Ngưu, ngay bên cạnh đại nhân mà ngươi còn muốn trốn hay sao?"

Vừa nói vừa đuổi theo. Trong khi Cao quản gia đuổi theo thì Tiểu Ngưu đã ra khỏi tiểu lầu, lên đến chiếc cầu gỗ nhưng bị đám nha dịch chặn lại.

Tiểu Ngưu thầm mắng, đám rùa con các người, nếu không bị các người ngăn cản. Tên Cao quản gia đó dù công phu cao cường cũng vị tất bắt kịp ta. Tiểu Ngưu này chẳng có bản lĩnh gì nhưng công phu bỏ trốn cũng thuộc hàng nhất lưu đó. Nghĩ đến đây thì Cao quản gia đã đuổi kịp tới nơi.

Trong lúc cấp bách, Tiểu Ngưu định nhảy xuống nước. Cao quản gia nhanh nhạy quyết đoán đã chặn lại, nắm lấy cổ tay hắn, nói: "Muốn mát mẻ thì không cần phải xuống nước đâu. Trong địa lao so với trong nước còn mát mẻ hơn nhiều."

Vừa nói vừa sai người lấy dây thừng trói chặt Tiểu Ngưu lại.

Cao quản gia nhìn bộ dạng nhếch nhác của Tiểu Ngưu liền bật cười ha ha, nói: "Ngụy Tiểu Ngưu, dáng vẻ của ngươi lúc này so với gà nhúng nước còn khó coi hơn nhiều đó."

Tiểu Ngưu nhếch miệng nói: "Nhưng so với đám chó giữ nhà các ngươi, lông đít còn đẹp hơn nhiều."

Lời này vừa ra khỏi miệng, không cần Cao quản gia phân phó, hắn lập tức bị bọn chúng thả xuống đánh hội đồng, đánh đến nổi mặt mũi bầm dập.

Sau đó, Cao quản gia như chim ưng cặp gà con mang Tiểu Ngưu quay lại trong tiểu lâu, không để ý đến Tiểu Ngưu luôn miệng "Ân cần" hỏi thăm bà ngoại bà nội nhà y.

Tiểu Ngưu bị người ta đưa xuống địa lao. Vào địa lao nhìn thấy ngục thất không phải chỉ có một gian, không gian nào là trống người, ít thì hai, ba người, nhiều thì đến bảy tám...Thậm chí nhiều nhất lên đến hàng chục người.

Cao quản gia sai đám thuộc hạ thả hắn vào gian cuối cùng. Gian này vẫn còn trống. Tiểu Ngưu mừng thầm, rốt cuộc đối với ta không tệ, còn để ta một mình một chỗ. Nhưng cửa địa lao bật mở, Triệu Khúc Xà tập tễnh bước đến, miệng nói: "Cao quản gia, người chờ một lát."

Cao quản gia thấy y liền nở nụ cười cầu tình nói: "Ấy, là Triệu công tử, sao không ở trên uống rượu lại xuống đây làm gì? Không khí nơi đây quả thực không tốt chút nào."

Ánh mắt Triệu Khúc Xà lướt trên người Tiểu Ngưu, đáp: "Ta hơi lo lắng về tên tiểu tử này, ta sợ hấn chạy mất."

Cao quản gia cười ha ha nói: "Triệu công tử cứ yên tâm đi. Ở đây thủ vệ sâm nghiêm, vách tường dày chắc, cho dù là chim cũng không bay thoát được."

Triệu Khúc Xà cũng cười đáp: "Cao quản gia, ta muốn chăm sóc tiểu tử này một chút có được không?"

Cao quản gia đương nhiên hiểu ý, liền cười nói: "Chuyện này có gì là không được, có điều phải nhẹ tay một chút, ngàn vạn lần đừng giết hấn. Xem ý của cửu cữu ngài hiện giờ còn chưa muốn để hấn chết."

Triệu Khúc Xà gật đầu đáp: "Cao quản gia yên tâm, ta biết ta nên làm gì. Ta sẽ không để tên tiểu tử này chết dễ dàng đâu. Mèo bắt được chuột rồi cũng không lập tức giết ngay mà còn phải vờn ầm ra mới nuốt được. Đạo lý này ta cũng hiểu rõ mà."

Kèm sau câu nói đó là một tiếng cười rất chói tai.

Cao quản gia không nói nhiều nữa, để lại hai tên thủ hạ còn bản thân thì quay người rời đi lo việc của mình. Lúc này Triệu Khúc Xà bắt đầu ra uy với Tiểu Ngưu.

Triệu Khúc Xà trừng mắt nhìn Tiểu Ngưu nói: "Tiểu tử ngươi cũng có ngày hôm nay. Ngươi không ngừng phá hoại chuyện tốt đẹp của ta, còn làm cho ta người không ra người quý không ra quý, món nợ này ta nhất định phải bắt ngươi trả sòng phẳng."

Hai tay Tiểu Ngưu bị trói nhưng miệng vẫn tự do. Hấn bật cười hì hì nói: "Triệu Khúc Xà, vì sao ta phá hoại chuyện tốt của ngươi? Vì sao lại biến ngươi thành thái giám? Chẳng lẽ ngươi không biết tự mình nghĩ lại đi?"

Triệu Khúc Xà hét lên: "Ta nghĩ, ta nghĩ cái rắm thối á. Ta gây chuyện gì với người? Người lại hại ta, ta không thể bỏ qua cho người được."

Tiểu Ngưu cũng lớn tiếng quát lại: "Thằng khốn họ Triệu, người đúng là chó cụt đuôi còn ngang tàng phách lối, cả một chút nhân tình đạo lý cũng không chịu thông. Ta nói chuyện với người lúc này khác nào đàn gảy tai trâu."

Triệu Khúc Xà hắc hắc cười lạnh nói: "Xú tiểu tử, rơi vào tay ta rồi có muốn khoe mẽ sao. Không chế phục được người, ta không xứng làm người họ Triệu."

Vừa nói, vừa vung tay sai hai tên thủ hạ nói: "Hỏi thăm nó cho ta, chỉ cần còn thở là được."

Hai gã nha dịch đó dạ một tiếng, như lang hổ lao tới, tay dấm chân đá lên người Tiểu Ngưu, nhưng mưa sa bão táp. Tiểu Ngưu bị đánh ngã rạp xuống đất, đau đớn không chịu nổi, nhưng vẫn không mở miệng cầu xin, thậm chí còn nói lớn: "Cháu gái ngựa cho ông nội, cháu ngoan gái ngựa dễ chịu quá."

Lời ra khỏi miệng, đòn thù lại càng mạnh hơn.

Một thoáng sau đã đánh khắp người không chừa một chỗ. Triệu Khúc Xà dương dương đắc ý, tới nhổ một bãi nước bọt lên người Tiểu Ngưu - dùng chân di di đầu hắc, thấy mũi hắc đổ máu, tròng mắt tối đại đi, hình dáng cực kỳ nhục nhã - không khỏi ha ha cười lớn, tỏ ra vô cùng phần khích. Y lại dùng chân dẫm lên mặt Tiểu Ngưu mắng: "Tiểu Ngưu, người xem hình dạng bây giờ của người so với chó trại lông còn khó coi hơn đó. Đây mới chỉ là khởi đầu thôi, sau này còn nhiều cái hay nữa."

Đến lúc này Tiểu Ngưu vẫn không chịu thua, nói: "Thằng thái giám họ Triệu, đừng có sai bảo ta, coi chừng sau này ta coi người là chủ nhân, lại lấy cái của giao phối của người ra liếm đó."

Thanh âm khàn đi nhưng vẫn tỏa ra sự kiên cường ngang ngạnh kinh người.

Triệu Khúc Xà nghiêng răng nghiêng lợi. Những lời này của Tiểu Ngưu đã đâm trúng nỗi đau của y. Nếu không phải muốn tự tay báo thù thì hẳn đã sai người giết chết Tiểu Ngưu rồi. Lúc này y phải nén giận quát lớn: "Bắt hẳn bỏ vào phòng đông phạm nhân nhất cho ta, để bọn tội phạm đó chiều cổ hẳn, xem hẳn còn mạnh miệng nữa không."

Bọn nha dịch lĩnh mệnh, đem Tiểu Ngưu bỏ vào gian ngục kia. Bọn tù phạm hung ác biến thái đó vừa nhìn thấy Tiểu Ngưu được mang đến đều như mở cờ trong bụng. Cơn điên cuồng của bọn chúng đã kiềm chế quá lâu rồi, bây giờ cần phải phát tiết. Tiểu Ngưu liền bị biến thành chỗ cho bọn chúng xả cơn.

Mười mấy tên đó hăng hái hăm hở, quyền cước tung ta, thả sức đánh đã đời, Tiểu Ngưu bị đánh đến nỗi đau muốn ngất xỉu. Bọn tội phạm này thực là như dã thú xông chuồng, mặc sức hành hạ Tiểu Ngưu, chỉ lo mình bỏ qua cơ hội được hành hạ kẻ khác. Tiểu Ngưu như chó bị đánh đòn, hết lượt này đến đợt khác, quần áo rách tơi tả, tóc tai rối loạn, từ đầu đến chân không chỗ nào không đau nhức. Triệu Khúc Xà thấy cảnh này, càng thêm thống khoái đến mức suýt nữa bất tỉnh, luôn miệng cổ vũ: "Đánh đi, đánh đi, khi quay về ta sẽ nói tốt cho các người, để mỗi người đều được giảm án. Tội chết giảm thành tội sống, tội sống sẽ sớm được về nhà."

Bọn tù phạm nghe mấy lời hứa suông này lại càng mừng rỡ điên cuồng, càng thêm ra sức hành hạ Tiểu Ngưu. Cả ngục thất tràn ngập sắc thái địa ngục. Bọn chúng lao vào đánh đập Tiểu Ngưu đến lúc hẳn ngã ra bất tỉnh mới chịu dừng tay. Tiểu Ngưu cũng thật sự quá ngang ngạnh, không kêu lên một tiếng, giống như không hề đau đớn gì vậy. Triệu Khúc Xà rất muốn nghe thấy tiếng khổ sở van xin tha thứ nhưng vẫn không được nghe thấy. Bởi vậy, y lại càng muốn nghe. Càng muốn nghe, y lại càng nhẫn tâm kêu bọn chúng đánh nữa. Nhưng cuối cùng y chỉ đành thất vọng.

Cơ giận của y đã giảm bớt chút ít nhưng vẫn không muốn bỏ qua. Y sai hai tên nha dịch dội nước lạnh vào Tiểu Ngưu, y chơi đùa vẫn chưa đủ. Hai tên nha dịch lộ vẻ băn khoăn nói: "Công tử, vừa rồi đã đánh rất nặng rồi, nếu lại đánh thêm trận nữa, có lẽ hãn sẽ chết mất. Người định để hãn chết liền bây giờ sao?"

Triệu Khúc Xà dùng âm điệu đặc sệt của thái giám kêu lên: "Hãn muốn chết? Đâu có dễ như vậy. Ta muốn tự tay biến hãn thành thái giám, rồi đưa vào hoàng cung để hãn làm thái giám đích thực nữa kìa."

Một tên hỏi lại: "Đưa vào hoàng cung?"

Triệu Khúc Xà cười hắc hắc đáp: "Đương nhiên rồi. Hãn hại ta nhưng ta không cần phải tiến cung. Còn hãn hả, điều kiện thân thể tốt như vậy, lại dẻo mỏ, không vào cung làm nô tài thật sự là quá lãng phí."

Nói đến đây Triệu Khúc Xà khoan khoái cười dài, thanh âm lạnh lạnh chói tai khiến đám tù phạm đều muốn bịt tai lại, trong lòng y lại càng thêm dễ chịu. Từ hồi bị thương tới giờ y vẫn luôn phiền muộn không vui hôm nay cuối cùng cũng có thể xả cơn. Y nghĩ đến chuyện mang Tiểu Ngưu tiến cung để hãn làm nô tài cho hoàng gia, nuôi chim, trồng hoa hay chăn ngựa gì đó, quả là thỏa mãn. Nếu để hãn hầu hạ đám nữ nhân thì càng thú vị. Đứng trước các vị phi tử, nương nương mỹ miều đó chỉ có thể ngắm, chỉ có thể sờ nhưng không thể làm chuyện tốt của nam nhân, trong lòng càng thêm buồn càng thêm khổ, khỏi cần nghĩ cũng biết hay ho thế nào.

Nghĩ đến đó Triệu Khúc Xà đã quyết định xong vận mệnh của Tiểu Ngưu. Được rồi, không giết chết hãn mà biến hãn thành thái giám, cho hãn vào cung chịu khổ. Nghĩ đến cảnh hãn cũng trụ râu như mình, vật đó cũng cụt mất, hắc hắc, hãn so với mình cũng thảm hại chẳng kém. Lúc đó hãn còn dám cười mình hay sao? Để cho người trong cung hành hạ hãn, việc này so với giết chết hãn còn khoái hơn. Được rồi, cứ làm như vậy đi.

Triệu Khúc Xà sau khi nghĩ ra biện pháp xử lý liền thở ra một hơi. Y ra lệnh cởi trói cho Tiểu Ngưu, bỏ hắn vào trong gian ngục còn trống, sai người canh gác cẩn thận, không để cho hắn chạy thoát, càng không được để hắn tự sát. Nếu hắn chết, hết thầy dự tính đều không thực hiện được nữa.

Nhìn Tiểu Ngưu hôn mê bất tỉnh bị kéo đi, Triệu Khúc Xà cười vài tiếng quái dị rồi mới hài lòng rời khỏi chỗ này. Từ ngày biến thành thái giám đến giờ, y đối với việc hành hạ người khác luôn có hứng thú rất lớn. Nhìn người khác chịu khổ, trong lòng y cảm thấy đặc biệt thoải mái.

Lại nói đến Tiểu Ngưu, sau trận hành hạ thừa sống thiếu chết này không biết bao lâu sau mới tỉnh lại. Cảm giác đầu tiên khi mở mắt là toàn thân ê ẩm, không chỗ nào không đau nhức. Hắn thấy mình đang nằm trong một gian ngục thất. Hắn muốn cựa mình ngồi dậy nhưng không đủ sức. Từ phạm ở gian sát cạnh nhìn hắn đầy tò mò.

Tiểu Ngưu nhớ lại hoàn cảnh trước đó, cực kỳ thống hận Triệu Khúc Xà. Hắn thầm nghĩ, nếu có một ngày người rơi vào tay ta, xem ta sẽ thu thập người như thế nào. Còn hiện giờ đang ở trong tay người ta, có nói gì cũng vô ích.

Con người khi gặp lúc rủi ro thường nhớ đến những ngày tốt đẹp, hoài niệm để bản thân cảm thấy dễ chịu hơn. Hắn nhớ đến gia đình. Tiểu Tự đáng yêu như thế, kể mẫu khoan dung nhân từ, cả lão ba đáng ghét cũng chẳng phải đáng ghét lắm. Còn cả sư nương, Nguyệt Lâm, Nguyệt Ảnh, còn cả Xuân Viên, Diễm Nữu, Quỷ Linh, Ngưu Lệ Hoa nữa, mỗi người đều gọi cho hắn một nỗi nhớ sâu sắc. Nếu họ ở bên mình thì thật tốt quá, bao nhiêu khổ sở đều có thể chịu đựng được. Nguyệt Lâm à, cô nương yêu dấu của ta, nàng đang ở đâu? Nàng lúc này chắc đã dự tiệc quay về rồi phải không. Nàng không thấy ta chắc sẽ chạy đi tìm chứ? Chỉ là ta bị giam ở đây, cho dù nàng rất thông minh đi nữa e rằng cũng chẳng tìm được đến đây. Ài, nếu lần này ta thoát chết, chuyện đầu tiên nhất định phải làm là học được bản lãnh để báo thù bọn xấu xa. Một người yếu đuối nhất định sẽ bị ăn hiếp. Nếu ta

có thể bay lượn như Nguyệt Lâm, ai có thể bắt được ta? Nếu ta có thể độn thổ như Quỷ Linh, lao phòng này làm sao giam được ta? Lúc này, có ai nghĩ đến ta không?

Đang lúc Tiểu Ngưu than ngán thở dài, bọn tù phạm sát vách liền hỏi hắn vì sao bị bắt vào đây? Vừa nghe câu hỏi này, Tiểu Ngưu nhin không được phải bật cười. Đám tù nhân sát vách thấy hắn bị đánh đến toàn thân thương tích, không ngờ vẫn có thể cười được, đều đánh giá người này rất có đờm lựợc.

Tiểu Ngưu cựa mình ngồi dậy, thở vài hơi nặng nhọc, mới mang sự tích anh hùng của mình kể vắn lên. Những điều hắn kể cơ bản đều là sự thật, chỉ là tăng thêm vài phần khoa trương khiến người nghe rất thỏa mãn và kích thích. Tất cả bọn họ sau khi nghe xong mới hiểu ra vì sao Tiểu Ngưu lại bị bắt đến đây. Là bởi vì cả gan biến ngoại sanh của thái thú thành thái giám. Tội đó lớn không biết bao nhiêu mà kể. Bởi vậy bọn chúng liền cười rộ lên sung sướng, có tên còn cười đến nổi oằn cả sống lưng, có tên thậm chí còn cười chảy cả nước mắt. Có những kẻ đã nhiều ngày không được cười, bây giờ cười nhiều đến nổi ngất xỉu.

Khi Tiểu Ngưu hỏi đến thì tội danh của bọn chúng đều là trọng tội, bọn chúng đối với tội lỗi mà mình gây ra cũng thừa nhận chẳng chút e dè. Điều này khiến Tiểu Ngưu hiểu rằng vị thái thú này xem ra khá nghiêm minh, không tạo ra án oan gì cả. Sự thực là tới lúc này, hắn vẫn không hề có lòng hận thù gì với thái thú, nhưng đối với Triệu Khúc Xà thì thống hận không kể xiết. Khi đám tù nhân sát vách nói cho hắn biết, Triệu Khúc Xà bảo sẽ biến hắn thành thái giám, còn quyết định tống hắn vào cung thì mọi sự trước mắt Tiểu Ngưu đều sụp đổ. Lần này hắn đã thực sự sợ hãi.

Làm thái giám? Chuyện đó mới thực sự đáng sợ. Tiểu Ngưu bị dọa đến đổ mồ hôi lạnh. Một nam nhân không có vật đó, không thể làm chuyện tốt với nữ nhân thì sống còn ý nghĩa gì? Chi bằng để ta chết luôn đi còn hơn.

Tiểu Ngưu thực sự mệt mỏi và đau khổ rồi, mặc dù toàn thân đau đớn nhưng còn may là không tổn thương ở đầu, tất cả đều là vết thương ngoài da. Hắn lại ngã ra mặt đất, dần dần thiếp đi. Trong mơ hắn không ngừng gặp ác mộng, tựa hồ đã thực sự bị biến thành đám thái giám ghê tởm trong cung.

Trong lúc hắn còn mê man thì đột nhiên bị thúc dậy. Chỉ thấy Cao quản gia đứng trước mặt, còn mình lúc đầu chỉ thấy đôi chân hắn. Tiểu Ngưu bị dọa cho giật thót, ngồi bật dậy, khôi phục tinh thần hỏi: "Người muốn làm gì? Lão tử ta không sợ chết đâu."

Bản mặt hôn ám của Cao quản gia sáng rõ lên, vừa âm hiểm, vừa quỷ dị. Y cười hắc hắc vài tiếng nói: "Ngày tàn của ngươi tới rồi, mau đi chịu hình phạt thôi."

Tiểu Ngưu nói, thanh âm có phần hơi run rẩy: "Các người quả thực muốn giết chết ta? Muốn dùng cách nào để giết ta đây?"

Cao quản gia cười lạnh đáp: "Đến đó ngươi sẽ biết, đừng lải nhải nữa."

Vừa nói vừa vẫy tay về phía sau, liền có hai tên tới lôi Tiểu Ngưu ra ngoài. Vừa cử động một chút, thương thế trên người hắn lập tức bị ảnh hưởng, đau đến nổi rên thành tiếng. Cao quản gia không đợi hắn gào lên, đã sai người bịt miệng lại. Điều này khiến Tiểu Ngưu rất sợ hãi. Chẳng lẽ thực sự định giết ta hay sao? Tiểu Ngưu ta còn chưa sống đủ mà? Nhưng bản thân hắn lúc này bước đi còn khó khăn, nói gì đến chuyện phản kháng.

Ra khỏi địa lao, bọn họ cũng không đi về phía tiểu lâu mà đi theo cửa sau. Tới phía sau tiểu lâu, bọn họ xuống bến nước, lên một chiếc thuyền nhỏ qua bờ bên kia. Tiểu Ngưu không hiểu chúng có mục đích gì, chẳng lẽ lại muốn chìm chết hắn? Xem tình hình có vẻ không giống vậy. Nếu muốn chìm chết hắn thì cứ thả luôn xuống ven bờ là được, cần gì phải phí công làm như vậy.

Sang tới bờ bên kia, cả bọn xuống thuyền, bốn người đi vào khu rừng rậm rạp trước mặt. Tiểu Ngưu không hiểu, thầm nhủ, chẳng lẽ muốn chuyển thành chặt đầu hoặc chôn sống? Chuyện này cũng thật đáng sợ. Ài, Tiểu Ngưu ta nguyên lai số mệnh quá ngắn ngủi. Đại từ đại bi Quan Âm Bồ Tát mau tới cứu ta một mạng giùm đi.

Vào sâu trong rừng, bọn chúng thả hãn xuống đất rồi không để ý đến hãn nữa, chỉ tập trung tán gẫu với nhau. Tiểu Ngưu mặc dù không thể lên tiếng nhưng lỗ tai vẫn có thể dùng được.

Giáp nói: "Cao quản gia à, chúng ta đang ngủ ngon, sao phải khổ sở vào tận sâu trong rừng như vậy?"

Ất cũng nói: "Đúng vậy, tôi đang ngủ rất ngon, còn mơ thấy mình được uống mao thai tửu nữa."

Cao quản gia cười sang sảng đáp: "Ta cũng đang ngủ say nhưng đại nhân bảo ta đi thì ta phải đi. Chúng ta là thủ hạ đương nhiên phải nghe lệnh rồi."

Hai gã Giáp Ất hỏi: "Chuyện này rốt cuộc là sao? Có phải là có chuyện không?"

Cao quản gia đáp: "Chuyện này các người đừng hỏi thêm nữa, chỉ sợ ta nói ra rồi, các người lại không biết giữ kín miệng."

Giáp Ất nói: "Vậy là thế nào? Nếu chúng tôi không đáng tin, đại nhân đã không để hai chúng tôi làm việc này với ngài. Đại nhân có thể nói là rất tin tưởng chúng tôi mà."

Cao quản gia ngồi trên một hân cây, nghĩ một lát rồi đáp: "Được rồi, các người đã hỏi, ta cũng không ngại trả lời. Chỉ là những điều chúng ta nói ở đây, ngàn vạn lần đừng cho người khác biết được. Nếu không đại nhân trách tội, ta cũng không gánh nổi đâu."

Giáp nói: "Huynh đệ bọn tôi cùng làm việc không chỉ một hai ngày, ngài cũng biết tính tình của bọn tôi rồi. Bọn tôi đều là người kín miệng cả."

Ất nói: "Nếu chúng tôi tiết lộ lời của Cao quản gia ra ngoài, ông trời sẽ phạt tôi sau này không được uống rượu nữa."

Giáp lại cười nịnh nói: "Ai mà không biết Cao quản gia của chúng ta cùng đại nhân rất thân thiết. Từ khi đại nhân còn chưa có quyền lực như hôm nay, Cao quản gia đã là ái tướng của ngài rồi."

Cao quản gia nghe vậy, trong lòng cực kỳ hứng thú nói: "Đương nhiên rồi. Khi ta đi theo đại nhân, ngài mới chỉ là một huyện lệnh cửu phẩm, khác hẳn với hiện nay chứ."

Ất giục: "Cao quản gia, ngài mau kể đi."

Cao quản gia nhìn lướt Tiểu Ngưu đáp: "Cũng vì người muốn cứu tên tiểu tử này tìm đến, đại nhân mới phải chuyển hẳn về đây."

Tiểu Ngưu nghe vậy lỗ tai liền nghễnh lên, thầm nhủ, người muốn cứu ta, đó nhất định là Nguyệt Lâm rồi. Nàng đã dự tiệc trở về, không thấy ta đương nhiên sẽ đi tìm. Tiểu Ngưu ta quả nhiên vẫn còn phúc khí, có được nữ nhân tốt như vậy bên người.

Cao quản gia kể tiếp: "Tên Ngụy Tiểu Ngưu này chẳng tài cán gì nhưng lại khiến Lao Sơn mỹ nữ Giang Nguyệt Lâm yêu mến. Giang Nguyệt Lâm trở lại khách sạn không gặp được hẳn, qua nghe ngóng hỏi thăm mới biết được hẳn bị bọn ta bắt đi. Nàng đã đến nha môn tìm, lại tìm ở nhiều nơi khác nhưng vẫn không thấy hẳn. Năng lực của nàng ta cũng thực sự ghê gớm, rốt cuộc cũng lần đến được tiểu lâu này của đại nhân. Nàng muốn xộc vào trong tìm kiếm, đại nhân lại sợ nàng tìm ra được hẳn nên mới sai chúng ta mang tiểu tử đó đến đây. Đợi nàng bỏ đi rồi sẽ tính tiếp."

Tiểu Ngưu nghe vậy trong lòng vừa vui mừng, vừa cảm động, lại có vài phần thất vọng. Nguyệt Lâm sao có thể tìm được mình đây? Đám khốn nạn này giáo hoạt như vậy, một nữ tử đơn độc như nàng làm sao đâu lại được chúng. Nếu cả Nguyệt Ảnh cũng đến thì mới hy vọng được.

Hai gã Giáp Ất lúc này mới hiểu ra. Giáp lại hỏi: "Cao quản gia, bản lãnh đại nhân chúng ta cũng không nhỏ, lại là mệnh quan triều đình, chẳng lẽ ngại sợ một tiểu nha đầu sao?"

Cao quản gia xua tay đáp: "Không phải sợ mà là nể mặt sư phụ của Giang Nguyệt Lâm nên mới để nàng thoải mái như vậy. Các người cũng biết đó, đại nhân của chúng ta làm quan ở Trường An này mấy năm, đã có ai dám xông vào tiểu lâu chưa? Chủ yếu là vì mối quan hệ của đại nhân với sư phụ Giang Nguyệt Lâm nên không thể không nể mặt được."

Ất lại hỏi: "Nếu tiểu nha đầu đó tìm hoài vẫn không thấy tiểu tử này liền ở lại không rời đi thì làm sao bây giờ?"

Cao quản gia nhếch miệng cười đáp: "Đại nhân chúng ta thần thông quảng đại, có phong ba bão táp nào còn chưa trải qua. Chút việc nhỏ này cũng có thể làm khó được ngài sao? Một tiểu nha đầu cũng khiến đại nhân phải nổi giận sao? Người quá coi nhẹ năng lực của đại nhân rồi đó."

Giáp vuốt đuôi theo: "Đúng thế. Nếu đại nhân chúng ta không có bản lĩnh thì không thể chỉ trong vài năm từ một vị quan cửu phẩm trở thành thái thú Trường An được."

Ất cũng nói: "Nhờ chức quan của ngài càng lúc càng lớn, nên rượu ta uống cũng càng ngày càng ngon. Đợi đến khi đại nhân lên kinh thành thì thuộc hạ như chúng ta sẽ có thể nếm hết rượu ngon trên đời."

Vừa nói vừa liếm môi khiến Cao quản gia phải bật cười.

Tiểu Ngưu nằm trên mặt đất không muốn nghe mấy chuyện luyên thuyên này nữa. Hắn nghĩ, có cách nào thoát khỏi nơi quái quỷ này không? Hoặc là làm thế nào để Nguyệt Lâm biết mình đang ở đây? Nếu nàng biết mình đang ở đây, không ai có thể cản nàng đến cứu mình ra.

Nghĩ tới nghĩ lui cũng chẳng nghĩ ra cách nào, bởi vì hắn bây giờ đến đi lại cũng khó khăn thì còn làm được gì nữa? Hắn bắt đầu cảm thấy cam chịu và tuyệt vọng. Nghĩ đến hai ngày nữa có thể bị tên khốn kiếp Triệu Khúc Xà lăng nhục và hành hạ, Tiểu Ngưu đột nhiên nổi lên ý nghĩ Sát Thân Thành Nhân trong đầu. Hắn thà tự sát chứ không muốn bị người khác lăng nhục.

Lúc này Cao quản gia vẫn cùng hai người kia nói chuyện. Giáp lại hỏi: "Cao quản gia, nghe nói hai ngày sau Triệu công tử muốn xử lý tiểu tử này, nghe nói là định ăn miếng trả miếng, đem tiểu tử này biến thành thái giám, có phải vậy không?"

Cao quản gia nhếch miệng cười đáp: "Còn không phải sao, xem tình hình bữa trước, có lẽ Triệu công tử định làm thế thật."

Ất nói: "Tôi còn tưởng là nói vui chứ. Thì ra là sự thật. Như vậy chỉ bằng một đao chém chết đi. Ngài nghĩ mà xem, cho dù thiến hắn thành thái giám, hắn vẫn là còn mạng sống, một đao giết đi có phải đỡ lãng nhãng không?"

Giáp cười hắc hắc nói: "Vậy là người không biết nỗi khổ trong lòng Triệu công tử rồi. Từ khi người bị tên Ngụy Tiểu Ngưu này làm hại, người đã không còn giống trước kia nữa rồi. Trước kia nếu người gặp chuyện này, người nhất định sẽ đâm vào một đao trắng, rút ra một đao đỏ, không lãng nhãng chi hết. Còn bây giờ hả, khác trước rồi. Người không muốn Ngụy Tiểu Ngưu chết dễ dàng như vậy mà muốn hắn sống thật khổ sở, đó mới là mục đích của người."

Cao quản gia ừ một tiếng nói: "Huỳnh đệ, người nói không sai. Triệu công tử này không thể để Ngụy Tiểu Ngưu chết được. Nếu hắn chết thì người tịch mịch biết bao. Người còn muốn Ngụy Tiểu Ngưu phải theo người, cả ngày ở bên cạnh người. Nhìn Ngụy Tiểu Ngưu chịu khổ sở, người mới có thể vui vẻ được, mới có thể cảm nhận được chút ý nghĩa của cuộc sống."

Ắt lại nói tiếp: "Nghe nói Triệu công tử chẳng những muốn biến hắn thành thái giám mà còn muốn hắn tiến cung, để hắn đi hầu hạ người trong cung nữa. Nhưng tiểu tử này rất giáo hoạt, nói không chùng vào cung hỗn tạp cùng đám nửa người nửa ngợm đó lại có thể trở thành đại thái giám gì đó, mỗi ngày đều được uống rượu ngon nữa."

Giáp cười quái dị nói: "Cũng có thể không hỗn tạp được gì đó mà mỗi ngày đều phải rửa chân cho đám nữ nhân đấy."

Ắt cùng Cao quản gia nghe vậy liền phá lên cười, giống như Tiểu Ngưu đã bị tiến cung rồi. Bọn chúng cười vui vẻ còn Tiểu Ngưu càng nghe càng thương tâm. Hắn nghĩ, các người làm vậy chi bằng giết ta còn tốt hơn. Làm nam nhân mất giống, còn gì là khoái hoạt nữa. Các người mau tỉnh lại, một đao giết ta đi.

Cao quản gia lúc này lại nói: "Triệu công tử như vậy không phải loại ba hoa khoác lác đâu. Mấy ngày trước, vương gia của Kim Lăng đến nói chuyện với Triệu viên ngoại, nói dù sao cái đó của công tử cũng như vậy rồi, chi bằng tiến cung luôn, có thể sẽ có tiền đồ tươi đẹp hơn nhưng nhi tử bảo bối của Triệu viên ngoại như vậy, cho dù là của quý không xài được nữa cũng vẫn là nhi tử của ngài. Ngài liền từ chối khiến Kim Lăng vương rất thất vọng."

Ắt hỏi: "Cao quản gia, Triệu viên ngoại cũng có quen biết với Kim Lăng vương hay sao?"

Cao quản gia đáp: "Đương nhiên. Triệu viên ngoại với Kim Lăng vương từ khi ở kinh thành đã có quen biết. Quan hệ từ đó đến giờ vẫn rất tốt đẹp, mỗi dịp lễ tết Triệu viên ngoại đều không quên đến bái kiến. Đương nhiên Kim Lăng vương cũng không bạc đãi ngài. Chuyện thăng tiến của đại nhân chúng ta cũng là nhờ mối quan hệ với Kim Lăng vương đó."

Hai tên kia à à lên hai tiếng, hiển nhiên là trước đó không biết chuyện này.

Giáp đột nhiên hỏi: "Cao quản gia, ngài thường xuyên tháp tùng đại nhân rời nhà, nghe nói nhà Kim Lăng vương có hai vị mỹ nữ, chuyện đó có phải thật không?"

Cao quản gia mỉm cười đáp: "Chuyện đó còn phải hỏi sao? Đương nhiên là thật rồi. Chánh phi của Kim Lăng vương là mỹ nữ nhất lưu, còn con gái ngài cũng là "Hoa dung nguyệt mạo", không biết đã khiến bao nhiêu vị vương tôn công tử phải si mê điêu đứng rồi, đáng tiếc, mắt tiểu quận chúa đặt quá cao, nam nhân thông thường làm sao có thể lọt vào mắt nàng được? Nghe nói cách đây không lâu, nàng trúng ý một thư sinh, muốn được gả cho y nhưng vương gia không đồng ý. Quận chúa liền tự ý bỏ đi, đến bây giờ vẫn không biết đi đâu khiến vương gia vô cùng tức giận."

Tiểu Ngưu ở bên cạnh nghe đến phát nhàm. Bình thường nếu hắn nghe thấy chuyện liên quan đến mỹ nữ, hứng thú nhất định là lớn hơn bất kỳ ai, nhưng bây giờ là hồ xuống đồng bằng, hắn chỉ mong nghe được tin tức có giá trị với mình mà thôi.

Đang lúc hắn phân tâm, một thanh âm nam không ra nam nữ không ra nữ vang lên, từ bìa rừng có một người bước đến, chính là tên đáng ghét Triệu Khúc Xà. Vừa nhìn thấy y, Tiểu Ngưu hận không thể cắn cho y một phát.

Chú thích:

(1) ở đây tác giả chơi chữ, từ "Gia" trong "Công gia" mang ý nghĩa bề trên, quan lớn (Ít nhất cũng lớn hơn Tiểu Ngưu) ; còn ý nghĩa của từ "Gia" ở câu này có thể là trong từ "Gia gia" (Đoạn sau có nói đến "Mấy tên cháu chắt này", cộng thêm phần giữa chương có nhiều lúc xưng "Ông"), ở đây ám chỉ gọi bọn sai dịch là ông nhưng trong lòng lại coi chúng như là cháu chắt

Chú thích lấy nguyên văn của takeshi. Đoạn này mình dịch không chuẩn, đa tạ takeshi đã giúp mình sửa.

MA ĐẠO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Cứu Tinh

Triệu Khúc Xà bước cao bước thấp lại gần, Cao quản gia và hai tên Ất Giáp vội vàng chào hỏi. Triệu Khúc Xà chỉ hừ một tiếng, ánh mắt của y vẫn luôn nhìn chăm chăm vào người Tiểu Ngưu. Mặc dù trong rừng rất tối nhưng Triệu Khúc Xà vẫn có thể thấy bóng người Tiểu Ngưu nằm trên mặt đất.

Tiểu Ngưu thấy y tới liền cựa mình ngồi dậy, đối mặt với y. Triệu Khúc Xà nghĩ tới thống khổ mình phải chịu đựng, trong lòng khó chịu, mắng: "Nguy Tiểu Ngưu, đồ thổ con nhãi nhép, người hại cả đời ta, ta sẽ không để người được sống dễ chịu đâu. Người có điểm nào tốt lành mà mỹ nữ như Giang Nguyệt Lâm lại yêu mến người, mắt nàng bị mù rồi sao? Ai cũng thấy, ta tốt hơn người cả trăm lần không kém mà."

Tiểu Ngưu cười khì hỏi lại: "Tại sao nàng quan tâm đến ta không lý gì đến người hả?"

Triệu Khúc Xà nghe lời này như có dao cứa trong tim, cả khuôn mặt lẫn thân thể đều giật cục, chỉ là trong đêm nên Tiểu Ngưu không nhìn thấy được. đọc truyện tại . Triệu Khúc Xà yên tĩnh một lát rồi tựa hồ đã bình tĩnh lại, nói: "Tiểu tử, có biết tại sao ta đến đây tìm người không?"

Tiểu Ngưu đáp: "Người nhớ ta, quan tâm đến ta, Tiểu Ngưu ta từ nhỏ đến lớn đều rất hấp dẫn, vô luận là nam hay nữ cũng đều yêu quý ta."

Tiểu Ngưu bắt đầu nói năng bừa bãi.

Triệu Khúc Xà gằn giọng mắng: "Yêu cái rắm thôi. Triệu Khúc Xà ta không phải người nhân từ như vậy, người khác làm tổn thương ta, ta nhất định không quên. Nói cho người hay, ta hiện giờ đến tìm người là muốn giải quyết người đó."

Tiểu Ngưu nghe vậy, cơ mặt giật cục, cảm thấy ngày tàn của mình đã đến. Hắn gắng gượng tinh thần nói: "Người muốn giết cứ giết, bất tất phải nói nhiều. Lão tử ta mặc dù không phải đại anh hùng, đại hảo hán gì đó nhưng tuyệt đối không thềm cầu xin người tha thứ."

Triệu Khúc Xà cười vài tiếng rất khó nghe nói: "Vốn dĩ ta định hai ngày nữa mới động thủ nhưng hiện giờ không đợi được nữa. Bởi vì nếu không sớm xuống tay, chỉ sợ lại có người cứu người đi, vậy có phải là ta lấy rõ mức nước rồi không."

Tiểu Ngưu nghe vậy cười lớn, nói: "Ra là người cũng sợ có người sẽ cứu thoát ta."

Triệu Khúc Xà đáp: "Dù sao người cũng sắp tiêu đời, ta không ngại nói cho người hay, mới rồi Giang Nguyệt Lâm đã đến tìm, thần sắc vừa lo lắng vừa quan tâm, ta thấy mà muốn phát điên. Nếu thần sắc ấy của nàng là dành cho ta, ta tình nguyện chết vì nàng."

Tiểu Ngưu lên tiếng khích bác y: "Chỉ sợ người muốn chết vì nàng, nàng cũng không thích loại nam nhân như người đâu."

Triệu Khúc Xà không đáp lại mà vẫn tiếp tục kể: "Hồi nãy nàng còn tìm kiếm khắp nơi muốn vào tận trong tiểu lâu để tìm kiếm. Nhưng cửa của ta chẳng ngốc vậy, đương nhiên không để người trong tiểu lâu rồi. Sau khi ông mang người đến đây mới để Giang Nguyệt Lâm vào tiểu lâu. Chắc người cũng biết nàng đương nhiên chẳng thấy được cái bóng của người trong đó."

Tiểu Ngưu thầm nhủ, Nguyệt Lâm à Nguyệt Lâm, nàng không ngờ nghịch vậy chứ, người ta bắt được ta, đương nhiên sẽ nhốt trong mật thất. Nếu nàng muốn cứu ta, cố gì không lẳng lặng đột nhập vào? Nàng làm thế chính là đánh rắn động cỏ, để cho người ta biết mà đề phòng. Vậy làm sao nàng đạt được mục đích đây?

Triệu Khúc Xà cười lạnh nói: "Khi nàng gặp ta, còn tỏ ra rất kỳ lạ. Ta đến hỏi han nàng, nàng đã không đáp lại còn nói bộ dạng của ta rất khó coi, kém xa người. Nghe được mấy lời ấy khiến ta rất tức giận, ta đã hạ quyết tâm, trước tiên sẽ hủy diện mạo của người, sau đó mới biến người thành thái giám rồi mới đưa vào cung là một tên nô tài xấu xa ô nhục. Bộ dạng người như vậy tốt hơn ở chỗ nào chứ?"

Vừa nói Triệu Khúc Xà vừa cười rộ lên, thanh âm the thé kinh động vô số chim muông.

Tiểu Ngưu nghiêng răng nói: "Người muốn giết cứ giết, ta há sợ người sao. Tiểu Ngưu ta sớm đã bỏ chuyện sanh tử qua một bên rồi. Nếu người có bản lĩnh thực sự, người phải đơn đấu với ta. Xem chúng ta ai có bản lĩnh. Nhờ sức người khác hạ đối phương, chỉ e đó không phải việc một nam nhân chân chính thường làm."

Triệu Khúc Xà hừ lạnh đáp: "Ngươi Tiểu Ngưu, người bớt mấy lời khích bác này đi. Ta sẽ không đánh đấu gì với người đâu. Ta hiện giờ đến đi lại cũng rất mệt mỏi, đấu tay đôi với người thế nào được? Nếu là trước kia, người thách đấu ta sung sướng còn không đủ nữa kia. Thương thế của ta hiện giờ chưa lành hẳn, chưa nói đến sử dụng phép thuật, ngay cả sống sót được đã là một vấn đề rồi, người hại ta quá thảm, ta thống khổ đến mức nào chỉ có ta thấm thía nhất. Hung thủ như người càng phải trả giá nhiều hơn."

Vừa nói Triệu Khúc Xà vừa sờ lên ngực, rút ra một thanh đao sáng loáng.

Cao quản gia sừng sốt nói: "Triệu công tử, động thủ luôn ở đây sao?"

Triệu Khúc Xà ừ một tiếng nói: "Khỏi cần chờ đợi thêm nữa. Ta sợ tiểu tử này lại chạy mất. Các người không biết vận khí hắc tốt thế nào đâu, lúc nào cũng có người đến cứu thoát. Hôm nay không thể tha cho hắn được".

Dứt lời hướng về bìa rừng gọi vào tiếng, sau đó có hai người cầm theo đèn lồng đi đến. Từ ánh sáng chiếc đèn lồng đầu tiên, Tiểu Ngưu lập tức thấy rõ khuôn mặt dữ tợn méo xệch của Triệu Khúc Xà. Nét mặt y cực kỳ độc ác, đao cầm trong tay lại càng thêm nổi bật, Tiểu Ngưu sợ đến mức nói không thành tiếng.

Triệu Khúc Xà nhìn chằm chằm Tiểu Ngưu, miệng không ngớt cười lạnh: "Ta cho người nếm thử mùi vị làm thái giám. Lần này người không cần chọc giận ta nữa rồi, chúng ta đều là bên tám lạng người nửa cân cả thôi."

Dứt lời sai hai tên Giáp Ất dựng Tiểu Ngưu dậy, y muốn trả thù Tiểu Ngưu.

Cao quản gia hỏi: "Triệu công tử, việc xử lý tên Ngụy Tiểu Ngưu này đã được thái thú chấp thuận chưa? Đường như ngài ấy không tán thành việc lập tức động thủ này đâu."

Triệu Khúc Xà cười gian狡 đáp: "Chúng ta hành sự trước rồi báo cho ông sau cũng không trễ. Ông ấy nhất định sẽ đồng ý với ta, chứ chẳng lẽ lại nghiêng về phía Ngụy tiểu tử này hay sao."

Cao quản gia cũng hòa theo nói: "Đã nói như vậy, để ta giúp công tử hạ thủ."

Triệu Khúc Xà vui vẻ đáp: "Vây là hay nhất, ta đang lo thể lực của mình quá kém, chỉ sợ không làm tốt được. Như vậy đi, người làm giúp là được rồi. Ta từ lâu đã nghe danh Cao quản gia đao pháp cao cường."

Vừa nói vừa cầm đao đưa cho Cao quản gia.

Cao quản gia cười nói: "Đó đều là người ta khích lệ. Tôi quả thực có tiếng mà không có miếng thôi."

Y cầm thanh đao xoáy tít trong bàn tay, sinh ra vài vòng bạch quang, khiến Tiểu Ngưu thấy mà phát rợn người, hai chân nhũn nhệt ra. Hắn thâm nhủ, tiêu rồi, tiêu thật rồi, Tiểu Ngưu ta hôm nay kể như xong đời.

Triệu Khúc Xà thấy sắc mặt Tiểu Ngưu tệ hại như vậy liền cười ha ha nói: "Tiểu tử, người cũng biết sợ sao. Lúc đầu người hại ta sao không thấy sợ vậy? Đừng nói bốn công tử không chừa cho người một đường lui, chỉ cần người quỳ trên mặt đất gọi "Đại gia" ba lần, ta sẽ thả người ra, cho người được làm nam nhân thêm vài ngày. Người nghĩ sao?"

Tiểu Ngưu bị hai tên kẹp cứng một chỗ, cố tỏ vẻ anh hùng đứng giữa pháp trường. Hắn hung hăng nhố về phía Triệu Khúc Xà một bãi nước miếng mắng: "Thằng cháu họ Triệu, người năm mơ đi. Ông nội người đây mặc dù chẳng phải đại anh hùng nhưng thà chết chứ không chịu nhục."

Triệu Khúc Xà bị sỉ nhục, giận đến nổi toàn thân run rẩy. Y chỉ vào mặt Tiểu Ngưu quát: "Hảo tiểu tử, hôm nay xem chúng ta ai là ông ai là cháu."

Dứt lời bèn quay lại phía Cao quản gia nói: "Cao quản gia, động thủ đi, không cần hạ thủ lưu tình, cứu cứu có trách tội ta sẽ hứng chịu, người chỉ cần chú ý ra tay chuẩn xác là được."

Cao quản gia gật đầu hỏi lại: "Triệu công tử, động thủ thế nào? Ngài muốn ta làm thế nào?"

Triệu Khúc Xà đắc ý nhìn mặt Tiểu Ngưu vài lượt đáp: "Nha đầu kia nói tiểu tử này dễ nhìn hơn ta, như vậy trước tiên người hãy dùng đao vạch lên mặt hắn vài đường đi."

Cao quản gia vung vẩy lưỡi đao sát mặt Tiểu Ngưu một hồi lại hỏi: "Còn sau đó?"

Ánh mắt của y vẫn chú tâm quan sát tựa như đang nghĩ nên ra tay thế nào.

Triệu Khúc Xà lại đáp: "Tiếp đó hả, chúng ta sẽ biến hắn thành thái giám."

Ánh mắt y đầy căm hận nhìn xuống đũng quần Tiểu Ngưu. Đương nhiên từ khi y trở thành thái giám y không hề muốn nhìn đến chỗ đó của nam nhân nữa.

Cao quản gia gật đầu nói: "Được rồi, Triệu công tử, ngài cứ quan sát thôi, huynh đệ ta nhất định khiến ngài hài lòng."

Triệu Khúc Xà cười lên ha hả nói: "Tốt, tốt, tốt lắm, lần này ta ngồi xem hí kịch, xem tên tiểu tử này lúc khổ sở có còn oai hùng được nữa không."

Vừa nói y bước đến bên cạnh Tiểu Ngưu.

Tiểu Ngưu nhìn y căm hận, mắng chửi: "Thằng cháu họ Triệu, kiếp này kiếp sau ngươi cũng chỉ đáng làm thái giám thôi, ngươi đẻ ra đã là loại cụt **** rồi."

Dứt lời liền nhổ một bãi nước bọt vào mặt y.

Triệu Khúc Xà lau mặt rồi quát to: "Không cần nể nang nữa, Cao quản gia còn đợi gì nữa, động thủ đi."

Cao quản gia vâng lệnh, nói: "Lần này sẽ không có ai cứu được ngươi nữa đâu xú tiểu tử."

Triệu Khúc Xà cười hắc hắc nói: "Nếu hắn biến thành thái giám rồi, đám mỹ nữ sẽ không nhìn hắn nữa cái đâu. Mau làm đi, không hắn chết mất."

Cao quản gia cũng không nhiều lời nữa, đao quang lóe lên loang loáng chém xuống mặt Tiểu Ngưu. Tiểu Ngưu thống khổ nhắm nghiền hai mắt, thầm nhủ, giết ta đi, để ta sống chịu tội chi bằng chết luôn còn hơn. Cha mẹ của ta, Tiểu Tụ của ta, tất cả mỹ nữ của ta, chúng ta vĩnh biệt thôi. Để ta nhận mỗi nhục này, cho dù người nhà không giết ta, ta cũng không có sĩ diện mà sống trên đời nữa. Nghĩ đến đó, trong lòng bi thống liền ngất lịm đi.

Đầu hắn nghiêng sang một bên vừa may tránh khỏi đao thứ nhất của Cao quản gia. Triệu Khúc Xà lại ra lệnh: "Cho dù hôn mê bất tỉnh cũng phải hạ thủ, không thể tha cho hắn được."

Tâm lý biến thái của Triệu Khúc Xà lúc này lộ phát ra ngoài.

Cao quản gia lại dương đao, đao này hạ xuống, "Nhan sắc" của Tiểu Ngưu coi như tiêu đời. Đúng lúc đó trên cây có tiếng người nói: "Dùng thủ đoạn đó đối phó với người không có sức phản kháng, chỉ sợ không phải việc Cao quản gia nên làm?"

Thanh âm trong trẻo động lòng, đồng thời cũng rất lạnh lẽo, khiến mấy nam nhân ở đó nhất thời đều si mê. Trong ấn tượng của chúng đến bây giờ cũng chưa từng được nghe tiếng nói như tiên nhạc ấy.

Cao quản gia ngừng đao, há hốc miệng nhìn chăm chăm về phía thanh âm đó phát ra. Triệu Khúc Xà cũng nghển cổ nhìn xem kẻ mới đến là ai.

Theo âm thanh đó chỉ thấy từ sau một thân đại thụ có một bóng trắng từ từ lướt đến, nàng đáp xuống đất ngay bên cạnh Tiểu Ngưu. Trong ánh sáng đèn lồng, tất cả bọn chúng đều thấy rõ, đó là một bạch y nữ tử, từ nhan sắc diễm lệ đến khí độ lạnh băng chỉ có thể dùng những mỹ từ như thiên tiên, băng cơ ngọc cốt để hình dung. Người bình thường ở đây không khỏi thần hồn điên đảo.

Nữ tử nọ nói với hai tên Giáp Ất: "Thả hắn ra."

Hai tên đó giống như trúng tà, ngoan ngoãn buông ra. Nàng nắm lấy cổ áo Tiểu Ngưu, đỡ cho hắn khỏi ngã xuống. Tiếp đó nàng dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn qua một lượt bọn chúng, nói một câu: "Thái thú Trường An nguyên lai cũng làm chuyện khuyết đức, quả thực khiến người ta phải thất vọng."

Sau đó nàng nắm ngang lưng Tiểu Ngưu nhảy lên một cành cây, chớp mắt đã mất dạng. Đám nam nhân đứng đó như nằm mơ giữa ban ngày, hồi lâu sau vẫn chưa tỉnh lại.

Khi Tiểu Ngưu tỉnh lại liền cảm thấy có một cỗ nhiệt lưu chạy khắp toàn thân, khiến cho hắn rất thoải mái, dường như mọi vết thương trên người đều tiêu biến như chưa từng tồn tại. Là ai đang giúp mình? Có phải mình đã ngộ hại, bị biến thành một tên thái giám đáng ghê sợ rồi không?

Hắn mở mắt liền nhìn thấy một bãi cỏ xanh mơn mơn mênh mông trước mặt. Xa cuối bãi cỏ còn trải dài một cánh rừng rậm rạp xanh tốt, sinh cơ dạt dào. Cỗ nhiệt lưu đó từ sau lưng rót vào, cuộn cuộn không ngừng khiến sinh lực của Tiểu Ngưu càng ngày càng mạnh dần, cơ thể càng lúc càng dễ chịu. Đúng lúc đó hắn ngửi thấy một mùi hương, là hương thơm của thiếu nữ, thoang thoảng ngọt ngào, khiến nam tính của hắn bị kích thích. Mùi hương này của ai, hắn sớm đã đoán ra nhưng hắn vẫn không dám tin vào cảm giác của mình.

Hắn đang ngồi ở đâu, sau khi hôn mê sao lại ngồi ở đây. Hắn rất muốn biết người sau lưng có phải là mỹ nữ mình ngày đêm mơ tưởng không. Bởi vậy, hắn muốn lập tức quay đầu lại nhìn. Người phía sau thấy vậy liền nói: "Nhắm mắt lại, không được phân tâm, nếu không lại phí công sức của ta."

Người đó đang chữa thương cho hắn.

Tiểu Ngưu nghe vậy cả mừng, bởi vì thanh âm này càng chứng tỏ hắn đoán chính xác. Là nàng, đúng rồi, chính là nàng cứu mình, Tiểu Ngưu quả

thực không tin nổi. Nhưng hắn vẫn nghe lời, nhắm mắt lại, chìm trong mộng cảnh êm ái ngọt ngào, ngọt ngào đến nỗi không dám tin, nhưng cũng không muốn thoát khỏi nó.

Ước chừng thời gian một tuần trà, cổ nhiệt lưu đó biến mất. Tiểu Ngưu tỉnh lại, đau đớn toàn thân hoàn toàn biến mất, thân thể hồi phục như xưa, cực kỳ thoải mái, dễ chịu.

Tiểu Ngưu mừng rỡ đứng phắt dậy. Xoay người nhìn lại, chỉ thấy một bóng người trắng toát đứng đằng xa, quay lưng lại với hắn. Áo nàng phất phơ trong gió, đôi vai ấy, tấm lưng ấy, kiêu đồn mỹ diệu, đôi chân thon dài ấy đều khiến Tiểu Ngưu tiêu hồn. Chỉ là hiện giờ hắn không có dũng khí để nghĩ loạn, nhìn loạn, càng không dám nhắc đến chuyện quá khứ, chỉ sợ mình sai sót khiến mỹ nhân đột nhiên bỏ đi. Bởi vậy, hắn chỉ ngơ ngác nhìn, không dám tiến tới. Cứ thế, không gian lặng lẽ, trầm tĩnh trong khí vị đa tình ấy.

Một lát sau, mỹ nhân mới rời mắt khỏi phong cảnh xung quanh, từ từ nói: "Người tỉnh lại rồi sao? Hiện giờ tính mạng không còn gì nguy hiểm chứ?"

Tiểu Ngưu thấy nàng quan tâm đến mình như vậy, liền kích động nói: "Đàm tỷ tỷ, nàng sao đến được đây? Ta thực sự không ngờ nàng sẽ đến đây, càng không ngờ nàng sẽ cứu ta. Nàng có biết không, mỗi ngày ta đều rất nhờ nàng."

Mỹ nhân ấy từ từ quay người lại, khuôn mặt tiên tử hiện lên, chỉ là khuôn mặt ấy vừa lạnh lùng vừa vô cảm, đó chính là Lao Sơn mỹ nữ Đàm Nguyệt Ảnh lâu ngày không gặp. Nàng đối với Tiểu Ngưu từ trước đến giờ luôn tỏ ra khó chịu, có điều lần này khá hơn một chút, tối thiểu trên mặt nàng không còn vẻ chán ghét phản cảm nữa, điều ấy càng khiến Tiểu Ngưu mở cờ trong bụng.

Ánh mắt Nguyệt Ánh lướt qua mặt Tiểu Ngưu nói: "Ta cứu người nhưng không cần người ghi nhớ trong lòng. Chẳng phải người cũng từng cứu ta hay sao? Chúng ta bây giờ xem như hòa, không ai nợ ai hết. Từ nay về sau, chúng ta không còn quan hệ gì cả, người từ bỏ những suy nghĩ bấy bậ đối với ta đi."

Tiểu Ngưu tiến đến vài bước, vẻ mặt buồn rầu đáp: "Đàm tỷ tỷ, nàng không thể tuyệt tình như vậy chứ? Tiểu đệ này đối với nàng là thật lòng ái mộ và sùng bái mà."

Nguyệt Ánh cười lạnh lùng, ánh mắt lại chuyển đến rừng cây xa xa, nói: "Đừng nói khó nghe như vậy, ta không phải là đứa nhỏ lên ba. Chuyện gạt người của đám nam nhân các người ta chưa bao giờ tin cả. Nói thêm, người cùng những tên ruồi nhặng bầu lấy ta có khác gì nhau? Ta thấy các người đều là một loại, đều chung một mục đích là muốn chiếm thân thể ta, chẳng có ý gì tốt cả."

Dứt lời nàng hừ một tiếng rồi tiếp tục im lặng.

Tiểu Ngưu mặt dày lại tiến thêm một chút nói: "Đàm tỷ tỷ à, nàng đừng vờ dũa cả năm như vậy chứ. Nam nhân có người này cũng có người kia. Những tên đáng ghét, đáng tởm chỉ có ý nghĩ xấu xa trong đầu không hề giống ta. Ta vẫn muốn lấy nàng làm lão bà, để sống cùng nàng trọn đời trọn kiếp. Tình cảm ấy và hảo sắc khác hẳn nhau về bản chất mà."

Nguyệt Ánh quay đầu lại, đứng cách Tiểu Ngưu không xa khiến hẳn cảm thấy được sủng ái mà đâm sợ hãi. Đôi môi hồng nhuận của nàng hơi mím lại, lạnh nhạt nói: "Chẳng lẽ người định nói với ta, trong đầu người không có cái suy nghĩ dơ bẩn đó đối với thân thể ta hay sao?"

Tiểu Ngưu cười khì đáp: "Đàm tỷ tỷ à, ta thừa nhận trong đầu ta có loại suy nghĩ đó về nàng, nhưng nó không hề tục tĩu chút nào. Nàng cũng biết nam nữ yêu nhau, rốt cuộc cũng có những dục vọng bình thường. Nàng lớn

hơn ta vài tuổi, nàng chắc biết rõ điều ấy hơn ta. Còn nữa, chỉ cần nam nữ yêu nhau, chỉ cần có chân tình thì quan hệ đó cũng không có gì là tội ác cả. Ta đương nhiên cũng có mê luyện xác thịt với nàng, nếu không lần đó ta đã không bất chấp tất cả để làm chuyện đó. Ngoại trừ cứu mạng nàng ra, ta quả thực cũng rất yêu nàng."

Nhắc tới chuyện đó, Nguyệt Ảnh giật thót như bị răn cản, tiểu kiếm cũng ửng hồng, ánh mắt ngượng ngùng, tay bịt chặt hai tai, lớn tiếng quát: "Người không được nói nữa, cấm người nhắc lại chuyện đó. Nếu người còn nhắc nữa ta sẽ nhịn không nổi mà giết chết người đó."

Chuyện này khiến Tiểu Ngưu rất hối hận. Hắn không dám tiếp tục đến gần hơn nữa, thanh âm rất ôn nhu nói: "Yên tâm đi Đàm tỷ tỷ. Ta sẽ không tiết lộ cho bất kỳ ai đâu. Nếu ta để lộ ra ngoài, nàng cứ băm ta thành trăm ngàn mảnh."

Nguyệt Ảnh nghe vậy mới bình tĩnh lại, hồi lâu mới nói: "Ngươi Tiểu Ngưu, ta biết ngươi là loại háo sắc nhưng cũng là người trọng tình. Nếu không phải như thế, tối qua ta đã không cứu ngươi. Ta coi ngươi là một người tốt. Khi đó ngươi cứu ta cũng không chiếm hữu ta, ta biết rõ chứ. Nhưng mong rằng từ nay về sau ngươi bỏ ý định trong đầu đối với ta đi. Người cũng biết, Nguyệt Lâm rất thích ngươi, chẳng phải ngươi cũng thích muội ấy hay sao? Ngươi đối với ta như vậy thì làm sao đối mặt được với muội ấy? Còn nữa, chúng ta quả thực không thể đâu. Nam nhân như ngươi không phải loại người ta thích, có một số việc không thể quá cưỡng cầu. Và lại, ta đã có hôn phu rồi, hôn kỳ cũng đã định rõ. Nếu ngươi thực sự thích ta, thực sự nghĩ cho ta thì đừng gây thêm phiền toái cho ta nữa có được không?"

Tiểu Ngưu nghe được những lời này, trong lòng rất thống khổ, rất không vui vẻ. Hắn cơ hồ muốn khóc òa lên. Đáp án đó hắn đã sớm biết, nhưng từ miệng Nguyệt Ảnh nói ra rõ ràng như vậy, trái tim hắn không chịu nổi. Trong đầu hắn nổi lên ý niệm muốn lập tức đi tìm cái chết.

Nguyệt Ảnh thở dài, quay lại bước đến bên hân, nói: "Ngụy Tiểu Ngưu, ta đã coi ngươi là một bằng hữu. Người phải biết, ngoài trừ Mạnh sư huynh ra, ta không coi bất kỳ nam nhân nào khác là bằng hữu. Người phải vui lên mới đúng chứ."

Tiểu Ngưu thầm nhủ, vui lên, vui lên cái rắm á. Làm bằng hữu khác hân làm vợ chồng. Làm bằng hữu phải có chừng có mực, làm vợ chồng mới có thể muốn gì làm nấy, mới có thể ngủ cùng nhau được. (WTF!)

Tiểu Ngưu bình tâm lại mới hỏi tiếp: "Đàm tỷ tỷ, nàng thực sự muốn gả cho Mạnh Tử Hùng sao? Ta thấy hân chẳng phải người tốt, cũng chẳng ra dáng anh hùng gì cả."

Nguyệt Ảnh nghe vậy liền cau mày nói: "Chuyện này người không cần quan tâm, trong lòng tự ta biết rõ."

Tiểu Ngưu thở dài, tư vị bị người từ chối quả thực khó chịu. Hân cố kiểm chế cảm xúc của mình, gắng sức trấn tĩnh hỏi: "Hôn kỳ của nàng là lúc nào?"

Nguyệt Ảnh đáp: "Hai tháng sau ngày đại thọ của sư phụ."

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Ta nhất định sẽ đến uống rượu mừng, ngày đó nàng nhất định rất đẹp."

Khuôn mặt miễn cưỡng nở một nụ cười nhưng trong lòng đắng chát. Hân nhủ thầm, mình phải nghĩ cách gì để nàng không gả được cho người ta đây? Mĩ nữ như nàng gả cho tên đó thực sự quá đáng tiếc, thà gả cho ta còn tốt hơn. Hai ta mới thực là hợp đôi.

Nguyệt Ảnh đột nhiên nói: "Nếu không còn chuyện gì khác thì ta đi trước đây."

Nói rồi xoay người định bỏ đi.

Tiểu Ngưu cấp bách, nhin không được định kéo tay nàng lại nhưng tay đưa ra nửa đường liền buông xuống, hăn nói: "Nàng khoan đi, Đàm tỷ tỷ, có chút chuyện ta muốn hỏi rõ được không?"

Nguyệt Ảnh quay đầu hỏi: "Có gì không rõ?"

Tiểu Ngưu bước đến hỏi: "Ta hỏi nhiều có được không?"

Nguyệt Ảnh đáp: "Vậy thì người mau nói đi, ta còn có việc phải làm."

Tiểu Ngưu hỏi: "Lần này nàng từ đâu tới? Đến đây làm gì? Vì sao nàng đến thành Trường An này? Sao lại vừa kịp cứu ta như vậy? Hoàn cảnh lúc nàng cứu ta thế nào? Còn nữa, sư nương ổn chứ? Nguyệt Lâm đi đâu rồi? Tại sao Nguyệt Lâm không tìm được ta nhưng nàng lại tìm được?"

Nguyệt Ảnh đứng trước mặt Tiểu Ngưu, khoanh tay, chớp mắt hỏi lại: "Còn chuyện gì khác nữa không?"

Tiểu Ngưu nhìn trực diện vào đôi mắt sáng long lanh của nàng đáp: "Tạm thời chỉ có vậy thôi."

Được nàng nhìn đến, Tiểu Ngưu cảm thấy một loại khoái cảm yêu thương. Mặc dù cách nghĩ đó là hăn tự huyễn hoặc mình nhưng cũng rất thoải mái rồi.

Nguyệt Ảnh trầm ngâm một lát, rồi từ từ bước đi, miệng nói: "Ta từ Lao Sơn đến đây. Ngày đại thọ của sư phụ sắp đến, nhưng vẫn thiếu vài món đồ. Ta là muốn đến chợ để mua vài thứ. Sư nương khỏe rồi, vết thương bình phục rất nhanh chóng. Bà rất nhớ Nguyệt Lâm, bảo ta nhân tiện xuống núi tìm Nguyệt Lâm rồi cùng trở về. Ta đến Kim Lăng rồi lại tới Trường An. Nguyệt Lâm hiện giờ ở đâu ta cũng đã biết, chỉ là ta không muốn kinh động muội ấy. Tối hôm qua muội ấy quá liều lĩnh xộc vào tiểu lâu đó tìm người. Còn ta chỉ đứng bên ngoài quan sát động tĩnh. Việc người bị người ta dùng thuyền chuyển ra bên ngoài, ta đều biết cả. Ta nhìn thấy rồi không thể thấy

chết mà không cứu. Ta đứng gần đó nghe xem bọn chúng nói chuyện gì, còn tưởng rằng có thể nghe ra chuyện gì quan trọng nhưng rốt cuộc chẳng được gì cả. Vào lúc bọn chúng định xuống tay với người, ta mới mang người đi. Bây giờ người đã minh bạch chưa?"

Tiểu Ngưu gật đầu đáp: "Ta hiểu rồi."

Nguyệt Ảnh lại nói: "Người hỏi ta Nguyệt Lâm hiện giờ ở đâu phải không, nhất định là đang phát sầu phát muộn ở khách sạn rồi."

Tiểu Ngưu á một tiếng nói: "Cô ấy đối với ta thật tốt, ta quả thực có chút không xứng đáng."

Nguyệt Ảnh nói hơi khinh thường: "Đương nhiên là không xứng. Từ nay về sau phải học được bản lĩnh, đừng thua kém muội ấy quá xa. Nam nhân bản lĩnh kém, tự nhiên sẽ bị nữ nhân coi thường."

Tiểu Ngưu thật lòng nói: "Cảm ơn tỷ tỷ dạy bảo."

Nguyệt Ảnh nói: "Dạy bảo thì không dám nhận. Còn nữa, từ nay về sau phải thật thà một chút, bớt tán tỉnh nữ nhân đi. Ta không muốn bằng hữu của ta lại là một gã sắc lang."

Nàng chớp mắt, nói mấy lời này rất nghiêm túc.

Tiểu Ngưu ngẩng nhìn khuôn mặt mình từng âu yếm ấy, hỏi: "Nàng định trở về núi phải không?"

Nguyệt Ảnh đáp: "Đúng vậy, ta định quay về."

Tiểu Ngưu nói: "Nàng dẫn ta đi cùng."

Nguyệt Ảnh lắc đầu đáp: "Người đi tìm Nguyệt Lâm đi, muội ấy có lẽ vẫn ở đó chờ người."

Tiểu Ngưu thấy nàng không muốn dẫn hần theo, cũng không muốn ép nữa. Nguyệt Ảnh nói: "Ta đi đây."

Rồi nhảy lên mây nhẹ nhàng bay đi. Hình dáng ấy đẹp như tiên nữ khiến Tiểu Ngưu nổi lòng muốn giữ nàng lại. Hần thầm nhủ, nàng còn chưa xuất giá, mình vẫn còn cơ hội. Mình nhất quyết không chịu buông xuôi. Điều quan trọng trước mắt là lên Lao Sơn. Một mặt là để học nghệ, mặt khác là vì mỹ nữ.

Sau khi quyết định được chủ ý, Tiểu Ngưu tiến vào thành Trường An. Nơi đó còn một cô nương đa tình đang chờ hần. Hần cần dùng hùng phong của nam nhân để biểu đạt tình yêu với nàng.

Sau khi được Nguyệt Ảnh cứu mạng và trị thương, Tiểu Ngưu chẳng những giữ được tiểu mệnh mà vết thương toàn thân cũng tiêu biến cả, càng khó tin hơn là thân thể trở lại bình thường, một chút đau đớn cũng không còn. Điều đáng buồn là Nguyệt Ảnh lại một lần nữa dội cho hần một gáo nước lạnh. Nàng nhấn mạnh, nàng và Tiểu Ngưu không thể được, để hần biết khó mà lui. Còn Tiểu Ngưu si tâm như vậy, đối với Nguyệt Ảnh biết bao mê luyến, hần làm sao chủ động rút lui được? Hần đã quyết định, chỉ cần hần còn thở được, hần nhất quyết không buông tha Nguyệt Ảnh. Mỹ nữ từng quan hệ thân mật với mình, làm sao có thể gả cho người khác được? Trong mắt Tiểu Ngưu, Nguyệt Ảnh chỉ thuộc về duy nhất một mình hần thôi. Nếu nàng gả cho người khác thì khác nào bản thân hần bị cầm sừng, Tiểu Ngưu hạ quyết tâm phải đấu đến cùng.

Nghĩ đến tên đáng ghét Triệu Khúc Xà, hần lại càng căm giận. Tiểu Ngưu hậm hực nghĩ, nếu để ta có cơ hội, tiểu tử đó rơi vào tay ta, ta sẽ tổng hần vào cung bằng mọi giá. Nhân tài như Tiểu Ngưu này, sẽ không tiến cung đâu, nếu vào cung cũng phải vào với tư cách của chủ nhân. Nghĩ đến chủ nhân của hoàng cung chỉ có một người, Tiểu Ngưu bất giác mỉm cười. Bản thân hần không phải hoàng đế, mà hần cũng chẳng có số được ngồi trên long ý.

Trong lúc không ngừng suy nghĩ miên man, Tiểu Ngưu đã vào trong thành Trường An. Hẳn đến khách sạn đã ở trước đó, nhưng không tìm thấy Nguyệt Lâm. Sau khi hỏi han tiểu nhị, mới biết sáng nay Nguyệt Lâm đã rời đi rồi. Trước khi đi cũng lưu lại lời nhắn, nếu hẳn có thể trở về thì bảo hẳn tự mình đến Lao Sơn. Tiểu Ngưu thở dài, xem ra Nguyệt Lâm cũng biết mình không việc gì rồi. Khởi phải đoán cũng biết việc này có liên quan đến Nguyệt Ảnh. Nhưng sao nàng không đợi mình về rồi cùng đi? Nhất định là nàng có việc gấp cần làm.

Tiểu Ngưu vội vàng chuẩn bị để sớm cách xa chỗ quan phủ một chút, hẳn thu dọn đồ đạc thanh toán tiền phòng rồi đến chợ mua một con ngựa. Cho dù đó chỉ là một con ngựa bình thường cũng đi nhanh hơn hẳn nhiều. Sau khi rời khỏi thành Trường An, Tiểu Ngưu mới cảm thấy an tâm, cho rằng hiện giờ không còn phiền toái theo sau nữa.

Nhằm về hướng Sơn Đông, ngày đi đêm nghỉ. Trên đường rất thuận lợi, không gặp chuyện gì khó khăn khiến Tiểu Ngưu khá hài lòng. Cứ theo tốc độ này hẳn sẽ sớm được đoàn tụ cùng mỹ nhân. Vừa nghĩ đến gặp lại sư nương, Nguyệt Lâm, Nguyệt Ảnh các nàng, toàn thân hẳn muốn phát nhiệt, tựa hồ sắp được hưởng diễm phúc tiêu hồn thực cốt ấy đến nơi vậy.

Ngày hôm nay đã đến được biên giới Sơn Đông, trong lòng Tiểu Ngưu rất mừng rỡ, mặt trời còn chưa xuống núi thì hẳn dừng chân ở một trấn nhỏ có tên là "Đắc Ý". Tìm một chỗ để ăn no bụng rồi thuê một phòng tử tế trong khách sạn để qua đêm. Tắm tấp xong thân thể thư thái. Trời vừa sẩm tối, Tiểu Ngưu đã lên giường ngủ, trong đầu mong đến vài ngày sau có thể cùng các mỹ nữ cuồng hoan khoái hoạt. Đêm về, không có một thân hình thơm tho bên cạnh, Tiểu Ngưu cảm thấy rất không thoải mái. Có cách gì không đây? Không thể gọi kỹ nữ được, hẳn không quen thói đó.

Hắn trấn trở một hồi rồi nhanh chóng chìm vào giấc mộng. Không biết được bao lâu, hẳn đột nhiên bị một âm thanh làm tỉnh giấc. Âm thanh đó

không lớn lắm, chỉ là mảnh ngói trên nóc phòng vừa rơi xuống đất, Tiểu Ngưu nghĩ có thể không phải do gió thổi mà bởi bước chân ai đó dẫm lên.

Hắn cả kinh, liền bật dậy, không chút do dự, vội vã mặc thêm áo dài rồi lao qua cửa sổ. Hắn nhảy lên nóc phòng nhìn về bốn phía, chỉ thấy xa xa phía tây ẩn ước có bóng người nháng lên. Tiểu Ngưu chẳng nghĩ ngợi thêm, lập tức đuổi theo, muốn biết có gì náo nhiệt đáng xem không.

Khinh công của Tiểu Ngưu khá tốt, khoảng cách với người đó càng lúc càng gần. Khi hắn còn cách vài trượng thì hai người đã ra ngoài thành, đến một bãi hoang tàn đổ nát. Bên cạnh đó còn một đám cây đổ ngả nghiêng. Khi người đó vào bước vào trong, Tiểu Ngưu mới nấp vào trong đám cây cối đó.

Đêm nay trăng khuyết, ánh trăng mờ ảo chiếu lên khu vực đổ nát này. Ở chính giữa có một người đang đứng. Dáng vẻ thon thả yếu điệu ấy nhất định là của một nữ tử còn trẻ tuổi.

Người đến sau dừng bước, đứng qua một bên mới lên tiếng: "Mạnh mẽ đã đến phò ước, quận chúa có gì chỉ giáo?"

Người nọ xoay người nhìn gã nam nhân này. Tiểu Ngưu không thấy rõ dung mạo của nàng, chỉ biết rằng mắt nàng rất sáng, sáng như sao trời nhưng không hề lạnh lẽo.

Vị quận chúa đó nói: "Tên họ Mạnh, món nợ giữa hai ta cũng nên thanh toán thôi."

Gã họ Mạnh cười nói: "Quận chúa à, Mạnh mẽ có sai phạm gì cũng đã xin lỗi nàng rồi, nàng cũng đừng nên hết lần này đến lần khác liêu mạng với ta chứ."

Quận chúa hừ một tiếng nói: "Xin lỗi? Chuyện đó chỉ xin lỗi là xong hay sao? Người là người hiểu biết, người cũng thừa hiểu những lời đó làm tổn

thương đến ta thế nào chứ?"

Gã họ Mạnh nói: "Ta lần này đến lần khác nhận lỗi với nàng, nàng cũng nên rộng lượng bỏ qua cho ta. Lần trước chúng ta còn chưa ngồi lại nói chuyện với nhau đã đánh nhau một trận. Chúng ta có thể qua đàm thoại mà giải quyết vấn đề này không?"

Quận chúa cũng nói: "Ta không nói chuyện với người sao? Muốn giải quyết chuyện giữa hai ta, người phải đáp ứng điều kiện mà ta đưa ra."

Gã họ Mạnh thở dài nói: "Quận chúa à, nàng muốn làm ta khó xử phải không? Bảo ta đến gặp các vị đại chương môn, dập đầu nhận lỗi với nàng thì Mạnh mỗ còn gì thể diện nữa. Mạnh mỗ tốt xấu gì cũng là đệ tử danh môn chính phái."

Quận chúa hừ hai tiếng, lãnh đạm nói: "Nguyên lai người cũng biết đến thể diện, vậy sao lúc đầu người còn bất chấp thể diện bịa đặt bày bạ trước mặt nhiều người như thế. Hành vi đó của người khiến ta không còn mặt mũi nào đi lại trên giang hồ nữa."

Gã họ Mạnh hỏi: "Ngoài biện pháp đó chẳng lẽ không còn cách nào giải quyết hay sao?"

Quận chúa cố chấp đáp: "Người không đồng ý với điều kiện của ta thì cùng ta quyết đấu đi. Không phải người chết thì ta vong. Họ Chu ta phải dùng tính mạng để bảo vệ tôn nghiêm bản thân."

Gã họ Mạnh cười khổ nói: "Xem ra Mạnh mỗ không còn lựa chọn khác rồi."

Quận chúa nói: "Việc này không thể đổ tại ta được, ai bảo người lảm lòi bịa đặt. Người phải biết thanh danh đối với một nữ nhân quan trọng thế nào. Nếu thanh danh sư muội Đàm Nguyệt Ảnh của người bị bôi nhọ, người có

thể khoanh tay đứng nhìn không? Nếu có người vô lễ với sư muội người, người có thể ngồi yên không?"

Gã họ Mạnh nổi giận nói: "Cô không được mang sư muội ta ra làm trò đùa, cô có thể tùy tiện chửi mắng ta nhưng không được nói xấu nàng."

Quận chúa cười lạnh đáp: "Thế nào, đau lòng phải không? Chờ ngày nào đó ta gặp được ả, ta sẽ mang những lời hồ thuyết bát đạo của người kể cho ả biết, để xem ả ta nghĩ sao, xem có còn nguyện ý gả cho người nữa không?"

Gã họ Mạnh dậm chân, run giọng nói: "Không được, ta xin cô đó. Ngàn vạn lần đừng kể cho nàng biết. Nàng sẽ chịu không nổi mất."

Quận chúa đáp: "Chỉ cần người đáp ứng điều kiện của ta, chúng sẽ dễ nói chuyện. Cho người nghĩ lại đó, Một lát nữa trả lời ta."

Dứt lời, nàng quay lưng lại, nhìn về mảng trời tối đen ở đằng xa, không biết trong lòng đang nghĩ đến chuyện gì.

Tiểu Ngưu nấp sau gốc cây nghe thấy rất rõ ràng, hẳn nhận ra gã họ Mạnh này chính là sư huynh của Nguyệt Lâm - Mạnh Tử Hùng. Không biết Mạnh Tử Hùng nói lung tung gì mà đắc tội với vị quận chúa này. Không biết nàng có phải là con gái của vị Vương gia ở Kim Lăng không? Nếu đúng như vậy thì như lời đồn dung mạo của nàng nhất định là rất xinh đẹp.

Tiểu Ngưu nấp gần đó ngấm ngầm quan sát sự việc tiến triển, không biết tiếp theo sẽ có trò hay ho gì. Mạnh Tử Hùng là hôn phu của Nguyệt Ảnh, hẳn cầu trời cho y gặp xui xẻo. Tốt nhất là bị vị quận chúa xa lạ này một đao đâm chết, như vậy cơ hội của hắn sẽ đến, khả năng có được Nguyệt Ảnh càng cao hơn.

Trong lúc quận chúa quay lưng về phía Mạnh Tử Hùng, hai bên chỉ cách nhau vài trượng. Tiểu Ngưu thầm nghĩ, nếu Mạnh Tử Hùng không đồng ý với điều kiện của đối phương, xem ra chỉ còn cách dốc sức đánh nhau.

Những việc như vậy có lẽ Mạnh Tử Hùng để tránh bị Nguyệt Ảnh phát hiện sẽ cắt lưỡi quận chúa hoặc thậm chí là giết người diệt khẩu. Trong đầu nghĩ vậy Tiểu Ngưu không nhìn được phải cười thầm, tự nhủ, điều này có thể sao? Mạnh Tử Hùng người ta là đệ tử danh môn chính phái, không thể làm cái chuyện xấu xa tổn hại thanh danh môn phái đó được. Y mặc dù không khiến ai ưa thích nhưng cũng chẳng phải tà môn ngoại đạo gì.

Đột nhiên Tiểu Ngưu phát hiện Mạnh Tử Hùng lấy từ trong ngực ra một vật, rồi nhắm phía quận chúa ném tới, lập tức một mảng sương trắng lan ra. Trong làn sương, quận chúa chỉ kịp quay đầu mắt: "Người quá hèn hạ." - Rồi á một tiếng ngã lăn ra đất.

Mạnh Tử Hùng cười hắc hắc, đợi àn sương tan hết mới đến bên cạnh quận chúa, nhăn răng cười nham nhở nói: "Quận chúa, nàng không thể trách ta được. Ta vất vả lắm mới có thể đánh hôn cùng sư muội, nếu cô thực sự mang những lời hồ thuyết bát đạo đó của ta nói với nàng, không chừng hôn sự của ta cũng bị cô làm hỏng hết. Ta không thể mất sư muội được, mất đi nàng, ta sống còn gì vui sướng nữa? Không còn cách nào khác, bây giờ ta chỉ còn cách giết cô thôi. Ai bảo cô làm khó dễ với ta như vậy? Ta vốn không muốn sử dụng loại thủ đoạn này nhưng ta cũng biết bản lãnh cô cao hơn ta. Ta đành phải làm cô hôn mê rồi mới diệt trừ được."

Vừa nói Mạnh Tử Hùng vừa cúi đầu quan sát vị quận chúa này. Y ngẩng nhìn một hồi rồi thở dài nói: "Quả là một mỹ nhân, mặc dù không bằng sư muội nhưng cũng đẹp như thiên tiên, ngàn dặm mới có một người. Ài, quả là đáng tiếc, nhưng nếu không giết cô, sư muội ta biết được những lời đó, nhất định nàng sẽ trở mặt. Trong mắt nàng không vương chút bụi trần. Thật không phải với cô, quận chúa à, có gì ủy khuất kiếp sau sẽ tính."

Dứt lời liền giơ tay định đánh chết nàng.

Biến cố bất thành linh đó khiến Tiểu Ngưu tròn mắt. Hắn không ngờ Mạnh Tử Hùng như vậy lại xài thủ đoạn bỉ ổi đối phó với một mỹ nữ. Y là

đệ tử danh môn chính phái nhưng hành vi có khác gì tà phái chứ? Không chỉ làm nàng hôn mê mà còn định giết chết nàng, thiếu niên chính khí như ta sao có thể mặc kệ chứ? Nhưng mắt nhìn bàn tay Mạnh Tử Hùng giáng xuống, hắn muốn ngăn lại cũng đã muộn rồi. Tiểu Ngưu không đành lòng nhìn máu đổ đương trường liền cúi gập đầu xuống.

Đợi một lát vẫn không thấy động tĩnh gì. Hắn cảm thấy rất kỳ quái, chẳng lẽ Mạnh Tử Hùng chỉ dùng pháp thuật để giết người sao? Nếu không sao lại yên ắng như vậy? Hắn tò mò ngược lên nhìn, thấy Mạnh Tử Hùng đã dừng tay lại. Bàn tay đó thay vì hạ xuống giết người lại đổi thành tham lam vuốt ve khuôn mặt nàng. Y vừa chuyển tay vừa thở dài: "Rốt cuộc cũng là kim chi ngọc diệp, da dẻ mịn màng, chẳng thua kém sư muội Nguyệt Ảnh của ta bao nhiêu. Nếu cứ như vậy giết chết thì tiếc quá. Chi bằng..."

Nói đến đây Mạnh Tử Hùng phát ra tràng cười âm thầm rợn người. Tiểu Ngưu nhìn thấy vậy ngấm ngấm lắc đầu, thầm nhủ, Mạnh Tử Hùng là con người như vậy sao, nếu Nguyệt Ảnh gả cho y thì thà gả ột gã đầu heo còn tốt hơn.

Bất kể vị quận chúa này tốt hay xấu, ta cũng phải cứu. Nghĩ đến đó, Tiểu Ngưu há miệng kêu lớn, hét thật to. Thanh âm này vang trong màn đêm yên tĩnh tràn đầy khí thế, lại càng khiến người ta kinh động.

Tiểu Ngưu thả sức hét to, khóc vài tiếng, hét vài câu, nghe chẳng rõ là âm thanh gì, nghe rất rợn người, khiến cho Mạnh Tử Hùng đang bưng bưng hỏa dục phải giật bắn người, thiếu chút nữa không đứng dậy nổi.

Y đứng thẳng người dậy, nhìn về phía tiếng hét của Tiểu Ngưu quát lớn: "Là tên khốn nào giả thần giả quỷ, mau ra đây cho ta."

Tiểu Ngưu gằn giọng cười lạnh vài tiếng, hét lớn: "Mọi người mau đến đây, không ổn rồi, đệ tử danh môn chính phái muốn làm thái hoa tặc. Mọi người ngàn vạn lần đừng bỏ lỡ màn hí kịch trăm năm hiếm gặp này."

Hắn la to đến nỗi Mạnh Tử Hùng phát hoảng. Y đánh thuốc mê quận chúa, chuyện xấu này truyền ra ngoài thanh danh Lao Sơn phái coi như hỏng hết. Vả lại y còn muốn lợi dụng, muốn giết người diệt khẩu, chuyện này để người ta biết thì càng không ổn. Bởi vậy y nghĩ quan trọng nhất là giết chết tiểu tử đó rồi mới quay lại xử lý quận chúa cũng không muộn.

Bởi vậy Mạnh Tử Hùng nhắm hướng Tiểu Ngưu cả giận quát: "Xú tiểu tử, còn không mau bò ra đây, nếu không ta sẽ đích thân đến đó lôi ngươi ra."

Vừa nói vừa lướt đến như làn khói tóa.

Tiểu Ngưu sớm đã đề phòng chuyện này bèn chạy vội vào khu rừng sát đó, đợi chạy xa một chút lại gào lớn: "Đàm Nguyệt Ảnh à, Đàm cô nương, cô mau đến đây đi, sư huynh cô muốn giết người diệt khẩu này. Cô không mau đến e rằng mạng ta tiêu mất."

Tiếng hét này rất cấp bách khiến Mạnh Tử Hùng càng luống cuống. Y bất giác nghĩ, chẳng lẽ Đàm Nguyệt Ảnh cũng đến đây rồi sao? Chẳng lẽ nàng đã chứng kiến hành vi của mình?

Tiểu Ngưu khiến y tưởng thật, lại chạy loanh quanh giữa rừng cây, vừa kêu loạn lên: "Đàm cô nương à, không ổn rồi, ta giúp cô tìm thấy sư huynh, cô phải trả công cho ta đó. Bây giờ ta tìm ra rồi, còn đưa cô đến đây, sao cô lại bỏ đi một mình như vậy. Mau đến đây, cô không qua là ta không còn mạng nữa đâu. Ài, sư huynh cô đuổi đến gần rồi. Mẹ ời, mạng ta khó giữ. Đàm cô nương, cô thực sự bỏ đi rồi sao?"

Tiểu Ngưu nén giọng, kêu la rất thảm thiết hoàn toàn không giống với giọng nói lúc bình thường. Đúng vậy, Tiểu Ngưu vốn dĩ muốn đạt hiệu quả này. Hắn thầm nhủ, mình còn muốn lên Lao Sơn học nghệ, bây giờ không phải lúc trở mặt với Mạnh Tử Hùng, nếu đắc tội với y thì cuộc sống sắp tới của mình trên Lao sơn sẽ không tốt lành gì.

Mạnh Tử Hùng thường nhật bình tĩnh khôn ngoan, nhưng gặp chuyện liên quan đến sư muội là đầu y lại trống rỗng, trở thành một gã đần độn. Y nghe Tiểu Ngưu kêu gọi càng bán tín bán nghi. Y vừa truy theo Tiểu Ngưu vừa suy xét tình hình, nếu sư muội thực sự bỏ đi, thì chuyện giữa bọn ta kể như kết thúc.

Tiểu Ngưu giả vờ sụt sịt gào lên: "Đàm cô nương à, chúng ta từ cửa nam đến đây, có gì cô lại chạy về phía tây, đã bỏ đi sao còn để ta lại đây."

Mạnh Tử Hùng nghe nói sư muội chạy về phía tây, lập tức nhìn lại phương hướng, rồi không đuổi theo Tiểu Ngưu nữa mà chạy thẳng về phía tây. Y cho rằng quan trọng nhất hiện giờ là đuổi theo sư muội, để giải thích cho nàng hiểu. Nếu mất sư muội, y không biết mình sẽ sống qua ngày thế nào nữa. Bản thân có thể hưởng phúc trên núi nhưng bởi vì theo đuổi sư muội mới lén lút đến đây, không ngờ lại bị quận chúa quăn chân, nhất quyết đòi mình phải công khai tạ tội. Ài, đuổi theo muộn quá rồi. Nghĩ như vậy, Mạnh Tử Hùng liền dùng tốc độ nhanh nhất để đuổi theo. Y thậm chí còn hồ đồ đến mức quên cả bản thân có thể nhảy lên mây, phi hành đuổi theo.

Thấy Mạnh Tử Hùng chạy loạn lên, trong lòng Tiểu Ngưu rất thống khoái, lập tức chạy về chỗ cũ, bế bổng quận chúa đang hôn mê lên rồi chạy thẳng vào rừng, sau đó vòng qua vào cửa đông thành, từ ngoài tường nhảy vào trong. Hẳn biết Mạnh Tử Hùng một khi phát hiện ra, nhất định sẽ quay lại, có thể sẽ dò theo cửa nam để truy sát mình. Từ cửa đông đi vào thì y có nghĩ nát óc cũng chẳng đoán ra được.

Sau khi vào thành, hắn trở về khách sạn chỗ mình trú chân cũng không dám ngang nhiên đi vào như ban ngày mà lại vượt tường, vào phòng từ cửa sổ. Hắn đặt quận chúa trên giường rồi mới thở phào nhẹ nhõm. Hắn thầm nhủ, nếu để cho Mạnh Tử Hùng đuổi theo, chẳng những quận chúa không giữ được mà mà không chừng cả bản thân mình cũng tiêu đời. Gã Mạnh Tử Hùng đó trước giờ không ưa gì mình, sớm đã muốn dạy mình một bài học rồi. Việc lần này nếu phát hiện ra là mình chơi y, y nhất định sẽ không tha

ình. Kẻ này so ra còn không bằng Tần Viên. Tần Viên vẫn có thể coi là kẻ hành sự quang minh lỗi lạc, còn gã Mạnh Tử Hùng này e người tà phái cũng chẳng bằng được.

Hắn ngồi xuống thở dốc vài hơi mới thắp đèn lên, uống vài hớp nước, cảm thấy tinh thần tốt lên nhiều. Sau đó hắn cầm đèn đến bên giường nơi quận chúa đang nằm, thấy hai mắt nàng nhắm nghiền, hơi thở đều đặn, xem ra không có chuyện gì. Thấy nàng không sao, lúc này Tiểu Ngưu mới thoải mái ngắm nhìn nàng.

Vị quận chúa này xem ra chưa đến hai mươi tuổi, mặc quần áo màu tím bó sát thân, khuôn mặt trắng mịn, lông mi dài, mũi thẳng như sáo ngọc, chiếc miệng nhỏ nhắn như quả dâu tây, khí chất cao quý, nhìn qua là biết không phải cô nương gia thế bình phàm. Tiểu Ngưu nghĩ, nếu nàng mở mắt ra, nhất định sẽ xinh đẹp hơn nhiều.

Nhìn nàng hít thở, Tiểu Ngưu liền chuyển ánh mắt xuống ngực nàng. Bầu ngực căng tròn, hiển nhiên là không nhỏ. Theo nhịp hô hấp đều đặn, nơi đó nhấp nhô đầy mê hoặc khiến hạ thân Tiểu Ngưu đã hơi căng cứng.

Tiểu Ngưu chợt chắc lưỡi thầm nhủ, sao mình lại thiếu định lực như vậy? Vừa thấy mỹ nữ là bao nhiêu tỉnh táo, lý trí với đạo hạnh gì đó chạy đi đâu mất?

Hắn ép mình dời ánh mắt khỏi nơi đó. Nhưng chỉ lát sau, lại nghĩ đến nó. Tiểu Ngưu ngẫm thở dài, mình hồng hân rồi, thành một tên sắc lang thật rồi, chẳng trách lúc nào Nguyệt Lâm và sư nương cũng cười nhạo mình.

Sắc lang thì sắc lang chứ, dù sao mình cũng đã như vậy rồi. Mặc dù mình không phải dân tộc nhưng nàng đẹp như vậy, sờ vài cái, hôn vài cái nàng cũng chẳng biết. Nghĩ đến đó, Tiểu Ngưu liền đưa môi qua, hôn chụt một cái lên mặt nàng. Thật thơm, thật mềm mại, chẳng trách gã Mạnh Tử

Hùng đó không nhịn được muốn làm chuyện xấu, cả mình cũng sắp hóa thành tên bại hoại rồi.

Sau đó tay hắn lại ngứa ngáy, bèn đưa tay qua, ôm lấy một bên nhũ phong của nàng, hắc, quả nhiên không nhỏ chút nào, thậm chí căng tròn và đàn hồi nữa. Cảm giác dễ chịu ở bàn tay đó khiến Tiểu Ngưu mê mẩn liền đặt cả hai tay lên ngực nàng, dày vò, nhào nặn biến nhũ phong nàng thành muôn hình muôn vẻ. Đang lúc nghịch ngợm rất thống khoái thì quận chúa hừ một tiếng. Âm thanh đó như sấm động giữa trời quan, khiến Tiểu Ngưu giật thót mình, vội vội vàng vàng thu tay lại. Thấy quận chúa vẫn chưa tỉnh lại, hắn mới nuốt nước miếng yên tâm.

Hắn ngồi lại ghế, trong lòng thầm nhủ, mình muốn làm gì đây, đã muốn làm anh hùng lại muốn làm sắc lang. Mình cứ gọi nàng dậy đã, nàng thích làm gì thì mặc nàng, mình không cần nàng phải cảm kích. Tiểu Ngưu này chỉ làm những điều cần làm, chẳng quan tâm là đúng hay sai. Cứu mạng một người không thể coi là sai được.

Tiểu Ngưu đi ra ngoài lấy một gáo nước lã, dùng miệng phun nước lên mặt nàng. Hắn thầm nhủ nếu không phải mê được đặc thù, nàng ta sẽ sớm tỉnh lại thôi. Loại thuốc này hắn đã từng dùng đến, hắn hiểu rất rõ.

Tiểu Ngưu không nhầm, hắn đi cất gáo, đến khi quay về phòng đã thấy quận chúa ngồi dậy, hai mắt sáng long lanh, thần sắc mừng rỡ đương nhiên là không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Nàng vừa thấy Tiểu Ngưu lập tức giật mình hỏi: "Người là ai? Sao người lại ở đây? Sao ta lại đến nơi này? Ta nhớ mới rồi ta không ở trong phòng mà."

Vừa nói vừa lấy tay kiểm tra quần áo, nhớ lại những việc mình đã trải qua.

Tiểu Ngưu cười, không dám đến quá gần nàng. Thấy nàng ngồi ghéch chân trên giường, biết nàng không việc gì liền đáp: "Ta là Ngụy Tiểu Ngưu, là ta mang cô đến đây."

Dưới ánh đèn, nhan sắc quận chúa càng mỹ lệ, khí chất nhàn tĩnh, so với lúc nằm thì xinh đẹp hơn nhiều.

Quận chúa nhìn thẳng Tiểu Ngưu, ánh mắt lộ vẻ bất thiện hỏi: "Người mang ta đi thế nào?"

Vừa nói, quận chúa bật xuống giường, đến sát Tiểu Ngưu, nắm chặt đầu quyền lại.

Tiểu Ngưu cười khổ đáp: "Ta cho cô hay, xem ra ta cứu cô về đây quả là dư hơi rồi. Ta thấy tiểu tử đó định làm nhục cô, ta nhìn không vừa mắt mới bất chấp hết thảy mà cứu cô về đây. Cô chẳng những không cảm ơn ta, còn uy hiếp ta, thực khiến người ta chán nản mà. Xem ra làm người tốt không được rồi."

Vừa nói hắn lại ngồi xuống ghế, vẻ mặt rất buồn bực.

Dựa vào cảm giác, quận chúa cũng biết nàng chưa thất thân, nàng thầm kêu may mắn, miệng cười tươi nói: "Cảm ơn người nhiều. Ài, không ngờ đệ tử danh môn chính phái cũng chẳng khác gì loài cầm thú cả."

Quận chúa mỉm cười như hoa đào nở rộ, Tiểu Ngưu nhìn thấy mà tiêu hồn thất trí, mắt nhìn không chớp. Thấy dáng vẻ Tiểu Ngưu như vậy, nàng đỏ mặt, quay người đi không cho hắn ngắm nhìn nữa.

Tiểu Ngưu đứng dậy cười nói: "Thật sự xin lỗi, ta thấy cô nương xinh đẹp là ngẩn người rồi loạn liền, mong cô đừng chê cười."

Quận chúa hỏi lại: "Nhất định người gặp qua không ít cô nương xinh đẹp rồi phải không?"

Tiểu Ngưu đáp: "Xinh đẹp như cô, ta cũng chẳng gặp được mấy người."

Nghe câu này, trong lòng quận chúa rất cao hứng. Đúng vậy, ai mà không thích nghe lời khen ngợi chứ, đặc biệt lại là cô nương xinh đẹp trẻ tuổi nữa.

Quận chúa quay đầu nhìn Tiểu Ngưu nói: "Người có vẻ không phải người xấu, xem ra hôm nay ta gặp may rồi."

Tiểu Ngưu cười khố nói: "Bỏ đi, bản lãnh ta thấp kém, thiếu chút nữa đã để tên tiểu tử đó đuổi kịp. Hắc, may mà ông trời phù hộ."

Quận chúa a lên một tiếng, nói: "Không ngờ người lợi hại vậy, có thể lừa được Mạnh Tử Hùng. Hắc chẳng những võ công không tồi mà pháp thuật cũng rất khá."

Tiểu Ngưu cười giảo hoạt nói: "Bản lãnh của hắc không tồi nhưng luận về khôn ngoan, hắc không bằng được ta. Ta chơi đùa với hắc so với đùa nhau với khi cũng chẳng khác là bao."

Tiểu Ngưu bắt đầu ba hoa.

Quận chúa phì cười nói: "Người có bản lãnh như vậy, xem ra sau này còn phải nhờ người chỉ bảo nhiều."

Tiểu Ngưu luôn miệng nói: "Vậy thì không dám. Được rồi, còn chưa hỏi phương danh cô nương là gì nữa? Ta không thể cứ xưng cô cô ta ta mãi như vậy được."

Quận chúa do dự một lát rồi đáp: "Ta tên là Chu Vân Phương, người ở Kim Lăng."

Tiểu Ngưu khẽ à một tiếng, thầm nhủ, có lẽ vị quận chúa này chính là con gái của Kim Lăng vương như bọn kia kể, xem dáng vẻ của nàng là có

thể đoán chắc rồi. Hắc, mỹ nhân thế này, tương lai không biết ai có diễm phúc được hưởng thụ đây.

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Cô không phải tiểu thư của Kim Lăng vương đó chứ?"

Quận chúa hờ hững đáp: "Đúng thì sao? Một cô nương nhà vương gia cũng chẳng khác gì người ta. Đều là con người cả thôi."

Tiểu Ngưu liên miện nói ngượng mồm đã lâu, còn nói tiếp: "Xem ra sau này ta phải gọi cô là quận chúa rồi."

Quận chúa dứt khoát xua tay nói: "Người cứ gọi ta như thế này đi, như vậy thuận tai hơn. Người gọi ta là quận chúa nhiều lắm rồi."

Tiểu Ngưu hào sảng nói: "Vậy cũng được. Mà có gì cô kết thù oán với Mạnh Tử Hùng? Vì sao hắn lại muốn giết cô diệt khẩu?"

Vừa nghe xong, quận chúa nổi giận ra mặt, nghĩ một lát mới kể lại cho Tiểu Ngưu nghe. Hắn vừa nghe vừa trầm tư.

MA ĐAO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Khuynh Thuật

Vân Phương quận chúa nói: "Gã đó trông bề ngoài thì có vẻ tài cán nhưng mồm miệng thật chẳng ra gì."

Tiểu Ngưu tiếp lời: "VẬY nhất định là hắn đã có lời nói mạo phạm quận chúa rồi. Không biết hắn đã nói hươu nói vượn những gì?"

Quận chúa cảm hận đáp: "Cứ nhắc tới việc này ta lại rất không thoải mái. Nếu như gã đó ở trước mặt ta, ta không băm nhừ hắn ra không xong."

Tiểu Ngưu phụ họa nói: "Gã này thật quá đáng ghét, uống công lớn đến ngần đó."

Ánh mắt quận chúa sáng bừng ngắm nghía Tiểu Ngưu, hỏi: "Người cũng quen biết hắn sao? Hắn cũng đắc tội với người à?"

Vừa nghe thấy lời này, Tiểu Ngưu vỗ đùi một cái ra vẻ giận dữ nói: "Gã đó thật chẳng ra gì. Nhà ta mở một hiệu thuốc ở Hàng Châu. Có một lần hắn bị thương vì chó cắn, đến hiệu nhà ta để bốc thuốc nhưng lại không đưa tiền. Ta liền cãi nhau với hắn, hắn nói cái gì mà hiện giờ không có tiền, sau này mới có thể trả được. Ta không để cho hắn đi, hắn lại muốn lấy mạng ta. Cha ta có lòng tốt mới thả cho hắn đi. Sau chuyện đó mới nói với ta, coi như là một con chó đáng thương rơi xuống nước đi."

Nói đến đó Tiểu Ngưu nhin không nổi cười hăng hắc. Quận chúa nghe xong cũng cảm thấy có hứng thú, cười lên khanh khách, sau đó hỏi: "Lời của người là thật à?"

Tiểu Ngưu nghiêm túc nói: "Sao lại không thật chứ? Nếu như cô không tin, sau này gặp lại Mạnh Tử Hùng tự mình hỏi hẵn là được rồi. Chỉ sợ tên đó giữ thể diện không chịu thừa nhận thôi. Nhưng trên đùi hẵn còn có vết chó cắn đó."

Quận chúa ồ lên hai tiếng, nói: "Chuyện này hẵn cũng làm được sao? Có cơ hội thế nào cũng phải nói một câu với sư muội hẵn."

Vừa nhắc đến Đàm Nguyệt Ảnh, trong lòng Tiểu Ngưu lại rung động, không nói được là cảm giác gì, là cảm giác vừa yêu vừa giận, vừa nhớ lại vừa hận. Rõ ràng là mỹ nhân mình thích, lại cứ khẳng khẳng đòi gả cho tên vô lại kia. Nhưng có cách nào chứ, họ mới là vợ chồng chưa cưới, khi mình còn chưa quen biết Nguyệt Ảnh, người ta đã có quan hệ đó rồi.

Dù bây giờ đã nắm trong tay chuyện Mạnh Tử Hùng làm ác nhưng không thể tùy tiện lãng phí được. Đợi ta gặp được Nguyệt Ảnh, không cho Mạnh Tử Hùng người chịu chút vu khống không được. Tiểu tử nhà người cóc ghè lại muốn ăn thịt thiên nga, đâu có dễ dàng như vậy. Ta không thể không chia rẽ các người.

Quận chúa thấy Tiểu Ngưu đột nhiên không nói gì lại hỏi: "Người làm sao vậy? Có gì không ổn à?"

Tiểu Ngưu xua xua tay, mỉm cười nói: "Không có gì, không có gì, ta chỉ cảm thấy bất ngờ thôi. Không ngờ đệ tử danh môn chính phái cũng là cái loại này. Nhìn hành vi của hẵn, phải gia nhập tà phái mới đúng. Đúng rồi, cô còn chưa nói cho ta biết rốt cuộc tiểu tử đó vì sao lại đắc tội với cô đó."

Quận chúa trầm ngâm một lát rồi nói: "Đó đã là chuyện năm ngoái rồi. Có một lần, Mạnh Tử Hùng cùng các sư huynh của hẵn tới tham gia hôn lễ của một vị đệ tử tục gia Thiếu Lâm. Ta cùng các sư tỷ cũng tới, ở đó, khi hẵn vừa nhìn thấy ta, ánh mắt đã ngây dại rồi. Không nghĩ đến trong tiệc cưới, sau khi uống chút rượu vào lại thắm thì nói hươu nói vượn với các sư

huynh đệ của hăn, vừa hay bị người khác nghe thấy liền nói cho ta. Ta vô cùng tức giận muốn quyết đấu với hăn. Nói đến gã đó thật phí lời, không làm thịt hăn, trong lòng ta không sáng khoái."

Vừa nói, hơi thở vừa trở nên gấp gáp.

Tiểu Ngưu vội vàng an ủi: "Quận chúa, cô cần gì phải không vui chứ, cái loại nam nhân rác rưởi đó không đáng để tức giận."

Dứt lời hăn vừa kéo ghế lại gần một chút. Hăn nhận ra ấn tượng của vị quận chúa mới quen biết này đối với mình cũng không tệ lắm.

Quận chúa căn cứ bờ môi đỏ mọng, kể tiếp: "Hôm đó nếu không phải kiêng nể hôn lễ của người ta, ta đã đánh nhau với hăn rồi. Ta vốn định đợi hôn lễ kết thúc sẽ giáo huấn hăn một cách tử tế. Nào ngờ, sau khi kết thúc hôn lễ lại không thấy đâu nữa, hăn đã sớm rời đi rồi. Cũng chẳng biết có phải sợ ta tìm hăn tính sổ hay không."

Tiểu Ngưu nghe xong trong lòng cao hứng, lại hỏi: "Vậy cô cứ bỏ qua cho tên đó như vậy sao?"

Quận chúa trả lời: "Đương nhiên là không rồi. Vào một ngày sau đó mấy tháng, ta thường xuyên lượn lờ quanh Lao Sơn, cuối cùng hăn cũng bị ta tìm được. Lúc ấy hăn đang xuống núi mua cái gì đó, bị ta chặn ngay trước mặt. Ta không nói hai lời đã đánh nhau với hăn. Hăn một bên đánh một bên xin lỗi ta, ta cũng chẳng để ý, chỉ muốn giết hăn mà thôi. Bản lãnh của tên đó cũng khá, đánh với ta hơn ngàn hiệp còn chưa bại. Trong khi ta đang càng lúc càng chiếm thượng phong, sư huynh Tần Viễn của hăn lại tới. Hai người đánh một mình ta, tất nhiên ta không chiếm được tiện nghi, chỉ đành thối lui."

Tiểu Ngưu mắng: "Cái tên quỷ xấu xa này, lại làm chuyện tồi tệ như vậy. Chẳng trách đã già đầu rồi còn chưa có lão bà."

Quận chúa kỳ quái hỏi: "Người cũng quen biết Tần Viễn sao?"

Tiểu Ngưu mỉm cười nói: "Mới gặp qua vài lần, cũng không quá thân thiết."

Quận chúa bình tĩnh nói: "Thực lòng mà nói, con người tên Tần Viễn đó so với Mạnh Tử Hùng còn khá hơn nhiều, ít nhất cũng xem như là một người tốt."

Tiểu Ngưu thầm nghĩ, Tần Viễn có được coi là người tốt hay không còn chưa xác định. Nhìn từ góc độ của mình, hắn cũng chả phải người tốt. Mặc dù hắn không có làm gì ác, nhưng ai bảo hắn tranh giành Nguyệt Lâm với ta chứ. Chỉ căn cứ vào việc này, Tiểu Ngưu ta đã nói hắn chẳng phải người tốt rồi.

Tiểu Ngưu nói: "Cô nói tiếp đi, ta còn chưa nghe hết mà."

Quận chúa tiếp lời: "Từ sau lần giết hắn không thành đó, ta vẫn luôn chờ đợi cơ hội tiếp theo. Lần này ta lại tới chân núi Lao Sơn xem có thể đợi hắn hay không. Vừa hay, hắn ra ngoài tìm sư muội liền bị ta theo sát. Lần này ta cũng không trực tiếp đánh nhau với hắn, mà trước tiên đánh động hắn, để hắn ra ngoài thành tìm ta, nếu không hắn phải tự gánh lấy hậu quả. Chuyện còn lại người cũng đã biết rồi, không cần ta kể tường tận nữa. Thật không ngờ hắn chẳng những muốn giết ta, lại còn muốn làm nhục ta. Đại cừu này ta nhất định phải báo, nhất quyết không để yên cho hắn."

Tiểu Ngưu cười ha hả, nói: "Nếu cô muốn báo thù, vậy thì quá dễ dàng rồi. Cô vẫn muốn tự mình ra tay chứ?"

Quận chúa nhìn Tiểu Ngưu không chớp mắt, hắn cảm thấy hương khí phả vào mặt, cảm giác thật tuyệt, trong lòng cũng thấy hơi ngửa ngáy. Quận chúa hỏi: "Người lại có phương pháp báo thù gì hay ho à."

Tiểu Ngưu cười hăng hắc nói: "Biện pháp báo thù ư, mở miệng một cái là có mà, chẳng những dễ dàng lại còn rất hả giận nữa."

Quận chúa vui vẻ hỏi: "Người mau nói xem, ta tại sao lại không nghĩ tới chứ?"

Tiểu Ngưu nghiêm túc trả lời: "Cô không phải là nữ nhi của vương gia sao? Cô có thể dùng điều kiện này để nghĩ chủ ý mà"

Vừa nói Tiểu Ngưu vừa cười với quận chúa đầy thâm ý.

Quận chúa vừa nghe liền minh bạch, Tiểu Ngưu là muốn nàng chứng ra vương bài lão gia. Quận chúa nhú mày, nói: "Mặc dù ta là nữ nhi của vương gia, nhưng ta không muốn báo thù như vậy. Ta muốn trút giận bằng chính khả năng của mình, báo thù như vậy mới có thể diện chứ."

Tiểu Ngưu nói: "Cô thật có cá tính. Chỉ cần có thể đạt mục đích là được, có sao phải quan tâm là thủ đoạn gì cơ chứ?"

Quận chúa tỏ vẻ kiên quyết nói: "Đó là tính cách của ta, làm người nhất định phải quang minh chính đại, không nên để người ta bàn tán."

Tiểu Ngưu gật gật đầu, nói: "Cách sống của cô khiến ta rất bội phục. Đáng tiếc, điểm này ta không làm được. Đúng rồi, nói cả nửa ngày trời, cô vẫn chưa cho ta biết, tiểu tử đó tới cùng đã nói hươu nói vượn cái gì. Ta vẫn còn mờ mịt cả đầu."

Quận chúa cắn môi một chút, nói: "Gã đó nói với các sư huynh đệ của hần, xét tướng mạo, ta so với sư muội Đàm Nguyệt Ảnh của hần kém hơn rất nhiều, làm tiểu lão bà của hần cũng không xứng."

Nói đến đó, sắc mặt quận chúa cũng biến đổi.

Tiểu Ngưu nghe xong phần nộ mắng: "Con bà nó, vậy chẳng phải là bôi bác người khác sao? Hẳn là cái thá gì? Ta thấy dù hẳn có biến thành thái giám cũng không xứng rửa bồn cầu cho cô."

Tiểu Ngưu phần nộ tuyệt đối không hoàn toàn vì bất bình thay cho quận chúa mà chủ yếu là vì liên quan đến Nguyệt Ảnh.

Quận chúa nói: "Ngay cả người nghe thấy cũng phản cảm, huống chi ta lại là người bị hại. Ta tìm hẳn báo thù cũng là phải mà."

Tiểu Ngưu bày tỏ: "Chuyện báo thù, cứ để từ từ đã, không thể lỗ mãng được. Đối phó với tiểu tử này, nhất định phải bàn bạc kế sách. Nếu một đao giết chết hẳn, vậy cũng quá tiện nghi cho hẳn rồi. Cần phải từ từ hành hạ hẳn, để hẳn thống khổ mới đúng."

Đôi mắt quận chúa xoay chuyển, nói: "Người nghĩ còn chu đáo hơn ta nữa, vậy người thấy ta nên làm như thế nào?"

Tiểu Ngưu chớp mắt một cái, hỏi: "Cô nói tên Mạnh Tử Hùng này có nhược điểm trí mệnh gì?"

Quận chúa suy nghĩ rồi nói: "Điều này cũng không rõ lắm, chỉ biết người hẳn yêu nhất chính là sư muội Đàm Nguyệt Ảnh của hẳn."

Tiểu Ngưu dùng sức vỗ tay một phát, nói: "Vậy thì được rồi, đả kích Mạnh Tử Hùng cần phải suy tính từ Nguyệt Ảnh."

Quận chúa lại hỏi: "Người định làm như thế nào?"

Tiểu Ngưu đứng khỏi ghế, tới gần quận chúa nhẹ giọng nói: "Ta có một chủ ý, không biết có inh hay không."

Quận chúa nói: "Người nói thử xem."

Tiểu Ngưu oai phong lâm liệt nói: "Nếu muốn đả kích hần, biện pháp tốt nhất chính là chia rẽ mối quan hệ giữa Mạnh Tử Hùng và Đàm Nguyệt Ảnh. Khiến Đàm Nguyệt Ảnh chủ động yêu cầu từ hôn, chủ động li khai hần. Nếu như Nguyệt Ảnh rời khỏi Mạnh Tử Hùng, hắc hắc, hần sẽ như thế nào?"

Quận chúa chậm rãi hồi đáp: "Với tình yêu của Mạnh Tử Hùng đối với Nguyệt Ảnh, một khi chia li, hần nhất định sẽ đau khổ muốn chết. Điều đó chẳng khác nào đâm một dao vào tim hần."

Tiểu Ngưu thầm cười trong lòng, nói: "Vậy thì phải rồi, để Đàm Nguyệt Ảnh vứt bỏ hần, rồi cô lại tìm hần tử vô, lúc đó cô nói Mạnh Tử Hùng còn có ý chí chiến đấu gì nữa không? Đến lúc đó hần nhất định sẽ chết rất khó coi. Khi đó hần chỉ như một cục bột, cô muốn nhào hần thành dạng gì thì phải xem tâm tình cô như thế nào nữa."

Quận chúa nghe xong gật đầu lia lịa, nói: "Điều đó không sai, thật sự không sai, có phải có chút quá hèn hạ không? Loại chuyện này xem ra cũng rất khuyết đức."

Tiểu Ngưu nghe thấy liền quỳnh lên, nói: "Cô nói khuyết đức, vậy lúc người ta nói hươu nói vượn, có nghĩ đến chuyện khuyết đức gì không. Nếu hần cảm thấy khuyết đức, ngay từ đầu hần đã không nói xấu cô. Đối với địch nhân nhất định không thể có lòng dạ yếu mềm được. Nhân từ với địch nhân chính là tàn nhẫn với chính mình."

Tiểu Ngưu một bên đồng tình một bên buông lời gièm pha.

Quận chúa chớp chớp đôi mắt đẹp, nói: "Muốn chia rẽ quan hệ giữa bọn họ, ta phải làm thế nào?"

Tiểu Ngưu hồi đáp: "Điều này rất đơn giản chẳng cần nghĩ nhiều. Cô chỉ cần đem chuyện hần xúc phạm đến cô nói với Đàm Nguyệt Ảnh, Mạnh Tử Hùng sẽ chết chắc."

Quận chúa bắn khoăn hỏi: "Ta với Đàm Nguyệt Ảnh chỉ mới gặp qua vài lần, nàng có thể tin ta sao? Nếu như nàng không tin tưởng, chắc chắn ta phí công vô ích."

Tiểu Ngưu ừm một tiếng, nói: "Chuyện đó chúng ta phải tính kế lâu dài. Đúng rồi, cô học nghệ ở môn phái nào?"

Câu trả lời của quận chúa khiến Tiểu Ngưu kinh hãi, phản ứng đầu tiên chính là quay đầu muốn chạy. Quận chúa trả lời: "Ta là môn hạ của Thái Sơn phái, đã học nghệ mười mấy năm rồi."

Nghe thấy lời này, Tiểu Ngưu không chạy mới lạ. Hắn lập tức nhớ đến Nhất Huyền Tử đáng ghét cùng hai tên đồ đệ âm hồn bất tán cứ bám lấy như ruồi nhặng của lão.

Thấy Tiểu Ngưu xoay người muốn chạy, quận chúa cảm thấy rất kỳ quái, hỏi: "Ngươi Tiểu Ngưu, người chạy cái gì vậy? Chẳng lẽ ta ăn thịt người sao?"

Tiểu Ngưu lộ ra vẻ mặt cười khổ, nói: "Không phải ta sợ cô mà là sợ Thái Sơn phái các cô ăn thịt người."

Quận chúa lại càng kỳ quái hơn, hỏi: "Người cũng quen biết Thái Sơn phái chúng ta à?"

Tiểu Ngưu thở dài một hơi nói: "Ta đối với những người khác trong Thái Sơn phái cũng không quen biết, chỉ quen thuộc nhất với Nhất Huyền Tử thôi."

Quận chúa ồ một tiếng, nói: "Người có qua lại với y à? Tính tình y chẳng tốt đẹp gì, mặc dù là sư thúc của ta nhưng cũng chẳng nói chuyện nhiều lắm."

Tiểu Ngưu vẻ mặt đau khổ, cũng không ngồi xuống cứ đứng mà nói: "Sư thúc này của cô, ta thật sự là phục hãn đó. Hãn đã bắt ta mấy lần, nếu không phải Tiểu Ngưu ta lanh lợi thì đã sớm bị hãn bóp chết rồi."

Quận chúa nhìn chăm chăm Tiểu Ngưu nói: "Người lại đắc tội với y phải không, tại sao y lại muốn mạng người?"

Tiểu Ngưu kích động nắm chặt tay, nói: "Đừng nói nữa, nói tới ta thật muốn khóc lớn một trận. Ta hỏi cô, cô biết chuyện Hắc Hùng Quái chứ?"

Quận chúa gật đầu nói: "Vừa mới nghe qua, nói hãn có cái gì ma đao, tất cả mọi người đều muốn cướp làm binh khí. Ai cướp được thứ đó, người ấy có thể xưng bá thiên hạ. Ta nói đúng chứ?"

Tiểu Ngưu trả lời: "Trên cơ bản là đúng."

Tiếp đó liền đem ân oán giữa mình và Nhất Huyền Tử nói qua một lượt.

Quận chúa thở dài nói: "Bọn họ tại sao có thể như vậy chứ? Như thế thật quá bất công với người rồi. Ma đao kia lại không có trong tay người, có bản lĩnh thì đi tìm Hắc Hùng Quái, không nên làm khó người."

Tiểu Ngưu lắc đầu lia lịa nói: "Nếu người Thái Sơn phái đều thông tình đạt lý như cô, vậy thì tạ ơn trời đất rồi."

Quận chúa cười nói: "Hiếm ai khen ta như người, rất nhiều người đều nói ta ngang ngược không biết lý lẽ đó."

Tiểu Ngưu ồ một tiếng, nói: "Vậy nhất định là bọn họ không hiểu cô rồi, ta thấy cô là người rất hiểu chuyện lại rất thông minh nữa."

Quận chúa cười ngọt ngào, nói: "Cám ơn người đã khen ta như vậy, người nói như vậy ta thật sự rất cao hứng. Nếu như y có thể đối tốt với ta như người, trong lòng ta đã thoả mãn rồi."

Nói đến đó, nụ cười biến mất, lại rơi vào trong ưu sầu.

Tiểu Ngưu đương nhiên phải hỏi: "Người mà cô nói là chỉ ai vậy?"

Nói xong hần lập tức ý thức được, đó phải là chỉ người trong lòng nàng mới đúng. Mình chẳng phải đã nghe nói rồi sao, nàng có người trong lòng là cái gì thư sinh đó, nàng vì người trong lòng bỏ đi mà làm náo loạn cả nhà.

Quận chúa thờ dài mấy cái, nhú mày nói: "Ta nói chính là vị tiên sinh dạy học trong nhà ta, đương nhiên hiện giờ đã không dạy nữa rồi."

Tiểu Ngưu cẩn thận quan sát sắc mặt nàng, thấy thần thái xấu hổ của nàng, lại càng xác định là nàng ám chỉ người trong lòng, liền nói: "Ta cũng nghe nói, cô là vì tình mà rời khỏi nhà."

Quận chúa buồn bã cười nói: "Không nghĩ được loại truyện này lại lan truyền nhanh như vậy, thật là gió lớn bên ngoài, miệng lưỡi người đời. Có điều ta không có náo loạn với người nhà, chỉ là tranh luận chút thôi."

Tiểu Ngưu cười hiền hoà, nói: "Quận chúa, nếu như cô coi ta là bằng hữu, cô có thể nói mọi chuyện cho ta chứ? Ta rất muốn biết những chuyện đã qua của cô."

Quận chúa quan sát hần, nói: "Người đã cứu ta, là ân nhân cứu mạng của ta, ta tất nhiên coi người là bằng hữu. Chỉ là loại chuyện riêng tư này, thật sự có chút không tiện nói cho người. Dù có nói cũng chẳng thể giúp điều gì."

Tiểu Ngưu cười cười, nói: "Vậy là được rồi, mục đích của ta tuyệt đối không phải là muốn tìm hiểu đời tư của cô. Ta chỉ hi vọng một cô nương xinh đẹp tâm tình tốt như cô có được hạnh phúc."

Quận chúa hé miệng cười, nói: "Nguy Tiểu Ngưu, người như ngươi nói chuyện thật xuôi tai. Nếu như người kia của ta có thể bắt kịp ngươi, thì đúng là phúc khí của ta rồi."

Tiểu Ngưu được khen, tất nhiên trong lòng ngọt ngào, nói: "Nghe ý của cô, người đó chính là sư gia, vậy thì phải rất có học vấn chứ. Đã có học vấn, nhất định rất khéo nói. Tiểu Ngưu ta tuy không phải mù chữ, nhưng trình độ cũng rất có hạn."

Ánh mắt quận chúa chuyển sang nơi khác, thở dài ai oán nói: "Y rất có học vấn, đọc qua không ít sách, bản lĩnh cũng không nhỏ. Nhưng y là người tư tưởng quá bảo thủ, làm việc cũng không nhanh nhẹn gọn gàng lắm. Nếu y có thể thông thoáng và dũng cảm như ngươi, chúng ta đã sớm thành công rồi."

Nghe mỹ nữ khích lệ, Tiểu Ngưu vui sướng cười tươi như hoa. Được mỹ nữ khen ngợi, đó quả thực không phải quang vinh thông thường. Tiểu Ngưu nói: "Hai người yêu nhau, cũng chẳng có gì phức tạp cả. Chỉ cần cô hợp ý hần, hần hợp ý cô, tất cả đều dễ dàng rồi. Cho dù có trở ngại gì, chỉ cần hai người đồng lòng, cùng nhau cố gắng, không có khó khăn nào không khắc phục được."

Quận chúa nghe xong vành mắt đỏ lên nói: "Nguy Tiểu Ngưu, ngươi nói rất đúng. Hai người đồng tâm, cùng nhau nỗ lực, nhưng y tuyệt đối không có cố gắng như vậy, ta mới rơi xuống kết cục này."

Nói đến đó, quận chúa cúi đầu không muốn nói tiếp nữa.

Tiểu Ngưu thấy vậy, trong lòng cũng cảm thấy đau xót. Hần là một người không thể nhìn mỹ nữ chịu khổ. Mỹ nữ chịu khổ hần cũng không thoải mái.

Tiểu Ngưu trong lòng rất gấp, rất mong có thể san sẻ với nàng, bèn nói: "Quận chúa, mọi việc phải nghĩ thoáng một chút, chúng ta đều còn trẻ,

đường còn dài mà."

Quận chúa ngẩng đầu, nói: "Cám ơn người. Những lời này của người đã khiến lòng ta sáng sủa không ít. Ta có thể quen biết bằng hữu như người, thật đúng là may mắn."

Tiểu Ngưu cười ha ha nói: "Ta là người có nhiều khuyết điểm, nhưng đúng là có một điểm tốt, chính là luôn luôn lạc quan. Nếu cô có gì nghĩ không thông, chỉ cần nói với ta, ta nhất định có thể cho cô thấy được hi vọng."

Quận chúa trầm ngâm nói: "Không phải ta không thấy hi vọng, hi vọng đã ở trên người y, chỉ cần y có thái độ nghiêm chỉnh, hi vọng thành công của chúng ta càng lớn."

Tiểu Ngưu ồ một tiếng, nói: "Hoá ra vấn đề nảy sinh ở chỗ hần. Vậy cũng không khó, hần là một nam nhân, lại có học vấn, chỉ cần hơi chỉ bảo thêm một chút, hần sẽ phải biết làm những gì."

Quận chúa chớp chớp mắt một lát rồi nói: "Y luôn nói khoảng cách giữa chúng ta quá lớn, căn bản không có hi vọng gì, khuyên ta đi tìm người tình khác."

Nói đến đó thanh âm quận chúa đã có chút nghẹn ngào.

Tiểu Ngưu có chút tức giận, nói: "Rốt cuộc y có thích cô hay không vậy?"

Quận chúa hồi đáp không chút do dự: "Tất nhiên là thích."

Tiểu Ngưu lại hỏi tiếp: "Vậy hần đã nói rõ với cô là thích chưa?"

Quận chúa gật đầu nói: "Y đã nói rồi, còn không chỉ nói một lần. Khi đó thái độ y rất nghiêm túc, thanh âm cũng rất rõ ràng. Y còn nói, ta là cô

nường duy nhất mà y thích."

Tiểu Ngưu nghe thấy trong lòng có chút chua xót, nói: "Hai người chỉ cần thích nhau, vậy thì không có vấn đề gì rồi."

Quận chúa cảm thán, nói: "Nhưng mà y nói y chỉ là một người bình thường, xuất thân quá kém, không xứng với một quận chúa như ta. Y nói phụ thân ta sẽ không gả ta cho y. Có lẽ không nên đại đột nữa, tránh cho sau này thương tâm càng nặng."

Tiểu Ngưu hừ một tiếng, nói: "Đó gọi là lời gì vậy, nếu đã thích một người, thì phải tích cực tranh thủ, chỉ cần có một tia hi vọng, tuyệt đối không thể bỏ qua. Nếu bỏ qua, vậy cũng tính là nam nhân sao. Nam nhân như vậy cũng không đáng được yêu thương."

Quận chúa nhìn ra màn đêm ngoài cửa sổ, chậm rãi nói: "Ngày đó y cáo biệt ta, nói sau này không thể gặp mặt nữa. Y chúc phúc ta sau này có thể tìm được một nam nhân tốt. Còn chép lại một bài thơ cũ cho ta, lúc đó khi đọc xong ta tuyệt đối không khóc, nhưng mà sau khi y đi rồi, ta đã khóc một trận."

"Khi y tặng ta, ta chỉ nhìn thoáng qua một cái, rồi nói, người là một nam nhân, nếu như người thích ta thì cần phải kiên trì tới cùng chứ. Người không thể bỏ cuộc giữa chừng được."

"Y đáp y thích ta là không giả, nhưng mà xuất thân hai người chênh lệch quá nhiều, vương gia sẽ không gả ta cho y. Ta đã nói với y sẽ thuyết phục cha ta, bảo y đợi vài ngày nữa hãy đi. Nhưng mà y không nghe, vẫn cứ bỏ đi một mình. Sau khi y đi, trái tim ta tan nát. Ta thực sự hi vọng từ trước tới nay chưa từng quen biết y. Nếu vậy, ta cũng không phải thương tâm như thế này."

Tiểu Ngưu suy nghĩ rồi hỏi: "Cô tới cùng thích hắn vì cái gì? Hắn có chỗ nào khiến cô động tâm nhất?"

Quận chúa nhớ lại, nói: "Y là người rất hiền hậu, rất có học vấn, đối với người cũng chân thành. Ta biết võ, y biết đạo thuật, y cũng chẳng phải là một con mọt sách thông thường. Y xuất thân chính là đệ tử Võ Đang."

Tiểu Ngưu hỏi: "Vậy nhất định trông hắc cũng không tồi chứ?"

Khuôn mặt quận chúa hồng lên, nói: "Không tồi! Dù sao trông cũng được."

Tiểu Ngưu khó hiểu hỏi: "Hắc đã là đệ tử Võ Đang, chắc hắc bản lĩnh không tồi. Vậy vì sao lại phải đến nhà cô làm sư gia chứ. Hắc nên ở trong trời đất phát huy năng lực lớn hơn nữa mới phải, như vậy càng có triển vọng."

Quận chúa giải thích: "Một gia nhân trong nhà ta là thúc thúc của y. Năm đó đệ đệ ta cần một sư gia, thúc thúc hắc liền tiến cử y. Như vậy ta mới quen biết y."

Tiểu Ngưu bình luận: "Hắc cũng là người quá đáng giận. Nếu như hắc thật sự thích cô, thì phải liều mạng đánh đổi mới đúng. Mà không nên cứ mãi lùi bước, như vậy thì thành cái gì? Chẳng phải thành..."

Nói đến đó Tiểu Ngưu kịp thời dừng lại, thiếu chút nữa ngay cả một câu 'rùa đen rụt cổ' cũng nói ra.

Quận chúa là một người thông minh, tất nhiên hiểu rõ ý tứ của Tiểu Ngưu, có chút phần nộ nói: "Ta không cho phép người mắng y như vậy. Người không quen biết y, làm sao biết chỗ tốt của y."

Tiểu Ngưu cũng chẳng tức giận, cười hi hi nói: "Quận chúa, nếu như đem người trong lòng cô so sánh với ta, không biết hắc có thể hơn ta mấy trăm lần không?"

Quận chúa quay đầu quan sát Tiểu Ngưu một hồi rồi đáp: "Gấp mấy trăm lần là dối trá, nhưng gấp chục lần là có đấy."

Nghe thấy lời này khuôn mặt Tiểu Ngưu liền đỏ bừng lên.

Tiểu Ngưu không phục, nói: "Nghe lời này của cô, ta quả thực muốn gặp vị lão huynh đó một lần, xem xem là nhân vật ưu tú đến đường nào."

Quận chúa nói không chút khách khí: "Những chỗ y mạnh hơn người thực sự không ít đâu. Chỉ sợ sau khi người gặp y lại sinh ra cảm giác tự ti thôi."

Tiểu Ngưu cười ha ha nói: "Điều đó tuyệt đối không thể. Ngay Tiểu Ngưu ta từ trước tới giờ không hề tự ti. Dù cho đứng trước mặt hoàng đế, ta cũng không cảm thấy thấp hơn hoàng đế một cái đầu."

Quận chúa nghe xong cau mày nói: "Ở trước mặt ta tốt nhất người ít nói đến hoàng đế thôi. Ta rất không muốn nghe đến người này."

Tiểu Ngưu nhấp nháy đôi mắt, hỏi: "Đó chẳng phải việc lạ sao, hoàng đế đó nói ra cũng xem như đường huynh của cô mà. Tại sao nghe ý tứ của cô hình như không thích y lắm."

Quận chúa nhỏ giọng nói: "Ta mới không muốn có một hoàng đế đường huynh như vậy. Một kẻ tửu sắc, có thể làm gì chứ? Nếu ta là một nam nhân, nếu như ta ngồi ở vị trí của đó, ta nhất định phải khá hơn y nhiều."

Nói tới đó quận chúa xua xua tay, lại nói: "Được rồi, đừng nhắc đến y nữa. Nhắc đến là lại tức giận, tuổi cũng không ít nữa, gần đây lại còn muốn tuyển mỹ nữ vào cung. Cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ chẳng sống đến bốn mươi tuổi."

Tiểu Ngưu nhếch mép cười một tiếng, nói: "Lời cô nếu để hoàng đế nghe được, chỉ sợ y sẽ nổi giận đó."

Quận chúa hừ một tiếng, nói: "Tức giận thì sao nào? Chẳng lẽ ta còn sợ y sao. Đúng rồi, nói chuyện đã lâu như vậy, tới cùng là người muốn đi đến nơi nào?"

Tiểu Ngưu thoáng nghĩ, tốt nhất chuyện của mình không nên nói cho nàng, liền nói: "Ta dự định đi ngắm biển cả, ở nhà nhàn rỗi chả có việc gì. Còn cô, cô muốn đi đâu?"

Quận chúa nói: "Ta muốn đi Giao Huyền tìm y, nhà y ở nơi đó. Ta nhất định phải làm y phẫn chấn lên."

Tiểu Ngưu dùng ánh mắt đồng tình nhìn nàng, nói: "Chỉ mong trời cao có mắt, khiến giấc mộng đẹp của cô trở thành sự thật."

Quận chúa cười rất xán lạn, nói: "Chỉ mong người cũng có thể mau chóng lấy được một lão bà tốt."

Sau khi nói chuyện, quận chúa ngủ trên giường của Ngụy Tiểu Ngưu, còn hắc chỉ đành nằm trên bàn mà ngủ. Chẳng cần nói, tất nhiên là ngủ rất không thoải mái rồi.

Sáng sớm hôm sau, quận chúa thấy hai mắt Tiểu Ngưu đỏ lên, biết hắc chỉ không có ngủ ngon, liền nói: "Thật là không phải, tối qua khiến người chịu khổ rồi."

Tiểu Ngưu dụi dụi mắt, làm ra vẻ kiên cường, nói: "Không sao không sao, đêm nay nghỉ ngơi thoải mái một chút là không có việc gì."

Ăn cơm xong, Tiểu Ngưu nói với quận chúa: "Chúng ta còn có thể đồng hành một đoạn đường, chúng ta xuất phát chứ."

Quận chúa đáp: "Chờ một chút, ngựa của ta còn ở khách điểm khác, còn có đồ đạc nữa."

Tiểu Ngưu lập tức nói: "Vây dễ xử lý, ta đi giúp cô lấy về nhé."

Quận chúa đáp ứng một tiếng, nói: "Vây thì tốt quá, dù sao cũng cách đây không xa. Chúng ta có thể lấy đồ xong hẵng đi."

Sau đó, hai người thanh toán rồi đi lấy đồ của quận chúa, lúc này mới lên đường đi về hướng đông.

Tiểu Ngưu cười chỉ là một con ngựa thô kệch, còn của quận chúa lại là màu đỏ sẫm, thần tuấn phi thường, vừa nhìn đã biết không phải con ngựa thông thường. Quận chúa xinh đẹp, lại kết hợp với ngựa tốt, phong thái tất nhiên là càng thêm rạng rỡ.

Hai người chạy một đoạn, sau khi nghỉ ngơi, Tiểu Ngưu ngây ngốc nhìn quận chúa đến gần ngõ, quận chúa không hiểu ý hẩn, nói: "Người đang làm sao vậy? Giống như một con hạc ngốc nghếch vậy, không phải tối qua có ác mộng gì bị kích thích chứ."

Tiểu Ngưu cười nói: "Ác mộng thì không, trái lại điềm mộng lại có đó. Ta thấy cô trông rất xinh đẹp, người ta nói thiên sinh lệ chất, như hoa như ngọc chính là như vậy sao."

Quận chúa mỉm cười nói: "Ta chỉ là một nữ hài tử bình thường, cô nương xinh đẹp hơn ta có rất nhiều. Không nói đến người khác, chỉ nói đến kế mẫu của ta thôi, ta thấy đã hơn xa rồi."

Tiểu Ngưu ngồi lên một tảng đá, nói: "Người ta nói trong thành Kim Lăng xinh đẹp nhất là cô cùng kế mẫu, điều đó đúng không?"

Quận chúa tựa lên một thân cây, vẻ mặt mang theo thần sắc uể oải, nói: "Trên cơ bản là không sai, có điều kế mẫu ta còn trắng trẻo hơn ta, cũng đầy đặn hơn ta rất nhiều. Ta luôn cho rằng ta không bằng bà."

Tiểu Ngưu an ủi: "Cũng không nên nghĩ như vậy, dù sao cô là thiếu nữ, bà ta là thiếu phụ, mỗi người có một ưu điểm mà."

Quận chúa nhìn hần cười nói: "Ở cùng chỗ với người, ta cảm thấy rất thoải mái, trong lòng rất yên bình, không có cái loại cảm giác lo được lo mất. Ta có thể quen biết một bằng hữu như người, thật sự là hạnh phúc vô cùng."

Tiểu Ngưu cười hăng hắc nói: "Ta quả thực từ trước tới giờ chưa từng kết bằng hữu với mỹ nữ, chỉ có đem làm lão bà thôi. Nếu như cô muốn, có thể báo danh, nếu để lâu, ta sẽ bị kẻ khác cướp mất đó."

Quận chúa nghe thấy cười khanh khách, nụ cười rạng rỡ như mùa xuân, đến nửa ngày mới dừng lại. Thấy vậy thần hồn Tiểu Ngưu cũng muốn bay lên. Hần không kìm hãm được đem nàng so sánh với Nguyệt Lâm, Nguyệt Ảnh, phát hiện đúng là xuân lan thu cúc, mỗi người một vẻ. Nguyệt Lâm thì nóng bỏng, rực rỡ, Nguyệt Ảnh thì lạnh lùng, xinh đẹp, quận chúa ư, là thanh tú, là cao quý, ba người nếu đứng cùng một chỗ, khẳng định không ai kém ai.

Quận chúa ngưng cười, nói: "Người thật biết nói đùa, khi ở Kim Lăng, mỗi ngày người đến nhà ta mai mối chẳng biết có bao nhiêu. Quản gia nhà ta bận rộn đến mức chân mềm nhũn ra, cha ta quả thực là không dám ở nhà, người tới làm phiền ông quá nhiều. Người tới cầu thân mặc dù hăng hà sa số, nhưng thân phận bọn họ cũng mỗi người mỗi khác. Song không có ngoại lệ nào, đều là con cháu quan gia, hoặc là con phú thương, quả thực cũng rất xuất sắc, rất ra dáng, nhưng ta chẳng vừa ý một ai."

Nói đến đó, sắc mặt của nàng cũng trở nên ngưng trọng.

Tiểu Ngưu ừm một tiếng, nói: "Ta rõ rồi, trong lòng cô đã có người, tất nhiên là không ưng ý nam nhân khác. Nhưng nam nhân này rốt cuộc có đáng để cô thương yêu hay không. Ta thấy cô quả thực cần cân nhắc một

phen, nếu hãn thực sự yêu cô thì phải vì cô mà bất chấp tất cả, vứt bỏ tính mạng cũng đáng. Không phải ta dỗi cho cô một gáo nước lạnh, trông thái độ của hãn đối với cô, ta thấy hãn là người có vấn đề. Khi cô tìm thấy hãn, nhất định phải hành động thận trọng. Nếu như quả thật không được cũng đừng nên miễn cưỡng. Nam nhân trên đời này còn rất nhiều, cô vẫn còn cơ hội lựa chọn mà. Quả thực nếu không có nam nhân tốt nào để gả, cô cứ đến tìm ta là được rồi."

Nói đến đó, Tiểu Ngưu tự mình bật cười hì hì.

Quận chúa cũng cười, nói: "Nếu trên đời này chỉ có một mình người là nam nhân, ta sẽ cân nhắc một chút đến người. Cho dù đứng bên cạnh người là một lão đầu vừa què vừa câm, ta cũng sẽ cân nhắc người ta trước."

Nói xong, quận chúa che miệng cười.

Trải qua sự trêu đùa của Tiểu Ngưu, tâm tình của quận chúa đã thoải mái hơn rất nhiều. Tâm tình vừa tốt liền cẩn thận đánh giá Tiểu Ngưu một phen. Lần này nhìn rất chăm chú, lần đầu tiên cảm nhận phong thái của Tiểu Ngưu. Thấy tướng mạo cùng chiều cao, thân hình của hãn đều đủ tiêu chuẩn thiếu niên, tuy không nói là anh tuấn, nhưng cũng có thể hấp dẫn thiếu nữ.

Tiểu Ngưu thấy quận chúa nhìn hãn như vậy, liền cười cười, nói: "Quận chúa, nếu cô thấy ta vừa ý thì nói nhanh một chút, qua khỏi thôn này là không có cơ hội nữa đâu."

Quận chúa gật gật đầu nghiêm túc nói: "Người như người tướng mạo cũng được, nếu như làm người coi ngựa hoặc người hầu của ta, có lẽ ta rất hài lòng đó."

Nghe xong Tiểu Ngưu cười lớn ha ha, thầm nghĩ, hoá ra quận chúa này cũng có một mặt cười mở, trái lại rất bình dị, gần gũi, không giống như

những nữ lang cao quý thông thường, mắt mọc trên trán, xem thường bách tính bình thường như chúng ta.

Nghỉ ngơi đủ rồi, hai người tiếp tục lên đường. Khi bọn họ vượt qua một ngọn núi lớn, quận chúa cứ ngó nghiêng như lo lắng điều gì, sau đó nói: "Người biết không, trên núi này có thổ phỉ đó, có điều cũng không quan trọng, bây giờ là ban ngày, phỏng chừng bọn chúng cũng không dám ra ngoài làm ác."

Tiểu Ngưu cũng nhìn nhìn ngọn núi đó, vỗ vỗ ngực mình, nói: "Dù cho thổ phỉ có thực sự đi ra, chúng ta cũng chẳng sợ chúng. Tất cả đã có ta, Tiểu Ngưu ta tuy rằng bản lĩnh không lớn, nhưng đối phó với chút thổ phỉ nhỏ nhoi vẫn thoải mái có thừa."

Hai người đang đi về phía trước, đột nhiên nghe thấy trên núi vang lên tiếng trống, tiếng trống chưa dứt, tiếp đó lại nghe thấy tiếng kèn u u. Hai người nhìn nhau, thầm nghĩ, tại sao lại chuẩn như vậy, vừa nói thổ phỉ đã đi ra rồi.

Hai người còn chưa kịp nghĩ thêm, chỉ thấy từ trong khu rừng rậm xanh biếc kia xông ra một đội quân nhỏ. Ước chừng có một trăm người, y phục màu xanh, trên tay đều cầm binh khí. Hai người cầm đầu, một người cao to như một cây cột, một người thấp bé như một con khỉ. Sau lưng người thấp bé còn đeo một cây cung lớn, cũng không biết hẳn có thể kéo ra được hay không.

Tên thấp bé đi ra đứng giữa đường cản trở lối đi, nhắc cây đại đao lên quát tháo với Tiểu Ngưu và quận chúa: "Đường này do ta mở, núi này do ta đắp, muốn đi qua đây phải đưa tiền mãi lộ."

Tên dáng người cao lớn kia giương trường kiếm ngang ngực, quát: "Đừng nói nhiều lời thừa nữa, mang tiền ra đây."

Quận chúa mỉm cười không nói, Tiểu Ngưu cười lớn ha ha, nói: "Chỉ bằng hai người các người cũng muốn giữ chúng ta lại, mơ giấc mộng lớn của các người đi."

Lời vừa nói ra, đám tiểu lâu la phía sau hai người liền kêu la ầm ĩ, hiển nhiên lời Tiểu Ngưu khiến bọn chúng rất mất mặt. Tên cao lớn la lên: "Tiểu tử thôi muốn chết. Lần này ta chẳng cần tiền nữa, ta không đánh cho người rụng răng đầy đất không xong."

Vừa nói đã sai bước xông về phía Tiểu Ngưu.

Tiểu Ngưu cũng không yếu thế, rút đơn đao ra nhảy xuống ngựa nói với quận chúa: "Cô trông chừng lược trận giúp ta, xem ta làm thế nào thu thập hãn." "

Quận chúa nhắc nhở: "Tất cả phải cẩn thận, ta thấy tên cao lớn này công phu dường như không kém đâu."

Tiểu Ngưu nháy nháy mắt với nàng, cười cười rồi nhún người một cái nhảy tới đứng cùng chỗ với tên cao to kia. Tên này sức lực không tính là lớn nhưng kiếm pháp cũng tương đối khá, mỗi chiêu mỗi thức đều rất có quy cách, mũi kiếm đôi khi còn uy hiếp chỗ yếu hại của Tiểu Ngưu.

Tiểu Ngưu cũng không quá kém, ý vào thân thủ linh hoạt ứng phó tự nhiên. Hai người trong trận đấu cứ bay lên hạ xuống, đánh cho bụi đất tung bay, trong nhất thời cũng khó phân thắng bại.

Tên thấp bé kia thấy vậy nôn nóng, gỡ cây cung lớn từ sau lưng xuống, lấp tên vào rồi lên tiếng: "Tiểu tử, tiếp tên đi."

Chỉ nghe vi vu một tiếng, nhanh như lưu tinh bắn về phía lưng Tiểu Ngưu. Lúc này, đao y đang ở trên đầu đỡ một nhát bổ của tên cao lớn, căn bản không cách nào di động. Nếu như thu đao lại mình không thể không bị chém làm hai nửa giống như bổ dưa.

Trong lúc Tiểu Ngưu nguy cấp vạn phần, quận chúa dịu dàng nói: "Tiểu Ngưu, đừng hoảng hốt, ta tới giúp người."

Theo thanh âm, quận chúa nhảy xuống ngựa, nhặt lên một phiến lá sau đó bắn ra. Chiếc lá đó nhẹ vô cùng nhưng vào trong tay quận chúa dường như lại có trọng lượng. Phiến lá đó giống như một viên đá còn nhanh hơn cả tên bắn, không nghiêng không lệch, không sớm không muộn đụng vào mũi tên kia khiến nó bay ra xa. Tên thấp bé thấy vậy ngây ngốc, nhưng lập tức lại bắn liền ba tên, mũi nọ tiếp mũi kia, chia làm ba hướng thượng trung hạ bắn về phía yếu hại của quận chúa.

Quận chúa kêu lên một tiếng hay lắm, thân thể giống như một con quay vừa chuyển động liền kéo theo một cơn gió lớn đánh rơi toàn bộ các mũi tên. Một chút này khiến cho tất cả mọi người nhìn thấy đều ngây ra. Bọn chúng biết hôm nay đã gặp phải cao nhân.

Tên thấp bé không ngờ rất biết điều, biết rằng hôm nay tuyệt đối không chiếm được tiện nghi. Hắn rất thức thời liền hạ lệnh rút lui. Tiếng trống vang lên. Tên cao lớn nhảy ra khỏi vòng chiến, không nói một lời nào liền dẫn thủ hạ cùng với tên thấp bé chạy mất. Trong chớp mắt, trên đường lại khôi phục lại vẻ yên tĩnh vừa rồi.

Tiểu Ngưu lau đi mồ hôi trên đầu, đi tới trước mặt quận chúa nói: "Quận chúa, cảm ơn cô. Nếu cô không ra tay, Tiểu Ngưu ta nhất định đã xong rồi."

Quận chúa cười nói: "Công phu của người cũng rất khá, có điều cũng chỉ là võ công thôi. Võ công có giỏi hơn nữa, cũng không sánh với pháp thuật được. Nếu như người luyện giỏi pháp thuật, người đã có thể tung hoành giang hồ, không cần chịu áp bức của người khác nữa."

Tiểu Ngưu nói: "Cô nói rất đúng, ta đang muốn nỗ lực về phương diện đó. Vừa rồi cô làm thế nào đánh rơi ba mũi tên kia xuống vậy?"

Quận chúa trả lời: "Điều này cũng rất đơn giản, Lao Sơn phái bọn họ không phải có tam muội chân hoá sao. Ta chỉ là đem tam muội chân hoá thay đổi hình thức một chút, biến nó thành gió sử dụng là được."

Tiểu Ngưu nghe thấy nửa hiểu nửa không, chỉ có thể gật gật đầu một cách ngây ngốc. Trong lòng nói, đợi khi ta luyện thành một thân bản lĩnh, ta còn sợ ai chứ? Ta cũng sẽ không bị người ta ăn hiếp giống như điều hâu bắt gà con nữa, cũng không bị người ta trói vào cột một cách nhục nhã như thế nữa. Nam nhi phải tự cường, Tiểu Ngưu ta có một ngày cũng phải nở mày nở mặt.

Trải qua một hồi tỉ thí, Tiểu Ngưu lần đầu tiên phát hiện ra quận chúa thân thủ bất phạm, cũng không phải lá ngọc cành vàng thông thường có thể sánh được. Hắc thầm nói, nàng chẳng những xinh đẹp, bản lĩnh cũng khá. Hắc, nếu như đoạt nàng tới tay, làm nữ tể của vương gia một phát, vậy thật là quá tuyệt.

Dọc theo đường đi, hai người nói nói cười cười cũng không tịch mịch. Đến khi đi tới giao lộ của Giao Huyền, Tiểu Ngưu nổi lên tâm tình quyến luyến không dứt. Mặc dù ở chung không lâu, nhưng hình bóng của quận chúa đã in trong lòng hắc.

Tiểu Ngưu cùng quận chúa xuống ngựa, đứng trên giao lộ, nhìn về phía con đường xa xa, Tiểu Ngưu nói: "Quận chúa, người đó của cô ở nơi này sao?"

Quận chúa chỉ vào căn nhà xa xa, nói: "Nhà y ở đó, cũng không biết y đã về nhà hay chưa. Nếu như y chưa về, ta cũng chẳng biết đi đâu nữa."

Tiểu Ngưu thu hồi ánh mắt, nhìn thẳng mặt quận chúa, nói: "Quận chúa, cho dù hắc thực sự đã về nhà, hắc sẽ làm vừa ý cô sao?"

Quận chúa thở dài một hơi, nói: "Ta cũng không biết nữa. Ta đã rất cố gắng rồi. Khi y rời khỏi nhà ta, ta đã nói chuyện riêng với cha ta, thỉnh cầu

ông gả ta cho người ta thích."

Tiểu Ngưu suy đoán: "Chẳng cần phải nói, cha cô nhất định sẽ không đồng ý."

Quận chúa gật đầu nói: "Đúng là như vậy. Cha ta quả nhiên nổi giận, nói hẳn chỉ là một sư gia, căn bản không xứng với ta. Ông nói thân phận của ta như vậy, điều kiện tốt như vậy, nhất định sẽ tìm được một nam nhân tốt vạn người có một."

Tiểu Ngưu nói: "Nếu cô đã giao trái tim cho người ta, tất nhiên là không dễ dàng vứt bỏ rồi."

Quận chúa trả lời: "Đúng như vậy, ta không đồng ý với cách nhìn của cha, lại nói người kia nhất định sẽ có tiền đồ, ta nhất định phải gả cho hắn. Đời này ta không muốn gả cho ai khác."

Tiểu Ngưu nhú mày nói: "Chẳng cần nhắc tới, cha cô nhất định sẽ trừng mắt với cô, không cần thận còn mắng một trận nữa."

Quận chúa lắc đầu nói: "Đâu chỉ là mắng ta. Ông từ trước tới nay rất thương ta, lần này bởi vì ta cố chấp, cha thiếu chút nữa đã động thủ đánh ta. Dưới sự khuyên nhủ của kế mẫu, phụ thân liền giam ta lại. Ông biết võ công ta không tồi, sai mấy vị cao thủ canh giữ ngoài cửa. Nhưng mà ông ta không biết, ta ngoại trừ võ công ra lại còn có pháp thuật nữa. Phòng ốc trong nhà sao có thể giam giữ ta được chứ. Ngay tối hôm ấy, ta dùng thuật độn thổ trốn khỏi phòng, còn mang theo một con ngựa tốt từ nhà ra. Cha ta muốn bắt ta, nhưng đâu có dễ dàng như vậy. Hiện giờ ông còn không biết nữ nhi của mình có bản lĩnh lớn thế nào."

Nói đến đó, quận chúa lộ ra ánh mắt đắc ý, nhưng tuyệt chẳng có vẻ gì là vui mừng.

Tiểu Ngưu cảm khái nói: "Xem ra, tạm thời cô không thể về nhà được, đợi sau khi cha cô nguôi giận mới có thể về được."

Quận chúa ài một tiếng, nói: "Ông ấy nguôi giận thì có thể làm gì chứ? Ta trở về cũng không vui vẻ gì. Ta thực sự lo sợ người ta thích lại không có dũng khí tới cưới ta lần nữa. Ta thật sự hâm mộ người, lúc nào cũng vui vui vẻ vẻ, chẳng có chút ưu sầu. đọc truyện tại . Ta thực sự không thể sống thoải mái như người được."

Tiểu Ngưu nhếch miệng cười, nói: "Mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh, cô còn chưa trông thấy lúc ta xì mặt ra đâu. Thời gian ta buồn phiền cũng rất nhiều. Chỉ có điều, nỗi buồn của ta đến rất nhanh mà đi cũng rất nhanh. Sau này cô hiểu rõ ta rồi thì sẽ biết."

Quận chúa nhìn phương xa trong chốc lát, rồi quay mặt về phía Tiểu Ngưu, nói: "Mặc dù chúng ta ở chung rất ngắn, ta đã coi người là một bằng hữu tốt của ta."

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Ta cũng như vậy, ta cho rằng cô rất ưu tú. Ta rất hi vọng sau này có thể chóng gặp lại cô. Thật không biết khi nhớ cô, phải đến đâu để tìm cô đây?"

Quận chúa miễn cưỡng cười, nói: "Nếu như có duyên, chúng ta tự nhiên sẽ gặp lại. Được rồi, ta không nói thêm với người nữa, ta phải đi rồi."

Nói xong nhảy lên ngựa, vẫy vẫy tay về phía Tiểu Ngưu.

Tiểu Ngưu cũng vẫy vẫy tay, cuối cùng nói: "Quận chúa, việc gì cũng chỉ cần nỗ lực, cho dù không đạt được mục đích cũng không nên u sầu. Phải tin tưởng vào năng lực của mình, tin tưởng sau này mình sẽ có cuộc sống tốt hơn."

Quận chúa nói 'được' một tiếng, sau khi chạy được vài bước, lại quay đầu nói: "Đợi lần sau khi người gặp ta, có thể ta đã ở cùng chỗ với hân rồi."

Lúc đó ta sẽ giới thiệu các người với nhau, ta nhất định cho người biết, người kém hẳn bao nhiêu."

Tiểu Ngưu chớp mắt cười nói: "Ta chờ đợi ngày đó."

Quận chúa cười cười, quất ngựa chạy đi. Nhìn về phía thân ảnh uy phong và ừm ừm của quận chúa, trong lòng Tiểu Ngưu có một loại cảm giác vô cùng mất mát. Hẳn thật sự không biết khi nào mới có thể gặp lại vị mỹ nữ này.

Rất nhanh, hoàng hôn ngày hôm đó, Tiểu Ngưu đã đi tới phụ cận Lao Sơn. Hẳn dừng ngựa lại, nhìn toà núi lớn mà hẳn trông chờ đã lâu. Trên ngọn núi này có ba vị mỹ nữ khiến hẳn ngày đêm tưởng nhớ. Nghĩ đến sắp gặp mặt các nàng, trái tim Tiểu Ngưu cũng muốn nhảy từ trong bụng ra ngoài.

Hẳn cũng không có lập tức thượng sơn mà trước hết tìm một nhà khách điểm ở lại. Trong lòng hẳn tính toán ngày mai phải mặc y phục gì, dùng phương thức nào để thượng sơn. Vừa ăn xong bữa tối, Tiểu Ngưu liền bắt đầu nghĩ đến vấn đề này. Nơi đó chính là nơi mình vẫn muốn học nghệ. Vị chưởng môn bị mình cho đội nón xanh kia không biết là người như thế nào, ai biết lão có thu nhận ta hay không đây?

Nghỉ ngơi trong chốc lát, hẳn còn rất có hứng thú ra ngoài dạo phố, hít không khí ở nơi này một cái, dường như hẳn đã ngửi thấy hương khí trên người mấy vị mỹ nữ kia. Nhớ tới duyên phận không như bình thường với các nàng, Tiểu Ngưu thật muốn mê say. Hẳn hứng thú nhất chính là Nguyệt Ảnh. Đó tuyệt đối không phải bởi vì nàng là người đẹp nhất, cũng không phải là người có tình cảm sâu sắc nhất với mình. Mà nguyên nhân chủ yếu nhất cũng chỉ vì hai nàng kia đều đã có được, chỉ có vị mỹ nữ này là chưa chiếm được, tất nhiên giá trị càng cao rồi.

Trở về khách điểm, Tiểu Ngưu tự nhốt mình trong phòng, suy nghĩ tâm sự một mình. Hẳn thầm nghĩ, sáng mai thượng sơn có tốt hay không? Nếu sáng mai thượng sơn, ta cần phải mua lễ vật gì đây? Cũng không biết đại thọ của vị chủồng môn đó đã qua hay chưa.

Nghĩ đến cả nửa ngày cũng không có được kết quả hài lòng. Tiểu Ngưu nhàn rồi không có việc gì, liền đẩy cửa sổ ra, nhìn lên bầu trời đầy sao đang nhấp nháy. Tiểu Ngưu không không kìm chế được lại nhớ tới quê nhà. Rất tự nhiên cũng nghĩ đến người nhà, như lão ba, kế mẫu, còn có Tiểu Tụ và Diễm Nữu các nàng, đều khiến mình nhớ nhung vô hạn.

Sau chốc lát, Tiểu Ngưu liền tắt đèn chui vào trong chăn đi ngủ. Hẳn còn chưa có ngủ được, liền nghe thấy cửa sổ vang lên 'phanh phanh phanh', thanh âm tuy không lớn nhưng rất rõ ràng.

Tiểu Ngưu choàng dậy, ngược đầu hỏi: "Ai đó?"

Một thanh âm trả lời: "Ta là Giang Nguyệt Lâm, chẳng lẽ ngươi không nhận ra sao?"

Trái tim Tiểu Ngưu rung động, trước mắt lập tức hiện ra khuôn mặt xinh tươi của Nguyệt Lâm. Không sai, thanh âm kia chính là nàng, trong điệu dàng lại lộ ra nóng bỏng.

Tiểu Ngưu mừng rỡ vô cùng, hớn hở nhảy xuống giường, nói: "Ta tới ngay."

Vừa nói vừa đẩy cửa sổ ra. Một bóng người vọt vào hạ trên sàn nhà nhẹ nhàng như chim én. Chẳng đợi hẳn thắp đèn, một thân thể mềm mại đã nhào vào trong lòng hắn.

Tiểu Ngưu rất kích động, ôm nàng thật chặt, nói: "Nàng khiến ta nhớ chết đi được, ta thật muốn lập tức trông thấy nàng. Tại sao nàng biết ta đã tới nơi này?"

Nguyệt Lâm hồi đáp: "Người vừa đến phụ cận Lao Sơn, người của chúng ta đã phát hiện ra bóng dáng người. Sư nương nghe nói người đã tới, cao hứng đến nỗi mặt mày hớn hở, thiếu chút nữa đã tự mình tới. Nhưng vì hôm nay có sư phụ ở bên, người thật sự không thoát thân được liền bảo ta tới gặp người trước, cũng đem những lời cần nói nói cho người nghe."

Tiểu Ngưu cười, nói: "Không nghĩ tới tin tức của Lao Sơn phái lại nhanh chóng như vậy. Ta còn đang nghĩ sáng mai lên núi như thế nào đây. Nàng tới thật quá tốt rồi, có thể dạy ta chút ít kiến thức."

Vừa nói, Tiểu Ngưu buông Nguyệt Lâm ra,

Dưới ánh nến, Nguyệt Lâm mặc một bộ trang phục màu đen, ngực cao eo nhỏ, thân hình kích thích. Khuôn mặt kia vẫn kiêu diễm như vậy, thanh xuân như vậy. Đôi mắt lộ ra nhu tình cùng vui sướng. Thật vậy, gặp mặt người trong lòng, tâm tình có thể không vui sao.

Tiểu Ngưu sánh vai ngồi bên giường cùng với nàng, nói: "Giang tỷ tỷ, sư nương bảo nàng tới làm gì? Có dặn dò nàng phải bồi tiếp ta ngủ hay không?"

Vừa nói, ánh mắt hân hoan vừa quét đi quét lại trên người Nguyệt Lâm, đầy vẻ háo sắc.

Nguyệt Lâm đẩy tay Tiểu Ngưu ra, nói: "Biến đi, vừa mới gặp mặt đã không nói gì hay ho. Sau này người lên núi rồi, phải quy củ một chút. Nơi đó không thể tùy tiện như bên ngoài đâu, môn quy ở đó rất nghiêm khắc đấy."

Tiểu Ngưu nắm chặt lấy tay nàng, nói: "Nàng cứ yên tâm là được, ta không phải là người không hiểu chuyện. Sau khi ta thượng sơn, nhất định có thể trở thành đệ tử ngoan ngoãn nhất."

Nguyệt Lâm mỉm cười: "Vậy thì thật tạ ơn trời đất. Người không làm mất hết mặt mũi Lao Sơn phái chúng ta, sư phụ ta đã rất cao hứng rồi."

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, nói: "Ta hình như không có hư hỏng như nàng nói thì phải? Đúng rồi, sư phụ nàng có đáp ứng cho ta nhập phái không?"

Nguyệt Lâm lắc đầu nói: "Việc này ta cũng không rõ lắm, đến lúc đó người tự mình đi hỏi sư nương đi. Có điều theo ta phân tích, khả năng thành công rất lớn. Chẳng phải ta đã sớm nói với người sao? Ở Lao Sơn chúng ta, lời của sư nương so với sư nương còn dễ bảo hơn?"

Tiểu Ngưu gật gật đầu: "Vậy thì ta yên tâm rồi."

Nguyệt Lâm dặn dò: "Sau khi lên núi, người không nên lộ ra quan hệ tốt như vậy với ta, nếu không, người sẽ mang phiền toái đến cho ta đó."

Tiểu Ngưu cười nói: "Nàng cứ yên tâm đi, ta sẽ không kiếm chuyện cho nàng đâu. Đúng rồi, đại thọ của sư phụ đã qua chưa?"

Nguyệt Lâm hồi đáp: "Đã qua rồi, nhưng như vậy cũng tốt, người có thể đỡ tốn chút tiền."

Tiểu Ngưu nói: "Tiền phải tiêu vẫn chẳng bớt được. Ta có chuyện muốn hỏi nàng. Giang tử tử, hi vọng tốt nhất nàng không nên gạt ta."

Nguyệt Lâm chớp chớp mắt, hỏi: "Đó là chuyện gì ghê gớm thế? Thấy người nói trịnh trọng như vậy."

Tiểu Ngưu đáp: "Ngày đó ở thành Trường An ta bị người bắt đi, nàng tới cứu ta nhưng không tìm thấy người. Ta muốn biết, về sau nàng làm sao biết ta đã thoát khỏi hiểm cảnh?"

Nguyệt Lâm dí ngón tay lên trán hắn một cái, giận dữ nói: "Ai bảo bản lĩnh người quá kém như vậy. Dễ dàng bị người ta giải quyết như vậy."

Chuyện này mà truyền ra, ta cũng chẳng còn mặt mũi. Bọn họ nếu biết nam nhân Giang Nguyệt Lâm ta ưng ý lại không có bản lĩnh như thế."

Tiểu Ngưu an ủi: "Chuyện bản lĩnh, chúng ta có thể dần dần học mà. May mà Tiểu Ngưu ta còn trẻ. Học gì mà phải gấp gáp vậy. À, nàng còn chưa trả lời vấn đề của ta đó."

Nguyệt Lâm liền đáp: "Điều này chẳng cần hỏi nhiều, tất nhiên là sư tỷ tới tìm ta, tỷ nói cho ta biết đã cứu người đi rồi. Ta mới trút được gánh nặng trong lòng."

Tiểu Ngưu chớp chớp mắt, nói: "Ta đây cũng cảm thấy kỳ quái, nếu nàng biết ta đã thoát hiểm, tại sao lại không chờ ta quay lại để chúng ta cùng đi chứ?"

Nguyệt Lâm ồ hai tiếng, nói: "Hỏi đi hỏi lại, người là vì chuyện này à. Chuyện đó cũng cần phải nói cho người, hi vọng sau khi nghe xong người không tức giận."

Tiểu Ngưu trả lời: "Nàng yên tâm đi, ta sẽ không tức giận đâu. Tại sao ta có thể nổi giận với nàng chứ? Chúng ta đã là phu thê rồi mà."

Nghe thấy lời này, Nguyệt Lâm mới không cố kỵ chút nào nói nguyên nhân ra.

MA ĐẠO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Kích Động

Nguyệt Lâm nói: "Ngày đó ta vốn muốn chờ người rồi cùng đi nhưng sư tỷ không đồng ý. Lý do tỷ ấy đưa ra ta thấy rất có lý."

Nghe nói là chủ ý của Nguyệt Ảnh, Tiểu Ngưu càng thêm hiếu kỳ, hỏi: "Lý do gì khiến nàng nhẫn tâm bỏ ta đi?"

Nguyệt Lâm ép sát lên người Tiểu Ngưu, mỉm cười đáp: "Nói ra cũng được nhưng chàng không được giận người ta nhé."

Tiểu Ngưu nheo mắt hỏi: "Cớ gì ta lại giận nàng, nàng là cô nương yêu quý nhất của ta, quan hệ của hai ta, bất kỳ ai cũng không thể so được."

Nguyệt Lâm do dự một lát mới nói: "Là như vậy. Sư tỷ nói cần khảo nghiệm chàng chút ít. Chàng bình thường chẳng phải luôn miệng nói yêu mến người ta hay sao, tỷ ấy muốn dùng cách này để khảo nghiệm chàng."

Tiểu Ngưu nhú mày hỏi: "Khảo nghiệm ta thế nào?"

Nguyệt Lâm hồi đáp: "Chàng thường nói thích người ta, yêu người ta, người ta lúc nào cũng tin là thật. Nhưng sư tỷ lại bảo nam nhân không đáng tin như vậy được, bảo ta cùng sư tỷ về núi, xem chàng có đuổi theo hay không. Nếu chàng đến Lao Sơn tìm người ta, điều đó chứng tỏ trong lòng chàng vẫn có ta, bằng không, loại nam nhân ấy cũng không đáng cho ta lưu luyến."

Tiểu Ngưu nghe vậy thầm nghĩ, Nguyệt Ảnh thực ra rất quan tâm đến Nguyệt Lâm. Sau này lúc ta gặp nàng nhất định sẽ xả cho nàng một trận. Người ta nói chuyện yêu đương tâm tình, cô lại xía mũi vào làm gì? Dù sao cô cũng chẳng muốn làm nữ nhân của ta. Lại nghĩ đến Nguyệt Ảnh đích thân nói với mình là sắp lấy chồng, trong lòng hẳn càng thêm khó chịu.

Tiểu Ngưu lại hỏi: "Lần này nàng đã thấy trái tim ta rồi đó, chẳng phải ta đã vượt một quãng đường rất dài để đến đây hay sao?"

Nguyệt Lâm mỉm cười đáp: ""Khảo nghiệm lần này, tạm thời thông qua. Lần tới sẽ khó khăn hơn nhiều đó."

Tiểu Ngưu bực mình nói: "Nàng có biết ngày đó nàng bỏ đi rồi, trong lòng ta buồn bực đến độ nào không. Ta còn tưởng nàng muốn vứt bỏ ta lại chứ, nghĩ chuyện đó ta thiếu chút nữa đã khóc lớn lên rồi."

Nguyệt Lâm vòng tay ôm lấy cổ hắn xoa dịu: "Chỉ sợ chàng nói một đằng nghĩ một nẻo thôi? Người ta không ở bên cạnh chàng, chàng càng thoải mái. Chàng vui vẻ với cô nào cũng chẳng ai quản đến. Tự do như vậy lại nghĩ rằng có người ta bên cạnh, chàng mới thật là bất tiện đó."

Tiểu Ngưu nhếch môi cười: "Ta là một chính nhân quân tử, sẽ không cùng cô nương khác vui vẻ đâu. Nàng đừng nghĩ oan cho ta."

Nguyệt Lâm hừ giọng nói: "Còn tưởng ta không hay sao. Việc chàng làm người ta đều biết khá rõ. Nhưng người ta không trách chàng đâu. Ta biết mình có thiếu sót, nên chẳng thể yêu cầu chàng khắc khe được. Chỉ cần trong lòng chàng nghĩ đến ta là được rồi."

Tiểu Ngưu nghe vậy rất cảm động, ôm ghì nàng vào ngực nói: "Đừng nói nghe đáng thương vậy chứ, ta đâu có ý ghét bỏ nàng, hơn nữa, việc đó còn chưa rõ ràng, nếu một ngày nàng biết rõ cả rồi, có lẽ không phải nuôi tiếc như vậy."

Tiểu Ngưu chính là ám chỉ chuyện nàng bị thất thân. Nguyệt Lâm vẫn luôn nghĩ chuyện mình thất thân là nỗi nhục. Người khác còn biết họ đã thất thân thế nào, còn nàng, ngay cả thất thân với ai cũng không biết. Sau này phải tìm gặp Hắc Hùng Quái hỏi mới rõ được.

Tiểu Ngưu không muốn Nguyệt Lâm thêm đau lòng, liền đổi đề tài. Hắn đặt một tay lên ngực nàng, miệng nói: "Giang tỷ tỷ à, gần đây nàng có nhớ ta không?"

Nguyệt Lâm nghe lời này, trong lòng thấy ấm áp, liền trả lời: "Đương nhiên là có nhớ, nếu không thì đời nào người ta đến tìm chàng như vậy."

Tiểu Ngưu cười khì khì, lại hỏi tiếp: "Vậy có muốn không? Muốn cùng nam nhân làm chuyện đó không?"

Nguyệt Lâm đỏ bừng mặt, mắng khê: "Thực đáng ghét mà."

Tiểu Ngưu vẫn không buông tha, hỏi dồn tới: "Rốt cuộc là có hay không."

Ánh mắt Nguyệt Lâm đảo tròn nói: "Còn chàng?"

Tiểu Ngưu cười hà hà nói: "Chuyện đó còn phải hỏi? Đương nhiên là mỗi ngày ta đều muốn, đều mong được nằm đè trên người nàng, khiến cho nàng 'xuân thủy trường lưu', khiến cho nàng sướng đến mê muội rồi."

Nguyệt Lâm hừ giọng mắng yêu: "Là chàng nói chứ không phải người ta nói nhé."

Bàn tay hắn đặt trên ngực nàng day qua day lại, vừa lớn vừa đàn hồi, nắn bóp thật dễ chịu, sức nóng hầm hập từ trong thấu qua lớp áo ra ngoài. Mắt Tiểu Ngưu dán chặt lên nơi đó, miệng khen ngợi: "Giang tỷ tỷ à, chỗ này của nàng thật tuyệt, sờ nắn bao nhiêu cũng không thấy đủ."

Nguyệt Lâm bị hấn nghịch ngợm một hồi, trong lòng đã phát sốt, rên rĩ đáp: "Nếu chàng thích thì tùy ý chàng muốn làm gì cũng được, dù sao người ta sớm đã là người của chàng rồi."

Mấy lời êm ái này như tiên nhạc rót vào tai Tiểu Ngưu. Hấn nhớ lại thời gian trước cùng Nguyệt Lâm hoan ái. Nguyệt Lâm là nữ nhân đầu tiên của mình, nàng là người đầu tiên ình hưởng mùi vị nam hoan nữ ái. Trong số ít nữ nhân của mình, nàng là người gần gũi nhất.

Tiểu Ngưu hôn khẽ lên mặt nàng nói: "Đến đây rồi thì đừng đi nữa, ở lại bồi tiếp ta, hai ta đã vài ngày không làm chuyện đó rồi."

Nguyệt Lâm né đầu sang một bên, tránh để hấn hôn lên môi, miệng nói: "Một lát nữa người ta phải rời đi, ta không thể ở đây qua đêm được. Nếu để người trong sự môn biết được thì không tốt chút nào."

Tiểu Ngưu hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng rồi nói: "Còn muốn chạy hả, phải cùng ta vui vẻ sau đó mới được bỏ đi, bằng không, ta sẽ không buông nàng ra đâu."

Dứt lời lại dùng miệng bít chặt đôi môi nàng lại.

Âu yếm vuốt ve, hai người càng lúc càng thêm cuồng nhiệt. Hai tay Nguyệt Lâm ôm chặt cổ Tiểu Ngưu, đầu lưỡi đưa qua mặc cho hấn thỏa thuê hưởng thụ. Tiểu Ngưu hăng hái dò tay "Thị sát" khắp nơi trên người nàng, sờ nắn vuốt ve đến mê muội. Công phu của hấn tiến bộ rất nhiều khiến hơi thở Nguyệt Lâm trở nên dồn dập, mặt đỏ như ráng chiều, dục vọng càng ngày càng mạnh.

Vừa hôn qua hôn lại, hai người vừa ngã xuống giường, lăn qua lộn lại, ta nằm trên nàng một hồi, nàng lại đè lên ta một lát, hai đôi môi dán lại, hai đầu lưỡi đấu nhau cuồng nhiệt. Vừa hôn, đôi tay vừa cào loạn trên thân thể đối phương. Một lát sau quần áo hai người đều rơi xuống. Bắt đầu cuộc chiến thực sự.

Tiểu Ngưu để nàng nằm xuống, còn mình phủ trên người nàng, hôn từ trán hôn tràn xuống dưới, mê mẩn phi thường. Hai tay còn theo hỗ trợ, khiến cho Nguyệt Lâm không ngừng khúc khích, hơi thở gấp gáp, vong tình nói: "Tiểu Ngưu à, chàng càng ngày càng lợi hại đó. Người ta không phải đối thủ của chàng rồi."

Tiểu Ngưu cười hắc hắc đáp: "Đêm nay ta nhất định khiến nàng sướng mê người, nếu không nàng không được phép rời đi đâu."

Nói đến đó, miệng hắn đã xuống đến vùng eo nàng.

Nguyệt Lâm lỏa thể rất đẹp, chẳng những thân hình hoàn mỹ, da dẻ còn trắng nõn mịn màng, không hổ là Lao Sơn đệ nhị mỹ nhân. Đặc biệt đáng vẻ nàng lúc động tình lại càng thêm dụ hoặc. Chỉ thấy đôi mắt nàng khép hờ, tiểu kiếm ửng hồng, đôi môi mở hé ra rồi khép lại, còn hai tay ôm lấy đầu hắn, tựa như muốn cổ vũ. Đôi chân thon dài nảy nở khi thì duỗi thẳng, lúc thì cong oằn, khi giương lên cao, lúc giang rộng, đôi khi còn khép chặt lại. Đương nhiên là khép không mạnh lắm, vì Tiểu Ngưu còn đang phục vụ nơi hạ thân của nàng.

Rốt cuộc Tiểu Ngưu cũng xuống đến nơi mê người nhất của nàng, lớp lông mềm mại sáng loáng, ánh nước lấp lánh. Xuân thủy của nàng đã bắt đầu rỉ ra không ít.

Tiểu Ngưu quỳ xuống, kéo cao hai chân nàng lên, đỡ lấy đồn bộ đặt lên đùi mình, ánh mắt say mê ngắm nhìn hạ thân của nàng. Nơi đó đã đạt đến trạng thái dụ người nhất. Nổi bật dưới lớp nhung mao là khe thịt phấn hồng he hé mở đang rỉ ra một dòng suối nhỏ, thấm ướt cả tiểu cúc hoa phía dưới. Hình ảnh này cho thấy Nguyệt Lâm đã đại động xuân tình. Hai cánh hoa hồng còn thêm đôi chân trắng nõn, cần cổ ngọc ngà, nhũ phong cao vút, khuôn mặt si mê, khiến Tiểu Ngưu kích động không kiềm chế nổi.

Hắn giữ lấy hai chân Nguyệt Lâm, há miệng thật lớn "Ngoặm" vào tiểu huyết của nàng. Nhiệt khí phun trào khiến Nguyệt Lâm gần như ngất lịm. Tiểu Ngưu thè lưỡi liếm láp hai lá thịt mỏng ở hai bên, Nguyệt Lâm run rẩy rên la: "Nam nhân yêu quý của thiếp, chàng liếm giỏi quá, khiến người ta muốn phát điên lên rồi. Uhm, thêm vài cái nữa, đừng dừng lại."

Nguyệt Lâm vừa hưởng thụ nam nhân phục vụ, vừa đặt tay lên nắn bóp ngực mình. Đến lúc này, nàng đã trở thành một đấng phụ, phóng dăng một cách đáng yêu, một cách mê người.

Tiểu Ngưu còn thi thố tài năng trên tiểu đậu đậu của nàng, hôn liếm rồi lại cắn nhẹ khiến Nguyệt Lâm lắc đầu rên rỉ mê man, dâm thủy chảy ra như suối. Tiểu Ngưu còn đẩy đầu lưỡi vào sâu giữa cánh hoa, loạn động một hồi, giống như muông khuấy mật ong, khiến cho Nguyệt Lâm thêm một lần thụ hưởng ích lợi của nam nhân.

Hắn cũng không bỏ qua đóa tiểu cúc hoa. Trước tiên hắn dùng miệng dẫn dâm thủy xuống đó, sau đó lại liếm láp mỹ vị nơi đó, hôn hít liên hồi làm Nguyệt Lâm rên gào không ngớt. Hắn lại dùng ngón tay đùa nghịch nơi đó, day nhẹ, rồi vừa vuốt vòng quanh vừa khẽ ấn vào trong, Nguyệt Lâm không ngừng van xin: "Hảo nam nhân của thiếp, mau dứt vào đi, thiếp không chịu được nữa rồi. Chàng còn như vậy nữa, thiếp sẽ chết mất."

Tiểu Ngưu không đáp ứng mà vẫn tiếp tục hôn liếm vùng đất mẫn cảm của nàng, muốn nàng phát điên lên mới thôi. Nguyệt Lâm không biết lấy dũng khí từ đâu, đẩy hắn ngã ngửa ra rồi nằm đè lên người hắn. Nàng thấy tiểu gia hỏa của hắn đã sớm dựng đứng như cột cờ, quy đầu căng cứng vừa to lớn vừa đỏ hồng. Nhìn thấy nó, nàng như say rượu. Nàng kích động quỳ dưới hạ thân Tiểu Ngưu, giọng nói như rên rỉ: "Tiểu Ngưu à, vật này của chàng thật tuyệt, đã trở nên dọa người như vậy rồi. Thiếp rất thích nó."

Tiểu Ngưu thấy Nguyệt Lâm kích động như vậy liền nói: "Đã thích nó như vậy thì nuông chiều nó một chút. Chỉ cần nàng đối tốt với nó, nhất định

nó sẽ không xử tệ với nàng."

Dứt lời, hần nhìn Nguyệt Lâm khiêu khích.

Nguyệt Lâm cười mắng: "Chàng thật xấu, mỗi lần làm tình đều bắt người nuốt trọn nó. Có ngày thì cắt nó gãy đoạn không biết chừng."

Dứt lời, hai tay nàng nắm lấy đại gia hỏa đó, đầu tiên là áp mặt lên đó cọ sát, một lát sau mới chìa cái lưỡi thơm tho quẹt qua quẹt lại. Nàng liếm vừa nhiệt tình vừa uyển chuyển kinh người, một chút cũng không hề kém cạnh Tiểu Ngưu hồi nãy làm với nàng. Điều này khiến Tiểu Ngưu dương dương tự đắc trong lòng, hần biết Nguyệt Lâm quả thực yêu hần chân thành.

Tiểu Ngưu bị kích thích, thở hồng hộc như trâu. Nguyệt Lâm sợ hần liếm chỗ đó thế nào thì Tiểu Ngưu cũng sợ y như vậy. Đôi môi đỏ mọng của nàng vừa tiếp xúc với nơi đó, hần lập tức muốn vỡ tung ra.

Hần khen ngợi: "Giang tử tử à, nàng liếm giỏi lắm. Càng ngày càng tiến bộ đó. Sau này mỗi ngày ta đều ở bên nàng để nàng phục vụ như vậy mới thật là hạng phúc."

Nguyệt Lâm nghe hần khen ngợi, đương nhiên lại càng hăng hái. Khi nàng nuốt trọn quy đầu vào miệng, Tiểu Ngưu quả thực kích động đến mức không thể diễn tả bằng lời.

Đến lúc này Tiểu Ngưu đích thực không thể nhẫn nại hơn được nữa, hần ngồi bật dậy, đẩy Nguyệt Lâm nằm ngửa ra giường, thiết bổng gia hỏa đâm lút vào giữa hai cánh hoa. Khoảnh khắc vật đó cắm vào, Nguyệt Lâm rên lớn khiến bên ngoài cũng có thể nghe thấy, thanh âm đầy mê muội. Cái chuyện này chẳng ai là không thích cả. Cùng lúc đó, Tiểu Ngưu cũng đạt đến cực hạn khoái cảm, tâm lí lại càng thêm kiêu ngạo.

Tiểu Ngưu vừa âm ập tấn công vừa hỏi: "Giang tử tử, cảm giác thế nào?"

Nguyệt Lâm uốn người dạng chân phối hợp với động tác của hân, đáp: "Tuyệt, tuyệt lắm, dễ chịu chẳng kém gì những lần trước. Người ta sướng muốn chết đi được."

Vừa nói vừa ôm ghì lấy hân, từ hồ muốn cùng hân hợp làm một thể.

Tiểu Ngưu bắt đầu làm chuyện này mới hiện lộ ra thực lực hùng hậu. Đồ vật của hân được Nguyệt Lâm cứng nung, chiều chuộng đã cương lớn. Nguyệt Lâm cảm nhận rõ nó vừa cứng, vừa thô, lại mạnh mẽ, nóng hổi. Nàng càng lúc càng si mê vật đó của Tiểu Ngưu, lòng mê luyến của nàng với hân càng ngày càng sâu sắc.

Tiểu Ngưu làm một hơi vài trăm lượt, uy lực đại gia hỏa càng lúc càng mạnh mẽ khiến Nguyệt Lâm sáng khoái rên ừ ừ, mỗi âm thoát ra đều cho thấy nàng sướng thế nào. Kéo dài thêm chốc lát, hân đỡ hai chân Nguyệt Lâm lên, chân tay chống xuống giường, hạ thân lơ lửng, không cần dùng tay hỗ trợ, đại gia hỏa cọ sát vài lượt bên ngoài huyết khẩu của nàng rồi 'pách' một tiếng đâm sâu vào, âm thanh đó thật dễ chịu khiến dục hỏa hai người càng mạnh thêm.

Tư thế này khiến gia hỏa của hân có thể vào đến chỗ sâu nhất, công kích Nguyệt Lâm càng lớn hơn. Mỗi lần đút vào như vậy đều mang lại cho nàng thứ khoái cảm bị chinh phục. Đồng thời, Tiểu Ngưu cũng có thể nhìn thấy những biến hóa nhỏ nhất trên khuôn mặt nàng sau mỗi lần công kích.

Nguyệt Lâm giống như ruộng nương, ẩn chứa đầy hy vọng. Còn Tiểu Ngưu chính là lưỡi cày, cải tạo vùng đất đó thêm bằng phẳng và tràn ngập sinh cơ. Dưới cố gắng của hân, tâm thái Nguyệt Lâm nhẹ nhàng, phiêu phất thăng hoa.

Tiểu Ngưu khi thì làm như gãi ngứa để giãi, nhẹ nhàng thông thả, lúc thì giống roi da quất mạnh, rất bồng từng cơn. (1). Bất luận là thế nào cũng

khiến Nguyệt Lâm gào thét thỏa mãn. Nàng càng lúc càng thấy mình không thể rời khỏi được gã tiểu nam nhân này.

Hắn làm một hơi đưa Nguyệt Lâm đến cao trào. Đạt đến cực độ khoái cảm, tiếng rên của nàng vừa dài vừa tắc nghẹn, vô cùng mê người. Tiểu Ngưu dừng hành động, để mặc đồ vật thô dài của mình ở trong sâu giữa hai cánh hoa, hưởng thụ cảm giác ướt át và giãn nở kì diệu.

Hai tay Nguyệt Lâm ôm lấy cổ hắn. Tiểu Ngưu hôn lên khuôn mặt hồng rựng của nàng nói: "Giang tử tử, hảo nữ nhân của ta, đại mỹ nhân của ta. Lần này nàng đã ăn no chưa?"

Nguyệt Lâm ư ử, đôi mắt long lanh khép hờ, đáp: "Không ngờ loại hưởng thụ này càng làm càng tuyệt, người ta quả thực rất lưu luyện nó."

Tiểu Ngưu cười nói: "Nếu nàng thích, chúng ta sẽ làm thường xuyên là được mà."

Nguyệt Lâm lắc đầu: "Hiện giờ có thể làm, nhưng chàng gia nhập Lao Sơn phái, lên núi trở thành đệ tử chính thức rồi, muốn làm cũng khó. Trên ấy nhiều người, tai vách mạch rừng, không thể không đề phòng được. Nếu để người khác phát hiện ra thì hai ta xui xẻo rồi."

Tiểu Ngưu thuận miệng hỏi: "Không ít nam đệ tử trên Lao Sơn thích nàng đúng không?"

Nguyệt Lâm đắc ý: "Còn phải hỏi sao? Người yêu thích thiếp không ít hơn sư tử đâu. Chàng biết tại sao không?"

Tiểu Ngưu đáp không cần suy nghĩ: "Ta biết chứ. Dung mạo hai người không hơn kém nhau bao nhiêu nhưng tính cách lại khác biệt rất lớn."

Nguyệt Lâm nhìn kỹ Tiểu Ngưu nói: "Vậy chàng nói thử đi, người ta cùng sư tử Đạm Nguyệt Ảnh ai khiến nam nhân yêu mến hơn?"

Tiểu Ngưu nghe vậy bật cười, đưa tay vuốt ve nhũ phong của nàng, miệng đáp: "Nam nhân khác ta không biết, còn với ta, ta vẫn yêu nàng hơn."

Lần này hẳn không hề nói dối.

Nguyệt Lâm cả mừng hỏi: "Vì sao?"

Tiểu Ngưu hồi đáp: "Lý do rất đơn giản. Đó là tính cách của nàng vừa tốt, vừa nhiệt tình, lại rất dễ gần, không giống Đàm Nguyệt Ảnh, vừa lạnh như băng, vừa kiêu ngạo, người ta nhìn thấy đã sợ, lại càng không dám hồ tư loạn tưởng đối với nàng ta."

Khuôn mặt Nguyệt Lâm tươi như hoa nở, vỗ lên vai hẳn nói: "Tiểu Ngưu à, chàng nói lời này quả là có trình độ. Chàng đánh giá không sai, sự tử thiếp quả là người như thế. Người bình thường không dám tiếp cận tỷ ấy, cả ngắm nhìn tỷ ấy cũng chẳng có mấy người đủ gan. Nhưng tâm địa của tỷ ấy vẫn rất tốt đó."

Tiểu Ngưu cười hì hì: "Đương nhiên ta biết. Ta chưa bao giờ nói sư tỷ nàng là người xấu cả."

Trong lòng hẳn thầm nhủ, Nguyệt Ảnh là người xấu hay người tốt không quan trọng, quan trọng chính là tương lai nàng về tay ai. Theo mình thấy, nàng cũng không phải quá ghét bỏ gì mình nên mình phải hết sức cố gắng để nàng trở thành một trong những lão bà của mình. Nàng lạnh lùng thì sao? Nàng kiêu ngạo thì sao? Mình nhất định phải khiến nàng phát hỏa, bắt nàng ngoan ngoãn ở bên cạnh mình. Nếu có thể chinh phục được mỹ nữ như thế, chính là niềm hạnh diện lớn nhất của nam nhân rồi.

Hắn thoải mái cười, tinh thần xao lãng khiến cho tiểu gia hoa rung động. Nó run lên khiến Nguyệt Lâm giật bắn người. Vật đó đang cắm ngập, khít chặt bên trong mang lại cho hai người thứ khoái cảm hòa hợp đầy thỏa mãn.

Hai người đều cảm thấy đây là lúc họ gần gũi nhất, thân thể liên thông khiến tâm linh công hưởng, tình cảm song phương càng thêm sâu nặng.

Nguyệt Lâm ưỡn người, đôi môi đỏ mọng hôn loạn trên mặt Tiểu Ngưu. Âm thanh rên rỉ từng đợt hừ hừ qua khe mũi. Tiểu Ngưu là người lão luyện ở mặt này, hẳn biết nàng động tình. Thế là hai tay nắm lấy hai bầu nải tử của nàng, hạ thân bắt đầu hoạt động, từng nhát, từng nhát một, mỗi nhát đều mãnh liệt tràn đầy uy lực.

Một lát sau, Nguyệt Lâm lại bắt đầu thế cười ngựa. Nguyệt Lâm lúc này là đẹp nhất. Nàng 'nuốt' gọn gia hỏa của Tiểu Ngưu, sau đó nhấp nhô chuyển động, oằn người loạn choạng, kiều đồn bóng loáng mịn màng, hai bầu nải tử như hoa sen trong gió, đẹp không tả nổi. Tiểu Ngưu nhìn mê mẩn, tay vừa đưa lên nắn bóp, hạ thân vừa phối hợp với động tác của nàng, lút vào lại lút vào, giúp Nguyệt Lâm bớt hao tổn khí lực, hai bên giao hoan càng thêm mãnh liệt.

Đầu Nguyệt Lâm ngửa lên, mái tóc tung bay, máu toàn thân sôi trào. Tình nàng vốn nhiệt thành, ở mặt này lại càng nồng nhiệt hơn, bình thường nàng còn vài phần e dè, nhưng lúc này hoàn toàn không lo lắng gì cả. Đầu óc nàng tựa hồ trắng xóa. Mục đích của nàng chỉ còn tiếp tục, tiếp tục thỏa thuê hưởng lạc, thỏa thuê phóng dăng, mặc sức cùng người yêu quý hưởng thụ khoái cảm. Một trong những mục đích để con người tồn tại chính là hưởng thụ mà.

Một lát sau, không cần Tiểu Ngưu hao lực, Nguyệt Lâm cứ như vậy cuồng loạn, rong ruổi, phát huy, gắng sức, không chờ đổi tư thế khác, nàng đã lên đến cao trào, rồi như một lớp bùn nhão đổ sập xuống người Tiểu Ngưu, nằm bất động. Tiểu Ngưu thấy nàng cao hứng như vậy bèn tiếp tục chiến đấu, lại cười trên người nàng, sau khi tận hưởng mới phóng khai hết số tinh hoa nóng hổi vào người nàng.

Cuộc chiến kéo dài liên miên, cuối cùng cũng đến nửa đêm. Tiểu Ngưu vuốt tóc nàng, không muốn nàng rời đi. Nguyệt Lâm nói với hắn: "Thiếp phải quay về rồi. Thiếp đã hứa với sư nương là nhất định sẽ về, bà muốn biết tình hình của chàng. May mà sau này chúng ta còn nhiều thời gian, nên không cần tiếc rẻ lần chia tay này."

Tiểu Ngưu không còn cách nào khác, đành nghe theo nàng. Hắn hỏi: "Theo nàng, khi nào ta lên núi thì tiện?"

Nguyệt Lâm nghĩ một lát rồi nói: "Thiếp nghĩ chàng đừng lên núi vội. Chờ thiếp về thương lượng cùng sư nương rồi sẽ báo lại. Nhật định sẽ kiểm thời điểm phù hợp nhất, cơ hội tốt nhất để sư phụ chú ý đến chàng. Nhưng vậy mới có lợi cho chàng."

Tiểu Ngưu cười khỏ nói: "Ta thấy hay là đừng để ông ấy chú ý đến ta nhiều quá, nếu ông ấy để ý ta rồi, một khi phát hiện ra chuyện riêng của chúng ta, e rằng ông ấy sẽ không tha cho ta mất. Nếu không phải chặt rơi đầu thì sai lệch cũng không nhiều lắm."

Nguyệt Lâm nói: "Chỉ cần chúng ta thận trọng một chút là được mà."

Tiểu Ngưu đột nhiên hỏi: "Nghe nói Đàm Nguyệt Ảnh với sư huynh nàng sắp thành thân phải không?"

Nguyệt Lâm gật đầu đáp: "Đúng vậy! Tầm khoảng hai tháng nữa."

Tiểu Ngưu hừ giọng: "Gã Mạnh tử hùng đó chẳng ra gì nhưng thật có diễm phúc. Kiếp trước hẳn hẳn tu luyện thế nào mà may mắn vậy. Chỉ là không biết nếu hắn cưới Đàm Nguyệt Ảnh có được thuận lợi như thế hay không."

Trong lòng hắn thầm nhủ, có Tiểu Ngưu ta ở đây, người đừng mong dễ dàng như vậy. Ta đã ngấm trúng Nguyệt Ảnh, không thể để người dễ dàng cướp nàng đi được. Đừng thấy Tiểu Ngưu này không có bản lĩnh gì, khi

thời điểm mấu chốt đến, thà rằng ta quyết đấu với người chứ không thể để người vào động phòng được. Người muốn vào động phòng thì phải giết chết ta rồi bước qua xác ta mới được.

Nguyệt Lâm mỉm cười nói: "Sư huynh này của thiếp chàng cũng gặp qua rồi, mặc dù y không được xuất sắc như sư phụ, tâm khí lại cao ngạo nhưng y cũng không kém đâu, còn được giang hồ công nhận là một trong những thiếu niên triển vọng nhất đó. Sư phụ nói, với điều kiện của sư huynh, chỉ cần y bỏ công khổ luyện, tương lai nhất định sẽ có thành tựu."

Tiểu Ngưu cười trừ: "Chỉ mong đúng như vậy."

Trong lòng lại nghĩ thầm, vị sư huynh này của nàng thực sự trong ngoài bất nhất. Trước kia ta cũng chỉ cho rằng y có chút tật xấu, còn bây giờ xem ra hẳn thực sự là một tên đáng sợ. Loại người này đôi khi để đạt được mục đích của mình, e rằng cả cha ruột cũng có thể mang đi rao bán. Người như vậy, có chuyện gì là không dám làm đây? Chỉ là trước mặt Nguyệt Lâm, Tiểu Ngưu không muốn tố cáo bản chất của y. Hẳn thực sự muốn nói với nàng, Mạnh Tử Hùng đã đổi đài thiên kim của Kim Lăng vương - Vân Phương quận chúa thế nào.

Nguyệt Lâm nói tiếp: "Sao hả, sư huynh ta muốn kết hôn với sư tỷ ta khiến chàng mất hứng có phải không? Người ta biết rõ phẩm hạnh của nam nhân các người rồi, đều là loại 'ăn bát nhỏ, nhìn nồi lớn' (2) cả thôi. Chàng thích sư tỷ của ta, người ta biết lắm. Nhưng cũng chỉ được yêu mến thôi đó, đừng vì tỷ ấy mà bất chấp tất cả. Chàng cũng biết sư tỷ không ưa gì chàng. Chàng đừng lãng phí thời gian nữa."

Nghe thấy câu này, trong lòng Tiểu Ngưu quặn lại. Đạo lý ấy, hẳn còn chưa biết hay sao? Những chuyện khiến người ta động lòng này, đôi khi thật kì lạ, nó càng khiến người ta cảm thấy không thể với tới bao nhiêu lại càng khiến người ta mong có được niềm kiêu hãnh khi đạt tới thành công bấy nhiêu.

Hắn từng nghĩ đến nhiều khả năng để kéo Nguyệt Ảnh về với mình. Nhưng chúng đều như sương sớm, tan biến rất nhanh mà không sót lại dấu tích gì.

Ngày kế tiếp Tiểu Ngưu không có việc gì làm, đành dạo bước ở trấn nhỏ dưới chân Lao Sơn, chờ Nguyệt Lâm đến báo ình biết ngày lên núi. Trấn nhỏ này không lớn lắm, dân cư càng không thể coi là nhiều, thỉnh thoảng lại thấy có vài đạo sĩ đi lên núi, xem hình dáng có vẻ là người nơi khác đến và có quan hệ với Lao Sơn phái.

Nơi này chỉ có mấy đường cái, còn lại đều là hẻm nhỏ. Tiểu Ngưu một mình bước đi chậm rãi trên đường, tâm tình vẫn còn khá vui vẻ. Chỉ cần lên được Lao Sơn, mình sẽ chuyên tâm học bản lĩnh, thỉnh thoảng còn có thể cùng mỹ nhân vui vẻ một phen. doc truyện tại . Người sống như thế cũng coi là hoàn mỹ rồi. Đợi Tiểu Ngưu này học bản lĩnh giỏi rồi quay trở lại giang hồ, kiến lập sự nghiệp. Khi đó nhất định sẽ khiến lão ba nói không lên lời.

Rảo bước một hồi đến một hẻm nhỏ thì từ bên trong truyền ra tiếng quát mắng. Trong lòng hắn thắc mắc, giữa ban ngày ban mặt, ở đây xảy ra chuyện kì lạ gì vậy? Hắn bước vào trong ngõ để xem, chỉ thấy một thiếu nữ đang bạo hành hai gã nam nhân, tay nàng bạt tai, miệng nàng chửi mắng. Hai gã đó bị nàng đánh cho sừng vêu mặt nhưng vẫn bất động, ngoan ngoãn chịu đòn.

"Hai tên khốn kiếp các người, sau nào có dám làm loạn nữa không?" Thanh âm lạnh lốt vang lên, thiếu nữ đang quay lưng về phía Tiểu Ngưu giận dữ cật vấn.

"Cô nãi nãi à, tiểu nhân không dám nữa." Hai gã cúi đầu, bộ dạng không gượng dậy nổi.

"Cho các người hay, sau này cấm tiệt suy nghĩ bậy bạ về ta, nếu để ta biết được tâm ý của các người, ta sẽ chặt đầu bọn người xuống là bóng đá." Thanh âm lạnh lót của nàng lại vang lên.

Tiểu Ngưu nghe kĩ âm thanh này cảm thấy nàng là người quen, hần lập tức nghĩ ra. Vừa nhớ ra, nét mặt hần liền nở nụ cười vui vẻ. Thân hình thiếu nữ này thon thả yếu đuối, trang phục phấn hồng, bờ mông tròn lẳn, mặc dù không có dụ hoặc nhục cảm như sư nương nhưng cũng mê người không kém.

Tiểu Ngưu tham lam ngắm nghía vài lượt mới bước vào. Vừa đến bên cạnh nàng, Tiểu Ngưu đột nhiên mắng: "Hai thằng hỗn đản, lần sau còn dám làm bừa sẽ kêu tiểu báo tử ăn thịt các người, gặm đến mảnh xương cũng không còn."

Hai gã đó lập tức sợ hãi kêu lên: "Tiểu nhân không dám".

Xoạt một tiếng, thiếu nữ đó xoay người lại, khuôn mặt đang đỏ ửng vì phần nộ, vừa nhìn thấy Tiểu Ngưu liền chuyển giận thành vui, khóe miệng nhỏ nhắn tách ra để lộ hàm răng đều đặn.

"Hắc, ta còn tưởng ai cả gan dám vô lễ với ta như vậy. Thì ra là tên tiểu tử người, người còn sống à?" Thiếu nữ vung tay đâm một cái lên ngực hần, miệng cười khúc khích.

Tiểu Ngưu chịu một đâm "Nặng nịu" này mới nắm lấy tay nàng nói: "Quý Linh à, chuyện này là sao?"

Vừa nói hần vừa đưa mắt dò hỏi về phía hai tiểu tử kia.

Quý Linh chỉ hai gã mặt mày rũ rượi đó, thái độ hung tợn đáp: "Hôm nay tâm tình ta không tốt, lại phát hiện ra hai tiểu tử này theo dõi ta, còn cười cợt nhả với ta. Ta nổi giận mới tóm chúng vào đây đánh ột trận. Còn

may là hai tên tiểu tử này biết điều, nếu bọn chúng dám phản kháng lại ta đã sớm băm xác chúng là vạn mảnh rồi."

Nói đến đây, ánh mắt nàng trở nên sắc lạnh tựa gươm. Điều này gọi Tiểu Ngưu nhớ tới báo tử vừa đáng yêu vừa lợi hại của nàng.

Hai gã đó bị dọa khiếp, vội vàng van xin: "Cô nãi nãi, chúng tôi không dám nữa, cô bỏ qua cho bọn tiểu nhân một lần thôi."

Quỷ Linh hừ một tiếng đáp: "Hôm nay tâm tình ta khá tốt, vừa gặp lại hảo bằng hữu. Ta sẽ tha cho cái mạng chó của các người."

Hai người đó mừng rỡ, liên miện nói: "Cảm ơn cô nãi nãi. Già trẻ lớn bé cả nhà tiểu nhân cảm kích đại đức của cô."

Nói dứt lời định xoay người chạy đi.

Quỷ Linh liền quát: "Chậm đã."

Hai người đó hỏi: "Cô còn việc gì cần phân phó?"

Quỷ Linh cả giận nói: "Ta nói tha mạng cho các người chứ không nói cho phép các người đi. Các người vô lễ với ta như vậy thì phải lưu lại vài thứ để chịu phạt chứ."

Hai gã đó liền đáp: "Trên người tiểu nhân còn một ít tiền, xin bỏ lại hết."

Quỷ Linh phì một tiếng, nói: "Bốn cô nương có cả đồng tiền, cần gì thứ tiền nhơ bẩn của các người. Các người nghĩ kĩ đi, nghĩ xem có vật gì đáng để lưu lại đây."

Dứt lời nàng quay về phía Tiểu Ngưu mỉm cười, nói: "Xem người kìa, dường như càng vui vẻ, người càng có khí khái nam tử đó."

Tiểu Ngưu vẫn nắm tay nàng không chịu bỏ ra, nói: "Đương nhiên rồi. Tiểu Ngưu ta từ trước tới giờ đều anh tuấn tiêu sái như vậy, nữ nhân thấy ta đều tìm mọi phương cách, hao tổn tâm cơ, bất chấp tất cả để nhào vào lòng ta, suốt đời theo ta."

Vẻ mặt hằn tỏ ra kiêu ngạo khiến Quý Linh phì cười khanh khách, ngực nhấp nhô liên hồi.

Quý Linh mắng: "Miệng chó không mọc được ngà voi, nếu người có bản lĩnh đó, sao không sớm cưới lấy một đồng vợ, một lỗ tình nhân đi. Người chỉ giỏi khoe khoang khoác lác thôi, dù sao cũng không ai bắt tội thằng nói phét cả."

Tiếp đó, ánh mắt nàng lại lướt qua hai gã kia, lạnh lùng hỏi: "Nghĩ ra chưa?"

Hai gã đó nói: "Chúng tôi ngoài vài đồng tiền ra chẳng còn gì khác, không biết cô nãi nãi muốn lấy gì?"

Quý Linh thoát khỏi tay Tiểu Ngưu, từ từ bước lại, cúi người xuống trừng mắt nói: "Các người không phải ngu, ta đã nói muốn các người lưu lại một vật trên người, không nhất thiết phải là tiền bạc hay bảo vật gì đó. Chỉ cần cái mũi, con mắt, lỗ tai hay tay chân gì cũng được. Lần này các người hiểu rõ chưa?"

Nói rồi ánh mắt lướt qua người bọn chúng, giống như đang tìm bộ vị thích hợp.

Hai gã đó nghe vậy xương đầu muốn mềm ra, quỳ phạch một tiếng trên mặt đất, cầu xin: "Cô nãi nãi, cầu cô tha thứ cho bọn ta đi. Bọn ta sau này nhất định sẽ làm người tốt, không làm chuyện sai trái nữa."

Quý Linh xua tay nói: "Không được. Hôm nay tâm tình ta rất tốt nên mới đặc biệt khai ân với hai người, không giết các người đã là đặc biệt

khoan hồng rồi. Nếu là bình thường, ta sẽ mang các người làm cơm cho tiểu báo tử. Nhanh lên, lưu lại một chân hay một cánh tay? Tính ta kiên nhẫn nhưng chỉ có hạn thôi."

Nói đến đây, thanh âm của nàng trở nên sắc lạnh, đầy vẻ chua ngoa.

Tiểu Ngưu nhìn biểu hiện của Quỷ Linh, một câu cũng không nói, muốn xem có phải nàng định làm thật không. Hắn nghĩ, Quỷ Linh chỉ dọa bọn chúng thôi.

Hai gã đó nghe thấy phải bỏ lại một tay hoặc một chân liền toát mồ hôi lạnh, không hề muốn thân thể mình bị sút mẻ. Thế là Giáp nói để Ất lưu lại một tay, Ất lại bảo nhường Giáp lưu lại một chân, tranh cãi không ngừng.

Quỷ Linh nghiêng đầu trừng mắt quát: "Im lặng. Hai người các người là loại gì vậy? Các người cũng tính là nam nhân sao? Biết thế nào là nam tử hán không, nam tử hán đại trượng phu phải thấy chết không sờn, không biết e dè, không biết sợ hãi. Các người xem loại người ham sống sợ chết như các người, đó đó cái loại gì hả? Đem làm cơm cho tiểu báo tử của ta cũng không đủ tư cách. Được rồi, các người không cần tranh cãi nữa. Bây giờ mỗi tên lưu lại một cái chân là được."

Hai gã đó tròn xoe mắt, cuống quýt dập đầu. Quỷ Linh cười khanh khách nói: "Đồ gan nhỏ xương mềm"

Nói rồi rút trong người ra một thanh tiểu đao, ngắn, bạc, sáng loáng. Quỷ Linh nhìn thanh đao thở ra một hơi nói: "Thanh đao này đã giết 998 người, thêm hai người nữa là tròn 1000. Có điều các người chỉ mất tay chân, nên không thể tính là giết được."

Dứt lời bèn phóng đao về phía hai gã đó.

Hai gã bị dọa sợ phát khóc: "Cô nãi nãi, bỏ qua cho bọn ta đi, bọn ta tình nguyện xin làm trâu ngựa cho cô."

Quỷ Linh hừ lạnh đáp: "Ta không cần nhiều trâu ngựa như vậy."

Tiểu Ngưu thấy hai gã đáng thương như vậy liền khuyên: "Quỷ Linh à, bọn chúng đập đầu rồi, cô bỏ qua đi. Dù sao bọn chúng cũng chưa làm gì quá đáng mà."

Quỷ Linh quay lại cười nói: "Người không cần xen vào, ta tự biết chừng mực."

Dứt lời, bạch quang lóe lên, hai gã kêu thảm một tiếng, hai lỗ tai rơi trên mặt đất. Hai gã đó vội lấy tay bịt lại, máu theo kẽ ngón tay rỉ ra, chảy thành hai hàng.

Tiểu Ngưu thấy vậy giật mình phát hoảng, ngằm thở dài, nói với hai gã đen đuôi đỏ: "Còn không mau chạy đi, không muốn giữ mạng hả."

Hai gã lúc đó mới a lên một tiếng, xoay người bỏ chạy như ma đuổi sau lưng.

Quỷ Linh trừng mắt nhìn Tiểu Ngưu nói: "Lắm chuyện quá đấy, bọn chúng đều không phải người tốt, bỏ qua cho chúng rồi sau này có thêm bao nhiêu người bị hại nữa."

Tiểu Ngưu giải thích: "Cho dù chúng là người xấu, nếu chúng không làm việc ác thì quan phủ cũng không bắt bọn chúng đâu."

Quỷ Linh gằn giọng: "Nhiều lời, ta hỏi ngươi, mấy ngày nay đã đi đâu?"

Nàng chùi sạch máu trên lưỡi đao, sau đó cắt vào vỏ rồi mới quay lại chuyện của Tiểu Ngưu.

Hắn đáp: "Ta muốn đi ngắm biện, mấy ngày này đương nhiên là đang trên đường đi rồi. Còn cô, hôm ấy có bị gia nhân bắt kịp hay không, quả thực ta rất lo lắng."

Quý Linh nghe vậy mỉm cười nói: "Người quan tâm đến ta? Nhưng mà ta sớm đã quên mất tiêu người rồi."

Ngoài miệng nàng nói vậy nhưng trên mặt hiện lên nụ cười rất ngọt ngào, so với khuôn mặt vừa rồi đã thương người hoàn toàn trái ngược.

Tiểu Ngưu nghiêm túc nói: "Đương nhiên là quan tâm, cô là hảo bằng hữu của ta mà. Cô còn chưa kể cho ta biết làm thế nào có thoát khỏi đám gia nhân đó kìa."

Quý Linh chợt xù xuống đáp: "Thoát cái gì chứ? Ta căn bản là thoát không nổi. Hôm đó ta chạy chưa bao xa đã bị bắt lại rồi. Bọn họ còn lập tức bắt ta về cho cha, ta phải nói mãi họ mới gia hạn cho ta thêm vài ngày để ta làm xong một việc quan trọng."

Tiểu Ngưu hỏi: "Việc gì? Có cần ta hỗ trợ không?"

Quý Linh đáp: "Được lắm, ta cũng mong thế."

Tiểu Ngưu lại nói: "Cô nói đi, để ta xem mục đích của cô là gì."

Quý Linh đáp: "Ta đã gặp mặt đàm Nguyệt Ảnh, đêm nay ta và ả sẽ đấu một trận"

Nghe vậy Tiểu Ngưu liền ngăn người hỏi lại: "Đang yên lành, cô cùng nàng ta đánh nhau làm gì?"

Quý Linh hừ một tiếng đáp: "Hôm qua gặp mặt đàm Nguyệt Ảnh, ta rất không ưa tướng mạo của ả. Đêm nay gặp lại ta phải dùng bốn sự đả bại ả, tốt nhất là giết ả chết luôn."

Nói đến đây, Quý Linh nghiêng răng, cực kỳ giận dữ.

Tiểu Ngưu không hiểu hỏi lại: "Nàng ta cùng cô có cừ oán gì? Xem chừng thù hận không nhỏ đúng không?"

Quỷ Linh trả lời: "Ta cùng ả thật ra chẳng có thù hận gì, chỉ là ta thấy ả không vừa mắt. Ta gặp qua nhiều mỹ nữ như vậy, thấy ai cũng thuận mắt, duy chỉ có ả là ta không ưa được. Ta vừa thấy ả trong đầu đã lập tức xuất hiện ý niệm muốn giết chết ả rồi."

Tiểu Ngưu à một tiếng, nhất thời hiểu ra lý do. Quỷ Linh vốn tự phụ xinh đẹp, nhưng khi nhìn thấy Nguyệt Ảnh xinh đẹp hơn nàng quá nhiều mà sinh ghen ghét, bởi vậy mới nảy sinh ý nghĩ diệt trừ.

Tiểu Ngưu không hỏi rõ điều đó mà hỏi tiếp: "Cô hẹn nàng ta, liệu nàng ta có chịu đến gặp không?"

Quỷ Linh cười giảo hoạt đáp: "Chắc chắn ả sẽ đến, ta đã nói với ả một câu rất thú vị."

Tiểu Ngưu tò mò: "Câu gì?"

Quỷ Linh cười khanh khách đáp: "Ta nói với ả, nếu ai không đến thì kẻ đó làm kỹ nữ."

Tiểu Ngưu nghe vậy thiếu chút nữa đã bật cười, sau đó lại thấy lo lắng cho Nguyệt Ảnh. Hẳn sợ Nguyệt Ảnh không địch nổi, huống hồ Quỷ Linh còn có cả Tường Vân báo hỗ trợ.

Tiểu Ngưu hỏi: "Cô có nắm chắc phần thắng nàng ta không?"

Quỷ Linh đắc ý trả lời: "Không ít. Mặc dù ả lớn tuổi hơn ta nhưng đạo hành lại không bằng ta. ả không đến thì thôi, còn nếu ả đến, ta nhất định sẽ giết chết không tha."

Nói đến đó hai con người của nàng trợn trừng lên.

Tiểu Ngưu nghe vậy dù trống ngực đập thình thịch nhưng vẫn cười khê nói: "Quỷ Linh à, tại sao cô không trốn đi? Đám người đó đã chịu thả cho

cô đi, còn cô thì không muốn gả cho tên hôn phu vô dụng kia, vậy sao không nhân cơ hội này mà chạy đi thật xa?"

Quý Linh nói: "Chạy? Ta chạy được sao? Không phải bọn họ thả ta đi mà là cho ta thêm chút thời gian tự do, đợi ta xong chuyện tự nhiên họ sẽ đến đưa ta đi thôi."

Tiểu Ngưu nhắc nhở: "Dù sao bọn họ không ở bên cạnh cô, cô lại có thể cưỡi Tường Vân Báo để chạy. Chỉ cần cưỡi trên lưng báo thì chẳng ai đuổi kịp cô đâu."

Quý Linh chu miệng, thở dài nói: "Tiểu Ngưu à, người khôn biết nỗi khổ của ta đâu. Người tưởng rằng ta không muốn chạy sao? Nhưng kết thúc rồi, Tường Vân Báo của ta đã bị họ nắm trong tay rồi."

Tiểu Ngưu á lên một tiếng thất thanh, hỏi: "Con báo đó với cô trung thành như vậy, lẽ nào lại nghe theo bọn họ? Có phải nó bị họ ép buộc không?"

Quý Linh giải thích: "Người cũng biết đó, con báo đó là vật cưng của cha ta, có bản lĩnh và rất nghe lời của cha. Cha ta có cách đối phó với nó. Ông có một loại chú ngữ chuyên trị nó. Lần này để bắt được ta, ông đã cho quản gia biết chú ngữ đó. Bởi vì không có báo tử hỗ trợ nên ta mới bị họ bắt được. Bằng không, dựa vào bốn người bọn họ thì đời nào đủ khả năng giữ chân được ta? Ài, đời ta coi như xong rồi. Ta không muốn gả cho tên hôn đản kia nhưng xem chừng không chịu cũng không được."

Tiểu Ngưu nghe vậy cảm thông với nàng, hẩn nể lấy tay nàng nói: "Quý Linh à, cô là người vừa dũng cảm vừa thông minh, chẳng lẽ cứ như vậy mà buông xuôi? Nếu thế, ta có thể sẽ coi thường cô đó. Bằng hữu của ta nhất định phải mạnh mẽ chứ."

Quý Linh cũng không rút tay ra, nhìn thẳng vào Tiểu Ngưu, mắt sáng long lanh đầy tình cảm nói: "Tiểu Ngưu à, người nói vậy là có ý gì? Không

phải người đang chuyển sang tỏ tình với ta đấy chứ? Nói thật lòng, người còn thua tiêu chuẩn của ta xa lắm. Ta nghĩ nếu được tự do, ta cũng sẽ tìm một nam nhân ưu tú xuất sắc cơ, còn người thì bình phàm quá."

Nàng nói vậy làm Tiểu Ngưu rất đau lòng, may mà da mặt hăn dày, chỉ hờ hững đáp lại: "Ta với không tới được cô nên chỉ coi cô là hảo bằng hữu thôi. Ta hy vọng bằng hữu của ta sẽ có cuộc sống hạnh phúc."

Quỷ Linh nghe vậy gật đầu nói: "Lòng dạ người thật tốt, chỉ dựa vào điểm này, tương lai khi ta lấy chồng, nhất định ta sẽ báo cho người biết."

Tiểu Ngưu cười hà hà nói: "Ta còn mong khi cô muốn lấy chồng, người cô nghĩ đến đầu tiên là ta kìa."

Quỷ Linh bật cười: "Không có chuyện đó đâu, trừ phi ứng cử viên chỉ có một mình người thôi."

Tiểu Ngưu nắm chặt lấy tay nàng nói: "Vậy cũng tốt, ta có thể diệt sạch đám gia hỏa cạnh tranh với mình. Lúc đó cô không thể không lấy ta làm chồng rồi."

Quỷ Linh hừ một tiếng nói: "Ta không cho người làm vậy đâu, nếu vậy thì oan ức cho ta quá. Ta xuất chúng như vậy, làm sao gả cho tên tiểu tử tầm thường như người được."

Dứt lời liền rút tay về.

Tiểu Ngưu hỏi: "Quỷ Linh à, không có tường vân báo, cô sẽ dễ dàng bị bọn họ bắt lại phải không?"

Quỷ Linh trả lời: "Đúng vậy. Mặc dù bọn họ không từng bước theo sát ta, nhưng họ biết ta ở đâu, đang làm việc gì."

Quỷ Linh xù mặt ủ rũ, khiến Tiểu Ngưu phát sầu lòng.

Tiểu Ngưu nhìn nàng cảm thông và trù mến, càng nhìn càng yêu hơn. Quý Linh là một cô nương xinh xắn, mặc dù vóc dáng không cao, diện mạo cũng không phải là tuyệt sắc, nhưng vẻ thông minh hoạt bát, khéo léo lại khiến nàng hoàn toàn không giống với những cô nương khác.

Tiểu Ngưu hỏi: "Hiện giờ cô ở đâu?"

Quý Linh đáp: "Ta không ở khách sạn, ta ở trên cây. Tối qua ta nghỉ ở một ngọn đồi nhỏ bên cạnh Lao Sơn, nơi đó có một cây đại thụ rất lớn."

Tiểu Ngưu nói: "Vậy thì khó chịu lắm, đi thôi, đến chỗ ta đang ở."

Dứt lời không đợi nàng nói tiếp, hắn bước ra ngoài hẻm.

Quý Linh đi theo vài bước rồi rút tay khỏi tay hắn. Tiểu Ngưu sững người hỏi: "Chẳng lẽ cô không muốn đi theo ta sao?"

Quý Linh cười đáp: "Không phải, là ta không muốn để người khác thấy người chiếm tiện nghi của ta. Đặc biệt là không để bọn gia nhân thấy, nếu không e rằng bọn họ sẽ nghĩ người là người trong lòng của ta. Hơn nữa càng phải tránh để gã hôn phu chết tiệt của ta nhìn thấy. Nếu hắn thấy rồi sẽ bất chấp mọi thứ để tiêu diệt người đó. Ta không muốn mang tai họa đến cho người."

Tiểu Ngưu nghe vậy mỉm cười nói: "Vậy cũng phải. Nếu ta bị hắn giết thì oan uổng quá. Chút tiện nghi của người ta còn chưa chiếm được đã phải gánh tiếng xấu rồi."

Quý Linh quát: "Cái gì? Người chưa chiếm tiện nghi của ta? Người còn không chịu thừa nhận?"

Vừa nói vừa đâm hắn một quyền. Tiểu Ngưu sớm đã chuẩn bị, liền nhảy về phía sau tránh thoát được.

Quý Linh cười hì hì nói: "Người còn dám tránh, để ta bắt được sẽ đánh người như đòn."

Rồi đuổi theo hắn. Tiểu Ngưu vừa quay đầu khiêu khích, vừa bỏ trốn. Hai người đều cảm thấy trong lòng rất thoải mái.

Ra tới đường cái, hai người vẫn giữ khoảng cách. Tiểu Ngưu chạy xa xa phía trước. Quý Linh chậm rãi đuổi theo, chỉ sợ bị người quen phát hiện. Quý Linh thì sợ bị người nhà để ý, còn Tiểu Ngưu lại e đệ tử Lao Sơn phát hiện. Nếu để cho Lao Sơn Nhị Mĩ biết mình cùng Quý Linh có quan hệ, chỉ sợ làm đất bằng dậy sóng. Lúc đó đúng là tự rước phiền phức vào người.

Hai người một trước một sau đi vào khách sạn, đến phòng của Tiểu Ngưu. Đóng cửa sổ lại rồi hắn mới cảm thấy hoàn toàn yên tâm.

Quý Linh ngهنh ngang nằm ụp trên giường hắn, miệng hô: "Thoải mái ghê, nằm trên giường vẫn là dễ chịu nhất. So với nằm trên cây đúng là khác biệt hoàn toàn."

Vừa nói vừa lăn qua lăn lại, vừa chồm về phía trước. Bầu ngực rung lắc, tứ chi vung vẩy, hiển lộ sức sống thiếu nữ thanh xuân. Tiểu Ngưu nhìn đến đờ ra. Không biết dừng khí từ đâu chui ra, hắn bỗng nhào vào giường như ác hổ vồ mồi.

Quý Linh cười hi hi nói: "Muốn đánh lén ta hả, người tưởng bỏ rồi."

Thân hình nhích qua khiến hắn vồ vào khoảng không.

Tiểu Ngưu không cam lòng thất bại, liền nhào lên nữa. Quý Linh lại nhanh nhẹn tránh thoát được. Tiểu Ngưu cảm thấy rất mất mặt liền dừng lại, sầu muộn ngồi bất động trên giường. Hắn thầm nhủ, mình đúng là đồ vô dụng, ngay cả một tiểu nha đầu cũng không bắt được.

Quỷ Linh thấy hăn ngừng rồi lại thấy cụt hứng, bèn ngồi xuống cạnh hăn hỏi: "Làm sao vậy? Sao ngồi như thẳng góc thế kia."

Tiểu Ngưu quay đầu nhìn nàng rồi nhào mạnh tới. Lần này Quỷ Linh không hề phòng bị, nhất thời bị ngã ngửa ra giường. Không đợi nàng phản kháng, hăn bịt lấy miệng nàng, dùng môi mình khóa đôi môi đỏ mọng của nàng lại. Hăn bất chấp nàng có đồng ý hay không vẫn tiếp tục hôn tràn tới. Hai tay càng không chịu yên, sờ nắn loạn lên, chỉ một lát đã dừng lại ở nhũ phong của nàng. Hắc, tuy tiểu cô nương này chưa trưởng thành nhưng nhũ phong không hề nhỏ chút nào. Tiểu Ngưu vừa hôn vừa sờ nắn vuốt ve bầu nhũ phong mềm mại đó. Hăn thực sự muốn cởi bỏ lớp quần áo của nàng, hôn vào tận bên trong cho thỏa nguyện.

Dựa vào bản lĩnh của nàng, đối phó với hăn cũng dễ dàng như giết một con kiến. Nhưng lúc này bị hăn vừa vuốt ve vừa hôn hít, toàn thân đều vô lực, mềm như sợi mì. Loại cảm giác kì dị vừa thoải mái vừa nhục nhã này khiến nàng lạ lẫm. Trong nhất thời không biết ứng phó ra sao. Từ nhỏ đến giờ nàng chưa từng rơi vào tình huống này.

Tiểu Ngưu thỏa nguyện. Hai nay nắn bóp mãnh liệt, hưởng thụ nhũ phong mềm mại. Miệng vẫn không ngừng hôn hít khiến đôi môi Quỷ Linh ướt nhoẹt. Quỷ Linh sau lúc sững người, bắt đầu bình tĩnh lại, lúc này mới phát công, đẩy mạnh hăn ngã ra giường, khiến Tiểu Ngưu há hốc miệng, mông đau điếng.

Tiểu Ngưu quát lớn: "Quỷ Linh nha, cô muốn mưu sát thân phu phải không?"

Quỷ Linh ngồi xuống tức giận mắng: "Người không phải chồng của ta. Người là đồ sắc lang, đồ lưu manh, mặc kệ ta có đồng ý hay không đã chiếm tiện nghi của ta, ta phải giết chết người." Dứt lời bèn nhảy xuống đất, nhắc bổng Tiểu Ngưu lên rồi lại ném xuống giường.

Tiểu Ngưu nổi giận, ta biến thành cái gì đây? Ta thực giống bao quần áo bị người ta ném qua ném lại. Hắn cũng là một gã đàn ông nhé, bởi vậy hét lớn: "Sĩ khả sát, bất khả nhục."

Quý Linh mắng lại: "Người 'sĩ' cái rắm thối á, người 'sĩ' ở điểm nào chứ?"

Dứt lời lại lao đến, cười trên người hắn.

Tiểu Ngưu đột nhiên mỉm cười nói: "Chúng ta cứ như vậy bắt đầu sao? Như vậy có phải phát triển nhanh quá không?"

Quý Linh giận dữ quát: "Đồ hỗn đản bại hoại, ta hận ngươi. Ta lớn chừng nào rồi, không có ai dám vô lễ với ta như vậy."

Vừa nói đôi tay mềm mại vừa dấm như mưa xuống người hắn, đánh khiến Tiểu Ngưu kêu cha gọi mẹ, thậm chí không kể xiết. Tình cảnh nửa thật nửa giả. Tiểu Ngưu giả vờ khóc lóc để nàng cảm thông, sau đó mới tha ình. Nhưng Quý Linh xuống tay cũng không nhẹ, ai bảo hắn khiến nàng nổi giận như vậy.

Quý Linh phát tiết một hồi, đánh đã tay, chửi đã miệng mới dịu lại, muốn rời khỏi người Tiểu Ngưu. Tiểu Ngưu cười ha ha nói: "Đã lên đến đây rồi thì đừng xuống nữa, dù sao ta cũng không buộc cô trèo lên, vậy không tính là ta chiếm tiện nghi của cô được, là cô từ mình mò vào đến cửa nhé."

Vừa nói hắn vừa túm lấy hai tay nàng, kéo nàng về phía trước, Quý Linh nhất thời đổ sập trên người hắn. Khí tức nam nhân mãnh liệt khiến nàng muốn ngừng thở.

Lúc này Tiểu Ngưu nằm thượng phong, không đợi Quý Linh phản kháng, lại ôm chặt lấy nàng, giống như vừa rồi, Quý Linh lại bị hắn nằm đè lên. Hắn không tiếp tục nói nữa, miệng lại tiếp tục hôn loạn trên mặt nàng, hai

tay sờ nắn, lần này còn mạnh mẽ kịch liệt hơn lần trước, tưởng như muốn xé nàng ra thành nhiều mảnh vậy.

Lần này Quý Linh không còn cơ hội cự lại. Tiểu Ngưu ngấm ngấm đặc ý, thăm nhủ, ta có nên nhân cơ hội này chiếm đoạt nàng luôn không? Phái mau có chủ ý mới được.

Chú thích:

(1) Nguyên văn: 小牛时而如隔靴搔痒, 轻柔缓慢, 时如鞭子抡起, 锐利之极

Đoạn này dùng giống thành ngữ nhưng không tra thấy >"

MA ĐAO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Kịch Tình

Trong khi Tiểu Ngưu do dự, Quỷ Linh nổi lên tự tôn thiếu nữ. Vừa xấu hổ vừa giận dữ lại đẩy văng hẳn xuống đất. May lần này hẳn phản ứng nhanh, trụ vững lại được chứ không bị ngã sấp xuống

Quỷ Linh không tiếp tục truy kích hẳn, mà lấy chân mền quấn lấy toàn thân, không nói một lời cũng không để ý Tiểu Ngưu. Tiểu Ngưu biết nàng là ngượng ngùng sanh tức giận, nên ở bên cạnh không ngừng dỗ dành, biểu lộ sự áy náy để nàng dần nguôi giận. Mãi đến khi trời tối đen như mực Quỷ Linh mới chịu rời khỏi lớp chăn mền. Tiểu Ngưu thấy mặt nàng hồng như táo chín, đáng điệu thật mê người.

Để thay đổi không khí hẳn nói: "Quỷ Linh chúng ta đi ăn chút gì đi, lát nữa cô còn phải đi phó ước."

Vừa nghe lời này Quỷ Linh a một tiếng, lập tức từ trên giường nhảy xuống trườn mắt nhìn hẳn nói: "Nếu tiểu tử ngươi không nhắc thì ta quên mất" lời này Tiểu Ngưu nghe xong rất là hối hận. Hẳn nói thầm trong lòng, ta làm chi nhắc nàng? Nàng quên ước hội không phải càng tốt sao? Như vậy các nàng không gặp mặt, Nguyệt Ảnh cũng không có nguy hiểm. Ta thật là nên chết mà

Quỷ Linh tạm thời quên vừa rồi nhục nhã, cũng mặt kệ Tiểu Ngưu nghĩ như thế nào, chính mình bắt đầu mở to miệng ăn. Tiểu Ngưu cũng ngồi xuống ăn tâm thuyết, ta phải nghĩ cách cứu Nguyệt Ảnh, cho dù không có chủ ý nào tốt, cũng nên đi theo nhìn một cái. Vạn nhất Nguyệt Ảnh bị hại ta cũng giúp nàng một tay, tốt xấu nàng cũng là đàn bà của ta

Ăn xong Quý Linh đối Tiểu Ngưu nói: "Chúng ta trưởng lần sau sẽ tính với người. Ta không lý người nữa, ta phải đi giết chết đại mỹ nữ kia""

Tiểu Ngưu vội hăm: "Quý Linh, chờ ta"

Quý Linh nháy đôi mắt đẹp: "Như thế nào? Người cũng muốn đi theo sao? Ta không phải đi du sơn ngoạn thủy, không thể chiều cổ người"

Tiểu Ngưu cười: "Ta lớn như vậy rồi không cần người chiều cổ ta, ta là sợ người có nguy hiểm. Ta nghĩ đi giúp người một tay, ta là quan tâm người"

Vừa nghe Tiểu Ngưu quan tâm nàng, Quý Linh trong lòng vui vẻ. Nàng rời đi nhà tối nay không có một người chính thức quan tâm nàng. Muốn nói quan tâm, người khiến cho nàng vui vẻ chỉ có một mình Tiểu Ngưu. Bởi vậy Quý Linh cũng không có suy nghĩ nhiều đã nói: "Được rồi, người cứ theo ta. Bất quá người không được lộ mặt, vạn nhất chúng ta đánh hăng máu rất có thể sẽ ngộ thương người"

Tiểu Ngưu tỏ vẻ: "Người yên tâm, ta sẽ trốn một bên len lén nhìn người, nếu người cần hỗ trợ ta sẽ nhảy ra"

Quý Linh hí mắt cười: "Nhảy ra? Vậy sẽ không trở thành con khỉ sao? Người nhảy bộ dáng thật khó coi" Quý Linh hi hi cười rộ lên. Tiểu Ngưu thấy Quý Linh cười biết nàng đối với mình đã không còn tức giận. Vì vậy hân tâm tình cũng tốt lên. Cứ nghĩ đi, một nam tử chiếm tiện nghi một cô nương, mà cô nương không tức giận, vậy còn hỏi nữa sao? Tự nhiên đối phương đối với mình có hảo cảm.

Tiểu Ngưu hỏi Quý Linh: "Ta phải đem binh khí gì mới tốt, ta phải giúp người giết địch"

Quý Linh khinh thường liếc hăn nói: "Giúp cái gì chứ? Người tỉnh tỉnh lại đi, người ở bên cạnh xem nào nhiệt đi, xem xong rồi tự một người trở

về"

Tiểu Ngưu tò mò hỏi: "Vậy người đây? Không theo ta trở về sao?"

Quý Linh thở dài nói: "Về cái gì chứ? Xong chuyện này rồi, ta lập tức phải đi, cho dù ta không đi người của nhà ta cũng sẽ kịp thời chạy tới, đem ta trở về. Ta lại phải về nhà." Nói đến đây Quý Linh ngữ khí trầm trọng cực kỳ

Lời này nghe được Tiểu Ngưu trong lòng đau xót, không nhịn được nắm tay Quý Linh nói: "Quý Linh, ta thật không nỡ người đi. Người đi, ta sẽ rất nhớ người". Lời nói ra rất thành tâm. Bất quá vừa nghĩ đến Quý Linh không đi, đối chính mình cũng là một nan đề. Ta rất nhanh sẽ lên núi, chẳng lẽ ta còn phải mời nàng lên sao? Nàng nếu biết ta muốn lên Lao Sơn học nghệ, cũng không biết có thể hay không tiếp tục theo ta làm bằng hữu

Quý Linh nghe hắn nói như vậy động tình, trong lòng cũng rất cảm động. Nàng không có rút tay lại, để Tiểu Ngưu như vậy nắm, đôi mắt đẹp nhìn kỹ Tiểu Ngưu nói: "Tiểu Ngưu, đừng xem chúng ta nhận thức thời gian rất ngắn, đối với người ta đã xem người là một vị bằng hữu rất quan trọng. Ta không thể gả cho người, nhưng rất nguyện ý cùng với người cùng một chỗ. Cùng một chỗ với người ta sẽ vui vẻ. Chỉ là không biết lúc ta trở về hoàn có thể hay không trốn ra. Ta chết cũng không muốn gả cho tên đáng ghét kia"

Tiểu Ngưu nghe xong động dung, an ủi nàng: "Người lớn lên như vậy xinh đẹp, lại là người có tình người, ông trời sẽ không làm khó người"

Quý Linh tiểu mị mị nói: "Chỉ có người nói ta là có tình người. Bọn họ khả đều nói ta là một người nữ hài tử rất lãnh khốc"

Tiểu Ngưu khó hiểu hỏi: "Bọn họ chẳng lẽ đều hiểu lầm người sao?"

Quỷ Linh có chút không có ý tứ. Nàng thu tay lại nói: "Cũng không thể xem là hiểu lầm. Chỉ là con người của ta tính tình không được tốt. Nếu ai chọc ta, ta tuyệt sẽ không tha bọn họ. Giống như hôm nay người thấy hai tên háo sắc, hôm nay xem như bọn họ vận khí tốt. Bọn họ nếu không gặp người, hắc hắc, hôm nay ta nhất định đưa bọn họ tứ chi đều chặt, rồi móc mắt, cho bọn hắc sống đau khổ.

Tiểu Ngưu a một tiếng nói: "Người thật sẽ không làm như vậy chứ?"

Quỷ Linh nhìn Tiểu Ngưu nói: "Người là ta bằng hữu, ta không muốn lừa người. Ta lúc tức giận đích xác làm việc rất thiên kích, chỉ sợ người cũng chịu không được. Trước kia có người đối ta không có ý tốt, muốn khinh bạc ta. Ta tức giận, chẳng những đưa hắc chém thành mảnh nhỏ, còn đưa cho chó ăn"

Tiểu Ngưu cả kinh, mặt biến sắc. đọc truyện tại . Quỷ Linh cười nói: "Còn có lợi hại hơn nữa...Cha ta trước kia thu một đồ đệ. Lớn lên rất là tuấn tú, học nghệ cũng rất giỏi. Bình thường nhìn cũng thành thật. Hắc đối ta tốt lắm, ta cũng coi hắc là một người bạn bè tốt. Nào biết đâu, người này là một tên y quan cầm thú. Một lần hắc ước ta đi ra Ba Sơn, ta không có phòng bị tự đồng ý. Vậy mà khi chúng ta trên đường đi Ba Sơn, hắc đột nhiên xuống tay, dụng pháp thuật làm ta mê đi, sau đó muốn ô nhục ta. Còn may, còn may, ông trời có mắt, hắc vạn vạn không có nghĩ đến, tại phạm vi thế lực của cha ta, khắp nơi đều có người của cha ta. Khi hắc tự cho là đã đạt được mục đích, trên núi có một gốc cây lão thụ tinh ra tay, kịp thời ngăn lại hắc, còn bắt hắc trói lại. Lúc ta tỉnh lại, vừa giận vừa hận. Ta tự mình đưa hắc đến trước mặt cha ta, đánh hắc bán sống bán chết, rồi chôn sống hắc".

Tiểu Ngưu nghe được trực lắc đầu: "Người này như thế nào lại như vậy chứ, như thế nào lại có thể làm như vậy. Thật sự tri nhân tri diện bất tri tâm mà"

Quý Linh hừ nói: "Nói rất đúng, ta coi người là bằng hữu, người còn khinh bạc ta. Ta vừa rồi tức giận thiếu chút nữa đem người chôn sống" Nàng là mang theo ý cười nói

Tiểu Ngưu ha ha cười, lôi kéo tay Quý Linh, ở lòng bàn tay hôn một chút nói: "Quý Linh, ta không có ô nhục người nha. Ta là thật tâm thích người. Chẳng lẽ người một chút cũng không có nhìn ra sao?"

Quý Linh nở nụ cười: "Ngụy Tiểu Ngưu, người tình thoại đích thật dễ nghe. Ai, nếu người bản lĩnh lớn chút nữa, phong độ tốt chút, ta thật sự có thể lo lắng già cho người. Bất quá con người của ta có mao bệnh, không thích cùng người khác phân hưởng đồ vật tốt. Ta nghĩ người hiểu được ý ta?"

Tiểu Ngưu mỉm cười nói: "Ta hiểu ý người. Ý người là nói, trượng phu người sẽ đối với người chuyên nhất, ít thú tiểu lão bà"

Quý Linh cải chánh: "Không phải ít thú, mà là chỉ thú ta một người. Nhìn người nói chuyện đùa cợt, ta cũng biết người sẽ không là một người trượng phu tốt" Vừa nói chuyện, Quý Linh tránh thoát khỏi tay Tiểu Ngưu, đi ra ngoài. Tiểu Ngưu kêu một tiếng: "Chờ ta" Cũng đi theo

Tiểu Ngưu đi theo phía sau Quý Linh, nhìn thân ảnh Quý Linh. Đêm này hoàn hảo, có ánh trăng chiếu sáng, mặt đất như một tầng tuyết. Quý Linh thân ảnh dưới ánh trăng mềm nhẹ mà tuyệt vời này khiến Tiểu Ngưu nghĩ đến, nếu đây là hai người tản bước thì tốt nhất, đáng tiếc chính là Quý Linh lần này đi, nhưng là muốn cùng mỹ nữ mình sùng bái ngoạn mệnh. Vô luận các nàng thắng bại như thế nào Tiểu Ngưu tâm cũng sẽ không hảo thụ. Lòng bàn tay cũng là thịt lưng bàn tay cũng là thịt, ai bị thương cũng bất hảo

Chỗ gặp gỡ đúng là tối hôm qua Quý Linh đặt chân núi nhỏ. Bọn họ đi tới nơi đó, đối phương vẫn còn chưa tới. Quý Linh nhìn một chút chung

quanh nói: "Mỹ nữ này có thể là một tiểu quý nhất gan, nàng không dám tới. Nàng biết ta muốn giết nàng. Nói thật, nàng xinh đẹp cũng làm ta có chút mềm lòng. Có lẽ ta sẽ không giết nàng, ta chỉ huy dung mạo là được. Mặc dù không có khuôn mặt xinh đẹp, nhưng nàng vẫn như cũ có thể còn sống. Lớn lên xấu một chút cũng không có gì không tốt, ít nhất ít đi rất nhiều phiền toái. Ân, chuyên tốt này ta sẽ giúp nàng"

Tiểu Ngưu nghe xong cười nói: "Vậy tại sao người không chịu lớn lên xấu một chút?"

Quý Linh trả lời: "Ta lớn lên cũng không đủ xinh đẹp nha. Ta nếu lớn lên giống nàng xinh đẹp như vậy, ta tự đem mình hủy đi, đỡ phải người khác nghĩ lung tung"

Tiểu Ngưu nói thầm: "Người cũng bắt quá nói một chút thôi. Người mỹ nữ nào nguyện ý hủy dung mạo mình? Đối mỹ nữ mà nói, dung mạo chính là tính mạng. Không có dung mạo tính mạng cũng không tồn tại"

Đợi nửa ngày, còn không có động tĩnh. Quý Linh thắc mắc nói: "Chẳng lẽ nàng sợ không dám đến? Không thể nào, nàng lúc ấy là đáp ứng tới"

Tiểu Ngưu cười nói: "Nàng có thể chỉ đùa với người, người coi như là thật"

Quý Linh hừ nói: "Nàng tốt xấu là đệ tử danh môn chánh phái, nếu nàng thật sự không dám tới, thất hẹn, ta ngày mai sẽ khiến cho nàng tại giang hồ nổi danh thật to"

Tiểu Ngưu nói: "Ngày mai người có thể đã không có tự do"

Quý Linh lớn tiếng nói: "Ít nói nhảm đi. Nhanh lên một chút, người trốn vào tảng đá phía sau ta. Mặc kệ phát sinh chuyện gì, người cũng không được đi ra. Người nếu không nghe ta nói, đánh mất mạng nhỏ, đó là do người. Ta ước nàng cũng nên tới"

Tiểu Ngưu không nói nữa, trái lại núp kín sau tảng đá,. Núp không được bao lâu giữa sườn núi liền truyền đến hân mỗi ngày mơ thấy nữ thần tuyệt vời thanh âm

Tiểu Ngưu lén lén nhìn lại, tim như đình chỉ. Vị trí của hân vừa lúc quay về con đường lên núi. Theo thanh âm vang lên, dưới ánh trăng, một khiết bạch thân ảnh từ từ tiến đến, giống như chân không chạm đất, trong khi người xem còn đang kinh ngạc, nàng đã tới trung tâm bãi đất trống

Bóng hình của nàng, bước bộ của nàng, phong thái của nàng, cùng Tiểu Ngưu quen thuộc Nguyệt Ảnh đồng một dạng, đừng xem không rõ mặt nàng, hân chính là không chút do dự cho rằng, đó chính là Nguyệt Ảnh, bởi vì người khác tuyệt đối sẽ không làm mình tạo thành mãnh liệt đánh sâu vào

Nàng giống như ngọc trong suốt, giống nhau danh quý, đồng thời lại trong trẻo nhưng lạnh lùng, giống như ánh trăng đêm nay. Cũng giống như ánh trăng trên cao, xa xa, kẻ khác chỉ có thể hâm mộ mà không thể đến gần. Đây là Tiểu Ngưu thường xuyên sinh ra cảm giác. Hân nghĩ người khác cũng có loại cảm giác này. Hồi tưởng lại cùng nàng thân thể tiếp xúc, thật có chút tiết độ nữ thần cảm giác. Đêm nay tuyệt không thể để nàng có hại. Dù có phải đắc tội Quỷ Linh, cũng không thể để Nguyệt Ảnh có thương tổn. Nguyệt Ảnh so với Quỷ Linh trọng yếu nhiều hơn. Đồ không thể có được mới là tốt nhất. Tiểu Ngưu cũng hiểu đạo lý này

Trong khi Tiểu Ngưu miên man suy nghĩ, Nguyệt Ảnh và Quỷ Linh đã bắt đầu nói chuyện

Hai người mặt đối mặt, Quỷ Linh thì nhìn chăm chăm người ta, mà Nguyệt Ảnh khi thì nhìn ánh trăng khi thì nhìn chung quanh, giống như không xem đối phương vào đâu. Dưới ánh trăng, bóng của hai người cũng rất là đẹp. Quỷ Linh là khóe léo mà quân xưng mà Nguyệt Ảnh thì thon dài mà đẹp. Nếu so sánh, chính là Nguyệt Ảnh hấp dẫn người hơn

Quý Linh rất biết chính mình, biết mình bề ngoài không bằng người ta. Ngẫm lại chính mình thật là dư thừa, tự nhiên quyết đến lao sơn làm gì. Nếu không đến mình cũng sẽ không tức giận. Mình không thấy nàng, cũng sẽ trong suy nghĩ so sắc đẹp với nàng, cho rằng mình cũng không kém đối phương bao nhiêu. Chỉ khi thấy mặt, mới biết là không giống. Lúc này nàng rõ ràng biết đối phương so với mình cường không ngừng một bậc. Mình cùng nàng so về sắc đẹp, tựa giống như Đổng Vu tại trước mắt Quan Công huy đao, Lỗ Ban trước cửa luân đại phủ giống nhau. Một khi biết chính mình so với người ta kém xa, Quý Linh tự tôn rất là bị thương. Nàng từ lúc biết sự thật này, ý niệm thứ nhất trong đầu chình là muốn diệt trừ đối phương, tựa hồ đối phương chết mình chính là thiên hạ đệ nhất mỹ nữ giống nhau.

Quý Linh hừ nhẹ một tiếng nói: "Đàm Nguyệt Ảnh, người tới không sớm nha, làm ta chờ lâu, ta còn tưởng rằng người thất hẹn chứ"

Nguyệt Ảnh dời ánh mắt chuyển qua trên mặt nàng, nhàn nhạt nói: "Ta tới không sớm, nhưng cũng không muộn, ta không có tới trễ. Ta đương nhiên sẽ không thất ước, nếu thiên kim của Quý Vương ước ta ra, ta đương nhiên phải cấp mặt mũi. Ai không biết Quý Vương tại tà phái là nhất đại tông sư. Môn hạ tiểu quý có rất nhiều" Lời này phía trước khen phía sau châm chọc Quý Linh nghe được rất rõ ràng

Quý Linh cắn răng nói: "Đàm Nguyệt Ảnh. Người đêm nay dám tới, ta thật ra rất bội phục người dũng khí. Người chẳng lẽ không có nghĩ tới đêm nay tại nơi này chính là phần mộ của người, người đêm nay sẽ về không được sao?"

Nguyệt Ảnh lạnh lùng cười, dụng ngọc thủ vuốt nhẹ mái tóc trên trán nói: "Ta nếu dám đến sẽ không sợ người giở trò gì. Người có bao nhiêu bang thủ, cứ gọi ra đi. Ta tuyệt đối sẽ không nhú máy"

Quý Linh nắm chặt tay, càng xem Nguyệt Ảnh càng không vừa mắt. Một cái nhúc nhích đã phong tình như vậy, chỉ cần là nam nhân cũng sẽ tâm động. Quý Linh nói thầm, ở phía sau tảng đá Tiểu Ngưu sợ đã thấy mê mẩn. Chỉ điểm này cũng không thể để Nguyệt Ảnh sống sót

Quý Linh hừ nói: "Đối phó người một người còn cần bang thủ sao? Ta một người là đủ rồi. Được rồi, người hẳn là đem theo mấy bang thủ mới đúng. Người tốt nhất đem mấy người sư huynh cũng đến, như vậy người còn có thể còn sống trở về. Nếu không, chỉ sợ dữ nhiều lành ít. Ta nói trước ta một khi động thủ tuyệt sẽ không dễ dàng phóng người rời đi. Đây là ta thói quen. Ta khi đã xuất binh khí không thấy máu sẽ không thu tay lại. Nếu người sợ bây giờ cầu xin ta tha cho còn kịp. Người chỉ cần cho ta đập đầu mấy cái, rồi hủy di dung mạo ta sẽ thả người một con đường sống"

Nguyệt Ảnh nghe được nở nụ cười, tham âm thanh thúy mà sáng ngời, giống châu ngọc lạc bàn, nghe được Quý Linh và Tiểu Ngưu đều có cảm giác say mê. Nguyệt Ảnh bỗng dừng ngừng cười nói: "Quý Linh, người không nên mạnh miệng hù dọa người. Người tưởng rằng bằng bản lĩnh của người giết được ta sao? Chỉ sợ đến lúc đó cầu xin tha thứ không phải là ta, mà là người. Nếu Đàm Nguyệt Ảnh ta đêm nay thắng không được người, ta sẽ tự vận chết. Tuyệt không sống trên đời này" Ngưu khí ngừng trọng mà kiên quyết, không ai hội hoài nghi nàng thành ý.

Tiểu Ngưu tại phía sau tảng đá nghe xong âm thầm trứ cấp. Hẳn nói thầm, Nguyệt Ảnh, người thông minh như vậy như thế nào lại hồ đồ như vậy? Người đi phó ước chứng minh người có dũng khí là đủ rồi. Cùng lắm thì đánh với nàng một hồi, đánh thắng đương nhiên tốt, đánh không lại thì bỏ chạy, cần gì phải thề, vạn nhất người không thắng được, chẳng lẽ người không muốn sống? Người khác không đau lòng, ta Tiểu Ngưu sẽ yêu thương a.

Lời này làm Quý Linh vui vô cùng. Nàng hưng phấn vỗ tay lớn tiếng nói: "Tốt, tốt, bằng người phần dũng khí này, ta sẽ hạ thủ lưu tình. Cho dù

giết chết người cũng để người được toàn thân, cũng không hủy dung mạo người"

Nguyệt Ảnh chậm rãi nói: "Nếu ta thắng, ta sẽ không đối với người khách khí. Ta sẽ bắt người mang về Lao Sơn, để cho sư phụ xử trí. Sư phụ ta là người chánh nghĩa có lẽ sẽ không làm khó người. Hẳn nhất định đem người giao cho bạch đạo. Trong bạch đạo có rất nhiều người đều là siêu cấp sắc lang, khi đó ta cũng không giúp được người"

Quỷ Linh quát: "Đàn Nguyệt Ảnh, ít nói nhảm đi, chúng ta hãy so công phu ai lợi hại hơn"

Nguyệt Ảnh cười lạnh hai tiếng nói: "Quý Linh, nghe nói người có vị hôn phu, người theo ta quyết đấu có hay không cùng hãn cáo biệt. Người lần này đến chỉ sợ không thể trở về gã cho hãn. Lắm cho hãn đau khổ a"

Quý Linh nghe Nguyệt Ảnh đùng đến vết sẹo của nàng, thốt nhiên giận dữ. Nàng dậm chân, móc ra bả tiểu đao, chỉ vào Nguyệt Ảnh nói: "Ta nhất định giết chết người, không giết người cũng phải đem người biến thành kỹ nữ để cho vô số nam nhân kiên chết người"

Nguyệt Ảnh nghe xong cũng không kích động, chỉ nhàn nhạt nói: "Cha là loại người gì, con cũng sẽ như vậy. Người nói những lời này, ta một điểm cũng không kỳ quái. Tại ta trong lòng người cùng sinh khẩu không có gì khác nhau"

Quý Linh không đáp lại, giơ tay bả tiểu đao hóa thành một đạo bạch quang. Hướng Nguyệt Ảnh bay tới. Nguyệt Ảnh dậm chân nhảy về sau, cũng giơ tay, một bả đoản kiếm lập tức ra tay, cũng là một đạo bạch quang, cũng phát ra ngoài. Chỉ nghe đang một tiếng thúy hưởng, đao kiếm chạm cùng một chỗ, bất quá cũng không có rơi xuống đất, bởi vì hai người chủ nhân đều đang thao túng bính khí của mình

Hai người đều nói lăm băm, điều khiển binh khí của mình bay múa tại không trung. Hai dạng binh khí giống như hai chích điều nổi điên, tại không trung truy đuổi lẫn nhau. Chiến đấu không ngừng, khó phân thắng bại. Tiểu Ngưu thấy hai mắt ngẩn người, nhìn không rõ ràng đâu là đao đâu là kiếm, chỉ thấy hai đạo bạch quang xoay tròn, kẻ khác xem hoa cả mắt

Tiểu Ngưu kinh tâm động phách, sợ đao kiếm không có mắt, lỡ bị thương ai, là thảm kịch mình không muốn thấy. Vô luận bị thương ai, Tiểu Ngưu đều cũng sẽ đau lòng. Bất quá xem ra lúc này, Nguyệt Ảnh không có rơi vào hạ phong

Song phương binh khí giao tranh, khó phân cao thấp. Quỷ Linh tưởng rằng chỉ 5, 3 chiêu sẽ đem Nguyệt Ảnh giải quyết, không nghĩ tới Nguyệt Ảnh dĩ nhiên cũng không phải hoa bình. Tình thế cấp bách, Quỷ Linh hai tay vung lên, hai tay phát ra hai đạo lục quang, dưới ánh trắng vờn kì làm người khác chú ý. Đây chính là Quỷ Vương độc môn bản lãnh, gọi là "Cương thi nhất lục". Chỉ cần bị nó chiếu lên, người nọ lập tức toàn thân lở loét mà chết

Nguyệt Ảnh cũng không hàm hồ, hai tay giương lên, tam muội chân hỏa phát ra ngoài, hai đạo hồng quang lập tức chặn đứng lục quang. Cái này thấy rất rõ ràng, một đỏ một xanh, ở dưới ánh trắng phá lệ rõ ràng. Tiểu Ngưu lo lắng nhìn, sợ Nguyệt Ảnh có gì ngoài ý muốn. Hắn cũng biết Quỷ Linh lợi hại. Ngay cả nhất huyền tử cũng rất khó giải quyết, huống chi là đồng lứa Nguyệt Ảnh.

Bốn đạo ánh sáng, hai xanh hai đỏ, tại không trung đấu đá, khi thì đỏ lấn áp xanh, khi thì xanh lấn áp đỏ. Thời gian chậm rãi trôi qua, Quỷ Linh vẫn không chiếm được chút nào thượng phong. Nàng mồ hôi cũng đều đã chảy ra. Đám Nguyệt Ảnh khó đấu như vậy, đây là nàng trước không có nghĩ đến. Nàng đánh giá quá thấp thực lực của Nguyệt Ảnh. Nàng tưởng rằng bàng chỉ là hoa bình, kỳ thật nàng sai rồi. Ngay cả ở phía sau tảng đá Tiểu Ngưu, cũng nhìn đăm đăm. Hắn nguyên lai nghĩ Nguyệt Ảnh rất nhanh sẽ

lâm vào nghịch cảnh, bây giờ mới phát hiện, Nguyệt Ảnh chẳng những không có bại, nhưng càng đánh càng hăng, càng ngày càng chiếm thượng phong. Chỉ cần nhìn ánh sáng là biết, đỏ càng ngày càng dài mà xanh càng ngày càng ngắn. Ở bên cạnh trên không trung, đao kiếm vẫn còn đấu. Nhị nữ đã đem pháp lực của mình rót vào trên binh khí. Như vậy thì có hai tràng diện quyết đấu. Tràng diện thì trắng quan, đương sự nhưng lại không dám lơ lửng. Bởi vì vô luận ai thất bại, đều cũng không có đường quay lại, chỉ có toàn lực ứng phó

Quý Linh vốn là muốn giết Nguyệt Ảnh, bây giờ mình bị người ta vây khốn. Nàng không muốn buông tha người ta, người ta cũng không buông tha nàng. Nàng là thấy người ta so với chính mình xinh đẹp, liền động sát khí. Mà Nguyệt Ảnh, đừng xem tâm bình lặng nhưng hận nhất người khác ô nhục nàng...Quý Linh lần đầu gặp Nguyệt Ảnh, vẻ mặt phản cảm cùng địch ý, đã làm Nguyệt Ảnh nổi giận. Hơn nữa cái từ biểu tử càng làm Nguyệt Ảnh hạ quyết tâm, nhất định diệt trừ tiểu ma nữ này. Nếu không, ngày khác chính là kình địch của mình

Nàng quyết liều mạng, nửa bước không nhường. Tiểu Ngưu trên trán cũng chảy mồ hôi lạnh. Quý Linh trên mặt cũng mồ hôi ròng ròng. Nguyệt Ảnh nhưng lại còn có thể nói chuyện: "Quý Linh. Nhanh nhận thua đi. Nếu không khó giữ được cái mạng nhỏ". Mà Quý Linh vẻ mặt thống khổ, nhưng lại miêng cưỡng chống, tuyệt không phục nhuỷ. Này làm Nguyệt Ảnh nghĩ người này cùng mình có chút tương tự

Tiểu Ngưu biết Quý Linh sẽ bại, vì không muốn nàng bị thương, liền muốn kêu to ra, để cho Nguyệt Ảnh tha nàng một con đường sống. Nhưng đã chậm. Hồng quang nuốt chửng lấy lực quang, giống như quả chùy đập vào ngực Quý Linh, Quý Linh giống đoạn tiễn bay ra ngoài

Nguyệt Ảnh sao có thể buông tha nàng, cười lạnh nói: "Ma nữ, người chịu chết đi" vừa nói chuyện, chỉ huy chính mình đoàn kiếm hướng Quý

Linh đâm tới. Bởi vì khi Quỷ Linh thua, đoản đao của nàng cũng bị tiểu kiếm đánh rơi

Đã tới lúc thiên quân nhất phát, Tiểu Ngưu cũng không có thể khoan tay đứng nhìn. Cũng không chờ hãn xuất tròng, tròng diện đã có thêm hai người.

Một người ôm lấy Quỷ Linh, một người ngăn trở Nguyệt Ảnh đoản kiếm tập kích. Người ôm Quỷ Linh không nói lời nào. Hướng dưới chân núi chạy đi. Đảo mắt đã không thấy ảnh. Người ngăn cản đoản kiếm cũng là hai tay phát lực quang đem kiếm Nguyệt Ảnh đánh trở về. Nguyệt Ảnh thu hồi đoản kiếm, giận dữ hỏi: "Các người là ai? Là người của phái nào?"

Đó là một nam nhân cao gầy, quay về Nguyệt Ảnh cười hắc hắc nói: "Người hãn là nhìn ra được, chúng ta đều là người của Quỷ Vương. Nếu không phải bảo vệ tiểu thư chúng ta an toàn, thật muốn cùng người hảo hảo đánh một trận, nhìn xem bạch đạo người lợi hại hay là tà phái chúng ta lợi hại"

Vừa nói chuyện, há miệng phun ra một cổ lực hỏa

Nguyệt Ảnh nhanh chóng lui về sau, cũng há mồm phun, phun ra cổ đại thủy, đem lực hỏa diệt. Người nọ nhìn thấy, ha ha cười nói: "Đệ tử Trùng Hư quả nhiên rất tự cao tự đại, Quỷ Vương hướng Trùng Hư một câu nói, không nên đối tà phái làm quá chặt chẽ, nếu không chúng ta sẽ trả thù gấp bội " Vừa nói chuyện, người nọ xoay người đi, mũi chân điểm xuống đất liền không thấy bóng

Nguyệt Ảnh quay về người nọ biến mất phương hướng, than thở: "Chỉ một người hầu đã lợi hại như vậy, Quỷ Vương thần thông thật làm cho lòng người run sợ" Nguyệt Ảnh trầm mặc một hồi, ngẩng đầu nhìn ánh trăng, ánh trăng như kính sáng, phát ra ánh sáng thánh khiết, giống như khuôn mặt mỉm cười của Nguyệt Ảnh

Im lặng nửa ngày, Nguyệt Ảnh đột nhiên nói: "Cái tên tiểu tử hỗn đản kia, nếu lên núi, trên núi có thể náo nhiệt hơn. Ai, tiểu tử này, ta rốt cuộc có muốn hay không giết chết hắn?" Lúc này, Nguyệt Ảnh lại lẻ loi bán hương, mới chậm rãi hương dưới chân núi đi

Đợi nàng đi, Tiểu Ngưu mới dám từ phía sau hòn đá lộ ra. Đối với trận đại chiến này, khiến Tiểu Ngưu đại khai nhãn giới. Qua trận này hẳn biết Quỷ Linh bản lãnh không nhỏ mà Nguyệt Ảnh lại càng vĩ đại. Làm hắn không nghĩ ra chính là Nguyệt Ảnh bản lãnh như thế nào đột nhiên trở nên lợi hại như vậy? Trước kia hẳn cũng thấy qua bản lãnh của Nguyệt Ảnh, tuyệt đối không có cao như vậy, nếu không, nàng cũng sẽ không bị long thành cương dễ dàng bắt được. Lúc này mới vài ngày, nàng bản lãnh đột nhiên tăng mạnh, chẳng lẽ có kỳ ngộ gì? Có cơ hội phải hỏi nàng

Ai nha, Quỷ Linh không có nguy hiểm tính mạng chứ? Nếu thật có tam trường nhị đoạn, ta có thể có điểm có lỗi với nàng. Với năng lực của ta vốn có thể ngăn cản Nguyệt Ảnh thương nàng. Ta cùng Nguyệt Ảnh tuy không phải vợ chồng, nhưng quan hệ mật thiết. Ta cầu nàng bỏ qua cho Quỷ Linh, nàng sẽ cho ta một chút mặt mũi. Vừa rồi Nguyệt Ảnh nói tên hỗn đản kia, sẽ không là chỉ ta? Ta cùng nàng ẩn cư cũng qua lâu như vậy, nàng dĩ nhiên còn không buông tha ý niệm giết ta, cái này gọi là "Lão bà" gì? Không muốn cùng lão công có quan hệ tốt, nhưng lại luôn muốn giết. Ai, ta mệnh đúng là khổ mà. Sau này lúc cùng nàng tiếp xúc, phải cẩn thận nhiều hơn, ai biết nàng lúc nào nổi cơn điên, tự đem ta giết. Ta Tiểu Ngưu không có ngốc. Coi bản lãnh của nàng bây giờ muốn giết ta, không tốn chút sức lực nào. Ân, lúc lên núi, nhất định phải khắc khổ học bản lãnh. Học giỏi bản lãnh, mới có thể dụng vũ lực chinh phục nàng. Chỉ dùng một chút thông minh đối phó nàng, nàng hội xem thường ta

Lại so một chút Quỷ Linh với Nguyệt Ảnh, nghĩ nhị nữ đều rất đẹp. Vô luận một người cùng chính mình một chỗ, chính mình đều có cảm giác hưng phấn. Phía dưới cũng trở nên kích động. Ai, lúc nào ta có thể cùng

Nguyệt Ảnh tái tục tiền duyên đây? Nếu có ngày đó, ta không thể bạch bạch buông tha cơ hội trời ban.

Quý Linh đi, Nguyệt Ảnh cũng không thấy, Tiểu Ngưu tự nhiên sẽ không ngốc ở lại. Ở lại cũng không có mỹ nữ làm bạn. Không có cách nào, Tiểu Ngưu đành phải thui thủi trở về khách sạn, ăn cơm xong, thành thật nằm xuống, chờ Nguyệt Lâm tin tức. Hắn cũng không biết Nguyệt Lâm ngày nào sẽ đến tìm hắn

Tối nay hắn vừa nằm xuống không lâu, thì có người gõ chính mình cửa sổ. Tiểu Ngưu mừng rỡ, nói thầm, Nguyệt Lâm tới thật nhanh. Hắn vội xuống giường mở cửa. Cửa mở, một bóng người nhảy vào. Đến khi thấy rõ mặt, Tiểu Ngưu mới phát hiện này không phải Nguyệt Lâm, mà là sư nương

Sư nương mái tóc vén cao, hai mắt có thần. Mặc màu tím quần dài, bộ ngực lộ ra một mảnh da thịt. Đây làm Tiểu Ngưu có chút chịu không được, khẽ liếm môi.

Sư nương tiến lên khẽ vỗ lên đầu Tiểu Ngưu sáng giọng: "Nhìn cái gì? Không nhận ra ta sao?"

Tiểu Ngưu nắm lấy tay sư nương nói: "Sư nương, người như thế nào chính mình lại? Ăn mặc ít như vậy, cũng không sợ bị người khác nhìn thấy" vừa nói chuyện, vừa lôi kéo sư nương lên giường

Sư nương trả lời: "Chính là sợ người khác nhìn thấy, ta mới không dám đi cửa chính, mới từ cửa sổ đi vào" Vừa nói chuyện, sư nương tay vung lên, đèn liền tắt

Tiểu Ngưu ai một tiếng nói: "Sư nương, người làm chi đem nó tắt, trong phòng tối sẫm, ta không nhìn thấy a"

Sư nương ngã vào thân thể Tiểu Ngưu nói: "Tiểu Ngưu, có một số việc khi làm, không cần con mắt. Chẳng lẽ đạo lý này người cũng không hiểu?"

Tiểu Ngưu nghe xong cười hắc hắc nói: "Sư nương tốt cuộc là một người rất biết phong tình, cùng người cùng một chỗ, cảm giác thật là tuyệt" Vừa nói chuyện, ôm sư nương càng chặt. Mỹ nữ trong ngực, không cần phải vội.

Tiểu Ngưu cảm giác được sư nương đầy đặn và ấm áp hỏi: "Sư nương, người là như thế nào đi ra? Chẳng lẽ nam nhân người không phát hiện sao?"

Sư nương trả lời: "Hắn bế quan vài ngày, làm gì có công phu quản ta? Hơn nữa, ta ở trên núi chính là lão đại, ai dám quản ta? Ta đêm nay ở tròng buồn chán, nghĩ đến xem người. Người chẳng lẽ mất hứng sao?"

Tiểu Ngưu cười nói: "Cao hứng cực kỳ, ta như thế nào lại mất hứng? Sư nương mỗi khi đến, ta có bao nhiêu là chỗ tốt a"

Sư nương nhẹ nở nụ cười, nói: "Tiểu tử người sau này lên núi, nên thành thật. Nếu người làm ra việc gì phạm quy, ta cũng sẽ đuổi người xuống núi"

Tiểu Ngưu một tay tại sau lưng sư nương vuốt ve, một bên hỏi: "Sư nương, ta đây cùng với người một chỗ, có tính hay không vi phạm môn quy?"

Sư nương hừ nói: "Này đương nhiên. Làm một người lao sơn đệ tử, không học nghệ cho tốt, nhưng lại cùng sư nương loạn, này chính là trọng tội chém đầu. Người sau này không thể phạm vào"

Tiểu Ngưu miệng tại sư nương trên mặt hôn nhẹ nói: "Tiểu Ngưu ta dù có bị chém đầu, cũng muốn cùng sư nương ngủ. Cảm giác cùng sư nương ngủ, so với làm thần tiên còn sướng hơn"

Sư nương điểm Tiểu Ngưu mũi, nói: "Tiểu tử người, miệng y chang đường mật. Sau này ít nói với nữ hài tử những lời này, nếu không, có rất nhiều cô nương sẽ quần quýt lấy người"

Tiểu Ngưu ha ha cười nói: "Lời này ta chỉ đối với một người nói thôi"

Sư nương than thở: "Đàn bà của người không biết có bao nhiêu, ta mỗi lần nghĩ đến, là lại tức giận"

Tiểu Ngưu muốn nói chánh đề, liền hỏi: "Sư nương, nam nhân người đồng ý ta lên núi làm đệ tử sao?"

Sư nương trả lời: "Chỉ cần ta nói, hễ đương nhiên sẽ không phản đối"

Tiểu Ngưu lại hỏi: "Vậy lão công người chẳng lẽ không hỏi người, tại sao muốn thu ta làm đệ tử sao?"

Sư nương trả lời: "Vậy còn hỏi sao, tự nhiên là hỏi rồi. Ta nói người cứu qua Nguyệt Ảnh và Nguyệt Lâm, là ân nhân của các nàng. Ta thu người làm đệ tử, cũng là báo đáp đối với người. Ta đem việc người cứu Nguyệt Lâm cùng Nguyệt Ảnh kể lại, hễ cũng gặt đầu"

Tiểu Ngưu vui vẻ nói: "Nghĩ không ra sư nương làm việc thuận lợi nhanh như vậy"

Sư nương đặc ý nói: "Đó là tự nhiên. Ở lao sơn phái này, ta còn có thể lên tiếng, nếu là việc ở ngoài lao sơn phái, ta nói không được"

Tiểu Ngưu lại hỏi: "Ta lúc nào lên núi?"

Sư nương trả lời: "Chờ nam nhân ta xuất quan. Khi hễ xuất quan, người trở lại bái phỏng hễ, nể mặt ta hễ sẽ thu người làm đồ đệ. Ta nhắc nhở người, tại trước mặt hễ ngàn vạn lần không nên lộ việc của chúng ta. Nếu không chúng ta đều sẽ chết rất khó coi"

Tiểu Ngưu cười nói: "Ta cũng không phải kẻ ngu, ta ngốc vậy sao?" Trong lòng nói, cùng một người bị chính mình làm đeo nón xanh, như thế nào ở chung? Nhất định rất không được tự nhiên"

Sư nương còn nói: "Lúc lên Lao Sơn nên quy củ. Chúng ta lao sơn nữ đệ tử cũng không ít, người đừng có đả chú ý các nàng. Có ta cùng Nguyệt Lâm, người hãy thu tâm đi"

Tiểu Ngưu cuống quýt đáp ứng, phi thường thống khoái. Hắn trong lòng nhưng lại nói, còn có một Nguyệt Ảnh mà. Nếu người đem Nguyệt Ảnh cũng cho ta, ta hãy thu tâm

Sư nương tiếp theo nói đến Nguyệt Ảnh: "Nguyệt Ảnh cùng Mạnh Tử Hùng cũng sắp thành thân. Ta biết người đối Nguyệt Ảnh cũng có ý niệm kia trong đầu. Bất quá người chính là buông tha đi. Ta không cầm cự người muốn nàng. Nói thật, cho dù người có thể lấy nàng, người có thể bãi bỏ nàng sao? Nàng chính là một người có chủ ý, lại có bản lĩnh. Người làm nàng lão công, chỉ sợ không được. Nàng muốn làm gì, người căn bản ngăn không được. Nếu nàng muốn cùng nam nhân nào tốt, người cũng không có năng lực quản. Người nói, người nguyện ý làm một người uất ức trượng phu sao?"

Tiểu Ngưu ngoài miệng đáp: "Ta tự nhiên không muốn" Trong lòng nhưng lại nói, chỉ cần có thể lấy nàng làm lão bà, cho dù làm trâu làm ngựa cho nàng, ta cũng nguyện ý. Nàng muốn làm gì thì tự làm gì, ta tuyệt không can thiệp. Đương nhiên, chỉ có một cái ta tuyệt không đồng ý, đó chính là để cho ta làm vương bát, ta không thể mặc kệ. Ta Tiểu Ngưu tốt xấu cũng là nam nhân, việc mất mặt mũi, tuyệt không thể làm

Sư nương lo lắng nói: "Nguyệt Ảnh tính tình ta chính là biết, muốn làm gì tự làm gì, tuyệt không giống mấy cô nương bình thường vậy an phận. Mạnh tử hùng cưới nàng, chỉ sợ cũng không phải chuyện tốt gì. Mạnh Tử Hùng bản lĩnh tuy không sai, nhưng hắn tuyệt đối quản không được Nguyệt Ảnh. Chỉ sợ sau này Mạnh Tử Hùng sẽ thụ Nguyệt Ảnh khí"

Tiểu Ngưu thờ dài nói: "Cho dù là thụ khí, Mạnh Tử Hùng cũng vui vẻ. Loại khí này chỉ sợ thật nhiều nam nhân cùng nguyện ý thụ"

Sư nương cười nói: "Nói như vậy người cũng muốn? Tại trước mặt ta, không cho phép khen đàn bà khác"

Tiểu Ngưu ân một tiếng nói: "Ta biết. Ta sau này không đối với nàng lộn xộn là được"

Sư nương nói: "Như vậy tốt nhất, người cũng an tâm, ta cũng an tâm, đối với ai cũng đều tốt. Hơn nữa, muốn làm Nguyệt Ảnh nam nhân có rất nhiều người, chỉ sợ dựa vào cạnh tranh, cũng không tới phiên người. Người có thời gian chính là luyện bản lãnh đi, chỉ cần bản lãnh cường, cái dạng gì đàn bà không có chứ? "

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Hết thấy ta đều nghe sư nương"

Sư nương khen: "Này không sai biệt lắm. Chỉ cần người nghe ta, ta sẽ cho người có một cuộc sống tốt. Có lẽ ngay cả người trong lòng nghĩ cái gì, ta cũng sẽ giúp người"

Tiểu Ngưu nghe xong cảm động, nghiêng người nằm đè lên sư nương, miệng rộng điên cuồng hôn xuống, hai tay cũng bắt đầu hoạt động. Sư nương không hề cố kỵ, phối hợp nam nhân động tác

Trong lúc nhất thời, trong phòng xuân sắc khôn cùng, hai người cũng từ trên người đối phương đạt được vui sướng. Bọn họ giống như hai con mèo tham lam đang ngậm xương, thăm nghĩ vĩnh viễn tiếp tục như vậy

Hai người có vài ngày không khoái hoạt, bởi vậy khi làm chuyện này, cũng đều dùng lực. Lúc này Tiểu Ngưu nằm ở trên giường, mà sư nương giống như cưỡi ngựa ngồi trên bồng tử, khi thì lên xuống, khi thì xoay tròn, tinh tế cảm giác bồng tử đem đến kích thích cùng khoái hoạt

Tiểu Ngưu hai tay nắm hai trái đào tiên vừa nhào vừa nắn, mặc dù trong bóng đêm nhìn không thấy cái gì, cũng có thể nghe được sư nương hưng phấn thở gấp

Tiểu Ngưu dùng sức nhấp lên, trong miệng còn nói: "Sư nương, người chính là đốt đến lên đi, ta muốn nhìn người như thế nào lắm, cũng muốn nhìn một chút bóng tử ta như thế nào kiên người"

Sư nương hừ nói: "Không, không, không, ta không muốn để người xem bộ dáng ta bây giờ, nhìn không đẹp chút nào." Nói đến lời này, sư nương thanh âm nhỏ đến nỗi không thể nhỏ hơn nữa. Ngoài miệng nói chuyện, động tác nhưng lại không ngừng, một cái nhục oa ấm áp gắt gao bao lấy khiến "Huỳnh đệ" Tiểu Ngưu thoải mái cực kỳ, vừa ra vừa vào, khiến kẻ khác mất hồn. Tiểu Ngưu cảm giác đầu khớp xương của mình đều mềm ra, linh hồn cứ như mây phiêu lãng, thâm nghĩ cứ như vậy đi xuống

Tiểu Ngưu se hột đậu của sư nương, khiến nó săn cứng lại, ngoài miệng còn nói: "Sư nương, có hay không nhớ tới ta, nhớ đến chết đi được"

Sư nương rên rỉ nói: "Nhớ chứ, nhớ muốn chết. Nhớ đến nỗi mỗi ngày trên dưới đều chảy nước" Nghe được Tiểu Ngưu rất là hưng phấn. Lúc này lỗ nhỏ của nàng nước chảy rất nhiều, làm cho "Huỳnh đệ" của Tiểu Ngưu muốn nhuyễn cũng nhuyễn không được.

Sư nương điên cuồng một hồi, động tác dần dần chậm lại. Tiểu Ngưu liền lật lại, ôm eo sư nương, thúc bóng tử tiến vào, đồng thời hôn sư nương đào tiên...Đào tiên của sư nương vừa tròn vừa lớn, làm tiểu ngưu cảm thấy vô cùng thân thiết. Hắn dùng mặt dán, dùng miệng hôn, dùng răng cắn nhẹ, hàm chứa, đối đào tiên tiến hành vuốt ve cùng đùa bỡn. Làm cho sư nương hừ kêu không ngừng, dương đặc trực nữ yêu, thân tử trực đầu

Sư nương kêu lên: "Tiểu Ngưu, nhột chết ta, ta chịu không được, chúng ta làm chuyện kích thích hơn đi"

Tiểu Ngưu cười nói: "Sư nương định đoạt, người nói như thế nào làm, chúng ta tựu như thế làm. Dù sao chúng ta có là thời gian"

Sư nương nhắc nhở: "Không được, trước hừng đông sáng ta phải về. Ta tốt xấu cũng là chưởng môn phu nhân một phái, nếu ta một đêm không trở về, để cho người khác biết, nam nhân ta cũng không mặt mũi đi ra ngoài gặp người"

Tiểu Ngưu đáp ứng một tiếng nói: "Được rồi, sư nương, ta nghe người là được. Chúng ta nhanh hơn tiến độ, làm thật thống khoái." Vừa nói chuyện, Tiểu Ngưu đem sư nương đặt ở thân hạ, Tiểu Ngưu ở phía trên. Bổng tử tại tư thế này đâm vào càng sâu.

Tiểu Ngưu hít sâu một hơi, như chàng chung mạnh mà có lực đẩy lên, mỗi một chút đều phát ra âm thanh phách phách, đó là âm thanh giữa nhục bông và nước chảy ra, đó là tiếng bụng chạm vào nhau. Thanh âm này làm hai người rất là hưng phấn

Sư nương vong tình kêu lên: "Tiểu nam nhân của ta, người làm thật giỏi, quả thực làm ta sướng như muốn tan ra" cánh tay ngọc ôm cổ Tiểu Ngưu, hông tích cự phối hợp, làm bộ phận phía dưới của hai người kết hợp càng chặt, càng sâu.

Tiểu Ngưu thở như trâu ra sức đẩy, còn khen: "Sư nương, huyết của người thật là tốt, chảy ra thật nhiều nước, làm ta toàn thân mỗi lỗ chân lông đều sướng. Ta muốn người mỗi ngày theo ta ngủ"

Sư nương cũng thở gấp nói: "Được, ta mỗi ngày đều cùng người, ta chỉ thuộc về một mình người. Người khác cũng không có tư cách theo ta làm chuyện này"

Tiểu Ngưu làm rất có kỹ xảo, rất linh hoạt. Khi thì cả bông tử đút vào ngập cán, khi thì nửa đường rút ra rồi lại đút vào. Tại tư thế, cũng thỉnh thoảng biến hóa, khi thì kẹp chân nàng lại, khi thì lại giang chân nàng ra, khi thì nằm sau lưng nàng, từ phía sau công kích, khi thì lại để sư nương quy ở trên giường, chính mình một bên rờ bờ hông tròn trịa của nàng, một

bên làm nàng lỗ nhỏ. Đây một trận "Chiến đấu", làm sư nương thoải mái vô cùng ra đến hai lần.

Sư nương nói: "Tiểu Ngưu, người như thế nào còn không có bản? Người hôm nay bộ muốn đem ta làm cho chết ngắt đi sao"

Tiểu Ngưu cười nói: "Người đem nay đến, không phải là muốn ta làm cho chết ngắt đi sao? Ta sẽ không dễ dàng để cho người chạy, người chính là đàn bà ta âu yếm" vừa nói chuyện, tại bờ móng tròn trịa của sư nương vỗ vài cái

Sư nương sắc giọng: "Tiểu sắc lang, người nhẹ một chút, ta cũng biết đau. Người ngàn vạn lần đừng có làm lỗ nhỏ của ta bị thương"

Tiểu Ngưu hai tay lại đùa giỡn đại nãi tử nàng, ngoạn đắc tâm tâm hữu vị nói: "Sư nương, ta như thế nào có thể làm bị thương người, chúng ta cuộc sống tốt sau này còn dài mà." Vừa nói chuyện, đem bồng tử rút ra, tại sư nương cảm thấy một trận hư không lúc, Tiểu Ngưu lại mạnh đâm vào, sư nương a một tiếng, kêu lên: "Tiểu sắc lang, người hoa dạng thật là không ít"

Tiểu Ngưu cười nói: "Bản lãnh của ta người còn không có kiến thức hết đâu" Vừa nói chuyện, một trận cuồng phong mưa to, bắt đầu công kích, mỗi một chút đều đâm tới hoa tâm, làm sư nương rất là sung sướng. Nàng sướng cực kỳ, thân thể cũng nhuyển đi, kiên trì không được, thân thể liền xụi lợ, nằm trên giường. Cái này biến thành một tư thế khác

Tiểu Ngưu tự nhiên sẽ không buông tha nàng, cả người đặt ở phía sau sư nương, song chưởng đặt tại hai bên hông, lại là một trận mãnh liệt công kích

Không tới một hồi, sư nương liền xin thua. Tiểu Ngưu cũng không ép nàng, để cho nàng nghỉ ngơi một trận. Trong khi nghỉ ngơi sư nương nói cho Tiểu Ngưu nghe một tin tức trọng yếu: "Hắc Hùng Quái đã bị bạch đạo bắt giam, không lâu nữa sẽ công thẩm hắc, hắc có thể sẽ bị xử tử:"

Nghe tin tức thế, Tiểu Ngưu người như cơn gió lạnh thổi qua, trong chốc lát dục hỏa đột nhiên tiêu mất. Tráng kiện nhục bồng cũng nhuyễn không ít

MA ĐẠO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Hoan Hảo

Tiểu Ngưu không phải đứa ngốc, hẳn biết Hắc Hùng quái một khi bị bắt sẽ được đối xử thế nào. Từ xưa tới nay chính tà không thể đứng chung, đám nhân sĩ chính đạo bắt được Hắc Hùng quái còn có thể buông tha hẳn sao? Nhất định sẽ vờn như mèo vờn chuột, chơi đùa chán chê rồi giết chết hẳn. Trước khi giết hẳn, bọn họ sẽ cố gắng nghĩ cách làm cho hẳn mở miệng, buộc hẳn nói ra bí mật của ma đạo. Nếu không lấy được bí mật ma đạo, những người đó sao có thể dừng tay? Đám nhân sĩ chính đạo đối xử với Hắc Hùng quái thế nào là vấn đề, phỏng chừng thủ đoạn cũng chẳng tốt đẹp gì. Cũng không biết hẳn sẽ phải chịu bao nhiêu khổ cực. Hắc Hùng quái bản lĩnh cao như vậy, làm sao lại để người ta bắt giữ? Là ai có khả năng này?

Tiểu Ngưu đem nghi vấn này nói ra, sư nương trả lời: "Nếu là đơn đả độc đấu, số người có thể dễ dàng chế trụ được Hắc Hùng quái thực sự không nhiều. Bất quá lúc này là Thiếu Lâm cùng Võ Đang liên thủ lập công. Hai phái không biết từ đâu có được tin tức, nói rằng Hắc Hùng quái đang trở về Tây Vực. Vì vậy bọn họ chuẩn bị trước kế hoạch, trên đường đi của Hắc Hùng quái bố trí sẵn cạm bẫy, nên mới bắt được hẳn."

Tiểu Ngưu thở dài một hơi, nghĩ thầm, dựa vào bản lĩnh của Hắc Hùng quái, nếu hẳn nổi giận, quyết không để cho nhân sĩ chính đạo dễ dàng đắc thủ.

Tiểu Ngưu hỏi: "Bọn họ vậy bắt Hắc Hùng quái, không biết tổn thất bao nhiêu nhân mạng?"

Sư nương áp má sát vào Tiểu Ngưu, nói: "Một người cũng không có."

Tiểu Ngưu y một tiếng, nói: "Sao có thể chứ? Hắc Hùng quái lợi hại thế nào mọi người đều biết. Bắt hắc mà không chịu tổn thất, sao có thể thành công?"

Sư nương hí mắt cười, nói: "Tiểu Ngưu nha, cái này người không biết đâu. Ta nói cho người rõ, là như thế này. Những người đó đều rất hiếu tính khí của Hắc Hùng quái, biết hắc thích uống rượu, liền từ phương diện này mà lập kế. Hắc Hùng quái vừa trông thấy rượu ngon thì lơ lửng cảnh giác, ngay cả mạng sống cũng không thiết. Có rượu vào, nhân sĩ chính đạo đã có thể thuận lợi mà bắt hắc. Người đã minh bạch chưa?"

Tiểu Ngưu trong lòng thầm nghĩ Hắc Hùng quái là lão gia hỏa, chung quy cũng chỉ là cầm thú xuất thân, ngay cả một chút tính toán cũng không có? Người trong chính đạo đối với người bất hảo, đã sớm giơ lên đao tử, người tự mình không cẩn thận, lại đưa cổ ra trước mặt đám người đó. Bây giờ người bị bắt, đó cũng là hợp lý. Nếu bởi vậy mà mất đi cái mạng nhỏ, cũng không thể trách người khác được. Bọn họ coi người là công địch của chính đạo, còn có thể khách khí sao? Ai, đáng tiếc lão bà của người, không chừng còn đang ở nhà chờ người trở về đoàn viên, lúc này chỉ sợ âm dương xa cách, vĩnh viễn không thể gặp mặt.

Tiểu Ngưu lại nghĩ, ta đã coi hắc là bằng hữu, bằng hữu gặp nạn, dù sao cũng phải nỗ lực một chút. Mắt thấy hắc chịu khổ mất mạng, có thể nhẫn tâm sao? Ta phải vì hắc mà làm cái gì đây?

Tiểu Ngưu hỏi: "Sư nương, nhân sĩ chính đạo định lúc nào xử trí hắc? Thật sự muốn lấy mạng hắc à?"

Sư nương trả lời: "Nhanh thôi. Bọn họ vì tránh đêm dài lắm mộng, muốn giết chết hắc càng sớm càng tốt. Chỉ là còn vướng mắc một việc, việc này không xong, mọi người đều không cam tâm."

Tiểu Ngưu biết rõ cố hỏi: "Đó là việc gì vậy?"

Sư nương cười nói: "Còn phải hỏi sao? Đường nhiên là nơi giấu ma đao. Nhân sĩ chính đạo đối với ma đao đã thèm thuồng bao nhiêu năm, rất muốn biết đó là dạng binh khí gì, mà năm đó có thể khiến bọn họ nghe tên mà vỡ mật."

Tiểu Ngưu gật đầu, nói: "Bọn họ thực chỉ muốn xem qua thôi?"

Sư nương lần mò trong khố của Tiểu Ngưu, đụng phải một vật vừa to vừa thô, vừa cứng vừa nóng làm nàng say mê. Nàng vừa cảm thụ chỗ tốt, vừa nói: "Điều tốt ai lại không muốn? Ngay cả ta cũng muốn có cây đao đó, xem nó có cái gì đặc biệt." Ngón tay liền nắm lấy quy đầu to như quả trứng gà.

Tiểu Ngưu cố nén dục hỏa, nói: "Nói như vậy Hắc Hùng quái nếu không tiết lộ bí mật kia hẳn sẽ không bị chết?"

Sư nương lắc đầu nói: "Giết hẳn chỉ là chuyện sớm muộn. Nếu nói ra, hẳn lập tức sẽ chết. Nếu không nói, hẳn còn có thể sống thêm một thời gian nữa."

Tiểu Ngưu mỉm cười cảm khái nói: "Xem ra chính đạo và hắc đạo đều có chút điểm giống nhau, bọn họ đều đê tiện, âm hiểm, đều không phải là người."

Sư nương nghe xong cười vài tiếng, sau đó nghiêm mặt nói: "Tiểu Ngưu, người không phải là đang trách cứ ta chứ? Ta hình như không có mặt nào đắc tội với người?"

Tiểu Ngưu âu yếm vỗ về đại nãi tử trắng như bạch ngọc của nàng, hắc cười nói: "Sư nương, nàng tự nhiên không phải người, mà giống như yêu tinh mị người, thật đúng là vưu vật, muốn hấp dẫn chết ta mà."

Nghe xong lời này, sư nương cười mị vài tiếng, cánh tay ngọc như rắn cuốn lấy cổ Tiểu Ngưu, chủ động đưa lên đôi môi đỏ mọng, hạ thế áp sát

lên, dùng đám lông bờm xồm trêu chọc bộ vị đại bổng tử của hắc. Tiểu Ngưu dục hỏa bốc cao, thực khó mà chịu đựng. Cái này chẳng phải đổ thêm dầu vào lửa sao. Thế là, Tiểu Ngưu xoay người sư nường lại, kéo sát vào người mình. Chân ngọc tách ra, bổng tử căng cứng, dễ dàng tiến vào thủy liên động.

Sư nường hưng phấn kêu lên một tiếng, chân ngọc nâng lên, cuộn lấy phần eo Tiểu Ngưu. Tiểu Ngưu cũng thoải mái thở ra một hơi, động nhỏ bao lấy bổng tử bằng khối thịt mềm vừa chặt vừa ấm áp. Dâm thủy ào ạt tủa ra càng khiến Tiểu Ngưu cao hứng. Hưởng thụ này nhất định là của bậc đế vương. Tiểu Ngưu như cá bơi trong nước tận tình hưởng lạc, thật muốn cứ lên xuống thế này, không phải dừng lại...

"Phách, phách" âm thanh không ngừng rót vào tai, dâm thủy tuôn ra dính cả lên giường. Gia hỏa hùng phong đại chấn, uy phong凛冽, luôn luôn tỏ ra vô cùng mạnh mẽ. Nó giống như thanh đao phạt ngang, muốn đâm xuyên qua người sư nường. Đồng thời, bảo huyết sư nường giống như hai thanh khóa lớn, cũng muốn đem bổng tử Tiểu Ngưu cắt đứt ra. Thế là, hai người dùng hết khả năng, bắt đầu kịch liệt chiến đấu. Thật như cuồng phong bạo vũ, thủy hỏa tương đấu, nhất thời khó phân thắng bại.

Sư nường cười trên người Tiểu Ngưu, sung sướng đến không nói nên lời, nàng vừa giống như thôn xà, phun ra nuốt vào bổng tử, vừa tự vuốt núm phong. Hai đại nãi tử mềm mại trắng như tuyết bị nàng bóp dẹt, thật khiến người ta không khỏi dấy lên lòng thương hương tiếc ngọc, lo lắng sợ làm hỏng da.

Kiều đồn nhấp nhô lên xuống, có lúc lại như cái mâm xoay tròn sang hai bên, khiến cho Tiểu Ngưu khoái cảm liên miên, thở dốc liên tục, tưởng như xuất ra đến nơi. Nhưng hắc không muốn kết thúc sớm như vậy. Hắc nhất định phải chinh phục được mỹ phụ thành thực này, hắc muốn cho nàng ở dưới khổ mình vĩnh viễn xưng thần, làm nàng vĩnh viễn nghe lời mình.

Tiểu Ngưu phối hợp động tác cùng sư nương, đem gia hỏa thúc mạnh lên một cái, làm cho sư nương rên hừ hừ, thỉnh thoảng tán thưởng. Khuôn mặt nàng hiện lên sắc hồng, đôi mắt mở hé, phát ra quang huy mị người. Tiểu Ngưu lúc này đắm chìm vào mê hoặc cảm dỗ, cho dù mất đi mạng nhỏ cũng không tiếc.

"Hảo, hảo, thật tốt nha, ta tựa như toàn thân xương cốt đều nhũn ra. Cứ như là đang bay vậy." Sư nương đôi môi đỏ mọng cong lên thỏa mãn, dùng hơi thở đứt quãng phát ra thanh âm kiều mị miêu tả cảm giác của mình.

Tiểu Ngưu nghe được liền hưng phấn, khẽ nhồm dậy, hai tay chống xuống, bỗng tử đứng lên, ngoài miệng nói: "Sư nương, nàng nói ta thật thích, cứ dùng sức kiên ta. Bỗng tử này, đêm nay chính là của nàng."

Sư nương hạ thân thấp xuống, đưa tay quàng lên hai bên hông Tiểu Ngưu, áp phong nhũ lên ngực hắc. Thành ra, Tiểu Ngưu lại nằm xuống dưới. Sư nương cọ sát một hồi, làm cho Tiểu Ngưu ngứa ngáy, miệng nói: "Sư nương nha, nàng làm như thế dục hỏa ta bốc lên. Lát nữa, ta sẽ kiên chết nàng."

Sư nương mị nhãn như tơ, nói: "Người cố kiên cho tốt. Cơ thể ta là của người, tâm cũng là của người. Cả đời đều để cho người kiên. Đồng thời, người cũng là của ta. Sau này bỗng tử của người đều thuộc về ta, không cho phép người tùy tiện kiên nữ nhân khác. Ta sẽ ghen." Tiểu Ngưu nghe được lời này thập phần cao hứng, vui mừng vì có được một mỹ phụ yêu thương mình. Hơn nữa, đối với mình lại thật nhiệt tình.

Để nhìn rõ hơn vẻ dâm mị của sư nương. Tiểu Ngưu bèn xoay nàng lại, đối lưng với mình. Sư nương thập yêu chiêu bất hội nha? Vì vậy cứ theo Tiểu Ngưu phân phó, gia hỏa vẫn không nhả ra, ở trên người hắc, lai cá xoay người, xoay người thì, lại không quên liếc Tiểu Ngưu một cái, mê đặc Tiểu Ngưu đô tưởng hóa thành nhất than nước trong ở lại nàng trên người.

Lúc này, sư nương hai tay đề lên đầu gối, phì đồn hạ xuống, hồng phấn tiểu huyết nuốt vào nhả ra, đại nhục bỗng lúc dài lúc ngắn. Cảnh tượng như thế thật tiêu hồn, mà Tiểu Ngưu còn để ý, khi hai vật kia kết hợp lại, âm thủy như tơ nhện giăng ra, phì đồn không ngừng rung động. Mỹ đồn tuyệt đẹp, trắng như tuyết, sáng như lụa, mềm như trứng (Noãn), làm cho hai mắt Tiểu Ngưu mở to thích thú. Hơn nữa, vì sư nương động tác gắt gao, cúc hoa khít khao cũng co dãn biến hóa, dụ hoặc Tiểu Ngưu đưa tay xuống sờ mằm. Hắn đương nhiên biết, cúc hoa nữ nhân cũng có thể cho vào, nhưng lúc này lại không có hứng thú. Tại vì hắn nghĩ, cho dù tiến vào nơi đó, cũng sẽ không có bao nhiêu khoái cảm. Nơi đó tựa hồ không phải chính lộ.

Đến lúc sư nương động tác chậm dần, Tiểu Ngưu kéo thân trên nàng xuống, mỹ đồn nhếch lên, chính mình từ phía sau tiến vào. Hắn lại còn nghịch ngợm, khi thì đem bỗng tử rút ra hết, rồi lại dùng sức thúc mạnh vào. Hai tay cũng không nghỉ ngơi, không phải sờ mó nãi tử, thì cũng nắn bóp kiêu đồn, đồng thời còn buông lời trêu chọc sư nương, khiến nàng dục vọng lên cao ngất, âm thủy ứa ra càng nhiều, làm cho hắn hoạt động dễ dàng hơn.

Bị Tiểu Ngưu công kích trêu chọc, sư nương rên rỉ ngày càng lớn. Khi thì như người bệnh kêu la đau đớn, khi thì như mèo con gọi tình, khi thì như chim hót reo mừng. Vô luận là tiếng gì, đều khiến Tiểu Ngưu xương khớp như nhũn ra, tâm tình vô cùng dễ chịu. Hắn than vãn trong lòng, đây mới thực sự là âm nhạc hay nhất, là âm thanh dễ nghe nhất trên đời. doc truyện tai . Là ranh giới bất cứ nam nhân nào cũng muốn hướng tới.

Lúc sau, Tiểu Ngưu bảo sư nương nắn thẳng trên giường, còn hắn đứng ở dưới giường, đem hai chân nàng gác lên trên vai, vừa kiêu nàng, vừa ngắm nhìn nụ cười âm mị, nữ phong gợi sóng, cùng với tiểu huyết bị xuyên vào, lại còn kiêu đồn khẽ run.

Sư nương lớn tiếng phóng dăng: "Tiểu Ngưu, người kiêu chết ta đi, ta đời này chỉ để cho người làm thôi."

Tiểu Ngưu ra sức chọc vào, mỗi nhát đều khiến cho sứ nương chết ngất.

Nhục bồng đâm sâu vào trong, tưởng như pha nát hoa tâm.

Tiểu Ngưu khen: "Sứ nương nha, nàng thật phóng đãng. Ta rất thích bộ dạng này của nàng. Đêm nay ta nhất định làm nàng thỏa mãn. Nàng không hầu hạ tốt, ta tự không cho nàng trở về."

Sứ nương xoay hông lại, lắc lư kiều đồn rên rỉ: "Kiền ta, kiền ta, kiền chết ta. Ta vì người, có mang tiếng xấu cũng mặc." Vì vui sướng, sứ nương cái gì cũng vứt bỏ hết...

Tiểu Ngưu bồng tử chọt nhanh hơn, hồ hồ sinh phong, ra sức thúc vào cái sau cùng, đem tinh hoa nóng bỏng bắn vào huyết lý sứ nương, làm cho nàng rên rỉ không ngừng, lại không quên tán thưởng.

Cảm giác nam hoan ái nữ thật vô cùng tuyệt vời.

Tiểu Ngưu nán lại trong khách điểm vài ngày, sứ nương mới phái người báo tin cho hắn, nói hắn có thể lên núi. Sau đó Nguyệt Lâm tự mình đến báo, Tiểu Ngưu lúc này mới mua lễ vật, định xuất phát.

Buổi sáng hôm đó, không khí trong lành, trời xanh gió nhẹ, nắng vàng ấm áp. Tiểu Ngưu xách lễ vật, đang muốn xuất môn. Lúc này bên ngoài có hai tráng hán tiến đến, đều vận thanh y. Bọn họ hướng Tiểu Ngưu thi lễ, hỏi:"

Công tử có phải là Ngụy Tiểu Ngưu?"

Tiểu Ngưu cũng hoàn lễ, trả lời: "Ta đúng là Ngụy Tiểu Ngưu, hai vị đại ca có gì chỉ bảo?"

Hai người sắc mặt lộ vẻ vui mừng, nói: "Chúng ta tên gọi Đỗ Thất, Thường Bát, là đệ tử Lao Sơn phái. Sứ nương phái chúng ta tới đón ngụ

công tử lên núi, có gì công tử cứ sai khiến."

Tiểu Ngưu nghe xong trong lòng ấm áp, nói đa tạ, giao lễ vật của mình cho bọn họ cầm, còn mình tự vác yêu đao, khoác bao phục lên lưng, như vậy thuận tiện hơn.

Trên đường đến Lao Sơn, Tiểu Ngưu cùng bọn họ trò chuyện một chút, nội dung đều là về Lao Sơn phái. Hai người thấy Tiểu Ngưu ôn hòa, cũng vui vẻ nói chuyện với hắn. Từ đó Tiểu Ngưu biết được, hai người này không phải là đệ tử Lao Sơn chính thức, mà là người làm, được coi như đệ tử dự khuyết.

Bọn họ ngoại trừ làm việc ở ngoài, tựa hồ cũng không có bao nhiêu bản lĩnh.

Tiểu Ngưu tò mò, hỏi: "Hai vị đại ca, các người làm sao không gia nhập Lao Sơn phái, trở thành đệ tử chính thức?"

Đỗ Thất khuôn mặt dài, bên miệng phải có một nốt ruồi, nói chuyện rất lưu loát. Đỗ Thất trả lời: "Ngụy công tử, người không biết, Lao Sơn phái tuyển đệ tử vô cùng nghiêm khắc, không phải ai cũng có thể vào đó được." Nói rồi liếc mắt về Thường Bát bên cạnh.

Thường Bát nhìn ánh mắt Đỗ Thất, cũng thờ dài một một hơi. Tiểu Ngưu ngó Thường Bát, thấy hắn cằm to, mũi thấp, dáng vẻ có chút bất chính.

Tiểu Ngưu có chút bất ngờ, không thể tưởng được muốn vào Lao Sơn phái còn có điều kiện hạn chế nghiêm khắc. Lại nghĩ, việc đó cũng là rất nên. Thử nghĩ, nếu không có một chút hạn chế, Lao Sơn phái chẳng phải là ngư long hỗn tạp, loại người gì cũng có sao? Ngay cả kẻ mù, kẻ điếc cũng trở thành Lao Sơn đệ tử, thế Lao Sơn lại trở thành rất bình thường rồi.

Tiểu Ngưu nghĩ mình có thể nhập môn, chỉ là do nhờ cậy mà thôi, thực không phải tiến vào bằng cách thường. Chỉ là hăn lại không thừa nhận điểm này, mơ hồ nói: "Hai vị huynh trưởng, mọi người nói đệ tử Lao Sơn nhập môn đều có cái gì thuyết đầu nha."

Thường Bát chỉ trỏ Đỗ Thất, Đỗ Thất cũng không khiêm tốn, liền vỗ vỗ bụng, nói: "Ngụy công tử nếu không chê lắm điều, tiểu nhân xin nói một câu."

Tiểu Ngưu cười nói: "Vậy thật tốt quá, để tiểu đệ biết mà chuẩn bị trước một chút."

Đỗ Thất nói: "Bình thường một người muốn gia nhập Lao Sơn phái nhất định phải vượt qua năm cửa khảo nghiệm."

Tiểu Ngưu ồ một tiếng, nói: "Phải vượt qua năm cửa khảo nghiệm? Ha ha, không ngờ lại có chút giống như Quan công vượt ngũ quan."

Đỗ Thất cười nói: "Không phải như vậy. Năm cửa này kỳ thực cũng không quá khó, nhưng đa số người lại không qua được. Bởi vì trước đó cũng không nói cho người ta rốt cuộc là khảo nghiệm cái gì."

Tiểu Ngưu gật đầu, nói: "Khi hai người nhập môn, thì khảo nghiệm gì?"

Đỗ Thất trả lời: "Ta với Thường Bát lúc mới vào, năm cửa có văn, võ, phản ứng, đáp đề, tướng mạo v. v. Hai chúng ta cũng không có vượt qua được."

Tiểu Ngưu nhìn (Đoan tường?) hai người một chút, sinh lòng đồng cảm, nói: "Phương pháp khảo nghiệm cụ thể là như thế nào? Để ta còn chuẩn bị tốt một chút."

Đỗ Thất trầm tư, nói: "Nói với người cũng không có bao nhiêu tác dụng. Lao Sơn tuyển đệ tử, là tùy lúc mà thay đổi tiêu chuẩn. Hôm nay có thể là

năm cửa, ngày mai lại có thể là sáu cửa. Có người chỉ vượt một cửa đã được nhận vào. Đừng thấy Lao Sơn đệ tử không ít, đệ tử chính thức ước chừng cũng không nhiều lắm, đích truyền bát quá cũng chỉ có năm người. Trên núi nhiều người nhưng toàn là dự khuyết."

Tiểu Ngưu đối với Lao Sơn phái lại hiểu thêm một tầng, nói: "Đỗ huynh nói nhanh lên, năm cửa này như thế nào."

Đỗ Thất đối với Tiểu Ngưu cảm thấy hứng thú, nói: "Cửa thứ nhất là khảo văn, cũng chính là kiểm tra văn hóa của người. Lao Sơn phái không thu nhận kẻ thô lỗ, không có văn hóa không thể trở thành đệ tử chính thức được."

Tiểu Ngưu nghĩ thầm, tiểu tử Tần Viễn kia thì có văn hóa sao? Xem bộ dạng hăn, giống như một tên tráng đinh vậy. Ngay cả phẩm chất như hăn mà cũng có thể trở thành Lao Sơn đệ tử, Tiểu Ngưu ta không lý gì lại không thể. Chỉ là hiện tại không ngờ lại nhắc tới gã Lao Sơn đệ tử Tần Viễn.

Ba người chậm rãi đi tới. Tiểu Ngưu chớp ánh mắt, nói: "Chẳng lẽ khi thi văn cũng giống như thi tiến sĩ, nội dung cũng là về thiên bát cổ văn sao?"

Đỗ Thất trả lời: "Cái này thì không cần, chỉ cần dựa theo yêu cầu của khảo quan, viết một ít chữ là được."

Tiểu Ngưu hỏi: "Viết cái gì?"

Đỗ Thất nói: "Người không giống nhau, viết tất cũng khác nhau. Như ta đây, nhân gia bảo viết một bài thơ cổ, lúc đó ta lại không thể viết được." Nói rồi nhếch mép cười khổ.

Tiểu Ngưu ánh mắt trợn to, nói: "Đã là Lao Sơn đệ tử, nhất định phải đi thi văn hóa nha."

Đỗ Thất nói: "Nhân gia thấy ta không thuộc thơ cổ, liền đọc cho ta, người đọc, còn ta chép. Hắc hắc, ta chỉ biết có vài chữ, lại xiêu xiêu vẹo vẹo, nhân gia nhìn trực nhú mày, nói với ta, đợi khi viết tốt rồi hãy lên núi. Ta liền năn nỉ nhân gia giúp đỡ, giữ ta lại ở chỗ này làm việc, học tập viết chữ. Cũng may, chương môn nhân là người tốt, cũng giữ ta lại."

Vẫn giữ vẻ trầm mặc Thường Bát nói: "Ta so với Đỗ Thất không sai biệt lắm, cũng không vượt qua cửa. Chỉ là ta không phải thi văn mà bị loại, mà là bị rớt về tướng mạo." Dứt lời, vẻ mặt ngượng ngùng.

Đỗ Thất giải thích: "Là như thế này, Lao Sơn phái chúng ta nhập môn còn phải coi tướng mạo."

Tiểu Ngưu cười hi hi nói: "Cũng không phải tướng thân, coi tướng mạo làm gì chứ."

Đỗ Thất cũng cười, nói: "Qua cửa văn, là bước vào cửa võ, khảo võ chính là để coi nguồn gốc võ công thế nào, cũng không nghiêm ngặt lắm, chỉ cần có thể tiếp được quá mười chiêu của khảo quan thì sẽ được qua. Sau đó là phản ứng quan, chỉ là ta phản ứng không được mau lẹ. Không qua được cửa đành đi xuống. Nhưng Thường Bát lại qua được. Lúc ấy hấn vào cửa, đột nhiên thấy một con măng xà ở bên cạnh phóng lên. Thường Bát phản ứng thật nhanh, chẳng những tránh được măng xà tập kích, còn nắm lấy đầu nó."

Tiểu Ngưu không nhịn được nhìn hấn vài lần. Thường Bát ai một tiếng, nói: "Ta vì cửa tướng mạo cũng là bị rớt."

Đỗ Thất an ủi nói: "Người có thể vượt bốn cửa cũng cho là không tệ, tướng mạo bất tất có thể trách người."

Tiểu Ngưu hỏi: "Vì sao mà phải có cửa tướng mạo? Cái này rốt cuộc là cái gì chứ? Đây lại không là kiểm tướng thân, chẳng lẽ tướng mạo không tốt cũng không được à?"

Đỗ Thất trả lời: "Ở Lao Sơn phái chúng ta, tướng mạo đúng là rất quan trọng. Nếu người có thể trở thành Lao Sơn phái đệ tử, người sẽ biết. Phàm là Lao Sơn đệ tử chính thức tướng mạo không thể có chút thấp kém. Nam thì anh tuấn, nữ thì xinh đẹp, ai cũng bất phàm."

Tiểu Ngưu trong lòng âm ức, nghĩ thầm, chẳng lẽ tiểu tử Tần Viễn kia lại được coi là đạt à? Tướng mạo như hăn mà qua được cửa, chỉ sợ là ai cũng qua được.

Tiểu Ngưu ngoài miệng nói: "Lúc nhập môn còn muốn kiểm tra tướng mạo, cũng thật khác thường, chỉ sợ những môn phái khác cũng không có điều kiện này."

Đỗ Thất trả lời: "Đúng là không có. Tướng mạo quan này là do sư nương chúng ta định ra. Người nói phàm đã là nhân tài, chỉ có hư danh mà không có thực lực, đáng vẻ bất hảo, như thế cũng làm cho người không thích."

Vừa nghe việc này là chủ ý của sư nương, Tiểu Ngưu cũng không có ý kiến. Lời nàng tất chẳng thể sai. Hơn nữa, người khác phải vượt ngũ quan, xông vào nan ải, nhưng mình đã có sư nương hỗ trợ, hết thảy đều có thể lược bớt. Nghĩ đến điều này, Tiểu Ngưu trong lòng vô cùng đắc ý.

Đỗ Thất nhìn nhìn Thường Bát. Thường Bát nghe Đỗ Thất nhắc đến tướng mạo quan, tâm tình liền trùng xuống, vội vàng bước nhanh đi trước, cứ như là sợ bị chạm đến vết thương trong lòng.

Đỗ Thất ở phía sau nhỏ giọng nói với Tiểu Ngưu: "Con người hăn, điều kiện cũng không tệ, chỉ vì tướng mạo không tốt, cho nên mới không thể trở thành đệ tử Lao Sơn chính thức, trong lòng luôn không thoải mái. Kỳ thật hăn so với ta mạnh hơn, tuy chưa phải chính thức đệ tử, nhưng so với họ cách biệt cũng không xa. Hàng năm chúng ta đều tham gia một đợt khảo hạch, nếu biểu hiện có tiến bộ, thì cũng có thể thăng cấp. Mấy hôm trước sư

nương đã nói qua, bảo rằng Thường Bát làm việc chăm chỉ, trung thành với Lao Sơn, cống hiến thực không nhỏ, năm nay nhất định có thể trở thành đệ tử chính thức."

Tiểu Ngưu nhìn bóng dáng Thường Bát, nói: "Đã có lời này, Thường huynh làm sao lại vẫn không vui?"

Đỗ Thất cười hắc hắc hai tiếng, nói: "Tên Thường Bát này, hẳn cảm thấy lúc trước bị loại là sỉ nhục, luôn nghĩ không có lối thoát. Như ta đây, tự chẳng phải so đo, chỉ cần một ngày có thể trở thành đệ tử chính thức là được rồi, dù sao bây giờ mỗi ngày đều có người dạy chúng ta bản sự, thế cũng là rất tốt rồi."

Tiểu Ngưu trầm ngâm chốc lát, nói: "Đỗ huynh, tướng mạo ta như vậy, không biết có thể qua cửa được không?" Trong lòng lại nghĩ, bằng vào quan hệ giữa ta với sư nương, cửa này thực không cần nói đến. Còn như những cửa khác, tự nhiên cũng có sư nương chủ trì, mình bất tất phải bận tâm.

Đỗ Thất chăm chú nhìn Tiểu Ngưu một hồi, nói: "Tướng mạo quan là do sư nương tự mình trấn giữ. Mấy năm nay có rất nhiều người muốn gia nhập Lao Sơn, chỉ đơn cử một cửa tướng mạo, cũng đã loại không biết bao nhiêu người."

Tiểu Ngưu hỏi: "Cái gọi là tướng mạo quan, nhất định là nhìn mặt coi tốt xấu a?"

Đỗ Thất lắc lắc đầu, nói: "Khuôn mặt chỉ là một phương diện mà thôi. Tướng mạo quan nói đúng ra, là chỉ bề ngoài. Kể cả thân cao, thể hình, ngũ quan, khí chất, động tác v. v. Nếu người ngũ quan cân đối, mà vóc dáng quá nhỏ, cũng là không đạt. Nếu người thân hình to lớn, mà ngũ quan bất chính, nhất định là bị đuổi về. Nếu người hết thấy đều đạt, mà cử chỉ không đẹp, chắc chắn cũng xong đời."

Tiểu Ngưu nghe xong suýt bật cười, nghĩ thầm, sư nương không biết có ý gì, thế nào mà lại nghĩ ra cái cửa tướng mạo này? Xem ra nữ nhân không thể không yêu cái đẹp, ngay cả việc tuyển đệ tử, cũng lộ ra tính cách của nàng. Tuyển nhiều nam nhân anh tuấn như thế để làm gì? Không phải để cho nàng tự hưởng dụng chứ? Nghĩ đến đây, Tiểu Ngưu thầm mắng mình đáng chết, làm sao có thể nghĩ về sư nương như vậy? Đó là ô nhục nàng. Người như sư nương, quyết không thể không biết xấu hổ. Nàng chỉ nên có một mình ta là tình nhân mới đúng a.

Tiểu Ngưu mãi nghĩ tâm sự, yên lặng đi trước. Đỗ Thất còn tưởng rằng Tiểu Ngưu lo lắng chuyện khảo thí, liền an ủi nói: "Ngụy công tử, người không cần lo lắng, với ngoại hình của người, vượt qua tướng mạo quan không phải là vấn đề. Thế nhưng các cửa khác, người cũng nên để ý một chút." Nói rồi, ánh mắt lướt trên người Tiểu Ngưu, tựa hồ muốn nhìn xem hắn có bao nhiêu cân lượng.

Tiểu Ngưu hí mắt cười, nói: "' mệnh lí hữu thì chung tu hữu, mệnh lí vô thì mạc cường cầu'." Nói rồi tiến lên phía trước.

Đỗ Thất đi theo phía sau, lại nghĩ về hai câu thơ này, một hồi lâu mới mở miệng khen: "Thơ hay, thơ hay, không thể tưởng được Ngụy công tử cũng là một nhà thơ a." Hắn đâu biết, hai câu này vốn không phải do Tiểu Ngưu nghĩ ra.

Bọn họ thuận lợi đi đến dưới chân núi, thì thấy một nhóm người đang đứng ở đó chờ. Trong đó có một người gầy, vẻ mặt âm trầm, ánh mắt rất không có thiện ý, chính là kẻ Tiểu Ngưu không ưa Tần Viễn.

Trông thấy Tần Viễn, Tiểu Ngưu không hề tỏ ra trong lòng bất mãn, ngược lại còn làm bộ rất nhiệt tình, bước nhanh tiến lên, lớn tiếng kêu: "Tần sư huynh, đã lâu không gặp, khí sắc người càng ngày càng tốt a."

Tần Viễn hừ một tiếng, liếc nhìn Tiểu Ngưu mấy cái, cười lạnh nói: "Xú tiểu tử, càng ngày càng khéo miệng. Bất quá chỗ này không phải để người tới. Núi này mặc dù không quá cao, nhưng nguy hiểm cũng không ít, coi chừng người té chết."

Tiểu Ngưu không cho là đúng, cười ha ha, nói: "Có Tần sư huynh cùng các vị sư huynh đệ chiếu cố, có nguy hiểm đến mấy Tiểu Ngưu ta cũng không phải sợ."

Tần Viễn xua tay, nói: "Ngươi Tiểu Ngưu, người bây giờ còn chưa phải là đệ tử Lao Sơn, đừng có nhận bừa nha. Hiện tại chúng ta một chút quan hệ cũng không có."

Tiểu Ngưu cười cười, nói: "Bây giờ thì chưa có, có thể rất nhanh sẽ có. Khi đó Tần sư huynh còn phải gọi ta một tiếng Ngụy sư đệ. Chúng ta nhất định sẽ trở thành huynh đệ tốt."

Tần Viễn bất mãn hừ một tiếng: "Huynh đệ tốt mà lại giành nữ nhân của ta? Ta khinh." Nói rồi, Tần Viễn quay sang bên cạnh nhổ một ngụm nướng miếng, Tiểu Ngưu đành phải giả vờ không trông thấy.

Đỗ Thất bên cạnh mỉm cười, nói: "Tần sư huynh, các người là đại sư huynh phái tới đón Ngụy công tử phải không?" Những người kia bèn gật đầu.

Chỉ có Tần Viễn liên tục xua tay, nói: "Bọn họ là tới đón xú tiểu tử này, ta không phải. Ta là hiềm trên núi oi bức, xuống đây hít thở không khí trong lành." Nói rồi, vắn vắn cổ, ra vẻ ngang tàng, khiến Tiểu Ngưu nghĩ tới con lừa. Nghĩ đến Tần Viễn giống con lừa, Tiểu Ngưu nhin không được phải phì cười.

Tần Viễn trừng mắt nói: "Tiểu tử, người cười cái gì?"

Tiểu Ngưu cung kính trả lời: "Lao Sơn phái đối với ta quá tốt, phái những hai đội ra nghênh tiếp, Tiểu Ngưu ta rất là cao hứng, trong lòng phấn chấn, đã muốn dùng nụ cười biểu đạt, thực là vui mừng đến chết mất."

Tần Viễn nhắc nhở nói: "Tiểu tử, người cũng đừng đắc ý quá sớm, Lao Sơn phái chúng ta tuyển đệ tử rất là nghiêm khắc, không phải loại chó mèo nào cũng có thể tùy tiện gia nhập. Nếu muốn trở thành đệ tử như chúng ta, người phải bằng thực lực chính mình mà tiến vào. Còn muốn luôn cửa sau, cho dù vào được, cũng không ai xem trọng người."

Tiểu Ngưu hướng về Tần Viễn liền ôm quyền, nói: "Đa tạ Tần sư huynh chỉ điểm, tiểu đệ xin ghi nhớ trong lòng, nhất định bằng bản lĩnh thực mà nhập phái, sẽ không làm mọi người thất vọng. Sau này xin mọi người chiếu cố, giúp đỡ, chỉ bảo nhiều." Nói rồi ôm quyền, hướng về mọi người thi lễ. Bọn họ mặt mày vui vẻ, liên tiếp hoàn lễ, chỉ có Tần Viễn là quay đi, về mặt rất bất mãn.

Tiểu Ngưu đối với tình tình Tần Viễn đã biết qua nên cũng bình thường, không hề trách móc. Giả như Tần Viễn tươi cười với mình, đó mới thực là kỳ quái. Hẳn biết Tần Viễn chỉ vì Nguyệt Lâm nên mới cùng mình đối lập. Cũng như người bình thường biết yêu biết hận. Hoàn toàn không giống như Mạnh Tử Hùng. Tiểu tử kia mới chính là ngụy quân tử, là tiểu nhân. Từ thủ đoạn lần trước hẳn đối phó với Chu quận chúa, có thể nhìn ra con người hẳn. Đối với người như Tần Viễn, người ta còn có thể không đề phòng hẳn, bởi vì hẳn vĩnh viễn sẽ không từ sau lưng mà đâm lén. Nếu hẳn muốn đánh người, nhất định là đối mặt mà đánh. Còn người như Mạnh Tử Hùng, thực là không thể nói trước điều gì.

Tần Viễn quay mặt lại nói: "Tiểu tử, sư nương chúng ta trọng tình nghĩa, Lao Sơn chúng ta nợ người ân tình, người mới phái chúng ta tới đón người, đó là lễ phép. Người chớ có vọng tưởng. Nếu người không thể thông qua khảo thí, bị loại ra, khi đó nhất định không có ai tiễn người xuống núi."

Tiểu Ngưu rất tự tin nói: "Bằng vào bản sự của Tiểu Ngưu ta, sẽ không thể bị loại, Tần sư huynh, nếu người không tin, ta dám cùng người đánh cược."

Tần Viễn dậm chân, nói: "Ngươi tiểu tử, ta có cái gì mà không dám, đánh cược thì đánh cược, ta chỉ e người không làm được lại sẽ nuốt lời." Tần Viễn bắt đầu lớn tiếng, vẻ mặt kích động. Hắn đang tìm cơ hội trả thù Tiểu Ngưu.

Tiểu tử này thực đáng ghét, giựt đi người trong lòng ta. Chỉ cần có cơ hội, ta nhất định thịt hắn, làm hắn chết mà tâm phục khẩu phục.

Tiểu Ngưu đang muốn trả lời, bỗng nghe từ giữa sườn núi truyền đến một thanh âm: "Sư muội nha, người nghe xem, tiểu tử kia thực có tài khoác lác. Nhất định không biết hắn bị đào thái, vẫn có thể ở đó mà ăn nói ngang ngạnh."

Người kia chỉ a một tiếng, cũng không nói cái gì. Mặc dù khoảng cách còn xa nhưng tiếng a cũng nghe được rất rõ ràng. Vừa nghe đến thanh âm này, Tiểu Ngưu cơ thể run lên, giống như nghe được tiên nhạc. Hắn biết người hắn say mê cùng kẻ hắn chán ghét đều đang đi đến.

Những người khác nghe được thanh âm, cũng đều quay mặt về sơn đạo. Một lát sau, chỉ thấy từ trong khu rừng xanh ngắt, xuất hiện hai người. Bọn họ nắm tay nhau, đi ra sơn đạo, bước về phía mọi người.

Hai người đều vận bạch y, nam thì anh tuấn rảnh rỗi, nữ thì đẹp tựa thiên tiên, chính là Mạnh Tử Hùng và Đàm Nguyệt Ảnh. Đàm Nguyệt Ảnh vừa thấy mọi người, lập thoát khỏi tay Mạnh Tử Hùng, tạo ra khoảng cách, sóng vai mà đi, thay đổi hành động lúc trước bước tới. Tiểu Ngưu trông thấy, trong lòng xị xuống, giống như bị người ta chụp nón xanh lên đầu. Kỳ thật hắn cũng không cần nghĩ như vậy. Dù sao bọn họ mới đúng là một đôi phu thê. Nguyệt Ảnh với mình cũng không biểu hiện cái gì, hết thảy đều là tự

mình tưởng tượng. Mặc dù nàng cùng mình có thân mật tiếp xúc, thì đó cũng chỉ là hành vi trong hoàn cảnh đặc biệt, cũng không có tính toán gì.

Tiểu Ngưu ngẩng đầu nhìn Nguyệt Ảnh, trong lòng cảm xúc đan xen lẫn lộn. Hắn thật muốn chạy đến, nắm lấy tay nàng, cùng nàng ân cần hỏi han, gần gũi ấm áp. Nhưng đó chỉ là ý nghĩ mà thôi. Lúc đến Trường An, nàng không chịu mang mình theo, đã rất nói rằng vấn đề. Cho dù không có quan hệ với Mạnh Tử Hùng, chỉ sợ khi nàng chọn người trong lòng, cũng không để mình vào mắt. Điều này khiến cho Tiểu Ngưu rất thương tâm và tự ti. Song hắn cũng biết việc này hắn tuyệt đối không thể nhận bại. Chỉ cần có một chút hi vọng, mình sẽ tích cực tranh thủ. Đời người chỉ có một lần, đã có mục tiêu sao lại không cố gắng chứ? Nếu chẳng may thất bại, kết quả không được như ý, thì đó cũng là thất bại anh hùng, là hảo hán kiên cường.

Hai người càng ngày càng tiến gần, đám người bên cạnh Tiểu Ngưu đều hướng về Nguyệt Ảnh chào hỏi, rất tôn kính kêu một tiếng Đạm sư tỷ. Kỳ thật so về niên kỷ rất nhiều người lớn hơn nàng. Nguyệt Ảnh gật đầu với họ, cũng nhìn thoáng qua Tiểu Ngưu. Ánh mắt nhàn nhạt, tựa như không hề quen biết hắn vậy.

Tiểu Ngưu lớn mật tiến đến gần một bước, cũng đang muốn kêu Đạm tỷ tử. Mạnh Tử Hùng trông thấy, vội vàng xông lên chặn trước mặt Nguyệt Ảnh, nhìn Tiểu Ngưu nói: "Ngươi Tiểu Ngưu, không được vô lễ. Lao Sơn phái chúng ta đối sắc lang trừng phạt rất là nghiêm khắc."

Tiểu Ngưu nghe xong cảm giác như muốn khóc. Hắn há hốc mồm, không biết nói cái gì cho tốt. Nguyệt Ảnh từ phía sau Mạnh Tử Hùng lách lên, bước tới một bước, hướng về Tiểu Ngưu chớp mắt, nhẹ giọng nói: "Ngươi Tiểu Ngưu, ngươi không phải vẫn muốn học bản sự sao? Lúc này chính là cơ hội tốt, ngươi nhất định đừng có cô phụ tài năng."

Nguyệt Ảnh ánh mắt sáng ngời chăm chú nhìn hắn, mỹ quang chiếu rọi, tràn ngập thiện ý cổ vũ, Tiểu Ngưu đột nhiên cảm thấy toàn thân trên dưới

đều có sức lực.

Mạnh Tử Hùng thấy rõ, trong lòng rất bất mãn. Hắn huých vào cánh tay Nguyệt Ảnh, nói: "Sư muội, đừng để ý đến mấy chuyện gà chó nhỏ nhặt này, chúng ta lo chính sự quan trọng hơn."

Nguyệt Ảnh cũng không để ý đến việc đó nữa, nhìn Tiểu Ngưu nói: "Người lên núi đi, sư nương đang chờ đó. Ta có việc, phải đi trước." Nói rồi liếc nhìn Tiểu Ngưu, chậm rãi mà đi. Mạnh Tử Hùng trừng mắt với Tiểu Ngưu một cái, liền giống như con cún chạy theo sau Nguyệt Ảnh, trên mặt đắc ý nở nụ cười tiếu nhân. Khiến Tiểu Ngưu nhìn rất không vừa mắt. Mà những người khác trông thấy, lại cực kỳ hâm mộ. Mỹ nữ như vậy ai không muốn cưới? Sắc đẹp như thế ai không say đắm? Nhục hương kia ai không muốn ngửi? Ngọc thể đó ai không muốn ôm ấp? Nếu không muốn người đó nhất định không phải nam nhân mà là thái giám.

Hai người đi đã xa rồi, Tiểu Ngưu còn ngơ ngẩn trông theo. Không chỉ Tiểu Ngưu, ngay cả Tần Viễn cùng những người khác cũng đều ngây ngốc nhìn. Hình bóng Nguyệt Ảnh thực đẹp, vai lay động, eo vặn vẹo, kiều đồn lắc lư, đều là dáng dấp của mỹ nhân, long lanh rực rỡ, khiến cho tất cả nam nhân tâm thần bay bổng. Có người há hốc mồm, có người rỏ cả nước miếng ra ngoài. Mặc dù bọn họ vẫn thường xuyên nhìn thấy Nguyệt Ảnh, nhưng mỗi lần gặp mặt đều không ngoại lệ một mực say mê. Bọn họ thực hâm mộ vận khí của Mạnh Tử Hùng, ước mình có thể biến thành hắn. Mỹ nữ như vậy, nếu có thể động vào tay ngọc một chút, cho dù lập tức bị giết đi, cũng là nguyện ý. Tiếc là mọi người đến phúc khí này cũng không có.

Trong số họ người đầu tiên tỉnh lại chính là Tần Viễn. Hắn nhìn thấy hai người kia thân mật, lại nhớ đến chuyện cũ đau lòng. Khiến ình cả đời không muốn chạm đến miệng vết thương. Hắn nghĩ tới Nguyệt Lâm cùng mình vốn cũng có chút hi vọng, đều là tại tên Ngụy Tiểu Ngưu bất hảo này, hắn xuất hiện đã pha tan giấc mộng của mình. Khiến mình cùng Nguyệt Lâm

không thể thương nhau. Tiểu tử đáng ghét, không diệt trừ hẳn thực không cam lòng.

Tần Viễn đột nhiên kêu lên: "Ngươi Tiểu Ngưu, nhìn cái gì mà nhìn, dựa theo Lao Sơn phái môn quy, nhìn đồng môn như vậy, người sẽ bị móc đi cặp mắt."

Tiếng nói như sấm, làm ọi người giật nảy mình, giống như bị dội một gáo nước lạnh vào mặt. Không riêng gì Tiểu Ngưu, những người khác cũng vậy. Tất cả mọi người lập tức thu lại ánh mắt, quay mặt hướng về đại sơn, giả như hờ hững. Chỉ có Tiểu Ngưu là xoay người cuối cùng.

Tiểu Ngưu nhàn nhạt cười, nói: "Tần sư huynh nói đúng, vô lễ nhất định bị móc mắt. Chẳng lẽ người vừa rồi tự không có nhìn nàg? Chẳng lẽ người xem so với ta lại ít hơn sao?"

Tần Viễn bị Tiểu Ngưu nói đến bệnh căn, lại không thể phản bác, liền cả giận nói: "Người chó có nói bậy, đừng lãng phí thời gian nữa, mau mau lên núi, sư nương còn đang chờ đó." Mọi người hô ứng, dẫn Tiểu Ngưu hướng lên núi mà đi.

Trên đường đi, Tiểu Ngưu tranh thủ trò chuyện với Tần Viễn: "Tần sư huynh, người xem ra cũng không tồi, hay chúng ta có thể kết thành bằng hữu."

Tần Viễn nhếch mép, nói: "Ta có thể cùng chó mèo kết bằng hữu, nhất định

Không thể làm bằng hữu với người."

Tiểu Ngưu hỏi: "Sao lại không thể?"

Tần Viễn căn nha nói: "Người biết rồi còn hỏi."

Tiểu Ngưu cười khố nói: "Việc này người không thể trách ta nha. Đó là do Nguyệt Lâm nguyện ý, ta lại không có bắt buộc nàng. Nếu không tin, người cứ hỏi nàng xem."

Tần Viễn nhìn về phía trước, không hề nói chuyện. Tiểu Ngưu cười thầm, nghĩ, người muốn đấu với ta, còn kém xa lắm. Sớm muộn ta sẽ khiêu người chịu

Thua.

Nhóm người từ từ tiến lên núi. Dọc theo đường đi, phong cảnh đẹp đẽ, cây cối tươi tốt, hơn nữa không khí lại trong lành, khiến Tiểu Ngưu tâm tình vui vẻ. Nghĩ đến sắp được gặp Nguyệt Lâm với sư nương, trong lòng liền phấn chấn.

Lên đến đỉnh núi, tầm nhìn bao quát. Lao Sơn tuy không quá cao, nhưng đứng ở đỉnh núi, cũng thấy không gian bao la. Gió nhẹ thổi tới, làm cho người ta tinh thần thoải mái.

Tiểu Ngưu đảo mắt nhìn bốn phía, cảm thán nói: "Nếu có thể sống ở chỗ này, thực là giống như thần tiên vậy." Tần Viễn nghe xong cười, nói: "Chỉ sợ tiểu tử người không có cái phúc khí này."

Tiểu Ngưu ngẩng nhìn phong cảnh xa xa, nói: "Cái đó cũng không chắc, Tiểu Ngưu ta vận khí vẫn luôn là không tệ."

Tần Viễn hừ một tiếng: "Lần này nhất định là ngoại lệ."

Đúng lúc này, từ trong cửa Lao Sơn đại viện một thiếu nữ đi ra, nhìn bước đi nhẹ nhàng uyển chuyển cũng đoán được tâm tình nàng rất tốt. Từ dáng vẻ thướt tha có thể thấy nàng đích thực là mỹ nữ.

Tiểu Ngưu vừa quay đầu lại, thấy nàng từ xa đi tới, tâm tình lập tức hưng phấn hẳn lên. Nếu không có mọi người bên cạnh nhìn vào, hẳn đã

sớm chạy lại cùng nàng ôm ôm ấp ấp. Nghĩ tới vui sướng như cá gặp nước, Tiểu Ngưu hồn vía đều lên mây.

Người tới chính là Giang Nguyệt Lâm. Chỉ thấy nàng mi cong mục tú, hai má phớt hồng, lục y xanh thắm, yêu thân vun vút, nở nụ cười thân thiết mà nhiệt tình khiến mọi người đều thập phần vui vẻ.

Tần Viễn vừa thấy Nguyệt Lâm, tâm tình giống như con trẻ. Hắn bước lên vài bước, nói: "Sư muội, người làm sao lại xuất hiện ở đây? Việc bên ngoài không cần người phải bận tâm."

Nguyệt Lâm đến trước mặt Tần Viễn đứng lại, ánh mắt từ đầu vai Tần Viễn nhìn Tiểu Ngưu, đôi mắt đẹp lộ ra vui sướng. Nàng nói: "Sư nương đến cũng đã lâu, lại không thấy các người lên núi, người có chút nóng lòng. Nghĩ rằng người gây khó dễ, mới bảo ta đi xem thế nào."

Tần Viễn ưỡn ngực, nói: "Chuyện nhỏ đó ta còn không làm được sao? Ai mà không biết bản lãnh đón tiếp của Tần Viễn ta là cao nhân nhất đẳng." Lời vừa nói ra, đám người bên cạnh liền cười rộ lên. Bọn họ đều biết, việc đó vốn là hắn làm không được.

Nguyệt Lâm đi đến trước mặt Tiểu Ngưu, nói: "Đi thôi, đại sư huynh cùng sư nương đang chờ đó."

Tiểu Ngưu trả lời: "Tốt, ta lập tức đến bái kiến."

Nguyệt Lâm uh một tiếng, hướng về nhóm người Tần Viễn [chiêu hô], tất cả tiến về đại môn. Dù đây là đỉnh núi, đại môn kia vẫn rất cao, rất rộng, tạo hình khí phái, không hổ là danh môn đại phái. Chỉ hai chiếc vòng cùng với thú đầu ở trên cánh cửa so với tư gia phú hào cũng không hề thua kém.

Tiểu Ngưu thấy nghĩ thầm, hắc, đại môn này so với nhà ta còn uy phong hơn nhiều. Khổng tưởng được bề mặt Lao Sơn phái lại hoành tráng đến vậy. Từ đó có thể thấy được thực lực của bọn họ lớn như thế nào.

Qua đại môn, là một quảng trường rộng lớn, trên đó có hơn mười người đang luyện công. Có người đi quyền, có người luyện cước, có người tập nhào lộn, lại có người luyện binh khí, nhưng ấn tượng nhất là có người ở trên không trung tập bay lượn, bên dưới là người tập phun lửa. Tiểu Ngưu trong lòng trực ngửa, nghĩ thầm, bọn họ chỉ là phổ thông đệ tử mà so với mình đã mạnh hơn nhiều lắm. Nếu muốn ở lại chỗ này, không có chút bản lĩnh e là không được.

Xuyên qua nghiêm trường, qua một đạo môn, là đến đại sảnh. Đến trước cửa, Tần Viễn tiến lên gõ cửa rồi đi vào, lát sau, hần xuất hiện cạnh Nguyệt Lâm nói: "Người dẫn tiểu tử này vào nhé." Nói rồi, liếc nhìn Tiểu Ngưu một cái, tức tối cùng những đệ tử khác ra khỏi...

Bên cạnh không còn ai, Tiểu Ngưu lá gan lớn hơn hần, đưa tay nắm chặt lấy ngọc thủ Nguyệt Lâm. Nguyệt Lâm vội vàng giãy ra, nói: "Chỗ này không như bên ngoài, vạn lần không được làm vậy. Để cho người ta trông thấy, chúng ta sẽ phiền toái lớn."

Tiểu Ngưu không thể không bốt phóng túng, nói: "Thì thôi vậy, bất quá tìm cơ hội, nàng cũng nên hảo hảo bồi tiếp ta mới được. Mấy ngày không làm chuyện đó, ta toàn thân như bốc hỏa."

Nguyệt Lâm lườm Tiểu Ngưu một cái, dẫm nhẹ lên chân hần, nói hần không được càn rỡ, sau đó mở cửa, dẫn Tiểu Ngưu tiến vào.

Bên trong đại sảnh, có năm người đang đứng thẳng, còn một người ngồi.

Trong đó bốn người là tiểu nha hoàn, đều có vài phần nhan sắc, ngồi ở giữa chính là sư nương. Nàng vận bạch y nhàn nhạt, đoan trang mà giản dị, toát ra vẻ phong tình mê hồn. Ngoài ra còn một người đang đứng xem chừng tuổi cũng không nhỏ, khoảng gần năm mươi, vẻ mặt hào phóng, tinh thần sung mãn, nhất định chính là đại sư huynh.

Tiểu Ngưu vừa thấy sư nương, trong lòng dạt dào ấm áp, mới không lâu còn cùng nàng hoan ái ngọt ngào. Bây giờ nàng đã biến thành một quý phụ, khiến người ta chỉ muốn ôm ấp vào lòng.

Tiểu Ngưu không cần phân phó, tự tiến lên thi lễ, nói: "Nguyện Tiểu Ngưu xin thỉnh an sư nương."

Sư nương ngồi ngay ngắn, cười nhẹ, khẽ giơ tay, nói: "Không cần đa lễ." Nói rồi chỉ vào trung niên nam tử bên cạnh nói: "Đây là Lao Sơn đại đệ tử Chu Khánh Hải. Hắn cũng chính là đệ tử giỏi nhất của Lao Sơn phái."

Trung niên hán tử được gọi Chu Khánh Hải vội vàng nói: "Sư nương quá khen, đệ tử chỉ là được sư phụ cùng sư nương chỉ bảo, có nhiều việc cũng làm chưa được tốt."

Sư nương nói: "Khánh Hải nha, người lúc nào cũng khiêm tốn như vậy. Nếu đệ tử Lao Sơn phái chúng ta ai cũng giống người khiêm nhường cầu tiến, thì thực quá tốt."

Tiểu Ngưu là người nhanh nhẹn, liền bước lên hướng về Chu Khánh Hải chào hỏi, gọi là đại sư huynh. Chu Khánh Hải hoàn lễ rồi nói: "Sư nương cũng đã nói qua với ta, về chuyện nhập phái, chủ yếu là do ta phụ trách. Mặc dù người được sư nương bảo đảm, nhưng chiếu theo quy định của Lao Sơn phái, người cũng nên kinh qua một chút khảo hạch, nếu người tố chất quá kém cỏi, chỉ sợ mọi người nói ra nói vào."

Lời này khiến Tiểu Ngưu kinh hãi, nghĩ thầm, không phải chứ. Nếu ta không qua được khảo nghiệm, cũng không thể gia nhập Lao Sơn phái sao? Tiểu Ngưu nhìn về sư nương, sư nương mỉm cười, nói: "Tiểu Ngưu, không cần lo lắng, người cứ cố gắng hết sức mình là được. Ta tin tưởng rằng người nhất định có thể biểu hiện xuất sắc, làm tất cả mọi người hài lòng." Trong mắt nàng tràn ngập chờ mong và tin tưởng.

Tiểu Ngưu được khích lệ phấn chấn hẳn lên, nói: "Tiểu Ngưu ta nhất định sẽ nỗ lực, quyết không để mình phải hối hận."

Sư nương nói một tiếng 'tốt', sau đó ánh mắt chuyển sang Chu Khánh Hải, nói: "Khánh Hải, sư phụ người hiện tại bế quan chưa ra, tất cả đều dựa vào người. Chỉ cần chuyện người quyết định, sư phụ người tất sẽ ủng hộ."

Chu Khánh Hải nói: "Đệ tử không dám, hết thảy đều do sư nương làm chủ."

Lời này vừa nói ra, Tiểu Ngưu liền thở ra một hơi, hẳn biết việc nhập phái của mình, đã được quyết định rồi. Nếu có khảo nghiệm, bất quá cũng chỉ là một loại hình thức mà thôi, là làm cho người ta xem.

Sư nương phân phó một tiếng, nói: "Khảo hạch bắt đầu."

Chu Khánh Hải đáp ứng, nói: "Vâng, đem bút nghiên giấy mực lại đây." Mấy nha hoàn lập tức thực hiện. Có hai người khiêng ra một cái bàn, hai người khác lại đưa ra văn phòng tứ bảo.

Hết thảy đều chuẩn bị xong xuôi, Nguyệt Lâm ghé sát Tiểu Ngưu, hỏi: "Người liệu có viết nổi không?" Nguyệt Lâm trong ánh mắt tràn ngập quan thiết.

Tiểu Ngưu cười, nói: "Nàng cũng không phải là chưa thấy ta viết mà."

Nguyệt Lâm nhỏ giọng nói: "Chình vì thấy qua rồi nên mới phải lo lắng."

Tiểu Ngưu thập phần tin tưởng nói: "Nàng đứng xem là được, đảm bảo sẽ khiến cho nàng kinh ngạc há hốc miệng."

Tiểu Ngưu cầm lấy bút, đứng ở trước bàn, hỏi: "Chu sư huynh, ta phải viết cái gì bây giờ?"

Chu Khánh Hải trầm ngâm một chút, nói: "Đã có sư nương tự mình quan sát, vậy cũng không cần lãng phí thời gian nữa, không phải viết nhiều, chỉ cần viết hai câu là được."

Tiểu Ngưu bắt chước cầm đại bút, tựa hồ mình chính là một vị danh gia thư pháp. Hắn lại hỏi: "Ta nên viết cái gì?"

Chu Khánh Hải trả lời: "Người viết hai câu thơ của Nhạc Phi' ba mươi công danh trần dữ thổ, bát ngàn dặm lộ vân hòa nguyệt' là được."

Tiểu Ngưu uh một tiếng, trước tiên suy nghĩ một chút, sau đó mới động bút. Tại sao lại phải nghĩ một chút? Là vì hắn sợ có chữ không viết được. Được rồi, mười bốn chữ này đối với mình cũng không thành vấn đề.

Mọi người đều muốn nhìn Tiểu Ngưu viết như thế nào. Nguyệt Lâm từng thấy hắn viết qua nên cảm thấy bình thường. Mà sư nương lại tràn ngập lòng hiếu kỳ. Nàng biết bình thường Tiểu Ngưu nói thì thao thao bất tuyệt, mồm mép lanh lợi, nhưng lại không hiểu công phu cầm bút của hắn ra sao. Nếu hắn viết chữ như gà bới (Ng. V: Tả tự như chương lang ba), thì thực làm mình mất mặt. Mình cũng thật sơ ý, không có kiểm tra hắn trước về phương diện này.

Các nha hoàn kéo giấy, Tiểu Ngưu chấm mực, đại bút vung lên, liền như hành vân lưu thủy viết xuống. Nhìn tư thế tiêu sái, khiến cho người ta nghĩ rằng bút tích nhất định là không kém. Chờ hắn viết xong xuôi, sư nương mới sai nha hoàn đem lên cho nàng coi, nhìn xuống, cũng không phải là quá thất vọng. Chữ này viết ngay ngắn, lưu loát, mỹ cảm cũng thiếu một ít. Nguyệt Lâm ở bên cạnh mặt mày liền rạng rỡ. Bởi vì nàng phát hiện Tiểu Ngưu hôm nay viết so với lần trước nàng thấy thực là đường nét đẹp hơn nhiều lắm. Đối với một tên gia hỏa bất học vô thuật như Tiểu Ngưu, viết được chữ đã là không dễ, huống chi còn phải viết theo yêu cầu? Người như hắn, cũng không thể yêu cầu quá cao.

Sư nương xem qua từng chữ, không để lộ ra sắc mặt, quay đầu hỏi Chu Khánh Hải: "Khánh Hải, người xem chữ này như thế nào?"

Chu Khánh Hải lần lượt nhìn qua, mò mẫm từng lỗi nhỏ, nói: "Chữ này phiêu dật tự nhiên, nhưng khí thế không đủ."

Sư nương lại hỏi: "Vậy có thể qua cửa không?"

Chu Khánh Hải nhìn sắc mặt sư nương, trầm ngâm nói: "Chúng ta thu đệ tử chứ không phải đi thi, dựa theo yêu cầu của chúng ta, chữ này có thể coi là đạt. Đệ tử đến gần này tuổi, so với hãn cũng không hơn được bao nhiêu."

Sư nương uh một tiếng, nói: "Tốt lắm, một cửa này coi như đã qua."

Chu Khánh Hải 'dạ' một tiếng. Tiếp theo nói: "Nhị quan khảo võ, sư nương xem do ai xuất thủ thì tốt nhất?"

Sư nương ngẫm nghĩ, nói: "Việc này người cứ quyết định. Không cần bản lãnh cao quá, nhưng thấp quá cũng không được, tìm người chênh lệch không lớn là được." Nghe được lời này, Tiểu Ngưu thập phần ấm áp ấm áp. Hiển nhiên, đối với chuyện nhập phái, sư nương gần như là 'một tay che trời', cũng không sợ người ta nói ra nói vào.

Chu Khánh Hải cúi đầu, nghĩ ngợi, nói: "Sư nương, người xem để cho Tần Viễn xuất thủ được không? Hãn công phu xem như cách biệt cũng không lớn."

Sư nương a một tiếng, nhìn nhìn Tiểu Ngưu, lại nhìn nhìn Nguyệt Lâm. Nguyệt Lâm lắc đầu nói: "Sư nương, ta không đồng ý, nhị sư huynh hãn xuất thủ không biết nặng nhẹ, chỉ sợ sẽ đả thương người."

Chu Khánh Hải nói: "Bằng không cứ để ta tự mình làm."

Sư nương nghe xong lắc đầu, nói: "Cứ gọi Tần Viễn đến đây đi. Nếu việc gì cũng đến lượt người, chẳng mấy người sẽ kiệt sức mất." Sư nương nghĩ thầm, Chu Khánh Hải công phu so với Tần Viễn mạnh hơn rất nhiều. Nếu hắn xuất thủ, chỉ sợ Tiểu Ngưu không tiếp nổi mười chiêu.

Chu Khánh Hải bèn lớn tiếng nói: "Mời Tần Viễn đến đây." Lời vừa nói ra, bên ngoài đáp ứng một tiếng, liền có người đi mời Tần Viễn.

Nghe xong Tiểu Ngưu trong lòng rối loạn, cũng không biết có thể hay không thông qua Tần Viễn tìm đường vượt nan ải này. Tiểu tử kia đối với mình chán ghét, hắn làm sao có thể để mình thông qua dễ dàng được?

MA ĐAO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Sấm Quan

Tiếp theo tiếng mở cửa là giọng nói rất lớn: "Ta cũng đến rồi đây".

Cửa mở ra, Tần Viễn trông giống như một con khỉ đi vào. Sắc mặt hoàn toàn thay đổi, trong mắt tràn ngập địch ý lẫn hưng phấn. Tiểu Ngưu thầm nghĩ, sao thế này, lấy việc công báo thù riêng sao, muốn báo thù hả? Ta quyết không để cho người đắc ý. Ta, Tiểu Ngưu cũng không phải dễ chơi đâu.

Tần Viễn quay về hướng Sư nương thi lễ, sau đó quay về phía Tiểu Ngưu cười ngô nghê. Sư nương phân phó nói: "Tần Viễn, lần này là chúng ta kiểm tra không phải là cùng người khác liều mạng, người chỉ cần điểm trúng rồi dừng là được."

Tần Viễn trả lời: "Sư nương, điều này thì người cứ yên tâm đi, đệ tử Tần Viễn tuy nhiên không thích tên tiểu tử thối này, nhưng con cũng thể đánh chết hắn trước mặt Sư nương đâu."

Nguyệt Lâm từ bên cạnh đi tới, nhắc nhở: "Nhị sư huynh nha, Sư nương đã nói rõ ràng rồi, chỉ cần điểm trúng, không được đả thương người."

Thấy sư muội quan tâm tên tiểu tử thối như thế, Tần Viễn cảm thấy rất khó chịu trong lòng. Tần Viễn nói: "Đao thương không có mắt, một khi xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cũng không trách ta được."

Chu Khánh Hải nhìn cả hai người nói: "Nếu các người đều chuẩn bị xong, thì hãy khai chiêu đi."

Tiểu Ngưu nhìn nhìn căn phòng khách vừa nhỏ vừa gọn gàng này, nói: "Đánh ở đây á? Nhỡ ra làm hỏng mất đồ đạc thì sao?"

Chu Khánh Hải trả lời nói: "Cứ đánh ở đây đi. Phía ngoài mặc dù rất rộng, nhưng có đông người qua lại, không cần thận la hét làm ảnh hưởng đến việc tu hành của sư phụ."

Tần Viễn tưởng Tiểu Ngưu sợ, nói: "Nếu người nói ra là sợ chết, thì lập tức cút xuống núi cho ta, để ta khỏi phải ra tay động thủ."

Tiểu Ngưu lắc đầu nói: "Từ ngày ta lớn lên đến giờ, chưa từng nói ra từ sợ bao giờ cả."

Tần Viễn ồ lên một tiếng, nói: "Chúng ta không cần đánh võ mồm, chúng ta dùng võ công để nói là đủ rồi".

Tần Viễn quay ra phía ngoài rồi gọi to một tiếng: "Các vị huynh đệ, mang binh khí của ta ra đây."

Phía ngoài liền có người hưởng ứng, lúc sau không lâu thấy một đại hán vác theo một cây đại côn tiến vào.

Tần Viễn cầm đại côn trên tay, tùy ý múa hai đường, tiếng gió nổi lên vù vù. Tiểu Ngưu không chịu được đành lui về phía sau một bước. Sư nương nói: "Tần Viễn, Ngụy Tiểu Ngưu, các người bắt đầu đi. Căn cứ qui củ của Lao Sơn phái chúng ta, chỉ cần Tiểu Ngưu qua được mười chiêu của Tần Viễn là có thể thông qua kiểm tra."

Tiểu Ngưu lên tiếng đồng ý, cũng từ dưới eo rút ra một thanh đơn đao. Nguyệt Lâm từ bên cạnh đi lên phía trước, nhỏ giọng hỏi: "Tiểu Ngưu, loại binh khí này có thuận tay không? Nếu không thuận, ta sẽ tìm cho huynh một món khác mà dùng."

Tiểu Ngưu cười với nàng một cái, nói: "Nguyệt Lâm, mặc dù bản lĩnh của ta có chút kém cỏi, nhưng chỉ cần qua mười chiêu của anh ta, chẳng lẽ ta không làm nổi sao, ta không đến nỗi vô dụng thế đâu?"

Nguyệt Lâm gật gật đầu, nhìn về phía Tần Viễn nói: "Nhị sư huynh, huynh không được phạm qui đâu đấy, môn phái chúng ta đã có qui định rồi, tỷ võ là tỷ võ, không cho phép dùng phép thuật."

Tần Viễn dựng thẳng cây đại côn xuống đất lớn tiếng nói: "Sư muội, muội cứ yên trí, sư huynh của muội tuy có hơi ghét tên tiểu tử thối này nhưng nếu ta có muốn đập chết hắn thì cũng phải tìm một nơi khác, điều này muội hiểu chưa hả?"

Vẻ mặt của Nguyệt Lâm có vẻ yên tâm hơn một chút, nhẹ nhàng nói: "Nhị sư huynh, muội tin huynh. Muội cũng tin tưởng rằng, huynh sẽ không làm sai ý của Sư nương."

Chu Khánh Hải thấy cả hai bên đều không có ý kiến gì nữa liền bảo mọi người đứng lùi ra một chút. Sau đó Tiểu Ngưu cùng Tần Viễn di chuyển, đứng cách nhau khoảng hai trượng chờ nghe lệnh khai chiêu.

Tần Viễn hai tay nắm đại bổng, đầu bổng hướng về phía Tiểu Ngưu, đôi con mắt mở lớn, như muốn lòi ra ngoài vì quá kích động và chứa đầy nhiệt khí. Tiểu Ngưu một tay giữ đao, một tay thành chưởng, nhìn Tần Viễn không chớp mắt. Hắn không còn cười đùa như bình thường được nữa. Hắn biết đây là lần tỷ thí rất quan trọng, không thể làm Sư nương mất thể diện, cũng không thể để người khác cười mình vô dụng.

Chu Khánh Hải liếc mắt nhìn Sư nương một cái, Sư nương gật gật đầu, Chu Khánh Hải nói lớn: "Bắt đầu đi." chỉ thấy Tần Viễn hét lớn một tiếng: "Tiểu tử, tiếp chiêu của ta." thân hình vừa động, hai chân di chuyển tiếp sát Tiểu Ngưu, đại côn nhắm về phía đỉnh đầu của Tiểu Ngưu mà đập.

Tiểu Ngưu nhích nhẹ người, tránh khỏi thế công đó, thừa lúc đối phương không kịp thu chân về, lựa thế mà chém ra một đao, bổ về phía cánh tay của Tần Viễn. Động tác vừa tránh vừa chém này khéo léo vô cùng mà tốc độ cũng nhanh đến cực điểm. Tiểu Ngưu biết hôm nay là một trận ác chiến, cho nên mới bắt đầu hấn đã xuất chiêu liều mạng, nhất định không chịu rơi vào thế kém.

Song phương vừa giao thủ đều cảm thấy bất ngờ. Tiểu Ngưu không ngờ rằng khí lực của Tần Viễn lại kinh người như thế. Đại chân vòng lên, tiếng gió rít chói tai, khí thế dồi non lấp bể. Mặc dù nói là luận võ, nhưng theo khí thế này của Tần Viễn mà nói, rõ ràng là muốn một chân đập Tiểu Ngưu thách đồng thịt nát bấy.

Ngược lại Tần Viễn cũng cảm thấy rất kinh ngạc. Hấn vốn nghĩ rằng Tiểu Ngưu chỉ có thể bó tay mà chạy chốn, chỉ cần dùng vài chiêu sẽ khiến cho Tiểu Ngưu phải quì gối xin tha mạng rồi, ai ngờ không phải như hấn nghĩ. Thân pháp của Tiểu Ngưu rất linh động, chiêu số lại nhanh, làm cho Tần Viễn không dám coi thường. Hơn nữa tên Tiểu Ngưu này lại rất giao hoạt, cứ nhè hấn mà công từng chiêu làm Tần Viễn bắt đầu không yên tâm.

Chu Khánh Hải đứng bên cạnh quan sát, miệng đếm số chiêu: "Ba, bốn, năm, sáu, bảy..."

Nguyệt Lâm nắm chặt hai tay, đôi mắt đẹp nhìn chăm chú không hề nháy mi. Nàng đã chuẩn bị sẵn tinh thần, chỉ cần Tiểu Ngưu gặp nguy hiểm là nàng lập tức nhảy vào ứng cứu. Nàng cũng thấy rõ, vị nhị sư huynh này của nàng hôm nay không có chút nể tình nào hết. Nếu không phải dồn Tiểu Ngưu vào chỗ chết, thì cũng là muốn làm cho Tiểu Ngưu sống dở chết dở.

Sư nương vốn đang ngồi trên ghế uống trà, lúc này nghe thấy tiếng đình đang và tiếng la hét không ngừng, cũng phải đứng lên. Nàng là cao thủ, cho nên nàng đương nhiên nhận ra, hai người này không phải là đang luận võ bình thường. Nàng cũng mơ hồ đoán ra nguyên nhân ẩn chứa bên trong.

Song nàng cũng không lập tức ngăn cản. Nàng cũng muốn biết rốt cuộc Tiểu Ngưu có bao nhiêu bản lĩnh. Một người tuổi còn trẻ mà đã có sàng công "Công phu trên giường" lợi hại, chắc phải có điều gì đó hơn người. Một người có chân tài thật học.

Hai người một cao, một thấp, một tả, một hữu, hai bên như rồng bay phượng múa, thấy những người xem thỉnh thoảng kêu lên. Tiểu Ngưu nhờ có kinh công xuất sắc, né tránh có nghề. Tần Viễn chỉ dựa vào sức nặng của đại côn, kinh nghiệm phong phú thủy chung đã chiếm được thế chủ động. Tiểu Ngưu muốn qua được mười chiêu cũng không phải dễ.

Tần Viễn trong lòng phi thường khó chịu, nếu đây không phải là cuộc trắc nghiệm, mà là một trận quyết đấu, thì hẳn sớm đã đập chết Tiểu Ngưu rồi. Chỉ cần dùng đến pháp thuật thôi, Tiểu Ngưu lập tức biến thành đồng xương trắng ngay. Lần này không cho đả thương người, cũng không cho sử dụng pháp thuật, điều này bắt buộc Tần Viễn phải dựa vào võ công của bản thân, muốn đả thương được Tiểu Ngưu thì cũng phải quá mười chiêu thì may ra. Chỉ còn hai chiêu nữa thôi. Cơ hội chỉ còn nháy mắt nữa là qua thôi.

Tần Viễn cuống lên, xuất thêm một chiêu "Lung tráo (Bao phủ) bát phương", bao vây kín Tiểu Ngưu như vây con cá nhỏ trong lưới, sau đó lại thêm một chiêu 'thiên Hôn Địa Ám'. Hai chiêu này liên hoàn với nhau. Chiêu trước là bao vây đối phương, chiêu thứ hai là đả thương đối phương, nhưng mà Sư nương đã nói không cho phép đả thương Tiểu Ngưu. Tần Viễn vì không muốn cho Tiểu Ngưu nhập phái, không cho hắn có cơ hội tiếp cận sư muội, cho nên hắn phải cố gắng đến mức này. Vừa nghĩ đến lời Sư nương thì đã không còn kịp nữa rồi. Mắt nhìn thấy Tiểu Ngưu sắp bị thương.

Tiểu Ngưu toàn thân toát mồ hôi lạnh. Trong lúc gấp gáp, hắn nhanh như thiểm điện tay liền vút đao xuống đất, hai tay tạo thành một trảo, sức mạnh như thiên quân cùng phát, bắt lấy đại côn của Tần Viễn. Tần Viễn

không nuốt nổi cục tức này, nói: Hảo tiểu tử, đã đến nước này rồi, người còn không nhận thua à?

Tần Viễn quát đại côn song song mặt đất, định một chiêu đánh bật Tiểu Ngưu ra ngoài. Đúng lúc này Chu Khánh Hải hét lớn: "Chiêu thứ mười."

Tần Viễn thấy Tiểu Ngưu dừng lại, nhất thời tức giận cực điểm. Hai tay buông xuôi, ném côn tử và cả Tiểu Ngưu xuống mặt đất, miệng làu bàu câu gì không rõ. Sau đó, Tần Viễn bước ra khỏi đại sảnh, quên cả cáo từ Sư nương.

Nguyệt Lâm liền bước lên phía trước, đỡ Tiểu Ngưu đứng dậy, hỏi: "Tiểu Ngưu, huynh có sao không?"

Trên mặt Tiểu Ngưu ướt đầm mồ hôi, may mà không bị thương, nói: "Còn chưa chết được, còn chưa chết được, cuối cùng cũng thoát chết."

Sư nương nhìn Tiểu Ngưu, lộ rõ nét cười vui mừng. Sư nương hỏi Chu Khánh Hải, nói: "Khánh Hải, người thấy biểu hiện của Tiểu Ngưu thế nào?"

Chu Khánh Hải trả lời, nói: "Cũng không tệ lắm. Qua được mười chiêu là tốt rồi. Phản ứng của thằng bé này linh mẫn vô cùng, căn cơ võ công cũng rất tốt, sau này được học thêm phép thuật, đảm bảo sẽ nổi trội hơn các đệ tử bình thường."

Sư nương nói: "Vậy ta tính là đã thông qua mười chiêu đó được chứ?"

Chu Khánh Hải trả lời, nói: "Là thông qua một cách vinh quang ấy chứ, ta tin là, nếu sư phụ nhìn thấy biểu hiện của hãn như thế cũng sẽ rất hài lòng."

Sư nương lộ ra nụ cười đắc ý. Nàng hiển nhiên cho rằng chính mình cũng không nhìn lầm người. Nếu Tiểu Ngưu không qua nổi mười chiêu mà bị thua, nàng vẫn còn biện pháp khác, cho dù là điều gì xảy ra, nàng cũng

phải cho Tiểu Ngưu vượt qua trắc nghiệm. Phàm những gì nàng muốn làm thì không ai có thể ngăn cản.

Sư nương sai nha hoàn đỡ Tiểu Ngưu ngồi xuống nghỉ ngơi. Nguyệt Lâm đứng cạnh chiếu cổ Tiểu Ngưu, tận tâm, tận lực. Nàng bây giờ hoàn toàn không tránh né quan hệ thân mật với Tiểu Ngưu. Cũng may có không ít đệ tử trước đây đã từng biết về mối quan hệ này. Họ là một đôi tình nhân.

Sư nương ngồi ngay ngắn trên ghế, nói với Chu Khánh Hải: "Khánh Hải, chúng ta tổng cộng có năm cửa, hắn đã qua được hai cửa rồi. Cửa thứ ba này là cái gì đây?"

Chu Khánh Hải nói: "Lần này đương nhiên là thử khả năng phản ứng của hắn rồi."

Sư nương gật đầu nói: "Ta nhớ cửa này hình như là rất khó qua thì phải."

Chu Khánh Hải cười, nói: "Sư nương, điều này thì phải xem hắn có phải là nam tử hán chân chính hay không? Nếu hắn là một nam tử hán chân chính thì không khó vượt qua cửa này đâu."

Sư nương hỏi: "Người thử nói xem, trong cửa đó bố trí những cơ quan gì đây?"

Chu Khánh Hải cười thâm trầm, nói: "Sư nương, ngày hôm qua đệ tử đã chuẩn bị xong rồi. Không có gì đáng lo nữa. Đệ tử đã an bài rất hợp lý. Những đệ tử khác khi vượt cửa gặp những khó khăn gì, thì hắn cũng sẽ gặp những khó khăn tương tự."

Sư nương ôi lên một tiếng, nói: "Người làm việc, ta rất yên tâm. Cửa thứ năm sẽ do ta bố trí, còn cửa thứ tư theo ta thì nên bỏ qua, vì thông thường cửa này là do sư phụ người đích thân chủ trì mà hiện giờ sư phụ người không có mặt. Cửa này đợi sau khi sư phụ người xuất quan sẽ nói tiếp."

Chu Khánh Hải trả lời, nói: "Vâng, Sư nương. Người nói làm thế nào thì cứ làm như thế đi, con nghe lời Sư nương."

Sư nương mỉm cười, nói: "Khánh Hải, ta sẽ không bạc đãi người đâu."

Những lời này của hai người không hề dấu diếm người khác nghe. Tiểu Ngưu không biết bên trong cửa thứ ba sẽ có những loại động vật gì. Lần trước vượt cửa, hắn gặp phải một con rắn. Lần này không biết gặp con gì đây, đừng nói là có sói hoặc báo đấy. Vừa nghĩ đến mấy con vật này, tim Tiểu Ngưu đã muốn nhảy ra ngoài rồi.

Một lát sau, Chu Khánh Hải bắt đầu dựa theo sự an bài của mình mà làm. Tiểu Ngưu không nói lời nào, chỉ một mực đi theo, đi về phía cửa thứ ba.

Ra khỏi đại sảnh, từ cửa lách bên cạnh đi về phía sau. Trong lúc đó, Nguyệt Lâm rời khỏi Tiểu Ngưu một lúc, không biết là đi cùng đại sư huynh Chu Khánh Hải đi làm cái gì, lúc Tiểu Ngưu đi đến cửa thứ ba, Tiểu Ngưu phát hiện đó là một căn phòng làm bằng thép, nằm giữa một khoảng sân rộng, ngoài cửa có mấy đại hán đang canh gác.

Lúc Tiểu Ngưu chuẩn bị bước vào cửa, Nguyệt Lâm lôi hắn qua một bên, nói với hắn mấy câu: "Tiểu Ngưu, người có biết tình huống bên trong không?"

Tiểu Ngưu lắc đầu, nói: "Ta cũng chưa từng đi qua nơi này, làm sao biết được chứ? Nói không chừng bên trong nhất định có loại động vật gì đó."

Nguyệt Lâm nói một cách quan tâm: "Ngay khi vừa vào cửa, ở ngay trên mặt đất, chỗ đó rất rộng, rất dài và rất sáng. Có một con mãnh thú đang đợi huynh ở đó. Người vào cửa khác nhau, thì vật được bố trí trong cửa cũng khác nhau. Cửa này chủ yếu là kiểm tra khả năng phản ứng và lòng can đảm của huynh, huynh đừng làm cho chúng ta thất vọng đấy."

Tiểu Ngưu cười một cái, nói: "Điều đó còn phải hỏi nữa sao? Ta muốn làm anh hùng, không muốn làm cầu hùng. À đúng rồi, muội biết bên trong là loại mãnh thú gì không?"

Nguyệt Lâm hì hì cười, nói: "Vừa rồi muội đi rò hỏi đại sư huynh mấy câu, huynh ấy cũng không tiện nói thẳng ra, chỉ nói với muội rằng, không khác chó là mấy. Các loại dã thú trên núi muội biết rất rõ. Theo lời đại sư huynh nói, khẳng định là một con sói. Huynh có sợ sói không?"

Tiểu Ngưu cười cười, nói: "Nếu đúng là một con sói, thì ta không gì phải sợ nữa, võ công của ta có thể đánh chết hổ, chẳng lẽ lại không đối phó được với một con sói hay sao?"

Lúc này, Chu Khánh Hải cùng Sư nương đều đang đứng ở trước thiết phòng. Sư nương liếc mắt đánh giá qua thiết phòng, thấp giọng nói với Chu Khánh Hải: "Khánh Hải, cửa này sẽ không quá khó vượt qua đấy chứ?"

Chu Khánh Hải nói: "Không khó đâu, đệ tử luôn công bằng với tất cả mọi người, cũng không bố trí mãnh thú làm người khác phải sợ hãi đâu, xin Sư nương cứ yên tâm."

Nghe Chu Khánh Hải nói như vậy, Sư nương thở phào một hơi. Lúc này Chu Khánh Hải gọi Tiểu Ngưu vào đứng trước mặt mình, rồi nói.

Chu Khánh Hải nói: "Ngươi Tiểu Ngưu, bên trong có một con dã thú. Sau khi người đi vào, chỉ cần kiên trì một khoảng thời gian uống hết chén trà rồi đi ra mà không có thương tích gì thì coi như là đã thành công qua cửa."

Tiểu Ngưu trả lời một tiếng: "Được, ta vào đây."

Sư nương ngồi trên một chiếc ghế rất đẹp mà nha hoàn vừa mang tới, nói với Tiểu Ngưu: "Chỉ cần người qua được cửa này, người sẽ trở thành đệ tử của Lao Sơn phái. Người không được bỏ cuộc giữa chừng đâu đấy."

Tiểu Ngưu ưỡn ngực ra vẻ, nói: "Tiểu Ngưu ta đây chỉ bó ngang những việc nhỏ bé thôi, còn đứng trước một đại sự khăng định không bao giờ bỏ cuộc."

Sư nương gật đầu nói: "Vậy thì tốt. Chờ đến khi người, ta nhất định có lễ vật quý thưởng cho người."

Tiểu Ngưu đáp ứng một tiếng, nhìn Nguyệt Lâm và Chu Khánh Hải. Nguyệt Lâm nhìn hẩn bằng ánh mắt cổ vũ. Chu Khánh Hải lệnh cho người gác cửa mở khoá. Mọi người chăm chú quan sát, khoá được mở ra và cánh cửa cũng từ từ hé mở.

Chu Khánh Hải đứng trước cửa nhìn vào trong một lúc rồi nói: "Người có thể vào rồi."

Tiểu Ngưu gật đầu một cái, liền đi vào bên trong, Nguyệt Lâm đằng sau dặn dò với theo: "Nếu gặp phải tình huống không ổn, thì cứ lớn tiếng mà kêu nhé, không được liều mạng."

Không đợi Tiểu Ngưu lên tiếng, chỉ nghe một thanh âm lạnh lùng từ phía sau truyền đến: "Nếu muốn trở thành đệ tử của Lao Sơn phái thì phải dũng cảm một chút, liều lĩnh một chút, nếu có vỡ đầu chảy máu thì cùng lắm là để lại một vết sẹo to, nhất định không được cầu sống, loại nam tử như thế không thể trở thành đệ tử của Lao Sơn phái."

Tiểu Ngưu quay đầu lại nhìn, là Mạnh Tử Hùng cùng với Đàm Nguyệt Ảnh tới. Người vừa nói là Mạnh Tử Hùng, còn Đàm Nguyệt Ảnh chỉ dùng ánh mắt mê người nhìn hẩn, dường như có điều gì muốn nói.

Tiểu Ngưu nhớ đến lúc mình lên núi đã cùng bọn họ diễn một màn thân mật, trong lòng bỗng thấy hơi xấu hổ, mắt tự nhiên, chỉ muốn tìm chỗ mà khóc một hồi cho nguôi ngoai.

Nàng không có chút tình cảm nào đối với ta, ta không còn hy vọng với nàng nữa rồi. Nghĩ đến điều này, Tiểu Ngưu bỗng thấy trong lòng rất đau, giống như có con dao đang cứa vào tim mình vậy.

Lúc hắn chỉ còn cách cửa vào chỉ một bước chân, Nguyệt Ánh đột nhiên lên tiếng, nói: "Chờ một chút, Ngụy Tiểu Ngưu, ta có mấy lời muốn nói với ngươi."

Tiểu Ngưu sững sốt, quay đầu lại, không dám tin vào tai mình, chỉ mở to mắt nhìn Nguyệt Ánh. "Nàng thật sự có chuyện muốn nói với ta sao?"

Tiểu Ngưu mở to hai mắt nhìn Nguyệt Ánh hết sức chăm chú khuôn mặt của Nguyệt Ánh.

Nguyệt Ánh đi sang bên cạnh vài bước, vẫy tay về phía Tiểu Ngưu một cái. Tiểu Ngưu như bị trúng ma pháp, cứ thế xoay người mà đi theo Nguyệt Ánh.

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, Tiểu Ngưu đi tới trước mặt Nguyệt Ánh rồi dừng lại. Hắn không dám đến quá gần, không phải vì sợ Mạnh Tử Hùng tỏ thái độ, mà là sợ làm Nguyệt Ánh giận, hắn càng sợ làm ảnh hưởng đến danh tiết của nàng. Hắn rất yêu nàng nên hắn càng phải nghĩ cho nàng.

Nguyệt Ánh thấy Tiểu Ngưu đứng trước mặt mình như một tên ngốc, cung cung kính kính như một tên nô tài, nàng cảm thấy rất buồn cười. Nàng liếc mắt nhìn thoáng qua mọi người đứng cạnh một lần, rồi nói: "Ngươi đừng có nghe lời của Mạnh Tử Hùng. Nếu tình hình trong đó nguy hiểm, ngươi cứ la lên thật lớn, ngoài này chúng ta nghe được sẽ lập tức chạy vào cứu."

Tiểu Ngưu không đồng tình, vội nói: "Trong đó chẳng qua là một con chó sói, ta không hề sợ chó sói."

Nguyệt Ánh hừ một tiếng: "Chỉ mong trong đó đúng là chỉ có một con chó sói. Nếu người không đối phó được thì ngàn vạn lần không được liều mạng."

Giọng nàng nói như là chiếu lệ, không có tý ôn nhu nào hết, nhưng Tiểu Ngưu lại cảm thấy sự quan tâm vô bờ trong đó. Hắn biết nàng đối với mình còn có một chút quan hoài.

Tiểu Ngưu tinh thần đại chấn, ngơ ngẩn nhìn Nguyệt Ánh, Giọng nói hơi nghẹn lại, nói: "Đàm tử tử, là tử quan tâm ta phải không?"

Nguyệt Ánh không để ý tới những lời đó, nói: "Người cái tên gia hoả này, có nhiều lúc ta nghĩ, người thật đáng chết. Nhưng cho dù nói muốn người chết, nhưng bây giờ chưa đến lúc đó, nếu có chết thì cũng phải chết trong tay ta." Nói xong tỏ ra có chút thống hận.

Tiểu Ngưu biết Nguyệt Ánh đang nghĩ tới điều bí mật giữa hai người. Trong lòng hắn nghĩ, ai đã từng có những giây phút đáng nhớ với một người con gái đẹp thế này, đều sẽ cảm thấy rất tự hào. Nghĩ đến đây Tiểu Ngưu cười một cái, nói: "Đàm tử tử nếu tử muốn sống lâu, ta nhất định sẽ sống lâu, quyết không làm tử tiếc nuối đâu."

Nguyệt Ánh quay đầu nhìn lại, nói: "Những điều cần nói ta đã nói hết, bây giờ người vào đi, nếu người thoát chết mà đi ra, ta sẽ gọi người một tiếng là Ngụy sư đệ."

Tiểu Ngưu nhếch mép cười, nói: "Tốt nhất là kêu một tiếng Lữ sư đệ, xưng hô như vậy thuận tai hơn."

Nguyệt Ánh nghe xong hờ hững nói: "Sau này còn nói kiểu đó với ta, coi chừng Mạnh sư huynh lấy đi cái mạng nhỏ của người đó."

Tiểu Ngưu hừ nhẹ một tiếng, nói: "Thật không biết tử đang nghĩ gì nữa. Một người thông minh như vậy, làm việc cũng nên cẩn thận. Trên đời này

có biết bao nhiêu đàn ông, tỷ lại cứ khẳng khẳng gả cho y. Nếu ta là đàn bà, dù có lấy chó lấy lợn chứ quyết không gả cho y."

Nghe thấy những lời này Nguyệt Ánh ngẩn ngơ. Tiểu Ngưu không đợi nàng nói thêm lời nào, liền xoay người đi về phía thiết môn. Lúc này hắn không còn lời nào để nói nữa, hắn chỉ vung tay về phía mọi người, liền dứt khoát đi vào phía trong cánh cửa. Khí phách hiên ngang, tràn đầy tự tin, làm hắn trở thành một nam tử hán hơn bao giờ hết.

Hắn đi vào bên trong, đầu tiên là căn phòng nhỏ, ánh sáng chói mắt. Dọc theo hành lang, cẩn thận đi xuống, phía dưới đứng như lời Nguyệt Lâm đã nói, vừa dài, vừa rộng, vừa sáng, trên tường có rất nhiều đốm sáng, không gian bên dưới, khác xa với các căn phòng ở bên ngoài.

Ánh mắt của Tiểu Ngưu không ngừng quan sát, tìm kiếm chỗ ẩn thân của con dã thú. Cửa này là kiểm tra lòng can đảm, nhất định người ta sẽ không để ỉnh qua một cách dễ dàng được. Hắn chậm rãi hít thở, rồi chú tâm lắng nghe để phát hiện hơi thở của sự sống hiện hữu.

Tiểu Ngưu nhích từng bước một, phát hiện phía trong hoàn toàn trống trải, hai bên còn có rất nhiều ngục thất, cửa của tất cả các gian ngục thất này đều mở rộng. Chứng tỏ nơi này trước kia từng là phòng giam. Vậy mãnh thú ở đâu được nhỉ?

Nơi này vô cùng yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng bước chân của Tiểu Ngưu. Lúc Tiểu Ngưu dừng lại nghe ngóng chung quanh, thì cũng chỉ có tiếng hít thở đều đều của Tiểu Ngưu mà thôi. Chẳng lẽ sau sự yên tĩnh, khẳng định ẩn chứa mối nguy hiểm chết người. Chẳng lẽ mọi người vượt cửa đều giống mình thế này sao? Làm được điều này quả là quá kinh khủng đi?

Hắn tiếp tục đi về phía trước, trong lòng trống rỗng. Hắn chuẩn bị tinh thần sẵn sàng đối phó. Cho dù mãnh thú xuất hiện từ phía trước hay phía sau, hắn cũng sẽ ra một đòn trí mạng. Nghĩ như vậy, hắn liền rút yêu đao ra.

Đi được một lúc, qua nhiều khúc cua, cũng không biết đi được bao xa, Tiểu Ngưu bắt đầu thấy buồn bực, sao không thấy mãnh thú xuất hiện nhỉ? Đang không biết nên làm gì tiếp theo, chợt nghe trên đầu thối tới một cỗ kinh phong. Tiểu Ngưu không kịp nghĩ nhiều, liền né sang bên cạnh một bước. Sau đó nhìn lại xem là vật gì vừa mới rơi xuống.

Không kịp nhìn rõ là vật gì, vật đó liền rống lên một tiếng khủng khiếp, thoát địa đánh tới, mang theo một cỗ tinh phong. Tiểu Ngưu a lên một tiếng, liên tục né tránh, trong lúc né tránh, hắt theo ánh sáng trên tường mới nhìn rõ là vật gì. Thì ra là một con hổ xám rất lớn, lớn dị thường. Tiểu Ngưu đã từng gặp qua không ít dã thú, nhưng chưa từng thấy con hổ nào to lớn đến thế này.

Con hổ vồ liên tục mấy lần, đều khiến Tiểu Ngưu phải né tránh, khó chịu cực độ. Con hổ tả xung hữu đột cứ nhằm Tiểu Ngưu mà tấp. Tiểu Ngưu thấy mắt nó toé hung quang, đuôi như chiếc roi, quất loạn trên mặt đất, làm cho bụi bay mù mịt. Tiểu Ngưu cứ bước lui về phía sau, trong lòng lo lắng, không phải là nói không khác chó là mấy sao? Còn cái con này khác chó quá nhiều đi. Chó mà đứng trước mặt ta còn không xứng làm nô tài đâu. Tiểu Ngưu ta đây từ trước tới giờ chưa từng đánh nhau với hổ bao giờ, ngày trước lúc đọc sách cẩn thận một chút có phải là biết Võ Tòng dùng cách gì đánh hổ rồi không.

Đến lúc Tiểu Ngưu lùi đến sát tường mới biết là mình không còn đường lùi nữa. Đến lúc này đầu óc hẩn mới tỉnh táo lại một chút, chợt nhớ ra trong tay còn có một thanh đao.

Tiểu Ngưu tự cổ vũ chính mình, Là con hổ thôi mà, có gì đáng sợ đâu? Trong tay ta có đao, có phải là tay không đâu. Tình hình của ta bây giờ so với Võ Tòng ngày xưa tốt hơn nhiều lắm.

Hiển nhiên là con hổ này đã trải qua huấn luyện, đến lúc này nó không vội vàng tấn công nữa, chỉ duy trì một cự ly nhất định với Tiểu Ngưu, chú ý

quan sát động tĩnh. Tiểu Ngưu mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, ướt đầm cả y phục.

Tiểu Ngưu quay lại đối diện với con hổ, hươu đao vào khoảng không hét lớn: "Súc sinh, cút đi cho ta." Nói xong, lấy hết can đảm tiến lên một bước.

Con hổ cứ như không trông thấy gì, rống lên vài tiếng, đột nhiên nhảy chồm lên. Tiểu Ngưu liền cúi người xuống, nâng thanh đao lên cao, muốn cắt con hổ ra làm hai khúc. Nhưng con hổ này căn bản là không muốn va chạm. Sau khi chồm lên cao, hai chân trước bắt trúng vào lan can sắt, liền thu người nhảy lên.

Tiểu Ngưu nói thầm trong lòng, đúng là một cơ hội tốt. Thân hình hẫng lượn vòng trên không, may mà ta linh hoạt, ta phải chém nó làm mấy đoạn mới được. Nghĩ như vậy, Tiểu Ngưu phi thân lên cao, rồi chém mạnh ra một đao.

Không ngờ, Con hổ này động tác cực nhanh, lượn một vòng bay như có cánh, chỉ nghe siu một tiếng đã thấy thoát ra ngoài, đứng vững trái trên lan can. Lúc Tiểu Ngưu còn đang há mồm kinh ngạc thì nó đã đứng vững trên mặt đất, rồi tiếp tục nhe nanh, múa vuốt như muốn tiếp tục tấn công.

Tiểu Ngưu không thể không há mồm kinh ngạc? Đây đúng là một con hổ nhưng độ linh hoạt lại giống như một con khỉ. Tiểu Ngưu chưa từng gặp hổ bao giờ, lại càng không tưởng có loại hổ nào lại linh hoạt như khỉ. Hắn nghĩ rằng, nếu Võ Tòng mà gặp phải con hổ này, cũng không dễ mà đánh chết được nó.

Con hổ mở tròn con mắt, thân người cúi thấp, đây là dấu hiệu chuẩn bị tấn công. Tiểu Ngưu tim đập tình thích, thầm nghĩ, liệu có nên kêu người đến cứu không. Mình nhất định là không thể đối phó nổi con đại trùng này.

Con hổ chậm rãi tiến đến, tấp bên phải một cái, tấp bên trái một cái, phi thường cẩn thận và cũng phi thường hung mãnh, làm cho Tiểu Ngưu cuống

quít lùi về phía sau. Hãn không để ý đến thanh đao trong tay nữa, hãn không dám cầm đao tiến lên như lần trước. Chỉ sợ chưa chém trúng hổ đã trở thành một bữa ngon cho con hổ này rồi.

Cứ như vậy, Tiểu Ngưu liền thấy không ổn. Con hổ thì chiếm được thế chủ động, còn hãn thì bị động. Mắt thấy Tiểu Ngưu bị dồn đến một góc tường khác, nguy cơ càng ngày càng lớn. Tiểu Ngưu như người thấy mùi tử vong.

Hãn thầm rửa trong lòng, không phải nói là một con sói sao? Sao bây giờ lại thành một con hổ lớn thế này? Chẳng lẽ Nguyệt Lâm lại gạt ta, hay là nàng cũng bị người khác gạt, hay là bên trong còn có nội tình khác? Rốt cuộc là ai muốn lấy cái mạng nhỏ của ta đây. Xem ra Sư nương không hề biết tình hình này. Hãn biết người đàn bà này chỉ muốn mình sống tốt, nhất định không muốn mình chết. Khẳng định nàng không quên được mình.

Trong lòng hãn nghĩ loạn, đồng thời phải ứng phó với các đợt tấn công của con hổ. Con hổ thấy hãn liên tục lùi lại, không dám dùng đao tấn công lại nó, nó cũng lấy lại được tinh thần. Nó cứ thế tấn công không còn uý kỵ gì nữa. Nếu Tiểu Ngưu không có khinh công xuất sắc, né tránh hiệu quả, thì sớm đã trở thành thức ăn trong miệng hổ rồi. Trong lòng hãn càng ngày càng sợ, muốn há mồm ra kêu to, mới phát hiện không còn đủ khí lực để kêu nữa. Hãn giương như sợ quá mà mất hết cả khí lực.

Con hổ thấy tấn công không kết quả, cũng nhất thời giận dữ. Nó rống lên mấy tiếng rất lớn, cả người chồm lên cao, miệng đột nhiên há lớn, bắn về phía Tiểu Ngưu một vòi nước lớn. Vòi nước trông giống như một mũi tên, khí thế hung mãnh vô cùng.

Tiểu Ngưu kêu lên một tiếng sợ hãi, không thể tưởng được. Con hổ này còn biết nhổ bọt (Bắn nước). đọc truyện tại . Trong tình thế nguy cấp, Tiểu Ngưu lấy đà nhảy lên cao, tránh khỏi mũi tên nước, thanh đao rời tay rơi xuống đất. Con hổ không đợi Tiểu Ngưu kịp rơi xuống đất, lại bắn thêm

một mũi tên nước rất lớn nữa về phía hăn. Lần này Tiểu Ngưu không né nổi nữa, liền bị mũi tên đánh trúng ngực, cổ lực lượng đó đánh văng hăn bắn vào bức tường sau lưng, làm hăn gần như rơi vào trạng thái hôn mê.

Con hổ thấy chiêu trúng đích, kêu một tiếng vui mừng, lại đánh tới như luồng gió. Hai chân trước đặt trên vai Tiểu Ngưu, miệng há rộng hướng tới mặt Tiểu Ngưu mà đớp. Tiểu Ngưu rút cuộc cũng không phải là một đứa trẻ bình thường, trong lúc nguy cấp, hăn nắm chặt lấy cổ con hổ, Con hổ muốn cúi xuống cắn cũng không được. Con hổ mạnh mẽ vô cùng, khí lực của Tiểu Ngưu cũn không vừa, trong tình huống đấu lực như thế, Tiểu Ngưu rất nhanh rơi xuống thế hạ phong. Thấy cái miệng hổ há hoác ngày càng gần mặt mình, Tiểu Ngưu cơ hồ cảm thấy tuyệt vọng. Mắt hăn chợt tối sầm lại, rồi ngất đi.

Đúng lúc lúc này, phía trên truyền đến một tiếng kêu to: "Ngụy Tiểu Ngưu, đến lúc rồi, người ra đi."

Theo giọng nói, Chu Khánh Hải từ phía trên nhảy xuống. Hăn thấy con hổ hổ đang muốn nhai sống Tiểu Ngưu, ngay người phát ngốc, lập tức lao tới, nắm đuôi hổ mà kéo. Con hổ thấy thế liền tránh sang một bên, con mắt trừng trừng nhìn Chu Khánh Hải, làm như là không cam lòng khi chưa được nhai nát đầu của Tiểu Ngưu vậy.

Chu Khánh Hải nghi hoặc nhìn con hổ một lần, sau đó ôm Tiểu Ngưu phi thân lên phía trên đi mất. Vừa ra khỏi thiết phòng. Vừa thấy sắc mặt Tiểu Ngưu trắng bệch, tóc tai rối bù, Nguyệt Lâm kinh hãi kêu lên một tiếng, cả Nguyệt Ánh cũng không nhịn được, tiến lên một bước nhìn. Sư nương không nói lời nào, đứng lên khỏi ghế, thấy thảm cảnh của Tiểu Ngưu như thế, ánh mắt trở nên sắc lạnh, ngó Chu Khánh Hải hỏi: "Sao hăn lại thảm hại thế này chứ, ngay cả một con sói hăn cũng không đối phó được hay sao?"

Chu Khánh Hải đem Tiểu Ngưu đặt xuống mặt đất ngay cạnh hắn, thấy Tiểu Ngưu không việc gì, mới đứng lên trả lời: "Dạ bẩm Sư nương, bên dưới đó không phải là một con chó sói đâu, mà là một con hổ rất lớn."

Sư nương y lên một tiếng, càng thêm tức giận, quát: "Không phải là người nói chỉ thả một con sói ra sao? Sao lại biến thành một con hổ vậy?"

Chu Khánh Hải vẻ mặt rất hoảng sợ, nói: "Sư nương, chuyện này đệ tử cũng không rõ ràng lắm. Tối hôm qua rõ ràng đệ tử thả vào đó một con sói, chỉ là một con sói rất bình thường. Ai ngờ, vừa rồi đệ tử đi xuống, mới nhìn ra là "Quá Giang Hổ" của sư phụ."

Sư nương càng cảm thấy kinh tâm động phách, hai môi giật giật, nói: "Con hổ của sư phụ người không phải là được nhốt ở hậu viện sao? Sao lại lạc đến tận đây được? Đó không phải là muốn lấy mạng của Ngụy Tiểu Ngưu hay sao? Người mau nói cho ta biết, việc này có phải là trò quỷ của người không?"

Chu Khánh Hải toàn thân run rẩy. Bởi vì từ ngày hắn nhập phái tới nay, chưa bao giờ hắn thấy Sư nương nổi giận như thế. Mặc dù hắn không biết Sư nương với tên tiểu tử này có quan hệ gì, nhưng bằng cảm giác của mình, hắn chỉ biết rằng Sư nương đối với tên tiểu tử này rất là quan tâm. Nếu không phải Sư nương rất là ân thưởng tiểu tử này, thì đã sớm nhận hắn làm nhi tử rồi.

Chu Khánh Hải kiên quyết trả lời, nói: "Sư nương minh giám, đệ tử đối với việc này không hề hay biết. Nếu là đệ tử thì trời tru đất diệt."

Sư nương căn căn môi, thở ra mấy hơi, ra lệnh, nói: "Khánh Hải, đối với việc này, ta tin không liên quan gì đến người. Nhưng là người chịu trách nhiệm công tác quản lý nơi này, cho nên người phải chịu trách nhiệm đến cùng. Ta lệnh cho người trong vòng ba ngày phải điều tra rõ ràng chuyện này cho ta, xem ai là người đổi sói thành hổ."

Chu Khánh Hải cung kính, nói: "Cảm tạ Sư nương tín nhiệm, đệ tử nhất định trong ba ngày điều tra rõ ràng."

Sư nương lạnh lùng nói: "Không cần biết là ai, chỉ cần để ta tìm ra ai làm việc này sau lưng ta, làm tổn thương danh tiếng của Lao Sơn phái, ta sẽ không bỏ qua cho hắn. Hắn đã muốn Ngụy Tiểu Ngưu thành mối cho hổ, thì ta sẽ cho hắn thử cảm giác bị hổ cắn nó như thế nào."

Chu Khánh Hải mồ hôi lạnh toát ra đầy mình, nói: "Sư nương, đệ tử đi điều tra liền đây."

Sư nương ân lên một tiếng, nói: "Người đi đi, nhất định phải cẩn thận một chút. Điều tra việc này tuy không khó khăn lắm, nhưng người làm được sợ rằng không có nhiều người."

Chu Khánh Hải sảng khoái đáp ứng một tiếng, xoay người chạy đi. Sư nương nhìn theo bóng hắn, nói: "Khánh Hải làm việc trước nay rất cẩn thận, lần này sao lại thành ra kết quả như vậy chứ."

Lúc này, Nguyệt Lâm đang đứng bên cạnh Tiểu Ngưu, gọi tên Tiểu Ngưu. Nguyệt Ánh đứng cách đó một khoảng, mắt đăm đăm nhìn Tiểu Ngưu không rời, ngoài mặt thì tỏ ra vẻ lãnh đạm, nhưng không biết trong lòng đang nghĩ đến điều gì.

Sư nương cũng đi tới, xem xét trên mặt Tiểu Ngưu, nói một cách cảm khái: "Nếu không phải Khánh Hải tính chuẩn thời gian, kịp thời tiến vào trong phòng, thì cái tên Ngụy Tiểu Ngưu này bây giờ đang uống rượu cùng Diêm Vương rồi."

Nguyệt Lâm nói: "Đại sư huynh quyết không hại Tiểu Ngưu đâu."

Đúng lúc này, Tiểu Ngưu bỗng mở to mắt ra, câu nói đầu tiên là: "Nguyệt Lâm, ta vẫn còn còn sống à?"

Không đợi Nguyệt Lâm trả lời, Sư nương vội nói: "Con hổ đó vẫn còn đứng sau lưng kia kìa."

Tiểu Ngưu vừa nghe thấy thế, giống như bị răn cản trúng, lập tức nhảy dựng lên, chạy đi một đoạn rất xa mới dám quay người lại. Mọi người chứng kiến đều không nhịn được cười, cười đến mức Tiểu Ngưu cảm thấy thấy muốn độn thổ mất.

Sư nương phân phó: "Đỡ Ngụy Tiểu Ngưu quay về đại sảnh. Cửa này đã thông qua, chỉ còn hai cửa nữa thôi. Hai cửa này do ta chủ trì là được rồi."

Mọi người cùng lên tiếng đáp ứng. Tiểu Ngưu nhìn Nguyệt Lâm, rồi lại nhìn Nguyệt Ánh. Hắn phát hiện không thấy tên Mạnh Tử Hùng đáng ghét đâu cả. Không biết hắn biến đâu mất rồi? Liệu con hồ vừa này có phải do hắn thả ra không. Điều này cũng có khả năng lắm, người mình ghét nhất là hắn, mà người hắn ghét nhất chính là ta.

Trở lại tới đại sảnh, Sư nương ngồi xuống, Tiểu Ngưu với mọi người cũng ngồi xuống. Trong phòng lúc này chỉ có Sư nương, Nguyệt Ánh, Nguyệt Lâm, còn có Tiểu Ngưu nữa. Những người khác không đi vào trong đại sảnh.

Sư nương thân thiết nhìn Tiểu Ngưu, hỏi: "Vừa rồi làm ngươi sợ chết khiếp rồi phải không? Ta vừa nghe nó dưới đó có con hổ, ta cũng suýt nữa thì bị dọa chết rồi."

Tiểu Ngưu nghe xong cảm thấy ấm áp vô cùng. Chuyện hắn vừa gặp phải, giờ nghĩ lại vẫn còn rùng mình. Lúc đó đúng là thiếu chút nữa là xong đời rồi. Nếu không phải mình liều mạng chống cự, nếu không có Chu Khánh Hải chạy vào đúng lúc.

Nguyệt Lâm hỏi: "Tiểu Ngưu, sao ngươi không hét lớn lên? Để chúng ta biết mà đi xuống cứu."

Tiểu Ngưu xấu hổ nói: "Ta lúc đó rất sợ hãi, muốn kêu mà không thành tiếng."

Nói xong liếc trộm Nguyệt Ánh một cái. Chỉ thấy Nguyệt Ánh ngồi cạnh Nguyệt Lâm, trong lòng tâm sự trùng trùng. Đôi lông mày tuyệt đẹp của nàng nhíu lại, đôi mắt đẹp thâm trầm như dòng sông, đôi môi hồng mọng gợi cảm, toàn thân toả ánh sáng cuốn hút lòng người, làm người khác nhìn thấy phải dán mắt mà nhìn không thể cưỡng lại được sức hút kỳ diệu đó.

Sư nương nhẹ nhàng nở một nụ cười dịu dàng, nói: "Tiểu Ngưu, người gặp dữ hoá lành là tốt rồi. Nếu không cả đời Sư nương sẽ phải tự trách mình, mà ngay cả Danh tiếng của Lao Sơn phái chúng ta cũng mất luôn."

Tiếp đó Sư nương hướng ánh mắt nhìn về phía Nguyệt Ánh, hỏi: "Nguyệt Ánh, người luôn luôn là một người thông minh. Người đối với việc vừa xảy ra có cách nhìn thế nào?"

Nguyệt Ánh ngồi im, áo trắng như tuyết, mái tóc đen phát ra ánh sáng lấp lánh. Đôi mắt tuyệt đẹp của Nguyệt Ánh nhìn quanh một vòng, nhẹ giọng nói: "Sư nương, đệ tử cho là, có người muốn nhân dịp này diệt trừ Ngụy Tiểu Ngưu. Mượn miệng con hổ này giết chết hắn."

Sư nương gật đầu nói: "Ta cũng nghĩ như vậy. Người nói xem là ai có khả năng là người muốn giết chết Ngụy Tiểu Ngưu nhất?"

Nguyệt Ánh lắc đầu nói: "Đệ tử không có bằng chứng cụ thể, đệ tử không dám đoán bừa, để tránh nói oan cho người tốt."

Sư nương ân lên một tiếng, nói: "Người không nói, thì trong lòng ta cũng hiểu người đang nghĩ gì. Chuyện này không thể nóng vội được, cũng may có Khánh Hải đi điều tra. Sẽ rất nhanh tra ra kết quả thôi. Nếu để ta tìm ra kẻ nào làm, ta sẽ dựa theo qui định của bốn môn mà xét xử."

Nói xong, mắt Sư nương lộ rõ một tia sát khí rợn người. Loại ánh mắt đầy sát khí này Tiểu Ngưu đã từng nhìn thấy trong mắt Nguyệt Ánh. Lần này lại thấy xuất hiện trong mắt Sư nương, hẳn không cảm thấy sợ nữa mà ngược lại hẳn cảm thấy có phần thân thiết.

Sư nương chuyển ánh mắt qua Tiểu Ngưu, nói: "Tiểu Ngưu, ba cửa trước ngươi biểu hiện rất xuất sắc, ta rất hài lòng. Vẫn còn hai cửa nữa đang chờ ngươi vượt qua. Cửa tiếp theo tạm thời đình chỉ, vì trường môn hiện tại chưa xuất quan. Bây giờ chúng ta đi xem qua cửa thứ năm đã."

Tiểu Ngưu hỏi: "Đệ tử phải làm gì?"

Sư nương mỉm cười nói: "Ngươi không cần phải làm gì cả, chỉ cần nghe theo lời ta phân phó là được."

Tiểu Ngưu đứng lên, đối mặt với Sư nương. Sư nương phân phó một tiếng: "Nguyệt Lâm, Nguyệt Ánh cùng ta ngồi thành một hàng, Tiểu Ngưu người ngồi đối diện với chúng ta."

Tiểu Ngưu cảm thấy rất khó hiểu, cứ theo lời mà làm. Hẳn biết Sư nương sẽ vì hắn mà làm chủ mọi việc, không cần hắn quan tâm điều gì cả.

Ba vị mỹ nữ ngồi thành một hàng, Tiểu Ngưu ngồi đối diện với các nàng. Một tên thiếu niên bị sáu con mắt tuyệt đẹp của ba vị Đại mỹ nhân nhìn chăm chú, làm hắn có cảm giác vô cùng khó tả. Cho dù Tiểu Ngưu sở hữu một loại da mặt dày phi thường, dày hết phần người khác, cũng cảm giác đỏ mặt đang đỏ lên, tim trong lồng ngực đập như trống ngày hội. Cả ba vị đại mỹ nữ đều đẹp như hoa xuân, từ thân mình tỏa ra mùi hương nồng nàn, làm Tiểu Ngưu mê mẩn cả tâm hồn.

Sư nương chỉ huy hai cô gái, rồi phân phó nói: "Hai người các ngươi giúp ta nhìn xem tên tiểu tử này có tư cách làm đệ tử của Lao Sơn phái chúng ta không."

Nguyệt Lâm vẻ mặt vô cùng vui mừng nhìn Tiểu Ngưu. Mặc dù bình thường ngày nào cũng được nhìn thấy hăn, nhưng hôm nay cùng với mấy người cùng giới cùng đồng thời nhìn hăn thì chưa từng có. Nguyệt Ánh vẻ mặt thâm trầm nhìn, ánh mắt lạnh băng, mỗi lần lướt qua mặt Tiểu Ngưu, đều làm hăn rợn người.

Chăm chú nhìn một lúc lâu, Sư nương mới hỏi tiếp: "Các người đều nhìn kỹ rồi, bây giờ hãy nói ý kiến riêng của từng người cho ta xem."

Nguyệt Lâm vẻ mặt rất then thừng, ôn nhu nói: "Sư nương, ta thấy Ngụy Tiểu Ngưu hoàn toàn có đủ tư cách để trở thành đệ tử của Lao Sơn phái chúng ta."

Sư nương liếc mắt về phía Tiểu Ngưu, rồi lại nhìn sang Nguyệt Lâm, hỏi: "Nguyệt Lâm, nói cho ta nghe lý do của ngươi, để xem có thuyết phục được ta không."

Nguyệt Lâm nhìn Tiểu Ngưu, rồi kể lại, nói: "Sư nương, người nhìn xem, ngũ quan của Tiểu Ngưu, mặc dù không được tuần tú lắm, nhưng lại rất đàng hoàng. Còn về tướng mạo thì đường đường là một chính nhân quân tử, tuyệt đối không phải là một tên tiểu nhân."

Nguyệt Ánh chỉ hừ nhẹ một tiếng, nói: "Điều đó cũng chưa chắc đâu. Có rất nhiều người mặt sáng ngời ngời, nhưng lại làm chuyện xấu sau lưng người khác, tiền hậu bất nhất, có thể nói là loại mặt người dạ thú." nói xong mấy câu đó, cắn chặt hai hàm răng trắng như ngà rồi trừng mắt mà nhìn Tiểu Ngưu.

Tiểu Ngưu thấy đau như bị dao cắt vào thịt, lập tức đứng lên, nói: "Đàm tử tử, ta biết ta đã gây ấn tượng không tốt cho tử. Nếu tử cho rằng ta là một tên bại hoại, thì xin tử cứ nói thẳng ra, ta nghĩ ta có đủ bản lĩnh để tiếp nhận nó."

Sư nương mỉm cười, nói: "Nguyệt Ánh, để lát nữa đến lượt ngươi hãy nói nhé, bây giờ để Nguyệt Lâm nói hết đã."

Nguyệt Ánh lại hừ nhẹ một tiếng, xem như là đã đồng ý. Thấy thế Nguyệt Lâm nói tiếp: "Cứ nhìn chiêu cao, hình thể của Tiểu Ngưu mà xem, chỗ nào cũng rất hợp lý, còn cử chỉ, động tác lại rất đường hoàng, qui củ. Đến khi hãn trở thành đệ tử của Lao Sơn phái chúng ta rồi, được Sư nương và sư phụ dạy dỗ, chỉ cần hãn chú tâm học tập, nhất định sẽ trở thành một nhân tài hiếm có trên đời, hãn sẽ làm vẻ vang cho Lao Sơn phái chúng ta."

Sư nương nở nụ cười rất tươi, nói: "Nguyệt Lâm, ngươi nói hay lắm. Tiểu Ngưu nghe được những lời này của ngươi, hãn cũng nên cố gắng nhiều hơn để không cô phụ kỳ vọng của ngươi dành cho hãn."

Tiểu Ngưu nghe được những lời đó nhiệt huyết sôi trào, lập tức ra vẻ, nói: "Giang tỷ tỷ quá khen. Sau khi Tiểu Ngưu ta nhập phái, nhất định sẽ tích cực tiến bộ, làm một đệ tử xuất sắc. '"

Sư nương gật đầu nói: "Ngươi đã có ý nghĩ như vậy, ta thấy rất vui mừng. Bây giờ chúng ta nghe ý kiến của Nguyệt Ánh."

Mọi người đều chuyển ánh mắt sang phía Nguyệt Ánh. Tiểu Ngưu thì cứ đứng như vậy, chờ Nguyệt Ánh lên tiếng, xem nàng còn có thể nói ra ý kiến bất đồng gì với mọi người.

Nguyệt Ánh dùng ánh mắt lạnh băng mà nhìn khắp người Tiểu Ngưu một lượt, rồi sau đó nói với Sư nương: "Sư nương, về mặt tướng mạo mà nói, thì Nguyệt Lâm sư muội đã nói hết ra được các ưu điểm của Ngụy Tiểu Ngưu rồi, đệ tử cũng không cần thiết phải nói lại nữa. Bây giờ đệ tử chỉ nói về khuyết điểm và mặt xấu của hãn mà thôi."

Nghe đến đó, Tiểu Ngưu cùng hai mỹ nữ đều chăm chăm nhìn về phía Nguyệt Ánh. Đến lúc này Tiểu Ngưu thật sự rất muốn biết ấn tượng của Nguyệt Ánh đối với bản thân mình như thế nào.

Nguyệt Ánh nói với Sư nương: "Về tướng mạo thì Ngụy Tiểu Ngưu có thể xếp vào mức trên trung bình, hoàn toàn xứng đáng là một đáng nam nhi đường đường chính chính. Đầu óc hẳn lại thông minh nhanh nhẹn, phản ứng cũng không hề tồi. Tất cả những điều này, chúng ta cũng đều đã được chứng kiến qua rồi, nên không còn gì để nói thêm nữa. Những điều này, là những điều kiện tự nhiên khi con người được sinh ra trên đời. Nhưng hẳn lại có những khuyết điểm vô cùng nghiêm trọng, ví dụ như cử chỉ thì sàm sỡ, nhìn thấy mỹ nữ thì mặt mày hớn hở, liền muốn động chân động chân. Ngữ ngôn lại càng tục tĩu, không phải là nói một cách thiếu tế nhị mà là ác ngôn ác ngữ, tất cả những điểm này đều là điểm đáng ghét nhất trên người hẳn, còn nữa, trong lòng hẳn lúc nào cũng có tâm địa xấu xa đối với các cô gái đẹp. Điều này không thể tha thứ được."

Nghe được những lời này, mọi người không thể không nhíu mày trầm tư. Tiểu Ngưu bị nàng nói ra những lời đó, quả thực là không biết chôn vào đâu, cũng không biết giải thích thế nào mới ổn.

Nguyệt Ánh vẫn chưa nói hết. Nàng nói tiếp: "Nếu hẳn không thay đổi những khuyết điểm này, chẳng những không thể phát dương quang đại Lao Sơn phái chúng ta, mà còn có thể bôi tro trát trấu vào phái chúng ta nữa cũng không biết chừng. Hy vọng Sư nương suy nghĩ thật kỹ trước khi quyết định cho hẳn nhập phái hay không, không thể vì tình cảm nhất thời mà để lại hậu quả không thể gánh nổi về sau."

Nghe thấy những lời này Tiểu Ngưu vừa tức vừa giận. Hẳn tự nhủ, Tiểu Ngưu không phải là vật vô tri, mà là một người tốt. Sao cô ta lại có thể nói xấu ta đến mức đó chứ? Nếu ta thật sự là một tên bại hoại, làm gì có chuyện ta tha cho người lần đó chứ? Tấm thân trinh nữ dụ người của người chẳng lẽ ta không muốn sao? Mẹ nó chứ, mỹ nữ này đúng là đồ vong ân phụ nghĩa mà.

Sư nương nghe xong, rất lâu không nói một lời, sắc mặt cũng trầm xuống một chút. Cho phép Tiểu Ngưu nhập phái, Sư nương đã sớm quyết

định rồi, không ngờ rằng bây giờ lại gặp kỳ đà cản mũi, Nguyệt Ánh dội cho nàng một chậu nước lạnh. Điều này làm Sư nương khó mà nhịn được.

Sư nương nở nụ cười, nói: "Nguyệt Ánh, kim vô túc xích (Không có vàng nào mà không có tạp chất), nhân vô thập toàn (Con người không ai hoàn hảo cả). Tên Ngụy Tiểu Ngưu cho dù chưa tốt, nhưng hãn cũng đã từng cứu mạng người, cứu mạng Nguyệt Lâm. Chúng ta làm người không thể lấy ơn trả oán."

Nguyệt Ánh đong đưa đôi mắt đẹp nói: "Sư nương, đệ không hề quên những việc tốt mà hãn đã làm, đệ tử chỉ là nói về vấn đề nhập phái của hãn mà nói lên chủ kiến của mình vậy thôi. Quyền quyết định cho hãn gia nhập hay không đều là do Sư nương định đoạt hết."

Sư nương tựa lưng vào ghế, trầm ngâm nói: "Ai cũng không tránh được khuyết điểm. Người nói Tiểu Ngưu nên sửa chữa khuyết điểm, điều này ta hoàn toàn đồng ý, còn chuyện có tâm địa xấu xa đối với mỹ nữ, ta chỉ sợ đó là cách nghĩ của người đó thôi, người chứng cứ gì có thể chứng minh hãn đối với các mỹ nữ đều có ý nghĩ bất thỉu hay không?"

Nguyệt Ánh trả lời nói: "Sư nương, việc này không giống việc điều tra vụ án, đó là suy nghĩ trong đầu, làm gì có dấu vết biểu hiện ra ngoài, cũng không thể có chứng cứ để mà tìm."

Sư nương cười cười, nói: "Nguyệt Ánh, người cũng không phải là trẻ con nữa. Sau này, những chuyện thế này không nên nói lung tung, sẽ làm ảnh hưởng đến danh tiếng của Tiểu Ngưu. Nếu chúng ta làm mất hình tượng của hãn, hỏi liệu hãn còn chỗ đứng trong Lao Sơn phái chúng ta không?"

Nguyệt Ánh hỏi: "Sư nương, chẳng lẽ người đã đồng ý để hãn nhập phái rồi sao?" nói xong Nguyệt Ánh liền đứng lên.

Sư nương mặt không đổi sắc, hỏi: "Làm sao vậy, Nguyệt Ánh, chẳng lẽ người không đồng ý?" Sư nương cũng có chút không dám tin tưởng vào cảm giác của chính mình.

Nguyệt Ánh giật giật giọng nói: "Nếu Sư nương đã quyết định rồi, thì mọi điều đệ tử nói đều đã muộn."

Sư nương bất đắc dĩ nói: "Bây giờ còn chưa muộn, còn có điều gì người cứ việc nói hết ra đi."

Nguyệt Ánh suy nghĩ một lúc, rồi lại nhìn sang phía Tiểu Ngưu. Tiểu Ngưu vẻ mặt vừa thất vọng vừa bất mãn. Nguyệt Ánh không phải là một cô gái không hiểu chuyện, nàng biết rằng, phàm những chuyện gì Sư nương đã quyết định, thì không ai có thể thay đổi. Vì vậy nàng bất đắc dĩ nói: "Đệ tử không còn gì để nói nữa, mọi sự mời Sư nương làm chủ là được rồi."

Điều Sư nương muốn nghe nhất chính là những lời này. Sư nương vô cùng cao hứng, nói với Tiểu Ngưu: "Cho đến đó bây giờ người coi như người đã thuận lợi vượt qua cửa. Từ nay về sau, người sẽ là đệ tử của Lao Sơn phái chúng ta rồi. Sau này người theo ta học nghệ. Khi ta bận việc thì người sẽ theo Đại sư huynh của người Chu Khánh Hải. Hắn cũng là một đệ tử rất ưu tú."

Tiểu Ngưu hoan hỉ đáp ứng một tiếng: "Vâng." đang muốn xưng hô mấy tiếng đồng môn, thì cánh cửa đột nhiên kêu lên chi nha một tiếng rồi bị người sô mạnh, mở toang ra. Trước cửa xuất hiện một người, mặt khá dài, cũng không được anh tuấn lắm. Đó chính là vị hôn phu của Nguyệt Ánh Mạnh Tử Hùng.

Sư nương nhìn hắn cười cười rồi nói: "Tử Hùng, người tới rất đúng lúc, ta đang muốn chính thức tuyên bố việc Ngụy Tiểu Ngưu nhập phái."

Mạnh Tử Hùng bước mấy bước đi vào trong nhà, đầu tiên là trừng ta mắt hằm hằm nhìn Tiểu Ngưu, tiếp theo nói với Sư nương: "Sư nương, đệ

tử không đồng ý để hãn nhập phái. Hãn không phải người tốt. Nếu người cho hãn nhập phái là làm hại Lao Sơn phái chúng ta đó. Lao Sơn phái chúng ta sẽ vì hãn mà đánh mất thanh danh, các đệ tử khác cũng không còn dám ngẩng đầu qua lại trong chốn võ lâm nữa."

Sư nương nghe xong, đợi một lúc rồi mới đứng lên quát: "Mạnh Tử Hùng, người câm miệng lại cho ta. Ta còn sống, cha người cũng còn sống, việc này chưa đến lượt người làm chủ đâu. Bây giờ người đi ra rồi đó, nên làm cái gì thì làm cái đó đi." nói xong dùng ngón tay đóng cửa phòng lại.

Mạnh Tử Hùng cũng lớn giọng nói lại: "Sư nương, lời nói thẳng luôn khó nghe, thuốc đắng thì già tật. Mọi việc đệ tử lo lắng cũng chỉ vì tốt cho Lao Sơn phái mà thôi."

Sư nương nhướn đôi mắt đẹp lên, lớn tiếng quát: "Mạnh Tử Hùng, người cút ra ngoài cho ta. Nếu người có ý kiến gì, chờ sau khi cha người xuất quan rồi người đi mà nói với hãn. Người nên biết, khi cha người nhập quan mọi việc đều do ta làm chủ."

Mạnh Tử Hùng phản bác nói: "Ta tốt xấu gì thì cũng là người kế thừa chức chương môn?" nói đến đây giọng nói đột nhiên trầm xuống.

Sư nương lạnh lùng cười, nói: "Chỉ cần ta nói một câu, người cũng có thể không phải làm người kế thừa chức chương môn nữa đâu. Cha người đã từng nói, vị trí chương môn này ai cũng có thể kế thừa. Nếu người còn muốn tiếp tục làm người kế thừa chức chương môn thì người liệu mà làm người tốt, đừng để ta phải chán ghét người."

Những lời này quả là có sức mạnh và sức ảnh hưởng rất lớn. Mạnh Tử Hùng nghe xong cảm thấy phía sau lưng toát đẫm mồ hôi lạnh. Hãn biết rất rõ tính tình và quyền lực của Sư nương. Chỉ cần nàng muốn làm việc gì, thì trong Lao Sơn phái không ai có thể ngăn cản nổi. Ngay cả cha hãn, mặc dù là đương nhiệm chương môn, ai ai cũng đều biết, mọi chuyện cha hãn đều

nghe theo ý kiến của Sư nương hết. Nếu như nói cha hản là Đường Cao Tông trong Lao Sơn phái thì Sư nương chính là Võ Tắc Thiên. Bản thân hản đúng là đáng chết, chỉ vì muốn ngăn cản tên tiểu tử này nhập phái, không ngờ lại choc giận Sư nương đến mức này. Đây rõ ràng không phải là việc nên làm. Nếu mình không còn là người kế thừa chức chưởng môn nữa, thì sau này làm sao ra oai được với các đồng môn khác đây?

Mạnh Tử Hùng không phải là một tên ngốc, hản lập tức thay đổi thái độ. Mạnh Tử Hùng hướng đến Sư nương thi lễ, tỏ vẻ biết lỗi nói: "Đệ tử sai rồi, Sư nương, đệ tử nhất thời kích động mà nói lời sai, kính mong Sư nương tha thứ cho lần này."

Sư nương thấy hản xuống nước, thì cũng không muốn làm hản khó xử, Vì vậy nàng nói tiếp: "Tử hùng à, bỏ đi, bỏ đi, người vẫn còn trẻ, nên ta cũng không trách những sai lầm nhỏ nhặt đó. Chỉ có điều, sau này người trở thành chưởng môn của Lao Sơn phái, thì trách nhiệm rất lớn, người còn phải học tập cha người nhiều lắm. Nếu không, khó mà thu phục được lòng người."

Mạnh Tử Hùng cúi thấp người xuống rồi nói: "Cảm ơn Sư nương đã dạy bảo, đệ tử nhất định ghi nhớ."

Tất cả mọi việc xảy ra Tiểu Ngưu đều đã chứng kiến, trong lòng hản cũng cảm thấy sáng khoái vô cùng. Hản thầm nhủ, nhìn người kìa Mạnh Tử Hùng bình thường người đặc trí lắm mà, ta còn tưởng rằng người không sợ trời, không sợ đất, ngổ ngáo ở đâu không biết, vừa nhìn thấy Sư nương thì sợ sun cả vôi vào. Thì ra cũng có lúc người phải sợ vãi cả ra quần.

Nghĩ xong hản quay sang nhìn Nguyệt Ánh, thấy sắc mặt nàng vô cùng khó coi. Tiểu Ngưu trong lòng chợt nghĩ, nàng làm sao vậy ta? Chẳng lẽ việc ta nhập phái lại làm tổn thương nàng sao? Tiểu Ngưu không thể nào hiểu được thế giới nội tâm của Nguyệt Ánh.

MA ĐẠO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Nhập Phái

Sư nương làm việc rất có hiệu quả. Sau khi nói với Tiểu Ngưu mấy câu an ủi, động viên vài lời, rồi dẫn Tiểu Ngưu đến sân tập phía trước. Sau khi ra lệnh tập hợp tất cả đệ tử lại một chỗ, nàng lớn tiếng tuyên bố Ngụy Tiểu Ngưu chính thức trở thành Lao Sơn phái đệ tử, vị trí đứng sau Nguyệt Lâm, trở thành đệ tử thứ sáu của Trùng Hư Đạo Trưởng.

Quyết định này làm mọi người vô cùng kinh ngạc. Bởi vì dựa theo thông lệ, một người từ bên ngoài mới đến, cho dù có vượt qua khảo nghiệm và trở thành đệ tử của Lao Sơn phái, cũng không thể được trở thành đệ tử đích truyền giống như Nguyệt Lâm các nàng, đa số đều là thứ truyền. Bởi vì, một trong số năm đệ tử của Trùng Hư đã trở thành một đại sư truyền nghề rồi. Còn như cái tên Tiểu Ngưu này thì còn lâu mới đủ tư cách, từ đầu năm nay, đây mới là lần đầu tiên. Mọi người không ai nói chuyện với ai, mà chỉ nói thầm cho chính mình nghe thôi.

Sư nương trong nháy mắt đã nhận thấy rằng tình hình không ổn, liền lên tiếng giải thích: "Để Tiểu Ngưu trở thành đệ tử đích truyền không phải là chủ ý của ta, mà là ý kiến của sư phụ các người đó. Sở dĩ chúng ta phá lệ chiếu cố hãn, là bởi vì hãn có đại ân đối với Lao Sơn phái chúng ta. Mặc dù hãn trở thành đệ tử đích truyền, nhưng cũng phải nghiêm túc tuân thủ môn quy, bằng không, lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm." nói xong, Sư nương liếc mắt về phía Tiểu Ngưu, Tiểu Ngưu lập tức lên tiếng: "Đệ tử cảm ơn sư phụ và Sư nương đã hân thưởng mà may mắn trở thành đệ tử của Lao Sơn phái. Từ nay về sau nhất định an phận thủ kỷ, khắc khổ học nghệ, tạo phúc cho Lao Sơn phái."

Với sự khéo léo của Sư nương, tất cả mọi người đều vỗ tay tán thành. Tần Viễn và Mạnh Tử Hùng đang đứng cạnh nhau, chứng kiến cảnh này, cả hai đều cảm thấy rất khó chịu. Bọn họ đều âm thầm tính toán, như thế nào đối phó với vị khách không được hoan nghênh này.

Nói chuyện xong, Sư nương bảo tiểu nha hoàn dẫn Tiểu Ngưu đến chỗ ở của hắn. Nguyệt Lâm không xa được, phải đi cùng với Tiểu Ngưu đến phòng ở của hắn.

Dựa theo môn quy của Lao Sơn phái, các đệ tử bình thường đều phải ở tại tiền viện cùng với những người làm tạp dịch, các đệ tử đích truyền đều được ở tại trung viện. Chỉ có chương môn và Sư nương là được ở hậu viện. Hậu viện chính là hậu cung của chương môn, điều đáng tiếc nhất là ở nơi đó, ngoại trừ vài tiểu nha hoàn ra, không có tiểu thiếp nào của lão ở đó cả. Trước mặt Sư nương, chương môn nhân sao có thể nạp thiếp chứ? Hơn nữa, Trùng Hư đạo trưởng đối với nữ sắc rất không nhiệt tình, mà chỉ có hứng thú với võ học và pháp thuật mà thôi. Điều này làm cho Sư nương vừa yên tâm vừa phiền não. Nàng không cần lo lắng Trùng Hư 'Thanh Đăng Xuất Tường' (Đi ăn cánh lè), lão đối với nữ sắc không còn ham thích. Nhưng mặt bất lợi là dự vọng của chính nàng không có cách nào thỏa mãn hết. Bây giờ thì tốt rồi, nàng có Tiểu Ngưu an ủi. Chỉ có điều, ở ngoài thì thích làm gì cũng được, nhưng một khi vào Lao Sơn phái, ở tại Lao Sơn, thì không còn được tự do nữa. Cũng may là quyền lực của Sư nương trong môn phái rất lớn, không ai có khả năng cản trở nàng. Nàng có thể lợi dụng quyền lực của mình mà tính toán cho lợi ích của bản thân.

Hơn nữa đệ tử ở trong trung viện, đều là năm vị đệ tử thân truyền của Trùng Hư đạo nhân. Bây giờ thành sáu rồi. Thì ra, chỗ ở cũng được bố trí theo thứ tự hạng thứ. Theo thứ tự đó là Chu Khánh Hải, Tần Viễn, Mạnh Tử Hùng, Nguyệt Ánh, Nguyệt Lâm. Bởi vì nam nữ khác nhau, cho nên ở giữa được ngăn cách bằng một con đường, đóng vai trò làm giới tuyến.

Ở phía tây căn phòng của Chu Khánh Hải vốn vẫn còn một căn phòng trống, Tiểu Ngưu vừa đến đây, hắn liền đi về phía căn phòng đó, chiếu theo qui tắc xếp phòng của các đệ tử nam mà đoán thì phòng của hắn chính là căn phòng cuối cùng đó, cũng chính là căn phòng của Mạnh Tử Hùng. Phòng hắn rất gần với phòng của Nguyệt Ánh và Nguyệt Lâm. Nghĩ đến hai vị mỹ nữ chỉ cách có một con đường, trong lòng Tiểu Ngưu chợt cảm thấy vui mừng. Hắn chỉ muốn có đủ quyền lực để phá con đường đó mà hợp nhất hai khu vào làm một.

Ba cái sân chia thành Tiền - Trung - Hậu có một con đường xuyên qua. Trong đó nơi được thủ vệ nghiêm ngặt nhất chính là tại hậu viện của chương môn. Ngoại trừ những người hầu gần gũi và các đệ tử đích truyền, những người khác đều không được cho phép đi vào khoảng sân mà chương môn ở. Trong mắt rất nhiều người, thì nơi đó là một nơi cực kỳ thần bí. Khi Nguyệt Lâm dẫn Tiểu Ngưu đi tham quan làm quen địa hình một vòng, Tiểu Ngưu nhìn cửa lớn và phòng ốc ở hậu viện rồi nghĩ ngợi lung tung.

Một trong ba khu vực, thì hậu viện là có kiến trúc hoành tráng nhất, sáng tạo nhất và cũng là xa hoa nhất. Nếu lấy ba khu vực mà so sánh, thì biết ngay đây chính là khu trọng địa. Tiểu Ngưu tự nhủ, trong đó thế nào nhỉ, mình có nên đi vào đó ngó qua một lần cho biết không đây.

Nguyệt Lâm thấy Tiểu Ngưu có hứng thú với nơi này, liền mỉm cười nói: "Tiểu Ngưu, người gần đây phấn khởi quá nhỉ? Người đứng ở đây suy nghĩ cái gì vậy?"

Tiểu Ngưu thu hồi ánh mắt, nói với Nguyệt Lâm: "Ta muốn trở thành đệ tử của Lao Sơn phái từ rất lâu rồi. Hôm nay nguyện vọng rốt cục đã trở thành hiện thực, ta đương nhiên là cực kỳ phấn khởi rồi. Nàng hỏi ta sao lại dừng lại ở đây à, không cần phải hỏi, ta chưa vào đó lần nào, nên thấy hơi tò mò chút thôi."

Nguyệt Lâm cười nói: "Tiểu Ngưu, theo quy định, chúng ta không có mệnh lệnh thì không được phép tùy tiện vào trong đó đâu."

Tiểu Ngưu liền chuyển ánh mắt nhìn vào trong đó, nói: "Trong này có cái gì thần kỳ hay sao? Sao lại không cho phép người ta tự do ra vào nhỉ?"

Ánh mắt của Nguyệt Lâm cũng nhìn về hướng đó, nói: "Trong đó hả, có rất nhiều điều thần bí, có nhiều nơi ta cũn chưa từng đi qua. Đợi sau khi Sư nương cho phép, người tự đi mà xem nhé."

Tiểu Ngưu nga lên một tiếng, nói thầm, nếu có thể làm chương môn, chắc chắn là oai phong lắm. Tất cả mọi người trong phái đều do hãn quản lý, cả mấy nữ đệ tử mặt đẹp như hoa kia nữa, cũng không thoát nổi bàn tay hãn. Lợi dụng quyền lực, muốn mưa được mưa, muốn tạnh sẽ tạnh, lúc đó đời mới thật sự là sống.

Tiểu Ngưu tiến nhập sơn môn, lúc đi xuyên qua sân tập, hãn nhìn thấy ở đó có rất nhiều mỹ nữ từ, phải có đến vài chục nàng. Còn có một vài nha hoàn của Sư nương nữa, tất cả đều rất đẹp. Các nam đệ tử cũng đều là những người tướng mạo xuất chúng. Trong đó thì Tiểu Ngưu không có chút nào là nổi trội hết. Đó chính là kết quả của một trong những tiêu chuẩn tuyển lựa đệ tử của Lao Sơn phái, chính là chỉ tuyển người có tướng mạo phi phàm. Điều này rất có lợi cho những người hào sắc, nhưng với Tiểu Ngưu thì hãn chỉ có hứng thú với chị em mà thôi.

Nguyệt Lâm đâu có biết trong đầu Tiểu Ngưu đang nghĩ đến điều gì. Nàng cứ dẫn Tiểu Ngưu đi tới đi lui khắp các nơi, thỉnh thoảng lại lên tiếng thuyết minh, giải thích những điều mà hãn không hiểu. Tiểu Ngưu phát hiện, ngoại trừ có bắc tường chắn ngang các khu, còn có một con đường có thể đi xuyên qua hai bên.

Tiểu Ngưu còn phát hiện tường ở đây đều không cao, hầu như không có tác dụng đề phòng kẻ gian. Tiểu Ngưu liền hỏi: "Bức tường này thấp như

vậy, không sợ kẻ gian nhảy vào làm ác à?"

Nguyệt Lâm cười cười rồi trả lời: "Mỗi đệ tử của Lao Sơn phái đều là cao thủ, nếu quả thực có kẻ gian dám đến, nhất định có đến mà không có về. Hơn nữa, từ dưới chân núi lên đến tận đỉnh núi có rất nhiều người tuần tra, kẻ gian cơ bản là không có cách nào đột nhập vào đây. Bức tường đó chủ yếu là dùng để ngăn dã thú mà thôi, không dùng để tránh người."

Tiểu Ngưu gật đầu nga lên một tiếng, nói tiếp: "Thế mỗi lần nàng xuống núi tìm ta, không sợ gặp phải đội tuần núi này sao?"

Nguyệt Lâm mặt đỏ lên, nói: "Ta đương nhiên là không sợ. Ta là đệ tử đích truyền, lại thường xuyên phụng mệnh đi ra ngoài làm việc, ai dám ngăn ta chứ. Các đội tuần núi này đều do Sư nương trực tiếp quản lý."

Tiểu Ngưu cảm khái nói: "Sư nương thật là lợi hại. Ở nơi này quyền lực của bà thật là to lớn."

Nguyệt Lâm cười nói: "Các đệ tử chúng ta ở đây, ở sau lưng Sư nương đều gọi Sư nương là nữ hoàng đế. Ngay cả sư phụ của chúng ta cũng phải nghe lời của bà."

Tiểu Ngưu nghĩ trước nghĩ sau, cũng không phát hiện Sư nương có điểm gì lợi hại cả. Nghe nói Trùng Hư thần thông quảng đại, sao lại sợ vợ đến nỗi phải nhất nhất nghe theo lời nàng? Đây đúng là một chuyện lạ đời.

Đi qua hết các nơi một lượt, Nguyệt Lâm cùng Tiểu Ngưu quay trở lại phòng. Nha hoàn đã dọn dẹp căn phòng gọn gàng, sạch sẽ. Sạch đến nỗi lấy áo trắng lau sàn cũng không vấy chút bẩn. Đây là phòng ngoài, phía trong còn có một căn phòng nữa. Do chỉ có một mình Tiểu Ngưu ở, nên có thể nói là quá rộng rãi thoải mái.

Tiểu Ngưu quay ngang quay ngửa nhìn khắp lượt rồi: "Giang tử tử, căn phòng này rộng quá, hay là nàng cùng với Sư nương dọn sang đây ở với ta

một thể."

Mặt Nguyệt Lâm tự nhiên biến thành một quả cà chua chín mọng: "Người luyện thiên cái gì thế. Người nghĩ đây là khách sạn chắc? Ở chỗ này mà làm những chuyện đó, người khác thấy được mà không dị nghị mới là chuyện lạ. Sau này ở chỗ này người cũng nên cẩn thận một chút. Môn quy rất nghiêm khắc, không cẩn thận một chút là lập tức bị khai trừ ngay."

Tiểu Ngưu thấy trong phòng không có ai, kéo tay nàng nói: "Ta sẽ cẩn thận. Dù sao chúng ta cũng sẽ được ở gần nhau. Buổi tối không phải làm gì, ta sẽ tới phòng của nàng."

Nguyệt Lâm gỡ tay hắn ra, nói: "Đừng có vung tay loạn lên như thế, để người khác thấy, chúng ta sẽ rất thê thảm đó." Nói xong, liếc mắt nhìn về phía cánh cửa đã được khoá chặt.

Tiểu Ngưu cười, nói: "Sợ cái quái gì chứ? Người bị mù thì cũng thấy rằng chúng ta chính là trời sinh một cặp mà."

Miệng chưa dứt lời, tay chân đã muốn sờ loạn.

Đúng lúc này, chợt có tiếng đập cửa, cửa bị mở ra, hai người nha hoàn bưng một bàn thức ăn đi vào. Thì ra đã đến giờ ăn rồi. Nha hoàn sắp xếp xong thức ăn, liền lễ phép đi ra khỏi phòng.

Tiểu Ngưu thấy có cơm có canh đủ món, mùi vị rất hấp dẫn. Mắt hắn đảo lên đảo xuống, hỏi: "Sao không thấy rượu đâu cả?"

Nguyệt Lâm tròn tròn mắt lên mà nhìn hắn, nói: "Đệ tử Lao Sơn phái không được phép uống rượu. Những ai muốn uống rượu đều phải xuống núi uống trộm. Nếu để chương môn biết, nhất định sẽ bị phạt rất nghiêm khắc. Ta khuyên người, vạn vạn lần không được phạm vào môn qui. Nếu người phạm quy nghiêm trọng, thì đến cả Sư nương cũng không bênh vực nổi đâu."

Tiểu Ngưu nói: "Nghe lời nàng, ăn cơm đã, ta biết rồi." nói xong, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh bàn, chỉ chỉ vào các món bày trên bàn, nói: "Giang tử tử, chúng ta cùng ăn nào."

Nguyệt Lâm ngồi xuống ghế, nói: "Như thế không tiện đâu."

Tiểu Ngưu ha ha cười, nói: "Ăn cũng chứ có phải là ngủ cùng đâu mà lo. Ăn cùng nhau thì có vấn đề gì đâu?" ánh mắt tràn đầy hy vọng.

Nguyệt Lâm thấy hắn rất có thành ý, liền nói: "Được rồi, chúng ta cùng ăn. Ăn xong ta sẽ đi. Ta không thể ở chỗ này lâu được, ở lâu quá, làm cho người ta thấy sẽ nói ra nói vào không hay đâu."

Tiểu Ngưu hừ nhẹ, nói: "Sao lại có nhiều điều qui định vớ vẩn vậy nhỉ. Đợi đến khi ta lên làm chương môn, ta sẽ công khai ọi người biết về quan hệ của chúng ta, cứ để cho người khác nói mồm thì thôi."

Nguyệt Lâm dùng chiếc đũa đánh nhẹ vào cánh tay của Tiểu Ngưu, sáng giọng nói: "Càng nói càng không tiêu hoá nổi." Tiểu Ngưu cười cười, bắt đầu ăn cơm.

Im lặng mất một lúc, Tiểu Ngưu không quen chịu kiểu không khí yên tĩnh này. Hắn nghĩ đến một chuyện, nói: "Giang tử tử, lúc ta vượt cửa gặp phải con hổ đó, thực tế thì nó có lai lịch thế nào, sao nó lại biết bắn mũi tên nước? Hoàn toàn không giống hổ rừng chút nào cả."

Nguyệt Lâm dừng đũa, trả lời: "Điều đó là đương nhiên không giống nhau rồi. Con hổ đó được mệnh danh là 'Quá Giang Hổ', từ cái tên mà luận, người có thấy điểm gì đặc biệt không?"

Tiểu Ngưu nói: "Nếu luận theo ý này, thì dứt khoát có liên quan đến nước."

Nguyệt Lâm nghĩ nghĩ một lúc rồi nói: "Khi sư phụ còn trẻ, có một lần người vượt qua một con sông rất lớn, thì gặp được con hổ đó. Lúc ấy sư phụ đang ngồi trên một con thuyền nhỏ, khi thuyền di đến giữa sông, con hổ đó đột nhiên từ dưới nước xông lên, như muốn phá tan con thuyền."

Tiểu Ngưu a lên một tiếng, nói: "Không phải là hổ chỉ sống ở trong rừng rậm thôi à? Sao lại có thể xông lên từ dưới nước được? Ta chưa từng nghe qua."

Nguyệt Lâm cười một cách thần bí, nói: "Chuyện mà người chưa từng nghe thấy còn rất là nhiều. Nếu người thật sự muốn biết thì ta sẽ kể đầu đuôi à nghe."

Tiểu Ngưu sau khi nghe xong liền buông đũa xuống, tỏ ra thái độ chăm chú lắng nghe.

Nguyệt Lâm chống tay lên cằm, chậm rãi nói: "Ta nghe sư phụ nói, đó không phải là một con hổ bình thường, mà là một con hổ đã tu luyện thành tinh đó. Không sợ nước, không sợ lửa, mà còn biết về nhân khí nữa. doc truyện tai . Sau khi tu luyện thành tinh, thì làm một số chuyện không hay, chọc giận nhân sĩ của bạch đạo, mọi người đoàn kết lại, lập mưu giết nó. Con hổ đó rất linh mẫn, khi bị người của bạch đạo đuổi giết, nó đào thoát thành công. Bởi vì không còn chỗ dung thân, liền trốn vào trong nước, làm sào huyệt và tiến hành tấn công bất thành linh liễm cái ăn. Rất may, sư phụ đi qua khúc sông đó, nó không hề biết sư phụ là cao thủ, nên từ dưới nước xông lên, muốn nuốt chửng người vào bụng. Lúc đó sư phụ tuy trẻ tuổi nhưng bản lĩnh đã cao lắm rồi, nó liền bị sư phụ dùng phất trần cuốn lấy chân trước, liền bị bắt lên thuyền. Đến lúc đó con hổ rất là phục bản lĩnh của sư phụ, rồi nguyện ý phục tùng mệnh lệnh của sư phụ. Sư phụ thấy nó không phải là loài hổ bình thường, liền đem nó về Lao sơn huấn luyện cẩn thận. Cho đến hiện tại, con hổ đó học được không ít bản lĩnh đâu."

Tiểu Ngưu căn căn đầu lưỡi, nói: "Nếu con hổ đó lúc mới thấy ta mà đã bắn ngay mũi tên nước, thì e rằng mạng ta sớm tiêu rồi. Không hiểu vì sao mãi sau này nó mới bắn ra mũi tên nước, chắc tại nó thấy mặt ta lương thiện quá nên không đành lòng làm ta bị thương."

Nguyệt Lâm hì hì cười, nói: "Người làm ơn khép bớt cái mồm lại cho ta. Còn chuyện tại sao nó không lập tức đả thương người, thì đó là do sư phụ có phương pháp huấn luyện đặc biệt. Nếu không phải như thế, thì coi như người xong đời rồi. Sư phụ đã sớm lệnh cho nó là không được phép tùy tiện đả thương người. Chắc chắn là người đã chọc giận nó, làm nó nổi giận, nên mới định cắn chết người."

Tiểu Ngưu vẽ mặt ta ra nghi vấn, hỏi: "Có phải lúc nào con hổ đó cũng được thả vào chỗ đó để kiểm tra lòng dũng cảm của người tham gia khảo thí hay không? "

Nguyệt Lâm dùng sức lắc đầu nói: "Tuyệt đối không có chuyện đó. Nó là con vật được sư phụ vô cùng sủng ái, bình thường đều nhốt ở hậu viện. Sư phụ luôn bắt nó ở trong động tu luyện, không cho phép nó ra ngoài gây chuyện. Cũng không biết là ai vô đạo đức đến thế, bắt nó thả vào cửa đó, đúng là hấn muốn người mất mạng mà."

Tiểu Ngưu nhíu mày nói: "Tiểu Ngưu ta đây là một người có tấm lòng bồ tát, ai lại ác độc như thế, muốn ta chết sớm? Việc rất dễ tra ra ngọn nguồn. Tại Lao Sơn, người có thể sai khiến con hổ đó không nhiều, cứ theo đầu mối đó mà tra nhất định sẽ tìm ra."

Nguyệt Lâm gật đầu nói: "Người nói quá đúng, chỉ cần điều tra những người có quyền làm việc này. Lời người nói đã nhắc nhở ta, bây giờ ta mới thấy một người rất đáng nghi."

Tiểu Ngưu hỏi: "Là ai thế?"

Nguyệt Lâm chớp chớp đôi mắt đẹp, nhìn Tiểu Ngưu một cách sâu kín, nói: "Ta chỉ nói với mình người thôi nhé, người không được nói cho người khác biết đấy. Nhỡ ra ta có nghi sai người, chắc chắn sẽ làm người ta bị tổn thương."

Tiểu Ngưu cười nói: "Chẳng lẽ nàng còn không tin tưởng ta sao? Chúng ta đã từng có quan hệ rồi mà? Chẳng lẽ ta còn có thể bán đứng nàng hay sao."

Nguyệt Lâm gật gật đầu, nói: "Là ta rất tin tưởng người, nên ta mới nói hết sự thật ra cho người biết. Ta hoài nghi việc này chính là do Nhị sư huynh Tần Viễn làm đó."

Tiểu Ngưu nhướn lông mi lên, nói: "Nàng thấy như thế thật à?"

Nguyệt Lâm giải thích nói: "Điều này rất đơn giản. Người là người thông minh như vậy, còn phải để ta nhắc nhở sao?"

Tiểu Ngưu nói: "Có phải nàng muốn nói, chuyện của hai chúng ta đã làm cho Tần Viễn ghen ghét, cho nên y mới muốn cái mạng của ta, đúng không?"

Nguyệt Lâm ân lên một tiếng, nói: "Đúng là như thế."

Tiểu Ngưu hỏi: "Vậy Nhị sư huynh có quyền sai khiến 'Quá Giang Hồ' không?"

Nguyệt Lâm trả lời nói: "Đương nhiên là có. Y là Nhị sư huynh của ta mà."

Tiểu Ngưu lại hỏi: "Nhị sư huynh của nàng liệu có đủ thời gian làm việc đó không?"

Nguyệt Lâm nghĩ một lúc lâu mới nói: "Có chứ. Cửa thử phản ứng đó tối muộn hôm qua mới chuẩn bị xong. Từ tối hôm qua cho tới hôm nay, thời gian dài như vậy, quá đủ để cho hắc sập đặt âm mưu."

Tiểu Ngưu nhắm mắt lại, hỏi tiếp: "Liệu Nhị sư huynh của nàng có đủ thông minh để nghĩ ra trò đó để đối phó ta không?"

Nguyệt Lâm suy tư một lúc, trả lời: "Có vẻ không thể."

Tiểu Ngưu bĩu môi, lúc lâu sau mới hỏi tiếp: "Nhị sư huynh của nàng làm việc có phải là người bất chấp thủ đoạn không?"

Nguyệt Lâm lắc đầu nói: "Điều đó thì không có, con người hắc tuy có chút thô lỗ, ăn nói khó nghe, nhưng trước nay hắc là người thẳng tính, nói một là một, quang minh lỗi lạc. Hắc tuyệt đối không làm những việc ám muội như thế."

Tiểu Ngưu cười cười nói: "Điều này đủ chứng minh rồi, Nhị sư huynh của nàng nhất định không phải là loại người đó. Nếu hắc muốn cái mạng của ta, hắc nhất định sẽ đích thân tới tìm ta."

Nguyệt Lâm nói: "Nếu không phải là hắc, vậy thì là ai đây?"

Tiểu Ngưu cười thâm trầm, nói: "Câu trả lời sắp lộ mặt ra rồi. Bây giờ chúng ta ăn xong cơm đã. Ăn xong, có chuyện chúng ta cần bàn tiếp."

Nguyệt Lâm đồng ý. Vì vậy hai người tập trung ăn cơm, không ai còn nói thêm điều gì nữa. Ăn hết thức ăn, nha hoàn vào thu dọn, rồi đi ra khỏi phòng.

Nguyệt Lâm thấy thời gian còn sớm, nên chưa muốn rời đi. Nàng nghĩ đến một sự kiện, liền hỏi Tiểu Ngưu: "Tiểu Ngưu, người có biết không, Hắc Hùng quái bị bắt rồi đó."

Tiểu Ngưu ngồi rất gần Nguyệt Lâm, hắn ngửi thấy mùi hương trên người nàng, làm hắn cảm thấy tinh thần sảng khoái vô cùng. Tiểu Ngưu trả lời: "Ta biết rồi. Là Sư nương nói cho ta biết."

Nguyệt Lâm nhìn chăm chăm vào mặt Tiểu Ngưu nói: "Là hắn với người đã từng quen biết, bây giờ hắn bị bắt rồi, người thấy thế nào?"

Tiểu Ngưu thở dài một hơi, nói: "Trước kia ta với hắn có từng kết giao, kể ra thì đúng là ta nên cứu hắn. Nhưng bây giờ thì không giống lúc trước nữa, ta đã trở thành đệ tử của Lao Sơn phái rồi, ta được đứng vào hàng ngũ bạch đạo rồi. Ta với hắn bây giờ là địch không phải là bạn."

Nguyệt Lâm vẻ mặt tỏ ra rất phẫn hận, đứng lên nói: "Tiểu Ngưu, đừng nói người bây giờ đã là người của bạch đạo. Cho dù không phải là người của bạch đạo thì ta cũng hận hắn đến xương tuỷ, ta đã hạ quyết tâm là phải giết chết hắn." |Nói xong, hai con người của Nguyệt Lâm như sắp phun ra lửa.

Tiểu Ngưu nghĩ, Nguyệt Lâm sao lại hận Hắc Hùng quái đến thế? Nghĩ một lúc thì giật mình tỉnh ngộ. Thì ra cho đến tận bây giờ Nguyệt Lâm vẫn đem chuyện nàng bị thất thân mà đổ lên đầu Hắc Hùng quái, khó trách nặng lại hận hắn đến như vậy. Cứ theo lẽ thường mà xét, Nguyệt Lâm hận hắn là đúng. Nhưng người gây ra tội tày đình đó không phải là Hắc Hùng quái, mà chính là Tiểu Ngưu hắn gây ra. Nhưng có giết chết hắn, hắn cũng không đem sự thật này ra mà nói cho Nguyệt Lâm biết, hắn rất sợ Nguyệt Lâm sẽ trở mặt với hắn, điều này hắn không thể chấp nhận được...Trước khi chưa tìm ra biện pháp chắc ăn nhất, thì nhất định không được nói ra sự thật đó. Đôi khi lời nói thật lại làm con người ta cảm thấy tổn thương hơn là lời nói dối.

Nếu nghĩ cẩn thận một chút thì đúng là chuyện này có quan hệ đến Hắc Hùng quái. Đêm đó nếu không phải do Hắc Hùng quái bắt Nguyệt Lâm tới, thì chuyện đó đã không xảy ra. Sai một ly, đi một dặm, Hắc Hùng quái

không thể thoát được tội. Nếu nói tội của mình gây ra đáng bị chặt đầu, thì tội của Hắc Hùng cũng phải ở tù cả đời.

Nghĩ tới đây, Tiểu Ngưu thấy tỉnh táo hơn. Tiểu Ngưu nói: "Hắn bị bắt rồi, không phải là nỗi khổ tâm của nàng sắp được giải toả rồi sao? Sau khi hắn bị xử tử, thì coi như nàng đã báo được thù xưa rồi."

Nguyệt Lâm ai oán nhìn Tiểu Ngưu rồi ngồi xuống, giọng nói trở nên trầm trọng nói: "Ta đương nhiên là thấy mừng rồi, đại cừu cuối cùng cũng báo được. Nhưng trước khi hắn chết, ta đã hỏi hắn một câu rằng, thực ra hắn đối với ta có thâm cừu đại hận gì? Mà hắn phải hại ta thảm như vậy?" nói xong, quanh hai mắt của Nguyệt Lâm đỏ hoe. Nếu không cố gắng kìm nén thì nước mắt đã trào ra như suối rồi.

Tiểu Ngưu ôm lấy vai của Nguyệt Lâm, an ủi nói: "Mọi chuyện đã qua lâu lắm rồi, không cần phải nhớ mãi trong lòng làm gì. Lúc nào cũng nhớ đến chuyện thương tâm đã qua, làm sao mà sống vui vẻ được chứ."

Nguyệt Lâm hừ nhẹ, nàng nói: "Chuyện này là nỗi sỉ nhục lớn nhất trong đời ta, làm sao ta có thể dễ dàng quên được? Bạch đạo nhân sĩ muốn xử tử hắc Hùng quái, nhưng hiện tại tạm thời chưa tiến hành. Họ muốn tiến hành thăm vấn công khai, ta nhất định phải đích thân tới tận nơi tham gia. Ta còn muốn đích thân báo thù nữa." nói đến đây, Nguyệt Lâm hào tình vạn trượng, khác hẳn vẻ ôn nhu, mild thường ngày.

Tiểu Ngưu nhẹ giọng nói: "Bất kể nàng muốn làm việc gì, ta đều sẽ toàn lực ủng hộ nàng." nhưng trong lòng hắn lại nghĩ, tốt nhất là không để cho người gặp mặt Hắc Hùng quái. Không may mà lão tiểu tử trong lúc kích động nhất thời, đem mọi chuyện nói hết ra. Nếu điều đó thật sự xảy ra, đối với hắn mà nói thì đúng là bất lợi trùng trùng.

Tiểu Ngưu suy nghĩ rất lâu, nói: "Lúc tiến hành thăm vấn công khai, Lao Sơn phái chúng ta có cử người tham gia không?"

Nguyệt Lâm hất cằm lên, nói: "Đương nhiên là có rồi. Nếu thiếu người của Lao Sơn phái chúng ta, thì không thể tiến hành đại hội được."

Tiểu Ngưu hỏi: "Đến lúc đó không biết Sư nương sẽ phái người nào tham gia nhỉ?"

Nguyệt Lâm trả lời: "Có rất nhiều khả năng sẽ là sư tỷ sẽ tham gia, còn những người khác ta cũng không rõ. Ta nhất định phải năn nỉ Sư nương cho ta đi cùng."

Tiểu Ngưu mỉm cười nói: "Nếu nàng được đi tham gia, thì tốt nhất là đưa ta cùng đi. Ta cũng muốn nhân cơ hội này tham gia náo nhiệt."

Nguyệt Lâm lo lắng nói: "Tốt thì đúng là tốt. Nhưng chỉ sợ rằng các nhân sĩ bạch đạo nhìn thấy người sẽ lập tức gây chuyện. Vì bọn họ đều đã biết người từng có quan hệ với hắc Hùng quái, sợ là bọn họ sẽ không để yên cho người."

Tiểu Ngưu cười, nói: "Bọn họ cũng chỉ là nghe nói thôi, làm gì có ai chính mắt nhìn thấy đâu."

Nguyệt Lâm giận dữ nói: "Có rất nhiều người trong bạch đạo, ngoài mặt thì tỏ ra rất hào sảng, nhưng tâm địa lại rất hẹp hòi."

Tiểu Ngưu hỏi: "Nếu sư tỷ được phái đi tham gia, không biết là Mạnh Tử Hùng có thể đi theo không nhỉ?"

Nguyệt Lâm nói: "Xét cho cùng thì tất nhiên là có. Mọi người đều nói Mạnh sư huynh là cái đuôi chặt không đứt của sư tỷ mà."

Tiểu Ngưu cười ha ha, nói: "Nam nữ yêu nhau chính là như thế đó, ta không phải đối với nàng cũng giống thế hay sao? Cả ta và nàng đều không ai muốn phải xa nhau hết."

Nguyệt Lâm nghe xong thấy trong lòng như nở hoa, nói: "Trước kia khoảng cách giữa chúng ta quá lớn, sợ Sư nương trách tội, chỉ có thể âm thầm qua lại mà thôi. Bây giờ thì tốt rồi, người đã được gia nhập Lao Sơn phải như người mong muốn. Sau này ngoài việc người phải luyện võ ra, phải luôn nhớ đến chuyện của chúng ta đó. Phải nhanh chóng được Sư nương chấp thuận việc hôn nhân của chúng ta."

Tiểu Ngưu nhắc nhở: "Chuyện đó cũng cần có Sư nương chấp thuận hay sao?"

Nguyệt Lâm thản nhiên cười, nói: "Chỉ cần Sư nương đồng ý, thì phía sư phụ coi như cũng đã giải quyết xong."

Tiểu Ngưu mở to hai con mắt, nói: "Nàng có chắc là như thế không?"

Nguyệt Lâm nói: "Chuyện Sư nương đã quyết định, sư phụ chưa bao giờ thay đổi được cả."

Tiểu Ngưu càng cảm thấy mờ mịt nói: "Thật không nghĩ ra Sư nương có bản lĩnh gì mà làm cho sư phụ hẳn phải răm rắp nghe lời như thế. Đợi khi có cơ hội, nhất định phải hỏi Sư nương cho ra nhẽ mới được."

Nguyệt Lâm cười cười, nói: "Theo ta thấy thì quên chuyện đó đi, không cần hỏi nữa, người có hỏi, chưa chắc Sư nương đã chịu nói. Hơn nữa, người mà hỏi chuyện này, không biết trừng Sư nương lại nổi giận đó."

Tiểu Ngưu suy tư, hỏi: "Ta muốn hỏi nàng, tại sao bản lĩnh của sư tỷ Nguyệt Ảnh lại mạnh hơn trước kia quá nhiều như vậy? Ta còn nhớ, trước kia nàng ta làm gì lợi hại như thế đâu. Ta nghĩ nát cả óc cũng không giải thích nổi lý do gì khiến nàng ta có thể tiến bộ nhanh như thế."

Nguyệt Lâm nghe xong, mím môi lại, một lúc lâu sau mới lên tiếng. Tiểu Ngưu nắm chặt lấy tay nàng, tỏ ra quan tâm, hỏi: "Nàng làm sao vậy,

giang tỷ tỷ, có ai làm nàng buồn hay sao? Nói cho ta biết, ta sẽ đi liều mạng với hân."

Nguyệt Lâm dụi đầu vào ngực của Tiểu Ngưu, nói: "Mặc dù người rất thông minh và cũng rất hiểu đời. Nhưng cũng có rất nhiều chuyện người không thể giúp được."

Tiểu Ngưu nhếch miệng cười, nói: "Lời này của nàng nói làm ta chột thấy hồ đồ rồi."

Nguyệt Lâm lại thở dài một hơi, nói: "Nếu người thật sự muốn biết chuyện này, ta sẽ nói cho người rõ. Nói ra được trong lòng ta cũng cảm thấy thoải mái hơn một chút."

Tiểu Ngưu cổ vũ nói: "Cứ nói ra đi, quan hệ của chúng ta cũng có thể coi là quan hệ vợ chồng rồi. Nàng có nỗi khổ, không nói cùng ta, thì có thể nói với ai nữa?"

Nguyệt Lâm ân lên hai tiếng, nói một cách sâu kín: "Việc này nói ra cũng rất đơn giản, chính là sư phụ và Sư nương hai người quá thiên vị."

Tiểu Ngưu nga lên một tiếng, nói: "Người khác thì ta không biết, chứ ta thấy Sư nương đối với nàng cũng rất tốt mà."

Nguyệt Lâm gật đầu nói: "Cũng có thể coi là rất tốt, nhưng so với Nguyệt Ánh mà nói thì chẳng ăn nhằm gì cả."

Tiểu Ngưu tỏ vẻ lên lớp nói: "Nàng cũng không nên yêu cầu quá cao. Nguyệt Ánh dù sao cũng có chút quan hệ huyết thống với Sư nương. Nàng tự tìm phiền não làm gì cho chóng già chứ."

Nguyệt Lâm nói: "Đạo lý này ta tự nhiên là rất rõ, nhưng chẳng qua là không gỡ nổi nút thắt trong lòng mà thôi. Mỗi khi có chuyện gì vui, người mà Sư nương nhớ đến trước nhất là sư tỷ. Mỗi khi có nhiệm vụ quan trọng,

người Sư nương giao nhiệm vụ đầu tiên cũng là sư tử. Sư nương rất ít khi trọng dụng ta."

Tiểu Ngưu an ủi nói: "Cũng rất có thể là Sư nương không muốn nàng phải chịu khổ."

Nguyệt Lâm cười miễn cưỡng, nói: "Ý tốt của người ta hoàn toàn hiểu rõ, người cũng biết ý của Sư nương rồi mà. Sư nương cho rằng năng lực của ta không bằng Nguyệt Ánh sư tử."

Tiểu Ngưu cười ha ha, nói: "Là năng lực sao, năng lực thì có thể học tập, bồi dưỡng mà, không ai là người trời sinh ra đã có thể làm được mọi việc. Những thiên tài cũng đều là từ trong những người dốt nát mà luyện ra đó."

Nguyệt Lâm nghe xong liền nở một nụ cười, nói: "Thế thì người là thiên tài hay là xuân tài vậy?"

Tiểu Ngưu trả lời một cách chăm chú: "Ta bây giờ đang là một tên xuân tài chưa trở thành thiên tài, nhưng sau này nhất định sẽ trở thành thiên tài."

Nguyệt Lâm cười vui vẻ, nói: "Ta thấy đúng như vậy đó. Có điều có thể trở thành thiên tài hay không, cũng khó nói lắm. Nếu người cả đời vẫn cứ là xuân tài, thì ta làm sao mà ngẩng đầu lên được chứ."

Tiểu Ngưu ngấm nhìn say đắm nụ cười trên mặt Nguyệt Lâm, nói: "Giang tử tử, nói này giờ, nàng vẫn chưa trả lời câu hỏi chính của ta."

Nguyệt Lâm nhú mày nói: "Được rồi, ta nói cho người biết. Lúc trước, khi sư phụ sáng tạo một loại pháp thuật mới, thì phi thường cao hứng, liền chọn một trong năm đệ tử chúng ta lấy một người để truyền thụ. Ta tưởng rằng người được chọn sẽ là ta, kết quả lại là sư tử. Sư tử chẳng những học được những chiêu thuật mới của sư phụ, lại còn được sư phụ thưởng cho nữa, đúng là làm cho người ta phát ghen lên được."

Tiểu Ngưu hỏi: "Là thưởng cái gì?"

Nguyệt Lâm trả lời một cách bất mãn: "Sư phụ còn đem năm mươi năm công lực của mình mà truyền cho sư tử."

Tiểu Ngưu lại hỏi: "Thế không phải sư phụ của nàng thành phế nhân rồi sao?"

Nguyệt Lâm lắc đầu nói: "Làm gì có chuyện đó?"

Tiểu Ngưu nháy nháy con mắt nói: "Sư phụ nàng cùng lắm chỉ sáu mươi tuổi chứ mấy, truyền hết năm mươi năm công lực rồi, còn không thành phế vật sao?"

Nguyệt Lâm cười cười, nói: "Công lực của sư phụ đã đạt được trên một trăm năm mươi năm rồi đó. Sư phụ thiên phú rất tốt, lại gặp kỳ ngộ, lợi hại hơn người thường rất nhiều."

Tiểu Ngưu gật gật đầu, nói: "Khó trách công phu của Đàm tử tử lại tiến bộ nhanh như vậy. Chỉ sợ trong số các đệ tử của sư phụ, Đàm tử tử chắc chắn là người có bản lĩnh cao cường nhất."

Nguyệt Lâm đáp lại nói: "Có ân tứ như thế của sư phụ, tự nhiên nàng ta là đệ nhất nhân rồi."

Tiểu Ngưu nói: "Đã là cả nàng và các đệ tử khác đều không được sư phụ chọn, thì cũng không cần phải nghĩ nhiều làm gì, người đáng phải ganh tỵ phải là Mạnh Tử Hùng, Tần Viễn, còn cả Chu Khánh Hải nữa mới đúng chứ."

Nguyệt Lâm cười nhạt nói: "Là như thế này. Sư phụ muốn tìm một người đệ tử có thể kế thừa được y bát cả đời của mình, tuyển đi tuyển lại, nam đệ tử không tuyển, rồi cuối cùng tuyển ngay sư tử. Sư phụ cho rằng nàng ta là thích hợp nhất."

Tiểu Ngưu cười ha ha, nói: "Chỉ sợ là bởi vì nàng ta là người xinh đẹp nhất thôi."

Nguyệt Lâm nói: "Điều này có thể là người nói oan cho sư phụ rồi. Thành thực mà nói, trong năm người chúng ta, sư tỷ quả thật là thực lực mạnh nhất. Mặc dù ta ghen với mọi việc của nàng so với ta đều tốt hơn, nhưng ta cũng rất bội phục nàng ấy."

Tiểu Ngưu nhếch miệng nở nụ cười, một nụ cười chứa đầy tà khí, nói: "Giang tỷ tỷ, nàng cũng không cần phải bội phục nàng ta đâu. Nói thẳng ra thì nàng cũng có chỗ mạnh hơn nàng ta đó."

Nguyệt Lâm nhìn chăm chăm vào Tiểu Ngưu hỏi: "Ta có chỗ nào mạnh hơn nàng ta đâu? Sao ta lại không nhận ra nhỉ?"

Tiểu Ngưu cười hắc hắc vài tiếng, rồi mới nói: "Ít ra bây giờ nàng cũng đã biết mùi vị nam nhân rồi, còn nàng ta vẫn chưa biết."

Nguyệt Lâm nghe xong sắc mặt đỏ rần, đẩy Tiểu Ngưu một cái, phì một tiếng, sáng giọng: "Người nói chuyện quá là ác tâm đi. Lời này cũng chưa chắc đã đúng đâu."

Tiểu Ngưu nghe xong, vội hỏi: "Nàng nói thế là có ý gì đây?"

Nguyệt Lâm hừ một tiếng, nói: "Ý gì ư? Cả điều này mà người cũng không hiểu sao? Mạnh sư huynh với sư tỷ đã đính hôn lâu như vậy, cảm tình cũng rất tốt, ta không tin là hai người bọn họ còn trong sạch đâu, nếu một chút quan hệ cũng không có, chẳng lẽ bọn họ không phải người cỗi trần àh?"

Tiểu Ngưu rất không thích nghe lời này, hẩn sợ điều đó chính là sự thật. Vì vậy hẩn vội nói: "Sư tỷ đã từng quyết định rằng nhất quyết nàng ta không để cho Mạnh Tử Hùng chiếm tiện nghi đâu."

Nguyệt Lâm nhìn Tiểu Ngưu cười, nói: "Người cuống lên làm gì. Không cần biết nàng ta còn là xử nữ hay là không, đều chẳng liên quan gì đến người cả. Người muốn bị mắc câu cũng không xong đâu. Mạnh sư huynh mới là người có cái diễm phúc đó."

Tiểu Ngưu cảm thấy trong lòng xót xa, ngoài mặt lại tỏ ra không có chuyện gì nói: "Ta có nàng là đủ lắm rồi, ta không còn mơ tưởng đến cái gì khác nữa đâu."

Nguyệt Lâm thâm tình nhìn hắn, chậm rãi nói: "Cho dù thật sự người muốn nghĩ đến cái khác, ta cũng không thể trách người. Dù sao đi nữa ta đến với người khi không còn tấm thân hoàn hảo, trong lòng ta rất đau khổ. Nếu người muốn tìm đến cô gái khác, ta cũng sẽ không ngăn cản đâu, chỉ cần người không quên ta đi là tốt lắm rồi."

Tiểu Ngưu vuốt ve mái tóc của Nguyệt Lâm, an ủi nói: "Sao nàng lại có thể nghĩ như vậy chứ? Ta không bao giờ quên nàng đâu. Trong lòng ta, nàng luôn là một cô gái hoàn mỹ, luôn là cô gái mà ta yêu nhất. Sau này đừng nói những lời này nữa, ta thấy rất khó chịu."

Nguyệt Lâm nhìn Tiểu Ngưu một cách khó hiểu, nghiêm mặt nói: "Tiểu Ngưu, người nói cho ta biết, ta không phải xử nữ, có phải là thấy rất vui không? Thành thật trả lời, không được gạt ta."

Tiểu Ngưu nhìn khuôn mặt vừa kiêu diễm, vừa thương cảm của nàng, nói: "Ta không hề vui tý nào cả, là tính ta sáng khoái hơn người khác mà thôi."

Nguyệt Lâm lắc đầu nói: "Ta không tin là người vĩ đại hơn người khác, nếu nói là người không quan tâm đến chuyện đó chút nào thì nhất định là người đang nói dối ta."

Tiểu Ngưu kiên nhẫn giải thích, nói: "Chuyện trinh tiết đối với phụ nữ mà nói đương nhiên là rất quan trọng. Nhưng đôi khi, thất thân cũng là do

bất đắc dĩ. Giống như nàng đó, nàng thất thân là do bị cưỡng bức, nàng là người bị hại, tất cả mọi người đều thông cảm với nàng, không ai đả kích nàng hết. Đối với ta mà nói, chính là có chuyện đó xảy ra, ta sẽ càng tôn trọng nàng, càng yêu nàng nhiều hơn. Còn nữa, theo ta thấy, bản thân con người ta còn quan trọng hơn chuyện trinh tiết rất nhiều. Trinh tiết mà so sánh với giá trị con người thì không đáng một xu."

Những lời nói đó làm Nguyệt Lâm cảm động ứa nước mắt, giọng nàng trở nên ghen ngào nói: "Tiểu Ngưu, người không gạt ta chứ? Nếu người gạt ta, ta sẽ không bao giờ tha thứ cho người."

Tiểu Ngưu vẻ mặt trở nên nghiêm túc, nói: "Những lời ta nói đều xuất phát từ chính lương tâm của mình, ta có thể chỉ tay lên trời mà thề. Trước mặt nàng ta không bao giờ nói dối."

Nguyệt Lâm nhìn Tiểu Ngưu, nàng vô cùng cảm động, ghé sát đầu vào lồng ngực của Tiểu Ngưu, nước mắt lã chã rơi. Nếu không phải sợ bị người ta nghe thấy, nàng đã sớm khóc nức nở rồi.

Tiểu Ngưu ôm Nguyệt Lâm thật chặt, hẳn càng thấy trách nhiệm của mình rất lớn. Hẳn có trách nhiệm phải đối xử với nàng thật tốt, làm cho nàng hạnh phúc. Từ thực tế mà xét thì nàng chính là một cô gái bị tổn thương quá nghiêm trọng.

Nguyệt Lâm thấy ở lại trong phòng hẳn quá lâu rồi, đã đến lúc nên đi rồi. Tiểu Ngưu không hề muốn thế, nói: "Ngồi thêm một lúc nữa đi, đợi trời tối hẳn rồi hãy đi."

Nguyệt Lâm lau khô nước mắt, mỉm cười nói: "Không được. Làm thế người ta lại nói ra nói vào, ta không chịu được. Chúng ta phải kín đáo một chút, không thể lúc nào cũng làm như thế. Ta sẽ bị miệng thiên hạ xỉ vả cho tới chết mất."

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Vậy được rồi, chúng ta ngày mai gặp nhau."

Nguyệt Lâm ân lên một tiếng, đi tới cửa thì ngoái đầu lại, dặn dò: "Đêm nay ngủ một giấc thật ngon nhé, ngày mai còn rất nhiều việc phải làm đó."

Tiểu Ngưu nhẹ giọng trả lời: "Nàng cũng ngủ ngon nhé, không được suy nghĩ lung tung, ta sẽ vĩnh viễn đối xử tốt với nàng."

Tiểu Ngưu đáp lời, chủ động mở cửa cho nàng. Cửa vừa mở, Tiểu Ngưu và Nguyệt Lâm giật nẩy mình, thấy trước cửa có một người đang đứng, mắt trợn trừng trừng, vẻ mặt rất bi thương. Người đó mặt vàng như sáp ong, chính là Nhị sư huynh Tần Viễn.

Tiểu Ngưu cười, nói: "Nhị sư huynh, huynh đến từ lúc nào vậy? Mới huynh vào trong phòng ngồi chơi."

Tần Viễn khóe miệng giật giật, cố gắng lắm mới nói ra được một câu: "Từ lúc Nguyệt Lâm đi vào phòng người, thì ta đã đứng ở đây rồi."

Tiểu Ngưu cả kinh, lo lắng những lời hăn và Nguyệt Lâm nói tất cả đều bị Tần Viễn nghe thấy hết. Nguyệt Lâm cũng lo lắng, hỏi: "Nhị sư huynh, huynh nghe được những gì rồi?"

Tần Viễn lắc đầu nói: "Ta không nghe thấy gì hết, bởi vì vừa rồi ta đã bịt hai lỗ tai lại. Ta không thích nghe trộm người khác nói chuyện."

Nguyệt Lâm thở phào một hơi, nói: "Vậy huynh đứng ở đây làm gì? Sao lại không đi đi?" nói xong, Nguyệt Lâm từng bước đi về phía trước, Tần Viễn sợ hãi từng bước lùi lại phía sau.

Tần Viễn nhìn chằm chằm Tiểu Ngưu, rồi dò xét Nguyệt Lâm, nói: "Là ta muốn giải thích với các người một chuyện. Ta sợ các người nghi oan cho ta. Người khác nghi oan cho ta thì ta không sợ, ta chỉ sợ sư muội người cũng giống như bọn họ mà nghi oan cho ta thôi."

Nguyệt Lâm liếc mắt nhìn Tiểu Ngưu, hỏi Tần Viễn: "Huynh nói oan uổng cái gì, muội không hiểu gì cả."

Tần Viễn bất an nói: "Hôm nay tên Ngự Tiểu Ngưu sấm quan, ta nghe nói trong cửa kiểm tra phản ứng vốn chỉ thả một con sói, lại biến thành con hổ của sư phụ. Tất cả mọi người đều hoài nghi chuyện đó là do ta làm. Bây giờ các đệ tử đều biết người đối với tên tiểu tử này rất tốt, bọn họ đều cho rằng là ta muốn nhân cơ hội này mà hại hắn. Điều đó đúng là rất oan uổng cho ta. Sau khi ta nghe được chuyện nó, ta đã mắng cho bọn ăn nói lung tung đó một trận. Theo như bọn họ nói, Tần Viễn ta là loại người vô sỉ, thấy tên tiểu tử này câu dẫn tiểu sư muội của ta, nên ta thấy khó chịu và nhân cơ hội này mà làm hại hắn, nhưng nếu Tần Viễn ta mà muốn giết hắn, ta sẽ giết hắn một cách quang minh, chứ không thèm đánh sau lưng hắn đâu. Ai bảo ta dùng thủ đoạn, ta sẽ chửi cả tổ tông nhà nó." nói đến đây, Tần Viễn con người trong mắt hắn như muốn bắn hắn ra ngoài.

Nguyệt Lâm nhìn nhìn Tiểu Ngưu, rồi nói với Tần Viễn: "Nhị sư huynh, Tiểu Ngưu cũng đã nói với muội rồi, là hắn không tin lại làm ra chuyện đó. Đó không phải là tính cách của huynh."

Tần Viễn cảm thấy rất bất ngờ, liếc mắt dò xét Tiểu Ngưu, rồi lại nhìn Nguyệt Lâm nói: "Hắn tin là không phải do ta làm, nhưng muội thì có tin không?"

Mặt Nguyệt Lâm nóng lên, nói: "Quan điểm của ta bây giờ cũng giống với quan điểm của Tiểu Ngưu, ta cũng tin rằng huynh làm chuyện đó. Như thế huynh đã yên tâm được rồi đấy."

Tần Viễn thấy hai người bọn họ có cùng một quan điểm, rất tâm đầu ý hợp. Hắn đột nhiên cảm thấy như là người thừa. Miệng hắn mấp máy như muốn nói điều gì đó, nhưng cuối cùng lại không thành lời. Hắn nói: "Ta đi đây." Nói xong liền xoay người nhanh chóng đi khỏi. Không ai thấy, trên mặt hắn nước mắt đang nhỏ từng dòng.

Sau một ngày mệt mỏi, tối hôm đó Tiểu Ngưu nằm trên giường, cứ nhắm mắt vào là hình ảnh của "Quá giang hồ" hung ác lại hiện ra trước mắt. Hắn tự nhủ trong lòng, may mà nó linh mẫn, may là mình mệnh lớn, may là Chu Khánh hải xuất hiện đúng lúc không thì e rằng lúc này mình đang chờ đầu thai rồi. Ta vẫn còn trẻ thế này, tiền đồ còn còn rộng mở mà đã hết mạng thì thật là đáng tiếc.

Hắn nói thầm, suy cho cùng thì là ai đã làm ra chuyện này đây? Chẳng lẽ đúng là Mạnh Tử Hùng làm sao? Nếu đúng là hắn, thì có thể thấy, hắn hận ta đến mức nào. Nếu đúng là hắn, sau này ta sống trên Lao sơn sẽ có một trở ngại rất lớn. Tuy rằng Sư nương có thể chiếu cố ta, nhưng Sư nương không thể quản hết được mọi việc, chủ yếu phải dựa vào sự nỗ lực của chính bản thân mình mà thôi.

Còn nữa, mình thương dịch đoá, ám tiến nan phòng (Đao kiếm dễ phòng, mũi tên bắn nén thì phòng làm sao), ai biết tiểu tử hắn sau này còn bày ra những âm mưu gì nữa? Nếu đã phải mắc tội thì nên mắc tội với quân tử, vạn lần không nên đắc tội với tiểu nhân. Mạnh tiểu tử này đúng là một tên tiểu nhân.

Nếu việc này không phải do hắn làm, thì còn có thể là ai nhỉ? Hôm nay thái độ của Nguyệt Ánh đối với ta cũng không phải là vô tình. Chỉ cần nàng có một chút tình cảm cho ta thôi, thì ta có vì nàng mà chết cũng cam lòng.

Mỹ nữ đúng là mỹ nữ, dù mặc cái gì, tư thế ra sao cũng có thể mê hoặc lòng người. Ai có thể lấy được nàng, người đó sẽ có diễm phúc vô cùng. Nhớ lại cảnh tượng, cảm giác ngây ngất, mê mẩn trong giây phút được ở cùng nàng đêm đó, thăng qui nhỏ của Tiểu Ngưu lại vờn vai đứng dậy, mang theo nỗi thèm khát được tiến sâu vào cái động bí ẩn, ướt át dụ hoặc lòng người.

Tiểu Ngưu nhớ tới khuôn mặt tuyệt đẹp của Nguyệt Ánh, thêm một lần nữa hắn lại hạ quyết tâm phải theo đuổi bằng được nàng. Bất luận là kẻ nào

cũng đều không thể cướp nàng trên tay ta được. Nàng chính là ái thiếp của ta, ta không cho phép người khác động vào nàng. Cho dù ta không phải là đối thủ của Mạnh Tử Hùng, nhưng chó cùng tất cắn càn, con người trong lúc cấp bách cũng có thể cắn người. Đến thời điểm mấu chốt, ta cũng có thể quyết đấu với Mạnh Tử Hùng.

Một cô gái xinh đẹp như thế nhất định phải lấy cho kỳ được, nàng nhất định phải thuộc về ta. Bản lĩnh của nàng bây giờ so với lúc trước không phải chỉ mạnh hơn gấp đôi, gấp ba. Tiểu Ngưu ta mà không nỗ lực luyện tập nâng cao bản lĩnh, làm ình mạnh lên một cách nhanh nhất, thì cho dù nàng có thuộc về ta, làm lão bà của ta, ta cũng không đủ khả năng để bạo vạ nàng. Nàng đẹp như vậy, đương nhiên là phải có một người mạnh mẽ bên cạnh. Vì vậy ta phải dùng thực lực cường đại mà chinh phục nàng. Ta sẽ đánh bại nàng cả về tâm hồn lẫn nhục thể. Chỉ có như vậy nàng mới có thể thuần phục, nếu không trong lòng nàng sẽ tỏ ra khinh ghét ta mất, đến lúc nào đó, nàng cảm thấy không còn hài lòng với ta nữa, nàng sẽ trồng lên đầu ta hai cái sừng đẹp để làm trang sức. Kiểu trang sức này Tiểu Ngưu ta cả đời này không bao giờ muốn mang.

Hắn lại nghĩ tới Hắc Hùng quái, tốt xấu gì thì cũng là bằng hữu, nếu gặp hắn mà cứ coi như chưa từng quen biết, cứ để hắn như thế mà lên đoạn đầu tài, đó không phải tác phong của mình. Nhưng ta bản lĩnh thì kém cỏi, tài năng thì bình thường làm sao mà giúp hắn được? Nếu đã không giúp hắn được cái gì, hay là ta đến gặp mặt hắn lần cuối. Nếu ta không đến gặp hắn một lần, sợ rằng hắn vì hận mà thuận miệng đem mọi chuyện nói ra bằng hết thì sao? Nếu hắn đem bí mật của ma đao tiết lộ ra ngoài, Tiểu Ngưu sẽ không còn gì để nói, dù sao ta cũng chẳng liên quan gì cả, ma đao không phải là của ta. Chẳng qua chuyện hắn chiếm hữu Nguyệt Lâm, ngàn vạn lần hắn không thể để cho Nguyệt Lâm phát hiện ra, càng không thể cho người khác biết được. Nếu tất cả mọi người biết ta đã gian dâm Nguyệt Lâm, Tiểu Ngưu ta đúng là chết không có chỗ chôn. Gã Tần Viễn kia nhất định sẽ liều mạng đối phó với ta, chỉ sợ rằng ta chết vẫn còn chưa hết tội, hắn nhất định

chưa làm cho xương cốt của ta tán nhỏ rồi ném cho tan vào không khí thì chắc là hắc vẫn chưa dừng tay. Tại sao đến bây giờ Tần Viễn vẫn chưa thể đối phó với ta? Chẳng qua là hắc hiểu rõ hơn những người khác rằng Nguyệt Lâm đối với ta là hoàn toàn tự nguyện, không có ai cưỡng bức nàng cả.

Nếu đã là Nguyệt Lâm nguyện ý quan hệ với Ngụy Tiểu Ngưu, thì Tần Viễn người còn có cái gì để nói nữa chứ? Đành phải ngậm bồ hòn làm ngọt mà thôi. Nói cho cùng thì Tần Viễn vẫn là một người tốt, không hề có âm mưu quỷ kế gì đối phó ta. Hắc đúng là một người đáng kết giao lắm. Hôm nào có thời gian ta phải mở mang cho hắc một chút, giải thích cho hắc hiểu về tình hình trước mắt, không phải tiếp tục tự chuốc khổ não nữa.

Hắc lại nghĩ đến vị sư phụ xa lạ, mặc dù chưa từng nhìn thấy mặt sư phụ, nhưng chỉ cần nhìn sự phản ứng trên mặt những người khác cũng đủ để đoán ra sư phụ là một nhân vật rất cường đại. Bản lĩnh của ông ấy không ai dám khinh thường. Chỉ cần từ bản lĩnh hiện tại của Nguyệt Ánh mà suy ra thì biết. Nhưng một vị anh hùng đầu đội trời chân đạp đất là vậy, mà sao lại để cho sư nương quay như gụ như thế, không bao giờ dám làm trái lời nàng. Điều này đúng là không còn gì để nói nữa? Cũng có thể quá yêu thương, chiều chuộng người đàn bà của mình nên thanh ra cơ sự đó chăng? Rồi hắc lại nghĩ, nếu hắc ở vào vị trí của Trùng Hư đạo trưởng, Nguyệt Ánh và Nguyệt Lâm đều là lão bà của hắc thì liệu hắc có thể vì các nàng mà trở thành một con rối hay không? Việc này có lẽ hắc không thể làm được.

Xa nhà cũng đã một đoạn thời gian khá dài rồi, hắc cũng thấy nhớ nhà. Mặc dù hắc mới có mười sáu tuổi đầu, nhưng hắc vốn là một người từng trải. Hắc nhớ tới người cha thô bạo của mình, người mẹ kẻ khoan dung, tiểu muội muội hiếu động và thích đọc sách Tiểu Tự. Hắc cũng nhớ tới Diêm Nữ, người đã được hắc đưa về và cả Xuân Viên nữa. Hắc không thể quên khoảng thời gian ngắn ngủi sống cùng quận chủ Quỷ Linh, Tây Vực Tiên

Cơ Nguru Lệ Hoa. Không biết những mỹ nữ có còn nhớ hân, hay các nàng đã sớm quên hân mất rồi.

Nghĩ lại phong thái mà bất kỳ nam nhân nào nhìn thấy cũng phải nuốt nước miếng của các nàng. Nếu có một ngày, ta trở thành nhân vật nhất nhì trong chốn võ lâm, hoặc là trở thành hoàng đế của võ lâm, nhất định phải đem hết các nàng vào hậu cung. Nếu không được vậy mà để các nàng rơi vào tay người khác thì thật là đáng tiếc. Thà ngủ lầm với ba nghìn nàng xấu gái, còn hơn là để một cô gái đẹp lọt vào tay kẻ khác. (1)

Nhớ hết những người mà hân thích rồi, hân lại nghĩ tới người mà hân hận nhất. Không cần phải nhắc lại thì ai cũng biết, người đó chính là Triệu Khúc Xà. Chính người này xem chút đã biến hân thành thái giám. Nếu không có Nguyệt Lâm cùng Nguyệt Ánh thì sợ rằng bây giờ hân đang làm một tên tiểu nô tài trong hoàng cung rồi.

Vừa nghĩ đến thái giám, Tiểu Nguru ngồi dậy. Ngồi một mình trong bóng đêm, hồi tưởng về những chuyện đáng ghét của Triệu Khúc Xà. Hân muốn bắt ta vào trong cung, bà nó chứ, Tiểu Nguru ta không thể lãng phí cuộc đời tại nơi khổ ải đó được. Nếu có cơ hội, ta nhất định đuổi cổ tên tiểu tử đó đi. Ta cũng muốn đi quanh hoàng cung một vòng, để xem cuộc sống của tên hoàng đế tiểu tử đó ra sao. Lão tiểu tử đó đúng là đang sống ở thiên đường tại nhân gian mà, hân cũng là người có điểm phúc nhất trong những người đàn ông. Ta nhất định phải xem đàn bà của hân xinh đẹp tới cỡ nào, liệu có đủ vừa mắt của Tiểu Nguru ta không.

Nếu có một ngày, ta ngồi trên long ngai, mắt lim dim mà nhắm nháp chén trà, có cần gì thì chỉ cần hô một tiếng: "Tiểu Xà tử" (chỉ Triệu Khúc Xà. Hắc hắc, chắc đó sẽ là niềm vui nhất trần đời.

Tiểu Nguru ngồi xuống mép giường, hai chân vắt chéo trông rất đặc ý, hai mắt nhắm hờ, trông giống như bộ dạng một vị hoàng đế đang ngồi trên long ngai vậy. Sau khi giây phút sung sướng đó qua đi, hân chợt cảm thấy

có chút hụt hẫng. Hắn biết hắn không phải là hoàng đế, mà hắn chỉ là một đứa con bất học vô thuật của một ông chủ dưng điểm nhỏ ở thành Hàng Châu mà thôi. Chỉ e rằng cả đời này cũng không có cơ hội mà nhìn thấy long ngai.

Tiểu Ngưu chợt nghĩ, chỉ cần ta học nghệ cho giỏi, có thể bay, ta sẽ có thể bay thẳng vào hoàng cung, thoải mái mà ngắm nhìn phong cảnh ở đó. Ta sẽ bay tới đó những lúc trời tối, vào lúc hoàng đế không có mặt, ta sẽ được hưởng thụ cảm giác ngồi trên long ngai. Tư vị đó chắc là thống khoái lắm, chỉ sợ là còn thú vị hơn cả cảm giác có được nơi xuân khuê.

Vì mãi suy nghĩ đến chuyện này mà Tiểu Ngưu quên cả buồn ngủ. Hắn hưng phấn đi đi lại lại trong phòng một lúc rất lâu mà chưa hề có ý định ngừng lại, có lẽ hắn cứ như vậy cho đến khi trời sáng. Lúc này Tiểu Ngưu như đang sống trong giấc mộng đẹp. Hắn đem mọi hy vọng đặt vào việc học nghệ. Chỉ cần học cho thật giỏi bản lĩnh thì mọi thứ hắn muốn đều có thể đạt được. Chính bản thân hắn hoàn toàn có thể dựa vào đó mà thay đổi cuộc đời. Đến khi đó hắn không còn là một tên Tiểu Ngưu lang thang đầu đường, góc chợ nữa. Khi đó lão ba nhìn thấy hắn, còn không trợn tròn mắt lên mà ngạc nhiên mới lạ. Ta sẽ cho ông ấy biết, con trai ông ấy được người ta trọng vọng hơn ông ấy gấp nhiều lần. Chân của ông ấy chưa bao giờ đi ra khỏi lũy tre làng, còn hắn đã từng đi khắp trung nguyên. Chỉ cần điều này thôi, Ông ấy cũng khó so với hắn rồi.

Cứ suy tưởng liên miên như thế, không biết qua bao nhiêu thời gian, cho đến khi hắn cảm thấy một mỏi, mới nhớ ra là cần phải đi ngủ. Trong tâm trạng vừa cảm khái, vừa hưng phấn, hắn từ từ chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau tỉnh lại, vẫn cảm thấy rất đau nơi mắt. Sau khi rửa mặt xong, thì có nha hoàn mang đồ điểm tâm tới. Ăn xong điểm tâm, Đại sư huynh Chu Khánh Hải tìm tới, còn mang theo hai bộ quần áo rất mới.

Tiểu Ngưu vừa thấy Đại sư huynh tới, lập tức hành lễ và đứng dậy nhường chỗ cho hần ngồi, tỏ ra vô cùng cung kính. Tiểu Ngưu chân thành nói: "Ngày hôm qua sấm quan, đa tạ Đại sư huynh đã chiếu cố. Nếu không có huynh thì Tiểu Ngưu đệ hiện nay thành cô hồn dã quỷ lang thang trên cầu Nại hà mất rồi."

Chu Khánh Hải nhẹ giọng cười, hạ tay xuống, kéo Tiểu Ngưu cùng ngồi, nói: "Tiểu sư đệ, ngày hôm qua người có thể thuận lợi vượt qua khảo nghiệm, gặp dữ hoá lành, chủ yếu là dựa vào bản lĩnh của chính mình. Ngoài ra, vận khí của người cũng rất tốt. Ta chẳng qua chỉ là ra sức một chút. Sau này thành người một nhà rồi, người không cần khách khí như thế nữa."

Tiểu Ngưu dùng cả hai tay mà lúi Chu Khánh Hải nói: "Sau này xin Đại sư huynh chiếu cố. Về việc học nghệ, Đại sư huynh cứ nghiêm khắc dạy bảo, không cần khách khí."

Chu Khánh Hải nghiêm mặt nói: "Hiện nay sư phụ đang bế quan tu luyện, cho nên, mỗi ngày Sư nương có rất nhiều việc phải giải quyết. Sư nương không thể phân thân ra để dạy dỗ người được, vì thế ta sẽ dạy người. Chỉ có điều bản lĩnh của ta rất tầm thường, chưa đủ để nhận đệ tử."

Tiểu Ngưu cười, nói: "Đại sư huynh khiêm tốn quá rồi. Ở trên ngọn núi này ai mà chẳng biết rằng Đại sư huynh chẳng những bản lĩnh xuất chúng, đức cao vọng trọng chứ."

Nghe được những lời này, Chu Khánh Hải phi thường thoải mái. Hần biết tiểu tử này bây giờ trở thành của quý trong mắt Sư nương, làm thân với hần một chút cũng chẳng có hại gì. Hơn nữa, tiểu tử này nói chuyện cũng dễ nghe, làm bản thân hần cũng thấy rất là hài lòng.

Chu Khánh Hải kéo Tiểu Ngưu đứng lên, nói: "Lời cần nói ta đã nói hết, người xem này, đây là quần áo mới, Sư nương sai người chuẩn bị cho người

đó, người thử đi xem có vừa không?"

Tiểu Ngưu nhìn thấy trong số quần áo đó, một bộ màu xanh, một bộ màu trắng. Hắn cầm lên so sánh một lúc, thấy rất vừa với người hắn. Trong lòng hắn cảm thấy rất biết ơn sự quan tâm của Sư nương đối với hắn. Ở đây có sự chiếu cố của Sư nương, có thể nói là mãn nguyện lắm rồi.

Trên mặt Tiểu Ngưu nở nụ cười rất tươi, nói: "Ta phải chân thành cảm tạ Sư nương mới được."

Chu Khánh Hải nói: "Chúng ta bây giờ đi gặp Sư nương. Chắc là Sư nương đã ăn xong rồi đó. Sư nương lệnh cho ta phải mang người đi theo, Sư nương có rất nhiều điều cần dặn dò."

Tiểu Ngưu đáp ứng một tiếng, thu rón mấy món đồ đơn giản, rồi đi cùng Chu Khánh Hải đến gặp Sư nương. Bản thân hắn thật sự đã trở thành đệ tử của Lao Sơn phái, thật sự được học nghệ. Lúc này, hắn vui mừng đến nỗi muốn nhảy cẫng lên mà reo hò cho thoả. Nhưng có người đang đứng gần, hắn đành cố nhịn, chỉ dám reo mừng trong lòng mà thôi.

Chú thích:

(1) Nguyên văn là 自己宁可枉杀三千, 也不要使一人漏: Thà giết lầm 3000 người còn hơn để một người lọt lưới.

Trong văn cảnh thế này thì dịch như Lạc Ngon huynh là sát nghĩa hơn cả ^^!

MA ĐẠO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Độc Dược

Tiểu Ngưu mặc bộ quần áo mới vào, đi theo Đại sư huynh Chu Khánh Hải đến gặp sư nương. Sư nương đang ở trong hậu viện, lúc này nàng đã tới khu tiền sảnh. Sư nương ngồi trên cái ghế hôm qua nàng đã ngồi, bình thần thưởng thức trà. Nàng mặc bộ quần áo màu trắng, mái tóc vấn cao, mắt lấp lánh tinh quang, trông giống như một bông hoa đào đẹp rực rỡ, làm say lòng người. Phía sau nàng có bốn nha hoàn đứng hầu. Phong thái của Sư nương lúc này cao quý hết như một vị nữ vương.

Sư nương thấy hai người đến, mỉm cười với Tiểu Ngưu. Sau đó nàng đuổi hết nha hoàn ra ngoài rồi ra hiệu cho hai người ngồi xuống nói chuyện.

Sư nương lên tiếng hỏi Chu Khánh Hải trước: "Còn nhớ ngày hôm qua đã nói gì không?"

Chu Khánh Hải hỏi lại: "Sư nương người nói đến điều gì thế?"

Sư nương nhắc nhở nói: Là ta nói để Tiểu Ngưu học nghề với người. Lúc ta không bận, ta sẽ đến dạy hăn, khi ta có việc bận thì người chịu trách nhiệm dạy cho hăn. Chờ sư phụ người xuất quan, lão cũng sẽ đích thân chỉ điểm cho Tiểu Ngưu một chút công phu."

Chu Khánh Hải trả lời: "Điều này thì không vấn đề gì. Chỉ cần sư nương tín nhiệm đệ tử, chỉ cần sư nương không chê bản lĩnh của đệ tử thấp kém, đệ tử nhất định đem hết toàn lực mà làm."

Sư nương gật gật đầu, nói: "Rất tốt, rất tốt, Khánh Hải, việc người làm chưa bao giờ làm ta thất vọng cả, ta tin rằng lần này cũng thế." Sau đó Sư nương hỏi Tiểu Ngưu: "Đột nhiên phải ở lại đây, người có quen không?"

Tiểu Ngưu trả lời: "Rất là tốt, giống như ở nhà vậy. Chỉ có điều không khí hơi ẩm ướt một chút, nhưng đệ tử chịu đựng được."

Sư nương ân lên một tiếng, nói: "Sau này quen là không sao nữa, sau này có việc gì, người cứ tìm đại sư huynh để giải quyết. Nếu bọn hăn không giải quyết được, thì hãy trực tiếp đến tìm ta. Chỉ là sắp tới ta có quá nhiều việc cần phải làm. May là có sự trợ giúp của Khánh Hải, không thì mọi việc trong phái này đã làm ta vất chân lên cổ rồi."

Tiểu Ngưu nói: "Tuy là nhiều việc, nhưng vào tay Sư nương, thì cũng dễ như trở bàn tay thôi. Sư nương bản lĩnh cao cường, đúng là người làm đại sự."

Sư nương cười cười, nói: "Tiểu hài tử, mồm nói ngọt như mía lùi ấy, Sư nương ta tuổi ngày càng cao rồi, tinh lực có hạn, sau này chỉ muốn làm những việc nhỏ nhoi thôi, còn đại sự phải nhường lại cho nam nhân các người rồi."

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, nói: "Chỉ là đệ tử còn ngu dốt, không giúp được việc gì cho Sư nương."

Sư nương nói: "Chỉ cần các người không mạng họa cho ta, không làm ta đau lòng thì đã cảm tạ trời đất rồi. Làm được thế chính là giúp ta một việc trọng đại rồi đó."

Tiểu Ngưu nói: "Sau khi đệ tử nhập phái, nhất định sẽ biểu hiện thật xuất sắc, nghe lời Sư nương, sống chết cùng Lao Sơn phái."

Sư nương gật gật đầu, con mắt đột nhiên chuyển hướng sang Chu Khánh Hải, hỏi: "Khánh Hải, việc hôm qua ta giao cho người làm đến đâu rồi? Đã

có kết quả chưa?"

Chu Khánh Hải đã chuẩn bị từ trước, lập tức đứng lên trả lời: "Sư nương, đệ tử đã cẩn thận kiểm tra, vẫn chưa tìm ra kết quả gì."

Sư nương nga lên một tiếng, nói: "Người làm việc trước nay đều tinh minh, một việc nhỏ như vậy mà không tra rõ được hay sao?"

Chu Khánh Hải trả lời: "Sư nương, ngày hôm qua đệ tử đã bắt nhốt mấy tên chấn thủ trong cửa, nghiêm tra thẩm vấn, tưởng rằng nhất định sẽ sớm tra ra ngọn nguồn, ai ngờ rằng sáng sớm nay thủ hạ báo cho đệ tử biết, bốn người đó đều bị giết chết rồi."

Sư nương oa lên một tiếng, hỏi: "Thật vậy sao, tại sao lại chết? Có phải tại người ra tay quá nặng làm bọn chúng không chịu nổi mà chết mất không?"

Chu Khánh Hải cười cười, nói: "Sư nương, người hiểu đệ tử nhất mà. Khi đệ tử thẩm vấn rất ít dùng hình. Đệ tử lúc nào cũng hết sức ôn hoà mà giải quyết công việc. Đối với bốn người này, đệ tử càng cẩn thận hơn, vì đệ tử biết, mấy người này rất quan trọng, đệ tử làm sao có thể tùy tiện hạ thủ chứ."

Sư nương hỏi: "Vậy bọn họ chết như thế nào?"

Chu Khánh Hải nói: "Là trúng độc mà chết."

Sư nương trầm ngâm một lúc rồi nói: "Bọn họ bị nhốt trong nhà lao, độc được ở đâu ra chứ?"

Chu Khánh Hải trả lời: "Bọn họ bị trúng độc từ hai ngày trước rồi. Đó là độc được mẫn tính, đến sáng nay mới bắt đầu phát tác."

Sư nương lại hỏi: "Là loại độc dược gì, độc dược đó có xuất xứ từ đâu, người đã tra xét chưa?"

Chu Khánh Hải nói: "Đệ tử vẫn đang khẩn trương điều tra."

Sư nương ân lên một tiếng, nói: "Có chuyện lớn như thế phát sinh trên Lao sơn chúng ta, đây là chuyện ít xảy ra trong nhiều năm gần đây. Người nhất định phải điều tra rõ ràng cho ta, bốn người kia rõ cuộc là vì sao mà chết. Nếu ta phát hiện ra ai là thủ phạm, nhất định sẽ nghiêm trị."

Chu Khánh Hải cười cười. Nhìn Tiểu Ngươi một cái rồi nói: "Sư nương, đệ tử có một chỗ không dám tra xét."

Sư nương kỳ quái hỏi: "Là chỗ nào? Người còn sợ điều gì?"

Chu Khánh Hải lại nhìn Tiểu Ngươi, nói: "Sư nương, đệ tử có điều rất khó nghĩ trong lòng, điều khó xử này không tiện nói với người khác."

Sư nương nghĩ một lúc, nói: "Khánh Hải, có chuyện gì ta đều cho người quyền quyết định, người cứ yên tâm mà hành sự. Vô luận là liên quan đến người nào, ta đều sẽ tìm hẩn tính sổ. Cho dù là thân nhân, cũng quyết không khách khí. Nếu chuyện lần này không thể xử lý đến nơi đến chốn, ta còn lãnh đạo sao được Lao Sơn phái này nữa đây? Được rồi, người đi làm việc đi, ta sẽ đích thân đến kiểm tra thi thể của mấy người kia."

Chu Khánh Hải đáp ứng một tiếng: "Vâng". Hẩn hành lễ với sư nương xong liền xoay người rời đi. Lúc này trong phòng chỉ còn lại có Tiểu Ngươi và sư nương, trên mặt Tiểu Ngươi lộ ra nụ cười rất tươi.

Sư nương đứng lên, trừng mắt lườm Tiểu Ngươi, nói: "Tiểu tử, đừng có mặt dày như vậy, bây giờ ngươi là đệ tử của Lao Sơn phái rồi, không thể tùy tiện như trước nữa đâu, từ giờ ngươi phải lễ phép với ta một chút, ta là sư nương của ngươi đó."

Tiểu Ngưu thấy trong phòng không có ai, hắn liền đứng lên, tiến đến cầm lấy tay ngọc của sư nương, cười nói: "Đệ tử đương nhiên là biết người không chỉ là sư nương, mà còn là người sư nương có thể ngủ chung giường với ta nữa."

Sư nương đẩy tay hắn ra, tỏ ra tức giận nói: "Sau này phải chú ý lời nói, để lộ ra ngoài ta không bảo vệ cho người nổi đâu."

Tiểu Ngưu chăm chú nói: "Điều đó đệ tử biết mà. À đúng rồi, hôm nay sư nương dạy đệ tử cái gì đây?"

Sư nương nhìn thấy tinh thần của Tiểu Ngưu đang phấn chấn, nói: "Hôm nay ta sẽ dạy người công phu căn bản nhất. Trước tiên ta sẽ dạy người một số khẩu quyết. Sau khi luyện tốt khẩu quyết rồi, ta sẽ dạy người cách vận dụng khẩu quyết đó."

Tiểu Ngưu kinh hãi nói: "Như vậy đệ tử sẽ có thể phun ra lửa, có thể bay phải không?"

Sư nương cười, nói: "Nóng vội thì không ăn được đậu phụ nóng đâu. Đó là chuyện rất lâu sau này. Nhiệm vụ quan trọng nhất của người bây giờ là học thuộc khẩu quyết, đồng thời luyện tập thể năng, phải luyện được thân thể mạnh mẽ, uyển chuyển như hổ, đến lúc đó mới có thể luyện tập bản lĩnh."

Sư nương nói: "Ta đã chuẩn bị xong hết rồi, chiều chiều đi gánh nước, vận chuyển tạp vật, đi đốn củi, những hoạt động này giúp người luyện tập thân thể rất tốt."

Tiểu Ngưu cười ha ha, nói: "Vậy là đệ tử trở thành người làm công trên núi này sao?"

Sư nương giải thích: "Mỗi một đệ tử đều phải bắt đầu từ công việc đó."

Tiểu Ngưu hỏi: "Việc đó cần làm trong bao lâu thì mới qua được?"

Sư nương trả lời: "Điều đó thì không nhất định. Nhiều thì ba năm, ít thì một năm. Còn phải xem năng lực thể chất của người nữa."

Tiểu Ngưu nhấp nháy con mắt nói: "Ay ya, phải lâu như vậy sao? Đệ tử tưởng rằng được nhập phái là được học bản lĩnh ngay, chỉ cần một năm là thành công chứ."

Sư nương nở nụ cười, nói: "Học nghệ không giống với làm đậu phụ đâu, không thể học nhanh như vậy được."

Tiểu Ngưu kéo tay của sư nương, nói: "Nếu mà dễ học như phòng thuật thì hay biết mấy. Bản lĩnh của đệ tử về mặt này có thể nói là nhất lưu rồi."

Sư nương nghe xong mặt đỏ hồng lên, đẩy Tiểu Ngưu ra nói: "Đi đi đi, từ giờ người qui củ một chút cho ta."

Tiểu Ngưu hạ thấp giọng nói: "Sư nương, chúng ta đến lúc phải chiến đấu một trận rồi đó, toàn thân đệ tử bốc hỏa rồi nè, người ban cho đệ tử một chút điểm phúc được không vậy?"

Sư nương ôn nhu nói: "Đợi có cơ hội tốt đã, bây giờ thì không thể làm được. Ta sợ có người vô tình trông thấy."

Tiểu Ngưu ôm lấy eo nàng, nói: "Không được, không được, đệ tử không đợi nổi nữa rồi. Đệ tử muốn ngay bây giờ. Nếu không, đệ tử không sống nổi nữa đâu."

Sư nương vỗ vỗ lên bàn tay tham lam của hắn, nói: "Được rồi, được rồi, không được làm loạn nữa. Để ta nghĩ cách. Nhưng ở trên núi mà làm chuyện này rất không tiện."

Tiểu Ngưu ân lên một tiếng, nói: "Sư nương, đệ tử sẽ đợi, nhưng người đừng bắt đệ tử chờ quá lâu đó, đệ tử sẽ không chịu được đâu."

Sư nương đáp ứng một tiếng, nói: "Được rồi, được rồi, bây giờ người về phòng của người đi."

Tiểu Ngưu tỏ ra không hiểu, hăn hỏi: "Đệ tử không có việc gì để làm thì trở về phòng làm gì?"

Sư nương trả lời: "Trở về mà học khẩu quyết đi nhé. Khẩu quyết mà không học cho tốt, người làm sao học thành bản lĩnh chứ."

Tiểu Ngưu hỏi: "Sư nương, người có thể nói thật cho đệ tử biết, đến lúc nào đệ tử mới có thể học phép thuật không?"

Sư nương trả lời: "Nhanh nhất cũng phải là sau một năm nữa. Nếu người không có thiên phú, thời gian có thể dài hơn rất nhiều."

Tiểu Ngưu nhìn sư nương, hỏi: "Các đệ tử khác cũng phải trải qua quá trình này sao?"

Sư nương gật đầu nói: "Đó là đương nhiên, ngay cả ta cũng không phải ngoại lệ."

Tiểu Ngưu gật gù, nói: "Xem ra ta buộc phải đợi một năm rồi."

Sư nương nhắc nhở: "Tiểu Ngưu, dục tốc bất đạt. Cho dù bây giờ ta lập tức dạy người bản lĩnh, người cũng không thể có thành tích tốt được đâu."

Sư nương liếc mắt nhìn Tiểu Ngưu, nói tiếp: "Điều này giống như xây một căn nhà vậy, nếu nền đất không cứng rắn, thì căn nhà sẽ không bền lâu. Sử dụng không được mấy năm thì sẽ đổ xuống. Học nghệ cũng thế, cơ sở mà không vững, sau này sẽ gặp không ít khó khăn đâu. Ta không muốn người trở thành một tác phẩm làm dở."

Tiểu Ngưu là người thông minh, đạo lý đơn giản đó hẳn hiểu rất nhanh. Hẳn nhận thấy trách nhiệm của hẳn không nhỏ. Hẳn biết rằng nếu muốn đứng trên người khác, tất nhiên phải chịu không ít khổ cực, bởi thế trong lòng hẳn đã hạ quyết tâm, nếu chưa luyện tốt căn cơ, ta quyết không học bản lĩnh.

Hẳn nói với sư nương: "Sư nương, đệ tử sẽ nghe lời dạy của người. Đệ tử tin tưởng rằng, những gì người an bài đều là hợp lý nhất, đối với đệ tử điều đó rất có lợi."

Sư nương cười, nói: "Ta biết người là một đứa trẻ thông minh lanh lợi. Chỉ cần người nghe lời ta, ta đảm bảo sau này người sẽ trở thành một đệ tử mạnh nhất trong số các đệ tử của Lao Sơn phái. Nếu người thích, thì ngay cả vị trí chưởng môn ta cũng có thể cho người làm."

Tiểu Ngưu toét miệng cười, nói: "Sư nương, vị trí chưởng môn này, đệ tử không có hứng thú. Hứng thú lớn nhất của đệ tử nằm trên người của Sư nương rồi. Chỉ cần có người bên cạnh, mọi thứ khác trên đời đối với đệ tử đều thành vô nghĩa hết."

Đôi mắt tuyệt đẹp của sư nương lấp lánh, nói: "Người nói nghe hay hơn cả hát, ta chỉ sợ người nhìn thấy mỹ nữ khác liền quên ngay vị sư nương này của người thôi."

Tiểu Ngưu nghiêm mặt nói: "Đệ tử đối với sư nương là thật tình."

Sư nương nhìn hẳn một cách thâm tình, nói: "Ta tin tưởng người là được rồi." nói xong, nàng móc ra mấy quyển sách nhỏ, dặn dò học thuộc tất cả khẩu quyết trong sách. Sau vài ngày nữa nàng sẽ kiểm tra.

Tiểu Ngưu lưu luyến không nỡ chia tay với sư nương. Trở về phòng, hẳn muốn đi tìm Nguyệt Ảnh và Nguyệt Lâm, kết quả là cả hai người đều không có trong phòng. Sau khi hỏi dò mấy nha hoàn, hẳn mới biết cả hai đều đến sân tập dạy đồ đệ rồi.

Hắn muốn đến đó xem náo nhiệt, nhưng cuối cùng lại thay đổi chủ ý. Hắn nghĩ thầm, trước mắt hắn không có chút bản lĩnh nào, chưa nên đi trên người vội. Vì vậy, hắn trở lại phòng học khẫu quyết. Việc sư nương đã giao, hắn không dám lơ là, hắn bắt đầu chăm chú niệm khẫu quyết.

Bốn quyển sách nhỏ này rất ít trang, chữ cũng không nhiều lắm, nhưng câu cú rất ảo diệu khó hiểu, đọc đã khó rồi nói chi đến học thuộc. Tiểu Ngưu đọc hai lần, hắn bắt đầu thấy chán. Chỉ vì hắn nghĩ đó là việc sư nương giao, còn vì nhớ đến mục đích hắn lên núi nên hắn đành phải cố sống cố chết tiếp tục. Không cần biết trong đó viết gì, hắn cứ kiên trì đọc. Thực ra mà nói, chuyện này đối với hắn quả là rất khó. Hắn từ bé đến lớn rất hiếm khi hắn tự làm khó cho bản thân mình như vậy.

Đến giữa trưa thì có người đưa cơm tới. Tiểu Ngưu hỏi người đưa cơm có thấy Nguyệt Ảnh và Nguyệt Lâm ở đâu không, người đưa cơm nói là không biết, Tiểu Ngưu cũng bỏ qua không nói thêm lời nào nữa.

Ăn cơm xong, mở sách ra tiếp tục hành thân. Vì hắn rất cố gắng, nên cuối cùng có thể đọc xuôi. Điều này cũng như nhai cao su, cứ từ từ nhai, thế nào cuối cùng cũng thấy có chút tư vị.

Đọc đi, đọc lại, đọc cho đến khi mệt nhoài, Tiểu Ngưu bỏ sách xuống, ngả lưng xuống giường, lập tức chìm vào giấc ngủ mơ màng. Hắn nằm mơ, hắn mơ thấy mình ôm Nguyệt Ảnh cười đùa rất là vui vẻ. Hắn đang cười cười, chợt thấy tai đau nhói làm hắn tuột mất giấc mơ tiên.

Khi hắn mở mắt ra thì thấy có người đang nhéo tai hắn. Hắn nhìn về phía người đó mới phát hiện ra đó chính là Nguyệt Lâm. Trên mặt nàng còn lộ nụ cười trên người.

Nguyệt Lâm lại dùng sức nhéo tai hắn một lần nữa rồi mới buông tha, nàng nói: "Trời sáng bánh ra rồi, còn không mau dậy mà học tập cho tốt, lại còn nằm mà mơ với chả mộng?"

Tiểu Ngưu xoa xoa tai, nói: "Nàng nhéo ta đau quá, nhéo thêm một lúc nữa là nó dài giống tai lợn rồi đó."

Nguyệt Lâm cười hì hì, nói: "Thế thì không tốt sao? Lúc đó ta sẽ có tai lợn ăn miễn phí rồi."

Tiểu Ngưu cười với nàng, hỏi: "Nàng đã ăn gì chưa?"

Nguyệt Lâm trả lời: "Ta ăn xong từ lâu rồi, nên đến xem người đang làm cái gì."

Tiểu Ngưu cười, nói: "Còn có thể làm gì nữa chứ, ta đang học khẩu quyết. Là sư nương vừa mới đưa cho ta, không học thuộc được chắc là chết với sư nương quá."

Nguyệt Lâm cùng Tiểu Ngưu sóng vai ngồi trên giường. Nguyệt Lâm nói: "Người nên học cho tốt, Sau này khi học nghệ thì thường xuyên phải dùng đến đó. Nếu người không học tốt, sư nương sẽ không tiếp tục dạy người đâu."

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Ta biết rồi, ta sẽ không làm cho các người thất vọng đâu."

Nguyệt Lâm giáo huấn nói: "Không chỉ là không làm chúng ta thất vọng, mà còn không làm cho chính bản thân người thất vọng. Nếu người học không tốt, chỉ sợ các mỹ nữ sẽ coi thường người. Làm một đại nam nhi, mà bản lĩnh không bằng cả một người đàn bà, thì e rằng chẳng có mỹ nữ nào theo nổi người đâu."

Tiểu Ngưu cười ha ha, nói: "Đâu chỉ là không có mỹ nữ theo, chỉ sợ các mỹ nữ lúc đó nhìn thấy ta lại chạy như gặp ma, ta làm sao mà đỡ trò được nữa chứ."

Nguyệt Lâm hừ một tiếng, nói: "Người hiểu là tốt rồi. Ta muốn thoả thuận với người một chuyện, nếu người không tranh thủ cố gắng, nếu không học cho giỏi bản lĩnh ta cũng sẽ không để ý đến người nữa."

Tiểu Ngưu thập phần tin tưởng nói: "Ta mà kém kỏi vậy sao? Ta đã rất cố gắng rồi. Nếu không tin ta đọc khẩu quyết cho àng nghe nhé."

Nguyệt Lâm nói: "Người đọc cho ta nghe xem nào, xem người có học hành chăm chỉ hay không."

Tiểu Ngưu trầm nghĩ, không tỏ ra có chút thực lực, người ta lại cho rằng trong đầu mình toàn chứa đậu phụ. Cho nên hần bắt đầu thao thao bất tuyệt đọc khẩu quyết. Sau khi đọc hết một nửa thì dừng lại.

Nguyệt Lâm hỏi: "Đọc tốt lắm, sao đang đọc lại dừng thế?"

Tiểu Ngưu trả lời: "Ta mới chỉ học đến đó, phía sau còn chưa kịp đọc qua, ta đọc cũng không tới chứ."

Nguyệt Lâm gật đầu nói: "Đọc được thế là tốt lắm rồi, người còn thông minh hơn là trong tưởng tượng của ta nữa đó. Người không được để lãng phí thiên phú của người đó. Chỉ cần người cố gắng học tập, thì chuyện gì cũng có thể thành công, bản lĩnh gì cũng có thể học tốt."

Nghe được Nguyệt Lâm khích lệ, Tiểu Ngưu cao hứng ôm chặt lấy Nguyệt Lâm hôn vội mấy cái. Nguyệt Lâm hừ lên hai tiếng, rút tay về, nói: "Người đừng có thấy quả vàng mà đã cho là chín, ta chỉ là nói ra một vài ưu điểm của người thôi, còn chưa có nói tới khuyết điểm đâu."

Tiểu Ngưu nói: "Khuyết điểm của ta không phải nàng đã biết hết rồi sao?"

Nguyệt Lâm trả lời: "Là ta nói tới khuyết điểm khi đọc khẩu quyết của người."

Tiểu Ngưu cười cười, nói: "Nói ra nghe thử coi."

Nguyệt Lâm đứng lên, nghiêm túc nhìn Tiểu Ngưu, nói hết ra những sai sót trong khi hẩn đọc khẩu quyết nhất nhất nói hết ra. Tiểu Ngưu nghe xong trong lòng cảm phục, nói: "Giang tử tử, nàng không chỉ là người đàn bà của ta mà còn là sư phụ của ta nữa."

Nguyệt Lâm cũng không khách khí nói tiếp: "Ta bây giờ đủ tư cách làm sư phụ của ngươi, bản lĩnh của ngươi bây giờ không bằng ta, nhưng chắc chắn không lâu nữa sẽ vượt qua. Chờ đến khi ngươi mạnh hơn ta, ngươi không được coi thường ta đó."

Tiểu Ngưu cười sáng khoái, nói: "Ta đối với nữ nhi chỉ có yêu chứ không có hai chữ coi thường đó đâu."

Nói đến đây Nguyệt Lâm muốn đi ra. Tiểu Ngưu đứng lên giữ chặt lấy nàng, hỏi: "Trời vẫn còn sớm mà, nàng gấp gáp cái gì chứ?"

Nguyệt Lâm trả lời: "Có một đệ tử đang chờ ta đến dạy. Ta đã hứa là buổi chiều sẽ đến rồi rồi, nên không thể thất tín, như vậy sẽ không tốt."

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Vậy àng đi làm việc của nàng đi, làm xong thì chúng ta lại gặp nhau nhé. Khi nàng dạy đệ tử cũng đừng quên tên đệ tử mới này nhé, biết chưa."

Nguyệt Lâm mỉm cười, phất tay một cái rồi mới đi ra khỏi phòng. Nguyệt Lâm vừa đi ra, trong phòng liền khôi phục sự an tĩnh. Tiểu Ngưu lại cầm sách lên tiếp tục đọc... Vì hùng tâm tráng chí của bản thân, vì ánh mắt ngưỡng mộ của các mỹ nhân, Tiểu Ngưu buộc phải cố gắng.

Lần này hẩn phải dụng tâm để học, kết quả là có chút tiến bộ, không mất nhiều thời gian thì học thuộc nửa còn lại của cuốn sách. Hẩn hứng cao vờ vờ, chỉ muốn đi tìm người đến để hẩn đọc à nghe. Đúng lúc này, [sư

nường phái nha hoàn đến tìm Tiểu Ngưu, nói là có việc, bảo hăn đến gặp nàng.

Lúc này sư nương không còn ở trong căn phòng phía trước nữa, mà nàng cho người bảo hăn trực tiếp đi đến hậu viện để gặp nàng. Đây là lần đầu tiên Tiểu Ngưu đến hậu viện. Mắt hăn nhìn loạn tứ phía, hăn nhận ra là cũng chẳng có gì đặc biệt cả, cũng chỉ có những căn phòng, giả sơn, đường đi, hành lang vv. Vv. Chỉ có điều nét kiến trúc so với nơi ở của hăn đẹp mắt hơn rất nhiều.

Đi qua hai lần cửa, đi tới giữa một căn phòng cực lớn, nha hoàn nói với Tiểu Ngưu, sư nương đang ở trong phòng luyện võ. Nói xong, tay chỉ về phía căn phòng gần đó, ý bảo hăn cứ đi vào căn phòng đó là gặp.

Tiểu Ngưu nhìn cánh cửa gỗ màu đỏ, do dự một lúc, mới đẩy cửa tiến vào. Vừa vào đến cửa, chỉ thấy bên trong là một căn phòng rất rộng rãi, sư nương mặc một thân y phục màu đỏ, nàng đang luyện võ. Nhìn thấy Tiểu Ngưu vào, liền thu chiêu.

Trang phục này của Sư nương, khiến người ta thoát nhìn liền bị vẻ đẹp đó quyến rũ, nàng mặc kiểu trang phục đó thân thể mềm mại, uyển chuyển. Trên chóp mũi nàng còn đọng mấy giọt mồ hôi càng tô thêm vẻ kiều diễm hết sức.

Trong căn phòng này, trừ một cái bàn và vài cái ghế ra, còn có mấy cái bồ đoàn đặt trên mặt đất, thì căn bản là không còn thứ gì khác.

Tiểu Ngưu tiến lên hành lễ ra mắt. Sư nương ra hiệu bảo hăn ngồi xuống ghế, nói: "Tiểu Ngưu, có biết tại sao ta cho gọi ngươi tới đây không?"

Tiểu Ngưu mờ mịt lắc đầu nói: "Tiểu Ngưu không biết."

Sư nương đi tới bên cạnh Tiểu Ngưu rồi ngồi xuống, lấy tay quạt khô mồ hôi, nói: "Ta tìm ngươi đến là muốn nói cho ngươi biết một việc, vừa rồi

có người khách từ bên ngoài tới, đã bị ta đuổi đi rồi."

Tiểu Ngưu hỏi: "Khách từ bên ngoài là ai? Có quan hệ với đệ tử sao?"

Sư nương cười, nâng chén trà lên, hớp một ngụm, nói: "Đương nhiên là có quan hệ với người rồi. Để ta nói cho người nghe nhé, người tới là Nhất Huyền Tử cùng với một người đệ tử trên núi của hân, là một cô gái rất đẹp, tên là Chu Vân Phương. Chu Vân Phương có nói là quen với người, còn nói là bằng hữu nữa."

Tiểu Ngưu nghe xong sửng sốt, hân thấy có điểm kỳ lạ, Chu Vân Phương không phải là đã đi tìm người trong mộng của nàng rồi hay sao? Tại sao lại xuất hiện trên Lao Sơn phái chúng ta nhỉ? Nàng sao lại đi cùng với vị sư thúc đó?

Tiểu Ngưu nghe xong nói: "Đệ tử cùng với Chu Vân Phương chỉ là bằng hữu bình thường, khi đệ tử đang trên đường tới Lao Sơn thì quen nàng. Xuất thân của nàng ta chắc sư nương đã biết hết rồi."

Sư nương gật đầu nói: "Có thể nói là có biết qua một chút. Nàng ta là con gái yêu của Kim Lăng vương, cùng với mẹ kế được xưng tụng là lưỡng đại mỹ nhân tại đất Kim Lăng."

Tiểu Ngưu cười nói: "Sư nương đã biết hết rồi, thì đệ tử không cần phải nói ra nữa."

Sư nương hừ một tiếng, ánh mắt nghi ngờ nhìn về phía Tiểu Ngưu, hỏi: "Nàng quận chúa đó thật là xinh đẹp, người ở cùng một chỗ với nàng, chắc là sung sướng lắm nhỉ? Có phải người đã phải lòng nàng ta rồi không? Nếu là đúng như thế, sư nương ta sẽ thay người tìm người làm mối cho, người thấy sao?" nói xong, nàng cười cười rồi nhìn Tiểu Ngưu, xem phản ứng của hân ra sao.

Tiểu Ngưu không phải là đứa ngốc, biết đó là sư nương đang muốn thử hản, hản đương nhiên sẽ không mắc bẫy. Tiểu Ngưu cười, nói: "Sư nương, người cho rằng Tiểu Ngưu là một tên hoa tâm hay sao? Đệ tử không phải loại người dễ thấy gái đẹp là mang lòng yêu thương đâu. Đệ tử đối với chuyện tình cảm rất thật lòng. Đệ tử với nàng ta chỉ là bằng hữu bình thường, sao có thể phải lòng nàng ấy chứ?"

Sư nương truy vấn: "Có đúng chỉ là bằng hữu bình thường không?" lúc này trên mặt của sư nương có một nụ cười.

Tiểu Ngưu kiên quyết nói: "Đương nhiên là một bằng hữu bình thường rồi. Người ta là một quận chúa, còn đệ tử chỉ là một tên tiểu tử lang thang, đệ tử không xứng với nàng. Hơn nữa, từ ngày có sư nương, đệ tử đối với các mỹ nữ khác không thấy có hứng thú nữa."

Những lời này lọt tới tai của sư nương, quả nhiên rất có hiệu quả. Trên mặt sư nương xuất hiện nụ cười rạng rỡ, nói: "Ta chỉ nói đùa với người thôi, người đừng cho là thật nhé? May là người không thích nàng ta. Nếu mà người xem phải lòng nàng ta, ta cũng không đồng ý. Nàng ta thì có cái gì tốt chứ? Theo ta thấy nàng ta còn không bằng Nguyệt Lâm."

Tiểu Ngưu lập tức phụ họa: "Đương nhiên là như thế rồi, Đệ tử của Lao Sơn phái chúng ta đều là ngàn có một, vạn có một. Điều này tất cả mọi người đều biết."

Sư nương vẽ mặt xuân phong, nói: "Người hiểu được điều đó, ta cũng không nhiều lời với người nữa. Tóm lại, ngã không thích người với cái nàng quận chúa đó ở gần bên nhau."

Tiểu Ngưu nói: "Đệ tử chỉ ở bên mình sư nương thôi, đối với những người khác đều cách xa một chút." nói xong, Tiểu Ngưu tiến tới, ôm chặt lấy nàng, miệt mài hôn lên cổ nàng, tay hản thì xoa khắp ngực nàng. Kỹ thuật của Tiểu Ngưu bây giờ cũng đã có chút thành tựu, không cần mất

nhiều thời gian, hắn đã làm ặt của sứ nương hồng nhuận, xuân tâm dâng trào, khát khao cùng nam nhân bước vào một chận triển da thịt triền miên.

Sứ nương bị hắn làm cho thần hồn điên đảo, buột miệng rên rỉ mấy tiếng sung sướng. Đúng lúc này, Tiểu Ngưu đột nhiên dừng lại, Sứ nương hé mắt ra ngơ ngác hỏi: "Sao tự nhiên lại muốn làm quân tử thế?" hai tay nàng ghì chặt lấy cổ hắn không buông.

Tiểu Ngưu lấy tay chỉ chỉ ra phía cửa, giọng bắn khoăn nói: "Sứ nương, ở đây tai vách mạch rừng, đệ tử không muốn những người ở ngoài kia nghe thấy."

Sứ nương cười lả lơi, nói: "Tiểu Ngưu, người đã làm cho lửa tình thiêu đốt ta, người không thể không chịu trách nhiệm đó, toàn bộ thân thể của ta đã thuộc về người hết rồi."

Tiểu Ngưu quan tâm nói: "Chẳng lẽ chúng ta lại hành động ở ngay chỗ này sao?"

Sứ nương gật đầu nói: "Cứ làm ngay ở đây thì sao nào?" Nàng cười và mặt hồng như quả táo chín, làm cho người khác chỉ muốn cắn vài miếng.

Tiểu Ngưu hỏi: "Sứ nương người không sợ sao?"

Sứ nương hừ nhẹ một tiếng nói: "Ta không sợ, ta đã có chuẩn bị rồi."

Tiểu Ngưu hỏi: "Sứ nương đã chuẩn bị cái gì thế?"

Sứ nương trả lời trong hơi thở gấp gáp, nói: "Nhanh bế ta vào phòng đi."

Tiểu Ngưu oa lên một tiếng, ôm ngang người sứ nương. Thân thể sứ nương nóng hầm hập, tấm thân thơm nức của nàng cố tình cọ sát với thân thể của Tiểu Ngưu, làm cho Tiểu Ngưu thấy miệng khát, lưỡi khô, trong lòng hắn cũng thấy thèm khát vô cùng.

Tiểu Ngưu căn rặng kiên trì, hẩn ôm sư nương đảo mắt tìm cửa phòng. Mắt hẩn ngó quanh một lúc lâu mà không phát hiện ra cửa phòng ở chỗ nào. Trên tường toàn là hoa văn, chỗ nào cũng giống nhau, cửa phòng đâu nhỉ? Hẩn mờ mịt không hiểu.

Sư nương không có cách nào khác, đành phải chỉ vào phía tường, hướng dẫn Tiểu Ngưu. Tiểu Ngưu lúc này mới tìm được cửa phòng. Thì ra đó là một cánh cửa bí mật, mép cửa nằm trùng khớp với các đường nét hoa văn hoàn toàn thống nhất, nếu chỉ nhìn qua thì không ai phát hiện ra ở đó có một cánh cửa.

Tiểu Ngưu dùng chân đẩy cho cánh cửa mở ra, bên trong là cả một thế giới và là một căn phòng rất đẹp. Nào là bàn trang điểm, tủ quần áo, bàn ghế, giường ngủ tất cả đều rất tươi tắn. Căn phòng này gọn gàng, sạch sẽ vô cùng, không khí tươi mới, giống như ngày nào cũng có người ở vậy.

Tiểu Ngưu bế nàng đến cạnh giường, đặt nàng nằm xuống, mắt quan sát khắp căn phòng một lượt rồi nói: "Sư nương, không thể tưởng được là nơi này còn có một căn phòng bí mật, có phải đây là nơi người và lão công dùng làm chỗ hưởng lạc không đó."

Sư nương gối đầu lên hai cánh tay, song nhũ nhô lên. Sư nương nhẹ giọng nói: "Căn phòng này là của riêng ta. Mỗi ngày ta đều đến đây luyện công, lúc mệt thì vào đây nghỉ ngơi. Từ trước tới nay ta chưa bao giờ cho lão công của ta vào đây, người là nam nhân đầu tiên được vào đó."

Tiểu Ngưu vui mừng nói: "Vậy thì quá tốt rồi, ta đúng là có phúc."

Sư nương chỉ tay về phía Tiểu Ngưu, nói: "Phúc khí của người không tôi, điềm phúc cũng không ít."

Tiểu Ngưu hiểu được ý tứ của sư nương, lập tức hưởng ứng nàng. Hẩn nhào tới sư nương, miệng hẩn tham lam hôn khắp mặt nàng, hai bàn tay lục lọi như đang tìm vật gì. Kiểu tấn công bằng cả hai đường này làm cho Sư

nường vô cùng thích thú, hơi thở của nàng đứt đoạn, đôi môi mọng đỏ, mở hé ra, hơi thở nóng hổi, càng làm cho Tiểu Ngưu bị kích tình mãnh liệt.

Sư nương nói trong hơi thở: "Bản lĩnh của người càng ngày càng tiến bộ, không cho phép người làm thế này với người khác."

Tiểu Ngưu một mặt tiếp tục kích thích, một mặt trả lời: "Điều này còn phải nói sao, Sư nương là nữ nhân duy nhất của ta, ngoại trừ người ra thì không còn ai khác nữa."

Sư nương nói châm chọc: "Người định lấy vải thưa che mắt thánh đấy à, giả ngây giả ngô, người tưởng là ta không biết đấy, đàn bà của người đâu chỉ có một mình ta."

Tiểu Ngưu giải thích nói: "Đó đều là chuyện cũ rồi mà, sau này nhất định sẽ qui củ, chỉ tốt với một mình sư nương thôi."

Sư nương hừ nhẹ nói: "Như thế là tốt nhất, nếu nói lời mà không làm được thì đừng có trách ta."

Tiểu Ngưu nói: "Đệ tử sẽ cố hết sức, quyết không làm người thất vọng." nói chuyện xong, đầu lưỡi của Tiểu Ngưu giống như đầu con rắn, liếm qua liếm lại đôi môi đẫm mọng của sư nương. Sư nương rất có kinh nghiệm liền mở miệng ra, 'Dẫn Lang Nhập Thất'. Cứ thế hai người bắt đầu điên cuồng mút lưỡi nhau.

Hôn nhau một cách cuồng loạn phát ra âm thanh liên miên, hôn đến nỗi khuôn mặt biến hình, hôn đến nỗi gần hụt hơi, đến lúc đó hai người mới buông nhau ra. Sư nương liếc mắt đưa tình nói: "Càng ngày càng có khí lực đó."

Tiểu Ngưu đáp lại nói: "Tỷ nữa còn có tiết mục càng có khí lực hơn nhiều cho sư nương người thử nghiệm đấy." trên mặt lộ ra nụ cười dâm đãng.

Sư nương nhắc nhở nói: "Nơi này không giống như ở khách sạn, chúng ta phải tốc chiến tốc thắng, ta sợ bất cứ lúc nào cũng có thể có người đến tìm ta bàn việc, ta không muốn làm dở dang."

Tiểu Ngưu ân một tiếng, hắc đàn phải bỏ qua giai đoạn tiền tấu để đi thẳng vào việc chính. Hai tay hắc nhanh như cắt cởi hết y phục của sư nương ra, trong quá trình hắc cởi y phục, hắc cảm giác thân thể của sư nương giống như một cái lò lửa, nhiệt từ thân thể sư nương truyền sang làm hắc cũng cảm thấy như đang bị lửa dục thiêu đốt tâm can.

Tiểu Ngưu vừa nhìn thấy thân thể không còn một mảnh vải nào của sư nương, hắc như ngừng thở, thân thể sư nương rất đầy đặn, rất khô gợi nhục cảm, từ đầu đến chân, mọi nơi mọi chỗ đều rất hợp lý, giống như một bức tranh hoàn hảo, giống như một bức tượng tuyệt đẹp và đương nhiên là càng giống một ngọn núi lửa đang phun dung nham.

Da tay nàng mịn màng, nhũ phong càng mịn màng hơn, trông cứ như hai cái oản nếp to, ở giữa nổi lên hai chấm nhỏ màu đỏ hồng phát ra ánh sáng lịm người. Tiểu phúc bằng phẳng càng khiến nam nhân phát cuồng, Tiểu Ngưu rất thận trọng, hắc phát hiện ở chỗ đó đã đọng những giọt sương long lanh từ bao giờ.

Hắc mở rộng đôi chân trắng như chân tượng của sư nương ra, hắc nhìn thấy rõ bông hoa mỹ nữ của sư nương cũng đã hé miệng cười kêu gọi nam nhân liệt diễm bước vào cõi mộng.

Tiểu Ngưu lại liếc mắt nhìn khuôn mặt đang rạng ngời sắc hồng, hai hàm răng ngọc trắng lấp lánh, lúc này một cánh tay của sư nương đặt ở phía thân dưới, tay còn lại đang vuốt ve phong nhũ của chính mình, hành động này của nàng càng khiến Tiểu Ngưu khát khao dục tình, cây đại bổng tử hảo sắc của hắc hùng dũng vươn vai đứng bật giậy, giật giật liên hồi như muốn phá khổ mà thoát ra và tìm chỗ thể hiện hùng phong.

Bắt đầu đi, hãy chiếm hữu ta đi, nào nào, cứ mạnh mẽ mà làm nhé. Sau lần này không biết ngày nào mới lại được sung sướng một lần nữa. Sư nương vừa rên rỉ vừa nói. Giọng nàng nhẹ nhàng như hát, vừa du dương mê hồn, lại hoà với tiếng nước chóp chếp phía dưới càng khiến nam nhân nổi máu yêng hùng.

Vì thế, Tiểu Ngưu bằng cách nhanh nhất cởi hết y phục của mình. Cây đại bồng tử được dịp ngẩng đầu lên rất cao, trông cứ như một cây đại bồng chùy. Sư nương vừa nhìn thấy tâm thần liền ngây ngất, thống thức nói: "Quả thực là rất đáng để liều mạng, đúng là vừa thô lại vừa to."

Tiểu Ngưu cười đắc ý, nói: "Ta nhất định sẽ làm cho nàng sung sướng đến quên rằng mình còn có lão công, quên rằng đàn bà còn có tu sĩ."

Sư nương nói khiêu khích: "Người phải làm được như lời nói đó nhé, nào đến đây thử xem, cho ta biết người có cái thực lực đó không."

Tiểu Ngưu nghe xong, lập tức hăng hái xông tới. Sư nương chủ động dang rộng hai chân ra, cánh tay ngọc ngọc ngà cũng vươn dài. Tiểu Ngưu xông pha trên tấm thân mềm mại đó, hít hà hương thơm trên da thịt nàng.

Sư nương không thể đợi lâu hơn được nữa, ở nơi đó nước đã chảy ra thành dòng. Sư nương cầm lấy bồng tử, nhắm ngay dương xử của mình. Tiểu Ngưu ấn mạnh vào, tiến được nửa đường, sư nương nhú mày nói: "Nhẹ nhàng một chút đi, muốn lấy mạng ta sao."

Tiểu Ngưu cười hắc hắc nói: "Không phải người rất thích như thế hay sao?" nói xong, bồng tử tiếp tục đi vào, tiến đến chỗ sâu nhất của động tiên sư nương.

Sư nương sướng quá rên lên mấy tiếng, nói: "Thật là sung sướng quá đi, ta lại được thấy cái cảm giác tiêu hồn này. Chỉ mỗi lần gặp được cái cảm giác này ta mới thấy mình còn là một người đàn bà."

Tiểu Ngưu cười nói: "Nếu thế thì người cứ hưởng thụ đi." mỗi lần hấn ra vào, miệng nàng lại phát ra những tiếng ôi ôi sung sướng, mỗi lần ra vào đều là trường xuất trường nhập, bỗng bỗng đều mạnh mẽ hết sức. Đến nỗi dâm thủy bắn cả ra ngoài, đến nỗi khí thể khô hoành. Sư nương vừa rên rỉ đam mê vừa giơ cao hai đùi ngọc, cuốn lấy eo của Tiểu Ngưu. Đại thí cố phối hợp với sự chuyển động nhịp nhàng của Tiểu Ngưu.

Trong lúc sư nương tận hưởng sự sung sướng, Tiểu Ngưu cũng cảm thấy sung sướng không kém. Nhục huyết của sư nương co dãn và làm thành một không gian rất khít, làm cho quy đầu tê tê, buồn buồn, làm cho Tiểu Ngưu muốn biết đến cái cảm giác cuối cùng, nên hấn tiến hành lúc nhẹ lúc mạnh, lúc nông lúc sâu, hấn giống như một đứa trẻ hiếu động đang thám hiểm một thế giới hoàn toàn mới lạ.

Thật là sướng quá đi, ta quả thực sướng chết mất, ta cảm thấy như đang bay. Sư nương một bên cùng Tiểu Ngưu nhịp nhàng chuyển động, một bên hưởng thụ cảm giác sung sướng mê mẩn, nàng không bỏ qua bất kỳ cảm giác sướng sướng nào.

Hai tay Tiểu Ngưu nắm chẹn cả hai bên đại nãi tử của sư nương nắn bóp không ngừng, nhục bỗng tử cứng như thép cũng chuyển động ra vào không ngừng nghỉ. Hấn thể hiện hùng phong và sức lực của một nam nhân. Hấn vừa hành động, thỉnh thoảng lại thẳm thì vào tai nàng những câu nói dâm đãng càng khiến nàng cảm thấy khoái cảm, nàng chợt nhận ra rằng lão công của nàng không thể so bì được với Tiểu Ngưu, nếu đem hai người so sánh thì một người ở trên trời, một người ở dưới đất (Một trời một vực), cho nên trong lòng nàng lúc này cảm thấy yêu Tiểu Ngưu vô cùng.

Vào lúc nàng đạt tới đỉnh điểm của khoái cảm, nàng rên rỉ lớn tiếng: "Tiểu Ngưu ơi, người đúng là khắc tinh của ta, người là bảo bối của ta, là đàn ông của ta, là lão công của ta."

Tiểu Ngưu tiếp tục vừa ra sức vừa lên tiếng cổ vũ: "Nàng cũng là tình nhân tốt nhất của ta, là người đàn bà tốt, lão bà tốt của ta, cả đời này ta đi đến đâu cũng sẽ đưa nàng đi theo." đến lúc này sự ấm nóng và ướt át nơi nhục huyết của sư nương làm Tiểu Ngưu không thể kiên trì được lâu hơn nữa.

Hắn hít sâu một hơi, sau đó lại mạnh mẽ xung phong, mạnh mẽ đến nỗi phát ra tiếng bạch bạch. Sư nương hít thở gấp gáp, động tác càng nhiệt liệt hơn. Tiểu Ngưu biết nàng sắp đến lúc cực khoái, liền gia tăng lực độ, gia tăng cường độ, đề cao tốc độ, khiến cho sư nương toàn thân đều run rẩy, thí cố dùng sức hưởng ứng nhanh hơn.

Tiểu Ngưu lại tấn công mãnh liệt thêm mấy lần, Sư nương liền đạt được cao trào. Tiểu Ngưu biết hôm nay không thể kéo dài trận chiến, nên hắn tập trung công hạ thêm mười lần nữa và xạ ra tinh hoa của mình.

Sư nương ghì chặt lấy Tiểu Ngưu, thở hổn hển nói: "Nga, nóng quá đi, nóng quá đi, nóng như nướng chín ta mất rồi."

Tiểu Ngưu nở nụ cười, nói: "Tốt nhất là nàng sinh cho ta một thằng con trai, sau này lớn lên, học giỏi bản lãnh, rồi cho hắn làm chưởng môn của Lao Sơn phái. Để sau này có ai nhắc tới chưởng môn của Lao Sơn thì ta có thể hãnh diện khi nói rằng chưởng môn của lao Sơn chính là con của ta."

Sư nương nhẹ nhàng cười, kéo Tiểu Ngưu nằm sát vào nàng, lau mồ hôi cho hắn, nói: "Tiểu Ngưu, không cho phép người chiếm tiện nghi của lão công ta đâu. Lão chính là đương kim chưởng môn, người nói chưởng môn là con người lại không phải đang mắng lão sao?"

Tiểu Ngưu nói: "Ta mắng lão nàng thấy đau lòng sao?"

Sư nương nghiêm mặt nói: "Sau này không cho phép nói giỡn như thế về lão nữa. Lão hiện nay là sư phụ của người rồi, người hiểu đạo lý đó chứ?"

Tiểu Ngưu nói: "Ta đương nhiên là hiểu chứ. Người ta vẫn hay nói nhất nhật vi sư, chung thân vi phụ mà. Nàng cứ yên tâm đi, sau này ta nhất định sẽ hiểu thuận với lão."

Sư nương gật gật đầu, nói: "Người nên làm như vậy mới đúng. Thật ra lão tối với ta cũng rất tốt. Ài ta thật có lỗi với lão."

Tiểu Ngưu an ủi nói: "Trong chuyện này cũng không thể hoàn toàn trách nàng được, lão cũng có chỗ không đúng, sau này chúng ta ít làm chuyện này một chút thì sẽ không thấy có lỗi nữa."

Sư nương chỉ tay ra phía ngoài nói: "Tiểu Ngưu, chúng ta mặc lại y phục thôi, nơi này không phải chỗ có thể ở lâu. Nếu có người tìm đến thì khó có thể giải thích lắm."

Tiểu Ngưu ân một tiếng, hai người bắt đầu mặc lại y phục, quay lại công việc thường ngày.

May là lúc đi ra ngoài không ai chú ý, sư nương lệnh cho nha hoàn dẫn Tiểu Ngưu đi ra. Nha hoàn tự nhiên không dám lăm miêng, cũng không dám nhìn loạn. Các nàng đều là tâm phúc của sư nương.

Sau khi trở lại phòng riêng, Tiểu Ngưu ăn cơm chiều, nhớ lại lúc cùng sư nương qua trận mưa tần gió sở, trong lòng hẳn cực kỳ ngọt ngào. Đêm đến hẳn ngủ một giấc ngon lành, trong giấc mơ hẳn cũng được hưởng diễm phúc thêm lần nữa.

Sáng hôm sau, Đại sư huynh Chu Khánh Hải gọi Tiểu Ngưu tới diễn võ trường, nơi đó đang có rất nhiều đệ tử đang luyện công. Các đệ tử đích truyền khác cũng có mặt, có Nguyệt Lâm và Nguyệt Ảnh còn có Tần Viễn và Mạnh Tử Hùng đều đang chỉ điểm một số đệ tử luyện công.

Chu Khánh Hải một mình đứng cùng với Tiểu Ngưu, không ai chú ý đến họ. Bởi vì khi đệ tử Lao Sơn luyện công ai ai cũng cố gắng luyện tốt bài tập

của mình, không ai còn tâm trí đi quan sát người khác.

Chu Khánh Hải trước tiên bắt Tiểu Ngưu luyện mấy đường quyền cước, rồi lại bắt hắn múa mấy bài yêu đao, hắn muốn kiểm tra lại trình độ võ thuật của Tiểu Ngưu, sau đó lại hỏi mấy câu về quá trình học nghệ của hắn.

Khi Tiểu Ngưu nói về quá trình học nghệ của mình hắn bắt đầu thao thao: "Đại sư huynh, đừng nói tới chuyện đó nữa, người ta học nghệ thì gặp được danh sư, còn Tiểu Ngưu đệ lớn bằng này tuổi còn chưa từng biết danh sư là cái gì. Đệ vẫn muốn học nghệ, muốn học đến si mê nhưng không được. Nhưng cha đệ lại không quan tâm, cha đệ nói cái gì đệ sinh ra xấu xa, không phải đứa con tốt, sẽ mang lại họa cho lão, bình thường đã làm cho người khác phải đau đầu rồi, còn nếu cho đệ học nghệ nữa thì đệ sẽ trở thành một hỗn thế ma vương mất, thành Hàng Châu sẽ bị đệ quấy phá tới bời. Người đời mỗi khi nhìn thấy đệ đều quay đầu bỏ chạy. Cha đệ còn nói, thường ngày đệ đã làm cho lão quá đau đầu rồi, lão không thể để mất mặt thêm được nữa, cái chuyện ngốc nghếch đó lão không muốn làm."

Chu Khánh Hải cười hiền lành, nói: "Cha ngươi có nỗi lo riêng, lão làm thế cũng là muốn tốt cho ngươi mà thôi. Nhưng với tư chất của ngươi nếu không được học nghệ thì quả thật là đáng tiếc."

Tiểu Ngưu nghe xong cảm thấy rất thoải mái, hỏi: "Đại sư huynh, hinh quả là có con mắt tinh đời, với ánh mắt nhìn của huynh mà xét thì đời này đệ có thể học được bản lĩnh cao cường hay không, liệu có thể trở thành một nhân trung chi long không?"

Chu Khánh Hải nhìn nhìn Tiểu Ngưu rồi nói: "Tiểu sư đệ, thiên phú của ngươi quả là không tồi, sau này phải xem biểu hiện của ngươi nữa, thì mới có thể biết thế nào. Tục thoại nói rất đúng, sư phụ cho vào cửa, tu tập tại bản thân. Có trở thành người xuất chúng hay không, có trở thành nhân trung chi long hay không đều do bản thân mình quyết định hết chứ không phải do người ngoài quyết định."

Tiểu Ngưu trầm tư nghĩ về những điều Chu Khánh Hải vừa nói, hẳn không phải đùa ngốc nên hẳn hiểu rất rõ những gì Đại sư huynh muốn gửi gắm. Ở Lao Sơn cũng thế, ở giang hồ cũng thế hay ở Hàng Châu cũng không khác gì chỉ có kẻ mạnh mới có thể phục chúng, chỉ có người mạnh mới có thể có địa vị. Tiểu Ngưu đã chuẩn bị rất chu đáo, hẳn nhất định phải là một người mạnh. Nếu không làm được thì chả có người đàn bà nào để mắt đến hẳn cả.

Nói xong những lời trọng yếu này, Chu Khánh Hải nói tiếp: "Tiểu sư đệ, chúng ta hôm nay chính thức bắt đầu luyện tập, người nhất định phải thật cố gắng. Sư nương đối với người kì vọng rất lớn đó."

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Đệ nhất định sẽ không làm mọi người thất vọng đâu."

Chu Khánh Hải gật đầu, nói: "Tí nữa chúng ta phải xuống núi gánh nước, để người luyện tập thể năng, chuẩn bị cho việc học nghệ."

Tiểu Ngưu ân một tiếng, tỏ vẻ đồng ý. Chu Khánh Hải giải thích: "Trên đỉnh núi này không có nước ngọt, nước chúng ta dùng hàng ngày đều phải có người xuống núi gánh lên. Từ trên núi đến chỗ có nước cự li khoảng hơn mười dặm."

Tiểu Ngưu nói: "Không vấn đề gì." nhưng trong lòng hẳn có chút lo lắng. Hẳn từ nhỏ đến lớn, chưa từng làm việc khổ nhọc này bao giờ.

Rất nhanh sau đó, Đại sư huynh chiếu tập các đệ tử phải đi gánh nước lại một chỗ. Những người đó đều không phải là đệ tử chính thức, tổng cộng có hơn mười người. Tiểu Ngưu kinh ngạc khi phát hiện trong số đó có ba nữ đệ tử. Xem ra trong quá trình huấn luyện của Lao Sơn phái thì nam nữ như nhau. Các nữ đệ tử này mặc dù vẻ mặt nghiêm túc, nhưng đều là như hoa tựa ngọc cả, các hữu phong tư. Tiểu Ngưu thấy vậy, tự nhiên trong lòng giống như bị điện giật.

Hắn không thể không mơ tưởng, các cô gái này về sau không biết sẽ gả cho ai nữa. Hắc hắc, nếu tất cả đều về tay ta thì Tiểu Ngưu ta sẽ trở thành một Hoàng đế phong lưu rồi. Hắn trong lòng nghĩ như vậy, con mắt thì thỉnh thoảng nhìn lên người ta, các cô gái cũng đã phát hiện ra điều đó, nhưng không ai để ý cả, họ coi như không có chuyện gì. Điều này làm cho Tiểu Ngưu cảm thấy được các nàng đồng tình, hắn nghĩ các nàng có ý với hắn rồi.

Sau khi mọi người tụ tập đông đủ, Đại sư huynh phát ổi người một cái thùng lớn. Trên thùng có hai sợi thừng to để vừa có thể xách bằng tay lại vừa có thể đặt lên lưng mà công. Tiểu Ngưu công thùng trên lưng, mặt hắn hết như một vị sư công đức viên mãn. Cái thùng không đó đặt lên lưng, hắn thấy nhẹ như bông.

Sau một tiếng ra lệnh, mọi người liền xuất phát. Trong khi hơn mười người này đi qua chỗ mấy người đang luyện công, Nguyệt Ảnh và Nguyệt Lâm đều ngẩn đầu lên nhìn. Cho dù ngoại hình của Tiểu Ngưu không phải là người cao ta nhất và cũng không có gì xuất chúng cả, nhưng hai mỹ nữ vẫn nhìn ra hắn. Nguyệt Lâm không hề che giấu tình ý của mình đối với hắn, nàng gật gật đầu và cười với Tiểu Ngưu vô cùng ngọt ngào, Tiểu Ngưu cảm thấy cuộc đời thật đáng sống, tình yêu trong lòng hắn dâng trào. Còn Nguyệt Ảnh thì sao, nàng cũng nhìn hắn, không lộ ra nụ cười nào nhưng ánh mắt nàng lại ẩn chứa những điều khó nói. Điều này Tiểu Ngưu có thể hiểu được, nàng không phải là không có tình cảm đối với hắn, ít nhất cũng không phải chỉ có hận. Chẳng qua nàng là hoa đã có chủ, nàng bây giờ chỉ có thể khép mình chờ ngày vu quy thôi, hắn cảm nhận rằng cơ hội của hắn ngày càng ít đi, nếu không lâu sau mà nàng xuất giá, liệu hắn có có nên lập tức ra tay, chơi canh bạc cuối cùng, bất chấp thủ đoạn mà cướp nàng về tay. Nếu làm như thế cơ hội thành công vô cùng ít ỏi, lại còn có thể phải trả giá bằng chính tương lai của mình nữa, chỉ sợ là chưa động đực tới nàng thì đã phải mất mạng rồi thôi. Nếu nàng tình nguyện theo ta, hi vọng của ta có thể sẽ lớn hơn một chút.

Tiểu Ngưu còn đang miên man suy nghĩ thì đoàn người đã vượt qua sân tập và hướng về phía đại môn. Tiểu Ngưu muốn quay đầu lại nhìn người trong lòng của hắn, nhưng lại bất đắc dĩ tiếp tục duy trì đội ngũ, ánh mắt bị chắn mất nên hắn đành phải nhìn về phía trước mà đi.

Đội ngũ hơn mười người đi dưới ánh nắng sáng rực rỡ, đi nhanh xuống chân núi. May là Tiểu Ngưu khinh thân công phu cũng không tệ lắm, cuối cùng cũng theo kịp mọi người. Xuống đến chân núi, đi xuyên qua một thị trấn nhỏ, đi rất lâu sau mới thấy có một con suối.

Đó là một con suối nhỏ nước trong vắt, chạy quanh co, tạo thành những khúc cua rất đẹp mắt, tiếng nước chảy róc rách vui nhộn. Dòng suối nhỏ này bắt nguồn từ trong lòng núi chảy ra, sau khi chảy tới đây rồi tiếp tục chảy đi đây không biết.

Nghỉ ngơi một lúc, mọi người múc nước vào đầy thùng rồi gánh đứng lên, lúc này cảm giác không nhẹ như lúc trước nữa. Tiểu Ngưu là người thứ nhất cảm giác thùng nặng không tả nổi. Điều này là đương nhiên thôi, ai cũng mấy chục cân trên lưng mà không thấy nặng chứ, mọi người đều cảm thấy có chút khó khăn.

Tiểu Ngưu nhìn những đệ tử đi cùng, mặc kệ là thoải mái hay không thoải mái, tất cả đều phải công thùng nước lên vai. Tiểu Ngưu cũng không muốn bị tụt hậu, không thể để người khác coi thường, hắn cũng vui vẻ mà công thùng nước lên. Sau tiếng ra lệnh của Đại sư huynh, đoàn người lại bắt đầu đi về.

Tiểu Ngưu nhìn Đại sư huynh và cảm thấy hâm mộ. Làm Đại sư huynh thật là tốt quá, người ta không cần phải khổ nhọc gánh nước, cũng không phải khổ nhọc làm khổ dịch, xem ra phải cố gắng vượt lên người khác rồi. Thực ra trong lòng hắn hiểu rất rõ, người ta ngày trước cũng đã phải trải qua thời kỳ này như hắn. Không ai có thể một bước mà đăng thiên được,

đóng băng ba thước mà chỉ lạnh có một ngày thì không thể nào thành nổi. Phải nhẫn nhịn, chờ ta quá quan đã, ta cũng sẽ được như hãn thôi.

Bởi vì kiểu huấn luyện nhọc sức này trước giờ Tiểu Ngưu chưa từng trải qua, cho nên chỉ đi được một đoạn đường tốc độ của hãn bắt đầu chậm lại, trên mặt mồ hôi vã ra, hãn thấy những người khác vẫn rất dễ dàng di chuyển, không cần nói cũng biết đó là kết quả của nhiều ngày luyện tập.

Đại sư huynh đi tới, khoan thai nói với Tiểu Ngưu: "Vừa mới bắt đầu mà đã mệt rồi sao, sau này luyện dần dần sẽ tốt thôi."

Tiểu Ngưu cười với hãn, nói: "Đại sư huynh, đệ hiểu mà, đệ chịu được." nói xong, ưỡn ngực, thân hướng về phía trước lấy sức, sốc lại thùng nước trên lưng, tiếp tục đi về phía trước.

Đại sư huynh thấy vậy thì mỉm cười, tự nhủ, đúng là đứa nhỏ tốt, tính khí rất kiên cường. Rất tốt, cứ vậy mà luyện tập nhất định sẽ có ngày thành tài.

Khi đoàn người về đến thị trấn nhỏ dưới chân núi, mồ hôi đã ướt đầm áo của Tiểu Ngưu. Chân hãn cũng đau nhức, hãn vốn định dừng lại nghỉ ngơi, nhưng hãn thấy những người khác khoẻ hơn hãn rất nhiều, không thấy ai tỏ vẻ muốn dừng lại cả, vậy thì hãn sao dám dừng chứ? Làm vậy thì mất mặt quá, bởi vậy, Tiểu Ngưu đành phải kiên trì. Hi vọng lớn nhất trong lòng hãn là: Nhanh nhanh dừng nghỉ chút đi, nếu cứ đi thế này ta sẽ ngất mất.

Đại sư huynh tựa hồ cũng cảm thấy các đệ tử cần phải được nghỉ ngơi, bởi thế khi nhóm người đi qua khu đất trống trước cửa một khách sạn lớn Đại sư huynh nói: "Các sư đệ, dừng lại uống miếng nước đã." mọi người lập tức hoan hô, mọi người đều hạ thùng nước trên lưng xuống thất và thở hốt hển.

Đại sư huynh vào trong khách sạn mang nước ra ọi người uống. Sau khi Tiểu Ngưu uống nước xong, cảm thấy dễ chịu hơn nhiều. Hãn tự nhủ, nếu

muốn thành nhân thượng nhân cũng không phải dễ, trước kia ta ở trong nhà dâu có phải chịu đựng nỗi khổ thế này dâu? Công phu của ta chưa giỏi, đương nhiên là không gặp được danh sư, nhưng ta chưa từng có quyết tâm khổ luyện cũng là một trong những lý do trọng yếu. Nếu muốn trở thành đại sư, không biết phải chịu khổ đến mức nào đây.

Tất cả mọi người ngồi trên mặt đất nghỉ ngơi. đọc truyện tại . Các đệ tử nói chuyện phiếm với nhau, Tiểu Ngưu là người mới, căn bản là chưa quen ai, muốn nói chuyện cũng không tìm được người thích hợp, trong lòng hẳn cảm thấy rất buồn chán.

Nói về địa vị, Tiểu Ngưu đứng cao hơn các đệ tử này một chút. Các đệ tử khác mà có thanh đệ tử chính thức thì cũng không phải là đệ tử đích truyền. Hiện tại, Lao Sơn phái chỉ có sáu đệ tử đích truyền, Tiểu Ngưu là một trong số đó. Chỉ bằng điểm này, Tiểu Ngưu cũng thấy vui lắm rồi. Nhưng trong suốt quá trình học nghệ, trình tự so với người khác cũng giống nhau, hẳn không học cái gì đặc biệt cả.

Hắn nhàn dỗi đến phát phiền, hẳn liền quay đầu lại nhìn các nữ đệ tử. Hắn âm thầm quan sát các nàng, so sánh xem khuôn mặt nàng nào nhỏ nhất, da ai trắng nhất, ai cao nhất, ngực của nàng nào to nhất, cổ ai tròn nhất. Các nữ đệ tử này đã bắt đầu chú ý đến ánh mắt tà dâm của Tiểu Ngưu. Có người quay đầu nhìn về hướng khác, có người làm như không thấy gì, có người nguyền Tiểu Ngưu một cái. Những ánh mắt đó làm Tiểu Ngưu cảm thấy hẳn đúng là có điểm phúc không nhỏ. Hẳn lúc này nảy sinh một nguyện vọng mãnh liệt, đó chính là thừa lúc còn tuổi trẻ, phải leo lên ngồi vào chiếc ghế chưởng môn của Lao Sơn phái. Tại sao hẳn lại có nguyện vọng đó? Chính là vì hẳn muốn có được tất cả các mỹ nữ này trong tay. Nếu lúc còn trẻ mà không làm được, đợi đến lúc già rồi, các mỹ nữ này làm sao mà ném cho hết chứ, lúc đó xem các nàng như là bông hoa tiên đã tàn lụi mà thôi.

Hắn đang định chủ động cùng các nàng tán gẫu, muốn nói chuyện gì đó để giải phiền, nhưng hẳn lại nghĩ đến sơn qui nghiêm ngặt, nên đành nuốt

nước bọt bỏ qua. Cho dù sứ nường có thiên vị hẳn đến mức nào đi chăng nữa mà bản thân hẳn không cố gắng chịu đựng, phạm vào môn qui thì không ai có thể cứu được hẳn. Nghĩ thế, Tiểu Ngưu vô cùng thất vọng, hẳn nuốt vào mấy ngụm nước miếng và nuốt vội những lời định nói vào lòng.

Đang lúc nhàn dỗi đến phát chán, Đại sư huynh đi ra khỏi khách sạn, hẳn sắp ra lệnh xuất phát. Đúng lúc đó, phía trong khách sạn xuất hiện một người, làm cho ánh mắt của những người đang có mặt ngời sáng. Đó là một tuyệt sắc mỹ nữ, sự xuất hiện của nàng ngay lập tức làm giảm sắc đẹp của các vị sư muội đồng môn của Tiểu Ngưu. Khiến các nàng phải ghen tỵ.

Nàng không đến hai mươi tuổi, mặc toàn thân màu tím, gương mặt trái xoan, da tay trắng hồng, khí chất cao quý, nhìn qua là biết không phải là một cô nương sinh ra trong gia đình bình dân. Mọi nam nhân có mặt đều âm thầm khen đẹp. Trong số những nam nhân đó, chỉ có hai người biết nàng, một người là Đại sư huynh, người còn lại chính là Tiểu Ngưu.

Tiểu Ngưu nhìn nàng, thầm nhủ, sao nàng ta lại ở chỗ này nhỉ? Không lẽ nàng đang đi tìm người trong lòng nàng sao? Chẳng lẽ là đến tìm Mạnh Tử Hùng để gây chuyện sao? Hay là nàng tới để tìm Nguyệt Ảnh báo cáo tin tức?

Người này không phải ai khác, chính là người từng có duyên gặp mặt với Tiểu Ngưu, Kim Lăng quận chúa Chu Vân Phương. Phân ly một thời gian, nàng vẫn đẹp mê ly, phong thái vô cùng gợi tình. Trong số những mỹ nữ mà Tiểu Ngưu từng gặp, nàng tuyệt đối là người đẹp nhất.

Chu Vân Phương cũng nhìn thấy Tiểu Ngưu, nàng lễ phép gật đầu với hẳn, trước tiên nàng đi đến trước mặt Chu Khánh Hải chào hẳn một câu, sau đó nàng nói: "Chu sư huynh, muội muốn nói riêng với Tiểu Ngưu mấy câu, có được không?"

Chu Khánh Hải cười, nói: "Chu sư muội, có cái gì là không thể chứ? Có chuyện gì muội cứ nói thẳng ra đi." Nói xong liền cùng với Chu Vân Phương đi đến trước mặt Tiểu Ngưu.

Tiểu Ngưu ngồi sát lại phía Vân Phương, trong lòng chợt cảm thấy ấm áp, hẳn mừng thầm và hẳn cũng thấy rất đặc ý. Hẳn không ngờ Vân Phương lại đích thân tự tìm đến với hẳn, không biết có chuyện gì quan trọng.

MA ĐAO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Si Tình

Chu Khánh Hải thấy Vân Phương quận chúa cùng Tiểu Ngưu có chuyện muốn nói, liền rất lễ phép chỉ huy chúng đệ tử tiếp tục lên đường. Mọi người đều hăng hái vác thùng lên vai, đi theo Đại sư huynh bắt đầu hành động. Những nam đệ tử này nhìn thấy một vị mỹ nữ như vậy lại chủ động muốn cùng Tiểu Ngưu trò chuyện, đều cực kỳ hâm mộ, không rõ Tiểu Ngưu như thế nào lại quen biết cô nương xinh đẹp này. Trong khi đó những nữ đệ tử cũng hướng về Tiểu Ngưu với ánh mắt tò mò. Tiểu Ngưu khỏi nói trong lòng vô cùng đặc ý, giống như bản thân mình lúc này đã trở thành một võ lâm Đại tông sư.

Đợi mọi người đi xa, Vân Phương mới nhìn theo bóng lưng họ, nói: "Tiểu Ngưu, bọn họ đều là đồng môn của người sao? Nghe nói người đã gia nhập Lao Sơn phái rồi?"

Tiểu Ngưu trả lời: "Đúng, ta bây giờ không thể không có người quản rồi."

Vân Phương nhìn nhìn bộ dạng hảnh, chỉ thấy lúc này Tiểu Ngưu trên người mặc một bộ y phục màu xám, trên trán còn nhể nhại mồ hôi, liền cười khẽ nói: "Tiểu Ngưu, bộ dáng người lúc này mới thực giống người tốt." Lời này nói ra vừa thẳng thắn lại vừa chân thành. Nếu như là nghe từ miệng người khác, Tiểu Ngưu nhất định là mất hứng, chỉ là do Vân Phương nói, cảm giác lại khác hẳn, dường như nàng đối với nhân cách của mình, cũng đã hoàn toàn thừa nhận.

Tiểu Ngưu nhún vai nói: "Quận chúa, cô nói ta giống người tốt, vậy chắc không sai rồi, e rằng ngày sau gặp lại ta, ta đã trở thành người tốt thật sự rồi."

Vân Phương khloe miệng khẽ nhếch, cười cười nói: "Xin lỗi, ta không phải có ý đó. Ta là nói bộ dáng người bây giờ so với trước kia ta thấy thì đã chững chạc hơn nhiều."

Tiểu Ngưu vui vẻ cười nói: "Quận chúa, nếu cô thích bộ dáng hiện tại của ta, ta sau này sẽ vẫn giữ nguyên như thế này."

Vân Phương liếc Tiểu Ngưu một cái, nói: "Vừa khen người hai câu, người đã lộ ra cái đuôi hồ ly rồi, mồm mép vẫn cứ trơn bóng. Còn nữa, sau này không cho phép người gọi ta là Quận chúa, cứ gọi tên ta là được rồi."

Tiểu Ngưu đáp ứng nói: "Được, không gọi Quận chúa, vậy ta gọi cô là Vân Phương." Sau đó còn lăm bắm Vân Phương, Vân Phương vài lần cho nhớ, cảm giác không quen miệng cho lắm.

Cách xưng hô này Vân Phương nghe được thì vô cùng vừa ý. Nàng nhìn quang cảnh ngoài phố, nói: "Tiểu Ngưu, ta có một chút chuyện trong lòng muốn nói cùng người. Chúng ta có lẽ nên rời khỏi chỗ này. Người theo ta tới khác sạn đằng kia, ta đã đặt phòng trong đó rồi."

Tiểu Ngưu đồng ý, nói: "Đi, có cái gì mà không được. Ta thích nhất là nghe cô nói chuyện." Nói rồi bước ra phía ngoài, ánh mắt lại liếc nhìn về thùng nước một cái.

Vân Phương cười nói: "Tiểu Ngưu, người yên tâm đi, ta sẽ không để người làm mất thùng nước. Để ta bảo tiểu nhị giúp người xem chừng, nếu như có mất, ta sẽ đền cho người cái mới, hơn nữa, còn giúp người công lên trên núi."

Tiểu Ngưu ha ha cười nói: "Cô có thể công giúp ta? Vừa nói xong, Tiểu Ngưu lập tức ý thức được Quận chúa cũng là người luyện công, đương nhiên những thử thách huấn luyện như thế này nàng đã trải qua.

Quả nhiên Vân Phương nói: "Thế nào, người xem thường ta sao? Nói cho người biết, ta lúc bắt đầu luyện cái này, chính là một trong những đệ tử xuất sắc nhất, nếu người không tin, lúc nào đó sẽ cho người kiến thức một chút." Nói rồi trên mặt còn lộ ra vẻ kiêu hãnh.

Tiểu Ngưu vội vàng nói: "Ta tin, ta tin, ta có cái gì mà không tin. Vân Phương cô chính là không có nói dối."

Vân Phương ừm một tiếng nói: "Xem như người còn có mắt nhìn người. Bây giờ chúng ta đi thôi." Vân Phương dẫn Tiểu Ngưu vào khách sạn, sau đó lên phòng nàng ở trên lầu hai.

Tiểu Ngưu vừa bước vào, lập tức hiểu thế nào là phòng thượng hạng, nói về hoa lệ, chỉ sợ cả tiểu trấn này cũng không nơi nào sánh được. Hẳn trong lòng thầm than thở, không hổ là quận chúa, ngay cả ở trọ cũng xa hoa hơn người.

Vân Phương tựa như hiểu được tâm sự của hắn, mỉm cười giải thích: "Lão bản khách sạn này trước kia cũng từng là bộ hạ của cha ta, ta tới tiểu trấn này thì bị hắn phát hiện, nói chết nói sống mời ta đến ở tại chỗ này, ta muốn cự tuyệt cũng không được."

Tiểu Ngưu nhìn chung quanh đánh giá một lượt, ngoài miệng nói: "Đây là việc tốt nha, Tiểu Ngưu ta nếu muốn ở phòng tốt như vậy sợ rằng cũng không được."

Vân Phương cười nói: "Nếu người thích, ta sẽ nói với lão bản một tiếng, cho người ở hẳn một năm, người thấy thế nào?"

Tiểu Ngưu vội vàng khoát tay, nói: "Miễn đi, miễn đi, ta bây giờ cũng không có thời gian, còn phải lo luyện công nữa. Được rồi, cô gần đây có tốt hay không?"

Tiểu Ngưu hướng ánh mắt về Vân Phương, tự mình ngồi xuống một cái ghế tựa. Đây là một chiếc ghế tiêu dao, trước sau có thể lắc lư, vô cùng thoải mái. Vân Phương lại ngồi lên giường, nghe được Tiểu Ngưu hỏi, nàng khẽ chau mày một cái, hai tay vân vê y phục, khóe miệng giật giật, cảm khái vạn phần, nói: "A, một lời khó nói hết. Ta kêu người tới, chính là để nói chuyện trong lòng, chuyện này vẫn làm ta băn khoăn mãi."

Tiểu Ngưu ngồi trên ghế tiêu dao, vốn còn tinh nghịch lắc lư lên xuống, tựa như một đứa trẻ hư con nhà địa chủ. Vừa nghe khẩu khí của Vân Phương, lập tức ngừng lại, hai chân đang vắt chéo giơ lên cũng hạ xuống ngay ngắn, cả người đều tỏ ra nghiêm chỉnh.

Tiểu Ngưu thấy mỹ nữ ưu sầu, thực muốn tiến lên mà vỗ về an ủi một phen. Nhưng hăn biết, mỹ nữ này tuyệt đối không giống với Nguyệt Lâm hay Diễm Nữu các nàng, có thể tùy ý mà ôm hôn vuốt ve, muốn làm gì thì làm, mình trước mặt nàng còn chưa đủ tư cách ấy.

Tiểu Ngưu mở lời khuyên bảo: "Không nên u sầu, cô cứ nói ra, để ta nghe một chút. Ta bản lãnh khác không có, nhưng cũng có thể đưa ra một vài ý kiến."

Vân Phương thở dài một hơi, tựa như có cả trái núi đè ở trong lòng. Nàng nói: "Ta trong đầu lúc này rối loạn, không biết là nên nói từ đâu cho tốt."

Tiểu Ngưu nói: "Không cần gấp, cô cứ từ từ từng việc từng việc nói ra, chi bằng để ta hỏi cô trả lời nhé!"

Vân Phương gật đầu: "Có lẽ như vậy sẽ tốt hơn."

Tiểu Ngưu chớp chớp mắt, chăm chú nhìn vào khuôn mặt Vân Phương. Đây tuyệt đối là khuôn mặt có thể khiến cho người ta tâm tình vui thích. Tiểu Ngưu mỗi lần nhìn tới, đều là âm thầm than thở, tiếc ình tại sao lại không được cô nương này thương yêu.

Tiểu Ngưu cười cười, nói: "Vân Phương, nói cho ta biết, cô tại sao lại cùng Nhất Huyền Tử lên Lao sơn? Ta nghĩ mãi mà vẫn không hiểu được." Chuyện này hẳn không có hỏi rõ sư nương, trong lòng vẫn còn nghi hoặc.

Vân Phương đáp: "Sư thúc ta tìm người, chủ yếu là về chuyện ma đạo. Bất quá lần này không phải là ý của sư phụ ta, mà chính là ý của sư thúc. Ta đi theo, chỉ là để cho khuây khỏa, hơn nữa cũng muốn tìm người nói chuyện. Chỉ là lên trên núi, sư thúc nói muốn gặp người, kết quả lại bị sư nương người cự tuyệt. Sư thúc rất không vui rời đi, còn ta tâm tình không tốt, mới lưu lại ở trong khách sạn này, muốn tìm cơ hội để gặp mặt người. Không thấy được người, ta mới tìm tới. Thật may, rốt cục hôm nay cũng gặp được người, ta đỡ phải lên núi lần nữa." Nói rồi ngược mắt lên nhìn Tiểu Ngưu. Ánh mắt rất sáng, rất ấm áp, khiến cho Tiểu Ngưu cảm giác như là đang ngồi trong một căn phòng tràn ngập ánh mặt trời. Hắn thầm nghĩ, nếu quận chúa dùng ánh mắt đó nhìn người yêu, vậy thì thật là đẹp biết mấy.

Tiểu Ngưu nghe được thì cảm động, nói: "Vân Phương, cảm ơn cô đã xem trọng ta như thế. Chúng ta ở cùng nhau một khoảng thời gian ngắn, không ngờ ta ở trong lòng cô lại có vị trí quan trọng như vậy." Hắn lại nghĩ, nàng có tâm sự lại không tìm người khác, chỉ tìm mình, có thể thấy được nàng cũng rất quan tâm tới mình.

Vân Phương giải thích: "Người đương nhiên trọng yếu, người là bằng hữu tốt của ta, ta lại có rất ít bằng hữu, nếu là nam nhân, cũng chỉ có một mình người."

Tiểu Ngưu nghe được thì vui mừng vô cùng, nói: "Có tâm sự gì, cô cứ nói ra. Lần này lên núi, không phải là muốn tìm Mạnh Tử Hùng báo thù chứ?"

Vân Phương đáp: "Ta bây giờ có chuyện quan trọng muốn làm, trong nhất thời còn lo không xong."

Tiểu Ngưu thầm nghĩ, mình còn tưởng rằng nàng muốn giết Mạnh Tử Hùng, nên mới nhờ mình giúp đỡ, thì ra là không phải. Nếu không phải là chuyện đó, vậy là chuyện gì? Chẳng lẽ nàng muốn cùng Nguyệt Ảnh trao đổi một chút, nên mới nhờ mình làm người trung gian?

Vân Phương không đợi hần hỏi lại, đã nói: "Tiểu Ngưu, ta ngày đó gặp y, đã có kết quả rồi."

Tiểu Ngưu đương nhiên là hiểu nàng ám chỉ cái gì, lập tức nói: "Đây là chuyện tốt nha, cô đã gặp qua hần?"

Vân Phương cười khở nói: "Ta tìm đến nhà y, còn tưởng là y ở đó, ai dè đã đi rồi."

Tiểu Ngưu nói: "Nói như vậy hần cũng đã trở về?"

Vân Phương ừm một tiếng nói: "Ta gặp được cha mẹ y, bọn họ nói, y vừa mới đi được vài ngày. doc truyện tại . Y sớm biết ta sẽ tìm tới nên viết sẵn một phong thư, lại dặn cha mẹ y, nói rằng ta có tìm tới thì đem phong thư này giao cho ta."

Tiểu Ngưu hừ một tiếng nói: "Thì ra là hần trốn tránh không muốn gặp cô, thực là không ra gì, như thế đâu phải là nam nhân." Tiếp theo lại hỏi: "Trong thư hần nói cái gì?"

Vân Phương khóe mắt đỏ hoe, nói: "Ta cho người xem là biết."

Tiểu Ngưu lắc đầu nói: "Đó là vật riêng tư của cô, ta có lẽ không xem là hơn."

Vân Phương thương cảm nhìn Tiểu Ngưu, nói: "Ta không coi người là người ngoài, người cứ xem là được. Bây giờ bảo ta nói, ta cũng không biết nói thế nào." Nàng càng nói thanh âm nàng nhỏ, gần như nghẹn ngào, Tiểu Ngưu nghe được thì trong lòng chua xót, thực muốn đem nàng ôm vào trong lòng mà an ủi.

Vân Phương từ trong người lấy ra một phong thư đưa tới. Tiểu Ngưu lúc này cũng không có khách khí, đưa tay tiếp lấy, cẩn thận mở ra đọc qua một lần, trong lòng đã hiểu rõ. Sau đó cảm khái nghĩ, cái tên gia hỏa kia viết chữ ngay ngắn thật là đẹp mắt, bất quá lời lẽ lại không đẹp chút nào.

Trong thư đại ý nói, hắn cùng Vân Phương quận chúa duyên phận đã hết, không cần phải miễn cưỡng nữa. Hắn không muốn gặp lại nàng, hắn muốn đến tự viện xuất gia, hắn quyết định bỏ đi hết thầy nhân sinh, đem nửa đời người còn lại hiến cho phật chủ. Đồng thời hắn cũng hi vọng Vân Phương quận chúa có thể nhanh chóng quên hắn, với điều kiện của nàng, sẽ không khó để tìm được nam nhân tốt hơn.

Tiểu Ngưu trong lòng thầm nghĩ, thực không ra cái gì, người ta đối với người một dạ thâm tình, người lại như thế bỏ đi. Làm hòa thượng thì làm hòa thượng, có gì ghê gớm đâu.

Đem thư trả lại cho quận chúa, Tiểu Ngưu liền nói: "Nếu hắn đã nói muốn cắt đứt, ta nghĩ cô cũng không cần phải miễn cưỡng nữa."

Vân Phương đem thư gấp lại cẩn thận, sau đó cất vào trong người, tựa như là cất bảo bối, Tiểu Ngưu nhìn thấy thì vô cùng đổ kị. Hắn thầm nghĩ, nữ tử lại si mê kẻ phụ tâm như thế, nếu có nữ nhân nào đối với mình giống như nàng, cho dù người đó có xấu xí, mình nhất định cũng sẽ cưới về.

Vân Phương cắn môi, nói: "Ta có chút không tin thư này là do y viết."

Tiểu Ngưu hỏi: "Cô hoài nghi đây là thư giả tạo?"

Vân Phương nói: "Nhìn chữ viết này thì đúng là không sai."

Tiểu Ngưu lại hỏi: "Vậy cô hoài nghi thư này là do hần bị ép bức mới bắt đặc dĩ viết ra? Cô cho rằng có người ép buộc hần, đúng không?"

Vân Phương cắn răng nói: "Ta cũng không biết chuyện gì xảy ra, nhưng ta không tin rằng y lại có thể viết ra một bức thư tuyệt tình như thế để lại cho ta. Ta muốn tự mình gặp y, để xem y nói thế nào!"

Tiểu Ngưu a một tiếng, đồng tình nói: "Vậy nên đi gặp hần."

Vân Phương thở dài một tiếng, nói: "Ta lại sợ y ở trước mặt ta mà cự tuyệt."

Tiểu Ngưu nói: "Thế thực là mâu thuẫn nha"

Vân Phương nói: "Thì đúng vậy, cũng bởi vì mâu thuẫn, cho nên ta mới tới tìm người giúp đỡ. Nếu không, ta đâu có vội kiếm người như vậy."

Tiểu Ngưu nhìn bộ dáng si tình cùng thương tâm của Vân Phương quặn chúi, thực không biết nói lời gì để mà khuyên giải nàng.

Tiểu Ngưu lại a một tiếng, hỏi: "Cô tìm ta, có phải là muốn ta cho chủ ý, đúng không?"

Vân Phương gật đầu, nói: "Đúng thế, ta thực sự không dám quyết định. Việc này là đại sự quan hệ đến chung thân hạnh phúc của ta, ta rất khẩn trương, chỉ sợ mình chọn lầm đường, sẽ khiến cho cả đời tiếc nuối."

Tiểu Ngưu mỉm cười, nói: "Đại sự như vậy, ta cũng không dám thay cô làm chủ, vạn nhất chỉ vì một câu nói của ta, sẽ làm hại cô, khi đó chỉ sợ cả đời cô cũng không an lòng,"

Vân Phương nhìn thẳng Tiểu Ngưu, nói: "Ta tin tưởng người, chắc chắn rằng chủ kiến của người sẽ tốt hơn của ta."

Tiểu Ngưu nói: "Cám ơn cô đã tín nhiệm, vậy ta cũng không khiêm nhường nữa, nhưng ý kiến của ta cô chỉ có thể lấy làm tham khảo. Cô nói đi, muốn ta làm thế nào?"

Vân Phương trầm ngâm một lát, nói: "Tiểu Ngưu, người chỉ cần nói cho ta biết, ta rốt cuộc có nên đi tìm y hay không?"

Tiểu Ngưu hỏi: "Chỉ thế thôi sao?"

Vân Phương đáp: "Đúng vậy, ta chỉ cần một câu nói. Người nói đi, ta sẽ đi; người nói không đi, ta cũng sẽ không đi."

Tiểu Ngưu nghe xong, vô cùng vui mừng nói: "Cô quá đề cao ta rồi." Trong lòng lại nghĩ, hắc, cô nếu như việc gì cũng nghe theo ta, ta nhất định sẽ nói cho cô, quận chúa, cô không cần phải kiếm nam nhân khác, ta chính là lựa chọn tốt nhất, cô dứt khoát phải gả cho ta mới được, ta chính là nam nhân có thể cho cô hạnh phúc.

Nhĩ thì như vậy, nhưng hiện tại Tiểu Ngưu đối với Vân Phương quận chúa vẫn còn khá tôn trọng. Bởi vậy hắn nghĩ một lát rồi mới nói: "Nếu như bảo cô lập tức từ bỏ tâm ý đối với hắn, từ nay về sau không gặp lại hắn nữa, cô nhất định sẽ không cam lòng, ta nói có đúng không?"

Vân Phương cúi đầu không nói, một lát sau mới khẽ gật đầu.

Tiểu Ngưu lại tiếp: "Vậy có lẽ cô cứ đi một chuyến xem sao, nếu hắn lại cự tuyệt lần nữa, cô cũng không cần nghĩ nhiều, không cần thương tâm, không cần tiếc nuối. Người ta nếu như chẳng còn thiết nghe cô nói, vậy thì còn cưỡng cầu để làm chi?"

Vân Phương khép chặt hai mắt, sau đó lại mở ra, trên mặt đã hiện lên vẻ kiên quyết. Nàng đứng lên, đẩy cửa sổ ra, nhìn bầu trời tươi đẹp bên ngoài nói: "Được rồi, ta sẽ đi gặp y một lần nữa. Cũng coi như là duyên phận sau cùng của ta và y. Nếu y còn giống như một khúc gỗ, không có tình cảm, ta cũng không còn gì để nói."

Nghe xong lời này, Tiểu Ngưu đột nhiên có một loại cảm giác hối hận. Hắn nhìn thân hình yếu điệu xinh đẹp của Vân Phương, dưới lớp y phục còn ẩn giấu mị hoặc khôn cùng, khiến cho người ta không thể không ảo tưởng. Hắn thầm nghĩ, ai, mình tại sao lại độ lượng và tốt bụng như thế, người ta bảo mình cho chủ ý, là đã hoàn toàn tin cậy mình rồi, tại sao mình lại không ích ý một chút, trực tiếp nói rõ với nàng, bảo nàng không nên đi. Lại dùng lời lẽ làm cho nàng bỏ đi ý niệm trong đầu đối với tên gia hỏa kia, sau đó mới chậm rãi mưu đồ, từ từ đem nàng ôm vào trong lòng, lúc đó sẽ hưởng thêm một tầng điểm phúc, trên cuốn sổ liệt điểm lại ghi thêm một nét bút rực rỡ tươi đẹp. Như thế có phải là tốt không, ài, mình thật là ngốc.

Tiểu Ngưu thấy mình suy nghĩ ngơ ngẩn cũng đã lâu, liền đứng dậy nói: "Vân Phương, chủ ý của ta đã nói ra, cũng đến lúc phải đi rồi, phỏng chừng Đại sư huynh còn đang đợi ta."

Vân Phương a một tiếng, xoay người lại nhìn Tiểu Ngưu, mỉm cười nói: "Được rồi, Tiểu Ngưu, rảnh rồi chúng ta sẽ gặp lại. Cảm ơn người đã cho chủ ý, ta sẽ nghe lời người quay lại tìm y, tranh thủ hi vọng cuối cùng."

Tiểu Ngưu cũng khích lệ: "Nếu hắn đối với cô còn có một chút tình cảm, hắn sẽ hồi tâm chuyển ý. Nếu hắn trong lòng đã chết, nhất quyết muốn xuất gia, cô cũng không cần cưỡng cầu."

Vân Phương cắn răng, nói: "Nhất định là như vậy."

Tiểu Ngưu chăm chú nhìn khuôn mặt Vân Phương, nói: "Vân Phương, ta thực sự thích nhìn cô cười, khi cô cười, giống như một đóa hoa mẫu đơn

trân quý vậy."

Vân Phương cười cười, nói: "Đừng có tăng bốc ta như thế, càng không được mơ tưởng về ta, nếu để ta biết người đối với ta có ý không tốt, ta sẽ trở mặt với người."

Tiểu Ngưu hỏi: "Cái gì gọi là có ý không tốt?"

Vân Phương hừ một tiếng, nói: "Người tự mình biết."

Tiểu Ngưu hắc hắc cười nói: "Nếu nói ta thâm mến cô, muốn cưới cô làm lão bà, như thế không tính là có ý không tốt chứ?"

Vân Phương lắc đầu, nói: "Người tốt nhất không nên như thế, ta cảm thấy người làm bằng hữu của ta là thích hợp nhất, chúng ta ở cạnh nhau không có một chút áp lực. Nếu như là tình nhân, chỉ sợ sau này lại cãi vã ầm ĩ, ngay cả bằng hữu cũng không làm nổi."

Tiểu Ngưu nói: "Bằng hữu với tình nhân, ta thà rằng chọn đóng vai tình nhân."

Vân Phương nhìn Tiểu Ngưu, sâu kín hỏi: "Tại sao lại nói như vậy?"

Tiểu Ngưu ra vẻ hiểu biết: "Bằng hữu cảm tình tựa như nước, tình nhân cảm giác giống như rượu, cô có hiểu không?"

Vân Phương cúi đầu suy nghĩ. Tiểu Ngưu lại nói: "Ta đi, chúng ta ngày sau gặp lại." Được ở cùng một chỗ với vị quận chúa đa tình và hiểu biết như vậy, Tiểu Ngưu thấy rất vui vẻ, nhưng bản thân lấy việc học nghệ là chính, không thể không làm chính sự. Hơn nữa, người ta cũng không phải tình nhân của mình, cứ quẩn lấy người ta như thế, người ta sẽ sinh ra chán ghét, vì vậy rời đi có lẽ là tốt hơn.

Tiểu Ngưu ra khỏi khách điểm, vác thùng nước lên vai, đang định cất bước thì Vân Phương đã từ sau đi tới, nói: "Tiểu Ngưu, ta tiễn người đến chân núi."

Tiểu Ngưu quay đầu lại cười, nói: "Cô yên tâm, ta có thể vác đi được mà." Trong lòng lại vô cùng cao hứng, nhìn quận chúa đối tốt với mình thế, nếu không phải nàng đã nói rõ, còn tưởng là nàng thực sự thích mình.

Vân Phương cười, giải thích: "Tiểu Ngưu, là thế này, ta tiễn người tới chân núi, là để bảo vệ người."

Tiểu Ngưu sững sốt hỏi: "Chẳng lẽ có người muốn giết ta sao?"

Vân Phương nói: "Theo ta được biết, là có người đối với người có ý bất lợi."

Là bằng hữu, ta nên bảo vệ người mới đúng."

Tiểu Ngưu nghe xong ừm một tiếng, hỏi: "Là ai vậy?" Nói rồi liền cất bước đi lên phía trước. Vân Phương cũng bước lên theo, hai người sánh vai mà đi. Vẻ đẹp cùng hương thơm tỏa ra từ người nàng, khiến cho Tiểu Ngưu không muốn loạn tưởng cũng không được.

Vân Phương hí mắt cười, nói: "Không được, có một số chuyện không nên nói là hơn."

Tiểu Ngưu thấy người ta không muốn nói, cũng không hỏi tới nữa. Tiếp theo lại nói: "Cô định lúc nào thì đi kiếm hãn?"

Vân Phương vừa nghe, trong lòng không khỏi thương cảm, nói: "Thái Sơn phái chúng ta rất nhanh sẽ tới Thiếu Lâm tự, ta tiện thể kiếm y một lần cũng được."

Tiểu Ngưu hỏi: "Các người tới Thiếu Lâm tự làm gì? Không phải là để du ngoạn chứ?"

Vân Phương đáp: "Đương nhiên không phải, ta nói cho người biết cũng được, dù sao việc này cũng không phải là bí mật, mọi người đều đã biết. Bởi vì Hắc Hùng quái sắp bị đem ra xét xử công khai, cho nên chúng ta phải đến để tham dự công thẩm đại hội."

Tiểu Ngưu nghe xong cũng không lấy làm kỳ quái, nói: "Nói như vậy Hắc Hùng quái sẽ xong đời?"

Vân Phương quay đầu nhìn Tiểu Ngưu, nói: "Có lẽ thế."

Tiểu Ngưu lại hỏi: "Vậy thì bí mật của ma đao đã tra được ra?"

Vân Phương lắc đầu: "Cái này cũng không rõ, ta nghe người ta nói bí mật ma đao không chỉ có Hắc Hùng quái biết, mà ngay cả người cũng biết. Người nói cho ta, có phải thật như thế không?"

Tiểu Ngưu chỉ biết cười cười, với vấn đề này, hẳn biết không thể nào qua loa được. Tiểu Ngưu chớp chớp mắt, tỏ ra tình quái nói: "Cô là người thông minh, vậy cô cho rằng thế nào?"

Vân Phương suy nghĩ một chút, nói: "Ta cho là người cũng không biết."

Tiểu Ngưu chỉnh lại thùng nước trên vai, sau đó nói: "Cô có dám khẳng định như vậy không?"

Vân Phương trả lời: "Đương nhiên rồi. Ta nghĩ, nếu người thực sự biết được ma đao cất giấu ở nơi nào, người còn gia nhập Lao Sơn phái làm gì? Cũng đâu cần ở Lao Sơn phái mà học nghệ. Mọi người đều biết, ai có được ma đao thì có thể xưng hùng thiên hạ, nếu người biết ma đao giấu ở đâu, người đã sớm lấy nó mà hoành hành rồi, chứ đâu còn ở đây mà công thùng nước lên núi, ta nói có đúng không?"

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Cô nói rất đúng." Hắn trong lòng cũng phải thừa nhận Vân Phương phân tích không sai. Nếu quả thật có được ma đao, mình cần gì phải lên Lao Sơn. Chỉ là hiện tại nàng cũng không có biết, lúc trước Hắc Hùng quái có giao ình một tấm bản đồ có quan hệ với ma đao. Nếu nó chính là tàng bảo đồ chỉ nơi cất giấu ma đao, thì địa phương đó nằm ở đâu? Vấn đề này Tiểu Ngưu cũng đã suy nghĩ hơn trăm nghìn lần, mỗi lần cũng rất lâu, chỉ là rốt cục vẫn không hiểu được."

Có Vân Phương bên cạnh đi cùng, Tiểu Ngưu cảm giác trên người tràn ngập sức lực, thùng nước cống ở sau lưng cũng không thấy nặng giống như vừa nãy. Lẽ nào chính là mỹ nữ đã có ảnh hưởng tới mình?

Vân Phương hỏi: "Đến lúc đó Lao Sơn phái các người cũng sẽ tới, không biết có phần của người hay không? Có lẽ là không, người vừa mới nhập phái mà."

Tiểu Ngưu chớp chớp mắt, hỏi: "Cô khi đó có phải rất muốn gặp ta? Nếu đúng như vậy, ta nhất định sẽ cố gắng để có thể tham gia công thẩm đại hội."

Vân Phương cười hì hì, nói: "Người bớt đùa giỡn một chút, ta mới có thể thoải mái. Ta muốn nói điều ta nghĩ, lại sợ người cho rằng ta có ý với người."

Tiểu Ngưu ha ha cười lớn, cười đến mức suýt trượt chân té ngã. May mà Vân Phương tay nhanh mắt nhanh, còn kịp đưa tay đỡ hắn. Vân Phương giúp hắn đứng vững, sáng giọng nói: "Hắc, xem người tốt chưa kìa, nếu ta nói với người, có một đám mỹ nữ muốn làm lão bà của người, chờ người đi động phòng, người bỗng chốc chết đi xem ra còn không có vui vẻ nha."

Tiểu Ngưu nghe xong tâm chợt động, quay sang nhìn Vân Phương, Vân Phương cũng nhìn lại hắn. Tiểu Ngưu phát hiện khuôn mặt nàng đều đã đỏ hồng. Vân Phương cười cười, ánh mắt lại hướng về phía trước.

Tiểu Ngưu nghĩ, tại sao nàng lại đỏ mặt? Chẳng lẽ là thích mình rồi. Chắc là không phải. A, vậy nhất định là vì hai chữ "Động phòng" khiến cho nàng thẹn thùng. Giờ chỉ có hai người, còn cần gì phải ý tứ, cứ nói trắng ra là chuyện phòng the đi. Vân Phương là thiếu nữ chưa chồng, nhắc đến những từ mẫn cảm này, tự nhiên mặt sẽ đỏ lên. Nếu có một ngày mình đem nàng ôm trong ngực, nói cho nàng nghe mấy từ "Kiền, thao, sát", không biết nàng có càng thẹn thùng không? Khi nàng đỏ mặt, thực là xinh đẹp, giống như là hoa hải đường mới nở. Lại nghĩ, nếu có một ngày mình đem nàng lột sạch ra, thân hình bên trong nhất định là trắng như tuyết, hơn nữa các vị trí mê người chắc chắn là rất to, rất đẹp. Nghĩ đến mình được nằm trên người nàng, muốn làm gì thì làm, gia hỏa Tiểu Ngưu lại có chút cương cứng. Hắn đành phải đi chậm lại, dùng ngoạn ý để đè nén lại một chút.

Vân Phương thấy hắn tụt lại phía sau, liền quay đầu lại hỏi: "Sao lại chậm thế? Người mệt sao?"

Tiểu Ngưu đáp: "Không có việc gì, không có việc gì, ta còn rất có khí lực."

May mà Vân Phương đối với nam nhân không hiểu rõ, nếu nàng biết trong lòng Tiểu Ngưu đang nghĩ cái gì, chỉ sợ đã sớm đem hắn mà đập cho tơi bời. Là một quận chúa, hơn nữa lại là một cô nương rất có tự tôn, nàng không cho phép bất cứ nam nhân nào trong lòng xúc phạm mình như thế.

Khi đến gần chân núi, Vân Phương liền hướng Tiểu Ngưu cáo biệt. Qua một

Hồi trò chuyện, Tiểu Ngưu cảm giác quan hệ hai người đã gần thêm một tầng, tự nhiên cũng sinh ra một loại cảm tình lưu luyến.

Tiểu Ngưu nhìn nàng nói: "Ta hi vọng sẽ được tham gia công thẩm đại hội, khi đó còn có thể được gặp cô."

Vân Phương gật đầu, rất thân thiết cười nói: "Ta cũng hi vọng như thế, nếu người cùng ta đi, ta sẽ để người gặp y, người còn có thể khuyên y giúp ta."

Tiểu Ngưu cười ranh mãnh nói: "Chỉ sợ lúc đó ta một câu cũng không nói được."

Vân Phương nói: "Con người y cũng rất hòa nhã, người một chút cũng không cần sợ."

Tiểu Ngưu ha ha cười nói: "Ta là sợ sau khi thấy hắc, hắc cao lớn tuần tú hơn ta, ta sẽ rất tự ti, vì thế mới không nói được."

Vân Phương nghe xong thì vui vẻ cười rộ lên, nói: "Người nói thực buồn cười, y đâu có xuất sắc như vậy, ta xem bề ngoài, hắc so với người cũng hơn không nhiều lắm."

Tiểu Ngưu ại một tiếng, nói: "Hơn một chút cũng là hơn rồi."

Vân Phương nói: "Tính cách của y nếu giống người thì tốt, như thế ta cũng rất vừa lòng."

Tiểu Ngưu hắc hắc cười nói: "Cô đừng khen ta như vậy, cô cứ như thế, ta lại tưởng là cô có ý với ta."

Vân Phương cười khanh khách vài tiếng, bước đi mấy bước, quay đầu lại nói: "Thế chẳng đẹp lòng người sao. Ta vì nhiều thương tâm nên mới bất đắc dĩ tìm người." Nói rồi hướng về Tiểu Ngưu rất hữu hảo vẫy vẫy tay.

Tiểu Ngưu cũng vẫy tay đáp lại, nói: "Chúc cô kỳ khai đắc thắng, mã đáo thành công, muốn gì được đó. Ta ở trong lòng sẽ thầm cầu nguyện cho cô."

Vân Phương hé miệng cười, nói: "Người cũng thế, học được nhiều công phu bản lãnh, chờ người luyện được tốt rồi, sẽ có rất nhiều mỹ nữ yêu thương người."

Tiểu Ngưu trêu chọc: "Trong số mỹ nữ đó có cả cô sao?"

Vân Phương trừng mắt với Tiểu Ngưu một cái, sau đó mới nhẹ nhàng bước đi. Tiểu Ngưu trông theo bóng lưng càng lúc càng nhỏ của nàng, trong lòng một trận ngây ngốc. Hắn thầm nghĩ, tiểu tử kia thật là diễm phúc, lại có mỹ nữ cao quý xinh đẹp như vậy si tình với hắn, hắn là tên hồn đản may mắn nhất trên đời.

Một lúc sau, hắn mới lấy lại tinh thần, hướng lên núi bước đi.

Nói ra cũng thật kỳ quái, khi quận chúa ở bên cạnh, Tiểu Ngưu không hề cảm thấy thùng nước nặng chút nào, nàng vừa mới đi khỏi, lập tức cảm giác như vác cả quả núi trên vai, thực như muốn ép hắn biến thành người gù. Tiểu Ngưu nghĩ thầm, biết sớm như vậy, chẳng bằng để nàng tiến lên tận trên núi, như thế có phải là đỡ khổ hơn không.

Tiểu Ngưu nhớ lại từng nụ cười, từng cử động của nàng, cảm giác vô cùng hoàn mỹ. Hắn biết quận chúa còn có bản lãnh cao cường, tâm tính lại rất tốt. Đáng tiếc, nàng lại không phải của mình, nếu như là của mình, làm sao có thể cam lòng để cho nàng rơi lệ đau khổ như thế.

Miên man suy nghĩ, đi tới giữa sườn núi, lại gặp phải Tần Viễn. Tần Viễn chính là đang chăm chăm nhìn nhìn về sơn đạo, vừa thấy Tiểu Ngưu đi lên, đầu tiên là trừng mắt một cái, sau đó mới nói: "Uy, Ngụy Tiểu Ngưu, ta còn tưởng rằng hôm nay ngươi không trở về, sao lại muộn như vậy?"

Tiểu Ngưu cười cười, nói: "Nhị sư huynh, ta trên người không có tiền, nếu không đã ở lại dưới núi ăn ngon ngủ yên rồi."

Tần Viễn phì một tiếng nói: "Bớt ba hoa đi, ta chính là nhị sư huynh của người, sau này nói chuyện cùng ta phải biết phân lớn nhỏ."

Tiểu Ngưu nghiêm chỉnh nói: "Đúng vậy, nhị sư huynh, sau này ta nhất định đối với huynh giống như là một vị tiền bối vậy." Tiếp theo lại cười nói: "Nhị sư huynh, người không ở trên núi hưởng phúc, lại ra đây đứng làm gì? Không phải ở đây thoáng mát, nên đến để hóng gió chứ?"

Nghe Tiểu Ngưu nói như vậy, Tần Viễn tựa như nhớ tới chuyện gì, hắn vỗ vỗ đầu nói: "Ta thiếu chút nữa đã quên mất đến làm gì, nếu người không nhắc, ta thực sự nghĩ không ra."

Tiểu Ngưu nghiêng đầu hỏi: "Người tới làm gì?"

Tần Viễn hừ một tiếng nói: "Ta là tới đón người."

Tiểu Ngưu nghe thấy thì kinh ngạc, nói: "Nhị sư huynh, người thật tốt với ta, ta thực cảm động đến rơi nước mắt."

Tần Viễn phì một tiếng nói: "Tiểu tử, ít nói khoác đi, nếu không phải Đại sư huynh bảo ta ở chỗ này chờ người, ta cũng chẳng thừa hơi mà làm."

Tiểu Ngưu vừa nghe, vẻ mặt khó hiểu, hỏi: "Đại sư huynh sợ ta không vác được thùng nước lên núi sao?"

Tần Viễn nói: "Không phải, hắn là sợ người giữa đường gặp chuyện không may, nên mới bảo ta xuống núi đón người. Ta nghĩ người mặc dù bản lĩnh không cao cho lắm, nhưng mà đầu óc cũng nhanh nhạy, vận khí cũng tốt, không cần phải xuống tận núi đón, thế nên ta mới ở chỗ này chờ người lên đây. Chỉ là chờ lâu như vậy cũng không thấy động tĩnh gì, ta còn tưởng rằng người không về được, thì ra người vẫn quay về."

Tiểu Ngưu cũng không tức giận, nói: "Nhị sư huynh, người không biết thôi, con người của ta vận khí cực kỳ tốt, trước kia ta bị rơi vào miệng sói,

kết quả vẫn không chết. Có lần còn bị một con mãng xà cuốn chặt lấy người, ta cũng không việc gì. Lần khác lại cùng một con cạp ở chung cả đêm, con cạp đó cũng không có ăn thịt ta."

Tần Viễn hừ nói: "Tiểu tử ngươi chỉ nói hươu nói vượn, làm sao mà có thể như thế? Ngươi cùng những con súc sinh đó là thân thích sao?"

Tiểu Ngưu lắc đầu nói: "Cùng chúng nó thì không phải, cùng ngươi thì có thể."

Tần Viễn cả giận nói: "Không phải thân uy, những con súc sinh đó tại sao lại không làm thương ngươi?"

Tiểu Ngưu cười, hạ thùng nước xuống, hít sau mấy hơi, sau đó mới nói: "Ta rơi vào miệng sói, ta lại không chết, là bởi vì con sói không ác; ta bị mãng xà cuốn lấy mà lại không sao, là bởi vì mãng xà không độc, lại còn không có răng. Ta cùng con cạp ở chung một chỗ cả đêm không việc gì, là bởi vì đó chỉ là bức tranh cạp."

Mấy lời này quả thực làm cho Tần Viễn nổi điên, trong miệng thầm mắng tiểu tử thú, dám giỡn mặt đại gia, xem ta giáo huấn ngươi. Thân thể nhoáng lên, hướng về Tiểu Ngưu xông tới.

Tiểu Ngưu đương nhiên không ngốc, cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, nhanh chóng chạy thẳng lên núi. Tần Viễn vừa thấy hấn chạy trốn, lại càng nổi giận, một tay giơ lên, một cổ hỏa khí hướng thẳng Tiểu Ngưu bắn tới.

Tiểu Ngưu hét to một tiếng, lại không kịp tránh, bị đánh trúng vào đầu, "Bịch" một cái ngã lăn ra không đứng dậy nổi. Tần Viễn lao tới, trông thấy Tiểu Ngưu nằm bò trên đất, một đám tóc sau gáy đã bị đốt rụi, còn không có nhúc nhích.

Tần Viễn lại càng hoảng sợ, cũng rất hối hận. Hấn tiến lên lật người Tiểu Ngưu lại, vừa nghe tim, vừa thử hô hấp, loay hoay cả nửa ngày mà Tiểu

Ngươi vẫn không có động đậy.

Tần Viễn thất vọng, lại càng sợ hãi, lăm bắm: "Tiểu tử thúì, ta chỉ là muốn giáo huấn ngươi một chút, ai dè ngươi lại lặn ra như thế này, làm sao mà có một chút lửa cũng không chịu nổi. Bây giờ ta phải ăn nói làm sao với sư nương?" Hắc vừa nói, lại lắc lắc đầu Tiểu Ngưu, chỉ là vẫn không có phản ứng.

Tần Viễn khước mắt đỏ hoe, nói: "Tiểu tử thúì, ta không cố ý như vậy, ta nên làm cái gì bây giờ?" Hắc lại nghe nhịp tim, thử hô hấp, nhưng đều đã ngừng.

Tần Viễn trước cái chết này cũng không nói ra được, hắc đi vòng vòng tại chỗ hồi lâu, trăm suy ngàn tính, cố gắng tìm biện pháp, cuối cùng đành thở dài nói: "Theo môn quy, ngộ sát đồng môn cũng phải đền mạng, được rồi, ta đã giết ngươi, vậy cứ trở về hậu sơn để sư nương xử trí." Nói xong liền vác thân thể Tiểu Ngưu lên vai, cấp tốc chạy lên núi.

Không lâu sau, hắc đã chạy tới sơn môn, đi vào quảng trường. Các đồng môn vừa thấy tình hình này, đều rất là kinh ngạc, không rõ đã xảy ra chuyện gì, liền nhao nhao hỏi: "Nhị sư huynh, Tiểu Ngưu làm sao vậy?"

Tần Viễn mặt dài ra, nói: "Mau tránh ra, đừng có cản đường ta." Mọi người vội vàng dạt ra, Tần Viễn như một vệt khói hướng hậu sơn phóng đi.

Thủ môn nhân ở hậu viện vừa thấy Tần Viễn vác Tiểu Ngưu tới, cũng không rõ là vì sao. Lúc này Tần Viễn cũng không cần bọn họ báo tin, trực tiếp xông thẳng vào hậu viện. Hắc đi một mạch tới tiểu viện sư nương vẫn thường nghỉ ngơi, hét lớn: "Sư nương, người mau ra đây, đệ tử gây họa rồi."

Nha hoàn nghe tiếng chạy ra, trông thấy tình cảnh như thế, cũng không dám chậm trễ, chạy nhanh vào báo cho sư nương biết. Sư nương vừa nghe, thần sắc bối rối cấp tốc chạy ra bên ngoài. Đến nơi vừa nhìn, chỉ thấy Tần

Viễn đã đặt Tiểu Ngưu xuống đất, sắc mặt Tiểu Ngưu không tốt, xem ra rất là nguy kịch.

Sư nương cũng không có hỏi nhiều, đem Tiểu Ngưu cẩn thận xem xét một hồi, sau nó mới hỏi: "Hắn làm sao vậy? Tần Viễn."

Tần Viễn bịch một tiếng quỳ xuống, cuống quýt dập đầu, nói: "Đệ tử ngộ sát Ngự Tiểu Ngưu, xin sư nương trị tội." Nói rồi vẫn quỳ như cũ không có đứng lên.

Sư nương hỏi: "Rốt cục là xảy ra chuyện gì?"

Tần Viễn không dám giấu diếm, liền từ đầu đến cuối kể lại một lượt. Sư nương ừm một tiếng, nói: "Người đúng là có chỗ không đúng, nhưng hắn cũng có điểm sai. Được rồi, người cứ lui xuống trước, chờ sau mới xử lý."

Tần Viễn lúc này mới đứng lên, nói: "Vâng, sư nương." Hắn vô cùng áy náy nhìn Tiểu Ngưu một cái, rồi mới xoay mạnh người, như một cơn gió chạy đi.

Vừa ra khỏi hậu viện, suýt nữa còn đâm vào một người, may mà người kia nhanh tránh kịp.

"Nhị sư huynh, Ngự Tiểu Ngưu đâu? Hắn ở chỗ nào?" Người nọ vẻ mặt vừa lo lắng vừa nôn nóng, chính là Nguyệt Lâm.

Tần Viễn vừa trông thấy nàng, lại càng khỗ sở nói: "Ngự Tiểu Ngưu đang ở chỗ sư nương."

Nguyệt Lâm nhìn chăm chăm Tần Viễn, lớn tiếng hỏi: "Nhị sư huynh, người nói cho ta biết, Tiểu Ngưu rốt cuộc bị làm sao vậy?"

Tần Viễn cơ hồ muốn khóc, thanh âm run rẩy nói: "Hắn chết rồi, là bị ta đánh chết."

Nguyệt Lâm nhảy dựng lên, kêu lớn: "Người gạt ta, hăn không có chết."

Tần Viễn chỉ chỉ vào hậu viện, nói: "Không tin nàng cứ đi xem, ta cũng không muốn hăn chết, chỉ là mới động một tý hăn đã bất động."

Nguyệt Lâm tung người phóng đi, còn không quên nói lại một câu: "Tần Viễn, nếu như hăn có chuyện gì bất trắc, ta sẽ không nhận người là sư huynh nữa." Vừa nói xong, đã chạy vào hậu viện.

Khi Nguyệt Lâm tới nơi thì bốn nha hoàn đang đứng canh chừng trước cửa, Nguyệt Lâm vội hỏi: "Ngụy Tiểu Ngưu đâu? Thi thể hăn đâu?"

Một nha hoàn nói: "Nguyệt sư tỷ, xin đừng lớn tiếng, sư nương còn đang trị thương cho Ngụy Tiểu Ngưu,"

Nguyệt Lâm nghe xong thì vui mừng, nói: "Hăn còn sống?"

Nha hoàn trả lời: "Không biết, sư nương chỉ nói cứ canh chừng ở đây,"

Nguyệt Lâm càng vội, nói: "Ta muốn vào xem một chút."

Nha hoàn nói: "Người không vào, hăn có lẽ còn có thể sống, nếu người vào, chỉ sợ sẽ ảnh hưởng đến đại sự." Vừa nghe lời này, Nguyệt Lâm cũng không dám làm ầu, chỉ đành đứng ở bên ngoài, cùng nha hoàn chờ đợi kết quả.

Nguyệt Lâm lòng nóng như lửa đốt, ở ngoài cửa cứ đi qua đi lại. Nếu Tiểu

Ngưu thực sự trọng thương không thể cứu chữa, vậy mình cả đời phải làm sao? Nghĩ đến tính cách cùng tạo hóa của Tiểu Ngưu, nàng không tin hăn lại có thể chết dễ dàng như vậy. Một đại hài tử hoạt bát vui vẻ như thế, ông trời cũng sẽ không cam lòng mà để hăn chết. Nguyệt Lâm cứ dùng ý nghĩ lạc quan như vậy để tự an ủi mình.

Không biết trải qua bao lâu, chỉ nghe cửa phòng két một tiếng, sư nương sắc mặt ngưng đọng từ trong đi ra, bước chân nặng nề, càng khiến cho Nguyệt Lâm vô cùng lo sợ.

Nguyệt Lâm thoáng cái đã chạy tới, vội hỏi: "Sư nương, hẳn có sống lại không?"

Sư nương không có trả lời ngay, chỉ chỉ tay vào bên trong nói: "Nguyệt Lâm, người tự mình đi xem." Sau đó cũng không nói thêm câu nào nữa.

Nguyệt Lâm trong lòng càng lo lắng, vội vã tiến vào bên trong, vượt qua phòng khách, đi qua trà thất, bước tới phía ngoài phòng ngủ của sư nương, một tay đẩy cửa phòng ra, Tiểu Ngưu đang ở bên trong. Nàng có phần sợ hãi không dám mở mắt nhìn.

Việc xảy ra thực là không ngờ, nàng còn tưởng hẳn đang nằm bẹp tại chỗ, toàn thân không nhúc nhích, thế nhưng tình cảnh trước mắt lại hoàn toàn không phải thế. Nàng thấy chính là Tiểu Ngưu đang ngồi trên một chiếc ghế tựa, tay cầm một tách trà thơm phức, ánh mắt, khí sắc đều bình thường không hề khác trước.

Nguyệt Lâm hoài nghi mình bị hoa mắt, vội nhắm vào một lát, sau đó mới mở ra nhìn kỹ, không sai, chính là xú tiểu tử kia đang ngồi uống trà, còn hớp một hớp từ từ nuốt xuống. Trông thấy nàng tới, hẳn liền mỉm cười, giờ tay vẫy vẫy.

Nguyệt Lâm thở phào nhẹ nhõm, tiến vào phòng, hỏi: "Tiểu Ngưu, người còn chưa chết?"

Tiểu Ngưu cười hắc hắc nói: "Chết rồi thì làm sao mà uống trà, làm sao mà cùng nàng nói chuyện?"

Nguyệt Lâm sắc mặt chuyển sang tức giận, nói: "Tiểu Ngưu, người đùa có quá đáng không? Người đem chúng ta biến thành con khỉ để giỡn sao?"

Hại ta vội muốn chết."

Tiểu Ngưu đứng lên, kéo Nguyệt Lâm lại, để nàng ngồi ở trong lòng mình. Nguyệt Lâm tránh vài cái, rốt cục cũng miễn cưỡng nghe theo, chỉ là sắc mặt vẫn còn tỏ ra bất mãn.

Tiểu Ngưu ôn hòa nói: "Giang tỷ tỷ, nàng nghe ta nói, ta không phải cố ý trêu chọc các người. Ta cùng Tần Viễn trêu đùa, hẳn nhất thời nóng nảy, liền dùng pháp thuật đánh ta, ta lúc đó bị hấn đánh ngã, sau đó mới bắt đầu giả chết, ta chỉ muốn dọa hấn một chút xem hấn xử lý ta như thế nào. Là vứt bỏ ta nơi hoang dã, hay là vẫn đem lên núi. Cũng may, hấn còn không để ta thất vọng."

Nguyệt Lâm ngồi nghiêng một bên trong lòng ngực Tiểu Ngưu, dụng phần quyền đánh hấn một cái, sắc giọng nói: "Bại hoại, người suýt nữa hù chết ta, sau này không cho phép người đùa giỡn như thế nữa. Người làm như vậy, không chỉ khiến Nhị sư huynh sợ hãi, ngay cả chúng ta cũng bị người dọa chết."

Tiểu Ngưu nghe xong cảm thấy ấm áp, một tay càng ôm chặt Nguyệt Lâm, một tay lại ở trên người nàng mà lần mò, cái miệng cũng không có nhàn rỗi, đem hết ngọn nguồn sự việc căn kể nói ra một lượt, để cho Nguyệt Lâm hiểu rõ.

Nguyệt Lâm bị Tiểu Ngưu mò mẫm, cả khuôn mặt đều đỏ hồng, nói: "Người không có chuyện là tốt rồi, mau buông ta ra, sư nương còn ở bên ngoài, nếu như có người đi vào, chúng ta cũng không có cách nào nào gặp người."

Tiểu Ngưu ngược lại sờ soạng càng hăng say hơn, nói: "Giang tỷ tỷ, ta cùng nàng ở chỗ này chơi đùa, chúng ta cũng đã mấy ngày không có làm chuyện đó, ta muốn nếm thử mùi vị của nàng."

Nguyệt Lâm làm sao không muốn nếm thử nhục vị này, chỉ là nàng còn lo ngại, ngoài miệng nói: "Không được, chỗ này không thể, hay là để hôm nào đó tìm chỗ khác."

Tiểu Ngưu nói: "Nàng không cần lo lắng, vừa rồi ta cùng sư nương ở trong phòng nói chuyện, là ta bảo người gọi nàng đến, mục đích chính là cùng nàng kiên một hồi, để cho thoải mái một chút."

Nguyệt Lâm nghe xong trong lòng rung động, nói: "Người làm sao mà biết ta tới."

Tiểu Ngưu cười nói: "Ta đương nhiên biết, nàng ở ngoài cửa hô hét một hồi, ta còn có thể không nghe thấy sao? Nàng đối với ta rất quan tâm mà."

Nguyệt Lâm sáng giọng: "Nếu ta biết người ở chỗ này giống chúng ta, có đánh chết ta cũng không đến."

Tiểu Ngưu hắc hắc cười nói: "Có chuyện gì, cứ để sau hãy nói, bây giờ chúng ta bắt đầu đã." Vừa nói xong, miệng đã áp lên mặt của Nguyệt Lâm mà hôn, đôi tay cũng không ngừng nhào nặn trước ngực nàng. Lúc này hai người đột nhiên thân mật, khiến cho Nguyệt Lâm vừa mừng vừa sợ. Nếu tình lang không có chuyện, nàng cũng an tâm. Nếu sư nương đã đồng ý ỉnh đến gặp Tiểu Ngưu, tất nhiên ở bên ngoài đã có chuẩn bị, mình cũng không cần phải lo lắng, sư nương trước giờ làm việc vẫn rất chu đáo.

Tiểu Ngưu thấy Nguyệt Lâm ngoài chối trong thuận thì vô cùng mừng rỡ, hắn đem miệng chuyển qua đôi môi đỏ mọng của nàng, giống như đôi bụng lâu ngày ra sức mà "Gặm", bàn tay to lớn ở trước ngực nàng cơ hồ muốn đem y phục của Nguyệt Lâm vò nát ra. Trải qua một phen chơi đùa cợt sát, đôi mắt Nguyệt Lâm đã khép lại nhỏ như sợi chỉ, hai cánh mũi cũng phập phồng thở gấp, khiến cho Tiểu Ngưu cảm thấy vô cùng thỏa nguyện, mỹ nữ này đã đến thời khắc mê người nhất.

Hôm nay Nguyệt Lâm mặc y phục phần sắc bó sát người, vóc dáng tuyệt mỹ vừa nhìn đã không thể rời mắt. Song nhũ nhô cao, chân ngọc mượt mà, mỹ đồn chắc nẩy trơn bóng, tất cả đều khiến cho người ta phải thêm muốn. Nhất là Tiểu Ngưu, từ lâu đã nếm qua mùi vị của nàng, hẳn hiểu rõ những địa phương mê người của Nguyệt Lâm không chỉ có những thứ ở bên ngoài này.

Tiểu Ngưu kéo Nguyệt Lâm đứng lên, hai người đứng thẳng mà hôn. Nguyệt Lâm lúc này cũng không còn then thùng, bạo dạn vươn chiếc lưỡi thơm tho ra, ở trên mặt Tiểu Ngưu mà liếm láp, không bao lâu, đã bị Tiểu Ngưu quấn lấy vào trong miệng, hai người ra sức mút nút, chơi đùa, phát ra âm thanh chùn chụt. Bọn họ hai tay cũng đều bận bịu, đều ở trên người đối phương mà say sưa hoạt động. Vì vậy, dục hỏa cả hai càng lúc càng bốc cao.

Đầu tiên là Tiểu Ngưu ngừng lại động tác, muốn cởi ra y phục của Nguyệt Lâm. Nguyệt Lâm lại đẩy tay hắn ra, tự mình chủ động thoát y. Nàng lỏa thể vẫn là thiếu nữ đặc trưng, da thịt vừa trắng vừa mềm, nhục quang, nhục hương tỏa ra bốn phía, chỉ thấy hạ thân Tiểu Ngưu nảy lên nảy lên,...

Nguyệt Lâm lại như hiền thê ngoan ngoãn cởi y phục cho Tiểu Ngưu. Tiểu Ngưu cảm thấy hạnh phúc, hưởng thụ phục vụ của nàng, đồng thời cũng không bỏ qua cơ hội chiếm tiện nghi. Không phải là trên song nhũ mâm mê nhào nặn, nhất định là đang ở dưới kiêu đồn vuốt ve sờ nắn. Thân thể nàng tràn ngập đàn hồi dụ hoặc.

Tiểu Ngưu đặt Nguyệt Lâm ngồi lên ghế, đồng thời tách hai chân nàng đặt lên hai bên tay vịn. Nguyệt Lâm vì để cho hắn cao hứng, cũng không có cự tuyệt, ngượng ngùng làm theo. Bộ dáng nàng như vậy khiến cho Tiểu Ngưu hồn vía lên mây.

Một thiếu nữ xinh đẹp lỏa thể, kiều đồn đặt lên mặt ghế, bởi vì hai chân đã tách ra đặt ở trên cao, địa phương thần bí kia hoàn toàn lộ ra. Tiểu phúc trợn nhãn, phía dưới lư thừa vài sợi lông tơ, đôi cánh hoa mềm mại đã mở ra, chính giữa khe nhỏ vương một sợi dịch thể dinh dính, còn đang chậm chậm chảy xuống. Cúc hoa bên dưới lúc nở lúc co, theo từng nhịp thở của mỹ nữ mà tạo thành tiết tấu.

Tiểu Ngưu chịu đựng kích thích, nhục bồng đã sớm kiều hãnh vượn cao. Hắn khen ngợi: "Giang tử tử, nàng khiến ta mê mẩn đến chết, để cho ta kiên nàng nha." Nói xong, Tiểu Ngưu liền nhào tới, nửa thân hạ xuống, hai tay nắm lấy hai bên đùi ngọc, đem bồng tử dẫn lên nhập vào giữa hai cánh hoa, phốc một tiếng, đã ngập vào một nửa.

Cánh hoa căng ra, Nguyệt Lâm a một tiếng, nói: "Tiểu Ngưu, chậm một chút, đừng chọc mạnh như thế."

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, nói: "Ta sẽ rất nhẹ nhàng, để cho nàng thoải mái muốn khóc." Nói rồi, đem bồng tử rút ra huyết khẩu, ở cửa động mà dứ dứ lên xuống, đợi cho âm thủy của nàng ra nhiều, mới mạnh mẽ đâm vào, một lần tiến thẳng tới hoa tâm.

"A, thực thoải mái, giống như đâm đến tận trong tim." Nguyệt Lâm dịu dàng nói ra cảm thụ của mình.

Tiểu Ngưu đắc ý cười nói: "Lát nữa còn có việc thoải mái hơn nhiều, khiến cho nàng cả đời không quên." Nói rồi dồn sức dẫn mạnh hạ thân, mỗi một lần đều là trường đả, chẳng bao lâu đã phát ra tiếng phanh phách, âm thủy tuôn ra càng nhiều hơn.

Tiểu Ngưu chăm chăm nhìn đôi nãi tử từng chập từng chập rung lên, bồng tử lại càng mạnh mẽ tiến xuất, nhịp ra nhịp vào, vô cùng thoải mái. Nguyệt Lâm cũng như hắn, sướng khoái đến độ hai chân run rẩy.

Tiểu Ngưu lại càng hăng hái, một mạch kiền hơn ngàn cái, kiền đến mức chiếc ghế thiếu chút nữa gãy nát. Cứ như vậy một hồi, cuối cùng Nguyệt Lâm cũng đạt tới cao triều.

Tiểu Ngưu vẫn không chịu bỏ qua, bảo Nguyệt Lâm bày ra "Hổ Bộ", còn mình đứng ở phía sau nàng, lại đem nhục bổng cắm vào. Một bên kiền, một bên nắm lấy kiều đồn phỉ nộn, say sưa cùng Nguyệt Lâm hưởng thụ một tư vị hoàn toàn khác.

Kiền qua sướng qua, thân thể Nguyệt Lâm nhuyển như một cuộn bông vải, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể bị gió cuốn đi. Tiểu Ngưu ôm lấy Nguyệt Lâm, hai người nằm lăn trên giường của sư nương.

Nguyệt Lâm nhẹ giọng nói: "Chúng ta mau mặc y phục vào, nơi này không có thể coi như khách sạn được."

Tiểu Ngưu cười nói: "Đừng sợ, sư nương sẽ không quấy rầy chúng ta. Ta còn muốn kiền một lần nữa."

Nguyệt Lâm lắc đầu nói: "Không được, chúng ta đang ở Lao Sơn, cũng nên cẩn thận một chút mới tốt."

Tiểu Ngưu gật đầu, nói: "Ta nghe lời nàng." Hai người liền đứng lên mặc vào y phục, đồng thời cũng nói một số chuyện, trong đó lại có một chuyện quan trọng làm Tiểu Ngưu chú ý.

Nguyệt Lâm nói: "Tiểu Ngưu, người biết không, hôm nay sư nương nhận được một tin tức, nói là Hắc Hùng quái đã chạy trốn."

(*) Tiểu Ngưu cảm thấy ngạc nhiên, nói: "Điều này không có khả năng, bạch đạo nhân sĩ sao lại đối với hắc khinh suất như vậy? Bí mật của Ma đao nằm trên người hắc, bạch đạo nhân sĩ còn có thể để hắc chạy thoát, điều này không có đâu." Trong lòng lại hy vọng việc này là thật.

Nguyệt Lâm giải thích: "Nếu không có người hỗ trợ, Hắc Hùng Quái tự nhiên sẽ không chạy được. Người cũng nên biết rằng, người giúp cho hắc chạy thoát rất là lợi hại đó."

Tiểu Ngưu hỏi: "Là vị cao thủ nào của tà phái?"

Nguyệt Lâm trả lời: "Chỉ sợ người nằm mơ cũng sẽ nghĩ không ra, chính là

Tây Vực tiên cơ Ngưu Lệ Hoa."

Tiểu Ngưu a một tiếng, nói: "Bọn họ chính là kẻ thù đó. Cha của Ngưu Lệ Hoa chính là bị Hắc Hùng Quái hại mà chết. Ngưu Lệ Hoa sao có thể đi cứu hắc, hắc, việc này quả thật có ý tứ." Trong lòng lại nghĩ, điều này cũng không phải là không có khả năng. Bọn họ tuy là kẻ thù, nhưng Ngưu Lệ Hoa cũng muốn đoạt hồi Ma đao giống như bạch đạo. Món đồ đó chính là bảo bối nhà nàng.

Nguyệt Lâm hừ một tiếng, nói: "Vô luận tên Hắc Hùng Quái này chạy đến đâu, ta cũng đều muốn tìm được hắc, giết hắc. Hắc hại ta, ta không thể nào bỏ qua cho hắc được."

Vừa nghe những lời này, Tiểu Ngưu trong lòng lại cảm thấy chua xót. Hắc không biết nếu có một ngày Nguyệt Lâm biết người đã làm nhục nàng là chính mình, không biết sẽ có cảm tưởng gì.

Tiểu Ngưu nói: "Chỉ sợ không cần đợi người đi giết hắc, hắc đã bị người khác giết. Vô luận là ai, chỉ cần đoạt được bí mật của ma đao từ trong miệng hắc đều sẽ không bỏ qua hắc đâu." Trong lòng thầm nghĩ, thanh Ma đao đó không phải là vật lành, ai đoạt được nó chính là tự đem họa vào thân.

Mặc quần áo xong, hai người nhìn nhau cười. Đúng lúc đó, sư nương đi đến, nói: "Các người mau đi đi, sư phụ các người muốn xuất quan rồi."

Hai người vừa nghe, trong lòng cảm thấy khẩn trương, sợ để sư phụ nhìn thấu được bí mật. Bây giờ còn chưa phải lúc để nhìn thấy hắn. Vì vậy, hai người cấp tốc rời đi.

MA ĐẠO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Uy Lang

Tiểu Ngưu và Nguyệt Lâm hối hả rời khỏi hậu viện. Nguyệt Lâm vội vã đến sân giữa còn Tiểu Ngưu thì trở về phòng mình. Trong lòng hắn có chút hơi không an tâm. Chuyện đó cũng dễ hiểu thôi. Ai mà không lo mình bị báo thù chứ. Ai bảo mình đi cấm sừng người ta làm gì?

Tiểu Ngưu thực không nghĩ sẽ gặp sư phụ như vậy. Nếu như để sư phụ biết mình ngủ cùng sư nương, chắc sư phụ biến cuộc ra mắt lần đầu thành chuyện thanh lý môn hộ, đánh mình thành một đồng thệ.

Nhưng ý nghĩ trong đầu lại xoay chuyển. Chuyện này chỉ cần sư nương đừng để xảy ra đàm tiếu, mình thì giữ kín miệng, người khác làm sao mà biết được. Sư phụ của ta à, hay là người cứ an tâm làm con rùa đen đi. Ta ngủ là việc của ta, ông sơ suất là việc của ông, chúng ta đều vui vẻ cả. (1) Nghĩ như vậy, trong lòng hắn lại cảm thấy nhẹ nhõm đi một chút.

Mãi đến giờ ăn cơm tối vẫn không thấy sư phụ gọi đến gặp. Tiểu Ngưu thở ra một hơi, thầm nhủ trong lòng, xem ra hôm nay không có chuyện gì rồi.

Đến sáng sớm hôm sau, mọi việc vẫn như thường. Tiểu Ngưu như mọi ngày xuống núi gánh nước, trở về chẻ củi, rồi đến lò rèn quai búa, hoàn thành tất cả mọi việc. Cứ hể ngơi tay, Tiểu Ngưu lại tự nói, vì sao ông ta chưa gặp mình? Trong lòng ông ta nghĩ gì vậy? Không lẽ ông ta biết bí mật của mình rồi sao?

Trong lúc luyện công, Tiểu Ngưu hỏi Chu Khánh Hải: "Đại sư huynh, nghe nói sư phụ đã xuất quan rồi. Đến lúc nào thì người mới gọi mấy đệ tử chúng ta đến gặp vậy?"

Chu Khánh Hải lắc đầu nói: "Tiểu sư đệ à, ta cũng không rõ nữa. Hơn nữa, nghe nói sau khi sư phụ xuất quan, ngoại trừ gặp Tử Hùng, Nguyệt Ảnh và sư nương ra, không gặp ai khác nữa."

Tiểu Ngưu nghe xong ngược lại trong lòng cảm thấy không thoải mái. Hẳn tự nhủ, mình là đệ tử vừa thu nhận, theo lẽ mà nói, đến giờ sư phụ đã biết mình lên núi rồi chứ. Ông ta căn bản chưa từng nhìn thấy tên đệ tử mới là ta, lẽ ra phải gọi đến gặp mới đúng chứ.

Tiểu Ngưu bật cười nói: "Sư phụ vừa mới xuất quan, nhất định sẽ có rất nhiều việc quan trọng phải giải quyết. Đệ nghĩ, chúng ta chẳng mấy chốc sẽ được gặp lão nhân gia thôi."

Chu Khánh Hải mỉm cười rất tế nhị nói: "Ta cũng nghĩ vậy. Thôi nào, tiểu sư đệ, chúng ta đừng nói chuyện nữa, làm việc thôi."

Tiểu Ngưu "Dạ" một tiếng rồi cứ theo sự phân phó của Chu Khánh Hải mà làm. Tuy nhiên mỗi nghi hoặc trong lòng trong nhất thời vẫn chưa giải khai được.

Một mạch mấy ngày liền, Tiểu Ngưu cứ thật thà luyện công theo đúng quy củ. Hắn vừa sợ bị sư phụ kêu gặp, vừa muốn được ông ta gọi đến. Tâm tình của hắn vô cùng phức tạp. Mấy ngày đó qua đi mà không có bất kỳ động tĩnh gì khiến Tiểu Ngưu không sao hiểu nổi.

Trong mấy ngày đó, sư nương cũng không hề gặp hắn. Mà nếu có gặp thì cũng chỉ nói những chuyện công việc chẳng hề liên gì đến sư phụ cả.

Còn nữa, mỗi lần gặp Nguyệt Lâm, hắn đều hỏi nàng về chuyện sư phụ nhưng Nguyệt Lâm cũng chẳng biết được chuyện gì. Việc đó khiến Tiểu

Ngưu cảm thấy vị sư phụ này thật là thần thần bí bí, cứ như là một thứ gì đó mơ hồ khiến người ta không khỏi hiếu kỳ.

Lao động thể lực mấy ngày trời khiến Tiểu Ngưu trở nên đen hơn nhưng tinh thần hẳn thì đặc biệt phấn chấn. Cần biết rằng luyện công vốn là một việc vô cùng khổ cực. Một người muốn trở thành cao thủ bắt buộc phải chịu nhiều khổ ải. Muốn trở thành cao thủ nhất đẳng có pháp thuật linh trấn áp được quần hùng, nhất định phải chịu nhiều cực khổ hơn người khác.

Tiểu Ngưu từ nhỏ đến lớn đã bao giờ phải chịu cực như thế đâu? Cứ đơn cử một ví dụ, tỷ như quai búa trong lò rèn nóng bức. Lò thì luôn hồng hực, tỏa sức nóng ra bốn phía. Một khối sắt có khi không cần phải đưa vào trong lò đã bị nướng đỏ lên rồi. Trong hoàn cảnh như vậy mà Tiểu Ngưu phải đến trước lò kẹp lấy thanh sắt, lật qua lật lại, rồi quay lại đe mà quai búa. Thật sự vô cùng cực khổ.

Mỗi lần Tiểu Ngưu từ lò rèn về, được hít thở không khí bên ngoài, hẳn lại có cảm giác như từ địa ngục trở về. Trong lòng hẳn thầm gào lên, ta không làm nữa. Không lẽ đó là việc con người phải làm sao? Có điều sau khi bình tĩnh hơn, ý chí của hắn lại trở nên kiên định. Hắn tự nhủ trong lòng, mình không thể nửa chừng bỏ dỡ được. Nếu bây giờ mà thụt lùi, mình sẽ chẳng làm nên chuyện gì nữa. Nếu chỉ có thế này thôi mà không làm được, mấy mỹ nữ kia còn ai xem trọng mình nữa chứ? Hơn nữa, mấy kẻ thù của mình không phải cũng mong mình bỏ cuộc sao? Chẳng có chút bản lĩnh nào thì quá dễ đối phó. Cứ như thế, chả phải làm cho Mạnh Tử Hùng sung sướng biết bao. Y muốn giết mình như thế nào thì cứ thế mà giết, một chút kháng cự cũng không có. Lại còn cái tên khốn nạn Triệu Khúc Xà đã làm nhục mình đến như thế, nếu không học được chút bản lĩnh, làm sao thu thập y đây? Cái tên đó trước khi trở thành thái giám đã có bản lĩnh khá cao rồi. Đợi đến khi y lành lặn thương thế, chắc chắn việc đầu tiên y làm chính là tìm mình để báo thù. Chuyện đó chắc chắn không phải chuyện nhỏ rồi.

Không lẽ mình cứ chờ để các mỹ nữ cứu mạng sao? Như vậy thật quá mất mặt.

Nghĩ như thế nên trong lúc luyện công, Tiểu Ngưu vô cùng nỗ lực. Theo dõi những biểu hiện của Tiểu Ngưu, Chu Khánh Hải không khỏi thầm khen ngợi. Trong mắt y, Tiểu Ngưu là một tên tiểu tử lười nhác, chắc chắn không phải loại người không ngại lao động cực khổ. Nhưng y đã lầm. Về mặt này Tiểu Ngưu đã thể hiện rất tốt. Y thật sự cảm thấy khó hiểu. Y đã từng biết qua vô số người, có sao lại nhìn nhầm người này?

Thấy Tiểu Ngưu càng ngày càng ốm, càng ngày càng đen, Nguyệt Lâm hơi lo rằng Tiểu Ngưu không chịu đựng nổi. Không biết có nên chỉ điểm một vài kỹ xảo luyện công hay không? Hay là đến bảo nhà bếp tăng thêm một chút dinh dưỡng cho hắn? Có điều muốn tăng cường thể lực thì chẳng cần kỹ xảo gì mà chỉ cần lao động thể lực thực tế là được.

Sự quan tâm của Nguyệt Lâm đương nhiên làm Tiểu Ngưu thấy ấm áp trong lòng. Hắn hiểu được tình cảm của nữ nhân đối với hắn quý giá như thế nào. Đồng thời hắn không khỏi mong rằng Nguyệt Ảnh cũng có tình ý ngọt ngào dịu dàng như Nguyệt Lâm. Như thế thì quả là quá tốt.

Tiểu Ngưu cũng hiểu, với tính cách của Nguyệt Ảnh, chắc chắn không bao giờ nàng ta làm như vậy. Ngay cả đối với Mạnh Tử Hùng nàng cũng không ôn nhu như thế. Nàng ta không phải là loại tiểu cô nương hay bộc lộ tình cảm của mình ra. Khí phách nàng ta thật to lớn. Nàng ta có phải loại mỹ nữ ngày ngày xuống bếp nấu nướng cho nam nhân đâu? Đừng có mơ! Nguyệt Ảnh nàng ấy không yêu người đâu!

Không nhận được sự quan tâm của Nguyệt Ảnh, Tiểu Ngưu cảm nhận sâu sắc rằng đó là một điều thật sự đáng tiếc. Tuy Nguyệt Ảnh không quan tâm đến hắn nhưng hắn vẫn thường nhìn thấy nàng. Ngoài những lúc gặp nàng ở sân giữa dạy ôn sinh, có lúc trên đường đi cũng chạm mặt nàng. Sao

lại bất ngờ thế này? Gương mặt Tiểu Ngưu lộ rõ vẻ mừng rỡ, thân thiết gọi một tiếng "Sư tỷ".

Nhưng Nguyệt Ảnh chỉ đảo mắt qua hắn một cái, "Hừ" một tiếng, rồi như một cơn gió lướt qua người Tiểu Ngưu, để lại cho hắn một mùi hương ngọt ngào khiến hắn thất thần đến cả buổi. Đôi khi hắn cũng nhìn theo bóng hình nàng đang rời xa mà hoài niệm về những chuyện tốt đẹp dạo trước, lục tìm trong ký ức một chút an ủi và tình cảm.

Tiểu Ngưu thầm hy vọng trong lòng. Hy vọng rằng Nguyệt Ảnh sẽ lại gặp nguy hiểm và mình sẽ lại một lần nữa làm anh hùng cứu mỹ nhân. Nhưng sao có thể như thế được? Bản lĩnh của Nguyệt Ảnh bây giờ đã khác quá xa so với trước kia. Hiện giờ chính nàng mới là người lợi hại nhất, là đại biểu kiệt xuất nhất trong số các đệ tử của Lao sơn. Ai dám có hành vi nào quá đáng với nàng đều phải xem lại xem đầu mình có cứng hay không.

Vì không thể có cơ hội nào như thế nữa nên Tiểu Ngưu vô cùng hối tiếc. Hắn thầm nghĩ, sao mình khờ quá vậy, lúc đó vì sao mình không làm luôn đi? Nếu lúc đó hắn làm thật thì sao nhỉ? Tuy sẽ được những khoái cảm vô cùng tuyệt vời có điều giờ chắc đã gặp Diêm vương từ lâu rồi. Nàng ta như thế, sao có thể để kẻ đã vũ nhục nàng sống sót trên thế gian được? Nàng ta không từ tâm, đa cảm như Nguyệt Lâm.

Bất ngờ trong mấy ngày đó xảy ra một sự việc khiến Tiểu Ngưu vô cùng kinh hoàng.

Một ngày nọ, được sư nương phái đi công việc, Nguyệt Ảnh nghĩ lại tại một khách sạn ở ngoại thành Sơn đông.

Đêm đó, do hơi mệt, Nguyệt Ảnh ngủ rất say. Nào ngờ đến khoảng nửa đêm, một tên đạo tặc lẳng lặng vượt qua cửa sổ đột nhập vào phòng, đoạt lấy tay nải quần áo của nàng. Nguyệt Ảnh vô cùng nhạy cảm, lập tức tỉnh giấc. Nàng ta vốn chỉ muốn giáo huấn hắn một lần, cũng không muốn ra tay

quá độc ác với lũ trộm cắp này mà chỉ định đoạt lại túi quần áo thôi. Nào ngờ tên đạo tặc đó vào cái thời khắc quan trọng như thế lại phạm phải một sai lầm chết người.

Vốn theo dõi từ lúc trời còn sáng, hắn đã phát hiện chủ nhân của túi quần áo này là một mỹ nữ tuyệt đẹp. Nguyên hắn chỉ định cướp lấy túi quần áo xong là trốn đi nhưng nhớ lại lúc ban ngày nhìn thấy thân hình của nàng ta, trong lòng liền cảm thấy ngứa ngáy. Hắn không nhìn được, lòng háo sắc nổi lên.

Hắn cho rằng nàng chỉ là một cô nương xinh đẹp và yếu đuối.

Vì vậy, sau khi đi ra đến cửa sổ rồi, tên đạo tặc cười hích hắc mấy tiếng lại quay vào, thò tay vào dưới cái mền của Nguyệt Ảnh định chụp vào bộ ngực vun cao của nàng.

Nguyệt Ảnh nổi giận, vùng người chồm dậy, tung ra một cước. Tên trộm đó cũng có chút võ nghệ, vội vã tránh khỏi, lại quay về phía Nguyệt Ảnh mà tung chiêu cầm nã.

Nguyệt Ảnh giận không thể tả, không thềm né tránh, dũng mãnh chụp lấy cổ tay đối phương, giật mạnh một cái, khiến đối phương trật luôn xương bả vai, đau đến mức hắn kêu cha khóc mẹ.

Nguyệt Ảnh vẫn chưa chịu bỏ qua, lại thấp nện lên. Dưới ánh nện, Nguyệt Ảnh trông đẹp như một nàng tiên nữ, lại chỉ mặc một cái nội y màu trắng khiến vẻ đẹp của nàng càng thêm mê người. Tên trộm kia nhìn thấy mà nước dãi chảy đầy cả ra.

Nguyệt Ảnh mặc lại y phục rồi đá gãy hết hai chân hắn. Sau đó, Nguyệt Ảnh một mặt thì đấm đá, một mặt thì chửi mắng đến nỗi tên đạo tặc phải cung khai hết tất cả mọi tội lỗi của mình ra. Theo như hắn nói, đã mấy năm rồi hắn chỉ hứng thú với tiền bạc, chưa bao giờ hại một nữ nhân nào.

Tuy vậy Nguyệt Ảnh vẫn chưa chịu thả hãn đi. Sau khi đánh hãn đến hôn mê, bèn trói lại như cái bánh giò rồi xách về Lao sơn. Sau khi sư nương biết được chuyện, nổi giận đùng đùng, nhất quyết không chịu khoan dung đối với đám thái hoa đạo tặc này. Người quyết 'giết một người để cảnh tỉnh trăm người', nhất định không tỏ chút lòng từ tâm.

Được sư nương ủng hộ, Nguyệt Ảnh không còn phân vân gì nữa. Nàng cho dẫn tên đạo tặc đến sân giữa trước mặt mọi người, để mọi đệ tử được nhìn thấy tên đạo tặc hái hoa độc ác như thế nào. Tiểu Ngưu cũng đứng trong đám đó. Hãn nghĩ đến việc đối phương dám vô lễ với người yêu của mình, hận không thể tự mình ra tay. Nhưng liền đó ý nghĩ lại xoay chuyển. Tên này tuy ác độc nhưng tội chưa đáng chết. Tuy rằng trộm thì phải chết nhưng cũng không thể vì hái hoa mà kết tội chết.

Chưa biết Nguyệt Ảnh sẽ xử lý tên dâm tặc này như thế nào. Tiểu Ngưu để ý thấy, vào những trường hợp công khai như thế này, tất cả các đệ tử trọng yếu của Lao sơn đều có mặt. Chỉ thiếu mỗi vị sư phụ lạ lùng kia thôi. Tiểu Ngưu không hiểu nổi. Không ngờ việc này mà cũng không xem như đại sự hay sao?

Hãn quay lại nhìn tên đạo tặc hái hoa đang quỳ trên cái đài vừa mới dựng tạm. Nói là quỳ cũng không chính xác. Đúng ra là được hai tên đệ tử xốc hai vai lên bởi vì chân hãn đã bị gãy rồi. Tóc hãn xỏa tung, trên mặt đầy những vết thương còn trong ánh mắt tràn đầy nỗi tuyệt vọng. Xem ra khá là tội nghiệp.

Nguyệt Ảnh đứng trên đài, lớn tiếng tuyên bố tội trạng của hãn. Hỏi tên đạo tặc mấy câu, hãn chỉ gật đầu.

Cuối cùng, Nguyệt Ảnh tuyên bố người này phạm tội chết. Sau đó, vung một chưởng vào đỉnh đầu tên đạo tặc làm sọ hãn vỡ nát. Phía dưới, các đệ tử đều reo hò inh ỏi.

Tiểu Ngưu vốn nghĩ rằng như thế là xong rồi, không ngờ Nguyệt Ảnh lại nói tiếp: "Tên này đáng chết vạn lần. Chết rồi cũng không được tha thứ."

Nói xong, ra lệnh một tiếng. Nhiều đệ tử tuốt đao leo lên đài, chém tên đạo tặc nát bấy như tương. Việc này khiến Tiểu Ngưu kinh sợ run rẩy.

Nguyệt Ảnh lại ra lệnh: "Đem hũ ra sau núi làm mồi cho sói." Lần này quả thật khiến Tiểu Ngưu không lạnh mà phát rét. Hũ thầm nghĩ, người này vốn không đáng chết. Trộm cắp tất nhiên thường bị xử tử. Có điều vì tội danh đâm tặc mà xử tử thì có hơi quá tàn nhẫn chẳng? Chí ít cũng phải kiểm tra xem rốt cuộc là đã làm hại bao nhiêu thiếu nữ thì mới đúng chứ.

Giết thì cũng đã giết rồi, đem cho sói ăn thịt để làm gì? Như thế quả là tàn ác. Việc này do chính Nguyệt Ảnh quyết định sao? Nếu không phải chính mắt nhìn thấy, chắc Tiểu Ngưu cũng không tin nổi.

Hũ nhìn lại Nguyệt Ảnh một lần nữa. Nàng ta vẫn xinh đẹp như thế, bình thản như thế, cứ như là chưa từng có sự việc gì phát sinh. Tiểu Ngưu đột nhiên cảm thấy Nguyệt Ảnh trở thành xa lạ vô cùng.

Sau sự việc đó, Tiểu Ngưu không khỏi dè chừng Nguyệt Ảnh hơn. Hũ lại còn gặp phải ác mộng, thấy mình bị băm nát như tương rồi đem cho sói ăn. Đó là một loại cảm giác mà tự mình không thể nói ra được. Phàm là người sống thì không thể nào kinh qua cái cảm giác đó được. Bởi vì còn chưa kịp cảm nhận thì sinh mệnh của chính mình đã toi mất rồi.

Nàng chính là người mà hũ yêu say đắm ư? Không nghi ngờ gì nữa, đó chính là Đàm Nguyệt Ảnh xinh đẹp như thiên tiên. Xinh đẹp nhất thế gian chính là nàng mà độc ác nhẫn tâm nhất cũng chính là nàng.

Tiểu Ngưu không khỏi tự hỏi có phải mình đã yêu nhầm rồi không? Mỹ nữ như thế này đúng là vừa xinh đẹp vừa đáng sợ. Tuy tên đạo tặc kia chỉ có thể tự trách mình nhưng kết cục như vậy cũng hơi quá bi thảm.

Chiều đó, sau khi ăn tối xong, Tiểu Ngưu thấy ở trong phòng buồn quá, muốn sang phòng Nguyệt Lâm ngồi chơi một chút. Vừa ra khỏi phòng liền nhìn thấy Nguyệt Ảnh cũng vừa từ phòng bên cạnh bước ra. Hai người chạm mặt nhau.

Bình thường, Tiểu Ngưu mà gặp nàng ta, từ xa khuôn mặt đã bừng lên tươi rói, lại còn cất tiếng gọi 'Đàm sư tỷ' rất thân thiết. Hôm nay, gặp mặt nàng ta, Tiểu Ngưu không cười nổi, mà cũng không dám nhìn lâu. Chỉ khi đi ngang qua mới chào một tiếng nhỏ 'Đàm sư tỷ'. Bộ dạng này xem ra không giống ngày thường lắm.

Sự thay đổi đó của hắn sao lọt qua khỏi ánh mắt của Nguyệt Ảnh? Nguyệt Ảnh dừng lại, ngăm ngía Tiểu Ngưu. Nhìn đến mức Tiểu Ngưu cảm thấy bất ổn, sợ rằng nàng ta lại tung ra một chiêu đánh vỡ toang sọ hắn ra, sau đó vô tình vô cảm đem đi làm thức ăn cho sói lang.

Nguyệt Ảnh nhếch mép cười rồi nói: "Tiểu Ngưu à, người đi đâu đó?"

Tiểu Ngưu khẽ cúi người, nhướn mắt nhìn rồi hết sức lễ phép đáp: "Trình sư tỷ, tiểu đệ ở trong phòng hơi buồn nên muốn ra ngoài cho sáng khoái một chút."

Nguyệt Ảnh ngẩng mặt nhìn lên trời, thở dài nói: "Cũng phải, hôm nay chẳng có chút gió nào, cũng hơi buồn chán. Được rồi, ta cũng đang muốn hít thở không khí một chút, chúng ta cùng đi chứ."

Tiểu Ngưu "Ai" một tiếng rồi nói: "Rất hân hạnh." Trên mặt lộ rõ vẻ nghiêm trang, không hề có chút thích thú nào. Như bình thường, nếu Nguyệt Ảnh muốn cùng hắn tản bộ, chắc hắn vui sướng không biết kể sao cho hết, có khi hồn phách vì quá mừng rỡ mà phiêu lạc mất. Có điều hôm nay thì không như vậy, chẳng hề thấy có chút nào vui vẻ.

Nguyệt Ảnh vừa dán mắt vào hắn vừa hỏi: "Người đang định đi đâu vậy?"

Tiểu Ngưu thật thà đáp: "Đệ chưa có chủ ý gì."

Nguyệt Ảnh trầm ngâm một lúc rồi nói: "Vậy người đi theo ta. Chỗ này người chưa từng đến đâu."

Tiểu Ngưu đáp liên hồi: "Vâng, vâng." Có thể đi một mình cùng với Nguyệt Ảnh, đó là may mắn của Tiểu Ngưu, hẳn chẳng có lý do gì để không vui. Nhưng hôm nay hẳn chẳng hề vui chút nào, trái tim trong ngực lại còn đập thành thạch. Chuyện này cũng không lạ. Số phận bi thảm của tên đạo tặc kia đã để lại trong tim hắn một vết hằn sâu sắc. Nói chung hẳn có dự cảm rằng có khả năng mình sẽ tiếp bước theo người ta.

Nguyệt Ảnh đi phía trước, y phục trắng toát che đầy một thân hình đẹp mê người. Gót sen tha thướt, áo váy phất phơ, bóng hình mỹ diệu lướt đi như tiên. Ánh sáng tỏa xuống càng khiến Tiểu Ngưu ngẩn đến say sưa. Thêm vào đó, mùi hương trên cơ thể nàng lại phảng phất bay đến, khiến cả xương cốt Tiểu Ngưu cũng muốn mềm oặt đi. Lúc này hẳn còn điều gì phải đắn đo nữa? Dù cho hắn đang đi đến chỗ chết, hẳn cũng chẳng còn gì hối hận. Không phải Tiểu Ngưu hẳn luôn mộng tưởng được một mình ở bên cạnh mỹ nữ sao? Nay đã phần nào thành hiện thực rồi.

Bầm thành tương thì thành tương, cho sói ăn thì cho sói ăn, chùng nào còn chưa xảy ra chuyện gì với mình thì ta cứ phải mạnh mẽ lên. Tiểu Ngưu thầm cổ vũ mình trong lòng. Hắn theo sát ngay phía sau Nguyệt Ảnh, cảm nhận một niềm vinh hạnh vô bờ, một nỗi kiêu ngạo không so sánh nổi. Hắn đang một mình đi cùng nàng tiên nữ mà mọi người đều ái mộ. Lại không phải do hắn thỉnh cầu mà chính mỹ nữ tự nguyện nhé.

Từ hậu viện tiến ra tiền viện, lại băng qua sân đến cổng chính, suốt đường đi gặp không biết bao nhiêu là đệ tử. Bất kể là ai, khi gặp, họ đều cung cung kính kính chào sư tỷ. Nguyệt Ảnh như thói quen không hề dừng bước mà chỉ khẽ gật đầu với đệ tử đó, hoặc "Ừ" một tiếng, xem như đã có đáp lại rồi.

Mấy đệ tử đó, bất luận là nam hay là nữ đều cũng chỉ nhìn chăm chăm vào mỗi mình Nguyệt Ảnh, cứ như là Tiểu Ngưu không hề tồn tại. Điều đó khiến Tiểu Ngưu vô cùng khó chịu. Sao vậy chứ, hắn cũng to con mà, chẳng lẽ bọn họ không nhìn thấy à? Cứ cho là ta nhập môn trễ nhất đi nhưng dù sao cũng là đệ tử dòng chính. Đúng ra bọn họ phải chào hỏi hắn chứ.

Thật tội nghiệp! Chẳng hề có ai chào hỏi hắn cả. Tiểu Ngưu chẳng phải thằng ngốc, suy ngẫm một chút liền minh bạch. Thì ra ảnh hưởng của Nguyệt Ảnh ở Lao sơn này rất lớn, có thể nói như hạc giữa bầy gà. Hiện giờ, cao lắm mình chỉ sắm được một vai nho nhỏ, sao có thể so với nàng ta được? Vị trí hiện tại của Nguyệt Ảnh chắc chắn không phải chỉ nhờ vẻ ngoài mà có.

Đồng thời Tiểu Ngưu cũng cảm thấy có chút thể diện. Bởi vì bất kể là nam hay nữ, đã nhìn thấy sư tỷ thì cũng đảo mắt qua hắn một lần, sao hắn không kiêu ngạo được? Hơn nữa, lúc nhìn thấy hắn, trong ánh mắt mấy người đó đều thể hiện một vẻ nghi hoặc. Không rõ tại sao Đàm sư tỷ lại đi cùng với Ngụy Tiểu Ngưu vậy kia?

Trong ý nghĩ của mọi người, Đàm Nguyệt Ảnh chỉ có thể đi cùng với Mạnh Tử Hùng mà thôi. Lần này trái với mọi khi nên mọi người bắt đầu đoán già đoán non, cho rằng trong mối quan hệ của hai người Đàm Mạnh vừa nảy sinh cái gì đó

Vừa ra khỏi cổng chính liền rẽ sang trái, men theo đường núi mà quay về phía sau núi. Tiểu Ngưu chưa bao giờ ra phía sau núi. Hắn nghe Nguyệt Lâm nói, phía sau núi có rất nhiều lang sói, là nơi để một số đệ tử chịu hình phạt. Nếu có người phạm trọng tội, cũng được đưa ra sau núi để giải quyết.

Hướng đi này khiến Tiểu Ngưu cảm thấy hoảng kinh, trong lòng nghĩ, chuyện gì thế này, sư tỷ dẫn hắn đến đó để làm gì? Hắn lập tức nhớ lại tên đạo tặc kia. Không phải hắn sẽ bị ném ra đó để làm mồi cho sói chứ? Sư tỷ

dẫn ta đến đó có phải để ta được chiêm ngưỡng hài cốt của những kẻ bị sói ăn thịt không? Vừa nghĩ đến đó, bất giác trán hấn đổ mồ hôi lạnh. Sợ rằng mình sẽ gặp điều gì đó bất trắc, vậy nên bước chân hấn bắt đầu chậm lại.

Nguyệt Ảnh cũng chậm bước rồi quay đầu lại hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Tiểu Ngưu bật cười chỉ vào đám cây rừng trên những dốc núi bên cạnh nói: "Đệ đang thưởng thức phong cảnh. Phong cảnh ở đây thật tuyệt, cũng đẹp như ở quê đệ vậy."

Nguyệt Ảnh gật gật đầu nói: "Nếu nói về phong cảnh đẹp thì nơi đây không so được với Tây hồ của người đâu. Ai ai cũng nói phong cảnh Tây hồ là đệ nhất thiên hạ, lời ấy không sai đâu nha." Nói xong, trên mặt Nguyệt Ảnh hiện ra vẻ mặt mê đắm khiến Tiểu Ngưu nhìn thấy cũng rung động trong lòng.

Tiểu Ngưu bước gấp lên đi sánh vai với nàng rồi đáp lời: "Tây hồ có đẹp thì bất quá cũng chỉ là phong cảnh thôi. Nơi đó làm sao đẹp được bằng một phần vạn của sư tỷ chứ?"

Bộ mặt của Tiểu Ngưu vừa mê đắm, vừa chân thành, y như một giáo đồ trước mặt tượng thần.

Nguyệt Ảnh khẽ mỉm cười nói: "Tiểu Ngưu à, người là giỏi tăng bốc người khác lắm đó. Về phương diện này ta không thể nào bằng người được."

Tiểu Ngưu lập tức chỉnh lại thái độ: "Sư tỷ à, đệ không tăng bốc tỷ đâu. Đó là đệ thật lòng ca ngợi tỷ mà. Ai chẳng biết, sư tỷ chính là người xinh đẹp nhất thế gian chứ."

Nguyệt Ảnh đưa tay lên, vén lại mái tóc rồi chậm chậm nói: "Tướng mạo là do cha mẹ cho, xấu đẹp thì có nói lên cái gì đâu? Một người chỉ có mỗi diện mạo mà chẳng có tài năng gì thì thật uổng phí."

Tiểu Ngưu nói: "Sư tử là người tài mạo song toàn, thật là vô cùng hiếm có. Ai có thể cưới được tử về làm vợ chắc là người hạnh phúc nhất thế gian rồi." Vừa nói xong, liền nghĩ đến cái tên Mạnh Tử Hùng bình sinh mình căm ghét nhất trên đời, không nhin được lại "Hừ" một tiếng.

Phải rồi, bất kể Nguyệt Ảnh tốt đẹp đến đâu đi nữa cũng không thể tự theo ý mình được. Cái diễm phúc vô biên đó lại thuộc về Mạnh Tử Hùng. Sau này dù mình có ở kề bên cũng chẳng còn ích gì nữa.

Vận số y may như thế thật là quá bất công. Loại người nhìn được mà xài không được đó thì có tài có đức gì, sao cái mạng chó của y lại tốt số như thế chứ.

Nguyệt Ảnh suy nghĩ một chút rồi nói: "Tiểu Ngưu à, ta nói với người nha, cứ cho là có người cưới ta, chưa chắc như vậy đã là hạnh phúc. Người cũng thấy đó, tính tình ta nói chung chẳng tốt chút nào. Khi đã nổi nóng lên thì thường hay làm sai. Chẳng hạn như cái tên dâm tặc hôm nọ, ta thật sự không nên đối xử với hắn như thế. Tuy hắn cũng chẳng tốt lành gì nhưng cũng không đáng phải chịu số phận như thế."

Tiểu Ngưu cười ha hả nói: "Cái tên đó dám có ý xấu với tử nên phải chịu tội. Tuy rằng có hơi quá nặng tay nhưng sự tình dù sao cũng đã qua rồi, tử cũng không nên để mãi trong lòng làm gì."

Nguyệt Ảnh bất ngờ dừng hẳn lại, quay đầu hỏi: "Tiểu Ngưu, hãy nói thật. Có phải người cho rằng ta rất độc ác không? Có phải quá thiếu nhân tính không?"

Tiểu Ngưu suy nghĩ trong lòng, nàng nói rất đúng, ta thật sự cho rằng nàng rất thiếu nhân tính. Tuy vậy hắn không đáp như thế: "Đó là sư tử nói vậy thôi. Tên đó đối xử vô lễ với tử, đáng phải chết. Nếu hắn không ăn trộm, không vào phòng của tử, không làm chuyện xấu, hắn đã không chết. Tóm lại, là hắn sai. Sư tử không sai chút nào."

Nguyệt Ảnh phất tay nói: "Thôi được, không nói chuyện đó nữa. Chỉ trách cái tên đó xui xẻo, ai bảo hắn dám phạm vào chuyện úy kỵ của ta."

Tiểu Ngưu chớp chớp mắt hỏi: "Đó là chuyện úy kỵ gì vậy?"

Nguyệt Ảnh vừa bước chậm chậm về phía trước vừa nói: "Không ngờ người cũng không biết à?"

Tiểu Ngưu đáp: "Đệ không biết."

Nguyệt Ảnh "Hừm" một tiếng rồi nói: "Điều ta căm ghét nhất trên đời chính là những nam nhân ức hiếp nữ nhân. Mỗi lần ta bắt gặp tên nam nhân nào ức hiếp nữ nhân thì ta đều nổi điên lên. Đó là nguyên nhân vì sao tên đó lại phải chịu một sự trừng phạt như thế."

Tiểu Ngưu "À" lên rồi nói: "Đệ cũng rất ghét những nam nhân ức hiếp nữ nhân. Chúng đơn giản không phải là người nữa. Bản lĩnh của nam nhân không thể dùng ở đó được."

Nguyệt Ảnh nở một nụ cười nhợt nhạt, rồi nhìn thẳng vào Tiểu Ngưu mà nói: "Kỳ thật người đã từng ức hiếp ta rồi. Không lẽ người đã quên rồi sao?"

Tiểu Ngưu vội vàng phất tay, giải thích: "Sư tỷ à, việc đó không thể xem là 'ức hiếp' được. Rõ ràng là đệ chỉ vì cứu người nên mới phải làm như vậy. Tỷ là người thông tình đạt lý, đệ nghĩ tỷ phải minh bạch việc đó rồi chứ."

Nguyệt Ảnh "Hừ" một tiếng lạnh lẽo rồi lại nói: "Tất cả những việc đó ta đều quên cả rồi. Ta chỉ nhớ rằng mình cảm thấy bị mất mát rất nhiều. Ta cứ mãi băn khoăn, không biết phải làm sao với người mới đúng."

Tiểu Ngưu nghe thấy nàng ta nêu lại việc này, trong lòng cảm thấy bất an, cất tiếng nói: "Việc đó tỷ đã quên rồi thì thôi đi. Chúng ta đừng nhắc lại nữa."

Nguyệt Ảnh nhẹ nhàng lắc đầu nói: "Người không phải là một cô nương, làm sao người biết được việc đó đối với một cô nương ảnh hưởng lớn đến mức nào?"

Tiểu Ngưu nhắc nhở: "Không sao, không sao mà, không đến nỗi tệ như vậy đâu. Rốt cuộc thì thân thể tỷ vẫn không suy yếu gì cả mà."

Nguyệt Ảnh lại dừng chân nói: "Vì thế người mới còn sống đến hôm nay. Cũng là may mắn đó."

Tiểu Ngưu hoảng sợ, không nhìn được, bất giác lùi lại phía sau một bước nói: "Sư tỷ à, tỷ nói như vậy là ý gì vậy?"

Tiểu Ngưu hoảng sợ, nghĩ rằng Nguyệt Ảnh muốn ra tay với mình. Nếu quả thật nàng ra tay, chắc chắn mình không kháng cự nổi.

Nguyệt Ảnh quét ánh mắt sang Tiểu Ngưu nói: "Ngươi Tiểu Ngưu, hiện giờ ta vẫn chưa định giết ngươi. Nếu ngươi sợ thì cứ quay về đi, ta tự thu giãn một mình cũng được."

Câu nói này khiến Tiểu Ngưu cảm thấy xấu hổ. Mình là một đại nam nhân, có gì lại sợ một nữ nhân chứ? Đầu có rơi xuống thì bất quá chỉ là một vết sẹo to như cái bát là cùng, sợ cái gì chứ? Dù có phải nhảy xuống vực sâu cũng không thêm nhúu mày.

Nghĩ như vậy, lòng can đảm của Tiểu Ngưu lại trỗi lên. Hắn nghiêng răng lại mà nói: "Đệ đi với tỷ cũng được mà. Tỷ đi đâu, đệ theo đấy."

Nguyệt Ảnh không thèm quay đầu lại nói: "Vậy mới giống một nam nhân chứ." Nói xong, Nguyệt Ảnh lại tiếp tục tiến bước về phía trước, không quan tâm gì đến Tiểu Ngưu nữa. Tiểu Ngưu sợ người ta không xem mình ra gì nên cũng mạnh bước theo sau.

Dáng đi của Nguyệt Ảnh đúng là tuyệt đẹp. Vừa cất bước, trông như gió vờn đài sen, lại tha thướt như dương liễu. Không cần phải đến gần mà chỉ cần nhìn bằng mắt cũng đã thấy tâm trí mê hoặc rồi.

Tiểu Ngưu lại thầm tư tưởng, giá mà nàng trở thành lão bà của ta, ui chao, có phải ngày ngày đều được sung sướng không? Lại nghĩ đến sự tàn nhẫn và băng lãnh của nàng, trong lòng lại trở nên hơi u ám.

Hai người, một trước, một sau, tiến về phía sau núi. Chẳng bao lâu họ đến một nơi có một mái dốc thoải rất dài kết thúc là một vách đá thẳng đứng. Một đầu của mái dốc là khoảng không, còn đầu kia, một bên là con đường dẫn đến đây, bên còn lại là một vách đá cao ngất. Phía trên vách đá có một cái động, nhìn vào chỉ thấy mờ mờ, không biết rốt cuộc sâu đến đâu.

Hai người đi lên theo mái dốc, càng ngày càng lên cao. Lúc đi ngang qua sơn động đó, Tiểu Ngưu hỏi: "Sư tỷ à, cái động này là động gì vậy? Trong đó có gì không?"

Nguyệt Ảnh ngoái nhìn về phía sơn động nói: "Cái sơn động này dùng để trừng phạt những đệ tử phạm quy. Nếu người không trung thành, vi phạm môn quy, sư nương sẽ đem người tống vào trong đó mà diện bích xám hối."

Tiểu Ngưu bật cười nói: "Tiểu Ngưu đệ là người rất có quy củ. Đệ chẳng cần phải vào trong cái động đó."

Nguyệt Ảnh lại nói: "Cái động này đã có từ trước. Trước khi phái Lao sơn lập nên nó đã có rồi. Tất cả các đời trước đều có những đệ tử bị đưa đến đây chịu hình phạt. Các đệ tử bị phạt đa số sau đó đều trở thành các danh gia cao thủ."

Tiểu Ngưu hỏi: "Vậy năm người đệ tử bọn tỷ đã có ai từng bị xử trong cái động này chưa?"

Nguyệt Ảnh đáp: "Tần sư huynh và Tử Hùng đã từng bị."

Tiểu Ngưu "À" một tiếng rồi lại hỏi: "Bọn họ à, vì việc gì vậy? Không biết có thể cho biết lý do được không?"

Nguyệt Ảnh nhẹ nhàng đáp: "Tần sư huynh là vì uống rượu ở dưới núi, lúc quay về bị sư phụ bắt gặp, bị phạt điện bích ba năm."

Tiểu Ngưu lại hỏi: "Vậy còn Mạnh Tử Hùng là vì cái gì?"

Nguyệt Ảnh nhú mày đáp: "Ta nghĩ chắc không nên nói. Nếu hẳn biết được sẽ không thích đâu."

Tiểu Ngưu thầm nghĩ, không biết cái tên đó làm việc gì đáng xấu hổ như vậy. Chắc chắn chẳng phải việc gì tốt đẹp. Nàng đối với hắn thật tốt, còn lo lắng cho hắn. Có điều nàng không nói với ta, chẳng lẽ ta không biết sao? Ta có thể đi hỏi sư nương. Sư nương sao lại không biết chứ.

Tiểu Ngưu cười khanh khách nói: "Không nói thì thôi. Thật ra việc đó đối với đệ cũng không quan trọng. À phải rồi, sao hôm nay không thấy Mạnh Tử Hùng vậy?" Từ lúc báai sư đến nay, Tiểu Ngưu chẳng hào hứng gì khi phải gọi y là sư huynh. Trong lòng hắn luôn chán ghét con người đó. Không chỉ vì y chính là tình địch của hắn mà cốt yếu là vì những hành vi của y đối với Chu quận chúa khiến Tiểu Ngưu khinh bỉ. Đệ tử danh môn chánh phái cái gì mà chẳng khác chi tà môn ngoại đạo cả.

Nguyệt Ảnh hít vào một hơi dài, nhìn về phía những áng mây ở xa xa nói: "Vì sao Tử Hùng đến đây, người cứ hỏi sư nương thì biết." Nói đến đây, hai người đã đến bên vách đá dựng đứng.

Tiểu Ngưu nhắc: "Sư tỷ à, tỷ đến đây làm gì. Chỗ này rất nguy hiểm." Hắn thấy Nguyệt Ảnh đứng trên một tảng đá nhưng tảng đá này lại chìa ra ngoài vách đá. Hắn chỉ sợ nàng rơi xuống dưới. Hắn quên mất rằng nàng cũng biết bay.

Gió núi thổi mạnh khiến mái tóc Nguyệt Ảnh tung bay lòa xòa, tạo nên một hình ảnh vô cùng phóng túng. Nguyệt Ảnh thở ra một hơi nói: "Ngồi ở đây cảm thấy vô cùng thư giãn, mọi phiền não đều như biến mất."

Tiểu Ngưu đứng phía sau tảng đá nhìn về phía những đồi núi đang ngày càng tối dần đi hỏi: "Sư tỷ, tỷ còn có phiền muộn gì nữa vậy?"

Nguyệt Ảnh ngồi xồm trên tảng đá nói: "Người nói thật là vợ vãn. Là người ai mà chẳng có phiền muộn của mình chứ. Chẳng phải đời người chỉ là phiền muộn thôi sao?" Nói xong lại thở ra một cái. Lần này trông có vẻ hết sức nặng nề.

Tiểu Ngưu ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: "Cứ cho là có rất nhiều nỗi buồn phiền đi, nhưng không phải chúng ta vẫn phải sống sao? Sống ở trên đời chẳng dễ dàng gì, ngàn vạn lần không nên tự làm khó mình."

Nguyệt Ảnh quay đầu lại nói: "Câu đó người nghe ai nói vậy?"

Tiểu Ngưu nghênh đón ánh mắt sáng ngời của nàng nói: "Chính ta nói đó. Cái đó cũng chẳng có gì là ghê gớm cả."

Nguyệt Ảnh gật đầu nói: "Câu đó nghe giống như 'cứ hưởng thụ trước đã'. Một kẻ không có đầu óc mới nói vậy. Cũng phải, người chính là một kẻ như thế." Nói xong, quay đầu nhìn mây núi, không để ý đến Tiểu Ngưu nữa.

Tiểu Ngưu thấy Nguyệt Ảnh ngồi ngay đầu mỏm đá, vô cùng hoảng sợ. Tự mình cũng muốn ngồi bên nàng ngắm phong cảnh nhưng sợ nguy hiểm. Cũng sợ Nguyệt Ảnh bất ngờ nhớ lại món nợ cũ. Ngồi như thế, chỉ cần nàng ta đưa tay đẩy một cái, mình lập tức rơi xuống dưới vách núi, bỏ xác dưới đó. Việc đó rõ ràng là không nên. Số phận tên đạo tặc kia chính là một ví dụ.

Nguyệt Ảnh cứ ngồi như thế một lúc lâu không nói tiếng nào còn Tiểu Ngưu chỉ mãi lắng nghe tiếng gió hú, tiếng thông reo xào xạc. Nơi đây thật

là cao. Đứng ở đây cảm thấy trời đất thật bao la còn con người mới nhỏ nhoi làm sao, không khỏi tự cảm khái về mối quan hệ con người với thiên nhiên.

Lúc này, đột nhiên Nguyệt Ánh gọi: "Ngụy Tiểu Ngưu, người đến đây." Nàng quay mặt lại, vẻ mặt rất bình tĩnh, không lạnh đạm mà cũng chẳng nồng nhiệt.

Tiểu Ngưu giật mình, cứ như là trúng phải ma pháp, chẳng kịp nghĩ ngợi gì, cứ thế bước lên tảng đá. Nhưng lòng can đảm của hắn không được lớn lắm nên không dám nhảy một cái lên trên như Nguyệt Ánh. Hắn sợ lỡ nhảy quá đà, rơi xuống dưới vực thì đúng là chết không đáng.

Nguyệt Ánh thấy Tiểu Ngưu cẩn thận bò lên, "Hừm" một tiếng, cười khinh bỉ nói: "Người can đảm như thế mà cũng đòi làm đệ tử của phái Lao sơn à? Nếu sư nương nhìn thấy người như thế này, nhất định người sẽ rất hối hận vì đã thu nhận người đó."

Mặt Tiểu Ngưu nóng bừng lên, liền đứng thẳng người dậy, mạnh dạn nhảy vọt về phía trước một cái, đáp xuống ngay bên cạnh Nguyệt Ánh.

Nguyệt Ánh khen ngợi: "Vậy mới có chút bản lĩnh nam nhân chứ."

Tiểu Ngưu nghe được mùi hương mê người dịu dịu trên người nàng, miệng đáp: "Không ngờ cũng có lúc sư tỷ khen đệ nhỉ." Ánh mắt quét xuống dưới, giương mắt nhìn liền thấy trong lòng hoảng kinh. Thì ra ngay cạnh chân hai người là rìa vách đá. Bên dưới cứ sâu thăm thẳm, nhìn không tới đáy, chỉ thấy vách đá kéo dài không hết.

Nguyệt Ánh nghiêm mặt lại nói: "Tiểu Ngưu, người có sợ chết không?"

Tiểu Ngưu thật thà đáp: "Là người ai mà không sợ chết chứ. Chết sướng không bằng sống khổ. Cha đệ vẫn thường nói như vậy."

Nguyệt Ảnh chỉ "Hừ" một tiếng, rồi vung tay một cái, túm lấy cổ Tiểu Ngưu, nhấc bổng hẳn lên, khẽ xoay tay xách Tiểu Ngưu đưa ra lơ lửng giữa không trung bên trên vách đá.

Không hề phòng bị gì cả, Tiểu Ngưu chỉ kịp kêu một tiếng "Mẹ ơi". Tay chân vung vẩy loạn xạ, giọng gào khản đặc: "Đàm sư tử, tử đừng đùa như vậy nha. Đùa kiểu này không hay đâu." Chỉ cần Nguyệt Ảnh thả tay ra thì đời Tiểu Ngưu xem như xong, đại khái là tan xương nát thịt.

Nguyệt Ảnh cười lạnh nói: "Ngươi Tiểu Ngưu, thì ra ngươi sợ chết đến vậy. Ta lại cứ ngỡ ngươi thực là anh hùng hảo hán, gan dạ trùm đời nữa chứ."

Tiểu Ngưu nói: "Sư tử à, Tiểu Ngưu đệ chỉ là một nam nhân bình thường, chẳng phải là anh hùng hảo hán gì cả."

Nguyệt Ảnh lại nói: "Bây giờ ta muốn giết ngươi thật đơn giản như giết một con kiến vậy."

Tiểu Ngưu vừa nghe xong, vội vã nói: "Sư tử ơi, sư tử tốt của đệ ơi, cứ cho là tử muốn giết đệ nhưng tử đâu tìm ra được lý do gì đâu. Tử nói xem vì sao tử phải giết đệ chứ? Đệ đâu có làm gì có lỗi với tử đâu."

Nguyệt Ảnh cười ha hả nói: "Ngươi Tiểu Ngưu, giết ngươi cũng cần có lý do sao? Nếu ngươi cần lý do, ta cho ngươi biết, cứ dựa vào việc lúc bình thường ngươi đối xử với ta không theo quy củ gì cả ta đã có thể giết ngươi đến một trăm lần rồi."

Tiểu Ngưu cười khổ đáp: "Có lúc nào đệ cư xử với tử không theo quy củ đâu? Đệ chưa từng động tay động chân gì đến tử nha."

Nguyệt Ảnh cảnh tỉnh: "Tuy ngươi không động tay động chân nhưng ánh mắt của ngươi không đàng hoàng, lúc nào cũng quét qua quét lại trên người ta. Vậy ngươi có đáng chết không?"

Tiểu Ngưu kêu "Ai" một tiếng rồi nói: "Sư tử à, vậy cũng tính là lý do sao? Cứ cho là ánh mắt của đệ không được đàng hoàng lắm nhưng đó là vì tử quá sức hấp dẫn. Thử nghĩ xem, trong số những người đã từng gặp tử, được mấy người có thể nhẫn nhịn nổi chứ? Trừ phi hẳn không phải là nam nhân. Bất cứ nam nhân bình thường nào cũng không thể nhịn được phải nhìn tử. Bởi vì tử là dạng mỹ nữ mà cả thiên hạ trăm năm mới có một người. Thiên hạ đệ nhất mỹ nữ như vậy ai mà không muốn ngắm nhìn chứ?" Tiểu Ngưu càng nói càng lạnh lợi, càng nói càng can đảm hơn.

Nguyệt Ảnh lại "Hừ" một tiếng nói: "Thế còn việc ngươi làm lần trước thì sao?" (2)

Tiểu Ngưu vội đáp: "Sư tử à, về chuyện đó, đệ đã giải thích với tử cả trăm lần rồi. Đó là thời điểm đặc biệt, vì phải cứu tử nên mới phải làm như vậy."

Nguyệt Ảnh môi run run nói: "Ai cần tên nam nhân thối nhà ngươi cứu ta chứ. Ta thà chết chứ không cần sự quan tâm của nhà ngươi."

Tiểu Ngưu lại vội vàng đáp: "Cứ cho là tử không thêm quan tâm đến bản thân mình, không xem việc đó vào đâu cả. Nhưng đệ lại không thể làm như vậy. Cũng chỉ vì đệ yêu thích tử. Tử chắc cũng cảm nhận được điều đó. Đệ đối với tử lúc nào cũng thật lòng, thật ý."

Nguyệt Ảnh khinh bỉ nói: "Ngươi nói nghe cũng ra vẻ đường đường chánh chánh lắm, tình sâu nghĩa nặng lắm. Thật ra ngươi tưởng ta không hiểu sao? Ngươi đối xử với ta như vậy chỉ vì lòng háo sắc mà thôi."

Tất nhiên Tiểu Ngưu không thể thừa nhận. Nếu thừa nhận, chắc không giữ nổi cái mạng nhỏ. Hắn lại lớn tiếng giải thích: "Không đúng, không đúng. Đệ đối với tử rất là thật lòng. Nếu tử không tin, tử cứ ra tay đi, ném đệ xuống dưới đi. Không làm cho tử hiểu được, đệ thà chết còn hơn." Nói xong, hắn nhắm tịt mắt lại, trong lòng thầm mong ông trời có mắt.

Chỉ nghe Nguyệt Ảnh thở dài một cái: "Đáng lẽ người không nên lên Lao sơn. Nếu ta không nhìn thấy người, chắc ta có thể quên được người. Có điều người cứ ngày ngày lượn lờ trước mặt ta, cứ khêu lại cơn giận của ta."

Tiểu Ngưu nói với giọng thê lương: "Vậy tử ném đệ xuống dưới cho chết đi. Đệ chết rồi, tử sẽ được an tâm. Vậy chẳng còn ai biết việc đệ cứu tử nữa, tử không còn sợ bị bẻ mặt nữa." Nói thì rất dễ nghe nhưng hàm ý lại bảo nàng ta lấy oán báo ân, không có lương tâm.

Tay Nguyệt Ảnh khẽ run lên. Có thể thấy rằng quyết định này thật là khó khăn. Tiểu Ngưu thầm than trong bụng, không biết lần này lão tử có thoát nổi hay không đây.

Đúng lúc hần gần như mất hết mọi cảm giác, đầu óc thất thần, tay Nguyệt Ảnh khẽ động, ném hần trở lại chỗ ngồi an toàn. Tiểu Ngưu giống như vừa từ quỷ môn quan trở về.

Khi Tiểu Ngưu mở mắt ra thì hần đã ngồi yên trên mỏm đá. Chớp mắt một cái, tim lại trở về trong lồng ngực dù vẫn còn đập thình thịch. Chưa sao, mình vẫn còn sống.

Quay đầu sang nhìn thấy Nguyệt Ảnh đã rời khỏi tảng đá, theo đường cũ quay về. Hần bị hút theo cái bóng lưng trắng trắng của nàng. Lúc này, dáng điệu nàng trông thật cô đơn và yếu ớt

Đến khi Tiểu Ngưu xuống được khỏi tảng đá thì Nguyệt Ảnh đã đi mất không còn bóng dáng đâu nữa. Nàng ta đã biến mất nhưng Tiểu Ngưu vẫn còn mơ mơ hồ hồ. Hần không hiểu nổi vì sao Nguyệt Ảnh lại dẫn mình đến đây. Hay là nàng thật sự muốn lấy mạng của mình? Nếu thật muốn lấy mạng mình, vừa rồi chẳng phải là cơ hội tốt nhất hay sao? Vì sao nàng ta lại thả ta ra? Dường như mình đâu có giá trị gì để nàng ta lợi dụng đâu chứ.

Tiểu Ngưu cứ thế xoa xoa đầu, mừng thầm, mình vẫn còn sống. Vừa rồi thật là quá nguy hiểm, chỉ cần nàng ta tuột tay một cái, mình chắc chẳng

còn hình người nữa. Quá nguy hiểm, quá sức nguy hiểm! Sau này không được ham sắc mà quên mạng sống được.

Ngồi ở đó suốt cả nửa ngày, Tiểu Ngưu mới bắt đầu quay về. Hắn không dám đi theo Nguyệt Ảnh ngay lập tức. Theo kịp thì sao nào? Lỡ nàng ta nổi giận, mình lại rơi vào cảnh tuyệt vọng.

Cư xử với nữ nhân thật không dễ. Đều là những người quen biết với nhau cả, vậy mà đột nhiên lại nguy hiểm đến sinh mạng. Nếu mình thông minh thì nên mau chóng rời khỏi Lao sơn. Đó thật là kế sách vẹn toàn. Sự an nguy thì được bảo đảm rồi nhưng sống còn ý nghĩa gì nữa chứ? Không thoát ra khỏi cái đám hỗn độn này thì chính mình cũng không thể quay về nhà được.

Suốt đường đi, Tiểu Ngưu cứ nghĩ ngợi lung tung cho đến khi về đến chỗ ở. Hễ gặp ai chào hỏi, hắn cũng chào hỏi lại nhưng không hề còn cái vẻ hưng phấn, kiêu ngạo như lúc đi. Mỹ sắc tất nhiên là quan trọng nhưng sinh mạng cũng quan trọng. Không có mạng sống thì chuyện gì cũng chẳng còn ý nghĩa nữa.

Quay về đến phòng mình, vừa ngồi xuống uống một ngụm nước thì Nguyệt Lâm bước vào. Tiểu Ngưu vừa nhìn thấy nàng liền cảm thấy trong lòng yên tĩnh lại, khuôn mặt lộ vẻ tươi cười, nói: "Giang tử tử, đến đây ta ôm một cái. Đến đây, mau ngã vào lòng ta nào." Tiểu Ngưu chìa hai tay về phía nàng, mời gọi.

Nguyệt Lâm nhoẻn miệng cười, như con chim nhỏ bay xuyên qua rừng cây, lao vào lòng hắn. Hai tay nàng choàng lấy cổ Tiểu Ngưu, cất giọng nhu mì: "Chuyện gì vậy? Lại phạm vào sắc giới à?"

Như vừa được nhắc nhở, Tiểu Ngưu thuận tay vuốt lên ngực nàng, bắt đầu vò nắn, xoa tới xoa lui, cảm giác thật tuyệt vời. Nguyệt Lâm cảm thấy

thư giãn, đôi mắt long lanh như đang ngân nước. Đôi môi hồng khê mở, phát ra những tiếng rên rỉ nho nhỏ.

Tiểu Ngưu lại đưa tay xuống kiêu đồn của nàng, vừa ve vuốt vừa cười nói: "Nếu không phải e dè gì, ta thật rất muốn cùng nàng đại chiến một trận đó."

Nguyệt Lâm uốn éo thân người rồi hôn mấy cái lên mặt Tiểu Ngưu, nũng nịu nói: "Ta đến không phải để ngồi đây. Ta từ chỗ sư nương đến đây. Người bảo ta gọi chàng đến. Chàng có đến không?"

Tiểu Ngưu giật mình nói: "Người gọi ta đến, sao ta dám không đến chứ. Người gọi ta từ lúc nào? Có chuyện gì không vậy?"

Nguyệt Lâm cạ cạ khuôn mặt đang tươi cười của mình vào mặt Tiểu Ngưu, đáp: "Người bảo thì chàng đi đi. Người tìm chàng vì việc gì thì ta không biết. Người tìm ta vì việc gì thì ta biết."

Tiểu Ngưu lại hỏi: "Người tìm nàng có việc gì?"

Nguyệt Lâm đáp: "Sư nương tìm ta muốn hỏi ta có muốn xuất sơn hay không?"

Tiểu Ngưu hỏi lại với vẻ khó hiểu: "Vì sao vậy?"

Nguyệt Lâm nói: "Thì vậy mà. Mấy ngày trước, sư nương nhận được thiệp của phương trượng Thiếu Lâm muốn mời một số đệ tử đắc lực của Lao sơn phái chúng ta đến để cùng bàn bạc chuyện võ lâm đại sự. Sư nương đang lựa chọn người nên hỏi ta có muốn đi hay không."

Tiểu Ngưu lại hỏi: "Vậy nàng đáp thế nào?"

Nguyệt Lâm mỉm cười nói: "Ta nói đương nhiên ta muốn đi. Chỉ là nếu Tiểu Ngưu cũng đi cùng thì hay hơn. Ta xem ra, sư nương gọi chàng tới,

tám phần là liên quan đến việc xuất sơn."

Tiểu Ngưu mừng rỡ nói: "Được xuất sơn xả hơi thì quá tốt rồi. So với việc cứ ở lì trên núi thì quá tuyệt. Từ lúc lên núi đến nay, nói chung cũng có hơi buồn. Không nói những chuyện khác, chỉ nói việc muốn cùng nàng gần gũi một chút cũng không thể tùy tiện được. Rồi đây đi là rất tốt. Muốn thế nào thì được thế đó."

Nguyệt Lâm lắc đầu nói: "Chưa chắc đã được như vậy. Sư nương xem như đồng ý để ta đi nhưng không thể nào chỉ có hai người chúng ta đi. Còn có người khác nữa."

Tiểu Ngưu hỏi: "Sư nương còn phái ai đi nữa vậy?"

Nguyệt Lâm nói: "Ta cũng không rõ lắm. Chàng muốn biết thì tự mình hỏi sư nương là được mà." Nói xong, Nguyệt Lâm gỡ bàn tay ma giáo của Tiểu Ngưu ra rồi từ trong lòng Tiểu Ngưu đứng dậy. Mặt nàng vẫn còn đỏ hồng, ánh mắt lấp lánh, vẻ mặt tràn đầy xuân ý khiến Tiểu Ngưu nhìn mà động tâm, muốn lập tức xông lên 'hãm thành công phật'.

Rốt cuộc thì việc đến gặp sư nương vẫn cần hơn. Tiểu Ngưu nói: "Được rồi, ta đi gặp sư nương đây. Nàng đi cùng ta nhé." Nguyệt Lâm lắc đầu nói: "Ta còn phải trở về phòng mình." Nói xong, nàng bước ra trước.

Tiểu Ngưu cũng không ép buộc nàng, một mình đi về phía hậu viện. Vừa ra khỏi cửa liền gặp Tần Viễn. Tần Viễn nói: "Ngươi Tiểu Ngưu, người đến đây cho ta."

Tiểu Ngưu hỏi: "Nhị sư huynh, có chuyện gì vậy?" Tần Viễn rít lên: "Tiểu tử nhà ngươi giỏi lắm! Lần trước ngươi đùa bỡn với ta như với thằng ngốc, không lẽ ta có thể bỏ qua sao?"

Tiểu Ngưu cười hi hi nói: "Chuyện lần trước chỉ là chuyện đùa thôi, nhị sư huynh đừng xem đó là chuyện thật. Thân thủ của người rất tuyệt, chỉ

chút nữa là giết chết đệ rồi." Tần Viễn đảo đảo ánh mắt nói: "Chuyện lần trước tạm thời không nói đến nữa. Giờ ta hỏi người một việc. Người phải thành thật trả lời ta. Nếu người không nói thật, ha ha, không cần sư nương phải đuổi người xuống núi, Tần Viễn ta cũng đánh người rớt xuống núi."

Tiểu Ngưu nhún vai nói: "Nhị sư huynh, có việc gì xin người cứ hỏi. Chúng ta ai ai cũng là người một nhà, như mấy củ cải mọc lên trong cùng một mảnh vườn thôi mà."

Nghe cái câu so sánh đó, thiếu chút nữa Tần Viễn đã phát ói. Y nhìn Tiểu Ngưu với ánh mắt giận dữ, hai tay nắm lại nói: "Người hãy nói thật cho ta biết, Ngụy Tiểu Ngưu, lần này Mạnh Tử Hùng bị nhốt lại có phải là người gây ra hay không?"

Tiểu Ngưu vừa nghe đã thấy lòng bùng, liền cất tiếng hỏi: "Nghĩa là sao vậy? Ai bị nhốt vậy? Đệ không biết gì cả."

Tần Viễn gầm lên: "Tiểu tử thúì, người đừng làm ra vẻ hồ đồ. Chuyện đó ngoài người ra còn ai có thể làm nữa chứ? Cứ cho là Tử Hùng không đúng thì người cũng không được báo thù hấn như thế chứ. Dù sao hấn cũng là sư huynh của người mà."

Tiểu Ngưu nghe nói Mạnh Tử Hùng bị nhốt, mừng đến mức suýt nữa thì nhảy cẫng lên. Hấn thầm nghĩ, ai có thể làm cho Mạnh Tử Hùng gặp xui xẻo như vậy chứ. Nếu hấn biết được là ai, nhất định hấn sẽ mời người đó đến nhà làm khách nửa tháng để đa tạ.

Tiểu Ngưu phẩy phẩy hai tay, nói với vẻ mặt hết sức thành thật: "Nhị sư huynh à, đệ không làm việc đó. Tiểu Ngưu đệ nếu đã làm thì nhất định thừa nhận. Hơn nữa, ở đây đệ cũng không phải là chương môn, không lẽ đệ báo nhốt huynh ấy là huynh ấy bị nhốt hay sao? Đệ đâu có cái bản lĩnh đó."

Tần Viễn nói với vẻ mặt u ám: "Ta nghi rằng người đến xúc xiểm với sư nương. Sư nương nổi giận nên đem nhốt Mạnh Tử Hùng lại."

Tiểu Ngưu cười khanh khách nói: "Đó đúng là chuyện cười. Đệ có cái gì mà có thể khiến sư nương nổi giận đến mức nhốt người khác lại. Nhị sư huynh à, huynh đề cao đệ quá rồi. Tiểu Ngưu đệ không có cái bản lĩnh to lớn đó đâu."

Tần Viễn hơi không tin tưởng lắm, nghi hoặc hỏi lại: "Thật sự không phải người sao?"

Tiểu Ngưu đưa tay lên trời nói: "Nếu Ngụy Tiểu Ngưu ta làm chuyện đó, ta sẽ chết bất đắc kỳ tử, chết không có chỗ chôn."

Tần Viễn nhìn Tiểu Ngưu với vẻ dò xét, trầm ngâm một chút rồi nói: "Tiểu Ngưu, chuyện đó rồi ta sẽ tra xét thêm. Nếu như không phải người thì tốt. Nếu là người thì chúng ta chưa xong đâu. Ta ghét nhất là kẻ xấu trong nhà. Người của mình cắn người của mình, sao lại ác độc như vậy chứ." Nói xong, y bỏ tay xuống, rồi vẫn còn giận dữ, bỏ đi về phía phòng mình.

Tiểu Ngưu nhìn theo sau lưng y, len lén giơ nắm tay lên, thầm nói, Tần Viễn nhà người được lắm, ý mình là nhị sư huynh thì có thể tùy tiện muốn lớn tiếng với ta thì lớn tiếng sao? Đợi đến khi ta trở thành lão đại ở đây rồi, xem xem ta trị nhà người như thế nào. Nào ngờ, ngay trước khi vào phòng, Tần Viễn còn quay đầu lại nhìn một cái. Tiểu Ngưu phản xạ vô cùng nhanh nhẹn, lập tức đổi thành như đang múa quyền. Tần Viễn cũng không nhìn thấy có điều gì lạ.

Tiểu Ngưu đợi đến khi y vào trong phòng rồi, mới bật cười ha hả. Trong lòng hân hoan, sau này không nên gây sự với y nữa. Nếu trái tim sắt đá đó mà hợp cùng với tên Mạnh Tử Hùng đối đầu với ta thì Tiểu Ngưu ta một ngày yên lành cũng không có.

Tiểu Ngưu nhìn về phía phòng của Tần Viễn lè lưỡi ra rồi xoay mình bước nhanh về phía hậu viện. Hắn thầm tưởng tượng trong lòng toàn bộ nội dung việc sư nương gọi hắn đến. Mình cũng có thể nhân tiện hỏi thăm về

việc của tên tình địch Mạnh Tử Hùng. Tuy chẳng quan hệ gì với hắn nhưng hắn cũng muốn biết vì sao y lại xui xẻo như vậy.

Đến cửa hậu viện, người giữ cửa cúi chào Tiểu Ngưu rồi báo cho hắn biết sư nương đang đợi hắn. Tiểu Ngưu chào đáp lại rồi chậm rãi tiến vào hậu viện. Vừa bước vào mấy bước là đến phòng của sư nương.

Nha hoàn vừa thấy hắn tiến vào liền mỉm cười rồi rời khỏi cửa. Tiểu Ngưu vừa nhìn thấy nha hoàn thì liền nuốt nước bọt không ngừng. Hắn thầm nghĩ, thật tuyệt, đầy đặn, không biết Tiểu Ngưu ta sau này có cơ hội hay không.

Bước vào trong phòng, Tiểu Ngưu thấy sư nương đang trầm tư tĩnh tọa trên ghế trong phòng khách. Trong phòng hơi tối, không có đèn. Ánh sáng từ cửa sổ chiếu vào sư nương tạo nên một bóng hình mơ hồ. Đôi mắt sư nương dù trong bóng tối chớp choạng vẫn như mọi khi, sáng rực, dịu dàng, tràn đầy vẻ thành thực nữ tính lẫn phong tình.

Tiểu Ngưu cẩn thận tiến lên trước nói: "Sư nương, đệ tử đến rồi."

Sư nương chỉ vào cái ghế đối diện nói: "Người ngồi đi. Ta có một số việc muốn nói với người." Giọng nói của nàng vẫn hết sức thân thiết, gần gũi, lại còn hết sức ngọt ngào. Sau khi ngồi xuống, Tiểu Ngưu nhìn thật kỹ sư nương. Vẻ mặt nàng hết sức bình tĩnh, trông không giống như đang có tâm sự.

Tiểu Ngưu mỉm cười nói: "Sư nương, người tìm ta có chuyện gì tốt không?"

Sư nương chum môi lại mỉm cười nói: "Tiểu Ngưu à, ta tìm người không lẽ chỉ có chuyện tốt thôi sao? Còn nếu chuyện xấu thì thế nào?" Tiểu Ngưu cười khanh khách nói: "Đệ tử biết sư nương rất yêu thương đệ tử. Chắc không bắt đệ tử phải làm chuyện xấu rồi."

Sư nương trầm ngâm một lúc rồi nói: "Ta nhận được thiệp của Thiếu Lâm, mời chúng ta đến thưởng lượng đại sự. Thật ra là về việc của Hắc Hùng Quái. Việc Hắc Hùng Quái trốn thoát khiến võ lâm chánh đạo rất mất mặt. Mọi người cần họp lại thương lượng làm sao để bắt hắn lại. Ta định hỏi người, người có muốn đi không?"

Tiểu Ngưu vừa nghe liền thấy cao hứng. Xuất sơn vui vẻ thì ai mà không muốn chứ. Vì vậy Tiểu Ngưu chẳng hề do dự gật đầu.

Tiểu Ngưu đáp: "Việc sư nương muốn ta làm, sao ta lại không nguyện ý chứ? Xuất sơn học hỏi được nhiều lại còn được rèn luyện thực tế nữa. Đó đúng là việc tốt."

Sư nương "Ừ" một tiếng, hai tay khoanh lại cất giọng nói: "Được rồi, vậy cứ quyết định như thế đi."

Tiểu Ngưu không nhịn được hỏi: "Ngoài ta ra, sư nương còn phái ai đi nữa không? Sư nương có đi không vậy?" Tiểu Ngưu nhìn sư nương với vẻ mặt quan tâm.

Sư nương đáp với vẻ mặt sáng khoái: "Lần này ta không đi." Nói xong, gọi nha hoàn vào để đốt nến lên.

Ánh sáng ngập tràn căn phòng, đọc truyện tại . Dưới ánh sáng, sư nương càng bộc lộ vẻ đẹp của mình. Gương mặt mỹ lệ trắng trẻo mê người khiến Tiểu Ngưu xao động trong lòng, thực muốn động tay động chân. Thiếu nữ thanh xuân giống như một quả mận xanh còn thiếu phụ thành thục thì như quả đào chín. Bộ dạng sư nương lúc này thật đúng là một quả đào chín đang chờ chờ tưới mát ra ngoài. Tiểu Ngưu nhìn mà muốn trào nước bọt.

Nha hoàn vừa bước ra ngoài, không cần sư nương gọi, Tiểu Ngưu liền kéo ghế của mình sát vào, cứ như muốn ngồi luôn vào lòng sư nương vậy.

Nguyên văn:

(1) 我睡我的, 你过你的, 大家相安无事(Ngã thụy ngã đích, nhĩ quá nhĩ đích, đại gia tương an vô sự): Ý nói hăn ngủ với sư nương mà sư phụ không biết (Bị che mắt) thì cả hai bên vẫn có thể vui vẻ ở cùng một chỗ được.

(2) đoạn này thiếu do lỗi đánh máy, được dịch giả thêm vào.

MA ĐAO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Yết Bí - Lộ Bí Mật

Tiểu Ngưu ngồi xuống, chân chạm vào chân sư nương. Sư nương thấy vậy bật cười nói: "Tiểu Ngưu à, tên tiểu tử nhà ngươi đừng lộn xộn nha. Lỡ có ai bước vào, dù ta có miệng cũng không biết nói sao đó."

Tay của Tiểu Ngưu đã bắt đầu vuốt ve bên hông sư nương, miệng thì nói: "Còn phải nói gì nữa, dù gì thì quan hệ chúng ta là như thế mà. Hơn nữa, ai mà dám vào phòng nàng chứ, trừ phi kẻ đó hết muốn sống."

Sư nương hỏi: "Vậy nếu người bước vào là sư phụ ngươi thì sao?"

Tiểu Ngưu hoảng kinh hỏi lại: "Ông ta ở đây à? Mấy ngày rồi vẫn chưa gặp ông ta." Tay hắn vẫn không thu lại dù đã chịu để yên.

Sư nương lại bật cười nói: "Hôm đó, sư phụ ngươi xuất quan nhưng ngày hôm sau đã lại bế quan trở lại."

Tiểu Ngưu liền cảm thấy cao hứng nhưng vẫn còn hỏi thêm: "Vì sao ông ấy vội vàng như vậy? Cả đến ta là đồ đệ mới thu nhận mà cũng không thèm gặp. Bế quan đâu phải chuyện một lúc đâu chứ?"

Sư nương đáp: "Đúng vậy! Chỉ vì lần trước bế quan tu luyện không những không đạt được mục đích lại còn bị thương nhẹ. Lần này ông ấy ra ngoài là để lấy một ít dược phẩm đem vào. Thêm nữa, ông ấy cũng nhớ ta và nhi tử của mình. Sau khi gặp bọn ta xong thì bế quan ngay."

Giờ Tiểu Ngưu đã biết ngọn nguồn câu chuyện, thuận miệng hỏi: "Lần này bế quan thì phải bao nhiêu ngày mới ra vậy? Ta vẫn đang chờ để báỉ kiến ông ta." Trong lòng hẫng lại tự nhủ, không gặp cũng chả sao. Nếu gặp liệu ông ta có tự thân truyền võ công ình không? Chỉ sợ Tiểu Ngưu ta không có được cái vinh dự to lớn đó.

Sư nương suy nghĩ một lúc rồi nói: "Cái đó thì không nói được. Mỗi lần ông ấy bế quan đều không giống nhau. Nghĩ là ông ấy sẽ xuất quan thì ông ấy không ra, còn lúc nghĩ rằng ông ấy chưa thể xuất quan được thì đột nhiên ông ấy lại ra. Cứ như là thời tiết bên ngoài vậy, chẳng theo quy luật nào cả."

Sau khi Tiểu Ngưu nghe xong, cũng an tâm được một chút. Hẫng nói: "Thì ra là vậy. Thế thì cứ để sau này rồi hẫng gặp ông ấy." Nói xong, bàn tay đang nằm bên hông sư nương lại bắt đầu xoa lên xoa xuống. Hông sư nương vừa đẩy dạn vừa mềm mại, tạo nên một cảm giác thật tuyệt vời. Tiểu Ngưu ve vuốt vẫn chưa hả, thật phải lột trần nàng ra thì mới cảm thấy thống khoái.

Sư nương được ve vuốt đến mức mê mê, không hề có chút kháng cự, miệng lại nói: "Người cũng lớn mật thật. Nếu lúc này mà nam nhân của ta vào đây, người chết là cái chắc rồi."

Tiểu Ngưu cười hi hi nói: "Sao ông ấy trở ra nhanh như thế được. Dù gì cũng phải mười ngày, nửa tháng mới có động tĩnh. Có cơ hội tốt như thế này, sao ta không tóm lấy chứ." Nói thế xong, lại càng ve vuốt, xoa nắn táo tợn hơn. Chỉ còn mỗi quần của sư nương là chưa chạm tới thôi.

Sư nương cảm nhận một cách sung sướng sự âu yếm của nam nhân, vừa thở hốn hà hốn hển, vừa cất lời nói: "Tiểu Ngưu à, lần này xuất môn ta không định đi. Ngoài người ra, ta để Nguyệt Ảnh và Nguyệt Lâm đi cùng, còn có cả Tần Viễn nữa."

Tiểu Ngưu nghe thấy hai cái tên đầu, trong lòng cảm thấy cao hứng. Nhưng khi nghe Tần Viễn cũng đi cùng thì vô cùng bất mãn nói: "Sao nhị sư huynh cũng đi vậy?"

Sư nương nói: "Không thể để mình người đi cùng với hai nữ nhân được. Người khác sẽ nói này nói kia. Tần Viễn tuy lỗ mãng nhưng võ công tiến bộ rất nhanh, có thể đỡ dần được nhiều việc. Còn việc hấn có ảnh hưởng gì đến hảo sự giữa người và Nguyệt Lâm hay không thì còn tùy ở khả năng của người."

Tiểu Ngưu "À" một tiếng rồi nói: "Ta sẽ không để hấn ta làm ảnh hưởng đến chuyện tình cảm của mình đâu." Lại nói tiếp luôn: "Sư nương à! Mới vừa rồi Tần Viễn còn trừng mắt với ta, xem ý tứ cứ như muốn khử ta luôn hay sao ấy."

Sư nương hỏi với vẻ quan tâm: "Hai người lại có chuyện gì nữa vậy? Không phải vì Nguyệt Lâm chứ?"

Tiểu Ngưu đáp: "Lần này thì không. Là vì Mạnh Tử Hùng. Y cứ một mực cho rằng ta hại khiến Mạnh Tử Hùng bị nhốt lại. Bảo rằng ta xúc xiểm với sư nương. Thật là vớ vẩn."

Sư nương nghe vậy, bật cười nói: "Phải rồi, nếu cái tên Mạnh Tử Hùng đó mà có chuyện gì, chắc chắn người khác sẽ nghĩ ngay đến người. Ai bảo người bất hòa với Mạnh Tử Hùng làm gì?"

Tiểu Ngưu hỏi: "Sư nương, vậy rốt cuộc chuyện như thế nào vậy? Sao mấy ngày rồi không nhìn thấy Mạnh Tử Hùng? Không lẽ hấn tiêu rồi à?"

Sư nương trừng mắt nhìn hấn, giận dữ nói: "Không được rửa y! Dù gì y cũng là sư huynh của người." Nàng nói tiếp: "Mạnh Tử Hùng phạm lỗi nặng. Chính ta quyết định phạt nhốt y lại."

Tiểu Ngưu thầm hoan hô trong bụng. Tình địch của mình gặp chuyện xui xẻo, không có lý do gì mà hắn không cao hứng. Không cần ta phải ra tay, tên tiểu tử đó đã bị bôi tro trát trấu vào mặt rồi. Đúng là ông trời có mắt mà.

Mặt hắn vẫn còn biểu lộ một chút quan tâm, miệng hỏi: "Sư nương à, Mạnh sư huynh phạm phải lỗi lầm gì mà khiến người nổi giận như vậy."

Sư nương phản nộ nói: "Thì là chuyện lần đó. Ta bảo Chu Khánh Hải đi điều tra sự việc, chẳng bao lâu là đó kết quả ngay. Không ngờ chính là do nó làm. Người nói xem có đáng giận hay không? Ta ghét nhất là đồng môn tương tàn. Lần này xem như ta đã đặc biệt khai ân. Nếu không phải vì quan hệ với cha nó, có thể ta đã đem nó ra xử tử rồi."

Tiểu Ngưu nghe xong liền cảm thấy sáng khoái, miệng lại nói: "Thôi bỏ qua, đều là người của mình, sao có thể để y chết được? Miễn là sau này đừng tái phạm nữa là được."

Sư nương lại nói: "Mạng của nó cũng còn may lắm. Ta đang nghĩ xem phải phạt nó ra sao thì cha nó xuất quan. Ta kể lại với cha nó, cha nó nổi giận muốn đánh chết nó. Ta nói với cha nó cho nó bề quan, xem như vừa phạt nó vừa có thể giúp nó luyện công. Thế là quá tốt rồi."

Tiểu Ngưu nói với vẻ bất mãn: "Đó sao gọi là xử phạt được. Đó rõ ràng là nhiệt tình giúp y. Sau khi y và cha y bề quan ra, cha y nhất định sẽ truyền thụ cho y thêm nhiều võ công."

Sư nương giải thích: "Ý ta là muốn để nó diện bích mà xám hối. Sau này làm gì cũng phải giữ cho lương tâm trong sạch."

Tiểu Ngưu cảm thán nói: "Lần đó nếu không phải Chu Khánh Hải vào đúng lúc, Tiểu Ngưu ta đã mệnh vong rồi. Giờ người đã không còn gặp ta được nữa."

Sư nương bật cười nói: "Tiểu Ngưu, ta biết người phúc lớn, mạng lớn (2), sao có thể dễ dàng kết thúc như vậy chứ." Rồi đưa tay vuốt đầu Tiểu Ngưu.

Tiểu Ngưu lại nói: "Xem ra sau này ta phải giữ cách xa y một chút. Nếu không, không chừng có ngày bị y hại chết mất."

Sư nương an ủi: "Sau này ta sẽ cẩn thận bảo vệ cho người. Nếu người chết, ta cũng không sống nổi."

Tiểu Ngưu cười ha hả nói: "Ta dù gì cũng là tiểu lão công của nàng. Ta không chết đâu, ta ở với nàng cả đời luôn."

Sư nương mỉm cười nói: "Người nói thật ngọt ngào bù tai. Ta rành cái miệng của người quá, đối mặt với nữ nhân thì cứ ngọt như mía lùi."

Tay Tiểu Ngưu vẫn cứ xoa xoa bóp bóp trên hông sư nương, cảm nhận sự mềm mại đàn hồi của làn da. Miệng hắn thì nói: "Có điều những gì ta nói đều thật tình cả."

Sư nương nghiêm mặt lại nói: "Nếu người dám phụ ta, ta sẽ giết người mà chẳng hề khách khí. Rồi ta cũng tự sát luôn."

Tiểu Ngưu nói với vẻ mặt chân thành: "Không cần phải như vậy. Cả đời này ta sẽ đối xử tốt với nàng. Mỗi tình này giữa hai ta là trọn kiếp. Nàng nói xem vậy có tuyệt không?"

Sư nương nghiêng người về phía trước, nắm lấy tay Tiểu Ngưu nói: "Dĩ nhiên là được. Sau này người có cưới vợ, miễn là vẫn quan tâm đến ta là được rồi."

Tiểu Ngưu nói: "Vì nàng ta có thể không cưới vợ nữa."

Sư nương tuy biết rằng những lời hăn vừa nói có phần hơi thái quá nhưng vẫn cảm thấy vô cùng cao hứng. Sư nương nói: "Được rồi, được rồi! Đừng rót mật vào tai ta nữa. Ta biết lòng dạ người rồi."

Tiểu Ngưu tiếp tục bồi tiếp sư nương một lúc nữa rồi hỏi: "Sư nương à, định khi nào thì xuống núi vậy? Ta có cần phải chuẩn bị gì không?"

Sư nương đáp: "Chắc cũng vài ngày nữa. Người không cần phải chuẩn bị gì cả. Cần chuẩn bị gì ta sẽ sai người lo liệu cả."

Tiểu Ngưu gật đầu, thầm nghĩ sư nương đúng là người chu đáo. Có được một nữ nhân quan tâm đến ta như thế, quả thật là phúc đức cả đời.

Tiểu Ngưu thấy ngoài cửa sổ trời đã tối, liền nói: "Sư nương à, trời cũng không còn sớm nữa, chúng ta đi ngủ thôi."

Sư nương nghe xong, gương mặt ửng hồng, đưa tay cốc lên đầu hăn một cái, nói: "Đừng ăn nói lung tung, đây đâu phải khách sạn. Ở đây, mọi người chia mắt vào, nếu người thật ở lại đây, người khác không thể không biết."

Tiểu Ngưu nói: "Ai dám đàm tiếu nàng chứ? Miệng ai lép bép thì nàng cứ cắt phéng cái đầu đi."

Sư nương hỏi: "Người muốn ta loạn sát người vô tội như thế à?"

Tiểu Ngưu cười hi hi nói: "Đã nhiều ngày nay chúng ta không ở cùng nhau rồi. Ta thật mong được hưởng điểm phúc trên người sư nương. Nếu ta xuống núi, không biết bao nhiêu lâu nữa mới gặp lại nàng." Nói xong, Tiểu Ngưu đứng bật dậy, ôm lấy cánh tay nàng.

Sư nương cũng đứng lên, ngã vào lòng Tiểu Ngưu nói: "Người đừng gấp rút quá. Trước khi người xuống núi, sư nương sẽ ở cùng người một lần. Không chỉ mình người nghĩ đến sư nương mà sư nương cũng nhớ người. Ta cứ mong ngóng cây gậy to của người, lần nào cũng khiến ta như mất hồn."

Mỗi lần nằm mộng đều mơ thấy được triền miên với nó. Không có nam nhân bầu bạn, thật sự một ngày cũng khó mà chịu nổi."

Sư nương dùng đầu cạ vào ngực Tiểu Ngưu, thủ thủ thỏ thẻ không hề cố kỵ gì khiến Tiểu Ngưu nghe thấy vừa giận vừa thương. Nữ nhân yêu thương của mình tán dương năng lực của mình, thế thì nam nhân nào nghe được mà không khoái chí, hứng tình chứ?

Hai người cứ thế đứng ôm nhau một lúc. Tiểu Ngưu nói: "Sư nương à, nếu hôm nay không được thì ta đi về đây. Để tránh người khác thấy ta ở chỗ này, ảnh hưởng không tốt lắm."

Sư nương bật cười nói: "Người rõ là cũng có quan tâm đến sư nương. Ừ mà phải rồi, người trở về lo luyện công cho tốt. Xuống núi rồi, sư nương không thể chiếu cố cho người được nữa. Phàm làm gì cũng phải dựa vào chính mình thôi."

Tiểu Ngưu nói: "Đúng vậy." Nói xong, thả sư nương ra, tiến về phía cửa.

Sư nương đột nhiên gọi lại: "Tiểu Ngưu, người chờ một chút."

Tiểu Ngưu quay đầu lại hỏi: "Chuyện gì vậy, sư nương?"

Sư nương như một cơn gió bay vèo đến. Tiểu Ngưu còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì đôi môi hồng của sư nương đã dán chặt vào môi hắn khiến Tiểu Ngưu choáng váng một lúc.

Theo bản năng, Tiểu Ngưu ôm chặt lấy sư nương, bắt đầu cùng nàng quần quýt lấy nhau. Sư nương cuồng nhiệt như lửa đốt, tự đưa lưỡi mình ra liếm liếm môi Tiểu Ngưu. Tiểu Ngưu vô cùng hưng phấn, liền mở miệng hút lưỡi nàng vào trong, thưởng thức hương vị ngọt ngào của nó.

Sư nương càng động tình hơn, hơi thở trở nên gấp gáp. Tay sư nương bắt đầu ve vuốt thân thể Tiểu Ngưu, cảm thụ sự cường tráng và nổi kích động

của nam nhân bên nàng. Tay nàng chẳng mấy chốc đã tiến vào trong quần Tiểu Ngưu, tóm lấy tên gia hỏa đang bắt đầu ngóc đầu lên. Tên gia hỏa đó vừa cứng vừa thô, rõ ràng là muốn phạm tội ngay tức khắc. Sư nương vô cùng thích thú liền âu yếm ve vuốt nó cứ như là bảo bối yêu thương nhất của mình.

Tiểu Ngưu bị kích thích đến mức toàn thân như bốc cháy. Hắn dùng hết sức mà mút đầu lưỡi của sư nương, tay thì nhào nặn kiêu đồn của nàng. Hắn có một cảm giác kích động khó mà ức chế được, muốn lập tức lột trần sư nương ra mà làm chuyện đó. Hắn nhớ nhung cái động huyết be bé của sư nương, thật ấm ướt, thật ấm áp, khiến người ta sung sướng đến quên cả trời đất (3).

Tiểu Ngưu thở hổn hển hà hển hển, muốn cởi bỏ y phục sư nương ra. Sư nương vùng mạnh khỏi người hắn, nheo nheo mắt nói: "Tiểu Ngưu à, ở đây không được đâu. Rất dễ xảy ra chuyện. Hay là chúng ta tìm một chỗ khác."

Tiểu Ngưu lòng nóng như lửa đốt mà không làm gì được. Trông hắn cứ như con khỉ vò đầu bứt tai, miệng nói: "Sư nương, hay đến chỗ của ta đi."

Sư nương lắc đầu nói: "Cũng không được. Nếu bị hai cô nàng kia nhìn thấy thì còn ra thể thống gì nữa. Sau này làm sao ta làm sư nương họ được nữa." Gương mặt sư nương ửng hồng lên như ráng chiều, tràn đầy đam mê và ham muốn.

Tiểu Ngưu gấp gáp nói: "Vậy sao mới được bây giờ? Sư nương à, bây giờ ta chỉ muốn làm với nàng ngay lập tức thôi, chỉ muốn đắm thật sâu vào trong cái động nhỏ của nàng."

Sư nương thở dồn dập nói: "Ta cũng muốn cây gậy to của người, lần nào cũng làm người ta sướng muốn chết. Thôi vậy đi, người cứ quay về trước, để ta nghĩ cách đến cùng với người."

Tiểu Ngưu vừa vuốt vuốt cái chỗ đang căng cứng lên dưới quần vừa thúc giục: "Vậy ta nghe lời sư nương. Có điều nàng nghĩ mau mau lên. Ta sắp chịu không nổi nữa rồi. Nếu nàng không đến nhanh, ta chỉ còn cách thọt vào tường thôi. Hiện giờ ta đã nóng như lửa đốt rồi, có thể chọc được một cái lỗ trên tường đó."

Sư nương nghe xong, bật cười yêu kiều nói: "Thôi mau biến đi. Toàn nói những thứ xằng bậy! Muốn thì ta cấp cho người mười mỹ nữ. Chỉ sợ người không sống qua nổi đêm nay thôi."

Tiểu Ngưu nhìn sư nương với vẻ mặt vô cùng lưu luyến, cười hi hi nói: "Chết dưới hoa mẫu đơn, làm quỷ cũng phong lưu (4). Nếu để ta lựa chọn cách để chết, ta tình nguyện chết trên người sư nương."

Sư nương chu đôi môi hồng, giận dữ nói: "Mau cút về chỗ của người đi với lại bớt nói mấy chuyện xui xẻo đó. Người muốn chết chỉ khi nào ta đồng ý mới được."

Tiểu Ngưu cười ha hả nói: "Ta nói chết đây là sướng khoái đến 'chết' chứ không phải chết thật." Nói xong, nháy mắt với sư nương một cái rồi cất bước về phía cửa.

Ra đến cửa, gặp mấy nha hoàn đang giữ cửa, cây gậy của Tiểu Ngưu lại muốn ngóc đầu lên, ý như muốn xung phong lâm trận. Đồng thời lúc đó lại nghĩ, không biết những lời mình và sư nương nói chuyện trong phòng, bọn họ có nghe được không. Cứ cho là họ nghe được thì sao nào? Không lẽ bọn họ dám phản bội sư nương sao? Theo như Tiểu Ngưu thấy, quyền lực của sư nương thật sự còn hơn cả cái tay sư phụ kỳ quặc kia nữa.

Tiểu Ngưu ra khỏi hậu viện, đi qua những nơi mát mẻ nhưng cây gậy của hắn vẫn chưa chịu hạ xuống. Tiểu Ngưu nhớ lại mấy mỹ nữ ở trên núi, cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Hắn nhin không được cứ suy nghĩ lung tung. Nếu ta có thể làm chưởng môn của Lao sơn thì tốt biết mấy. Mấy mỹ nữ

trên núi này đều phải nghe lời ta. Ta bảo ai vào phòng thì người đó phải vào phòng, bảo ai thoát y thì người đó phải thoát y, bảo ai cỡi lên cây gậy của ta thì người đó phải cỡi lên nó. Đó thật đúng là diễm phúc cực kỳ. Không biết liệu Tiểu Ngưu ta có được một ngày đặc ý như thế hay không.

Cứ nghĩ vẫn vợ như thế, Tiểu Ngưu trở về đến phòng mình. Sau khi đốt nến lên, hần rồi ngồi vào bàn đối diện cửa sổ mà trầm tư suy nghĩ. Sư nương nói người sẽ tìm ra cách để cùng ta vui vẻ, nhất định người sẽ giữ lời. Hai ngày nữa thì xuống núi, đó đúng là chuyện vô cùng tuyệt vời. Ta có thể thoải mái hơn, quá tốt so với suốt ngày bị bó buộc bởi những việc đơn điệu trên núi. Rồi khỏi Lao sơn cứ như chim xõ lông. Ta có thể tùy ý lúc nào muốn thì cùng ngủ với Nguyệt Lâm. Nếu có thể đưa cả Nguyệt Ảnh lên giường thì đó quả là tuyệt diệu không sao kể xiết. Ghét cái là Tần Viễn cũng đi theo. Cái tên đó luôn luôn đối đầu với ta. Phải nghĩ ra cách nào trị y một lần, để y biết tên tiểu sư đệ này không phải là dễ chơi.

Nghe sư nương nói lần này đến Thiếu lâm tự là để thương lượng về chuyện Hắc Hùng Quái. Nói nghe thì thật hay, muốn bắt Hắc Hùng Quái về, vì võ lâm chánh đạo mà ra tay, giành lại thể diện. Chỉ sợ mục đích của mấy nhân sĩ võ lâm chánh đạo này vẫn chỉ là Ma đạo mà thôi. Mấy nhân sĩ chánh đạo đó thật sự là ương gàn vô lý. Ma đạo đó tuy tốt nhưng có phải của họ đâu? Là của người nhà Ngưu vương mà. Cướp đạo của người ta thì có mất thể diện không? Hơn nữa, cướp được rồi thì sao? Không phát huy được uy lực chả phải không hơn gì mấy món đồ đồng nát sao?

Đạo đó mà rơi vào tay ai đều chỉ mang tai họa đến mà thôi. Cướp được đạo, bất kể người trốn đi đâu đều có người đến tìm người kiếm chuyện. Có khi đến ngủ cũng chẳng được yên thân.

Cứ theo tình hình mà xét thì thanh đao đó tuyệt không có trên người Hắc Hùng Quái. Nếu có trên người y thì đã bị nhân sĩ chánh đạo lấy đi từ lâu rồi. Nếu đã không có trên người y, vậy y giấu thanh đao ở đâu? Tiểu Ngưu không khỏi nhớ lại tấm bản đồ. Tấm bản đồ đó có liên quan gì với Ma đạo

không? Đó là nơi cất giấu Ma đao hay Hắc Hùng Quái đùa bỡn với ta? Có phải đó là âm mưu của hắn, chuyển hướng chú ý của mọi người vào ta không? Chỉ cần ta lên tiếng một cái, bảo rằng Ma đao ở chỗ ta, cái nhóm mấy tên tham lam đó liền lập tức biết tin rồi bu lấy ta như ruồi.

Nghĩ như thế, Tiểu Ngưu liền cảm thấy hoài nghi mối cảm tình của Hắc Hùng Quái đối với mình. Không lẽ hắn muốn hại ta sao? Không thể nào như thế được. Hắn trông không giống một kẻ lắm mưu mô như thế. Cứ cho là hắn muốn hại ta đi nữa, chỉ cần Tiểu Ngưu ta không nói ra thì ai mà biết được chuyện về cái bản đồ đó chứ? Nhưng nếu Hắc Hùng Quái hẳn tin rằng bản đồ cất giấu Ma đao ở trên người ta thì chắc là ta chết không có chỗ chôn rồi.

Vừa nghĩ đến đây, Tiểu Ngưu cảm thấy hơi sợ. Hắn rót một bát nước, uống một ngụm. Rồi hắn thầm an ủi mình, không nên suy nghĩ lung tung. Hắc Hùng Quái không phải người như thế. Mình đã giúp y rất nhiều, y không thể vô lương tâm mà cố ý hại mình như thế được. Hiện tại hắn trốn mất rồi cũng là việc tốt. Mọi người không thể để ý đến mình nữa. Cả Nguyệt Lâm cũng không thể tìm y để cùng y đối chất, nên cũng sẽ không biết đêm đó người đã phá thân và chiếm hữu nàng chính là ta.

Tiểu Ngưu thầm cầu nguyện, hy vọng Hắc Hùng Quái trốn cho thật xa, tốt nhất là chạy một hơi về đến Tây vực. Như thế y mới an toàn, mà mình cũng vạn sự đại cát.

Đúng lúc đang suy nghĩ miên man thì sư nương phái người đến. Người đến chính là nha hoàn mặc áo xanh mà Tiểu Ngưu đã từng gặp. Đó là một trong bốn nha hoàn túc trực bên cạnh sư nương. Nhìn kỹ thấy nàng chừng hai mươi tám, thân hình gầy gầy, khuôn mặt xinh xắn, nụ cười thuần khiết.

Nàng ta thi lễ với Tiểu Ngưu rồi cất giọng nhẹ nhàng nói: "Ngụy sư huynh, sư nương bảo huynh ra cổng đợi người."

Tiểu Ngưu vội vã đáp lễ rồi nói: "Ta sẽ đi ngay." Sau đó lại hỏi: "Tiểu tử, tử tên là gì vậy?"

Tiểu cô nương xấu hổ mỉm cười nói: "Ngụy sư huynh, huynh khách khí quá. Ta tên là Xuân Phong."

Tiểu Ngưu lại vội vã nói: "Xuân Phong tử tử à, ta vừa mới lên núi thôi. Sau này phải nhờ tử chỉ giáo nhiều nhiều một chút."

Tiểu cô nương Xuân Phong đáp: "Ta chỉ là một tiểu nha hoàn, sao có tư cách chỉ giáo cho Ngụy sư huynh chứ. Chính ta mới phải nhờ Ngụy sư huynh chỉ điểm ới đúng."

Tiểu Ngưu nói: "Làm nha hoàn cho sư nương thật là vinh hạnh. Có khi nhiều người muốn làm mà không đủ tư cách đó." Câu nói này của Tiểu Ngưu tuy hết sức khách khí nhưng thật sự rất đúng. Lúc sư nương tuyển chọn nha hoàn, không phải tùy tiện chọn trong dân gian mà tuyển chọn trong số những nữ đệ tử của Lao sơn. Tuy gọi là nha hoàn nhưng thực tế đều là đệ tử do đích thân sư nương truyền thụ võ công cả.

Vậy nên, họ đều gọi những đệ tử khác là sư huynh sư đệ, sư tử sư muội. Bởi vậy, làm nha hoàn cho sư nương quả thật cũng là một việc khiến người ta đặc ý.

Xuân Phong nghe những lời của Tiểu Ngưu, trong lòng rất thích thú, bật cười sảng khoái rồi nói: "Ta đã truyền lời rồi. Ngụy sư huynh, lúc khác gặp lại."

Tiểu Ngưu vội đáp: "Cực cho sư tử quá. Đi đường bình an nhé." Nói xong, Tiểu Ngưu cũng vội vã ra ngoài, nhìn thấy Xuân Phong cô nương đang đi về hướng hậu viện.

Mặt trăng đêm nay trông như một đĩa ngọc treo trên không trung. Ánh trăng như như những giọt nước rắc xuống những ngôi nhà tầng tầng lớp lớp

sương trắng như những chuỗi ngọc. Những căn phòng bên cạnh hay những dãy núi xa xa đều được tưới gội dưới ánh trăng. Vạn vật đều yên tĩnh, thỉnh thoảng vọng lại vài tiếng chim kêu khiến vùng sơn thượng này càng tĩnh mịch hơn. Lúc này mà cùng mỹ nữ tản bộ thì đúng là việc tuyệt vời.

Tiểu Ngưu hứng khởi tiến nhanh về phía cửa trại. Cứ nghĩ đến việc sư nương muốn cùng hắn đi dạo dưới ánh trăng, tim hắn đã đập rộn ràng như muốn rơi ra ngoài. Hừ, trừ ta ra thì còn ai có được điểm phúc như vậy nữa chứ. Sư nương là của ai đây, không phải của ta sao? Miệng ta gọi nàng là sư nương chứ trong lòng lại gọi là người yêu dấu. Thân thể nàng thật cứ như sơn hào hải vị khiến ta thường thức mãi không bao giờ chán.

Tiểu Ngưu ra đến cổng, đứng phía bên trong đợi sư nương đến. Hắn nghĩ, lúc này mà sư nương dám đơn độc đi với mình, cái dũng khí đó quả thật rất đáng quý. Việc này mà để người khác nhìn thấy có lẽ không hay lắm.

Còn đang nghĩ ngợi thì sư nương đến. Có điều nàng không đến một mình mà dẫn theo một nhóm nữ đệ tử. Tất cả các nữ đệ tử này đều mặc y phục màu xanh lá, lưng đeo trường kiếm, xếp hàng chữ nhất, bước đi quả quyết. Khi họ còn chưa đến nơi, mùi hương ngào ngạt đã xộc đến.

Dưới ánh trăng mềm mại, cả nhóm mỹ nữ cứ thế tiến dần đến. Tuy không thể nhìn rõ từng khuôn mặt nhưng Tiểu Ngưu cũng có thể cảm nhận vẻ mỹ lệ của họ. Hắn biết rõ, những mỹ nữ này cũng đều đã trải qua 'sấm quan' rồi mới trở thành đệ tử Lao sơn. Có thể trở thành đệ tử Lao sơn, tất nhiên không thể xấu xí được. Cứ nhìn thân hình bọn họ cũng biết chẳng có ai là không đẹp kinh người cả. Đúng là trăm hoa đua nở, không thể thưởng lãm hết được.

Tiểu Ngưu cứ ngẩn đến thần cả người ra. Cũng bởi vì cái cảnh tượng này thật khó mà gặp lại. Chúng đệ tử sau khi tiến đến trước mặt Tiểu Ngưu liền tự động chia ra làm hai tốp xếp thành hai hàng. Lúc bọn họ dừng lại thì

sư nương vừa đến. Nàng mặc toàn thân màu hồng, quần trên đầu một cái khăn đen, ánh mắt sáng như sao, hai má ửng hồng, hiển lộ nhiều nét xuân tình.

Tiểu Ngưu nhìn thấy, trong lòng dương dương, tự nhủ, chỉ làm việc đó thôi mà phải đưa nhiều người đến để xem như thế sao, có quá khoa trương không. Cứ tưởng làm việc đó thì càng ít người càng tốt chứ? Sư nương đang làm gì thế này?

Lúc này sư nương bắt đầu nói. Giờ Tiểu Ngưu mới hiểu vì sao nàng ta dẫn theo nhiều người như vậy. Thì ra là Tiểu Ngưu hiểu lầm.

Sư nương nghiêm mặt nói: "Tiểu Ngưu, ta đi tuần trên núi. Người đi theo ta."

Tiểu Ngưu "Dạ" một tiếng, thầm nhủ, việc đó thì liên quan gì với việc đi tuần chứ? Không lẽ bảo rằng bắt mấy mỹ nữ kia đi tìm một nơi thích hợp cho việc đó sao? Có một đám khán giả hấp dẫn như thế, làm sao ta làm gì được nữa.

Không dám nghĩ ngợi nhiều, Tiểu Ngưu đáp: "Vâng, thưa sư nương."

Sư nương phất tay, mấy đệ tử kia liền khôi phục lại đội hình ban đầu, cất bước tiến ra ngoài cổng. Sư nương dẫn theo Tiểu Ngưu đi phía sau.

Đi tuần trên núi, nói thật ra là việc đi kiểm tra trên núi, chủ yếu chỉ là kiểm tra các điểm trọng yếu. Để bảo đảm an toàn cho Lao sơn, từ trên núi xuống dưới núi, sư nương an bài một số cổng kiểm tra. Chỉ cần có ai theo đường lên núi hoặc lén trèo lên đều bị đội canh gác phát hiện. Mấy đội canh đó đều là tai mắt bên ngoài của Lao sơn. Dù là một cơn gió hay một ngọn cỏ lay động, không có gì mà họ không biết.

Để tăng cường an ninh, sư nương thường tự mình dẫn người đi tuần tra một cách không định kỳ. Mấy nữ đệ tử này là do người chọn ra trong số

những đệ tử trên núi. Mỗi người tất nhiên đều thuộc loại nổi bật, nếu không phải vừa thông minh vừa có tài năng thiên phú thì không thể đảm đương được nhiệm vụ này.

Chân dẫm trên cỏ, đi bên cạnh sư nương, Tiểu Ngưu cảm thấy thật sung sướng, nhịn không được hỏi: "Sư nương, chúng ta cứ đi như thế này thôi à? Không làm gì nữa sao?"

Sư nương trừng mắt nhìn hắn nói: "Sao ngươi phải gấp gáp vậy? Ăn vội quá thì bỏng lưỡi. Đợi chút nữa mới vui vẻ được."

Tiểu Ngưu lại hỏi tiếp: "Là đến khi nào?"

Sư nương đề tỉnh hắn: "Trước tiên đừng hỏi lung tung. Ngươi cứ chờ đó mà xem."

Tiểu Ngưu rất tò mò nhưng cũng không hỏi han gì thêm nữa. Hắn cứ theo mấy người đó đi qua mấy điểm gác mà kiểm tra, hỏi này hỏi kia, quan sát cẩn thận. Cái quá trình đó cũng cần một số thời gian nhất định. Đến khi toàn bộ mọi việc đã hoàn thành, mặt trăng đã chuyển hắc về hướng tây.

Lúc dẫn mọi người quay về, khi còn cách cổng trại một đoạn, sư nương ra lệnh: "Các người về trước đi, ta còn có việc." Mấy nữ đệ tử "Dạ" vang một tiếng, không dám hỏi gì thêm, cứ đứng quy củ mà đi về hướng cổng trại.

Đợi đến khi bọn họ đi mất, Tiểu Ngưu sung sướng đến mức suýt nhảy dựng lên. Hắn nắm lấy tay sư nương nói: "Sư nương à, vậy chúng ta bắt đầu đi. Ta nhịn không nổi nữa rồi."

Sư nương bật cười nói: "Chúng ta tìm một chỗ nào đã chứ."

Tiểu Ngưu hỏi: "Chỗ nào vậy?"

Sư nương nói: "Người cứ theo ta là được. Đảm bảo không làm người thất vọng."

Tiểu Ngưu không hiểu sao cả, đành chỉ đi theo sát sư nương. Sư nương nắm tay Tiểu Ngưu, đi theo một con đường nhỏ tiến vào trong rừng sâu. Càng đi, rừng cây càng rậm rạp. Đi không lâu, trước mắt bỗng nhiên xuất hiện ánh sáng rồi lộ ra một khoảng trống nhìn thấy bầu trời. Dưới đất là cỏ xanh một màu, phủ bên trên là một đám sương mờ sáng lên dưới ánh trăng. Ở đây có thể nghe thấy tiếng kêu của nhiều loại côn trùng, vừa dễ nghe vừa vui tai.

Tiểu Ngưu hỏi: "Chúng ta làm ở đây sao? Ở đây cũng được đó."

Sư nương húng hắng nói: "Ở đây có sương lại còn có muỗi. Ta không chịu được đâu."

Tiểu Ngưu than: "Nếu biết từ sớm, chúng ta mang theo một cái lều có phải tốt không. Lúc đó thì tha hồ thoải mái, không sợ gì nữa."

Sư nương khẽ cười nói: "Tiểu hài tử nói lung tung. Không lẽ người không sợ người khác nhìn thấy hay sao? Người không sợ mất mặt chứ ta thì sợ đó."

Tiểu Ngưu cười hi hi nói: "Vậy chúng ta làm sao đây? Đã không thể sao còn đứng đây làm gì? Ta đi theo nàng đã một lúc lâu rồi, hay là cứ tạm thời vui vẻ một chút đi."

Sư nương đáp: "Ta có cách. Người xem thì rõ." Nói xong, sư nương mở tung cái khăn quần đầu ra, tay vung lên rồi đột nhiên nhảy tung lên cao, còn cao hơn cả mấy cây bên cạnh. Sau đó, thân người sư nương dừng lại lơ lửng giữa không trung. Cái khăn quần lắc lư mấy cái rồi bắn tung ra. Cái khăn cứ thế quần qua quần lại quanh đỉnh cây đại thụ, lúc lao lên trên, lúc nhào xuống dưới. Chỉ trong nháy mắt đã tạo nên một căn lều đơn giản.

Tiểu Ngưu đứng phía dưới nhìn một cách thích thú, xoa xoa tay sung sướng. Sư nương hạ thân xuống đất, nắm lấy tay Tiểu Ngưu hỏi: "Người thấy căn phòng này thế nào?"

Tiểu Ngưu cười nói: "Cứ vào trong thì biết ngay mà. Có điều không biết có chắc chắn không. Nếu đúng lúc đang sướng mà nó sụp xuống thì đúng là làm hỏng mất cuộc vui."

Sau khi vào trong, Tiểu Ngưu phát hiện bên trong chẳng hề tối. Ở góc phía tây nam có một lỗ hổng, để ánh sáng chiếu vào và thông gió. Vì vậy bên trong khá sáng sủa, cứ như ở trong phòng mà mở cửa sổ vậy. Lại còn một cái hay nữa là chẳng hề có một con muỗi nào bay vào.

Bên trong này cũng có sàn nhưng đương nhiên là do vải xếp lại tạo thành. Cái lều này được treo trên cây vậy mà vẫn không rơi xuống.

Tiểu Ngưu còn cố tình dậm mạnh chân ở bốn góc rồi nhảy nhót lung tung. Tuy chân dậm mạnh cũng lún xuống nhưng rất đàn hồi, lập tức trở lại như cũ.

Tiểu Ngưu vô cùng thích thú, ôm sư nương lại hỏi: "Sư nương à, bản lĩnh này gọi là gì vậy? Lúc nào đó nàng có thể dạy ta chiêu này không?"

Sư nương không khỏi đắc ý nói: "Người vừa mới học nghệ, vẫn còn chưa đủ tư cách để học. Đợi đến khi người luyện công cơ bản rồi ta sẽ dạy cho người."

Tiểu Ngưu cao hứng hôn lên mặt sư nương một cái, nói: "Đúng là sư nương tốt của ta, nữ nhân tuyệt vời của ta."

Sư nương nheo nheo mắt đắm đuối nhìn Tiểu Ngưu nói: "Vậy người còn chờ gì nữa? Không phải vừa rồi người vội vã lắm sao?"

Tiểu Ngưu cười ha hả, rồi không thèm nói thêm gì nữa. Tay hắn bắt đầu nhào nặn khắp nơi trên người sư nương, chẳng mấy chốc đã lột trần sư nương không còn một mảnh vải. Sư nương lấy tay che lại phần thân trên của mình. Dưới ánh trăng, tấm thân đầy đặn của nàng trông trắng như tuyết, lấp lánh như hào quang. Thân hình tuyệt đẹp của nàng trông như ảo mộng dù hoàn toàn chân thật.

Vì tay sư nương che chắn mất nên Tiểu Ngưu nhìn không được rõ, liền vội nói: "Sư nương, nàng buông tay ra đi. Ta muốn nhìn thật rõ ràng thân thể của nàng."

Sư nương nũng nịu nói: "Đâu phải chưa từng nhìn thấy đâu. Hơn nữa ta đã già rồi, thân hình chẳng còn gì hay mà nhìn." Miệng thì nói vậy nhưng hai tay theo lời mà buông xuống. Một tay đặt trên eo, tay kia để dưới bụng, trông như một pho tượng người mẫu tuyệt đẹp.

Hai tay vừa thả xuống, vẻ hấp dẫn của sư nương càng lộ rõ. Hai ngọn nhũ phong như hai ngọn núi vùn cao. Hai núm nhỏ nhìn hơi mờ mờ đầy vẻ thần bí. Ở bụng dưới, những túm lông mịn mượt, đen đen, lấp lánh khiến người ta phải mê mẩn không thôi. Nam nhân nào cũng biết rằng bên dưới lớp lông mịn màng đó ẩn giấu một phong cảnh mê người.

Ánh trăng chiếu lên người sư nương khiến thân thể nàng ánh lên như hào quang càng trở nên đẹp mê người. Tiểu Ngưu ngăm nhìn đến mức mồm miệng khô ran, không kèm chế nổi nói: "Sư nương à, nàng đẹp thật. Đẹp đến mức ta không nhin nổi nữa." Rồi cứ thế nhào người đến.

Nhưng thân hình sư nương lại xẹt ngang, chuyển sang một chỗ khác, không để cho hắn bắt được. Tiểu Ngưu chụp vào khoảng không. Sư nương quay lại đối diện Tiểu Ngưu thách thức: "Tiểu Ngưu à, 'chàng' đuổi bắt ta đi. Nếu không bắt được, ta không bồi tiếp 'chàng' đâu." Hai đầu nhũ phong của nàng cứ lắc lư theo nhịp khiến Tiểu Ngưu cảm thấy vô cùng ngứa ngáy trong lòng.

Vì sự tôn nghiêm của một nam tử hán, Tiểu Ngưu ra sức đuổi bắt. Nhưng sư nương không để cho hắn đắc ý. Vờn nhau cả buổi, mệt đến mức Tiểu Ngưu thở hồng hộc mà vẫn không chạm được đến một sợi tóc của sư nương.

Sư nương cười hi hi nói: "Chàng phải cố gắng hơn nữa, nếu không, ta cười vào mũi chàng đó."

Tiểu Ngưu lấy lại tinh thần, tiếp tục phấn đấu. Sư nương thấy Tiểu Ngưu thật sự không thể nào bắt được mình nữa liền cố ý để hắn tóm được. Sư nương bị hắn ôm chặt từ phía sau, toàn thân run rẩy nói: "Được rồi, xem như chàng thắng. Giờ chàng muốn gì cũng được."

Tiểu Ngưu lau mồ hôi trên trán nói: "Nàng đừng nhúc nhích. Chúng ta cứ thế này mà bắt đầu thôi." Nói xong, Tiểu Ngưu thoăn thoắt cởi hết y phục ra, để lộ thân hình cường tráng và cây gậy thịt đã cương cứng lên.

Tiểu Ngưu từ phía sau ôm lấy hông nàng, khuôn mặt và thân dưới cùng cọ sát vào người nàng đến mức người nàng cũng nóng bừng cả lên. Từ bụng dưới nàng một luồng hơi nóng từ từ dâng lên. Luồng hơi nóng đó khiến nàng vô cùng hưng phấn và kích động, làm nàng quên cả cảm giác hổ thẹn của nữ nhân.

Tiểu Ngưu thè lưỡi ra liếm vào cổ sư nương, lần sang vai, rồi tận tình chuyển xuống lưng, lúc thì nhẹ nhàng lúc lại mạnh mẽ, lúc ào ạt lúc lẫn khàn. Liếm đến mức sư nương thở hổn hển vì nhột nhột, bắt đầu bật ra những tiếng rên rỉ ngắt quãng.

Sư nương gọi: "Tiểu Ngưu à, người chàng nóng quá, còn cây gậy thì cứng ngắt rồi. Nó nóng lắm rồi đó, đưa vào cho dịu bớt đi."

Tiểu Ngưu cười ha ha nói: "Vẫn còn chưa đến lúc đâu." Tiểu Ngưu đưa một tay ra phía trước người nàng ve vuốt, dọ dẫm trong đám lông mịn

màng, tay kia thì vỗ vỗ, rồi nhéo vào cái kiêu độn đầy đặn của sư nương, lâu lâu lại khê đột nhập vào cái rãnh mê người giữa kiêu đồn.

Ngón trở hần lúc thì xoa lúc thì chọc, lúc thì móc, lúc thì khêu. Bên trong mấy 'cánh hoa' của sư nương bỗng nhiên càng ngày càng ẩm ướt hơn. Đầu tiên thì chỉ chậm chậm thấm ra, sau đó thì chảy tràn như một dòng suối nhỏ khiến ngón trở Tiểu Ngưu ướt đầm.

Sư nương cứ liên tục rên rỉ, cất giọng gọi: "Tiểu Ngưu à, chàng không cần phải hành hạ ta đâu, mau mau đưa vào đi. Cái huyết nhỏ phóng đằng đó muốn cây gậy của chàng đâm vào rồi."

Tiểu Ngưu bật cười nói: "Sư nương đã khẩn khoản như vậy, Tiểu Ngưu ta sao có thể không tận lực được?" Nói xong, Tiểu Ngưu xoay người sư nương lại, hai tay chụp vào hai quả cầu nhô cao, bắt đầu liên tục vò nặn âu yếm. Thật to, đứng thật thẳng mà lại thật mềm mại. Càng ve vuốt càng muốn ve vuốt nhiều hơn, càng ve vuốt càng muốn yêu nhiều hơn.

Sư nương không thể nhịn nổi nữa, đưa tay tóm lấy cái của nợ kia, giận dữ nói: "Chàng mà không chịu đưa vào, ta sẽ bẻ gãy nó đó." Nói vậy xong, dùng tay búng vào nó một cái khá mạnh.

Tiểu Ngưu đau đớn kêu lên một tiếng, nói: "Sư nương à, nhẹ tay một chút chứ. Nó mà gãy thật sự có phải là hại cả đời ta không?"

Sư nương hừm một tiếng: "Vậy còn không mau đưa vào. Ta không nhịn nổi nữa rồi."

Tiểu Ngưu thấy người yêu của mình không còn nhịn nổi nữa, trong lòng rất thích thú. doc truyện tại . Hắn cố ý đùa giỡn với hai trái châu trên ngực nàng. Một tay se se một trái, trái bên kia thì cúi đầu xuống liếm. Việc đó không nghi ngờ gì nữa đúng là đổ thêm dầu vào lửa, làm hại con suối nhỏ của sư nương càng chảy mạnh hơn, ướt đầm cả vùng bẹn.

Sau khi sứ nường ba lần bảy lượt nài nỉ, một tay Tiểu Ngưu ôm choàng lấy hông sứ nường, nâng nó lên. Đứng với tư thế như thế, cây gậy của hắn bắt đầu gục gặc cái đầu, vờn vờn bên ngoài huyết động một lúc rồi ào ào tiến vào. Nhờ đã ướm sưng từ lâu nên việc tiến nhập thật không thể nào dễ dàng hơn được nữa.

Khi cây gậy lớn đó đâm vào, cơn khoái hoạt ập đến khiến sứ nường toàn thân run bắn lên, những âm thanh mê người bắt đầu từ miệng tuôn ra. Những âm thanh đó khiến Tiểu Ngưu vừa kiêu hãnh vừa sướng khoái. Vì vậy hắn dốc toàn lực ra bắt đầu nhấp nhô.

Nỗ lực của Tiểu Ngưu tất nhiên cũng được sứ nường nhiệt liệt hỗ trợ. Sứ nường ôm lấy cổ Tiểu Ngưu, một mặt vẫn say sưa rên rỉ, một mặt vô cùng nhiệt tình nhấp nhồm thân dưới khiến ôi lần vào ra của hai người đều hết sức sát sao và mạnh mẽ. Vào lúc đó, sự nhiệt tình đáng yêu của sứ nường thật đã đạt đến tột đỉnh.

Có điều cái tư thế như thế này chắc chắn khiến cho không thể nào tận tình hưởng thụ hết được. Vì vậy, nhấp nhồm được vài trăm cái, Tiểu Ngưu liền xoay người sứ nường lại, nằm đè lên người nàng mà mãnh liệt đâm vào rút ra. Khí thế kinh người cứ như một con sư tử đang nổi điên. Cơ bắp trên hông hắn lên cuộn cuộn.

"Làm giỏi lắm. Chắc sứ nường bị chàng đâm thùng mất, đâm đến hôn mê luôn. Ông chồng nhỏ của ta, càng ngày chàng càng giống một đại nam nhân hơn đó." Sứ nường cứ vừa lắc lư cái hông đầy đặn, vừa nói ầm ỉ, chẳng hề cố kỵ điều gì nữa.

Tiểu Ngưu kéo khúc thịt trở ra ngoài cửa động, dùng tay xoa xoa mấy cái, cảm nhận sự mềm mại và ẩm ướt của nữ nhân ở chỗ đó rồi lại "Phập" một tiếng đâm trở vào. Mạnh đến mức người sứ nường giật bắn lên như bị một cơn địa chấn.

"Sư nương à, nàng thật là mê người. Bộ dạng nàng lúc này nhìn thật khêu gợi, rên rĩ nghe sướng cả tai. Có được một mỹ nữ như nàng, nam nhân muốn không nghe lời cũng không được."

"Vậy chàng nghe lời ta chứ? Nếu chàng nghe lời thì đâm mạnh hơn một chút, phục vụ ta tốt hơn một chút. Rồi ta cũng sẽ đối xử tốt với chàng." Sư nương không kèm chế được nói.

Tiểu Ngưu nghe mà cảm thấy vô cùng sướng khoái. Hắn bèn đổi sang tư thế nằm nghiêng cùng sư nương ân ái. Sư nương nằm nghiêng, co một chân lên. Tiểu Ngưu cũng nằm nghiêng phía sau, một tay xoa bóp ngực nàng, tay kia nắm khúc thịt, từ từ đưa vào trong. Ở tư thế này, huyết động của sư nương trở nên vừa dài vừa hẹp. Tiểu Ngưu đâm vào mấy cái liền cảm thấy quá bó sát.

Sư nương rất khéo léo, liền đưa chân lên cao. Bộ dạng đó rất thuận tiện cho Tiểu Ngưu công kích. Tiểu Ngưu rất sung sướng, vừa mân mê mấy trái châu trước ngực vừa nhấp nhô cây gậy thịt một cách nhịp nhàng, vô cùng khoái trá.

Tiểu Ngưu thở hổn hển, tận lực hưởng thụ sư nương, thưởng thức đến cùng cái lạc thú ái ân; sư nương cũng hưởng thụ, tâm tình trở nên thư thái. Nàng cũng như những nữ nhân khác đều thích chuyện ái ân, đều thích được nam nhân cắm cái đó vào người. Người như nàng vốn luôn luôn tận tình hưởng thụ hoan lạc ái tình. Có điều nam nhân của nàng lại không hiểu nàng, không đồng cảm với nàng. Vì vậy mới để cho Tiểu Ngưu chiếm hết mọi tiện nghi. Một vưu vật có khả năng khuynh đảo chúng sinh như thế mà bị Tiểu Ngưu vờn đến mức không ngừng gào thét một cách phóng dăng, uốn éo không ngừng. Thân thể nàng không biết đã bị Tiểu Ngưu bắn vào đó bao nhiêu là tinh dịch.

Sau đó, sư nương xoay người lại đổi thành tư thế nằm xấp. Tiểu Ngưu quỳ gối lên, tách hai chân đang khép chặt của nàng ra, hai tay liên tục xoa

nắn hai kiêu đồn đầy đặn. Thật là rắn chắc, trắng mịn lại trơn ướt khiến người ta không thể rời bỏ được.

Tiểu Ngưu khen ngợi: "Sư nương, thân hình nàng thật tuyệt vời, mịn màng cứ như được thoa mật vậy."

Sư nương đáp với vẻ phong tình vô hạn: "Nếu chàng thích nó như thế thì yêu nó nhiều nhiều một chút đi."

Tiểu Ngưu "Ừ" một tiếng rồi cúi người hôn lên kiêu đồn của nàng. Hôn đến nỗi sư nương hết rên "Hừ, hừ" lại chuyển sang "Á, á". Đến khi nàng ra hiệu cho Tiểu Ngưu, Tiểu Ngưu liền cắn mạnh khúc thịt vào khiến sư nương phải la lên vì sướng.

Dưới sự cổ vũ của sư nương, hai tay Tiểu Ngưu đỡ bên dưới người nàng, cây gậy của hắn điên cuồng đâm vào, đến mức nước trong động kêu óc ách càng trào ra nhiều hơn.

Sư nương vô cùng kích động, chẳng mấy chốc liền xoay người lật Tiểu Ngưu xuống, tự mình leo lên ngồi. Kiêu đồn nàng không ngừng vặn vẹo, hai ngọn nhũ phong thì lắc lư không thôi. Bộ dạng mê người khiến Tiểu Ngưu cảm thấy thất thần như mất hồn. Hắn tóm lấy kiêu đồn nàng rồi dùng sức mà nâng lên hạ xuống. Sư nương hưởng thụ một cách điên dại, chẳng bao lâu liền đạt đến cao trào, đổ xuống nằm bất lực trên người Tiểu Ngưu.

Nhưng Tiểu Ngưu vẫn còn chưa thỏa mãn. Hắn lại lật người, để sư nương nằm xuống dưới, tiếp tục chinh phạt với một khí thế bất phàm. Sư nương lại bị hắn kích thích trở lại. Tinh thần hai người bừng dậy, lại tiếp tục vui vẻ. Cứ thế mà làm đến đất trời như đảo lộn, thiếu chút nữa thì hôn mê luôn.

Cũng không biết qua bao nhiêu lâu nữa, cuối cùng hai người cũng yên tĩnh trở lại. Bọn họ ôm siết nhau thật chặt, cùng thở hỗn hà hỗn hển.

Tiểu Ngưu nói: "Sư nương à, làm chuyện này thật là tuyệt vời. Nếu có thể cùng nàng ngủ chung hàng ngày, vậy chắc phải sướng lắm lắm." Sư nương mỉm cười kiều my nói: "Được vậy tất nhiên là tốt quá rồi. Ta cũng muốn như thế. Có điều chàng hỏi sư phụ chàng xem có đồng ý không?"

Tiểu Ngưu cười khố nói: "Nếu sư phụ mà đồng ý vậy chắc chắn là sư phụ mắc bệnh nặng rồi." Sư nương nói tiếp: "Đúng vậy! Sư phụ chàng mà biết chúng ta làm chuyện này sau lưng ông ấy, ta không biết ông ta sẽ nổi giận đến mức nào. Nếu ông ta không giết ta, vậy thì chắc chắn là chàng phải chết. Hơn nữa còn chết rất thảm khốc."

Tiểu Ngưu "À" lên một tiếng nói: "Kết cục như thế, ta vốn đã biết từ trước rồi."

Sư nương hỏi: "Vậy chàng không sợ ư?"

Tiểu Ngưu đáp: "Sợ thì có sợ một chút. Nhưng vì sư nương, ta cũng chẳng sợ gì nữa cả."

Sư nương nũng nịu nói: "Chàng nói rất dễ nghe. Chỉ sợ sau này đổi dạ, trong lòng quên mất sư nương. Lần này chàng đi, chắc sẽ luôn ngủ cùng với Nguyệt Lâm."

Tiểu Ngưu cười khanh khách nói: "Cứ cho là muốn ngủ cùng đi, chỉ sợ là không có cơ hội thôi."

Sư nương nói: "Khi chàng vui vẻ với nó, không được dùng hết sức lực đâu nhé." Sư nương hơi ganh tỵ với Nguyệt Lâm một chút. Nàng biết mỗi lần Tiểu Ngưu làm việc đó với Nguyệt Lâm đều vô cùng kích thích và sung mãn.

Tiểu Ngưu thành thật đáp: "Được! Lời của sư nương ta ghi nhớ trong lòng. Vì sư nương ta sẽ không tận lực khi ngủ cùng với nàng ta."

Sư nương nghe được, thập phần cao hứng. Tuy nàng biết đó chưa chắc đã là lời nói thật.

"Chàng cũng đừng quá lạnh nhạt với Nguyệt Lâm. Nó cũng là một cô nương tốt, rất thật tâm thành ý với chàng. Đối với nữ nhân, nhất định chàng phải dịu dàng, không được để người ta thương tâm."

Tiểu Ngưu cứ liên tục ừ hử, trong lòng thì nghĩ, sư nương có thể nói ra những lời độ lượng như thế, quả thật là không dễ dàng. Nếu nàng ta chính mắt nhìn thấy ta cùng Nguyệt Lâm vi vu với nhau, chắc gì nàng ta không còn bình tâm, hờ hững như thế được nữa? Về nữ nhân mà nói, nhiều khi không thể tin tưởng họ được.

Sư nương lại nói: "Lần này chàng đi, nhớ đừng dụ dỗ Nguyệt Ảnh nha."

Tiểu Ngưu làm bộ mặt ủy khuất nói: "Xem nàng kìa! Sư nương à, làm sao ta có cái gan đó chứ. Công phu của Nguyệt Ảnh sư tỷ rất lợi hại, ta không muốn gặp xui xẻo đâu." Sư nương "Hừm" một tiếng nói: "Chàng biết vậy thì tốt. Hiện giờ tính khí Nguyệt Ảnh càng ngày càng nóng. Việc khác không nói, chỉ đối phó với một tên đạo tặc hái hoa mà đã độc ác như thế. Cứ như bình thường chém hai đao là xong, cần gì phải hành hạ thi thể nữa. Đúng là ác độc không ngờ nổi."

Tiểu Ngưu nói: "Trước kia ta cũng không ngờ Nguyệt Ảnh sư tỷ lại dữ tợn đến như thế." Nhớ lại thủ đoạn mà Nguyệt Ảnh đã dùng để đối phó với tên đạo tặc hái hoa, tự nhiên trong lòng kinh hãi, sợ rằng lần sau sẽ đến lượt mình.

Sư nương giải thích: "Tiểu Ngưu à, cũng không nên trách Nguyệt Ảnh. Từ nhỏ nó đã vô cùng hấp dẫn, đã có rất nhiều người trêu ghẹo nó rồi. Nếu nó không độc ác một chút, nam nhân lại không khi phụ nó đến chết à. Tóm lại là, có hung dữ như vậy thì nam nhân mới không dám vô lễ." Tiểu Ngưu tự nhủ, ai bảo nàng ta đẹp quá làm gì. Mỹ nữ như thế, bọn nam nhân dù có

chết cũng muốn được kề cận một lần. Chẳng cần nói ai khác, cứ nói Tiểu Ngưu ta đây, chỉ cần có cơ hội ta sẵn sàng đè nàng ta xuống ngay.

Tiểu Ngưu lại hỏi: "Sư nương à, Nguyệt Ảnh sư tỷ lớn như thế rồi đã từng làm chuyện đó với người nào chưa vậy?"

Sư nương bật cười nói: "Có thể là với Tử Hùng. Ngoài Tử Hùng ra, chưa hề nghe nói nó yêu ai nữa." Tiểu Ngưu thầm cười khẩy trong lòng. Mạnh Tử Hùng thì có gì tốt chứ? Sư tỷ một lòng một dạ yêu hắn, thậm chí suýt bị hắn làm thịt mà vẫn nguyện sống nguyện chết theo hắn? Rốt cuộc thì cái tên Mạnh Tử Hùng đó có gì hơn người khác vậy?

Tiểu Ngưu bĩu môi nói: "Mạnh sư huynh quả thật là có diễm phúc. Không biết y dùng phương pháp gì mà sư tỷ yêu y." Sư nương đáp: "Bọn chúng từ nhỏ đến lớn ở cùng nhau. Thời gian cũng lâu, vậy nên phát sinh cảm tình." Tiểu Ngưu cố ý hỏi: "Tần Viễn cũng ở cùng với họ từ nhỏ chứ. Vậy sao Nguyệt Ảnh sư tỷ không yêu Tần Viễn vậy?"

Sư nương lấy ngón trỏ chỉ vào trán Tiểu Ngưu nói: "Nói tào lao gì vậy. Tần Viễn xấu xí như thế, sao Nguyệt Ảnh sư tỷ của chàng lại yêu nó được?"

Tiểu Ngưu "À" một tiếng nói: "Thì ra Nguyệt Ảnh sư tỷ cũng chỉ thích người đẹp."

Sư nương gằn giọng: "Nói lung tung. Chàng đi tìm nữ nhân không phải cũng chỉ lựa những người hấp dẫn thôi sao?"

Tiểu Ngưu cười nói: "Đúng vậy, đúng vậy. Sư nương đúng là mỹ nữ rất hấp dẫn."

Sư nương bổ sung thêm: "Nguyệt Lâm cũng là một mỹ nữ hiếm có đó." Sư nương lại thể hiện sự nhỏ nhen thông thường của nữ nhân.

Lúc này, Tiểu Ngưu chợt nhớ đến một vấn đề: "Sư nương à, khi Lao sơn phái chúng ta tuyển chọn đệ tử thì luôn luôn quan tâm đến tướng mạo. Tướng mạo không có gì đặc sắc thì không được gia nhập. Vậy vì sao Tần Viễn lại gia nhập được? Vì sao huynh ấy lại là ngoại lệ như vậy?"

Sư nương đáp: "Cái đó thì có gì kỳ lạ đâu? Lúc đầu khi sư phụ chàng thu nhận Tần Viễn làm đệ tử, ta đã không chịu rồi. Nếu như để ta quyết định, gương mặt hắc tằm thường như thế không thể nào qua 'sấm quan' được."

Tiểu Ngưu lại hỏi: "Nói như thế thì sư phụ lão nhân gia không quan tâm đến tướng mạo à?"

Sư nương đáp: "Sư phụ chàng là người không quá quan tâm đến diện mạo bên ngoài. Vì vậy lúc ông ấy thu nhận đồ đệ, rất ít để ý đến tướng mạo mà chỉ để ý đến tư chất của mỗi người. Tư chất của Tần Viễn cũng không tốt lắm nhưng phụ thân của nó cả đời làm gia nhân trên Lao sơn. Lúc phụ thân của nó mất, có cầu xin sư phụ chàng nhận Tần Viễn làm đồ đệ. Sư phụ chàng thương hại phụ thân nó nên thuận miệng đáp ứng."

Tiểu Ngưu "À" một tiếng, trong lòng nghĩ, thì ra Tần Viễn nhập môn như thế. Nếu là sư nương nắm quyền, có lẽ cả đời Tần Viễn cũng đừng mong được gia nhập môn phái.

Tiểu Ngưu lại hỏi: "Tần Viễn thích Nguyệt Lâm từ lúc nào vậy?"

Sư nương bật cười nói: "Làm sao ta biết được? Có lẽ là từ nhỏ đã thích rồi. Bọn họ cũng xem là thanh mai trúc mã." Tiểu Ngưu nói: "Ta nghĩ Nguyệt Lâm không thích huynh ấy."

Tiểu Ngưu mỉm cười nói: "Sư nương à, ta là người như thế nào, nàng còn chưa biết sao?"

Sư nương cố ý nói: "Ta còn phải biết cái gì nữa? Nam nhân các người, chẳng có ai mà không háo sắc cả. Muốn nữ nhân thật tâm với các người thì

trước hết phải cư xử với nữ nhân cho tốt đã."

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Sư nương à, ta nhớ rồi. À phải. Lần này xuất sơn, đi bao lâu thì mới quay về vậy? Còn nữa, phải đạt được mục tiêu gì thì mới được quay về?"

Sư nương nói: "Cái đó thì phải xem xem tình hình thế nào mới quyết định được. Xảy ra chuyện trong võ lâm, Lao sơn phái chúng ta cũng không thể thụt lại sau được. Nếu có tin tức về Ma đạo, chúng ta cũng phải tận lực mà tranh giành. Nếu lọt vào tay chúng ta thì đúng là một việc vô cùng tốt."

Tiểu Ngưu trong lòng giật nảy lên. Thì ra sư nương cũng muốn có Ma đạo. Nhưng nghĩ lại, đã là người trong võ lâm thì ai mà không chiếm lấy bảo bối vào tay mình chứ? Muốn chiếm được Ma đạo đâu phải chỉ mình sư nương thôi đâu?

Sư nương ôm lấy người Tiểu Ngưu, hôn lấy hôn để rồi nói: "Tiểu Ngưu à, chúng ta phải quay về thôi, không còn sớm nữa rồi."

Tiểu Ngưu "Ừ" một tiếng rồi hai người bắt đầu mặc y phục vào.

...

(1) Nguyên văn: 月光如水洒了下来, 院子里像堆霜 砌玉一般
(Nguyệt quang như thủy sái liễu hạ lai, viện tử lí tượng đôi sương thể ngọc nhất bàn)

Đoạn này tả ánh trăng như những giọt nước rải rác lên lớp sương tầng tầng lớp lớp bao quanh khu nhà phía dưới như ánh sáng phản chiếu lên bề mặt một khối ngọc. Tóm lại là hình ảnh mờ mờ ảo ảo rất đẹp.

=>Mình không biết dịch thế nào cho hay, mí lỵ dịch ra như huynh khuyết danh cũng khá sát nên bê nguyên văn vô. Các bạn có thể góp ý giúp đoạn văn này.

(2) Nguyên văn "Người là con mèo có chín mạng sống"

(3) Nguyên văn "Lạc bất tư thực" - Vui đến quên cả nước Thục.

(4) Nguyên văn "Mẫu đàn hoa hạ tử, tố quỷ dã phong lưu."

MA ĐẠO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Lai Tín

Mặc y phục xong, sư nương ôm lấy Tiểu Ngưu rồi rời khỏi cái lều trên cây, hạ xuống đất, thu hồi cái khăn quăn, đặt lại lên đầu. Một loạt động tác vô cùng tiêu sái và ừm mỹ khiến Tiểu Ngưu nhìn thấy không khỏi tắc lưỡi khen thầm. Sư nương đắc ý nói: "Tiểu Ngưu à, sau này người phải nỗ lực học võ công. Nếu người học không xong, ta cũng sẽ không khách khí với người đâu."

Trước giờ, về đường ăn nói, Tiểu Ngưu chưa bao giờ chịu thua ai nên vội đáp: "Sư nương à, cứ cho là chỉ vì nàng thôi thì ta cũng phải nỗ lực rồi. Ta muốn trở thành cao thủ thượng thặng."

Sư nương nghiêm mặt lại nói: "Được rồi, nhất định ta sẽ chờ đến khi ngày đó trở thành hiện thực. Chỉ cần đừng phải đợi đến khi bạc đầu thì tốt rồi."

Tiểu Ngưu bĩu môi nói với vẻ bất mãn: "Sư nương, nàng đúng là nhìn người bằng nửa con mắt (1), xem thường ta quá rồi."

Sư nương nói: "Người đừng cãi nữa, chúng ta cứ từ từ đợi xem sau này thế nào."

Tiểu Ngưu lại thể hiện sự quyết tâm, nói: "Ta sẽ không để nàng phải thất vọng đâu."

Hai người rời khỏi rừng cây. Vừa trải qua một trường 'đại chiến', Tiểu Ngưu tuy tâm tình vô cùng hưng phấn nhưng cũng hơi mệt mỏi, không nhin

được nên ngáp liền mấy cái. Sư nương nhìn thấy, bật cười hi hi nói: "Tiểu Ngưu à, thể lực người còn lâu mới đạt. Thể lực người phải trở thành như hổ lang thì mới được."

Mặt Tiểu Ngưu nóng bừng, hắn nói: "Dùng không được bao lâu nhưng ta cũng có thể ngày ngày buộc nàng phải đầu hàng, ngày ngày đánh bại tất cả dưới cây thương của ta."

Sư nương nghe được bật cười, thò tay ra chụp vào giữa đùi quần Tiểu Ngưu nói: "Tiểu hài tử, lại khoe khoang nữa rồi." Rồi nhớ đến cảnh tượng tiêu hồn vừa nãy, tim lại đập rộn ràng, hai má ửng hồng lên, càng lộ vẻ mê người không tả xiết.

Cách cổng trại không xa, sư nương nói: "Chúng ta không nên theo cổng chính mà vào."

Tiểu Ngưu hỏi: "Vậy chúng ta chui dưới đất mà vào hay sao?"

Sư nương đáp: "Vậy cũng không được. Người xem ta nhé." Nói xong, sư nương ôm lấy hông Tiểu Ngưu, buông một tiếng "Lên". Hai người liền rời khỏi mặt đất, bay tít lên cao đến khi không còn nhìn thấy đất nữa rồi mới bay về hướng cổng trại.

Chỉ chớp mắt đã về đến phòng của Tiểu Ngưu. Sư nương thấy chung quanh không có ai mới bắt đầu hạ xuống. Tiểu Ngưu vẫn ôm lấy sư nương không buông ra, miệng nói: "Cái cảm giác vừa rồi thật tuyệt. Nếu ta cũng có thể bay được thì hay quá."

Sư nương nhẹ nhàng gỡ tay Tiểu Ngưu ra, vỗ vỗ lên đầu hắn rồi nói: "Hài tử ngoan, chỉ cần người kiên trì nỗ lực, sau này bản lĩnh của người còn hơn của sư nương nữa."

Tiểu Ngưu nói: "Nàng đã nói như thế thì ta tự tin rồi."

Sư nương khẽ cười rồi nói: "Người mau trở về phòng đi. Sáng mai còn phải luyện công. Luyện công không thể lơ là được."

Dứt lời, sư nương quay người đi mất.

Tiểu Ngưu đứng nhìn bóng hình sư nương dần tan biến. Hồi tưởng lại những cảnh mê người lúc nãy, trong lòng hẫng cứ lâng lâng. Hẫng tự nhủ, dù sao đi nữa sư nương vẫn rất yêu mình, hết sức quan tâm đến mình. Nếu mình không học được bản lĩnh cao cường, quả thật là không tốt với nàng. Hẫng nhất định phải trở thành cao thủ thượng thặng, để nàng vì hẫng mà hãnh diện, lại không phải lo lắng, băn khoăn gì nữa.

Hẫng nhớ lại cơ duyên của mình với sư nương, càng ngày càng nghĩ rằng đó là do ông trời sắp đặt. Ai bảo không phải chứ? Nếu không thì sao sư nương không tìm người khác làm tình nhân mà chỉ tìm đến mình? Chẳng phải vì sư nương yêu thích mình sao? Mình chắc chắn phải có gì đó không như những kẻ khác. Mình khác những người khác chỗ nào vậy? Nghĩ đi nghĩ lại, Tiểu Ngưu vẫn không nghĩ ra được nguyên nhân do đâu. Xem ra chỉ có da mình so với người khác có dày hơn một chút thôi.

Về đến phòng, người đã mệt rũ ra. Tiểu Ngưu thoát ý xong thì chẳng mấy chốc đã chìm vào giấc ngủ. Ngày hôm sau, nha hoàn mang điểm tâm đến, hẫng vẫn chưa dậy. Chính tiếng động của nha hoàn đã đánh thức hẫng. Hẫng chợt nhớ lại rằng cần phải luyện công.

Ăn sáng xong, hẫng đang định đến chỗ đại sư huynh thì Nguyệt Lâm đến báo rằng sư nương cho gọi hẫng. Sư nương có chuyện cần nói với mấy sư huynh đệ. Hẫng không dám chần chừ, liền theo nàng bước vội về phía sảnh trước.

Vừa vào đại sảnh thì nhìn thấy Tần Viễn và Nguyệt Ảnh đứng đó còn sư nương đang ngồi trên ghế. Nét mặt Tiểu Ngưu trông hơi mệt mỏi nhưng vẻ

mặt sứ nương vẫn tươi rói, sáng bừng, trông dịu dàng và đáng yêu như thiếu nữ. Ai nhìn thấy cũng phải công nhận rằng nàng thật sự hấp dẫn vô cùng.

Tiểu Ngưu vừa bước vào đối mặt với ánh mắt rực sáng của sứ nương liền cảm thấy mình nhận được một nguồn sức mạnh nào đó, lập tức trở nên sảng khoái lên ít nhiều.

Sứ nương quay về hướng Nguyệt Lâm và Tiểu Ngưu phát tay ra hiệu. Hai người liền ngồi xuống. Tần Viễn và Nguyệt Ảnh đang ngồi thành một hàng vì vậy Nguyệt Lâm và Tiểu Ngưu cũng ngồi xuống bên cạnh.

Nguyệt Lâm ngồi bên cạnh Nguyệt Ảnh còn Tiểu Ngưu thì ngồi bên cạnh Tần Viễn. Tiểu Ngưu vừa ngồi xuống liền quay sang cười với Tần Viễn. Tần Viễn lia ánh mắt sang Tiểu Ngưu nhưng hiển nhiên chẳng có một ấn tượng tốt nào về hắn. Tiểu Ngưu cũng chẳng thêm quan tâm vì hắn cũng đã quen rồi.

Sứ nương đợi đến khi mọi người đã yên vị mới bắt đầu nói: "Hôm nay gọi mấy đệ tử các người đến đây để nói về việc của Thiếu Lâm Tự. Ta đã cùng Nguyệt Ảnh thảo luận rồi, định rằng sáng sớm mai sẽ bắt đầu xuống núi. Xuống núi cần mang theo gì thì ta đã bảo người chuẩn bị rồi. Các người không cần phải lo lắng nữa. Lần này đến Thiếu Lâm Tự, chủ yếu là cùng các môn các phái khác thương lượng về việc tróc nã Hắc Hùng Quái. Mọi người cũng đã rõ rồi, đó chẳng phải là việc dễ dàng gì. Tên Hắc Hùng Quái đó vốn rất khó đối phó. Lần trước trốn thoát là cũng nhờ Tây vực ma nữ Ngưu Lệ Hoa ra tay giúp đỡ. Muốn bắt được Hắc Hùng Quái, quả thật là rất khó khăn. Ta cũng không biết đến lúc đó liệu mọi người có nghĩ ra được biện pháp nào không. Quan điểm của ta là trong mọi việc không nên quá hăng hái, nhất định phải bảo vệ cho được thực lực của chúng ta. Đương nhiên, đến lúc tất cả các phái cùng ra tay thì chúng ta cũng không được tụt lại phía sau. Nếu như có thể, hay nhất là lấy được Ma Dao. Mọi người đều bảo Ma Dao là thứ gì đó thần thánh lắm, chúng ta cũng phải mở mang tầm mắt một phen. Để xem xem liệu chúng ta có được cái may mắn đó không.

Nếu có cơ hội, các người nhất định phải tận lực ra tay. Ai có thể lấy được Ma Dao, ta sẽ trọng thưởng." Nói đến đây, ánh mắt sư nương quét qua mấy đệ tử đang ngồi đó. Lúc ánh mắt chiếu tới Tiểu Ngưu, hơi dừng lại ở đó một chút.

Tiểu Ngưu cảm nhận được một sự cổ vũ trong ánh mắt liền hướng về phía sư nương khẽ gật đầu. Hẳn nghĩ, bất quá chắc là sư nương vẫn cho rằng kỳ vọng quá cao vào hẳn lúc này chỉ uống phí. Tiểu Ngưu hẳn mới học nghệ được vài ngày, căn bản chẳng có cơ hội nào để nổi bật được. Muốn nổi trội hơn kẻ khác, tốt nhất là đợi đến lúc có được bản lĩnh đã rồi hãy nói.

Nguyệt Ảnh đợi đến khi sư nương nói đã xong hẳn một lúc rồi mới mở miệng: "Sư nương người cứ yên tâm. Chúng con biết sẽ phải làm gì."

Sư nương "Ừ" một tiếng rồi nói: "Nguyệt Ảnh! Lần này bốn người các người đi, người là thủ lĩnh. Trách nhiệm của người nặng lắm đó. Có điều ta rất tin tưởng người. Tin rằng người sẽ làm mọi việc theo cách tốt nhất."

Nguyệt Ảnh mỉm cười vui vẻ nói: "Đa tạ sư nương đã tin tưởng lại còn khen ngợi. Đệ tử nhất định sẽ cùng các sư huynh đệ đồng môn cùng nhau nỗ lực để địa vị của Lao sơn phái chúng ta trong võ lâm càng ngày càng cao hơn."

Sư nương nói: "Vậy thì tốt lắm. Tần Viễn, Tiểu Ngưu, Nguyệt Lâm, các người có điều gì cần nói nữa thì cứ nói luôn đi."

Tần Viễn liếc Tiểu Ngưu một cái, rồi chuyển ánh mắt sang phía sư nương, nói: "Sư nương, lần này Tử Hùng không cùng đi sao?"

Sư nương nghiêm mặt nói: "Hiện giờ, vì vi phạm môn quy nên tạm thời Tử Hùng không được ra ngoài. Lần này chỉ có bốn người các người thôi. Người cũng không cần phải lo lắng cho nó. Nó đã có sư phụ người chiếu cố rồi."

Tần Viễn im bật, quay sang nhìn Nguyệt Lâm, lại nhìn sang Tiểu Ngưu, im lặng trầm tư suy nghĩ. Nhìn đôi mày y chau lại thì biết tâm tình của hắn hiện không được tốt lắm.

Tâm tình Tần Viễn không tốt nhưng tâm tình của Tiểu Ngưu lại rất tốt. Hắn biết vì sao y buồn bực như vậy. Tuy Tiểu Ngưu không hẳn tâm nhìn y như thế nhưng lại không thể giúp gì được y. Tình trường vốn vẫn tàn khốc như thế, ai bảo Nguyệt Lâm lựa chọn ta chứ? Có trách thì trách my lực của Tần Viễn quá thấp thôi.

Nguyệt Lâm trầm ngâm một chút rồi nói: "Sư nương à, lần này hay nhất là người cùng đi. Như thế thì chúng ta muốn làm gì cũng có thể đảm bảo thắng lợi."

Sư nương lắc đầu nói: "Ta cũng muốn hạ sơn nhưng không được. Sư phụ các người bế quan. Nếu ta cũng đi, đại sư huynh của các người sẽ bận rộn đến mức nào nữa? Bởi vậy nên lần này ta không xuống núi được."

Nguyệt Lâm thu hồi ánh mắt lại với vẻ thất vọng. Tiểu Ngưu nhìn sư nương rồi nói: "Sư nương à, đệ tử không có gì để nói cả. Lần này ra ngoài, đệ tử nhất định sẽ nghe theo mọi lời chỉ bảo của sư tỷ, cùng mọi người nỗ lực hết mình để giành lấy vinh quang cho Lao sơn phái."

Sư nương mỉm cười nói: "Người có thể nghĩ được như thế, ta cũng rất cao hứng. Nếu mọi người không còn điều gì nữa thì quay về nghỉ ngơi đi. Sáng sớm mai lên đường."

Mọi người đều đứng dậy hướng về sư nương hành lễ rồi đi ra ngoài. Sư nương hướng về Tiểu Ngưu vẫy tay, nói: "Tiểu Ngưu, người đợi một chút. Các người khác cứ về trước đi."

Tiểu Ngưu "Dạ" một tiếng, ra vẻ khó hiểu rồi im lặng nhìn những người khác đi khỏi. Nguyệt Lâm còn quay lại nhìn Tiểu Ngưu một cái, tỏ vẻ không hiểu sư nương bảo hắn ở lại vì việc gì nhưng không dám hỏi.

Đợi đến khi trong sảnh chỉ còn lại hai người sư nương và Tiểu Ngưu, sư nương mới đứng dậy đến bên cạnh Tiểu Ngưu. Tiểu Ngưu cười khanh khách nói: "Sư nương à, hôm qua vừa mới làm xong, giờ nàng lại muốn à?"

Sư nương giơ ngón tay chỉ vào trán Tiểu Ngưu, giận nói: "Tiểu hài tử, lại nói lung tung. Ban ngày ban mặt, sư nương không thể nào làm chuyện hồ đồ với người được." Nói xong, rút từ trong người ra một phong thư đưa cho Tiểu Ngưu.

Tiểu Ngưu giật mình không dám đưa tay nhận. Hắn không biết ai lại gửi thư ình, hỏi giật lại: "Sư nương, là thư của gia đình ta gửi đến à?"

Sư nương lắc đầu nói: "Ta cũng không biết là thư của ai. Đệ tử ở dưới núi nói rằng có một người lạ mang đến. Người tự mình xem thì biết."

Tiểu Ngưu nhận lá thư với vẻ mặt nghi hoặc. Cúi đầu nhìn xuống thấy trên phong bì ghi tên của mình. Chữ viết đó là của ai thì hắn nghĩ không ra.

Tiểu Ngưu xé cái phong bì, lấy lá thư ra. Trước tiên hắn nhìn xuống chỗ ký tên, bất ngờ lặng người ra. Thì ra ở chỗ đó ghi hai chữ "Quý Linh".

Tiểu Ngưu cảm thấy kỳ quái. Nha đầu Quý Linh này có gì lại gửi thư ình? Từ khi nàng ta thụ thương rồi được người nhà cứu đi, chẳng hề có một tin tức gì. Hắn còn đang lo không biết thương thế nàng ta ra sao. Nàng ta gửi thư cho hắn, nhất định là đã phát sinh đại sự gì đây.

Một cảm giác bất an đột nhiên nổi lên trong lòng tựa như trúng phải một cơn gió lạnh lẽo. Tiểu Ngưu không xem tiếp nữa mà xếp lá thư, cất lại vào trong phong bì rồi nói: "Sư nương à, là thư của gia đình ta, báo rằng mọi việc đều bình an."

Sư nương gật đầu nói: "Nếu không việc gì thì tốt rồi."

Tiểu Ngưu mỉm cười nhìn sư nương nói: "Vậy ta cũng đi đây."

Sư nương nói: "Về phòng nghỉ ngơi đi. Hôm nay không cần phải luyện công. Sáng mai ngươi phải chuẩn bị tinh thần để lên đường."

Tiểu Ngưu cảm ơn sự quan tâm của sư nương rồi tay cầm lá thư xoay người bước ra khỏi sảnh, đi về hướng phòng mình. Trong lòng hẩn thẩn nghĩ, không biết Quỷ Linh gặp chuyện gì đây?

Vừa về đến phòng mình, Tiểu Ngưu liền hối hả lấy thư ra xem. Thư không dài lắm, đại ý nói nàng ta sẽ phải lấy chồng vào ngày mười sáu tháng này, hy vọng Tiểu Ngưu có thể đến để cứu nàng ta, nàng ta không muốn lấy tên vị hôn phu đáng ghét đó. Nàng ta còn nói, nếu như Tiểu Ngưu không đến, sau này hẩn muốn làm bằng hữu với nàng cũng không được nữa, nàng ta phải tuyệt giao với Tiểu Ngưu. Bên dưới lá thư có ghi rõ nơi ở của nàng ta bây giờ, là nhà của tân lang, cũng chính là sào huyệt của Bắc Hải Băng vương.

Tiểu Ngưu đọc xong hoảng kinh biến sắc. Tuy hẩn cũng chưa giao hảo với Quỷ Linh nhiều nhưng trong lòng đã có hình ảnh nàng ta. Mới nghe nói nàng ta phải lấy chồng, Tiểu Ngưu liền cảm thấy đau lòng. Vừa nhắm mắt lại liền nhớ đến cái thân hình nhỏ bé, mái tóc ngay ngắn, nụ cười láu lỉnh và cả con Tường vân báo biết độn thổ nữa. Tiểu Ngưu không sao quên được cái cảnh tượng lúc mình tác yêu tác quái trên người Quỷ Linh. Cảnh tượng đó thật vừa say đắm, vừa hương diễm, khiến người ta vô cùng lưu luyến.

Một mỹ nữ đã từng có những đụng chạm xác thịt với mình giờ phải đi lấy chồng, làm sao Tiểu Ngưu ngồi yên cho được. Tiểu Ngưu cứ đi qua đi lại trong phòng. Tính lại ngày tháng, hôm nay đúng là mười sáu, vậy là hôm nay Quỷ Linh phải lấy người ta. Thư đến đã quá trễ! Từ đây đến Bắc Hải phải hơn ngàn dặm, làm sao hẩn có thể đến kịp được? Hơn nữa, hẩn chỉ mới học vài chiêu cơ bản, còn chưa có bản lĩnh gì cả, cứ cho là đến được Bắc Hải, rồi biết làm gì đây? Nơi đó là sào huyệt của lão Bắc Hải Băng vương à nha. Cứ cho là hẩn lợi hại đi nhưng mãnh hổ cũng không địch nổi quần hồ.

Thậm chí bản lĩnh như Nguyệt Ánh đi nữa thì cũng chẳng làm được gì hơn. Hẳn đến đó chẳng phải là để chịu chết sao?

Quý Linh ơi, Quý Linh à, sao nàng làm khó ta vậy?

Cứ cho là hẳn đi thật thì chẳng cần phải làm gì cả, chỉ vừa lên đường là trở thành địch nhân của chánh đạo ngay. Hiện tại hẳn đã không còn là Tiểu Ngưu trước kia nữa, mà là đệ tử của phái Lao sơn. Lao sơn được công nhận là chánh đạo. Nếu hẳn định đến làm khách ở hang ổ của lão Bắc Hải, hẳn sẽ là phản đồ. Hẳn đến đó gây chuyện thì lại quá ngu ngốc. Nghĩ thế nào đi nữa, hẳn đi cũng chẳng được việc gì tốt lành.

Vậy làm sao giúp Quý Linh bây giờ? Tiểu Ngưu đứng ngồi không yên, nghĩ mãi vẫn không nghĩ ra được biện pháp nào khả dĩ. Lúc này, từ ngoài cửa truyền lại tiếng của Nguyệt Lâm: "Tiểu Ngưu, người đang làm gì trong phòng vậy?"

Tiểu Ngưu vừa nghe thấy tiếng nàng, liền vội vàng đem giấu bức thư đi rồi mới mở cửa mời Nguyệt Lâm vào. Nguyệt Lâm mặc một bộ đồ lam y, khuôn mặt kiều diễm, ai nhìn thấy cũng phải yêu. Tiểu Ngưu nhìn thấy nàng liền nhớ đến Quý Linh bị bức phải lấy người khác, trong lòng cảm thấy đau xót. Nếu hẳn có bản lĩnh thông thiên thì tốt quá. Còn như bây giờ, hẳn chỉ có thể lẳng lặng đứng nhìn nàng ta nhảy vào lửa. Có bằng hữu như hẳn quả thật là vô dụng.

Nghĩ như thế, ánh mắt đột nhiên ươn ướt. Nguyệt Lâm nhìn thấy liền hỏi: "Tiểu Ngưu, người sao vậy? Có tâm sự gì à?"

Hẳn phát tay đáp: "Không có gì, chỉ là lên núi đã một thời gian rồi nên ta có hơi chút nhớ nhà."

Nguyệt Lâm bật cười nói: "Ta lại tưởng có chuyện gì quan trọng chứ, thì ra là chuyện đó. Cũng đơn giản thôi mà. Sắp tới, khi chúng ta làm xong việc rồi, người có thể tiện đường về thăm phụ mẫu luôn."

Tiểu Ngưu nghe xong, trong lòng nghĩ, làm sao nàng biết tâm sự của ta được. Tuy vậy ngoài miệng vẫn nói: "Giang tử tử à, nàng nói phải lắm. Đó đúng là cơ hội tốt."

Nguyệt Lâm xấu hổ nói: "Đến lúc đó, ta sẽ cùng đi với người, thăm phụ mẫu người một lần, nhân tiện để phụ mẫu người có ấn tượng tốt một chút."

Tiểu Ngưu nắm lấy tay Nguyệt Lâm nói: "Giang tử tử trông xinh đẹp, hấp dẫn thế này, lại còn lạnh lợi như thế, nhất định là họ sẽ thích nàng lắm. Bọn họ chắc chắn sẽ nhận nàng làm con dâu thôi." Trong lòng lại tự nhủ, nếu để Diêm Nữ và Xuân Viên nhìn thấy Nguyệt Lâm, không biết họ sẽ nghĩ gì đây.

Nguyệt Lâm nhìn Tiểu Ngưu nói: "Nếu đã như vậy, người cũng đừng nên nghĩ ngợi lung tung nữa."

Còn đang nói chuyện thì đại sư huynh Chu Khánh Hải đến. Nguyệt Lâm vội vã cất bước: "Đại sư huynh có việc cần nói, ta đi trước đây."

Chu Khánh Hải mỉm cười nói: "Nguyệt Lâm sư muội, muội không cần phải đi đâu."

Nguyệt Lâm nói: "Ta không có việc gì ở đây, không làm phiền nữa." Nói xong liền ra khỏi phòng.

Sau khi Nguyệt Lâm đi khỏi, Chu Khánh Hải bắt Tiểu Ngưu đi một bài quyền, lại xoa xoa trên đầu hắn, rồi bảo Tiểu Ngưu ngồi xuống.

Tiểu Ngưu nhìn thấy bộ dạng y trầm tư liền hỏi: "Đại sư huynh, có việc gì không đúng hay sao?"

Chu Khánh Hải bật cười nói: "Không có gì, ta chỉ xem xem thân thủ của người có tiến bộ gì không thôi. Tốt lắm, tiến bộ rất nhanh. Xem ra cứ như

thế này thì chỉ một năm thôi là người có thể bắt đầu luyện tập pháp thuật được rồi."

Tiểu Ngưu nghe thấy mừng rỡ vô cùng, nói: "Đa tạ đại sư huynh dạy dỗ, Tiểu Ngưu cả đời không quên."

Chu Khánh Hải phẩy phẩy tay nói: "Tiểu Ngưu à, người cũng giỏi đó. Lên núi học nghệ vô cùng cực khổ. Có điều sư nương không nhìn nhầm người. Ta cũng không dạy nhầm người. Lần này xuống núi đúng là cơ hội tốt để người thực tập và luyện tập thêm. Người nên có thể nhìn ra bên ngoài xem xem bản lĩnh người ta như thế nào mà học tập."

Tiểu Ngưu cung kính đáp: "Đại sư huynh, đệ hiểu rồi."

Chu Khánh Hải lại căn dặn: "Khi ra ngoài, cần nhớ rằng làm gì cũng nên cân nhắc, ăn nói cũng phải cẩn thận, không thể không đề phòng." Sau đó lại giảng giải một số vấn đề thường thức. Tiểu Ngưu cứ liên tục nghe rồi gật đầu.

Đến khi Chu Khánh Hải đi rồi, Tiểu Ngưu lại trở lại lo lắng về việc Quý Linh. Cứ nghĩ đến việc Quý Linh lấy người khác, trong lòng hẳn lại thấy không chịu nổi. Lại nghĩ đến việc nàng ta phải tuyệt giao với mình, thật thương tâm đến muốn đâm đầu vào tường mất.

Sự đời thật mông lung không thể nào lường được. Tiểu Ngưu cảm thấy đối mặt với vận mệnh mình thật quá nhỏ bé. Nữ nhân mình yêu thích phải lấy người khác mà mình thì không có cách nào ngăn cản. Vậy có phải là nam tử hán không chứ?

Đầu óc loạn xạ, suy nghĩ miên man rồi lại tự trách bản thân. Suốt đêm đó, Tiểu Ngưu không sao ngủ được. Nghĩ đến cảnh tối hôm đó Quý Linh có thể bị ô nhục, tim Tiểu Ngưu như muốn vỡ tung ta. Tiểu Ngưu thật sự hy vọng cái tên vị hôn phu đó đột nhiên phát bệnh mà chết. Vậy mới có thể bắt ngờ thay đổi được vận mệnh của Quý Linh.

Ngày hôm sau, hạ sơn từ sáng sớm. Sư nương tự mình tiễn họ ra đến cổng trại, lại dặn dò một số nguyên tắc mà khi ra ngoài phải tuân theo. Bốn người quay về phía sư nương hành lễ rồi nhảy lên ngựa phóng đi.

Lần này xuất môn, sư nương chuẩn bị cho bọn họ bốn con ngựa, hai trắng, hai đen. Hai con ngựa trắng để hai mỹ nữ cưỡi còn hai con đen tất nhiên là để Tiểu Ngưu và Tần Viễn cưỡi. Tuy cùng là ngựa đen nhưng không giống nhau. Ngựa của Tần Viễn là đen tuyền còn con của Tiểu Ngưu thì ít đen hơn; ngựa của Tần Viễn thì to lớn còn ngựa của Tiểu Ngưu so ra thì nhỏ hơn nhưng đẹp hơn. Bất quá về thể lực thì không khác biệt gì.

Tần Viễn người thì ốm lại cưỡi con ngựa to, chạy phía trước nhìn vô cùng buồn cười. Nguyệt Lâm nhin không được bật cười. Tiểu Ngưu thì cười ha hả. Cả đến Nguyệt Ảnh nhìn thấy cũng cảm thấy thú vị, miệng cũng không khỏi cười mỉm. Thật khiến Tần Viễn dở khóc dở cười. Có điều y không thể mở miệng mà chỉ được chi đành để ai cười ai nói mặc kệ.

Bốn người cưỡi ngựa xuống núi, men theo quan lộ đi về hướng Hà Nam, Suốt đường dài, ngày đi đêm nghỉ, mọi sự bình yên. Mọi người đều vô sự, ngoại trừ Tiểu Ngưu tâm sự vẫn nặng nề. Cứ nghĩ đến việc của Quỷ Linh thì trong lòng như dao cắt, cảm thấy rất không phải với người ta. Người ta xem mình là nam nhân, gởi gắm hy vọng vào mình. Mình dù muốn nhưng lại không làm gì được, thật cảm thấy hổ thẹn.

Lúc bọn họ gần đến Khai Phong có nghỉ lại tại một tiểu điểm. Vừa vào trong thì nghe được người giang hồ đang bàn luận về một tin tức sốt dẻo. Bọn họ nghe kể rằng, trong nhà Bắc Hải Băng vương vừa xảy ra chuyện. Bảo rằng, con của Bắc Hải Băng vương thành thân, trong đêm tân hôn, tân nương đột nhiên ra uy, không biết vì sao lại giết chết đứa con bảo bối của Bắc Hải Băng vương, sau đó trốn mất. Bắc Hải Băng vương vô cùng giận dữ, hạ lệnh cho toàn bộ đệ tử Bắc Hải xuất động, bắt buộc phải đem được tân nương hung thủ về, báo thù gấp đôi. Cũng nói thêm rằng, sự việc này

thật sự đã ảnh hưởng đến mối quan hệ hữu hảo giữa Đông sơn Quý Vương và Bắc Hải Băng vương.

Tiểu Ngưu nghe xong, vừa mừng vừa lo. Mưu sát thân phu, nha đầu này quả thật đã ra tay. Có điều, mỹ nữ như thế mà gả ột tên nam nhân như heo thì thật tội nghiệp. Ha ha! Nói như thế thì nàng ta vẫn chưa thất thân. Vậy thì quá tốt, ta đây vẫn còn cơ hội.

Tiểu Ngưu thầm hoan hỉ trong lòng, lại hy vọng mau chóng được gặp lại Quý Linh. Đồng thời lại nghĩ đến sự an toàn của Quý Linh mà lo lắng. Hiện giờ toàn bộ nhân mã của Băng vương đã được huy động để truy nã nàng ta. Một tiểu cô nương như nàng ta liệu có trốn thoát được không?

Đối với việc này, mọi người đều có ý kiến riêng của mình. Nguyệt Lâm nói: "Nghe nói nữ nhi của Quý Vương rất đẹp còn con trai của Bắc Hải Băng vương thì lại xấu đau xấu đớn. Bọn họ thành thân thật sự không hợp lắm. Trốn đi cũng tốt."

Tần Viễn phản nộ nói: "Cũng đều là bọn xấu xa cả thôi. Chết một đứa thì bớt đi một đứa."

Nguyệt Ảnh nghiêm sắc mặt nói: "Cũng may là gả cưới không thành, nếu không, thật sự tội nghiệp ột mỹ nữ như hoa như ngọc như thế." Theo Nguyệt Ảnh nhận định, nhi tử của Bắc Hải Băng vương rõ ràng giống như đã thú vậy, căn bản không thể nào phù hợp với Quý Linh được.

Câu nói này Tiểu Ngưu nghe vô cùng thuận tai. Bởi vì hắn biết Nguyệt Ảnh đã từng cùng Quý Linh giao thủ. Nguyệt Ảnh có thể nói một câu công bằng như thế, điều đó nói lên rằng, nàng ta không phải như những kẻ bất nhân chỉ vì xung đột mà nảy sinh phản cảm với Quý Linh. Theo nàng ta thì Quý Linh vẫn rất xuất sắc. Mỹ nữ xuất sắc thì xứng đáng có một tương lai tốt đẹp.

Tiểu Ngưu chẳng nói câu nào mà chỉ thầm cao hứng. Hắn thầm hy vọng Quỷ Linh có thể trốn xa được bao nhiêu thì trốn, ngàn vạn lần đừng bị người ta bắt lại. Nếu bị bắt lại, thiết tưởng hậu quả chắc chắn là không thể tưởng tượng nổi. Có lẽ so với chết còn tệ hơn.

Ngày hôm sau tiếp tục lên đường, lúc sắp tiến vào thành Khai Phong, bỗng xuất hiện một con ngựa đen phóng theo chiều ngược lại. Người cưỡi ngựa mặc toàn đồ đen, ánh mắt thâm sâu mà sáng như sao. Đôi mắt vừa đảo qua liền như sáng bừng lên, đẹp mê người y như đôi mắt của Nguyệt Lâm. Hơn nữa, gương mặt lại trắng như bạch ngọc, ngực cao, eo nhỏ, hẳn nhiên cũng là một mỹ nữ tuyệt đẹp kiểu như Nguyệt Lâm.

Hai bên lúc vừa vượt qua nhau đồng thời thầm đánh giá đối phương. Sau khi vượt qua nhau, Nguyệt Lâm "À" lên một tiếng, quay đầu nhìn lại, nói: "Trông giống như Mộ Dung Mỹ."

Nguyệt Ảnh "Hừ" một tiếng nói: "Ngọc tốt phải nằm trong đồng bùn nhơ. Thật đáng tiếc."

Tiếng nàng nói tuy không lớn nào ngờ đối phương vẫn nghe được. Mỹ nữ kia vội vã dừng ngựa lại, gằn giọng nói: "Đàm Nguyệt Ảnh, tiếp chiêu!" Nói vừa xong, tay vung ra, nhiều đạo bạch quang bay vèo vèo về phía Nguyệt Ảnh.

Tốc độ của chúng thật kinh người. Chỉ thấy Nguyệt Ảnh cười lạnh nói: "Giỏi lắm." Nàng vung tay hất lại một chưởng, cũng không rõ chưởng phong mạnh yếu thế nào nhưng mấy đạo bạch quang kia đều rơi cả xuống đất. Thì ra mấy mảnh băng trụ.

Hắc y mỹ nữ Mộ Dung Mỹ nói: "Đàm Nguyệt Ảnh, quả nhiên người cũng có chút ít bản lĩnh. Có dịp, chúng ta sẽ so tài cao thấp."

Nói xong, phóng ngựa đi mất. Trong đám bụi đường mờ mờ, bóng hình xinh đẹp cứ nhạt dần rồi biến mất.

Tiểu Ngưu không nhin được cứ ngóng cổ lên mà nhìn theo bóng hình xinh đẹp đang biến mất, cứ như thế một lúc lâu. Hắn thầm nhủ, nàng Mộ Dung Mỹ đó là ai vậy kìa?

Quả thật là đẹp. Không biết là cô nương nhà nào, xem bộ dạng thì không cùng phe với phái Lao sơn của mình.

Nguyệt Lâm đứng một bên giận dữ nói: "Tiểu Ngưu, mau đi thôi, đừng nhìn con ả ma nữ đó nữa. Nhìn như thế không sợ mất mũi mồm sao?"

Tiểu Ngưu biện bạch: "Ta đang nghĩ xem nàng ta là ai mà dám ra tay với phái Lao sơn chúng ta thôi."

Nguyệt Lâm nói với vẻ chắc vui vẻ gì: "Bắc Hải La Sát Mộ Dung Mỹ. Chính là nữ nhi của lão ma đầu Bắc Hải, một trong Tứ đại ma nữ. Người muốn biết ả ta à? Có muốn ta đi gọi ả ta về làm quen với người không?"

Tiểu Ngưu lắc lắc đầu nói: "Không cần! Nếu đã là yêu nữ, chúng ta giữ cách xa một chút thì hơn."

Nguyệt Lâm nói: "Người biết vậy thì tốt. Thì Nhìn nàng ta xinh đẹp như thế nhưng trên người lại đầy yêu khí. Tiếp xúc với mỹ nữ như thế có khi người chết cũng không biết chết như thế nào nữa đó."

Nguyệt Ảnh nhẹ nhàng nói: "Ả ma nữ đó rất khó đối phó. Nhưng không cần phải bức mình với ả ta làm gì. Chúng ta còn nhiều việc phải làm. Nếu không, ta thật cũng muốn cùng nàng ta so tài một phen. Để xem xem chánh đạo chúng ta lợi hại hay hắc đạo bọn họ lợi hại hơn." Nói thế xong, Nguyệt Ảnh thúc ngựa, cứ hướng phía trước mà đi. Những người khác cũng không nói gì, cứ thế mà đi theo nàng.

Hôm đó đến được Đăng Phong thì trời đã hoàng hôn, không còn đủ thời gian để lên Thiếu Lâm Tự nữa. Vậy nên Nguyệt Ảnh quyết định sáng sớm hôm sau mới lên núi. Thế là mọi người nghỉ lại trong một khách sạn ở dưới

núi. Tiểu Ngưu không muốn ở cùng một phòng với Tần Viễn nhưng không được.

Nguyệt Ảnh dường như vẫn chưa bỏ qua cho hẳn nên buộc hai người phải ở cùng một phòng. Như thế sẽ hạn chế hoạt động của Tiểu Ngưu. Hẳn vốn định kiếm cơ hội để gặp riêng Nguyệt Lâm. Như thế này thì dù có muốn sắc tâm cũng chẳng còn cơ hội nào.

Tiểu Ngưu cũng không tiện đưa ra ý kiến nào khác bởi vì Nguyệt Ảnh cũng cùng Nguyệt Lâm ở chung một phòng. Ăn tối xong, Tần Viễn liền lên giường ngủ. Tiểu Ngưu cũng muốn ngủ nhưng ngủ không được.

Tần Viễn ngủ cứ như là kẻ bị bệnh, tiếng ngáy cực to, không chỉ khiến Tiểu Ngưu không thể ngủ được mà có khi toàn bộ người trong khách sạn đều nghe thấy.

Tiểu Ngưu bị y ngáy đến chấn động, nằm cả buổi vẫn không ngủ được, đành phải ngồi dậy đả tọa. Cứ theo khẩu quyết mà đại sư huynh chỉ điểm, lẳng lặng ngồi vận công. Trong lúc gà gật như thế, đại khái đến khoảng canh ba thì đột nhiên có ai đó gõ "Cốc, cốc, cốc" ngoài cửa sổ.

Tiểu Ngưu hoảng kinh, liếc mắt sang nhìn thấy Tần Viễn vẫn đang ngáy o o. Xem bộ dạng thì nếu có động đất cũng chưa chắc đã ảnh hưởng nổi đến giấc ngủ của vị đại huynh này.

Tiểu Ngưu hỏi: "Ai đó?"

Bên ngoài có tiếng người hồi đáp: "Người có gan thì ra đây!" Đó rõ ràng là giọng của nữ tử, vừa thanh vừa dịu, áng chừng cũng còn trẻ. Tiểu Ngưu nghe rõ ràng nàng ta cố tình giả giọng, thành ra hẳn không đoán được rốt cuộc đó có phải người quen hay không.

Tiểu Ngưu hừ một tiếng, nói: "Đừng nói lung tung. Rốt cuộc người là ai?"

Người đó bật cười rồi nói: "Người ra đây xem xem có biết hay không? Không ngờ đệ tử phái Lao sơn các người cũng sợ ma à?"

Tiểu Ngưu cười lạnh nói: "Ta đường đường là đệ tử của Lao sơn, không lẽ lại sợ một con bé nhóc tí như ngươi à?" Nói xong, Tiểu Ngưu phóng một cái, lao người ra ngoài cửa sổ.

Trong vườn rất yên tĩnh, ánh trăng sáng tỏ chiếu rọi bốn phương tám hướng. Từ từ đưa mắt nhìn quanh chỉ thấy đang có một người đứng trên nóc nhà. Dưới ánh trăng không nhìn rõ mặt người đó là ai.

Tiểu Ngưu cũng chẳng nói gì, búng người nhảy lên đuổi theo người đó. Nữ tử đó cũng chẳng thém nói gì, quay đầu bỏ chạy. Nàng ta như một con én nhẹ nhàng lướt trên mái nhà. Tiểu Ngưu động lòng hiếu kỳ, vội vã đuổi theo sau, muốn xem xem rốt cuộc người này là ai.

Hai người càng chạy càng nhanh. Tiểu Ngưu đuổi mãi không ngừng. Từ khi lên núi luyện công, khinh công của Tiểu Ngưu tiến bộ trông thấy. Tuy vậy, hắn vẫn không sao rút ngắn được khoảng cách giữa hai người. Tiểu Ngưu nhanh thì người kia cũng nhanh. Tiểu Ngưu chậm lại thì người kia cũng chậm lại. Tiểu Ngưu muốn nhìn thấy mặt người kia xem ra nói thì dễ mà làm hơi khó.

Chỉ một lúc sau, hai người đã vượt qua đường cái, nhảy qua tường, ra khỏi thành. Người đó dẫn Tiểu Ngưu đến một nơi ngoại thành hoang dã. Tiểu Ngưu lúc này đã có thể nhìn rõ người kia, thân hình bé nhỏ yếu điệu mà linh hoạt, động tác nhanh nhẹn và rất uyển chuyển. Lúc hắn đuổi đến một bãi tha ma cỏ mọc xanh um, Tiểu Ngưu cuối cùng cũng gọi tên kẻ kia ra: "Quý Linh, là nàng à?"

Người kia nghe được liền lập tức dừng lại, không thém quay đầu lại mà chỉ hỏi lại: "Sao ngươi biết được là ta chứ?"

Lần này Tiểu Ngưu nghe rõ giọng nàng không bị biến đổi, biết mình không nhận lầm, rất thoải mái vừa tiến bước về phía trước vừa nói: "Là nàng thì tốt rồi. Ta cứ lo cho nàng, sợ xảy ra chuyện gì không tốt."

Quỷ Linh xoay người lại, đôi mắt ướt đầm nói: "Người còn quan tâm đến việc sống chết của ta sao?" Không chỉ giọng nàng nức nở mà thân hình cũng rung lên. Tiểu Ngưu nhìn thấy phải chạnh lòng.

Tiểu Ngưu nói với giọng đầy vẻ quan tâm: "Đương nhiên là ta quan tâm đến nàng rồi. Nàng là người thân của ta, sao ta lại không xem nàng là người của mình chứ?"

Quỷ Linh quay đầu đi gằn giọng: "Ta chỉ là yêu nữ tà phái, không thể nào cùng một đường với người được."

Tiểu Ngưu nắm lấy tay nàng ta nói: "Ta cũng chẳng quan tâm chánh phái với tà phái chi cả. Ta chỉ biết rằng chúng ta là những người bạn tốt của nhau."

Quỷ Linh chất vấn: "Chỉ là bạn tốt thôi sao? Người đã chiếm tiện nghi của ta rồi còn gì!"

Tiểu Ngưu cười hắc hắc nói: "Nếu nàng chịu làm lão bà của ta, ta càng thích hơn đó."

Quỷ Linh "Xì" một tiếng nói: "Tự cao quá đó! Không lẽ Quỷ Linh ta không lấy được ai khác sao? "Nói vậy nhưng nàng ta vẫn không tìm cách thoát khỏi nắm tay của Tiểu Ngưu.

Tiểu Ngưu lại cười ha hả nói: "Nàng không việc gì là tốt rồi. Ta vừa nhận được thư nàng thì lòng đau như cắt. Ta hận không có cánh đại bàng mà bay đến Bắc Hải, cùng nàng đồng cam cộng khổ, hoạn nạn sẻ chia. Suốt đêm đó ta không sao ngủ được."

Quý Linh vẫn chưa hết giận nói: "Nói nghe thì hay thật đấy, có điều không biết có đúng hay không thôi." Tuy nói thế nhưng nước mắt đã bắt đầu ngừng chảy.

Tiểu Ngưu giải thích: "Quý Linh à, nàng không thể trách ta không đi được. Lúc ta nhận thư nàng thì đã là ngày mười sáu rồi. Cứ cho là ta muốn đi thì cũng chẳng còn thời gian nữa. Nàng cũng biết là ta không biết bay, lại cũng chẳng có con hổ, con báo thần kỳ nào để cỡi cả."

Quý Linh nói với vẻ mặt âu sầu: "Tiểu Ngưu, ta viết thư không phải để người đến cứu ta. Ta chỉ muốn báo cho người biết rằng ta vướng phải tai họa. Chỉ cần trong lòng người có chút quan tâm đến ta, xem như ta viết thư cũng không uổng. Ta đã cố tình chờ đến lúc đó mới viết thư bởi vì ta biết nếu người hay được thế nào người cũng đi nhưng sẽ không cứu được ta. Tóm lại ta chỉ muốn biết người có quan tâm đến chuyện sống chết của ta hay không mà thôi."

Tiểu Ngưu than: "Việc đó còn phải hỏi nữa sao? Ta thiếu điều cũng muốn chết luôn. Nếu phải chết thì chúng ta cùng chết."

Quý Linh bật cười nói: "Ta vẫn chưa muốn chết, người cũng đừng chết."

Tiểu Ngưu thở hắt ra nói: "Nàng không việc gì thì ta yên tâm rồi. Phải rồi, nghe nói nàng giết tên vị hôn phu hung ác đó rồi à, ta thật khâm phục nàng đó."

Quý Linh đắc ý, hếch cằm lên nói: "Người nghe tin tức không đúng rồi. Ta chẳng hề giết hắn. Ta chỉ biến hắn thành thái giám thôi. Sau đó ta bỏ trốn." Nói đến đây, Quý Linh bật cười khanh khách.

Tiểu Ngưu giật mình hỏi lại: "Sao? Nàng hoạn hắn rồi à?" Cái kết quả đó, quả thật ngàn vạn lần hắn không hề nghĩ đến. Ngay lập tức hắn nhớ đến kiệt tác lần trước của mình, chính là việc hoạn Triệu Khúc Xà.

Quỷ Linh cười nói: "Việc đó không thể trách ta quá ác độc được. Ta không muốn gả cho hắc thể mà hắc cứ đòi cưới ta. Ta không muốn ngủ cùng với người mà ta không thích. Hắc lại bức bách ta. Ta bị bức quá nên cắt của hắc luôn."

Tiểu Ngưu hỏi: "Hắc dù sao cũng là nhi tử của lão ma đầu Bắc Hải, cũng có chút ít bản lĩnh. Nàng muốn hoạn hắc, không lẽ hắc cứ thế để yên cho nàng hoạn à?"

Quỷ Linh nói với vẻ khinh thường: "Cờ bản lĩnh như hắc, ta thừa sức đối phó. Hơn nữa lúc đó hắc quá mê đắm lại chẳng chút phòng bị gì. Ta xử hắc thật quá dễ dàng."

Tiểu Ngưu nói với vợ: "Cái tên đó bị hoạn đi cũng đáng đời hắc. Ai bảo hắc dám chọc đến nàng. Có điều khi đó hắc bị đau, kêu thét lên kinh động mọi người, làm sao nàng trốn thoát được?"

Quỷ Linh nheo nheo cặp mắt đẹp nói: "Chuyện này người làm không bằng ta rồi. Trước khi ra tay, đầu tiên ta làm y mê man đã, sau đó trói y lại, bịt miệng, chẳng còn chút nguy cơ hậu hoạn nào nữa. Lúc này ta mới lột quần hắc ra, rút dao, 'soạt' một cái, vậy là xong." Quỷ Linh lấy tay làm điệu bộ trên người Tiểu Ngưu.

Tiểu Ngưu hoảng đến nhảy dựng lên, lùi ra sau mấy bước, sợ mình lại trở thành người bị hại. Quỷ Linh bật cười vui vẻ, nói: "Tiểu Ngưu, người sợ à? Xem bộ dạng kìa, vậy mới giống danh môn đệ tử đó nha."

Tiểu Ngưu cũng bật cười, vừa che cái mệnh căn của mình vừa nói: "Tiểu Ngưu ta chỉ có một cái bảo bối đó, nếu để nàng phế đi, ta sống còn ý nghĩa gì chứ?"

Quỷ Linh cười ngặt nghẽo, nắm lấy tay Tiểu Ngưu nói: "Tiểu Ngưu, chỉ cần người đối xử tốt với ta, ta cũng sẽ đối xử tốt với người. Cả đời này ta cũng không dám làm hỏng cái đồ chơi đó của người đâu."

Thần thái và cách nói đó khiến Tiểu Ngưu hoàn toàn mê mẩn cả thần hồn.

Tiểu Ngưu dường như không dám tin vào tai mình nữa. Câu nói này của Quỷ Linh rõ ràng là muốn nói với mình rằng, giờ trong lòng nàng đã có mình. Hắn thầm hỏi: Nàng ta thật sự yêu mình à? Nghĩ đến việc một mỹ nữ như thế lại yêu mình, tim Tiểu Ngưu cứ đập rộn ràng.

Quỷ Linh cười hi hi, ký vào trán Tiểu Ngưu một cái nói: "Xem cái bộ dạng ngô ngố của người kìa. Chắc phải kêu cương thi đến vả vào mặt người quá."

Tiểu Ngưu cười ngờ nghếch hỏi: "Quỷ Linh à, nàng nói xem vậy nàng có yêu ta không?"

Quỷ Linh tiến đến gần Tiểu Ngưu, mở miệng, thổi vào mặt Tiểu Ngưu một cái rồi nói: "Vậy người nói sao? Chẳng phải người rất thông minh sao? Chuyện đó người còn phải hỏi lại ta à?" Câu nói này tuy rằng hơi giận dữ nhưng Tiểu Ngưu nghe lại cảm thấy như nghe được điệu nhạc du dương vô cùng dễ chịu.

Tiểu Ngưu có chút đắc ý, nghĩ thầm, vận đào hoa đã đến, diễm phúc đã gõ cửa. Tiểu Ngưu hắn còn do dự gì nữa chứ? Nghĩ như thế, Tiểu Ngưu đưa một tay ra kéo Quỷ Linh lại ôm vào lòng. Tay kia ngửa ngáy vội chụp vào ngực Quỷ Linh. Hắn muốn xem thử xem, sau thời gian vừa qua, ngực Quỷ Linh có lớn thêm chút nào không.

Nào ngờ Quỷ Linh lại đẩy Tiểu Ngưu ra, suýt chút nữa thì hắn ngã lăn bò càng. Hắn cảm thấy ngạc nhiên, không biết mình đã làm gì sai vậy? Tiểu Ngưu miễn cưỡng đứng vững lại rồi nhìn Quỷ Linh với ánh mắt khó hiểu. Quỷ Linh chống nạnh gằn giọng nói: "Người lại muốn chiếm tiện nghi của ta. Căn bản người chẳng hề quan tâm gì đến ta. Ta biết người chẳng thích ta gì cả mà chỉ ham muốn sắc đẹp thôi."

Tiểu Ngưu thấy nàng ta lại nổi cái tính khí tiểu thư lên, đành phải cố nén cơn kích thích lại, kiên nhẫn giở bản lĩnh ra với Quý Linh. Tiểu Ngưu tiến đến gần Quý Linh, nhẹ nhàng hỏi: "Quý Linh à, mấy ngày vừa rồi nàng thế nào? Ngày nào ta cũng lo nghĩ cho nàng." Câu này xem ra cũng có vài phần hơi khoa trương.

Quý Linh lại gần giọng: "Xem như người còn có lương tâm, còn nhớ đến ta. Sau khi ta bị sư tỷ Đàm Nguyệt Ảnh của người đả thương, thương thế vừa lành thì cha ta liền bức ta phải làm đám cưới. Ta không muốn cưới nhưng ai mà dám cãi mệnh lệnh của ông ấy chứ? Ta cứ nghĩ đến tính tình của cái tên tân lang đó là ta lại thấy kinh tởm. Hắn không những quá xấu xí, tư cách lại kém, vừa mê rượu vừa mê sắc, lại hay ức hiếp người khác. Loại người như thế, ta đến nửa con mắt cũng chẳng thèm nhìn đến. Cái đêm thành thân đó, sau khi ta biến hắn thành thái giám xong liền trốn khỏi hang hùm. May mắn là đêm hôm đó bọn họ uống rượu nhiều quá nên phòng bị sơ hở. Nếu không, với bản lĩnh của ta cũng không thoát ra nổi. Còn vấn đề gì nữa không?"

Tiểu Ngưu tỏ vẻ thông cảm: "Đúng là ông trời còn có mắt nên để cho nàng thoát hiểm bình an. Ta nghe nói lão ma đầu Bắc Hải đã phá rất nhiều đi tróc nã nàng. Nàng cần phải cẩn thận."

Quý Linh hừm một tiếng rồi nói: "Cái lão già đó lần này còn phá cả nữ nhi của lão đi, suýt nữa thì bắt được ta. Cũng may là ta lanh lợi." Dưới ánh trăng, gương mặt Quý Linh lộ rõ vẻ tươi cười rất giảo hoạt. Rõ ràng là nàng rất kiêu hãnh vì khả năng trốn tránh rất giỏi của mình.

Tiểu Ngưu hỏi: "Là Mộ Dung Mỹ à? Cái người xưng danh là Bắc Hải La sát đó hả?"

Quý Linh đáp: "Đúng vậy! Một nữ nhân vừa ác độc vừa giảo hoạt. Sau này nếu người gặp ả, tốt nhất là trốn cho xa."

Tiểu Ngưu lại hỏi: "Ả ta rất đáng sợ à? Xem bộ dạng dường như nàng sợ ả?"

Quý Linh chỉ vào mặt mình mà nói: "Ta lại sợ ả à? Ta chẳng hề sợ ả ta. Sở dĩ ta phải tránh ả là vì không muốn chánh diện đụng độ ả. Luận về bản lĩnh, ả có hơn ta một chút. Nhưng ta không sợ ả. Có điều nếu ta đấu với ả, cái bọn chó thối Bắc Hải bọn chúng sẽ lập tức bầu lại gây phiền phức cho ta. Nếu như vậy, có lẽ thật sự ta chưa kịp ăn đã phải chạy rồi."

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Thì ra là như vậy. Ta đã từng gặp cô ả Mộ Dung Mỹ đó rồi. Đúng là một người tàn độc không sai chút nào."

Quý Linh nghe thấy, hơi lo lắng nói: "Tiểu Ngưu, lần sau người nên cẩn thận một chút. Nếu người đơn độc gặp phải ả, thế nào người cũng có chuyện! Nếu không tin, sau này người cứ thử xem."

Tiểu Ngưu bật cười nói: "Quý Linh à, nàng đừng lo. Ta sẽ không đơn độc gặp ả đâu. Lúc nào ta cũng ở cùng mấy người đồng môn cả."

Quý Linh nói: "Vậy thì tốt. Ta không cần phải lo lắng nữa. Nghe nói, mấy người ở bên phái Bắc Hải muốn phát động tấn công bọn người đó."

Tiểu Ngưu giật mình, vội vã hỏi lại: "Có biết họ định lúc nào không?"

Quý Linh lắc đầu nói: "Ta cũng không biết. Có điều chắc chắn các người nên phòng bị thì hơn."

Tiểu Ngưu nhìn lên trời nói: "Ta đi đã lâu rồi, cũng nên quay về. doc truyện tại . Nếu để sư huynh biết ta lảng lạng ra ngoài, nhất định sẽ báo với sư tỷ. Nếu thế ta sẽ bị mắng."

Quý Linh nói với vẻ khinh thường: "Người sợ Đàm Nguyệt Ảnh đến thế sao? Ả có phải là sư phụ của người đâu?"

Tiểu Ngưu nói: "Tất nhiên ta không sợ nàng ta. Có điều, lần này nàng ta là thủ lĩnh, ta không thể không tôn trọng nàng ta." Quý Linh nhìn thẳng Tiểu Ngưu hỏi: "Ngươi Tiểu Ngưu, ta hỏi ngươi. Trong lòng ngươi, ta và Đàm Nguyệt Ảnh, ai quan trọng hơn?" Tiểu Ngưu trầm nghĩ trong lòng, cái đó còn phải hỏi sao, tất nhiên là sư tỷ quan trọng hơn rồi. Tuy vậy miệng hắn lại nói: "Đương nhiên là nàng quan trọng rồi."

Quý Linh lộ vẻ tươi cười nói: "Vậy thì tốt! Đêm nay ta không đồng ý cho ngươi về. Nếu ngươi thật sự quan tâm đến ta thì đêm nay bồi tiếp ta một đêm."

Tiểu Ngưu hoảng hốt la lên: "Bồi tiếp nàng một đêm? Ở ngoài trời thế này à?"

Quý Linh đáp: "Tất nhiên không phải ở đây. Ta đưa ngươi đến một chỗ rất tốt."

Tiểu Ngưu hỏi lại: "Chỗ đó là chỗ nào?"

Quý Linh nắm lấy tay Tiểu Ngưu nói: "Ngươi cứ đi với ta là được. Cần gì phải nói nhiều!" Nói xong liền kéo Tiểu Ngưu chạy đi.

Quý Linh vừa chạy vừa cảm râm: "Ngươi la lên làm gì chứ? Không lẽ ngươi định gọi cái đám ma đầu Bắc Hải đó đến à?" Nghe vậy, Tiểu Ngưu liền nín lặng.

Quý Linh chạy giữa cái bãi tha ma hỗn độn đó. Chẳng bao lâu đến một khoảng cỏ mọc rậm rạp. Nàng dậm chân một cái, bên dưới vang lên tiếng kệt kệt rồi một cánh cửa mở ra trên mặt đất. Nàng ta chẳng cho Tiểu Ngưu nghĩ ngợi lung tung liền kéo hắn tiến vào trong. Bây giờ Tiểu Ngưu đã rõ, thì ra Quý Linh lại trú trong một phần mộ, thảo nào không ai bắt được nàng ta. Ai lại nghĩ rằng một mỹ nữ như hoa như ngọc như thế lại trú ở trong một phần mộ chứ?

Vào trong phần mộ thấy trong này cũng rất rộng rãi. Nhìn trong thạch thất thấy mấy cái quan tài cũng khá sang trọng, xem ra là phần mộ của gia đình giàu sang.

Tiểu Ngưu ngẩng đầu nhìn thấy bên trên còn lấp nhiều viên dạ minh châu. Thảo nào trong này cũng sáng như vậy. Quý Linh cũng thật hay, đi đâu cũng có dạ minh châu mà dùng.

Tiểu Ngưu hỏi: "Quý Linh à, ngày nào tối đến nàng cũng ở trong này à?"

Quý Linh cười ngặt nghẽo nói: "Ta vẫn thường trú trong mấy phần mộ nhưng chẳng ở lì nơi nào cả. Như thế rất dễ bị phát hiện. Thỏ khôn phải có ba cái hang. Ta so với thỏ đương nhiên phải thông minh hơn nhiều rồi."

Tiểu Ngưu thở ra một hơi nói: "Sống ở dưới đây xui xẻo lắm nha." Quý Linh đáp: "Ta đã quen từ lâu rồi. Người đừng quên danh hiệu của cha ta là gì. Quý Vương! Ta là nữ nhi của Quý Vương, không lẽ lại còn sợ phần mộ, sợ quan tài, sợ thi thể hay sao? Người khác thấy mấy cái này thì sợ, còn ta thì lại thích đó."

Tiểu Ngưu nghe thấy bật cười. Thế gian này thật to lớn, chẳng có gì là không thể cả. Có người thích sống trong phần mộ, lại có người thích thi thể với quan tài. Loại người có sở thích như thế quả thật là rất hiếm có.

Tiểu Ngưu đánh giá chung quanh rồi nói: "Đây giống như phần mộ của người giàu có."

Quý Linh nói: "Đúng vậy. Có điều đã lâu rồi không tu sửa nên đã hư hỏng cả rồi." Nói xong, chỉ vào hai cái quan tài ở bên cạnh nói: "Đêm nay, người ngủ trên một cái, ta một cái."

Tiểu Ngưu nhìn, cảm thấy ghê ghê. Cái màu đỏ sậm đó khiến xương cốt người ta rụng rời. Hơn nữa, ở đây lại ẩm thấp, lạnh lẽo, càng làm người ta

khó chịu hơn. Hãn không muốn nhìn mặt Quý Linh nên xoay mặt đi chỗ khác. Nhưng nếu giờ mà mình bỏ đi thì nhất định Quý Linh sẽ đau lòng lắm.

Quý Linh mở một cái quan tài ra, lấy từ trong đó ra mấy thứ chần nệm, miệng nói: "Mấy cái này cho người nè." Vừa nói vừa xếp mấy thứ đó lên trên quan tài.

Tiểu Ngưu nhìn mấy cái chần nệm sặc sỡ đó, thầm nghĩ, nhất định là mấy thứ đồ bồi táng của người chết. Mấy thứ đó thật là gớm lại khiến người ta xui xẻo nữa. Vì vậy, Tiểu Ngưu lắc đầu nói: "Quý Linh à, hay là nàng cứ để đó mà dùng. Ta cứ thế này mà nằm cũng được rồi." Nói xong, Tiểu Ngưu cứ thế nằm xuống mặt đất lạnh giá.

Quý Linh cười khanh khách nói: "Có gì mà người phải sợ? Ta còn dám ngủ trên quan tài, chẳng lẽ người không dám sao?" Nói xong, đến nằm lên một cái quan tài. Về mặt rất thản nhiên, tự đắc.

Tiểu Ngưu cẩn thận nhìn Quý Linh, rõ ràng là không phải giả vờ, liền đứng dậy nói: "Thôi được, thôi được! Nếu nàng đã dám ngủ trên đó thì ta còn sợ gì nữa chứ." Nói rồi, Tiểu Ngưu chỉ chỉ vào mớ chần đệm.

Quý Linh ngồi dậy hỏi: "Sao, bảo ta ngủ ở đó à?"

Tiểu Ngưu đáp: "Đúng vậy. Ta không thích mấy cái chần nệm đó. Chắc ta không dùng mấy cái đồ của người chết đâu."

Quý Linh cười hi hi nói: "Cha mẹ ta ơi, nam nhân gì mà kỳ vậy?" Nói vậy xong, Quý Linh vèo một tiếng, từ cái quan tài đó nhảy sang cái quan tài kia. Vừa nằm xuống liền lộ rõ vẻ hưởng thụ. Bộ dạng đó hoàn toàn không giống giả vờ. Nó làm cho Tiểu Ngưu phải than thầm. Hãn tự nhủ, thế giới rộng lớn, chuyện gì mà chẳng xảy ra. Ai mà cưới nàng ta, chắc người sẽ trở nên đầy quý khí mất.

Tiểu Ngưu leo lên trên quan tài nằm xuống, chẳng thấy khoan khoái một chút nào. Hắn thầm nghĩ, trong quan tài này là nam nhân hay nữ nhân vậy? Ta nằm trên đầu của y (Hay ả), liệu người ta có ý kiến gì không? Mình cũng thực quá vô lý, khách sạn yên lành không ngủ lại đi ngủ trên quan tài. Cứ cho là ở trong khách sạn không tốt lắm, có Tần Viễn ngáy ầm ầm nhưng so với ngủ ở đây vẫn hơn rất nhiều. Tần Viễn dù chẳng tốt lành gì nhưng vẫn là người sống! Ở bên cạnh người sống dù sao vẫn dễ chịu hơn ở bên người chết chứ.

Quỷ Linh nằm nghiêng sang một bên. Đôi mắt sáng lấp lánh nhìn chăm chăm vào Tiểu Ngưu, miệng hỏi: "Tiểu Ngưu, người nghĩ gì vậy?" Tiểu Ngưu đáp: "Chẳng có gì, chẳng nghĩ gì cả. Có điều, sợ rằng ở khách sạn, sự tử và sự huynh phát hiện ta không có ở đó. Nếu vậy, nhất định họ sẽ nổi giận."

Quỷ Linh bật cười nói: "Ta dám cam đoan, nếu bọn họ biết được cũng chẳng hề nổi giận. Hơn nữa còn mừng rằng, thật may mắn người không có ở đó."

Tiểu Ngưu giật mình hỏi lại: "Quỷ Linh, nàng nói cái gì lạ lùng vậy. Ta nghe mà không sao hiểu được."

Quỷ Linh cười hi hi nói: "Nói thật với người nhé. Đêm nay, mấy người bên người gặp phiền phức rồi."

Tiểu Ngưu hỏi: "Gặp phiền phức gì?"

Quỷ Linh đảo đảo ánh mắt nói: "Người của Bắc Hải Băng vương định đến nửa đêm sẽ tấn công bọn họ, đánh bọn họ trở tay không kịp." Tiểu Ngưu nghe được, "A" lên một tiếng, liền ngồi dậy, nhảy xuống đất. Quỷ Linh cũng ngồi dậy hỏi: "Tiểu Ngưu, người định làm gì?"

Tiểu Ngưu đáp: "Đương nhiên là quay về khách sạn báo tin cho bọn họ rồi." Nói xong liền đi về phía cửa.

Quỷ Linh đập tay xuống quan tài, giận dữ nói: "Đứng lại ngay, Ngụy Tiểu Ngưu."

Tiểu Ngưu quay đầu lại cười khổ nói: "Quỷ Linh, hiện giờ cứu người là quan trọng. Nếu bọn họ xảy ra chuyện gì, cả đời này ta không thể yên tâm được."

Quỷ Linh nói: "Cái đó thì có quan hệ quái gì đến người chứ?"

Tiểu Ngưu giải thích: "Ta và họ là đồng môn, đương nhiên là có quan hệ. Nàng cũng thật là...Sao không nói sớm một chút."

Quỷ Linh nói: "Bọn họ chẳng phải là thân nhân của ta. Tại sao ta phải cứu bọn họ chứ?"

Tiểu Ngưu hấp tấp nói: "Ta nói nàng nghe, ta phải cấp tốc về để giúp họ."

Quỷ Linh "Hừm" một tiếng rồi nói: "Dựa vào bản lĩnh của người, chỉ sợ càng giúp càng rối rắm hơn. Không có người, có lẽ bọn họ chẳng bị sao cả. Nếu người ở đó, bọn họ còn bị phân tâm thêm."

Tiểu Ngưu nghe lời này cảm thấy cũng có đạo lý nên không đi nữa nhưng cũng không biết nên làm thế nào cho đúng. Cứ đứng nguyên ở đó mà vò đầu bứt tai, bộ dạng thật buồn cười.

Quỷ Linh cười ha ha một lúc rồi nói: "Mau đi ngủ đi."

Tiểu Ngưu lắc đầu nói: "Ta không có lòng dạ nào để ngủ nữa. Không biết bọn họ có bị sao không."

Quỷ Linh mỉm cười nói: "Người không biết nhưng ta biết."

Tiểu Ngưu "Hả" một tiếng, nói: "Nàng chẳng phải là Gia Cát Lượng, làm sao nàng biết được?"

Quý Linh cười với vẻ mặt giảo hoạt, nói: "Ta biết từ sớm rồi. Nếu người muốn nghe thì cứ ngoan ngoãn nằm xuống."

Tiểu Ngưu động lòng hiếu kỳ liền nằm lên quan tài, đợi nghe Quý Linh nói.

...

Chú giải:

(1) Nguyên văn: 门缝里看人 (Môn phùng lí khán nhân): Nhìn người qua khe cửa

MA ĐẠO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Tuân Vãn

Quỷ Linh mỉm cười với vẻ bí mật, nằm nghiêng một bên, chậm rãi nói: "Theo như ta biết, nửa đêm hôm nay, đám người của Triệu Khúc Xà định bí mật tấn công Lao sơn phái mấy người."

Tiểu Ngưu vội vã hỏi: "Gồm bao nhiêu người vậy? Đều có bản lĩnh cả à?"

Quỷ Linh đáp: "Ngoài Triệu Khúc Xà ra, còn lại là sư huynh, sư đệ đồng môn của hắn. Bản lĩnh đều khá cả."

Tiểu Ngưu lại hỏi: "Vậy sư tỷ ta và bọn họ liệu có nguy hiểm gì không?"

Quỷ Linh suy nghĩ một chút rồi nói: "Theo lý thuyết, bọn Triệu Khúc Xà tuy bản lĩnh cũng khá nhưng so với bọn sư tỷ của ngươi thì không ăn thua, vẫn còn kém khá xa. Có điều bọn chúng lợi dụng số đông. Mà quan trọng nhất là bọn chúng bí mật hành động. Nếu bọn mấy người sư tỷ của ngươi mà không phòng bị thì có thể kết quả cũng không tốt."

Tiểu Ngưu lại ngồi trở dậy, thở ra với vẻ mặt u ám nói: "Bất kể như thế nào ta cũng phải quay về xem sao."

Quỷ Linh đáp: "Cũng vô dụng thôi."

Tiểu Ngưu hỏi lại: "Vì sao vậy?"

Quỷ Linh giải thích: "Đến khi ngươi về đến nơi thì trận đánh cũng kết thúc rồi."

Tiểu Ngưu lo lắng nói: "Vậy kết quả sẽ như thế nào? Nếu như sư tỷ bọn họ rơi vào tay mấy tên đó thì thật là tệ hại."

Quỷ Linh cười khanh khách nói: "Chắc chắn rồi. Đẹp như Đàm Nguyệt Ảnh và Giang Nguyệt Lâm, nếu lọt vào tay của người bên hắc đạo, không lẽ lại còn ít tai họa nữa sao? Đừng nói đến nam nhân, cả ta đây cũng muốn lọt trần bọn họ ra, xem xem bên trong bọn họ như thế nào."

Tiểu Ngưu càng nghe càng thấy sợ, liền năn nỉ: "Quỷ Linh à, nếu nàng xem ta là bằng hữu thì nàng đi cùng với ta về xem xem thế nào. Tim ta cứ đập thành thịch như trống đây này."

Quỷ Linh hỏi: "Người quay về làm gì chứ?"

Tiểu Ngưu đáp: "Tất nhiên là để giúp đỡ gì đó."

Quỷ Linh lớn tiếng nói: "Ta đã nói rồi mà. Bản lĩnh của người quá thấp, căn bản chẳng làm được gì cả."

Tiểu Ngưu tuột xuống khỏi quan tài, nói: "Ta không quan tâm đến chuyện đó. Nếu như bọn họ bị bắt thì ta cũng cùng bị bắt luôn. Có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chia. Vào thời khắc quan trọng như thế này mà bọn họ không thấy ta ở đó, lại nghĩ rằng ta tham sanh quý tử mất."

Quỷ Linh cũng ngồi dậy, cất tiếng nhắc nhở: "Người không nên để rơi vào tay cái lũ bất nhân đó. Người mà tay Triệu Khúc Xà đó hận nhất chính là người. Người mà rơi vào tay y, chắc y không chỉ đơn giản biến người thành thái giám thôi đâu."

Tiểu Ngưu than: "Ta không lo lắng nhiều đến như vậy. Chắc chắn rằng ta không thể biết có chuyện mà chỉ đưa mắt nhìn như thế." Nói xong liền xoay người đi ra ngoài.

Quý Linh từ phía sau gọi lại: "Tiểu Ngưu, nghe ta nói thêm một câu rồi hãy đi."

Tiểu Ngưu dừng chân, quay đầu lại hỏi: "Nàng còn muốn nói gì nữa thì đợi sau này gặp lại rồi nói."

Quý Linh nghe hơi khó chịu nói: "Nếu trong lòng người không có ta thì sau này người không cần phải gặp ta nữa. Dù sao đi nữa ta cũng chỉ là một cô gái xấu số mà thôi." Nói xong, đôi mắt Quý Linh đỏ lên, nước mắt như sắp trào ra.

Tiểu Ngưu nhìn thấy lại càng sốt ruột, cứ đứng giậm chân mà nói: "Quý Linh à, không phải trong lòng ta không có nàng nhưng đây là tình huống khẩn cấp. Đợi khi ta xong việc ta sẽ quay lại tìm nàng."

Quý Linh hướng về phía Tiểu Ngưu vẫy vẫy tay nói: "Người quay lại đây. Người đáp ứng rằng sẽ bồi tiếp ta một đêm. Người không thể không giữ lời được."

Tiểu Ngưu nói: "Ta không nói rằng không giữ lời. Chỉ vì ta lo cho sự tử bọn họ chứ không phải trong lòng ta không có nàng."

Quý Linh trầm ngâm một chút rồi nhẹ nhàng nói: "Người không cần phải đi đâu. Trước đó ta đã báo cho sự tử người về việc hắc đạo đến tập kích rồi."

Tiểu Ngưu cảm thấy chấn động trong lòng, mừng rỡ hỏi lại: "Nàng nói thật chứ? Nàng không gạt ta chứ?"

Quý Linh gằn giọng: "Ta lừa người để làm gì? Nếu ta lừa người, ta sẽ chịu báo ứng." Nói vậy xong, Quý Linh đưa tay vỗ vỗ vào má mình. Bộ dạng trông lại càng đáng yêu.

Tiểu Ngưu thầm nghĩ, nếu sư tử kịp thời biết được tin tức, vậy chắc sẽ không có chuyện đáng ngại. Với trí thông minh của sư tử, nhất định nàng ta sẽ có diệu kế để phá địch. Thế thì việc hăn quay về hay không cũng chẳng còn quan trọng nữa. Nghĩ như vậy, trong lòng liền nhẹ nhõm, vội bước đến trước mặt Quỷ Linh, leo lên trên quan tài, ngồi kề vai với Quỷ Linh.

Quỷ Linh cũng đang ngồi trên nắp quan tài, hai chân bỏ thông, đơng đơng đưa đưa, hai mắt cố ý nhìn đi chỗ khác. Tiểu Ngưu cười hi hi, một tay quàng qua vai Quỷ Linh, miệng nói: "Quỷ Linh à, ta phát hiện nàng càng ngày càng hấp dẫn đó."

Quỷ Linh vẫn không nhìn hăn, hỏi lại: "Hấp dẫn chỗ nào nào?"

Tiểu Ngưu quét ánh mắt qua người Quỷ Linh một lượt rồi nói: "Hình như bộ ngực có lớn hơn một chút." Thật ra có lớn hơn hay không Tiểu Ngưu cũng chẳng biết. Hăn cũng đã chạm tới đâu mà biết.

Quỷ Linh nghe xong, bật cười khanh khách, thúc cho Tiểu Ngưu một cái, giận nói: "Nói tầm bậy, tầm bạ. Nếu lớn hơn, tại sao ta không biết chứ? Đừng nói chuyện vớ vẩn nữa."

Tiểu Ngưu thấy nàng ta có vẻ cô đơn, bộ dạng khá tội nghiệp, liền thuận tay ôm nàng kéo vào lòng, nói: "Quỷ Linh à, từ khi nàng trốn đi đến giờ, chẳng có ai chiếu cố đến nàng cả phải không?"

Lần này Quỷ Linh không vùng ra mà lại dựa sát vào hăn, cất giọng đau thương nói: "Số ta đúng là khổ. Đến một người bạn cũng không có chứ đừng nói tới chuyện quan tâm đến ta. Suốt ngày, nắp chỗ này, trốn chỗ kia, không dám ra ngoài gặp người khác, chỉ sợ gặp phải đám khốn nạn của Bắc hải. Cha ta cũng chẳng quan tâm đến ta vậy nên ta mới phải phiêu bạt như thế. Ông ta cũng thật ác độc. Dù gì đi nữa ta cũng là nữ nhi của ông ta mà."

Tiểu Ngưu nghe thấy, lòng xót xa, nói: "Quỷ Linh à, ông ta không thương nàng thì ta thương nàng. Chỉ có điều bản lĩnh của ta kém quá, chẳng

giúp được gì cho nàng cả."

Quý Linh rúc đầu vào người hăn nói: "Tiểu Ngưu à, người có thể đến đây gặp ta, nói chuyện với ta, bồi tiếp ta là ta đã thấy vui thích lắm rồi. Ta đã lớn chừng này mà những ngày được vui vẻ thật chẳng có bao nhiêu cả."

Tiểu Ngưu nghe thấy, cao hứng nói: "Đợi sau này, nàng gả cho ta rồi, ngày nào ta cũng sẽ làm cho nàng vui vẻ."

Mặt Quý Linh đỏ hồng lên, xấu hổ nói: "Tự tin quá đi! Người ta vẫn chưa nghĩ kỹ lưỡng xem có nên gả cho người hay không. Người là một người rất lông bông, hết cô này đến cô khác. Ta thật sự không thể nào quen việc đó được."

Tiểu Ngưu làm mặt dày nói: "Nam nhân vốn háo sắc mà. Nàng muốn ta cả đời này không thành đạt hay sao?"

Quý Linh hỏi lại: "Háo sắc với thành đạt có gì liên quan đâu?"

Tiểu Ngưu đáp: "Đương nhiên là có liên quan rồi. Nàng nói xem, mấy người có chút thành đạt, có thể làm được việc lớn, liệu có mấy ai không háo sắc không?"

Quý Linh cúi đầu ngẫm nghĩ, một lúc lâu chẳng nói lời nào. Theo như nàng biết cũng như từng nghe nói thì trong số những người thành đạt, có tên tuổi, có công danh, dường như không có người nào mà không háo sắc cả.

Tiểu Ngưu nhìn vẻ mặt nàng ta, hiểu rõ ý nghĩ của nàng liền nói: "Nghe ta nói này. Cùng lắm thì ta quyết không đi tìm nữ nhân khác mà dành mọi yêu thương cho nàng. Như vậy nàng mãn ý chứ."

Quý Linh "Hứ" một tiếng nói: "Nói gì thì nói, cả đời này người chỉ của mình ta thôi. Trừ phi ta không cần người nữa, người mới được đi đâu thì đi. Có hiểu chưa vậy?"

Tiểu Ngưu chau mày nói: "Ta hiểu rồi, thưa Quý đại tiểu thư." Trong lòng hần lại nghĩ, nữ nhân mà tính tình dễ nổi nóng như thế này, nếu cười đem về nhà, liệu nàng có thể cư xử tốt với bọn Nguyệt Lâm hay không? Nếu giữa bọn họ phát sinh xung đột, hần phải làm sao? Vừa nghĩ đến chuyện đó, Tiểu Ngưu đã cảm thấy đau đầu.

Tiểu Ngưu thay đổi đề tài, hỏi: "Sắp tới nàng định thế nào?"

Quý Linh suy nghĩ một chút rồi nói: "Ta cũng chưa định gì cả. Trước tiên tạm thời trốn cho qua thời gian đầu. Đợi đến khi gió bão ngớt đi, ta sẽ quay về bên chỗ cha ta. Ta là nữ nhi của ông ta, làm sao ông ta giết ta được."

Tiểu Ngưu "Ừ" một tiếng rồi nói: "Vậy cũng được. À, phải rồi, nàng nói với sư tỷ ta lúc nào vậy?"

Quý Linh bất mãn trừng mắt nhìn hần nói: "Tối nay trong lúc đi tìm người, ta ném một tờ giấy vào phòng nàng ta. Chuyện đó người yên tâm đi."

Tiểu Ngưu thấy nhẹ nhõm hần, mỉm cười nói: "Vậy thì ta yên tâm. À phải, vì sao nàng biết bọn kia bày chuyện tập kích vậy?"

Quý Linh cười ha hả đắc ý nói: "Hôm nay, trong lúc bọn chúng đang tìm kiếm tung tích ta thì ta lại đi theo dấu bọn chúng. Nhất cử nhất động của bọn chúng, ta đều biết cả."

Tiểu Ngưu hỏi: "Vậy mà bọn chúng không phát hiện ra nàng à?"

Quý Linh đáp: "Chỉ cần ta cẩn thận một chút là được. Trong số bọn họ, ta chỉ e ngại mỗi mình Bắc hải La sát thôi, còn mấy người khác thì không đáng nói đến."

Tiểu Ngưu cười nói: "Chỉ cần mọi người không bị chuyện gì là tốt rồi."

Quỷ Linh nói: "Người đã hỏi ta cả nửa ngày rồi. Giờ đến ta hỏi người đây."

Tiểu Ngưu nhìn nàng ta nói: "Ta phải trả lời gì nào?"

Quỷ Linh ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mặt hắn nói: "Ta nghe nói người gia nhập phái Lao sơn. Vì sao người cứ phải gia nhập phái Lao sơn vậy?"

Tiểu Ngưu đáp: "Còn vì cái gì nữa chứ, tất nhiên là để học võ nghệ."

Quỷ Linh hừ một tiếng nói: "Muốn học võ nghệ vậy sao không gia nhập Đông sơn Quỷ phái chúng ta. Ta thấy hình như không phải người say vì rượu rồi. Có phải đã nhìn được cô nương nào của Lao sơn rồi phải không?" Nói đến đây, Quỷ Linh bất ngờ chụp lấy lỗ tai Tiểu Ngưu mà xoắn mạnh.

Tiểu Ngưu đau quá, liên tục cầu xin: "Quý đại tiểu thư ơi, nàng đừng đoán bậy bạ nha. Thật sự là vì việc học võ nghệ mà. Ta không gia nhập phái của nàng bởi vì ta có biết phái của nàng ở chỗ nào đâu."

Quỷ Linh thả lỗ tai Tiểu Ngưu ra, nói: "Người chỉ lý sự thôi. Người nói ta đoán bậy à? Người hiềm vì chúng ta là tà phái nên không muốn ở cùng hàng ngũ với chúng ta, phải không?"

Tiểu Ngưu xoa xoa cái lỗ tai đau nói: "Làm gì có chuyện đó. Chỉ là lúc ta muốn bá sự thì nàng lại không có ở bên ta. Thật sự ta cũng chẳng còn cách nào khác."

Quỷ Linh lườm Tiểu Ngưu mấy cái, nói: "Ta lại hỏi người, các người đến đây làm gì?"

Tiểu Ngưu nhoẻn miệng cười nói: "Đó là bí mật của sư môn, ta không thể nói lung tung được."

Quỷ Linh đảo đảo mắt nói: "Người không nói, không lẽ ta không đoán được sao? Mỗi ngày nay, người của chánh đạo đều tụ tập về nơi này. Ta biết ngay các người định khai hội, mười phần thì cũng đến tám chín phần chắc chắn là có liên quan đến Ma đạo. Ta nói có đúng không?"

Tiểu Ngưu bật cười rũ rượi nói: "Sao nàng biết được?"

Quỷ Linh cười ngạo nghễ nói: "Cái đó đoán rất dễ. Tà phái hay chánh đạo cũng như nhau thôi. Là người thì đều tham lam cả. Ai mà chẳng thích Ma đạo. Cha ta tuy chẳng có điều gì tốt nhưng có một điểm tốt là không tham Ma đạo."

Tiểu Ngưu "À" lên một tiếng nói: "Xem ra cha nàng còn được hơn so với đám nhân sĩ chánh đạo à nha."

Quỷ Linh nói: "Ta nói thật cho người biết, cha ta đã bí mật nói cho ta hay, ngoài người thân của Ngưu vương ra, người khác nếu có lấy được Ma đạo thì cũng như lấy được một mớ đồng nát thôi."

Tiểu Ngưu hỏi: "Nói thế là như thế nào?"

Quỷ Linh kéo dài giọng ra nói: "Ta nói cho người hay, người không được nói cho kẻ khác biết. Nếu không, ta không tha cho người đâu."

Tiểu Ngưu vô cùng thích thú nói: "Như vậy cũng được. Ta nhất định sẽ giữ kín như bưng."

Quỷ Linh suy nghĩ một chút rồi nói: "Nghe cha ta nói, cây Ma đạo đó tự lựa chọn chủ nhân." Nàng ta dừng lại một chút, thấy Tiểu Ngưu đang chăm chú lắng nghe, liền nói tiếp: "Cây đạo đó không phải như cây đạo tầm thường của người khác, ai lấy được cũng có thể dùng làm vũ khí. Cái thứ này rất tà đạo. Phải có một chút duyên phận thì mới sử dụng nó được. Người khác có cầm Ma đạo cũng không phát huy được uy lực của nó."

Tiểu Ngưu bật lên một tiếng "Ái chà". Chuyện này cũng chẳng phải điều gì mới. Tiểu Ngưu vốn đã nghe nói từ trước. Hắn cứ nghĩ ngoài chuyện đó ra còn được biết thêm bí mật gì khác nữa của cây đao đó.

Quỷ Linh lại nói tiếp: "Cái thứ đó không chỉ cần phải có người hữu duyên mới sử dụng được mà còn phải có chiêu số của Ma đao để phối hợp."

Tiểu Ngưu nghe được, chớp chớp mắt hỏi lại: "Ý là sao?"

Quỷ Linh nheo nheo mắt lại nói: "Cha ta nói, Ma đao đó từ khi xuất hiện đã có sẵn một cuốn đao pháp. Phải là người có duyên, lại có thêm cuốn đao pháp đó mới có thể phát huy được uy lực của đao, có thể xưng vương xưng bá. Nói vậy người hiểu chưa?" Nói đến đây, Quỷ Linh lấy ngón tay chỉ chỉ vào trán Tiểu Ngưu, ý rằng nói này giờ người có sáng ra chưa.

Lời Quỷ Linh nghe thật chấn động cả người. Thì ra còn có thêm bí mật đó nữa. Vậy cuốn đao pháp đó ở đâu? Nếu như mọi người đều được biết về Ma đao thì cuốn đao pháp đó sẽ trở thành một thứ bảo bối.

Tiểu Ngưu nghe xong, bật cười mấy tiếng nói: "Nếu thật có một cuốn đao pháp như thế, vậy thì ai giữ nó chứ?"

Quỷ Linh đáp: "Cái đó thì cha ta không nói. Có điều người nghĩ xem, đao đó vốn thuộc về Ngưu vương mà lão ta vốn rất tinh minh. Tuy nói rằng lão bất ngờ bị Hắc Hùng Quái giết nhưng ta nghĩ lão đã đem đao pháp truyền lại cho người thừa kế của mình rồi."

Tiểu Ngưu nghe xong, ánh mắt sáng lên nói: "Theo như nàng nói thì hiện giờ cuốn đao pháp đó do Ngưu Lệ Hoa giữ à?" Trước mắt hắn lập tức xuất hiện hình ảnh một thiếu nữ dị tộc.

Quỷ Linh gật đầu nói: "Đúng vậy. Có điều cái này ta chỉ nói ột mình người nghe thôi. Người đừng có ngờ nghệch mà loan truyền ra ngoài nhé. Mấy kẻ có ý đồ mà biết được câu chuyện là do người nói, có lẽ cái mạng

nhỏ của người sẽ gặp nguy hiểm. Mọi người đều sẽ nghĩ rằng cuốn đao pháp đó nằm trong tay người."

Tiểu Ngưu lộ vẻ mặt kiên quyết nói: "Nàng cứ ngàn lần yên tâm đi, Tiểu Ngưu ta là người hoàn toàn đáng tin cậy." Trong lòng lại nhủ thầm, Ngưu tử tử có cuốn đao pháp đó, nàng ta có thể đưa cho ta...Xem một cái không? Ta và nàng ấy không phải xa lạ gì, ta còn cứu mạng nàng ta nữa. Vừa nghĩ đến liền cảm thấy buồn cười. Đao pháp gia truyền của người ta chả khác gì bảo bối, sao có thể dễ dàng đưa ra, mình đúng là nằm mơ.

Lúc này, Quỷ Linh há miệng ngáp một cái, nói: "Được rồi, được rồi, ta không nói chuyện với người nữa. Ta mệt rồi. Người về bên chỗ người ngủ đi."

Tiểu Ngưu ngẫm nghĩ Quỷ Linh, cười hi hi mấy tiếng rồi mặt dày nói: "Quỷ Linh à, chúng ta đang vui vẻ thế này, hay là chúng ta ngủ cùng đi. Hơn nữa, chẳng bao lâu nữa chúng ta cũng thành phu thê rồi."

Quỷ Linh nghe xong, mặt đỏ bừng lên, tim đập thành thịch, vội vã đẩy Tiểu Ngưu đang ngồi bên cạnh ra nói: "Không được. Chúng ta vẫn chưa thành thân. Người nghĩ Quỷ Linh ta là một cô nương tà phái thì có thể làm bậy như vậy à? Ta phải giữ thân như ngọc. Nếu người không chịu quang minh chánh đại cưới ta thì đừng có mơ mà chiếm được tiện nghi của ta."

Tiểu Ngưu quay đầu lại cười nói: "Vậy thì nàng đừng hối hận nha. Qua bên kia rồi thì không quay lại đâu đó."

Quỷ Linh bĩu môi nói: "Ta thềm vào. Sẽ chẳng hối hận gì cả. Có hối hận là người mới đúng."

Tiểu Ngưu làm bộ mặt đau khổ, quay về cái quan tài bên kia, nằm xuống. Quỷ Linh cũng nằm xuống, xoắn cả hai tay hay chân, còn lẩm bẩm: "Không được làm phiền ta đâu nhé, ta phải ngủ đây." Nói vậy xong, Quỷ Linh nhắm mắt lại rồi không thấy động tĩnh gì nữa.

Tiểu Ngưu thấy nàng ta đã ngủ thật sự, cũng không nói thêm gì nữa. Hắn cũng nhắm mắt lại nhưng thật lạ, không sao ngủ được. Ngoài chuyện Ma đao ra, thật sự hắn còn rất muốn quay lại khách sạn nhìn xem một cái, xem xem Nguyệt Ảnh bọn họ có bị hại gì không. Mặc cho bản lĩnh của Nguyệt Ảnh hiện giờ đã tăng tiến vô cùng mạnh mẽ, năng lực thật sự kinh người, nhưng Tiểu Ngưu vẫn cảm thấy lo lo. Nếu bọn họ có chuyện gì, cả đời hắn sẽ không cảm thấy yên tĩnh được. Riêng cái tên Tần Viễn kia thì nếu có chết sớm một chút, Tiểu Ngưu cũng chẳng có ý kiến gì. Cái tên đó chỉ toàn gây phiền phức cho hắn.

Chẳng biết được bao lâu, Tiểu Ngưu đang ngủ mơ mơ màng màng. Đột nhiên hắn giật mình mở mắt ra thì nhìn thấy Quỷ Linh đang đứng ngay trước mặt mình.

Tiểu Ngưu hỏi: "Đã sáng rồi à? Nàng dậy làm gì vậy?"

Quỷ Linh vuốt ve bộ ngực của Tiểu Ngưu, miệng nói: "Tiểu Ngưu à, người cứ ngủ tiếp đi. Hiện giờ vẫn còn sớm, ta phải ra ngoài một chút."

Tiểu Ngưu hỏi: "Đi làm gì?"

Quỷ Linh đáp: "Ta đi tìm cái gì ăn, không thể chết đói được."

Tiểu Ngưu tỉnh hẳn nói: "Ta đi cùng với nàng."

Quỷ Linh phất tay nói: "Cứ để ta đi một mình thôi. Bản lĩnh của người còn phải luyện thêm chút nữa." Nói xong, Quỷ Linh xoay người, hướng ra cửa mà đi. Đi được vài bước, lại quay đầu lại vừa cười vừa nhắc: "Không được lén trốn đi đâu đó. Người phải đợi ta quay về. Người đã nói rồi, người sẽ bồi tiếp ta một đêm. Hiện giờ vẫn chưa hết một đêm đâu."

Tiểu Ngưu ngồi dậy nói: "Vậy nàng cứ đi đi. Ta ngồi ở đây đợi nàng."

Quý Linh dịu dàng nói: "Đâu cần phải mệt như vậy. Người cứ nằm nghỉ đi."

Tiểu Ngưu nghe thấy cảm động, không muốn trái ý Quý Linh, lại ngoan ngoãn nằm xuống, tiếp tục ngủ. Quý Linh rất vui lòng, quay đầu bước đi, để lại một chút hương thơm thoang thoảng.

Làm sao Tiểu Ngưu ngủ được nữa. Căn cứ theo cái mùi hương này, Tiểu Ngưu phân tích thấy rằng, trong đó ngoại trừ mùi của phấn sáp ra còn có mùi thơm trên người Quý Linh nữa. Mùi hương đó phát xuất từ chính thân thể của nàng. Thân thể của nàng có lẽ cũng mỹ diệu không kém. Hay nhất là dùng một diệu kế nào đó để nàng cam tâm tình nguyện thoát y. Như vậy hẳn có thể gần nàng. Có điều tiểu cô nương này rất lanh lợi và tinh quái. Muốn khiến nàng tự nguyện thoát y chắc chắn chẳng phải việc dễ dàng gì.

Nàng ta mà cời y phục ra, so với Nguyệt Lâm, Nguyệt Ảnh, không biết ai hơn ai. Vừa nghĩ đến đó, Tiểu Ngưu lập tức cảm thấy hưng phấn, làm sao còn có thể ngủ được nữa? Trước mắt hẳn như xuất hiện một Quý Linh hoàn toàn trần truồng. Ngực nàng ta trông ra sao, mớ lông ở dưới kia nhiều ít thế nào, chỗ đó có ẩm ướt hay không, Tiểu Ngưu đều tưởng tượng ra cặn kẽ hết cả. Tưởng tượng đến mức Tiểu Ngưu cũng cảm thấy nóng bừng lên, còn cái đồ chơi thì cũng bắt đầu dựng đứng lên.

Được một lúc, Tiểu Ngưu bật cười tự chế giễu mình, thầm nghĩ, mình sao thế này, sao lại háo sắc đến thế được? Sự hấp dẫn của mỹ nữ thật sự không phải nhỏ à nha.

Hắn thơ thẩn đi qua đi lại trong phần mộ. Thời gian cứ từ từ trôi đi. Rất rất lâu sau vẫn không thấy Quý Linh đâu cả. Chờ cả nửa ngày hẳn vẫn chẳng thấy bóng dáng nàng đâu.

Tiểu Ngưu nhịn không được bắt đầu nghĩ lung tung. Sao vậy, chẳng lẽ Quý Linh gặp chuyện gì bất ngờ à, không xui xẻo vậy chứ? Tiểu Ngưu đi

qua đi lại càng nhanh hơn, trong lòng nóng như lửa đốt. Hắn thật không thể nhìn nổi nữa liền quyết định đi ra ngoài xem sao. Nếu gặp nàng trên đường thì hắn đón nàng về cũng tốt.

Nghĩ vậy, Tiểu Ngưu liền hướng về phía cửa mộ bước vội. Vừa ra khỏi cửa, chui ra ngoài đám cỏ, trước mắt liền sáng bừng lên. Đã là ban ngày rồi. Đám cỏ đó vừa dày vừa xanh, cứ như muốn che giấu phần mộ bên dưới.

Đúng ngay lúc đó, Tiểu Ngưu loáng thoáng nghe có tiếng người chửi bới. Đó có phải là tiếng của Quỷ Linh không? Hay là nàng ta gặp phải địch nhân?

Hắn dò tìm theo tiếng động, chạy trong bãi tha ma, rẽ qua rẽ lại nhiều lần, cuối cùng nhìn thấy có người trong một bãi cỏ rậm rạp. Từ xa nhìn lại chỉ thấy hai bóng người đang quần lấy nhau chiến đấu quyết liệt. Lúc thì nhảy lên giữa không trung, lúc thì hạ xuống đất, quần lấy nhau không rời, trông như một cuộc ác chiến sinh tử. Xem chừng nếu không có một người gục xuống thì trận ác đấu này không thể kết thúc được.

Tiểu Ngưu chạy đến gần thì nhìn thấy hai thân ảnh hai màu hoàn toàn khác nhau. Một thì toàn đen, còn một thì toàn xanh. Khi hắn đã đến gần thì có thể nhìn rõ ràng. Thân ảnh mặc áo lục chính là Quỷ Linh. Còn người mặc áo toàn đen thì tạm thời chưa nhìn rõ mặt.

Miệng hai người cũng chẳng hề nghỉ ngơi. Nghe rõ Quỷ Linh nói: "Không ngờ người càng ngày càng có bản lĩnh, cũng học được việc đánh lén. Trước kia ta vẫn cứ nghĩ người là một nữ trung hào kiệt kia đấy."

Đối phương cũng chẳng chịu thua, đáp lại: "Đối phó với cái loại nữ nhân vô sỉ như người, cần gì phải quang minh lỗi lạc chứ?"

Quỷ Linh gằn giọng: "Người mới là kẻ vô sỉ. Ta không muốn gả, là các người bức ta xuất giá chứ."

Đối phương mắng lại: "Nói bậy, rõ ràng là chính người tự nguyện gả chồng mà."

Quý Linh cười ha hả nói: "Nói vớ vẩn! Ca ca của người chẳng phải mỹ nam tử gì, lại còn chẳng phải đại anh hùng chi cả, cố sao ta phải chịu gả cho hắn chứ? Với tính cách như của hắn, nếu là người, người có chịu gả không?"

Đối phương căm hận nói: "Không được, nói gì thì nói, người đã cưới rồi, coi như là người của nhà ta rồi. Người làm cho huynh ấy trở thành như thế thì người phải cả đời chịu tội. Người chịu theo ta trở về, ta sẽ xin cha ta tha cho người một mạng."

Quý Linh nói: "Ta chẳng bệnh tật chi cả, cố sao phải quay về? Dù có bị người giết, ta cũng không quay về."

Đối phương thở dài nói: "VẬY ta sẽ vì ca ca ta mà báo thù." Nói xong, xuất chiêu càng ngày càng hiểm độc hơn, công lực càng ngày càng cao hơn.

Tiểu Ngưu nấp sau một cây đại thụ, cuối cùng cũng hiểu ra mọi chuyện. Cứ như những gì nghe thấy thì người kia chính là Bắc hải La Sát Mộ Dung Mỹ mà mình đã từng gặp. Quý Linh nói bản lĩnh của nữ tử này còn hơn cả nàng ta, chỉ lo một lúc nữa, Quý Linh sẽ phải thua mất. Làm sao ta có thể giúp nàng ta được đây?

Ở đằng kia hai người vẫn đánh nhau ầm ỉ, càng đánh càng hăng. Cũng không thềm nói chuyện nữa. Lúc này còn bay nhảy loạn cả lên, bây giờ thấy hai người đứng đối đầu nhau cách khoảng hai ba trượng, hai tay đều đưa ra phía trước, bắt đầu đấu pháp thuật.

Hai tay Quý Linh phát ra hai luồng ánh sáng xanh còn Mộ Dung Mỹ thì xạ ra hai dải bạch quang. Ở góc này, Tiểu Ngưu có thể nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt hai người, cả đến biểu hiện trên khuôn mặt của cả hai cũng hoàn toàn thấy rõ.

Quỷ Linh đang cắn chặt răng, quyết đấu sinh tử với đối phương, hơi thở hơi gấp gáp, mặt cũng hơi đỏ hồng. Nhưng khuôn mặt Mộ Dung Mỹ thì vẫn trắng trẻo, ánh mắt vẫn sáng quắc, vô cùng uy phong, bình thản đáp trả. Hai mỹ nữ quyết đấu pháp thuật như thế khiến Tiểu Ngưu được một phen mở rộng tầm mắt. Có điều, hai đóa hoa tuyệt mỹ như thế, dù ai bị thương cũng đều là việc chẳng tốt lành gì.

Tiểu Ngưu đứng một bên theo dõi, thầm cảm thấy lo lắng. Quỷ Linh là người yêu của hã, hã phải giúp nàng ta một chút mới phải. Còn mỹ nữ kia chính là nữ nhi của Bắc hải Băng vương, nhất định chẳng phải là người tốt. Hã giúp Quỷ Linh đánh nàng ta cũng chẳng có gì quá đáng cả.

Tiểu Ngưu cứ im lặng theo dõi hai người quyết đấu, đầu thì suy nghĩ tìm cách gì để giúp.

Tiểu Ngưu nghĩ nát nước cuối cùng cũng tìm ra một diệu kế có thể giúp cho Quỷ Linh đắc thắng. Mắt nhìn thấy sức lực Quỷ Linh càng ngày càng yếu hơn, mồ hôi bắt đầu chảy đầm đìa. Còn Mộ Dung Mỹ mặt vẫn không hề biến sắc, vẫn điềm tĩnh như không. Tiểu Ngưu lo lắng, biết rằng chẳng bao lâu Quỷ Linh sẽ phải chịu thất bại. Nếu nàng ta thất bại, hậu quả sẽ như thế nào, có thể dễ dàng đoán được.

Lúc này Tiểu Ngưu không còn thì giờ để nghĩ ngợi nữa, cứ thế lao ào ra. Hã vừa la to vừa chạy thẳng về hướng chiến trường, đến bên cạnh Quỷ Linh. Quỷ Linh đã nhận ra hã nhưng không hề nói gì. Vì trong lúc đấu pháp thuật rất kỵ việc bị ảnh hưởng bởi bên ngoài. Chuyện đó thì Tiểu Ngưu biết rất rõ. Từ lúc Tiểu Ngưu luyện công căn bản đã nghe đại sư huynh Chu Khánh Hải nói qua. Cao thủ chân chánh thường không thích đấu pháp thuật vì đó là đấu đối kháng trực tiếp dùng nội công đấu với nội công, rất dễ nhận lãnh thương tích chí mạng. Còn trong lúc đấu pháp thuật, sợ nhất là bị ngoại nhân tập kích. Nếu là cao thủ đấu pháp thuật thì ảnh hưởng không lớn lắm. Nhưng nếu không phải là cao thủ, chỉ cần một thoáng không bình tĩnh, bị ảnh hưởng dẫn đến phân tâm thì vô cùng nguy hiểm.

Tiểu Ngưu đã đến gần, nhìn rất rõ ràng hai luồng sáng đan xen giao nhau. Dễ dàng nhận thấy Mộ Dung Mỹ đang chiếm thượng phong. Hai đạo lục quang của Quỷ Linh chẳng bao lâu đã bị Mộ Dung Mỹ trấn áp.

Mộ Dung Mỹ thấy chiến thắng đã trong tầm tay, đắc ý cười ha hả nói: "Tiểu nha đầu Quỷ Linh ơi, hãy đầu hàng đi. Nếu không, hôm nay chính là ngày chết của người đó." Nói xong, không quên quét mắt một lượt sang phía Tiểu Ngưu. Ánh mắt nàng sáng quắc khiến Tiểu Ngưu cảm thấy như một luồng sáng quét qua mặt mình.

Quỷ Linh vẫn còn cố gắng chống cự, răng cắn chặt, vẻ mặt đầy thống khổ.

Tiểu Ngưu không thể đứng nhìn Quỷ Linh chịu chết như vậy, thế nên hạ quyết tâm, quyết định cùng nàng ta liều mạng. Bởi vì nhất thời hẳn không nghĩ ra được phương pháp nào khả dĩ cả.

Tiểu Ngưu chạy ra bên cạnh tìm một tảng đá lớn, dùng hết sức nhấc lên, đối mặt với Mộ Dung Mỹ mà nói: "Nữ nhân thôi, dám ức hiếp lão bà của ta. Ta đập vỡ đầu người ra." Nói xong, Tiểu Ngưu chạy đến trước mặt Mộ Dung Mỹ, dùng hết sức ném tới.

Mộ Dung Mỹ gằn giọng: "Ở đâu ra tên lưu manh thôi này? Nhất định là gian phu của Quỷ Linh rồi." Nói xong, hướng về phía tảng đá thôi một cái. Lập tức có một cơn gió mạnh nổi lên, thôi bay tảng đá đi, lại còn hất luôn Tiểu Ngưu văng đi khá xa. Tiểu Ngưu ngã lăn xuống đất, mặt dính đầy cỏ và hoa dại.

Tiểu Ngưu lăn một vòng rồi lồm cồm bò dậy, thâm xấu hổ. Hắn tự nhủ, đến một ả nha đầu mà mình cũng không đối phó nổi, quả thật là vô dụng.

Hắn hướng ánh mắt sang, vừa nhìn hai người đang ác đấu vừa tiếp tục suy nghĩ giải pháp. Có thể thấy nhờ hắn xuất hiện nên Quỷ Linh cảm thấy vô cùng phấn chấn. Hơn nữa vừa rồi phải đối phó cả hai mặt, Mộ Dung Mỹ

cũng có chút bị phân tâm, nhờ đó tình cảnh của Quỷ Linh giờ cũng có khá hơn một chút. Quỷ Linh hướng về phía Tiểu Ngưu khẽ mỉm cười, ánh mặt lộ vẻ tán thưởng nhưng nàng ta không mở miệng nói câu nào.

Tiểu Ngưu lại chạy đến, tới trước mặt bọn họ nhìn hết người này đến người khác, thầm thắc mắc trong lòng, bình thường mình thông minh lắm mà sao hôm nay lại ngu độn thế này? Tiểu Ngưu cố hết sức động não, hy vọng moi ra được một ý nào đó.

Thế nhưng chẳng được bao lâu, Quỷ Linh lại rơi vào cảnh khốn nan. Nàng Mộ Dung Mỹ kia muốn giải quyết Quỷ Linh cho nhanh nên đẩy công lực lên đến cực hạn. Lần này, Quỷ Linh như trúng phải cơn bão, xem chừng không chịu nổi.

Tiểu Ngưu hoảng hốt, vội vàng chỉ vào mặt Mộ Dung Mỹ mà mắng: "Đồ nữ nhân thối, đồ đàn bà lăng lợ, đừng làm quá chứ, sao lại đuổi tận diệt tuyệt như vậy? Coi chừng ta nổi nóng lên lại lột truồng ngươi ra rồi cưỡng đoạt tới chết luôn đó."

Mộ Dung Mỹ vẫn chẳng hề động đậy, chỉ cất giọng lạnh lẽo nói: "Dựa vào cái thứ phế vật như tiểu tử nhà ngươi thì chỉ có mà mơ. Cho dù ngươi có gan hùm cũng không dám."

Tiểu Ngưu chỉ thẳng tay ra mắng lớn: "Đồ đàn bà thối tha, thứ con gái lăng lợ! Ta phải cho ngươi nếm thử sự lợi hại của ta. Ta phải sờ mó hết cả người ngươi rồi ta làm cho nữ nhi của Bắc hải Băng vương sướng chết luôn." Nói vậy xong, Tiểu Ngưu lao tới chỗ Mộ Dung Mỹ dưới bộ dạng bất chấp tất cả.

Mộ Dung Mỹ mắng: "Dâm tặc muốn chết à?" Một tay bỗng nhiên vung lên phát ra một đạo bạch quang kích thẳng về phía Tiểu Ngưu.

Tiểu Ngưu biết sự lợi hại của ả ta nên đã chuẩn bị né từ trước. Hắn nhảy sang một bên khiến luồng bạch quang đó bắn xuống đất. Chỉ nghe "Ầm"

một tiếng, dưới đất bỗng hình thành một cái hố, vừa đủ to để có thể chôn sống Tiểu Ngưu dưới đó.

Tiểu Ngưu lồm cồm bò dậy, lùi mấy bước, xoa xoa đầu mình than: "Cái đồ đàn bà thối tha này cũng lợi hại thật. Có điều hôm nay mà không cứu được lão bà của mình thì Tiểu Ngưu ta cũng không lùi đâu."

Mộ Dung Mỹ gần giọng: "Đồ vô sỉ, người thì đáng bao nhiêu chứ?" Nói xong, đôi mắt đẹp trừng Tiểu Ngưu một cái. Ánh mắt rõ ràng là đầy vẻ kinh tởm nhưng Tiểu Ngưu nhìn thấy lại cảm nhận một niềm hạnh phúc vô hạn, tưởng rằng người ta có ý tứ gì với mình.

Tiểu Ngưu lại chạy đến trước mặt Mộ Dung Mỹ, cười hi hi với nàng ta rồi nói: "Đồ đàn bà lăng lợ, nhìn cô thấy tuổi cũng chưa bao nhiêu nhưng chắc đã cùng làm cái đó với nhiều nam nhân rồi hả? Lúc họ làm với cô chắc cô thích thú kêu to lắm hả?" Nói rồi cứ ngăm nghía Mộ Dung Mỹ với vẻ mặt mê đắm chẳng chút hảo ý.

Mộ Dung Mỹ cũng chẳng phải thằng bé ba tuổi, biết rằng đây là cách khích tướng của đối phương muốn mình phân tâm ít nhiều, giảm bớt công lực, để Quỷ Linh có thể vượt qua cơn hiểm nghèo này. Vì vậy, Mộ Dung Mỹ cố nén cơn giận, không thèm để ý đến Tiểu Ngưu nữa. Nàng ta tự nhủ, đợi ta thu thập con nha đầu này xong rồi mới xả thịt tên tiểu tử nhà người để báo thù người dám nhục mạ ta.

Tiểu Ngưu thấy đối phương không bị mắc mưu thì càng sốt ruột hơn. Hắn quay đầu lại nhìn Quỷ Linh thấy sắc mặt nàng đã tái mét, hai tay hơi run rẩy. Xem ra lúc nào cũng có thể rơi vào nguy hiểm

Tiểu Ngưu giậm giậm chân xuống đất mấy cái, lại cất tiếng chửi rủa mấy câu rất khó nghe. Sau đó, cắn chặt răng, hắn xài đến tuyệt chiêu cuối cùng của mình.

Đột nhiên hăn cởi dây lưng quần, lôi cái đồ chơi của mình ra, chia thẳng vào mặt Mộ Dung Mỹ rồi cười nói: "Đồ đàn bà thối tha, cô không ôn nhu gì cả. Giờ ta phải làm với cô đến chết mới thôi." Ánh mắt hướng về phía gương mặt xinh đẹp và bộ ngực cao cao của Mộ Dung Mỹ. Lòng háo sắc dâng lên khiến cái món đồ chơi của hăn bắt đầu ngo ngoáy, căng cứng lên. Quy đầu đỏ hồng, gân xanh cuồn cuộn, lại còn ngóc lên lắc lư thị uy với Mộ Dung Mỹ, phảng phất như muốn lao vào làm thịt nàng ta lập tức.

Mộ Dung Mỹ bị chấn động mạnh mẽ, ánh mắt tối sầm lại, thân người run rẩy, buột miệng mắng: "Dâm tặc muốn chết?" Nói rồi miệng phun ra một ngụm máu, người hơi ngã về phía sau rồi khụy xuống đất bất tỉnh nhân sự.

Biến hóa bất ngờ ngoài dự liệu này khiến Tiểu Ngưu vừa mừng vừa sợ. Hăn thật không dám tin nổi vào mắt mình. Mình chỉ làm mấy động tác như thế thôi mà cũng giải quyết được nàng ta. Nữ nhân này cũng nhút nhát quá, chẳng hề có kinh nghiệm gì cả.

Hăn vội vàng nhét cái đồ chơi trở lại, kéo quần lên cẩn thận, người hơi cúi cúi, chạy về phía Quỷ Linh. Quỷ Linh lúc này đã ngồi bệt xuống đất, miệng thở hồng hộc, cũng chẳng còn đủ sức lực để đứng lên nữa.

Tiểu Ngưu đến bên cạnh Quỷ Linh, tự khen mình: "Quỷ Linh à, ta thật là lợi hại nha. Nếu ta không xuất tuyệt chiêu ra, thật không thể nào đối phó nổi với nữ nhân này

Quỷ Linh trừng mắt mắng: "Người đúng là đồ lưu manh. Cả đến chuyện khó coi như vậy mà cũng làm được."

Tiểu Ngưu làm bộ dạng ủy khuất nói: "Quỷ Linh à, cũng vì muốn cứu nàng thôi mà. Nếu ta không làm như thế, chỉ với mấy chiêu của ta thì làm sao cứu được nàng chứ?"

Quý Linh nghĩ thấy cũng đúng. Cũng vì cứu mình nên hắn mới dùng đến cái hạ sách đó. Nếu hắn không đến, số phận mình xem như đã xong rồi, không còn được ở cùng người mình yêu nữa. Vậy nên, Quý Linh cũng không trách hắn nữa mà chỉ nói: "Sau này nên học lấy chút bản lĩnh. Dựa vào loại thủ đoạn đó để đắc thắng chỉ khiến người ta cười chê mà thôi."

Mặt Tiểu Ngưu nóng bừng lên, đáp "Ừ, ừ" liên hồi, rồi lại nắm tay Quý Linh mà nói: "Quý Linh à, nàng có sao không? Suýt chút nữa thì ta mất hết mọi hy vọng rồi."

Quý Linh cười tươi tắn nói: "Ta không sao. Tóm lại là chưa chết được."

Tiểu Ngưu nói với vẻ quan tâm: "Không sao thì tốt rồi. Ta đỡ nàng đứng lên nào."

Quý Linh đáp với giọng yếu ớt: "Không cần đâu. Ta ngồi ở đây một lúc, hít thở sâu một chút thì sẽ đứng lên được thôi." Sau đó, Quý Linh quay về phía hướng Mộ Dung Mỹ nhìn một lúc rồi nói: "Tiểu Ngưu à, người mau qua bên đó, đừng để ý ả ta như thế nào, cứ thay ta khử ả đi. Để ả lại chỉ có tai họa thôi."

Miệng Tiểu Ngưu thì "Ừ" nhưng trong bụng lại nhủ, hiện giờ nàng ta chẳng có một chút năng lực đề kháng. Hơn nữa, nàng ta cũng là nữ nhân, bảo hắn ra tay với một nữ nhân không có chút năng lực phản kháng, quả thật là làm khó hắn rồi.

Tiểu Ngưu đến gần nhìn thấy Mộ Dung Mỹ nằm yên tĩnh dưới đất, trông giống như đang ngủ. Có điều trên miệng vẫn còn vết máu. Tiểu Ngưu ngăm nhìn nàng ta cảm thấy dù gì đi nữa cũng không thể ra tay ác độc được.

Quý Linh ở bên kia thúc giục: "Tiểu Ngưu, mau hạ sát ả đi. Hôm nay mà người bỏ qua cho ả, sau này ta sẽ gặp nhiều phiền phức đó."

Tiểu Ngưu đáp: "Không được rồi. Quỷ Linh à, ta thật không thể nào xuống tay được."

Quỷ Linh giận nói: "Người không ra tay được thì người đi đi. Ta không muốn thấy mặt người nữa. Ta là người yêu của người, còn ả là cái gì? ả muốn giết ta, người cũng đã thấy rồi đó. Không lẽ trong lòng người, ta không quan trọng bằng ả hay sao?"

Tiểu Ngưu đành phải đáp: "Thôi được, để ta xem sao." Nói xong, hai tay Tiểu Ngưu chụp lấy cổ Mộ Dung Mỹ, nhắm chặt hai mắt lại, bắt đầu ra sức bóp chặt. Hắn thật sự không nỡ ra tay giết hại một nữ nhân, hơn nữa lại còn là một mỹ nữ.

Đột nhiên, Mộ Dung Mỹ bật la "A" một tiếng. Tuy tiếng nghe như tiếng muỗi nhưng Tiểu Ngưu vẫn nghe được. Mộ Dung Mỹ đã tỉnh lại, đang mỉm cười nhìn hắn.

Tiểu Ngưu thất kinh, vội vàng rút tay lại nói: "Ta phải giết cô. Cô còn gì để nói nữa không?"

Mộ Dung Mỹ nhìn thẳng mặt Tiểu Ngưu, ánh mắt dịu dàng vô cùng đáng yêu, sắc lèm như móc câu. Mộ Dung Mỹ nói: "Ta chết trong tay người chẳng hề oán than gì. Có điều ta đã lớn thế này mà vẫn chưa được nam nhân nào vuốt ve. Người thử vuốt ve ngực ta xem có phải rất mềm mại không?" Vừa nghe mấy lời đó xong, Tiểu Ngưu liền cảm thấy lâng lâng, tưởng như ngừng thở. Sao đột nhiên mỹ nữ này lại để hắn vuốt ve ngực nàng. Trước cái diễm phúc đến một cách đột ngột như thế, ai mà không thần thờ đến phát ngốc chứ.

Lúc đó, từ đằng kia Quỷ Linh gọi: "Tiểu Ngưu à, đừng thèm nói chuyện với ả ta. Nữ nhân đó chính là độc xà. Người không giết ả, hai người chúng ta xem như tiêu rồi đó."

Tiểu Ngưu quay đầu lại cười khỗ nói: "Thật sự ta không thể ra tay được."

Mộ Dung Mỹ đột nhiên nói lớn lên: "Quý Linh à, nam nhân của người vừa bảo ta rằng hẳn muốn ngủ với ta."

Quý Linh mắng: "Đồ không biết thể diện, đúng là hồ ly tinh. Không thể nào người lại muốn người được. Còn lâu người mới hơn được ta."

Mộ Dung Mỹ chụp lấy tay Tiểu Ngưu, kéo đến trên ngực mình, nhẹ nhàng nói: "Người xem này, người ta rất háo sắc, đang vuốt ve ngực ta nè." Quý Linh cắn chặt răng, đứng bật dậy, kịp nhìn thấy tay Tiểu Ngưu đang đặt trên ngực ả ta. Lúc đó, toàn thân Quý Linh run bắn lên, cất giọng nói: "Ngươi Tiểu Ngưu, người đúng thật không phải là người. Đang có mặt ta đây mà cũng làm loạn." Cơn giận nổi lên, mắt bỗng tối xầm lại, Quý Linh ngã vật ra hôn mê.

Tiểu Ngưu "A" lên một tiếng rồi hấp tấp chạy lại để chăm sóc cho Quý Linh.

Tiểu Ngưu đỡ người Quý Linh lên, thấy nàng ta vẫn còn hô hấp, tim còn đập, biết nàng ta không việc gì, tiện tay liền bế hẳn cả người lên. Đang định cất bước đi thì nhớ đến người kia. Quay đầu lại, hẳn thấy Mộ Dung Mỹ đã ngồi dậy, đang nhìn mình với ánh mắt ngậy đại cứ như đã có tình ý sâu nặng với mình vậy.

Tiểu Ngưu thấy Quý Linh không có chuyện gì nên cảm thấy yên tâm hơn rất nhiều. Lại thấy mỹ nữ kia chủ động câu dẫn mình, không khỏi vô cùng hài lòng. Hẳn tự nhủ, dù cho nàng ta chẳng phải là nữ nhân tốt lành gì thì ta làm với nàng ta một cái cũng có sao đâu?

Nghĩ vậy, Tiểu Ngưu bế Quý Linh quay lại trước mặt Mộ Dung Mỹ rồi nói: "Suýt nữa thì ta quên mất. Quý Linh bảo ta xử lý cô là rất đúng. Nếu ta không nghe lời nàng ta, nàng ta nhất định sẽ nổi giận đó."

Mộ Dung Mỹ nở một nụ cười yêu kiều, ưỡn thẳng thân người lên khiến bộ ngực càng nhô cao hơn. Nàng ta nói: "Ta dám cam đoan người xuống tay với ta không nổi."

Tiểu Ngưu gằn giọng: "Không chắc. Tuy trước giờ ta chưa hề giết nữ nhân nhưng có thể người đầu tiên sẽ là cô. Ta cứ nhắm mắt lại bóp cổ cô chết là xong." Nói xong, Tiểu Ngưu làm bộ dạng như muốn đặt Quý Linh xuống, đưa tay đến cổ Mộ Dung Mỹ. Mộ Dung Mỹ thấy Tiểu Ngưu can chặc rằng, cũng sợ hãi làm thật.

Cân nhắc thiệt hơn, Mộ Dung Mỹ cuối cùng quyết định bảo toàn sinh mệnh trước đã. Hơn nữa, tuy nàng ta chẳng hề quen biết gì với Tiểu Ngưu nhưng đã biết rằng hắn cũng thuộc phường háo sắc, tính ra cũng dễ đối phó. Chỉ cần mình khôi phục được công lực, có thể tự do thi triển bản lĩnh thì giết hắn chẳng phải dễ như lấy đồ chơi sao? Trước mắt thì không thể làm căng với hắn được. Vậy nên, Mộ Dung Mỹ cất giọng nói: "Từ từ nào, người không thể giết ta được."

Tiểu Ngưu hỏi lại: "Vì sao ta không thể giết chứ?"

Mộ Dung Mỹ nhìn chăm chăm vào Tiểu Ngưu rồi làm bộ dạng rất đáng thương hỏi: "Chúng ta có biết nhau chưa?"

Tiểu Ngưu ngẫm nghĩ, hôm đó đã gặp một lần, chẳng nói với nhau câu nào, không thể tính là có quen biết. Bởi vậy Tiểu Ngưu đáp: "Nãy giờ cũng xem như có biết rồi." Mộ Dung Mỹ mỉm cười nói: "Vậy người tên là gì. Ta vẫn chưa biết mà."

Tiểu Ngưu đáp: "Ta là Ngụy Tiểu Ngưu, là đệ tử của phái Lao sơn."

Mộ Dung Mỹ bật lên một tiếng "Ừa" rồi nói: "Thì ra là một đệ tử của danh môn chánh phái. Thật là thất kính." Tiểu Ngưu đáp với giọng kiêu ngạo: "Cô biết rồi thì tốt. Chúng ta vốn là chánh tà bất dung."

Mộ Dung Mỹ bật cười rũ rượi nói: "Bởi vì trước đây chúng ta không biết nhau, chẳng hề có oán thù gì, người có lý do gì để giết ta chứ? Ta đã đắc tội với người bao giờ chưa?" Tiểu Ngưu nghĩ thấy cũng đúng. Mình và nàng ta chưa từng đụng độ nhau, chẳng có lý do gì để giết nàng ta. Có điều nếu lưu nàng ta lại thì đúng là tai họa về sau.

Hôm nay ta bỏ qua cho nàng ta, ngày khác liệu nàng ta có bỏ qua cho ta không? Cái đó thì không chắc được. Tiểu Ngưu cười khanh khách nói: "Cô là cừu nhân của Quý Linh, vậy nên cũng là cừu nhân của ta. Ta giết cô chẳng có gì sai cả. Hơn nữa, cô là tà phái, ta là chánh đạo, ta giết cô cũng xem là có lý do chứ."

Mộ Dung Mỹ nheo nheo mắt nói: "Hiện giờ ta chẳng có chút khả năng phản kháng nào. Người là một đại nam nhân, là cường giả. Nếu người không sợ bị người ngoài cười chê thì người cứ giết ta đi cũng được. Dù sao đi nữa ở đây cũng chẳng có ai nhìn thấy, người có thể tự thị là anh hùng được đó."

Tiểu Ngưu nhắc chân lên, đưa đến gần đầu Mộ Dung Mỹ, nói: "Vậy cô đừng trách ta. Ta không thể không giết cô. Ta không giết cô, sau này cô cũng giết ta." Nói xong, vung chân đá ra. Có điều mới đi được nửa đường, Tiểu Ngưu lại ngừng cú đá lại. Hắn thấy Mộ Dung Mỹ đã nhắm mắt lại, từ khóe mắt trào ra hai dòng lệ. Nhìn thấy, Tiểu Ngưu thấy đau xót trong lòng. Thật là chán, cú đá này dù gì đi nữa cũng không thể tung ra được rồi.

Tiểu Ngưu là kẻ luôn có một tình yêu thương vô hạn đối với mỹ nữ. Bảo hắn yêu mỹ nữ thì hắn làm ngay. Nhưng bảo hắn làm hại một mỹ nữ, đã thương một mỹ nữ thì...Cái bản lĩnh đó hắn hoàn toàn không có.

Hắn giận dữ hạ chân xuống đất, ngăm nhìn khuôn mặt xinh đẹp và bộ dạng đáng thương đó, trong lòng hắn rối như tơ vò. Giết nàng thì không xuống tay nổi. Không nghe lời Quý Linh thì hậu họa không lường nổi.

Vậy thì phải làm sao mới được đây? Tiểu Ngưu rơi vào cảnh phải đưa ra một lựa chọn vô cùng khó khăn.

Mộ Dung Mỹ thấy hân vân bất định, đúng là đang ở trong tình cảnh yếu đuối về tâm lý, cũng chính là cơ hội tốt để mình nêu ra điều kiện. Vậy nên, Mộ Dung Mỹ mở mắt ra mỉm cười nói: "Ta sớm đã biết người không thể giết ta được mà. Xem ra, người thuộc loại nam nhân ưa thích nữ nhân. Đó là loại người mà ta đặc biệt yêu thích đó."

Tiểu Ngưu đáp với vẻ mặt chẳng vui vẻ gì: "Cô nói vậy không lẽ ta phải thả cô đi hay sao? Ta không giết cô nhưng ta cũng có thể hủy dung nhan, chặt bỏ tứ chi của cô. Như thế thì cô vẫn sống mà ta vẫn đạt được mục đích của mình." Mộ Dung Mỹ lại làm vẻ mặt lo sợ nói: "Nguyện đại hiệp, Tiểu Ngưu ca ca, người ngàn vạn lần đừng làm như thế. Ta biết nếu để người thả ta đi một cách đơn giản như thế thì người không cam tâm. Nếu vậy, chúng ta làm một cuộc giao dịch đi. Người xem có được không? Như thế, cả hai ta đều cùng có lợi."

Tiểu Ngưu nhẹ nhàng đặt Quý Linh xuống bãi cỏ dày, để nàng ta nằm thật thoải mái rồi hỏi lại: "Giao dịch thế nào?" Mộ Dung Mỹ nghiêm mặt lại nói: "Người phải thả ta ra, không được làm hại ta."

Tiểu Ngưu cắt ngang: "Cô nghĩ hay quá nhỉ. Ta thả cho cô đi thì ta được cái lợi lộc gì nào?" Mộ Dung Mỹ nở một nụ cười yếu điệu nói: "Chỉ cần người thả ta ra, người muốn gì cũng được." Nói xong lại liếc đôi mắt đẹp húng hiếng nhìn Tiểu Ngưu.

Tiểu Ngưu lại ngắm nghía gương mặt xinh xắn và bộ ngực đầy đặn của nàng ta rồi nói: "Cô nói thật chứ?" Tim hân đang đập thành thịch, có vẻ không dám tin rằng điều đó là sự thật.

Mộ Dung Mỹ biểu lộ vẻ mặt kiên quyết: "Ta nói đương nhiên là chân thật. Ta quyết không trái lời. Nói như thế nghĩa là nếu ta có thể bình an rời

khỏi đây thì người cũng có thể đạt được điều người muốn." Tiểu Ngưu lập tức rơi vào cảnh đấu tranh tư tưởng dữ dội. Giết nàng ta thì hẳn không nhẫn tâm; hủy hoại nàng ta, trong lòng hẳn cũng không thoải mái. Như thế này chắc tốt hơn, ít nhất mình cũng được lợi một chút. Có điều lại có chút không phải với Quý Linh.

Tiểu Ngưu thông suốt rồi thì liền bật cười ha hả nói: "Vì cô đã chủ động đề xuất như thế, nếu ta vẫn cứ cự tuyệt thì thật quá nhẫn tâm." Mộ Dung Mỹ tận dụng thời cơ nói: "Thức thời mới đúng là tuấn kiệt! Ta sớm đã biết người đúng là rồng trong nhân gian, đúng là tuấn kiệt."

Được Mộ Dung Mỹ tán dương như thế, đương nhiên tâm lý Tiểu Ngưu muốn bay bổng lên trời cao. Hẳn mừng đến mức quên cả ngậm miệng lại. Lúc này hẳn quên hết mọi thứ, chỉ còn biết rằng mình nhất định phải đè nữ nhân này xuống, nhất định phải chiếm được nữ nhân này, nhất định phải chinh phục được nàng ta. Đột nhiên ánh mắt hẳn quét sang phía Quý Linh, hẳn lập tức cảm thấy chấn động, thầm nhủ, ở bên cạnh Quý Linh mà ta làm với người khác liệu có chút hơi thái quá không? Lỡ mà Quý Linh tỉnh lại, nhìn thấy tình cảnh như thế, có khi nổi điên lên ngay lập tức.

Phải rồi, xem ra trước tiên phải đem Quý Linh đi sắp đặt cho thỏa đáng đã. Như thế mới có thể tùy ý mình được. Nghĩ đến đây, Tiểu Ngưu ôm lấy eo Quý Linh bế xốc lên, sau đó lại đến bên Mộ Dung Mỹ nói: "Vậy đi theo ta mau." Mộ Dung Mỹ không hiểu hỏi lại: "Đi đâu chứ?"

Tiểu Ngưu cười khanh khách nói: "Đến lúc đó cô sẽ biết." Nói rồi, Tiểu Ngưu chìa tay ra, một tay ôm lấy Mộ Dung Mỹ bế lên luôn. Vậy là Tiểu Ngưu trái ôm phải ấp một lượt hai mỹ nữ.

Cũng may, hai mỹ nữ này đều có thân hình mảnh dẻ, không nặng lắm. Tiểu Ngưu cũng chưa phải dùng hết sức mới ôm được cả hai nàng. Tiểu Ngưu sung sướng ôm cả hai mỹ nữ đem về trong ngôi mộ. Hẳn đặt Quý Linh lên trên nắp quan tài, lấy chân đạp lại rồi nói: "Quý Linh à, ta sẽ quay

lại sau. Nàng đợi ta nhé." Nói xong, Tiểu Ngưu ôm Mộ Dung Mỹ đi ra khỏi phần mộ. Hắn tính thầm trong lòng không biết giải quyết Mộ Dung Mỹ ở đâu là tốt nhất.

Tiểu Ngưu ôm Mộ Dung Mỹ đi lung tung một lúc thì chợt đi ngang qua một đồng cỏ khô nằm bên đường. Cũng không biết ai đã chất đồng cỏ đó. Trông vàng vàng, lại cao cao, có vẻ rất êm ái, mềm mại.

Tiểu Ngưu thấy gần đó chẳng có ai liền ôm Mộ Dung Mỹ leo lên trên đồng cỏ. Lúc Tiểu Ngưu nằm đè lên trên Mộ Dung Mỹ, thân thể nàng ta run lên từng chập, có vẻ như rất sợ sệt.

Đến khi Tiểu Ngưu đưa miệng đến gần khuôn mặt xinh đẹp của nàng, Mộ Dung Mỹ hoảng hốt xoay mặt đi né tránh. Tiểu Ngưu ngạc nhiên hỏi: "Cô sao vậy? Không nguyện ý à?"

Đôi mắt Mộ Dung Mỹ đỏ hoe lên nói: "Ta chưa từ bị nam nhân nào khi phụ bao giờ."

Tiểu Ngưu vừa nghe liền bật cười nói: "Sao có thể như thế được? Năm nay cô được bao nhiêu tuổi rồi?"

Mộ Dung Mỹ đáp: "Ta đã mười chín tuổi rồi." Tiểu Ngưu nói: "Vậy không phải đúng rồi sao? Cô giờ đã mười chín tuổi rồi mà chưa từng chung đụng với nam nhân nào. Chuyện đó ai tin đây?"

Mộ Dung Mỹ trừng mắt nói: "Ngươi Tiểu Ngưu, nếu ngươi vũ nhục ta thì tốt nhất bây giờ ngươi giết ta đi. Ta không muốn sống nữa."

Tiểu Ngưu thấy nàng ta đột nhiên trở nên cứng rắn như thế, cảm thấy có chút hơi bất ngờ. Hắn vốn cho rằng nàng ta sợ chết, không hiểu sao bây giờ lại thay đổi như thế này? Không lẽ trình tiết quan trọng hơn sinh mạng sao?

Mộ Dung Mỹ lại nói: "Người đừng nghĩ rằng một cô nương tà phái thì đương nhiên phải phóng đảng, tùy tiện. Ta nói cho người biết, ta còn đàng hoàng hơn cái đám nữ nhân chánh đạo của các người nhiều đó."

Tiểu Ngưu cười khanh khách nói: "Tốt thôi, tốt thôi! Ta công nhận rằng cô còn trong sạch là được chứ gì? Có điều ta có chút không rõ ràng lắm. Cô là một cô nương mỹ lệ như thế này, cố sao lại không có nam nhân nào ưa thích vậy? Ít nhất, cô lớn tuổi thế này rồi thì cũng phải có nơi có chốn định trước rồi chứ."

Mộ Dung Mỹ đáp: "Người thích ta thì không thiếu nhưng ta nhìn chẳng thấy ai được cả. Ta đã bị đánh hôn mấy lần nhưng rồi ta đều xóa bỏ hết cả. Hề ta mà nổi giận lên rồi thì chẳng ai quản nổi nữa cả."

Tiểu Ngưu vừa nghe được mấy lời này liền cảm thấy ngứa ngáy không chịu nổi. Hắn nghĩ thầm, nếu như Mộ Dung Mỹ thật sự là xử nữ thì Tiểu Ngưu ta lại được một phen sướng khoái đến chết được. Ngoài Nguyệt Lâm ra, ta chưa được chung đụng với xử nữ nào khác. Mỗi nữ nhân một hương vị. Không biết Mộ Dung Mỹ này sẽ có hương vị như thế nào đây?

Tiểu Ngưu hưng phấn đến nỗi đôi mắt như cũng phát sáng, cất lời nói: "Vậy để ta thử xem cô trong sạch như thế nào." Nói vậy xong, một mặt Tiểu Ngưu đưa tay sờ mó khắp người Mộ Dung Mỹ, cảm nhận sự mềm mại của nó, mặt khác, bắt đầu hôn khắp nơi trên mặt nàng ta.

Mộ Dung Mỹ vẫn cứ lắc đầu quày quẩy như cũ khiến Tiểu Ngưu không sao được như ý. Nhưng Tiểu Ngưu cũng không gấp gáp gì, cùng thi gan với nàng ta xem ai kiên nhẫn hơn. doc truyện tại . Không hôn môi được thì hôn mặt. Lúc này hai tay hắn bắt đầu muốn trở uy lực, liền tiến tới nhào nặn bộ ngực của Mộ Dung Mỹ. Mộ Dung Mỹ chưa từng có một trải nghiệm nào như thế. Lúc hai tay Tiểu Ngưu chạm vào ngực nàng, theo bản năng nàng vội đẩy hắn ra, không cho hắn tự do làm loạn. Nhưng sau khi thụ thương

nàng không thể vận công được, phản kháng cũng vô hiệu. Thế nên, từ mắt nàng bắt đầu trào ra những giọt nước mắt tủi nhục.

Tiểu Ngưu liền ngừng mọi động tác lại nói: "Mộ Dung Mỹ à, bây giờ nàng đừng nên nghĩ rằng đang tiến hành một giao dịch mà nên xem như ta là tướng công của nàng. Như vậy, nàng sẽ thấy thoải mái hơn." Nói xong, Tiểu Ngưu kề miệng hôn lên đôi môi hồng của nàng ta. Lần này, Mộ Dung Mỹ muốn tránh cũng không tránh được, cứ như bị người ta điểm huyết rồi vậy.

Tiểu Ngưu hôn đôi môi lạnh lạnh mà thơm tho đó, hai tay vẫn tự do xoa nắn hai núm ngực. Sự mềm mại và đàn hồi thật là cực hạn. Đúng là hàng thượng phẩm.

Trong lúc hưởng thụ, Tiểu Ngưu cũng trầm hạ quyết tâm, nhất định phải khiến nàng ta trở nên nhiệt tình hơn. Hắn phải làm cho nàng cam tâm tình nguyện cùng hắn làm chuyện này, để nàng có thể thưởng thức cái mùi vị của cả cuộc đời.

MA ĐAO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Đặc Sảng

Tiểu Ngưu kiên nhẫn sử dụng các thủ thuật để mở đầu. Miệng hắn chạm vào miệng đối phương, vừa cọ xát, vừa mút, lại thè lưỡi ra liếm vào môi nàng. Tay hắn cứ liên tục hoạt động một cách nhịp nhàng trên ngực nàng, xoa xoa, vê vê, bóp bóp, lại nắn nắn. Sau một hồi nỗ lực, cuối cùng hơi thở của Mộ Dung Mỹ cũng trở nên gấp gáp hơn, đôi mắt bắt đầu như mờ dần, tay nàng đã thôi không cố đẩy ra nữa.

Tiểu Ngưu thâm cao hứng, đúng là khó ngờ nha. Thế là, Tiểu Ngưu bắt đầu chuyển hướng sang khai thác chỗ khác. Một tay lần mò xuống dưới, bên trên, miệng vẫn tiếp tục hôn không ngừng. Đầu lưỡi dính chặt vào môi đối phương, muốn đột nhập vào trong miệng. Đối phương vẫn kiên trì giữ vững trận địa, cương quyết không mở miệng ra.

Tiểu Ngưu là người có phương pháp. Tay hắn vươn đến tiểu phúc của đối phương, đầu tiên là vẽ những vòng tròn quanh rốn, sau đó lần mò đến cái nơi thần bí kia. Có điều Mộ Dung Mỹ vẫn kiên trì phản kháng, hai chân khép rất chặt khiến Tiểu Ngưu không sao hạ thủ được.

Tiểu Ngưu ngẩng đầu lên, thổi nhẹ vào mặt Mộ Dung Mỹ rồi nói: "Mộ Dung Mỹ, hiện giờ ta đã là nam nhân của nàng rồi, nàng nên vâng lời ta chứ. Nếu không, nàng sẽ đau khổ chịu không nổi đâu." Nói vậy xong, bàn tay đang án ngữ tại bụng dưới bắt đầu hoạt động.

Không biết vì Mộ Dung Mỹ bị nhột hay là vì nghe thấy những lời kia mà hai chân hơi giang ra. Thế là tay của Tiểu Ngưu liền đột nhập vào khoảng giữa hai chân, trực tiếp chạm đến nơi mẫn cảm của Mộ Dung Mỹ.

Chỗ đó vừa bị xâm phạm, Mộ Dung Mỹ không nhịn được liền kêu "A" lên một tiếng. Nơi đó là nơi thiêng liêng nhất, cũng là nơi quý giá nhất của mình mà. Nàng đột nhiên cảm thấy hối hận, hối hận rằng để giữ lấy mạng sống mình lại chịu mất đi sự trinh bạch.

Nàng vừa kêu lên thì miệng tự nhiên cũng mở ra. Làm sao Tiểu Ngưu có thể bỏ qua cơ hội này được, vội vàng đưa đầu lưỡi vào trong miệng nàng, dễ dàng tìm thấy lưỡi nàng. Thế là Tiểu Ngưu cứ thoải mái mà mút lưỡi nàng. Đồng thời lúc đó, bàn tay kia của hắn vẫn đang ngoạm du ở bên dưới, vẫn chà xát, kêu gọi. Chẳng mấy chốc, Mộ Dung Mỹ đã bắt đầu thở hổn hển, gương mặt đỏ hồng lên, thân người bắt đầu vận vẹo một cách không ý thức.

Tiểu Ngưu lại càng cao hứng, thậm chí: Tốt rồi, mỹ nữ này bắt đầu động tình. Ta có thể tiến hành bước tiếp theo rồi đây.

Tiểu Ngưu một mặt vẫn hôn, một mặt bắt đầu cởi bỏ y phục của nàng ra. Đã bắt đầu động tình, Mộ Dung Mỹ chỉ khép hờ mắt, cánh mũi phập phồng, hiển nhiên là giờ đã không còn bị bức bách nữa.

Tiểu Ngưu tỏ ra rất thỏa mãn với thành tích của mình. Vậy nên, không để cho Mộ Dung Mỹ kịp trấn tĩnh lại, hắn lột trần nàng sạch sẽ với một tốc độ cực nhanh.

Thân thể trần truồng của nàng vừa trắng trẻo, đầy đặn, vừa thanh cao không tì vết. Hai ngọn nhũ phong tròn đầy và cao nhọn. Đầu núm đỏ hồng xem ra đúng là chưa hề bị chạm đến. Dưới tiểu phúc là một đám lông xoắn tít, đen mượt vô cùng hấp dẫn. Kéo giang hai chân nàng ra, nơi đó lại càng nổi rõ lên một cách phi thường. Hai mảnh thịt hồng hồng ẩn hiện, lúc này đã bắt đầu được tráng qua một lớp nước trong suốt. Cúc hoa ở phía dưới be bé, chặt khít, hơi nhột nhột nhưng lại vô cùng thanh khiết.

Nhìn bao quát toàn bộ, khuôn mặt nàng đúng là hạng nhất, còn các chi tiết thì phối hợp nhau một cách tuyệt mỹ, không thể tìm ra một chỗ khiếm khuyết nào. So với những nữ nhân mà Tiểu Ngưu từng trải qua, dường như Mộ Dung Mỹ không đẹp hơn. Đương nhiên nàng không thể nào mỹ lệ như Nguyệt Ảnh nhưng lỡ thể chắc không thua bao nhiêu. Nàng không được thành thực như sư nương nhưng lại có hơi hướng trẻ trung hơn. Nàng không nhiệt tình như Nguyệt Lâm nhưng lại có những khí chất riêng của mình.

Trong lúc động tình, Mộ Dung Mỹ cảm thấy toàn thân như lạnh đi. Nàng khe khẽ hé mở đôi mắt. Không phải vì xấu hổ nhưng vừa nhìn thấy bản thân hoàn toàn trần truồng, theo bản năng nàng liền đưa tay che chắn những nơi quan trọng. Có điều chỉ che được chỗ đó thôi.

Động tác này không nghi ngờ gì cả lại khiến nàng trông càng mê người hơn. Tiểu Ngưu vừa nhìn thấy, không nhịn nổi, lập tức khen ngợi: "Mộ Dung Mỹ, nàng khóa thân quả thật quá đẹp. So với lúc mặc y phục đẹp hơn rất nhiều." Vừa nói xong, chỉ soẹt soẹt hai ba cái, Tiểu Ngưu đã tự mình thoát y xong, rồi nhào người lên trên Mộ Dung Mỹ.

Mộ Dung Mỹ vừa nhìn thấy cái đồ chơi lủng lẳng đó của Tiểu Ngưu thì hoảng sợ nhắm tịt mắt lại. Cái món đồ đó khiến nàng bị chấn động tinh thần vô cùng mạnh mẽ. Vừa nãy nàng vừa mới vì nó mà thụ thương, vậy nên mới rơi vào tay người ta. Nàng thầm tự trách mình không có định lực. Cái thứ đó xấu xí như vậy, vì sao ta phải sợ nó chứ, không phải tất cả nam nhân đều có cái thứ xấu xí đó sao? Ta cũng thật là ít hiểu biết. Nếu không phải ta bị xao lãng làm sao ta lại rơi vào hoàn cảnh này được. Bây giờ thì một chút khả năng phản kháng cũng không có.

Tiểu Ngưu đầu thềm để ý xem nàng nghĩ gì, hẳn chỉ nghĩ đến chuyện mình đang muốn làm. Tiểu Ngưu cúi đầu đưa miệng ngậm lấy một nắm hoa trên ngực, thưởng thức cái hương vị khi liếm láp, cắn hút, còn tay kia thì quần đảo một cách điệu nghệ trên ngực bên kia, dường như tận dụng hết tất cả những ngón nghề của mình. Ngực nàng bị nhào nặn lúc thì tròn lúc thì

méo, trong nhất thời trở thành một thứ đồ chơi để nắn bóp. Tiểu Ngưu đùa nghịch thật khoái trá và còn khiến cho Mộ Dung Mỹ phải mở miệng rên rỉ.

Tay và miệng Tiểu Ngưu vẫn không ngừng đùa nghịch với Mộ Dung Mỹ còn mỹ nữ thì vẫn cứ rên rỉ "Ừ ừ", rõ ràng là đã vô cùng kích động. Tiểu Ngưu lại đưa một tay xuống thân dưới của nàng, án ngữ một cách chính xác tại tiểu đậu đậu của nàng, vừa vê vê, vừa se se, khiến toàn thân Mộ Dung Mỹ rung lên, nhịn không được gào: "Đừng chạm vào đó, đau quá, nhột quá."

Tay Tiểu Ngưu tiện thể dời đi, lướt đến vùng ngoài khe hẹp, ở đó giờ đã ướt nhẹp. Tiểu Ngưu chấm tay vào lớp nước đó rồi đưa lên miệng nếm thử. Hơi tanh tanh, lại hơi khai khai, đúng là mùi vị của nữ nhân.

Tiểu Ngưu cười ha hả nói: "Mộ Dung tiểu thư, nàng chảy nước nhiều quá rồi. Nàng thật sự muốn nam nhân rồi đó."

Nói xong, Tiểu Ngưu bắt đầu bắt tay vào mục tiêu chính.

Tiểu Ngưu nằm xấp trên người Mộ Dung Mỹ, cây gậy hung dữ nhấp nhồm hướng về cái vùng tối ẩm ướt kia. Mộ Dung Mỹ lắc lư vạy vẹo nói: "Đau lắm, đừng đưa vào."

Tiểu Ngưu nói: "Chẳng mấy chốc sẽ hết đau thôi." Nói rồi tay cầm khúc thịt, nhắm đúng vào giữa hai cánh hoa mà đẩy vào. Nhờ đã được bôi trơn, nên chỉ một nhát là quy đầu đã xâm nhập vào trong. Một cú đẩy này cứ như là muốn lấy mạng Mộ Dung Mỹ vậy. Nàng la lên yêu kiều: "Chậm thôi, ta chịu không nổi. Ta đau chết mất." Nói vậy rồi hai tay nàng giữ lấy hông Tiểu Ngưu, không cho hắn cử động gì nữa.

Theo trực giác, Tiểu Ngưu biết rằng chỉ có xử nữ mới có cái hang động chật hẹp như thế, trong lòng vô cùng đặc ý. Hắn rất vui vẻ, tạm thời cũng không ấn sâu thêm, mà chỉ chăm chú hôn nàng, hai tay thì mò đến chỗ bộ ngực. Có lẽ Mộ Dung Mỹ nàng cũng đã hiểu được, thật sự xem Tiểu Ngưu

như tướng công của mình nên cũng không cự tuyệt gì nữa. Vậy nên, Tiểu Ngưu rất dễ dàng mút lấy lưỡi nàng. Hai tay thì vẫn tùy nghi vân vê hai đầu nhũ phong. Một mặt hân mê, một mặt thì suy nghĩ lung tung. Chánh phái với tà phái cái gì, dưới mắt ta chỉ có mỹ nữ và không phải mỹ nữ, phân biệt ở chỗ mê người hay không mê người thôi.

Rất nhanh, Tiểu Ngưu lại liếm hai đầu nhũ nàng, hai tay thì sờ mó loạn khắp nơi. Một lúc sau, Mộ Dung Mỹ chịu không nổi bắt đầu tỏ ra nôn nóng. Tiểu Ngưu rất biết chớp lấy thời cơ. Mông hân khê đẩy tới và cây gậy liền xuyên qua tấm màn, chọc luôn đến tận cùng. Trong khoảnh khắc đó, Tiểu Ngưu biết rằng mình vừa phá rách tấm màn của đối phương.

Tiểu Ngưu vui mừng không sao kể xiết còn Mộ Dung Mỹ thì lại đau xót đến mức lệ trào ướt đầm. Miệng nàng cất tiếng ai oán: "Ngươi Tiểu Ngưu, người không phải là người tốt. Người cường gian ta. Cả đời này người không xong với ta đâu."

Tiểu Ngưu cười ha ha nói: "Tất nhiên là không xong được rồi. Cả đời này nàng sẽ ở trong tay ta. Nàng không thể rơi vào tay người khác được." Nói vậy xong, Tiểu Ngưu bắt đầu nhấp nhô bên dưới. Cái khe đó quả thật là chật, thiếu điều muốn ép nát cây gậy của Tiểu Ngưu.

Tiểu Ngưu mừng rỡ nghĩ, đúng là xử nữ nha, cũng chật như Nguyệt Lâm lúc đầu vậy. Cũng vừa ấm áp vừa trơn tuột nhưng cảm giác lại khác nhau. Dù gì thì đúng là mỗi nữ nhân lại có hương vị riêng.

Mỗi lần Tiểu Ngưu nhấp một cái thì Mộ Dung Mỹ lại rên một tiếng. Cái đồ chơi vừa thô vừa dài của hân cứ chuyển động liên tục trong cái hang động chật hẹp đó khiến Mộ Dung Mỹ cảm thấy hơi không chịu nổi. Chẳng được bao lâu, Mộ Dung Mỹ liền cảm nhận một cảm giác khoái lạc chưa bao giờ có.

Cái cảm giác có gì đó đang chảy tràn ra, cái cảm giác của sự ma sát bên trong, lại còn cái thứ kia cứ liên tục tạo thành những cú va chạm, tất cả khiến cho nàng toàn thân cảm thấy vô cùng sáng khoái.

Lúc này nàng lại nghĩ đến việc liệu thương. Công phu của Bắc hải nhà nàng có chút khác biệt với những môn phái khác. Lúc bọn họ liệu thương rất cần đến sự trợ giúp từ bên ngoài. Bởi vì họ phải ở trong trạng thái cực kỳ hưng phấn thì quá trình liệu thương mới đạt hiệu quả cao nhất. Đó cũng là lý do đầu tiên khiến Mộ Dung Mỹ đáp ứng việc hiến thân. Nàng tính rằng trong lúc khoái hoạt sẽ đồng thời điều trị thương thế. Thương thế mà khỏi, mình có thể làm gì tùy ý. Đối với cái tên ác nhân đang chiếm hữu mình này thì kẻ muốn giết hãn đầu tiên chính là nàng. Vậy nên, trong lúc hưởng thụ nam nhân, Mộ Dung Mỹ lại bắt đầu trầm lặng vận công.

Tiểu Ngưu nào biết những chuyện đó. Hắn đang vô cùng đặc ý. Lúc đầu hắn nhấp nhồm nhè nhẹ, chẳng mấy chốc bắt đầu dùng hết sức lực mà đâm thọc. Làm việc này trên đồng cỏ quả thật là tuyệt. Tính đàn hồi của nó rất tiện lợi, không cần phải dùng nhiều sức, cây gậy cũng có thể dễ dàng vào ra huyết động. Nước dịch trong đó càng ngày càng nhiều khiến cây gậy của Tiểu Ngưu ướt đầm, trông lại càng đáng yêu hơn.

Tiểu Ngưu kéo hai chân nàng gác lên vai mình, bản thân thì quỳ xuống, mắt có thể nhìn rõ tư thế của hai người ở phía dưới như thế nào.

Có thể thấy cái thứ thô dài đó vào ra trong cái huyết động hồng hồng. Mỗi lần ra uy đều khiến chất dịch bên trong trào ra thấm ướt lấp lánh.

Tiểu Ngưu cố ý kéo khúc thịt của mình ra hẳn bên ngoài. Huyết động bé nhỏ bây giờ đã biến trở lại thành một cửa động be bé, tròn tròn, ướt đầm đìa, thậm chí làm nhoe nhoét cả bông cúc hoa bên dưới. Tiểu Ngưu nhìn thấy rất thích thú, lại đưa cây gậy của mình tiến vào trong. Chỉ nghe "Ọt" một cái đã hết sức dễ dàng đẩy vào đến tận trong cùng, mạnh đến nỗi Mộ Dung Mỹ phải bật kêu lên, rồi rên rĩ không thôi.

Tiểu Ngưu biết rằng đến lúc này Mộ Dung Mỹ đã không còn bị đau nữa, vậy cần gì phải kiêng cử? Thế nên, Tiểu Ngưu dốc hết toàn lực, bắt đầu ra sức như lang như hổ, mỗi lần ấn vào đều đập đến tận đáy, kêu giòn giã, lép bép lộp bộp, lại nghe óc ách tiếng nước, cứ như sắp đâm chết Mộ Dung Mỹ luôn vậy. Hẳn đâu biết Mộ Dung Mỹ lại đang lo vận công để tìm cơ hội giết bản thân mình.

Tiểu Ngưu tiếp tục vừa thở hỗn hển vừa nhấp nhồm trên người Mộ Dung Mỹ, cứ như là đang làm thịt toàn bộ phái Bắc hải vậy. Lúc đầu Mộ Dung Mỹ để xoải hai tay hai bên nhưng sau lại chủ động quàng ôm lấy cổ Tiểu Ngưu. Lại còn hôn lên mặt hắn như khích lệ, khen ngợi khiến Tiểu Ngưu không còn biết làm gì hơn là tiếp tục đâm, tiếp tục nhấp, tiếp tục xoay vận. Hẳn vốn làm việc này với một mỹ nữ xa lạ. Nhưng đến lúc này, nữ tử đó đã là của mình rồi. Vì đây là lần đầu tiên Mộ Dung Mỹ làm chuyện này nên huyết động của nàng vô cùng mãnh cảm. Chưa được bao lâu nàng đã đạt đến cao trào. Nhưng nàng vẫn chưa hoàn thành việc vận công. Bởi vậy, nàng ôm choàng thật chặt Tiểu Ngưu, không cho hắn rút cây gậy thịt ra khỏi người mình.

Tiểu Ngưu vô cùng sung sướng. Vốn đang định nghỉ một chút rồi tái chiến, lại thấy Mộ Dung Mỹ chủ động như vậy nên hết sức vui vẻ đáp ứng. Thế là Tiểu Ngưu lại kiên trì ra sức, tiếp tục chiến đấu. Hẳn đã quyết định nhất định phải làm nàng thỏa mãn để cả đời này nàng phải nhớ đến mình.

Tiểu Ngưu nằm xấp trên thân thể trần truồng mỹ lệ, tiếp tục nhấp nhồm ào ạt như cuồng phong bão tố. Cả cái món đồ chơi của hắn so với bình thường cũng can trường hơn rất nhiều. Mỗi lần nó đều tiến vào đến tận trong cùng của Mộ Dung Mỹ khiến cả hai người đều cảm thấy mỹ mãn.

Nhưng Tiểu Ngưu không biết rằng Mộ Dung Mỹ lại vận công liệu thương trong lúc khoái hoạt. Hẳn vẫn vô cùng sung sướng, mồ hôi đổ đầm đìa. Một lúc lâu sau, cuối cùng hắn cũng đạt đến cao trào. Một dòng chảy nóng ấm phun ra mạnh như tên bắn.

Tiểu Ngưu vẫn không quên khoa trương với mỹ nữ: "Mộ Dung tiểu thư, nàng quả thật khiến người ta phải lưu luyến. Ta thật sự không muốn rời xa nàng." Mộ Dung Mỹ theo bản năng cũng hơi nhấc hạ thân lên để tiếp nhận sự kích thích cao nhất của nam nhân. Đến khi Tiểu Ngưu nằm bệt xuống trên người nàng không nhúc nhích nổi nữa thì nàng cũng đã gần như vận công xong.

Chờ đến lúc hơi thở của nàng trở nên bình ổn rồi, điều đầu tiên nàng làm là chụp lấy cổ của Tiểu Ngưu rồi bóp vừa mạnh, vừa ác độc, rõ ràng muốn lấy mạng của Tiểu Ngưu.

Tiểu Ngưu không phòng bị gì, khổ sở nói: "Mộ Dung Mỹ, nàng làm gì vậy?"

Mộ Dung Mỹ vung tay một cái, Tiểu Ngưu liền bị nàng hất văng ra, vèo một cái, rơi xuống đất bên cạnh đồng cỏ, mạnh đến mức Tiểu Ngưu nhăn mặt đau đớn. Cái thân trần truồng của hắn rơi như thể chưa chết là đã may mắn rồi.

Mộ Dung Mỹ mắng một câu: "Đồ dân tộc thối tha. Ta nhất định phải xử ngươi ra ngàn mảnh." Nói xong, mặc y phục lại rất nhanh rồi như một con chim nhỏ bay xuống dưới đất đứng ngay trước mặt Tiểu Ngưu.

Tiểu Ngưu vùng vẫy đứng dậy định bỏ chạy. Mộ Dung Mỹ cười lạnh mấy tiếng rồi nói: "Ngươi Tiểu Ngưu, ngươi đừng vọng tưởng. Hôm nay ta nhất định phải cho ngươi chết một cách đầy sung sướng." Nàng vung tay chụp đuổi theo một nhát, nào ngờ Tiểu Ngưu lẩn nhanh như chạch, tránh được cú chụp đó.

Tiểu Ngưu thi triển khinh công, liên tục bỏ chạy, thoát đi khá xa. Mộ Dung Mỹ hét lên: "Ngươi chạy đi đâu đây? Dám chiếm tiện nghi của ta mà tưởng còn sống nổi sao?"

Mộ Dung Mỹ vung tay ra, một luồng cuồng phong mạnh mẽ xuất hiện hất Tiểu Ngưu ở xa xa ngã nhào xuống đất. Không đợi đến khi hăn kịp đứng dậy, Mộ Dung Mỹ đã lao đến, lại đưa một chân đạp lên lưng hăn khiến hăn cảm thấy như bị một tòa núi đè lên không sao xoay người lại được.

Một Tiểu Ngưu nhân tài như thế lại nằm trần truồng bị một mỹ nữ đạp lên, thật không ra thể thống gì nữa. Tiểu Ngưu cảm thấy nguy hiểm như rơi vào miệng cọp. Trong lúc tuyệt vọng, Tiểu Ngưu gào thét: "Nàng không đáng tin. Nàng không giữ lời hứa. Nàng giết ta thế này, Tiểu Ngưu ta không phục đâu. Ta có thành quỷ cũng chui vào giường của nàng."

Mộ Dung Mỹ điên tiết lên nói: "Người còn gì nữa mà không phục? Người là một tên dân tộc vô liêm sỉ. Nếu ta không giết người thì cả đời này phải bị sỉ nhục."

Tiểu Ngưu gào lên: "Chúng ta đã thỏa thuận rồi, ta thả nàng ra, còn nàng thì hiến thân cho ta. Chúng ta không ai nợ ai cả."

Mộ Dung Mỹ cười lạnh nói: "Bây giờ không còn như vậy nữa. Bây giờ là ta quyết định. Người đang nằm trong tay ta. Giờ ta muốn giết người." Nói xong, chân ấn mạnh xuống đến mức Tiểu Ngưu cảm thấy như nghẹt thở. Tiểu Ngưu hỏi: "Mộ Dung Mỹ, thật sự nàng muốn giết ta sao?"

Mộ Dung Mỹ gằn giọng: "Không lẽ chuyện như thế mà cũng nói chơi sao?"

Tiểu Ngưu nói: "Nàng quên mất một chuyện. Ta làm chuyện đó với nàng hoàn toàn không phải là ta bức bách nàng mà là nàng chủ động đề nghị. Đúng không?" Mộ Dung Mỹ nổi giận nói: "Chẳng đúng sai gì cả. Hiện giờ ta mạnh hơn, người phải nghe theo ta." Tiểu Ngưu thở một hơi dài nói: "Nếu nàng muốn giết ta, xem ra ta cũng chẳng biết làm sao nữa. Trước khi chết, ta chỉ muốn nói với nàng mấy câu thôi."

Mộ Dung Mỹ nghiêng răng nói: "Muốn nói cứ nói, muốn đánh rắm cứ đánh rắm." Tiểu Ngưu cười tươi nói: "Nàng có thể cho ta ngồi dậy được không. Như thế này ta thấy rất khó chịu. Dù gì chúng ta cũng đã có chút tình phu thê rồi."

Mộ Dung Mỹ phì một cái nhưng cũng thu chân lại. Nhờ đó Tiểu Ngưu có thể xoay người ngồi dậy được. Một nam nhân trần truồng ngồi ngay trước mặt còn cái đồ chơi đó vẫn cứ đứng sừng giữa hai chân khiến Mộ Dung Mỹ nhìn thấy cảm thấy tim đập mạnh. Nàng lùi lại phía sau mấy bước rồi nhắc: "Chỉ cho phép người nói mấy câu thôi. Nếu người định trốn, ta lập tức lấy mạng người ngay. Ta khuyên người nên bỏ ý định trốn thoát đi. Trước mặt Mộ Dung Mỹ ta, người trốn không thoát đâu."

Trong lòng Tiểu Ngưu tràn đầy nỗi tuyệt vọng. Ở cái nơi đồng không mông quạnh này, ai có thể cứu hắn đây? Quý Linh à? Quý Linh vẫn còn bị thương nằm trong phần mộ kia. Cứ cho là nàng ra được, chưa chắc nàng đã tìm thấy mình. Còn nói về bọn Nguyệt Ảnh, Nguyệt Lâm thì ngay từ đầu đã không biết ta ở đâu rồi. Hơn nữa, bọn họ mà thấy ta như thế này thì mọi cảm tình đều biến mất cả, làm sao có thể nổi lòng nhân từ mà cứu ta được nữa? Tiểu Ngưu càng suy nghĩ càng thấy u ám hơn.

Chết yên lành không bằng sống cực khổ. Hiện tại Tiểu Ngưu chỉ có thể tìm cách kéo dài thời gian, dùng lời nói mà thay đổi ý định giết người của đối phương. Vậy nên, Tiểu Ngưu làm một vẻ mặt rất thân thiện nói: "Mộ Dung cô nương, ta muốn hỏi nàng một chút. Không phải vừa rồi nàng bị thương sao? Sao đột nhiên lại vận công trở lại được vậy?"

Mộ Dung Mỹ không thèm nhìn Tiểu Ngưu bởi vì hình dạng hắn bây giờ thật không thể nhìn nổi. Nàng đáp: "Đó chính là phương pháp trị thương đặc biệt hữu hiệu của môn phái chúng ta. Có nói người cũng chẳng hiểu."

Tiểu Ngưu kinh ngạc nói: "Cái đó thật là lợi hại nha. Chỉ trong chốc lát, thương thế đã hoàn toàn lành lặn."

Mộ Dung Mỹ hỏi lại: "Người còn gì để nói thì nói mau lên. Ta không thể chờ được đâu. Ta giải quyết người rồi ta còn phải đi bắt con Quỷ Linh kia nữa."

Tiểu Ngưu "À" một tiếng rồi nói tiếp: "Vì nàng đã quyết giết ta, ta cũng không còn biện pháp nào khác. Ta chỉ xin nàng một thỉnh cầu. Nhìn chung, vì chúng ta cũng đã có chút ít tình phu thê, xin nàng đáp ứng cho ta."

Mộ Dung Mỹ xiết chặt năm tay. Lúc này, nhìn nàng quả thật rất giống một ả la sát, ngực ưỡn về phía trước, gương mi trợn mắt, không giống cái điệu bộ tội nghiệp lúc trước, lại càng không giống nữ tử nhu nhược nằm rên rỉ bên dưới người Tiểu Ngưu vừa nãy. Mộ Dung Mỹ gần giọng nói: "Được, người nói đi."

Tiểu Ngưu nói: "Trước tiên ta đi xem Quỷ Linh thế nào đã." Mộ Dung Mỹ trừng mắt nhìn hắn nói: "Người chết đến nơi mà vẫn còn nhớ đến ả ta. Xem ra người cũng chung tình đó."

Tiểu Ngưu đưa cái mặt dày ra nói: "Ta trước giờ vẫn luôn chung tình. Ta đối với Quỷ Linh như thế, đối với nàng cũng như thế. Sau này nàng sẽ biết rằng ta đúng là có ưu điểm đó." Mộ Dung Mỹ cười rũ rượi nói: "Có điều người sẽ không có cái 'sau này' đó nữa. Được rồi, ta đáp ứng người như thế." Tiểu Ngưu đứng dậy, nhìn Mộ Dung Mỹ cười một cách triu mến nói: "Chắc nàng không định để ta cứ tồng ngồng thế này mà đi chứ."

Mộ Dung Mỹ sốt ruột phát tay nói: "Đi mặc đồ vào đi." Tiểu Ngưu nghe xong, trong lòng cảm thấy dễ chịu hơn, đi đến đồng cỏ đằng kia, chậm rãi mặc y phục vào. Chỉ đến khi Mộ Dung Mỹ thúc giục hắn mới nhanh tay nhanh chân hơn một chút. Mặc y phục xong, Tiểu Ngưu lại trông như một thiếu niên rất nề nếp. Theo mệnh lệnh của Mộ Dung Mỹ, Tiểu Ngưu đi về hướng bãi tha ma mà Quỷ Linh đang ở. Hắn muốn đánh lừa cũng không được vì Mộ Dung Mỹ cũng nhớ rõ vị trí của ngôi mộ đó.

Tiểu Ngưu thầm nghĩ, thế này thì xong rồi, đánh thì đánh không lại, diêu kế thì không có. Xem ra ta và Quỷ Linh chuyển này được chết cùng nhau rồi. Mệnh vận của ta và nàng ấy đúng là phu thê, tuy không sinh cùng ngày nhưng lại chết cùng lúc.

"Đi nhanh lên, đừng nấn ná." Mộ Dung Mỹ đi phía sau Tiểu Ngưu, lâu lâu lại đâm đá hấn mấy cái. Còn may đó chỉ là để phạt hấn chứ không phải muốn đánh chết hấn. Vậy nhưng Tiểu Ngưu vẫn cứ làm bộ gào toáng lên. Hấn không biết rằng hiện giờ trong lòng Mộ Dung Mỹ rất mâu thuẫn. Không giết Tiểu Ngưu thì không giải được mối hận trong lòng. Còn nếu giết hấn, cũng sợ sau này lại hối hận. Đây dù sao cũng là nam nhân đầu tiên của nàng. Làm chuyện đó chỉ có lợi cho nàng nhưng rồi lại bị rơi vào hoàn cảnh khó khăn.

Chẳng bao lâu, bọn họ đã đến được bãi tha ma đó. Rất nhiều năm mộ nằm rải rác như những cái bánh màn thầu trải dài bất tận. Thêm vào đó cỏ mọc um tùm, tiếng quạ kêu đây đó khiến cảnh vật càng trở nên vô cùng hoang vắng tiêu điều.

Từ xa xa đã nhìn thấy ngôi mộ được cỏ cây che chắn bên ngoài. doc truyện tại . Trong lòng Tiểu Ngưu đau xót. Hấn cảm thấy vô cùng xấu hổ. Là một đại nam nhân mà không bảo vệ được nữ nhân của mình, cả mình cũng bị xả thịt. Số phận ta thật là thảm.

Nếu sư nương ở đây có phải là tốt không. Hay là Nguyệt Ảnh ở bên cạnh cũng tốt. Có khi Nguyệt Lâm ở đây cũng được. Bọn họ đều có thể bảo vệ ỳnh.

Càng đi hấn càng cảm thấy tình hình xấu hơn, càng đi càng thấy đau lòng hơn. Lúc hấn đi ngang qua một ngôi mộ lớn, không nhìn xuống dưới chân, tình cờ vấp phải cái gì đó, bất ngờ ngã chúi tới phía trước. Cũng may, khinh công của hấn không tệ, hai tay chống xuống đất búng lên, lộn một vòng trên không lại đứng vững ngay.

Hắn quay đầu lại nhìn muốn xem xem mình vướng phải cái gì. Nhìn xong càng thấy bất ngờ hơn. Thì ra mình vừa vấp phải một đôi chân. Đôi chân đó có mặc quần nhưng lại không mang hài. Hai chân đó vừa to, vừa bản, thò ra từ trong một bụi cỏ trên một mộ phần. Không nhìn thấy thân người bên trên.

Mộ Dung Mỹ gọi: "Ngụy Tiểu Ngưu, đừng làm trò trẻ con nữa, đi tiếp đi." Nàng bịt mũi bước qua mấy cái chân thối đó, cũng không thèm quan tâm đó là ai. Lúc này, chuyện chính vẫn quan trọng hơn.

Nào ngờ, nàng vừa bước qua đôi chân thối đó thì người kia từ trong đám cỏ rậm ngời dậy, dụi dụi mắt, thì ra hắn chỉ có một mắt.

Mộ Dung Mỹ thấy người này là một trung niên, mặt đầy râu rậm, vừa to lớn vừa đen đúa, không biết là ai. Người kia vừa hướng ánh mắt đến chỗ Tiểu Ngưu thì liền bật kêu lên rồi nhảy chồm dậy.

"Ngụy Tiểu Ngưu, tên tiểu tử nhà ngươi đi đâu vậy? Ta nhớ ngươi muốn chết." Một mặt hắn cười ha hả vô cùng vui vẻ, mặt khác, chạy vội đến chỗ Tiểu Ngưu.

Tiểu Ngưu cũng bật cười gọi: "Hắc Hùng Quái, tên già nhà ngươi, ngươi vẫn chưa chết à?" Người đó quả thật là Hắc Hùng Quái, bạn hắn. Nhìn thấy hắn, sao Tiểu Ngưu không cao hứng được. Hắc Hùng Quái ở đây thì mình được cứu rồi. Mộ Dung Mỹ nghe thấy người này là Hắc Hùng Quái trong lòng hoảng kinh. Nàng đã biết từ trước rằng người này không chỉ đáng sợ lại còn mang trong mình bí mật của Ma đao.

Phản ứng đầu tiên của Mộ Dung Mỹ là dùng tốc độ cực nhanh chụp lấy tay Tiểu Ngưu, kéo hắn sang một bên khiến Hắc Hùng Quái chụp vào khoảng không. Hắc Hùng Quái nổi giận lớn tiếng hỏi: "Tiểu cô nương kia, ngươi là con gái nhà ai vậy? Mau thả huynh đệ của ta ra."

Mộ Dung Mỹ gần giọng nói: "Hắc Hùng Quái, ta chính là nữ nhi của Bắc hải Băng vương. Chúng ta không có cừu hận gì, tốt nhất là người tránh xa ra. Vì chúng ta đều là người trong tà phái, ta cũng không muốn động thủ với người đâu."

Hắc Hùng Quái chống tay lên eo nói: "Ta đâu quan tâm người là con của ai. Người mau thả huynh đệ của ta ra. Nếu không ta cắt cổ nhà người ngay." Nói xong, Hắc Hùng Quái lao đến, tay chụp vào ngực Mộ Dung Mỹ. Mộ Dung Mỹ vừa thấy thế công của hắn vô cùng dũng mãnh liền kéo Tiểu Ngưu chặn phía trước. Nếu Hắc Hùng Quái không thu tay lại thì trào này của y sẽ chụp vào bụng Tiểu Ngưu lòi ruột mất.

Mộ Dung Mỹ rất lạnh lợi, không đợi cho Hắc Hùng Quái kịp phản ứng, tay đẩy mạnh ra, đưa Tiểu Ngưu tiến đến gần y hơn, không thể nào thoát nổi đòn đó. Tiểu Ngưu nổi giận trong lòng. Ta là một đại nam nhân lại bị một nữ nhân khống chế, thật là không ra sao. Trong lúc cấp bách, Tiểu Ngưu chột cúi đầu cắn vào bàn tay trắng ngọc của Mộ Dung Mỹ một cái. Mộ Dung Mỹ đau quá, lơ tay, Tiểu Ngưu liền nhanh như sóc né sang một bên.

Nhìn lại Mộ Dung Mỹ thì thấy tay nàng không hề chảy máu. Tuy vậy đôi mắt của nàng đã ngân ngấn nước mắt, dường như sắp khóc đến nơi. Cũng không biết là khóc vì đau hay còn vì nguyên nhân nào khác.

Hắc Hùng Quái cười ha hả nói: "Huynh đệ à, người đúng là cũng có một vài chiêu, thông minh đó." Nói vậy xong liền đứng chặn trước mặt Tiểu Ngưu, sợ rằng Mộ Dung Mỹ lại làm hại đến Tiểu Ngưu.

Tiểu Ngưu nghe được lời của Hắc Hùng Quái cảm thấy rất xấu hổ. Hắn cảm thấy mấy lời đó nghe không giống như khen ngợi mà lại có vẻ như trách mắng. Sao trách hắn được chứ? Chỉ có thể trách số hắn không tốt. Nếu như hắn cũng có bản lĩnh xuất chúng như bọn họ thì cần gì phải xài tới cái thứ hạ sách đó chứ. Mộ Dung Mỹ xoa xoa bàn tay một lúc rồi bắt đầu trừng

mắt lên, hai tay vung ra. Hai đạo bạch quang sắc bén bay về phía Hắc Hùng Quái. Hắc Hùng Quái đẩy Tiểu Ngưu ra sau rồi cũng vung hai tay ra. Hao đại hồng quang mạnh mẽ lao ra chặn hai đạo bạch quang lại. Bốn luồng sáng giao nhau được một lúc thì Mộ Dung Mỹ chủ động nhảy tránh ra ngoài, thở hồng hộc, biết rằng hôm nay thật sự không thể nào đạt được mục đích nữa rồi.

Nàng mới vừa lành lặn thương thế, không thể huy động pháp thuật như bình thường được. Nếu cứ dựa vào thực lực hiện giờ mà đấu thì không qua được Hắc Hùng Quái. Hôm nay vậy là không giết được Tiểu Ngưu rồi. Chỉ có thể trách chính mình, không quyết tâm giết hẳn. Nếu không, tiểu tử đó sớm đã bỏ xác tại đây rồi.

Mộ Dung Mỹ chỉ mặt Tiểu Ngưu, bi phẫn nói: "Ngươi Tiểu Ngưu, chúng ta chưa giải quyết xong đâu. Bất kể ngươi trốn đi đâu ta đều có thể tìm được ngươi, đều có thể bắt ngươi chết thê thảm." Nói xong, trừng mắt nhìn Tiểu Ngưu một cái rồi xoay người bỏ đi. Chỉ thoáng chốc đã không thấy bóng hình đâu nữa.

Nàng đi mất rồi, Tiểu Ngưu không biết phải nói gì nữa. Nữ nhân đó dù có đáng ghét đến như thế nào thì cũng đã có quan hệ với mình. Người ta có là xử nữ hay không thì cũng đã là nữ nhân của mình rồi. Mà cũng thật là...Đã quan hệ như thế, nào phải chỉ có gần gũi thôi đâu, vậy mà còn đánh đánh giết giết, thế là sao chứ?

Hắc Hùng Quái ở bên cạnh cười ha hả nói: "Huynh đệ à, người với cô ta liên can như thế nào vậy? Cô ta không phải là người yêu của ngươi chứ?"

Tiểu Ngưu cũng cười ha hả nói: "Người xem có giống không? Nữ nhân như vậy ta thật không dám đụng đến à." Hắc lùi về sau một chút, quay đầu nhìn về phía phần phủ kín cỏ cây, nhớ đến Quỷ Linh ở bên trong.

Tiểu Ngưu cũng thềm nói nhiều lời với Hắc Hùng Quái mà ba chân bốn cẳng chạy về phía phần mộ. Khi hấn vạch đám cây cỏ tiến vào được bên trong thì chỉ thấy bên trong tối om như mực, chẳng thấy mấy viên dạ minh châu chiếu sáng đâu cả mà cũng chẳng bóng dáng Quỷ Linh dưới ánh sáng dạ châu.

Tiểu Ngưu hoảng hốt gọi lớn: "Quỷ Linh, Quỷ Linh, nàng ở đâu rồi? Nàng mau trả lời ta một tiếng đi." La hét một lúc lâu vẫn không nghe thấy ai trả lời.

Hắc Hùng Quái cũng theo vào hỏi: "Quỷ Linh là ai vậy?"

Tiểu Ngưu đáp: "Là một bằng hữu của ta." Sau đó lại tiếp tục gọi ầm ỉ. Hắc Hùng Quái đi vòng vòng trong bóng tối một lúc, sau đó nói với Tiểu Ngưu: "Ở đây ngoài hai chúng ta là còn sống ra còn lại đều là người chết cả. Xem ra vị bằng hữu của ngươi không có ở đây rồi."

Tiểu Ngưu nghe xong cũng không nói gì cả. Hấn nghĩ thầm, xem ra Quỷ Linh đã đi khỏi rồi. Có lẽ sau khi nàng ta tỉnh lại, không thấy ta nên rời bỏ nơi này. Nàng ta có thể đi đâu được nhỉ? Có phải về nhà không? Bất kể nàng có đi đâu thì cái cốt yếu là cần bảo trọng. Ngàn vạn lần đừng để rơi vào tay Bắc hải Băng vương. Nếu bọn họ mà bắt được nàng, có lẽ so với chết còn khó chịu hơn.

Không gặp được Quỷ Linh, cũng chẳng cần phải ở lại trong phần mộ nữa. Tiểu Ngưu theo Hắc Hùng Quái rời khỏi ngôi mộ bước ra ngoài bãi tha ma tràn đầy ánh mặt trời. Lúc này Tiểu Ngưu mới hỏi: "Hắc Hùng Quái, sao ngươi lại xuất hiện ở đây vậy?"

Hắc Hùng Quái nở một nụ cười rạng rỡ nói: "Chuyện đó kể lại thì dài lắm. Hay là chúng ta vừa uống vừa nói chuyện vậy."

Tiểu Ngưu nhìn trời nhìn đất, thấy cũng không còn sớm nữa, chỉ sợ bọn Nguyệt Ảnh tìm không thấy mình giờ đã lên Thiếu lâm tự rồi. Hơn nữa

mình cũng đã ra ngoài rồi, nấn ná thêm một lúc nữa cũng chẳng quan hệ gì. Đợi xong việc ở đây rồi hãy trực tiếp lên núi tìm bọn họ.

Nghĩ như vậy, Tiểu Ngưu cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng đi một chút. Hắn hỏi: "Chúng ta đi đâu uống rượu đây?" Hắn nghĩ thầm, không thể nào ra đường lớn để mọi người nhìn thấy được. Để người trong võ lâm chánh đạo nhìn thấy, Tiểu Ngưu ta thật sự sẽ trở thành phản đồ của chánh đạo mất.

Hắc Hùng Quái nói với Tiểu Ngưu: "Ra ngoài uống không tiện lắm. Chúng ta cứ ở đây thôi." Nhìn thấy vẻ mặt nghi hoặc của Tiểu Ngưu, y kéo Tiểu Ngưu đến trước ngôi mộ mà lúc này hắn đang nằm.

Chỉ thấy Hắc Hùng Quái cúi người, từ trong đám cỏ rậm lòi ra một cái túi gì đó. Mở túi ra thấy trong đó có một con gà quay, một con vịt quay, lại còn một hồ lô rượu lớn nữa.

Tiểu Ngưu vừa nhìn thấy liền bật cười hỏi: "Hay nhỉ, sao người có nhiều thứ thế? Nhất định là thó được ở đâu đó phải không?"

Hắc Hùng Quái bày tất cả dưới đất, kéo Tiểu Ngưu ngồi xuống rồi mới đáp: "Xem như người nói đúng. Cái đó kiếm được tối qua trong một nhà hàng hạng nhất. Lợi dụng lúc trong bếp không có ai, ta liền thó mấy thứ này. Ta không lấy sạch hết mấy thứ khác trong đó đã là quá nhân từ rồi."

Tiểu Ngưu cười ha ha nói: "Chỉ cần đừng để người khác bắt được là tốt rồi. Nếu bị bắt, có lẽ người sẽ trở thành Tử Hùng mất."

Hắc Hùng Quái vừa xé một cái đùi gà đưa cho Tiểu Ngưu vừa nói: "Ai mà bắt được ta chứ?" Nói vậy xong, mở hồ lô rượu uống một ngụm lớn, sau đó đưa cho Tiểu Ngưu uống. Tiểu Ngưu cũng dẹp sang một bên những kích thích tình ái mê hồn vừa nãy mà khoan khoái uống rượu. Hai người vừa uống rượu vừa nói chuyện ầm ĩ.

Tiểu Ngưu chùi rượu dính trên mép nói: "Người vẫn chưa kể ta nghe vì sao người lại xuất hiện ở đây. Mấy ngày vừa rồi ra sao? Có việc gì không?"

Hắc Hùng Quái vừa nghe thấy liền lộ vẻ mặt chán nản, vừa phẩy phẩy tay vừa than thở: "Thôi đừng nói chuyện đó nữa. Ta đúng là xui xẻo cả tám đời. Mấy ngày vừa rồi, cứ phải trốn chỗ này, nấp chỗ kia. Ban ngày căn bản không dám ra ngoài. Nếu để mấy tên võ lâm chánh đạo nhìn thấy là y như rằng sẽ bị một lũ cún bao vây. Mẹ nó, có bản lĩnh thì một đánh một chứ. Làm cho lão tử trở thành y như là đào phạm vậy. Bây giờ muốn quay về Tây vực cũng không sao đi được."

Tiểu Ngưu bật cười rũ rượi nói: "Tóm lại thời gian vừa rồi cũng không việc gì. Sau khi chúng ta chia tay, không phải người bảo sẽ quay về Tây vực sao? Có sao người còn không đi?"

Hắc Hùng Quái đỏ mặt lên nói: "Sao lại không đi chứ? Có điều vừa ra đường thì bị người ta dùng ám chiêu bắt lại. Nếu cứ quang minh chính đại đấu với ta, liệu có bao nhiêu người xứng đáng làm đối thủ của ta chứ?" Nói đến đây, Hắc Hùng Quái lộ vẻ căm hận, nghiến răng ken két.

Tiểu Ngưu an ủi: "Sông có khúc, người có lúc mà. Người cũng đừng quá quan tâm đến chuyện đó. Ta đã nghe kể chuyện đó rồi, là mấy lão hòa thượng và lão đạo bày mưu để bắt người. Làm sao người để bọn chúng bắt được vậy. Người bản lĩnh đến thế kia mà?"

Hắc Hùng Quái cứ liên tục thở dài nói: "Cũng chỉ vì ta sai. Ta là kẻ có bệnh mê rượu, không sao sửa được. Nếu không vì mê rượu thì ta đã thoát được khỏi Trung nguyên, đến được nơi an toàn rồi. Đều chỉ vì rượu mà thôi. Lần đó cũng vì rượu mới bị rơi vào tay cái đám khốn nạn chánh đạo đó." Nói xong, Hắc Hùng Quái lại mở to miệng uống một ngụm rượu, khuôn mặt lộ vẻ bi thương và căm hận. Nỗi căm hận này trông còn dữ dội hơn so với nỗi căm hận lúc bị người ta quật mồ mả tổ tiên. Vốn nguyên tắc của Tiểu Ngưu là không moi thói xấu người khác ra, bởi vậy hắn hỏi: "Hắc

Hùng Quái à, sau khi người bị bọn họ bắt được, bọn họ đối đãi với người như thế nào?"

Hắc Hùng Quái chửi mắng: "Cái lũ đó căn bản không phải là người. Chúng dùng nhục hình tra khảo ta. Ta bị hành hạ rất ghê gớm." Nói xong, sợ Tiểu Ngưu không tin, liền kéo ống tay áo lên. Tiểu Ngưu nhìn thấy trên làn da đen bóng của hắn đầy những vết sẹo. Tiểu Ngưu than: "Thì ra chánh đạo cũng như thế."

Hắc Hùng Quái càng chửi to hơn: "Chánh đạo con mẹ gì, chẳng được quang minh chánh đại, quang minh lỗi lạc, có nhân tính như tà phái bọn ta. Bọn họ đối xử với ta cứ hết cứng lại chuyển sang mềm. Có lúc còn cho ăn cho uống, còn ỹ nữ đến để dụ dỗ. Thủ đoạn gì cũng đều dùng hết. Cũng chỉ vì một việc mà thôi. Có điều ta không chịu cho họ biết nên họ đều điên tiết lên hết."

Tiểu Ngưu trầm ngâm nói: "Bọn họ bắt người, làm như vậy với người, nhất định là vì Ma đạo phải không?"

Hắc Hùng Quái gật gật đầu nói: "Không sai. Cũng chỉ vì Ma đạo mà thôi. Ta đâu có ngu. Sao có thể nói cho chúng để chúng biến giấc mơ của mình thành hiện thực chứ." Tiểu Ngưu nói: "Cái Ma đạo rốt cuộc trông như thế nào nhỉ? Có sao người ta lại cứ muốn nó đến phát điên lên như vậy chứ?"

Hắc Hùng Quái nhỏ giọng nói: "Huynh đệ à, cả thế gian này, người biết Ma đạo ở chỗ nào, đến giờ mà nói chỉ có hai người thôi."

Tiểu Ngưu mỉm cười nói: "Trong đó một người là người, còn người kia là ai?"

Hắc Hùng Quái ném cái xương gà đã gặm sạch trong tay ra xa xa rồi dùng ngón trỏ bóng loáng của mình chỉ vào Tiểu Ngưu nói: "Tất nhiên là người rồi."

Tiểu Ngưu "Hả" một tiếng, há hốc mồm hỏi lại: "Ta à? Không đúng. Đã bao giờ người nói ta biết Ma đao ở chỗ nào đâu?"

Hắc Hùng Quái không vội vàng gì, uống một ngụm rượu rồi nói: "Không phải ta đã đưa cho người một cái bản đồ sao? Cái bản đồ đó chính là Tàng đao đồ đó. Không lẽ người vẫn chưa lên đến đó lấy đao à?"

Tiểu Ngưu "A" một tiếng nữa, nói: "Người đưa cái bí mật đó cho ta à? Ta đâu biết đó chính là bí mật của Ma đao. Sao người lại tin nhiệm ta như vậy?"

Hắc Hùng Quái cười ha hả nói: "Chúng ta có duyên mà. Ta tin tưởng người mà. Ta tin rằng người sẽ không lên đi lấy đao ỉnh."

Tiểu Ngưu thành thật nói: "Lúc đầu ta cũng nghi ngờ rằng đó là Tàng đao đồ. Nhưng nghĩ lại, chúng ta chẳng thân thích gì, không thể nào người đem cái bản đồ đó giao cho ta được."

Hắc Hùng Quái nhấn giọng: "Tuy ta đưa cho người nhưng ta lại không sợ người lấy Ma đao đi."

Tiểu Ngưu bật cười rũ rượi nói: "Đương nhiên ta chưa lấy đao. Ta không biết đó là bí mật về Ma đao. Dù có biết, ta cũng không đi được. Cái bản đồ đó là của nơi nào ta cũng chẳng biết."

Hắc Hùng Quái lại cười khanh khách nói: "Ta thật sự cũng muốn nói cho người biết nhưng bây giờ ta đã thay đổi ý định. Bởi vì nếu ta nói cho người biết ngọn núi đó là ngọn núi nào thì cũng bằng ta hại người rồi. Cái lũ kia mộtkhi hay được tin rằng người biết cái bí mật đó thì cái mạng nhỏ của người coi như xong."

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Như vậy cũng tốt. Hơn nữa, ta cũng không cũng chẳng muốn cái Ma đao đó."

Hắc Hùng Quái mở to mắt nhìn hăn nói: "Người thật sự không có hứng thú gì với Ma đạo sao?"

Tiểu Ngưu thành thật đáp: "Theo như ta biết, sinh mạng dù sao cũng quan trọng hơn. Binh khí có tốt cũng chỉ là một thứ công cụ lạnh lẽo, có lợi hại cũng chẳng hơn được trí óc con người." Hắc Hùng Quái ngẫm nghĩ rồi gật đầu: "Nói rất đúng! Nói rất đúng! Cũng chỉ là một công cụ mà thôi. Nếu lúc trước ta nghĩ được như thế thì giờ đã không bị người ta truy sát rồi." Nói xong, Hắc Hùng Quái lau bầu một chút rồi lại uống một ngụm rượu lớn.

Một lúc sau, hăn báo cho Tiểu Ngưu một tin tức khiến Tiểu Ngưu thất kinh hồn vía.

Hắc Hùng Quái uống hết rượu, thả hồ lô xuống, tạm thời không nói gì cả, ánh mắt đờ đẫn nhìn lên trời như mất hồn. Tiểu Ngưu đang gặm một miếng thịt hỏi: "Hắc Hùng Quái, người sao vậy? Có chuyện gì không vui à? Người không cần phải lo lắng đâu. Qua mấy ngày nữa, sự truy lùng giảm bớt đi, người lại có thể trở về nhà được rồi."

Hắc Hùng Quái chiếu con mắt duy nhất nhìn Tiểu Ngưu nói: "Về nhà à? Liệu ta còn sống được qua ngày hôm nay hay không vẫn còn chưa biết được nữa là."

Tiểu Ngưu "A" lên thất thanh nói: "Hắc Hùng Quái, sao vậy? Hành tung của người đã bị chánh đạo phát hiện à?"

Hắc Hùng Quái bật cười ha ha nói: "Không hề! Nếu người của chánh đạo phát hiện được, sao bây giờ ta còn có thể ung dung tự tại ngồi đây được chứ?"

Tiểu Ngưu tỏ vẻ không hiểu hỏi: "Không lẽ người mắc phải chứng bệnh nan y gì à? Xem thân thể người to khỏe như cạp thể này có vẻ không phải như vậy."

Hắc Hùng Quái đáp: "Ta rất khỏe, không hề bệnh tật gì."

Tiểu Ngưu chớp chớp mắt hỏi: "Vậy người nói ta xem, là ai muốn lấy mạng người vậy?"

Hắc Hùng Quái trầm ngâm một lúc rồi nói: "Là Tây vực Tiên cơ Ngưu Lệ Hoa. Nàng ta muốn quyết đấu với ta."

Tiểu Ngưu "À" lớn một tiếng rồi nói: "Thì ra là nàng ta. Lần này người thoát được, không phải nghe nói rằng, do nàng ta cứu người hay sao? Vì sao thoáng chốc lại muốn giết người vậy?"

Hắc Hùng Quái bật ra một tiếng "Ài" rồi nói: "Nếu nàng ta không cứu ta thì ta chắc đã chết trong tay đám người võ lâm chánh đạo rồi. Có điều nàng ta cứu ta cũng không phải vì có lòng hảo tâm chi cả. Nàng ấy cứu ta là có mục đích."

Tiểu Ngưu nghe thấy thuận miệng hỏi: "Cũng vì thanh đao đó à?"

Hắc Hùng Quái "Ừ" một tiếng rồi nói tiếp: "Đúng vậy! Đêm hôm đó, nàng ta xâm nhập vào nhà lao, bảo rằng chỉ cần ta nói cho nàng nơi cất giấu Ma đao, nàng ta sẽ cứu ta ra. Lúc đó vì ta nghĩ đến việc thoát thân nên đồng ý. Có điều sau khi thoát ra được, ta liền hối hận. Ta không cho nàng ta biết. Nàng ta nổi giận, không thể không giết ta được. Nàng ta có giết ta thì cũng bình thường thôi. Ta không chỉ đánh cắp Ma đao của gia đình nàng ta mà cốt yếu nhất là ta đã hại chết phụ thân nàng ta."

Tiểu Ngưu nhắc hẩn: "Cũng vậy thôi mà. Phụ thân nàng ta cũng không phải với người."

Hắc Hùng Quái mỉm cười với Tiểu Ngưu nói: "Huynh đệ à, cảm ơn người đã nói giúp cho ta. Phụ thân nàng ta khi phụ nữ nhân của ta, ta hạ độ phụ thân nàng ta. Thế cũng xem như hòa. Nhưng ta lại đánh cắp đao của gia

đình nàng ta. Bắt ta phải trả lại thì cũng phải thôi. Nhưng ta quả thật rất thích cây đao đó nên ta không muốn giao cho nàng ta."

Tiểu Ngưu nói: "Đó là bảo bối của nhà người ta. Người không trả lại, chả trách nàng ta không nổi điên lên với người. Có điều không hiểu là vì sao nàng ta động thủ với người luôn mà còn ước định thời gian quyết đấu chứ?"

Hắc Hùng Quái giải thích: "Nàng ta là người xem ra cũng rất có đạo lý. Nàng ta nói ta vừa mới trốn thoát khỏi lao tù, thân thể còn thương tổn. Nếu trực tiếp cùng ta quyết đấu, nhất định ta chỉ có thể bại chứ không thể thắng nổi. Nếu ta chết cũng không cam tâm. Vậy nên, nàng ta để ta nghỉ ngơi một khoảng thời gian, đợi ta nghỉ ngơi cho tốt rồi nàng ta mới cùng ta quyết đấu."

Tiểu Ngưu gật gật đầu nói: "Nàng ta thế mà suy nghĩ rất chu đáo." Trước mắt lập tức hiện lên...

Bí mật giao cho người, mong rằng người sẽ để lộ tin tức ra ngoài, khiến mọi người truy sát người. Nếu ánh mắt mọi người đều đổ dồn hết vào người thì ta sẽ an toàn."

Nghe xong mấy lời đó, trong lòng Tiểu Ngưu chợt thấy lạnh cóng, không ngờ được Hắc Hùng Quái quả thật nghĩ như vậy. Lòng người đúng là khó lường. Xem ra ta đúng là một đứa khờ dại.

Tiểu Ngưu hỏi lại: "Vậy người không sợ ta sẽ thật sự lấy đao đi hay sao?"

Hắc Hùng Quái rất tự tin đáp: "Ta không sợ." Tiểu Ngưu lại hỏi: "Vì sao chứ?"

Hắc Hùng Quái lại đáp: "Tuy người có bản đồ nhưng người không biết nơi ta vẽ. Núi trên thế gian thì hiếm gì. Người nói xem ta vẽ ngọn núi nào

đó?"

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Cũng đúng. Nếu đi tìm một cây đao trong số biết bao nhiêu ngọn núi mà không có một bản đồ chi tiết thì quá sức khó khăn. Có điều nếu ta thật sự muốn tìm thì nhất định không có gì cản ta được."

Hắc Hùng Quái lại nói: "Lần này gặp ngươi, một mặt ta rất cao hứng, mặt khác ta cũng rất muốn giết ngươi." Khi nói đến đây, ánh mắt y trở nên hơi lạnh lẽo. Tiểu Ngưu nhìn thấy liền cảm thấy trong lòng hơi ớn lạnh, thật sự sợ hãi sẽ ra tay. Nếu vậy thì mình muốn trốn cũng chẳng được.

Tiểu Ngưu cười vang nói: "Ta tin rằng ngươi sẽ không đối xử với một bằng hữu như thế." Hắc Hùng Quái nói: "Đúng vậy, ta không thể nhẫn tâm thế được. Ngươi quả là bằng hữu chân chính của ta, bằng hữu có thể cùng ta đồng cam cộng khổ. Ta giết ngươi chỉ vì bảo vệ bí mật của Ma đao. Có điều hiện tại cũng chẳng cần phải giết. Bởi vì ta sẽ chết. Sau khi ta chết, thiên hạ chỉ còn mỗi mình ngươi là biết cái bí mật đó. Nhưng có lẽ cả đời này ngươi cũng không tìm được."

Tiểu Ngưu cười khanh khách nói: "Ta cũng chẳng định tìm." Hắc Hùng Quái trầm mặc một lúc rồi nói: "Huynh đệ à, ta muốn nhờ ngươi một việc, không biết ngươi có thể đáp ứng hay không?"

Tiểu Ngưu sáng khoái nói: "Có việc gì ngươi cứ thật lòng nói ra. Ta trước giờ vẫn là bằng hữu tốt của ngươi mà."

Hắc Hùng Quái tỏ vẻ xấu hổ nói: "Ta thật sự đối xử với ngươi không tốt. Dù ta tính toán muốn hại ngươi mấy lần nhưng ngươi vẫn xem ta là bằng hữu. Quả thật khiến ta không kham nổi." Tiểu Ngưu mỉm cười nói: "Chuyện trước kia đã qua rồi. Ta cũng không xét đến nữa. Ngươi nói đi, chuyện gì vậy?" Trong lòng lại cảm thấy hơi ớn lạnh.

Hắc Hùng Quái lấy lại vẻ mặt nghiêm túc nói: "Nói chính xác thì có hai việc. Theo như mối quan hệ bằng hữu của chúng ta thì nhất thiết phải thỉnh cầu." Tiểu Ngưu nghe thấy y nói rất trịnh trọng, cũng trầm tư một lúc rồi nói: "Người cứ nói ra xem xem là việc gì"

Hắc Hùng Quái "Hừm" một tiếng rồi bắt đầu nói ra một cách cụ thể tâm nguyện của mình.

MA ĐẠO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Di Ngôn

Hắc Hùng Quái cất giọng vẻ thê lương nói: "Tâm nguyện duy nhất của ta là sau khi ta chết, người thay ta chiếu cố cho nữ nhân của ta. Giúp nàng ta bình an mạnh khỏe sống nốt quãng đời còn lại."

Tiểu Ngưu "A" một tiếng, tự nhủ, ta vẫn còn là một tiểu hài tử, vẫn còn cần có người chiếu cố mà. Muốn ta chiếu cố một nữ nhân đã lớn tuổi, thật sự là làm khó ta rồi. Nhưng làm sao mình cự tuyệt được đây?

Hắc Hùng Quái thấy Tiểu Ngưu thần người ra hỏi: "Việc đó có khó quá không? Người có thể đáp ứng ta được không?"

Tiểu Ngưu bực bạch nỗi lo lắng của mình: "Cứ cho là ta đồng ý đáp ứng người nhưng liệu ta có sức để chiếu cố không? Hiện giờ không phải nàng ta ở Tây vực sao? Không phải ở trong nhà Ngưu vương sao? Ta muốn chiếu cố cho nàng ta thì hoặc là phải đón nàng ta về, hoặc là ta đến chỗ của Ngưu vương. Liệu Ngưu Lệ Hoa có đồng ý không?"

Hắc Hùng Quái nghe xong, cảm thấy lo lắng, thần người ra một chút rồi nói: "Người không cần phải suy nghĩ nhiều đến thế. Ta chỉ hỏi người, việc thứ nhất ta vừa nói người có chịu đáp ứng hay không?"

Thấy vẻ mặt đầy hy vọng của Hắc Hùng Quái, Tiểu Ngưu không đành lòng để hẫng thất vọng nên đáp: "Ta sẽ cố gắng hết sức để thực hiện."

Hắc Hùng Quái lộ vẻ mặt mừng rỡ hỏi lại: "Vậy là người đáp ứng ta rồi chứ?"

Tiểu Ngưu gật gật đầu nói: "Chuyện đó ta đáp ứng với người. Ta sẽ cố hết sức mà làm. Còn ta có khả năng chiếu cố nàng ta hay không thì còn phải xem xem tình thế ra sao. Tóm lại, ta sẽ dốc toàn lực mà thực hiện."

Hắc Hùng Quái gật đầu với vẻ thỏa mãn rồi nói: "Ta tin người sẽ làm được việc đó. Sau này nhất định người sẽ trở thành một nhân vật mạnh mẽ, tuyệt đối không phải yếu ớt như bây giờ."

Tiểu Ngưu cười khố nói: "Không ngờ người lại đánh giá ta cao thế. Ta vẫn còn là một tiểu hài tử chẳng làm nên trò trống gì. Chỉ sợ sẽ làm người thất vọng thôi."

Hắc Hùng Quái lắc đầu nói: "Chỉ cần người đáp ứng với ta rằng sẽ làm. Còn làm được hay không, ta không bàn đến."

Tiểu Ngưu ngẫm nghĩ rồi hỏi: "Cứ cho là ta tìm gặp được nàng ta, làm sao nàng ta biết ta có phải là bằng hữu của người hay không, nói gì đến việc làm người chiếu cố cho nàng ta?"

Hắc Hùng Quái đáp: "Nàng ta thường bảo ta ghi nhớ mấy câu thơ nhưng đầu ta mụ mẫm quá nên không nhớ được tất cả. Chỉ nhớ được hai câu 'Ngọn liễu mảnh trắng treo, Hoàng hôn người hẹn ước*'. Khi người gặp nàng ta chỉ cần đọc hai câu thơ đó lên, nàng ta sẽ biết là người của mình."

Tiểu Ngưu lại hỏi: "Không lẽ người không có lời nào để nhắn lại với nàng ta à?"

Hắc Hùng Quái lộ vẻ mặt bi thương, lắc đầu nói: "Lúc này ta thật sự chẳng có gì hay để nói. Nàng ta đi theo ta đã bao nhiêu năm, ta căn bản không mang lại cho nàng ta được một ngày hạnh phúc. Ta thật sự rất xấu hổ với nàng ta." Nói xong, dậm mạnh vào chân, gương mặt bộc lộ một cảm giác vô cùng nặng nề.

Tiểu Ngưu lại cảm thấy bất ngờ, không tưởng được một hán tử thô lỗ như thế lại cũng có những tình cảm tế nhị như vậy. Trước kia hóa ra mình hiểu hần chưa được đúng lắm.

Tiểu Ngưu lại nói: "Việc thứ nhất ta đã đáp ứng rồi, người có thể yên tâm. Tiểu Ngưu ta hẳn đã đáp ứng việc gì với người khác thì ta đều nỗ lực làm cho tốt. Không biết việc thứ hai của người là việc gì vậy?"

Hắc Hùng Quái chậm chậm nói: "Ngày mai, vào đúng Ngọ, người quay lại chỗ này, đem thi thể ta đi thiêu, sau đó đem tro đến Tây vực giao lại cho nữ nhân của ta để nàng ta mai táng. doc truyện tại . Thế xem như người đã là một bằng hữu tốt nhất rồi. Dưới cửu tuyền ta sẽ cảm tạ đại ân của người."

Tiểu Ngưu "A" lên một tiếng, trong lòng cảm thấy chua xót. Hần cố dẫn cảm xúc lại rồi nói: "Đó là việc thứ hai người muốn ta làm hay sao?"

Hắc Hùng Quái gật đầu nói: "Đúng vậy. Đó là việc thứ hai ta muốn nhờ người giúp, rất dễ dàng. Việc đó không thành vấn đề với người mà."

Tiểu Ngưu cũng không nghĩ nhiều, vội đáp: "Được, chuyện đó ta cũng đáp ứng."

Hắc Hùng Quái vỗ hai tay vào nhau nói: "Vậy thì tốt lắm. Ta cũng chẳng còn gì phải lưu luyến với thế giới này nữa. Ta có thể an tâm quyết một trận tử chiến với nàng ta."

Tiểu Ngưu nhin không được ngắt lời nói: "Người không nên quá bi quan như vậy. Có thể ngày mai người chẳng bị sao cả."

Hắc Hùng Quái lắc đầu nói: "Không thể nào."

Tiểu Ngưu nói: "Sao lại không thể chứ. Ngày mai bắt đầu quyết đấu, có thể nàng ta không phải là đối thủ của người. Hoặc cũng có thể các người hoàn toàn không quyết đấu nữa. Là người lo lắng quá thôi."

Hắc Hùng Quái cười ha hả nói: "Nếu như thế thì quá tốt. Ngày mai bọn ta quyết đấu, chắc chắn phải có một người ngã xuống. Mà người đó nhất định là ta."

Tiểu Ngưu chớp chớp mắt, đứng dậy nói: "Hắc Hùng Quái! Cớ sao người không có chút lòng tin nào vào bản thân cả vậy? Là một nam nhân thì phải thật tự tin chứ."

Hắc Hùng Quái cũng đứng lên, đưa hai tay dánh đầy mỡ chùi vào người một cái rồi nói: "Căn bản ta không phải là đối thủ của nàng ta, sao ta có thể tự tin được? Muốn tự tin trước hết phải có thực lực đã." Tiểu Ngưu tiến đến cạnh Hắc Hùng Quái nói: "Úi, ta hỏi nhà ngươi nè, nữ nhân đó thật sự lợi hại như thế à?"

Hắc Hùng Quái "Ừ" một tiếng rồi giải thích: "Nàng ta không chỉ học được hết bản lĩnh của cha mình mà còn học được những bản lĩnh khác nữa. Nếu có ngày nào, người đấu với nàng ta một trận, người sẽ biết sự lợi hại của nàng ta."

Tiểu Ngưu gật gật đầu, tự nhủ, ta từng gặp những nữ nhân vô cùng lợi hại. Ngoài sư nương ra thì còn Nguyệt Ảnh. Đã lâu rồi ta không được thấy sư nương ra tay. Dù Nguyệt Ảnh tiến bộ rất nhanh nhưng sư nương chắc cũng không thua gì.

Hắc Hùng Quái quay đầu sang hướng tây ngẩng mặt nhìn trời, gương mặt chứa chan tình cảm. Tiểu Ngưu thầm nhủ, hẳn làm thế là ý gì, hay là đang nhớ nhà, nhà của hắn cũng ở về phía tây mà.

Tiểu Ngưu hỏi: "Ngày mai, các người dự định lúc nào thì quyết đấu?"

Hắc Hùng Quái đáp: "Đầu giờ Ngọ ngày mai."

Tiểu Ngưu ngấm nhìn gương mặt đen bóng lộ rõ vẻ kiên nghị của y, vô cùng bội phục dũng khí của y. Nếu là mình, biết rõ ngày mai sẽ chết, liệu

mình có còn giữ được vẻ mặt thư thái đó không? Có khi đã sợ đến tè ra quần mất rồi. Mình khác với y, lưu luyến với nhân thế quá nhiều. Nếu bây giờ mình chết, không biết sẽ tiếc nuối đến mức nào nữa.

Tiểu Ngưu thấy hần thần ra cả nửa ngày chẳng nói năng gì, biết rằng đại khái hần không có gì để nói nên cất tiếng; "Hắc Hùng Quái, ông bạn già, người bảo trọng nha. Ta hy vọng, sau ngày mai vẫn còn được nhìn thấy người."

Ánh mắt Hắc Hùng Quái chuyển sang hướng Tiểu Ngưu, mở miệng nói: "Đừng quên những việc người đã đáp ứng ta. Nếu người không hoàn thành, ở dưới đất ta cũng sẽ không an tâm."

Tiểu Ngưu gật gật đầu rồi đi về phía cổng thành. Hắc Hùng Quái đột nhiên gọi lại: "Chờ một chút." Hắc Hùng Quái hướng về phía Tiểu Ngưu vẫy vẫy tay.

Tiểu Ngưu quay đầu lại nói: "Người còn có di ngôn gì muốn nhắn lại à?"

Hắc Hùng Quái ngẫm nghĩ một chút rồi nói: "Ngày mai, khi người đến, nếu ta chưa chết, nhất định ta sẽ nói cho người biết thật ra Ma đao giấu ở ngọn núi nào."

Tiểu Ngưu bật cười nói: "Cái đó đối với ta căn bản chẳng có gì quan trọng. Hay là người cứ đem cái bí mật đó xuống mồ luôn đi." Nói xong, Tiểu Ngưu lặng lẽ rời khỏi bãi tha ma.

Hần vừa đi vừa suy nghĩ, Ma đao với lại chả Ma đao, với ta mà nói, mỹ nữ mới là quan trọng nhất. Nếu đem Ma đao mà đổi được một bầy mỹ nữ thì Tiểu Ngưu ta mới thấy hứng thú. Lúc đó ta sẽ lục tìm khắp núi non trong thiên hạ, moi cho ra được đao. Đương nhiên, nếu thật sự có thể lấy được Ma đao, dù không tính đến những khó khăn khác, cũng phải phá giải được bí mật của Ma đao thì mới phát huy được uy lực của nó. Nếu không, đao đó cũng chỉ là một mớ sắt vụn, chẳng có giá trị gì.

Vừa kịp nhớ đến những lời Quý Linh đã nói tối qua, đột nhiên hắn trở nên lo lắng. Hắn muốn nhanh chóng trở về xem xem Nguyệt Ảnh, Nguyệt Lâm và Tần Viễn ở khách sạn ra sao, có bị thương tích gì không, có mất mát gì không.

Hắn liền gia tăng cước bộ, hướng về thành môn mà chạy. Đến khi hắn vào được trong thành, quay về đến khách sạn đã dừng chân tối qua thì không những chẳng thấy bọn Nguyệt Ảnh đâu, mà cả đến cái tên Tần Viễn cũng biệt tăm biệt tích. Nhìn lại khách sạn thì thấy tường vách sụp đổ, bàn ghế ngổn ngang, chắc chắn là đã trải qua một trận đại chiến. Còn lão bản thì mặt mũi méo xệch đang chỉ huy đám tiểu nhị dọn dẹp hiện trường.

Tiểu Ngưu bước đến trước mặt lão hỏi: "Lão bản, mấy người đi cùng với ta đâu rồi?"

Lão bản thở dài nói: "Đừng nhắc đến nữa. Đúng nửa đêm hôm qua, chẳng biết từ đâu chui ra một đám người cùng ba người của người đấu một trận. Người xem đó, làm cho quán của ta tan nát, coi như sụp đổ cả rồi. Ta đang không biết tìm ai để bồi thường đây. Phải rồi, người đến đây thì người bồi thường đi."

Tiểu Ngưu hấp tấp hỏi: "Vậy bọn họ bây giờ đi đâu rồi?"

Lão bản chẳng hứng thú gì đáp: "Làm sao ta biết được. Lúc đó ta nấp trong nhà không dám thò mặt ra. Nếu ta thò mặt ra thì mạng ta sớm đã toi rồi. Đúng là xúi quẩy, xui xẻo tám đời nhà ta."

Tiểu Ngưu nghe thấy ngứa tai, lớn giọng mắng: "Lão bản nhà người nói thật khó nghe. Người thiệt hại bao nhiêu, ta bồi thường cho người là được chứ gì. Người đừng có nói bậy bạ, cẩn thận không ta cho người một trận."

Lão bản hỏi lại: "Nếu người đền tiền thì ta sướng chết mất. Ta nói cũng dễ nghe mà, gọi người là tiểu tử tông là được chứ gì. Tiền đâu, người đưa cho ta." Lão bản chìa tay về hướng Tiểu Ngưu.

Tiểu Ngưu cười hề hề nói: "Người muốn tiền à, chuyện đó thì quá đơn giản. Bất quá, người phải trả lời ta một vấn đề."

Lão bản vừa nghe nói Tiểu Ngưu muốn tiền cho y, gương mặt liền lộ ra vẻ vui mừng, cất tiếng nói: "Có vấn đề gì, khách quan người cứ hỏi đi. Nếu ta biết, chắc chắn ta sẽ nói."

Tiểu Ngưu nói: "Vậy thì rất tốt. Vậy người cho ta biết, mấy người của ta đi đâu rồi?"

Lão bản lắc đầu nói: "Ta không biết đâu. Lúc đó bọn họ đánh nhau quá dữ dội, đến mức náo loạn hết cả lên, thiên hạ bỏ chạy tán loạn. Đến khi bên ngoài yên tĩnh trở lại, ta mới chui từ dưới bàn trong phòng ra. Ra ngoài nhìn xem thì chẳng còn thấy ai nữa. Cũng chẳng biết bọn họ đi đâu."

Tiểu Ngưu lại hỏi: "Mấy người đến đây trông như thế nào? Là ai đánh nhau với người của ta vậy?"

Lão bản xoa xoa đầu mình rồi nói: "Bọn người đến đây có khoảng hai ba mươi tên. Cầm đầu là mấy người có phép thuật, từ tay họ bắn ra bạch quang, thật là đáng sợ. Ta thật sự sợ rằng bọn họ chính là yêu quái."

Trong lòng Tiểu Ngưu cảm thấy nhẹ nhõm hơn. Như vậy đến tám chín phần bọn chúng chính là người của Bắc Hải mà Quỷ Linh nói. Cũng may là ta không có ở khách sạn. Nếu ta ở lại khách sạn, quả thật có thể gây thêm phiền phức cho Nguyệt Ảnh bọn họ. Nhưng giờ bọn họ đi đâu rồi? Đuổi theo địch nhân hay là xảy ra chuyện, bị địch nhân bắt đi rồi?

Trong lòng Tiểu Ngưu lại cảm thấy không thư thái. Hắn lại hỏi lão bản: "Thế tên cầm đầu trông thế nào?"

Lão bản đáp: "Lúc đó trời quá tối, bọn họ lại mặc toàn hắc y, trông cứ như ma quỷ. Ta nhìn cũng chẳng rõ ràng. Có điều trong đó có một người

nói giọng ái nam ái nữ, cứ the the the, nghe vừa chói tai vừa xóc óc, quả thật là đáng sợ."

Tiểu Ngưu thầm nhủ, người đó có lẽ chính là Triệu Khúc Xà. Tên tiểu tử đó đột kích khách sạn chắc cũng chỉ vì mình thôi.

Tiểu Ngưu lại hỏi tiếp: "Cái tên ái nam ái nữ đó nói gì vậy?"

Lão bản lại đáp: "Ta chẳng nghe được gì nhiều, chỉ nghe thấy bảo phải bắt được tên tiểu tử nào đó, không thì hử không được. Cái tên đó quả thật không phải là người."

Tiểu Ngưu nghe thấy muốn bật cười. Hử biết người Triệu Khúc Xà mắng chính là hử. Xem ra mối thù giữa mình và y có lẽ không cách nào tiêu trừ được. Ài, chánh tà không thể cùng tồn tại. Nếu y không chết thì ta chết thôi.

Sau khi hỏi lão bản xong, Tiểu Ngưu liền quay về phòng mình để lấy túi quần áo. Tiền bạc cũng ở trong túi quần áo.

Trước tiên Tiểu Ngưu trở về phòng mình, sau đó ghé qua phòng của Nguyệt Ảnh và Nguyệt Lâm. Kết quả y như nhau, đều trống không. Cả tiền bạc lẫn quần áo đều chẳng thấy đâu.

Tiểu Ngưu cảm thấy kỳ quái. Tiền bạc đi đâu mất rồi? Không lẽ bị người khác lấy mất à? Hử lại đảo qua một vòng nữa nhưng cũng chẳng được kết quả gì.

Đã như vậy, Tiểu Ngưu còn lòng dạ đâu mà đi gặp lão bản nữa. Bản thân mình không có tiền, mặt mũi đâu mà đến gặp người ta? Chi bằng lẳng lẳng bỏ đi, đợi sau này trở lại mà đền bù.

Thế là Tiểu Ngưu mở cửa sổ bên hông nhà, nhảy ra ngoài. Người vừa chạm đất thì thấy hai đại hán lực lưỡng đứng sững trước mặt, trong tay cầm

một cây gậy lớn, nhìn Tiểu Ngưu cười với một nụ cười giả tạo.

Một người trong số họ nói: "Đồ tiểu tử thôi, chính vì lão bản sợ người bỏ trốn nên bảo anh em ta ở đây trông chừng người."

Còn người kia thì nói: "Không moi tiền ra thì phải lên gặp quan thôi."

Tiểu Ngưu cười hề hề nói: "Hiện tại ta chẳng có đồng nào cả. Đợi đến lúc ta có tiền sẽ trả có các người được chứ."

Một người đáp: "Nếu cả đời người vẫn không có tiền thì có phải cả đời này lão bản của chúng ta cũng không lấy được tiền sao?"

Còn người kia nói: "Xem ra người thuộc loại cứng đầu. Đánh người một trận thì người hiểu ra thôi." Nói xong liếc mắt ra dấu với đồng bọn rồi hai người cùng tiến đến, giơ gậy lên đánh cứ như là hung thần ác sát vậy.

Tiểu Ngưu đợi đến lúc hai cây gậy cùng đánh tới mới vung hai tay ra chặn cả hai cây gậy lại rồi cất lời giải thích: "Nếu các người muốn dùng sức với ta thì ta cũng sẽ đáp ứng thỏa đáng thôi."

Hai người kia bị giữ gậy lại, dùng hết sức vẫn không sao rút lại được, mồ hôi mồ kê đổ đầm đìa. Chuyện đó thì đương nhiên rồi. Công phu của Tiểu Ngưu càng ngày càng cao. Bảo hăn đối phó với mấy cao thủ tất nhiên là không xong nhưng đối phó với mấy kẻ phàm phu tục tử thì dư sức, khỏi cần phải nói.

Tiểu Ngưu cười nói: "Hai vị, đừng động thủ nữa, ta có lời muốn nói. Ai dám động thủ nữa, người đó là đồ chó đẻ." Nói vừa xong liền rút hai tay lại.

Hai người kia cũng đưa mắt nhìn nhau, ngầm ước định cùng ra tay lần nữa. Tiểu Ngưu nổi giận. Lần này không thèm chụp lấy gậy nữa mà lùi người lại, đợi đến khi mấy cây gậy giáng xuống liền nháy tung lên, chân đạp vào mấy cây gậy, song quyền vung ra, tạt vào mặt họ mấy cái. Đánh

đến nỗi họ phải kêu lên oai oái rồi hần nhảy vọt qua tường thoát ra ngoài, không thèm để ý xem hai người kia thương tích như thế nào. Có điều lúc hần nhảy qua tường còn nghe được tiếng hai người rên rỉ. Rõ ràng là bị đánh không nhẹ.

Tiểu Ngưu ưỡn cao ngực đi dọc đường lớn, thầm nhủ trong lòng, việc này không trách ta được, ta đâu muốn làm như thế đâu, là do các người bức ta đó chứ. Ta đường đường là một công tử con của chủ một được điểm, bất ngờ rơi vào tình cảnh như thế này, thật khiến cho người ta phải đau xót.

Trong lúc nghĩ ngợi lung tung, Tiểu Ngưu cứ đi lang thang không có mục đích. Hần cũng chẳng biết phải đi đâu bây giờ.

Nghĩ tới nghĩ lui hay là cứ đi lên Thiếu lâm tự? Đó chính là mục đích mà lần này mình xuất môn.

Hần nghĩ như thế rồi cứ thế mà đi. Khi đến dưới núi, sau khi nói tên môn phái mình cho các tăng nhân dưới núi, các tăng nhân dưới núi cho hần biết, các môn cái phái đều đã rời khỏi đó, đi trốn nã phần tử tà phái đi theo Hắc Hùng Quái. Hỏi xem lúc nào bọn họ quay lại nhưng đám hòa thượng bảo rằng không biết.

Tiểu Ngưu suy nghĩ thấy mình không một xu dính túi, thật không thể sống quá một ngày, liền ngỏ ý xin gặp phương trượng của bọn họ, để theo bọn họ đi hóa duyên. Bọn hòa thượng từ chối rất lịch sự và Tiểu Ngưu chỉ còn cách quay đầu trở về, tự mình tìm kiếm cách khác.

Hần vừa đi vừa suy nghĩ, sư tỷ bọn họ đi đâu nhỉ? Cớ sao chẳng để lại cho hần một lời nhắn nào? Chẳng lẽ bọn họ quên mất ta rồi sao? Tiểu Ngưu ta thật là thê thảm. Chỉ trong chớp mắt giờ đã chẳng còn mỹ nữ nào ở bên mình. Sư tỷ bọn họ cũng không, Quỷ Linh cũng không, cả đến Mộ Dung Mỹ vừa mới gần gũi xong cũng chẳng thấy bóng dáng đâu cả.

Đang lúc suy nghĩ vớ vẩn đột nhiên nghe thấy tiếng vó ngựa gấp rút tiến đến. Có thể đoán được rằng con ngựa này đang chạy rất nhanh.

Hắn quay đầu lại chỉ kịp nhìn thấy con ngựa đó lướt qua như điện xẹt, không kịp nhìn thấy hình dạng người cưỡi. Một cơn gió lướt qua người, chú ngựa kia đã vượt qua mắt.

Trong chớp mắt đó, Tiểu Ngưu kịp nhìn thấy y phục của người kia. Đó là một nữ nhân mặc tử y, thân hình khá ưu mỹ. Đáng tiếc là không nhìn thấy được mặt mũi, không biết được có đẹp hay không.

Về mỹ nữ thì Tiểu Ngưu đã có rất nhiều kinh nghiệm. Đừng nghĩ hắn không nhìn thấy mặt, chỉ cần nhìn thấy y phục và mùi hương trên người tỏa ra, Tiểu Ngưu liền nhận ra ngay dường như đã từng gặp người đó rồi. Hắn liền lướt qua một lượt những mỹ nữ mà hắn từng biết, lập tức đoán rằng mỹ nữ kia chính là Kim lăng quận chúa Chu Vân Phương.

Nếu là nàng ta thì tại sao phải chạy gấp như thế? Vội vã muốn bắt được phần tử tà phái à? Hay là truy đuổi người trong mộng mà nàng hằng mong mỗi ngày đêm nhưng vẫn chỉ hứng chịu sầu đau? Nàng ta từng nói muốn cùng ta nói chuyện về người yêu của nàng tại Thiếu lâm tự. Vậy sao mình đứng đây mà nàng ta không nhìn thấy. Vậy không phải không thêm để ý đến ta sao?

Con ngựa chẳng mấy chốc đã chẳng còn thấy đâu nữa, để lại cho Tiểu Ngưu chỉ là một cảm giác trống rỗng và mất mát. Hắn thật sự không biết phải đi đâu.

Muốn đi đâu thì cũng phải có tiền. Không có tiền thì chẳng đi đâu được. Làm sao mình đi đây? Nghĩ tới nghĩ lui chỉ còn có hai cách. Một là quay về lại Lao Sơn, đoàn tụ với sư nương. Một cách nữa là quay về Hàng Châu đoàn tụ với gia đình. Nghĩ đến sư nương, trong lòng hắn bỗng như nóng lên, cảm nhận một cảm giác là lạ. Còn nghĩ đến gia đình, nghĩ đến cha mẹ,

muội muội, lại còn bọn Đầm Nữu và Xuân Viên, Tiểu Ngưu cảm nhận sự ấm áp của gia đình nhiều hơn.

Sau một hồi cân nhắc, cuối cùng hắn quyết định hay là trước tiên cứ về nhà một cái xem sao. Ở vài hôm rồi trở về Lao Sơn. Như thế trong lòng sẽ không hối tiếc gì. Có điều không thể đi ngay được. Trước khi đi cần giải quyết vấn đề của Hắc Hùng Quái đã. Đúng ngọ ngày mai, ta phải đến lấy thi thể của Hắc Hùng Quái về thiêu thành tro. Sau đó xử lý thế nào thì để xem xem tình hình ra sao đã. Nếu ta không khởi hành đi Tây vực ngay thì không thể mang tro cốt của y theo được. Mang cái thứ đó bên người chỉ sợ không được may mắn. Hắc Hùng Quái ơi, Hắc Hùng Quái à, vì sao người cứ phải quyết đấu với Ngưu Lệ Hoa chứ? Ta không hề mong có bất kỳ nguy hiểm nào cho cả hai người các người. Ta là bằng hữu của cả hai người. Không lẽ các người không thể cư xử hòa ái với nhau được à? Cái thế gian này đúng là có những vết thương không sao chữa nổi.

Đi trên đường lớn, nhìn người ta qua lại, Tiểu Ngưu chỉ hy vọng có thể gặp được ai quen biết. Là người nào của Lao Sơn cũng được, thậm chí ngay cả Tần Viễn. Vào lúc này, quan trọng nhất đối với hắn là có người giúp đỡ. Hắn cần tiền, cần ăn để sống sót. Không có mấy thứ đó, làm sao hắn quay về Hàng Xâu được.

Mãi đến lúc sắc trời đã tối mà Tiểu Ngưu vẫn không gặp được người nào quen. Hắn chỉ còn cách cố gắng nhịn đói. Hắn nhìn vàng thái dương đang lặn dần phía xa xa, trong bụng thăm nhủ, đến Hắc Hùng Quái còn phải đi ăn trộm, chẳng có lý do gì mà ta không đi được.

Chẳng mấy chốc trời đã tối đen. Tiểu Ngưu biết cơ hội để thể hiện chính mình đã đến. Hắn ngẩng ngó một phạn điểm lớn, tính toán vị trí của trú phòng rồi lảng lảng theo cửa sổ tiến vào. Dưới ánh nến ước tính sơ bộ thấy món ngon quả thật không ít. Đặc biệt còn có một con gà quay tỏa mùi thơm ngào ngạt nằm trên khay đặt trong bếp lò.

Lợi dụng lúc không có ai, Tiểu Ngưu chụp lấy cái khay, kê mũi vào người một cái. Quá thơm! Nước bọt như muốn trào ra. Hắn vừa muốn rời đi thì nghe thấy phía ngoài trù phòng một giọng nói gắt gỏng vang lên: "Tiểu Thuận tử, còn không mau đem món gà quay lên. Làm việc thế à, muốn làm loạn sao?"

Một giọng khác đáp lại: "Tôi đi ngay đây." Tiếng bước chân vang lên, càng ngày càng lớn, càng ngày cũng càng gần hơn.

Tiểu Ngưu biết rằng giờ là lúc phải chuồn. Thân người phóng lên lao ra ngoài cửa sổ. Đến khi người bên ngoài vào trong trù phòng thì bóng dáng Tiểu Ngưu đã biến mất từ lâu rồi. Tiểu Ngưu cũng không chạy đi xa mà nằm trên mái một tiền trang ngay bên cạnh phạn điểm. Cái mái nhà này quá cứng, nằm chẳng thoải mái tí nào. May là có con gà này để làm nguôi cơn đói. Tiểu Ngưu cũng không thèm cảm rằm gì nữa mà tập trung càn quét con gà. Chỉ chốc lát con gà chỉ còn lại mỗi đồng xương.

Tiểu Ngưu tìm chỗ để rửa tay, sau đó lại quay trở lại mái nhà mà nằm. Hắn tự nhủ, Tiểu Ngưu ta sao càng ngày càng giống trộm cắp thế này. Phải giống một đại thiếu gia, giống một đệ tử của Lao Sơn chứ. Chuyện này cũng không trách ta được. Một bữa ăn với ta đã là vấn đề rồi. Chỉ cần đừng để trở thành thói quen là được.

Hắn tính toán rất cẩn thận. Ngày mai đến chỗ bãi tha ma cho sớm, nói chuyện đàng hoàng với Ngưu Lệ Hoa, cố gắng hòa giải hai người đó, không để phát sinh việc đánh nhau. Dựa vào quan hệ giữa ta và Ngưu Lệ Hoa, nàng ta có lẽ cũng nể mặt mình một chút. Dù gì thì ta cũng đã cứu nàng ta một lần mà.

Có điều ngày hôm sau khi hắn tỉnh dậy thì quá tệ, mặt trời đã lên đến đỉnh đầu. Không phải là đã giữa Ngọ rồi sao? Sao ta lại ngủ đến giờ này được nhỉ? Tệ quá, tệ quá. Hai người kia chắc đã đánh nhau đến vỡ đầu chảy máu mắt, giờ có khi đã bỏ đi rồi.

Hắn ngồi dậy, đột nhiên nghe thấy hàng tràng tiếng ồn ào vọng lại. Nhìn xuống dưới thấy bên dưới có rất nhiều người đang đứng ngược đầu lên nhìn mình. Bọn họ đều nhìn hắn với ánh mắt nghi hoặc, buồn cười hoặc ngạc nhiên. Cũng có người nhìn Tiểu Ngưu với vẻ mặt giận dữ. Tiểu Ngưu cảm thấy mặt mình nóng lên. Hắn biết mình ngủ trên mái nhà tỏ ra hết sức đáng ngờ. Mọi người đều cảm thấy quái lạ, nhìn mình như thể có lẽ xem mình như quái vật vậy.

Tiểu Ngưu đuổi đuổi chân tay, giương mắt nhìn đám người ở dưới một cái rồi tung người nhảy xuống dưới, định rời khỏi cái nơi thị phi đó. Bất ngờ liếc thấy có hai tên sai nha cầm xiềng sắt đi đến, hắn la lên hoảng hốt rồi bỏ chạy. Bộ dạng cuống cuồng đó của hắn khiến mọi người bật cười. Hai tên sai nha kia không chần chừ gì, vội vã đuổi theo sau, còn Tiểu Ngưu thì bỏ chạy không dám dừng lại.

Tiểu Ngưu dự định chơi bọn kia một cú. Khi bọn họ chạy chậm thì Tiểu Ngưu cũng chạy chậm, còn quay đầu nhìn bọn chúng cười hì hì. Đến khi bọn chúng nổi giận đuổi nhanh hơn thì Tiểu Ngưu cũng tăng tốc theo. Cái trò chơi như mèo vờn chuột này cũng khá lý thú.

Chẳng biết bao lâu đã đến cổng thành. Tiểu Ngưu chợt nghĩ đến hai người phải quyết đấu với nhau, tâm tình chợt xấu đi. Hắn không còn lòng dạ đâu mà đùa giỡn chọc ghẹo mấy tên sai nha nữa, thế là liền thi triển khinh công, như một làn khói phóng vèo ra ngoài thành. Còn hai tên sai nha kia thì ngồi bệt xuống ở xa xa mà thở hồng hộc, trông như hai con trâu già qua một ngày làm việc mệt nhọc.

Lúc hắn đến được bãi tha ma, mọi việc đều đã kết thúc. Trên một khoảng đất rộng, cỏ dại bị giày xéo tan hoang. Có thể thấy, nơi đây đã phát sinh một cuộc chiến kịch liệt. Tại một mảng cỏ mọc um tùm, Tiểu Ngưu nhìn thấy Hắc Hùng Quái nằm trên mặt đất. Y nằm dài ra đất, mặt đầy vết máu, hai mắt vẫn mở trừng trừng, rõ ràng là không muốn chết.

Tiểu Ngưu tiến đến, thử xem còn thở không, tim còn đập không. Cuối cùng vô cùng thất vọng, Hắc Hùng Quái thật sự đã chết rồi. Trong lòng Tiểu Ngưu thấy đau đớn, y như mất một người thân của mình.

Mọi chuyện đã kết thúc, người có thể yên tâm mà an nghỉ. Bây giờ chẳng còn ai tìm người mà đòi Ma đao nữa. Sau này nếu chánh tà có tranh đấu gì nữa thì cũng chẳng còn liên quan gì đến người.

Tiểu Ngưu đi tìm củi, chất thành một đống. Đang muốn mang thi thể Hắc Hùng Quái đến để thiêu đi thì phát hiện trên một ống quần của y có viết một chữ. Chính xác mà nói thì chỉ là nửa chữ.

Tiểu Ngưu giương to mắt mà nhìn. Chữ đó vốn viết chưa xong. Có một chữ 'son' ở bên trái, bên phải chỉ mới gạch được một vạch ngang rồi đột nhiên dừng lại. Rõ ràng là đã dùng hết mọi sức lực để viết, chưa viết xong chữ này thì sinh mạng đã không còn nữa.

Chữ đó được viết bằng máu, thật sự không hề có gì đẹp đẽ nhưng Tiểu Ngưu lại thấy nó xoắn xang lòng dạ. Hẳn có thể hình dung được Hắc Hùng Quái vào thời khắc cuối cùng của cuộc đời đã cô độc, mỏng manh và đáng thương như thế nào. Nếu vào lúc đó mà mình có mặt bên cạnh y thì chắc đã nâng đỡ được y rất nhiều. Đáng tiếc, mình lại quen dậy trễ. Nếu mình có thể dậy sớm hơn một chút, có thể sẽ không phát sinh bi kịch.

Tiểu Ngưu bần thần cả nửa ngày mới bắt đầu suy nghĩ xem chữ đó nghĩa là gì. Hẳn cần thận nhìn cái chữ xấu xí đó. Hắc Hùng Quái là người Tây vực, có thể viết được chữ Hán là đáng quý rồi. Hơn nữa y lại là một kẻ thô lậu, mà mạng sống của y lúc đó chỉ còn như ngàn cân treo sợi tóc. Vấn đề là vì sao không kiên trì viết cho xong chữ đó đi mà đã chết?

Tiểu Ngưu đoán chắc rằng Hắc Hùng Quái trước khi lâm chung để chữ này lại là để ỉnh xem. Chữ này không thể để cho Tây vực tiên cơ Ngưu Lê

Hoa thấy được. Đó là chữ gì vậy? Y để chữ này lại cho ta rồi cuộc là muốn nói với ta điều gì?

Tiểu Ngưu đắm chìm trong suy tư. Hắc ngòi cạnh đồng củi lớn. Mới nhìn vào có thể tưởng rằng người bị thiêu không phải là Hắc Hùng Quái mà chính là Ngụy Tiểu Ngưu hắc.

Nghĩ mãi đến đau cả đầu mà hắc vẫn không sao minh bạch. Bất quá hắc biết chữ đó nhất định có liên quan đến Ma đao. Không phải Hắc Hùng Quái đã nói rằng, nếu hắc còn sống, nhất định hắc sẽ cho ta biết nơi đang cất giấu Ma đao sao? Tiểu Ngưu nghĩ mãi không ra nên cũng không muốn nghĩ thêm nữa. Sau khi hắc nhìn lại chữ đó thật rõ ràng một lần nữa liền ôm Hắc Hùng Quái đặt lên trên đồng củi. Hắc lăm bằm trong miệng: Hắc Hùng Quái, tên bằng hữu tà phái của ta à, ta chỉ có thể làm được cho người bấy nhiêu thôi. Cầu cho người ở thế giới bên kia đạt được những điều mình tâm nguyện. Kiếp sau có làm người thì nên làm một kẻ có bản lĩnh cao cường, một kẻ thông minh gấp bội người khác.

Nói mấy lời đó xong, Tiểu Ngưu bắt đầu phóng lửa. Hắc Hùng Quái cũng chẳng còn thứ gì trên người, may ra là ba cái thứ vật vĩnh trong túi. Nào là đá lửa, móng hân dực, rồi mê hương vân vân. Mấy cái thứ đó có hữu dụng không nhỉ? Cũng không thể dùng chi tiêu được. Vốn với bản lĩnh và thân phận của Tiểu Ngưu, thật sự chẳng cần phải dùng mấy thứ đó, có điều trước đây hắc có cái gì xài cái đó, không nỡ vất đi, vậy nên cứ tóm hết nhét vào người. Hắc định sau khi dùng hết sẽ không thềm đựng đến mấy cái món đồ khiến bản thân phải mất mặt như thế. Cũng như người ta khi đã lớn rồi thì không thềm chơi mấy cái thứ đồ chơi trẻ con nữa vậy.

Tiểu Ngưu nhìn Hắc Hùng Quái. Khói lửa bao phủ khắp thi thể y, trong lòng hắc cảm thấy thật thê lương. Sau này không còn được gặp con người này nữa. Sau này chẳng còn ai theo truy đuổi Hắc Hùng Quái nữa. Người này đã có được sự bình yên, chẳng còn ai quấy rối y nữa. Y mang cái bí mật

về nơi cất giấu Ma đao biến mất vĩnh viễn. Ai đi nữa thì cũng phải già từ nỗi thèm muốn đối với Ma đao.

Đối lại, hẳn cảm thấy thật cảm khái với số phận con người. Con người cũng chỉ là thân phàm tục, tóm lại rồi phải chết. Cuộc đời rút lại cũng chỉ có mấy chục năm. Nếu như gặp phải chuyện không may, có khi chẳng sống nổi đến khi râu kịp dài. Sinh mạng con người cũng chẳng khác gì mấy so với con ruồi, con muỗi. Chỉ cần dùng tay vỗ chính xác vào người một cái là người đó đột ngột chết ngay. Vì đời người ngắn ngủi, cố sao trong lúc còn chưa chết không tận hưởng cuộc sống của mình? Hà tất phải mang sinh mạng mình sử dụng vào những việc tầm thường không thiết yếu?

Ánh mắt Tiểu Ngưu chăm chăm hướng vào Hắc Hùng Quái. Thi thể y trong ngọn lửa phát ra một mùi khó ngửi. Tiểu Ngưu lùi về sau mấy bước nhìn thấy ngọn lửa lúc bùng lên lúc giảm đi còn thi thể Hắc Hùng Quái thì đã đỏ rực lên như một khúc củi. Tiểu Ngưu không đành lòng nhìn thấy thảm trạng đó của y nên lùi ra thật xa rồi bình tâm, lặng lẽ đợi cho đến khi ngọn lửa tàn dần.

Hắn bạo gan ngồi cách không xa một phần mộ, chăm chăm nhìn xa xa về phía tây. Trên bầu trời trong xanh phơn phớt trắng lướt qua vài đám mây, vừa tự do vừa mềm mại. Tiểu Ngưu tự nhủ, nhất định Hắc Hùng Quái sẵn sàng biến thành đám mây kia bởi vì đám mây đó đang trôi dần về phía tây.

Hắn lại nghĩ, sau này nhất định mình phải học võ nghệ cho tốt, để không bị người ta khinh thường. Hơn nữa, muốn làm vua của mọi người thì chỉ có mỗi cách đó. Mình vừa phải được tự do lại phải thật mạnh mẽ.

Hắn quay đầu nhìn về phía Hắc Hùng Quái, nhưng chẳng còn nhìn thấy y đâu nữa cả và ngọn lửa cũng đã yếu hơn rất nhiều. Thi thể Hắc Hùng Quái đã thật sự biến thành tro bụi mất rồi. Y đã đến được nơi mà y cần đến.

Chờ thêm một lúc lâu nữa, ngọn lửa đã tắt và tro cũng đã tàn. Tiểu Ngưu bước đến mấy bước xem thử. Thiêu cũng tốt quá rồi, chỉ còn vài khúc xương sọ quá cứng là chưa bị thiêu trụi. Sau đó, Tiểu Ngưu cởi bỏ áo ngoài của mình gói ghém cẩn thận mớ xương sọ, lại bốc một ít tro cho vào trong. Xem như là hài cốt của Hắc Hùng Quái.

Hắn gói tất cả lại thật kỹ lưỡng, lại nhẹ nhàng cất giọng nói: "Hắc bằng hữu của ta, người cứ yên tâm đi. Nhất định ta sẽ đem người về quê hương của mình."

Tiểu Ngưu dự tính sẽ không đi về Tây vực ngay nên quyết định hãy tạm chôn hài cốt, sau này sẽ lấy lại sau.

Vì vậy, hắn chọn một địa điểm vừa bí ẩn vừa khá đặc biệt rồi dùng tay đào một cái hố dưới đất. Hắn ném 'Hắc Hùng Quái' xuống dưới, lấp đất lại, rải cỏ rác lên trên, sau đó hít vài hơi dài rồi rời khỏi khu nghĩa địa.

Hắn tìm một con mương nhỏ rửa tay sạch sẽ rồi lên đường về quê, cảm thấy trong người nhẹ nhõm. Hắn nhìn ngắm mấy ngón tay của mình, tự nhủ, hay thật, hay thật, lấy tay làm xẻng đào đất mà chẳng hề bị một thương tích nào. Như thế có thể thấy, công phu của ta so với trước đã khá hơn rất nhiều. Chẳng phải sư huynh đã nói sao, nếu như học tốt, chỉ cần thời gian một năm là có thể bắt đầu học pháp thuật được rồi. Cứ nghĩ đến có thể giống như Nguyệt Ảnh và sư nương, muốn bay thì bay, muốn phóng lửa thì phóng lửa, Tiểu Ngưu thấy cao hứng vô cùng, càng đi càng thấy sảng khoái.

Đến khi mặt trời bắt đầu ngã về tây, chiếu xuống muôn ngàn tia sáng chói chang, hắn mới cảm thấy bụng hơi hơi đói. Lúc đó hắn mới nhớ ra tối nay mình không có chỗ nào để nghỉ, cũng không có gì để ăn. Trời, một ngày không có tiền thật là vô cùng khó khăn.

Trong lúc đang mãi suy nghĩ, hắn đến một thành trấn xa lạ. Xem qua thì thấy thành trấn này dân chúng cũng khá đông đúc, sinh hoạt của bách tính

cũng nhộn nhịp. Hắn đi trên đường thấy gần như vẻ mặt người nào người nấy cũng tươi cười vui vẻ nên tự nhủ trong lòng, chẳng lẽ nơi này là thế ngoại đào nguyên sao chứ, sao ai ai trông cũng cao hứng như thế?

Tiểu Ngưu trong lòng thầm thấy kỳ quái liền thuận miệng hỏi một người. Người ta bảo hắn rằng đang có hôn lễ của công tử quan huyện lệnh, tổ chức yến tiệc trong một tuần. Bất kỳ ai trong thành đều có thể đến đó mà ăn uống miễn phí.

Tiểu Ngưu nghe xong thì hỏi dồn: "Thật là rộng lượng, đúng là một vị quan tốt. Thế người ngoài thành có đến ăn được không?"

Người kia đáp: "Đã nói rõ rồi, chỉ có người sống trong thành thôi."

Tiểu Ngưu cười rồi nói: "Bây giờ đến còn kịp không?" Hiện giờ cái Tiểu Ngưu cần nhất chính là được ăn chút gì đó.

Hiện giờ bụng hắn đã réo không chỉ một lần. Hắn cũng chẳng thèm để ý hắn có phải là người trong thành hay không.

Người kia xem ra tâm trạng cũng đang tốt, liền nói: "Xem bộ dạng người dường như đang rất cần được ăn chút gì đó. Vậy người mau đi nhanh đi."

Tiểu Ngưu vội vàng hỏi rõ vị trí nhà của huyện lệnh, sau đó chạy thật nhanh đến đó. Đến được cổng nhà đó, vừa nhìn thử đã thấy thật bất ngờ. Nguyên vì mấy bàn tiệc này bày dài ra đến tận bên ngoài cổng. Gồm thật. Chút nữa là muốn chặn hết cả đường đi. Tất cả mọi người ăn mặc đàng hoàng đều đi vào trong mà ăn, phàm những người ăn ở bên ngoài trông đều như những tên ăn mày, người nào người nấy giống y lũ đứng đường ở mấy chùa miếu.

Tiểu Ngưu vốn xuất thân cũng là công tử, coi khinh việc nhập bọn với chúng. Vừa cất bước định vào trong nhà thì có gia nhân cản lại nói: "Vị tiểu

ca này bộ dạng có hơi là lạ, nhất định là người nơi khác phải không?"

Tiểu Ngưu cười hăng hắc rồi ôm quyền cất lời chào, sau đó mới nói: "Người ở trong thành chẳng lẽ người đều biết cả sao?" Người kia khẽ máy động hàng râu mép trên miệng rồi đáp: "Hầu hết. Người ở trong thành này, mười phần thì ta quen đến tám chín rồi."

Tiểu Ngưu vỗ vỗ ngực nói: "Ta chính là người trong số một hai phần mà người không biết đó."

Nói xong liền đi về phía một chỗ trống trong bàn tiệc.

Người kia hỏi với theo sau: "Vậy xin hỏi người là công tử ở nhà nào vậy?"

Tiểu Ngưu đáp: "Ta là biểu ca của đệ đệ của băng hữu thuở còn nhỏ của thiếu nữ nãi nãi của gia đình người." Rồi chẳng đợi cho người kia hiểu ra rốt cuộc đó là quan hệ gì, Tiểu Ngưu đã nghênh ngang ngồi vào chỗ. Lúc này yến tiệc đã bắt đầu rồi. Phàm những ai ngồi trong sân đều ăn uống rất lịch sự, luôn để ý đến thể diện của mình. Riêng Tiểu Ngưu đã đỏi lòi cả mắt ra, còn để ý đến mấy chuyện đó làm gì nữa?

Hắn ném tất cả ngoài tai, cứ ăn như hổ, uống như hùm, dốc toàn lực mà ăn. Lấy ví dụ, mỗi bàn được bày một con gà, mỗi người đều chỉ gấp một miếng, còn Tiểu Ngưu thì chẳng khách khí gì, tóm một phát cả con cho vào chén của mình. Chỉ một hành động như thế đủ khiến cho những người bên cạnh cứ tròn xoe mắt mà nhìn, nghĩ rằng chắc hẳn là quý dõi đầu thai. Lại còn có mấy người sau khi hít vào mấy hơi trấn tĩnh lại, thầm nghĩ, không biết là con cái nhà ai, thật quá vô giáo dục, cha mẹ nó là ai mà không ra đây dạy dỗ nó chứ.

Những người khác thấy bộ dạng hắn như thế, trên mặt đều lộ ra vẻ bức tức. Tất cả mọi người đều rót rượu ra chung mà uống, còn Tiểu Ngưu thì vỗ lấy cả vò, quay sang nhìn mọi người cười rồi nói lớn: "Các vị băng hữu,

không cần phải khách khí, cứ uống nhiều vào." Nói xong, hắn ngửa đầu ra sau bắt đầu uống ừng ực. Hành động này không chỉ khiến người ta cảm thấy bất mãn mà còn làm người ta hoảng kinh. Ai ai cũng thầm suy đoán, không biết hắn là hài tử nhà nào, sao tửu lượng lại cao đến thế kia, đúng là uống như hạm, khí thế bừng bừng.

Đến khi Tiểu Ngưu buông vò rượu xuống, hắn ngạc nhiên phát hiện trên bàn đã thiếu mất vài người. Những kẻ xưng là tiền bối, chú ý đến thể diện đều không thấy ngồi đó nữa. Những kẻ còn ngồi lại so với mình tuổi tác chẳng khác là mấy. Bọn họ đang nhìn mình với ánh mắt khen ngợi và sùng bái. Trông bộ dạng cứ như muốn bái Tiểu Ngưu làm sư phụ vậy.

Vào lúc này, cả sân viện đang huyền ảo bỗng nhiên lặng hẵn đi. Mọi âm thanh đều ngưng bật cứ như vừa bị một nhát đao chặt đứt rời. Tiểu Ngưu cảm thấy kỳ lạ liền quay về phía đại sảnh bên trong mà nhìn. Từ trong đó đang có mấy người đi ra, trong số đó có một người mặc quan phục, dáng vẻ uy phong. Bất quá vẻ mặt lúc này hiển nhiên đang rất vui vẻ. Mấy người khác Tiểu Ngưu cũng chẳng biết ai mà cũng chẳng muốn biết. Có điều khi bọn họ đến gần hơn một chút, Tiểu Ngưu nhận ra mặt của một người trong số họ, trong lòng lập tức chấn động, thiếu chút nữa là kêu lên kinh ngạc.

Hắn thầm nhủ, đúng là "Oan gia lộ trạch, hiệp lộ tương phùng***". Người không muốn gặp mà sao cứ gặp mãi thế này? Không thể để người đó thấy mặt được, vì vậy Tiểu Ngưu vội quay mặt đi, giả vờ như đang bận ăn uống. Hắn thật không muốn để người kia nhìn thấy mình ở đây.

Tiểu Ngưu than thầm trong lòng. Cái lão lỗ mũi trâu này sao lại đến đây? Lão này năm lần bảy lượt muốn bắt ta. Cũng may là mạng ta lớn, nếu không, rơi vào tay lão, không chết cũng bị lột da.

Trong lòng mình, Tiểu Ngưu thầm rửa lão mũi trâu không biết bao nhiêu lần. Thì ra người đó cũng chẳng phải ai xa lạ, chính là Nhất Huyền Tử của

Thái Sơn. So với người khác, nổi quan tâm của lão đối với Ma đạo thật quá lớn, do đó, nổi quan tâm đối với Tiểu Ngưu cũng chẳng nhỏ. Trong số những kẻ mà Tiểu Ngưu căm ghét nhất đương nhiên cũng có lão đầu này.

Tiểu Ngưu không hiểu, một lão đạo sao không ở trên núi mà tu hành cho yên lành, chạy đến chỗ người ta thành thân làm cái giống gì chứ? Chẳng lẽ lão đạo này cũng giống như ta, cũng có rất nhiều bằng hữu thế tục? Có lẽ lão mũi trâu đến đây là để gặp mặt bạn bè cũ.

Tiểu Ngưu cúi đầu mà ăn, tay che kín mặt, đến thở mạnh cũng chẳng dám. May là mọi chú ý của Nhất Huyền Tử đều tập trung vào nơi khác. Hơn nữa, hôm nay dưới sự cổ động cực lực của mọi người, lão đã uống hết hai chung rượu, đầu cũng hơi choáng váng, cảm giác so với lúc bình thường có hơi chậm chạp hơn một chút. Nếu không, dù Tiểu Ngưu có cúi gằm đầu cũng chẳng thể nào thoát được.

Đi qua khỏi chỗ của Tiểu Ngưu rồi, Nhất Huyền Tử nói với viên huyện lệnh: "Huyện lệnh đại nhân, lão đạo cảm thấy hơi mệt, muốn nghỉ ngơi một lúc. Không biết ở đây có nơi nào có thể ngủ một chút được không?"

Huyện lệnh mỉm cười đáp: "Cái đó thì khỏi nói. Các vị bằng hữu, ở phía đông thành ta có một nơi rất mát mẻ. Nếu các vị không xiêm, xin mời đến đó mà nghỉ ngơi." Nói xong, lệnh cho gia nhân dẫn đường đưa mấy vị đó đi.

Tiểu Ngưu ngồi đó thấy Nhất Huyền Tử đã đi rồi, trong lòng thấy nhẹ nhõm hơn nhiều. Nhờ vậy, hắn có thể yên tâm ăn uống. Lần này ăn đến căng cả bụng, tinh thần phấn chấn hẳn lên.

Thấy sắc trời không còn sớm nữa, Tiểu Ngưu liền đứng dậy, rời khỏi nhà của huyện lệnh. Ra khỏi cửa chưa bao xa, từ phía xa xa đã nhìn thấy hai tên đạo sĩ đi đến. Thị lực của Tiểu Ngưu rất tốt, nhìn thấy hơi quen quen. Đến khi đối phương đến gần hơn một chút lập tức nhận ra hai kẻ quen biết.

Cũng chẳng phải ai xa lạ, chính là hai tiểu đạo sĩ, Thái Thanh và Thái Nhạc, đồ đệ của Nhất Huyền Tử.

Lại đối đầu với kẻ địch, Tiểu Ngưu thầm nhủ như thế. Hai tên lỗ mũi trâu kia, đợi khi nào lão tử luyện công phu kha khá, nhất định trước tiên sẽ đánh cho hai người mặt mày sưng húp lên. Sư phụ các người thật không phải là người. Tuy là danh môn chánh phái mà cứ suốt ngày muốn bức hại ta. Lão ta đã nhiều tuổi như thế, cứ cho là lấy được Ma đao thì sao nào? Chẳng lẽ bao nhiêu năm qua lão muốn độc bá võ lâm, muốn thành lão đại của toàn giới võ lâm sao? Thật quá bậy bạ. Tiểu Ngưu phản ứng rất nhanh, lập tức cúi đầu, xoay người, ngoặt vào cái ngõ nhỏ bên phải, đi rất nhanh. Hai tên tiểu đạo sĩ cứ thế đi qua sau lưng Tiểu Ngưu. Khi Tiểu Ngưu đến đầu con ngõ nhỏ thì hai tên đạo sĩ kia đã đi đến cổng nhà huyện lệnh rồi.

Tiểu Ngưu quay đầu lại, nhìn phía sau lưng hai tên đó mà nhổ một bãi nước bọt rồi hậm hực nói: "Hai tên lỗ mũi trâu kia, bước ra khỏi nhà, cầu cho ngựa đá các người đến chết, chó cắn các người đến chết, lửa giẫm các người đến chết, khí phá các người đến chết, nước làm các người ghệt thở đến chết." Trong lòng hắc cảm thấy rất bất mãn với hai tên kia. Không ngờ, khi nói đến đoạn sau, giọng hắc trở nên lớn hắc lên. Thái Thanh loáng thoáng nghe thấy, quay phắt đầu lại, đúng lúc nhìn thấy bộ mặt oán hận của Tiểu Ngưu. Thái Thanh hét lớn: "Tiểu tử nhà người, Ngươi Tiểu Ngưu. Thì ra người ở đây. Sư phụ ngày nào cũng nhớ đến người đó."

Tiểu Ngưu quay đầu bỏ chạy, miệng còn mắng lại: "Lão nhớ ta nhưng ta lại chẳng muốn nhớ đến lão. Ta có nhớ đến cái thứ trời đánh thánh vật nào đi nữa cũng chẳng thèm nhớ đến lão." Miệng thì chửi, chân thì chạy thật nhanh, chỉ sợ rơi vào tay tên mấy tên tiểu đạo sĩ.

Tên Thái Nhạc vừa quay đầu lại nhìn cũng lập tức nhận ra. Hai tên quay mặt nhìn nhau rồi đồng loạt nhảy xổ tới, dốc toàn lực mà truy đuổi Tiểu Ngưu. Bọn chúng đều muốn bắt được Tiểu Ngưu. Nếu có thể bắt được tên tiểu tử đó, sư phụ nhất định sẽ rất mừng. Sư phụ từng nói, chỉ cần tóm được

Tiểu Ngưu thì có thể tìm được Ma đao. Một khi lấy được Ma đao thì mọi chuyện sẽ tốt đẹp. Sư phụ vì Thái Sơn mà tranh giành, sau này thanh bảo đao đó chẳng phải của phái ta sao?

Hai người càng nghĩ càng thấy quá tuyệt vời nên cũng càng đuổi nhanh hơn. Có điều khinh công của Tiểu Ngưu chẳng thể đùa được còn hai tên tiểu đạo sĩ thì chưa luyện được thuật phi hành, bởi vậy bọn chúng chỉ có thể dùng phương pháp chạy mà đối phó với Tiểu Ngưu. Càng tẻ hơn nữa là bọn chúng cũng giống như Tiểu Ngưu, chưa hề luyện tập pháp thuật. Tuy bọn chúng nhập môn đã bấy nhiêu năm rồi, nhưng do thiên tư tầm thường nên vẫn chưa có tư cách học những công phu cao siêu. Ngay cả đến Nhất Huyền Tử mỗi khi nghĩ đến chuyện đó cũng phải than thầm. Chỉ còn biết trách số mình không tốt, thu nhậm hai tên phế vật làm đồ đệ.

Lại nói về Tiểu Ngưu, dốc hết sức mà chạy, cứ như cá tìm cách thoát lưới. Hẳn thật ra chẳng sợ gì hai tên tiểu tử kia. Hẳn chỉ sợ một khi khởi sự đánh nhau sẽ thú hút lão già kia đến. Bởi vậy, phương châm của Tiểu Ngưu vẫn chỉ là chạy, chạy càng xa càng tốt, chạy càng xa càng an toàn. Cái lão lổ mũi trâu đó mà ra tay, có đến mười đứa như mình cũng chẳng phải là đối thủ.

Cũng may, con ngõ nhỏ đó cũng không dài lắm, chẳng mấy chốc đã hết. Chỉ ngoặt sang phải là đến đường lớn. Tiểu Ngưu ra khỏi con ngõ thì hai kẻ kia cũng theo ra khỏi ngõ.

Chỉ có điều khi chúng ra khỏi ngõ thì lập tức thất kinh, không biết phải truy tìm theo hướng nào. Bởi vì vừa ra khỏi ngõ thì bọn chúng cũng mất hút mục tiêu. Chúng lập tức dừng hẳn lại, hoang mang nhìn bốn phía, sục sạo tìm trong đám đông, dò xét trong những chiếc xe, ngấm ngấm xem tên tiểu tử kia có thể trốn vào chỗ nào. Để tên tiểu tử đó thoát khỏi tầm mắt quá dễ dàng như vậy, nếu để sư phụ biết được, người lại nổi nóng lên. Đã hai lần để hãn sống khỏi tay, lần này không thể lại nói để hãn chạy mất được.

Trong số hai tên, Thái Thanh xem ra có linh mẫn hơn. Thái Thanh nhìn thấy một chiếc xe bò chở cỏ đang đi về hướng nam liền nói: "Thái Nhạc, ta thấy có thể hắt đang ẩn trên xe. Gần đây chẳng có chỗ nào để hắt nấp cả." Thái Nhạc vội mở to mắt mà nhìn, thấy chiếc xe bò đó chở một đồng cỏ rất cao, cứ như một hòn núi nhỏ. Một người muốn nấp trong đồng cỏ đó thì quá dễ dàng.

Thái Nhạc liền nói: "Vậy chúng ta đến đó xem rồi lôi tên tiểu tử đó từ trong đồng cỏ ra. Lôi được nó ra, không đâm nó mấy cái không được. Cái tên tiểu tử thú đó, chơi chúng ta mấy lần rồi."

Hai người nói vậy xong, thân hình lập tức chuyển động, lao đuổi theo chiếc xe chở cỏ. Chỉ trong chớp mắt hai người đã chặn chiếc xe chở cỏ lại. Người điều khiển xe là một lão đầu mũi to, vội vội vàng vàng dừng xe lại rồi hấp tấp hỏi hai người có phải muốn mua cỏ không?

Thái Nhạc đứng trước mặt con bò còn Thái Thanh xẹt đến phía trước hỏi: "Lão đầu, ông có thấy một tên tiểu tử chừng mười sáu, mười bảy tuổi vừa chạy ngang qua ông không?"

Lão đầu chớp chớp mắt, nắm chặt dây roi nói: "Không thấy." Ông ta đã quá già, trời thì đã bắt đầu tối. Mà nếu không, ông cũng không nhìn rõ được.

Thái Thanh ngăm ngửa đồng cỏ trên xe rồi hỏi: "Trên xe của ông chỉ toàn là cỏ thôi sao?"

Lão đầu đáp: "Đúng vậy. Chỉ là cỏ thôi. Cỏ để nhóm lửa, cỏ lót chuồng heo, cỏ lót ổ chó. Lão vào thành cả ngày rồi, mới bán được có một ít. Hai vị tiểu ca nếu muốn mua thì thương lượng giá cả thôi." Lão đầu bắt đầu bàn đến chuyện làm ăn của mình.

Thái Thanh nghe xong thì lập tức nhíu mày nói: "Lão đầu à, ta hoài nghi trong đồng cỏ này có giấu người."

Lão đầu quay lại nhìn đồng cỏ của mình một cái rồi nói: "Sao có thể được. Mà này, đó là người như thế nào vậy? Ở trong đó làm gì?"

Thái Thanh lộ ra vẻ mặt giả hoạt nói: "Lão đầu, ta nói cho ông biết. Tên tiểu tử đó tuy tuổi chưa bao nhiêu nhưng chẳng phải là đứa tốt lành gì. Thật đúng là một cái ung trên đầu, cái nhọt dưới chân, hết sức xấu xa. Hăn là một tên trộm, trên người ông có bao nhiêu tiền hăn đều moi hết cả. Hăn còn là một tên dâm tặc nữa. Ông có bao nhiêu nữ nhi đều sẽ bị hăn làm ô uế hết. Hăn còn là một tên sát nhân không gớm tay***. Hăn bảo ông đưa cái gì, nếu ông không đưa, hăn một đao chém rơi đầu ông ngay." Thái Thanh cố hết sức bêu xấu hình ảnh của Tiểu Ngưu, nghĩ rằng sẽ thu được hiệu quả ngay tức thì. Nếu lão đầu thật sự biết Tiểu Ngưu ở đâu, chắc chắn sẽ nói ra ngay tức khắc.

Lão đầu vừa nghe xong, liền bật cười hồn hậu, đúng cái vẻ chân thật nhà nông. Lão đầu nói: "Nói thật với các người, lão đầu ta là kẻ khốn khó nhất trong thôn." Lão đầu chỉ vào cái mũ rơm rách nát của mình nói: "Người bảo tên tiểu tử đó chẳng phải là thứ tốt lành gì, chuyện đó thì quan hệ gì với ta? Y tìm ta để kiếm tiền à? Nếu ta có tiền đã chẳng phải đi bán cỏ. Y là dâm tặc à? Nhưng ta đến lão bà còn không có, lấy đâu ra cô nương? Người bảo hăn sát nhân không gớm tay, nhưng cũng chẳng thêm giết đến lão đầu như ta. Ta và y vô oán vô cừu, y việc gì phải kiếm chuyện với ta? Người bảo y muốn lấy thứ gì đó, vậy thì cũng chẳng tìm đến ta. Lão đầu ta hiện giờ đến chỗ ở còn không có, đang phải thuê chỗ để ngủ đây."

Thái Thanh nghe mà thấy đau đầu, không nhẫn nại nổi nữa: "Lão đầu, không nói tầm xàm nữa. Dỡ hết đồng cỏ của lão ra, chúng ta muốn khám xét." Lão đầu từ trên xe nhảy xuống la to: "Hai tên nhóc kia, các người chẳng phải là người của quan phủ, vì sao ta phải cho các người khám xét chứ? Chẳng lẽ dưới trời này chẳng còn vương pháp nữa sao? Các người là lũ ác nhân, muốn làm gì thì làm sao? Ta thấy các người mới là lũ trộm, các người mới là dâm tặc, các người mới là lũ sát nhân không gớm tay."

Vừa nghe xong mấy lời đó, Thái Thanh nhảy dựng lên, tay múa may thủ thế như muốn đâm vào màng tang lão đầu. Lão đầu cũng nổi nóng, hét lớn: "Đồ súc sanh, người không biết phải tôn trọng người già sao? Đồ súc sanh nhà ai, sao mà vô giáo dục như thế chứ." Mắng chửi xong, lão đầu lấy từ trên xe xuống một cây búa, giơ lên thật cao rồi trừng mắt nhìn Thái Thanh

Bọn họ la hét ồn ào như thế ngay lập tức liền thu hút sự chú ý của những người chung quanh. Mọi người thấy hai tên tiểu đạo sĩ bắt nạt một lão đầu nên đều bàn tán náo nhiệt, chỉ trích hai tên tiểu đạo sĩ là đồ không ra gì.

Thái Thanh thấy tình thế không ổn liền lấy lại vẻ mặt tươi cười nói: "Lão nhân gia à, hai chúng tôi vì quá nôn nóng bắt tên dân tộc nên mới mạo phạm đến lão nhân gia. Thật là không phải với lão. Xin lão nhân gia người đại nhân đại lượng đừng chấp nê lũ tiểu bối chúng tôi."

Lão đầu nghe thấy thế thì hài lòng, buông búa xuống đáp: "Nói vậy mới có lý chứ. Người cứ nói như thế từ trước, đã chẳng sinh chuyện như thế này." Thái Thanh nghe hơi ngứa tai nhưng lúc này đại sự gấp gáp, đành phải nhẫn nhịn. Y rút từ trong người ra mấy lượng bạc rồi nói: "Lão nhân gia, ta mua đồng cỏ này của người. Đây là tiền mua cỏ."

Lão đầu nhìn thấy tiền lập tức mặt mày rạng rỡ, nói ngay: "Không nhiều như thế đâu." Nói xong, đưa tay ra nhận. Thái Thanh rút ngay tay lại nói: "Tiền thì là của lão rồi. Bất quá, lão phải giúp chúng tôi một việc." Lão đầu hỏi lại: "Giúp việc gì?"

Thái Thanh nghiêm mặt lại nói: "Lão cứ dỡ hết cỏ xuống, chúng ta cần phải khám xét. Chỉ cần lão giúp chúng tôi tìm được người, chúng tôi sẽ còn thưởng thêm cho lão." Nói xong, đặt tiền vào trong tay lão.

Vừa thấy tiền, tinh thần lão đầu trở nên phấn chấn. Lão vội ném búa sang một bên rồi cất tiền cẩn thận, chỉ sợ người ta đổi ý. Sau đó lão đầu nói

lớn: "Chỉ cần tiền vào tay, muốn gì cũng được." Miệng vừa lẩm bẩm vừa rút cào cỏ từ trên xe xuống, vội vàng dỡ cỏ thật nhanh.

Thái Thanh vẫn đứng một bên nhìn chăm chăm vào đồng cỏ, nhủ thầm, Ngụy Tiểu Ngưu ơi, Ngụy Tiểu Ngưu à, người mà ở trên xe thì để ta xem xem lần này người chạy đâu cho thoát.

...

* Nguyên văn: "Nguyệt thượng liễu sao đầu, nhân ước hoàng hôn hậu", trong bài thơ Sinh Tra tử - Đêm nguyên tiêu của nhà thơ lớn đời Tống Âu Dương Tu, dịch giả Nguyễn Xuân Tảo.

** Đều có nghĩa là gặp phải oan gia, hay kẻ đối đầu với mình trên đường hẹp

...Nguyên văn "Giết người không thèm nháy mắt"

MA ĐẠO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 42: La Sát

Lão đầu nhảy lên chiếc xe bò, múa may cái cào cỏ như gió thổi mây tan. Chỉ ra tay một lúc đã đưa hết đồng cỏ trên xe xuống đất. Kết quả khiến hai tên tiểu đạo sĩ Thái Thanh và Thái Nhạc hết sức thất vọng. Trong đồng cỏ đó chẳng hề có tiểu tử thúی Ngụy Tiểu Ngưu mà chúng đang tìm.

Thái Nhạc đến bên cạnh Thái Thanh hỏi: "Giờ làm sao đây?"

Thái Thanh cứ hết nhìn đồng cỏ dưới đất lại nhìn lên chiếc xe bò, lắc đầu nói: "Tên tiểu tử này thật quá狡 hoạt. Lần này lại để nó trốn thoát nữa rồi. Chúng ta mau quay về thôi. Nếu về trễ, sư phụ sẽ trách phạt đó. Nhớ, chuyện này không được tiết lộ ra. Sư phụ mà biết, chắc chắn sẽ nổi giận."

Thái Nhạc giương mặt lên nói: "Người cứ yên tâm đi. Ta giữ mồm miệng kín kẽ lắm." Nói xong, hai người đi luôn một mạch. Thì ra hai người vốn vẫn đợi sư phụ ở bên ngoài. Sau khi theo sư phụ đến biệt thự của quan huyện lệnh, Nhất Huyền Tử vừa ngồi xuống thì chợt nhớ ra huyện lệnh vừa tặng cho lão một chiếc bình cổ mà quên cầm theo, do đó mới sai hai tên đồ đệ quay lại để lấy. Nào ngờ giữa đường lại gặp phải Ngụy Tiểu Ngưu, rồi lại để Tiểu Ngưu chạy thoát. Bọn họ không tìm thấy Tiểu Ngưu. Không biết sau khi ra khỏi con hẻm đó xong, rốt cuộc Tiểu Ngưu trốn theo hướng nào? Sau khi hai tên tiểu đạo sĩ Thái Thanh Thái Nhạc rời khỏi, lão đầu vừa mắng chửi um xùm vừa chất lại đồng cỏ lên xe. Một bóng người từ bên dưới xe chui ra. Chui ra xong thì vươn tay vươn chân, miệng thì cảm ràm: "Mẹ bà nó chứ, hai tên tiểu tử này thật không phải là người, hại lão tử phải

chịu cực hình cả buổi. Hai con rùa con này mà không đi, lão tử thật cũng không chịu thêm được nữa." Kẻ này đúng là Tiểu Ngưu.

Lão đầu thất kinh, lập tức ngừng tay hỏi: "Người là ai? Người chui xuống dưới xe ta từ lúc nào vậy?" Tiểu Ngưu bật cười khanh khách mấy tiếng rồi nói: "Hai tên oắt con kia không chỉ không chịu trả nợ, lại còn đánh cả người đi đòi nợ của ta. Ta chạy từ trong ngõ ra, chẳng có chỗ nào để trốn cả nên chui ngay vào bên dưới xe của ông. Nếu không, chắc chắn đã bị hai tên oắt kia bắt được rồi."

Lão đầu nghi hoặc hỏi lại: "Dưới gầm xe của ta đâu có móc, người đu vào đâu được chứ. Mà xe của ta lại còn di chuyển nữa?" Tiểu Ngưu giải thích: "Lão nhân gia à, ông có biết võ công không?"

Lão đầu lắc đầu đáp: "Ta không biết võ công. Ta biết trồng rau, làm đất, nuôi heo, làm bất cứ cái gì để kiếm sống." Tiểu Ngưu lại ngênh mặt lên mà nói: "Ta chui xuống dưới gầm xe ông rồi, mặt quay lên trên, như con thằn lằn bám bốn chân vào gầm xe."

Lão đầu không hiểu hỏi lại: "Mặt người quay lên gầm xe, như vậy chẳng lẽ người không rơi xuống sao? Sao có thể như thế được? Lão đây đã sống qua bao nhiêu năm, chưa từng nghe qua chuyện gì quái lạ như vậy."

Tiểu Ngưu lại nói: "Đó là một loại võ công. Ta đã nói với ông rồi mà ông vẫn không hiểu sao." Lão đầu đề nghị: "Vậy người làm thử cho ta xem nào." Không ít bách tính chung quanh cũng hò hét theo, muốn yêu cầu Tiểu Ngưu làm thử.

Tiểu Ngưu không biết làm sao nữa. Lần này hẳn không bò vào trong mà như một con ếch, búng một cái lao vào gầm xe. Vào đến bên trong, thân người còn chưa chạm đất, lập tức xoay lật lại, tứ chi bám lấy gầm xe, thân người từ từ dán chặt vào gầm xe. Thật cũng có mấy phần giống với thằn lằn.

Những người chung quanh nhìn thấy liền hò reo vang dội, khen ngợi Tiểu Ngưu đúng là cao nhân. Cả đến lão đầu cũng tròn xoe mắt, không dám tin sự thật trước mắt.

Thực ra, chiêu này Tiểu Ngưu đã học từ hồi còn ở Hàng Châu. Có điều lúc đó chỉ học để trộm gà bắt chó, bày trò phá phách với đồng bạn chứ không nghĩ có thể dùng để thoát thân. Khác biệt chỉ là, vào lúc đó công lực của hắn kém hơn nhiều, giữ như thế chẳng được bao lâu. Hôm nay, hắn có thể giữ được lâu như thế mà không bị rơi, quả thật là một sự tiến bộ rất đáng mừng. Hắn mong sao càng tiến bộ nhanh hơn nữa để sớm được học pháp thuật.

Tiểu Ngưu chẳng muốn lãng phí thời gian ở đây. Hắn chào mọi người rồi cất bước nhanh về phía ngoài thành. Hiện giờ hắn chẳng có chỗ nào để trú ngụ cả, đành phải ra ngoài thành tìm một nơi để nghỉ ngơi. Hắn tự nhủ, nếu không được, tìm đại một cây đại thụ nào đó leo lên, vậy cũng ngủ được rồi.

Khi hắn ra khỏi thành, đến được một nơi hoang vắng thì trời đã tối sập xuống rồi. Cũng may, trên bầu trời vẫn còn một vầng trăng tròn vàng ệch tỏa ánh sáng dịu dịu có thể tạm thời soi đường cho Tiểu Ngưu. Tiểu Ngưu nhớ lại cái dịp cùng sư nương tản bộ dưới ánh trăng, thật vẫn còn bàng hoàng như trong mộng.

Tiểu Ngưu tìm được một gốc cây để ngồi, ngẩng đầu lên ngắm trăng. Trên vầng trăng sáng kia thấy rõ những điểm đen. Cổ nhân nói thật đúng: Cử đầu vọng minh nguyệt. Đê đầu tư cố hương (Hai câu trong bài "Tĩnh dạ tứ" của Lý Bạch (701 - 762) - Dịch: Ngẩng đầu nhìn trăng sáng, Cúi đầu nhớ cố hương - Tương Như). Tiểu Ngưu lập tức thấy nhớ nhà.

Giờ này, mọi người ở nhà chắc cũng đang nhớ đến mình chứ? Lần này mình đi suốt một thời gian dài, không biết Diêm Nữ bọn họ liệu có oán trách mình không?

Lại nhớ đến hai tên tiểu đạo sĩ vừa truy đuổi không tha, thực cảm hận đầy một bụng. Tiểu Ngưu lẩm bẩm: "Hai tên súc sanh đó quả đúng là oan hồn không tan. Cũng may là mạng số của mình lớn nên bọn chúng mới không bắt được mình. Nếu sư phụ của chúng mà đến thì mình toi rồi." Nói đến đây, trong lòng Tiểu Ngưu cảm thấy có chút đắc ý. Đúng lúc còn đang đắc ý thì một giọng nói vang lên bên tai hắn: "Bọn chúng bắt không được ngươi là do bọn chúng bất tài, không có nghĩa là mạng số ngươi lớn. Hiện tại chẳng phải ngươi đã rơi vào tay ta rồi sao?" Cùng với giọng nói, một bàn tay đã nhẹ nhàng đặt lên vai Tiểu Ngưu.

Tiểu Ngưu vừa nghe thì giật nảy mình, theo phản xạ muốn nhảy chồm lên. Có điều bàn tay đó như một hòn núi đè trên vai hắn khiến Tiểu Ngưu không sao bắt đầu được cái hành động đó chứ đừng nói đến chuyện hoàn thành được nó.

Tiểu Ngưu hỏi: "Ngươi là ai?" Vừa nói đầu vừa khẽ quay sang bên phải.

Người kia lạnh lùng cười nói: "Xem ra mắt của ngươi cũng không tinh lắm nhỉ?" Giọng nói tuy lạnh lùng nhưng lại êm ái, rõ ràng là giọng nói của một nữ tử còn trẻ.

Tiểu Ngưu vừa nghe thấy giọng nói này thì đã đổ mồ hôi lạnh đầm đìa. Hắn đã kịp nhìn gương mặt người đó. Dưới ánh trăng trong sáng, khuôn mặt người đó thật xinh đẹp, ánh mắt sáng như sao. Có điều lúc này chúng đang tràn đầy một nỗi bi phẫn, như ánh mắt của một con báo đang muốn phục thù. Người kia chẳng phải kẻ xa lạ, chính là người mà mới đây không lâu mình đã lợi dụng được, Bắc Hải La Sát Mộ Dung Mỹ. Vừa nhìn thấy nàng ta, Tiểu Ngưu liền cảm thấy đầu choáng váng nhưng hắn vẫn còn đứng vững. Trước mặt mỹ nữ mà như thế thì thật quá mất mặt.

Tiểu Ngưu bật cười ha hả rất tự nhiên rồi nói: "Hai ngày rồi không gặp, nàng vẫn khỏe chứ?"

Mộ Dung Mỹ rút tay về, quay sang nhìn thẳng vào mặt Tiểu Ngưu, cười lạnh nói: "Khỏe chứ. Có điều cứ hễ nhớ đến tên tiểu dân tộc nhà người là chẳng còn thấy khỏe chút nào nữa."

Tiểu Ngưu lo lắng đứng dậy nói: "Chuyện ấy nàng không thể trách mình ta được. Lúc đó ta chẳng hề bức bách gì nàng cả. Chúng ta như nhau cả. Nàng cũng nguyện ý mà."

Mộ Dung Mỹ rầu rĩ trừng mắt nhìn Tiểu Ngưu nói: "Nói bậy bạ. Ta căn bản không hề nguyện ý. Ta chỉ bị người bức bách mà thôi. Người nói xem, có cô nương nào nguyện ý để bị nam nhân làm nhục chứ?"

Tiểu Ngưu mỉm cười nói: "Đừng nói khó nghe thế chứ. Gì mà làm nhục với không làm nhục. Cái đó chứng minh chúng ta có duyên phu thê thôi mà." Lúc này không thích hợp tranh cãi với nàng ta. Hay nhất là nghĩ cách làm chuyển biến tâm tình nàng ta. Mỹ nữ chỉ cần chuyển biến tâm tình cho tốt thì sẽ không làm gì hại đến mình.

Mộ Dung Mỹ vừa nghe đến "Phu thê" thì thừ người ra một lúc, cảm thấy như nghe được một điều mới mẻ. Nàng ta lặp lại: "Phu thê à?"

Tiểu Ngưu giải thích: "Đúng vậy. Nếu như nàng nguyện ý, nàng hoàn toàn có thể gả cho ta. Dù gì chúng ta thực tế cũng đã làm cái chuyện 'phu thê' đó rồi. Ta thấy nàng rất đẹp, lại có bản lĩnh nữa. Nếu để ta lấy nàng, ta hoàn toàn nguyện ý đó." Nhằm đánh tan cái ý niệm muốn báo cừu của Mộ Dung Mỹ, Tiểu Ngưu moi ra cái chiêu bài này. Mộ Dung Mỹ hiển nhiên chưa từng nghĩ đến cái vấn đề đó. Nàng ta bước mấy bước tránh sang một bên, quay lưng về phía Tiểu Ngưu trầm mặc cả một lúc lâu, rõ ràng là đang ngẫm nghĩ vấn đề đó. Ở bên cạnh, Tiểu Ngưu thấy nàng ta đã động lòng, liền tiếp tục bồi thêm lửa, thổi thêm gió. Hắn bảo: "Mộ Dung tiểu thư à, ta vừa gặp nàng lần đầu là đã thích nàng vô cùng rồi. Chỉ đáng tiếc là ta thì vô tài vô đức, mặt mũi lại không được dễ coi. Có muốn tiếp cận cũng không

sao có cơ hội. Trong lòng ta từ lâu đã muốn cưới nàng. Nếu như nàng nguyện ý, chúng ta có thể định ước với nhau."

Mộ Dung Mỹ quay đầu lại rất nhanh, nhìn thẳng vào mặt Tiểu Ngưu hỏi: "Người thật sự nguyện ý cùng ta định ước sao? Nguyện ý cưới ta sao?"

Tiểu Ngưu lấy vẻ mặt hết sức chân thành và cương quyết nói: "Ngụy Tiểu Ngưu ta tuy có hàng đồng những thứ tật xấu nhưng trước mặt mỹ nữ không bao giờ nói lung tung. Ta nói nguyện ý cưới nàng chính xác là nói từ tận đáy lòng. Không ai có thể bắt ta làm một việc mà ta không nguyện ý cả."

Mộ Dung Mỹ lấy vẻ mặt nghiêm trang, nói lớn: "Người nói thực dễ dàng quá. Chuyện này quá tốt cho người rồi. Người vũ nhục ta, ta lại chẳng tìm người báo thù, trái lại còn chịu theo người nữa. Chẳng phải quá tốt cho người sao? Chẳng phải ta quá mức không giữ thể diện sao?"

Tiểu Ngưu hỏi lại: "Vậy nàng tính sao đây? Chẳng lẽ nàng vẫn còn muốn giết ta à?"

Mộ Dung Mỹ gằn giọng: "Người nói đúng lắm. Hiện tại ta còn muốn đập nát cái đầu của người nữa đó." Vừa nói xong thì thân hình nàng khẽ lóc lên. Chẳng đợi xem Tiểu Ngưu có phản ứng gì, nàng ta đã tóm lấy cổ áo Tiểu Ngưu rồi nhấc bổng lên. Nhìn dáng vẻ nàng ta thì không cường tráng lắm nhưng sức lực nàng ta thì thật chẳng nhỏ. Nàng ta nhấc bổng Tiểu Ngưu lên dễ dàng như nhấc một con gà con vậy. Lần này, chân tay Tiểu Ngưu chẳng hề loạn động chi cả. Hắn đang tự đánh bạc với chính mình. Hắn rất bình tĩnh nói: "Cứ cho là nàng giết được ta. Vậy rồi nàng được cái gì tốt đẹp đâu chứ?"

Mộ Dung Mỹ vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng nói: "Giết người ta cũng chẳng được gì tốt. Nhưng chí ít, tâm tình của ta cũng sẽ tốt lên. Ta giải tỏa được nỗi hận của ta."

Tiểu Ngưu cười khanh khách nói: "Nàng giải tỏa được nỗi hận của mình không sai. Nhưng rồi sau đó? Khi nàng hết giận rồi, chắc chắn sau đó sẽ hối hận. Nhất định là rất hối hận, vô cùng hối hận."

Mộ Dung Mỹ hừ một tiếng nói: "Cớ sao ta phải hối hận chứ? Ta lại chẳng ưa người. Người nghĩ mình là mỹ nam tử mà ai ai nhìn thấy cũng phải yêu thương hết sao? Đừng có thói như thế?" Nói đến những chữ cuối, giọng nói nàng đã trở nên hết sức u ám. Tiểu Ngưu thì vẫn thản nhiên nở một nụ cười mà nói: "Sau khi nàng giết ta rồi, sau đó nàng gả cho ai được nữa chứ? Nàng đã là người của ta rồi, còn nam nhân nào muốn nàng nữa đây?"

Mộ Dung Mỹ nghe được thì nổi giận, tát cho hắn một cái "Bốp", khiến cho Tiểu Ngưu mắt đổ hào quang, lại còn tưởng mình sắp được phát tài.

Mộ Dung Mỹ gào lên: "Cứ cho là ta thất thân ột tên ác tặc như người nhưng ta vẫn là một mỹ nữ. Ta không tin, thiên hạ rộng lớn này lại không có nam nhân nào muốn ta."

Tiểu Ngưu vẫn mồm mép nói: "Thì cứ cho là có nam nhân muốn nàng nhưng đều là những thứ nam nhân chẳng ra gì. Nếu chẳng thiếu tay thì cụt chân, không mắt mù thì tai điếc. Vậy cũng tính là nam nhân sao?"

Mộ Dung Mỹ chẳng biết nói sao. Hiển nhiên là câu nói của Tiểu Ngưu đã đánh động nàng rồi.

Tiểu Ngưu thấy mấy lời của mình có hiệu quả bèn nói tiếp: "Nàng thả ta xuống đi. Ta chẳng chạy đâu. Nàng chú ý nhìn ta cái xem nào. Xem xem ta trông ra sao? Nàng cứ nhìn cho rõ mặt mũi ta đi rồi sau đó hãy quyết định có nên giết ta không?"

Mộ Dung Mỹ do dự một chút rồi thật sự thả Tiểu Ngưu xuống đất, chăm chú nhìn ngắm vẻ bề ngoài của hắn. Từ khi biết hắn đến giờ, Mộ Dung Mỹ thật sự chưa bao giờ nhìn hắn một cách tử tế đàng hoàng.

Mộ Dung Mỹ mở to mắt, ngằm đánh giá vẻ ngoài của Tiểu Ngưu: Mày dài, mắt sáng, mũi cao, môi mỏng, lại thêm cái nét trẻ trung và gương mặt tươi tắn khiến hẳn nhìn sao cũng chẳng giống lũ bất lương, hơn nữa lại còn thu hút sự yêu mến của người ta.

Chỉ nhìn một cái như thế nhưng lại là một cú sốc rất lớn đối với nàng, chẳng kém gì một cơn địa chấn vừa vừa. Nàng tự nhủ, phải rồi, hẳn trông cũng chẳng tệ, đầu óc cũng thông minh, chỉ cần cố gắng học nghệ, sẽ có ngày nhất định sẽ trở thành một tên tuổi nào đó. Chọn hẳn cũng không đến nỗi thua thiệt. Hơn nữa, mình lại bị thất thân rồi.

Tiểu Ngưu thấy vẻ mặt Mộ Dung Mỹ không còn hung ác nữa mới nói tiếp: "Mộ Dung tiểu thư, nàng xem xem tướng mạo ta thế này có hợp được với nàng không?" Tiểu Ngưu ngằm mỉm cười, biết rằng cái mạng nhỏ của mình tạm thời không việc gì nữa. Mộ Dung Mỹ hừ một tiếng rồi nói: "Vẻ ngoài người cũng bình thường thôi, tuyệt đối không thể đạt tiêu chuẩn mỹ nam được. Người phải biết là Thiếu Lâm tự có một vị tặc gia đệ tử, vừa cao ráo, vừa đẹp trai, được xưng tụng là 'Thiết quyền Phan An'. Người mà so với y, ta tính, người có xách dép cho y cũng chẳng xứng."

Tiểu Ngưu nghe nàng nói rất chân thành, biết rằng có lẽ mình không đẹp trai được như người nàng ta nói, bèn hỏi lại: "Vậy nàng đã từng gặp qua người đó chưa?" Tiểu Ngưu thầm ngẫm nghĩ trong đầu, kẻ đó chẳng phải là người trong mộng của Vân Phương quận chúa sao? Vậy thì cũng rất có thể. Nếu người đó không đẹp trai thì chắc không thể hấp dẫn được quận chúa. Tiểu Ngưu không cam lòng nói: "Nàng nói người ta đẹp trai hơn ta, vậy nàng đã từng gặp y chưa?"

Mộ Dung Mỹ đáp: "Thật ra thì chưa. Bất quá, về vẻ đẹp trai của y, ta đã nghe nói từ lâu rồi. Ta vẫn muốn được gặp y, xem xem y thật ra đẹp trai đến cỡ nào."

Tiểu Ngưu bật cười hăng hắc rồi nói: "Mộ Dung tiểu thư à, chẳng lẽ nàng định, sau khi biết được người kia đẹp trai thế nào rồi sẽ gả cho y sao?" Tiểu Ngưu cố ý làm bộ dạng như ghen tức.

Gương mặt Mộ Dung Mỹ ửng hồng. Nàng nói: "Sao lại thế được? Ta còn chưa biết mặt mũi người ta như thế nào, sao có thể nói đến chuyện gả hay không gả được? Hơn nữa, Nếu ta có muốn gả cũng chẳng có tư cách nữa rồi." Nói đến đây, giọng nàng trở nên hơi chua xót khiến Tiểu Ngưu nghe thấy cũng có chút xấu hổ.

Tiểu Ngưu an ủi: "Nàng đã là người của ta rồi. Tất nhiên ta sẽ không chấp nhận để nàng gả cho người khác được. Sau này, nàng chỉ thuộc về một mình ta thôi. Ai mà có ý định gì với nàng, ta nguyện liều mạng với y." Mộ Dung Mỹ nghe vậy, trong lòng cảm thấy có chút khoan khoái, nhưng miệng thì vẫn nói: "Ta chẳng phải là nữ nhân của người. Chúng ta trước vẫn chưa ước định gì, sau vẫn chưa thành thân, nên ta chẳng phải lão bà của người. Người muốn cưới ta, chưa chắc ta đã đồng ý. Ta vẫn chưa thấy người như người có gì tốt. Ngoại trừ công phu mồm mép hơn người ra, thật sự chẳng có thứ gì đáng kể."

Mấy lời này khiến mặt Tiểu Ngưu đỏ bừng lên. Tiểu Ngưu thở ra một hơi rồi nói: "Ý nàng là ta không muốn luyện một thân võ công để người khác phải dè chừng sao? Đó là vì mệnh vận của ta không tốt thôi. Từ nhỏ ta đã thích múa đao luyện côn, thích đánh nhau với người khác. Ta đã yêu cầu cha ta tìm cho ta một vị sư phụ giỏi, dạy võ nghệ cho ta nhưng người lại không đồng ý. Kết quả, ta đi theo đám bè bạn vợ vẫn có mấy cái thứ công phu 'mèo quào' (Nguyên văn là "Tam cước miêu" - mèo ba chân, tục truyền bắt chuột rất hay nhưng đi đứng khó coi - dùng để chỉ những thứ không hoàn mỹ, hoặc không thiện nghệ), học được ba cái võ công chẳng giống ai."

Mộ Dung Mỹ gật đầu cười lạnh nói: "Chẳng trách công phu của người không thể tiến xa được."

Tiểu Ngưu nói tiếp: "Bất quá ta vẫn luôn nỗ lực. Ta nhất định sẽ trở thành một cao thủ hạng nhất, để người khác phải ngẩng đầu mà nhìn ta. Đến lúc đó, nàng sẽ biết ta có bao nhiêu thứ ưu tú. Đến lúc đó, nàng sẽ biết việc chọn ta làm nam nhân của mình là sáng suốt đến mức nào."

Mộ Dung Mỹ cúi thấp đầu nói: "Chẳng lẽ ngoài người ra, ta chẳng còn một nam nhân nào khác để tuyển chọn sao? Số ta không thể nào lại khổ như thế chứ?"

Tiểu Ngưu thấy thái độ thù địch của Mộ Dung Mỹ đối với mình đã giảm đi rất nhiều rồi nên trở nên mạnh dạn hơn. Hắn nắm lấy tay Mộ Dung Mỹ rồi nói: "Mộ Dung tiểu thư, chúng ta đã có quan hệ thật sự của phu thê, đó chính là mối duyên phận ông trời đã sắp đặt cho chúng ta. Đời người rất ngắn, chúng ta hà tất cứ phải chém chém giết giết, làm hại lẫn nhau chứ? Vì sao chúng ta không quan tâm đến nhau, yêu thương lẫn nhau? Nàng là người thông minh, nàng chắc phải biết chúng ta nên làm gì."

Bàn tay nhỏ nhắn của Mộ Dung Mỹ vừa bị nắm lấy, trong lòng nàng đã nóng bừng lên. Ngẩng mặt lên thì gương mặt Tiểu Ngưu đã ngay sát bên, có thể cảm nhận được hơi thở của hắn. Tim nàng bỗng đập rộn ràng, máu huyết như chảy nhanh hơn, bao nhiêu cừu hận chất chứa chỉ trong nháy mắt đã biến mất sạch trơn. Chẳng lẽ hắn chính là sự lựa chọn tốt nhất của mình sao? Hắn sẽ là một nam nhân tốt chứ? Chánh tà thật sự không nên tranh đấu với nhau nữa sao?

Nỗi e thẹn của thiếu nữ vẫn khiến cho Mộ Dung Mỹ phải nhẹ nhàng tránh khỏi bàn tay Tiểu Ngưu. Nàng xoay lưng lại rồi nói: "Ngươi Tiểu Ngưu, người càng ngày càng quá đáng. Người không được chạm đến ta. Chẳng lẽ người không biết rằng, cứ cho là ta không thèm tính toán cừu hận với người nữa, không nói đến chuyện cũ nữa, hể người muốn cưới ta là cưới sao?"

Tiểu Ngưu nói lớn: "Có gì mà không thể chứ? Chỉ cần nàng nguyện ý theo ta, người khác có nói gì thì cũng là đánh rắm thối thôi." Tay Tiểu Ngưu vẫn còn giữ lại cái cảm giác mềm mại, mịn màng, mỏng mảnh từ bàn tay ngọc ngà. Hắn hy vọng có thể hưởng thụ thêm một lần nữa những tình cảm ấm áp của nàng ta.

Mộ Dung Mỹ thở dài một hơi rồi nói: "Người chắc chưa nghĩ đến vấn đề môn phái hả?"

Tiểu Ngưu ngay lập tức nhớ đến Quỷ Linh. Đúng vậy, môn phái thật sự đúng là một vấn đề lớn. Thế nhưng hắn vẫn ngang nhiên làm ra vẻ không biết, hỏi lại: "Môn phái thì có vấn đề gì lớn chứ?"

Mộ Dung Mỹ quay phắt người lại, rầu rĩ nhìn Tiểu Ngưu rồi hỏi một cách rành mạch: "Ngươi Tiểu Ngưu, xin hỏi ngươi thuộc môn phái nào? Thuộc về chánh đạo hay là hắc đạo vậy?"

Tiểu Ngưu đáp: "Ta là đệ tử của phái Lao sơn. Ta tất nhiên là thuộc về chánh đạo rồi."

Mộ Dung Mỹ lại nói: "Vậy ngươi có biết ta là nữ nhi của ai, là thuộc phe nào không?"

Tiểu Ngưu mỉm cười đáp: "Đương nhiên ta biết chứ. Nàng là nữ nhi của Bắc Hải Băng Vương, nàng thuộc về hắc đạo mà."

Mộ Dung Mỹ nhấn giọng nói tiếp: "Như thế chẳng phải là kết thúc rồi sao? Chúng ta hai người kẻ hắc, người bạch. Chánh tà không chung sống. Chỉ vì mỗi cái đó, không biết đã đánh nhau mấy trăm năm rồi. Đã có không ít những mối tình nam nữ giữa hai phái, cũng chỉ chuyện đó mà trở thành bi kịch."

Tiểu Ngưu nghe xong thì thay đổi vẻ mặt, nói: "Mọi sự đều do con người thôi mà."

Mộ Dung Mỹ lại nói tiếp: "Ta nói cho người biết, nhà ta cũng đã từng có một chuyện như thế, hơn nữa còn có quan hệ với ta. Người muốn nghe thì ta kể cho người nghe."

Tiểu Ngưu đáp: "Được, nói đi." Nói xong, hắn liền cởi áo ngoài, trải lên đồng cũi cho Mộ Dung Mỹ ngồi. Mộ Dung Mỹ cũng chẳng cần mời gọi, tùy tiện ngồi xuống ngay. Tiểu Ngưu lập tức đến đứng bên cạnh, chờ nghe nàng ta kể. Dưới ánh trăng dịu dịu, một đôi thiếu niên nam nữ đang trao đổi tâm tình. Tiểu Ngưu ngắm nhìn khuôn mặt hơi mờ mờ của người thiếu nữ, cảm giác sáng khoái như đang đi giữa một làn gió mát. Hắn tự nhủ trong lòng, cần gì Tây hồ với chẳng Tây hồ, theo Tiểu Ngưu ta thấy thì mỹ nữ còn mê người hơn Tây hồ biết mấy. Tây hồ cũng chỉ là nước tù thôi, chỉ có thể nhìn ngó là hết. Mỹ nữ lại không như thế. Sẽ khiến người ta ghi nhớ những khoái lạc tiêu hồn và những kỷ ức vĩnh cửu.

Mộ Dung Mỹ ngồi thật thẳng người, cứ như một bức tượng ngọc. Nàng hít vào mấy hơi rồi nói: "Lúc phụ thân ta còn trẻ, võ công đã giỏi lắm rồi. Ông theo sư phụ mình học được một thân võ nghệ. Sư phụ của ông tất nhiên là cao nhân của tà phái, không chấp nhận chánh đạo. Nhưng phụ thân ta lúc đó thì chẳng làm điều gì tệ hại, thanh danh rất lớn mà lại chẳng hề xấu xa. Có một lần, phụ thân ta ngao du trên núi Nga Mi, tình cờ gặp một đệ tử của phái Nga Mi. Vị đệ tử đó không chỉ rất xinh đẹp mà khí chất lại rất cao quý. Phụ thân ta bất ngờ động lòng, mới tìm cách tiếp cận bà ta để thể hiện tình yêu. Sau một thời gian bộc lộ, mỹ nữ kia rốt cuộc cũng đồng ý tiếp nhận phụ thân ta. Khi phụ thân ta đến bái kiến chương môn của phái Nga Mi, chính thức đề nghị được thành thân thì nữ chương môn của phái Nga Mi nổi giận, đánh đuổi phụ thân ta ra ngoài. Nguyên nhân chỉ có một. Phụ thân là người của hắc đạo. Nga Mi phái bọn họ không thể đưa đệ tử chánh phái vào lò lửa được."

Tiểu Ngưu than: "Chẳng lẽ chánh đạo đều là người tốt cả sao?"

Mộ Dung Mỹ nhìn Tiểu Ngưu một lúc rồi nói tiếp: "Sau đó phụ thân ta nổi giận, len lén lên núi, cướp lấy người đệ tử đó. Cuối cùng họ cũng ở cùng nhau, thành thân với nhau. Phái Nga Mi vừa biết được tin, vốn đang định cứu vị đệ tử đó về nhưng nghe nói đã thành thân liền tuyên bố gạch tên người đệ tử đó, không còn là người của Nga Mi nữa. Người đệ tử đó sau khi biết tin, vô cùng đau đớn. Sau khi người sinh hài tử không lâu thì buồn bã mà chết. Phụ thân ta nổi điên lên, lên Nga Mi phóng hỏa. Nga Mi liền cho người ra đại chiến với phụ thân ta. Kết quả bọn họ chẳng đòi lại được gì mà còn bị phụ thân giết chết mất mấy người. Từ đó mới hình thành nên mối thù hận giữa hai phái. Mỗi đời chưởng môn của Nga Mi đều thù sâu tựa biển với môn phái của ta. Phụ thân ta cũng chẳng ưa gì bọn họ, cũng chẳng ưa gì toàn bộ chánh đạo. Phụ thân ta ôm theo ta lên phương bắc sáng lập nên Bắc Hải phái. Rồi ông trở thành Bắc Hải Băng Vương."

Tiểu Ngưu nghe đến mê mẩn và cũng thấy thật khó chịu. Hắn khen ngợi người nữ đệ tử kia, vì yêu mà bất chấp hết thảy mọi thứ. Hắn cũng thấy bội phục Bắc Hải Băng Vương. Người nhìn người ta xem, dám yêu dám hận, vì người yêu của mình, chuyện gì cũng dám làm. Điểm đó thì mình phải học tập ông ta.

Tiểu Ngưu nói: "Phụ thân nàng lợi hại thật đó. Rất tuyệt vời. Nếu là ta, có muốn cướp lấy mỹ nữ, cũng chẳng làm được. À phải rồi, nàng nói người đệ tử đó chính là mẫu thân của nàng à?"

Mộ Dung Mỹ đứng dậy, đưa tay vuốt vuốt ngực mình rồi từ từ đáp: "Còn không phải nữa sao? Mẫu thân ta chỉ vì hắc bạch hai phe không thể cùng dung hợp trong một nhà nên mới phải chết. Nếu hai phái không đấu đá nhau nữa, không còn cừu hận, thế có phải tốt hơn không?"

Tiểu Ngưu vội vàng nói: "Sao không thể được chứ? Hắc đạo cũng tốt, mà chánh đạo cũng tốt. Người ta ai mà không muốn sống thoải mái chứ? Bọn họ hoàn toàn có thể ngồi lại nói chuyện với nhau, nghĩ ra một biện pháp cho hay để sau này mọi người không phải liều mạng nữa, cũng không

phải quyết đấu, không cần phải đổ máu. Chuyện đó không phải không thể. Cái đó chỉ xem xem hai bên có thành ý hay không thôi."

Mộ Dung Mỹ nói: "Chuyện đó không thể được đâu. Phụ thân ta vì hòa bình của hai bên mà đã nhiều lần mời mấy vị đại biểu chánh đạo đến đàm phán. Kết quả, không những người ta không đến mà còn mắng phụ thân ta mơ mộng hão huyền, nằm mơ giữa ban ngày. Về sau, phụ thân ta cũng chán nản những người không cho phép đệ tử phái ta tùy tiện đấu đá với người của chánh đạo. Ông thường nói, mọi người ai cũng là người, đều có gia đình con cái, sống chẳng dễ dàng gì. Tốt nhất là bớt đi những cảnh đau thương." Tiểu Ngưu nói: "Thì ra phụ thân nàng là người tốt bụng như thế, có chánh nghĩa như thế à? Có cơ hội ta phải đến bái kiến người một cái."

Mộ Dung Mỹ hừ một tiếng nói: "Người muốn gặp ông, vị tất ông đã chịu gặp người. Bởi vì người của chánh đạo đã làm ông thương tâm đến tận đáy lòng. Do đó, ông ta không thích gặp người của chánh đạo. Ông nói, mấy người chánh đạo đều là ngụy quân tử, chẳng được khả ái như mấy tên tiểu nhân thật sự." Tiểu Ngưu nói: "Ông ta có lẽ sẽ không gặp người khác nhưng nhất định sẽ chịu gặp ta. Ta không giống như những kẻ chánh đạo khác."

Mộ Dung Mỹ nghiêng nghiêng đầu nhìn hắn nói: "Có chỗ nào không giống chứ. Sao ta nhìn không ra vậy?"

Tiểu Ngưu cười khanh khách, làm mặt dày nói: "Ta là cô gia (Con rể) của ông ta mà. Ông ta mà không chịu tiếp ta, ta sẽ cướp nữ nhi bảo bối của ông ta đem đi." Mộ Dung Mỹ vừa nghe, không nhịn được bật cười. Nụ cười của nàng lần này khiến Tiểu Ngưu thấy trong lòng rất sung sướng. Hắn biết, mỹ nữ này đã không còn căm ghét hắn nữa.

Mộ Dung Mỹ ngừng cười nói: "Đừng thấy phụ thân ta là người tà phái. Ông thích nhất là những nam nhân có nghị lực vươn lên, có chí khí. Chứ một kẻ trông giáo quyệt lưu manh, bất học vô thuật như người, đến tám

phần là phụ thân ta ưà không nổi rồi." Tiểu Ngưu cười méo cả miệng nói: "Ông ta ưà ta hay không chỉ là thứ yếu thôi. Chỉ cần nàng chịu ta thì mọi sự đều đại cát cả."

Mộ Dung Mỹ hừ một tiếng nói: "Ta mới không ưà người đó. Cừu hận giữa ta và người vẫn còn đây. Ta đâu có nói bỏ qua những oán hận trước kia đâu. Người đừng có tự mình cảm thấy mình tốt nha." Mấy lời này tuy nói ra có vẻ hung dữ nhưng ngữ khí đã không còn mạnh mẽ như trước nữa.

Đừng nghĩ Tiểu Ngưu tuổi còn trẻ, đối với nữ nhân hắn đã có một số kinh nghiệm nhất định. Hắn biết rằng chuyện giữa mình và nàng ta có thể giải quyết được bằng phương pháp hòa bình. Mình nhất định phải để nàng cảm nhận được sự ấm áp, khiến nàng biết rằng mình tuyệt không phải chỉ đơn giản là một đứa háo sắc tầm thường. Mình còn là một nam nhân ưu tú. Tiểu Ngưu thở dài một hơi nói: "Nếu nàng thật không muốn ta, ta thật sự thấy cuộc sống này chẳng con bao nhiêu ý nghĩa."

Mộ Dung Mỹ chế giễu: "Vậy người đi tự sát đi, ta không cần người đâu." Nàng còn hừ mũi một tiếng.

Tiểu Ngưu cười hì hì nói: "Có điều, khi ta nhớ đến nàng rồi ta lại không sao đi chết được nữa. Bởi vì nếu ta chết, nàng sẽ thương tiếc không thôi. Khả năng là nàng cũng sống không nổi nữa. Do đó, ta đành phải cố mà sống thôi, cố sống đến một trăm tuổi luôn."

Mộ Dung Mỹ bĩu môi nói: "Ta đã biết là người chỉ nói cho sướng miệng vậy thôi. Người cứ luôn mồm nói là thích ta, muốn cưới ta. Nhưng ta lại nghe nói rằng, nam nhân đều là lũ không lương tâm cả thôi. Bình thường nói lời ngon tiếng ngọt với nữ nhân, đến khi gặp phải chuyện bất trắc thì tự mình bỏ chạy mất. Ngay lập tức vứt cả nữ nhân của mình ra khỏi đầu ngay." Tiểu Ngưu xua xua tay liên tục nói: "Tiểu Ngưu ta đâu phải cái loại chó má như thế. Ta là loại người thế nào, sau này nàng theo ta một thời gian rồi nàng sẽ biết thôi."

Mộ Dung Mỹ nói: "Ta vẫn chưa đáp ứng đi theo người mà. Trước khi ta đáp ứng với người, lúc nào ta cũng có thể lấy đi cái mạng chó của người đó."

Tiểu Ngưu lấy bộ mặt vô sỉ hỏi: "Nàng nữ ra tay giết ta sao?"

Mộ Dung Mỹ bĩu môi nói: "Có gì mà không nữ chứ? Hiện giờ người chẳng phải là nam nhân của ta. Ta giết người cũng nhẹ nhàng và đơn giản như giết một con kiến thôi." Nàng cung tay lên thủ thế như chuẩn bị chém đầu. Tiểu Ngưu bật cười rũ rượi rồi cất lời hỏi: "Mộ Dung tiểu thư, nàng vẫn chưa cho ta biết, vì sao nàng lại xuất hiện ở đây vậy? Chắc không phải giống ta, không có nơi ở nên mới đến đây tìm chỗ để ngủ?" Mộ Dung Mỹ hứ một tiếng dài rồi nói: "Bộ ta giống mấy kẻ không nơi trú ngụ sao? Ta nói cho người biết. Chỉ cần ta bảo rằng cần nơi để nghỉ lại, tri huyện ở đây không chạy long tóc lên mà phục vụ cho ta ấy chứ. Ta ra lệnh cho ông ta cũng như ra lệnh cho con cái vậy thôi. Người có tin hay không?"

Tiểu Ngưu thầm nhủ trong bụng, nói dóc đâu cần đóng thuế, nàng nói thế nào mà chả được. Hơn nữa, nói dóc cũng chẳng cần có chứng cứ xác đáng gì cả. Muốn nói dóc với ta thì cứ nói. Lão tử thiện nghệ nhất chính là nói dóc mà.

Tiểu Ngưu trên mặt vẫn tươi cười nói: "Phải rồi, phải rồi. Ai chẳng biết Mộ Dung tiểu thư không chỉ là mỹ nữ mà còn là quý tộc nữa. Ai dám xem thường nàng, y thế nào chả biết tay."

Mộ Dung Mỹ mỉm cười nói: "Người nhất định cho rằng ta nói dóc chứ gì?"

Tiểu Ngưu xua xua tay nói: "Không có, không có đâu. Sao lại vậy được. Từ lâu ta đã biết Mộ Dung tiểu thư là một người thành thật rồi. Lời gì nói ra tất nhiên đều là nói thật cả."

Mộ Dung Mỹ chăm chú nhìn Tiểu Ngưu nói: "Ta biết người vẫn còn có chỗ chưa tin. Ta có thể giải thích cho người. Người có muốn nghe hay không?"

Tiểu Ngưu chỉ cần đối phương không giết mình là tâm tình đã tốt lắm rồi, nói gì đến được nghe giọng nói của mỹ nữ, được ngắm dáng vẻ diễm giải của mỹ nữ. Bởi vậy Tiểu Ngưu đáp: "Tất nhiên rồi. Cậu còn không được đó."

Mộ Dung Mỹ lại ngồi xuống kể: "Sở dĩ ta đến tòa thành nhỏ này là để bắt Quỷ Linh." Tiểu Ngưu thất kinh hỏi: "Quỷ Linh đi đâu rồi? Các người đã bắt được nàng ta chưa?"

Mộ Dung Mỹ liếc mắt trừng Tiểu Ngưu một cái rồi nói: "Nếu bắt được thì còn đến đây làm gì nữa? Tất nhiên là chưa bắt được."

Tiểu Ngưu thầm thở ra nhẹ nhõm một chút rồi nói: "Có biết nàng ta trốn đi đâu không?"

Mộ Dung Mỹ lại liếc Tiểu Ngưu một cái nói: "Chuyện này nói ra cũng phải trách người. Hôm đó, vốn ta đã chế phục được nàng ta rồi. Chỉ vì tên đáng ghét nhà người, là người làm hỏng chuyện của ta. Ta vẫn còn chưa tính sổ với người đó." Tiểu Ngưu vội vàng nói: "Chuyện chúng ta từ từ rồi tính. Giờ cứ nói chuyện Quỷ Linh đã."

Mộ Dung Mỹ gằn giọng nói: "Ta biết ả ta là bạn của người, người rất lo lắng cho ả ta. Người muốn ta nói nhưng ta chẳng nói đâu. Cớ sao ta phải cho người biết nơi ở của ả ta chứ? Ta mà nói cho người, nhất định người sẽ sốt ruột như lửa cháy trong lòng mà chạy ào đến chỗ ả ta." Nói đến đây, giọng nàng bỗng nghe như có chút giấm chua. Việc đó khiến Tiểu Ngưu thấy sượng trong lòng. Hắn biết mỹ nữ này đã bất tri bất giác có chút ý tứ đối với mình. Nghĩ đến thái độ của đối phương đối với mình, hắn lại thấy mình đáng xấu hổ. Mình chinh phục nàng ta chẳng phải dựa vào bản lĩnh

của chính mình mà chỉ vì mỹ nữ thất thân với mình nên mới đối xử với mình như vậy. Nếu có thể bằng vào năng lực của mình mà khiến đối phương ngoan ngoãn xà vào lòng mình thì thật là quá sướng.

Vừa nghĩ đến đây, Tiểu Ngưu lập tức nhớ đến đại mỹ nữ Nguyệt Ảnh mà hần vắn hằng ngưỡng mộ. Nếu nàng ta chịu ngã vào lòng mình, chắc mình sướng đến chết mất. Nhưng nàng ta vẫn chỉ như vầng trăng sáng trên trời mà mình chỉ có thể nhìn ngắm, không sao tiếp cận được. Đó là điều tiếc nuối nhất bấy lâu nay của Tiểu Ngưu.

Đối mặt Mộ Dung Mỹ, Tiểu Ngưu nói: "Thôi được, thôi được. Nếu nàng đã không nguyện ý nói về nàng ta, vậy thì hãy nói xem vì sao nàng lại đến nơi này."

Mộ Dung Mỹ thấy hần không nói đến Quỷ Linh nữa thì tâm tình trở nên tốt hơn, cất lời nói: "Mấy ngày nay bọn ta vẫn luôn sục tìm con nha đầu đó. Hôm nọ, con nha đầu đó chờ ở khu mộ phần. Ta vừa quay về thì sai người của ta đi lùng ngay. Nhưng vận khí ả ta cũng còn tốt nên không còn ở chỗ đó nữa. Bọn ta điều tra thì phát hiện được nguyên nhân. Thì ra ả ta được người nhà của mình phát hiện ra, đưa đi. Chúng ta truy đuổi suốt đường đến tận đây. Đuổi đến đây thì mất dấu. Bọn ta trúng nhả kế của ả ta. Người nhà của ả ta dẫn dụ bọn ta. Con nha đầu đó đúng là quỷ quyết."

Tiểu Ngưu thầm mừng: "Tốt quá, tốt quá. Xem như ông trời còn có mắt. Nếu để bọn nàng bắt được nàng ta. Nàng ta chết còn sướng hơn đó."

Mộ Dung Mỹ lại nói tiếp: "Tuy mất dấu nhưng bọn ta vẫn chưa thôi đâu. Cái lão Quỷ Vương ngoài mặt thì xin lỗi phụ thân ta nhưng lại ngầm phái người đi cứu nhi nữ của lão. Phụ thân ta sẽ không để yên chuyện này như thế. Con quỷ nha đầu đó hại ca ca ta, bọn ta vẫn chưa tính xong với ả ta đâu."

Tiểu Ngưu khuyên: "Oán cừu nên giải chứ không nên kết. Nàng phải cân nhắc kỹ mới nên."

Mộ Dung Mỹ lại trừng mắt nhìn Tiểu Ngưu một cái nói: "Người nói dễ dàng quá nhỉ. Người bị hại có phải là ca ca của người đâu. Đương nhiên người chẳng cảm thấy gì rồi. Ca ca của ta tuy hơi xấu trai, cũng có hơi ngô ngố, tuy ta cũng chẳng ưa huynh ấy nhưng huynh ấy rốt cuộc vẫn là ca ca của ta mà."

Tiểu Ngưu nghĩ đến lời Quỷ Linh từng nói, nên hỏi lại: "Mộ Dung Mỹ, ta có nghe nói, ca ca của nàng không chỉ rất xấu trai mà tính tình cũng xấu nữa, đã làm bao nhiêu là việc xấu, có phải không?"

Mộ Dung Mỹ mặt đỏ bừng bừng, một lúc lâu sau mới nói: "Mấy việc xấu xa đó, huynh ấy toàn làm sau lưng phụ thân ta. Sau khi phụ thân ta biết thì vô cùng nổi giận, định giết huynh ấy luôn rồi. Nhưng rốt cuộc cũng là cốt nhục của mình cho nên cuối cùng cũng không thể ra tay quá độc ác. Bất quá, hai năm nay ca ca của ta không dám làm chuyện gì bậy nữa. Phụ thân ta theo dõi chặt lắm." Tiểu Ngưu cười khanh khách nói: "Nói thế này khí không phải, kiểu người như ca ca của nàng, Quỷ Linh có chém y một đao cũng xem như trừ hại cho dân thôi."

Mộ Dung Mỹ đứng bật dậy, giận dữ nhìn Tiểu Ngưu hét lớn: "Người định dạy ta à? Hay người muốn dạy gia đình ta?"

Tiểu Ngưu lắc đầu đáp: "Ta không có ý đó. Ta chỉ muốn nói, ca ca của nàng là loại người không nên để cho sống. Gì mà khinh nam hiếp nữ, giết người đốt nhà, sao có thể bỏ qua được chứ?"

Mộ Dung Mỹ đáp: "Ta chẳng đã nói rồi sao. Đó đều là những việc trước kia cả."

Tiểu Ngưu nghiêm sắc mặt nói: "Nàng nói mới dễ nghe quá đó. 'Đều là những việc trước kia.' Nếu ca ca của nàng hại chết người nào đó, như vậy

chẳng phải gây cho người nhà của người đó biết bao nhiêu là tổn thương sao? Chuyện trước kia nói qua là qua à? Làm hại người ta rồi nói qua là qua thôi sao?"

Mộ Dung Mỹ hừ khê một tiếng không đáp. Nàng biết Tiểu Ngưu nói cũng có lý.

Tiểu Ngưu lại nói: "Quý Linh thay phụ thân nàng giáo huấn cho ca ca nàng, đó mới là chuyện tốt. Xem ra Quý Linh cũng chẳng bậy lắm, còn lưu lại cái mạng cho y. Nếu là Tiểu Ngưu ta, ta nhất định phải lấy mạng y để báo cừu ấy người chết oan."

Mộ Dung Mỹ hét lên: "Người lưu lại hay không thì kệ người. Ca ca ta dù có xấu nhưng huynh ấy vẫn là nhi tử của phụ thân ta. Phụ thân ta không thể nhẫn tâm giết huynh ấy được."

Tiểu Ngưu thở dài một hơi rồi nói: "Mộ Dung tiểu thư, ta tin rằng nàng là một người thấu tình đạt lý. Nàng sẽ không vì tên ác nhân đó là ca ca của mình mà nói trái với lòng rằng y không đáng chết, phải không?"

Mộ Dung Mỹ vội vã đáp: "Cứ cho là người nói đúng cả đi thì ca ca của ta chẳng phải đã trả giá cho những việc xấu mình đã làm rồi sao? Chúng ta còn phải yêu cầu huynh ấy gì nữa chứ?"

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Cái đó đúng là làm tội thì sẽ bị báo ứng. Có điều bọn nàng lẽ ra không nên truy sát Quý Linh mà nên cảm ơn người ta mới phải đó. Nàng ta đâu có làm bậy đâu."

Mộ Dung Mỹ lắc đầu nói: "Cái đó thì không đúng. Cứ cho là ca ca ta đáng chết thì cũng không phải việc nàng ta nên làm. Ca ca ta có sai đến cả ngàn lần cũng chẳng làm gì sai với Quý Linh. Ai cũng có tư cách để giết ca ca ta chỉ có nàng ta là không có thôi."

Tiểu Ngưu tức đến muốn mắng nàng ta một trận nhưng lại sợ làm đau lòng nàng ta nên chỉ nói: "Chẳng quan trọng việc ai giết y. Ca ca nàng đã như thế này rồi, bọn nàng không cảm tạ người ta cũng được, nhưng không thể lại làm hại người ta được. Bọn nàng lẽ ra nên thu hồi binh lực truy sát Quỷ Linh và thừa nhận với thiên hạ là bọn nàng đã làm sai rồi."

Mộ Dung Mỹ nói cứng rắn như chém đinh chặt sắt: "Đủ rồi, ta không cần người giáo huấn chúng ta. Chúng ta biết phải làm như thế nào. Chúng ta đâu phải đám trẻ nít ba bốn tuổi đâu."

Tiểu Ngưu kè sát mặt Mộ Dung Mỹ nói: "Có điều việc này thì bọn nàng làm sai rồi. Nàng vẫn nói phụ thân nàng si tình như thế với mẫu thân nàng, ta thật sự rất bội phục. doc truyện tại . Có điều nếu đứa con phóng túng của ông ta phạm tội mà ông ta làm ngơ như không thấy, người như thế không đáng để ta bội phục đâu. Ta cũng không muốn gặp ông ta nữa."

Mộ Dung Mỹ trầm tư suy nghĩ, một lúc lâu chẳng nói lời nào.

Tiểu Ngưu cũng cảm thấy câu nói của mình hơi nặng nề quá, chỉ sợ làm đau lòng nàng ta nên lại nói: "Mộ Dung tiểu thư à, ta chẳng hề có chút nào thành kiến với nàng cả. Ta chỉ không muốn bọn nàng làm một việc sai lầm, làm hại cho người vô tội. Nàng nên quay về khuyên nhủ phụ thân nàng, dừng lại mọi hành động sai lầm, nhân cơ hội hiện giờ vẫn chưa gây nên những sai lầm lớn hơn." Một lúc lâu sau, Mộ Dung Mỹ mới đáp: "Để ta nghĩ xem đã."

Tiểu Ngưu biết mấy lời của mình đã khiến nàng động tâm bèn nói: "Được rồi, vậy nàng kể tiếp cho ta vì sao lại đến nơi này đi."

Mộ Dung Mỹ ngẫm nghĩ Tiểu Ngưu một lúc mới từ từ kể tiếp.

Mộ Dung Mỹ nói: "Sau khi mất dấu Quỷ Linh rồi, ta bèn đuổi tất cả thủ hạ đi hết. Không ngờ trong lúc đi loanh quanh lại gặp một người quen cũ. Nhất định người không đoán được là ai đâu."

Tiểu Ngưu mỉm cười đáp: "Làm sao ta đoán được chứ."

Mộ Dung Mỹ tiếp tục kể: "Chính là vị huyện lệnh có nhi tử sắp thành thân."

Tiểu Ngưu hiếu kỳ hỏi: "Lão là thân thích như thế nào với nhà nàng vậy? Dường như chức vị của lão ta cũng không lớn lắm. Nếu không, có một thân thích làm đại quan cũng rạng rỡ chứ, phải không?" Về mặt Tiểu Ngưu lộ ra một nụ cười dung tục.

Mộ Dung Mỹ gằn giọng nói: "Cứ cho lão là hoàng đế đi chẳng nữa, ta cũng chẳng thêm giao thiệp với lão. Ta biết lão là bởi vì lão đã từng chịu ân huệ của phái Bắc Hải chúng ta. Lão đặc biệt cảm kích phụ thân ta. Không có phụ thân ta, có lẽ lão không sống được đến bây giờ."

Tiểu Ngưu nói: "Xem ra đó nhất định là một mối ân tình rất to lớn."

Mộ Dung Mỹ gật đầu nói: "Cũng không sai. Mấy năm trước, nhi tử của lão mắc bệnh lạ. Trong nhà có vấn đề. Nhi tử của lão đến cả lão là cha mà cũng không nhận ra được. Cũng không biết nghe ai nói, lão được biết phụ thân ta rất có bản lĩnh, lại biết trị bệnh, nên đem nhi tử đến Bắc Hải, khóc cha khóc mẹ cầu xin phụ thân ta giúp đỡ. Phụ thân ta thấy lão yêu con như thế mới thử điều trị một phen. Mấy ngày sau, nhi tử của lão khôi phục lại bộ dạng con người bình thường. Lão cảm kích mà khấu đầu tạ ơn. Có điều phụ thân ta một đồng cũng không nhận của lão, chỉ bảo lão ta hãy làm một vị quan thanh liêm, đối xử với bách tính cho tốt. Nếu không, nhất định sẽ lấy mạng của lão ta."

Tiểu Ngưu trề môi cười nói: "Thì ra là như thế. Chẳng trách mà vị tri huyện lại biết nàng."

Mộ Dung Mỹ nói: "Cũng vì mối quan hệ trị bệnh nên khi vị tri huyện gặp ta trên đường, lão mừng đến muốn khóc, bắt ta phải đến nhà lão cho bằng được. Ta không muốn phụ hảo ý của lão, mới đi thử một chuyến. Sau

đó thì rời đi. Lão muốn lưu lại nhưng không được. Không ngờ khi quay lại phố, lại gặp một người quen. Bất quá lần này là một người không những chẳng hề cảm kích ta mà còn muốn liều mạng với ta."

Tiểu Ngưu hỏi: "Người đó có lợi hại không?"

Mộ Dung Mỹ đáp: "Cũng xem như lợi hại. Nàng ta không những vô cùng xinh đẹp mà công phu cũng giỏi. Đứng về mặt bản lĩnh, ta cũng bội phục nàng ta. Bất quá, không làm sao được. Chúng ta không phải người chung một thuyền. Nếu không, chúng ta hoàn toàn có thể là bằng hữu được."

Tiểu Ngưu lúc này mới biết người nàng ta nói đến là một nữ nhân. Tiểu Ngưu lại hỏi: "Nàng ta là chánh đạo à? Bộ dạng như thế nào? Ta có biết không?"

Mộ Dung Mỹ cảnh giác ngăm ngía Tiểu Ngưu rồi mới đáp: "Nàng ta đúng là mỹ nữ phe chánh đạo, lại còn là một trong tứ đại mỹ nữ nữa. Nghe nói xuất thân rất cao quý. Không biết vì sao lại đi cùng với đám đạo sĩ thúi kia. Cái đó cũng ảnh hưởng một chút đến địa vị cao quý của nàng ta. Nó giống như hoa tươi nở bên cạnh ống cống vậy."

Tiểu Ngưu trầm ngâm, thầm nhủ. Xuất thân cao quý, lại đi cùng với đám đạo sĩ thúi. Như vậy, có khả năng người đó chính là Vân Phương quận chúa rồi. Nếu chiếu theo tốc độ của nàng ta mà nói, đúng ra nàng phải ở phía trước mình xa mới đúng chứ. Cớ sao nàng ta lại xuất hiện ở đây?

Tiểu Ngưu bật cười nói: "Người mà nàng vừa nói có phải là Quận chúa Thái Sơn Chu Vân Phương không?"

Mộ Dung Mỹ hừ một tiếng nói: "Người cũng thật lợi hại nha. Phàm là cô nương nào xinh đẹp người đều quen biết cả sao?" Nàng đứng bật dậy, nhìn nhìn Tiểu Ngưu từ trên xuống dưới, cứ như là vừa mới biết hân vậy.

Tiểu Ngưu lùi lại phía sau một bước hỏi: "Làm gì mà nhìn ta như thế. Nhìn đến mức ta cũng thấy lúng túng luôn."

Mộ Dung Mỹ chớp chớp mắt nói: "Người nói thật cho ta biết, người và nữ nhân đó quan hệ như thế nào? Nàng ta là cừu nhân của ta, ta không cho phép người qua lại với nàng ta."

Tiểu Ngưu cười rử rượi rồi nói: "Nàng nghĩ cái gì vậy. Ta chỉ biết nàng ta thôi chứ chẳng hề có chút quan hệ nào cả." Mộ Dung Mỹ nhìn chăm chăm Tiểu Ngưu rồi chụp lấy tay hắn nói: "Ghê thật, Ngụy Tiểu Ngưu, không chỉ quen biết với tứ đại mỹ nhân của hắc đạo mà còn bè bạn với tứ đại mỹ nhân của chánh đạo nữa."

Tiểu Ngưu cười với vẻ nịnh nọt: "Mộ Dung tiểu thư à, nàng ăn nhầm giấm của ai vậy? Ta chẳng hề quen biết với bọn họ mà." Bàn tay bị bóp chặt khá đau.

Mộ Dung Mỹ buông tay Tiểu Ngưu ra hỏi: "Vậy người nói ta biết, trong số tám người đó, người quen được mấy người?"

Tiểu Ngưu thầm lọc qua mấy mỹ nữ một lượt rồi nói: "Nàng nói cái gì mà tứ đại mỹ nữ hắc đạo rồi tứ đại mỹ nữ chánh đạo. Đó là gồm những ai chứ?"

Mộ Dung Mỹ nhìn thẳng vào mắt Tiểu Ngưu nói: "Tên của tám người đó người không biết cả sao?"

Tiểu Ngưu nói: "Ta mà biết thì ta đâu có hỏi nàng chứ."

Mộ Dung Mỹ cẩn thận quan sát vẻ mặt Tiểu Ngưu, thấy dường như hắn không định nói dối, bèn đáp: "Vậy người nghe đây. Cái gọi là tứ đại mỹ nữ hắc đạo, trừ ta ra còn có Tây vực Tiên cơ Ngưu Lệ Hoa, có Quỷ Linh, còn có một người gọi là Nam Lĩnh Tây Thi Mạc Tiểu Thiên."

Tiểu Ngưu lần đầu tiên nghe nói đến cái tên Mạc Tiểu Thiên, nhận thấy rất dễ nghe liền hỏi: "Cái người Mạc Tiểu Thiên đó là ai? Sao ta nghe thấy hơi lạ tai vậy?"

Mộ Dung Mỹ hỏi ngược lại: "Vậy ta hỏi ngươi, ngươi có biết Tứ đại ma vương là gồm những ai không?"

Tiểu Ngưu đáp: "Ta chỉ biết ba người là Tây Vực Ngưu Vương, Đông Sơn Quỷ Vương, còn có Bắc Hải Băng Vương của nàng. Người còn lại ta không biết. Nàng nói Mạc Tiểu Thiên là nữ nhi của ma vương còn lại à?"

Mộ Dung Mỹ nói với vẻ hơi giễu cợt: "Ta cứ nghĩ mọi chuyện trong giới võ lâm người đều rõ như trong lòng bàn tay chứ. Nói chuyện cả nửa ngày mới thấy xem ra ngươi vẫn còn non nớt lắm. Để ta chỉ điểm cho ngươi một chút."

Tiểu Ngưu lập tức chấp tay, khiêm nhường nói: "Hoan nghênh Mộ Dung tiểu thư chỉ giáo."

Mộ Dung Mỹ cũng chẳng khách khí, nói: "Vị ma vương còn lại chính là Nam Linh Xà Vương. Tên của lão ta, ta cũng quên mất rồi. Phụ thân ta có nói với ta một lần. Có điều khi chúng ta nói đến lão cũng chỉ gọi Xà Vương chứ không gọi tên."

Tiểu Ngưu "A" một tiếng rồi nói: "Mãi đến hôm nay ta mới biết Tứ đại ma vương là ai. Lúc trước, làm sao ta biết được còn có một vị thích chơi rắn chứ."

Mộ Dung Mỹ chỉnh lại: "Ngươi đừng thấy lão tên là Nam Linh Xà Vương, thật ra bản thân lão chẳng thích đùa với rắn. Lão chỉ thích độc được. Thích đùa với rắn là cháu của lão, Mạc Tiểu Thiên. Nếu ngươi đụng đến nàng ta, ngươi sẽ lãnh đủ đó."

Tiểu Ngưu hỏi: "Bản lĩnh của lão Xà Vương đó có ghê gớm không?"

Mộ Dung Mỹ đáp: "Nếu phải đấu với nhau, lão là người yếu nhất trong số Tứ đại ma vương. Nhưng nếu nói về dùng độc thì cả thiên hạ này chắc chẳng tìm ra được người thứ hai. Nếu lão muốn thanh toán người, người tất sẽ trúng độc mà không hay biết gì. Căn bản người không biết lão ta hạ độc như thế nào. Có một lần, có hai môn phái lấy chiêu bài chánh nghĩa, muốn vì chánh đạo trừ hại, định tiêu diệt Xà Vương. Nhưng thật buồn cười, bọn họ còn chưa vào đến địa bàn của Xà Vương, hơn trăm người đã trúng độc tử vong không sao giải thích được. Vụ án bí ẩn đó đến giờ vẫn không sao làm rõ được, rốt cuộc bọn họ trúng độc loại gì và ai hạ độc."

Tiểu Ngưu cười khố nói: "Chỉ sợ lại là lão Xà Vương đó làm trò quỷ thôi. Đối phó với một kẻ toàn thân là độc, thật sự phải cẩn thận hơn vạn phần."

Mộ Dung Mỹ rất có hứng thú với những chuyện không may của phe chánh đạo. Nàng kể tiếp: "Lại có một lần, một cao thủ dùng độc của chánh đạo dẫn theo hai tên đồ đệ đến khiêu chiến với Xà Vương, muốn cùng Xà Vương so tài một lần xem ai là người có bản lĩnh sử dụng độc giỏi hơn. Hai người vừa gặp mặt, cũng chẳng nói gì nhiều, chỉ lấy độc dược của mình giao cho đối phương. Sau đó mặt đối mặt mà tử thí. Cứ đối mặt với đối phương rồi uống độc dược của đối phương. Kết quả, người của chánh đạo chẳng mấy chốc đã chết còn Xà vương thì chẳng bị sao cả." Kể đến đây, tâm tình Mộ Dung Mỹ rất sáng khoái, vẻ mặt như tỏa hào quang, cứ như mình chính là vị Xà Vương kia vì hắc đạo mà tranh đấu vậy.

Tiểu Ngưu nhắc nhở nàng: "Nàng nói như thế không phải là thi dùng độc mà giống như thi giải độc vậy."

Mộ Dung Mỹ khinh khỉnh nói: "Người vẫn không hiểu à. Theo như ta thấy, giải độc cũng chính là một bộ phận của việc dùng độc. Đã là Độc vương thì không chỉ bản lĩnh hạ độc phải lợi hại mà bản lĩnh giải độc cũng phải rất cao. Nếu không, người trúng phải độc của đối phương thì làm sao? Độc vương nếu không biết giải độc thì rất dễ bị người ta hạ độc chết."

Tiểu Ngưu "À" một tiếng nói: "Xem ra sau này có gặp phải lão đó, nhất định phải tránh xa một chút. Lỡ ngu ngơ làm gì đó bậy bạ chắc bị lão hại chết mất."

Mộ Dung Mỹ bật cười nói: "Cái đó thì người yên tâm đi. Người muốn gặp lão cũng chẳng dễ. Quanh năm suốt tháng, lão chỉ ở trên dải Nam Lĩnh, dường như chẳng bao giờ đến Trung Nguyên. Người muốn gặp lão trừ phi người tự mình đi kiếm lão thôi."

Tiểu Ngưu mạnh mẽ xua xua tay nói: "Ta chẳng muốn gặp lão đâu. Ta còn muốn sống thêm nhiều năm nữa."

Mộ Dung Mỹ nói: "Đối với Xà Vương, người bất tất phải đề phòng. Xà Vương hoàn toàn không đáng sợ. Chỉ cần người đừng làm phiền lão, lão cũng chẳng hại người. Bất quá cháu của lão Mạc Tiểu Thiên thì người phải chú ý. Cô nương đó có một vai trò rất lợi hại đó."

Tiểu Ngưu hỏi: "Bản lĩnh hạ độc của nàng ta cũng gồm lắm à?"

Mộ Dung Mỹ đáp: "Bản lĩnh nàng ta tất nhiên không như thúc thúc của nàng ta. Nhưng lòng dạ nàng ta thì độc ác hơn. Hơn nữa lại chẳng hề có ấn tượng tốt với nam nhân. Nếu có ngày người gặp phải nàng ta, người nhất định phải trốn cho xa. Nàng ta là người thích chơi đùa với nam nhân. Nam nhân càng thống khổ, nàng ta càng thích thú. Người phải nhớ một điều, đừng chọc giận nàng ta."

Tiểu Ngưu cười hì hì nói: "Ta rất sợ rắn. Ta không muốn bị rắn cắn đâu."

Mộ Dung Mỹ gật gật đầu nói: "Vậy thì tốt. Nếu người gặp trên đường một cô nương mặc quần áo màu sắc sặc sỡ, trên cổ có một con rắn, thì ngàn vạn lần hãy chạy cho xa. Biết chưa?"

Tiểu Ngưu đáp: "Biết rồi. So với sợ rắn, ta còn sợ nữ nhân thích chơi rắn hơn."

Mộ Dung Mỹ giải thích: "Người có gặp phải Mạc Tiểu Thiên ở Trung Nguyên cũng chẳng phải việc gì kỳ quái. Đó là vì nàng ta rất thích Trung Nguyên. Hầu như năm nào cũng đến đây chơi. Nàng ta từng nói, rất muốn gả làm thê tử một người Hán ở Trung Nguyên. Nếu người cũng có ý đó thì ta giúp người liên hệ thử."

Vừa nghe mấy lời đó, Tiểu Ngưu đã lắc đầu quầy quậy nói: "Bỏ đi, bỏ đi, xin miễn cho. Ta còn muốn sống thêm nhiều năm nữa. Cái diễm phúc đó ta hưởng không nổi đâu."

Mộ Dung Mỹ nheo nheo mắt nói: "Người hiểu biết thì làm việc gì cũng ổn. Người biết thế là tốt. Bây giờ người hãy cho ta biết, người đều biết những nữ tử đó chứ?"

Tiểu Ngưu ngẫm ngẫm nghĩ nghĩ rồi nói: "Mỹ nữ hắc đạo, ta chỉ biết nàng và Quỷ Linh. Còn chánh đạo thì ta biết ba người. Người thứ tư, đến nghe nói ta cũng chưa nghe nói qua. Ta nói thế nàng nghe đã hài lòng chưa?"

Mộ Dung Mỹ gật gật đầu nói: "Thật lợi hại nha. Tám mỹ nữ đó, người đã quen đến năm người." Tiểu Ngưu thầm nhủ trong lòng, ta còn biết cả Ngưu Lệ Hoa nữa. Có điều lời đó không thể nói với nàng được. Nói ra nàng sẽ chẳng cao hứng nữa.

Tiểu Ngưu đột nhiên hỏi: "Mộ Dung tiểu thư, ta muốn hỏi nàng một việc không biết có được không?"

Mộ Dung Mỹ hỏi lại: "Việc gì?"

Tiểu Ngưu hỏi: "Sư tỷ và sư huynh của ta đi đâu rồi?"

Mộ Dung Mỹ cười rử rượi mà chẳng đáp lời nào khiến cho Tiểu Ngưu lại càng thấy sốt ruột.

MA ĐẠO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Tin Tức

Tiểu Ngưu vội hỏi: "Người của chúng ta không bị các người đả thương chứ?"

Mộ Dung Mỹ đáp: "Người đối với sư tỷ sư huynh của mình lại không tin tưởng thế sao? Người hẳn phải biết rõ bản lĩnh của bọn họ."

Tiểu Ngưu chợt nghĩ, với võ công của Nguyệt Ảnh cùng Nguyệt Lâm, các nàng sẽ không dễ dàng để cho người ta chế trụ. Vừa nghĩ, trong lòng cũng yên tâm hơn, lại nói: "Cũng phải, sư tỷ ta làm sao có thể kém như vậy?"

Nguyệt Ảnh sư tỷ chính là người giỏi nhất trong hàng đệ tử chúng ta." Mộ Dung Mỹ cười lạnh nói: "Lời này ta tin, hơn nữa sư tỷ Nguyệt Ảnh của người còn là một cô nương rất xinh đẹp, người nói có đúng không?"

Tiểu Ngưu thấy Mộ Dung Bị vẻ mặt bất hảo khen Nguyệt Ảnh, liền nói: "Những người gặp qua tỷ ấy đều nói như vậy."

Mộ Dung Mỹ tiếp tục truy vấn: "Vậy còn người thì sao? Người chính là một tên sắc lang, chung quy cũng phải có quan điểm của riêng mình? Không phải người khác nói cái gì, là người sẽ nghe theo như thế."

Tiểu Ngưu liếc mắt nhìn Mộ Dung Mỹ, ngoài miệng nói: "Ta xem ra, sư tỷ vị tất đã là người đẹp nhất. Con mắt thẩm mỹ của mỗi người mỗi khác. Tỷ như cô vậy, ta thấy một chút cũng không hề kém sư tỷ, hơn nữa tính cách vui vẻ nhiệt tình giống ta, là một cô nương rất thẳng thắn."

Mộ Dung Mỹ nghe xong thì thập phần vui vẻ. Nàng đương nhiên biết dung mạo mình không sánh được với Đàm Nguyệt Ảnh, còn bản lĩnh, cũng thật khó nói. Tiểu Ngưu khen nàng không hề kém sư tỷ, khiến nàng rất thoải mái

Mộ Dung Mỹ tràn ngập vui sướng, hỏi: "Vậy người thích ta, hay là thích ả?"

Tiểu Ngưu nhớ tới thái độ Đàm Nguyệt Ảnh đối với mình, thì vô cùng thất vọng. Hắn nhìn Mộ Dung Mỹ nói: "Còn phải hỏi sao? Ta đương nhiên là thích cô rồi. Cô đối với ta nóng bỏng như lửa, còn sư tỷ đối với ta thậm chí không liếc mắt một cái. Ta làm sao thích một nữ nhân giống như khối băng được. Cùng sư tỷ ở một chỗ, tim ta cũng kết băng luôn."

Mộ Dung Mỹ mỉm cười nói: "Đó là ả đối với người như vậy, nếu mà ả liếc mắt nhìn người một cái, người chỉ sợ đã sớm nhảy lên như khi rồi, đúng không?"

Tiểu Ngưu nghe xong thì trong lòng chua xót, bởi Mộ Dung Mỹ đã nói trúng tim đen hắn. Chỉ đành gượng cười nói: "Người ta là cô nương đã có vị hôn phu rồi, ta đối với tỷ ấy không có hứng thú."

Mộ Dung Mỹ cười hì hì, nói: "Nguy Tiểu Ngưu, ta xem ra không phải chỉ có nguyên nhân này. Cho dù Đàm Nguyệt Ảnh không có vị hôn phu đi nữa, ả cũng vị tất đã coi trọng người."

Tiểu Ngưu thừa nhận lời này là đúng, nhưng bên ngoài lại mạnh miệng nói: "Cái đó chúng không chắc. Có khi tỷ ấy yêu thầm ta, đang chờ ta thổ lộ, nhưng ta đối với tỷ ấy lại không có hứng thú." Nói thì như vậy, nhưng trong lòng lại có tư vị khác. Hắn biết rõ người như Nguyệt Ảnh không có khả năng yêu thầm ai, ngược lại nói nàng có vài phần tự luyện, thì còn có thể.

Mộ Dung Mỹ nhin không được cười rộ lên, nói: "Ngụy Tiểu Ngưu, người mặt dày thì ta đã gặp qua nhưng không có ai bằng người cả. Ta tuy rằng không biết nhiều về Nguyệt Ảnh, nhưng nghe danh cũng đã rất lâu. Theo ta được biết, ả chính là cô nương mắt để rất cao, có người nào đáng để ả yêu thầm? Nam nhân như vậy có lẽ còn chưa có sinh ra."

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, nói: "Mặc kệ nói thế nào, ta đối với tỷ ấy không có cảm giác. Tỷ ấy là hoa đã có chủ, ta đối với lão bà của người khác không có hứng thú." Nói lời này, trong lòng Tiểu Ngưu lại rất đau. Trước mắt thoáng hiện lên vẻ mặt đáng ghét của Mạnh Tử Hùng. Tiểu Ngưu như thấy tên gia hỏa kia trước mặt, không khỏi hướng xuống đất nhổ hai bãi nước miếng.

Mộ Dung Mỹ cười duyên nói: "Ăn không được nho lại bảo nho chua, nam nhân các người đều xấu xa giống nhau. Ta thừa hiểu tâm tư các người."

Tiểu Ngưu y một tiếng, nói: "Cô tiếp xúc được bao nhiêu nam nhân? Làm sao có thể nói là hiểu hết được?"

Mộ Dung Mỹ vội vàng giải thích: "Người chớ có hiểu sai. Ta nói hiểu biết nam nhân, chính là nói biết rõ tâm tư của bọn họ. Ta tiếp xúc nam nhân cũng không nhiều."

Tiểu Ngưu a một tiếng, lại cầm lấy ngọc thủ của Mộ Dung Mỹ, nói: "Ta biết, cô chính là một cô nương thuần khiết. Điểm này ta hoàn toàn không hoài nghi. Cô nói xem, cô thấy sử tử của ta thế nào?"

Mộ Dung Mỹ cảm thán nói: "Bản lãnh khá, tướng tạo đệ nhất, chỉ là con người quá lạnh lùng, đôi khi làm việc còn không hợp tình lý."

Tiểu Ngưu gật đầu một cái, nói: "Thì ra cô hiểu rõ sử tử như vậy. Nếu tỷ ấy nghe được, nhất định sẽ coi cô là tri kỷ."

Mộ Dung Mỹ để mặc Tiểu Ngưu nắm tay, trong lòng ấm áp dạt dào, trên mặt tựa như nổi xuân phong, nói: "Ta không muốn làm tri kỷ của ả, ta là cô nương tà phái, ả là cô nương chính phái. Chúng ta vốn không chung một đường."

Tiểu Ngưu thở dài: "Nếu chính phái tà phái có thể biến thành một nhà thì tốt, khi đó không cần phải chém chém giết giết nữa, tất cả mọi người đều có thể chung sống hòa bình."

Mộ Dung Mỹ nói: "Chỉ có thể là tưởng tượng mà thôi, ví như ngày đó có thực, cũng không biết bao nhiêu người sẽ phải chết."

Tiểu Ngưu nói: "Ngày đó nhất định sẽ đến. Cái gì chính phái tà phái, làm sao chỉ có người tốt hoặc chỉ có người xấu được." Nói đến đây, lại nhớ tới một vấn đề, hỏi: "Cô còn chưa nói cho ta biết, cô làm sao lại tới chỗ này?"

Mộ Dung Mỹ đẩy tay Tiểu Ngưu ra, nàng có chút không quen. Định thần lại một chút, nói: "Vừa rồi ta chính là muốn nói cho người, đều tại người đánh loạn. Nếu người đã muốn nghe, ta cũng không ngại nói cho người biết."

Mộ Dung Mỹ ngẩng đầu nhìn trăng sáng, chậm rãi nói: "Ta nói gặp một người quen biết, chính là Chu Vân Phương của phái Thái Sơn. Ồ vừa nhìn thấy ta, sắc mặt đã không có chút hòa nhã, nói tà phái không có thứ gì tốt, phải cùng ta so tài một phen."

Tiểu Ngưu nghe xong thăm nhĩ, quả nhiên chính là Chu quận chúa. Nàng nói tà phái không có thứ gì tốt, cũng không hẳn là đúng. Ví như Hắc Hùng quái, hẳn cũng không thể tính là người xấu. Ai, tiếc rằng hắn đã chết, lúc này đang cùng lão Diêm Vương uống rượu rồi.

Mộ Dung Mỹ nói tiếp: "Ta nghe được thì sanh giận, liền nói, so thì so, ai sợ ai. Tà phái chúng ta vốn không phải là loại hèn nhất. Cho dù chết dưới

đao của địch nhân, cũng tuyệt đối không lui lấy nửa bước. À nghe xong liền ước hẹn ta tại chỗ này. Khi chúng ta tới đây, cũng không có nhiều lời, lập tức lao vào tử thí."

Tiểu Ngưu thân tình hỏi: "Hai người sao lại đánh nhau?" Mộ Dung Mỹ liền đứng thẳng dậy, dáng nàng cao cao như hoa, khuôn mặt dưới ánh trăng long lanh như ngọc, Tiểu Ngưu nhìn mà nước miếng tưởng như muốn chảy. Hắn thầm nghĩ, thật là đẹp, so với những mỹ nữ khác cũng không hề thua kém, ngay cả so với Nguyệt Ảnh cũng không kém là bao. Nếu có thể ôn lại diễm phúc ngày đó, thật là tốt quá.

Mộ Dung Mỹ nào biết tâm tư ma quỷ của Tiểu Ngưu, lại nói tiếp: "Còn có thể đánh thế nào, đầu tiên là loạn đả một hồi, cái này so với vũ phu không khác biệt là mấy, sau đó lại so pháp thuật. À dùng liệt hỏa của phái Thái Sơn, ta dùng băng trụ của Bắc Hải môn, hợp lại cũng khó phân thắng bại. Xem ra tâm tình ả thật sự không tốt, cứ liều mạng đánh với ta. Trong khi đang đánh nhau túi bụi, bỗng bên lại xuất hiện một nam nhân, bộ dáng anh tuấn, cũng không rõ là ai. Chu Vân Phương vừa thấy hắn lập tức dừng tay, còn bảo nam tử kia liên thủ đối phó ta, Nam nhân kia nói hắn là một nam tử, quyết không cùng người khác liên thủ đánh một nữ lưu."

Tiểu Ngưu bên cạnh bình luận: "Còn được, xem ra nam tử này cuối cùng vẫn là nam nhân, không phải loại vô sĩ."

Mộ Dung Mỹ nói: "Thực ra bốn sự của ta cũng không mạnh hơn Chu Vân Phương. Nhưng nam nhân tuấn tú kia xem ra rất có bản lĩnh. Nếu hai người liên thủ đánh ta, kết quả khó mà nói được. Nam nhân kia không chịu liên thủ, còn nói với Chu Vân Phương hắn phải đi Hàng Châu, hỏi Chu Vân Phương có đi cùng không. Chu Vân Phương rất cao hứng đáp ứng, hai người liền cùng nhau đi."

Tiểu Ngưu gật gật đầu, nói: "Người mà nàng nói tới chỉ sợ là 'Thiệt Quyền Phan An'?"

Mộ Dung Mỹ trầm trù trong chốc lát, nói: "Nghe người nói như vậy, ta nghĩ cũng có điểm giống. Người ta đồn Chu Vân Phương cùng 'Thiết Quyền Phan An' rất thân mật, xem ra không phải là giả, bất quá xem ra tình cảm của cả hai không tốt lắm. Chu Vân Phương đối với người kia rất nhiệt tình, nhưng nam nhân kia hình như chỉ coi nàng là bằng hữu." - Dứt lời nàng thở dài một hơi, như là thấy Chu Vân Phương không đáng làm như thế.

Tiểu Ngưu trong lòng cũng cảm thán thở dài, thầm nói, mệnh của quận chúa cũng không tốt. Nàng đối với nam nhân kia si tình như vậy, mà y lại năm lần bảy lượt làm nàng tổn thương, thật không phải là người. Y có cái gì tốt, sao nàng đối với y một lòng một dạ như vậy. Sao ta lại không có mỹ nữ nào si tình thắm thiết chứ? Người với người vận mệnh thật sự bất đồng. Nam nhân kia đã may mắn tu được điểm phúc lại không biết quý trọng. Đáng tiếc cho vị đại mỹ nữ quận chúa, đúng là nàng có tình mà chàng thì lạnh lùng.

Tiểu Ngưu a một tiếng nói: "Thì ra là vì thế nên cô mới tới đây. Ta còn nghĩ cô không tìm thấy nơi ở nữa chứ."

Mộ Dung Mỹ nói: "Ngụy Tiểu Ngưu, người còn có chuyện gì không, nếu không thì ta đi đây. Ta cũng không có chuyện gì cả. Người nguyện ý ở trong này thì người cứ ở. Ta cũng không phụng bồi. Hôm nay chưa lấy cái mạng nhỏ của người, đã là quá nhân từ rồi." - Nói lời này, nàng đã không còn sự hung ác, hận ý cũng cơ hồ mất đi. Kết quả như vậy rất vừa lòng Tiểu Ngưu.

Tiểu Ngưu vội nói: "Ta cũng không muốn ở đây, ta cùng các sư tỷ thất lạc, một xu tiền cũng không có, đành ngủ ở đây thôi."

Mộ Dung Mỹ dùng cặp mắt đẹp xem xét Tiểu Ngưu, hàm chứa vài phần cười nhạo nói: "Ngụy Tiểu Ngưu, bộ dáng người hiện tại thật giống khiêu hóa tử (Tên ăn mày) nha. Thực khó coi, lại còn muốn kết hôn với ta, ta đâu thể lấy một tên ăn mày được."

Tiểu Ngưu vội giải thích: "Chỉ là tạm thời thôi. Ta trong nhà cũng không phải là kẻ nghèo hèn. Cô đừng có hiểu lầm."

Mộ Dung Mỹ hỏi: "Người muốn biết các sư tỷ ở đâu không?"

Tiểu Ngưu động tâm, nói: "Còn phải hỏi, đương nhiên là nằm mơ cũng muốn."

Mộ Dung Mỹ suy nghĩ một lát, nói: "Ta nói cho người biết, mấy vị sư tỷ của người đã bị người của ta dẫn tới một địa phương hẻo lánh, dự tính bắt sống các nàng. Ta đã hạ lệnh, nếu có thể bắt được, sẽ đem bọn họ giao cho phụ thân ta, hy vọng cha ta thích hai nàng mà chọn làm tiểu lão bà. Cha ta đã nhiều năm không có chánh phòng phu nhân đây." - Nói đến đây, Mộ Dung Mỹ lộ ra nụ cười đắc ý.

Tiểu Ngưu nóng nảy nắm lấy tay Mộ Dung Mỹ hỏi: "Nàng mau nói cho ta biết, các nàng có bị bắt hay không?"

Mộ Dung Mỹ thoáng nở nụ cười, nói: "Chỉ bắt được một người, hai người còn lại chạy thoát."

Tiểu Ngưu vội la lên: "Là ai? Là Nguyệt Ảnh hay Nguyệt Lâm?"

Mộ Dung Mỹ nhìn nhìn khuôn mặt Tiểu Ngưu, đột nhiên rút tay lại, xoay người đi vào trong thành. Tiểu Ngưu không nghe được kết quả, liền chạy theo. Tựa như một đôi tình nhân đang giận dỗi vậy.

Tiểu Ngưu vừa đuổi theo phía sau, vừa hỏi: "Mộ Dung tiểu thư, cô mau nói cho ta biết, là ai bị bắt?"

Mộ Dung Mỹ dừng chân, hỏi: "Nếu Đàm Nguyệt Ảnh hoặc Giang Nguyệt Lâm bị bắt đi thì người tính sao?"

Tiểu Ngưu trả lời: "Ta tự nhiên sẽ nghĩ cách cứu các nàng ra."

Mộ Dung Mỹ quay đầu nhìn hăn, nói: "Người đối với các nàng thật là có tình ý nha."

Tiểu Ngưu giải thích: "Các nàng là đồng môn của ta, ta cứu các nàng là chuyện nên làm. Nếu ta không cứu các nàng. Thì thật là kẻ phế tâm." - Mộ Dung Mỹ dừng một chút, ánh mắt tràn ngập mong chờ hỏi: "Nếu ta bị người ta bắt, người sẽ phản ứng thế nào?"

Tiểu Ngưu kiên quyết trả lời: "Còn hỏi nữa sao? Ta sẽ toàn lực tìm cách cứu cô. Ta không thể nhìn cô chịu khổ mà làm như không thấy."

Mộ Dung Mỹ lại hỏi: "Nếu cứu ta rất nguy hiểm, hoặc là phải liều mạng, người có dám cứu ta không?"

Tiểu Ngưu lại trả lời: "Còn phải hỏi? Ta vì cô có chết một trăm lần cũng cam tâm tình nguyện."

Mộ Dung Mỹ thở dài một hơi, nói: "Nói thì dễ, chỉ sợ đến lúc ta gặp rủi ro, người đã sớm chạy xa rồi, sợ để người khác biết người quen ta."

Tiểu Ngưu tỏ vẻ: "Đường xa biết sức ngựa, ngày dài biết lòng người. Một ngày nào đó cô sẽ biết ta là dạng người gì."

Mộ Dung Mỹ gật đầu nói: "Hay lắm, ta sẽ chờ. Nếu đến lúc đó người vô tình vô nghĩa, tự ta sẽ giết chết người."

Tiểu Ngưu hỏi: "Nên hỏi cô cũng đã hỏi, cô có thể nói cho ta biết rốt cuộc là ai bị bắt đi?"

Mộ Dung Mỹ lúc này mới nói: "Nói cho người cũng không sao. Lần hành động này người chúng ta bắt được là nhị sư huynh Tần Viễn của người. Lúc này người rõ rồi chứ."

Cái này thật ngoài ý muốn của Tiểu Ngưu. Không thể tưởng được kẻ bị bắt là Tần Viễn. Chỉ cần không phải Nguyệt Lâm hay Nguyệt Ảnh là tốt rồi. Tần Viễn bị bắt đi, ngược lại còn rất, ta sẽ giảm đi một sự uy hiếp. Về sau không còn ai làm phiền Nguyệt Lâm nữa, ta cũng bớt đi một kẻ thù mắt nhìn mình."

Mộ Dung Mỹ xem xét sắc mặt Tiểu Ngưu, hỏi: "Người có muốn đi cứu nhị sư huynh không?"

Tiểu Ngưu cười nói: "Cho dù muốn, ta cũng không có bản lĩnh này. Chỉ là không biết y bị bắt như thế nào."

Mộ Dung Mỹ nhẹ giọng trả lời: "Ta có thể nói cho người, tối hôm đó Triệu Khúc Xà vì muốn trả thù người, hãn đề nghị ta nửa đêm đánh lén người. Ta biết ý tứ của hãn liền đồng ý. Mục đích của hãn là đối phó người, mục đích của ta là bắt hai nữ nhân kia đem cho hắc đạo xả giận, cũng là đả kích khí thế kiêu ngạo của chính đạo."

Tiểu Ngưu hỏi: "Cô cũng đi theo sao?"

Mộ Dung Mỹ trả lời: "Đương nhiên. Ta là đầu lĩnh. Bất quá trong thời điểm mấu chốt, chúng ta vốn muốn đánh cho các nàng không kịp trở tay, ai biết các nàng như đã biết được tin tức, không biết phong thanh như thế nào lộ ra. Chúng ta song phương đánh nhau, qua một hồi, ta liền bắt được Tần Viễn. Sau đó ta ra lệnh rút lui. Hai vị sư tỷ của người liền đuổi theo. Rốt cuộc dẫn tới một địa phương hẻo lánh. Ta định bắt cả hai nàng, ai ngờ Đàm Nguyệt Ảnh kia rất lợi hại, đến thời điểm cuối cùng, ả dẫn Giang Nguyệt Lâm chạy thoát, thật sự là quá giáo hoạt. Có thể bỏ rơi Tần Viễn để bảo tồn thực lực, chủ ý này quả là không tồi."

Tiểu Ngưu lại hỏi: "Sau đó thì sao?"

Mộ Dung Mỹ trả lời: "Sau đó ta bảo Triệu Khúc Xà áp giải Tần Viễn đi, còn ta tự mình ở chỗ này tiếp tục truy sát Quỷ linh."

Tiểu Ngưu nghĩ một chút, lại hỏi: "Nhóm người kia của các cô rất lợi hại sao? Có thể bắt được Tần Viễn?"

Mộ Dung Mỹ không khách khí nói: "Đừng tưởng chỉ có Lao Sơn phái các người lợi hại, Bắc Hải chúng ta cũng không kém. Ngày đó ta dẫn theo người, ngoài trừ Triệu Khúc Xà, những người khác đều là nhất đẳng cao thủ. Bốn sự chỉ kém ta một chút, đều là do ta tinh tuyển ra. Nếu đơn đả độc đấu, có thể bọn họ không phải đối thủ của Đàm Nguyệt Ảnh, thế nhưng chúng ta đông người, lấy đông đánh ít. Sự tỷ người muốn thắng chúng ta, cũng không phải là chuyện dễ."

Tiểu Ngưu thầm nghĩ, các nàng không có chuyện gì là tốt rồi. Với trí lực của Nguyệt Ảnh, thực lực hai người, khó có ai làm gì được. Ta cũng có thể yên tâm.

Mộ Dung Mỹ nói: "Chuyện cần nói cũng đã nói xong, chúng ta gặp lại sau. Người đem cỗ đi rửa đi, có lẽ ngày nào đó ta buồn, sẽ tìm người, đem đầu người chém xuống làm cầu đá chơi." - Nói đến đây, ngữ khí của nàng trở nên hung ác.

Tiểu Ngưu nghe xong không thêm để ý, vội hỏi: "Mộ Dung tiểu thư, cô đang ở nơi nào?"

Mộ Dung Mỹ trả lời: "Đương nhiên là ở khách sạn tốt nhất, chẳng lẽ ta ở vùng núi hoang vu này sao? Quả là chuyện đáng cười." - Nói xong, Mộ Dung Mỹ sải bước đi về phía trước.

Tiểu Ngưu đi sau Mộ Dung Mỹ một đoạn. Thấy Tiểu Ngưu tựa như thuốc dán cứ dán chặt vào mình, nàng không khỏi có chút tức giận. Nàng lập tức dừng chân, quay đầu lại nói: "Ngụy Tiểu Ngưu, người không muốn sống chẳng, sao còn đi theo ta?"

Tiểu Ngưu ngừng lại, cười khổ nói: "Cô xem trời cũng đã trở thế này. Ta lại không có chỗ ở. Có thể hay không giúp ta, tìm cho ta một chỗ ở thoải

mái."

Mộ Dung Mỹ hắc hắc cười, nói: "Người không phải muốn qua đêm ở dã ngoại sao?" - Nàng lướt nhìn xung quanh một lượt, chỉ thấy nơi được ánh trăng chiếu tới thì giống một tầng tuyết, mà nơi không có ánh trăng thì tối đen như mực. Mặt khác còn có tiếng côn trùng kêu thành đàn.

Tiểu Ngưu nhăn mặt nói: "Đó là bất đắc mới nghĩ như vậy. Bất quá hiện tại gặp cô, ta có thể tới một địa phương tốt."

Mộ Dung Mỹ hừ nói: "Ta cũng không phải người một nhà với người, không nên lộn xộn quan hệ. Ta với người không có liên quan gì, nếu muốn nói quan hệ cũng chỉ là quan hệ cừu nhân."

Tiểu Ngưu không dám đuổi theo nữa, thật sự sợ đối phương tức giận. Chỉ đành hét lớn: "Ngủ ngon". Trong lòng lại nghĩ, ai, nếu Nguyệt Lâm ở đây thì thật là tốt. Ngay cả Quý Linh đi cũng luôn ình đi theo. Cô nàng này không khác Nguyệt Ảnh là bao, chỉ muốn cách thật xa mình. Chẳng lẽ Tiểu Ngưu ta xấu xa như vậy sao? Mình nhớ mình là vạn người mê mà.

Mộ Dung Mỹ đi về phía trước vài bước, thấy Tiểu Ngưu không đi theo nữa, nàng cả cười, thầm nói, tiểu tử này còn biết nghe lời, mình còn tưởng hắn giống như con tằm, đuổi cũng không đi. Mình không ngại đùa hắn đâu.

Mộ Dung Mỹ quay đầu lại, hướng Tiểu Ngưu đang đứng như tượng gỗ kêu: "Ngươi Tiểu Ngưu, người thật sự muốn ở nơi hoang vu dã ngoại nuôi muỗi sao?"

Tiểu Ngưu lớn tiếng trả lời: "Ta đương nhiên không muốn, nhưng ta đâu có tiền." - Mộ Dung Mỹ hì hì cười, nói: "Ở nhà nhờ cha mẹ, ra đường nhờ bạn bè. Nếu người không muốn ở đây nuôi muỗi thì đi theo ta." - Nàng trong lòng tính toán, phải đùa giỡn tiểu tử này như thế nào mới tốt, trả thù hắn bắt nạt mình.

Tiểu Ngưu vừa nghe liền mừng rỡ. Trong lòng không khỏi nghĩ, nữ nhân thật sự là mau thay đổi, vừa rồi còn không cho theo, giờ lại chủ động muốn mình đi theo. Hay thay đổi thật là hay thay đổi, vẫn có chỗ tốt hơn so với quá cường. Nghĩ như vậy, Tiểu Ngưu liền chạy tới trước. Cùng Mộ Dung Mỹ sóng vai đi.

Mộ Dung Mỹ thấy Tiểu Ngưu đã đi cùng mình, liền bước đi tiếp. Tiểu Ngưu ở bên cạnh cứ nói, mặc cho đối phương không trả lời một câu, hẳn cũng bất cần. Chỉ cần có chỗ ở tốt là tốt rồi. Tiểu Ngưu nghĩ đến phòng ở sạch sẽ, giường mềm mại, chăn mới tinh, trong lòng vô cùng cao hứng, so với kiếm được khối vàng lớn còn vui mừng hơn nữa.

Sau khi vào thành, Mộ Dung Mỹ dẫn Tiểu Ngưu đến một khách sạn có quy mô rất lớn. Tiểu Ngưu xem xét, thật sự là rất khí phái. Đó là một tòa lâu thật dài có ba tầng, ánh trăng chiếu sáng thấy phòng ở so với nhà khác đều cao hơn. Cánh cổng cũng vừa cao vừa lớn, ngay cả đèn lồng cũng cao hơn nhà người khác hai hào. Cửa còn có người gác nữa.

Tiểu Ngưu thầm nghĩ, ở trong này một đêm chắc chắn tốn kém không ít. Xem bộ dáng này, nơi đây là cho quý tộc ở. Còn tốt, có Mộ Dung Mỹ ở cùng, ta sẽ không cần lo lắng vấn đề tiền bạc. Để nữ nhân trả tiền thật sự có điểm hơi mất mặt. Bất quá mình cũng sẽ không dùng của nàng. Tiểu Ngưu ta cũng không phải là con sâu tham ăn.

Sau khi vào cửa, Mộ Dung Mỹ bảo Tiểu Ngưu hướng đại sảnh đi tới, còn nàng nói với tên hầu bàn mấy câu. Cũng không biết nói gì, rất nhanh cũng đi vào đại sảnh.

Lão bản vừa thấy Mộ Dung Mỹ, thần tình liền phấn chấn như thấy thần tài. Mộ Dung Mỹ ngay cả một chút tươi cười cũng không có, nói với lão: "An bài cho vị bằng hữu này của ta một căn phòng rộng rãi, sạch sẽ, chăn đệm nhất định phải hoàn toàn mới, làm cho vài món ăn, đưa đến phòng hẳn. Còn nữa, mang cho hẳn một bầu rượu."

Lão bản mặt mày hớn hở, vui vẻ đáp ứng. Lão tự mình đưa hai vị an bài lên phòng trên lầu. Tiểu Ngưu tiến đến căn phòng kia, vô cùng hài lòng, bởi vì khi vào phòng có được loại cảm giác tươi mát sáng khoái. đọc truyện tại . Hắn ngồi lên giường, lớn tiếng hoan hô.

Mộ Dung Mỹ nói: "Ngủ đi, đừng nổi điên." - Nói xong, nàng hướng phòng mình đi. Thực là hay, phòng Mộ Dung Mỹ ngay ở đối diện. Tiểu Ngưu đến bên cửa, nhìn bóng Mộ Dung Mỹ biến mất ở bên cánh cửa phòng đối diện.

Mỹ nữ đi mất, Tiểu Ngưu tự nhiên sinh ra một cảm giác mát mát. Loại cảm giác này cùng với sự thất lạc Nguyệt Ảnh cùng Nguyệt Lâm các nàng gần giống nhau, đều làm cho Tiểu Ngưu nhin không được muốn than thở. Hắn nào dám bước tới cửa phòng Mộ Dung Mỹ. Cô ta mà giận lên, chỉ sợ so với Nguyệt Ảnh cũng không thua kém là bao.

Tiểu Ngưu quay về phòng ngồi xuống, cảm thụ được ưu đãi của căn phòng. Mới vừa ngồi không lâu, tiểu nhị đã tới mang rượu và thức ăn đến, còn tỏa ra mùi thơm phức. Hơn nữa còn có quần áo mới, Tiểu Ngưu lúc này mới hiểu, vừa rồi Mộ Dung Mỹ cùng người ta nói nói, thì ra là bảo người ta đi mua quần áo ỉnh.

Hắn thấy như vậy thì phi thường cảm động. Phảng phất như thấy được người thân của mình. Hắn thực không thể tưởng mình cùng Mộ Dung Mỹ tới tình trạng ngày hôm nay. Vốn tưởng rằng trở thành cừu nhân bất cộng đái thiên, lại không nghĩ cuối cùng thành người một nhà. Loại kết cục này hắn vẫn suy nghĩ. Loại mỹ mãn này chỉ cần có thể kiên trì thì có gì đáng kể đâu.

Chờ sau khi tiểu nhị đi khỏi, Tiểu Ngưu đem quần áo mới mặc vào, rất vừa người. Qua việc này Tiểu Ngưu có thể biết, Mộ Dung Mỹ là cô nương rất cẩn thận. Cô nương như vậy chỉ cần dạy dỗ thật tốt, cũng có thể đủ tư cách trở thành một thê tử.

Tiểu Ngưu lại ngồi vào bàn, thống khoái uống một ngụm rượu, như đang chúc mừng quan hệ giữa hắn và Mộ Dung Mỹ được cải thiện. Lại ăn mấy miếng đồ ăn, thấy rất hợp khẩu vị. Lúc này là ban đêm, một mình độc ẩm độc thực có chút cô đơn. Tốt nhất tìm người cùng ăn. Hắn lập tức nghĩ đến giai nhân bên cạnh. Tìm có gì để nàng đi ra? Tiểu Ngưu nghĩ mãi, bèn tới gõ cửa. Hắn biết ý niệm trong đầu cũng không chỉ mới nàng uống rượu đơn giản như thế.

Tiểu Ngưu rón rén đi tới ngoài cửa phòng Mộ Dung Mỹ, do dự một chút. Mới gõ cửa vài tiếng, thấp giọng nói: "Mộ Dung tiểu thư, trời cũng không còn sớm, cô cũng đói bụng rồi, cùng ta uống vài ngụm đi. Ở đây có rượu, cũng có đồ ăn."

Tiểu Ngưu đập cửa liên tục, bên trong truyền ra thanh âm bất mãn của Mộ Dung Mỹ: "Ồn cái gì mà ồn, ta đã ngủ rồi. Nếu rượu và thức ăn đã mang lên, người mau ăn của người đi, đừng ở chỗ này mà kêu la như quỷ, ảnh hưởng ta nghỉ ngơi." - Nói xong lời cuối cùng, còn hừ nhẹ một tiếng.

Mỹ nữ trả lời như thế thì đã quá rõ ý rồi. Tiểu Ngưu không dám gõ nữa, sợ lại mang vạ, hắn nói: "Ta quay về phòng, có chuyện gì cô gọi ta một tiếng, ta sẽ hỗ trợ."

Thanh âm Mộ Dung Mỹ lại vang lên: "Muốn chiếu cố ta, chỉ cần người không đến làm phiền ta, là hỗ trợ lớn nhất."

Tiểu Ngưu còn nói một tiếng: "Ta đi thật đây." - Hắn trở lại phòng, một mình ăn uống, một mình hưởng thụ rượu thịt ngon lành. Trong lòng thầm nói, tính tình nha đầu này cũng không tốt, trong số các cô nương mình gặp, Nguyệt Ảnh, Quỷ Linh, Mộ Dung Mỹ ba nàng xét đến cùng đều là giống nhau, đều không dễ chọc. Chỉ có Nguyệt Lâm là tốt với mình, cũng không giận mình bao giờ. Sư nương cũng không tồi, đối với mình rất ôn nhu, nếu mỹ nữ lúc nào cũng hung dữ, chính mình cũng không thấy hứng thú gì nữa.

Tiểu Ngưu há mồm ăn đồ ăn, uống từng ngụm rượu lớn, tính toán hành động tiếp theo của mình. Tiếp theo mình đương nhiên là về thành Hàng Châu thăm người thân. Về phần hai sư tỷ xinh đẹp kia không cần lo lắng. Bốn sư các nàng rất lớn. Mà vận mệnh tên Tần Viễn kia để hắn tự lo đi, Tiểu Ngưu ta cũng không có bản lãnh cứu hắn, nếu hắn có hy sinh, thì cũng là liệt sĩ vang danh của Lao Sơn phái.

Đúng, về nhà, ngay sáng sớm sẽ đi, dù sao mỹ nữ này không đối tốt với mình, nếu một khi tính tiểu thư của nàng nổi lên, nhắc lại chuyện xưa, chỉ sợ lại muốn đánh giết mình, mình không phải tự tìm phiền phức sao? Tiểu Ngưu càng nghĩ càng quyết.

Bất quá cũng không để phí, Tiểu Ngưu ăn sạch sẽ hết đồ ăn. Sau khi cơm no rượu say, Tiểu Ngưu nằm lên trên giường, định nghỉ ngơi. Lúc này, có tiếng gõ cửa, Mộ Dung Mỹ từ bên ngoài bước vào. Điều này ngoài ý muốn của Tiểu Ngưu. Tiểu Ngưu vội ngồi dậy, vẻ mặt kinh hãi hỏi: "Mộ Dung tiểu thư, sao cô lại tới đây?" - Cô tới làm gì? Tiểu Ngưu bắt đầu nghĩ tới một khía cạnh tốt đẹp.

Mộ Dung Mỹ tóc tai rối loạn, quần áo không chỉnh, hai mắt nhập nhèm, có thể thấy được mới từ trong giấc ngủ tỉnh lại. Nàng nhấp nháy đôi mắt đẹp, nói: "Ta khát, người đi xuống dưới lầu lấy nước lên cho ta, sau đó đưa đến phòng cho ta." - Nói xong, Mộ Dung Mỹ liền đi ra ngoài, lại nghe tiếng cửa phòng mở, nàng đã quay về phòng mình.

Tiểu Ngưu liền lớn tiếng đáp ứng, cảm giác thật là cuồng nhiệt, háo hức, Cái này chỉ có hét lên vì say rượu mới hợp. Hắn nghĩ đến cùng nàng làm hảo sự.

Mỹ nữ có lệnh, Tiểu Ngưu không thể không làm. Hắn vội đi xuống lầu đem nước đến. Sau khi gõ một tiếng, bên trong cửa có thanh âm: "Cửa không khóa, vào đi."

Tiểu Ngưu đẩy cửa két két, bước vào phòng. Trong phòng bày một cái bàn, có ánh nến chiếu sáng khắp phòng, Mộ Dung Mỹ đang chống cằm trên cạnh bàn. Dưới ánh sáng nến, hai gò má nàng ửng hồng, sóng mắt đục lừ, lông mi thật dài, lại dày, thật là quyến rũ tựa như một vị phu nhân.

Tiểu Ngưu nhìn mà tim đập thành thích, sau khi đem nước đặt lên bàn, ngây ngốc say mê ngắm nhìn mỹ nữ. Mộ Dung Mỹ nhấp một ngụm nước, thấy hắn còn chưa đi, liền nhú mày sẵn giọng: "Ngươi Tiểu Ngưu, người sao còn chưa đi? Ta muốn ngủ."

Tiểu Ngưu hì hì cười, nói: "Ta thấy cô cũng chưa thể ngủ, hay là ta cùng cô nói chuyện đi."

Mộ Dung Mỹ lại uống nước lần nữa, buông chén nói: "Với người chẳng có gì để nói, chúng ta còn chưa tính hết nợ nần đâu. Người là u linh cứ dai dẳng trước mặt ta bay tới bay lui, không sợ chọc ta chán ghét. Để ta giận lên, đem người chém nát." - Nàng dùng ngọc thủ khoa chân múa tay giữa một tay tạo một tư thế giết người.

Tiểu Ngưu gặp mỹ nữ trước mắt liền tận dụng mọi thủ đoạn của nam nhân, người ta kiên quyết đuổi hắn đi, hắn càng không đi. Chẳng những không đi, hắn còn chủ động ngồi xuống. Hắn thoải mái ngồi đối diện Mộ Dung Mỹ. Hắn thậm chí nói, dù đêm nay có chết, cũng không chịu thiệt bỏ đi.

Mộ Dung Mỹ chú ý tới điểm này. Nàng liếc mắt nhìn Tiểu Ngưu một cái, cảm thán nói: "Ta đã thấy nhiều nam nhân, người là kẻ có da mặt dày nhất." Tiểu Ngưu nói: "Có thể chiếm được một chữ "Nhất", cũng không phải tồi. Tin tưởng chỉ bằng một điểm xấu này, cô sẽ không dễ dàng quên ta."

Mộ Dung Mỹ hừ, nói: "Quên? Thế chẳng phải tiện nghi cho người. Con người của ta có thói quen, phàm ai có ân với ta, ta sẽ không quên. Đồng thời, ai có thù với ta, ta cũng sẽ nhớ hắn cả đời."

Tiểu Ngưu thầm nói, có thể được mỹ nữ vì hận mà nhớ cả đời, đúng là phúc khí nha, Tiểu Ngưu ta hy vọng phúc khí nhiều hơn như vậy. Miệng lại nói: "Chúng ta tuy là cừu nhân, nhưng cũng có thể biến thành tình nhân mà. Chỉ cần ta thích cô, cô thích ta, chúng ta hoàn toàn có thể trở thành người một nhà." - Tiểu Ngưu khẳng khái nói. Mặt mày hớn hở cứ như hẳn thật sự là nam nhân của nàng.

Mộ Dung Mỹ uống nước, buông chén, chăm chú nhìn Tiểu Ngưu, hỏi: "Người nói nợ nần chúng ta rốt cuộc tính như thế nào?"

Tiểu Ngưu thực sắc khoái nói: "Ta không phải đã nói qua sao? Chúng ta có thể biến thành người một nhà. Ta làm nam nhân của cô, cô làm lão bà của ta. Nói như vậy, mây đen đầy trời không phải đều tan sao?"

Mộ Dung Mỹ cúi đầu, nói: "Ta cũng không phải lo phải gả cho người. Người nói xem người có cái gì tốt, ta mà chọn người, không biết có bao nhiêu người chê cười ta. Nói ta không tinh mắt, nói tiêu chuẩn ta thấp. Ta chẳng có cảm giác gì yêu thích người cả."

Tiểu Ngưu nghe xong lời này không tức giận, cũng không xấu hổ, nói: "Có gì à? Tuyển nam nhân là chuyện của nàng, cũng người khác có quan hệ gì? Nếu chúng ta sống mà cứ nghe lời người khác, nhân sinh còn gì khoái hoạt chứ? Tiểu Ngưu ta sống bằng này, nói không sai, chính ta lập ra chủ ý. Cứ nói lão bà ta đi, lão không cho làm cái này, không cho ta làm cái kia, cuối cùng thế nào, ta vẫn không nghe lời. Lão không cho ta luyện võ, ta vẫn luyện. Lão nói với ta đời này tiền đồ ta không bằng lão, ta cố tình muốn cho lão xem, ta sẽ mạnh hơn lão cả trăm lần."

Mộ Dung Mỹ a lên một tiếng, nói: "Có đúng không? Xem người nói thật hợp tình hợp lý, đường hoàng, giống như đang kể lại chuyện đời vậy."

Tiểu Ngưu nước miếng bay tứ tung nói: "Đương nhiên là thật. Cô xem ta hiện tại bốn sự tuy bình thường, thành thật mà nói, ta đã tiến bộ hơn trước

rất nhiều. Từ khi ở Lao Sơn học nghệ, ta cảm thấy bản lĩnh của mình tăng lên từng ngày, tiến triển cực nhanh, chỉ cần qua một năm rưỡi nữa, chỉ sợ người có thể đánh bại ta trên Lao Sơn cũng chẳng là bao."

Nghe Tiểu Ngưu nói khoác, Mộ Dung Mỹ nhin không được cười khanh khách.

Tiểu Ngưu nóng nảy, nói: "Cô cười cái gì, hình như cô không tin lời ta nói, chúng ta có thể đánh cuộc."

Mộ Dung Mỹ nhìn hắn, hỏi: "Đánh cuộc cái gì?" - Đôi mắt đẹp sáng ngời của nàng nhìn hắn, tràn ngập sự tò mò.

Tiểu Ngưu nói: "Là về bản lĩnh của ta. Chúng ta lấy một năm thời gian để cá, một năm nếu bốn sự ta lớn, cô gả cho ta. Nếu bốn sự không cao, ta cưới cô."

Mộ Dung Mỹ nghe xong thiếu chút nữa cười đau cả bụng, nói: "Ngươi Tiểu Ngưu, ta đối với thân thủ của ngươi một chút tin tưởng cũng chẳng có, chỉ có mồm mép khoác lác của ngươi là ta bôi phục vô cùng. Ta dám nói, sau khi ngươi khoác lác như vậy, ngay sáng ngày mai, trâu bò trong tiểu thành này đều không còn tồn tại nữa."

Tiểu Ngưu vẻ mặt đau khổ hỏi: "Vậy đi đâu?"

Mộ Dung Mỹ trả lời: "Đương nhiên là bị ngươi thổi chết hết." Tiểu Ngưu xong cười ha hả, Mộ Dung Mỹ đã bị hắn cuốn hút cũng nhin không được cười rộ lên. Nàng cứ cười như vậy, cười đến cả người run rẩy, chiếu sáng cả khuôn mặt nàng. Nhìn thấy Tiểu Ngưu lòng chột động, nhưng hắn không dám động thủ.

Hai người cười như vậy, khoảng cách ngày càng gần hơn. Mộ Dung Mỹ cười mãi, hai cánh tay chậm rãi hướng về phía trước, chiếc eo rất đẹp khê

chuyển, liếc mắt nhìn Tiểu Ngưu, khinh thường nói: "Ta thật sự muốn ngủ, người làm gì mà chưa đi?"

Tiểu Ngưu ngồi ở trên ghế mông nhip nhip, hắc hắc cười, nói: "Nàng cứ ngủ cho ngon đi, ta làm hộ hoa sứ giả. Có ta ở bên, cam đoan không có sắc lang nào có thể tới gần cô."

Mộ Dung Mỹ nhếch đôi môi đỏ mọng lên, hừ nói: "Ta xem, người chính là sắc lang lớn nhất, cũng là tên sắc lang nguy hiểm nhất. Sắc lang uy hiếp ta lớn nhất chính là người. Nếu người đi rồi, ta lập tức được an toàn." Tiểu Ngưu vẫn không đứng lên, nói: "Mộ Dung tiểu thư, chúng ta là quan hệ phu thê, cô sợ gì chứ? Ta cam đoan ta sẽ bảo vệ cô, quyết không bắt nạt cô. Ta ngồi ngay ở đây, tùy thời có thể bầu bạn cùng cô." - Tiểu Ngưu lộ ra vẻ mặt trung thần, hiện thiện sự thành kính cùng kiên quyết.

Mộ Dung Mỹ lại cảm khái, nói: "Ngươi Tiểu Ngưu, người thật sự là tên có da mặt dày nhật mà ta từng thấy trong đời."

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, giải thích: "Ở trước mặt mỹ nữ da mặt dày một chút cũng không gọi là vô sỉ."

Mộ Dung Mỹ khép đôi mắt đẹp một chút, lại lần nữa mở ra, nói: "Ta nhớ rõ trước kia nam nhân theo đuổi ta cũng không ít, da mặt bọn họ chẳng so được với người. Ta chỉ cần biến sắc một chút, bọn họ lập tức biết điều đi thật xa. Có kẻ, chỉ cần ta nói, hắc lập tức tránh xa. Còn người đuổi như thế nào cũng không đi, dạy như thế nào cũng không nhớ, thật sự là da mặt dày vô tiền khoáng hậu mà."

Bị so sánh với một nam nhân cảm giác thật không thoải mái, bị một mỹ nữ trực tiếp quở trách làm sao thoải mái chứ? Mà Tiểu Ngưu lại không giống người bình thường. Chỉ nghe Tiểu Ngưu mỉm cười, giải thích: "Đó là do ta với họ bất đồng, đây là nguyên nhân mỹ nữ sẽ thích ta, không thích họ. Đơn giản là da mặt ta dày, ta mới có nhiều cơ hội ở chung cùng mỹ nữ,

cơ hội nhiều nhất, hy vọng ta cũng nhiều hơn." - Tiểu Ngưu kê chân lên ngòai bắt chéo. Nghe xong lời này, Mộ Dung Mỹ lâm vào trầm tư. Nàng nhìn Tiểu Ngưu, đột nhiên thấy được lời này chứa đựng đạo lý thâm sâu. Lại nha, nếu trước kia có một nam nhân có thành ý như hần, chịu đựng như hần, chỉ sợ mình nhất định sẽ bị cảm động.

Ngay thời điểm Mộ Dung Mỹ đang trầm tư, Tiểu Ngưu đứng lên, tiến đến gần nàng, lớn mật dùng cánh tay ôm lấy bả vai nàng, khuôn mặt mỉm cười, nhìn không phải người tốt.

Mộ Dung Mỹ trừng mắt, giận dữ nói: "Ngươi Tiểu Ngưu, người làm gì đó? Người không muốn sống sao?" - Nàng đứng thẳng lên, giống như đang đứng trước địch nhân.

Tiểu Ngưu chẳng hề để ý, nói: "Ta chẳng muốn làm gì, chỉ muốn hôn cô." - Nói rồi, hần cũng mặc kệ đối phương có nguyên ý cùng không, dùng miệng rộng hôn mạnh xuống. Mộ Dung Mỹ lắc lắc đầu, di chuyển khuôn mặt. Nàng hai tay đẩy hần ra, thuận thế dùng tay tát mạnh vào mặt hần một bạt tai. Một tiếng bộp vang lên, làm á Tiểu Ngưu in hần năm dấu tay, đau đến mức Tiểu Ngưu phải ôm mặt.

Mộ Dung Mỹ liền đứng lên, trừng mắt nhìn Tiểu Ngưu, nói: "Lần sau còn dám vô lễ, ta sẽ lấy đầu ngươi xuống." - Nàng nghĩ dọa như vậy, Tiểu Ngưu sẽ dừng tay, nào biết nàng nghĩ như vậy là sai lầm.

Tiểu Ngưu xoa nhẹ hai bên má, lại đứng lên, hai tay ấn lên ngực nàng, một tay nắm một bên vú, tạo cho Mộ Dung Mỹ một cảm giác khác thường. Nàng nghĩ tới tình cảnh tiêu hồn lần trước, ở dưới hần uyển chuyển rên rỉ, thực là xấu hổ. Nàng cảm thấy thân thể một trận xúc cảm, đồng thời cũng bội phục dũng khí đối phương. Nàng lớn đến như vậy, còn chưa có gặp một nam nhân nào dám vô lễ với nàng như thế, chưa có nam nhân nào có dũng khí lớn như hần. Tiểu nam nhân này quả nhiên không giống người thường.

Không chờ Mộ Dung Mỹ có hành động gì, cái miệng rộng lập tức lấp kín đôi môi đỏ mọng của đối phương. Hai tay di chuyển trên thân nàng, làm cho Mộ Dung Mỹ phản ứng không kịp, nhất thời khó có thể thích ứng. Cái này để cho Tiểu Ngưu có dịp thừa cơ. Tiểu Ngưu hôn nhẹ lên đôi môi đỏ mọng của Mộ Dung Mỹ, hai bàn tay tiếp tục hành động. Tay phải vuốt lên thắt lưng, tay phải trượt nhẹ trên lưng nàng, nhẹ nhàng, cẩn thận, như là sợ dùng sức phá đi tấm thân kiều diễm của nàng.

Tiểu Ngưu hiện tại bốn sự càng lúc càng mạnh, đi nhanh hơn trước hạ tay xuống hông. Công đoạn đối phó nữ nhân mới bắt đầu bước thứ nhất, hắn đã từng theo một tên mao đầu tiểu tử học cách đối phó nữ nhân. Mộ Dung Mỹ chỉ là một thiếu phụ nữ tử, làm sao là đối thủ của hắn được?

Cứ xem biểu diễn của Tiểu Ngưu. Hắn từ hôn chuyển thành liếm. Cái lưỡi của hắn cứ như cái đầu xà liếm láp chiếc lưỡi đỏ mọng mẫn cảm của đối phương. Khi liếm môi trên, khi liếm môi dưới, liếm cho Mộ Dung Mỹ tâm lý căng căng, trái tim như muốn nhảy ra ngoài. Cả người đều lâng lâng, giống như biến thành một chiếc lông chim tùy thời có thể bay lên không trung. Nàng không còn nói gì được, nàng đã bị mê muội mất rồi.

Cái này cũng chưa đáng chi, một bàn tay của Tiểu Ngưu còn chuyển về hông của nàng, nhẹ vuốt làm cho Mộ Dung Mỹ có cảm giác thoải mái hô hấp nhanh hơn, muốn thét lên. Hành động của Tiểu Ngưu cũng không dừng ở đó, đầu lưỡi liếm tới liếm lui, hướng miệng nàng hôn đến. Miệng Mộ Dung Mỹ hơi đóng lại, lại càng khiêu khích hé mở đối phương "Dẫn sói vào nhà". Đầu lưỡi tiến vào, liền cùng cái lưỡi nhỏ thơm tho của Mộ Dung Mỹ quấn lấy nhau. Hai đầu lưỡi quấn quýt lấy nhau một chỗ, giống như hai con rồng đang đánh nhau, phát ra những âm thanh dồn dập, cả hai người đều cảm giác rất khoái. Trong miệng đều cảm giác hương vị không hề tồi chút nào.

Ngón tay Tiểu Ngưu giống như đang bóp bánh mỳ tận tình bóp lấy hông nàng, cảm thụ được nơi đầy đặn, sung mãn. Trong nháy mắt, ngón

tay lại đi vào nơi thần bí giữa hai môn. Ở nơi đó, ngón tay ra sức tiến. Ngón tay chà sát, bóp véo, khiến Mộ Dung Mỹ không chịu được vận vẹo thân hình. Việc này như là phối hợp với hoạt động của ngón tay nơi môn nàng, Mộ Dung Mỹ nhịn không được rên lên, như là đang bị bệnh vậy.

Tiểu Ngưu đem đầu lưỡi thu lại, Mộ Dung Mỹ tự nhiên theo sát. Đầu lưỡi của nàng khi mới vươn ra bên ngoài, đã bị Tiểu Ngưu bắt làm tù binh. Chúng lại ngoài miệng giao chiến, mãnh liệt hơn, tình cảm mãnh liệt dữ dội, kích thích cực điểm. Song phương cảm giác cực tốt.

Tiểu Ngưu hưởng thụ điểm phúc, nghĩ xem như thế nào càng làm cho nàng khoái hoạt hơn, làm như thế nào để cho nàng càng giống dâu phụ, tay hấn cứ sờ nắn thân thể nàng, liên động phải cúc hoa. Tuy còn cách lớp vải, nhưng vẫn khiến Mộ Dung Mỹ a lên một tiếng.

Tiểu Ngưu vươn mấy ngón tay, phân công công tác. Có ngón sờ cúc hoa, ngón thì sờ lỗ nhỏ, mấy lộ đại quân đồng thời xuất trận, kích thích làm cho Mộ Dung Mỹ cảm thấy bên dưới thật nóng.

Mộ Dung Mỹ rên rỉ không ngớt, hơi thở hỗn hển, khuôn mặt sớm đã hồng như ánh nắng nơi trời chiều. Như vậy so với ho hồng nở rộ càng điểm lệ hơn. Tiểu Ngưu không muốn nổi điên với nàng cũng không được.

Tiểu Ngưu một bên cuồng hôn cặp môi thơm, một bên trêu đùa cặp môn, chà sát đóa hoa, làm cho thân thể mềm mại của Mộ Dung Mỹ giống như bị động đất chấn động, một khắc cũng không được an bình. Đây là thời khắc khoái hoạt của nam nữ, đây là hiệu quả do thân thiết sinh ra. Nàng có cảm giác mê luyến say đắm.

Cuối cùng nàng cũng không hoàn toàn bị mê man, sau khi bị Tiểu Ngưu chiếm một trận tiện nghi, nàng gian nan thoát khỏi ma trảo của hắn, thần tình thẹn thùng quát lên: "Ngươi Tiểu Ngưu, người cũng hơi quá đáng rồi. Ta cũng không phải nữ nhân tùy tiện." Tiểu Ngưu tâm tình sáng khoái vô

cùng, kéo tay nàng tới, nói: "Ta biết mà, nàng là bảo bối yêu quý của ta. Ta hiểu rõ nàng nhất, thích nàng nhất."

Mộ Dung Mỹ bất mãn nói: "Người đã chiếm tiện nghi của ta, ta là một cô nương vậy mà bị một nam nhân làm như vậy, thành bộ dáng như vậy. Ta thấy mình thật là mất mặt."

Tiểu Ngưu thấy khoe mắt nàng đều là xuân ý, phi thường mê người. Hắn nói: "Mộ Mỹ tiểu thư nha, nàng nói như vậy thật sai lầm. Phàm là yêu nhau ai chẳng thích dùng phương này cầu yêu chứ. Phương thức của chúng ta còn chưa đủ mãnh liệt, chưa đủ đã nghiền nha. Đến đây, ta giúp nàng tiến vào cảnh giới cao nhất." - Nói xong, Tiểu Ngưu dùng cánh tay ôm lấy Mộ Dung Mỹ đang ngồi lên, tiến lại giường.

Mộ Dung Mỹ ngượng ngùng nhắm mắt lại, kẻ này thật là quá thẳng thắn, quá lợi hại. Lần này không giống lần trước bị ép vì sống còn, Lúc này chính mình không bị thương, cũng không bị uy hiếp. Lần này mình có đủ bản lĩnh, nếu muốn đình chỉ, là cực kỳ dễ dàng. Nếu muốn giết đối phương cũng là dễ dàng. Vì cái gì mình lại không nhẫn tâm giết hắn chứ, chẳng lẽ mình có tình ý với hắn? Chẳng lẽ là mình cũng muốn cùng hắn làm chuyện này? Mộ Dung Mỹ cũng không dám nghĩ tiếp nữa.

Còn Tiểu Ngưu nào biết ý tưởng của nàng đâu? Hắn cao hứng đặt Mộ Dung Mỹ trên giường, sau đó hít sâu một hơi. Thấy Mộ Dung Mỹ một thân mặc hắc y, che đầy làn da trắng như tuyết. Khuôn mặt lộ ra xuân tình vô hạn, như đang chờ đợi cái gì. Mà đôi mắt đẹp của nàng mấp máy, có thể nghe thấy hô hấp của nàng.

Tiểu Ngưu biết mỹ nữ cần gì, chờ mong nam nhân làm gì. Mà Tiểu Ngưu cũng muốn cười thương lên ngựa. Vì thế Tiểu Ngưu không để lãng phí thời gian, hắn bắt đầu cởi quần áo của Mộ Dung Mỹ. Mộ Dung Mỹ vẫn hơi thẹn thùng, ánh mắt hé mở, dùng tay ngăn cản nói: "Không cần nha, chúng ta không phải là vợ chồng mà."

Tiểu Ngưu cười hắc hắc nói: "Lần trước chúng ta đã là vợ chồng. Không phải sợ, nàng từ từ hưởng thụ nha." - Nói chuyện. Tiểu Ngưu đã tháo thắt lưng, cởi áo nàng ra. Mộ Dung Mỹ kêu khẽ một tiếng, trong lòng vừa sợ, vừa thẹn. Nàng biết mình đã vô lực ngăn trở. Dù sao cũng đã lần nếm qua ân ái, cũng không ngại nếm thêm một lần nữa.

Da thịt nàng thật là thơm, mỗi một tắc đều thơm, trong nháy mắt, Mộ Dung Mỹ đã trần như nhộng. Kia tuyết bạch phiến nộn tỏa mùi hương da thịt nhẹ nhẹ, hấp dẫn ánh mắt háo sắc của Tiểu Ngưu, kích thích mỗi một sợi dây thần kinh của nàng. Thân thể của nàng từ trên xuống dưới, cơ bản nhìn không ra một điểm xấu nào. Bộ ngực căng đầy, núm vú phấn hồng, vòng eo mảnh khảnh, lông tơ sáng đẹp. Nơi đó của nữ nhân thật sáng đẹp làm cho Tiểu Ngưu cơ hồ phải nổi điên.

Mộ Dung Mỹ rất không quen trần truồng trước mặt nam nhân, vì thế nàng tự nhiên dùng tay che chắn thân thể. Một bàn tay chặn trên ngực, một bàn tay chặn phía dưới, nhưng thế này thật là phí công. Nàng có thể nào chống đỡ được chứ? Động tác như vậy của nàng càng làm tăng thêm mị lực của nàng, càng tăng thêm dục vọng của nam nhân.

Tiểu Ngưu lấy cây nến tối, cẩn thận xem xét thân thể của Mộ Dung Mỹ, một bên xem, một bên tán thưởng, thở dài: "Mộ Dung tiểu thư, nàng thật đẹp nha, nàng đẹp đến mức làm co hồn ta bay đi rồi. Chúng ta bắt đầu đi." - Nói xong, hắn đem cây nến cắm một bên, chính mình bằng tốc độ nhanh nhất cởi sạch quần áo.

Sau khi cởi sạch quần áo, cây gậy kia đã vươn ra sừng sững. Quy đầu tròn tròn mang theo nhan sắc ô mai, vì ngưỡng mmm mà rung đùi đắc ý. Trên cây gậy có những sợi gân xanh xông ra, giống như đang khai nở.

Tiểu Ngưu đùa nghịch cây gậy của mình, nói: "Mộ Dung tiểu thư, nàng xem kìa, nó thật là hưng phấn." - Nói chuyện, Tiểu Ngưu dùng đồ vật này cọ trên chân của Mộ Dung Mỹ liên tục.

Mộ Dung Mỹ bị đồ vật này cọ phải, cảm giác mất thăng bằng, thân thể nóng hầm hập. Nàng nổi lên sự tò mò, vì thế hai tay chống xuống, nâng thân thể lên, trợn mắt thì thấy, cây gậy kia đang dùng một con mắt nhìn mình. Vừa dài vừa thô, giống một cây cam giá. Không, so với cam giá còn thô cứng hơn, phải nói giống một trái cà trường thành. Mộ Dung Mỹ nhớ lại lần trước bị nó giết chết đi sống lại, liền nói: "Để nó tránh xa một chút, ta chán ghét nó." - Nói xong, Mộ Dung Mỹ lấy tay làm động tác đánh "Xà". Tiểu Ngưu cười hắc hắc, lấy tay cầm lấy cây gậy của mình, nói: "Đừng nhìn nó bộ dáng ghê gớm, nó là món đồ chơi tốt nhất của mỹ nữ đó. Nếu nàng không tin lời ta, nàng có thể thử lại một lần nha." - Nói xong, Tiểu Ngưu liền tiến lên giường, đứng ở bên giường dùng hai tay vuốt ve tiểu thối (Hạ thân) của Mộ Dung Mỹ.

A, trông trơn, nõn nà, giống như đồ sứ. Tay của Tiểu Ngưu rất nhanh đi vào vùng đất mẫn cảm. Tay hắn giống như đang vuốt lên lông tơ của nàng. Hắn phát hiện ra trên đây không biết khi nào đã có mấy hạt sương. Tiểu Ngưu thấy liền thèm. Hắn bèn dính lấy một giọt đưa vào miệng, ân, vẫn là hương vị lần trước. Động tác này Mộ Dung Mỹ nhìn rất rõ, nàng hừ một tiếng, nói: "Thực không then là nam nhân xấu xa."

Tiểu Ngưu lại dùng ma thủ đi vào trong lông tơ, híp mắt nói: "Mộ Dung tiểu thư, nàng nói ta không biết then thùng, ta sao có thể giữ nàng chứ." - Vừa nói, một mặt hướng tay mò vào phía dưới đám lông tơ, ra sức tìm tòi bí mật trong đóa hoa.

Lần này trực tiếp chạm đến nơi kích thích trên người. Mộ Dung Mỹ thân thể mềm mại sợ run lên, dịu dàng nói: "Không cần mà, không cần mà, ta nóng quá." - Dâm thủy của nàng giống như dòng suối nhỏ đang chảy mạnh xuống dưới.

Tiểu Ngưu ngón tay vân vê tiểu đậu đậu, quan sát phản ứng của Mộ Dung Mỹ, tâm nói, rất nhanh là có thể lên ngựa, rất nhanh là ta có thể

hưởng đại diễm phúc. Tiểu Ngưu ta nhất định cùng nàng triền miên khiến nàng không thể quên được.

MA ĐẠO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Hào Sảng

Mộ Dung Mỹ bị tình dục kích thích tới cực điểm. Nàng ngồi lên, dùng tay nắm lấy đại bồng tử uy phong của Tiểu Ngưu, khát tình kêu: "Thiếp muốn, thiếp muốn, thiếp muốn nó."

Tiểu Ngưu cố ý trêu chọc nàng, hỏi: "Mộ Dung tiểu thư, nàng muốn cái gì chứ?"

Mộ Dung Mỹ có vài phần xấu hổ nói: "Thiếp muốn đại bồng tử của chàng."

Tiểu Ngưu ưỡn thẳng bồng tử, hỏi: "Có phải nàng muốn cái này không?"

Mộ Dung Mỹ thấp giọng nói: "Thiếp muốn đại bồng tử chui vào động nhỏ của thiếp. Lỗ nhỏ chịu không được nữa rồi." Vừa nói chuyện, ánh mắt Mộ Dung Mỹ lại rất quyến rũ Tiểu Ngưu, khiến cho Tiểu Ngưu thực muốn nổi điên lên.

Tiểu Ngưu vui mừng nói: "Tốt quá, Tiểu Ngưu ta đối với yêu cầu của mỹ nữ luôn đáp ứng. Đến đây, nàng nằm xuống đi, ta như vậy sẽ làm nàng cho nàng khoái hoạt."

Mộ Dung Mỹ lúc này cực kỳ ngoan ngoãn nghe lời, nàng nghe lời lập tức nằm xuống, Tiểu Ngưu lập tức tới bên giường, nhìn lại thật kỹ thân thể trần truồng của Mộ Dung Mỹ, chân thật đúng là trong suốt như ngọc, da dẻ láng mịn, hương thơm như hoa, đường cong tuyệt mỹ, hút người thẳng vào

bên trong. Chỉ cần là đàn ông, ai cũng sẽ như lang sói thèm khát, hơn nữa Tiểu Ngưu đã từng hưởng qua tư vị của nàng, bởi vậy sức hấp dẫn lại càng lớn hơn nữa.

Tiểu Ngưu tiến tới, nắm lấy hai cổ chân của Mộ Dung Mỹ, đem hai chân ngọc tách ra làm đôi. Hắn hướng giữa hai chân nàng nhìn vào, đã thấy nhục phùng ướm át, nhục phiến sưng lên, da thịt trắng treo đẹp mắt phi thường sáng rõ, xuống dưới một chút cúc hoa nho nhỏ lúc này cũng đang co rút lại, cứ như đang kêu gọi Tiểu Ngưu sủng hạnh nàng ấy vậy.

Tiểu Ngưu nuốt một ngụm nước miếng, khen nức nở: "Thật sự là mỹ nữ khó kiếm nha, chẳng những khuôn mặt xinh đẹp, ngay cả nơi này cũng là nhất đẳng mỹ cực, nam nhân đều không thể rời được."

Mộ Dung Mỹ híp đối mắt đẹp nói: "Tiểu Ngưu, Tiểu Ngưu. Nhanh một chút an ủi thiếp."

Tiểu Ngưu thống khoái đáp ứng một tiếng, đem hai đùi ngọc của Mộ Dung Mỹ kéo ra, thân thể mềm mại của Mộ Dung Mỹ xịch ra một chút, tiểu huyết ngay sát bên giường. Tiểu Ngưu cho kiên đỉnh tiến tới, tiến dần vào.

Tiểu Ngưu song chưởng khóa chặt đùi ngọc, xoay tròn cặp mông, làm cho bồng tử dừng ở mép ngoài tiểu huyết cọ xát nhẹ nhẹ, làm cho Mộ Dung Mỹ ưỡn người nhẹ nhẹ, tiểu huyết cũng theo chuyển động của nhục bồng tử di động. Nơi đó thâm thủy dồi dào, chỉ chốc lát sau, nhục bồng dần đi sâu xuống, thủy quang sáng rực. Nhục phùng bị kích động trở nên sưng đỏ, như là chờ đợi một cái gì đó đi vào trong.

Tiểu Ngưu cứ như vậy trôi nổi, ngay cả bản thân hắn cũng nhận không nổi. Hắn cũng không cần bàn tay hỗ trợ, chỉ cần cái mông cũng dễ dàng để nhục bồng tử dừng ở bên ngoài, giãy dụa vài cái làm cho bồng tử chui lọt vào trong tiểu huyết, thâm nhẹ vài cái liền dễ dàng đi sâu vào bên trong.

"A...A...A...A, đau quá đi, nhẹ một chút đi. Đừng phá tan tiểu huyết của thiếp." - Mộ Dung Mỹ hai tay nắm chặt, mi mắt khép hờ nói.

Tiểu Ngưu cũng cảm thấy thật khó tiến tới. Rốt cuộc nơi này của cô nương đã lâu không được khai phát, nơi này thật nhỏ quá so với nhục bồng. Khi đại bồng tử sáp nhập thật là khó khăn để cắm vào, thật đúng là không thể hấp tấp được.

Vì vậy nên Tiểu Ngưu dùng sức đâm mạnh, làm cho quy đầu thâm nhập sâu trong âm động. Một lát sau, không đợi Mộ Dung Mỹ yêu cầu nữa, Tiểu Ngưu chủ động hướng quy đầu đi sâu vào bên trong. Lần này thành công cắm sâu quy đầu vào bên trong. Mộ Dung Mỹ rất đau, nhưng vì không muốn chàng mất hứng, nên nàng nhẫn nại cổ vũ: "Tốt quá, tiếp tục đi, chàng thật sự là anh hùng, ân, thật to quá, thật thô, thực là muốn lấy mạng nhỏ của thiếp mà."

Tiểu Ngưu tâm tự nói, kéo dài không bằng thống khoái một chút, dù sao nàng cũng đã hưởng qua một lần đại bồng tử đâm vào. Lần trước đã tiến vào, lần này không có lý do gì không vào được, bởi thế nên Tiểu Ngưu liền nói: "Phải sẵn sàng nha, ta lập tức cười lên nàng đây." - Vừa nói, liền lập tức đem bồng tử đâm vào huyết khẩu, mạnh mẽ tiến vào.

Cái này làm cho Mộ Dung Mỹ hoa dung thất sắc. Y như một cây đao đâm vào trong nàng, làm khóe mắt nàng đong đầy nước mắt. Nàng a lên hai tiếng, cuối cùng chịu không nổi khóc nức lên. Tiểu Ngưu rất kinh ngạc, nghĩ không ra nàng đúng là người con gái kiên cường như vậy.

Tiểu Ngưu dặn dò: "Rất nhanh sẽ thoải mái." Vừa nói, hẩn nhẹ nhàng đứng lên, cố gắng tạo một không gian để làm Mộ Dung Mỹ khoái lạc nhanh chóng thích ứng với sự sung sướng.

Tiểu Ngưu trong lòng cực kỳ sướng khoái. Vật cứng rắn ngày càng đánh vào hoa tâm nàng ta, Mộ Dung Mỹ a lên một tiếng, trong tiếng này thì sự

vui sướng chiếm phần chủ, điều này làm cho Tiểu Ngưu thấy rất dễ nghe.

Khi thấy lỗ nhỏ đã có thể thích ứng, Tiểu Ngưu đã đem hai chân ngọc của Mộ Dung Mỹ gác lên trên vai, chầm chậm tiến vào. Đại nhục bổng tử vừa lúc cắm mạnh xuống ngay lúc đó, đâm vào tiểu huyết làm cho hồng nhục (H. L) ** đi vào đi nhảy ra hết sức đẹp mắt. Tiểu Ngưu chẳng những thao liên tục, mà mắt cũng nhìn cơ thể nàng. Không những thế, Tiểu Ngưu còn quan sát ánh mắt cùng cặp nãi tử (Vú) của Mộ Dung Mỹ. Đúng là sung sướng phát ra từ nội tâm của nàng. Cặp nãi tử của nàng dưới sự tác động của Tiểu Ngưu lắc qua lắc lại thật hết sức mê người, khiến người ta thật muốn chén cả hai chúng.

Tiểu Ngưu nhìn mà động tâm. Hắn để hai chân Mộ Dung Mỹ gác trên lưng mình, còn hắn thì dùng tay bóp nắn hai cặp nãi tử, một bên kiên mạnh xuống tiểu huyết. Không ngừng kéo lên giập xuống, thật làm cho Mộ Dung Mỹ thoải mái cực kỳ.

Tiểu Ngưu một bên mạnh mẽ cắm xuống, một bên hỏi: "Mộ Dung tiểu thư, nàng cảm thấy sướng hay không sướng."

Mộ Dung Mỹ rên rỉ nói: "Sướng lắm, mỗi khớp xương đều mềm nhũn cả ra.

Loại chuyện này thật là thoải mái, thật làm cho người ta lên tiên nha."

Tiểu Ngưu còn nói: "Nếu thoải mái, nàng kêu lên thật lớn đi."

Mộ Dung Mỹ lắc đầu nói: "Không được, như vậy sẽ để người khác nghe được. Thiếp là nữ hài tử, không thể làm chuyện xấu hổ ấy được."

Tiểu Ngưu lòng tự nói, cô nương này cũng nử tử chính đạo có gì khác nhau đâu chứ? Nàng cũng thuần khiết như vậy, cũng then thùng như vậy, cùng Nguyệt Lâm rất giống nhau, chỉ là môn phái bất đồng mà thôi.

Tiểu Ngưu thật rất cao hứng, dù chưa xuất ra nhưng hân đã rút nhục bồng tử ra, nằm hân xuống giường, cả người đè lên trên người Mộ Dung Mỹ. Lúc này đúng là ba đường đồng loạt giáp công. Hôn môi, bóp vú, đâm huyết, thử một lần cả hai cùng khoái.

Mộ Dung Mỹ đôi môi đỏ mọng bị bịt kín, muốn hô gì cũng không được, nhưng cái mũi vẫn thở bình thường. Nàng muốn hừ một cái, cố ưỡn mạnh cặp mông lên một chút, làm cho hai người kết hợp càng mật khiết, chặt chẽ hơn.

Tiểu Ngưu nhấp nhô liên tục cái mông, ra sức kiên mạnh xuống, mỗi một lần hạ xuống cũng đều tràn ngập lực lượng. Hân tự nói, đừng nhìn Tiểu Ngưu ta võ công không bằng nàng, nhưng trên giường ta phải chinh phục nàng, sau này khiến nàng vừa thấy ta, sẽ chỉ biết ta là nam nhân của nàng, cho nàng về sau không còn tâm muốn hại ta nữa.

...

Sau nữa, Tiểu Ngưu lại bắt đầu tiến hành rất nhiều tư thế hấp dẫn. Đầu tiên là thế tự mình quỳ xuống, nâng ông của Mộ Dung Mỹ lên mà tiến vào, một hồi lại dùng trắc thế, công kích mạnh vào. Chỉ là một thế không thể tùy tâm sở dục, tăng thêm vài phần triển miên khoái lạc.

Mộ Dung Mỹ đúng là một cô nương thích tranh cường háo thắng, không cam lòng bị kiên, bị bại. Dưới yêu cầu của nàng, Tiểu Ngưu không thể làm gì khác hơn là nằm xuống, còn Mộ Dung Mỹ thì cười trên nhục bồng tử. Mộ Dung Mỹ sau khi cầm bồng tử nuốt vào thật sâu, tự do ra sức hạ thấp thân mình xuống, chỉ một lát sau bồng tử mất hút trong tiểu huyết. Một hồi lại xuất ra, đâm thủy cùng tinh khí làm cho hạ thân nàng ẩm ướt, chảy cả xuống bụng của Tiểu Ngưu. Khi đó lại càng thêm thân thiết, đã không còn để ý chi tiết nhỏ này nữa.

Tiểu Ngưu liền khen nàng: "Tư thế thật tuyệt, Mộ Dung tiểu thư, nàng thật sự là một cô nương đáng yêu. Nàng làm ta thật sự thoải mái." - Tiểu Ngưu nói là thật tâm. Cô nương chủ động nhiệt tình giống như Mộ Dung Mỹ vậy có mấy người, nam nhân nào mà không thích chứ? Tiểu huyệt của nàng bóp cho Tiểu Ngưu thần hồn điên đảo. Hắn đối với nàng không chỉ là đùa giỡn, mà thật tâm muốn sau này đem nàng làm người trong nhà mình, tận tình hưởng thụ tư vị nhi nữ của nàng.

Mộ Dung Mỹ cũng vong tình kêu lên: "Chỉ cần chàng thích, ta sẽ ở cùng chàng."

Tiểu Ngưu cảm thán nói: "Mộ Dung tiểu thư, nàng quá đáng yêu. Ta muốn nàng cả đời đi theo ta."

Mộ Dung Mỹ một bên thở hồng hộc nhả nhục bống tử ra, một bên nói: "Đừng gọi thiếp là tiểu thư, gọi thiếp Tiểu Mỹ nha."

Tiểu Ngưu nghe xong lời nàng nói, Tiểu Mỹ, Tiểu Mỹ gọi không ngừng, khiến cho người nghe phải triền miên mê khoái. Khi Mộ Dung Mỹ nghe thấy tất cả những điều thân ái này, nàng lúc này làm sao còn chút hận ý chứ? Nàng cũng là một cô nương đa tình, nếu đã thất thân cho hắn, lại đã cùng hắn lần thứ hai thân thiết, đã nói lên cùng hắn có duyên phận. Cần gì phải phá hư nó cơ chứ? Mặc dù người này có rất nhiều tật xấu, nhưng có thể từ từ thay đổi mà, con người ai chẳng có khiếm khuyết cơ chứ? Nghĩ thông suốt điều này, tâm tình Mộ Dung Mỹ rất thoải mái.

Làm như vậy một hồi, Mộ Dung Mỹ lại hạ thấp cái mông xuống, dùng eo ra sức vặn vẹo, uốn éo hưởng thụ tư vị sắc dục. Như vật tuy không quá kịch liệt, nhưng vẫn làm người khác mất hồn.

Tiểu Ngưu hiểu được như vậy bất quá lại không thể kìm nén, lại thêm một cơn bão bay qua thân thể tạo thêm một khoái lạc mới. Mộ Dung Mỹ hoàn hảo đã bắt đầu ngồi lên, cái này làm cho Tiểu Ngưu thầm kêu hảo.

Tiểu Ngưu lấy đủ hoa dạng treu đùa Mộ Dung Mỹ. Mộ Dung Mỹ cũng lấy đủ hoa dạng treu đùa nhục bông mỹ vị. Lúc này trái tim nàng đã hoàn toàn đặt trên người Tiểu Ngưu.

Tiểu Ngưu mừng rỡ như điên, làm cho nàng đạt cao triều mấy lần. Cuối cùng hắn mới hài lòng bắn thẳng vào trong. Thời khắc tuyệt địa kia, Tiểu Ngưu cảm thấy cả người đều bay lên.

Mưa gió qua đi, Tiểu Ngưu ôm thật chặt lấy Mộ Dung Mỹ. Mộ Dung Mỹ hỏi: "Chàng định trụ ở chỗ nào? Sao không ở lại khách điểm đi?"

Tiểu Ngưu trả lời: "Ta muốn về nhà một chuyến. Người trong nhà ta nhất định nhớ ta lắm."

Mộ Dung Mỹ nói: "Thiếp cũng muốn về nhà. Lần này ra đi chưa bắt được Quỷ Linh, thật sự là cũng nên về gặp phụ thân ta. Tin tưởng phụ thân cũng sẽ không trách ta, ta đã cố gắng hết sức."

Tiểu Ngưu nghe nàng nhắc tới Quỷ Linh, liền nói: "Ta cùng nàng đã có nói, hy vọng nàng có thể ngấm lại. Quỷ Linh cũng không có gì quá sai lầm. Nàng không muốn lấy chồng, chẳng qua có người bức nàng."

Mộ Dung Mỹ gật đầu nói: "Thiếp biết, đến lúc đó để thiếp gặp phụ thân xem người nói thế nào. Nếu phụ thân không chịu tha thứ cho nàng, dù Quỷ Linh có chạy trốn đến chân trời góc biển, nàng cũng trốn không thoát."

Tiểu Ngưu lại hỏi: "Nàng chừng nào thì rời khỏi đây?"

Mộ Dung Mỹ trả lời: "Thiếp cũng không biết nữa. Cái đó còn xem thái độ của chàng." - Vừa nói chuyện, nàng vừa dùng mị nhãn nhìn Tiểu Ngưu. Tiểu Ngưu trong chốc lát hiểu được ý tứ của nàng. Hắn biết Mộ Dung Mỹ trải qua hai lần thân thiết, đã thực sự thích hắn. Từ nay về vận mệnh hai người đã thành một khối. Chánh phái cùng tà phái, sắc lang cùng yêu nữ, đây quả là sự kết hợp tuyệt diệu.

Hai người ngồi lên nhau, nhàn nhã nói chuyện trời đất. Bọn họ không hề nghĩ đến, không lâu trước đó cả hai còn là kẻ thù bất cộng đái thiên giờ đã chuyển thành tình nhân. Thì ra khoảng thành giữa cừu nhân và tình nhân chỉ cách một khoảng rất gần.

Trải qua một đêm này, khoảng cách của hai người đã được kéo gần lại. Mộ Dung Mỹ có điều gì cũng đều nói với Tiểu Ngưu. Nàng kể về lúc đầu nàng có bao nhiêu người theo đuổi, cũng vì chính mình yêu cầu hà khắc nên đã làm bao người thương tâm. Còn nói cha mình có bao nhiêu nữ nhân, nhưng cho tới tận bây giờ vẫn chưa nhắc tới sẽ chọn ai làm vị trí cao nhất. Còn nói mình có bao nhiêu là huynh đệ tỷ muội cái gì đấy.

Tiểu Ngưu nghe xong nhớ ra một chuyện, hắn nói: "Nếu nàng là do vị đệ tử Nga My kia sanh ra, vậy mẫu thân nàng là chánh phòng, như vậy còn tên ca ca định lấy Quý Linh là ai sanh ra?"

Mộ Dung Mỹ giải thích: "Vị ca ca này của thiệp chỉ là do phụ thân ta cùng nữ nhân khác sanh ra, phụ thân ta cũng không cùng nàng ta chánh thức bái đường. Chỉ có thiệp mới là do đại lão bà sanh."

Tiểu Ngưu hắc hắc cười, hắn nói: "Xem ra phụ thân nàng cũng không phải đối với phụ thân nàng tốt nhất. Hắn còn có không ít nữ nhân khác."

Mộ Dung Mỹ khẳng định chắc chắn: "Mặc kệ hắn có bao nhiêu đàn bà, cũng chỉ có mẫu thân thiệp là hắn yêu nhất. Thiệp có thể cảm nhận được."

Tiểu Ngưu cười ha ha, nói: "Nếu chiếu theo tiêu chuẩn này mà nói, Tiểu Ngưu ta cũng có thể tìm một đám nữ nhân. Chỉ cần đối với nàng tốt nhất có thể là được."

Mộ Dung Mỹ lắc đầu, nàng nói: "Vậy cũng không được. Nam nhân của ta không được phép tìm nữ nhân khác. Ta sẽ tức giận lắm."

Tiểu Ngưu liền cãi lại: "Ngay cả phụ thân nàng cũng có thể tìm một đám phụ nữ, tại sao ta không thể chứ? Nàng phải giải thích cho rõ ràng với ta."

Mộ Dung Mỹ lại lắc đầu nói: "Thiếp nói không lại người. Chàng thành thật cho ta, nếu để ta thấy chàng cùng nữ nhân khác bông đùa lêu lổng, thiếp cũng sẽ như Quý Linh cắt đi tiểu kê kê của chàng. Được rồi, chàng còn cắt tiểu kê kê của Triệu Khúc Xà mà, hẳn nhiều lần năn nỉ phụ thân ta tìm chàng tìm số đấy, chỉ có điều đối với chàng, phụ thân chưa hề để mắt."

Tiểu Ngưu hỏi: "Tại sao chứ?"

Mộ Dung Mỹ trả lời: "Phụ thân ta nói, hành vi tiểu tử Triệu Khúc Xà này thật đáng kiểm điểm, vô luận ai cắt tiểu kê kê của hắn, đều là hành vi đúng."

Tiểu Ngưu gật đầu, nói: "Phụ thân nàng cũng là người thông tình đạt lý. Vậy tại sao tiểu kê kê của con trai lão lại bị cắt lại tức giận đến như vậy?"

Mộ Dung Mỹ nói: "Sao có thể giống nhau chứ? Ca ca ta chính là con ruột của phụ thân, làm sao người có thể không đau lòng chứ?"

Tiểu Ngưu tỏ vẻ: "Làm người mà, cùng giống nhau thôi. Nếu đối với Triệu Khúc Xà như vậy, tất nhiên chuyện này cũng như thế. Bởi vì bang lý bất luận người thân, vương tử phạm pháp, cùng tội như thứ dân."

Mộ Dung Mỹ nhìn kỹ hắn, nàng nói: "Nếu chàng có thể nói như vậy, vậy chàng có thể đứng trước phụ thân thiếp lý luận với người. Thiếp cũng hy vọng chàng có thể thuyết phục người. Trải qua lần nghe chàng nói vừa rồi, thiếp cũng muốn đứng một bên chàng để chàng nói chuyện."

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, hắn nói: "Nàng thật là có tiến bộ, lại đây, ta sẽ an ủi nàng một chút." Vừa nói, hắn lại ôm Mộ Dung Mỹ áp lại gần hạ thân hắn, bỗng tử cương ngạnh lại đứng thẳng lên thực mạnh vào bên trong.

Mộ Dung Mỹ a lên một tiếng, nói: "Không phải vừa khoái hoạt sao? Thế nào lại hứng phấn trở lại nhanh thế?"

Tiểu Ngưu đắc ý cười: "Ta thích nàng, ta nghĩ muốn hoan ái với nàng thêm vài lần nữa." - Vừa nói, hắn lại dùng sức đâm mạnh cương đỉnh, làm cho nhục bông tử đi vào rất nhanh trong mật huyết, rất nhanh phát ra âm thanh dễ nghe. Mà Mộ Dung Mỹ dưới sự tấn công của hắn cũng đã hưng phấn trở lại, tích cực nghênh hợp cùng Tiểu Ngưu, cùng hắn cuồng hoang thêm lần nữa, Lần này hai người cuồng hoan đến khi không còn sức bất động mới chịu dừng lại thu binh.

Ngày thứ hai tới, Mộ Dung Mỹ so với ngày thường xinh đẹp hơn nhiều. Hai người bọn họ cứ như vợ chồng ở chung với nhau, đây cũng là cảm giác nhân sinh cực nhạc khoái hoạt. Mộ Dung Mỹ đương nhiên không thể lập tức rời Tiểu Ngưu ngay được, liên tiếp ngủ chung nhiều ngày cũng không thể không rời xa nhau. Bởi Mộ Dung Mỹ phải về nhà báo tin.

Vừa nghĩ đến phải chia ly, trong lòng cả hai đều cảm thấy không vui. Trải qua nhiều ngày ân ái, quan hệ giữa hai người đã rất khăng khít. Mộ Dung Mỹ đối với Tiểu Ngưu không hề muốn xa rời, Tiểu Ngưu cũng hiểu được nàng đã thực sự là lão bà của mình.

Lúc chia tay, Mộ Dung Mỹ tặng cho Tiểu Ngưu một ít bạc. Vì để hắn bình an về nhà, Mộ Dung Mỹ quyết định đưa Tiểu Ngưu một đoạn. Thử nghĩ, với tốc độ của Tiểu Ngưu, về nhà phải mất bao nhiêu thời gian chứ.

Vì vậy, Mộ Dung Mỹ đánh thức Tiểu Ngưu vào lúc sáng sớm. Tiếp theo Mộ Dung Mỹ đem bộ quần áo đen của mình ném trên mặt đất, sau đó bảo Tiểu Ngưu đi lên trên. Nàng liền niệm chú ngữ. Quần áo liền chầm rãi bay lên, đưa Tiểu Ngưu lên cao. Mộ Dung Mỹ liền bay tới, vung tay lên, quần áo kia liền đưa hai người đi rất nhanh hướng về phía Dương Châu.

Tiểu Ngưu giữa không trung ôm chặt lấy Mộ Dung Mỹ, cảm giác này thật giống như cưỡi gió đập nước (Phong tượng lưu thủy) lướt nhanh. Thế giới dưới chân liên tục di động. Tiểu Ngưu hô to một tiếng, hai tay trao trước ngực Mộ Dung Mỹ.

Mộ Dung Mỹ bị bóp làm cho khuôn mặt đỏ hồng như hoa đào, nàng nói: "Chàng thành thật cho thiếp. Nếu như thiếp bị phân tâm, chúng ta nếu sẽ té xuống thành tương cả." - Bởi vậy, Tiểu Ngưu mới không dám làm loạn nữa.

Mộ Dung Mỹ giải thích: "Lúc đăng vân giá vũ*, sợ nhất là loạn tâm. Chàng nhìn thiếp mặt ngoài bình tĩnh, thực tế là đang thầm đọc chú ngữ đó. Chờ chàng tương lai học được chiêu này, chàng sẽ minh bạch tất cả."

Tiểu Ngưu hỏi: "Nếu các người đều bay được, vậy tại sao đôi khi vẫn phải dùng kỵ mã cỡi ngựa đi chứ?"

Mộ Dung Mỹ nói: "Bình thường nếu như không vội, chúng ta đều dùng cỡi ngựa đi đường. Chỉ có khi quá cấp bách, chúng ta mới có thể bay. Tại sao không thể bay chứ? Bởi vì muốn phi hành tốn rất nhiều công lực, cũng tổn thương nguyên khí. Nếu như hôm nay không phải đưa chàng trở về, thiếp cũng chẳng hy sinh lớn như vậy đâu."

Tiểu Ngưu cảm kích nói: "Tiểu Mỹ à, ta thật sự cảm ơn nàng. Nếu như không có nàng giúp đỡ, ta chẳng biết phải qua ngày nào tháng nào mới có thể về được đến nhà."

Mộ Dung Mỹ bật cười khẽ, nàng nói: "Chỉ cần trong tim chàng có ta, đối với ta tốt một chút thì đó chính là sự bồi thường rồi." - Trong lúc nói chuyện, hai người đã đi qua biết bao ngọn núi con sông, không bao lâu sau, đã đi tới bầu trời của Hàng Châu.

Mộ Dung Mỹ tìm một địa phương không ai thấy đáp xuống, nàng nói: "Tiểu Ngưu à, thiếp chỉ có thể tiễn chàng tới đây thôi. Sau này thiếp sẽ tìm chàng. Nếu chàng dám quên thiếp, thiếp quyết không tha cho chàng đâu."

Tiểu Ngưu kéo nàng vào trong lòng mình, hắn nói: "Ta như thế nào quên được nàng chứ. Nàng cũng hảo hảo bảo trọng. Nếu có cơ hội, ta sẽ đến tìm nàng."

Mộ Dung Mỹ gật đầu, giơ tay hướng Tiểu Ngưu vẫy vẫy, sau đó đứng lên hắc y, bay lên bầu trời, bay đi nơi xa xa. Bóng lưng nàng ngày càng nhỏ dần, tâm Tiểu Ngưu hình như cũng đi theo nàng, cho đến khi hoàn toàn không nhìn thấy bóng nàng nữa, Tiểu Ngưu mới từ từ phục hồi lại tinh thần. Hồi tưởng lại mấy ngày vừa qua, thật giống là một giấc mộng đặc sắc. Chính mình đã trêu chọc hai mỹ nữ tà phái, sau này không biết làm sao lại kết nên duyên phận, giờ vẫn còn không biết. Từ nhỏ Tiểu Ngưu đã có quan điểm, hắn không muốn thương tổn bất cứ ai.

Tiểu Ngưu đánh giá hoàn cảnh trước mắt một chút, cảnh vật vẫn quen thuộc như xưa. Đây là một mảnh đất trống ven Tây Hồ, chỉ cách Tây Hồ một rừng cây lớn. Ở chỗ này có thể nghe tiếng cười cùng tiếng quát tháo của du khách bên kia, tiếng cười rất thanh. Đây là quê quán, là nhà của ta. Nhà của ta ở gần đây, ta sắp gặp được người nhà rồi.

Đừng xem đây là một bãi đất trống, nó cũng những cây cối ở một khu rừng thường có, như dương liễu, xanh xanh, tươi trẻ, sinh trưởng tự nhiên. Tiểu Ngưu tinh nghịch đi lại trên mặt trấn, đùa giỡn một lúc, nhảy căng lên, biểu đạt tâm trạng vui sướng của mình. Hắn tự nói, quê hương vẫn là tốt nhất. Sau này sẽ càng náo nhiệt, ta dẫn theo đại mỹ nữ Nguyệt Ảnh cùng Nguyệt Lâm du ngoạn Tây Hồ, khẳng định đúng là cảnh đẹp hiếm thấy.

Hắn đi qua vài hàng cây, bỗng nhiên nghe phía sau đám cây có tiếng binh khí va chạm, đinh đinh dày đặc, hiển nhiên đang đánh nhau, dường như rất kịch liệt, ngay cả một tiếng nói cũng không có.

Tiểu Ngưu đối với đánh nhau đúng là hăng hái bừng bừng. Hắn lặng lẽ đi tới phái sau đám cây, lén nhìn về phía trước. Hắn nhìn về phía trước, theo hướng mắt Tiểu Ngưu nhìn thấy, có một nam một nữ đang đánh nhau. Một

hồi đánh bên trái, một hồi chuyển qua đánh bên phải, một hồi bay lên không trung, một hồi lại hạ xuống đất, đánh đến không thể thấy rõ gì. Đánh thật nhanh, thật vội vã, về phần Tiểu Ngưu chỉ thấy được bạch quang lóe lên, bóng người lướt nhanh, không thấy rõ hình dáng bọn họ ra sao.

Tiểu Ngưu quan sát bọn họ đánh võ cả nửa ngày, cũng nhìn không ra khuôn mặt một ai. Điều này cũng khó trách hẳn, hẳn gần đây nhìn thấy cao nhân đánh nhau cũng chỉ đánh bằng pháp thuật. Chỉ có mấy phái cật sức trâu mới động võ động cước thôi. Chứ pháp thuật chỉ cần ra tay nhanh, giương tay lên, một đạo bạch quang hoặc hồng quang hiện lên, người đã bị ngã xuống, chỉ sợ chết như thế nào cũng chẳng biết.

Tiểu Ngưu nhìn một lát đã muốn đi khỏi đây. Hẳn cảm giác công phu bọn họ tuy cao, nhưng đối với mình chẳng liên quan gì. Hẳn đang muốn đi thì hai người kia lại bắt đầu đánh nhau. Khi nữ nhân kia quay đầu thì Tiểu Ngưu nhìn rất rõ nàng ta. Nàng kia mặt trắng, lông mi dài, ánh mắt trầm tĩnh, khí độ cao quý, mặc áo màu hồng, giống như một đóa tiên hoa phiêu động. Đây chẳng phải là Kim Lăng quận chúa Chu Vân Phương sao? Nàng tại sao lại đến nơi này chứ?

Nàng tại sao lại cùng người ta đánh nhau, ta sao lại khoanh tay đứng nhìn chứ? Tiểu Ngưu muốn giúp nàng, hẳn lén di chuyển tới phía sau tán cây, len tìm vài hòn đá cầm trong tay, sau đó trở lại chỗ ban đầu, hẳn định dùng ám khí giáo huấn tên xa lạ kia một chút, cũng là giúp quận chúa một lần. Chỉ là nhiều ngày không luyện công phu, có thể trúng tâm mệnh trong một chiêu hay không vẫn còn khó nói, chỉ phải chờ xem mà thôi.

Lúc này hai người vẫn đang đánh nhau, đối tới đối lui, chuyển thành bên mặt hẳn. Tiểu Ngưu cho rằng đã đến lúc ra tay. Cho dù ta không đánh trúng hẳn, ta cũng không làm ngộ thương người mình. Bởi vậy, hẳn núp sau tán cây, ngón tay động một chút, cục đá đầu tiên liền bắn ra.

Hòn đá này mang sự sắc bén và âm thanh rất nhỏ vọt tới, bắn về phía bả vai người nọ. Người nọ tay phải cầm kiếm, đang đánh lúc gấp rút, căn bản không cách nào ứng phó. Thế nhưng người nọ cũng không phải hạng xoàng, hấn vẫn cảm giác được có người đánh lên mình. Bởi vậy trong lúc nguy hiểm liền quay đầu lại, há mồm bắn ra khẩu khí, làm cho viên đá rớt xuống.

Tiểu Ngưu khẩn trương lắm, hấn nghĩ không ra người này không phải là hạng tầm thường. Bởi vậy dưới tình thế cấp bách, hấn dùng vài hòn đá dùng phương thức thứ hai bắn liền ba viên về phía người nọ. Tiểu Ngưu tự nói, xem người làm sao đây? Người có thể tránh một lần, cũng chưa chắc có thể tránh lần hai. Có thể tránh lần thứ hai, lần thứ ba cũng đủ để người tiêu. Cho dù người tránh được toàn bộ, quận chúa cũng đã sớm thừa dịp này dùng kiếm đâm mấy lỗ lớn trên người người.

Hấn nghĩ đến điều rất đẹp, nhưng lại xuất hiện kết quả ngoài rất ý muốn. Hấn nhìn thấy tên kia tự mình đánh một viên đá tan thành từng mảnh, không nghĩ quận chúa lại đột nhiên huy kiếm đâm cho những viên đá còn lại từng mảnh rơi xuống. Cảnh này thật có chút làm cho hấn choáng váng, hấn có chút không tin vào mắt của mình nữa.

Tiểu Ngưu dùng đá đánh địch nhân của quận chúa, còn quận chúa lại múa kiếm đánh rớt những viên đá, điều này thật quá sức tưởng tượng của Tiểu Ngưu. Hấn bị làm cho cả đầu đầy nước. Chẳng biết làm sao, lúng ta lúng túng. Mà cái tên sau khi tránh được công kích của mấy hòn đá, mặt đầy lửa giận, đi ra khỏi vòng tròn, dựa theo hướng mấy hòn đá bắn tới phóng nhanh như một tia chớp.

Tiểu Ngưu không kịp trốn tránh, đã bị người ta phát hiện. Tên kia cầm giận nhìn Tiểu Ngưu, dùng mũi kiếm chỉ nơi mũi hấn, quát hỏi: "Người là tiểu nhân từ đâu tới, hãy xưng tên mau, bốn đại hiệp không muốn kẻ chết dưới kiếm là quỷ vô danh."

Tiểu Ngưu từ phía sau cái cây đứng lên, hắn nói: "Nếu người muốn biết ta là ai, ta không ngại nói cho người biết. Ta họ Nghê, tên là Lão Bát. Đã hiểu rõ chưa." - Nói xong lời này, Tiểu Ngưu tự mình ôm bụng hắc hắc cười rộ lên.

Người nọ vốn không quá chú ý đến cái tên này, chỉ khi thấy Tiểu Ngưu trên mặt lộ ra nụ cười gian tà, hắn mới tỉnh ngộ ra, a, tiểu tử này dám chiếm tiện nghi của ta, cái gì Nghê Lão Bát, rõ ràng để người ta gọi hắn là lão ba. Đúng là một tên không có đạo đức.

Người này hai mắt phát sáng, ngọc thụ lâm phong, bởi vì quá tức giận, nên mặt mày xanh mét, ngũ quan đều trở nên tái đi. Hắn quát to một tiếng: "Tiểu tử, người tìm chết rồi." - Vừa nói, mũi kiếm bắn ra một đạo bạch quang, trực tiếp hướng vào trán Tiểu Ngưu.

Tiểu Ngưu mặc dù không biết công phu này là gì, nhưng cũng biết đây thuộc về phạm trù pháp thuật. Hắn phản ứng nhanh nhạy, di chuyển nhanh như thỏ, một chưởng phóng tới, nhưng lại trúng ngay thân cây, thân cây bị người đánh trúng rung động dữ dội.

Tiểu Ngưu thấy hắn ra tay ác độc, đột nhiên nổi cơn giận dữ, đang trốn sau gốc cây đại thụ lò đầu ra lớn tiếng mắng chửi: "Người ra tay thật ác, nhất định là con của tứ đại Ma vương đúng không? Vừa nhìn đã biết hắc đạo, đúng là đồ tạp chủng, hỗn chủng, nạo chủng, đúng là đồ ô quy vương bát đản. Sau này sanh hài tử cũng toàn là đồ ngốc, phía sau lại còn có cái đuôi dài."

Liên tiếp chửi mắng như vậy làm cho đối phương lửa giận tận trời, nghiến chặt răng nói không ra lời. Hắn biết chửi mắng bất quá không lại Tiểu Ngưu, hắn liền dùng võ lực để trả thủ Tiểu Ngưu. Hắn tức giận đến mức thanh kiếm cũng thành ám khí phóng đi, Tiểu Ngưu chạy trốn cực nhanh, kiếm kia bắn đi không trúng mục tiêu, chỉ lộ ra cái chuôi kiếm, làm cho Tiểu Ngưu sợ đến mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Hắn cơ trí ra sức né tránh, né từ cây nào trốn sang cây nọ, cực kỳ chật vật. Tên kia hai tay phóng ra, mỗi lần phóng là một đạo lửa sáng lao đến, mặc dù Tiểu Ngưu cơ trí đi nữa, cũng không tránh khỏi trên quần áo có vài lỗ thủng nhỏ, vẫn còn khói bốc ra từ những chỗ đấy. Mắt không thể nhìn lại, vậy mà Tiểu Ngưu vẫn mạnh miệng: Con trai đánh cha, thật không có đạo lý.

Đúng lúc đó Chu Vân Phương từ trong rừng cây chạy tới, vừa thấy Tiểu Ngưu, nàng đầu tiên là kinh ngạc hô lên một tiếng, sau đó thét lớn: "Phan đại ca, mau dừng tay, hắn chính là người mình."

Vị Phan đại ca này căn bản không để ý tới câu này, vẫn đang tấn công nhanh hơn, tựa hồ muốn đánh tiểu ngưu thành đầu heo. Vân Phương không biết làm gì, thấy Tiểu Ngưu đúng là sắp chết đến nơi, nàng vội nhảy đến che trước người Tiểu Ngưu, lấy thân thể mềm mại để ngăn cản, nàng nghiêm mặt nói: "Phan đại ca, huynh trước tiên hãy dừng tay..."

"Phan đại ca!" - Bất đắc dĩ hắn phải hồi thủ, ánh mắt dừng trên người Chu Vân Phương, hỏi: "Vân Phương, hắn là ai? Hắn như thế nào là người của mình? Muội có nhìn thấy hắn từ sau đám cây dùng đá bắn lén ta không, bằng hành vi này tuyệt không phải là người có thiện tâm?"

Vân Phương quay đầu sang hỏi Tiểu Ngưu: "Tiểu Ngưu, vì sao ngươi lại đánh lén Phan đại ca vậy?"

Tiểu Ngưu sờ sờ da mặt mình hơi bị cháy đen, nhìn tên gia hỏa hung ác kia, từ tốn nói: "Ta thấy hắn với nàng đánh nhau, ta tưởng hắn là ác nhân, hắn ức hiếp người, bởi vậy ta dùng đá đánh hắn, ta là muốn giúp người."

Vân Phương vừa nghe, nàng nhất thời hiểu được mọi chuyện, nàng nhìn Tiểu Ngưu mỉm cười, nói: "Tiểu Ngưu ơi, cảm ơn người. Bất quá người nghĩ sai rồi, hắn không phải là ác nhân, hắn là hảo bằng hữu của ta, hắn tên

là Phan Sơn, nhân nghĩa "Thiết quyền Phan An", người cũng không nên đắc tội hấn nha." - Nói đến đây, ánh mắt nàng chuyển đến trên mặt Phan Sơn.

Phan Sơn đứng cách thật xa, cũng không đi tới, hấn nhàn nhạt nói: "Thì ra là hiểu lầm, vậy là tốt rồi, sau này gặp mặt sẽ không phải đánh nhau nữa."

Tiểu Ngưu hướng khuôn mặt quý của hấn tới, nói: "Người chính là người trong lòng của Vân Phương sao?"

Phan Sơn nghe xong không hề hờn giận, tâm thuyết, Vân Phương hai chữ là ột tiểu hài tử như người gọi sao? Ta cũng có quyền lợi chứ. Phan Sơn liếc mắt nhìn Vân Phương một cái, nói: "Người không phải vừa nghe quận chúa nói sao, ta chỉ là hảo bằng hữu của nàng."

Vân Phương nghe xong thân thể mềm mại run lên bần bật, sắc mặt tối sầm lại. Tiểu Ngưu nhìn mà khó chịu, hấn biết người trước mặt chính là người trong lòng của Vân Phương. Tiểu Ngưu giương mắt nhìn tên kia, đúng là cao lớn đẹp trai, không hổ danh xưng Phan An chút nào. Chỉ có điều vẻ mặt kia cùng Mạnh Tử Hùng có vài phần tương tự, làm cho người ta có cảm giác xa cách ngàn dặm.

Tiểu Ngưu nhớ tới lần Vân Phương nói về tình yêu của mình, bộ dáng si tình của nàng làm ình khắc sâu ấn tượng trong tâm. Hấn đã sớm nổi lên ác tâm khó chịu với Phan Sơn, hơn nữa bây giờ thấy Phan Sơn đối với Vân Phương thiếu ôn nhu, tình cảm, không khỏi giận dữ trong lòng.

Tiểu Ngưu mạnh bạo đi tới vài bước, lớn tiếng nói: "Ta nói Phan đại hiệp, người biết Vân Phương đối với người si tình cỡ nào không? Nàng vì người, đã tranh cãi với phụ thân nàng, lại còn không quản ngàn dặm đi tìm người. Lúc người vắng mặt, nàng thương tâm suýt khóc. Còn lần này nàng lại tới Thiếu Lâm, cũng vì tìm người. Làm nam nhân, người cũng không thể

không có lương tâm được. Nếu như người đánh mất Vân Phương, người sẽ phải ân hận cả đời."

Vân Phương nghe xong khuôn mặt liền ửng hồng, nhưng chỉ thẹn thùng lắng nghe. Nàng một mực quan sát ánh mắt của Phan Sơn, thấy hắn không hề có ý tứ gì cảm động cả. Trong lòng nàng cảm thấy chua xót, thật lòng hoài nghi mình vì hắn nỗ lực nhiều như vậy có đáng hay không.

Chỉ nghe Phan Sơn hừ lạnh, hắn nói: "Tiểu tử, chuyện của chúng ta không cần người lo. Hơn nữa, ta là đệ tử phật môn, không thể nói chuyện tư tình."

Tiểu Ngưu đánh giá hắn, nói: "Người không phải tục gia đệ tử sao? Người có thể lấy lão bà mà."

Phan Sơn liếc mắt nhìn Tiểu Ngưu một cái, sau đó dừng lại trên mặt Vân Phương, chậm rãi nói: "Ta là tục gia đệ tử không giả, nhưng ta nghĩ tới nghĩ lui, ta vẫn muốn quy y xuất gia. Ta muốn cả đời đều hiến cho Phật tổ. Ta muốn lấy hết tất cả tinh lực tu thành phật pháp."

Nghe xong lời này Tiểu Ngưu không có cảm giác gì, nhưng quận chúa vừa nghe xong sắc mặt đại biến, trong mắt đã ngưng đầy lệ. Nàng cố kìm nén sự thống khổ của mình, run giọng hỏi: "Phan đại ca, huynh nói lời này là thật chăng?"

Phan Sơn gật đầu nói: "Đương nhiên là thật. Ta trước nay không thích nói dối."

Vân Phương hỏi: "Nếu huynh xuất gia, ta biết làm sao bây giờ?"

Phan Sơn do dự một lúc mới nói: "Đó là chuyện của muội."

Vân Phương chỉ hắn, nàng nói: "Chẳng lẽ huynh trước kia đối với ta không thật tâm sao? Chẳng lẽ huynh quên chuyện cũ tốt đẹp của chúng ta

sao? Huynh thật sự tuyệt tình, huynh đành lòng vậy sao?"

Phan Sơn thở dài một tiếng, hần nói: "Chuyện cũ đã thành không, hãy xem như một giấc mộng. Quận chúa muội cũng nên nhìn ra đi. Ta thấy nàng cũng nên lập gia đình đi, nam nhân tốt còn rất nhiều, giống như tiểu tử này, cũng không quá tệ. Ta thấy hần với nàng dường như rất có ý tứ." - Nói xong, hần rút thanh kiếm trên cây ra, xoay người bay đi.

Vân Phương luống cuống lên, hô lớn: "Phan đại ca, huynh chờ một chút, ta còn chuyện muốn nói." - Dứt lời liền đuổi theo.

Phan Sơn nghe mà như không nghe, vượt qua rừng cây, đã nhìn không thấy bóng. Vân Phương cũng không muốn nghĩ, liền đuổi theo sau. Tiểu Ngưu thấy mà lắc đầu, cảm khái cực lớn: "Nữ tử si tình gặp kẻ phụ tâm, tên kia có cái gì tốt? Ngoài trừ lớn lên mạnh hơn ta, so với ta bản lĩnh mạnh hơn, hần còn có cái gì chứ? Không đáng để nàng đối với hần như vậy. Người này đúng là đồ không có tim, có gì đặc biệt hơn người. Quận chúa nha, người như thế nào vẫn chấp mê bất ngộ chứ? Nói cho cùng, một cái tát không thể kêu to, mạnh cũng không hần là tốt. Thiên hạ không thiếu nam nhân tốt, cũng không phải chỉ có một mình hần. Giống như Tiểu Ngưu ta, đâu có tệ chứ. Nàng muốn lập gia đình hần phải chọn người như ta vậy, vừa biết ăn nói, vừa đa tình, vừa biết yêu thương người đẹp. Đôi mắt đẹp của nàng như thế nào lại không phát hiện ra ta rất ưu tú chứ?

Tiểu Ngưu một mặt nói thầm, một mặt đi về phía trước. Chờ hần đi qua rừng cây thì sớm đã không còn bóng dáng hai người kia. Tiểu Ngưu tự nhiên không đuổi theo bọn họ. doc truyện tại . Hần lững thững đi tới, xuyên rừng tới bãi cỏ, một hồ đã đi tới bên Tây Hồ.

Tới nơi này rồi hết thấy đều quen thuộc, cảm giác hô hấp, hít thở đều thoải mái hơn. Không khí thật mát mẻ tươi mới, phong cảnh thanh lịch như họa. Du khách nối liền không dứt, tiếng cười nghe rất thanh. Trong hồ nước chảy tự nhiên, trên hồ có vài đám người đang đi thuyền. Hồ kia thật trong

xanh, có một lá sen màu xanh lục thật lớn. Hồ thật là xanh, xanh đến mất trong vắt thật đẹp. Có khả năng xóa tan mọi phiền muộn của cuộc đời ô trọc khi đứng trước hồ cam đoan sẽ tan sạch.

Tiểu Ngưu đi tới bên hồ, cảm thấy cảnh đẹp thần kỳ. Đi không lâu, hắn phát hiện mọi người đang nhìn hắn cười. Nếu như chỉ một cô gái nhìn hắn cười, hắn sẽ tưởng người ta có ý với mình, nhưng mặc kệ là hài tử tám tuổi hay nam, nữ tám mươi tuổi đều nhìn hắn cười. Ngay cả lão thái bà cũng nhìn hắn cười. Điều này làm Tiểu Ngưu kỳ quái, có gì thú vị cơ chứ?

Tiểu Ngưu vẫn còn là người thông minh, hắn vội khom lưng nhìn xuống hồ nước, lúc này mới hiểu được chuyện gì xảy ra. Thì ra quần áo mình có rất nhiều lỗ, trông y như một tên vô lại vậy. Còn có khuôn mặt hắc đen sì, không giống hắc chút nào. Đây điều là người trong lòng quận chúa ban cho. Tiểu Ngưu trong lòng thầm mắng, con bà nó, người xuất gia rất tốt, thiên hạ bớt đi một tai họa. Tâm nhãn nhỏ như vậy, người làm sao xứng làm nam nhân của quận chúa chứ? Quận chúa muốn lập gia đình thì phải lấy người như ta mới đúng. Ta lòng dạ như biển rộng, chí khí như trời cao. Hắc hắc, tương lai ta nhất định mạnh hơn người. Người tương lai sẽ phải làm một tiểu hòa thượng, còn ta ít nhất cũng có thể làm một chương môn mà.

Tiểu Ngưu chưa vội dùng nước hồ rửa mặt, hắn đi tới cửa hàng bên cạnh mua quần áo, thuận tiện rửa mặt luôn. Hắn mua một bộ trường sam màu lam, thêm một chiếc mũ đội đầu, dùng gương soi một chút, thật sự là uy phong bát diện, khí độ bất phàm, ngay cả lão chủ quán cũng khen Tiểu Ngưu là nhất biểu nhân tài. Cứ như vậy khen, Tiểu Ngưu cao hứng lên liền trả tiền, còn tặng thêm cho hắn vài lượng bạc.

Sau khi ra khỏi cửa hàng, Tiểu Ngưu lững thững bước dọc theo mặt hồ. Hắn định sau khi ngắm Tây Hồ, sẽ về nhà thăm cha mẹ cùng muội muội, còn có cô nương mà hắn thích.

Tây Hồ được xưng thiên hạ đệ nhất mỹ cảnh, đương nhiên không phải là hư danh. Nơi này chẳng những cảnh đẹp, mà con người cũng đẹp. Trước kia Tiểu Ngư thường ở đây nhìn lén những cô nương. Chỉ là khi đó không hiểu chuyện nam nữ, bởi vậy chỉ nhìn thôi. Bây giờ không giống trước kia, hắn đã thực sự trở thành một nam nhân. Bởi vậy, khi hắn nhìn thấy một cô nương trên thuyền ngoắc hắn, nhìn hắn mà ca hát thì hắn tâm đã như tảng đá rơi xuống hồ, nhất thời rối loạn.

Đó là một cô nương đang ngồi trên một chiếc thuyền lớn gần bờ. Chiếc thuyền nhìn rất hào hoa, có màu đỏ, chia làm hai tầng, trên tầng trên của chiếc thuyền có những lan can được điêu khắc, cô nương nọ đang đứng ở bên lan can ngoắc ngoắc Tiểu Ngư.

Cô nương nọ khoảng cỡ hăm tám, trang phục gợi tình, có chút phong tao, mặc dù kém hơn Nguyệt Lâm, Quý Linh, Mộ Dung Mỹ chư nữ, nhưng cũng đủ để hấp dẫn nam nhân.

Cô nương nọ lại ngoắc Tiểu Ngư, lại ca xướng, làm hại Tiểu Ngư giống như uống phải mê thang mềm nhũn, mất đi tỉnh táo. Tâm hồn bất định, hắn bước xuống thuyền. Không chờ hắn đi lên thuyền, cô nương nọ đã chạy tới kéo hắn lên thuyền. Một cái kéo này, làm các đầu khớp xương của Tiểu Ngư đều như gãy ra. Hắn tự nói, đừng nhìn cô nương này dù không quá xinh đẹp, nhưng đã có khả năng làm cho nam nhân thần hồn điên đảo rồi.

Cô nương kia khóa chặt cánh tay của Tiểu Ngư kéo tới thuyền, dưới sự chiêu đãi ân cần của con gái kéo vào trong khoang thuyền. Trong khoang có một người đang ngồi trong đại sảnh, Tiểu Ngư vừa vào đã nhìn thấy một người đang ngồi, đang nhìn hắn cười lạnh. Vừa nhìn thấy hình dáng người nó, Tiểu Ngư trong đầu ông lên một tiếng, phản ứng thứ nhất là muốn nhanh chân bỏ chạy.

Nhưng hắn còn trốn đâu được chứ? Chỉ thấy đại môn đã bị mấy nam nhân cầm đao ngăn cản, mà cô nương kia thì đang đứng giữa đám nam nhân nhìn mình cười, đây không phải cười mê, mà là cười nhạo

Một đám nam nhân ở cửa quát: "Ngụy Tiểu Ngưu, đi vào nhanh lên, Triệu sư huynh của chúng ta đã chờ ngươi cả nửa ngày rồi."

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, nói: "Muốn mời ta uống rượu cũng không cần dùng phương thức này. Chỉ cần nói với ta một tiếng, Tiểu Ngưu ta sẽ thật cao hứng đến. Ta thích nhất là uống rượu vui vẻ." - Vừa nói chuyện, hắn lại chạy vào trong.

Người nọ vẫn bất động ở trên ghế, chỉ phe phẩy cây quạt hướng về phía Tiểu Ngưu cười lạnh. Tiểu Ngưu đi tới trước mặt hắn, ngồi trên ghế đối diện với hắn, một chút cũng không yếu thế. Biết rõ hắn muốn một đám giết mình, Tiểu Ngưu cũng không hề sợ đến sắc mặt đại biến. Cái này đủ để thấy Tiểu Ngưu cam đảm cỡ nào rồi, cỡ nào trầm tĩnh, chỉ có thể nói loại đối diện sinh tử này hắn gần đây thấy khá nhiều, tập luyện cũng thường, cũng chỉ trách hắn quá chủ quan. Giờ phút này trong lòng hắn đang tính toán như thế nào chạy thoát khỏi tay tên biến thái này.

Người nó hắc hắc cười, nhìn thẳng vào Tiểu Ngưu, không phải không đặc ý nói: "Ngụy Tiểu Ngưu, người cuối cùng đã rơi vào tay của ta, lần này xem ngươi như thế nào chạy trốn."

Tiểu Ngưu đưa đùi gác lên cao, khinh thường giương lên, nói: "Triệu Khúc Xà, ta căn bản cũng không nghĩ tới việc chạy trốn. Ta chẳng làm gì xấu hổ với lương tâm, cũng không sợ quỷ gõ cửa."

Thì ra người nọ chính là Triệu Khúc Xà. Hắn vận đang mặc công tử sam, vẫn rất phong độ, khí độ bất phàm. Chỉ có khuyết điểm là tên mặt mang theo tà khí, thiếu đi dương khí. Đây là ác quả của sinh lý biến thái.

Triệu Khúc Xà âm dương quái khí nói: "Ngụy Tiểu Ngưu, mạng người thật là lớn. Lần trước nửa đêm đánh lén Lao Sơn phai, ta vốn muốn bắt người, ai ngờ người cũng lại vắng mặt. Cho người tránh được một kiếp, cũng chẳng qua là vận khí người tốt, lần này ông trời cũng không thể bảo vệ người. Người muốn chết thế nào, người hãy chọn một loại chết tốt đi."

Tiểu Ngưu híp mắt cười, nói: "Người nhìn xem ta tuổi còn trẻ như vậy, cũng không giống tướng chết yếu đúng không?"

Triệu Khúc Xà phát ra tiếng cười chói tai, hắc nói: "Có phải chết yếu hay không, không phải không nhìn được, phải xem người rơi vào tay ai. Rơi vào trong tay ta, phúc lớn cũng biến thành đoản mệnh thôi."

Tiểu Ngưu giương cổ lên hỏi: "Triệu Khúc Xà, người thật sự muốn cùng ta chơi đùa sinh mạng sao?"

Triệu Khúc Xà thu lại cây quạt, hắc nói: "Không phải ta với người chơi đùa sinh mệnh, mà ta muốn lấy mạng của người."

Tiểu Ngưu bất phục nói: "Muốn mạng ta, người có cái năng lực đó sao?"

Triệu Khúc Xà hai trong mắt tụ lại, nói: "Ngụy Tiểu Ngưu, ta biết da mặt người rất dày, nhưng sự thật chiến thắng hùng biện. Người tự tin công phu của người đánh hơn ta không?"

Tiểu Ngưu cười nói: "Ta Ngụy Tiểu Ngưu chỉ là một tiểu tử bình thường, đương nhiên không có cách nào bằng được bọn các người học pháp thuật. Người dùng pháp thuật, ta làm sao so với người được."

Triệu Khúc Xà nói: "Ngụy Tiểu Ngưu, không phải người đã gia nhập Lao Sơn phai sao? Pháp thuật Lao Sơn nổi danh đỉnh đỉnh. Ta cũng đang muốn kiến thức một chút bản lãnh người đã học được xem sao."

Tiểu Ngưu nhắc nhở: "Triệu Khúc Xà, ta mới gia nhập Lao Sơn được vài ngày trời. Ta căn bản chưa học được gì cả, người muốn gặp ta đấu pháp thuật, chờ một năm nữa nha."

Triệu Khúc Xà nói: "Đợi một năm nữa? Ta cũng không có cái kiên nhẫn đó. Hơn nữa, ta thấy người cũng không sống được đến lúc đó. Tây Hồ này chính là nơi chôn thân người, ngày này sang năm chính là ngày giỗ của người, Ngụy Tiểu Ngưu, người hãy chịu chết đi." - Vừa nói chuyện, Triệu Khúc Xà vừa đứng lên, trên mặt lộ ra nụ cười ác hiểm.

Tiểu Ngưu trong lòng phát lạnh, cái con lão nhị chó điên này muốn cản người. Ta phải làm sao bây giờ, nghĩ như vậy, Tiểu Ngưu thử thăm dò cánh cửa một lần.

Triệu Khúc Xà cũng hướng cánh cửa nhìn lên, nhắc nhở: "Ngụy Tiểu Ngưu, người muốn thừa dịp chạy trốn không bằng chịu chết đi. Cửa này của ta đều có đầy nhân thủ. Bọn họ đều là người của Bắc Hải chúng ta. Người vào cửa này, thì địa ngục đang chờ người đó. Người có di ngôn gì, sớm nói một chút đi. Bốn công tử ta cũng có lòng tốt, ta sẽ phụ trách đưa di ngôn của người cho người nhà người."

Tiểu Ngưu thu hồi ánh mắt nhìn cánh cửa, hẩn nhìn Triệu Khúc Xà cười hắc hắc, nói: "Triệu Khúc Xà, giết một người yếu ớt không có năng lực chống đỡ, người không thấy xấu hổ sao? Người muốn giết ta, vậy thì mặt mũi của Bắc Hải Băng Vương cũng bị người làm mất rồi."

Triệu Khúc Xà cười ha ha, nói: "Có cái gì mà mất thể diện chứ? Ai bảo người bản lãnh không đủ chứ. Cho người so bản lãnh với ta nha? Chỉ cần người có thể thắng ta, ta sẽ tha cho người. Thế nào?"

Tiểu Ngưu khoát tay chặn lại, nói: "So bản lãnh cũng có thể, nhưng không được so pháp thuật."

Triệu Khúc Xà nói: "Hay nha, không thể so pháp thuật. Vậy người còn gì chứ? So khả năng chạy trốn sao?"

Tiểu Ngưu trên mặt nóng lên, nói: "Dù so gì đi nữa, người cũng không dám giết ta."

Triệu Khúc Xà sững sốt, hần nói: "Ta Triệu Khúc Xà bây giờ hận nhất chính là người. Ta dựa vào cái gì không dám giết người? Ta chẳng những muốn giết người, còn muốn từ từ hành hạ người đến chết. Nếu như một đao giết người, vậy cũng quá tiện nghi cho người rồi. Người thương tổn ta nặng thế nào trong lòng người chắc rõ." - Hần nghiên răng nghiến rợn cực kỳ phẫn nộ, nói, quả thực dùng ánh mắt giết người nha. Ánh mắt kia tựa như cây đao, sắc bén vô cùng.

Tiểu Ngưu trong lòng sợ hãi, ngoài mặt hần vẫn tỏ ra bình tĩnh. Hần hiểu lần này tai kiếp thật sự khó thoát. Muốn đánh sao, cũng không đánh lại, muốn chạy sao, cũng không chạy được. Làm sao bây giờ? Ta phải dùng cái gì để khiến hần dừng tay chứ? Ta muốn nói ta đúng là con của Bắc Hải Băng Vương cũng không ai tin. Như vậy ta chỉ có thể dựa vào thân phận nữ nhi lão mà thôi. Tiểu Mỹ ời, nếu như ta có nói gì khó nghe, nàng cũng đừng trách ta nha. Ta cũng do bị ép, ta vì bảo vệ tánh mạng không thể không làm. Tin tưởng nàng sau này biết cũng sẽ tha thứ cho ta. Nếu như ta chết, nói cái gì cũng chậm mất rồi.

Tiểu Ngưu đứng lên, chỉ vào mũi Triệu Khúc Xà, hần kêu lên: "Nếu người dám giết ta, Đại tiểu thư của các người nhất định đem người đánh thành một bao thịt nhục cốt."

Triệu Khúc Xà nghe hần nhắc tới Đại tiểu thư, có chút hơi suy nghĩ, trừng hai mắt hỏi: "Ngươi Tiểu Ngưu, vô duyên vô cớ người nói đến Đại tiểu thư của chúng ta làm gì? Người mà quen nàng ta sao."

Tiểu Ngưu nói rất cương quyết: "Ai nói ta không quen nàng?"

Triệu Khúc Xà cười ha ha, nói: "Đại tiểu thư nhà ta là kim chi ngọc diệp, thân phận cao quý nhất đẳng, như thế nào lại quen loại cầu miêu như người chứ? Bắt quân làm họ. Người chỉ sợ tên của Đại tiểu thư ta là gì cũng không biết gọi nữa."

Tiểu Ngưu hì hì cười, đỉnh trực nói hết mọi điều hăn biết: "Đại tiểu thư các người tên là Mộ Dung Mỹ, xưng hiệu là 'Bắc Hải La Sát', thiếu nữ mặt trắng như ngọc, vóc ngoài khỏe khoắn, một thân mặt hắc y. Nàng khi phi hành thường đem hắc y để bay lên. Ta nói đúng chứ?"

Nghe mấy câu này Triệu Khúc Xà nhất thời kinh ngạc, bởi vì mỗi câu Tiểu Ngưu nói đều nói tới điểm trọng yếu. Chẳng những nói về dung mạo Tiểu thư, còn đem thói quen của nàng nói ra hết. Khó trách Triệu Khúc Xà lại sững sờ.

Vừa thấy Triệu Khúc Xà mất đi khí chất kiêu ngạo, trong lòng Tiểu Ngưu an tâm một chút, biết lời nói của mình đã có hiệu quả. Thừa dịp nói thêm thật mạnh: "Ta cùng tiểu thư người quan hệ rất tốt. Ta đã hướng nàng cầu ái." - Nói đến lời này, Tiểu Ngưu dùng thanh âm rất thấp, chỉ để Triệu Khúc Xà nghe thấy.

Triệu Khúc Xà lay mạnh cái đầu, mắng: "Đồ thối tha, đồ chó má. Tiểu thư ta cao quý như vậy, ánh mắt mỹ nữ sao có thể coi trọng người một con ếch chứ? Người nói láo cũng phải có căn cứ chứ. Người nói biết tiểu thư nhà ta, ta còn chút tin, người nói nàng thích người, đó là không thể nào."

Tiểu Ngưu trừng mắt nhìn hăn, liếc một cái, lớn tiếng nói "Người biết cái gì chứ? Ta nói vậy mà người vẫn không lo sợ sao. Người chưa hiểu ra sao?"

Triệu Khúc Xà khinh thường hừ một tiếng, thấp giọng nói: "Sao phải lo sợ chứ? Tiểu thư nhà ta cũng không gả ra ngoài, như thế nào lại gả cho tên bại hoại như người."

Tiểu Ngưu khai đạo cho hăn: "Người nhìn ta là một người không ra gì, nhưng trong mắt người khác, Tiểu Ngưu ta chính là bảo bối đó nha."

Triệu Khúc Xà ngồi xuống, hỏi: "Người nói nàng đã cầu xin tình yêu của người. Ta hỏi người, người có bản lãnh gì khiến tiểu thư nhà ta để tâm chứ? Nói về pháp thuật, người không được, nói về võ công người không ra gì, nói về tướng mạo đi, người cũng chẳng có gì xuất sắc. Tiểu thư nhà ta tại sao lại chọn người. Chẳng lẽ thấy người có cái mỏ nhọn lợi hại, chạy mạnh như ngựa sao?"

Tiểu Ngưu đắc ý cười rộ lên, nói: "Cái kia đương nhiên là không đúng rồi. Mà Tiểu Ngưu ta bằng bản lãnh thật đã khiến Tiểu Ngưu người yêu mến. Bởi vậy nàng mới có thể mong mỏi ta tiếp nhận tình yêu của nàng."

Triệu Khúc Xà nghe hăn nói rất nghiêm trang, thật là chuyện lạ, hăn liền nói: "Người có bản lãnh gì có thể khiến nàng thích người chứ?"

Tiểu Ngưu suy nghĩ một chút, hăn nói: "Ta có hai loại bản lãnh không tệ, hai loại này khiến cho tiểu thư nhà người đối với ta rất có hảo cảm."

Triệu Khúc Xà không hề tức giận hỏi: "Vậy là bản lãnh gì? Có phải là bản lãnh mắng chửi người không? Tiểu thư nhà ta hình như không thích bộ dạng này."

Tiểu Ngưu trả lời: "Đầu tiên chính là tửu lượng, thứ hai chính là du thủy."

Triệu Khúc Xà nghe xong không nhịn được cười, nói: "Ngươi Tiểu Ngưu, người lại nói vậy. Tiểu thư nhà ta giống như công chúa, căn bản đối với uống rượu cùng du thủy không có hứng thú. Người không cần gạt ta nữa."

Tiểu Ngưu bức bối hỏi: "Triệu Khúc Xà, người hiểu rõ tiểu thư nhà người sao? Người tại sao biết nàng không thích chứ? Người đã trực diện hỏi

chưa?" - Một câu này làm cho Triệu Khúc Xà á khẩu, không trả lời được. Sự thật là hãn giống như đệ tử bình thường rất ít có cơ hội gặp tiểu thư, đừng nói có cơ hội nói chuyện.

Tiểu Ngưu thấy khí thế của hãn đã xẹp, tâm lý vô cùng cao hứng. Hãn tự nói, chỉ cần gia tăng thêm áp lực, hãn ta sẽ yếu thế. Tiểu Ngưu ta khi đó cũng không khó để chạy trốn.

*đăng vân giá vũ: Cười mây vượt gió

**hồng nhục: Âm vật

MA ĐAO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Đấu Rượu

Triệu Khúc Xà cảm thấy hơi khó xử, đúng là nan giải đôi bề. Nếu như giết chết tiểu tử này, vạn nhất hắn đúng là người yêu của Đại tiểu thư thì sao? Giết người yêu của Đại tiểu thư, ta còn có thể có kết cục tốt sao? Không giết hắn thì sao thỏa nỗi hận trong lòng ta được. Vậy thì sao xóa tan được nỗi hận trong lòng ta.

Tiểu Ngưu quan sát sắc hăn, biết tâm lý hăn đang không kiên quyết giết mình, vì vậy Tiểu Ngưu nói: "Nếu người cứ thế này thả ta, nhất định người không cam lòng, ta xem không bằng chúng ta đánh cuộc một lần. Nếu như ta thắng, người thả ta đi. Nếu như ta thua, ta đi theo người. Ta tùy người xử trí ta như thế nào đều được."

Triệu Khúc Xà cười âm hiểm, hăn nói: "Chẳng lẽ người không sợ ta giết người sao?"

Tiểu Ngưu nhắc nhở nói: "Muốn vậy người phải đạt được điều kiện tiên quyết là thắng được ta."

Triệu Khúc Xà suy nghĩ một chút, hỏi: "Ngươi Tiểu Ngưu, người muốn đánh cuộc gì? Người đừng nói với ta, người muốn dùng võ quyết đầu nha?"
- Hăn tâm nói, cho dù không lập tức giết người, cũng bắt người đến Bắc Hải, đến lúc đó sau khi tra rõ chân tướng có thể lập tức thu thập người.

Tiểu Ngưu kéo cái ghế lại ngồi, cách ly tên cừu nhân người không ra người này hăn mới có thể nói được. Chỉ nghe Tiểu Ngưu nói: "Triệu Khúc Xà, nếu bàn về đánh nhau, ta khẳng định không bằng người. Nếu muốn

đánh với ta, hãy đợi ta luyện bản lãnh cho tốt đã. Như vậy chúng ta mới làm một chuyện mọi người đều thích, người thấy thế nào?" Triệu Khúc Xà vừa nghe, mặt trở ra, tâm nói, tiểu tử này không phải muốn hấn so với ta phiêu kỹ (Làm tình) chứ? Nếu như vậy, thì cho dù ta có đắc tội với Đại tiểu thư cũng phải phế tiểu tử này. Nghĩ như vậy, ánh mắt Triệu Khúc Xà trở nên sắc lạnh như chim ưng.

Tiểu Ngưu thấy rõ điều đó, hấn mỉm cười, nói: "Nam nhân mà, không có mấy người không thích uống rượu. Chúng ta dùng rượu đánh cuộc, người xem thế nào?"

Triệu Khúc Xà vừa nghe, sắc mặt liền lộ vẻ vui mừng, luôn miệng nói: "Hảo, hảo, Ngụy Tiểu Ngưu, chúng ta dùng rượu quyết thắng thua. Đến lúc đó cho người thua tam phục khẩu phục." - Hấn nghe độ rượu, tâm lý cao hứng rất nhiều. Bởi vì Triệu Khúc Xà là một người sống ở biển, thân thể sau khi bị phế cũng không ảnh hưởng mấy, nói tóm lại, ảnh hưởng không lớn. Lấy tửu rượu của Triệu Khúc Xà, dù uống hơn vài bình cũng không là chuyện lớn.

Tiểu Ngưu thấy hấn nhận lời, trong lòng cả kinh, không khỏi hối hận. Hấn tâm thuyết, nhìn vẻ mặt tên kia nhất định là uống rượu rất khá. Tiểu Ngưu ta tửu lượng có hơn hay không vẫn còn khó nói. Nếu như lần này bị đánh bại, ta thật sự sẽ chết, một câu oán hận cũng không có.

Việc đến nước này, Tiểu Ngưu cũng chỉ có thể liều mình đối diện, sao còn lo sợ thắng thua chứ? Kế tiếp, Tiểu Ngưu bắt đầu làm công tác chuẩn bị.

Tiểu Ngưu trầm ngâm nói: "Triệu Khúc Xà, chúng ta hai người không đủ đối chứng, hãy tìm thêm mấy người làm nhân chứng, vạn nhất người thua, người lại đổi ý thì sao? Người như người làm sao ta tin được."

Triệu Khúc Xà hà rên một tiếng, nói: "Triệu Khúc Xà ta đã nói là làm. Người không tin sao, ta nghe lời người, tìm cho người mấy người làm chứng, đến lúc đó cho người tâm phục khẩu phục." - Vừa nói, hắt hướng ra ngoài hô một tiếng: "Sư đệ, sư muội, các người vào đi."

Lời vừa dứt, người đang đứng ngoài cửa đều tiến vào. Bọn họ thấy Triệu Khúc Xà cùng Triệu Khúc Xà có một loại hào khí chơi đùa sinh mệnh, đều cũng không thể hiểu được."

Triệu Khúc Xà đem chuyện đơn giản nói qua, sau đó nói: "Các người làm chứng cho ta, nếu như ta thua, cho tiểu tử này đi. Nếu ta thắng, tiểu tử này do chúng ta xử lý. Nghe rõ chưa?" Mọi người đồng thanh hô: "Đã nghe rõ." Tiểu Ngưu lại nói với Triệu Khúc Xà: "Chúng ta là công bình đánh cược, cũng đừng chơi xấu nha. Nếu ai chơi xấu, người đó là do chó nuôi dưỡng, người đó chính là tứ điều thối Vương bát đản." Vừa nói, ngón tay Tiểu Ngưu vừa làm làm một hình con rùa.

Triệu Khúc Xà cười hắc hắc, nói: "Chơi xấu với tiểu tử như người chỉ làm tổn hại hình tượng của ta. Hảo, chúng ta công bình cạnh tranh, nếu ai mà chơi xấu, ngày mai để cho lòi đánh chết, chết không có chỗ chôn." - Vừa nói vừa vươn tay lên.

Tiểu Ngưu cổ co rút lại, hỏi: "Người muốn làm gì?"

Triệu Khúc Xà nói: "Vỗ tay làm thệ." Tiểu Ngưu lúc này mới yên tâm, vươn tay lên vỗ vào tay hắc ba cái, sau đó thu tay lại, trong tâm lý thầm nói, trên tay tên này có tẩm độc hay không?

Việc vẫn còn dài, Tiểu Ngưu hỏi: "Chúng ta dùng cách nào để uống rượu?"

Triệu Khúc Xà cười nói: "Người muốn uống như thế nào, ta đều cùng người. Nếu người có thể khiến ta uống say, Triệu Khúc Xà ta sẽ phục người, Sau này ta cũng không tìm người gây phiền phức nữa."

Tiểu Ngưu nói: "Hảo, một lời đã định. Nếu như ta sau này không cùng người trở thành cừu nhận nữa. Điều kiện tiên quyết là người không được lại làm chuyện xấu nữa."

Triệu Khúc Xà cười vài tiếng, nói: "Cái kia phải chờ sau khi người thắng mới mạnh miệng nói nha."

Tiểu Ngưu lại hỏi: "Chúng ta ở chỗ này uống sao?"

Triệu Khúc Xà nói: "Người theo ta đến đây." Vừa nói, hắn hướng gian thuyền bên trong tiến vào, đó là một nơi rất đẹp có bàn ghế bài biện bố cục rất trang nhã.

Tiểu Ngưu không khách khí ngồi tiến vào ngồi xuống. Đó là một cá ghế làm bằng đàn mộc, ngồi lên rất thoải mái. Triệu Khúc Xà thấy Tiểu Ngưu ngồi xuống, hắn cùng đồng môn cũng tiến vào, vây quanh Tiểu Ngưu. Tiểu Ngưu tâm nghĩ, như thế nào thì sau khi thua chẳng phải loạn đao chém nát ta sao? Lão tử ta hôm nay đấu với các người tới cùng.

Không cần Triệu Khúc Xà phân phó, Tiểu Ngưu vỗ bàn, hét lớn: "Đem rượu lên, đem mười vò rượu ngon lên đây."

Những tên kia dò ý Triệu Khúc Xà, Triệu Khúc Xà gật đầu nói: "Hảo, đem mười vò rượu ngon lên đây." Hắn trong lòng nói, tiểu tử, người hù dọa ai chứ? Người có thể uống nổi năm bình sao? Dù có thêm một cái miệng, người cũng không làm được.

Một kẻ liền ra ngoài đem rượu vào. Tiểu Ngưu tâm nói, thắng hay bại, sẽ quyết định ở lúc này. Đột nhiên hắn ngửi thấy một mùi hương, đó chính là mùi hương của đàn bà. Tiểu Ngưu vừa quay đầu về phía sau, hắn thấy đó chính là phong tao cô nương đã câu dẫn mình lên thuyền. Tiểu Ngưu nhìn nàng cười, nói: "Một lát nữa để cho nàng thấy Tiểu Ngưu ta anh hùng ra sao." Cô nương kia hừ một tiếng, khinh bỉ nói: "Chúng ta ai cũng biết bản

lĩnh lớn nhất của Ngụy Tiểu Ngưu là chạy trốn. Bản lĩnh này chúng ta đều không có được."

Tiểu Ngưu trên mặt nóng lên, khẩu khí vô cùng cứng rắn nói: "Hôm nay ta sẽ không chạy, cho các người biết ta là dạng nam nhân gì."

Cô nương kia không tức giận nói: "Đúng là ba hoa, lát nữa lại chạy như ngựa thôi."

Tiểu Ngưu nghe xong cười, cũng không lên tiếng, chỉ nhìn tên Triệu Khúc Xà. Thấy Triệu Khúc Xà đang trừng mắt nhìn mình, hăn cho rằng Tiểu Ngưu đúng là muốn dùng lời này châm chọc ta đây mà.

Sau đó có một bam nhân dẫn theo một đám hán tử đến. Tổng cộng có sáu hán tử, một người cầm hai chén lớn và hai vò rượu. Chỉ chốc lát sau, bọn họ đã đặt vò rượu trên mặt đất, đặt chén lên bàn. Tiểu Ngưu phân chia rõ: "Hăn bên kia năm vò, ta bên này năm vò, ai cũng đừng chiếm tiện nghi."

Sau khi đám người kia rời đi, Tiểu Ngưu nói: "Nếu đã mang rượu tới, vậy chúng ta bắt đầu đi. Để cho người của người thấy rõ, ta chính là quang minh lỗi lạc uống rượu."

Triệu Khúc Xà ngạo nghễ nói: "Ta cũng vậy."

Tiểu Ngưu nói: "Ta uống một chén, người cũng uống một chén, thế nào?"

Triệu Khúc Xà không phục nói: "Người để ý làm gì, ta chỉ sợ người không làm được."

Tiểu Ngưu ôm lấy một bình rượu. Triệu Khúc Xà khoát tay chặn lại nói: "Nếu chúng ta đã đấu rượu, hãy để người khác rót rượu cho chúng ta." Tiểu Ngưu nói: "Cũng tốt, tốt lắm." Quay đầu lại nói: "Cô nương, vậy nàng phải mệt rồi."

Cô nương kia không hề tức giận mà chỉ trừng mắt nhìn hăn, nàng tự tay tiếp nhận vò rượu từ tay Tiểu Ngưu. Mà bên kia Triệu Khúc Xà cũng đưa bình rượu ột sư đệ của hăn.

Tiểu Ngưu đứng lên, bưng chén rượu lên hướng Triệu Khúc Xà cười, hăn ngưỡng cổ lên, một thanh âm ừng ực vang lên, chỉ thấy cổ cùng tai Tiểu Ngưu đồng thời cử động. Trong chớp mắt, hăn đã uống hết rượu trong cái chén lớn.

Triệu Khúc Xà cũng không yếu thế, hăn cũng uống cạn chén rượu. Tiểu Ngưu thấy hăn mặt không đổi sắc, trong lòng hơi lo, kêu lên: "Rót rượu." Cô nương kia rót đầy chén rượu, Tiểu Ngưu lại uống cạn. Triệu Khúc Xà cũng uống cạn như thế.

Tiểu Ngưu cảm thấy trên mặt hơi nóng, hăn nhìn Triệu Khúc Xà cũng đang nhìn mình. Trên mặt hăn cũng có chút ửng đỏ. Tiểu Ngưu tâm thuyết, ta phải chơi tới cùng, nếu không thì sao thoát khỏi hăn được.

Hai người uống liền ba chén lớn, đem một vò rượu uống sạch, trên mặt song phương đều có điểm hồng, chỉ là Triệu Khúc Xà đỏ hồng nhiều hơn. Tiểu Ngưu tâm thuyết, vẫn chưa thoát chết, vẫn chưa biết tiếp theo sẽ ra sao.

Lúc này Tiểu Ngưu đã uống ba chén, giải quyết xong vò thứ hai. Triệu Khúc Xà cũng không rơi lại phía sau, hăn cũng uống liền ba chén lớn. Tiểu Ngưu vừa thấy hăn uống xong, không xuất ra ít phương pháp thì khó thắng được.

Vì vậy Tiểu Ngưu cầm chén rượu đứng lên, tự mình cầm vò rượu đặt lên bàn, chỉ cái bình, nói: "Thấy rõ rồi chứ, ta uống được chứ." - Vừa nói chuyện, hăn cầm lấy cái bình lên, ôm lấy bình, tu ừng ực, thấy vậy Triệu Khúc Xà cùng mọi người đều mở tròn mắt ra nhìn.

Khi Tiểu Ngưu buông cái bình xuống, mọi người thấy mặt hắn đỏ như gấc. Tiểu Ngưu lau rượu dính trên miệng, lớn tiếng nói: "Triệu Khúc Xà, tới phiên ngươi. Ngươi không cần khách khí."

Triệu Khúc Xà rất ít khi uống rượu như vậy, thấy Tiểu Ngưu đã làm, chính mình không thể để mất hình tượng nam nhân. Vì vậy Triệu Khúc Xà cũng học theo Tiểu Ngưu, trong chốc lát uống hết vò rượu. Thời gian của hai người chỉ cách nhau một điểm. Người khác có thể không chú ý tới, Tiểu Ngưu bằng cảm giác biết được điều này. Hắn biết mình đã dùng chiến thuật đúng. Tiểu Ngưu lại cầm một bình rượu đặt trên bàn, hắn nói: "Triệu Khúc Xà, lần này chúng ta cùng uống một lúc, thế nào?"

Uống nhiều rượu như vậy, trạng thái của Triệu Khúc Xà rõ ràng là không tốt lắm. Nhưng hắn nhìn thấy Tiểu Ngưu cũng mặt đỏ tới mang tai, nói chuyện cũng giống nhau bằng đầu lưỡi, hắn hiểu mình phải liều mạng. Bởi vậy, hắn cũng nắm lấy một vò rượu. Tiểu Ngưu nhìn hắn cười, nói: "Bắt đầu đi, chúng ta ai cũng không được giở trò xấu, ai giở trò kẻ đó chính là tôn tử (Cháu)." Vừa nói, Tiểu Ngưu cố ý lung lay vò rượu ở sau lưng, hắn mới ôm lấy vò rượu tới. Hắn lại còn híp mắt, ngẩng đầu lên, thoát nhìn có chút cao.

Triệu Khúc Xà tâm nói, ta nhất định lại ngã xuống. doc truyện tại . Ta không thể để cho Bắc Hải chúng ta chỉ là dọa người. Trên thực tế cho tới bây giờ hắn chưa từng uống nhiều như vậy.

Hai người đều ôm lấy bình rượu, ngưỡng cổ mở miệng lớn uống rượu. Rượu tràn ra theo khóe miệng chảy xuống. Tiểu Ngưu một bên uống, một bên quan sát Triệu Khúc Xà, thấy đối phương cũng không ngã xuống, trong lòng thầm lo lắng. Tâm nói, chẳng lẽ phải uống một vò nữa sao? Nếu như phải uống nữa, ta không dám chắc không say.

Khi hắn buông vò rượu thì Triệu Khúc Xà còn đang uống. Hắn ngồi đợi vài giây, Triệu Khúc Xà cũng uống xong rồi, bộ dáng lúc này của Triệu

Khúc Xà thật kinh người, trên mặt giống như đang bốc hỏa.

Tiểu Ngưu trong lòng nóng nảy, âm thần kêu, người sao vẫn còn chưa ngã chứ? Người không ngã, ta sẽ gục mất.

Triệu Khúc Xà chỉ vào Tiểu Ngưu, khóe miệng muốn nói gì nhưng không nói ra lời, đột nhiên kêu lên một tiếng oai oái ngã xuống một bên, thấy vậy Tiểu Ngưu muốn nhảy dựng lên hô vạn tuế.

Sự thật là Tiểu Ngưu cũng có chút say, vốn cũng đi không nổi. Thấy Triệu Khúc Xà đã ngã, hắn không nhìn được lộ ra nụ cười chiến thắng.

Hắn lấy lại bình tĩnh, nói: "Ta thắng, ta muốn đi." - Nhất lời định cắt bước đi khỏi.

Phong tào cô nương bên cạnh hắn ngăn cản, nói: "Chưa có lời của Triệu sư huynh, người không thể đi." Tiểu Ngưu thấy Triệu Khúc Xà không hề nhúc nhích. Sớm có sư đệ hắn đưa hắn đi. Triệu Khúc Xà chỉ hừ hừ lên, không hề cử động gì.

Tiểu Ngưu thấy hắn nói không ra lời, liền nói: "Các người không cần tiễn ta đâu, ta tự đi được." - Hắn nghe được, từ đầu lưỡi đều có điểm bất hảo.

Vị phong tào cô nương kia cùng những người còn lại nói: "Chúng ta không thể phóng tiểu tử này đi. Triệu sư huynh chúng ta bình sinh hận nhất chính là tiểu tử này. Nếu thả hắn, sau khi Triệu sư huynh tỉnh lại sẽ rất tức giận." Những người đó phụ họa theo, đều nói: "Đúng, trước tiên hãy bắt tiểu tử này đã, đợi Triệu sư huynh tỉnh lại, xem huynh ấy như xử lý thế nào."

Tiểu Ngưu giận lên, nói: "Các người không nói đạo lý sao? Bắc Hải phái các người là kẻ nói lời không giữ lấy lời sao? Các người có biết xấu hổ không? Các người có còn là nam nhân không." Tiểu Ngưu đứng thẳng lên

rống to mắng chửi. Sau khi uống rượu vào, tiếng hống có hiệu quả cao hơn hẳn lúc bình thường.

Nam nhân kia bị Tiểu Ngưu mắng chửi không nói được lời nào. Phong tao cô nương kia lại nói: "Bọn họ đúng là nam nhân, không thể bàn kiến thức với người. Ta là nữ nhân, ta có thể nói không tính toán gì hết."

Ánh mắt Tiểu Ngưu rơi trên bộ ngực của nàng, hần hỏi: "Xin hỏi cô nương có vị trí nào ở Bắc Hải?"

Phong tao cô nương trả lời: "Bốn cô nương là Tam đại đệ tử ở Bắc Hải, ta tên là Bạch Mai."

Tiểu Ngưu một lần nữa đánh giá nàng một chút, nhẹ nhàng cười nói: "Thì ra là đệ tam đại nha, vậy nàng ít nhất phải gọi ta là thúc thúc nha."

Phong tao cô nương giận dữ nói: "Ngươi Tiểu Ngưu, người dám chiếm tiện nghi của ta, ta không tha cho người."

Đám nam nhân đều trợn mắt nhìn. Có kẻ thông minh thì đầu tiên là phong tỏa cửa phòng, sợ Tiểu Ngưu trốn thoát.

Tiểu Ngưu kiên nhẫn giải thích: "Ta nếu thành nam nhân của Đại tiểu thư các người, chẳng phải các người là hậu bối của ta sao?" Vừa nói, Tiểu Ngưu vừa đắc ý nở nụ cười.

Bạch Mai kêu lên: "Người muốn làm Bắc Hải cô gia, ta là người đầu tiên phản đối. Thừa dịp người còn chưa thành người mình, ta sẽ làm thịt người trước." Vừa nói, nàng vừa lui về phía sau một bước, đám nam nhân giống như thủy triều chạy tới. Đúng là định phanh thây Tiểu Ngưu ra.

Tiểu Ngưu hiểu rất rõ tình huống của mình bây giờ, nếu như không uống rượu, có lẽ sẽ cùng bọn kia đấu được, chỉ là bây giờ uống quá nhiều rượu, muốn động võ cũng yếu hơn người khác. Vì vậy Tiểu Ngưu kêu lên: "Muốn

bắt thúc thúc các người sao, đừng mơ. Thúc thúc các người muốn chơi một chút." Nói thì chậm, hành động thì nhanh, Tiểu Ngưu bay thân lên, phóng theo cửa sổ phía sau ra ngoài.

*Hắn đã sớm tới cái cửa sổ phía sau, sớm đã có chủ ý chạy trốn bằng cái cửa sổ đó.

Những tên kia kêu lên: "Đừng để hắn thoát, tiểu tử này quá ghê tởm." Kêu thì kêu, nhưng lại không có một ai nhảy xuống nước. Bởi bọn họ thủy tính không thạo. Kẻ thông minh thì vội đi ra cửa, ra lệnh chèo thuyền đuổi theo Tiểu Ngưu.

Chờ bọn hắn phát hiện phương hướng thì Tiểu Ngưu sớm đã bơi xa rồi. Tiểu Ngưu cũng không nói khoác, bản lãnh của hắn có ba loại, thứ nhất là mở nhọn, thứ hai là tửu lượng, thứ ba chính là bơi lội. Hắn sinh ra nên quê hương sông nước Hàng Châu, lại thích bơi lội, nên thủy tính đương nhiên mạnh hơn người khác.

Sau khi hắn bơi một đoạn dài, đầu cũng không còn choáng nữa, mắt cũng không mờ nữa, khôi phục trạng thái bình thường. Hắn giống như cá gặp nước, vừa khoái lại vừa hảo, chỉ có đều quần áo đều ướt nhẹp. May mắn hắn rất nhanh bơi tới bên bờ. Khi chiếc thuyền đuổi tới bên bờ thì đã không còn thấy bóng dáng Tiểu Ngưu đâu. Thì ra hắn đã sớm trốn vào trong đám cây cối.

Sau khi đệ tử Bắc Hải cõi lòng tràn đầy thất vọng rồi đi, Tiểu Ngưu mới dám lò đầu ra. Hắn đặc ý nói: "May mà bốn công tử ta thông minh hơn các người, các người mới không bắt được ta. Muốn bắt ta sao, các người mọc thêm hai chân nữa đi." Nước hồ đang chảy từ trên mặt xuống, trên người vẫn còn, thật không thoải mái.

Lúc này có người nói: "Ngụy Tiểu Ngưu, người quả nhiên thông minh hơn bỏ hắn nhiều lắm. Ta thích thưởng thức người thông minh." Tiểu Ngưu

nghe xong cả kìa, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy phía sau một thân cây có một người con gái.

Tiểu Ngưu vừa thấy nàng, khuôn mặt liền nở nụ cười. Người nọ mặc một quần áo màu xanh da trời (Thiên lam), vóc người rất đẹp, tóc vàng mắt xanh, cực kỳ diễm lệ, đang định khen ngợi thì ánh mắt Tiểu Ngưu đã bị hút mất rồi.

Tiểu Ngưu vội đứng lên, nói: "Thì ra là Ngưu tử tử à, đã lâu không gặp. Người gần đây vẫn khỏe chứ? Muốn nắm tay, lại làm bộ dáng không dám nắm tay.

Người này đúng là Tây Vực tiên cơ Ngưu Lệ Hoa. Nàng vô cùng hào phóng kéo lấy tay Tiểu Ngưu, thân thiết cứ như là tình nhân tình tự vậy. Tiểu Ngưu tâm nói, rốt cuộc đúng là người Tây Vực, không giống con gái Trung Nguyên chúng ta hay xấu hổ, không làm người ta sung sướng. Nếu mỹ nữ nào cũng đối với ta như vậy, ta thật là vui sướng.

Ngưu Lệ Hoa nhìn kỹ Tiểu Ngưu, nàng nói: "Càng ngày càng có tình thân, càng ngày càng có mùi vị nam nhân." Tiểu Ngưu nghe xong lòng thấy ấm áp, hân hoan tay nàng ra, tự mình thu thu quần áo, ngượng ngùng cười, nói: "Thật quá lộn xộn, thật sự dọa người mà.

Ngưu Lệ Hoa nói: "Không có nha, ta xem người xứng là anh hùng. Từ chiếc thuyền đó mà vẫn bơi được tới bên bờ. Những người đó đều tìm người không được, người thật sự là có bản lĩnh nha."

Tiểu Ngưu sờ sờ cái đầu đầy nước của mình, nói: "Ngưu tử tử nha, nếu ta có bản lĩnh như người vậy thì tốt, ta cũng không cần trốn. Ta chỉ cần song thủ vung lên, bọn họ chết chắc."

Ngưu Lệ Hoa mỉm cười nói: "Ngươi Tiểu Ngưu à, ta biết người đã gia nhập Lao Sơn phái. Đó cũng là một môn phái không tệ, chỉ cần người cố tâm học, sau này bản lĩnh của người nhất định còn cao hơn ta."

Tiểu Ngưu thở dài nói: "Chỉ cần có thể phòng thân, không bị người khác đuổi chạy khắp nơi là đã được rồi."

Ngưu Lệ Hoa dừng một chút, nói: "Ngưu huynh đệ, người sao lại vào Lao Sơn Phái mà? Nếu như người muốn học nghệ, thì nên chịu khó tìm một môn phái tốt hơn."

Tiểu Ngưu khó hiểu hỏi: "Gia nhập Lao Sơn phái có cái gì không tốt?"

Ngưu Lệ Hoa ánh mắt chuyển trên mặt Tiểu Ngưu, nói: "Theo lời phụ thân ta nói, chương môn Lao Sơn không phải là một quân tử. Ít nhất bên người đồn đãi như vậy. Người hiểu là sao không?"

Tiểu Ngưu nghe xong cả kinh, nói: "Ta vào phái tới này còn chưa gặp qua chương môn mà. Ta không rõ hẳn là dạng gì." Ngưu Lệ Hoa nói: "Tóm lại, người phải cẩn thận một chút, bề ngoài nhìn tốt chưa chắc đã thật sự tốt."

Tiểu Ngưu mỉm cười nói: "Cám ơn Ngưu tỷ tỷ quan tâm, ta nhất định sẽ chú ý. Đúng rồi, thương tích của người đã khỏe hẳn rồi chứ?"

Ngưu Lệ Hoa nói: "Sớm đã lành rồi. Ta thực sự bội phục sư nương của người. Người vừa xinh đẹp, bản lĩnh lại cao, chỉ đáng tiếc là lại gả ột lão già. Trung Nguyên các người có câu nói là đoá hoa nhài cắm bãi phân trâu."

Tiểu Ngưu nghe xong cười nói: "Đó là chuyện của bọn hăn, chúng ta không quản được." Trong lòng lại thở dài nói, sư nương gả cho lão già có chút hơi mù.

Tiểu Ngưu nhìn Ngưu Lệ Hoa nói: "Người không phải cũng lớn lên đẹp, bản lĩnh lại cao sao?"

Ngưu Lệ Hoa cười nói: "Người thường xuyên khen mỹ nữ như vậy sao?"

Tiểu Ngưu lộ ra nụ cười háo sắc nói: "Cái này thì rất ít rất ít."

Ngưu Lệ Hoa nói: "Nhắc tới lần nọ bị thương, ta nên cảm tạ người mới đúng. Nếu không có người thả cho ta đi, chỉ sợ ta đã sớm chết trong tay của Lao Sơn phái. Ta còn chưa có hảo hảo cảm ơn người nữa."

Tiểu Ngưu cảm khái nói: "Ta cũng không biết rốt cuộc cứu người có đúng hay không, chỉ có điều ta cảm giác được người đẹp như vậy, bản lãnh lại cao, lại không phải người xấu, không có lý do gì phải chết."

Ngưu Lệ Hoa rất chăm chú hỏi: "Tại sao người biết ta không phải người xấu?"

Tiểu Ngưu nghiêm chỉnh trả lời: "Ta dựa vào đôi mắt của mình, dựa vào cảm giác của mình. Ta tuyệt đối tin tưởng người không phải người xấu."

Ngưu Lệ Hoa cười, nói: "Cám ơn lời khen của người. Trong mắt chánh phái các người, tà phái chúng ta đều đáng chết cả. Chẳng lẽ tà phái không có một ai là người tốt sao?"

Tiểu Ngưu thở dài nói: "Cái gì chánh phái tà phái, đều là cách nói không công bằng. Chỉ cần nơi có người ở thì có người tốt và người xấu, tà phái cũng có người tốt. Hơn nữa số người tốt của tà phái chưa chắc đã ít hơn chánh phái."

Ngưu Lệ Hoa cười khanh khách, nói: "Ngươi Tiểu Ngưu nha, người thật sự là một người thông tình đạt lý. Người đúng là bằng hữu của ta. Nếu như mỗi người Trung Nguyên đều hiểu lý lẽ như ngươi, vậy hai phái sẽ không có nhiều tranh chấp như vậy. Nếu thế đã có thể bớt biết bao nhiêu người phải chết."

Tiểu Ngưu an ủi nói: "Sẽ có một ngày như vậy, thiên hạ sẽ không còn phân chánh phái cùng tà phái nữa. Khi đó chỉ còn phân biệt giữa người tốt và người xấu." Ngưu Lệ Hoa cười cười, nàng nói: "Cùng nói chuyện với

người thật vui. Bộ dáng người thế này sao ra gặp người khác, phải thay một bộ quần áo mới đi nha."

Tiểu Ngưu nói: "Vậy ta phải đi mua một bộ để thay."

Ngưu Lệ Hoa lắc đầu nói: "Không cần, người cứ ở đây chờ, ta sẽ đi chuẩn bị một bộ áo quần mới cho người." - Vừa nói, liền xoay người đi.

Tiểu Ngưu nghĩ thầm, mỹ nữ này thật sự là tốt nhất, vừa nhiệt tình lại hiểu chuyện, cùng Quỷ Linh và Mộ Dung Mỹ hoàn toàn bất đồng, cùng Nguyệt Ảnh cũng bất đồng. Nam nhân lấy được lão bà như vậy, phúc khí nhất định không tệ rồi, chỉ là không biết nàng đã có người thương chưa. Bộ ngực cao cao như vậy, cái hông tròn đẹp, Tiểu Ngưu trong lòng hơi ngứa ngáy, tựa như có một ngón tay nhỏ nhỏ đang cào xé trong lòng.

Tiểu Ngưu mới vừa ngồi xuống trên bãi cỏ một lúc, Ngưu Lệ Hoa đã đem theo bao quần áo tới. Nàng cầm bao quần áo ném tới trước mặt Tiểu Ngưu, nói: "Ta ra ngoài người thay đồ đi." Nói xong liền né vào sau một tán cây.

Tiểu Ngưu vội đứng lên, rất nhanh thay xong bộ quần áo mới. Ngưu Lệ Hoa chờ đến lúc này mới chạy tới, sau khi chứng kiến hình tượng mới mẻ của Tiểu Ngưu, nàng không nhịn được khen: "Không tệ nha, đúng là không tệ, quả nhiên tướng mạo đường đường, xứng đáng là mỹ nam tử."

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, nói: "Ngưu tử tử, người quá khen. Nam nhân có tướng mạo giống như ta, tại Trung Nguyên chúng ta chỉ sợ so với trâu còn đông hơn."

Ngưu Lệ Hoa nói: "Nhưng tìm một người vừa tuần tú, lại vừa hiểu chuyện, chỉ sợ tại Trung Nguyên các người còn ít hơn cả lạc đà nữa chứ?"

Nghe xong ví dụ này, Tiểu Ngưu vui vẻ nở nụ cười, Ngưu Lệ Hoa cũng cười rộ lên, hai người đều cảm thấy rất khoái trá.

Cười xong, Tiểu Ngưu nhìn khuôn mặt tươi cười của Ngưu Lệ Hoa, hỏi: "Ngưu tử tử, người có người trong lòng chưa? Phải nói thật nha."

Ngưu Lệ Hoa nghe xong lại lộ ra nụ cười quyến rũ, nói: "Ngụy Tiểu Ngưu, người hỏi cái này làm gì? Người không phải để ý ta chứ? Để ý thì cứ việc nói thẳng."

Tiểu Ngưu truy vấn: "Rốt cuộc có hay không?"

Ngưu Lệ Hoa mở miệng nói: "Người muốn biết sao? Vậy người theo ta đến đây."

Tiểu Ngưu cũng không hỏi đi nơi nào, liền đi theo. Hắn tâm nói, cùng mỹ nữ một chỗ, muốn nói có hại, cũng không phải là mình đâu.

Ngưu Lệ Hoa đem theo Tiểu Ngưu hạ xuống nóc một khách sạn. Nàng cũng không cùng Tiểu Ngưu mở cửa vào phòng, mà là thừa lúc không có ai cùng Tiểu Ngưu nhảy qua cửa sổ vào, may mà không ai nhìn thấy.

Tiểu Ngưu nhìn qua cửa sổ, hỏi: "Ngưu tử tử, sao phải làm tặc nhân chứ, để ta thuê một căn phong là được."

Ngưu Lệ Hoa cười nói: "Ta không phải như người Trung Nguyên các người, cuộc sống phải tiết kiệm ăn tiêu, không thể phô trương lãng phí. Có một phòng ở là được, không cần phải tốn tiền bạc làm gì."

Tiểu Ngưu cười nói: "Người càng ngày càng giống người Trung Nguyên chúng ta. Chỉ là hai người ngủ chung một phòng, ta cũng chưa chắc có thể làm cái gì quân tử nha."

Ngưu Lệ Hoa không cho là đúng nói: "Ta cũng không định đem người thành quân tử nha. Bất quá, ta cũng không phải là cô nương tùy tiện để nam nhân khi dễ. Cái này người phải chú ý."

Tiểu Ngưu thật sự không có ý tứ xâm phạm nàng. Nàng cho tới tận giờ vẫn là nữ tử không thể ăn hiếp được, cường gian hãn lại càng không dám. Giống như Nguyệt Ảnh vậy, nghĩ đến đây nhất thời xúc động. Nói tóm lại, còn có thể đem đến ỉnh sao.

Tiểu Ngưu nói với nàng: "Người tới Hàng Châu làm gì?"

Ngưu Lệ Hoa mời Tiểu Ngưu ngồi lên ghế, còn mình thì ngồi lên giường. Nàng có vẻ suy nghĩ, nói: "Ta tới Trung Nguyên mục đích đã đạt được một nửa, còn nửa còn lại xem ra không có hy vọng gì rồi. Ta nghĩ phải về Tây Vực, nơi này không thích hợp cuộc sống của ta. Ta nhìn cái gì cũng thấy không như thói quen nơi đó của ta. Trước khi trở về, ta muốn đến xem cảnh đẹp đệ nhất thiên hạ - Tây Hồ. Sau này không chừng lúc nào sẽ còn trở lại đây." Nàng nói chuyện trong như châu ngọc, mặc dù ngữ điệu không quá tiêu chuẩn, nghe cũng rất hào sảng hào hiệp, lộ ra một tia nhu mỹ.

Tiểu Ngưu nói: "Ta đối với Tây Hồ có thể nói rõ như lòng bàn tay. Nếu như người muốn dạo chơi, chọn ta làm bạn đường là thích hợp nhất."

Ngưu Lệ Hoa trả lời: "Đó là đương nhiên, ta khẳng định không thể thiếu người được, nghe người nói hươu nói vượn. Người nói hươu nói vượn rất có ý tứ, ta thích nghe."

Tiểu Ngưu lại quan tâm hỏi: "Người từ đâu tới đây? Tới nay vẫn tốt đẹp chứ?"

Ngưu Lệ Hoa trả lời: "Ta từ nơi địch nhan tới. Mặc dù trải qua một hồi huyết chiến kinh tâm động phách, nhưng cuối cùng ta vẫn đã đánh hạ được địch nhân. Đừng xem hãn rất hung ác, rất dã man, nhưng trong mắt ta, hãn không phải là đối thủ." Nói đến lời này, trên mặt Ngưu Lệ Hoa có chút ngạo khí.

Tiểu Ngưu nghĩ đến người nàng nói nhất định là Hắc Hùng Quái, không khỏi lạnh toát thân. Hãn nhìn không được hỏi: "Địch nhân là ai? Hãn với

người có thù gì? Tại sao phải dùng vũ lực giải quyết chứ? Không thể bình tâm tĩnh khí mà ngồi xuống nói chuyện sao?"

Ngưu Lệ Hoa trừng hai mắt, trả lời: "Người này người cũng biết. Hãn chính là bằng hữu của người Hắc Hùng Quái."

Tiểu Ngưu giật mình, hỏi: "Ngưu tử tử, tại sao người biết hãn là bằng hữu của ta chứ?"

Ngưu Lệ Hoa cười cười, nàng chưa trả lời, mà nói tiếp: "Ta cùng hãn có mối thù không đội trời chung, có hãn không có ta, có ta không có hãn. Không giết hãn là có tội với phụ thân dưới đất."

Tiểu Ngưu nói: "Ta nghe nói, phụ thân người là do hãn hạ độc chết."

Trong ánh mắt Ngưu Lệ Hoa lộ ra thần sắc bi thương cùng phần nộ, cắn răng nói: "Phụ thân ta chết rất thảm, khi chết thất khiếu chảy máu, ta cũng không dám nhận hãn."

Tiểu Ngưu cũng rất đồng tình hỏi: "Hai người bọn họ rốt cuộc có oán thù gì chứ?"

Ngưu Lệ Hoa trả lời: "Không phải nghi vấn, chuyện này cũng đều oán Hắc Hùng Quái."

Tiểu Ngưu cũng không ngoài ý muốn, cho rằng nàng đang vì phụ thân của mình. Tiểu Ngưu nói: "Ta cũng nghe nói là do phụ thân người bất nghĩa trước, sau đó hãn mới báo thù."

Ngưu Lệ Hoa bất mãn khoát tay chặn lại, nói: "Ngoại nhân nào đâu biết được nhiều nội tình. Ta không ngại nói với người một chút, cho người hiểu rõ."

Tiểu Ngưu ừ một tiếng, nói: "Ta nghe đây."

Ngưu Lệ Hoa dừng một chút, nói: "Người Trung Nguyên các người có câu nói rằng, "Gia sửu bất khả ngoại dương" (Chuyện nhà không thể truyền ra ngoài), nhưng người khác cũng đều hiểu lầm phụ thân ta, ta không thể không vì hấn biện bạch một chút. Mặc dù hấn không phải người tốt, làm nhiều chuyện xấu, ngay cả ta làm nữ nhi hấn cũng đều phản đối hấn, nhưng về chuyện của Hắc Hùng Quái, phụ thân ta đúng, Hắc Hùng Quái sai. Ta nhìn rất rõ ràng."

Tiểu Ngưu nghe xong khó chịu, nói: "Nhưng ta nghe nói phụ thân người trước bá chiếm lão bà của hấn, cho nên Hắc Hùng Quái mới giận, bất quá có đúng phụ thân người xuống tay không?"

Ngưu Lệ Hoa nói như đinh chặt sắt: "Không đúng. Việc này là có, nhưng người nghe không đầy đủ. Nếu như người chỉ nghe một đoạn vậy, thì là phụ thân ta sai. Sự thật là phụ thân ta rất tín nhiệm Hắc Hùng Quái, xem hấn như là cánh tay phải của mình, đối với hấn không bạc. Nhưng có một ngày phụ thân ta trải qua điều tra phát hiện, Hắc Hùng Quái từng làm một việc rất có lỗi với hấn, điều này làm cho phụ thân ta cơ hồ trở nên điên cuồng."

Tiểu Ngưu vội hỏi: "Là chuyện gì?"

Ngưu Lệ Hoa đau xót nói: "Mẫu thân ta hơn nhiều năm trước bị người ta cưỡng gian đến chết, chết trên đường đi thăm người thân. Lúc ấy nghe nói là do người chánh đạo làm, Hắc Hùng Quái là người hộ tống. Hắc Hùng Quái kể rõ chi tiết người chánh đạo đối đãi mẫu thân ta ra sao, mà hấn gặp chuyện không may bị người ta đánh cho bất tỉnh. Phụ thân ta rất tín nhiệm hấn, không hề nghi ngờ. Nhưng sau nhiều năm, sau khi phụ thân ta trải qua điều tra, mới biết hung thủ cưỡng gian mẫu thân ta đến chết là Hắc Hùng Quái. Phụ thân ta cũng không dám tin, nhưng bằng chứng như sơn. Đồng bọn người chánh đạo của Hắc Hùng Quái ngẫu nhiên lọt vào tay phụ thân ta. Bọn họ vì mạng sống, mới đem mọi chuyện nói hết. Sau khi biết được kết quả này, phụ thân ta đã biến thành dã thú, lúc này mới làm chuyện xấu

với Hắc Hùng Quái. Cái này gọi là lấy oán báo oán, nhưng phụ thân ta cũng không giết lão bà hắc. Đến khi Hắc Hùng Quái xuất môn trở về, sự tức giận của phụ thân ta đã tiêu đi không ít, vốn định bỏ qua cho hắc, tính toán như vậy, dù sao mẫu thân ta đã mất, tự mình đã trả thù hắc, hết thầy đã báo xong."

Tiểu Ngưu điềm tĩnh nói: "Nếu nói như vậy, ngược lại người nhà người đã tha." Tiểu Ngưu tâm nói, Hắc Hùng Quái đã làm chuyện như vậy sao? Ta vẫn cho rằng hắc là một người tốt. Thật sự là nghĩ không ra. Nhìn Ngưu Lệ Hoa nói chuyện, thật sự là không giống gậy ta.

Ngưu Lệ Hoa nói: "Chưa biết Hắc Hùng Quái ghi hận trong lòng, theo sau tìm cơ hội độc chết phụ thân ta, lại sợ ta tìm hắc tính sổ nên đã vội vàng chạy trốn, lại còn đem theo cả Ma Dao đi. Người nói xem, ta có thể buông tha hắc sao? Ta báo thù là sai sao? Ta muốn tìm lại ma đao có gì sai chứ?"

Tiểu Ngưu thở dài một tiếng, nói: "Thật sự không nghĩ ra chuyện này lại có nhiều ẩn tình như vậy. Hắc Hùng Quái nói với ta, là phụ thân người có lỗi với hắc."

Ngưu Lệ Hoa buồn bã cười, nói: "Nếu như hắc không gian sát phụ thân ta, phụ thân ta tại sao lại làm hại hắc chứ? Hết thầy cũng đều do một tay hắc tạo thành."

Tiểu Ngưu ưỡn lên một tiếng, nói: "Thật nghĩ không ra hắc cũng không có nói thật với ta."

Ngưu Lệ Hoa nhìn kỹ Tiểu Ngưu, nói: "Ta biết hắc tại Trung Nguyên chỉ có một người bằng hữu là người. Hắc đối với cuối cùng cũng chẳng làm hại người."

Tiểu Ngưu khoát tay áo, nói: "Ta đâu là bằng hữu gì của hắc chứ? Ta lúc đầu cũng là bị hắc buộc phải làm. Hắc trước khi chết còn phó thác cho ta hai sự kiện nữa."

Ngưu Lệ Hoa hỏi: "Là chuyện gì, ta có thể nghe một chút không?"

Tiểu Ngưu nhìn Ngưu Lệ Hoa, nói: "Ta thật không biết có nên nói với người hay không?"

Ngưu Lệ Hoa cười nhạt nhạt, nói: "Người cứ nói đi, dù sao hãn đã chết, đại cừu đã báo. Ta cũng không còn hận hãn nữa."

Tiểu Ngưu suy nghĩ một lúc mới nói: "Hãn bảo ta đem tro cốt của hãn giao cho người phụ nữ của hãn."

Ngưu Lệ Hoa nói: "Chuyện kia nhất định là bảo người chiếu cố nữ nhân của hãn."

Tiểu Ngưu hỏi: "Sao người lại biết?"

Ngưu Lệ Hoa trả lời: "Ta đương nhiên biết, bởi vì hãn rất yêu người phụ nữ của hãn, xem như sinh mệnh của mình. Nếu không phải người đàn bà kia cầu xin, lần hãn chạy trốn mang theo nữ nhân của hãn. Ta vốn muốn giết ả đàn bà này, nhưng vì để dụ Hắc Hùng Quái nên vẫn chưa có sát."

Tiểu Ngưu nháy hai tròng mắt, hỏi: "Bây giờ Hắc Hùng Quái đã chết, người vẫn còn muốn giết nữ nhân của hãn sao?"

Ngưu Lệ Hoa cười cười, nói: "Vậy phải xem ý tứ của người đã."

Tiểu Ngưu hai tay nắm lại, hỏi: "Ta có ý tứ gì chứ? Ta cũng chưa tính toán gì."

Ngưu Lệ Hoa nói: "Như thế nào lại không tính toán chứ? Chúng ta là bạn tốt, người bảo ta không giết nàng, ta đương nhiên sẽ không giết nàng."

Tiểu Ngưu vừa nghe rất cao hứng, nói: "Oan oan tương báo đến khi nào. Hắc Hùng Quái đã chết, người cũng không cần phải giết nữ nhân của hãn nữa. Làm người không cần đuổi cùng giết tận vậy."

Ngưu Lệ Hoa sáng khoái trả lời: "Hảo, ta bỏ qua cho nàng. Sau này do người chiếu cố nàng."

Tiểu Ngưu nói: "Ta thay mặt Hắc Hùng Quái cảm ơn người. Hắc dưới cửu tuyền cũng sẽ rất cảm kích người."

Ngưu Lệ Hoa nói: "Nếu như người tin ta, vậy chuyện này ta cũng có thể thay người làm."

Tiểu Ngưu suy nghĩ một chút, nói: "Vậy chuyện kia sẽ làm phiền người rồi. Rảnh rồi ta sẽ tự mình đi làm." Hắc tâm nói, vạn nhất Ngưu Lệ Hoa tức giận, đem tro cốt của Hắc Hùng Quái vất bỏ, ta chẳng phải có lỗi với bằng hữu sao. Tiểu Ngưu ta cũng không thể thẹn với bằng hữu. Mặc dù người này không tốt lắm, nhưng nếu đã đáp ứng với người ta, nhất định phải làm chuyện tốt. Nếu không thì đem năm mơ cũng gặp phải ác mộng.

Ngưu Lệ Hoa gật đầu nói: "Người muốn thế nào tùy người nha, ta cũng không miễn cưỡng người."

Tiểu Ngưu cười, nói: "Lần này đại cửu đã báo, người nhất định đã hài lòng, tâm sự không còn phiền muộn gì nữa."

Ngưu Lệ Hoa lắc đầu nói: "Đâu phải, vẫn còn một việc làm cho ta đau đầu, đó chính là ma đao, Hắc Hùng Quái mặc dù đã chết, nhưng hắc không hề đem nơi hạ lạc của ma đao nói ra. Tên gia hỏa này, nếu như nói ra nơi hạ lạc của ma đao, có lẽ ta sẽ không giết hắc."

Tiểu Ngưu hỏi: "Người sẽ giữ chữ tín không giết hắc sao?"

Ngưu Lệ Hoa suy nghĩ một chút, nói: "Cái này rất khó nói, đổi lại là người, người sẽ bỏ qua cho hắc sao?"

Tiểu Ngưu tự thân suy nghĩ một chút, đối với cửu nhân đã sát hại phụ mẫu, ta có thể tha sao? Nói tóm lại chuyện này, đúng là Ngưu gia chịu thiệt

rồi. Bởi vậy Tiểu Ngưu nói: "Ta cũng không biết, có lẽ ta với người cũng giống nhau."

Ngưu Lệ Hoa nói: "Chính thế, thay đổi là ai cũng khó mà nói chuyện này. Bây giờ người đã chết, chết đi rồi, cũng đã tính xong. Chỉ có ma đao không tìm trở về, thủy chung là khối tâm bệnh của ta."

Tiểu Ngưu nghe về ma đao, trong lòng rất cao hứng, nói: "Đúng nha, đúng nha, sau khi tìm được ma đao, Ngưu tử tử tay cầm ma đao, có thể thiện hạ vô địch rồi."

Ngưu Lệ Hoa lắc đầu nói: "Đó là ngoại giới nói như vậy, kỳ thật dù ta lấy được ma đao cũng không có nhiều tác dụng. Ta chỉ không muốn đao rơi vào tay kẻ xấu, biến thành tai họa."

Tiểu Ngưu nói: "Ta chưa rõ điều này."

Ngưu Lệ Hoa mỉm cười nói: "Người nguyện ý nghe, ta sẽ nói vài câu người hãy nghe cho kỹ nha."

Tiểu Ngưu mừng rỡ, cố mở lỗ tai ra để nghe cho rõ.

Ngưu Lệ Hoa thấy hẳn rất có hứng thú, nên trong lòng hưng phấn. Nàng nói: "Ma đao vốn alf tổ truyền nhất bảo của nhà ta, bất quá chỉ phát huy tác dụng cao nhất trong đời tổ tiên thứ nhất. Khi đó nhà ta đúng là một cảnh tượng rất uy phong, quả nhiên là đánh khắp thiên hạ vô địch thủ, giết đến mức chánh đạo đều đầu hàng. Nhưng đến đời sau, ma đao này cũng chỉ như một loại trang sức, căn bản không phát huy ra uy lực. Nhà ta mặc dù nắm trong tay ma đao, nhưng thực ra bản lãnh cùng ba vị Ma vương cũng không sai biệt lắm. Người biết tại sao không?"

Tiểu Ngưu lắc đầu nói: "Ta cũng đang muốn biết đây."

Ngưu Lệ Hoa vẽ mặt thần bí, nói: "Biết bí mật này, chỉ có người nhà của chúng ta. Đây là văn tử không ghi lại, chỉ truyền miệng xuống." Nói đến đây, Ngưu Lệ Hoa ngừng một chút, càng làm cho Tiểu Ngưu nôn nóng hơn, vội hỏi: "Tại sao chứ? Không có lý do gì trong tay tổ tiên các người lợi hại, mà truyền đến trong tay các người lại không lợi hại. Các người không được trời cho khả năng đó sao."

Ngưu Lệ Hoa dặn dò: "Ta có thể nói cho người nghe, nhưng người ngàn vạn lần không được nói cho người khác. Nếu như người nói ra ngoài, ta nhất định không nể tình bằng hữu mà kiên quyết phải giết chết người."

Tiểu Ngưu thấy nàng nói trịnh trọng, biết không nên đùa giỡn, nên nói: "Ta cam đoan với người, nếu như ta đem chuyện người nói kể cho người khác biết, ta sẽ chết không được tử tế. Tiểu Ngưu ta nói được thì làm được."

Ngưu Lệ Hoa cười cười, nói: "Xem người thành tâm muốn biết như vậy, ta sẽ nói cho người nghe. Là như thế này, cái thanh đao này không phải ai nắm trong tay đều có được uy lực, phải là một người có nhân duyên với ma đao mới được."

Lời này Tiểu Ngưu đã từng nghe qua, hắn nói: "Cái gì là người có duyên chứ?"

*Ngưu Lệ Hoa thấp giọng nói: "Phải phù hợp ba điều kiện, điều thứ nhất phải là nam nhân, điều thứ hai phải có được đao pháp ma đao, điều thứ ba là..." Nói đến chỗ này, Ngưu Lệ Hoa dừng lại.

Tiểu Ngưu rốt cuộc nghe được một nội dung mới mẻ, thấy còn điều cuối cùng vẫn không được nói ra, nên thúc giục: "Ngưu tử tử, sao lại không nói nữa? Người nói mau đi, người muốn ta chết sao."

Ngưu Lệ Hoa chậm rãi nói: "Điều thứ ba cũng là điều khó nhất, chính là cần người kia phải có cùng ngày sinh giống với ma đao mới được. Chỉ có

người phù hợp cả ba điều kiện mới là người hữu duyên, ma đao trong tay hắn mới có thể uy lực cao nhất, cái này người hiểu chứ?"

Tiểu Ngưu a lên một tiếng, thật sự là đã hiểu rõ, lần này cuối cùng hiểu rõ bí mật lớn nhất của ma đao, mà cuối cùng vẫn có một vấn đề bí ẩn chưa được vạch trần.

Tiểu Ngưu nôn nóng không thể chờ được, liền đứng lên, tới bên cạnh Ngưu Lệ Hoa, hỏi: "Ngưu tử tử, sinh nhật của ma đao là ngày nào?"

Ngưu Lệ Hoa mỉm cười. Nói: "Tiểu Ngưu, người tự tin mình chính là người có duyên sao? Đã mấy trăm năm nay, cũng chưa có một người hữu duyên."

Tiểu Ngưu nói: "Chỉ nội trong nhà các người dĩ nhiên là rất khó tìm ra người hữu duyên, nếu như dõng mắt khắp thiên hạ chỉ sợ người phù hợp không ít đâu."

Ngưu Lệ Hoa ha ha cười, nói: "Tiểu Ngưu, người đừng hiểu lầm, ma đao chỉ có một, sao có thể đem nó truyền cho người khác. Đó chính là bí mật, cũng chỉ có một ngoại nhân là người biết thôi."

Tiểu Ngưu thấy người ta thủy chung vẫn không muốn nói bí mật, đành nói: "Xem ra người không muốn nói cho ta biết."

Ngưu Lệ Hoa lắc đầu nói: "Tiểu Ngưu à, ta là vì nghĩ cho người mà. Nếu như người biết được bí mật này, chỉ sợ đó cũng không phải chuyện tốt với người."

Tiểu Ngưu sờ đầu một cái, cười nói: "Cũng đúng. Ta biết làm gì chứ? Có biết rồi cũng vô dụng, ma đao không nằm trong tay ta, ta cũng chưa chắc đã là người hữu duyên."

Ngưu Lệ Hoa gật đầu, nói: "Người có thể nghĩ như vậy, cũng thật là quá tốt. Bây giờ chúng ta đừng nói đến mấy chuyện mất hứng đó nữa. Chúng ta nói chuyện cao hứng đi nha."

Tiểu Ngưu cười hì hì nói: "Cũng tốt, người nói đi có điểm gì tốt chứ?"

Ngưu Lệ Hoa nói: "Cùng nữ hài tử một chỗ, chẳng lẽ còn phải để nữ hài tử nói cho người là chuyện gì nên làm sao?"

Tiểu Ngưu nói vấn đề kia, hắn nói: "Vậy người vẫn chưa nói đã có người trong lòng hay không."

Ngưu Lệ Hoa cười sang sảng, nói: "Người sao vẫn cứ hỏi mãi những chuyện ta không thích trả lời thế, trước tiên nói cho ta biết, người có người trong lòng chưa đã."

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, tiến tới ngồi cạnh Ngưu Lệ Hoa, nói: "Đương nhiên là có rồi." Nghe trên người nàng cùng người khác bất đồng, hơi thở không giống, Tiểu Ngưu rất nhanh xúc động.

Ngưu Lệ Hoa quay đầu hỏi: "Đúng là mỹ nữ sao? Ta có biết không?"

Tiểu Ngưu nhìn kỹ nàng, nói: "Xa tận chân trời, gần ngay trước mặt."

Ngưu Lệ Hoa kinh ngạc nói: "Là ta? Không thể nào, Tiểu Ngưu huynh đệ, chúng ta chỉ gặp có vài lần thôi mà."

Tiểu Ngưu ôm nàng vào người, nói: "Chẳng lẽ ta thích người cũng không được sao?" Trong lòng hắn không để ý, không biết nàng có thích mình không, bởi vậy hắn muốn thử một chút.

Ngưu Lệ Hoa vui vẻ cười rộ lên, nàng cười so với con gái Trung Nguyên hào phóng hơn nhiều lắm. Nàng không đẩy Tiểu Ngưu ra, mà nói: "Nếu người thích ta, vậy người còn chờ gì nữa chứ?"

Lời này quả thực làm cho Tiểu Ngưu nghe mà ngây người. Hắn tâm nói, diễm phúc sẽ không đến nhanh như vậy chứ? Hắn nhìn thấy mặt Ngưu Lệ Hoa đã ửng đỏ, nói vậy đã động tình rồi.

Tiểu Ngưu lén đặt tay lên bộ ngực nàng, hỏi: "Có thể không?"

Ngưu Lệ Hoa trả lời: "Người là ân nhân cứu mạng của ta, ta báo đáp người cũng là lẽ tất nhiên." Lời này Tiểu Ngưu nghe được tâm lạnh, tâm nói, thì ra nàng vì cái này mới hiến thân, không có ý tứ nha.

Không có ý nghĩa thì không có ý tứ, Tiểu Ngưu vẫn còn khát vọng chiếm hữu nàng. Nếu nàng không phản đối, ta còn cần gì khách khí với nàng chứ? Bởi vậy, Tiểu Ngưu một tay chuẩn xác đặt trên bộ ngực cao vút của nàng.

Ngưu Lệ Hoa a lên một tiếng, lấp bắp cười nói: "Thì ra người là người thô lỗ như vậy sao, một điểm cũng không giống quân tử."

Tiểu Ngưu một bên cử động nhẹ nhàng, vừa nói: "Ta vốn không phải là quân tử mà, một hồi nữa nàng sẽ thể nghiệm nhiều hơn nữa." Nãi tử này thật hảo đại nha, có thể cùng sư nương phân tranh cao thấp rồi. Chuẩn xác mà nói, so với sư nương còn to hơn nữa. Hơn nữa cô nương này còn không giống nha, không biết giả bộ hay không nữa. Nếu như đúng là giả bộ, như vậy rất có hứng thú hưởng thụ nha.

Tiểu Ngưu dứt khoát đặt tay trên người Ngưu Lệ Hoa, hai tay xoa mạnh, xoa mạnh lên bộ ngực của nàng. Thật lớn nha, lớn đến mức như ngọn núi nhỏ, dẫn như quả bóng da. Hắn dám nói, từ khi hắn sinh ra đến này sờ qua rất nhiều bộ ngực, đây là bộ ngực kích thích hắn nhất.

Ngưu Lệ Hoa a a hừ lên, nàng nói: "Tiểu tử người, đúng là sắc lang, người nói đi, người đã kiên qua bao nhiêu nữ nhân."

Tiểu Ngưu một bên chơi đùa cặp nãi tử của nàng, một bên trả lời: "Người là người đầu tiên."

Ngưu Lệ Hoa ha ha cười, nói: "Thật sự là nói hươu nói vượn, bằng bàn tay người, ta biết người là lão giang hồ."

Tiểu Ngưu vội nói: "Phải nói, người là người phụ nữ thứ nhất hôm nay của ta."

Ngưu Lệ Hoa nheo đôi mắt đẹp, hừ lên: "Người Trung Nguyên các người ngay cả nói chuyện cũng lộ ra sự giả hoạt gian xảo, một điểm cũng không giống ngoại nhân chúng ta thành thật, như vậy mới dễ kết bạn. Giao lưu với người Trung Nguyên các người, thật phải dài hơn mấy cái tâm nhân mới được nha. Nếu không, nhất định sẽ bị thua thiệt rất nhiều đó."

Tiểu Ngưu nói: "Cứ giao lưu với ta. Người không cần lo. Tiểu Ngưu ta đối với người là thành tâm thành ý. Ta quyết không hại người."

Ngưu Lệ Hoa hừ nói: "Hy vọng là như vậy. Con người của ta ghét nhất bị người ta gạt."

Tiểu Ngưu sờ tới sờ lui, một tay mò xuống phía dưới tìm kiếm. Ôm lấy eo nàng, hắn nói: "Người thực sự dê quá, so với nam nhân biên ngoại của ta còn dê hơn nữa."

Tiểu Ngưu tại phía dưới của nàng khẽ xoa nhẹ, hắn hỏi: "Người nói cho ta biết, người vẫn còn là xử nữ phải không?" Cách lớp vải vóc, Tiểu Ngưu cũng có thể cảm thấy nơi đó đúng là cao cao, chắc chắn phong cảnh rất đẹp.

Ngưu Lệ Hoa hí đôi mắt đẹp hỏi: "Cái gì là xử nữ chứ?"

Tiểu Ngưu kiên nhẫn giải thích: "Đó chính là người nữ nhân chưa từng cùng nam nhân kiên qua."

Ngưu Lệ Hoa thở gấp vội nói: "Thì ra là cái này. Người muốn biết sao, sao người không tự mình tới mà kiểm tra." Nghe được lời này Tiểu Ngưu lại càng như dục hỏa thiêu đốt, không thể nhịn được nữa.

Hắn vội vàng nói: "Tốt lắm, tốt lắm, ta sẽ tự mình thử người nha." Vừa nói, Tiểu Ngưu bắt đầu cởi bỏ áo quần của đối phương. Hắn tâm nói, nếu người đã cho ta cơ hội, ta sẽ chinh phục người, ta muốn cho người biết, nam nhân Trung Nguyên chúng ta ưu tú cỡ nào.

Đang trong thời khắc mấu chốt, Ngưu Lệ Hoa lại đẩy tay Tiểu Ngưu ra, nói: "Chờ một chút, người phải trả lời ta một vấn đề đã. Ta mới cho người loạn tiếp."

Tiểu Ngưu trên mặt đầy xúc động, hỏi: "Vấn đề gì, người nói nhanh lên đi."

Ngưu Lệ Hoa đẩy thân thể nam nhân đang ôm lấy mình, vuốt mái tóc rối bời, nhìn thẳng Tiểu Ngưu, đem vấn đề nói ra. Tiểu Ngưu nghe xong rất không vui, tâm nói, thì ra người đối với ta có mục đích như vậy. Ai, ta còn tưởng rằng người thích ta lắm chứ.

Hắn có chút hơi khó nói. Hắn không biết rốt cuộc có nên thành thật trả lời nàng hay không. Cái đáp án này hiển nhiên rất quan trọng đối với Ngưu Lệ Hoa. Vì vậy, Tiểu Ngưu vô cùng do dự.

MA ĐAO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Luyện Thương

Ngưu Lệ Hoa nhìn Tiểu Ngưu, chậm rãi hỏi: "Tiểu Ngưu, người hãy nói cho ta, người biết Ma Dao ở đâu?" Giọng nói của nàng rất chăm chú.

Tiểu Ngưu không ngờ nàng ấy đột nhiên hỏi như vậy, một chút chuẩn bị tâm lý cũng không có, hắn nháy mắt một cái rồi đáp: "Tỷ cho rằng ta biết ư?" Tiểu Ngưu đáp lại câu hỏi của nàng cũng bằng một câu hỏi khác khiến nàng bắt buộc phải trả lời.

Ngưu Lệ Hoa chăm chú nhìn hắn, nói: "Tiểu Ngưu, ta cho rằng người nhất định biết, nếu không người đã không nói như vậy."

Tiểu Ngưu nắm lấy tay nàng, nói: "Sao tỷ có thể nghĩ như vậy? Ta dựa vào cái gì biết Ma Dao ở đâu? Nếu như ta biết Ma Dao ở đâu, ta đã sớm đem cầm nó trong tay chứ còn chờ người khác tới truy hỏi ta sao?"

Ngưu Lệ Hoa giải thích: "Ta sợ dĩ cho rằng người biết Ma Dao ở đâu là bởi vì ta có căn cứ." Tiểu Ngưu đặt bàn tay nàng lên đùi mình, nói: "Ta muốn nghe một chút những điều tỷ biết, chỉ sợ căn cứ đó không đúng thôi nha!"

Ngưu Lệ Hoa mặc hắn chiếm tiện nghi, nói: "Hắc Hùng Quái tại trước khi chết vẫn không nói Ma Dao ở đâu cho ta biết. Lúc đó ta nói với hắn, chỉ cần hắn nói ra Ma Dao ở đâu, ta sẽ tạm tha hắn một mạng. Hắn lại nói hắn thà chết cũng không cần ta thương hại. Thiên hạ còn có kẻ ngu như vậy, đến chết vẫn cứ ngoan cố, thật là đáng đời."

Tiểu Ngưu mỉm cười nói: "Điều đó cũng không thể chứng minh ta liền biết Ma Dao ở đâu nha." Ngưu Lệ Hoa nhẹ nhàng rút tay, nói: "Người hãy nghe ta nói này! Ta nghĩ rằng không lẽ nào hãn lại mang theo bí mật nơi cất dấu Ma Dao ở đâu vào trong quan tài? Hãn chắc chắn đã nói vị trí thanh Ma Dao cho người khác, nếu không hãn sẽ đâu có thân nhiên chịu chết như vậy. Cho nên ta nghĩ chỉ có người hãn tin tưởng nhất và chỉ có người mới biết thanh Ma Dao ở đâu."

Tiểu Ngưu nói: "Hắc Hùng Quái không chỉ coi ta là bằng hữu, nếu hãn muốn đem bí mật nói cho người khác, cũng vị tất đến ta, huống hồ trong đầu hãn đã từng có ý định sát hại ta."

Ngưu Lệ Hoa lại cười nói: "Hắc Hùng Quái tuy rằng cũng có những bằng hữu khác, tuy nhiên họ đều ở Tây Vực, tại Trung Nguyên hãn nên chỉ có người làm bằng hữu. Bởi vậy ta nói, hãn chỉ có thể nói vị trí thanh Ma Dao ột mình người, người thấy ta phân tích có đúng không?"

Tiểu Ngưu không ngờ một cô nương trẻ tuổi lại có những suy đoán chuẩn xác đến như vậy đành thuận miệng trả lời: "Ngưu tử tử đã nói như vậy, ta cũng đành nói thật. Đúng là trước trận quyết đấu hãn đã gặp ta. Hãn cầu xin ta làm cho hai việc, những tưởng hãn sẽ nói cho ta vị trí thanh Ma Dao, nhưng đúng thời khắc mấu chốt hãn không lại không đề cập tới nó nữa. Hãn nói nếu sau trận quyết đấu hãn còn sống, hãn sẽ nói cho ta biết thanh Ma Dao ở đâu. Thật đáng tiếc! Khi ta gặp lại hãn thì hãn đã đã chết." Ngưu Lệ Hoa giận dữ nói: "Hừ, ta đã muốn hãn chết liệu hãn còn toàn mạng? Nếu như hãn nói ra thanh Ma Dao ở đâu hãn đã không phải chết. Đây là chính hãn muốn tự tìm đến cái chết."

Tiểu Ngưu nói: "Thế giờ tử đã tin ta chưa?"

Ngưu Lệ Hoa gật đầu, nói: "Ta tin người không có gạt ta. Ma Dao với ta mà nói không có nhiều tác dụng, có lấy được cũng không sử dụng nổi. Đây

là báu vật gia truyền, trừ các vị tiền bối tổ tông ta sử dụng và tất nhiên chỉ có họ mới đủ sức sử dụng nó để uy chấn thiên hạ."

Tiểu Ngưu cười nói: "Đích thị là như vậy nha, tuy rằng thanh đao là vũ khí gia truyền của dòng họ tử và tử biết bộ đao pháp đó, nhưng tử ko phải là nam nhân, vì thế ngày sinh của tử cũng không cần phải tương đồng với ngày sáng tạo ra thanh Ma Đao nữa."

Ngưu Lệ Hoa đáp: "Người nói đúng, nhưng ta rất sợ Ma Đao sẽ rơi vào tay kẻ xấu. Nếu như thật sự thanh Ma Đao ở trong tay một người có ngày sinh trùng với ngày sáng tạo ra thanh Ma Đao thì kể cả khi họ không biết bộ đao pháp của gia tộc vẫn có thể phát huy không ra phân nửa uy lực thanh Ma Đao. Nếu như có kẻ xấu có trong tay thanh Ma Đao thì đó sẽ thật là nghiệp chướng. Không biết sẽ có bao nhiêu người vô tội phải bỏ mạng dưới thanh đao này." Nói đến đây, Ngưu Lệ Hoa lộ rõ vẻ lo lắng.

Tiểu Ngưu thực sự bị xúc động. Ngưu Lệ Hoa nói nhiều như vậy cũng chỉ vì lo cho thiên hạ mà ko nghĩ tới bản thân. Hắn chợt nghĩ về mình, từ trước tới nay luôn ích kỷ, so với một nữ nhân còn kém xa.

Tiểu Ngưu nhịn không được khen: "Ngưu tử tử, tử thực sự là một nữ nhân giỏi giang, biết lo lắng uôn dân trăm họ". Ngưu Lệ Hoa nở nụ cười chân thành, nói: "Ta nói với người nhiều như vậy, cũng không phải muốn người làm gì cho ta, ta chỉ là muốn tìm lại thanh Ma Đao. Người đã không biết, ta cũng sẽ ko làm người phiền lòng nữa."

Chỉ hy vọng Ma Đao có duyên không rơi vào tay người xấu.

Tiểu Ngưu hỏi: "Nếu có ngày Ma Đao rơi vào tay ta, tử sẽ làm thế nào?" Ngưu Lệ Hoa xem xét thu Tiểu Ngưu, nói: "Nếu như rơi xuống trong tay của người, ta thật không có gì phải lo lắng. Với tính khí của người chắc sẽ không dùng thanh đao vào mục đích xấu. Chỉ là cái chuôi này đao cũng

không có phúc khí cho lắm. Đến lúc đó không khéo chính thanh đao mà mọi người hằng mơ ước sẽ mang lại cho người tai họa không biết chừng!"

Tiểu Ngưu nói với giọng có vài phần hào khí: "Chỉ cần ta học được bản lĩnh đích thực, khi đó sẽ không có ai dám đả động đến thanh Ma Đao." Ngưu Lệ Hoa chủ động kéo Tiểu Ngưu, nói: "Nếu có một ngày Ma Đao rơi vào tay người, xin người trả lại cho ta. Dù sao cũng của dòng họ ta, chung qui lại nếu người khác cầm thì cũng có chút ko đúng, tốt nhất hãy để dòng họ ta bảo quản.

Ngưu tử tử ới, ta rất muốn trả đao trả lại cho tử, nhưng vấn đề là ta cũng không biết Hắc Hùng Quái giấu nó ở đâu." Nói như vậy chứ Ngụy Tiểu Ngưu biết đích xác trước khi Hắc Hùng Quái chết đã để lại cho hắn nửa chữ. Thật không biết chữ đấy là gì nữa. Hắc hắc, chờ ta về nhà rồi sẽ nghiên cứu tỉ mỉ sau. Ta học vẫn tuy rằng không nhiều lắm, nhưng ta có thể đi hỏi Tiểu tử nha! Nha đầu ở phương diện này hơn ta lắm lắm!

Ngưu Lệ Hoa gật đầu, nói: "Nếu người vẫn còn có hứng thú với Ma Đao, chúng ta có thể bàn về nó tiếp." Ngưu Lệ Hoa vừa nói chuyện vừa sử dụng đôi mắt tuyệt vời của tử quan sát vẻ mặt của Tiểu Ngưu.

Tiểu Ngưu nhìn thấy trên mặt hắn nhưng mang theo xuân tình, đỏ ửng như ráng mây hồng thập phần mê người, trong lòng hắn bỗng như có ngọn lửa bốc cháy trong người.

Tiểu Ngưu nhin không được liền kéo tử vào trong ngực, nhẹ giọng hỏi: "Ngưu tử tử, tử nói xem, vì sao tử lại tốt với ta như vậy?"

Ngưu Lệ Hoa tựa đầu vào hắn một chút, nói: "Ta thấy người là một nam nhân Trung Nguyên rất khả ái, hơn nữa người đã cứu ta, khiến ta rất động lòng. Như thế đã đủ chưa nào?" Vừa nói chuyện, Ngưu Lệ Hoa hai tay ôm lấy cổ Tiểu Ngưu.

Tiểu Ngưu thấy nàng nhiệt tình như thế, chủ động đến với mình, hơi thở cũng mạnh hơn, hần khẩn thiết nói: "Tỷ là một cô nương phóng khoáng, vừa với gặp đã có tình cảm nồng nàn với ta, quả thật chưa có cô nương nào đối với ta được như tỷ."

Ngưu Lệ Hoa mỉm cười nói: "Ta đương nhiên là khác rồi, Ta sống ở Tây vực cơ mà. Ta đâu giống người Trung Nguyên các người, chẳng có thật lòng gì cả. Người Tây vực bọn ta thấy cái gì thì nói cái đó, cảm thấy nam nhân nào tốt với mình thì nói mình thích họ, vì vậy chẳng có điều gì lo lắng hay tâm sự gì trong lòng cả." Tiểu Ngưu siết chặt tỷ vào lòng, nói: "Chính Tây Vực lại tốt nhất, lúc rảnh rồi ta nên đi thưởng ngoạn." Nghĩ thầm: "Nếu như nơi nào mỹ nữ cũng đều yêu quý ta như tỷ thì Tiểu Ngưu ta, hắc hắc, thực sự có điểm phúc biết bao." Vừa nói chuyện, Tiểu Ngưu đẩy nàng ngược về phía mình. Ngưu Lệ Hoa thở gấp nói: "Không cần chàng động thủ, tự ta sẽ cởi."

Tiểu Ngưu vui vẻ nói: "Ngưu tỷ tỷ à, thế có khi lại tốt nhất. Ta có thể ngắm nhìn tỷ." Hần đứng lên, mở to hai mắt rồi chăm chú nhìn Ngưu Lệ Hoa.

Chỉ thấy Ngưu Lệ Hoa tươi cười và cởi bỏ y phục, cuối cùng cũng lộ ra ngọc thể.

Tiểu Ngưu kinh ngạc phát hiện, của nàng da rất trắng nhưng không trắng nõn nà như những mỹ nữ Trung Nguyên, hơn nữa, nàng khác những cô gái Trung nguyên nhiều lắm. Đầu tiên, nàng tương đối cao, chỉ ít cũng hơn những người Trung nguyên một cái đầu. Còn nữa, hai cặp nãi tử và kiêu đồn của nàng đầy đặn hiếm có, quả nhiên cặp nãi tử thật vĩ đại, kiêu đồn lớn như quả dưa hấu.

Song nhũ của Ngưu Lệ Hoa nhô lên như một tòa núi nhỏ, nổi lên cao vút, so với sư nương còn lớn hơn! Đôi nhũ hoa có màu nhàn nhạt. Còn ở phía dưới, những đám lông tơ vừa dài vừa rậm rạp và có màu vàng quá

nhiên là không giống nữ nhân thông thường thường. Cặp đùi càng thon dài tuyệt hảo, đường cong mềm mại tựa hồ như ánh trăng khêu gợi càng khiến Tiểu Ngưu động lòng!

Tiểu Ngưu khen ngợi nói: "Tỷ cao hơn nhiều so với Trung nguyên bọn ta lắm nha." Ngưu Lệ Hoa cũng đặt một chân lên trên giường, mỉm cười nói: "Ta cao lớn lên không như những cô nương thanh tú Trung Nguyên người biết, người không thích?" Tiểu Ngưu vội hỏi: "Đâu, đâu, tỷ cũng có những điểm đặc sắc riêng của mình mà!" Nói đến đây, Tiểu Ngưu liền hướng về Ngưu Lệ Hoa và sờ soạn cặp nãi tử của nàng.

Ngưu Lệ Hoa cười hì hì, nàng cũng không có ý tránh né mà lại ưỡn ngực ra, tựa hồ muốn cho hắn càng được thỏa mãn hơn. Cảm giác chạm vào da thịt thật khác biệt so với qua nhiều lớp vải, chạm vào vài cái, Tiểu Ngưu đã cảm thấy đây là một bộ ngực thật tuyệt vời.

Tiểu Ngưu hai tay nhất tề cùng làm việc, trong miệng khoan khoái nói: "Ghe gớm thật, cặp nãi tử này khiến ta chết mê đi được." Ngưu Lệ Hoa đắc ý cười nói: "Tiểu Ngưu, ngươi hãy từ từ mà tận hưởng nha, qua ngày hôm nay không biết đến bao giờ ta mới trở lại Trung Nguyên nữa." Tiểu Ngưu chỉ ừ một tiếng chứ không nói gì thêm. Hắn đặt Ngưu Tiểu Hoa quay mặt về phía mình rồi dùng miệng ngậm vào một đại nhũ Hoa của nàng còn tay kia thì vuốt ve nãi tử còn lại. Kỹ nghệ có phần đầy kinh nghiệm của Tiểu Ngưu khiến cho đôi môi đỏ mọng của Ngưu Lệ

Hoa rên rỉ không ngừng.

Tiểu Ngưu vừa ngậm lấy đại nhũ hoa của nàng vừa cắn lấy nó khiến cho dục hỏa của Ngưu Lệ Hoa bộc phát mãnh liệt, chỉ có điều nàng chưa mở miệng ra cầu xin mà thôi.

Một mặt Tiểu Ngưu liên tiếp vuốt ve và đùa nghịch với cặp nhũ hoa của Ngưu Lệ Hoa như tìm kiếm một dòng sữa nóng, mặt khác hắn lại dùng tay

còn lại đưa xuống chỗ dưới của Ngưu Lệ Hoa và chạm vào rừng lông tơ của nàng.

Chỗ ấy của Ngưu Lệ Hoa đã trở nên ẩm ướt từ lâu và trở nên rất động tình.

Tiểu Ngưu cho rằng đùa nghịch với nàng rất thú vị, thế là hắn quyết ý đến khi nào hắn làm Ngưu Lệ Hoa mệt nhoài mới thôi. Tiểu Ngưu cho tay chạm nhẹ nhàng tới đám lông tơ ở phía dưới, rồi sau đó ngón tay chuẩn xác kẹp lấy Tiểu đậu của nàng và khe khẽ lắc lắc làm hại Ngưu Lệ Hoa rên rỉ không ngừng, phía dưới dâm thủy càng ngày càng nhiều và chảy thành dòng suối nhỏ.

Ngưu Lệ Hoa hừ một tiếng rồi nói: "Tiểu Ngưu nha, người bắt đầu nhanh lên, ta muốn thử xem bản lĩnh của người thế nào?" Tiểu Ngưu sau khi cảm thấy đủ rồi, bây giờ cũng muốn sử dụng cây bồng của mình. Hắn đứng thẳng người dậy rồi cởi bỏ y phục bằng một tốc độ nhanh nhất có thể rồi sau đó cầm lấy cây nhục bồng của mình giống như anh hùng chuẩn bị xông pha vào chiến trận.

Ngưu Lệ Hoa vừa thấy cái đó của Tiểu Ngưu lại dâm ra hoảng sợ, nàng kinh ngạc nói: "Tiểu Ngưu, cái của người thật không nhỏ nha, so với nam nhân Tây Vực chúng quả thật không hề thua kém." Tiểu Ngưu phát hoảng, nói: "Nàng gặp qua bao nhiêu những cây bồng tan rồi?" Hắn suy tính: "Lẽ nào này cô nương này đã quan hệ với nhiều nam nhân khác sao? Thật là ngoài ý muốn." Ngưu Lệ Hoa mỉm cười nói: "Nhìn thấy thì cũng không phải là ít, nhưng chỉ là nhìn thấy mà thôi." Tiểu Ngưu nở nụ cười xấu xa nói: "Hắc hắc, giờ nàng đã thấy nam nhân Trung nguyên là thế nào rồi đấy, hôm nay ta sẽ khiến cả cuộc đời nàng sẽ không bao giờ quên được ta." Vừa nói chuyện Tiểu Ngưu vừa tiến đến cặp đùi của Ngưu Lệ Hoa, trước mắt hắn là toàn bộ khu vực thần bí nhất của người con gái.

Đây rồi, đại huyết của nàng, cánh hoa của nàng cũng dày hơn những xử nữ Trung nguyên, nhất là lông tơ lại quá nhiều, thế nên hẳn chưa thể nhìn thấy kỹ được toàn bộ khu vực thần bí ấy. Bởi vậy, Tiểu Ngưu nằm phục xuống hạ thân của nàng, hai tay chạm vào hai cánh hoa của nàng rồi nhẹ nhàng di nó ra hai bên rồi nhìn thật kỹ vào bên trong. Không cần phải nói cũng biết, lần này thì hẳn thấy rất rõ ràng. Trước mắt hẳn là cảnh vật vô cùng tươi đẹp, một hang động nho nhỏ có đôi nét yếu ớt và yếu kiều, càng tuyệt vời hơn nữa là dường như hang động này chưa có một nam nhân bước qua. Tiểu đậu của nàng ở ngay trước mắt khiến cho Tiểu Ngưu cảm thấy rất thích thú. Ở khoảng cách này, hẳn tự nhiên là cảm nhận được một mùi rất đặc trưng của nàng. Nó một chút khai khai pha lẫn hương thơm tỏa ra từ cơ thể nàng khiến không đàn ông nào đã gặp là không muốn có được nó.

Tiểu Ngưu khen ngợi: "Chỗ này của Ngưu tử tử thật đẹp quá nha, nó thật khiến ta mê mẩn." Vừa nói chuyện Tiểu Ngưu lại vừa hôn thỏa thích lên Tiểu đậu của nàng mà chẳng ngại ngần gì.

Chiều này dường như lấy đi sinh mạng của Ngưu Lệ Hoa, nàng run bần người, miệng còn gọi to: "Tiểu Ngưu...Không...Không được ta chết mất." Nàng nói mà dâm thủy cứ chảy ra từng giọt không ngừng.

Tiểu Ngưu nhịn không được, lập tức ngẩng đầu rồi tương cây đại bồng đâm thật mạnh vào mục tiêu. Ngưu Lệ Hoa liền kêu lên: "Đau lắm nha, người điếm nhẹ chút, ta chịu không nổi." Nghe thấy vậy, Tiểu Ngưu liền vặn vẹo cái hông, rút cây bồng ra bên ngoài rồi dùng nó ma sát khu vực nhạy cảm của nàng. Điều đó khiến nàng vô cùng hưng phấn rồi nàng tự nhiên địa ôm lấy cổ Tiểu Ngưu tựa hồ như cổ vũ chàng.

Tiểu Ngưu thử lại lần thứ hai, lần này quy đầu đã dính đầy dâm thủy trơn trượt nên không cảm thấy tổn sức như lần đầu. Tiểu Ngưu lập tức cảm giác thấy thân thể Ngưu Lệ Hoa đang kẹp thít lấy cây bồng của chàng.

"Không ngờ cái cửa tử ngọam chặt thế này nha! May là có dâm thủy bôi trơn nếu không thì khó dễ dàng mà vào được. Xem ra, ở phương diện này tử không có nhiều kinh nghiệm lắm.

Tiểu Ngưu rút cây bồng ra, đợi một chút cho cây bồng của nhỏ lại, rồi ngay tức hăn liền đâm tới một nhát thật mạnh làm cho Ngưu Lệ Hoa đau quá rên lên "Á á" luôn miệng và khiến nàng chảy liên tiếp nhỏ ra những giọt Lệ từ khóe mắt.

Ngưu Lệ Hoa hạ giọng mắng: "Người thật là tên Tiểu bại hoại, thô lỗ đến thế là cùng. Tiện nghi gì của ta đều bị người chiếm mất, trước đây ta thân mật với người khác nhưng cũng không đến mức thân thiết như thế này." Tiểu Ngưu nghe thấy thế liền không tin vào đôi tai của mình hỏi: "Ngưu tử tử, lẽ nào tử trước đây đã trải qua cùng với một nam nhân khác?" Hăn cần phải hỏi cho ra, tiểu huyết nàng hẹp như vậy giống như trưa từng có ai làm với nàng mà.

Ngưu Lệ Hoa thực sự phẫn nộ nói: "Đều do hăn không có phúc khí, không đợi được đến khi ta thân thiết với hăn mà đã chết." Nói xong, nàng cơ hồ như muốn khóc. Tiểu Ngưu đoán chắc chắn nam nhân này chắc liên quan đến một câu chuyện buồn trong quá khứ của nàng.

Lúc này Tiểu Ngưu cũng không tiện hỏi nhiều, nhân tiện nói: "Ta đây quá may mắn, vậy nhượng sự thống khoái một chút cho nàng nhé." Vừa nói chuyện, Tiểu Ngưu hai tay nắm lấy hai đại nhũ hoa của nàng và miết nhẹ, hạ bộ lại không ngừng vận động, đầu tiên là mới chỉ thật nhẹ nhàng khiến đóa hoa của nàng thật ẩm ướt khiến Ngưu Lệ Hoa nhanh chóng quên đi nỗi đau mà nàng vừa phải chịu đựng. Sau khoảng mấy trăm lần xuất nhập, nàng đã không còn cảm thấy đau nữa. Sau đó Tiểu Ngưu đổi chiến lược, từ một đóa hoa ẩm ướt e thẹn nay nó đã xối xả như mưa. Ngưu Lệ Hoa cảm thấy vừa khoái lạc lại vừa mạnh mẽ, rên rỉ không ngừng, thả lỏng rồi uốn éo kiều đồn, hưởng thụ lấy sự trù mẫn, thương yêu của nam nhân dành cho nàng.

Từ nhỏ đến giờ đây là lần đầu tiên nàng có cái cảm giác tuyệt vời đến như vậy.

Tiểu Ngưu cảm thấy cả thân thể và tinh thần của hắn đều sung sướng. Cứ nghĩ đến việc nàng vẫn còn là một xử nữ và mình là người đàn ông đầu tiên của nàng, cảm giác hưng phấn của hắn lại như muốn nổ tung. Tại lúc trước hắn nghĩ Ngưu Lệ Hoa không biết từng có bao nhiêu nam nhân, bị bao nhiêu cái bóng ghê tởm của kẻ khác xâm phạm nàng. Nào ngờ nàng vẫn còn trinh tiết, Tiểu Ngưu nghe nói những người sống ở Tây Vực rất cởi mở, không quá coi trọng chữ trinh cho lắm, không ngờ điều này lại không được chính xác cho lắm.

Chỉ thấy cây bông của Tiểu Ngưu xuất nhập âm ẩm, làm được dâm thủy bắn tung tóe ra, cả hai người cảm thấy sáng khoái đến mức nghiêng ngả, rí tay nhau những từ ngữ khiến họ đều khoái hoạt.

Tiểu Ngưu khoe: "Ngưu tử tử, hang của tử thật tuyệt, cây bông ta như muốn gãy mất nha...Rất sâu lại vô cùng ấm áp, đã đi vào là không muốn đi ra."

Ngưu Lệ Hoa ôm lấy cổ Tiểu Ngưu, đôi mắt đẹp nhìn hắn trêu đùa bản thân, môi đỏ mọng không ngừng hé mở, cũng cực lực tán thưởng bản lĩnh Tiểu Ngưu: "Tiểu Ngưu, cây bông tốt lắm nha, cường tráng hết như nam nhân Tây Vực ta, nhanh nhẹn như là một đại tuần mã. Tử tử xem như đã thích người mất rồi."

Tiểu Ngưu càng ra tăng thêm sức lực, đáp: "Ngưu tử tử, hãy là nữ nhân của ta nha! Ta sẽ đối xử thật tốt với tử."

Ngưu Lệ Hoa gắng sức uốn éo kiều đồn của mình khiến cây bông càng tiến vào sâu hơn, trong miệng nói: "Người khiến ta không còn muốn nghĩ đến cái gì nữa! Bây giờ người hãy đừng nói gì nữa, hãy tập trung vào việc hưởng thụ đi nha!"

Tiểu Ngưu ừ một tiếng, rút cây bông ra ngừng nghỉ một chút rồi lại tái đầu, đâm mạnh cây bông một nhát, Ngưu Lệ Hoa a một tiếng, như là thống khổ mà cũng như là sáng khoái.

Nhờ có sự chuẩn bị từ trước nên bây giờ Ngưu Lệ Hoa vô cùng khoái cảm. Nàng thoải mái lắc đầu, kêu gọi hăng hăng làm nhiều hơn, thanh âm thực vô cùng dễ nghe. Điều khác biệt của nàng so với những cô nương xử nữ của Trung Nguyên là càng nói âm thanh càng cuồng dã: "Tiểu Ngưu, hảo bảo bối của ta, người thật giỏi. Cái này của người làm ta thật sung sướng, ngập sâu trong hoa tâm ta. Mau lên, hãy đưa ta lên tới tận trời." Tiểu Ngưu nghe thấy những lời lẽ lăng lơ như vậy, tưởng chừng như có thể làm mọi điều cho nàng vui. Bởi vậy, Tiểu Ngưu tương lấy hết khả năng của bản thân, dùng hết tâm sức mà kiên nàng. Tuy rằng đây là lần đầu, nhưng sức chịu đựng của nàng cũng cao hơn những xử nữ khác, thật khiến Tiểu Ngưu bội phục.

Hắn nghĩ: "Ta phải thật dũng mãnh, phải chinh phục nàng nếu không nàng coi thường ta mất." Bởi vậy, Tiểu Ngưu liên tiếp tấn công nàng, cuối cùng cũng khiến Ngưu Lệ Hoa trào ra âm thủy thêm một lần nữa.

Thời khắc quan trọng đã đến, cả hai đều thật bùng nổ, thật đúng là một cuộc cuồng hoan đến hồi kết. Sau đó cả hai cùng nằm im và bất động.

Qua hơn nửa ngày bọn họ mới bắt đầu nói, Tiểu Ngưu hỏi: "Tỷ vì sao làm như vậy? Ta không đáng để tỷ hiến dâng sao?"

Ngưu Lệ Hoa tha thiết ôm Tiểu Ngưu, nói: "Chỉ cần người khiến ta nhìn thuận mắt, cái này đã đủ để cho ta làm như vậy với người rồi. Ta sống đến bây giờ, số người khiến ta thuận mắt cũng không nhiều đâu nha." Tiểu Ngưu từ tận đáy lòng nói: "Ta cảm thấy mình thật có phúc khí à! Được Ngưu tỷ tỷ để mắt vài lần mà đã thành người nhà rồi, ta còn nghĩ mình có gì không phải cơ."

Ngưu Lệ Hoa cảm khái nói: "Vốn dĩ không phải là người nhưng hắn đã đã chết, vĩnh viễn không sống lại được." Tiểu Ngưu hỏi: "Hắn chết như thế nào?" Việc nàng có người trong lòng tuyệt không phải chuyện lạ.

Ngưu Lệ Hoa buông Tiểu Ngưu ra rồi ngồi dậy, cặp nhũ hoa thật vô cùng đầy đặn khiến Tiểu Ngưu còn muốn sờ, vào nhưng hắn nhịn không làm nữa.

Ngưu Lệ Hoa trầm tư, nói: "Đó là chuyện của vài năm về trước, khi đó ta còn đang ở sư môn học nghệ. Mấy sư huynh đệ ở đó đều tốt với ta, trong đó cả đại sư huynh và nhị sư huynh đều đặc biệt đều có tình ý. Đại sư huynh tính tình phúc hậu còn nhị sư huynh lại rất khôn khéo và có tài năng. Nhưng người ta thích lại chính là đại sư huynh, điều này khiến nhị sư huynh rất bất mãn và luôn oán hận đại sư huynh. Có một lần ta cùng đại sư huynh du ngoạn, cả hai ta đều vui vẻ. Ta và đại sư huynh đều ngỏ ý muốn được cùng nhau...Thì bất chợt nhị sư huynh xuất hiện khiến chuyện tốt giữa hai chúng ta bị hủy bỏ. Nguyên do là hắn vẫn theo dõi chúng ta. Hắn làm trò trước mặt chúng ta, nói hắn rất ám ức chuyện đại sư huynh cướp mất người trong lòng của hắn. Ta liền nói cho hắn biết, trong lòng ta chỉ có đại sư huynh chứ không hề thích hắn. Nghe đến đấy hắn liền bỏ đi luôn luôn. Sau chuyện này ta đã cho rằng hắn biết khó mà lui và sẽ không suy nghĩ thêm điều gì nữa.

Ấy vậy mà, vào một buổi sáng sớm, ta nghe các sư đệ nói đại sư huynh đã chết ở phía sau núi khi tỉ thí với nhị sư huynh. Ta nghe có người kể lại tại trận quyết đấu hai người nói với nhau rằng chỉ khi quyết chiến thì ân oán giữa họ mới có thể được giải quyết. Ta không ngờ rằng hai người lại có thể giấu ta mà làm việc này. Khi ta đến nơi thì đã thấy đại sư huynh nằm trên mặt đất máu me đầy người. Ta khóc thật to vì biết rằng lần này đại sư huynh khó mà qua khỏi. Biết tin này, sư phụ lập tức chạy tới xem rồi hạ Lệnh toàn lực tróc nã nhị sư huynh. Nhị sư huynh chắc cũng đoán ra điều này nên đã bỏ trốn từ lâu rồi." Tiểu Ngưu nghe xong rất cảm khái, nói: "Tên nhị sư

huynh cũng thật độc ác. Sư huynh sư đệ đồng môn, quyết đấu thì quyết đấu có gì còn phải giết hại lẫn nhau?"

Ngưu Lệ Hoa mắt nổi lên Lệ quang, nói: "Hắn chỉ vì ta mà không từ một thủ đoạn nào."

Tiểu Ngưu hỏi: "Hai người quyết đấu, kẻ nào kém hơn người đấy tất bại, làm sao mà trách hắn được?" Ngưu Lệ Hoa hồi đáp: "Theo môn quy, quyết đấu cũng được nhưng quyết không được sát hại nhau. Nhị sư huynh giết đại sư huynh, hiển nhiên là vì ta mà hận đại sư huynh. Ta rất đau lòng, một mình hạ sơn truy sát nhị sư huynh nhưng đuổi đã lâu mà không có tin tức. Thôi thì đành báo lại cho sư môn rồi tiếp tục học nghệ, hy vọng có một ngày học được bản lĩnh giỏi sẽ báo thù cho đại sư huynh."

Tiểu Ngưu gật đầu, hỏi: "Hắn tên gọi là gì? Nhìn hắn như thế nào?" Ngưu Lệ Hoa nói: "Hắn tên là Mã Hoàn Hành, dáng người cao lớn, tướng mạo tuấn tú, ánh mắt sắc bén, cái trán có vết câu kiếm, đó là sư phụ ta cho hắn dạy hắn một bài học, bởi vì hắn xuất từng đả thương đồng môn nên sư phụ có ý giáo huấn hắn và cho hắn một nhát. Không ngờ hắn vẫn chưa chịu thay đổi."

Tiểu Ngưu thoải mái nói: "Ngưu tử tử à, tử đừng quá đau buồn. Người còn trẻ, ngày tháng còn dài. Báo thù chỉ nên xem là cơ hội, chờ ta luyện được rồi bản lĩnh, nhất định sẽ giúp tử tử, tử có chịu không?" Ngưu Lệ Hoa nhoen miệng cười, nói: "Hảo nam nhân, chỉ là ngươi mau mau luyện được bản lĩnh nha." Tiểu Ngưu ha ha cười, nói: "Ta hiện mới bắt đầu luyện." Vừa nói chuyện hắn vừa ôm chầm Ngưu Lệ Hoa, nắm đề lên người nàng, hăng hái dùng cây bồng xâm nhập vào tiểu huyết của nàng. Ngưu Lệ Hoa cũng mỉm cười hưởng thụ, bởi vì nàng biết mình cũng đã có cảm tình với hắn.

Những ngày tiếp theo thật là khoảng thời gian thần tiên, ban ngày hai người như bằng hữu, Tiểu Ngưu đưa nàng đến thăm danh thắng của Hàng Châu, thật khiến Ngưu Lệ Hoa được dịp mở tầm mắt, buổi tối họ lại như

đôi phu thê, tình cảm mãnh liệt như ngọn lửa thật khiến người ta muốn chết đi được, suốt đời khó quên.

Một buổi trưa, khi mà cả hai cùng nhau thưởng ngoạn cảnh hồ trên một chiếc thuyền. Khoang thuyền nó cũng nhỏ, hai người ngồi bên trong, trò chuyện cho bớt không khí tĩnh mịch. Tiểu Ngưu giảng giải cho nàng phong thổ Hàng Châu, nói mà cứ bắn cả nước bọt ra, cũng may mỹ nữ không thêm để tâm cho lắm, trái lại cao hứng địa dăng thơm hắc một cái từa như một thê tử thù mị, lúc này Tiểu Ngưu liếc nhìn Ngưu Lệ Hoa thấy nàng cực kỳ xinh đẹp. Ngưu Lệ Hoa cũng kể về phong thổ nhân tình Tây Vực, biên cương tới tận những vùng sa mạc khô hạn, Tiểu Ngưu nghe thấy thế cũng có phần chú ý. Nhất là nói đến mỹ nữ Tây Vực phong tình thế nào, nhiệt tình ra làm sao, Tiểu Ngưu nghe được cũng nóng lòng muốn đến Tây Vực một chuyến.

Thuyền đi đến giữa hồ thì gặp rất nhiều các con thuyền khác. Trong đó có một con thuyền mà từ đó phát ra thanh âm của hai thiếu nữ, âm thanh đó nhỏ như tiếng muỗi kêu nên Tiểu Ngưu căng tai lên mà không nghe thấy gì. Vì sao hắn lại quan tâm đến thế nhỉ? Bởi vì...Này thanh âm rất quen thuộc, vừa nghe liền là biết người nhà.

Ngưu Lệ Hoa thấy Tiểu Ngưu như vậy hỏi: "Tiểu Ngưu nha, người lại tái phát tâm bệnh à? Trông thấy cô nương nương nào sao? Ta đi làm mối cho người nhé?" Vừa nói chuyện, nàng hướng mắt về chiếc thuyền đó nhưng nó đã đi xa rồi.

Tiểu Ngưu không đáp mà hỏi lại: "Tỷ tỷ vừa nghe thấy gì vậy?" Ngưu Lệ Hoa hồi đáp: "Ta cũng một chú ý lắm, hình như là cái gì công tử, thành thân, hạnh phúc không hạnh phúc gì đó, à mà người hỏi cái này sự làm gì?"

Tiểu Ngưu lắc đầu nói: "Không có gì, không có gì, hai cô nương nương ấy là người quen."

Ngưu Lệ Hoa cười nói: "Chỉ cần không phải nữ nhân của người là ta an tâm, ta cũng không muốn gặp họ không lại tranh chấp người mệt lắm."

Tiểu Ngưu cười cười, nói: "Các nàng ấy không phải là nữ nhân của ta, tỷ tỷ yên tâm được rồi đấy." Trong lòng hắn nghĩ: "Hai cô nương này là ai nhỉ, các nàng nói thế là có ý gì? Ai phải thành thân? Là ai hạnh phúc hay không hạnh phúc? Chung quy lại là sẽ có người phải xuất giá! Không, không ai sẽ phải rời xa ta cả. Có khả năng là Tiểu Tụ phải lập gia đình." Vừa nghĩ đến muội muội phải lập gia đình, Tiểu Ngưu bỗng dưng ra buồn phiền. Hắn cũng không rõ mình buồn vì cái gì? ' Tiểu Tụ với ta là muội muội, lẽ ra nàng thành thân, mình nên vui vẻ mới phải, thế mà sao mình lại cảm thấy đau khổ nhỉ? Ta cũng thật là, không xin quách từ trước với phụ thân và kế mẫu bảo

Tiểu Tụ gả cho ta! Mà bọn họ cũng nhất định cho rằng đây là việc hoang đường, mà chắc gì Tiểu Tụ đã đồng ý. Hừ, Tiểu Ngưu ta cũng thật là kém cỏi, cho tới tận bây giờ cũng chưa có nữ nhân chủ động yêu ta cả? Phải rồi, nhất định là bản lĩnh ta không đủ. Chờ tới lúc ta luyện được bản lĩnh rồi, các mỹ nữ sẽ tự khắc bị ta chinh phục, rồi phụ thân sẽ phải trừng mắt ra mà kinh ngạc à xem. ' vì biết rõ trong gia đình xảy ra chuyện, Tiểu Ngưu quyết định sẽ chia tay Ngưu Lệ Hoa rồi về nhà để tìm hiểu. ' hay là trong thời gian ta phong lưu bên ngoài, Tiểu Tụ đã được gả cho ai? Nếu như cái kia nam nhân giỏi hơn mình liệu ta có còn cơ hội hội ngộ ngăn cản muội lập gia thất? Không, sao ta sao lại có thể ích kỷ đến vậy? ' Buổi tối trở lại khách sạn nghỉ, Tiểu Ngưu kêu một bàn tiệc rượu trong phòng, Hai người cùng nhau uống rượu, tửu lượng của Tiểu Ngưu rất khá mà Ngưu Lệ Hoa cũng rất xuất sắc, thật đúng là một nữ nhân phóng khoáng.

Uống được mấy chén, hai người đều cảm thấy mặt đỏ ửng. Đôi mắt long lanh của Ngưu Lệ Hoa nhìn thẳng vào

Tiểu Ngưu, nói: "Ta ngày mai phải đi rồi, người có cái gì nói thì nói đi, nếu không nói, chờ ta đi rồi, người nói ta cũng nghe thấy đâu."

Tiểu Ngưu cười cười, nói: "Ta cũng thật luyện tiếc tỷ tỷ nha! Ở cùng với nhau, tỷ chẳng có hạn chế ta làm điều gì cả. Thật là chỉ muốn sống cùng với tỷ tỷ, cả đời hưởng thụ mà thôi."

Ngưu Lệ Hoa cũng cười, đáp: "Lời người nói thật dễ chịu, ta tin tưởng người thực tâm nói, nhưng ta cũng có chuyện ở nhà, không có ở cùng người mãi thế này được. Phụ thân ta mất rồi, mọi việc trong nhà đều do ta xử lý. doc truyện tại . Nếu như người thực sự thích ta đến, sao người không theo ta về Tây Vực. Ta sẽ làm thê tử của người, người thấy thế nào? Rượu ngon mặc người uống, thức ăn hảo hạng mặc người thưởng thức, các mỹ nữ tùy người định đoạt, người có chịu không?" Lời này khiến Tiểu Ngưu nhiệt huyết sôi trào. Như vậy thật giống như thần tiên, không có nam nhân nào là không muốn, chỉ là vừa nghĩ tình cảnh bản thân, thực sự không thích hợp cho ta làm như vậy. Nếu làm thế, Nguyệt Lâm cùng Nguyệt Ảnh sẽ khinh thường ta, mà ta cũng rất luyện tiếc rời khỏi sư nương. Ta nếu lấy Ngưu Lệ Hoa, chẳng phải công là kẻ địch của? Còn gì là danh dự phái Lao Sơn. ' nghĩ đến vậy, Tiểu Ngưu tự không dám đưa ra quyết định của mình.

Mất nửa ngày, Tiểu Ngưu mới đáp: "Ta hiện tại là Lao Sơn đệ tử. Việc lấy tỷ chỉ khiến họ truy sát ta, lúc đó tỷ sẽ lại bị liên lụy." Ngưu Lệ Hoa ngạo nghễ nói: "Ta không sợ họ, chuyện này diễn ra đâu phải lần đầu. Cả chúng ta và chính đạo đều có những hảo thủ cơ mà."

Tiểu Ngưu hỏi: "Vậy chắc cũng thường xảy ra thắng bại?"

Ngưu Lệ Hoa đáp: "Nếu có thắng đi nữa thì họ cũng đâu có chiếm được tiện nghi, có vài lần bọn họ đánh bại chúng ta, nhưng chúng ta tuyệt không lui về phía sau, nghĩ biện pháp liên lạc với ma vương, mời họ viện trợ rồi mấy lần cũng thoát hiểm, cũng có lần chúng ta cũng thắng họ một thời gian rồi sau đó truy sát lại." Tiểu Ngưu tiếp tục hỏi: "Và rồi bắt được bắt tù binh?"

Ngưu Lệ Hoa đắc ý đáp: "Bắt tù binh cũng là chuyện thường mà, có gì mà ngạc nhiên vậy?" Tiểu Ngưu cường điệu nói: "Ý ta là các người xử lý tù binh cơ." Ngưu Lệ Hoa cầm lấy một chén rượu, nói: "Còn có thể xử lý như thế nào nữa? Tất cả đều dựa vào vận khí mỗi người, vận khí tốt thì họ sẽ được thả trở lại Trung Nguyên, vận khí xấu thì sẽ bị giết chết." Tiểu Ngưu hiếu kỳ hỏi: "Vận khí tốt thì do cái gì quyết định vậy?" Ngưu Lệ Hoa nói: "Nguyên nhân thì cũng có đấy. Thông thường chỉ có một biện pháp, đó chính là trao đổi tù binh. Bởi vì chiến đấu mà, khó tránh khỏi lường bại câu thương, chúng ta bắt được địch nhân thì họ cũng vậy. Ở tình huống như vậy, tốt nhất là trao đổi người."

Tiểu Ngưu gật đầu, nói: "Làm như vậy cho công bằng." Ngưu Lệ Hoa còn nói thêm: "Cũng có những người vận khí không tốt những lại không phải chết, khi đó chúng ta sẽ tạm tha cho cái mạng của họ và bắt họ làm nô Lệ." Tiểu Ngưu hỏi: "Ngoài tù binh nam ra thì có nữ tù binh không?"

Ngưu Lệ Hoa nói tiếp: "Đó là điều đương nhiên, Nếu có thị nữ xinh đẹp thì sẽ bắt họ làm thiếp, giống như phụ thân ta, cũng có không ít thê thiếp là nữ nhân chính đạo, các nàng ấy đều bị bắt trong chiến tranh cả."

Tiểu Ngưu cười hắc hắc nói: "Phụ thân người thực sự là diễm phúc nha." Ngưu Lệ Hoa phóng khoáng cười nói: "Nếu người nguyện ý, người cũng có thể gia nhập chúng ta, ta sẽ nhường người làm chủ nhân ở đây, chính đạo mỹ nữ tùy người thưởng thức, người có đồng ý không?" Tiểu Ngưu đáp: "Hiện tại ta có muốn cũng không được, bản lĩnh cũng không có, đợi khi nào ta học được rồi sẽ tính sau." Tiểu Ngưu trong lòng nói: "Cho dù ta có được bản lĩnh cũng sẽ không gia nhập bọn họ, nếu không ta sẽ mãi mãi không thể trở về Trung Nguyên. Khi mà chính đạo nhân sĩ đều muốn thích sát ta thì trên đời còn gì thú vị nữa." Ngưu Lệ Hoa chăm chú suy nghĩ một chút rồi nói: "Tiểu Ngưu, người muốn học bản lĩnh thật dễ dàng? Người theo ta quay về Tây Vực, ta sẽ dạy người mọi bản lĩnh ta biết, nếu như người chưa hài lòng, ta sẽ dạy người bộ đao pháp gia truyền. Đến lúc đó người chỉ cần

tìm được ma đao là có thể hoành hành thiên hạ, kể cả mấy tên đạo sĩ mũi trâu cũng phải gọi người là đại gia. Người xem thế có hay không?"

Điều kiện như vậy thật khiến người ta mê mẩn, khi đấy Tiểu Ngưu ta sẽ thành Đại Ngưu. Thế nhưng Tiểu Ngưu lại không dám đáp ứng, hẳn cũng không dám mạo hiểm bởi lẽ gia nhập tà phái thì sẽ thành địch nhân của người Trung Nguyên, như thế nhưng thì những thứ được có khi không bù đắp nổi những cái đã mất. Chỉ cần nghĩ đến Nguyệt Ảnh và nguyệt lâm, hẳn liền không đành lòng.

Tiểu Ngưu lại nói tiếp: "Cám ơn tử tử đã lo lắng nhưng hiện giờ ta không thể trả lời tử tử được." Ngưu Lệ Hoa thất vọng thở dài, nói: "Một ngày nào đó người sẽ phát hiện, tà phái chúng ta cũng không khác gì chính phái các người.

Có chăng chỉ là chữ chính - tà nó vốn dĩ viết khác nhau mà thôi."

"Ta cũng chưa bao giờ có ý khinh thường tà phái, thôi, chúng ta uống rượu tiếp." Vừa nói chuyện, Tiểu Ngưu lại bắt đầu rót rượu.

Ngưu Lệ Hoa cũng đồng ý nói: "Tiểu Ngưu, chúng ta hôm nay uống một bữa thật thỏa thích, lần gặp lại tiếp theo không biết bao giờ mới đến." Vừa nói chuyện, Ngưu Lệ Hoa cầm lấy một vò rượu lên.

Tiểu Ngưu thấy nàng hào khí như mây, mình là một nam nhân đương nhiên không được phép tỏ ra yếu kém, bởi vậy Tiểu Ngưu cũng cầm một cái vò khác lớn tiếng nói: "Đúng, chúng ta không say không ngủ." Vừa nói chuyện hẳn vừa ôm vò rượu lên.

Đối ẩm một lúc, hai người đều say, mắt lơ mơ mông lung. Bọn họ bèn nhìn nhau cười, nhìn vào mắt của đối phương và đều cho rằng bản thân tìm được tri kỷ.

Tiểu Ngưu lè lưỡi nói: "Ngưu tử tử, tử thật giỏi, đúng là một mỹ nữ có khí phách." Ngưu Lệ Hoa hài lòng cười, tựa một đoá hoa hồng, nàng híp đôi mắt đẹp nói: "Người cũng vậy, không chút dối trá như người Trung Nguyên, gặp gỡ người mà ta chẳng có chút phòng bị. Ta thật không hối hận khi đã ngủ với người." Tiểu Ngưu nghe xong tự hào, cảm thấy toàn thân tràn ngập sức mạnh. Hắn cho rằng vị tất bản thân đã thua kém, lại còn mang cái vẻ vang về cho nam nhân Trung Nguyên.

Tiểu Ngưu trong lòng thấy ngứa ngáy, bứt đi vài phần say, khiêu khích nói: "Vậy bây giờ tử tử có cho ta ngủ cùng không nào?" Vừa nói chuyện Tiểu Ngưu vừa vươn đầu lưỡi liếm liếm môi.

Ngưu Lệ Hoa cười nói: "Bộ dạng này của người thật đáng ghét, so với nam nhân Tây Vực chúng ta còn xằng bậy hơn." Nói hết câu nàng liền đứng lên rồi ngã vào lòng Tiểu Ngưu.

Tiểu Ngưu chỉ cảm thấy nửa thân dưới phiêu diêu như trên mây

Tiểu Ngưu ôm lấy Ngưu Lệ Hoa đi về phía cái giường, đôi mắt quyến rũ của Ngưu Lệ Hoa ngược nhìn theo hắn, nói: "Ta đã chú ý tới người rồi, đừng làm ta thất vọng nha."

Tiểu Ngưu hào khí ngất trời nói: "Tỷ cứ yên tâm đi, ta nhất định cho tỷ không bao giờ quên được ấn tượng về ta, để cả đời này tỷ chỉ có yêu ta."

Ngưu Lệ Hoa thờ hớn hển nói: "Ta cả đời này ta sẽ không quan tâm đến một nam nhân thứ ba nào nữa." Tiểu Ngưu nói: "Lẽ nào ta không phải là người thứ nhất sao?"

Lời nói của Ngưu Lệ Hoa thoang thoảng mùi rượu, đáp: "Lẽ nào người đã quên? Ta trước đây cũng thích đại sư huynh." Tiểu Ngưu gật đầu: "Đúng, đúng, những chuyện hắn không làm được, ta sẽ đều làm thay hắn làm. Hắn không quan tâm được tỷ thì đã có ta quan tâm. Ta nhất định sẽ làm cho tỷ đạt được hạnh phúc lớn nhất trong đời." Vừa nói chuyện Tiểu Ngưu vừa cười

bỏ y phục của Ngưu Lệ Hoa, lúc này Ngưu Lệ Hoa cũng không ngăn cản, trên người không một mảnh vải che thân. Mà Tiểu Ngưu cũng vội vã cởi hết y phục trên người hăn ra khiến hăn giống như người nguyên thủy.

Đêm nay thật tĩnh lặng, chỉ có hai người trong một phòng nhỏ, dưới ánh nến hồng, hai nguồn nhiệt lực của đôi nam nữ đang tuổi thanh xuân kết hợp với nhau dường như tạo ra một nguồn ánh sáng chói lòa.

Tiểu Ngưu khởi động từ việc hôn lên trán nàng, đầu tiên hôn nhẹ nhàng sau đó thì mãnh liệt như ngọn lửa làm Ngưu Lệ Hoa phải nheo đôi mắt lại, dần dần thở dốc, từ đôi môi đỏ mọng phát ra tiếng rên rĩ. Đến lúc Tiểu Ngưu hôn lên đám lông tơ của Ngưu Lệ Hoa thì nàng quả thực phải kêu lên. Nàng cảm thấy dòng dâm thủy của mình chảy chảy ra mà không biết làm cách nào ngăn lại, nó chảy ngày một nhiều nhiều rồi biến thành một con suối nhỏ.

Tiểu Ngưu thân dùng chiếc lưỡi của mình khiêu khích phía dưới của Ngưu Lệ Hoa, tấn công mãnh liệt vào cánh Hoa của nàng, khiến cho Ngưu Lệ Hoa không ngừng run rẩy toàn thân, kiều đồn uốn éo, tiếng kêu gọi hăn đừng làm không ngớt bên tai.

Nàng như trách cứ, khoái lạc đến mức phải kêu to: "Tiểu Ngưu nha, nhanh lên một chút, ta muốn nuốt chửng cây đại bồng của người."

Tiểu Ngưu dùng sức mà mút cái địa phương mẫn cảm đấy. Hăn yêu nhất là xem dòng suối chảy ra thế nào, rồi lại cả đám lông tơ màu vàng thẫm đầm nước kia nữa chứ. Đó thực là biểu hiệu của một nữ nhân động tình, cũng chính là điều khiến nữ nhân mê người. Tiểu Ngưu ngẩng đầu, cười hắc hắc, nói: "Ngưu tỷ tỷ, dâm thủy của tỷ thật nhiều, ta rất muốn xem nó có thể chảy thêm được bao nhiêu nữa." Vừa nói chuyện, hai tay hăn vẫn tiếp tục vuốt ve bóp đùi nàng còn miệng thì ra sức mà liếm.

Ngưu Lệ Hoa không chịu được việc hắt hủi thêm nữa, nàng vong tình la lớn: "Tiểu Ngưu người thật giống tên Tiểu tử hư hỏng, người lấy mạng ta mất!" Nàng vừa nói mà thân thể cứ giãy dựa cả lên.

Với bản lĩnh của nàng, nếu giãy giữa liệu Tiểu Ngưu có thể khống chế nổi? Ngưu Lệ Hoa dễ dàng tự thoát khỏi vòng tay của Tiểu Ngưu rồi sau đó đẩy ngã hắn.

Tiểu Ngưu kêu lớn: "Oái oái, có mỹ nữ vô lễ với ta." Ngưu Lệ Hoa cười mắng: "Người đã vụng trộm lại còn hét lớn, người nào mà nghe thấy chắc cười đến rụng răng mất." Vừa nói chuyện, Ngưu Lệ Hoa vừa tựa vào người Tiểu Ngưu, đặt bàn tay vào cây bông tử của hắn.

Bị mỹ nữ mê hoặc, cây bông giờ đã bị kích động biến thành một cây đại bông vô cùng cự phách, nhìn thật giống như dã thú, quy đầu dữ tợn, gân xanh nổi lên, tựa hồ như muốn nhảy lên.

Ngưu Lệ Hoa hứng thú đặt ngón tay lên quy đầu của hắn, nói: "Không biết người chơi đùa thế nào mà nó trở thật đáng sợ, nếu như mà cây bông này xuyên vào ta chắc ta thụ thương mất!"

Tiểu Ngưu thấy đôi nhũ Hoa của nàng run rẩy, hơn nữa lông tơ thấm đẫm dịch thủy trong suốt, tiếc là hắn đã miệng đắng lưỡi khô. Hắn nói: "Ngưu tử tử à, nếu tử thích, tử hãy dùng miệng liếm cây bông của ta, đảm bảo mùi vị sẽ rất tuyệt vời."

Ngưu Lệ Hoa hừ nói: "Ta sẽ không liếm cái thứ này của người đâu. Ở Tây Vực chúng ta, nữ nhân chỉ liếm cây bông của trượng phu họ thôi. Người bây giờ còn chưa là trượng phu của ta, ta sẽ không thể hắt hủi cái của người." Tiểu Ngưu biết nhất thời thì điều này là không thể, bởi vậy đã nói: "Ngưu tử tử nha, dù tử không dùng miệng thì cũng nên, cũng nên dùng hạ bộ khiến ta vài cái tiêu hồn đã chứ. Ta rất muốn kiên tử." Ngưu Lệ Hoa nghe xong cười hì hì, lấy tay nhéo hắn một cái thật đau, híp đôi mắt đẹp

nói: "Tiểu Ngưu nha, tên Tiểu tử của người nướng chín tay ta mất." Vừa nói chuyện, nàng nép sát vào người Tiểu Ngưu, chồm hồm giống tư thế kỵ mã, chậm rãi nằm xuống phía dưới Tiểu Ngưu rồi đặt cây bồng đúng vào tiểu huyết.

Tiểu Ngưu ngẩng nhìn đám lông tơ rậm rạp ấy, hai cánh hoa màu mỡ đã đã hé mở, ở cái khe hở ấy dịch thủy đã dính lại như là tơ nhện, thật khiến cái tâm háo sắc của hắn muốn ăn tươi nuốt sống nó.

Tiểu Ngưu thấy động khẩu của nàng chạm vào quy đầu mình, dâm thủy lại trơn trượt, hắn chậm rãi mà vào. Như vậy là việc nhập động đã hoàn tất. Tiểu Ngưu Hoan hô nói: "Thật thoải mái a, giống như ngâm trong dòng suối nước nóng." Vừa nói chuyện, hai tay hắn nắm chặt vai hai nhũ Hoa của nàng mà miết chặt, cảm giác thật khiến hắn đặc ý mà chết đi sống lại.

Ngưu Lệ Hoa cười phóng túng nói: "Tiểu Ngưu nha, cùng chơi đùa ta đều đã quên hết mọi phiền não." Vừa nói chuyện, Ngưu Lệ Hoa uốn eo kiều đồn cho hắn xuất nhập cây bồng dễ dàng hơn. Trong lúc đó, cây nhục bồng của hắn luồn lách, mỗi lần xuất nhập đều cảm giác như ngừng thở.

Ngưu Lệ Hoa đặt hai tay lên đầu gối, hết sức chăm chú khống chế được cây nhục bồng. Nàng càng ngày càng có kinh nghiệm, nàng không chỉ làm chỉ cây bồng sát nhập vào tận trong cùng của tiểu huyết, nàng còn không ngừng xoay người, cọ xát loạn xạ, cây bồng đi đến khắp ngõ ngách, khiến bản thân đạt được vui sướng tối đa.

Ngưu Lệ Hoa thở gấp nói: "Thật tốt nha, tư vị thật tuyệt vời, mọi khớp xương đều nhuyển hết ra. Giờ có chết ta cũng can tâm tình nguyện." Tiểu Ngưu nghe xong rất đặc ý, đây là điều mà mọi nam nhân đều muốn nghe. Cũng đủ để chứng minh bản thân thực có năng lực phi phàm.

Tiểu Ngưu cảm thấy như cây nhục bồng càng ngày càng đâm thật sâu hơn vào tiểu huyết của Ngưu Lệ Hoa. Thân thể của Ngưu Lệ Hoa cứ như

kẹp chặt vào cây bông của hắn vô cùng ấm áp, ngứa ngứa nhưng lại rất tê dại khiến

Tiểu Ngưu cũng không muốn rời bỏ nó.

Ngưu Lệ Hoa lúc mới đầu còn lên xuống một cách ôn nhu nhưng càng về sau nàng càng điên cuồng như một kỵ mã. Ôi, mãnh liệt làm sao, dữ tợn làm sao, cuồng nhiệt làm sao, thật khiến Tiểu Ngưu hưởng đủ mọi điểm phúc, nhưng hắn cũng lo lắng ình cho sự an toàn cây bông tử, vạn nhất nàng dùng sức quá lớn, có thể nó gãy được chăng? Chính vì điều này Tiểu Ngưu đành buông cặp nãi tử ra ra mà nâng lấy kiêu đồn của nàng giúp khi hai người quan hệ hai bên kiêu đồn không bị Lệnh ra khỏi quỹ đạo.

Một hồi sau, Tiểu Ngưu nói: "Ngưu tử tử, chúng ta đổi tư thế một chút đi." Ngưu Lệ Hoa hỏi: "Đổi cái gì?" Tiểu Ngưu rất muốn nhìn một chút xem khi quan hệ với nhau thì kiêu đồn bộ dạng thế nào, hắn nói: "Ngưu tử tử nghe lời ta đi, tử xoay người lại, đưa chân hướng về khuôn mặt của ta."

Ngưu Lệ Hoa đáp ứng liền, đang muốn đứng dậy rút cây bông ra, Tiểu Ngưu cười, nói: "Không cần phiền phức như vậy đâu, trực tiếp quay người là được."

Ngưu Lệ Hoa nhắc cao kiêu đồn, tương cây bông vào sâu lại trong huyết khẩu, sau đó chậm rãi xoay người, tuy rằng động tác có lâu nhưng, rút cuộc cũng đạt được mục đích. Như vậy, Ngưu Lệ Hoa tự đưa quay lưng ngược với Tiểu Ngưu.

Lưng của nàng trắng nhưng lại rắn chắc, tuy rằng như vậy không phải thanh tú, nhưng lại có một vẻ đẹp khỏe khoắn, cái chính là kiêu đồn nàng rất trắng và to lớn, cả hai tạo thành một đường cong hoàn mỹ. Ngưu Lệ Hoa lại chuẩn bị ột cuộc chơi mới, nhịp nhàng lắc lư kiêu đồn.

Tiểu Ngưu trong lòng sớm đã thỏa mãn, hai tay sờ soạng đến kiêu đồn của nàng sau đó lại vừa gãi vừa cọt nhả khiến huyết động của nàng rúng

động cả lên, Tiểu Ngưu thấy thế lại càng sung sướng hơn.

Tiểu Ngưu khen nàng: "Ngưu tử tử ơi, ở phương diện này tử thật là thiên tài, chỉ tử theo ta thì sẽ thực sự sẽ thành một mỹ nữ khiến người khác phải mê mẩn."

Ngưu Lệ Hoa nhắc một bên kiêu đồn lên rồi nói: "Ta không cần người khác phải mê mẩn vì ta, chỉ cần người là đủ rồi." Tiểu Ngưu nghe xong mừng rỡ, nói: "Vậy về sau tử hãy tìm cách mà lấy ta đi, nhưng mà cũng có rất nhiều nữ nhân muốn lấy ta mất rồi, vì thế từ nay về sau nàng cần phải nỗ lực nhiều hơn nữa."

Ngưu Lệ Hoa cười duyên một cái, nói: "Tiểu Ngưu nha, sao người lại tưởng bở vậy. Lẽ nào ta Ngưu Lệ Hoa cần phải để người khác thưởng cho sao? Hơn nữa, ta không tin có nhiều nữ nhân lại muốn cướp người đi như vậy!" Vừa nói chuyện, nàng dùng sức mà đè xuống, cây bông tử lún sâu tận đến nơi trong cùng.

Tiểu Ngưu a một tiếng rồi nói: "Thật tốt nha, ta muốn mình biến thành thần tiên, ta phải bắt nàng theo mới được." Ngưu Lệ Hoa quay đầu lại cười quyến rũ nói: "Người thật là được lợi. Ta muốn nam nhân đầu tiên của ta phải là đại sư huynh chứ không là người. Hic hic, ta bị tổn thất nặng nề rồi."

Tiểu Ngưu dồn hết lực vào hạ thân, sử cây bông nhất loạt lên xuống. Tiểu động của Ngưu Lệ Hoa, ngoài miệng nói: "Ngưu tử tử, chúng ta rút cuộc giống đôi phu thê, còn phân biệt ai được ai mất sao?"

Ngưu Lệ Hoa vắn vẹo một bên kiêu đồn, ngoài miệng nói: "Người biết không, người Tây Vực từ thời xa xưa, lập gia đình nhất định không gả cho người Trung Nguyên, bởi nam nhân Trung Nguyên đều không có lương tâm tốt. Bọn họ chỉ biết lừa dối người, bán đứng người, lừa bịp người, chờ đến khi nào thỏa mãn rồi, sẽ nhẫn tâm vứt bỏ người. Ta chỉ sợ lúc này ta đang

gặp một nam nhân như thế mà thôi." Vừa nói chuyện, nàng quay đầu trừng mắt Tiểu Ngưu.

Tiểu Ngưu cười ha ha, vội vã biện hộ: "Người Trung Nguyên chúng ta thực có không ít kẻ xấu như vậy, nhưng ta không phải người xấu, về sau tỷ sẽ tự nhiên hiểu."

Thế rồi, Tiểu Ngưu yêu cầu Ngưu Lệ Hoa nhắc kiêu đồn lên, hẳn muốn làm từ phía sau. Ngưu Lệ Hoa tuy rằng cảm thấy tư thế này không tốt lắm thấy, nhưng cũng không có phản đối, dù sao nàng cũng là nữ nhân Tây Vực nên cũng không chú ý đến tiểu tiết quá mức như là những nữ nhân Trung Nguyên.

Tiểu Ngưu quỳ gối tựa vào hai kiêu đồn của nàng, hai tay vuốt ve hai đại kiêu đồn trắng như ánh trăng sáng, trong lòng nghĩ: "Nàng thật là ngang ngửa với sư nương, chỉ khác là sư nương lại rất tinh tế còn Ngưu Lệ Hoa lại có đôi phần mạnh mẽ." Tiểu Ngưu tiếp tục lấy ngón tay mà vuốt ve cánh hoa nàng, khiến nó ngứa ngáy quá mà vội co rút lại. Tiểu Ngưu cười ha ha, nắm lấy cây bông của mình đâm ngập vào hoa tâm đang lầy lội ấy.

Ngưu Lệ Hoa hoan hỉ nói: "Thật lớn, thật cứng rắn, nó dường như muốn đâm xuyên qua cơ thể ta mất." Tiểu Ngưu hăng hái bừng bừng mà kiên nàng, nói: "Đêm nay ta nhất định phải khiến tỷ đam mê nó để đến khi tỷ trở về Tây Vực sẽ không bao giờ quên được." Ngưu Lệ Hoa cười nói: "Chậm lại một chút nha, nếu không cây bông tử của ngươi bị gãy đó." Tiểu Ngưu cười ha ha, tựa như lang sói tựa như hổ mà kiên nàng, cũng không biết đã bao nhiêu lần nâng lên hạ xuống bất giác làm Ngưu Lệ Hoa chịu không nổi, lập tức đạt đến cao trào.

Tiểu Ngưu cũng không buông tha nàng, vẫn đang cuồn cuộn mãnh mà đâm vào, khiến âm thủy đều biến thành một lớp kem màu trắng nhạt. Tình cảnh lúc đó thật vô cùng thâm mỹ, làm Tiểu Ngưu cảm thấy vô cùng kiêu ngạo.

Sau đó, Tiểu Ngưu vẫn tiếp tục Ngưu Lệ Hoa bay qua bay lại trên người nàng, bản thân đặt người nàng lên trên cơ thể mình mà hung tợn kiên, khiến nàng cao trào lần thứ hai, hẳn cảm thấy mỹ mãn mà bắn...Ra ngoài, bắn đặc Ngưu Lệ Hoa liên tiếp trầm trồ khen ngợi, phảng phất là sự ủng hộ dành cho tình nhân.

MA ĐAO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Khẩu Kỹ

Hai người ôm nhau mà ngủ, nằm thẳng tới tận sáng sớm hôm sau mới dậy, Tiểu Ngưu tỉnh dậy trước tiên, nhắc chân lên, chỉ thấy thân thể nàng đầy đặn đến mê người, hơn nữa trên mặt vẫn còn chút ửng hồng, đúng là vẫn chưa hết vẻ xuân tình, thật khiến ngọn lửa dục vọng của Tiểu Ngưu vốn đã nguội lạnh trở nên bùng nhiệt.

Hắn lại nhìn nàng một cách háo sắc, cây bồng lần thứ hai lại cương cứng lên. Hắn chú ý ngắm nhìn mọi điểm trên thân thể nàng, nhất là khi ánh mắt hắn chạm đến đám lông mao cũng như tiểu huyết hơi rỉ nước của nàng thì hắn không thể nào nhịn được nữa.

Tiểu Ngưu thả lỏng hai tay ra rồi đặt nhẹ nhàng lên cặp nãi tử của nàng, âu yếm hai đại nhũ hoa của nàng quyến luyến không muốn rời ra. Mới được một lát là Ngưu Lệ Hoa tỉnh dậy lại liền. Nàng nháy nháy con mắt màu xanh lam, hỏi: "Tiểu Ngưu, ngươi lại muốn làm gì nữa đây?" Tiểu Ngưu lắc lắc cây nhục bồng của mình, nói: "Tỷ hỏi ta làm gì vậy? Ta tự nhiên muốn làm với tỷ, tỷ xem, nó kích động rồi biến thành thế này đây." Khôn đợi nàng nói, hắn kéo chiếc chăn đi rồi tiến tới giữa hai chân nàng, cầm chắc cây bồng hướng về phía cánh hoa đâm tới.

Ngưu Lệ Hoa cười khổ nói: "Ta thật sự là không chịu nổi người được nữa, sức chiến đấu của người dẻo dai thật, nếu ta với người cùng một chỗ, chỉ sợ buổi tối khó mà ngủ yên được mất!" Mắt thấy cây bồng của nam nhân chạm vào tiểu huyết ẩm ướt của bản thân.

Tiểu Ngưu không lập tức tiến vào mà trước hết khiêu khích Ngưu Lệ Hoa cái đũa, hôn môi, miết nhẹ vào cặp nãi tử, chờ đợi dâm thủy của nàng trào ra, lúc này mới lay động cây bông về phía trước. Bây giờ thì Tiểu Ngưu đã có thể dễ dàng tiến vào tiểu động của nàng. Thừa nhận bản thân có điểm không chống đỡ nổi

Khi Tiểu Ngưu đưa được cây bông của mình vào trong thì Ngưu Lệ Hoa cũng thở phào một cái, cảm thấy bản thân có điểm không chống đỡ nổi. Thứ này lớn như vậy chỉ sợ sẽ khiến tiểu huyết của mình bị hỏng mất.

Tiểu Ngưu từ từ mà nhập động, hai tay nhẹ nhàng nắm lấy nhũ hoa của Ngưu Lệ Hoa. Hắn tấn công từ hai hướng, thật khiến đối phương cảm thấy vô cùng sáng khoái.

Tiểu Ngưu uyển chuyển xuất nhập. Ngưu Lệ Hoa cũng ngày càng phối hợp tốt, hoặc uốn éo thắt lưng, hoặc lắc lư kiều đồn, tất cả đều khiến Tiểu Ngưu rất đắc ý.

Tiểu Ngưu càng lúc càng thêm đùa nghịch, đôi khi ngẫu nhiên tương cây bông vào huyết khẩu, tại huyết khẩu chuyển động vài cái, sau đó lại đâm một nhát vào tận trong cùng khiến dâm thủy chảy ra ào ạt, có lúc Tiểu Ngưu lại rút cây bông ra, quan sát nhúc nhích một chút, giờ thì nó giống như một hang động chứa đầy nước, nhìn rất hợp cùng với rừng lông tơ. Tiểu Ngưu lễ mễ tận nửa ngày mới chạm quy đầu vào cánh hoa của nàng. Ngưu Lệ Hoa thấy thế bất mãn liền chủ động đón mời cây nhục bông của hắn. Tiểu Ngưu lúc này mới cười vài tiếng nghe vô cùng xấu xa rồi đâm vào. Lần này hắn chỉ lôi cây nhục bông thoáng cái lại lấp vào đấy vào. Cây nhục bông đâm vào tiểu huyết kêu chít chít (Giống tiếng côn trùng phát ra), không những thế tiếng bụng dưới đập vào nhau kêu bành bịch, căn phòng nhất thời trở nên vô cùng náo nhiệt.

Tiểu Ngưu làm một mạch mấy trăm nhát làm Ngưu Lệ Hoa chỉ đành giơ cờ trắng ra mà đầu hàng. Tiểu Ngưu cũng không có ý tốt, trong lòng hắn

nghĩ: "Tốt nhất là khiến nàng chủ động van xin, thế mới thật là sáng khoái." Nghĩ đến đây hắn vẫn nỗ lực mà kiên nhẫn. Ngưu Lệ Hoa không chịu nổi (Nhiệt) được nữa, nàng đành hướng về phía hắn liên tục cầu xin. Nhân cơ hội này, Tiểu Ngưu liền đưa ra những điều kiện thật hà khắc.

Ngưu Lệ Hoa vừa nghe thấy thế mặt thoáng chút ửng đỏ. đọc truyện tại . Đối với việc trên giường, nàng đích thực không sợ gì hết, nhưng đối với việc cầu xin, nàng lại có đôi chút sợ sệt. Ấy vậy mà nàng cũng không biết bản thân sợ hãi cái gì.

Nàng thì không hề muốn đáp ứng, nhưng Tiểu Ngưu cứ muốn nhờ thêm một lần nữa, khiến nàng rơi vào cảm thấy vô cùng mâu thuẫn, không biết bản thân có nên đáp ứng sự thỏa mãn của hắn hay không.

Thấy tình cảnh như vậy, Tiểu Ngưu liền đề nghị: "Ngưu tử tử, không bằng chúng ta cùng nhau phục vụ đối phương, như vậy tử sẽ không cảm thấy mình mất mát gì cả, tử thấy sao?"

Ngưu Lệ Hoa nghe thấy vậy trong lòng cân nhắc rất nhiều. Nàng ấy nói: "Ta...Ta chẳng hiểu gì cả." Tiểu Ngưu thoải mái trả lời: "Ta biết rất nhiều thứ tốt đẹp, vì vậy tử có thể làm theo những điều ta chỉ. Tử vui vẻ còn ta cũng cảm thấy thoải mái." Thế là đột nhiên Tiểu Ngưu lại trở thành sự phụ của Ngưu Lệ Hoa. Ngưu lệ hoa quay người nằm ngược lại so với Tiểu Ngưu, hai người miệng kề sát vào nhau. Tiểu ngưu nhìn thấy đại kiều đồn Ngưu Lệ Hoa trắng như tuyết, cùng với khe hở giữa hai kiều đồn ấy thật như là một đóa hoa, khiến hắn muốn điên lên. Hắn ôm lấy hai bên kiều đồn, đầu lưỡi hướng sâu vào trong hang động của nàng, nó duỗi ra rồi lại đột ngột co rút lại liếm đặc ý liếm nhục thể bên trong hang, khiến đặc ngưu lệ hoa thẳng người mà rung động kiều đồn, miệng thì kêu gọi hắn làm thêm nữa.

Tiểu ngưu cũng nói: "Người cũng nhanh lên một chút nha."

Ngưu Lệ Hoa liền hé miệng ra, nuốt quy đầu vào trong miệng. Thật lớn một đại quy đầu rất vĩ đại! Nàng làm rất nhanh chóng và không hề có một sai sót nào.

Tiểu Ngưu thì chỉ huy phía dưới, miện của nàng lưu loát đùa nghịch với cây bông, khiến Tiểu Ngưu đạt được được một niềm vui sướng khác. Thân đầu lưỡi liếm vào khe hở của quy đầu, rồi sau đó lại ôm chặt lấy thân quy đầu. Ngưu Lệ Hoa mặc dù không hài lòng lắm với cái mùi vị này, nhưng để Tiểu Ngưu vui vẻ thì nàng cũng sẵn sàng chiều theo.

Ban đầu thì Ngưu Lệ Hoa có điểm khó chịu, nhưng đến khi nàng liếm cái quy đầu kia khiến nó hồng hào thì nàng đã bắt đầu cảm thấy hứng thú. Hơn nữa bên kia Tiểu Ngưu cũng ngậm chặt lấy hai cánh hoa cùng với tiểu đậu của nàng, khiến cho nàng cảm thấy vô cùng dâm hưng (Tăng tiến), dâm thủy chảy ra không kể xiết, cảm giác như mọi khớp xương đều nhuyễn hết ra. Cứ như thế, những điểm nàng không hài lòng lúc đầu đã biến mất, thay vào đó là cảm giác ngon ngọt làm nàng tận tâm mà hầu hạ Tiểu Ngưu.

Nàng dùng tay nắm lấy cây bông, dùng đầu lưỡi liếm khắp mọi chỗ trên cây bông của Tiểu Ngưu, khiến Tiểu Ngưu kêu lên ồ ồ, thở hổn hển như trâu, nói: "Ngưu tử tử, người liếm thật giỏi, thật khiến nam nhân là ta cảm thấy phát cuồng! Tốt nhất, khi liếm nó nàng hãy nhớ đến mùi vị khi ăn mút, đảm bảo như thế sẽ rất tuyệt."

Tuy rằng không có mùi vị đó thực, nhưng mùi vị của chinh phục nam nhân thật tuyệt hảo, chính mắt nàng cũng nhìn thấy cái vật trong tay càng lúc càng lớn, cảm kích tựa hồ muốn được nói ra vậy. Nàng từng ngậm từng ngậm mà mút nó, ra sức mà liếm. Đừng xem động tác và kỹ thuật của nàng không đủ thuần thực, đối với loại cảm xúc mãnh liệt này thì mọi nữ nhân đều có thể làm được như vậy, mà chính việc Tiểu Ngưu được nàng chăm sóc được như thế này khiến hắn không thể nghĩ ra nổi, bản thân mới quan hệ cùng nàng vài ngày mà đã được vậy, không lẽ là duyên số?

Ngưu Lệ Hoa liếm đến nỗi Tiểu Ngưu sắp bắn ra, ở tình huống thế này, Tiểu Ngưu nhịn không được nên phải thay đổi tư thế. Hắn đứng ở trên giường, Ngưu Lệ Hoa lại quỳ xuống áp mặt vào hạ thân hắn. Nhìn một đại mỹ nữ dùng môi đỏ mọng như muốn nuốt lấy cây bồng của hắn, Tiểu Ngưu bất luận trong lòng thế nào cũng cảm thấy sướng khoái một cách khó tả.

Tiểu Ngưu khen nàng: "Mùi vị thật tuyệt, ta cũng không biết phải có thể miêu tả nó thế nào nữa." Nhìn Ngưu Lệ Hoa loạn ngoe nguẩy cái đầu mà phục vụ mình, Tiểu Ngưu kích động đến mức muốn hét lên một tiếng thật cuồng loạn.

Chỉ trong chốc lát, Tiểu Ngưu đã không thể chịu nổi được nữa. Hắn ôm lấy đầu Ngưu Lệ Hoa, ưỡn thẳng cây nhục bồng rồi đẩy mạnh nhiều lần về phía trước, coi đôi môi đỏ mọng của nàng như tiểu huyết. Ngưu Lệ Hoa chỉ có thể rên rỉ kêu những tiếng ô ô chứ không thể nào có thể nói ra một thanh âm nào khác

Sau hơn mười lần mãnh liệt như thế, Tiểu Ngưu bắn thật mạnh ra ngoài. Ngưu Lệ Hoa không kịp né tránh, toàn bộ bắn vào trong miệng, Tiểu Ngưu còn nói tiếp: "Ngưu tử tử, thứ này rất bổ, tử nuốt nó đi." Bị dục vọng thúc dục, Ngưu Lệ Hoa nuốt tất cả lần lượt vào trong cổ họng.

Làm cho cây bồng nguội bớt, Tiểu Ngưu lại bắt Ngưu Lệ Hoa phải cầm lấy cây nhục bồng của hắn mà liếm thật sạch sẽ, điều này khiến Tiểu Ngưu rất mừng rỡ không thể hơn được.

Sau đó, Ngưu Lệ Hoa vội vàng lau miệng, vệ sinh thật sạch sẽ, còn Tiểu Ngưu thì mỹ mãn nằm trên giường rồi nhắm mắt lại.

Sau cuộc vui tất cả lại trở về yên bình. Sáng sớm hôm sau, bọn họ yên lặng mặc y phục, chính thức đối mặt với ly biệt.

Ngưu Lệ Hoa tuy có lưu luyến, nhưng nàng tính vốn dĩ kiên cường nên không âu lo. Trái lại Tiểu Ngưu, lại gần như muốn khóc.

Tiểu Ngưu nắm chặt tay nàng, nói: "Ngưu tử tử, hôm nay từ biệt, không biết khi nào mới gặp lại, ta thật không muốn xa tử chút nào." Ngưu Lệ Hoa thở dài nói: "Người không nên cố níu kéo thêm ta nữa. Nếu như ta ở lại, việc gia đình ai sẽ giải quyết? Hic hic, ta vẫn còn rất nhiều trọng trách lắm, rời nhà cũng đã lâu, không khéo ở đó loạn mất." Tiểu Ngưu thở dài, nói: "Nếu không phải có việc gấp, ta thật muốn cùng tử đến Tây Vực một chuyến, xem nơi nào thế nào, ta lớn này rồi (...16) mà chưa đi xa bao giờ." Ngưu Lệ Hoa hơi cười cười mà nhìn Tiểu Ngưu nói: "Vậy khi nào rảnh rồi người hãy đến thăm ta nhé. Ta sẽ cho người thành nam nhân của ta. Nếu người mà dám từ bỏ ta, ta sẽ hận người cả đời." Tiểu Ngưu bày tỏ thành ý nói: "Chờ ta học nghệ thành công, nhất định ta đi tìm tử, nếu như ta mà lừa gạt, lão thiên gia sẽ phạt ta kiếp sau đương thành con chó giữ nhà cho tử."

Ngưu Lệ Hoa cười ha hả, nói: "Nhà ta cũng có chó giữ nhà nhưng mà nó không lớn thế này đâu, Tiểu Ngưu của ta ạ." Nàng cười đến mặt mày rạng rỡ cả lên, chỉ là trong nụ cười có thoáng nổi thê lương.

Ngưu Lệ Hoa nói với Tiểu Ngưu hàm chứa tình cảm: "Ta lần này quay trở lại Trung Nguyên, ngoài việc giết Hắc Hùng Quái báo thù cho phụ thân thì ta còn mục đích khác là đi gặp lại người, thành thật mà nói, người cũng không phải là người ưu tú cho lắm, nhưng so với người khác thì người rất thành thật, tâm tính cũng tốt, chính vì thế trong lòng ta chỉ có một mình người. Ta biết ngoài việc người thật tâm thích ta thì người cũng thích nhiều nữ nhân khác. Ta cũng chỉ hy vọng có một ngày người thật sự ở bên ta, cũng không biết điều này có thể trở thành hiện thực được hay không nữa!"

Tiểu Ngưu vô cùng cảm động, lời nói cực kỳ ân tình: "Ta nhất định sẽ ở bên tử, chỉ là chưa thể bây giờ mà thôi." Ngưu Lệ Hoa dặn Tiểu Ngưu: "Sau khi ta đi người hãy chăm chỉ học nghệ, ta cũng không thích lấy một người mà đến cả nữ nhân của họ cũng khôn đánh lại nổi. Người Tây Vực chúng ta, nam nhân đánh không lại lão bà của họ thì đó thật là một sự sỉ nhục."

Tiểu Ngưu cười khan vài tiếng, nói: "Được rồi, Ngưu tỷ tỷ, ta nhất định sẽ nỗ lực hết mình, thế còn tỷ, tỷ sẽ về ngay chứ?"

Ngưu Lệ Hoa nhìn tuyết trắng phủ khắp nơi, nói: "Ta sẽ cố đi tìm Ma Dao, vài ngày sau, dù ta có tìm được hay không thì ta vẫn sẽ về Tây Vực."

Tiểu Ngưu gật đầu đồng ý rồi tiễn Ngưu Lệ Hoa ra ngoài thành, hai người lòng chỉ muốn ở bên nhưng dạ vẫn phải chia tay, tình tứ dạt dào, lưu luyến hôn nhau một lúc mà vẫn chưa thể rời xa được.

Tiểu Ngưu đứng yên một chỗ, ngẩn ngơ đứng nhìn Ngưu Lệ Hoa dần dần đi xa, trong lòng suy nghĩ: "Nàng thực sự là nữ nhân tốt, đa tình, yêu ta mãnh liệt, lại rất kiên cường dũng cảm, có bản lĩnh. Một nữ nhân như thế Tiểu Ngưu ta thật có diễm phúc vô biên, thậm chí còn thấy kém cỏi so với nàng." Đến khi nàng thật sự biến mất, Tiểu Ngưu mới lại quay trở về thành. Lúc này hắn thực sự chỉ muốn về thẳng nhà, hỏi cho thật minh bạch, để xem Tiểu muội đính hôn với ai.

Tiểu Ngưu bước đi trên con đường quen thuộc, trong lòng tràn đầy cảm xúc, nơi đây trong giấc mơ hắn cũng nghĩ tới, hắn tin tưởng người nhà cũng sẽ nhớ hắn như thế.

Hắn chạy thật nhanh về hiệu thuốc thân thuộc. Giờ khắc này, tim hắn đập nhanh hơn, trong lòng cũng kích động hơn, quả thật rất vui sướng. Tiểu Ngưu tưởng tượng ra cảnh người nhà vui mừng đến thế nào khi gặp lại hắn.

Khi bước tới gần hiệu thuốc của gia đình thì hắn cảm thấy vô cùng kinh hãi. Cảnh tượng đông đúc kẻ ra người vào mua giờ đây lại vắng vẻ lạ thường. Hắn cũng không hiểu nguyên nhân tại sao nữa.

Tiểu Ngưu vội hỏi hàng xóm thật tỉ mỉ tình hình cụ thể. Nhà hàng xóm thấy Tiểu Ngưu, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, sau đó nói: "Người hãy về nhanh, gia đình ngươi đang gặp phải phiền toái." Hỏi lại thì hàng xóm đã bỏ đi mất. Tiểu Ngưu trong lòng thấy mù mờ, hắn đành khẩn: "Lão Thiên nha,

xin hãy phù hộ cho gia đình ta, cầu mong không gặp chuyện gì nghiêm trọng." Tiểu Ngưu vội vã chạy tới trước cửa nhà rồi gõ cửa. Cửa vừa mở ra, người hầu vừa thấy Tiểu Ngưu, cả hai con mắt đều đỏ lù, kêu một tiếng: "Đại thiếu gia, người trở về thật đúng lúc, trong nhà có chuyện rồi." Tiểu Ngưu vội hỏi nói: "Chuyện gì xảy ra? Lão gia đã xảy ra chuyện gì?" Người hầu mắt nước mắt lưng tròng địa nói: "Đại thiếu gia, lão gia bị người ta đá thương rồi." Vừa nghe lời này, Tiểu Ngưu liền kêu lên 1 tiếng, thầm nghĩ là không tốt.

Hắn cũng không hỏi nhiều, cũng nhanh đi bộ về phía hậu viện. Hắn chạy một hơi tới trước cửa phòng của ngự trung bảo, tại cửa gặp ngay đám người hầu, bọn họ nhìn thấy Tiểu Ngưu, đều hoan hỉ nhẩy cẫng cả lên, reo to: "Đại thiếu gia, người đã về, vậy là không phải lo nữa rồi."

Tiểu Ngưu hướng mắt về phía phòng của Ngự Trung Bảo, hỏi: "Gia gia ta đâu? Ông ở trong phòng này à?" Người hầu đáp: "Dạ vâng." Nói đến đây, cửa phòng liền mở ra, Tiểu Tụ cùng Điềm Nữu đứng tại cửa. Các nàng trên mặt đều lộ ra dáng tươi cười, con mắt đặc biệt long lanh. Tiểu Tụ nhẹ giọng nói: "Tiểu Ngưu ca, ca ca thật đã trở về, chúng ta đều vội muốn chết." Điềm Nữu cũng nói: "Tiểu Ngưu ca, hiện nay gia đình ta rất cần ca ca, lúc này ca ca không thể lại đi được." Tiểu Ngưu miễn cưỡng đối với các nàng cười cười, các nàng xinh đẹp như thế, Tiểu Tụ tựa hồ lại cao thêm một chút, thật giống một thiếu nữ quyến rũ.

Tiểu Ngưu thoải mái nói: "Các người đừng lo lắng, ta muốn gặp gia gia ta." Vừa nói chuyện, Tiểu Ngưu bước vào bên trong. Chỉ thấy Ngự Trung Bảo đang lẳng lặng nằm trên giường, bên cạnh là kế mẫu.

Ngự Trung Bảo sắc mặt tiêu tụy, hai cánh tay đều băng bó, vừa nhìn là biết bị thương. Tiểu Ngưu kề sát vào người phụ thân, thấy ông hô hấp bình thường, hiển nhiên không nguy hiểm, Tiểu Ngưu mới yên tâm.

Kế mẫu nhìn thấy Tiểu Ngưu, vui mừng đứng dậy, hướng về phía hắn đi vài bước mới nói: "Tiểu Ngưu, người trở về thật đúng lúc, ta đang cảm thấy tứ cố vô thân (Không ai nương tựa)." Kế mẫu trong ánh mắt đầy vẻ mong chờ. Người chính thật chính như là một nữ nhân mỹ lệ, đệ nhất mỹ phụ, thật đúng là một vị phu nhân mà ai cũng hằng mơ ước.

Tiểu Ngưu ngồi xuống một chiếc ghế ở bên cạnh, hỏi: "Rút cuộc chuyện gì đã xảy ra nhỉ? Ta đi cũng được một thời gian khá dài rồi." Tiểu Tụ bước nhanh tới đứng cạnh bên Tiểu Ngưu, vẻ mặt không muốn rời xa, Điem Nữu thì bưng trà đến.

Tiểu Ngưu cầm tách trà trên tay, Tiểu Ngưu nhìn nàng cười, nói: "Việc ở đây thế là được rồi, thế nhạc phụ tương lai của ta đâu rồi ấy nhỉ. Zz...?"

Điem Nữu xấu hổ đáp: "Gia gia thiệp nhớ nhà nên về mất rồi. Tiểu Ngưu a một tiếng. Lúc này kế mẫu đã ngồi đối diện với Tiểu Ngưu. Nàng liếc về phía trượng phu một chút rồi nhẹ giọng nói: "Việc này cũng đơn giản thôi. Tối hôm qua ba người cùng bằng hữu uống rượu, trên đường về nhà thì gặp cường đạo. Khi đó gia gia người mất khá nhiều tiền, thế là mắng bọn chúng vài câu, kết quả bị đám cường đạo đánh đến ngất đi. May mà có người tốt báo cho chúng ta, nếu không...Nếu...Không thì...!" Vừa nói chuyện, kế mẫu khóe mắt đỏ lù, lỗ chã tưởng chừng như sắp khóc, thật khiến người khác thấy trù mến họ, tuy nhiên Tiểu Ngưu chưa có đủ tư cách để mà trù mến kế mẫu của mình.

Tiểu Ngưu hỏi thăm: "Đại phu đã xem qua chưa ạ? Phụ thân giờ cảm thấy thế nào?" Kế mẫu đáp: "Đại phu bảo không có gì đáng ngại, chỉ cần tĩnh dưỡng vài hôm là khỏi. Chỉ là ba người tính tình phóng khoáng, lẫn lộn ở cái thành Hàng Châu bao năm nay thì đây là lần đầu tiên ông ấy bị người khác đánh cho ra nông nỗi này, chị sợ luẩn quẩn trong lòng, người về thật đúng lúc, giúp ta khai thông ý nghĩ trong đầu hẳn được không?"

Tiểu Ngưu gật đầu đáp: "Ta nhất định sẽ giúp kế mẫu, vậy kế mẫu đã báo quan chưa?" Kế mẫu hồi đáp: "Đã báo rồi."

Tiểu Ngưu hỏi: "Vậy kẻ nào đã làm?"

Kế mẫu suy nghĩ một chút, nói: "Cư quan phủ báo lại, bọn chúng có hai người, sau khi gây án đã bỏ trốn khỏi thành Hàng Châu, quan phủ đang dốc toàn lực truy đuổi?" Tiểu Ngưu oán hận mà nói: "Con mà biết bọn chúng ở đâu, con nhất định sẽ không tha cho cái đám cường đạo đấy."

Kế mẫu hỏi Tiểu Ngưu: "Chừng thì người sẽ đi tiếp?" Tiểu Ngưu mỉm cười nói: "Con vừa trở về mà, mọi người vẫn khỏe chứ ạ?" Kế mẫu hồi đáp: "Tất cả đều khỏe, cái chính là người ba luôn nhớ người, lúc này ta không cho phép người bỏ đi." Tiểu Ngưu cười khổ vài tiếng, không có trả lời. Hắn nghĩ: "Ta lại há có thể không đi sao? Nam nhi chí ở bốn phương, ta Tiểu Ngưu nếu như cứ mãi ở nhà thì còn gì là tiền đồ nữa?" Vừa nghĩ đến bao tâm nguyện ấp ủ, Tiểu Ngưu trong lòng hùng tâm nổi lên, nóng lòng muốn thực hiện.

Kế mẫu nói: "Tiểu Ngưu người nên về phòng nghỉ ngơi trước, ba người có ta chăm sóc rồi." Tiểu Ngưu dạ một tiếng, nói: "Con xin được về phòng trước ạ!" Vừa nói chuyện, đứng dậy hướng ra phía cửa liền nhìn thấy Tiểu Tụ cùng Đìem Nữu đang đứng nhìn mình, các nàng thật là tuyệt sắc, Tiểu Ngưu ngay lập tức tiến về phía họ.

Tiểu Tụ rất láu lỉnh đi sát theo Tiểu Ngưu, Đìem Nữu thì dường như bất động, nàng hình như đang nghĩ đến nghĩa vụ phải chăm sóc Ngụy Trung Bảo. Tiểu Ngưu chỉ gọi nàng một câu rồi cũng bước ra khỏi cửa sau đó trở về phòng của mình.

Tiểu Ngưu bước vào phòng rồi ngồi xuống một cái ghế, Tiểu Tụ cũng tới, lúc này Tiểu Ngưu bắt đầu quan sát Tiểu Tụ một cách tỉ mỉ. Chỉ thấy Tiểu Tụ diện một cái váy màu xanh nhạt, quần áo chỉnh tề, đầu thắt hai bím

tóc hai bên, khuôn mặt trong trắng có nét hồng hào, hai mắt sáng như tuyết, môi đỏ mọng quyến rũ, không chỉ xinh đẹp, Tiểu Tụ còn tràn ngập nét thanh xuân đáng yêu. Tiểu Ngưu liếc một chút về phía ngực nàng, hình như nó cao hơn trước một chút thì phải. Tiểu Ngưu trong đầu lại tràn ngập ý niệm: "Tương lai không biết ta có thể chạm vào nó một lần không nhỉ?" Tiểu Ngưu liếc một cái thật nhanh, hiển nhiên là Tiểu Tụ không phát hiện ra, nếu không thì hẳn chắc còn mặt mũi nào mà gặp lại muội muội của mình nữa.

Tiểu Ngưu vừa nghe trộm tới việc đính hôn, trong lòng rất khó chịu, cảm giác như có tảng đá trong lòng.

Tiểu Tụ mỉm cười, tựa đóa hoa hồng tươi đẹp. Nàng nhẹ nhàng ngồi tại chiếc ghế bên cạnh Tiểu Ngưu, cười tủm tỉm mà nói: "Ca ca, ca có hay nhớ nhà không?"

Tiểu Ngưu thân thiết mà tươi cười, nói: "Đương nhiên là có, ta mỗi ngày đều nhớ mọi người, nếu không ta đâu có trở về với vũ thế này?" Thấy Tiểu Tụ như thế xinh đẹp, hẳn thật muốn kéo nàng vào ngực mình mà âu yếm.

Nhưng Tiểu Ngưu đâu dám làm thế, bởi hẳn biết chắc, nếu mình làm điều gì xằng bậy, chắc chắn sẽ ảnh hưởng rất lớn quan hệ hai người, bất quá hẳn chỉ muốn hỏi một câu, có đúng nàng đính hôn hay không.

Tiểu Tụ cười đến đôi mắt nhắm nghiền lại, nói: "Ca ca, phụ mẫu cũng nhớ ca ca lắm nha, người đi rồi, phụ mẫu luôn nhắc tới ca, cứ như ca ca một đi không trở lại ấy?"

Tiểu Tụ đỏ mặt lên, ôn nhu nói: "Xin lỗi, ca ca, muội lại nói nói linh tinh rồi. Muội tin ca ca sẽ bình an vô sự, bởi vì ca hoạt bát như con khỉ ấy, hi hi." Nói đến người này, Tiểu Tụ cười khanh khách. Tiểu Ngưu thấy thế cũng mỉm cười theo.

Cười xong sau khi, Tiểu Tụ mở to đôi mắt ngây thơ ấy nhìn thẳng vào Tiểu Ngưu hỏi: "Ca ca, gia gia gần đây có tâm sự trong lòng, ca biết vì sao ko?"

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, nói: "Ha ha, chẳng phải nó liên quan đến việc Tiểu Tụ nhà ta sắp biến thành một đại cô nương mà vẫn chưa có ai đến dám cưới gả sao"

Tiểu Tụ đỏ bừng mặt, hừ nói: "Ca ca chỉ có nói lung tung mà thôi, chỉ cần tiểu muội nói một câu thì không biết có bao nhiêu vương tôn công tử muốn đến tìm."

Tiểu Ngưu trên mặt nghiêm hỏi nói: "Vậy tại sao nhĩ?" Tiểu Tụ tỏ ra thần bí, nói: "Bởi vì mấy ngày hôm trước gia gia hẳn nhật được một quẻ."

Tiểu Ngưu suy đoán: "Quẻ đó liên quan đến việc không tốt đúng không?" Tiểu Tụ nói: "Tên thầy bói nói gia gia sẽ đoán mệnh." Dứt lời, Tiểu Tụ vẫn còn tỏ ra rất lo lắng.

Tiểu Ngưu hỏi: "Hắn nói gia gia sống được bao lâu?"

Tiểu Tụ nhất bữu môi, nói: "Tên thầy bói đấy nói rằng gia gia không thọ qua nổi bốn mươi tuổi."

Tiểu Ngưu ngẩn ra, lập tức bật cười, nói: "Quả thực nói vậy, gia gia thân thể tráng như thế. Không cần phải nói, lần này chắc gia gia đau khổ lắm đây."

Chính lúc hai người đang nói chuyện rôm rả thì Điềm Nữu đẩy cửa vào, nói: "Tiểu Ngưu ca, gia gia tỉnh rồi, người muốn gặp huynh."

Tiểu Ngưu đáp ứng, vội vã chạy ra ngoài. Hắn nghĩ: "Gia gia đang đau khổ như thế thì tí nữa gặp ta phải khiến gia gia vui lên một chút mới được." Tiểu Ngưu vừa vào phòng của Ngụy Trung Bảo, chỉ thấy ông đang dựa vào

một tấm sàng lấy tay chống đầu. Thấy Tiểu Ngưu, Ngụy Trung Bảo tức giận hừ một tiếng, trừng hai mắt nói: "Tiểu tử ngươi cũng còn nhớ đường về nhà sao?" Tiểu Ngưu vội vã cười hì hì lên tiếng: "Gia gia, nhi tử không phải không muốn trở về, chỉ là bá sư học nghệ, không thể tùy tiện quay lại mà thôi." Ngụy Trung Bảo quan sát Tiểu Ngưu mấy cái, hỏi: "Mấy ngày này ngươi đã học được cái bản lĩnh gì rồi?" Tiểu Ngưu vừa nghe hẩn hỏi, tinh thần tỉnh táo, như mở cờ trong bụng mà khoe khoang, Ngụy Trung Bảo nghe được hào hứng, nói: "Tiểu tử ngươi không phải gạt ta đấy chứ?"

Tiểu Ngưu rất chăm chú nói: "Nếu như gia gia không tin, để con sử một bộ quyền cho người xem." Ngụy Trung Bảo lắc đầu, nói: "Chờ ta thương được rồi ba. Hừ, hai thằng giặc đầu rùa đánh ta suýt nữa đi tong cái mạng già (...35). Nếu bắt được bọn chúng, ta phải chém đầu thì mới hả dạ được. Cũng không biết bọn chúng nó đã hại biết bao nhiêu bách tính rồi."

Tiểu Ngưu thấy Ngụy Trung Bảo tội nghiệp như thế, lại hỏi: "Gia gia, hai thằng đó bộ đáng như thế nào? Người nói con một chút đi."

Ngụy Trung Bảo thở dài nói: "Ta nói ra có ích lợi gì, chẳng lẽ người bắt nổi bọn chúng sao?" Tiểu Ngưu nói: "Người nói đi, chỉ cần bọn chúng còn đang ở thành Hàng Châu, dù có là chuột chui xuống cống nhi tử cũng sẽ bắt cho người hả dạ."

Ngụy Trung Bảo suy nghĩ một hồi, nói: "Hôm đó trời tối đen nên ta nhìn không rõ ràng. Ta chỉ nhớ rõ trong đó một tên vừa ốm vừa cao, tên còn lại thì béo."

Tiểu Ngưu lại hỏi: "Bọn họ đều sử dụng tay không đúng không ạ?"

Ngụy Trung Bảo hồi đáp: "Không phải, bọn họ trong tay đều cầm cây đoản (Ngắn) côn, ta bị thương cũng chính bởi cây côn đó. Nói đến người này, Ngụy Trung Bảo không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi, hận ý chứa chất.

Tiểu Ngưu lại nói tiếp: "Cũng không biết quan phủ lúc nào có thể đem hai tên này về quy án nữa." Ngụy Trung Bảo khinh miệt nói, nói: "Ta thấy đám quan quan phủ thực chẳng khác gì lũ phế nhân, ăn thì luôn ăn cơm trắng nhưng mà những lúc cần đến thì chẳng thấy làm được tích sự gì. Thật là giá áo túi cơm."

Tiểu Ngưu lúc này suy nghĩ, đoán hai tên kia nhất định không có nhiều tiền nên sẽ không ở trọ tại một khách sạn nào đó, cũng có thể là bọn chúng đang ẩn nấp ở một cái miếu hoang nào đó. Nhưng mà có trời mà biết được hai tên đó đang chính xác trốn ở đâu.

Tiểu Ngưu nghĩ nếu lần này mà có thể bắt được hai tên giặc đầu rùa thì đúng là lập được đại công và từ nay sẽ không bị phụ thân khinh thường nữa.

Kế mẫu ở bên nói: "Lão gia, người nói chuyện cũng đã lâu rồi, người cũng nên nghỉ ngơi thôi." Ngụy Trung Bảo vội nói: "Ta tinh thần rất tốt, đang rất muốn cùng nhi tử trò chuyện thêm một lúc nữa." Tính tình Ngụy Trung Bảo ngang ngạnh là thế đấy. Kế mẫu nháy mắt Tiểu Ngưu, Tiểu Ngưu biết ý, liền nói với Ngụy Trung Bảo: "Gia gia hãy nghe lời của kế mẫu, nghỉ ngơi cho sớm đi. Tiểu Tụ có việc tìm còn, con xin phép được đi trước. Chờ người tỉnh dậy rồi con xin được hầu chuyện tiếp với gia gia." Ngụy Trung Bảo gật đầu một cái, nói: "Ta cấm người bỏ trốn lần nữa. Nếu không thì đừng bao giờ là gọi ta là phụ thân nữa."

Tiểu Ngưu mỉm cười nói: "Giờ con đã trưởng thành rồi, con sẽ không làm như thế nữa đâu ạ." Ngụy Trung Bảo cảm khái nói: "Nhi tử, ta đối với người cũng không yêu cầu nguoi nhiều, chỉ cần bằng phân nửa ta là được rồi."

Tiểu Ngưu trong lòng không phục, nhưng ngoài miệng nói: "Dạ, con hứa sẽ thực hiện những điều gia gia đã dạy bảo. Ngụy Trung Bảo vừa nghe liền nở nụ cười nói: "Tốt lắm, thế mới là người nhà họ Ngụy chứ."

Tiểu Ngưu cười cười bước ra khỏi cửa, hăn nghĩ: "Gia gia à, không phải con kinh thường người nhưng người chỉ có thể là một tiểu thương nhân mà thôi! Chỉ cần có tiền vốn, có ý nghĩ, là có thể làm được. Tiểu Ngưu con lại không thiên cận như vậy, con phải điều võ dương oai, phải có lấy thiên hạ. Con muốn cho cả thiên hạ phải nhắc đến tên Ngụy Tiểu Ngưu." Mải nghĩ về hùng tâm tráng chí của mình, Tiểu Ngưu đã về phòng của mình từ lúc nào không biết. Vừa vào tới cửa đã thấy Tiểu Tụ cùng Điem Nữu xì xèo gì đó, dường như đang tán về một cái gì đó, chỉ biết cả hai đang cười cợt rất vui vẻ.

Tiểu Ngưu cười tùm tùm nói: "Tiểu Tụ, hai người cười cái gì vậy? Nói cho ta nghe cùng được không?"

Tiểu Tụ liếc mắt về phía ca ca, sẵn giọng nói: "Chuyện của nữ nhân chúng ta không cần nam nhân nào quan tâm." Nói xong, làm bộ mặt cười mặt mếu dọa Tiểu Ngưu.

Điem Nữu mỉm cười nói: "Chúng ta cũng không nói gì nhiều, chỉ là đang nói về việc có công tử ngỏ ý với Tiểu Tụ muội muốn được cầu hôn mà thôi."

Vừa nghe lời này, Tiểu Ngưu trong lòng vội phát hoảng nói: "Việc này cần phải thận trọng nha...Hiện giờ có rất nhiều loại người, có người tốt tính nhưng dung mạo bình thường còn có những kẻ lại đẹp mã nhưng lòng lang dạ thú." Vừa nghe lời này, Tiểu Tụ cùng Điem Nữu đều cười hì hì. Tiểu Ngưu ngồi chính diện với hai người, nói: "Tiểu Tụ nha, người có thích người nào chẳng?"

Tiểu Tụ lắc đầu, nói: Làm gì có ai? Không gặp được nam nhân ưu tú ta quyết chưa lập gia thất đâu."

Thế rồi Tiểu Tụ đứng lên, hình như có người hầu báo là phụ mẫu muốn gặp. Trước khi đi Tiểu Tụ nói: "Muội đi một chút rồi quay lại, lần này thì

đừng có lặn mất tăm nữa nha, Diễm Nữ tỳ, việc ở đây muội giao cho tỳ giải quyết đấy."

Diễm Nữ mỉm cười gật đầu, Tiểu Tụ lúc này mới ra khỏi phòng. Bước đi uyển chuyển, dáng người thon thả, thật khiến người khác sinh lòng mơ tưởng vô hạn. Tiểu Ngưu nghĩ: "Tiểu Tụ ngày càng có mị lực, thật khiến ta muốn có được nàng." Tiểu Tụ vừa đi, trong phòng chỉ còn lại hai người. Tiểu Ngưu đứng thẳng dậy, kéo Diễm Nữ ngồi vào chỗ của mình, một tay quờ quạng trên người nàng. Diễm Nữ ngượng ngùng nói: "Tiểu Ngưu ca, mau buông ra, Tiểu Tụ đến bây giờ." Tiểu Ngưu xấu xa nói: "Nàng sợ cái gì? Chúng ta đã đính ước làm phu thê rồi cơ mà." Diễm Nữ đẩy cánh tay của Tiểu Ngưu ra, hờn dỗi nói: "Chúng ta còn chưa thành thân, không thể làm điều gì xằng bậy được. Cha muội nói, trước khi thành thân không được để mình không còn là xử nữ." Nhưng, Tiểu Ngưu sẽ nghe lời nàng mà bỏ qua hay sao? Nàng càng nói hằn càng ôm chặt hơn. Hắn hôn lên mặt nàng vài cái, cảm thấy sao mà nàng thơm đến thế, sau đó hỏi: "Ở nhà ta nàng có cảm thấy quen thuộc không?" Diễm Nữ tránh không để âu yếm, cũng không thể làm gì khác ngoài việc nén chịu, trong lòng cũng cảm thấy muốn phản kháng cho lắm, nàng ôn nhu nói: "Nơi đây cái gì cũng tốt, chỉ là người thành phố so với nông dân bọn muội khác nhiều lắm." Tiểu Ngưu nghe xong nhin không được nở nụ cười, nói: "Đâu cũng có kẻ xấu và người tốt cả." Hắn quan sát vẻ bề ngoài Diễm Nữ, vẻ bình dị thôn quê cũng dần mất đi, trang phục cũng cầu kỳ hơn, làn da cũng trở nên trắng trẻo hơn nhiều so với trước.

Tiểu Ngưu càng nhìn nàng càng thêm yêu mến, nhin không được tương một tay lên ngực của Diễm Nữ, hại nàng kêu A một tiếng nhưng không dám nói to. Tiểu Ngưu chính là muốn thỏa mãn đôi tay của mình, nắm chặt lấy nải tử của nàng mà chơi đùa, uốn éo. Hắn cảm thấy của nàng rất chắc chắn lại khá là lớn.

Tiểu Ngưu mỉm cười ghé vào tai nàng nói: "Điềm Nữu nha, thứ này hình như lớn thì phải." Điềm Nữu xấu hổ nói: "Ai biết được, nó tự lớn lên hay sao ấy mà." Tiểu Ngưu ha ha cười, nói: "Không phải muốn gả cho ta sao?" Điềm Nữu cúi đầu, nói: "Nào có chuyện đó, mọi người muốn làm lão bà của ca ca mà." Ngoài miệng nói như vậy, nhưng tay hắn lại đang như muốn ôm lấy hết ngực nàng. Tiểu Ngưu biết nàng sẽ không thực sự cự tuyệt yêu cầu của bản thân, nếu như hiện tại là buổi tối thì sẽ không bị ai quấy rầy, nhất định ý nguyện sẽ thành hiện thực.

Tiểu Ngưu khen nàng nói: "Điềm Nữu nha, nàng ngày xinh đẹp, sắp ngang với tiên tử rồi đấy." Nói xong, nói xong liền cúi đầu vào đôi môi nhỏ xinh của nàng. Điềm Nữu A một tiếng, bản năng muốn né tránh, Tiểu Ngưu há có thể buông tha nàng, hắn ôm chặt lấy thân thể của nàng, thoả thích mà áp sát vào nó. Hắn đầu tiên mới là tiếp xúc, chỉ chốc lát sau, đã dùng đầu lưỡi liếm liếm nàng, lúc nồng ấm lúc nhẹ nhàng, làm Điềm Nữu hơi thở trở nên nhanh hơn. Chỉ lát sau khuôn mặt của Điềm Nữu đã đỏ như mây hồng, nảy sinh xuân tình, Tiểu Ngưu lấy bàn tay to đặt mạnh lên nải tử đang nhu cao của nàng. Tiểu Ngưu lúc này chỉ muốn ngay lập tức cởi hết y phục của nàng ra.

Điềm Nữu mạnh mẽ đẩy Tiểu Ngưu ra, nói: "Tiểu Ngưu ca không được, bên ngoài có nhiều người lắm, không được đâu. Mọi người cũng muốn cùng ca ca lắm, đợi đến một thời điểm rồi mọi người sẽ tự mình hiến dâng cho ca ca." Nói lời này thì, Điềm Nữu nhắm nghiền đôi mắt đẹp lại, hiển nhiên nàng rất xấu hổ. Phải tự mình nói ra điều này khiến nàng xấu hổ muốn ức đi ấy chứ.

Tiểu Ngưu biết hiện tại không phải lúc xằng bậy, thời điểm cũng không như ý, bởi vậy nhin xuống rồi nghĩ đến những dự định trong tương lai.

Tiểu Ngưu đột nhiên nhớ tới ngày đó tại thuyền nhỏ, hắn nghĩ: "Giờ ta có thể hỏi Điềm Nữu một chút không phải sẽ rõ ràng sao?" Vì vậy Tiểu Ngưu bỏ những ý niệm xằng bậy ra khỏi đầu, chỉnh tề ngồi bên cạnh nàng. Điềm Nữu cũng rất tỉnh táo, ngồi đối diện với Tiểu Ngưu, mỉm cười với

hắn, Tiểu Ngưu cũng nhìn kỹ được hết dáng người cũng như ánh mắt của nàng.

Tiểu Ngưu hỏi: "Điềm Nữ, muội nói cho ta biết, có đúng Tụ sẽ lấy chồng hoặc đính hôn hay không?" Điềm Nữ thấy hắn hỏi vậy, nghĩ một chút, cười với hắn rồi nói: "Tiểu Ngưu ca, Tiểu Tụ thật có mị lực nha, mấy ngày hôm nay, có nhiều bà mối đến gặp phụ thân của Tiểu Tụ, lại có rất nhiều nhà có thể lực! Tiểu Tụ hạnh phúc đã chết."

Tiểu Ngưu nghe xong trong lòng vui vẻ, đặc ý: "Còn phải nói, muội ta là một mỹ nữ của thành Hàng Châu này mà."

Điềm Nữ cảm khái nói: "Nhiều người thích cũng đâu phải tốt đẹp lắm." Tiểu Ngưu hỏi: "Muội nói thế là có ý gì?"

Điềm Nữ đáp: "Còn có ý gì nữa? Tiểu Tụ hiện tại rất khổ não, có biết bao công tử đến tìm mà không biết chọn ai. Trương công tử, Lý công tử, vừa rồi là Vương công tử, Tôn công tử đến, điều kiện đều tốt, bản thân lại như vậy xuất sắc, khiến cho thái thái không biết đáp ứng nhà ai là tốt, Tiểu Tụ cũng chưa có chủ ý, lại cứ những người này gia đều là gia đình có quyền thế, cự tuyệt thù lại càng không tốt."

Tiểu Ngưu A một tiếng, nói: "Cái này chỉ sợ cần phải dùng đến ném tú cầu mới có thể quyết định được thôi." Hắn cười mà trong lòng lại suy nghĩ miên man, nghĩ đến việc mình rất muốn Tiểu Tụ làm lão bà của mình nhưng lại sợ không được cho phép. Giờ mà thấy Tiểu Tụ cười người khác thì hắn cảm thấy cũng hơi luyến tiếc.

Hắn nghĩ: "Ta nếu như học thành bản lĩnh rồi thì, kể cả Tiểu Tụ không muốn nói, ta cũng chỉ cần cùng nàng cao chạy xa bay là xong." Điềm Nữ nghe xong đồng ý, nói: "Tiểu Ngưu ca, người biện pháp này cũng hay, có thể cho giúp Tiểu Tụ chọn được đức lang quân ỳnh." Tiểu Ngưu suy nghĩ

một chút hỏi: "Điềm Nữu à, thế Tiểu Tụ đã gặp qua những công tử muốn kết hôn chưa?" Điềm Nữu đáp: "Muội ấy gặp hết cả rồi."

Tiểu Ngưu hừ một tiếng, nói: "Nha đầu kia thế nào càng lúc càng lớn mật, sao lại gặp mấy kẻ công tử bột này."

Điềm Nữu cười cười, nói: "Tiểu Ngưu ca, ca ca tưởng thế nào? Tiểu Tụ chỉ là nhìn lén chứ đã chính thức những người này đâu."

Tiểu Ngưu lúc này mới yên tâm, nghĩ: "Như vậy nàng vẫn giống một tiểu thư khuê các." Kỳ thực bình thường Tiểu Tụ giúp việc ở hiệu thuốc bắc, ai mua thuốc mà chả từng gặp nàng.

Tiểu Ngưu hỏi: "Con nhỏ Tiểu Tụ ấy thấy bọn họ thế nào?"

Điềm Nữu đáp lại: "Tiểu Tụ suy nghĩ một biện pháp, phàm là ai đến cầu thân, nhất định phải tự mình thể hiện tài thi phú rồi đủ thứ." Tiểu Ngưu nở nụ cười, nói: "Nha đầu kia ý đồ thật xấu xa, gia gia thế nào mà muội ấy lại xằng bậy như thế nhỉ?" Tiểu Ngưu thân thiết mà hỏi tiếp: "Như vậy cho tới bây giờ, có bao nhiêu nam nhân qua rồi?" Điềm Nữu hồi đáp: "Vượt qua ải dung mạo và tài năng có tận ba người, Tiểu Tụ hiện tại chính phiên nào điều này, nàng liền bảo cả ba là cứ về nhà chờ đợi, ai mà không chờ nổi cho loại luôn."

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, nói: "Đây thực là biện pháp tốt. Chỉ là không biết Tiểu Tụ hiện coi trọng ai nhất?" Nhắc đến từ "Coi trọng ai nhất" thì, Tiểu Ngưu chỉ cảm thấy hơi nhú động trong lòng.

Điềm Nữu thở dài, nói: "Cả ba công tử, Tiểu Tụ đều cảm thấy khó xử, bọn họ vừa có công danh, tướng mạo đường đường, phong độ đều có, Tiểu Tụ đều ưng ý cả, bởi vậy, mấy ngày nay ăn không ngon ngủ không yên, chính bởi chưa có chủ ý rõ ràng."

Tiểu Ngưu đến bây giờ mới thôi mới hiểu được là chuyện gì xảy ra. Hắn ở trong lòng âm thầm đang suy nghĩ: "Hừ, họ đều là thư sinh sao có thể xứng đôi Tiểu Tụ?" Tiểu Ngưu gật đầu, nói: "Nàng nói bọn họ có công danh, vậy họ có công danh gì nào?" Hắn lại nghĩ tiếp: "Hắc hắc, mấy tên trói gà không chặt này, chẳng lẽ Tiểu Ngưu ta lại lấy đao chém ỏi người vài nhát chẳng phải là xong đời hay sao." Vừa nghĩ đến Tiểu Tụ phải lập gia đình, Tiểu Ngưu trong lòng thấy rất khó chịu. Nhưng hắn đặc không dám làm liều kéo có người lại thấy hắn có tình cảm đặc biệt với muội muội của mình.

Điền Nữ giới thiệu: "Giá ba đều cũng có danh đích tú tài, tài hoa, viết chữ đẹp, thơ văn bay bổng." Tiểu Ngưu hỏi: "Nàng nghe ai nói vậy?"

Điền Nữ cười cười, nói: "Tất nhiên là Tiểu Tụ nói rồi, ta đối với họ đều cảm thấy bình thường, còn Tiểu Tụ lại là một nữ nhân tài ba nên chắc cũng có đồng sở thích thi phú. V...Vớ họ...Phải là một vị công tử thật tài ba mới xứng đáng với Tiểu Tụ muội muội được."

Tiểu Ngưu lẩm bẩm: "Mấy cái tên thư sinh ấy thật là ngứa mắt. Hắc hắc, công danh ư? Ta thấy bất quá tú tài là cùng! Nếu như tiến sĩ, còn có thể lo lắng, chứ còn mấy cái tên tú tài quên thì sao mà xứng đôi với Tiểu Tụ được. Lát nữa ta sẽ nói với Tiểu Tụ, nói ba tên này không thích hợp với muội là xong, từ chối thẳng thừng luôn!"

Điền Nữ mỉm cười nói: "Tiểu Ngưu ca, không phải ca ca cũng cần lập gia đình sao, ca ca cứ quan tâm thái quá như vậy, Tiểu Tụ nhất định sẽ mất hứng."

Tiểu Ngưu trừng mắt, nói: "Có cái gì mà mất hứng đích? Ta là ca ca của nàng, ai mà khiến ta không vừa mắt thì đừng có mơ tưởng làm muội pu (Em rể) của ta." Hắn hơi rùng mình nghĩ: "Cũng tại tâm lý của ta, không muốn cho ai làm muội phu của mình khiến giờ đọc còn sai cả chính tả..."

Điềm Nữu nói: "Ba người kia muội cũng gặp qua, tất cả đều tuần tú lịch sự. Nếu cả ba mà cùng tranh đấu thì may ra Tiểu Tụ còn có cách."

Tiểu Ngưu chậm rãi, nói: "Ta chắc là Tiểu Tụ sẽ rất thích điều này. Nhưng mà với đám thư sinh thì tỷ thí kiểu gì đây. Tỉ võ may ra còn khả dĩ."

Điềm Nữu cười, thanh âm rất trong trẻo, nói: "Tiểu Ngưu ca, chẳng lẽ ca ca muốn tổ chức một cuộc thượng đài tỉ võ hay sao?" Điềm Nữu lo lắng hỏi tiếp: "Nếu vậy kẻ thắng sẽ lấy Tiểu Tụ hay sao. Mà Tiểu Tụ ghét mấy người thô lỗ đấy lắm, có khi muội ấy nhìn qua cảnh quyết đấu là ngất xỉu rồi."

Tiểu Ngưu nhú nhú mày, nói: "Chờ ta gặp muội ấy rồi để ta từ bàn với muội ấy sau. Chung thân đại sự, quan hệ đến hạnh phúc cả đời, đâu thể qua loa được."

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến liền. Tiểu Tụ đẩy cửa tiến đến, nhìn về phía hai người, nháy mắt hỏi, hỏi: "Gì mà chung thân đại sự vậy, nói đến muội sao?"

Điềm Nữu đang muốn trả lời, Tiểu Ngưu lập tức liếc mắt ra hiệu, ý bảo nàng im lặng, vì vậy Điềm Nữu không nói nữa. Tiểu Ngưu cười hì hì hỏi: "Tiểu Tụ, kể mẫu tì muội làm gì?"

Tiểu Tụ đáp: "Cũng không có gì, chỉ là hỏi muội xem ca ca thích ăn cái gì, uống gì để người tì gia nhân chuẩn bị. Đấy ca ca xem, ba mẹ đối với ca ca thật tốt, ăn uống tùy ý ca ca chọn. Muội bình thường mà muốn ăn cái gì, có nói người cũng không cho."

Tiểu Ngưu đứng lên ha ha cười, nói: "Tất nhiên rồi! Trong nhà này ta đương nhiên là nổi tiếng hơn muội rồi. Nhưng mà ngoài ta thì muội cũng to nhất nhì trong cái nhà này còn gì."

Tiểu Tụ khanh khách cười, nói: "Ai chẳng biết lúc quan trọng thì một tiếng đại thiếu gia, hai tiếng đại thiếu. Muội thấy ca ca mới đúng là lão đại

ấy." Tiểu Ngưu cười khỗ hai tiếng, nói: "Chữ lão đại thật không dám nhận."

Huynh muội đùa nhau một trận, Tiểu Ngưu đột nhiên nhớ tới một việc, cảm thấy Tiểu Tụ chắc chắn sẽ giúp được mình. Vì vậy, hắn bảo Điềm Nữu đi xem gia gia có cái gì cần giúp gì không.

MA ĐẠO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Thất Vọng

Chờ đến lúc trong phòng chỉ còn hai người, Tiểu Ngưu cười cười nói: "Tiểu Tụ, ta ột một đạo đề, kiểm tra học vấn của muội, muội thấy thế nào?" Tiểu Tụ vừa nghe lời này, vô cùng hứng thú, vội hỏi nói: "Là đề gì vậy, có khó không?" Tiểu Ngưu suy nghĩ một hồi mới nói nói: "Ta muốn muội hãy viết ra mười chữ liên quan đến Sơn, tuy nhiên ta muốn muội không được dùng bất cứ tài liệu gì cả, phải là thực học của bản thân cơ?"

Tiểu Tụ hỏi: "Vậy có khó gì, chỉ cần xong thì ca ca phải thưởng uội thôi?"

Tiểu Ngưu hồi đáp: "Được rồi, một chiếc trâm cài mới, một bộ y phục mới, thế đã đủ chưa."

Tiểu Tụ nghe thấy có phần thưởng, mừng rỡ mở to đôi mắt đẹp, nói: "Ca ca đừng có thất hứa đó nha."

Tiểu Ngưu nói: "Tốt lắm, muội viết ngay ở đây nhé!"

Nói xong Tiểu Ngưu tự mình mài mực cho Tiểu Tụ, trong lòng suy nghĩ: "Mong sao lần này tiểu muội tử có thể giúp ta viết ra tên của ngọn núi nơi mà Hắc Hùng Quái giấu Ma Đạo. Nếu thế thì thật may mắn lắm lắm. ". Tiểu Ngưu thấy Tiểu Tụ cầm bút không chút do dự, đáng cầm bút thanh nhã, chứng tỏ nàng có học vấn rất tốt, nếu mình mà so với muội muội thì thật không đáng mà nói đến.

Tiểu Tụ viết một hơi năm chữ: An, hi, không, lân, dong. Tiểu Ngưu thấy liền lắc đầu, hắn dự đoán đáp án hắn tìm không có trong số này. Tuy rằng hắn chưa biết đó là chữ gì nhưng hắn nghĩ là chỉ cần mình nhìn thấy nó chắc chắn sẽ nhận ra.

Tiểu Tụ ngẩng đầu, dừng bút lại, đặc ý hỏi: "Thế nào? Ca ca." Tiểu Ngưu nhìn một chút, khen ngợi liên hồi: "Chữ đẹp lắm, viết ra như châu như ngọc. Muội viết tiếp được không?" Tiểu Tụ nghe xong thập phần vui vẻ, nói: "Muội sẽ viết khác cho ca ca xem." Vừa nói xong, Tiểu Tụ tuyệt bút vung lên, trong khoảnh khắc viết thêm năm chữ nữa, chữ màu đen trên nền giấy trắng thật bắt mắt. Tiểu Ngưu cũng chăm chú nhìn theo, hy vọng sẽ tìm được chữ mình đang cần.

Năm chữ tiếp theo là: Quách, chương, tôn, tư, vanh. Tiểu Ngưu thấy thấy xong càng thêm thất vọng, hắn nghĩ "Thế này cũng không phải. Ma đạo rút cuộc giấu ở đâu nhỉ?" Tiểu Ngưu dựa vào cảm giác của mình suy đoán về tên ngọn núi ấy.

Tiểu Tụ đoán Tiểu Ngưu không hài lòng, nói: "Ca ca, hình như những chữ này không phù hợp với yêu cầu của ca ca, đều là những chữ thuộc bộ Thiên Bàng, phía bên phải của những chữ này đều có thêm một nét chấm. Chẳng lẽ muội muội học vẫn không tốt sao?" Tiểu Ngưu liên tục gật đầu nói: "Đương nhiên là rất tốt, nếu muội là nam nhân thì có thể đi thi được rồi đấy." Tiểu Tụ buông bút, quay đầu hỏi: "Ca ca, ca ca nói nếu muội đi thi thì có thể kiếm được công danh sao?"

Tiểu Ngưu cười, nói: "Thành tiến sĩ là điều chắc chắn có khi còn làm tới quan thất phẩm ấy chứ." Tiểu Tụ nghe xong cười khanh khách, nói: "Ca ca nói gì vậy, muội mà thêm làm quan thất phẩm tép riu ấy sao!" Tiểu Ngưu nói: "Chí ít nó còn hơn dân thường chúng ta."

Tiểu Tụ đích đảo mắt, nói: "Tiểu Ngưu ca, nghe ý tứ thì có vẻ ca ca muốn làm quan thì phải?"

Tiểu Ngưu nào có muốn làm quan gì, chẳng qua hắn chỉ muốn sống cùng tiểu muội của mình nhưng ngoài miệng lại nói: "Thực ra ta cũng muốn làm quan lắm, không có học vị thì ta có thể dùng tiền mua quan chức cũng được. Khi đó nhất định ta sẽ là một Bao Thanh Thiên thật liêm khiết." Vừa nói chuyện, Tiểu Ngưu cười ha hả, trong lòng lại cảm thấy rất cay đắng vì toàn phải nói dối tiểu muội của mình.

Nhìn Tiểu Tụ viết ra mười chữ ấy, bút họa lưu loát, nét chữ cân xứng, thật đúng là một kiều nữ đoan trang tao nhã. Tiểu Tụ lấy tay ấn ấn vào thắt lưng Tiểu Ngưu, hỏi: "Ca ca, ta viết xong rồi đấy, thế này ca có tính không?"

Tiểu Ngưu miễn cưỡng làm mặt cười, quay đầu lại nói: "Nam tử hán đại trượng phu, đã nói là làm, chỉ là một bộ y phục thôi mà, muội không cần phải lo lắng như thế."

Tiểu Tụ cười hì hì, nói: "Ai mà biết được! Nếu ca ca mà không đưa cho tiểu muội thì muội sẽ mách gia gia là ca ca ăn hiếp tiểu muội đó." Tiểu Ngưu nghĩ: "Ta ăn hiếp muội ư. Để xem nào, nhìn lén muội tắm hình như cũng bị coi là ăn hiếp...Đáng tiếc thật, thân thể của muội đẹp mê người thế này, ấy vậy mà mình khó mà có thể...Cơ hội đã bỏ lỡ thật khó lấy lại được." Hai người ngồi xuống còn nói chuyện thêm về sách vở, Tiểu Tụ thì thao thao bất tuyệt, tỏ vẻ rất sôi nổi, mà Tiểu Ngưu thì lại ập a ập ứng, được một lúc cảm thấy khó chịu muốn đứng lên.

Nói xong, Tiểu Tụ đành thở dài, nói: "Ca ca nha, nếu như người không phải ca ca ta, thì nếu ca ca cầu hôn chắc chắn muội không có đồng ý đâu nha." Nghe xong Tiểu Ngưu mặt nóng bừng, lập tức nói: "Ta nghe nói người muội đã tìm được như muội cần: Đứng đắn, tài hoa, tướng mạo đường hoàng, không biết có phải thế không? Hắn nói xong chỉ sợ câu trả lời của Tiểu Tụ sẽ khiến bản thân tuyệt vọng.

Tiểu Tụ vừa lại thở dài tiếp, đôi mi thanh tú cau lại, vô hạn phiền muộn mà nói: "Có ba người đều đạt được vậy mà muội chưa biết nên loại ai ra."

Tiểu Ngưu nghe xong cười nói: "Ba cơ đấy? Nhiều như vậy, muội muốn gả cho cả ba cùng một lúc ư?" Tiểu Tụ hừ một tiếng, nói: "Ca ca người đừng nói lung tung nữa, nữ nhi chỉ có thể lấy một chồng, muội đương nhiên chỉ lấy có một người rồi." Tiểu Ngưu nói: "Thế thì cái này hơi bị khó đây?" Tiểu Tụ khổ não nói: "Vấn đề là cả ba đều có những sở trường riêng, giả dụ mà muốn loại một trong ba thì muội đều cảm thấy có phần luyến tiếc."

Tiểu Ngưu hỏi: "Cả ba đều có những ưu điểm khác nhau ư? Thử kể cho ca ca một chút xem nào?" Trong lòng lại nói: "Ta phải nghĩ cách nào để cả ba bị loại mới được. Chí ít cũng phải nói xấu bọn chúng một chút trước mặt Tiểu muội mới được."

Tiểu Tụ bình thản nói: "Cả ba cùng là tú tài, tương đối đoan chính, đều thật tình đối ta."

Tiểu Ngưu giải thích: "Đấy chỉ là những mảnh để mà dụ dỗ muội mà thôi, đến khi có được muội rồi thì bọn họ sẽ khi vũ (Ăn hiếp) muội." Tiểu Ngưu ở bên nói với Tiểu Tụ với một giọng rất cảm khái.

Tiểu Tụ không cho là đúng, nói tiếp: "Đâu phải như thế, Lý công tử tướng mạo hay nhất, Vương công tử trong nhà có rất nhiều của cải, Tôn công tử lại có phụ thân làm quan lớn. Cả ba đều rất hợp với ý muội nên muội vẫn chưa biết chọn ai."

Tiểu Ngưu suy nghĩ một chút, hỏi: "Vậy muội tính sao bây giờ? Dẫu sao cũng phải có kết quả chứ chẳng lẽ cưới cả ba?" Tiểu Tụ đứng lên, liên tục phất tay áo tử than thở: "Ta có cái gì biện pháp ni, ta cũng không biết làm thế nào mới tốt nha."

Tiểu Ngưu nói: "Nếu muội chưa có chủ ý sao không hỏi ý kiến của phụ thân?" Tiểu Tụ đáp: "Muội cũng đã sớm hỏi qua rồi, tuy nhiên cả hai lại

đưa ra hai ý kiến trái ngược nhau." Tiểu Ngưu hứng thú hỏi: "Bọn họ nói thế nào?" Tiểu Tụ đáp: "Gia gia muốn ta gả cho công tử có nhiều tiền còn kế mẫu lại muốn ta lấy công tử có phẩm chất tốt, kế mẫu còn nói nếu gả ột người như thế thì nhất định muội sẽ hạnh phúc." Tiểu Ngưu nghe xong, nghĩ: "Rút cuộc thì kế mẫu cũng inh hơn gia gia một chút." Tiểu Ngưu lại hỏi tiếp: "Vậy ý của muội là sẽ nghe ai?" Tiểu Tụ lắc lắc đầu nói: "Muội cũng chưa biết nữa, thế ca ca bảo muội nên nghe theo ai?" Đôi mắt đẹp của Tiểu Tụ như hai làn nước trong vắt, long lanh nhìn Tiểu Ngưu, Tiểu Ngưu nói mà không cần suy nghĩ "Theo ta thì nên quên ca ba tên đấy đi." Tiểu Tụ kinh ngạc kêu lên một tiếng, sau đó hỏi: "Sao ca ca lại nói vậy được?" nàng mở to hai mắt nhìn chăm chăm vào Tiểu Ngưu như không tin những điều hắn nói.

Tiểu Ngưu chậm rãi giải thích: "Ta hỏi muội, vậy muội đã bao giờ nghĩ tại sao mình lại phân vân đến như thế chưa?"

Tiểu Tụ suy nghĩ một lúc, nói: "Muội chịu, muội cảm thấy ai cũng tốt cả." Tiểu Ngưu cười hắc hắc, nói: "Theo ta nghĩ, có mà muội chẳng coi trong ai thì đúng hơn."

Tiểu Tụ a một tiếng, nhìn Tiểu Ngưu không chớp mắt, cảm thấy những điều hắn nói có điểm đặc biệt. Chỉ nghe Tiểu Ngưu nói tiếp: "Nếu như mà muội thực sự coi trọng người nào đó thì muội đã lựa chọn họ mà không chút nghĩ ngợi. Ta thử đưa một ví dụ, nếu muội thích một nam nhân nào đó thì muội có dám cưới họ mà không hề cảm thấy áy náy không?"

Tiểu Tụ gật đầu, nói: "Điều đó cũng có lý, nếu muội thích người nào thì muội sẽ lập tức lấy người đó mà không chút do dự, kéo về sau muội sẽ lại ân hận. Xem ra muội không thích người nào thật." Tiểu Ngưu nghe xong trong lòng hoan hỉ, nói: "Bởi thế ta mới nói bọn họ không thực sự thích muội, vì thế muội đừng khổ não thêm làm gì nữa."

Tiểu Tụ tiến đến bên Tiểu Ngưu, hỏi: "Vậy muội nên làm gì bây giờ?" Tiểu Ngưu định liệu trước rồi nói: "Cũng đơn giản thôi. Nếu muội không thích bọn họ thì đâu cần phải tự dối mình làm gì? Nghe ta, bảo bọn họ hãy đấu loại để phân định ra ai là kẻ tốt nhất." Tiểu Tụ ngồi phịch xuống chiếc ghế bên cạnh trầm tư suy nghĩ, một lúc lâu vẫn chưa có động tĩnh gì, hiển nhiên là rất phân vân. Tiểu Ngưu nghĩ: "Ta phải rèn sắt khi còn nóng, phải khiến Tiểu Tụ hạ quyết tâm. Nói cách khác, nếu không làm được như vậy thì mọi hi vọng của ta đều tan biến." Tiểu Ngưu quan sát kỹ sắc mặt Tiểu Tụ đích sắc mặt, trong lòng thì đang nghĩ thêm cách để đánh đuổi ba tên ngoại tộc kia. Trong phòng trở nên yên tĩnh trở lại.

Được một lúc thì Diễm Nữu gọi ăn cơm. Tiểu Ngưu đứng lên bên cạnh Tiểu Tụ, nói: "Hảo muội muội, chuyện gì thì cũng cứ để sau ăn cơm cái đã." Thấy Tiểu Tụ không có phản ứng, Tiểu Ngưu phải kéo nàng đi. Hắn nghĩ: "Nóng ruột cũng không thể giải quyết được, việc này phải nhờ đến phụ thân mới xong, một tiểu mỹ nữ xinh đẹp như vậy ta không thể để lọt vào tay kẻ khác được." Vừa bước vào phòng ăn đã thấy Diễm Nữu cùng phụ thân ngồi yên vị trên ghế, Diễm Nữu thì đang xới cơm còn lão ba thì ngồi ở một cái ghế trên, do người hầu sắp đặt.

Tiểu Ngưu vừa vào, Ngụy Trung Bảo đã nói: "Tiểu Ngưu, Tiểu Tụ, chúng ta lâu lắm rồi mới đoàn tụ, cả hai nên ăn nhiều một chút." Tiểu Ngưu cười, nói: "Dạ vâng, hôm nay con cũng ăn một bữa thật no." Vừa nói chuyện, Tiểu Ngưu cầm lấy chiếc đũa mà ăn lấy ăn để.

Kế mẫu gấp cho Tiểu Ngưu một miếng ma lạt tuyết ngư (Cá tuyết tẩm gừng - cay), đợi hắn ăn rồi hỏi: "Có ngon không?" Tiểu Ngưu lại ăn một miếng nữa rồi khen: "Ngon, ngon ạ, thơm nức mũi, thật là một mùi vị khiến người khác khó quên." Tiểu Tụ cũng nếm thử, nói: "Tay nghề Diễm Nữu tỷ tỷ thật đáng khâm phục." Tiểu Ngưu nghe xong liền quay mặt về phía Diễm Nữu, Diễm Nữu cười cười, nói: "Muội cũng chỉ là làm qua loa thôi mà." Tiểu Ngưu cười, trong lòng cảm thấy vô cùng ấm áp, hắn nghĩ: "Diễm Nữu

nấu ăn giỏi thế này, tương lai làm phu nhân của ta chắc chắn ta sẽ có phúc hưởng thức ăn ngon rồi " Bữa cơm gia đình thật thân mật, mọi suy tư trong lòng mọi người cũng dường như tan biến.

Tiểu Ngưu an tâm ở tại gia vài ngày, chủ yếu là làm bạn với phụ thân, khiến ông suốt ngày cảm thấy rất vui vẻ.

Ngụy Trung Bảo cảm thấy rất vui mừng, cho rằng nhi tử đã thực sự trưởng thành, hiểu đời hơn, xem ra việc học nghệ cũng không phải không tốt. Ông cũng không phản đối việc con mình ra mình học võ lẫn, chỉ cần nó không gây sự là được.

Qua vài ngày, Tiểu Ngưu cảm thấy trong lòng nóng như lửa đốt, có rất nhiều điều phải suy nghĩ, chẳng hạn việc tìm bắt bọn cường đạo đã đánh phụ thân, có thể thì ông mới hết giận mình bỏ trốn và còn được tiếng trừ hại cho dân. Không những thế, Tiểu Tụ vẫn còn chưa dứt khoát việc từ hôn với ba cái tên công tử ấy. Thật là phiền lòng! Nhưng hơn cả Tiểu Ngưu giờ đang tái phát cái bệnh tương tư.

Khi hãn còn ở Lao Sơn thì hãn luôn cảm thấy nhớ gia đình nhưng khi mà hãn đã về rồi thì tự chung hãn lại bắt đầu tưởng nhớ đến những giây phút với ba vị mỹ nữ kia. Sư nương cơ thể đầy đặn, Nguyệt Lâm thì với hãn rất đa tình, Nguyệt Ảnh thì xinh đẹp như một vị tiên nữ, tất cả đều khiến hãn tâm thần như người mất hồn. Hãn khát khao ngày nào đó sẽ có được cả ba mỹ nữ trong vòng tay của mình, đến lúc đó cuộc sống sẽ sung sướng như là đế vương. Lại còn cả Quỷ Linh, Mộ Dung Mỹ, Ngưu Lệ Hoa, thậm chí cả quận chúa Vân Phương. Những mỹ nữ này ngoài Nguyệt Ảnh và Vân Phương ra còn lại những người khác dù họ có chưa thuộc về mình nhưng không phải là không có hi vọng.

"Không biết Nguyệt Ảnh cùng Nguyệt Lâm giờ đang ở đâu? Giờ đây Hắc Hùng Quái đã chết, chắc hai nàng đã trở lại Lam Sơn. Thế cũng hay, những chuyện của ta liên quan đến hãn cũng đã chấm dứt, lại còn tên tiểu tử

Tần Viễn nữa chứ, giờ hắn đã bị bắt mất liệu các nàng có khoanh tay mà không cứu hắn được không?

Đúng là ta luôn muốn hắn gặp xui xẻo, thậm chí hắn chết đi là tốt nhất, nhưng mà hắn cũng là nhị sư huynh của ta, y cũng không phải là người xấu, đối với hắn ta cũng có tình đồng môn. Ta có nên bảo Mộ Dung Mỹ thả hắn hay không? Ta và hắn ghét nhau cũng chỉ vì Nguyệt Lâm thôi, cũng không nên tuyệt đường sống của hắn như thế. Hơn nữa Nguyệt Lâm cũng đâu có thích hắn, vì thế hắn làm sao mà uy hiếp ta được. Hắn thật trái ngược so với Mạnh Tử Duy. Tần Viễn vị tất đã hại ta, còn tên Mạnh Tử Duy kia mới đúng là nguy quân tử, lòng dạ như rắn rết, tựa như luôn muốn tìm cách hại ta không bằng, lại còn cả chuyện vũ nhục quận chúa nữa chứ, càng chứng tỏ nhân phẩm của hắn thật xấu xa." Thấy Ngụy Trung Bảo vết thương đã đỡ đi rất nhiều, hắn cũng yên tâm hơn. Hiệu thuốc bắc đã sớm khai trương trở lại từ lâu, thế là Tiểu Tụ cùng Điềm Nữu liền ra đó phụ giúp, đương nhiên cả Tiểu Ngưu cũng làm việc ở đó, tuy nhiên trong lòng hắn lại đang mưu tính một ý định khác.

Hôm nay Tiểu Ngưu tại ra cửa hiệu giúp việc, tuy nhiên chỉ được một lát hắn lại mượn một ít bạc đi ra ngoài dạo phố, ru rú ở thật là bức mình. Hắn đi dọc khắp thành Hàng Châu cho thỏa mãn nỗi nhớ quê hương. Nơi đây từng con đường đều giữ trong nó những kỷ niệm thân quen của hắn.

Hắn chậm rãi bước đi mà không có chủ ý, dạo quanh khắp nơi, gặp không ít đích người quen, hàng xóm cũng có mà bạn cũng có, bọn họ gặp lại Tiểu Ngưu đều rất vui vẻ, tươi cười. Tất nhiên cũng có ngoại lệ, có những người trước đây bị Tiểu Ngưu bắt gặp lúc họ đang làm chuyện xấu nên lần này gặp lại đều cảm thấy khó chịu.

Về mặt Tiểu Ngưu thì hắn cũng vô cùng khoái nhạc, mà cũng phải thôi, đây là quê hương của hắn mà.

Tiểu Ngưu rẽ vào một con hẻm nhỏ, trước đây lúc hắn còn nhỏ vẫn cùng chơi đùa với bạn bè cùng trang lứa.

Đi tới đi tới, bỗng thấy có một người hốt hải chạy và tiến về phía hắn. Tiểu Ngưu lập tức hỏi: "Có gì mà người chạy nhanh vậy, không nhìn đường à?" Người kia nghe vậy cũng không thèm quay đầu lại nói một câu mà cứ thế đi tiếp.

Được một lát, phía trước lại xuất hiện một lão đầu cũng chạy về hướng người kia, thở hồng hộc mà gọi " Mau...Mau...Mau bắt lấy nó ". Tiểu Ngưu đáp: "Lão nhân gia, người bắt hắt làm gì ạ?" Lão đầu kêu lên: "Hảo tiểu tử, mau giúp ta bắt lấy hắn, tên cướp đấy lấy mất cái bọc của ta." Nói xong chỉ tay về đằng trước.

Tiểu Ngưu nghe xong, nhiệt huyết sôi trào, nổi lòng hào hiệp. Lúc này người kia đã chạy được một đoạn xa. Tuy nhiên Tiểu Ngưu có kinh công rất cao nên chỉ trong nháy mắt, Tiểu Ngưu đã thấy bóng của tên cướp đang chạy ra đường cái.

Tiểu Ngưu cách hắn có vài chục trượng, hắn hét to: "Mọi người hãy mau giúp ta bắt lấy tên cướp này với!" Lời vừa nói ra, mọi người xung quanh lập tức giúp hắn đuổi theo tên cướp kia.

Ở phía trước tên cướp cũng có người chặn lại. Tên cướp đó liền ném cái bọc kia về phía Tiểu Ngưu rồi vội vã phóng vọt lên phía trước. Lập tức người kia vội tóm lấy hắn, nhưng tên cướp này có kinh công cũng khá, đã bật qua đầu người kia mà đi tiếp. Tiểu Ngưu để ý thấy tên cướp vừa cao vừa gầy, động tác lại vô cùng linh hoạt, thoăn thoắt qua ba bốn người tiếp rồi chẳng mấy chốc đã biến mất tăm.

Tiểu Ngưu nhặt cái túi lên rồi giả cho ông lão. Lão đầu vội vã cảm tạ, Tiểu Ngưu nghe thế liền có mấy lời khiêm tốn đáp lại. Nói chuyện một lát hắn liền từ biệt ông lão, trong lòng thầm nghĩ: "Nếu không phải ta hôm nay

dốc hết sức đuổi thì có lẽ tên cướp kia khó mà trả lại được cái bọc đầy cho ông lão. Đi dạo trong thành thêm một lúc nữa, Tiểu Ngưu quyết định đi ra ngoài thành. Trời cũng nóng nên chỉ đi được một lát Tiểu Ngưu đã ngồi xuống một quán trà ven đường. Quán trà cũng rất đông khách vì thế hắn vừa ngồi xuống một chút là đã hết chỗ.

Vừa mới yên vị ngồi xuống, hắn đã thấy bên cạnh có một mỹ nữ tuổi chưa tới hai mươi, mặt trắng, lông mi dài, khí chất cao quý, chỉ là trên mặt đầy vẻ u sầu. Đây không phải là Kim Lăng quận chúa Chu Vân Phương sao? Thực là khéo.

Tiểu Ngưu vẻ mặt vui mừng, nhẹ giọng kêu lên: "Vân Phương, làm sao mà quận chúa lại ở đây? Chúng ta thật là có duyên, mấy hôm nay quận chúa vẫn khỏe chứ?" Vân Phương lắc đầu nói: "Chẳng khỏe chút nào cả."

Tiểu Ngưu cầm lấy chén trà tên tiểu nhị đưa, uống một ngụm rồi hỏi: "Làm sao vậy? Có phải chuyện tình cảm không?"

Vân Phương lại thở dài rất lâu rồi nói: "Hắn thực sự đi rồi." Tiểu Ngưu tin, hỏi: "Đi rồi? Ai đi vậy?" Vân Phương đáp: "Hắn đã quay về Thiệu Lâm tự mất rồi, xem ra lần này chắc chắn hắn làm hòa thượng. Ta khuyên bảo hắn thế nào hắn cũng không nghe." Vừa nói chuyện, hai vành mắt đều đỏ, Tiểu Ngưu nhìn thấy rất thương hại, trong lòng cũng thấy ái ngại cho nàng.

Thế nhưng Tiểu Ngưu lập tức hoan hỉ vì biết tên kia đi rồi thì bản thân ắt có hy vọng, vì vậy Tiểu Ngưu nói: "Ta thấy duyên phận của quận chúa và tên đó đã hết, quận chúa nên chấp nhận vậy thôi chứ biết làm gì nữa."

Vân Phương nói với giọng nghẹn ngào: "Ta không cam lòng, ta đối với hắn thâm tình như thế mà kết quả thì lại chẳng được gì. Hic hic, nếu hắn làm hòa thượng thì ta làm ni cô cho xong." Nói xong lời này, mắt nàng long lanh tưởng như muốn òa khóc, nhưng nàng đã cố nén lại bởi nàng không muốn cho ai thấy mình là một cô nương mềm yếu.

Tiểu Ngưu thoải mái nói: "Quận chúa không nên nghĩ như vậy, chuyện tình cảm tuy ta không biết nhiều nhưng ta biết chắc chắn rằng nếu hẳn tuyệt tình với quận chúa thì chắc hẳn không thích quận chúa. Mà nếu đã thế sao còn phải cưỡng ép nhau làm gì? Ta thấy quận chúa nên quên hẳn đi thì hơn. Trên đời có biết bao nam nhân tốt, kiếm một người cũng đâu phải khó."

Vân Phương tĩnh lặng một hồi rồi mới nói: "Chuyện tình cảm thật khiến ta tan nát cõi lòng." Tiểu Ngưu thoải mái nói: "Sống ở trên đời thì ắt sẽ có phiền não, quận chúa nên chấp nhận mà sống chung với nó mà thôi."

Vân Phương ngẩng đầu, quan sát Tiểu Ngưu một lát, hỏi: "Tiểu Ngưu, tuổi người nhỏ hơn ta vậy sao trong chuyện này người biết rõ vậy? Ta thấy người lúc nào cũng vui vẻ chả có lo buồn gì cả."

Tiểu Ngưu khoát tay chặn lại, nói: "Sao ta lại không có chuyện gì phiền não được? Chỉ là ta không suy nghĩ nhiều về nó, uống rượu hay ngủ một giấc là thấy hết buồn chán luôn." Vân Phương truy vấn nói: "Đúng là uống rượu hay ngủ một giấc có thể giúp con người ta bớt đau khổ sao?" Tiểu Ngưu mỉm cười, nói: "Đúng vậy, kinh nghiệm của ta nó chỉ có đúng hai chiêu này mà thôi." Vân Phương suy nghĩ một chút, nói: "Vậy ta cũng muốn giống người, không còn chịu cảm giác đau khổ thế này nữa có được không."

Tiểu Ngưu cười nói: "Theo ta không bằng thế này, chờ chúng ta uống trà xong, ta cùng người du ngoạn một phen. Ta dám chắc quận chúa sẽ mặt mày rạng rỡ lại ngay." Vân Phương đồng ý, nói: "Ta cũng muốn thử một lần xem sao."

Tiểu Ngưu hạ quyết tâm, nhất định phải khiến nàng mê mết vì mình. Tiểu Ngưu dẫn quận chúa Vân Phương du lãm trong ngoài thành. Phàm nơi nào là danh thắng, bọn họ đều qua, bất luận phong cảnh tươi đẹp hay là nơi

ca vũ náo nhiệt, khiến Tiểu Ngưu vô cùng cao hứng còn Vân Phương thì cũng giảm bớt đi u sầu rất nhiều.

Đợi đến lúc mặt trời lặn, Tiểu Ngưu nói: "Buổi tối quận chúa ngủ ở đâu?" Vân Phương hồi đáp: "Ta tạm thời ở tại khách sạn Hà Đông, ta ở có một mình." Tiểu Ngưu tâm nói: "Thật tốt quá, nếu quận chúa muốn Tiểu Ngưu ta bồi tiếp ta nhất định sẽ không cự tuyệt." Tiểu Ngưu ngoài miệng nói: "Không bằng chúng ta uống một chút rượu. Để quận chúa cũng được thử một lần túy giải thiên sầu." Vân Phương khoát tay chặn lại, nói: "Sao ta có thể uống rượu được." Tiểu Ngưu cười tủm tỉm nói: "Không phải quận chúa muốn mượn rượu giải sầu sao? Quận chúa cứ thử uống thật say rồi ngủ một giấc đảm bảo sáng mai dậy quên hết phiền muộn." Vân Phương lắc đầu nói: "Sao có thể để một nam nhân khác thấy bộ dạng của ta lúc say được? Hơn nữa, nếu ta say nhất định người sẽ lợi dụng ta." Nói đến đây, Vân Phương nhìn Tiểu Ngưu với ánh mắt không tin tưởng.

Tiểu Ngưu đương nhiên không chịu thừa nhận bản thân là sắc lang, giải thích: "Người xem Tiểu Ngưu ta là loại người gì?" Vân Phương nhìn nửa ngày, nói: "Đúng là bây giờ nhìn không giống, nhưng ta chỉ sợ đến lúc người không kiềm chế được mà mạo phạm với ta, vạn nhất ta kích động giết người thì sao?"

Tiểu Ngưu nghe xong khó chịu, nói: "Nếu như Tiểu Ngưu ta dám mạo phạm quận chúa, ta sẽ không phải là người, đi trên đường thì bị sét đánh chết, ăn cái gì cũng sẽ nôn ra, chí ít cũng sẽ bị mỹ nhân hại chết." Nghe được điều này, Vân Phương tí nữa thì sặc, nói: "Người quả thực ác tâm đã chết thì ta quả thực ta đã tìm được một bằng hữu tốt."

Tiểu Ngưu nói: "Nói mãi cũng không để làm gì, giờ hành động thôi nhì." Vân Phương cường điệu nói: "Nhớ kỹ lời người nói, đến lúc đó nếu như phạm quy, coi ta sẽ xử lý người." Nói xong nói, lúc này mới cùng Tiểu Ngưu hướng vào một tửu điểm. Tiểu Ngưu dắt Vân Phương vào một gian giữa rồi gọi vài món điểm tâm nhỏ cùng một vò rượu.

Thấy trước mặt là quận chúa đang uống rượu, tự nhiên yếu nhũ nhận đi một chút, Tiểu Ngưu cầm hai chén rượu, một đặt về phía mình một đặt trước mặt quận chúa. Nàng thấy thế bĩu môi nói: "Mùi vị của rượu không tốt gì cả, uống xong rất hết cả đầu lưỡi." Tiểu Ngưu hứng khởi cầm chén rượu, nói: "Có cái gì phải sợ chứ, xem Tiểu Ngưu ta uống đây này." Tiểu Ngưu uống một ngụm, liếm môi nói: "Thực à rượu ngon, trong bụng nóng hổi, ngoài miệng vẫn lưu lại hương thơm. Quận chúa cũng nếm thử đi, đầu tiên tất nhiên không quen, về sau lúc quận chúa quen rồi thì sẽ thấy rượu thật cũng có những điều tốt của nó."

Quận chúa do dự nhưng cũng nâng chén rượu, cụng vào chén của Tiểu Ngưu nghe keng một tiếng rồi uống một hơi, nhưng nàng ngay lập tức đứng dậy ho khan, Tiểu Ngưu vội vã vỗ vỗ vào lưng của nàng, nói: "Chậm một chút cũng được, không cần phải gấp gáp quá, quận chúa ăn một chút đồ nhắm mà lót dạ." Tiểu Ngưu đợi nàng ngồi xuống yên ổn rồi mới quay trở lại ghế của mình.

Quận chúa chỉ uống có một ngụm mà mặt đã ửng hồng. Khí chất của nàng cao quý nhưng cũng có những nét quyến rũ. Phong tư bên ngoài thì vừa ôn nhu lại vừa gợi cảm, thật đúng như một bông hoa hoa mẫu đơn nở rộ.

Tiểu Ngưu thấy mình cũng thật ngốc, không thấy được Vân phương lại xinh đẹp như thế này ngay từ lần đầu tiên gặp nàng, hần ca tụng: "Quận chúa đẹp quá, so với Nguyệt Ảnh thật không kém là bao." Quận chúa lấy lại bình tĩnh, chỉ cảm thấy rượu nóng quá, lại hơi cay xè, máu trong người đều trở nên lưu động hơn, thân thể có chút phiêu diêu, nàng nghe xong Tiểu Ngưu khen mình, vội vã gấp thêm mấy miếng đồ nhắm, tuy là đồ ăn có giản đơn nhưng mùi vị của nó thì thật là ngon lành, khiến Vân phương cảm thấy rất ấm lòng.

Tiểu Ngưu mỉm cười nói: "Những thứ này đều là đặc sản của thành Hàng Châu chúng ta, quận chúa ăn uống một hồi rồi có giống như là ta

chưa ăn gì hay không!" Quận chúa sờ sờ thấy miệng mình nóng rực, nói: "Rượu có mùi vị thật khó chịu, sao thế nhân lại thích nó đến vậy nhỉ?" Tiểu Ngưu ha ha cười, nói: "Thế nhân thích nó bởi vì nó khiến con người ta tiêu sầu, làm chúng ta trở nên hưng phấn hơn, lẽ nào quận chúa không có cái cảm giác ấy?" Quận chúa hơi nhắm đôi mắt đẹp lại, nói: "Ta hiện tại chẳng cảm thấy gì cả." Tiểu Ngưu giải thích nói: "Quận chúa mới tập uống đâu thể cảm thấy nó tốt ngay được, đến lúc quận chúa đã uống nhiều thì quận chúa sẽ chỉ có càng ngày càng thích nó mà thôi. Nhưng mà uống rượu một mình cùng nam nhân khác quả thật không an toàn chút nào." Quận chúa liếc một mắt về phía hắn nhìn nhìn, hỏi: "Thế ta không phải đang uống cùng một nam nhân khác đó sao?" Tiểu Ngưu cường điệu nói: "Nếu ở cùng ta thì đâu có uống bao nhiêu cũng vẫn cứ an toàn. Nếu như uống cùng một người khác, chỉ sợ hắn thấy quận chúa mỹ lệ thế này sẽ nảy ý muốn xâm hại." Quận chúa mỉm cười, nhìn thẳng mà Tiểu Ngưu hỏi: "Người thì cũng thấy ta như vậy, liệu người sẽ không làm gì ta chẳng?" Về điểm này đúng là có điểm không tốt, Tiểu Ngưu sợ nói ra chỉ làm Vân Phương tụt hứng nên hắn chỉ cười hắc hắc mà không trả lời.

Quận chúa hỏi: "Người cười như vậy là có ý gì?" Tiểu Ngưu cười vẫn tiếp tục cười hì hì, đáp: "Ta chỉ là không dám nói ra mà thôi, nói ra sợ quận chúa tức giận." Quận chúa nói: "Ta cũng nghĩ người sẽ làm dám mạo phạm ta, nhưng mà ta không thích người khác nói dối." Tiểu Ngưu nhìn nàng ngây dại, nhẹ giọng nói: "Quận chúa đừng có nghĩ vậy, đừng nghĩ ta không dám làm gì quận chúa, quen biết với quận chúa một thời gian, ta chỉ muốn ôm quận chúa vào lòng mà hết lòng thương yêu người mà thôi." Quận chúa nghe xong mặt đỏ bừng bừng, cúi đầu giả bộ đang ăn. Vân Phương chờ Tiểu Ngưu nói hết câu rồi mới ngẩng đầu nói: "Người mới là một tiểu hài tử, vậy sao đầu óc đã đen tối vậy? Ta hỏi người, có đúng người đã từng nữ nhân rồi hay không?" Tiểu Ngưu nghe xong cười, nói: "Quận chúa nói thế là sao? Ta chẳng hiểu gì cả." Tiểu Ngưu cố ý tỏ ra vẻ ngây thơ. Kỳ thực ở phương diện này Tiểu Ngưu lại là một người lão luyện trong nghề.

Quận chúa nói nhỏ: "Thì chuyện đấy nó là chuyện đấy chứ là gì!"

Tiểu Ngưu nghe xong lộ vẻ tươi cười, nói: "Quận chúa, tỳ còn lớn tuổi hơn cả đệ, vậy tỳ cũng thử nói cho ta biết, tỳ đã từng ở với một nam nhân nào khác chưa?"

Nghe xong lời này, quận chúa thiếu chút nữa đã quăng đôi đũa vào mặt Tiểu Ngưu, nhưng mà vì nàng có thân phận lớn nên cũng ko tiện mà làm thế. Quận chúa Vân Phương chỉ gằn giọng nói: "Ta còn chưa xuất giá, tất nhiên là chưa rồi. Nhưng ta nghĩ người sẽ không giống ta mà...Nói đến đây, quận chúa nhìn hắn với vẻ rất hoài nghi.

Tiểu ngưu làm vẻ mặt vô tội, nói: "Ta làm sao cơ...? Ta cũng đã đâu có lão bà." Quận chúa giơ chiếc đũa chỉ vào hắn nói: "Ta thấy người rất giống kẻ đi dụ dỗ những cô nương nào nhẹ dạ lắm. Thế nên người cứ quanh co không chịu trả lời!"

Tiểu ngưu cũng không muốn nói thêm làm gì, chỉ nâng chén rượu lên rồi nói: "Hôm nay chúng ta là hữu duyên tương phùng, thật là thiên ý, hiếm khi có cơ hội được như thế này. Nào, chúng ta lại uống rượu tiếp." Vừa nói chuyện, Tiểu Ngưu lại cụng vào chén của Vân Phương quận chúa rồi cả hai cùng cạn chén tiếp.

Quận chúa uống mãi mới hết chén rượu đó, sau đó cảm khái nói: "Ta ở tại gia, bình thường thấy phụ thân cứ gặp ai là đều uống rượu cùng. Gia gia tuy không uống được nhiều nhưng cũng chưa bao giờ từ chối uống rượu cùng ai."

Tiểu ngưu gật đầu cười nói: "Đúng vậy, chỉ cần uống từ tốn, không cần phải gượng ép uống nhiều. Nhưng mà ta thấy quận chúa, tỳ lại có tửu lượng rất khá mà?"

Quận chúa đáp: "Nhà của ta có rất nhiều rượu, đều là do hoàng thượng ban cho." Tiểu ngưu đáp: "Xem ra hoàng thượng đối với người nhà quận

chúa cũng rất tốt."

Quận chúa Vân Phương A một tiếng, nói: "Tốt gì mà tốt. Hoàng thượng sợ nhà chúng ta có dị tâm làm phản, vì thế muốn dùng rượu để khiến gia gia ta thỏa mãn và quên đi cái hùng tâm của một tráng sĩ. Tên hoàng thượng chỉ một lòng muốn gia gia ta uống rượu đến mức vô độ mà mắc bệnh ấy chứ."

Tiểu Ngưu hạ thấp giọng nói: "Hoàng thượng với gia đình quận chúa đều là thân thích cả, chẳng lẽ hấn nỡ lòng mà ám hại sao?"

Quận chúa lắc đầu nói: "Người đâu có biết đến sự tranh giành trong hoàng thất! Trong mắt họ chỉ có quyền lực, không còn tình thân. Ta cũng chỉ mong được sống một cuộc sống của người thường dân." Tiểu Ngưu cười nói: "Ta lại mong muốn mình thuộc hoàng tộc. Phúc khí tốt có khi còn làm hoàng đế không biết chừng?"

Quận chúa lạnh lùng cười, nói: "Vận khí tốt thì có thể đạt được ngôi vị hoàng đế, nếu mà vận khí kém...Nếu mà kém thì đến cả cái mệnh cũng..." Nói đến đây, quận chúa ngừng nói, nhìn Tiểu Ngưu cười cười, nói tiếp: "Mà thôi quên đi, chúng ta không nên đề cập đến mấy chuyện không vui này nữa, giờ người đến đây dạy ta uống rượu tiếp đi."

Tiểu Ngưu vội vã lại nâng một chén rượu lên, nói: "Rượu phùng tri kỷ thiên bôi ít, vô duyên đối diện bất tương phùng (Rượu gặp tri kỷ ngàn chén cũng ít, vô duyên đối diện nhau cũng như không gặp mặt). Chúng ta lại có duyên, lại cũng là tri kỷ, ta đang rất cao hứng." Dứt lời, uống một hớp lớn.

Còn về phần quận chúa Vân Phương, chén rượu kề vào đôi môi đỏ thắm ấy rồi nàng uống từng ngụm nhỏ đến khi chén cạn. Vừa thấy Vân Phương uống xong Tiểu Ngưu hỏi: "Giờ quận chúa có thấy bớt sầu không nào?" Quận chúa sờ sờ vào trán, nói: "Ta thấy cũng được đôi chút."

Quận chúa lại nói tiếp: "Nhưng mà hình như vẫn chưa đủ." Tiểu Ngưu cười ha ha, nói: "Nếu quận chúa muốn thì chúng ta lại uống tiếp vậy." Thế

là quận chúa uống thêm hai chén nữa còn Tiểu Ngưu thì vẫn say sưa uống tiếp. Cuối cùng, quận chúa say quá mà nằm úp mặt xuống bàn, Tiểu Ngưu thấy nàng khi say rượu rất khả ái, nghĩ: "Đây thật là một cơ hội tốt để ta có được nàng." Nghĩ như vậy, Tiểu Ngưu liền đỡ quận chúa lên, đưa nàng về một khách sạn.

Tiểu Ngưu vừa đỡ mỹ nữ đến khách sạn đã bị ông chủ của khách sạn nhận ra, cũng bởi vì Tiểu Ngưu là một tiểu thiếu gia tương đối nổi danh ở cái đất hàng Hàng Châu này, và cũng bởi hắn là một kẻ chẳng có học vấn lẫn nghề nghiệp. Bọn họ ai cũng nhận ra đây đích thị là nhi tử của ông chủ hiệu thuốc bắc. Hôm nay nhìn thấy Tiểu Ngưu đỡ một mỹ nữ say khướt đích đến, ai cũng đoán được ý đồ của Tiểu Ngưu vì thế khi ai gặp hắn cũng cười cười, mà cười đến mức khó coi, thật đúng là lỗi đời.

Nhưng hiện hắn không muốn quan tâm xem mọi người nhìn hắn thế nào, hắn chỉ muốn tập trung vào việc cần làm. doc truyện tại . Một tên tiểu nhị đưa Tiểu Ngưu cùng quận chúa lên một gian phòng ở lầu hai.

Tiểu Ngưu đặt nàng nằm lên trên giường, hỏi: "Thế nào? Có đi được nữa không. Khó chịu lắm hả?"

Vân Phương thì lại đang nằm mê man, miệng còn lẩm bẩm: "Đừng có xuất gia, đừng có xuất gia, Thiếu Lâm tự cũng không cần người làm hòa thượng đâu, người hãy sớm quay trở về, ta sẽ đợi người..." Tiểu Ngưu nghe mà rất thán phục cái tên tiểu tử có điểm phúc kia.

"Đúng thật là..., được một cô nương xinh đẹp dường này si tình mà hắn lại không biết quý trọng. Hừ, nếu quận chúa nói với ta như vậy, nếu nàng bảo ta chết ta cũng cam lòng." Nhìn dáng vẻ quận chúa say rượu giống như cây hải đường đầy sức sống đang ngủ, làm sao mà chả khiến người khác phải rung động. Tiểu Ngưu rón rén tiến đến phía giường nàng rồi ngồi xuống cạnh giường quan sát. Cả khuôn mặt và đôi môi đều hồng hào, cổ lại ửng đỏ. Hắn tuy muốn chiếm được Vân Phương nhưng lại suy nghĩ, không

biết liệu đây có phải là cách hay? Liệu ngày mai khi nàng tỉnh dậy nàng sẽ thật sự quên hết phiền não?

Tiểu Ngưu nhìn xuống phía dưới, thấy bộ ngực nàng đang phập phồng. Nơi này quả thực không hề nhỏ." Nhớ đến bản thân đang làm một chuyện quá vô lễ. Nhưng mà nàng đâu có cảm giác gì? Hiện tại nàng đang ngủ say, ta muốn làm gì mà chả được. Hí hí, ta hứa là không xâm phạm nàng nhưng đâu có nói lúc nào đâu, chờ sau khi chuyện tốt xong xuôi, ta sẽ giải thích với nàng." Nghĩ như vậy, Tiểu Ngưu trong lòng rất hoan hỉ, dường như trong cơ thể đang có một ngọn lửa cháy dữ dội, cháy rất mạnh liệt như muốn thiêu đốt tất cả mọi thứ.

Tiểu Ngưu cũng có ý này từ rất rất lâu rồi từ khi mới quen nàng, vì thế hẳn vô cùng khẩn trương. Nhưng hẳn cũng không hiểu mình khẩn trương vì sợ cái gì? Có lẽ vì hẳn sợ nhờ mà quận chúa Vân phương tỉnh lại thì nguy to.

Tiểu Ngưu cuối cùng cũng bình tâm chờ lại, ghé miệng vào đôi môi đỏ mọng ấy, một tay nhẹ nhàng đặt lên cổ nàng, hẳn nghe được Vân Phương thỉnh thoảng lại thở mạnh một cái, nhưng cũng đủ làm Tiểu Ngưu hết hồn, tuy nhiên hẳn biết nàng không thể tỉnh lại nhanh như vậy được.

Tiểu Ngưu vươn đầu lưỡi tinh tế mà liếm đôi môi đỏ mọng, thơm quá, thật quá tốt, ấm áp, còn đôi tay thì ra sức mà cầm nắm lấy tiểu anh đào của nàng. Mặc dù qua mấy lớp y phục nhưng hẳn vẫn cảm nhận được sự mềm mại của cái cơ quan tuyệt diệu ấy.

Tiểu Ngưu mặc dù đang chiếm tiện nghi nhưng hẳn vẫn nghĩ: "Ta cứ thế này một lúc mà hưởng diễm phúc thôi. Nay quận chúa tự nói ta nàng là gái chưa chồng. Coi bộ nàng si tình thế kia, chắc từ nhỏ đến lớn mới thích có một người, thật không giống với Tiểu Ngưu ta. Ta đi đến đâu đều có người trong lòng cả." Tiểu Ngưu càng lúc càng hôn nàng thật nhiều nhưng Vân Phương vẫn mảy may cắn chặt lấy hàm răng khiến Tiểu Ngưu rất sốt ruột.

Hắn nghĩ thầm: "Xem ra ta phải dùng biện pháp khác mới được. Chỉ cần chậm rãi kích thích nàng, nhất định sẽ khiến nàng ngoan ngoãn mà mở miệng ra." Vậy mà khi hắn vừa mới định chạm vào cái chỗ nhạy cảm nhất của người phụ nữ ấy, thì Vân Phương lại lăm bắm; "Phan Sơn, Phan Sơn, hãy trở về với ta." Lời nói này như bát nước lạnh dội vào mặt Tiểu Ngưu, khiến hắn vô cùng cụt hứng. Tiểu Ngưu cảm thấy toàn thân như muốn đóng băng lại.

Hắn bỗng nhiên rút tay lại tựa như có người ngăn cản vậy. Hắn nghĩ thầm: "Sao ta lại như thế này, tự nhiên lại nhẹ dạ thế này? Lẽ nào ta tự tử bởi vì đường của nàng mặt đồng ý nói bất xâm phạm nàng? Không thể nào, nếu như là thế, sao lần trước cũng ở chỗ này ta lại làm thế với Nguyệt Ảnh tỷ tỷ còn khi ở bên quận chúa cũng chỗ này, ta tự tử không có một chút dũng khí? Có đúng là ta không thích nàng? Hay bởi vì trong lòng nàng đã có người khác?" Tiểu Ngưu thở dài, đứng dậy, đắp chăn cho nàng rồi lẳng lặng nhìn một hồi. Nàng ngủ thật ngon giấc. Căn bản là nàng không biết có ai chạm vào mình, thỉnh thoảng đôi lông mi dài lại khẽ động, Tiểu Ngưu nhẹ giọng nói: "Nàng hãy ngủ tốt nhé, và hãy nhớ kỹ, uống rượu cùng một nam nhân khác rất nguy hiểm. Cũng may Tiểu Ngưu ta hôm nay làm quân tử, chứ nếu không nàng đã sớm bị hại. Kể cả ta cũng muốn làm như vậy, nhưng ta không thể làm một cách mơ hồ được, ta nhất định phải thật làm với nàng thật thoải mái, phải để nàng can tâm tình nguyện, nàng phải thật cao hứng khi bị ta kiên, được rồi, ta trở về nhà đây, mai sẽ gặp lại nàng sau." Nói xong, Tiểu Ngưu bước ra khỏi cửa phòng và đi xuống lầu.

Ở lầu dưới, hắn gặp riêng ông chủ rồi nghiêm khắc nói: "Người phải thật chiếu cố cho nàng, nói cách khác, nếu như nữ nhân này mà có làm sao thì ta sẽ không để yên đâu, ta dám chắc là cả tổ tông tam đại nhà ông sẽ không được bình an đâu." Lão bản liên tục gật đầu cười nói: "Vâng, cô nương này bọn ta sẽ đặc biệt quan tâm. Nếu như có chuyện gì xảy ra thì ta sẽ chịu trách nhiệm." Tiểu Ngưu lại thoáng nhìn lên trên lầu, lúc này mới yên tâm mà đi ra.

Hắn không thể không về nhà, nếu như một đêm không về, lão ba sẽ lại lo nghĩ, kể mẫu thì thương nhớ, cả Tiểu Tụ cùng Diêm Nữu cũng sẽ nghĩ ta là một người hay lâu lống.

Bên ngoài đã bầu trời tối đen lại, xa xa là những ánh đèn từ những căn nhà khác ánh lên, hắn thấy một căn nhà có một ngọn đèn kỳ lạ có viền đen. Tiểu Ngưu đang định bước tới xem. Đúng lúc đó, có một chiếc xe ngựa đi qua, Tiểu Ngưu cũng chú ý, dường như chiếc xe này có điểm gì rất quen.

Một người vén tấm màn lên, Tiểu Ngưu nghe thấy người đó nói: "Được rồi, đỗ ở đây." Người đó bảo tên phu xe đỗ lại.

Tiểu Ngưu nghe thấy thanh âm thân thuộc, vội chạy đến chỗ người đấy. Dưới ánh đèn tỏa ra từ một nhà khác, hắn thấy đúng là khuôn mặt ấy, trong ánh mắt chính tràn ngập niềm vui sướng. Hic, không phải đó chính là mỹ phụ thất di thái Xuân Viên hay sao? Tự biết nàng cũng vì mình mà tìm đến đây, hắn cũng có đôi chút xấu hổ. Lâu như vậy không gặp, Tiểu Ngưu thiếu chút đã quên nàng mất rồi.

Tiểu Ngưu vội vã chạy tới, cùng tên phu xe phía dưới, nói: "Thất di thái, người gần đây có khỏe không?" Thất di thái không đáp, nói: "Người đang định về nhà phải không? Lên xe đi, để ta tiễn người một đoạn." Tiểu Ngưu nghĩ: "Thế này thực không tốt, nơi đây ở trong thành, nếu như có người nhận ra, nhất định cái tên Mai Lão Bản ghê tởm ấy phát hiện được, lúc đó thì nguy. Bản thân hắn thì không sợ, nhưng chỉ sợ người nhà gặp phiền phức." Thất di thái thấy hắn do dự, vẻ mặt mất hứng, nói: "Không được sao? Không được thì ta đi đây. Chó cắn Lã Động Tân (Loài chó không biết phân biệt kẻ xấu người tốt), ta thật đã tin nhầm vào người không có lòng tốt."

Bị nàng nói ột chập, Tiểu Ngưu không thể làm gì khác ngoài việc là lên xe, nghĩ: "Đến một nữ nhân mà còn không sợ thì ta sợ cái cóc gì chứ!" Nghĩ như vậy, Tiểu Ngưu chậm chậm bước lên xe.

Tiểu Ngưu vừa ngồi xuống thì một thân thể nóng bỏng liền lập tức ôm chặt lấy hắn, đôi môi nóng rực như ngọn lửa đang hôn lấy hắn, luồng nhiệt kinh trên đùi hắn như khiến hắn phải tan chảy. Tiểu Ngưu bất ngờ quá, bị nàng đột ngột ôm chặt vào lòng đến mức không thở nổi. Thấy Xuân Viên mãnh liệt như vậy, Tiểu Ngưu vội buông nàng ra rồi nói mới một giọng đang thở hổn hển: "Thất di người làm cái gì vậy?"

Xuân Viên hồi đáp: "Ta ở nhà buồn chán quá, muốn ra ngoài thành chơi. Người có đi không?" Tiểu Ngưu nói: "Ta cũng vậy, vừa đi ra ngoài chơi đang muốn về nhà." Xuân Viên hỏi: "Sao người về rồi sao không đi tìm ta?" Tiểu Ngưu hồi đáp: "Ta vừa trở về mà."

Xuân Viên hừ nói: "Nói nhảm, người nghĩ rằng ta không biết ư? Người về đã được vài ngày, người nhất định đã quên ta mất rồi." Vừa nói chuyện, Xuân Viên vừa dùng sức nhéo mạnh vào tai của Tiểu Ngưu.

Tiểu Ngưu đau quá, hai tay như tê dại nhưng cũng không dám kêu to, hắn nhỏ giọng nói: "Ta làm sao mà có thể gặp thất di được? Lẽ nào lại nghênh ngang mà gõ cửa nhà nàng sao? Thế không phải giống kẻ điên à?" Xuân Viên sắc giọng: "Người từ trước đến nay người rất thông minh, lúc nào cũng nghĩ ra những ý đồ xấu vậy có lẽ nào người không nghĩ ra cách gì để gặp ta? Ta còn tưởng rằng người rất nhanh đến tìm ta, kết quả là mỗi ngày ta đều thất vọng, ta đang nghĩ đến việc nếu người mà không đến thì ta sẽ ta tự tự mình đi tìm người." Tiểu Ngưu khoát tay chặn lại, nói: "Người ngàn lần không được làm thế, như thế thật khiến một người con như ta khó xử." Xuân Viên nhẹ giọng cười cười, nói: "Người mà cũng biết sợ. Ta nói với người, Ngụy Tiểu Ngưu, trong vòng 3 ngày nữa, nếu người mà không đến gặp ta thì ta sẽ rất tức giận đấy."

Tiểu Ngưu hỏi: "Tức giận thế nào cơ?"

Xuân Viên nói: "Cái này người chưa có thấy qua đâu?"

Tiểu Ngưu lắc đầu nói: "Chả biết được, không khéo thiên hạ đại loạn mất." Xuân Viên cười cười, nghiêm túc nói: "Thiên hạ sẽ không đại loạn, nhưng nhà ngươi chắc chắn sẽ đại loạn, ta sẽ tự mình đến nhà ngươi, nói với phụ mẫu người về quan hệ chúng ta, tường thuật lại xem người đã hôn ta thế nào, sờ soạng vào người ta ra sao, rồi lại còn theo ta ngủ nữa chứ, ta sẽ nói cho bọn họ hết." Nghe xong Tiểu Ngưu sờn cả gai ốc, lập tức nắm chặt lấy tay nàng, thấp giọng nói: "Bà cô của tôi ơi, người không thể làm thế được, như vậy chúng ta còn gì là tình nghĩa nữa." Xuân Viên đẩy bàn tay của Tiểu Ngưu ra, dùng một giọng nói uy hiếp: "Vậy người thì còn tình nghĩa đấy? Rút cuộc người có tới nhà ta không?" Tiểu Ngưu nhú mày hỏi: "Ta sao mà đến được? Ban ngày ban mặt đến nhà ngươi gõ cửa sao?" Xuân Viên nở nụ cười, nói: "Người không phải rất giỏi mấy cái trò như trèo tường rồi đủ thứ hay sao? Tối nay người hãy đến chỗ ta." Tiểu Ngưu nghe xong vẻ mặt không được thoải mái, nhưng mà bây giờ cũng chỉ còn cách kiên trì đáp ứng mà thôi. Hắn nghĩ: "Ta nay đã là đệ tử danh môn chính phái mà lại phải leo tường sao. Nếu như sư nương cùng hai nàng Nguyệt kia biết thì sẽ cười vào mặt ta. Hơn nữa đây đâu phải là đi ăn trộm gì mà lại là đột nhập vào nhà thăm mỹ nữ."

Xuân Viên thấy hắn đồng ý, vẻ mặt vô cùng hạnh phúc, kéo sát Tiểu Ngưu vào người mà ôm ấp, tiếp theo là cái lưỡi thơm tho cũng kéo dài ra, Tiểu Ngưu trong lòng cũng muốn nhưng hắn lại thở dài, vì hưởng thụ một mỹ nhân trong hoàn cảnh này thật không được khoái lạc cho lắm.

MA ĐAO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Quyết Định

Xuân Viên áp má vào mặt Tiểu Ngưu, ôn nhu hỏi: "Hai ta xa nhau mấy ngày, người có hay nhớ tới ta không?" Tiểu Ngưu nghe xong đáp: "Có chứ, bình thường ta vẫn nhớ tới nàng." Mà trong lòng lại nghĩ: "Ta thực sự xin lỗi nha, thiếu chút nữa ta đã quên cả nàng. Bên ta có nhiều mỹ nữ lắm."

Tiểu Ngưu hỏi: "Thế nàng đã tính đến chuyện ly khai tên Mai Lão Bản hay chưa?"

Xuân Viên hít mấy hơi thở, nói: "Đừng nhắc đến tên đó nữa, ta vừa nói sẽ ly khai hần, hần liền tức giận mà trừng mắt nhìn ta, còn nói muốn giết nữa, khiến ta sợ đến nỗi không dám nói thêm 1 lời nào."

Tiểu Ngưu thoải mái nói: "Việc này không nên quá gấp gáp, đợi về sau ắt có cơ hội. Vạn nhất mà chọc giận hần, hần mà liều mạng thì nàng sẽ thảm mất."

Xuân Viên áp sát thật chặt vào người Tiểu Ngưu, hương thơm tỏa khắp người hần. Tiểu Ngưu nghĩ: "Nếu như không phải đang ở trên xe, mà là ở vùng ngoại thành hay là những lúc không ai quấy rối khi ở trên giường thì, hắc hắc, thật là sướng khoái, muốn làm gì thì làm." Xuân Viên nói: "Hần có dám làm gì cũng không sợ, ta biết bản lĩnh của người hơn hần rất nhiều. Nếu hần mà có làm gì ta thì ta sẽ tìm đến người chờ sự giúp đỡ."

Tiểu Ngưu cười cười, nói: "Hần mới là chính là đức ông chồng của nàng mà." Xuân Viên chữa lời: "Đó là ngoài miệng nói thế, trong lòng ta người mới chính là người ta mong muốn. Ta sẽ vĩnh viễn không bao giờ quên"

người. Tay người rất mạnh mẽ, tên tiểu tử lại thô lỗ, dường như luôn muốn lấy mạng ta. Cái đấy cứ muốn thụi mạnh vào phía dưới, khiến ta phải phát cuồng lên." Xuân Viên ghé sát vào tai của Tiểu Ngưu mà thì thầm vong tình to nhỏ. Tiểu Ngưu nghe được tràn ngập niềm kiêu hãnh, hai bàn tay bị kích thích cứ ấn vào đây đấy cái đầu của cặp nãi tử cả trăm phát.

Xuân Viên thở gấp hơn, ngoài miệng tỏ vẻ chán ghét, nói: "Người thật xấu lắm, khiến ta phía dưới đều chảy nước rồi. Ôi, vậy mà bây giờ lại không thể được thực sự sướng khoái một chút, thực là khổ sở. Cũng may mà cái tên đáng ghét kia đang bị bệnh, mà tốt nhất là hắn chết luôn cho rồi."

Tiểu Ngưu vừa cảm thụ cái bầu nãi tử thật đầy ắp mà cao ngất ấy, một bên hỏi: "Hắn làm sao vậy? Mắc bệnh nan y ư?" Xuân Viên đáp: "Mấy ngày hôm trước hắn bị thua lỗ nặng, tức đến nổi suýt mà ngã bệnh, may mà hắn được mấy người phu nhân của hắn chăm sóc."

Tiểu Ngưu à một tiếng, cười cười rồi nói: "Ừa, hắn bị bệnh thế mà nàng còn có tâm tình đi dã ngoại ư? Vạn nhất ông chồng nàng nghèo, nàng muốn nhìn mặt lần cuối cũng không được đâu! Ha ha."

Xuân Viên kiên quyết nói: "Trong lòng ta chỉ yêu nhất có mình người thôi. Từ trước tới nay ta chưa hề thích hắn, Ta chỉ thích người thôi. Nếu sau này người không tốt, ta...Ta sẽ chết cho người xem." Tiểu Ngưu nghe xong nhú mày, tâm nói: "Hic hic, nếu sau này tất cả các mỹ nhân này đều cùng sống với ta nhỉ, không biết sẽ thế nào đây? Những người khác chắc đều đồng ý chứ riêng thất di thái này chắc hơi bị khó đây."

Xuân Viên nói: "Nhanh lên, đừng có ngừng hôn ta. Tiểu Ngưu nghe lời, ôm lấy cơ thể nàng, hết hôn rồi lại liếm lấy đầu lưỡi đấy, hai thủ thì không ngừng sờ soạng khắp cơ thể của Xuân Viên, nào là cái mông nào là cặp nãi tử, thật khiến cả hai nóng rực hết toàn thân, Tiểu Ngưu hận không thể cởi bỏ hết y phục của nàng, mà lại đúng vào cái thời khắc thăng hoa nhất chứ. Lúc này, hắn chỉ ham muốn được đắm vào cái tiểu động ấy, muốn kiên nó

đến khi nào nó sưng tấy lên mới đã. Trước khi Tiểu Ngưu xuống xe, Xuân Viên nói nhỏ: "Nhớ kỹ nha, trong vòng 3 ngày, người nhất định phải đến gặp ta, nếu không thì thì đừng hòng mà..." Tiểu Ngưu gật đầu. Chờ Tiểu Ngưu xuống xe, nàng mới lên xe lớn tiếng hô: "Ngự công tử, bảo trọng, hẹn ngày gặp lại." Dứt lời liền ngồi vào trong đi luôn.

Tiểu Ngưu nhìn cỗ xe biến mất trong bóng tối, nghĩ: "Này nữ nhân này thật là khó lường, yêu ta quá sâu đậm, nhưng nếu ta cứ đa tình mà tuân theo nàng thì sợ khó mà chịu nổi. Không hiểu về sau sẽ kết thúc chuyện này thế nào đây, thôi đành được bao nhiêu hay bấy nhiêu vậy." Vừa về tới cổng lớn, chưa bước tới cửa phòng khách, Tiểu Ngưu nghe thấy tiếng kể mẫu nói chuyện, hần bèn hỏi người hầu: "Kể mẫu ta đang nói chuyện với ai vậy?" Người hầu đáp: "Người đang tiếp chuyện với bà mối."

Tiểu Ngưu ngó vào phòng khách, nói: "Ta nghe thấy tiếng của nhiều người chứ không giống như tiếng của hai người." Người hầu đáp: "Tổng cộng có ba người đang thưa chuyện với bà chủ." Tiểu Ngưu a một tiếng, nói: "Chắc đây là những người đến xin gả cưới cho tiểu thư đúng không?" Người hầu nói thêm: "Tiểu thư đề cử những ba người, cho nên mới có tận ba bà mối đến thưa." Tiểu Ngưu giờ mới hiểu chuyện gì đang xảy ra, liền hỏi tiếp: "Thế tiểu thư đã quyết định gả cho ai chưa? Càng nói, ngực của Tiểu Ngưu lại càng phập phồng hơn, dường như hần linh cảm sắp có chuyện không tốt.

Người hầu nở nụ cười, nói: "Đại thiếu gia, loại sự tình này tiểu nhân thật không được phép biết tới." Tiểu Ngưu nghe xong cũng cười liếc, nói: "Người đi làm việc của người đi." Hần bước tới trước cửa phòng khách, thật sự chỉ muốn đẩy vào nhưng lại sợ làm lỡ dở cuộc nói chuyện. Hần nghĩ chắc trực tiếp hỏi quyết định của Tiểu Ngưu là cách tốt nhất bây giờ.

Tiểu Ngưu đi vào gian sau, bước vào phòng định thăm lão ba nhưng ông đã ngủ từ lâu, chỉ còn lại nha hoàn đứng hầu cạnh. Hần liền bước ra thì vừa

tới cửa đã đụng phải Diễm Nữu. Diễm Nữu hỏi: "Tiểu Ngưu ca, huynh đi đúng một ngày rồi, thế đã ăn uống gì chưa?"

Tiểu Ngưu đáp: "Ta cũng đã ăn rồi, thế còn mọi người?"

Diễm Nữu nói: "Cả nhà cũng ăn từ lâu rồi."

Tiểu Ngưu lại hỏi: "Vậy cả ngày hôm nay mọi người làm gì vậy?"

Diễm Nữu đáp: "Dạo này mọi người được phụ trách việc bếp núc của cả nhà, cũng khá là mệt." Tiểu Ngưu ha ha cười, nói: "Tiểu Tự đâu?"

Diễm Nữu mỉm cười nói: "Tiểu Tự đang ở trong phòng của nàng, dường như đang rất bức bối."

Tiểu Ngưu hỏi: "Chuyện gì vậy?"

Diễm Nữu nói: "Lát ca ca xem rồi biết." Vừa nói chuyện, nàng vừa nhìn Tiểu Ngưu với ánh mắt có vẻ thần bí, được một lát rồi bỏ đi làm việc luôn. Tiểu Ngưu nghĩ: "Chắc Tiểu Tự đang dẫn đo chuyện cưới xin đây mà? Ta cứ thử đến xem nàng ra sao. Bất luận thế nào, ta cũng phải làm nàng rồi lên mà không nghĩ tới việc lấy ai nữa, có thể mới tránh được rắc rối sau này." Hắn tới trước cửa phòng của Tiểu Tự gõ cửa vài cái, bên trong liền có người hỏi: "Ai đó?" Đúng là giọng nói của Tiểu Tự, nhưng nàng có vẻ đang rất sầu não và phiền muộn chuyện gì đó.

Tiểu Ngưu đẩy cửa đi vào, nói: "Đang làm cái gì vậy?" Chỉ thấy Tiểu Tự chính đang viết chữ, nàng đang viết chữ Khải, tuy nhiên không giống như lần trước đáng vẻ lễ độ mà lúc này viết theo lối cuồng thảo. Tiểu Tự đứng bên cạnh bàn, cánh tay ngọc vung ra mạnh mẽ, những đường cong màu đen liên miên không dứt, như là một con rắn đang nhảy múa trên giấy, như là một con rồng phóng ra tứ hải. Tiểu Ngưu khen: "Mọi tử đang viết thư pháp phải không?" Tiểu Tự đột nhiên buông bút, ném chiếc bút ra trước mắt, vo tròn tờ giấy đang viết dở, miệng nói: "Lại viết sai rồi."

Tiểu Ngưu hiểu kỳ đích mở cái tờ giấy kia, muốn xem nội dung của nó. Không phải sầu mà chính là lệ, bên cạnh nó là khổ.

Trong tờ giấy đó viết:

Phi hồng vạn điểm sầu như hải

Tửu nhập sầu tràng, hóa tác tương tư lệ

Khổ hải vô biên

Nhân sinh trường hận thủy trường đông

Tạm dịch (He he, cái này là tự dịch ko bít có được hay lắm ko nữa!):

Muôn vạn ánh hồng sầu như hải

Rượu nhập khổ tâm, hóa lệ tương tư

Biển khổ vô biên

Những sự đau khổ trong đời người dài như biển đông

Tiểu Ngưu thấy Tiểu Tụ như vậy cười phá lên. Tiểu Tụ nói to: "Ca ca, muội đang sầu muốn chết mà, huynh vẫn còn cười được sao."

Tiểu Ngưu hỏi: "Có cái gì mà buồn vậy? Nói cho ta xem nào." Tiểu Tụ ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, nói: "Ca ca không thấy sao? Mấy bà mỗi ở đại sảnh đang chờ ta trả lời đây này." Tiểu Ngưu cũng ngồi lên một chiếc ghế, nói: "Vậy muội thích ai thì lấy người đấy, có ai bắt ép muội phải lấy ai đâu, miễn sao người đó tốt là được."

Tiểu Tụ a một tiếng, sáng giọng: "Đúng là nói linh tinh. Ca ca đâu có phải là con gái, sao mà ca có thể hiểu được."

Tiểu Ngưu ha ha mà cười gượng vài tiếng, nói: "Nếu như là ta, việc này giải quyết thực đơn giản. Nhưng nó chỉ là nếu mà thôi."

Tiểu Tụ mở tròn đôi mắt đẹp, hỏi: "Nếu như ca ca thì ca sẽ giải quyết thế nào đây?" Tiểu Ngưu nghĩ: "Nếu như bà mối của ba mẹ nữ đến tìm ta, ta nhất định sẽ đáp ứng cả ba, thế rồi ta sẽ đối với các nàng thật bình đẳng, làm cả ba đều cảm thấy hạnh phúc."

Không đợi Tiểu Ngưu đáp, Tiểu Tụ lại tiếp tục nói: "Đừng nói những lời vô ích nữa, bây giờ tính thế nào đây?" Đang nói chuyện thì họ nghe thấy tiếng người hầu ngoài cửa: "Tiểu thư, thái thái hỏi là liệu tiểu thư đã có quyết định gì chưa?"

Tiểu Tụ lo lắng đáp lại: "Người đi bảo thái thái là bảo mẹ bà mối hãy tạm uống vài chén rồi thông thả ta sẽ trả lời." Người hầu hơi khó chịu nói: "Tiểu thư, tiểu thư đã nói câu này đến lần thứ ba rồi, mẹ bà mối kia đều đang rất sốt ruột vì chờ đợi."

Tiểu Tụ phát hoảng, đứng lên kêu to: "Ơ hay, người không cần phải nhiều lời, ta bảo gì thì cứ thế mà làm theo là được." Bên ngoài tên người hầu cứ đứng ỳ ở đấy, không chịu bỏ đi. Hắn muốn đợi câu trả lời của Tiểu Tụ, nếu không công sức hắn lòng vòng mấy lần đều sẽ tan thành mây khói hết.

Tiểu Ngưu hỏi: "Tiểu Tụ, muội tính sao bây giờ?"

Tiểu Tụ suy nghĩ một hồi, nói: "Muội cũng hết cách rồi." Tiểu Ngưu hỏi: "Muốn ta gợi ý không?" Tiểu Tụ vội la lên: "Có chứ, có chứ, ca ca nói thử xem nào?" Tiểu Ngưu nói: "Phụ thân nói thế nào?" Tiểu Tụ ại lên một tiếng, nói: "Cả hai đều đồng ý với quyết định của bản thân muội. Vậy mà đến khi họ cần muội quyết định thì muội lại chả biết tính sao cả."

Tiểu Ngưu hỏi: "Vậy muội sẽ nghe lời ta chứ?"

Tiểu Tụ suy nghĩ một chút, nói: "Tất nhiên là muội sẽ nghe lời đại huynh mà." Về mặt Tiểu Tụ vô cùng đau khổ.

Tiểu Ngưu nghe xong như được mở cờ trong bụng, nghĩ: "Nếu nàng đã để ta quyết định, vậy ta còn phải khách khí làm gì nữa?" Thế rồi, Tiểu Ngưu liên hô to: "Người đâu." Tên người hầu lúc này vội có mặt bởi hắn vẫn đang đứng đây từ trước. Hắn nghe thấy thiếu gia gọi mừng quá đến nỗi thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên.

Tiểu Ngưu chỉ tay ra phía trước, nói: "Người đi nói với thái thái, tiểu thư không đồng ý gả cho cả công tử, bảo mấy bà mối hãy về đi."

Người hầu liếc mắt nhìn Tiểu Tụ. Tiểu Tụ kêu lên: "Ca ca, sao lại làm vậy?" Tiểu Ngưu nhìn nàng, hỏi: "Vậy muội tính thế nào?" Tiểu Tụ cứ đứng trân trân mà không nói nên lời. đọc truyện tại . Nhân cơ hội này, Tiểu Ngưu liền bĩu môi gọi tên người hầu: "Đi thôi, người chưa nghe thấy ta nói gì sao."

Tên hầu dạ một tiếng, nhanh chân bỏ chạy cứ như sợ biến cố gì sắp xảy ra. Hắn đi rồi, Tiểu Tụ liền đóng cửa phòng lại, sau đó òa khóc. Việc nàng khóc làm Tiểu Ngưu vô cùng sửng sốt.

Tiểu Ngưu hỏi: "Tiểu Tụ, muội khóc vì gì vậy?" Ngắm nhìn Tiểu Tụ bưng mặt khóc, Tiểu Ngưu có điểm đáng thương, cũng muốn an ủi nàng.

Tiểu Tụ mếu máo nói đừng lo ình nhưng nàng lại tiến sát vào người Tiểu Ngưu mà tựa đầu vào ngực của hắn, thế rồi nàng cứ thế khóc lóc thảm thiết. Tiếng khóc của Tiểu Tụ khiến Tiểu Ngưu chân tay luống cuống, đứng ngẩn người ra một lúc rồi lấy tay ôm lấy eo của nàng, mặc cho nàng khóc một cách thống khoái.

Vòng eo của Tiểu Tụ vừa rất mềm mại lại rắn chắc. Tiểu Ngưu ôm lấy thắt lưng của Tiểu Tụ, cảm thụ được sự ấm áp cũng như mùi thơm ngậy

ngất từ cơ thể nàng. Chỉ đáng tiếc là tiểu nha đầu này cứ khóc mãi, khiến Tiểu Ngưu không còn cách nào khác ngoài việc bình tâm mà ôm lấy nàng.

Tiểu Ngưu ghé vào tai nàng khuyên nhủ: "Được rồi, muội đừng khóc nữa, nói cho ta xem vì sao muội khóc." Tiếng Tiểu Tụ khóc cũng dần dần nhỏ đi.

Tiểu Ngưu nói tiếp: "Thôi nào, muội thả tay ra đi, ôm ta chặt quá không thở nổi được đây này." Vừa nói chuyện Tiểu Ngưu lại vừa vuốt ve lưng của nàng. Hắn quả thực muốn sờ soạn ở phía dưới nữa, muốn chạm vào hông của nàng xem nó thế nào. Nhưng hắn cũng nghĩ là không được phép làm như vậy. Bây giờ hai người vẫn đang là ôm nhau bình thường, nhưng nếu Tiểu Ngưu dám chạm vào chỗ đó, chắc chắn Tiểu Tụ sẽ nghĩ ngay hắn là một tên tiểu nhân bỉ ổi và ghét hắn thậm tệ.

Tiểu Tụ cũng ngừng khóc, buông Tiểu Ngưu ra. Nàng không muốn để Tiểu Ngưu nhìn thấy khuôn mặt của mình lúc này, lấm tấm những giọt nước mắt lăn dài trên gò má.

Tiểu Ngưu cười hì hì nói: "Tiểu muội của ta, thôi bây giờ muội hãy nghỉ ngơi một chút mà tĩnh tâm lại, mai ta sẽ gặp lại muội." Nói rồi hắn đứng dậy chuẩn bị bước ra khỏi phòng

Tiểu Tụ hừ nói: "Đều tại ca không tốt cả, ca ca mau đi đi. Muội ghét ca ca lắm." Tiểu Ngưu quay đầu lại, hỏi: "Những việc ta làm đều là vì tốt uội mà thôi!" Tiểu Tụ bất mãn nói: "Tốt cái gì mà tốt, tốt mà muội lại không gả ột ai sao. Nếu sau này muội không tìm được ai tốt như ba người họ, muội sẽ tìm đến huynh tính sổ." Tiểu Ngưu cười ha hả, nói: "Băng vào muội muội của ta thiếu gì có một nam nhân tốt? Hi hi, Không có ai lấy muội thì ta lấy, càng tốt."

Tiểu Tụ xì một tiếng rồi nở nụ cười, quay đầu lại sáng giọng: "Ca ca chỉ có nói vậy, ca mau đi đi. Điềm Nữu tỷ tỷ về sau đã gả cho ca ca rồi còn gì."

Tiểu Ngưu thoáng nhìn khuôn mặt nàng đang cười, nói nhỏ: "Nghỉ ngơi sớm một chút ắt có mộng đẹp." Sau đó chậm rãi bước ra khỏi cửa phòng.

Vừa ra khỏi cửa Tiểu Ngưu đã thấy Diêm Nữ cùng đám người hầu đứng ngoài cửa, Tiểu Ngưu đối với mấy tên gia nhân khoát khoát tay, nói: "Hết việc làm rồi sao mà đứng hết cả đây thế này." Mấy tên người hầu vội tản đi chỗ khác. Diêm Nữ cũng muốn đi thì Tiểu Ngưu gọi lại nàng nói: "Diêm Nữ, muội đừng đi nha. Chúng ta vẫn còn nhiều chuyện để tâm sự mà."

Diêm Nữ ngượng ngùng nói: "Muội còn có việc khác, muội trở về phòng của mình đây." Tiểu Ngưu kéo tay nàng lại, nói: "Lúc này thật thích hợp để chúng ta nói chuyện." Tiểu Ngưu vừa nói vừa dắt nàng về phía phòng của mình.

Về đến phòng, Diêm Nữ liền bị Tiểu Ngưu đặt ngồi vào một chiếc ghế bên giường còn mình thì ngồi vắt chân chéo ngồi trên giường, tỏ vẻ hoan hỉ.

Diêm Nữ hỏi: "Tiểu Ngưu ca, sao huynh lại phấn khích vậy?"

Tiểu Ngưu cười, nói: "Ta tất nhiên là phấn khích rồi. Từ lúc a được gặp lại mọi người, gặp lại muội, ta vui đến không sao ngủ được." Diêm Nữ cũng cười nói: "Tiểu Ngưu ca, sao lại là từ lúc này, chẳng lẽ Ngưu ca lại đi nữa sao?" Tiểu Ngưu lắc đầu nói: "Đúng là ta không nên đi nhưng tình thế bắt buộc ta phải làm vậy? Ta vừa mới bắt đầu học nghệ, không thể bỏ dở giữa chừng được. Muội có thể đồng ý chờ ta được không, chờ đến ngày muội sẽ làm lão bà của ta?" Diêm Nữ suy nghĩ một chút nói: "Muội là người thôn quê, cái gì cũng không biết nhiều. Nhưng muội biết chắc chắn rằng đối với một người nam nhân của mình phải tuyệt đối chung thủy. Về sau, nếu muội được gả cho huynh, muội chỉ mong có được một cuộc sống yên bình bên cạnh huynh mà thôi."

Tiểu Ngưu gật đầu, nói; "Chờ ta học được giỏi bản lĩnh, hoàn thành liễu tâm nguyện, ta nhất định sẽ cưới muội, sau đó chúng ta sẽ sống thật sung sướng."

Điềm Nữu lay động đôi mắt đẹp, hỏi: "Tiểu Ngưu ca, ca ca có tâm nguyện gì vậy?" Tiểu Ngưu trầm ngâm nói: "Rất là nhiều, ta cũng không muốn nói ra kéo muội lại tức giận." Trong lòng hăn nghĩ: "Tâm nguyện đầu tiên của ta là học được bản lĩnh thật giỏi, thứ hai là có trong tay tất cả những mỹ nữ mà ta thích, cùng các nàng ngày ngày hưởng khoái lạc. Người mà ta không thể thiếu đó chính là Nguyệt Ảnh. Nhưng nàng đã là người có chủ, vậy mà kẻ đó lại là một tên rất tầm thường, thật càng nghĩ càng thấy tức." Điềm Nữu rất nhu thuận, cũng không hỏi thêm nữa, nàng nhìn Tiểu Ngưu nói: "Muội thấy Tiểu Ngưu ca đang rất vui vẻ còn Tiểu Tụ thì đang rất buồn. Lúc muội đi qua phòng Tiểu Tụ thì nghe tiếng muội ấy đang khóc."

Tiểu Ngưu liên tục thở dài nói: "Gì mà cứ có khóc lóc mãi vậy, thật khiến người khác không chịu nổi. Đấy muội xem, bả vai ta ướt sũng hết rồi này, cứ làm như Tiểu Ngưu ta là cái khăn lau nước mắt cho người khác ấy."

Điềm Nữu nhìn một chút về phía trước ngực hăn, đúng là có chỗ ướt thật. Nàng hỏi: "Sao Tiểu Tụ lại khóc?" Tiểu Ngưu tức giận nói: "Bởi vì ta thay nàng làm chủ hôn từ chối cả ba tên công tử kia." Điềm Nữu nói: "Cái đấy thì muội cũng đã biết. Lúc này khi ở tiền sảnh, tên người hầu đã bảo với thái thái, thái thái lại nói cho bà mỗi. Mấy bà mỗi nghe xong thất vọng tràn trề, đều muốn hỏi thái thái cho ra nhẽ. Thái thái lại cười ha ha mà đuổi mấy bà mỗi ấy về. Chỉ là thái thái nghe nói đây là chủ ý của người thì thở dài mấy tiếng." Tiểu Ngưu hỏi: "Vì sao thở dài vậy? Sợ Tiểu Tụ không xuất giá cho ai được ư?" Điềm Nữu lắc đầu nói: "Cái này muội cũng không rõ lắm, dường như thái thái không được vừa ý thì phải. Tiểu Ngưu nở nụ cười, nói: "Có cái gì mà không được vừa ý chứ? Việc ta làm cũng chỉ là mong kiếm cho Tiểu Tụ một đức lang quân như ý mà thôi."

Điềm Nữu gật đầu, nói: "Muội cũng hi vọng Tiểu Tụ sẽ tìm được một lang quân như ý." Tiểu Ngưu kéo tay nàng một cái, nói: "Tối thiểu cũng phải vượt qua một nửa của ta. Nói cách khác, phải thật xứng đôi với Tiểu Tụ." Điềm Nữu xấu hổ mà để hăn nắm lấy tay mình, liếc mắt nhìn hăn một cái, nói: "Tiểu Ngưu ca tốt thế sao? Mặt nào của ca ca cũng xuất sắc thế ư?"

Tiểu Ngưu cười hắc hắc nói: "Ta giỏi nhiều thứ lắm nha, nào là ta thông minh, ta có chí hướng rộng lớn này, lại còn..." Điềm Nữu nghe hăn khoe khoang đủ kiểu, cười nói: "À ừ...Lại còn mồm mép công phu rất cao nữa này, cái quan trọng hơn là da mặt rất dày, ở hai điểm này Tiểu Ngưu ca chắc chắn đoạt danh hiệu đệ nhất thiên hạ à xem." Tiểu Ngưu nghe xong không chỉ không trách nàng, trái lại còn nở nụ cười. Hăn cảm thấy Điềm Nữu nói rất đúng, đều nói trúng những gì trong tâm can hăn.

Tiểu Ngưu nói: "Những ưu điểm này hiện nay ta cũng không muốn nó cho lắm, đợi khi ta luyện xong được bản lĩnh rồi ta sẽ để muội nhìn ta với cặp mắt khác."

Điềm Nữu mỉm cười nói: "Muội cũng mong là thế." Nói xong lời này, Điềm Nữu liền đẩy cánh tay của Tiểu Ngưu ra, đứng lên nói: "Tiểu Ngưu ca, muội phải về phòng đây, cũng đã muộn rồi, ở đây lâu cũng không tốt." Tiểu Ngưu cười hắc hắc, nói: "Ta xem không bằng muội hãy ngủ ở phòng ta đi, hai chúng ta ngủ chung với nhau, muội nói có thật khoái nhạc biết bao." Điềm Nữu lắc đầu nói: "Không được, điều này mà có ai biết được thì muội còn mặt mũi nào gặp người khác nữa." Tiểu Ngưu hí mắt nói: "Hay là đợi khi nào có cơ hội thật tốt, hai chúng ta hãy cùng nhau làm chuyện này được hay không?" Điềm Nữu xấu hổ cúi đầu, nói: "Muội mặc kệ ca ca, muội phải quay về phòng khuyên Tiểu Tụ đây. Nàng nhất định còn đang rất buồn."

Vừa nghe lời này, Tiểu Ngưu cũng nói nhanh: "Vậy được rồi, muội hãy thay ta khuyên nhủ Tiểu Tụ, giúp nàng ấy vui vẻ lên một chút. Trên đời này thiếu gì nam nhân cơ chứ?"

Điềm Nữu đẩy cửa ra, quay đầu lại nói: "Muội sẽ tận lực khuyên Tiểu Tụ." Tiểu Ngưu mở cửa cho nàng ra, mắt thấy nàng tiến về phía phòng Tiểu Tụ rồi lúc này mới đóng cửa. Tiểu Ngưu nằm trên giường, nghĩ: Lần này có kết quả thật tốt, được tiếp xúc thân mật với quận chúa, lại còn giải thoát cho Tiểu Tụ. Về sau Tiểu Ngưu ta nhất định sẽ hưởng diễm phúc vô biên." Hắn cứ nằm nghĩ miên man vì thế mãi mà không ngủ được, đành đứng dậy nhặt mấy cái đồ dùng linh tinh, nghĩ tiếp: "Về sau không biết còn cần những thứ này không?" Hắn đặt mấy vật đó lên trên giường, nào là thuốc mê, rồi lại mê hương phấn, đoản đao, chìa khóa vạn năng, toàn mấy thứ không tốt đẹp cho lắm. Hắn xem qua một lượt, nghĩ: "Về sau thế khi ta học được bản lĩnh rồi, nếu có ai biết ta sử dụng mấy cái vật này chỉ sợ họ lại nghĩ xấu về ta mất." Nghĩ như vậy, hắn liền cất hết những thứ đó đi duy chỉ còn lại mê hương phấn là sử dụng. Hắn ê hương phấn vào ống hàn khí, nghĩ thầm: "Thật hy vọng ta có thể được dùng được đến chúng một lần nữa, trước đây bản thân ta đều phải nhờ đến nó mới thành công được. Tiểu Ngưu cứ mỗi lần nghĩ lại về điều này đều cảm thấy không được thoải mái." Cũng bởi Tiểu Ngưu thường dùng cái thứ mê hương phấn này nên bình thường mỗi khi Tiểu Ngưu sử dụng hắn đều nín thở, đây như là một phản xạ, vì thế Tiểu Ngưu chưa bao giờ bị phấn của mình gây hại.

Tiểu Ngưu nhìn trân trân vào mấy cái đồ vật này, trước đây toàn dùng nó vào mục đích xấu. Cứ nghĩ đến những việc mình từng làm là hắn lại nở nụ cười đắc ý.

Rất lâu sau Tiểu Ngưu mới tắt đèn đi ngủ. Tuy nhiên hắn nằm trên giường xoay mình mà không sao chớp mắt được. Tiểu Ngưu cảm thấy rất khó chịu, nằm trong bóng tối cứ mân mê mãi cái ống hàn khí.

Tiểu Ngưu nằm như thế tới khoảng chừng nửa đêm hắn mới thấy buồn ngủ. Hắn cầm cái ống hàn khí chứa đầy mê hương phấn, chớp chớp mắt đang muốn ngủ thì nghe thấy một thanh âm vang lên, đó là một tiếng động vang rất khẽ.

Chuyện gì vậy? Tiểu Ngưu nhìn chăm chăm về phía vừa có tiếng động. Nó phát ra từ cửa sổ phòng mình, dường như đang có ai đột nhập vào.

Đó là một tên đạo tặc. Tiểu Ngưu lập tức tỉnh táo, nghĩ: "Tên kia thật là lớn mật, dám đột nhập vào phòng của ta. Không để hấn ném mùi lợi hại của ta thật không xong." Nghĩ đến vậy, Tiểu Ngưu liền cầm chắc lấy cái ống hàn khí.

Hắn đẩy cửa sổ, vèo một cái đã nhảy vào bên trong. Tiểu Ngưu thổi thật mạnh vào cái cái ống hàn khí khiến cả căn phòng không mấy chốc đã tràn ngập cái mê hương. Tên đạo tặc kia tựa hồ đã chuẩn bị sẵn tinh thần, vừa vào đã ngay lập tức cầm thanh binh khí chém thật mạnh vào chỗ Tiểu Ngưu đang nằm. Tiểu Ngưu sớm đã có đề phòng, lăn trên giường một vòng, ầm một tiếng, người đó chém một khoảng không. Nhân cơ hội này, Tiểu Ngưu liền nhảy lên trên mặt đất

Tên đó chửi: "Con bà người, vẫn còn chưa đi ngủ sao?"

Tiểu Ngưu cười rồi chửi lại nói: "Con mẹ người, ta vẫn còn sống chứ sao?" Tên kia tức giận, xoay người, rồi chém đao như điên về phía hấn đứng. Tại đây trong bóng tối, hấn không thấy rõ đối phương, chỉ có thể thấy một cái bóng lơ mờ. Dẫu sao đây cũng là phòng của Tiểu Ngưu nên hấn cũng có phần chủ động hơn.

Tiểu Ngưu chỉ ra phải né tránh chứ không cần thiết phải đi so chiêu với hấn bởi lẽ Tiểu Ngưu thấy thanh đao của đối phương vô cùng sắc bén, nếu trúng phải một nhát vào chỗ yếu hại thì chết chứ chẳng chơi.

Tên đạo tặc kia càng chém càng nhanh, kiếm khí nghe vun vút trong không khí. Tiểu Ngưu thì lại giống như một con khỉ, cứ nhảy tới nhảy lui. Hấn vừa né vừa nói khích đối phương: "Ta thấy đao pháp của ngươi thật kém cỏi, đúng là cái loại đi học lỏm của người khác, toàn những chiêu thức không chính qui gì cả." Trong lòng hấn nghĩ: "Cũng đã lâu rồi sao mê

hương còn chưa thấy có tác dụng nhỉ, chẳng lẽ đến bây giờ nó vẫn chưa phát tác hay sao?" Tên kia tức giận đến nỗi quên cả việc đang lén lút vào nhà người khác mà hét lớn: "Hôm nay ta không bắt được cái tên tiểu tử nhà người ta không làm người." Thân pháp của tên kia cũng thật kinh người, càng lúc càng nhanh hơn khiến Tiểu Ngưu cảm thấy muôn phần nguy hiểm.

Tiểu Ngưu cứ chạy lòng vòng quanh chiếc bàn, miệng nói không ngớt: "Người nói đúng đấy, ta thấy người không giống con người chút nào mà giống một súc sinh hơn. Ai lại nữa đem bò vào cửa sổ khác như thế bao giờ." Người kia mắng: "Thằng nhãi con, nếu không phải vì báo thù thì ta đã không bao giờ thèm trèo vào cửa sổ nhà người làm gì." Tiểu Ngưu hỏi: "Người biết ta ư? Lại còn muốn giết ta nữa chứ?" Hắn không trả lời mà chém liên tiếp nhiều nhát đao vào cổ Tiểu Ngưu khiến Tiểu Ngưu thiếu chút nữa đã mất đầu. Dưới tình thế cấp bách, Tiểu Ngưu liền chui ngay xuống gầm bàn. Người kia chém một đao thật mạnh đứt đôi chiếc bàn, trong miệng kêu lên: "Ha ha, để ta cho người cùng chiếc bàn có chung số phận luôn." Tiểu Ngưu ngay lập tức lăn trên mặt đất làm mấy nhát chém của tên đao tặc đều trượt hết.

Lại thêm một lúc nữa, động tác của tên kia đã có phần chậm lại. Tiểu Ngưu nghĩ: "Đây đích thị là mê hương đã có tác dụng." Bởi vậy trong lòng hắn tự tin lên hẳn và cảm thấy bớt sợ hơn.

Tiểu Ngưu tuy rằng vẫn né tránh nhưng hắn không còn cảm thấy thật sự nguy hiểm nữa. Nhìn động tác tên kia càng lúc càng chậm lại, Tiểu Ngưu cảm thấy rất đắc ý, lợi dụng sơ hở liền đá hắn một cước thật mạnh. Người kia bị đá trúng liền nằm dài trên mặt đất, bất động, thanh đao đang cầm liền bị tuột ra khỏi tay.

Tiểu Ngưu cười ha hả, thấp sáng ngọn nến lên. Có ánh sáng hắn lập tức nhìn thấy rõ ràng mọi thứ. Căn phòng của mình đã trở nên tan hoang, mọi đồ vật đều bị vỡ nát. Tên đao tặc thì đang nằm ngửa trên mặt đất, không có một chút cử động.

Hắn ta mặc một bộ hắc y, thân hình vừa cao vừa gầy, vẻ mặt hung tợn. Tiểu Ngưu liền nhận ngay ra chính ra tên ăn trộm mình buổi sáng. Hắc hắc, hắc nào hắc muốn tìm ta mà báo thù. Mặc dù là như vậy nhưng hắc cũng đâu cần phải nhanh đến như vậy? Muốn tìm ta báo thù cũng phải điều tra thật kỹ gia cảnh của ta đã chứ, sao lại có thể nhảy vào cửa sổ phòng ta như con thiêu thân tự lao đầu vào lửa? Ở xung quanh bắt đầu có tiếng người lao xao tiến đến phòng mình. Tiểu Ngưu mặc lại y phục rồi tiến về phía cửa định nhìn xem là ai.

"Tiểu Ngưu, đã xảy ra chuyện gì vậy?" Đây đích thị là tiếng của kế mẫu.

"Tiểu Ngưu ca, làm sao vậy?" Đây đúng là tiếng của Tiểu Tụ và Đìem Nữu hỏi. Cũng có cả tiếng người hầu gọi: "Đại thiếu gia, mở cửa nhanh lên."

Tiểu Ngưu cười cười, nói: "Đã đi ám toán người khác sao lại còn nằm sấp mặt xuống dưới đất thế kia, thật không lịch sự chút nào cả." Tiểu Ngưu vừa nói vừa mở cửa ra.

Kế mẫu, Tiểu Tụ, Đìem Nữu cùng mọi người đều bước vào phòng. Mọi người vừa nhìn thấy trên mặt đất là một tên mặc bộ hắc y bất giác đều giật mình. Tất cả đều bàn luận về thân thế của hắc

Tiểu Ngưu phân phó: "Trước hết phải kiểm soát sợi dây thật chắc trói chặt hắc lại. Tên này rất hung ác, mọi người phải hết sức đề phòng." Sớm đã có người hầu trói hắc thật chặt khiến hắc giống hệt một chiếc bánh chưng thật lớn.

Tiểu Tụ lú lú rú rú hỏi, Tiểu Ngưu chỉ đơn giản kể lại sự tình đã xảy ra. Nhưng hắc cũng không có nói đến thủ đoạn của bản thân, cũng không nói mình đã né tránh thế nào mà chỉ nói xem mình thủ đoạn cao cường mưu trí ra sao, làm thế nào đã chế phục được đối phương.

Cửa sổ của phòng đã mở từ rất lâu vì thế mùi hương trong phòng cũng đã bay đi hết. Lúc này, Ngụy Trung Bảo đã ở một người người hầu đích làm bạn hạ lại đây liễu. Ông vừa nhìn thấy tên hắc y nằm trên mặt đất liền đá một phát vào lưng hắn, khiến hắn bật ngửa ra mấy bước. Tiểu Ngưu hỏi: "Gia gia, sao người lại làm thế? Lẽ nào người quen hắn ư?" Ngụy Trung Bảo lại đá tên kia vài phát nữa, tức giận nói: "Hắn là một trong hai tên đánh ta vào buổi tối hôm đó. Con bà nó, rốt cục thì hắn cũng đã rơi vào tay chúng ta, ta phải giết hắn cho hả dạ mới được." Ngụy Trung Bảo vừa nói vừa nhặt thanh đao đang vớt trên mặt đất lên.

Tiểu Ngưu vội vã ngăn cản, nói: "Gia gia, người không được giết hắn, phải tra hỏi rõ cái đã." Ngụy Trung Bảo cả giận nhếch mép lên nói: "Cái đồ con rùa này đánh ta đến bây giờ vẫn còn rất đau đớn."

Tiểu Ngưu khuyên: "Đợi con thẩm vấn hắn xong rồi tùy người giải quyết." Vừa nói chuyện Tiểu Ngưu vừa sai người hầu dội nước lạnh vào tên kia. Ngay lập tức hắn liền tỉnh lại, mí mắt giật giật, kinh hoàng thấy mình đang bị trói.

Tiểu Ngưu cúi đầu cười hì hì nhìn hắn, nói: "Nói mau, ngươi là ai, đến đây với mục đích gì?" Nói đến đây Tiểu Ngưu liền dùng sức đá cho hắn hai cái thật mạnh.

Người kia hừ một tiếng, nói: "Đồ tiểu tử thôi ta, ngươi không dám lại đấu với ta mà lại dùng thủ đoạn để ám toán thì còn gì là hảo hán nữa." Tiểu Ngưu mắng: "Ngươi đã là tù nhân của ta thì bây giờ phải nghe lời của ta." Tiếp theo, Tiểu Ngưu đưa kế mẫu cùng hai vị mỹ nữ kia đi còn bản thân thì cũng gia gia và mấy người hầu ở lại tra khảo tên tù nhân kia.

Bị đánh một hồi, hắn đành phải khai mình là một tên đạo tặc ở thành Hàng Châu, tên là Lữ Phong. Do việc hắn đi lấy cắp tiền Tiểu Ngưu mà bất thành nên hắn ôm mối hận trong lòng và muốn quyết tâm báo thù. Ngụy Trung Bảo hỏi: "Tối hôm đó sao ngươi lại đánh ta hả? Ta thấy lần đấy đâu

có giống các người muốn cướp lấy tiền của chúng ta." Lữ phong đáp: "Tối hôm đấy là có người sai chúng ta đến đánh người." Ngụy Trung Bảo cả kinh, vội hỏi: "Nói mau, là ai đã sai các người? Nếu nói không đúng ta sẽ cắt lưỡi." Lữ Phong ngay lập tức bị ăn thêm mấy cước vào người rồi khai nhận là do Mai Lão Bản yêu cầu. Ngụy Trung Bảo hỏi: "Người là người của Mai Lão Bản ư?"

Lữ phong nói: "Ta chính là thuộc hạ thân cận của Mai Lão Bản."

Ngụy Trung Bảo a lên một tiếng, nghĩ: "Ta không hề đắc tội với hãn sao lại hãn lại muốn tìm ta để trả thù?" Tiểu Ngưu kéo cha ra một bên, hỏi: "Chuyện này là sao?" Hãn nghĩ: "Chắc gần đây ta vô tình đắc tội với tên Mai Lão Bản nên hãn muốn tìm ta báo thù."

Tiểu Ngưu hỏi: "Người làm chuyện gì mà đắc tội với hãn vậy?"

Ngụy Trung Bảo đáp: "Mấy hôm trước có ba người mắc trọng bệnh đến nhà ta, trong đó một người chắc chắn sẽ chết, họ đã gọi tên Mai Lão Bản đến làm tang lễ nhưng cuối cùng là ta lại chữa khỏi được cho người ấy."

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Chắc vì điều này mà hãn rất hận gia gia." Ngụy Trung Bảo nhớ lại: "Khoảng hơn một tháng trước trong làng có một đại dịch, hãn bảo ta đừng nên chữa bệnh cho ai nhưng ta không nghe, kết quả là cứu được không ít người khiến hãn bị mất một khoản tiền rất lớn từ việc bán quan tài."

Tiểu Ngưu cảm khái nói: "Hãn nào hãn muốn đánh người ra nông nổi này." Ngụy Trung Bảo trừng mắt, nói: "Người coi ta là hạng người gì vậy. Thấy người khác chết chẳng lẽ ta lại bỏ mặc họ sao?"

Tiểu Ngưu vội vã nói: "Cứu người là việc nên làm. Nếu con ở hoàn cảnh đấy cũng sẽ làm tương tự gia gia." Ngụy Trung Bảo nói: "Cái tên Mai Lão Bản này thật trướng mắt, dần dần rồi chúng ta sẽ tìm cách xử lý hãn. Vậy còn tên Lữ Phong kia tính sao đây? Áp giải đến quan phủ liệu có được

không?" Tiểu Ngưu suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: "Đừng giải đến quan phủ, chúng ta vẫn còn việc cần đến hân." Ngụ Trung Bảo chột hiệu ra nói: "Đúng rồi, chúng ta còn chưa bắt được đồng bọn của hân." Vừa nghĩ đến cái tên béo kia từng đánh mình, Ngụ Trung Bảo liền tức giận mà sút cho tên Lữ Phong thêm mấy cái cước vào người.

Tiểu Ngưu nói: "Hôm nay cũng đã quá muộn, việc thăm vấn hân để đến mai hãy bắt đầu. Chúng ta trước hết phải canh giữ tên Lữ Phong này thật chặt cái đã."

Ngụ Trung Bảo trầm ngâm nói: "Chuyện này để ta lo liệu. Ta tin chắc hân sẽ không thể nào thoát được." Ngụ Trung Bảo nói xong liền cùng gia nhân bước ra khỏi phòng của Tiểu Ngưu.

Lúc này căn phòng đã trở lại yên tĩnh, Tiểu Ngưu liền đóng cửa sổ thật kỹ rồi lên giường đi ngủ. Sáng hôm sau, Tiểu Ngưu cùng Ngụ Trung Bảo đến thăm vấn Lữ Phong, muốn hân nói nơi tên đồng đảng của hân ẩn náu. Tuy nhiên tên Lữ Phong này vô cùng cứng đầu, đánh hân đến tróc cả da mà vẫn không hé lấy nửa lời. Việc này thật khiến hai người tốn rất nhiều thời gian vô ích mà trong lòng Tiểu Ngưu cũng cảm thấy rất bội phục tên Lữ Phong kia.

Tiểu Ngưu lặng lẽ cùng bàn với Ngụ Trung Bảo: "Gia gia, con thấy tên này xương cứng lắm, chúng ta có đánh hân đến chết cũng chưa chắc đã lấy được một chút thông tin gì từ hân."

Ngụ Trung Bảo nổi giận đùng đùng nhưng cũng không biết phải làm thế nào, cắn răng nói: "Vậy bây giờ thì con tính sao? Lẽ nào lại giao tên này cho quan phủ? Cái lũ ăn hại đấy chỉ sợ bắt người chưa xong đã để người thoát." Ngụ Trung Bảo đối với quan phủ thật có nhiều điểm không tin tưởng.

Tiểu Ngưu suy nghĩ một hồi, nói: "Tạm thời chúng ta không nên giao tên này cho quan phủ. Hiện giờ tốt nhất là cứ chờ đợi thôi. Có lẽ trong thời gian tới con sẽ tìm ra được một cách nào đó để khiến hãn phải khai ra."

Ngụy Trung Bảo lúc này cũng đành phải nghe theo lời của Tiểu Ngưu, áp giải tên Lữ Phong xuống phòng dưới rồi sai người canh gác nghiêm ngặt. Cả chiều hôm đó Tiểu Ngưu ở tại phòng suy nghĩ cách giải quyết. Sau lại hãn quay lại khác điểm tìm quận chúa thì nàng đã đi rồi, tên chủ quán ở đó thuật kể lại rằng quận chúa nói sẽ trở về nhà và bảo Tiểu Ngưu không cần phải lo lắng. Biết quận chúa đã đi rồi Tiểu Ngưu cảm thấy hơi hụt hẫng.

Sẩm tối hôm đó lúc Tiểu Ngưu trở về nhà, vừa bước vào cửa hãn đã gặp ngay Ngụy Trung Bảo. Ông hỏi: "Tiểu Ngưu, con đã nghĩ được ra cái gì chưa?" Tiểu Ngưu thở dài mấy tiếng, lắc đầu nói: "Ngoại trừ việc tiếp tục gia hình thì con vẫn chưa có thêm một chút ý tưởng nào cả?"

Ngụy Trung Bảo tức tối nói: "Ta thấy việc này thật lằng nhằng. Nếu hãn cứ tiếp tục không trả lời thì cứ chém phứt một đao là xong, đỡ phải đau đầu." Tiểu Ngưu nghe xong cười không ngừng, nghĩ: "Ha ha, giết người thì có thể giải quyết được cái gì?" Hãn cười khổ nói: "Gia gia, con đã nói bao lần rồi, không thể làm thế được." Bữa cơm tối mọi người đều quây quần bên nhau. Tiểu Tự cười hì hì hỏi: "Tiểu Ngưu ca, việc thăm vấn đã có kết quả chưa? Mọi người đều đang chờ ca ca trả lời đấy. Để xem với kiến thức của mình ca ca có đúng là một vị anh hùng ko nào" Trong giọng nói của Tiểu Tự đầy vẻ châm chọc.

Tiểu Ngưu đương nhiên sẽ không tỏ ra yếu kém trước mặt Tiểu Tự, thuận miệng nói: "Muội bảo mọi người cứ chờ thêm vài người chắc chắn sẽ có kết quả."

Ngụy Trung Bảo vừa nghe xong, trên mặt lộ vẻ tươi cười, nói: "Nhi tử tốt, nếu trong vài ngày nữa con bắt được tên mập kia thì gia gia vô cùng bội phục. Về sau khi ta già rồi chắc chắn sẽ nhượng cái tiệm thuốc này lại cho

con." Tiểu Ngưu lại chẳng để tâm đến lời hứa hẹn của cha, nghĩ: Ta mà lại phải cần dựa cái hiệu thuốc bé tẹo này sao." Tuy nghĩ vậy nhưng ngoài mặt thì Tiểu Ngưu lại tỏ rất hi vọng, nói: "Nếu trong hai ngày nữa con không bắt được tên mập đó thì con không phải là nhi tử nhà họ Ngụy nữa."

Điền Nữ nhắc nhở nói: "Tiểu Ngưu ca, huynh nói năng cẩn thận nhé." Tiểu Tụ vỗ tay thật to, nói: "Tốt, tốt lắm. Đây là tự ca ca nói đấy nhé. Nếu đến lúc đó mà ca ca chưa bắt được tên kia thì ca ca khỏi phải là người nhà họ Ngụy nữa." Nói đến đây Tiểu Tụ quay mặt về phía Tiểu Ngưu cười cười.

Kế mẫu nhìn Tiểu Ngưu, bình tĩnh nói: "Tiểu Ngưu, con không được nói lung tung, đừng có làm người khác cảm thấy bị xúc phạm." Tiểu Ngưu biết mình đã lỡ lời nói ra thì đành phải gắng sức mà thực hiện. Hắn nói: "Con xin cố hết sức thực hiện." Tiểu Tụ lần thứ hai vỗ tay nói: "Tốt nhất là ca ca nên làm chuẩn bị tinh thần đi, hai ngày trôi qua nhanh lắm." Ngụy Trung Bảo rốt cuộc vẫn yêu thương Tiểu Ngưu, ông nói: "Cũng không cần phải nhanh đến như thế, năm ngày là được rồi." Tiểu Tụ lắc đầu nói: "Không cần, hai ngày là quá đủ rồi. Nếu hai ngày nữa mà vẫn không bắt được tên kia thì con không phải là anh hùng mà là một cậu anh hùng."

Kế mẫu liếc mắt nhìn Tiểu Tụ, giáo huấn: "Nói chuyện với ca ca của mình thì phải lễ phép một chút." Tiểu Tụ cười tít mắt: "Đó là do ca ca tự nói chứ con có ép huynh ấy phải làm đâu." Tiểu Ngưu gật đầu, nói: "Đúng vậy, cái này là do con tự nói, kế mẫu đừng có trách Tiểu Tụ làm gì." Nói xong Tiểu Ngưu trong lòng thầm kêu khổ, hắn tự biết hai ngày mà bắt được một tên ở tận chân trời góc bể thật là một điều không tưởng.

Ăn tối xong Tiểu Ngưu trở về phòng, tìm cách để khiến tên gầy kia phải khai ra. Hắn nghĩ chẳng lẽ bản thân lại dùng vũ lực hành hạ hắn thậm tệ để khiến Lữ Phong phải khai ra. Nhưng nghĩ đến sự kiên cường của tên này Tiểu Ngưu lại nghĩ đến việc này khó mà thực hiện được.

Tiểu Ngưu cứ đứng ngồi không yên, suy nghĩ đủ mọi cách mà không được. Đột nhiên Tiểu Ngưu lại nhớ đến Nguyệt Ảnh, hăn nghĩ: "Nếu nàng ở đây chắc chắn sẽ tìm ra được cách. Còn sư nương thì người lại càng giỏi mấy cái chuyện bắt bớ này. Vậy còn Tiểu Ngưu ta, ta có thể làm được gì đây? Bình thường ta khoe khoang mình cơ trí, thế sao bây giờ lại chẳng nghĩ ra được cái gì?" Tiểu Ngưu đẩy ra cửa sổ ra hít thở không khí trong lành buổi tối (...7 - 8 h). Bầu trời đầy sao, xung quang vắng vắng tiếng người từ rất xa. Hăn chợt nghĩ tới cái hẹn trong vòng ba ngày với thất di thái Xuân Viên. Đêm nay Tiểu Ngưu cũng chưa có gì để làm, tốt nhất là bây giờ đi gặp nàng.

Tiểu Ngưu cứ nghĩ đến những lúc ở gần Xuân Viên, cứ nghĩ đến cái thân thể mê người ấy là hăn lập tức " nổi trận lôi đình", đứng quần nháy dựng lên, hơi thở cũng trở nên gấp gáp. Hiện tại trời vẫn chưa về đêm khuya, bây giờ đi ắt kịp lúc. Tiểu Ngưu vừa mới tưởng tượng ra cảnh đêm nay ắt có chuyện sung sướng, trong lòng hăn như có gió xuân thổi qua, thoáng khoái mà không lời nào diễn tả nổi, chỉ mong thời gian được trôi nhanh hơn để hăn có thể gặp lại tình nhân càng sớm càng tốt. Cũng nhân dịp này, Tiểu Ngưu muốn thông qua Xuân Viên mà có thể nắm thêm được nhiều thông tin hơn về tên Mai Lão Bản và biết đâu sẽ biết nơi ở hiện tại của tên mập kia.

Tiểu Ngưu càng nghĩ càng vui, hăn cảm thấy rất khoái hoạt, khuôn mặt u sầu như được lóe lên chút ánh sáng, niềm vui này thật giống như là nhặt được tiền hay là được làm tân lang.

Không lâu sau mọi người cũng ngủ hết. Tiểu Ngưu cũng tắt đèn, ngồi trong bóng đêm. Hăn thay một bộ đồ tối màu, đem theo tất cả những vật dụng bình thường mình vẫn dùng, đợi đến lúc thích hợp rồi Tiểu Ngưu trốn ra khỏi phòng, nhảy qua tường rồi mau chóng đi ra đường cái. Lúc này trên đường cũng đã rất thưa thớt người qua lại

Tiểu Ngưu đến nhà tên Mai diêm vương rồi trèo vào tường sau nhà hăn. Lần đột nhập này của hăn thật giống một tên đạo tặc, chỉ tiếc là lần này thứ

hắn ăn trộm là một nữ nhân chứ không phải một bảo bối nào đó. Tiểu Ngưu vừa vào trong khuôn viên nhà Mai Lão Bản liền ngay lập tức hướng về phía phòng riêng của thất di thái Xuân Viên.

Tiểu Ngưu quan sát một chút thấy trong phòng của Xuân Viên còn sáng, chắc chắn người bên trong chưa ngủ. Hắn không dám trực tiếp gõ cửa mà vòng qua phía cửa sổ hướng ra bên ngoài. Tiểu Ngưu đứng bên ngoài một lúc thấy bên trong cũng không có nói tiếng mà chỉ thỉnh thoảng có vài tiếng thở dài. Tiểu Ngưu nghĩ: "Đã trễ thế này, sao nàng còn không ngủ? Chẳng lẽ nàng đang chờ ta sao?" Tiểu Ngưu vừa nghĩ đến điều này, trong lòng vừa ngứa ngáy vừa mười phần đặc ý. Hắn lại lắng nghe thêm một lúc nữa, đến khi Tiểu Ngưu biết chắc chắn trong phòng không có một người thứ hai hắn mới dùng một đầu ngón tay chọc một lỗ nhỏ trên cửa sổ rồi ngó vào trong.

Chỉ thấy, Xuân Viên nằm nghiêng trên giường, đôi mắt đẹp mở to, dường như đang có tâm sự. Nàng đang đắp chăn nhưng lại lộ ra một nửa thân thể, mái tóc đen bóng, hai vai cùng cánh tay trống trơn. Tiểu Ngưu nhìn thật không đoán ra nàng có đang mặc quần áo hay không nữa!

Tiểu Ngưu nhìn khắp phòng thấy không còn ai khác rồi mới quyết định đi vào. Đầu tiên Tiểu Ngưu giả một tiếng mèo kêu, Xuân Viên vừa nghe thấy liền chú ý về phía tiếng kêu. Lại thêm một tiếng mèo kêu nữa, Xuân Viên mắng: "Mèo hoang ở đâu dám đến đây í ới gọi nhau, mau cút đi cho ta đỡ ngứa mắt. Cô cô mà tức lên là giết chết người bây giờ."

Tiểu Ngưu nghe thấy liền cười hì hì. Xuân Viên nghe được tiếng cười liền ngồi dậy, vẻ mặt vui sướng, quay mặt ra phía cửa sổ nhẹ giọng hỏi: "Tiểu tử, người đến rồi sao?"

Vừa nói Xuân Viên vừa bước xuống giường, đi đôi hài rồi mở cửa sổ ra. Tiểu Ngưu như con mèo hoang nhảy ùm vào phòng.

Ngay khi Tiểu Ngưu vừa chạm chân xuống đất Xuân Viên liền ôm lấy hắn, hừ một tiếng nói: "Nếu người mà chỉ coi ta là bạn thì ta sẽ hận người suốt đời."

Xuân Viên ăn mặc rất ít, bên trên là một cái yếm nhỏ, phía dưới là chiếc quần mỏng, lộ ra bên ngoài không ít phần cơ thể mềm mại. Nàng bước đi mà thân thể cứ hiện lên từng nét quyến rũ bó sát vào quần áo, thật là đặc biệt kích thích những nam nhân khác.

Tiểu Ngưu nói: "Xuân Viên nha, đừng nói những lời khó nghe này nữa." Xuân Viên nhìn khắp người Tiểu Ngưu một lượt, sắc giọng: "Muốn ta nói dễ nghe cũng dễ thôi nhưng phải xem biểu hiện của người đêm nay có tốt không đã. Lát nữa ta mà không được thư thái thì đừng mong ta sẽ thả người ra." Xuân Viên nói xong rồi áp giải Tiểu Ngưu về phía bên giường mình như là áp giải phạm nhân vậy.

Tiểu Ngưu thấy vẻ mặt nàng kích động như vậy dự cảm của hắn cũng trở dậy. Tiểu Ngưu quyết đêm nay phải đủ nhiệt tình, phải khiến Xuân Viên đổ như một người ngã ngựa, còn nếu như mình mà không làm được như thế thì ắt nàng sẽ khinh thường

Tiểu Ngưu cũng không có chỗ trực tiếp để chui vào chăn vì thế hắn liền ngồi xuống bên giường, chờ Xuân Viên đến hầu hạ hắn. Tiểu Ngưu đầu tiên muốn thử xem khẩu kỹ của Xuân Viên thế nào. Đã lâu không gặp ắt nàng có thêm nhiều tiến bộ.

MA ĐAO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Trả Thù

Xuân Viên nhìn Tiểu Ngưu cười quyến rũ, nói: "Đêm nay ta nhất định phải khiến ngươi đầu hàng mà theo ta một đêm." Xuân Viên vừa nói vừa chạm tay vào phần hạ bộ của Tiểu Ngưu mà cầm lấy nó.

Tiểu Ngưu bị nàng nắm lại cảm thấy rất thoải mái, một tay khẽ chạm vào phía trên của nàng, cười hắc hắc: "Thứ này càng lúc càng lớn nha, không biết có phải là do nàng đã từng quan hệ với hay không nữa."

Xuân Viên cười híp mắt nói: "Chuyện ta quan hệ với ai ngươi đâu có thể quản được." Tiểu Ngưu cười nói: "Cái đấy sao mà ta có thể biết được, có chẳng là nàng cứ để ta kiên một thời gian là biết ngay nó có to lên hay không ấy mà!" Xuân Viên nhìn thẳng vào mắt Tiểu Ngưu, nói nhỏ: "Vậy ngươi làm thử đi, ta đang chờ đây này." Hai người trêu đùa với nhau một lúc, đang chuẩn bị vui vẻ thì Tiểu Ngưu bỗng nhiên thấy tiếng bước chân rất nhỏ. Từ sau khi hắn làm đệ tử của Lao Sơn phái quả thật thính lực có vài phần tăng tiến. Mà tiếng bước chân này càng lúc càng lớn, xem ra đang tiến về phía phòng của mình. Tiểu Ngưu thở dài một tiếng, thấp giọng nói: "Có người tới." Tiểu Ngưu vừa nói vừa đứng lên rồi nhìn xung quanh chung quanh tìm kiếm chỗ ẩn nấp.

Xuân Viên dùng tay chỉ chỉ ra phía cửa sổ rồi gật đầu một cái, Tiểu Ngưu liền bước nhanh ra phía đó rồi nhảy một cái ra khỏi phòng. Công phu khinh công của hắn thực có phần tinh diệu, không phát ra một tiếng động nhỏ nào cả. Chiếc cửa sổ kia lại được đóng lại tựa như chưa có chuyện xảy ra vậy.

Tiểu Ngưu nấp ngoài cửa sổ, nhìn xuyên qua cái lỗ trên cửa sổ vừa nãy hắt tạo ra. Tiểu Ngưu nghĩ nếu tên kia mà bước vào đây thì qua thực không còn diễm phúc nào mà hưởng thụ, hẳn đành phải bỏ về mà thôi. Trong phòng của mình Xuân Viên cũng đã nằm lại trên giường như chuẩn bị đi ngủ. Không lâu sau có tiếng đập cửa vang lên, có tiếng người hầu gọi: "Thất nãi nãi, người ngủ rồi phải không? Có lão gia tới."

Không đợi Xuân Viên trả lời thì Mai Lão Bản đã lên: "Hôm nay ta đến với nàng nha, nhất định hôm nay ta phải khiến nàng thật cao hứng." Xuân Viên giả vờ như vừa tỉnh ngủ, vịn lưng vài cái rồi ngáp dài, nói: "Ta đã ngủ rồi, người hãy tìm người khác đi."

Mai Lão Bản nghe xong khó chịu nói: "Nếu nàng đã ngủ sao còn để đèn sáng." Xuân Viên giải thích: "Ta cũng vừa mệt quá mà ngủ quên mất nên chưa kịp tắt đèn. Vậy bây giờ ta tắt nhé!" Mai Lão Bản vội nói: "Đừng, đừng tắt, lão gia ta đã tới rồi, tắt làm cái gì nữa? Mau mau mở cửa ra nào, lão gia ta rất muốn vào."

Xuân Viên nghe nói hẳn muốn vào, một vịn lần cũng không muốn. Nàng liền nói: "Lão gia, ta thấy lão gia hãy kiếm lấy cô khác đi. Hiện giờ ta không thể tiếp người được." Mai Lão Bản nghe xong càng thêm khó chịu, nói lớn: "Xuân Viên, thế là thế nào, chẳng lẽ nàng không muốn gặp ta ư?"

Xuân Viên cười cười, nói: "Thiếp đâu dám nói vậy, trong nhà này lão gia đích thị là hoàng đế, Xuân Viên có gan cọp cũng đâu dám từ chối, chỉ là thiếp không muốn có người bị thất sủng mà thôi."

Mai Lão Bản nghe xong liền lộ ra vẻ tươi cười, nói: "Nàng quan tâm cho người khác khiến ta thật vui lòng. Thôi nào, hãy mau mở cửa cho ta đi."

Xuân Viên trong lòng chửi thầm hẳn biết bao lần nhưng mà cũng vô ích mà thôi, nàng buộc phải đứng lên mà mở cửa cho hẳn. Xuân Viên vừa mới hé mở cánh cửa ra một chút thì tên Mai Lão Bản đã liền nhảy vù vào phòng

như con thú vừa được giải thoát ra khỏi chiếc lồng sắt. Xuân Viên thấy rõ trên mặt hăn lộ đầy vẻ tà khí.

Mai Lão Bản sai nha hoàn: "Người cứ đứng hầu ở ngoài cửa, cấm được đi đâu xa." Tiểu nha hoàn dạ một tiếng rồi bước ra khỏi phòng.

Mai Lão Bản ngay khi nhìn thấy dáng dấp gợi cảm của Xuân Viên nhất thời ngọn lửa dục tâm trong lòng liền cháy hừng hực. Hăn nở nụ cười đắc ý, nói: "Lần này ta sẽ thật cẩn thận, bây giờ chúng ta sẽ bắt đầu khoái hoạt nhé.". Nói đoạn hăn liền tiến sát về phía Xuân Viên mà ôm lấy nàng.

Xuân Viên cố né sang một bên mà tránh cái ôm đấy rồi lên tiếng nhắc nhở nhỏ nhẹ: "Lão gia, không phải người đang mang bệnh sao? Mang trong mình cái loại bệnh trung tố này mà còn tơ tưởng đến chuyện luyện ái chỉ càng làm nó thêm trầm trọng mà thôi. Vạn nhất lão gia mà có bị làm sao Xuân Viên thiếp làm sao mà gánh nổi trách nhiệm được." Mai Lão Bản vỗ tay vào ngực mấy cái, thẳng thắn nói: "Nàng thấy đó, ta khỏe như cọp này." Xuân Viên nghĩ: "Cái gì mà khỏe như cọp, ta lại thấy người giống con chuột hơn." Nàng nói tiếp: "Buổi tối lúc ta về phòng thì lão gia đâu có được kiện tráng như thế này nhỉ?" Xuân Viên vừa nói vừa trở lại bên giường rồi nằm xuống. Mai Lão Bản thấy vậy liền nằm ngay xuống giường ghé sát vào người nàng. Xuân Viên ngay lập tức quay mặt đi rồi nép sát vào bên giường tựa hồ như không hề gần với hăn.

Mai Lão Bản ngoài miệng nói: "Vừa rồi có một vị đại phu cấp cho ta một chút linh dược nên hiện giờ ta cảm thấy rất phấn chấn." Xuân Viên nói: "Thiếp lại thấy sắc mặt của lão gia không được tốt cho lắm, liệu làm vậy có ổn lắm không?"

Mai Lão Bản cười hì hì nói: "Không vấn đề gì, không có vấn đề gì hết!" Xuân Viên cũng cười, nói: "Lão gia có nhớ mỗi lần chúng ta quan hệ với nhau thì người có hậu quả gì không?" Mai Lão Bản đang cười tươi bỗng dừng tắt ngấm. Hăn biết rõ mỗi lần ôm dục khỏe được một chút rồi bản thân

lại ham thú mấy cái thứ này, kết quả là tổn hao không biết bao nhiêu sức lực, ăn uống bồi bổ biết bao lâu mới có thể khôi phục lại được sức khỏe như trước.

Xuân Viên lại hỏi: "Thế đại phu có nói là lão gia có thể quan hệ vợ chồng được hay chưa?" Mai Lão Bản lúng túng nói: "Đại phu đúng là không nói vậy nhưng mà ta cảm thấy mình khỏe mà." Xuân Viên kiên trì khuyên nhủ: "Lão gia, người không thể đùa giỡn với sức khỏe của mình được. Nói thật khó nghe nhưng nếu như người mà xảy ra chuyện gì, lão gia mà đổ bệnh ra đấy thì bọn thiếp biết trông cậy vào ai bây giờ."

Mai Lão Bản hừ mấy tiếng, nói: "Ta lại tưởng nếu ta chết đi thì nàng sẽ được tự do mà đến với người khác chứ?" Xuân Viên nghe xong liền chột dạ, nói ngay: "Đâu có, lão gia đừng suy đoán lung tung." Mai Lão Bản nói: "Nàng nghĩ ta là kẻ ngu sao? Ta đã điều tra kỹ cả rồi. Trong lòng người ắt có kẻ khác." Xuân Viên mất hứng nói: "Lão gia người không được nghĩ vẩn vơ. Ở thành Hàng Châu này thiếp chỉ coi trọng người nhất mà thôi!"

Xuân Viên nói tiếp: "Lão gia, chuyện này hoàn toàn không đúng! Thiếp đã lấy chồng rồi thì đâu thể còn quan hệ với người khác được nữa. Chắc đây là do tên tiểu tử nào đó đồn ra để gây tiếng xấu cho gia đình nhà ta đấy."

Mai Lão Bản trầm giọng hỏi tiếp: "Ta biết nàng đã qua lại với tên Ngụy Tiểu Ngư nhiều lần và nàng đã nói chuyện với hắn rất lâu, việc này có đúng không?" Xuân Viên nghe xong trong lòng cả kinh, nghĩ không ra ai đã báo tin cho tên Mai diêm vương. Nàng hỏi: "Việc này ai đã nói cho lão gia vậy?" Mai Lão Bản ánh mắt hung tợn, trừng mắt nhìn Xuân Viên hỏi: "Quản gia của nhà ta nói đấy, thế có sao không?" Xuân Viên nghe xong mới hơi hoàn hồn, đáp: "Thiếp với hắn chỉ là nói chuyện xã giao mà thôi. Nhà chúng ta với nhà hắn cùng là hàng xóm, lại thân quen với nhau, chẳng lẽ hắn nói muốn được đi nhờ xe của thiếp thì thiếp lại từ chối sao?" Mai Lão

Bản lạnh giọng hỏi: "Có đúng nàng không quan tâm đến tên Ngụy Tiểu Ngưu kia không?"

Xuân Viên phì mấy tiếng, dừng cảm trùng mắt nhìn Mai Lão Bản mà giận dữ nói: "Cái tên họ Mai kia! Nếu người cứ khẳng khẳng nói ta như vậy thì ta sẽ kiếm thêm vài tên nam nhân cho người hài lòng." Mai Lão Bản ngăn người một lát rồi cười trừ, nói: "Xuân Viên à, đây là ta hoài nghi thể thôi chứ thực sự trong lòng không tin đây là sự thật." Xuân Viên đứng dậy, căm tức nhìn Mai Lão Bản nói: "Người tin được kẻ khác nói xàm mà lại không tin nữ nhân của mình nói 1 câu hay sao? Ta sống cùng người từ trước tới nay chưa từng coi trọng một người nam nhân nào khác." Cái tên Ngụy tiểu tử kia, chỉ sợ dương vật còn chưa đủ lông đủ cánh, ta coi trọng hắn thì được cái gì? Chẳng hóa ra là châu chấu đá xe ư?"

Tiểu Ngưu ngồi ngoài cửa sổ, nghe hai người đối thoại cười khúc khích liên hồi. Hắn nghĩ: "Miệng lưỡi của nàng dẻo thật, nói năng như thể mình vẫn còn là thằng bé chưa biết sự đời ấy. Chỉ tiếc là bây giờ ta đang ngồi ngoài cửa sổ chứ nếu không ta đã liếm nhẹ lên cái lưỡi ẩm áp đấy rồi. Nấp ở ngoài này thực sự là khổ sở." Hắn trong lòng chỉ mong tên Mai Lão Bản kia mau mau mà cút đi thật nhanh." Hắn đi rồi thì ta có thể tự do làm gì thì làm. Nếu vạn nhất hắn không đi chả hóa ra ta sẽ phải nhìn Xuân Viên qua đêm với hắn sao? Như thế sẽ thật thê thảm." Trong phòng hai người kia vẫn đang mãi nói chuyện, Mai Lão Bản hướng về phía Xuân Viên xin lỗi. Hắn nói: "Xuân Viên, ta tin chắc kia chỉ là lời đồn, nàng sẽ không dễ dàng mà theo nam nhân khác làm điều xằng bậy đâu, nhất là khi hắn lại chỉ là một tên tiểu tử tầm thường như vậy. Hắn là tiểu hài tử, bất quá về sau nàng nên tránh xa hắn mà thôi, mai kia lớn lên chắc chắn hắn sẽ tìm cách mà trêu đùa nàng." Xuân Viên nghe xong liên tục gật đầu thấp giọng hỏi: "Lão gia, thiếp hỏi người, tại sao người lại sai người đánh Ngụy Trung Bảo?"

Mai Lão Bản lắc đầu, nói: "Nào có chuyện đó? Ta sao lại có thể làm như vậy được?" Xuân Viên hì hì cười, nói: "Lão gia, người không nên dẫu thiếp.

Thiếp đã nghe thấy hết cả rồi."

Mai Lão Bản suy nghĩ một chút rồi nói: "Ta sở dĩ làm như vậy cũng chỉ vì hấn đã cản trở việc làm ăn của ta. Ta cũng không dám bàn thêm với nàng, chỉ sợ khi nàng nói chuyện với tên Ngụy tiểu tử kia mà lỡ làm lộ ra thì ta thực không còn mặt mũi nào mà sống ở cái thành Hàng Châu này nữa."

Xuân Viên trừng hấn liếc mắt, hừ một tiếng rồi nói: "Nói đi nói lại thì lão gia không có tin tưởng thiếp." Mai Lão Bản ha ha cười, nói: "Tất cả đều là chuyện đã qua, khỏi cần phải nhắc lại làm gì. Ta tin nàng, rất rất tin nàng. Thế đã được chưa? Nếu đã được rồi thì tốt nhất chúng ta hãy lên giường mà hưởng thụ cái thú vui vợ chồng này đi." Mai Lão Bản vừa nói vừa cởi bỏ y phục của bản thân. Ngoài cửa sổ thì Tiểu Ngưu càng lo lắng, hấn nghĩ: "Mẹ kiếp, người ở lại đây đêm nay thì ta còn làm được cái gì nữa?" Tiểu Ngưu tiến sát vào cửa sổ, hấn tính sẽ đợi thời cơ rồi phá cửa xông vào.

Mai Lão Bản vẻ mặt tươi cười, nhất phó sắc cấp tương. Hấn ôm lấy Xuân Viên, giương miệng rộng định hôn lên mặt nàng. Xuân Viên giãy dụa, nhắc nhở hấn: "Lão gia, hôm nay quả thật là không được mà." Mai Lão Bản đâu thể ỷ nhân thoát ra dễ dàng được, hấn ghé sát môi vào miệng Xuân Viên, trong mồm nói: "Có cái gì mà không được chứ, ta đang cảm thấy hứng thú hơn bao giờ hết. Rất lâu rồi ta không được ở gần một mỹ nhân như nàng, hơn nữa nếu có chuyện gì thì cùng lắm ta sẽ thành một con quỳ phong lưu chết được vinh dự chết dưới bông hoa mẫu đơn là nàng."

Xuân Viên đẩy cái miệng thối đang kề môi mà hôn hít của tên Mai Lão Bản ra, nói: "Thiếp không có gạt lão gia, không có gạt lão gia đâu mà. Quả thật trên người thiếp đang có điều bất tiện." Mai Lão Bản tức giận mà nói: "Có cái gì mà bất tiện chứ? Chẳng lẽ nàng mắc bệnh truyền nhiễm hay sao?" Xuân Viên cả giận nói: "Lão gia toàn nói bậy, mở mồm ra là toàn chuyện đen đủi. doc truyện tại . Thiếp đang đến kỳ kinh nguyệt. Nếu lão gia không tin thì để thiếp cởi y phục ra cho người xem." Xuân Viên vừa nói vừa hướng hai tay về chiếc quần lót mỏng bằng lụa. Mai Lão Bản nghe xong

liền đứng sững người lại, hai chân cứng đờ ra, neho tròng mắt lại mà nói: "Thế sao nàng không nói sớm? Thật làm ta mất công quá."

Xuân Viên tỏ vẻ xấu hổ nói: "Thiếp cũng muốn nói từ lâu rồi nhưng mà sợ lão gia không có tin." Nàng thấy Mai Lão Bản không còn đả động đến chuyện kia nữa, nàng liền nói thêm: "Nếu lão gia thực sự muốn thì hôm nay Xuân Viên cũng sẵn sàng hầu người mà." Nàng vừa nói vừa đưa hai tay định kéo quần xuống.

Mai Lão Bản tỏ vẻ thất vọng, quay mặt đi rồi liên tục xua tay và nói: "Khỏi cần, nếu đã vậy thì để khi khác cũng được." Hắn nói xong rồi bước đi luôn ra khỏi phòng.

Xuân Viên đứng bên cạnh cửa, vẫn còn nũng nịu nói: "Chờ thân thể Xuân Viên sạch sẽ rồi Xuân Viên sẽ chủ động đến tìm lão gia." Mai Lão Bản ậm ừ rồi vẫn tiếp tục vội vã bỏ đi, thậm chí còn không thèm quay mặt lại chào tạm biệt một câu. Xuân Viên thấy hắn bỏ đi rồi liền đóng cửa phòng lại, nàng cứ nghĩ đến cái bộ lạnh như cơm nguội, thất vọng tràn trề là lại nhịn không được mà cười khanh khách.

Tiểu Ngưu nhảy vào phòng lần thứ hai, khen: "Thất di thái thật là nhanh trí, Tiểu Ngưu ta bái phục, bái phục." Xuân Viên cài lại then cánh cửa sổ, quay lại trêu Tiểu Ngưu: "Nhanh trí thế được bằng cái tên chuyên đi lừa gạt con gái nhà người khác? Ta làm vậy cũng chỉ vì người mà thôi. Ta giữ thân thể thanh khiết như ngọc, người cũng phải nên lấy thế mà đối xử với ta thật tốt chứ!" Tiểu Ngưu một tay ôm lấy bả vai của nàng, tay kia khéo léo mà sờ nắn bộ ngực của nàng, cười nói: "Cái đấy mà còn phải nói sao, ta nhất định phải khiến nàng hôm nay thật khoái lạc, phải khiến nàng nằm liệt giường đến tận sáng mai mới tỉnh dậy được." Xuân Viên nhìn hắn đầy vẻ tha thiết, nói: "Nếu người có thể làm được như vậy thì ta thật cảm thấy mãn nguyện lắm, chỉ sợ không được như vậy mà thôi. Điều này đâu thể nói suông được."

Tiểu Ngưu hắc hắc cười nói: "Thì bây giờ ta sẽ cho nàng biết luôn còn gì."

Xuân Viên đã gấp lăm rồi, nàng cũng không thể chờ đợi thêm được nữa, kéo Tiểu Ngưu kéo ngồi xuống bên giường, vừa muốn cởi quần của Tiểu Ngưu ra thì đột nhiên nghĩ tới một việc, nàng liền lập tức rời tay ra khỏi người Tiểu Ngưu.

Tiểu Ngưu hỏi: "Thất di thái, nàng sao thế?" Xuân Viên hồi đáp: "Để ta đi tắt đèn đã, nhờ có người ngoài nhìn thấy thì chết cả nút?"

Tiểu Ngưu cười nói: "Nàng suy nghĩ thật chu đáo. Ta thì lại rất muốn nhìn thấy rõ bộ mặt của nàng lúc chúng ta đang giao hoan." Nói xong Xuân Viên liền thổi tắt ngọn nến kia đi, cả căn phòng bỗng chốc trở nên tối om.

Tại một góc phòng, Xuân Viên đi tới trước giường, nhẹ giọng nói: "Bây giờ thì chúng ta mới thực sự mới có thể thoải mái muốn làm gì thì làm!" Tiểu Ngưu hắc hắc cười, nói: "Làm gì cũng được, nói chung là nhanh nhanh một chút, thời gian đối với ta vô cùng quý giá. Một giờ một khắc cũng tựa như vàng vậy." Xuân Viên nhẹ giọng cười, nói: "Cả đêm nay chúng ta là của nhau mà, cứ vờn nhau cho thật sướng một lúc cái đã."

Tiểu Ngưu nói: "Ta chỉ sợ không được lâu, sáng sớm mai đã phải rời xa nàng rồi." Xuân Viên cười nói: "Việc gì phải sợ, người cứ nấp kỹ trong phòng ta ngày mai rồi tối hôm đó đưa ta đi luôn cũng được." Vừa nói chuyện tay nàng vừa chạm vào phần dưới của Tiểu Ngưu, dùng sức mà cầm nắm lấy nó một chút.

Tiểu Ngưu á một tiếng thật to rồi nói: "Ấy ấy, nhẹ tay một chút, nàng muốn hại cả đời ta sao?" Xuân Viên cười quyến rũ nói: "Thế lại càng tốt, người hết đi hại những cô nương xinh đẹp khác." Nàng quả nhiên ôn nhu hơn rất nhiều, mỗi căn ngón tay đều vô cùng linh hoạt vuốt ve, thật đúng là mười phần tình tứ.

Tiểu Ngưu thoải mái nói: "Rất tốt, thế này mới đúng chứ, công phu của nàng ngày càng có tiến bộ." Xuân Viên nghe xong vui vẻ, nói: "Tất nhiên, ta dành tất cả tình cảm ột mình người thôi mà." Nói xong Xuân Viên liền đứng thẳng người dậy, cởi bỏ y phục của Tiểu Ngưu ra rồi ngồi xuống bên giường.

Xuân Viên cầm lấy cây bông, lay động nó rồi hỏi: "Tiểu Ngưu, người thấy thế nào, có dễ chịu lắm không?" Tiểu Ngưu thở phì phì, gấp gáp nói: "Nếu như người thân một trận tử nói, ta sẽ canh thoải mái đích." Xuân Viên cười ha ha, nói: "Ta có thể làm mọi thứ vì người nếu người thật lòng yêu mến ta, còn không thì ta...Ta sẽ thắt cổ giết chết người." Vừa nói nàng nàng hé miệng rồi ngậm cái đại quy đầu vào miệng mình. Tiểu Ngưu a liễu một tiếng, hưng phấn mà kêu lên: "Thật tuyệt vời, ta cảm thấy thân thể cứ nhẹ bằng đi, cảm giác như một cơn gió nhẹ cũng có thể thổi bay ta đi được." Quy đầu ở bên trong vừa ấm áp lại vừa thấy ẩm ướt, sáng khoái không gì sánh được.

Xuân Viên thấy hân phản ứng như vậy lại vui sướng hơn, các ngón tay càng thêm vuốt ve cây bông tử, cái lưỡi thơm tho thì ra sức uốn éo, trêu chọc hân, khiến Tiểu Ngưu thân thể hưng phấn quả thực muốn nổ tung ra mới chịu được.

Tiếp theo, Xuân Viên dùng cả miệng ngậm chặt cây bông tử, chuyên tâm dùng cái lưỡi liếm nhẹ, đầu lưỡi nàng nóng bỏng tựa như một ngon lửa vậy, khiến đầu Tiểu Ngưu cứ run run lên, hơi thở cũng trở nên vô cùng mãnh liệt. Hân ôm lấy đầu Xuân Viên, dùng cây bông của mình đâm đi đâm lại, thành thử miệng Xuân Viên giống như là tiểu huyết vậy, bên khóe miệng nước bọt chảy ròng ròng.

Tiểu Ngưu bị cái loại tư vị tiêu hồn này khiến cho hân nhất định sẽ bắn vi khoái (Dịch nghĩa là bắn ra thật nhanh). Hân vội vã đẩy đầu của Xuân Viên ra, thở hổn hển nói: "Xuân Viên, hãy để ta kiên nàng, ta không nhịn được nữa rồi." Xuân Viên ừ một tiếng, buông cây bông tử ra, ôn nhu nói:

"Không, lần này ta mới là người sẽ kiên người!". Trong khi Tiểu Ngưu còn chưa biết Xuân Viên đang định làm gì thì đã thấy nàng kề sát miệng vào cơ thể mình. Nguyên lai là nàng sẽ ngồi vào trong lòng của Tiểu Ngưu. Tiểu Ngưu đương nhiên là không có cự tuyệt. Đối với Tiểu Ngưu, một kẻ đã có rất nhiều kinh nghiệm trong truyện tình ái thì tư thế gì hãn cũng đều cảm thấy rất quen thuộc.

Tiểu Ngưu ôm lấy eo của Xuân Viên, cây đại bồng đã sớm kích động đến mức không chịu nổi, nó đã va chạm loạn bậy vào cơ thể Xuân Viên, dần dần cũng đã ở giữa hai chân nàng rồi đâm vào tiểu huyết của Xuân Viên. Phía dưới của Xuân Viên cũng đã rất ẩm ướt, vì thế lần tiến nhập này diễn ra rất dễ dàng. Ngay khi cây bồng đã tiến vào chỗ sâu nhất của cái động tình này một cách thật vững chắc thì Xuân Viên mới "A!" lên một tiếng, biểu thị sự hưng phấn đã lên tới cao trào. Nàng thỏa thích nói: "Thật là thoải mái, cây bồng tử của ngươi như đã chạm vào tận đáy lòng của ta vậy." Nàng vừa nói bắt đầu cùng Tiểu Ngưu đứng lên. Tiểu Ngưu thì di động thất lưng còn Xuân Viên chủ yếu là uốn éo cái miệng, cốt để cho cây bồng tử có thể đâm vào tiểu huyết một cách thoải mái và mạnh mẽ nhất có thể.

Tiểu Ngưu vừa cố gắng đâm cây bồng tử về phía trước vừa cười nói vui vẻ: "Dòng suối nhỏ của nàng chảy ra thật nhiều, ướt hết cả đùi ta rồi." Xuân Viên đặc ý nói: "Chính thế người ta mới ví nữ nhân bọn ta là mệnh Thủy mà!" Nàng cũng không cam lòng để hãn kiên, đang đưa cái miệng một cách mãnh liệt, khí thế mãnh liệt như muốn đè bẹp cây bồng tử của Tiểu Ngưu. Tiểu Ngưu khen: "Nàng thật...Thật đúng là...Nam nhân nào có được nàng chỉ sợ sẽ phải mà chết yếu mất thôi." Xuân Viên rên rỉ nói: "Vậy chẳng hóa ra người nói ta là con hồ ly tinh đi hại người sao, người nói thế mà không thấy mình ăn nói quá đáng hay sao." Nói xong Xuân Viên liền ẩy cây côn thật ra, quay mặt lại về phía hãn, hai tay bám lấy bả vai Tiểu Ngưu. Tiểu Ngưu cũng tỏ rất thông thạo, hai tay đưa ra phía dưới của Xuân Viên rồi nắm lấy hai cái miệng. Thân thể Xuân Viên tựa đã ở trên không, hai chân

kẹp lấy hai bên hông của Tiểu Ngưu, cái tiểu huyết ngập nước hứng thú hướng về phía cây côn thit.

Ham muốn của Tiểu Ngưu dường như đã đến tột đỉnh, sau khi đâm cây bông tử vào sâu bên trong liền hai tay không ngừng vô lễ với cặp mông của Xuân Viên khiến nó run bắn lên.

Tiểu Ngưu hai tay nắm thật chắc lấy cặp mông của Xuân Viên thì ôm lấy cổ Tiểu Ngưu, cặp đùi kẹp chặt lên lưng của hắn. Chỉ thấy bộ tóc dài của Xuân Viên xõa ra tứ phía, tiếng nàng rên rỉ không ngừng. Xuân Viên cảm nhận được rõ ràng sự mạnh mẽ và thô ráp từ cây bông tử kia, tiểu huyết của nàng thì vô cùng sáng khoái. Ôi cái cảm giác thật tuyệt diệu, nàng chỉ mong cái giây phút này vĩnh viễn không bao giờ chấm dứt!

Được một lát thì Tiểu Ngưu đổi tư thế khác, ngồi chồm hổm theo kiểu trung bình tấn, hai tay nắm chặt cái mông Xuân Viên, thông thả mà mạnh mẽ kiên vào, từng chút từng chút một, đâm vào rồi lại rút ra cứ như muốn cầm cây bông tử đâm xuyên qua người Xuân Viên. Cứ mỗi lần Tiểu Ngưu rút cây côn thit ra là Xuân Viên lại cảm thấy đầu óc dần dần trở nên trống rỗng, còn mỗi khi cây bông tử đẩy thoáng chạm vào chỗ sâu nhất của Xuân Viên thì lại thất thanh rên lên những tiếng thật mê người.

Tiểu Ngưu nhắc nhở nói: "Nàng lớn tiếng như vậy không sợ người nghe thấy hay sao?" Xuân Viên hừ một tiếng, nói: "Ta mặc kệ. Tối nay thoải mái thế này, cho dù cái lão Mai diêm vương kia đứng ngay ngoài cửa ta cũng sẽ không dừng lại đâu. Ta cứ phải hưởng thụ người trước đã."

Tiểu Ngưu cười hì hì hỏi: "Thất di thái thấy ta có được không?"

Xuân Viên đáp: "Người là nam nhân duy nhất khiến ta khoái hoạt không gì sánh được. Chỉ cần điểm này ta đã đủ quyết tâm đến với người được rồi."

Tiểu Ngưu nghe xong liền tương côn thit vào hoa tâm rồi bất động. Xuân Viên hoảng hốt hỏi: "Làm sao vậy?" Tiểu Ngưu đáp: "Đâm thủy của

nàng làm chân ta ướt nhẹp rồi đây này!" Xuân Viên nở nụ cười, cười đến phóng đảng nói: "Chúng ta thử ra chỗ khác đi!" Tiểu Ngưu cắn (Giảo) một tiếng, nói: "Sao nàng lại nói chuyện đó vào lúc này? Thôi cũng được. Vậy ta sẽ chọn vị trí nhé" Vừa nói chuyện Tiểu Ngưu vừa đi về phía cửa sổ. Xuân Viên hỏi: "Làm gì vậy? Chẳng lẽ người muốn đưa ta ra ngoài sao?" Tiểu Ngưu nói: "Đâu có, ý ta là chiếc giường bên cạnh nó cơ mà."

MA ĐẠO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Kinh Diễm

Tiểu Ngưu mời Nguyệt Ảnh về nhà, trong lòng lấy làm vui sướng, so với chuyện sau một đêm trở thành cự phú còn hơn rất nhiều, trên đường, lại cùng Nguyệt Ảnh đi chung, hẳn cảm thấy trong người bỗng chốc có chút tiên khí, bình thời trên người thô tục của hắn, cái khí ấy cố nhiên chẳng có.

Hắn si dại mà nghĩ, nếu trên đời này chỉ có hai người thì tốt biết mấy? Như vậy sẽ tránh được bao nhiêu là lôi thôi, giảm đi không ít phiền não, lại chẳng có ai cùng hắn cạnh tranh làm người tình trong mộng với nàng nữa.

Vì trên đường Nguyệt Ảnh đội mũ, thành ra tịnh không có một phiền hà gì. Bằng không, bảo đảm mọi người sẽ cùng đổ xô ra, nhất thời khó tránh khỏi "Bao vi quyền." (Vòng vây)

Lúc Tiểu Ngưu dẫn Nguyệt Ảnh vào nhà, Nguyệt Ảnh bỏ mũ xuống, gia nhân thấy vậy tất đều cả kinh, Tiểu Tụ từ trong cửa tiệm chạy ra thấy Nguyệt Ảnh, không khỏi a lên một tiếng, đôi mắt tròn xoe, vòng quanh Nguyệt Ảnh ba vòng, mới đập tay Tiểu Ngưu hỏi nhỏ: "Ca ca, huynh từ đâu tìm được một người như tiên tử thế này?"

Tiểu Ngưu đắc ý cười nói: "Để ta giới thiệu cho các người." Rồi hắn nhìn Nguyệt Ảnh lại nói tiếp: "Người này là sư tỷ của ta Đàm Nguyệt Ảnh." Bốn sự của nàng rất giỏi, sau này các người cũng sẽ biết.

Tiểu Ngưu lại ôm đầu Tiểu Tụ vào vai, nói với Nguyệt Ảnh: "Còn đây là muội muội Tiểu Tụ. Đầu óc nàng cũng rất thông minh, học vấn cũng không ít, là tú tài của nhà ta đó." Nghe được như vậy, trong lòng Tiểu Tụ cũng vô

cùng vui sướng. Tiểu Tụ không chút ngần ngại kéo tay của Nguyệt Ảnh, hết sức sùng bái nói: "Tỷ tỷ, người thật là đẹp, em còn tưởng là được thấy tiên nữ hạ phàm nữa đó."

Nguyệt Ảnh quay sang Tiểu Tụ cười cười, xoa nhẹ mái tóc Tiểu Tụ, nói: "Tiểu Tụ muội muội, thực cũng rất xinh xắn, so với ca ca muội thì khá hơn nhiều." Nói đoạn lại liếc Tiểu Ngưu một cái.

Thấy thế, Tiểu Tụ chớp chớp mắt, tự hào nhìn Tiểu Ngưu. Tiểu Ngưu cũng chẳng lưu tâm, cười ha ha nói: "Nhà của ta ai cũng thông minh mà, lại đẹp nữa, cũng gồm cả ta luôn đó."

Hắn vừa nói xong, cả hai cô nàng đều nở một nụ cười. Có điều khác biệt là, Tiểu Tụ cười rất sáng khoái cởi mở, còn Nguyệt Ảnh thì nụ cười rất kín đáo nhẹ nhàng. Giống như hai đóa hoa đua nở, một như hoa lan, một lại như mẫu đơn, cả hai khuôn mặt tươi đẹp ấy lại khiến Tiểu Ngưu mắt sáng rỡ.

Hắn nghĩ thầm: "Đẹp, thật là đẹp quá. Họ sẽ đều là của ta. Rồi đến một ngày, Tiểu Ngưu ta sẽ chiếm được cả hai nàng." Ba người vừa nói cười, cũng khiến không ít gia nhân trong nhà chú ý. Được người nhà bẩm cáo, Đìem Nữ và phụ mẫu Tiểu Ngưu cũng đến.

Đìem Nữ nhìn Nguyệt Ảnh vài lần, cũng thấy then thùng rồi khẽ cúi đầu không nhìn nữa. Tiểu Ngưu dẫn Đìem Nữ đến giới thiệu với Nguyệt Ảnh, Nguyệt Ảnh cũng thận trọng nhìn nàng, rồi nói với Tiểu Ngưu: "Tiểu Ngưu nha, người mau chóng lập mỹ nữ quốc đi, biết bao nhiêu mỹ nữ như thế rồi còn gì." (Tiểu Ngưu nha, nhĩ gia khoái thành liễu mỹ nữ quốc liễu, giá yêu đa mỹ nữ.)

Lời này nói ra cũng khiến Đìem Nữ bùi tai. Liền đó Tiểu Ngưu nói: "Ta chẳng phải đã nói với tỷ rồi sao, nhà ta hết thảy đều cũng không xấu mà." Tiểu Tụ tinh nghịch lên tiếng: "Ca ca à, Đìem Nữ tỷ tỷ còn chưa gả cho

huynh, da mặt huynh cũng bớt dày một chút đi." Nghe thấy vậy, khuôn mặt Điem Nừ ửng hồng lên. Cho dù nàng đã ở thành thị một thời gian rồi, nhưng so với các cô nương thành thị thì còn khác biệt nhiều lắm.

Phụ mẫu Tiểu Ngưu vừa thấy Nguyệt Ảnh, cũng đều hoan hỉ vô cùng. Nguyệt Ảnh đi tới thi lễ với hai người. Ngụy Trung Bảo nhìn thấy, mặt mày hớn hở, dường như đã quên đi nỗi sỉ nhục bị kẻ khác đánh của mình. Mà kế mẫu quan sát một hồi, tự đáy lòng cũng khen ngợi: "Thật không ngờ thế gian lại có mỹ nhân như vậy, thật giống như danh họa vẽ ra vậy. Ài, Tiểu Tự của chúng tôi vốn cũng rất xinh đẹp, nhưng so với nàng lại thành con vị xấu xí rồi."

Nghe mẫu thân nói xong, Tiểu Tự liền đến ôm lấy tay mẹ mình mà nói: "Mẹ à, người đừng đem con so với người ta chứ. Con tuy là với vị tỷ tỷ này không thể so được, nhưng con so với nhiều cô nương thành Hàng Châu này còn dễ nhìn hơn nhiều." Mọi người nghe thấy cùng cười rộ lên.

Buổi tối hôm đó, Ngụy gia mở tiệc lớn đón Nguyệt Ảnh. Nhiệt tình của Ngụy gia cũng đã cảm động Nguyệt Ảnh. Nàng lớn đến vậy rồi, chưa bao giờ cảm nhận thân tình như thế cả. Nàng được sư phụ và sư nương nuôi lớn, tuy rằng bọn họ quan tâm chiếu cố nàng, nhưng chẳng phải là thân sinh phụ mẫu. Vừa thấy bầu không khí này ở nhà Tiểu Ngưu, khiến nàng không khỏi ước ao. Thành ra, trước đây vẫn luôn ăn nói thận trọng, đêm nay nói cười không ít, khẩu vị cũng rất tốt.

Tiểu Ngưu một bên nhìn thấy, vui sướng mắt mở không nổi nữa. Hắn thấy như đây là bữa tiệc định thân của hai người, giống như từ đây về sau Nguyệt Ảnh là người của hắn rồi vậy. Hắn nghĩ thầm trong bụng: "Nếu sau này nàng cũng như đêm nay, ngày ngày ăn cơm tại nhà mình thì tốt quá, như vậy hàng ngày ta đều có thể bầu bạn cùng nàng. Sư nương cũng thật nghĩ đến ta, quan tâm ta, nhất định phải Nguyệt Ảnh tới bồi tiếp ta."

Ài, chân tình này của sư nương thiệt là khó hồi báo nha!

Tiệc xong, phụ mẫu Tiểu Ngưu sắp đặt một gian phòng tiện nghi cho Nguyệt Ảnh ở sau sương phòng, chung một sân nhỏ với bọn họ. Vốn dĩ, Tiểu Tự muốn được cùng ở với Nguyệt Ảnh và Diễm Nữu ở cùng một gian, nhưng bị Tiểu Ngưu ngăn trở. Hắn nghĩ đến Nguyệt Ảnh mỗi ngày phải luyện công đúng giờ, nếu mà có Tiểu Tự trong phòng, chỉ sợ sẽ có điều bất tiện.

Tiểu Ngưu đích thân dẫn Nguyệt Ảnh đến phòng nàng. Một mỗi nhưng cũng dọn dẹp sạch sẽ, đệm chăn tất thấy đều là đồ mới cả, bàn ghế cũng không có đến một hạt bụi.

Trong lúc này chỉ có hai người trong phòng, việt doanh đích tiểu dung tự thiếu liễu hảo đa (越营的笑容就少了好多 - Xin dịch là: Càng muốn tìm vẻ mặt tươi cười nhưng chẳng thấy đâu cả), Tiểu Ngưu nghĩ: "Sao vậy chứ, cùng ta ở một chỗ không vui sao? Ta như thế này đáng ghét lắm sao?"

Nguyệt Ảnh ngồi trên ghế, nhìn quanh phòng, nói: "Tiểu Ngưu, nhà của người thật giàu có nha, người hoàn toàn có thể ở nhà làm một thiếu gia mà hưởng phúc rồi, hà tất phải ra đi luyện tập mấy cái công phu này làm gì?"

Tiểu Ngưu đứng trước mặt Nguyệt Ảnh, khuôn mặt tươi cười, nói: "Ta đương nhiên có thể làm đại thiếu gia rồi, một nhà của ta, cho dù ta không làm gì đi nữa, tài sản cũng đủ để ta khoái hoạt một đời. Nhưng mà ta không muốn như vậy, như thế so với loài trư có khác biệt gì? Ta nghĩ làm người sống trên đời, sao không có được một hoài bão cao xa chứ? Ta không muốn đời này uống phí, phải làm được điều gì đó. Cho dù không thể là lãnh tụ, thì cũng phải được như anh hùng; cho dầu không thành anh hùng đi nữa, cũng phải nỗ lực một phen. Thành với bại cũng chẳng phải quan trọng, miễn là cố gắng hết mình thì được rồi, như thế đời này chẳng có gì đáng tiếc cả."

Nguyệt Ảnh nghe được cũng lộ vẻ xúc động, ừ một tiếng, rồi nhìn Tiểu Ngưu nói: "Uhm, người có thể nói ra lời này cũng thật hiếm có, xem ra ta trước đây đã xem thường người. Ta cũng chỉ nghĩ người là một tên háo sắc,

chỉ biết chiếm tiện nghi của nữ nhân, chẳng có gì xuất sắc cả." Tiểu Ngưu cười cười, ưỡn ngực lên nói: "Lúc ấy tỷ đối với ta là không hiểu rõ. Về sau chúng ta tiếp xúc nhiều sẽ khá hơn thôi."

Nguyệt Ảnh nhấp nháy mắt, nói: "Tiếp xúc nhiều? Chỉ sợ chuyện này không dễ đâu."

Tiểu Ngưu biến sắc, hỏi: "Tại sao?" Hắn nghĩ lẽ nào sư tỷ muốn rời xa ta? Nàng đến nơi nào, ta cũng đến chỗ đó. Ta sẽ không rời khỏi nàng đâu.

Nguyệt Ảnh mấp máy đôi môi, nói: "Sau này ta với Tử Hùng thành thân rồi, cũng không thể như bây giờ thường cùng người ở một chỗ được. Đến lúc đó muốn tránh tị hiềm, đỡ phải người khác xuyên tạc. Ta nói đúng chưa." Lời này nói ra không khỏi khiến Tiểu Ngưu đau lòng chẳng gì so sánh được. Xem chừng nếu có ngày lão ba có năm tóc hắn giựt lên, cũng không đau bằng. Hắn cố nén đau thương, nhưng nhịn không nổi khiến hai chân hắn run lên như bị trúng gió lạnh. Để che đậy, hắn vội vàng tìm chỗ ngồi. Dù thế, hắn cũng không ngồi xuống ngay cái giường vốn dĩ để cho Nguyệt Ảnh ngủ, mà lại kéo cái ghế bên cạnh, lại ngồi đối diện với Nguyệt Ảnh. Hắn cũng không dám ngồi gần quá, khoảng cách vừa đủ. Tiểu Ngưu mặc dù có đau khổ, nhưng mặt vẫn tươi cười nói: "Chỉ cần sư tỷ không rời khỏi Lao Sơn thì ta mỗi ngày đều được thấy sư tỷ rồi."

Nguyệt Ảnh uhm một tiếng, nói tiếp: "Tiểu Ngưu à, chúng ta bây giờ đi thăm vấn tên gia hỏa kia đi, thăm vấn xong rồi, ngày mai đi bắt người, chúng ta cũng nên trở về. Sư nương còn đợi người đó."

Tiểu Ngưu duỗi tay nói: "Không vội, không vội. đọc truyện tại . Sư tỷ đã tới nhà của ta, hãy ở lại vài ngày. Hơn nữa, tỷ mới tới, trên đường cũng đã vất vả rồi, cũng nên nghỉ ngơi một chút rồi mới nói nha."

Nguyệt Ảnh cũng nghĩ, mình cũng đã quá vội vàng. Khó khăn lắm Tiểu Ngưu mới trở về nhà một lần, vừa có phụ mẫu, lại có mỹ nữ nữa làm sao có

thể cam lòng nhanh lên đường được đây?

Nguyệt Ảnh lại nói: "VẬY ĐỂ NGÀY MAI CŨNG ĐƯỢC. NGƯỜI BÂY GIỜ ĐEM NGUYÊN DO CHUYỆN PHỤ THÂN NGƯỜI BỊ NGƯỜI TA ĐÁNH, TỈ MỈ KỂ LẠI CHO TA NGHE, ĐỂ TA TIỆN PHÂN TÍCH."

Tiểu Ngưu nghe thế, liền nghĩ: "SƯ TỶ ĐÚNG LÀ NÓNG VỘI, XEM RA NÀNG TA MUỐN NHANH MỘT CHÚT RỒI TRỞ VỀ. ĐỐI VỚI NÀNG TIỂU NGƯU TA THẬT CHẲNG MUỐN RỜI ĐI! CÓ THỂ Ở CHUNG VỚI SƯ TỶ MỘT QUẢNG THỜI GIAN NHƯ VẬY, THIẾT CŨNG CHẲNG DỄ NHA. TA NHẤT ĐỊNH TÌM CÁCH GIỮ NÀNG LẠI LÂU MỘT CHÚT."

Tiểu Ngưu không nói bậy bạ nữa, đem sự tình ngọn nguồn tỉ mỉ kể lại. HẮN VỪA NÓI, VỪA NHÌN KHUÔN MẶT CỦA NGUYỆT ẢNH. DƯỚI ÁNH NẾN HỒNG, NGUYỆT ẢNH LỘ RA MỘT VẸ ĐẸP HOÀN TOÀN KHÁC, VẸ ĐẸP ẤY THẬT MÔNG LUNG, QUYẾN RŨ PHI THƯỜNG. TIỂU NGƯU MUỐN GIỮ MÃI HÌNH ẢNH ẤY TRONG TIM MÌNH, TỰ NGHĨ: "Ài, nếu nàng là lão bà của ta thì tốt quá. ĐÊM NAY TA KHỎI PHẢI ĐI, CÙNG NÀNG CHUI VÀO CHĂN ẤM KIA, THA HỒ MÀ HƯỞNG THỤ THÂN THỂ CỦA NÀNG. ĐEM CÁI GIA HỎA CÙNG VỚI BẢO BỐI CỦA NÀNG QUYỆT LẠI CHẲNG RỜI. Ài, MỤ NỘI NÓ CHỨ, NỮ NHÂN ĐẸP NHƯ VẬY LẠI ĐI GẢ CHO CÁI TÊN RÙA ĐEN ĐÓ, THIẾT CHẲNG CÓ ĐẠO LÝ MÀ. TIỂU NGƯU TA CHỈ CẦN CÒN MỘT HƠI THỞ, SẼ CHẲNG ĐỂ CÁI TÊN RÙA ĐEN NGƯỜI XONG VIỆC TỐT NÀY ĐÂU. TA SẼ ĐEM CHUYỆN XẤU MẠNH TỬ HÙNG NHÀ NGƯỜI NÓI VỚI SƯ TỶ, ĐỂ XEM NÀNG CÒN MUỐN GẢ CHO NGƯỜI NỮA KHÔNG?" TIỂU NGƯU VỪA NGHĨ NHƯ THẾ, TRONG LÒNG THOẢI MÁI HƠN NHIỀU.

Nguyệt Ảnh nghe xong thì trầm tư suy nghĩ. Nàng suy xét vấn đề một hồi, thần tình đặc biệt chuyên chú, giống như là bước vào cả một thế giới vô cùng mênh mông vậy. Tiểu Ngưu ngồi phía đối diện, nhìn khuôn mặt của nàng, nhưng không dám nhiều lời, nhưng như thế cũng là một kiểu hưởng thụ rồi. Chỉ cảm thấy cùng nàng ở chung một gian, cùng hô hấp một loại không khí, đó cũng là một phúc khí to lớn. HẮN CHỈ MONG SAO PHÚC KHÍ ẤY CÓ THỂ KÉO DÀI ĐẾN VĨNH VIỄN.

Thấy Nguyệt Ảnh cả nửa ngày chẳng nói gì, Tiểu Ngưu cũng đứng dậy, nói: "Sư tỷ, nàng trước tiên nên đi nghỉ đi, ta cũng không làm phiền nữa." Nguyệt Ảnh cũng ừ một tiếng, rồi lại chìm vào lặng lẽ.

Tiểu Ngưu đứng dậy bước ra, nhẹ nhàng đẩy cửa. Nhìn hai cánh cửa ấy mở ra, thầm nghĩ: "Nếu như ta có thuật xuyên tường với ẩn thân thì hay biết mấy, có thể lén vào trong với sư tỷ. Nàng ngồi, ta cũng ngồi theo. Nàng ăn gì, ta cũng ăn nấy. Nếu như nàng đi ngủ, ta cũng đi ngủ theo nàng." Nghĩ đến chuyện ngủ chung, trên mặt Tiểu Ngưu xuất hiện một nụ cười đậm đặc chỉ nam nhân mới có.

Hắn đi về phòng mình. Vừa mở cửa phòng đã thấy Tiểu Tụ ngồi trên giường của mình, trên mặt hiện ra một nụ cười tinh quái. Hắn thắc mắc, nha đầu này tới đây làm gì?

Vừa thấy Tiểu Ngưu vào phòng, Tiểu Tụ từ trên giường nhảy dậy, lại gần Tiểu Ngưu hỏi: "Tiểu Ngưu ca ca, làm gì mà lâu vậy mới đi ra? Có thuận lợi không?"

Tiểu Ngưu cười một tiếng, nói: "Ta nói chuyện vẫn còn lâu à? Cái gì gọi là thuận lợi hay không?"

Tiểu Tụ chớp mi mắt, nói: "Ca ca, mau uội biết, nàng ấy là người thế nào với huynh?"

Tiểu Ngưu đi tới ngồi lên ghế, nói: "Ta chẳng đã nói với muội rồi sao, nàng chính là sư tỷ của ta, công phu rất là lợi hại đó."

Tiểu Tụ dựa sát vào Tiểu Ngưu, nói: "Muội biết rõ nàng là sư tỷ của huynh rồi. Muội chỉ hỏi, nàng ngoài chuyện là sư tỷ của huynh, lại còn là người trong tim của huynh phải không?"

Tiểu Ngưu khuya tay mà rằng: "Muội đừng đoán bậy bạ. Nàng ấy đã có hôn phu rồi, cũng sẽ thành thân mau chóng thôi." Nói ra lời đó, tâm tình

hắn cũng chùng xuống, tưởng như bị người ta đánh cho tàn phế rồi vậy.

Tiểu Tụ cũng thấy điều đó, vừa cười cười nói: "Theo muội thấy, huynh rất là thích nàng ta. Nàng ấy có hôn phu thì cũng không hề gì, chỉ cần bản sự của huynh cao cường, chưa hẳn là không có hy vọng."

Tiểu Ngưu than thở: "Ý trung nhân của nàng ta ấy à, xem ra rất phong độ, bản sự so với ta hơn hẳn, lại là nhi tử của sư phụ ta. Hẳn chiếm ưu thế nhiều hơn ta, muội nói xem ta còn hy vọng gì nữa đây?"

Tiểu Tụ khẽ gật đầu, nói: "Chán thật nhỉ. Nhưng mà người xinh đẹp như sư tỷ huynh, ai thấy mà chẳng động tâm." Nói xong câu này, nàng cũng ngược đôi môi lên, như muốn cho Tiểu Ngưu biết, nàng cũng có phần ái mộ. Tiểu Ngưu hít sâu một hơi rồi hỏi: "Tiểu Tụ, sao không ở trong phòng mình đi, lại chạy theo ta vào đây làm gì?" Tiểu Tụ chớp đôi mắt đẹp của mình, nói: "Không có chuyện gì muội ở đây cũng không được sao?"

Tiểu Ngưu cười cười, nói: "Tiểu Tụ, ta đoán muội đến đây nhất định có chuyện, nếu không muội cũng không đến vào giờ này." Tiểu Tụ sẵn lại đối diện với chỗ Tiểu Ngưu đang ngồi, nở một nụ cười rất thần bí, nói: "Ca ca, huynh đoán xem, muội có chuyện gì nào?"

Tiểu Ngưu nghĩ không ra mới nói: "Ta nghĩ không ra đâu."

Tiểu Tụ cả giận: "Huynh không động não một chút được à?"

Tiểu Ngưu còn tâm tư đâu mà đoán nữa, toàn bộ tâm tư hắn đã nằm cả trên người Nguyệt Ảnh rồi. Hắn làm bộ suy nghĩ trầm mặc một hồi, vẫn lắc đầu với Tiểu Tụ.

Tiểu Tụ thất vọng, ài lên một tiếng, nói: "Sao hôm nay huynh lại ngốc nghếch vậy chứ? Đùng một cái mà đã thành đầu heo rồi. Huynh đoán không ra, muội nói cho huynh cũng được, muội vừa nghĩ đến một chữ."

Tiểu Ngưu ngáp dài một cái, thờ ơ hỏi: "Là chữ gì thế?" Vừa nói câu đó, tinh thần cũng không phấn chấn lên được. Tiểu Tụ bị mất hứng một chút, gượng gạo nói: "Còn có thể là chữ gì nữa, chẳng phải huynh từng nhờ ta đoán cái chữ gì gần với chữ Sơn sao, ta đã đoán ra rồi."

Tiểu Ngưu hứng thú lên được một chút, nói: "Cái đó không có gì là kỳ quái. Muội cũng từng đoán rồi, đáng tiếc là không đúng." Tiểu Tụ tràn đầy tự tin đáp lại: "Muội nghĩ đoán một hồi phải đúng thôi."

Tiểu Ngưu ồ một tiếng, lập tức đứng dậy, lại gần Tiểu Tụ, sốt ruột hỏi: "Muội nói coi, là chữ gì?" Chuyện này là chuyện mà Tiểu Ngưu luôn quan tâm.

Tiểu Tụ cười nhưng không nói, nhìn vẻ mặt sốt ruột của Tiểu Ngưu, cảm thấy thích thú vô cùng.

Tiểu Ngưu cần phải thay đổi thái độ. Hắn nhẹ nhàng nói: "Tiểu Tụ, muội đừng đục nước béo cò nữa, mau nói ra đi. Chẳng lẽ muốn giết ta sao?"

Tiểu Tụ ôi chao một tiếng, nói: "Muội có thể cho huynh biết, nhưng mà xong rồi thì có ích lợi gì đây?" Tiểu Ngưu không chút do dự nói: "Chuyện ấy dễ mà, ca ca nhất định giúp muội tìm một hảo nam nhân làm lão công, bảo đảm cuộc đời muội sẽ rất vui sướng, cuộc sống tuyệt vời."

Tiểu Tụ xua tay nói: "Để đó đi, chuyện ấy không cần huynh bận tâm đâu."

Tiểu Ngưu hỏi vặn: "Vậy muội muốn gì đây? Muội cứ nói ra đi."

Tiểu Tụ suy nghĩ rồi nói: "Yêu cầu của muội cũng không nhiều, chỉ cần huynh mua uội một bộ y phục đẹp, lại đến nhà sách mua uội một bộ sách hay về đây."

Tiểu Ngưu cười hắc hắc nói: "Không vấn đề gì, nhưng mà nếu muội nói không đúng, ta cũng không thể mua thứ gì uội đâu đó nha." Tiểu Tụ cương quyết: "Muội đã muốn thứ gì, đương nhiên cũng nằm phần thắng trong tay."

Tiểu Ngưu thúc dục: "Vậy muội nói đi."

Tiểu Tụ hừ nhẹ cho thanh cổ họng, nói: "Muội khát nước rồi, đưa uội ly nước nào." Tiểu Ngưu nghe thấy, tâm lý rất bồn chồn, tự nghĩ: "Tiểu nha đầu lại dám tự cao với ta. Nếu mà muội nói không đúng, ta không thể không làm muội mất mặt được."

Tiểu Ngưu nén kích thích xuống rót nước, đưa qua. Tiểu Tụ thích thú uống liền mấy hớp, nói: "Thật là sảng khoái. Xem ra nước ở nhà chúng ta uống vào sảng khoái nhất, giống như ai bỏ đường vào ấy."

Tiểu Ngưu chồm tới, nói: "Tiểu Tụ, ta đáp ứng mua đồ uội rồi, rót nước uội rồi (! Thù ỷ đã đảo liễu), muội mau nói cho ta biết đi?" Tiểu Tụ lại uống thêm hai hớp trà, nói: "Huynh đừng gấp mà, muội lo uống nước, cái chữ ấy quên mất rồi. Để muội uống vài hớp nữa, nhất định có thể nhớ ra."

Tiểu Ngưu bị nàng ta chọc giận đến nổi mặt đanh lại, còn phải đợi nàng nữa chứ. Tiểu Ngưu kéo ghế lại trước mặt Tiểu Tụ, chỗ hai người ngồi bây giờ rất gần nhau, Tiểu Tụ tất nhiên không phải là Nguyệt Ảnh mà là muội muội hần, Tiểu Ngưu cùng nàng ở chung một chỗ, cũng không có gì phải lo sợ.

Sau khi Tiểu Tụ uống vài ngụm nước, liền bỏ ly xuống, lại lấy khăn lau miệng, lại say sưa nhìn một hồi lên trần nhà. Con mắt Tiểu Ngưu cũng bất động nhìn nàng, cũng không lên tiếng, chỉ đợi nàng ta nói ra bí mật động trời kia. Hần thầm nghĩ: "Chỉ cần biết được ma đao đang ở chỗ nào, có được đao trong tay, lại đi tới Tây Vực tìm Ngưu Lệ Hoa, lấy bộ đao pháp học hết, lúc đó ta sẽ là thiên hạ vô địch rồi. Lúc ấy, còn ai có thể chịu nổi sự tấn công của ta chứ? Lúc đấy à, Nguyệt Ảnh sẽ nhìn ta với cặp mắt khác, lại

không ngoan ngoan dúm đầu vào lòng ta ư? Nàng nếu bỏ lỡ cơ hội, Tiểu Ngưu ta chắc là do người khác đoạt đi rồi. Nàng xem ta là phá ngưu, lạn ngưu, người khác lại coi ta là kim ngưu, ngân ngưu nha." Tiểu Ngưu càng nghĩ càng đặc ý, dường như thấy bản lĩnh của mình sắp sửa xưng hùng được rồi, cảnh tượng lúc ấy thật dễ chịu, "Lúc ấy chỉ sợ tất thấy mỹ nữ trên đời đều muốn gả cho ta thôi." Tiểu Ngưu nhìn chăm chăm Tiểu Tụ, nghĩ thầm: "Chỉ cần Tiểu Tụ có thể giải ra bí mật, thì đời ta từ đây mà thay đổi rồi."

Tiểu Tụ cuối cùng cũng lên tiếng: "Ca ca, chữ đó hết sức bình thường, lẽ ra huynh cũng có thể đoán ra, chữ đó với huynh cũng có quan hệ mật thiết lắm đó."

Tiểu Ngưu hử lên một tiếng rồi nói: "Thế muội mau nói ra, đó là chữ gì vậy?"

Tiểu Tụ cười cười, rồi từ từ nói: "Huynh hiện tại học nghệ ở núi nào thế?"

Tiểu Ngưu chẳng cần suy nghĩ đáp ngay: "Đương nhiên là ở Lao Sơn rồi."

Tiểu Tụ cười hì hì nói: "Vậy thì đúng rồi, đáp án của muội cũng là nó đó."

Tiểu Ngưu a lên một tiếng, vỗ nhẹ đầu mình một cái, nhảy lên hoan hô: "Đúng rồi, đúng rồi, chính là nơi này, ta nên nghĩ đến nó chứ nhỉ. Sao ta lại ngốc thế chứ?"

Tiếp đó, Tiểu Ngưu vội vàng mở rộng cửa sổ nhìn ra, lại xoay ra phía cửa, xem thử có ai nghe trộm tại phòng mình không. Như thế sẽ rất tệ hại, nếu để người khác nghe được lời vừa rồi, tâm huyết của mình sẽ công toi, làm chẳng xong lại khiến kẻ khác giết người diệt khẩu mất.

Khi đã chặn chắn bí mật không bị lộ, Tiểu Ngưu mới quay về phòng, đóng chặt cửa lại, Tiểu Ngưu nhìn Tiểu Tụ nói: "Muội muội nha, lần này may mà có muội. Ca ca sẽ không xử tệ với muội, ta sẽ mua nhiều sách và y phục uội, nhưng muội cũng phải đáp ứng ta một điều kiện."

Tiểu Tụ chẳng hiểu gì nhìn Tiểu Ngưu, khó mà hiểu được bộ dạng như ăn trộm của Tiểu Ngưu. Nàng hỏi: "Điều kiện gì?"

Tiểu Ngưu từng câu từng chữ nói rõ: "Về kết quả việc đoán chữ, không thể nào với người thứ ba nói ra, kể cả cha mẹ, Diễm Nữu, muội cũng không được nói."

Tiểu Tụ chớp mắt, hỏi lại: "Tại sao vậy?"

Tiểu Ngưu dặn dò: "Ài, tiểu muội à, muội không biết là nó can hệ tới không biết bao nhiêu tánh mạng đâu, nếu như muội mà nói ra, chỉ sợ cả nhà chúng ta cũng chết sạch cả."

Đôi mắt đẹp của Tiểu Tụ mở tròn xoe, kinh hãi hỏi: "Nghiêm trọng như vậy sao? Rốt cuộc là bí mật gì thế?" Tiểu Ngưu miễn cưỡng cười cười, nói: "Muội muội, không phải ca ca không muốn nói muội biết, cho dù có nói ra muội cũng không hiểu. Cũng vì điều đó là chuyện trên giang hồ, muội biết rồi đối với muội cũng chẳng có ích gì. Chỉ cần biết là với người ngoài không thể nói ra."

Tiểu Tụ nghĩ một lát rồi nói: "Được, muội đáp ứng cho huynh. Nhưng mà những gì huynh hứa phải làm được đó." Tiểu Ngưu vỗ ngực, nói như đinh đóng cột: "Cái đó không thành vấn đề."

Tiểu Tụ đứng dậy, nói: "Chuyện của muội nói xong rồi, muội cũng nên về phòng thôi." Tiểu Ngưu nói thêm lần nữa: "Muội nhất thiết không được quên lời ta nói đâu đấy." Tiểu Tụ đồng tình nói: "Không quên được đâu, lỗi tai muội bị lời huynh lấp đầy rồi nè." Nói xong Tiểu Tụ hướng cửa mà đi ra.

Vừa mở cửa, Tiểu Tụ quay đầu lại, hỏi: "Ca ca nha, muội vẫn còn một chuyện muốn hỏi huynh."

Tiểu Ngưu liền ra cửa, nói: "Có chuyện gì muội cứ nói."

Ánh mắt Tiểu Tụ chuyển sang nhìn vào mặt Tiểu Ngưu, nói: "Ca ca, nếu huynh đã thích sư tỷ của huynh rồi, thế còn Điem Nữu tỷ tỷ thì phải sắp đặt thế nào?"

Tiểu Ngưu lắc đầu nói: "Ta và sư tỷ chẳng có hy vọng gì." Lời này hẳn nói ra chẳng giống như trong lòng hẳn nghĩ chút nào, tuy rằng đối với nàng ta hẳn thêm thường đã lâu, nhưng lại chẳng có một phương pháp nào để đạt được cả, trừ chuyện cưỡng gian. Cho dù cưỡng gian đi nữa, tự mình cũng thấy không chắc ăn thành công.

Tiểu Tụ lại nhấn mạnh: "Ý của muội là, nếu như cuối cùng huynh và sư tỷ thành thân rồi, thì lúc đó sắp xếp cho Điem Nữu thế nào? Huynh cũng không thể cam tâm bỏ mặc nàng ta chứ? Nàng ta thực đúng là một cô nương khả ái và hiếu sự." Tiểu Ngưu nói: "Cho dù có ngày như nguyện vọng của ta là thành thân cùng sư tỷ, ta cũng không bỏ mặc Điem Nữu. Ta vô luận đi tới đâu, trong lòng nhất định đều có nàng ta."

Tiểu Tụ cười hi hi, nói: "Muội hiểu rồi, huynh là muốn nàng ta làm tiểu lão bà của huynh, phải không?" Tiểu Ngưu cũng cười, nói: "Ý cũng gần đúng rồi, nhưng mà, nếu như không có ai nữa gả cho ta, thì nàng ta nhất định là đại lão bà." Trong lòng hẳn lại nghĩ: "Tính thế nào thì Điem Nữu cũng không thể là đại lão bà của mình được. Dù không có Nguyệt Ảnh, thì cũng có Nguyệt Lâm, lại chưa tính tới Ngưu Lệ Hoa, Quỷ Linh, Quận Chúa nữa...Ài, Quận Chúa không tính, chúng ta còn chưa định tình mà. Nói chung, lão bà của ta nhất định không chỉ có mỗi Điem Nữu được."

Tiểu Tụ hừ một tiếng, mắng nhẹ một câu: "Nam nhân đều là thứ bất hảo." Sau đó, Tiểu Tụ vội vã bước đi. Tiểu Lưu đóng chặt cửa phòng, chạy

nhảy không ngừng, giống như con khỉ trên lưng ngựa gỗ vậy. (Tại ốc lí lai liên thoán hạ khiêu đích, tượng nhất chích khiêu mã hầu tử)

Hắn cuối cùng cũng biết ma đao dấu ở đâu, Tiểu Ngưu rất đổi vui mừng, đến nửa đêm vẫn chưa ngủ. Dù vậy, ngày hôm sau tinh thần của hắn vẫn rất vui vẻ.

Ăn cơm xong, Tiểu Ngưu cùng Nguyệt Ảnh bàn bạc chuyện thăm vấn. Nguyệt Ảnh nhìn Tiểu Ngưu, nghiêm túc nói: "Ta nhất định giúp người bắt được cái tên vô lại đó, còn người cũng phải đáp ứng chuyện của ta thì nhất định sẽ xong việc."

Tiểu Ngưu nói: "Điều này tỷ cứ yên tâm, ta đã đáp ứng chuyện gì thì nhất định sẽ làm được."

Nguyệt Ảnh gật đầu nói: "Nếu như người làm không đúng lời ta, ta không thể tha thứ người đâu."

Tiểu Ngưu cười cười nói: "Điều đó là tất nhiên rồi. Đúng rồi, chuyện bắt người, tỷ có ý gì chưa? Có kế sách gì hay không?"

Nguyệt Ảnh rất tự tin nói: "Biện pháp nhanh chóng sẽ có thôi, hiện tại điều quan trọng nhất là thăm vấn tên đã bắt được, xem hắn nói gì. Chúng ta hôm nay phải tiến hành thăm vấn đã, tên còn lại sợ gì mà không bắt được chứ." Tiểu Ngưu cũng tán đồng. Sau đó, Tiểu Ngưu hạ lâm câu nhân đem tên gầy Lữ Phong áp giải tới phòng mình, (Tiểu ngưu hạ lâm câu nhân tương sấu hầu lữ phong áp đáo tự kỷ ốc lí - 小牛夏林沟人将瘦猴吕风押到自己屋) để Nguyệt Ảnh làm pháp quán, thăm vấn tên gầy.

Nguyệt Ảnh lắc đầu nói: "Không cần ta hỏi, cứ để người hỏi, ta ngồi một bên nghe là được rồi."

Nguyệt Ảnh nói câu này, khiến Tiểu Ngưu nghĩ không ra nên làm thế nào. Hắn cũng không hỏi nhiều, cứ y lời Nguyệt Ảnh mà làm. Thăm vấn

xong, phụ mẫu Tiểu Ngưu và Tiểu Tụ, lại còn cả Điem Nữu đều đến nơi, đều muốn xem phương pháp hành của Nguyệt Ảnh hành ra sao để cho tên Lưu Phong mở miệng, ngõ hầu bắt được tên còn lại.

Mọi người vào chỗ ngồi, gia nhân cũng áp giải Lữ Phong tới. Lữ Phong bị bọn gia nhân đánh ột trận đến nổi mặt mũi bầm dập, không ra dạng người nữa. Ngụy Trung Bảo thấy tên gia hỏa đó, tức giận nói: "Đồ con rùa, nếu không sợ quan phủ truy cứu, lão tử đã sớm đem người giết quách cho rồi."

Tiểu Ngưu vội vàng khuyên nhủ: "Cha à, trước tiên bớt nói một chút, xem con làm thế nào tra khảo tên gia hỏa này."

Lữ Phong bị đẩy ra giữa sàn, ngồi bệt xuống đất, xem ra không muốn đứng dậy. Tiểu Ngưu lại chẳng muốn cùng hắn tranh luận, cứ theo thứ tự định sẵn thẩm vấn. Lữ Phong cũng trả lời không có gì khác biệt cả. Hắn đem những gì mình làm ra nói lại, lại đem cả những lời của kẻ đứng phía sau xúi bẩy ra nói, nhưng nhất định chẳng nói về đồng bọn hiện đang ở đâu. Tiểu Ngưu liền dụ dỗ hắn: "Chỉ cần người nói ra tung tích đồng đảng của mình, ta sẽ xử lý nhẹ nhàng với người." Lữ Phong xem chừng biết chuyện nói: "Người nhất định sẽ đem ta giết đi, ta cũng sẽ không bán rẻ huynh đệ mình đâu. Nếu mà ta bán rẻ huynh đệ mình, về sau này trên giang hồ ta làm gì còn chỗ đứng chứ? Bọn họ biết được không đem ta băm ra cho chó ăn hay sao?"

Tiểu Ngưu trừng mắt: "Xem ra người không muốn khai ra phải không?"

Lữ Phong cương quyết trả lời: "Đánh chết cũng không nói."

Tiểu Ngưu quay sang nhìn Nguyệt Ảnh, không thấy có phản ứng gì. Lại chuyển sang nhìn phụ thân, chỉ thấy ông ta nhìn Lữ Phong tràn đầy lửa giận, hiển nhiên là muốn trả thù hắn ta.

Tiểu Ngưu nghĩ một chút, hỏi Ngụy Trung Bảo: "Lão ba, chuyện sau này tính sao đây?"

Nguy Trung Bảo nhìn chăm chăm Nguyệt Ảnh, nói: "Nên hỏi sư tỷ của con xem thế nào."

Tiểu Ngưu đưa ánh mắt nhìn khuôn mặt Nguyệt Ảnh. Khẽ nhú mào, Nguyệt Ảnh nói: "Ta thấy thăm vắn tới đây là được rồi."

Tiểu Ngưu nghe nàng nói, cũng không nói gì thêm, vẫy tay gọi gia nhân ra lệnh: "Giải hẩn xuống dưới, canh giữ cẩn thận, không được để hẩn trốn thoát." Gia nhân dạ một tiếng, rồi cùng đem Lữ Phong giải xuống.

Sau đó, ánh mắt mọi người đều hướng về Nguyệt Ảnh, xem nàng có chủ ý gì. Nguyệt Ảnh đứng dậy, khẽ nói: "Ta còn phải suy nghĩ một chút, mọi người có thể đi làm việc của mình trước đi."

Mọi người lại đưa mắt nhìn nhau, đều lộ vẻ thất vọng, nhưng không ai nói gì, rồi từng người rời đi. Bọn họ trong lòng với bản sự của Nguyệt Ảnh đều có chút xem thường.

Mọi người đã rời khỏi, nhưng Tiểu Ngưu thì không đi được. Phòng này là phòng của hẩn, hẩn cũng không thể tới chỗ khác được. Tiểu Ngưu đến trước mặt Nguyệt Ảnh, hỏi: "Sư tỷ, chuyện này khiến tỷ đau đầu sao? Nếu tỷ đã nói vậy, ta cũng không làm khó tỷ đâu."

Nguyệt Ảnh xem nhẹ, cười nói: "Chuyện nhỏ đó ta lo không xong, còn gì là đệ tử Lao Sơn nữa?" Mắt Tiểu Ngưu sáng rỡ. Lập tức hỏi ngay: "Lời này cho thấy sư tỷ đã có biện pháp bắt tên kia rồi phải không?" Nguyệt Ảnh ừ một tiếng, nói: "Đã có chủ ý rồi, nhưng chưa biết được hay không. Nếu mà không được, lại nghĩ biện pháp khác vậy."

Tiểu Ngưu tăng bốc: "Biện pháp của sư tỷ nhất định là diệu kế rồi."

Nguyệt Ảnh xua tay nói: "Người trước tiên đừng vội khen ta, tới lúc đó nếu bắt người không được, chỉ sợ người trong nhà người khinh thường ta thôi."

Tiểu Ngưu lắc đầu nói: "Làm sao như vậy được? Người nhà ta rất thông tình đạt lý mà."

Nguyệt Ảnh trầm ngâm một hồi nói: "Vậy đầu tiên cứ theo biện pháp thứ nhất của ta đi. Nhớ rõ nha, bây giờ làm như vậy nhất định sẽ biết được sự thật."

Tiểu Ngưu vội vàng hỏi: "Tỷ nói xem biện pháp đó như thế nào đi?" Nguyệt Ảnh căn dặn: "Người ghé tai lại đây."

Tiểu Ngưu liền ghé tai sát Nguyệt Ảnh. Nguyệt Ảnh nói nhỏ vào tai hắn. Tiểu Ngưu nghe xong, liên tục gật đầu, nói: "Biện pháp này dù đơn giản, chỉ sợ là biện pháp hữu hiệu nhất."

Nguyệt Ảnh nói: "Hay hay không trước tiên phải thử xem đã. Chuyện này không nên chậm trễ, người cũng đi lo liệu đi."

Tiểu Ngưu đồng ý: "Tỷ ở đây đợi ta, một chút nữa ta quay lại." Nói đoạn, lại như làn khói đi ra.

Nguyệt Ảnh ngồi trong phòng Tiểu Ngưu đợi một lát, liền quay trở về phòng mình. Vô duyên vô cớ, nàng cũng không ở trong phòng Tiểu Ngưu làm gì. Nàng không muốn thành đối tượng cho người ta bàn tán.

Nàng trở về phòng mình rồi, tịnh không nghĩ đến chuyện bắt người. Vì chuyện bắt người với nàng mà nói, chẳng qua là chuyện nhỏ nhặt không đáng kể, không đáng phí thời gian, trái lại chuyện khác mới khiến nàng sốt ruột. Chắc là Tiểu Ngưu đã nói qua chuyện xấu của Mạnh Tử Hùng rồi.

Nàng lại nghĩ: "Mạnh Tử Hùng làm ra chuyện xấu đó, ta có nên tha cho hắn không? Còn muốn gả cho hắn nữa không? Còn muốn như lúc đầu, hết lòng muốn gả cho hắn nữa không? (Hoàn yếu hướng nguyên lai nhất dạng thiết liễu tâm tử giá cấp tha mạ?) Đàm Nguyệt Ảnh ta tìm lão công, thực chỉ muốn hắn một lòng đối với ta thôi." Suy đoán một hồi lâu, Tiểu Ngưu cũng

hớn hở chạy vào. Hắn đẩy nhẹ cửa tiến vào rồi mới nói: "Sư tỷ, ta đã lo xong mọi chuyện rồi." Nguyệt Ảnh ừ một tiếng, nói: "Chỉ mong một chiêu này có thể dùng được. Nếu tên Lữ Phong đó không phải là người thông minh tuyệt đỉnh, ta nghĩ hẳn chắc chắn bị lừa."

Tiểu Ngưu hòa theo: "Hắn cho dù thông minh, cũng không thể sánh bằng sư tỷ được."

Nguyệt Ảnh tươi cười nói: "Ta chẳng thông minh gì đâu, bằng không thì ta làm sao lại bị mắc lừa một thời gian như thế?"

Tiểu Ngưu an ủi: "Con người đâu phải thánh nhân, đều có lúc phạm lỗi, đều có lúc ngu dại mà."

Nguyệt Ảnh rút lại nụ cười nói: "Tiểu Ngưu, chuyện của Mạnh Tử Hùng..."

Tiểu Ngưu cười một cách bí hiểm nói: "Sư tỷ, hiện tại tỷ không cần nghĩ ngợi nhiều! Chỉ lại mang thêm phiền não, ta xem tỷ không cần phải để tâm nữa."

Nguyệt Ảnh ừ nhẹ một tiếng, cũng không hỏi nữa. Tiểu Ngưu nói chuyện pha trò với nàng, Nguyệt Ảnh cũng không đáp lại câu nào, làm cho Tiểu Ngưu thất vọng vô cùng, cảm thấy vô vị, cũng biết điều rời khỏi phòng nàng, để nàng có thể ở một mình. Sau khi ra khỏi cửa, trong lòng Tiểu Ngưu như ăn phải dấm chua. Vì hắn biết Nguyệt Ảnh vì chuyện gì mà tâm sự trùng trùng.

Nàng không phải vì chuyện của Tiểu Ngưu, cũng chẳng phải vì chuyện bắt người, mà là vì chuyện của Mạnh Tử Hùng. Mạnh Tử Hùng đã làm ra chuyện bại hoại kia, nàng có như thế mà đoạn tuyệt quan hệ với Mạnh Tử Hùng không? Nếu mà như vậy, thì thiệt tốt quá còn gì. Điều mà ngày ngày Tiểu Ngưu mong muốn chẳng phải là quan hệ giữa bọn họ một đao lưỡng đoạn hay sao?

Buổi tối hôm ấy, Tiểu Ngưu nghe theo lệnh của Nguyệt Ảnh, vốn định tự mình đi theo dõi, kết quả là hăn đi ngủ mất. Được một thời gian, một gia nhân chạy vào bẩm cáo, nói rằng thấy tên gầy và tên béo gặp nhau.

Tiểu Ngưu thức dậy, nghe thấy thế rất vui mừng, lập tức hỏi lại: "Chuyện đó như thế nào, mau nói ta nghe."

Tên gia nhân nói: "Theo phân phó của đại thiếu gia, chúng tôi giả vờ rượu chè, để cho hăn trốn đi. Hăn vừa mới chạy đi, chúng tôi liền theo dõi hăn. Hăn lúc đầu chạy tới một khách sạn, gặp tên mập cũng ở chỗ ấy, liền cùng tên gầy ra khỏi thành."

Tiểu Ngưu lại hỏi: "Thiệt là lũ giáo hoạt, vậy sau đó thế nào?"

Gia nhân hồi đáp: "Sau đó, bọn chúng từ trên tường thành nhảy xuống, khinh công của chúng tôi không đuổi kịp chúng."

Tiểu Ngưu ài một tiếng, nói: "Thiệt là. Ta thế nào lại hồ đồ như vậy, ta tại sao lại không tự mình theo dõi chúng chứ? Để bọn chúng chạy thoát thì thật có lỗi với sư tỷ nha. Sư tỷ biết được nhất định sẽ trách ta." Nói rồi hăn xoay người bước đi, hăn muốn tự mình bắt lại hai tên vừa bỏ trốn.

Lúc đó cửa cũng vừa mở, Nguyệt Ảnh đứng ở ngoài, nói: "Người khỏi cần đi nữa."

Tiểu Ngưu hỏi: "Tại sao?"

Nguyệt Ảnh cười nhạt nói: "Vì bọn chúng bị ta bắt lại rồi." Nói xong, thân thể yêu kiều của Nguyệt Ảnh xoay về bên cạnh, chỉ thấy trên đất có hai người ngồi đó, bị dây thừng trói lại. Hai tên này đều cúi đầu, không dám nhìn lên.

Tiểu Ngưu tới gần chúng nó, nhờ ánh đèn từ trong phòng hắt ra, nhìn tên gầy cười hắc hắc nói: "Cũng không ngờ, nếu ta không phải cố ý muốn thả

các người ra, thì làm sao các người chạy được đây?"

Lữ Phong than vãn: "Ta thật là ngu! Dại quá! Ta lại còn tưởng các người cảnh giới lỏng lẻo chứ."

Đồng bọn của hắn, là tên mập mặt đen sì nói: "Ta cũng đoán ra là quỷ kế của các người, nên mới bảo hắn mau trốn đi, không ngờ vẫn bị cô nương này bắt được."

Nguyệt Ảnh hừ một tiếng, nói: "Ta muốn bắt người nào, hắn chạy khỏi hay sao?"

Tên béo nhím chăm chăm Nguyệt Ảnh, với ánh mắt kính trọng hỏi: "Cô nương là ai? Có thể cho ta biết tên không?" Nguyệt Ảnh hừ một tiếng, đi vào trong phòng của Tiểu Ngưu rồi ngồi xuống ghế, không nói câu nào. Tiểu Ngưu nhìn hai tên kia vẻ khinh miệt: "Dựa vào hai tên gia hỏa thú vị các người sao dám hỏi đại danh của sư tỷ ta, thật là không tự lượng sức mình." Nói xong, bảo gia nhân áp giải hai tên đó xuống dưới, tăng cường cảnh giác. Sau đó, Tiểu Ngưu cũng vào phòng, giữ khoảng cách mà ngồi cùng Nguyệt Ảnh, hỏi: "Sư tỷ, tỷ còn chưa nói ta biết, làm thế nào tỷ bắt được tên mập kia."

Nguyệt Ảnh nói: "Có gì phải kể nữa? Không đáng đề cập tới."

Tiểu Ngưu hỏi gặng: "Tỷ cứ nói đi, ta rất muốn nghe mà."

Nguyệt Ảnh uhm một tiếng, nói: "Nếu người muốn nghe, ta cũng nói cho người biết vậy. Tối nay, gia nhân nhà người theo lời ta đem thả Lữ Phong đi, lại sau đó theo dõi hắn. Ta sợ gia nhân nhà người đối phó không được, nên lúc đó đi theo."

Tiểu Ngưu ngượng mà nói: "Ta chỉ sai họ theo dõi, không sai họ bắt người, ta muốn xác định chỗ chúng ẩn nấp ở đâu, ta lúc đó mới ra tay tróc nã. Lại không ngờ, bọn họ theo dõi mà cũng không xong."

Nguyệt Ảnh nói tiếp: "Gia nhân người đuổi tới cửa thành, nhưng không ra khỏi cửa thành được, lại để hai tên gia hỏa kia nhảy qua thành trốn đi, ta cũng đuổi kịp. Sau khi ra khỏi thành, ta bị chúng nó phát hiện có người theo sau, nhưng không để bọn chúng nhìn thấy, ta dọa cho chúng càng chạy càng nhanh, càng chạy lại càng mệt mỏi, để cho chúng bò dậy không nổi nữa, lúc đó ta mới đi tới lấy dây thừng trói chúng lại, rồi xách cả hai về đây." Nguyệt Ảnh nói qua loa như thế.

Tiểu Ngưu cũng tưởng tượng ra được tình cảnh lúc đó. Hắn nghĩ: "Hai tên gia hỏa kia chỉ là phạm nhân, thế nào là đối thủ của sư tỷ ta được. Hai đứa chúng nó bị bắt chẳng oan uổng. Nhưng mà trong chuyện này cho thấy, đầu óc của sư tỷ thông minh hơn ta nhiều."

Tiểu Ngưu khen: "Bản sự của sư tỷ thật là hay, biện pháp tuyệt vời. Ta về sau phải ra sức học ở tỷ rồi, để thành người thông minh." Nguyệt Ảnh từ chối: "Nếu đã bắt được người rồi, cũng nên trở về." Cũng lúc đó, Ngụy Trung Bảo cùng vợ, con gái và Điềm Nữ bước vào. Vừa vào phòng, đã muốn hỏi chuyện tên mập bị bắt như thế nào.

Tiểu Ngưu cũng không ngần ngại đem chuyện đại khái nói ra một lượt. Ngụy Trung Bảo liên tục gật đầu, giơ ngón cái ra khen nức nở: "Đàm cô nương, cũng là do cô nương lợi hại nha. Cách đó thật hay, là cách "Lạt mềm buộc chặt" trong ba mươi sáu kế." Nguyệt Ảnh trước mặt trưởng bối rất là khiêm tốn. Tiểu Tụ kéo lấy tay của nàng, duyên duyên nói: "Đàm tỷ tử, tỷ thật hay nha, bản sự cũng giỏi nữa, thật khiến người ta hâm mộ nha. Chi bằng tỷ dạy muội đi, muội cũng học được ít bản lĩnh bắt kẻ xấu, đánh kẻ xấu vì dân trừ hại."

Nguyệt Ảnh cười nói: "Muội có thể học ở ca ca của muội được mà."

Tiểu Tụ bĩu môi: "Bản lĩnh của huynh ấy hả, chỉ để đuổi gà bắt chó, chẳng chút gì thanh nhã cả." Tiểu Tụ nói xong nở một nụ cười, mọi người

cũng đều vui vẻ, chỉ mỗi Tiểu Ngưu nét mặt khổ sầu. Mọi người nói chuyện xong, cũng đều rời đi.

Lúc đó, chỉ còn lại Tiểu Ngưu và Nguyệt Ảnh. Nguyệt Ảnh khuôn mặt âm âm hỏi: "Tiểu Ngưu, người trước kia nói về chuyện của Mạnh Tử Hùng có phải là sự thật không?" Không còn chút trong sáng và thanh tân, cũng có thể dễ đoán được sự giằng co và cảm thụ trong lòng nàng lúc này. (Toàn nhiên một hữu liễu bần sĩ đích minh lãng dữ thanh tân, tha nội tâm đích tránh trát dữ cảm thụ thị khả dĩ tưởng đắc đáo đích.)

Tất cả trong mắt Tiểu Ngưu bây giờ, vừa cảm giác âu lo vừa cảm thấy phấn khởi. Hẳn phấn khởi vì Nguyệt Ảnh đã biết chuyện xấu của Mạnh Tử Hùng, sẽ lại đánh giá lại Mạnh Tử Hùng là người như thế nào, ấn tượng với hẳn sẽ thay đổi. Chuyện này với ta thiệt là có lợi. Ta có thể nhân đây mà đột phá rồi, tìm ra điểm yếu của Nguyệt Ảnh. "Tốt nhất là Nguyệt Ảnh một mạch chia tay Mạnh Tử Hùng."

Nghĩ đến như vậy rồi, trong lòng Tiểu Ngưu không khỏi ngấm ngấm sanh ra một nụ cười đắc ý ác hiểm.

Đột nhiên Nguyệt Ảnh yếu ớt thở dài một hơi. Tiểu Ngưu thấy trong ánh mắt của nàng khởi lên một tầng sương mù. Tầng sương ấy chưa nhiều sâu muện, giận dữ lẫn bối rối.

Tiểu Ngưu lấy hết can đảm đến trước mặt nàng, hỏi nhỏ một câu: "Sự tỷ, nàng sao vậy, khó chịu lắm phải không?" Nguyệt Ảnh cũng từ từ đứng dậy, thay đổi nét mặt, ài một tiếng nói: "Không có gì, ta rất khỏe." Nói xong nàng bước tới cửa sổ.

Tiểu Ngưu đi lại, thận trọng quan sát, thấy đôi vai nàng đã run lên, có lẽ là cố kìm nén đau thương. Nếu không phải đè nén, Nguyệt Ảnh đã bật khóc nức nở rồi. Nàng mà khóc chắc sẽ như hoa lê điểm vài hạt mưa, như thế thì vẫn cứ mỹ lệ phi thường, phi thường động nhân, nhưng mà Tiểu Ngưu ta

không thể để nàng khóc được. Dù gì đi chăng nữa, nam nhân đối với người mình yêu không thể để cho nàng khóc được.

Tiểu Ngưu nghĩ trước mắt phải khuyên nhủ an ủi nàng, nhưng hăn lại không dám. Hăn sợ làm kinh động đến nàng, khiến nàng tức giận, chỉ có thể đứng tại chỗ mà nhìn sang, xem như thể Nguyệt Ảnh là đóa sen lẻ loi đứng ở đó.

Sau đó Tiểu Ngưu lại nghĩ: "Lời ta cũng đã nói rồi, mà lại không giúp gì được, ta cũng nên đi ra thôi." Nhưng vừa tính bước đi, chợt nhận ra đây là phòng mình, tự mình mà đi ra thì sẽ đi đâu bây giờ?

Lúc đó Nguyệt Ảnh cũng nhẹ nhàng xoay người lại, nói: "Tiểu Ngưu, từ từ đã, ta còn có chuyện muốn hỏi."

Tiểu Ngưu hả lên một tiếng, nói: "Có chuyện gì tỷ cứ hỏi, ta biết nhất định sẽ cho tỷ hay."

Tiểu Ngưu thấy Nguyệt Ảnh toàn thân bạch y, giống như tiên nữ vậy, mà bây giờ lại như đêm đen, lúc này đôi mắt mê người ấy lại có phần ướt át, hiển nhiên là do chuyện của Mạnh Tử Hùng tác động đến.

Nguyệt Ảnh mấp máy đôi môi đỏ mọng hỏi: "Người nói là người tận mắt chứng kiến phải không?"

Tiểu Ngưu chắc chắn trả lời: "Đó đương nhiên là do ta tận mắt thấy rồi."

Nguyệt Ảnh lại hỏi: "Người không nhìn nhầm chứ?" Nàng rất hy vọng Tiểu Ngưu đã nhìn lầm người. Ai cũng không hy vọng chuyện xấu là do ý trung nhân của mình làm ra, Nguyệt Ảnh cũng đã nửa phần cho rằng Mạnh Tử Hùng làm rồi.

Tiểu Ngưu lại nói: "Không thể nào, mắt của ta rất tốt. Ta đối với Mạnh Tử Hùng còn không nhận ra sao? Tướng tá hăn, giọng nói của hăn, thái độ

của hắn, ta đều biết cả mà."

Nguyệt Ảnh tự nói một mình: "Nếu lúc ấy mà là giả thì hay biết mấy."

Tiểu Ngưu nói: "Nếu là giả, chẳng khác nào nói ta bịa chuyện ra rồi."

Nguyệt Ảnh bỗng dưng mắt đẹp lên, lớn tiếng hỏi: "Ngụy Tiểu Ngưu, người không phải vì muốn đạt mục đích xấu xa mà cố tình gạt ta chứ?"

Dưới ánh mắt sắc nhọn của Nguyệt Ảnh, Tiểu Ngưu tịnh không có chút gì hoang mang, mà lại bình tĩnh như thường nói: "Nếu tỷ không tin lời ta nói, tỷ có thể tự mình đi điều tra mà. Sớm biết tỷ sẽ không tin ta, ta đã không nói cho tỷ biết rồi. Hảo ý của ta lại bị xem là lòng lang dạ thú rồi." Nói đến câu này, nét mặt Tiểu Ngưu vừa như cam chịu lại vừa rất đau khổ. Nguyệt Ảnh thở một hơi thật sâu rồi nói: "Là giả hay thật, ta sẽ trở về điều tra. Bây giờ cũng không sớm nữa, ta cũng về nghỉ ngơi thôi."

Tiểu Ngưu ừ một tiếng, nhìn Nguyệt Ảnh đi ra cửa. Tại cửa ra, Tiểu Ngưu nhìn theo bóng trắng của Nguyệt Ảnh từ từ nhỏ lại, trong lòng si mê nghĩ: "Nguyệt Ảnh sư tỷ của ta đúng là một mỹ nữ trời sinh, vô luận thần sắc hay cử chỉ đều đẹp hết, mà cả động tác như thế cũng rất đẹp, đẹp như nàng ấy may ra vài trăm năm mới có một người!" Đêm ấy, Tiểu Ngưu nằm trên giường tâm trạng rối bời, hết sức phức tạp. Hắn tuyệt không vì đem chuyện Mạnh Tử Hùng tham gia âu thức (参加欧式) vạch trần ra mà cảm thấy một chút vui sướng, trái lại vì làm ảnh hưởng đến tâm tình của Nguyệt Ảnh cảm thấy lo sợ không yên. Hắn cũng thấy mong lung, mình làm như vậy rốt cuộc đúng hay sai. Nếu như Nguyệt Ảnh không tin tưởng mình, mà lại cương quyết cho rằng ta vu cáo hãm hại Mạnh Tử Hùng, vậy thì tệ quá. Chẳng những không đạt mục đích, mà hoàn toàn ngược lại. Như thế rõ là đem đá đập vào chân mình con gì.

Hôm sau, tới giờ cơm, nét mặt Nguyệt Ảnh cho thấy nàng đã lấy lại bình tĩnh, cứ như chuyện hôm qua nàng đã quên hết rồi vậy. Trên bàn ăn, rất cao

hứng nói chuyện khá lâu với phụ thân Tiểu Ngưu. (Tối cao hưng đích cực chúc tiểu ngưu đích phụ thân liễu.)

Nàng mặt mày tươi cười nói: "Lúc này cháu có thể không khách khí nữa, nhất định sẽ tìm Mai Diêm vương tính sổ."

Kế mẫu của Tiểu Ngưu hỏi: "Cháu dự tính được biện pháp gì chưa?"

Ngụy Trung Bảo nói: "Còn phải hỏi sao? Đương nhiên đem hai tên mao tặc kia giao cho quan phủ, chúng ta lại viết một cáo trạng, sau đó khiến Mai Diêm vương phải vào đại ngục."

Tiểu Tự cũng uhm một tiếng, nói: "Hay nha, hay nha, cái này gọi là ác hữu ác báo. Cái lão gia hỏa đó, phải sớm bỏ tù lão." Tiểu Ngưu lại nhìn Diêm Nữ nói: "Nàng xem cách nào thì tốt?"

Diêm Nữ liếc mắt nhìn Tiểu Ngưu, sau đó lại tránh ánh mắt của hắn, khẽ nói: "Nếu hắn đã là tên xấu xa như vậy, cũng không nên tha cho hắn." Tiểu Ngưu cười cười, nói: "Ta cũng muốn làm như vậy." Sau đó hắn lại nhìn Nguyệt Ảnh, hỏi: "Sư tỷ, tỷ thấy thế nào?"

Nguyệt Ảnh bình thản đáp: "Cứ để bá phụ quyết định đi."

Kế mẫu than thở: "Bỏ hắn vào ngục thì tốt rồi, chỉ là tên gia hỏa này có người quan phủ chiếu cố, xem chừng lại chẳng gặp chuyện gì. Về sau, là hàng xóm láng giềng với nhà chúng ta, cúi đầu thì chẳng thấy, ngẩng đầu lại gặp, chỉ sợ khó mà cư xử." Tiểu Ngưu bình luận: "Không ngờ lòng dạ của mẹ cũng tốt thiệt nha."

Ăn cơm xong, Nguyệt Ảnh gọi Tiểu Ngưu sang một bên, xụ mặt hỏi: "Tiểu Ngưu, người dự định chừng nào mới đi đây?" Tiểu Ngưu trả lời: "Ta muốn ở lại vài ngày rồi mới đi."

Nguyệt Ảnh trầm ngâm một chút rồi nói: "Người cứ ở lại nhà đi, sau vài ngày tự hồi sơn cũng được."

Tiểu Ngưu hỏi lại: "Thế còn tử ở đâu?" Tiểu Ngưu hoảng hốt đứng dậy, hăn không ngờ được Nguyệt Ảnh muốn tự mình rời khỏi. Nguyệt Ảnh nhìn hăn rồi quay đi, nói: "Ta còn phải đi lo việc riêng."

Tiểu Ngưu liền nói: "Sư tử à, cứ để ta giúp tử nha, tử lo chuyện, còn ta có thể đi theo phụ chuyện linh tinh mà." Nguyệt Ảnh xua tay nói: "Chuyện này người giúp không được đâu, đợi tới lúc về Lao Sơn, ta còn phải tìm người mà."

Tiểu Ngưu thấy nàng ta không cho giúp, tâm tình rất tệ. Nguyệt Ảnh lại nói: "Ta bây giờ phải đi rồi, may mà không phải thu dọn gì."

Tiểu Ngưu ài lên hai tiếng, chẳng biết phải nói gì cho hợp cả. Hăn đoán rằng, nàng có thể đi điều tra chuyện xấu của Mạnh Tử Hùng. Nàng cần tìm cách làm rõ lời của Tiểu Ngưu rốt cuộc là đúng hay sai.

Nguyệt Ảnh nhìn Tiểu Ngưu nói: "Tiểu Ngưu à, người cũng phải nhanh chóng hồi sơn nha, sư nương còn đang đợi người đó."

Tiểu Ngưu nét mặt khổ sở nói: "Ta cũng sẽ, sư tử, nàng cũng phải tự mình chiếu cố nha."

Nguyệt Ảnh uhm một tiếng, rồi hướng cửa chính bước đi. Ra khỏi cửa chính rồi, Nguyệt Ảnh lại nói với Tiểu Ngưu: "Ta vẫn chưa cáo biệt người nhà người, người thay ta nói một tiếng với họ nhé."

Tiểu Ngưu trong lòng chua xót, chỉ gật đầu mấy cái. Nguyệt Ảnh đi được mấy bước, quay đầu lại nói với Tiểu Ngưu: "Đừng có dùng dáng quá giống như nữ nhân. Ta thích nhất là một nam tử hán chân thực." Nói xong lại gia tăng cước bộ vội vàng bước đi. Tiểu Ngưu lưu luyến đứng ở cửa, nhìn hình bóng của nàng từ từ biến mất. Từ phía sau nhìn thì, hình bóng

nàng đẹp như một đóa hoa đang rung động. Mặc dù nàng đã đi xa, trong lòng Tiểu Ngưu vẫn giữ hình bóng của nàng, thật khó mà xua tan được.

Lúc bóng dằng nàng khuất sau ngã rẽ, Tiểu Ngưu bị kích động, điên cuồng đuổi theo. Thỉnh cầu nàng ỉnh đi chung. Nhưng hẳn biết, nàng sẽ không đồng ý. Ta tham dự vào chuyện riêng của nàng, nàng sẽ không được vui. Lại nói, một người nam tử làm sao lại ản nói khúm núm được chứ? Làm như thế, chỉ làm nàng thêm khinh thường mình thôi.

Nàng vừa rồi không phải mới nói là, ta phải như một nam tử hán, không nên như mấy cô nương đó sao. Tiểu Ngưu ta cũng nghe lời nàng, muốn làm một nam tử hán, hết sức hiển lộ chí khí cương dương của nam nhi.

Tiểu Ngưu quay người trở lại, hồn bay phách lạc, trong đầu trống rỗng, cứ như là bị người ta bỏ rơi vậy. Lại chạm phải Tiểu Tụ và Đìem Nữu ngay trước mặt. Tiểu Tụ vừa thấy Tiểu Ngưu, liền gọi: "Ca ca ơi, muội đang tính kiếm huynh đây, muội chỉ sợ huynh không chịu trả nợ muội thôi."

Tiểu Ngưu nhấp nháy đôi mắt mất hồn của mình, hỏi: "Chịu trả nợ gì đây?"

Tiểu Tụ ài lên một tiếng, nhắc nhở: "Làm sao lại quên nhanh vậy chứ? Chuyện đánh đố ấy. Huynh thua rồi, cũng phải thực hiện lời mình hứa đi chứ." Nói xong hết nhìn Tiểu Ngưu lại nhìn Đìem Nữu.

Đìem Nữu cũng cười nói: "Tiểu Ngưu ca, nếu thực có chuyện cần làm thì phải làm đi, bằng không thì Tiểu Tụ ngủ cũng không ngon đâu nha." Tiểu Ngưu nghĩ đến chuyện mua đồ, sau đó nghĩ đến chuyện ma đao, tinh thần lập tức thức tỉnh, hồn vía đã bay đi cũng đã quay về.

Hắn lập tức bình tĩnh trở lại, nói: "Được được được, sẽ mua mà, khi nào chúng ta đi?"

Tiểu Tụ bĩu môi nói: "Lần nữa không bằng dứt khoát, bây giờ đi luôn nhé."

Tiểu Ngưu thấy nàng ta vội vã như vậy, nói: "Được thôi, vậy thì đi." Nói xong, Tiểu Ngưu đi vào nhà trong. Tiểu Tụ gọi lại: "Này, huynh còn đi đâu? Tính chuồn hả? Không được đâu."

Tiểu Ngưu tiếp đó nói luôn: "Ta nói Ngự tiểu thư à, mua đồ không cầm theo tiền, người ta cho chúng ta mua đồ hả?" Tiểu Tụ cười hi hi nói: "Tốn kém cũng không bao nhiêu, nhưng mà huynh không được chuồn nha." Nói xong lại dặn dò Diêm Nữu: "Diêm tỷ tỷ, tỷ ở đây đợi muội một chút nha."

Diêm Nữu hỏi: "Tiểu Tụ, muội lại muốn đi đâu?" Tiểu Tụ trả lời: "Muội tất nhiên là đi theo huynh ấy rồi. Nếu mà không đi theo, huynh ấy lấy không đủ tiền, tới lúc đó chuyện mua đồ bất thành rồi." Nói xong, liếc mắt nhìn Tiểu Ngưu. Tiểu Ngưu chỉ cười gượng, đi về phòng của mình, Tiểu Tụ cũng đi theo, chỉ sợ có chuyện gì thì không mua được đồ. Đến lúc quay lại với Diêm Nữu, cả ba người đi bộ với nhau. Hai cô nàng vui như chim mới sổ lồng. Đặc biệt là Tiểu Tụ, nhảy nhót tung tăng, được người khác mua đồ cho, thì nàng tự nhiên phải vui mừng rồi.

Còn Tiểu Ngưu không một chút hứng thú, hắn một hồi nghĩ đến ma đạo, một hồi nghĩ đến Nguyệt Ảnh, có lẽ phải xa mỹ nữ trong lòng mình yêu dấu, trong lòng có chút bối rối.

MA ĐAO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Hữu Ước

Cùng nữ nhân dạo bộ đúng là chuyện phiền nhất. Bọn họ đi mua đồ không giống nam nhân chút nào, nam nhân mua đồ thuộc kiểu ăn như hổ đói, còn nữ nhân thuộc dạng ăn kỹ no lâu. Nam nhân cùng đi chợ với nữ nhân mà không có tính nhẫn nại thì đúng là chịu không nổi. Lúc này, trong bụng Tiểu Ngưu cũng đã khởi lên nỗi cay đắng đó rồi. Hắn giống như gia nhân đi theo phía sau hai mỹ nữ, hết vào cửa hiệu vải vóc lại đến hiệu sách. Vô luận tới chỗ nào, bọn họ cũng không muốn rời đi. Tiểu Ngưu chịu không nổi nữa, nhưng cũng chỉ có thể đứng chờ với bộ mặt đau đớn, hẳn hy vọng có thể nhanh chóng kết thúc chuyện hành hạ tàn nhẫn này.

Giữa lúc vô cùng buồn chán này, Tiểu Ngưu còn gặp phải một người quen. Khi đó, bọn họ đang đi bộ trên đường, thì tình cờ gặp. Lúc đó đã cùng đi đối diện với người kia.

Thân dáng người nọ xinh đẹp, toàn thân áo quần rực rỡ, hơn nữa còn trang điểm rất công phu, lại càng ra vẻ mỹ lệ, gọn gàng làm rung động lòng người. Khắp người phát ra phong vận thành thực, có thể khiến nam nhân hồn phách tứ tán. Sức hấp dẫn của nàng khác với của Nguyệt Ảnh. Nguyệt Ảnh thuộc dạng nam nhân mới thấy đã động tâm, còn nàng ta thuộc dạng nam nhân thấy liền khởi hứng thú. Thiếu phụ ấy không phải ai khác, chính là người có quan hệ mật thiết với Tiểu Ngưu thất di thái Xuân Viên. Tiểu Ngưu dự tính thấy nàng, sẽ lập tức giả vờ không thấy, liếc mắt nhìn sang chỗ khác. Con mắt của Xuân Viên cũng rất sắc sảo, thoáng cái đã phát hiện ra hắn. Nàng lúc đầu nét mặt rất bình thường lập tức nở một nụ cười rực rỡ, tựa như trên mặt hồ đóng băng thoáng chốc chảy tan.

Nàng đầu tiên hướng đôi mắt quyến rũ về phía Tiểu Ngưu, thấy Tiểu Ngưu không nhìn lại, Xuân Viên tức giận, thiếu chút nữa đã chạy tới tranh luận với hắn, nhưng nàng cũng không hề ngốc như vậy. Đợi hai bên đi ngang qua nhau, nàng ra hiệu ột nha hoàn đuổi theo Tiểu Ngưu. Ngay lúc Tiểu Tụ và Điem Nữu đang dùng giăng ở một gánh hàng rong, nha hoàn liền đi tới chỗ Tiểu Ngưu, nói liền mấy câu mời chàng rời đi. Nha hoàn nói nhỏ với Tiểu Ngưu: ``Tiểu tỳ là nha hoàn của thất di thái. Bà ấy bảo tiểu tỳ báo cho thiếu gia biết, tối ngày kia phải gặp một lần, bằng không thì tự gánh lấy hậu quả." Dứt lời, nha hoàn liền vội vàng chạy đi, không đợi Tiểu Ngưu có phản ứng gì.

Tiểu Ngưu nghe xong có chút tức giận, tự nghĩ, uy hiếp ta sao? Bây giờ nữ nhân này, thực là khó lường, lá gan cũng lớn thật, dám để nam nhân buổi tối lên giường của nàng, thật là lớn mật nha, so với Tiểu Ngưu ta cũng là anh hùng. Ta có thể không đi sao? Không đi cũng không được.

Suốt tối trưa, ba người mới trở về. Tiểu Ngưu giống như gia nhân, phải xách về biết bao nhiêu đồ. Điem Nữu thấy xót cho Tiểu Ngưu, mang giúp hắn một vài thứ, nhưng mà Tiểu Ngưu cảm hại hơn. Tiểu Ngưu thấy vậy liền nghĩ: ``Vẫn là Điem Nữu tốt nhất, nàng trong lòng vẫn nghĩ đến ta, nàng cũng tốt như Nguyệt Lâm vậy."

Lần ra phố này không uống, Tiểu Tụ đúng là thu hoạch lớn. Chẳng những mua một tấm vải với mớ sách vở, lại còn mua thêm một ít dầu. Một cây lược gỗ. Gương soi các loại. Nàng chỉ nghĩ đến có mình mà quên người khác, nhưng Tiểu Ngưu thì không, vì hắn có nói qua, Tiểu Tụ mới mua cho Điem Nữu vài thứ.

Về đến nhà, Tiểu Tụ rất đổi hả hê, nét mặt tươi cười. Nàng nói với phụ mẫu: ``Tiểu Ngưu thật tốt nha, mua cho con nhiều thứ như vậy. Nếu con có nhiều ca ca thì tốt rồi."

Tiểu Ngưu cười gượng, nghĩ thầm: `Đây không phải là ta mua uội đâu à, tại muội bức ta mua chứ bộ, ta không mua mà được sao? Nhưng mà ta không có thiệt. Tiểu Tụ giúp ta giải ra bí mật của ma đao, một ít tiền này của ta bỏ ra xứng đáng nha."

Đang nói đến chuyện làm thế nào đối phó Mai diêm vương, Ngụy Trung Bảo đập bàn, cả giận nói: ``Con mẹ nó chứ Mai diêm vương, lại dám khi dễ ta. Hắn cho ta là đồ ngốc à? Bây giờ ta sẽ cho hắn biết mùi lợi hại."

Tiểu Ngưu hỏi: ``Cha à, người đã có chủ ý chưa, làm sao mà trị hắn đây?"

Ngụy Trung Bảo oán hận nói: ``Lão gia hỏa, không thể tha cho hắn được. Ta muốn hắn phải ngồi đại lao đến thủng đít luôn."

Tiểu Ngưu cười hì hì lại hỏi: ``Nếu mà hắn nhận tội lại muốn đền tiền thì sao?"

Ngụy Trung Bảo nói: ``Bao nhiêu tiền cũng không được, hắn bây giờ chết chắc rồi." Nhưng nói câu này xong, ngữ khí của ông không có chút cương quyết gì cả.

Tiểu Ngưu cười hô hô. Hắn biết rõ cha mình không đổi được cái bản sắc người làm ăn, chưa bao giờ gây khó dễ người trước mặt. Nếu như lão ba đã thích tiền như thế, mình cũng nên giúp ông phát tài thôi. Dựa vào ai mà tìm cách đây? Tất nhiên là Xuân Viên rồi. Vừa nghĩ tới chuyện có thể ngủ với vợ bé của Mai diêm vương, lại có thể xài tiền của hắn, đó thật là chuyện há hê lòng người nha.

Bởi vì Nguyệt Ảnh đã đi rồi, hơn nữa Tiểu Ngưu lại nghĩ đến ma đao, hắn quyết định hai ngày nữa sẽ lên đường. Hắn lại có phần oán trách Nguyệt Ảnh, ``Ý sư nương là muốn nàng cùng ta về Lao Sơn, nhưng nàng thiệt là tốt, vì chuyện riêng của mình mà quên không để ý tới mình. Ta đi về

một mình, lỡ như gặp phải cường đạo, hoặc gặp sát thủ, hoặc gặp kẻ thù thì sao? Tiểu Ngưu ta chả phải là cái chết treo đầu rồi sao?"

Vì dự tính sẽ đi, nên hai bữa nay hăn biểu hiện rất đặc biệt, rất biết điều. Ban ngày cùng tiểu nhị làm việc trong được điểm, tối đến lại thập phần hiếu thuận, không bao giờ tranh cãi với lão ba, cũng không giận ông ta nữa, cảnh này khiến Ngụy Trung Bảo hoàn toàn quên đi chuyện xấu xa trước kia của Tiểu Ngưu, ngược lại cảm thấy nhi tử này sinh ra không uổng, vẫn còn hữu dụng. Nhưng ông cũng không biết Tiểu Ngưu đã quyết định quay về Lao Sơn tiếp tục học nghệ.

Cuộc hẹn với Xuân Viên trong nháy mắt cũng đã tới. Đêm nay, Tiểu Ngưu nằm trong phòng mình một lúc, đợi khi mọi người đã ngủ hết, hăn mới chuẩn bị ổn thỏa, như kẻ trộm chui ra khỏi cửa sổ, trèo lên mái nhà đi về phía nhà Mai diêm vương.

Cũng như lần trước, hăn đã tới trước mé cửa sổ phòng Xuân Viên xem xét động tĩnh. Hăn đâm một lỗ trên giấy cửa ngõ vào, thấy Xuân Viên đang ngồi trước bàn trang điểm, tự mình chải chuốt. Giờ này không đi ngủ mà lại trang điểm, tất nhiên là chờ nam nhân tới vui vẻ rồi.

Nhìn Xuân Viên trong gương, mi cong, mắt sáng, mái tóc đen tuyền, khuôn mặt trái xoan đã ửng hồng, chân mi khéo mắt xuân ý nồng nàn. Nàng ăn mặc rất mát mẻ. Để lộ phía trên chiếc yếm hồng, bên dưới là một cái quần mỏng, lộ ra bên trong cặp đùi trắng nõn cùng với cái mông đầy đà. Thấy được lò mờ giữa hai đùi như thế, ai thấy đều cũng thêm khát cả. (Na ần ước khả kiến đích cổ câu, thùy kiến liễu đô hồi khẩu kiên thiết táo đích.)

Tiểu Ngưu bên ngoài thấy thế liền phát sốt, giả tiếng mèo kêu. Nhưng vì miệng khô, thanh âm không mượt như bình thường. Xuân Viên trong phòng nghe thấy, duyên dáng đứng dậy, liền mở cửa sổ, lầm bầm: ``Con mèo mất nết, bây giờ mới tới. Nếu muộn tý nữa là lão nương ta sẽ làm thịt người rồi." Tiểu Ngưu như một con chim, nhảy vào trong phòng, đi tới bên cạnh

Xuân Viên, cũng không quên bóp vào bộ ngực đầy đặn của nàng một cái, miệng thì nói: ``Như vậy thiệt là lời nha, muốn hại người ta chết đó nha."

Xuân Viên cười khanh khách, nói: ``Là người quá háo sắc đó thôi, với ta có quan hệ gì đâu chứ."

Tiểu Ngưu ngêng ngang lên giường ngồi xuống cứ như chủ nhân vậy. Xuân Viên cũng nở một nụ cười quyến rũ lại gần, rồi ngồi vào lòng hắn, Tiểu Ngưu liền bị cơ thể mềm mại nõn nà và hương thơm dễ chịu đó kích thích vô cùng (Tự ôn hương nhuyễn ngọc báo hoài liễu - 小牛就温香软玉报满怀了)

Tiểu Ngưu hít vào một ngậm lớn, di mũi theo mùi hương của nàng rồi hỏi: ``Xuân Viên, sao gọi ta tới gấp vậy?" Xuân Viên gằn giọng: ``Ta nếu như không gọi chàng tới, chỉ sợ chàng đời này cũng không trở lại nữa." Tiểu Ngưu chớp mắt một cái nói: ``Làm gì có chuyện ấy, nàng không gọi ta, ta cũng muốn tới. Vì vài bữa nữa ta phải đi rồi."

Xuân Viên a lên một tiếng, nói: ``Đang yên đang lành, làm sao lại phải đi?"

Tiểu Ngưu trả lời: ``Ta còn phải đi ra ngoài học nghệ, không muốn ở nhà làm một kẻ công tử du đãng, ta muốn trở thành một đại nhân vật." Tiểu Ngưu nói xong khí phách tràn trề tính anh hùng.

Xuân Viên mất hứng mà rằng: ``Người đi rồi nhưng ta làm sao bây giờ? Ta lại mỗi ngày tưởng đến người, làm ta đây muốn bệnh mất thôi."

Tiểu Ngưu tươi cười, mò mẫm giữa hai nhũ nàng, nói: ``Còn nhiều thời giờ mà. Chờ ta lần sau trở lại, nếu nàng đã bỏ lão gia hỏa kia rồi, ta sẽ đem nàng về nhà mình."

Xuân Viên vẻ mặt ủ rũ nói: ``Ta cũng đã nói qua với lão gia hỏa ấy mấy lần rồi, ta muốn bỏ hắn, nhưng hắn nói sao cũng không đồng ý. Hắn nói

muốn bỏ hẳn trừ khi là hẳn chết. Nói cách khác là ta nằm mơ giữa ban ngày rồi, ài, ta biết làm sao bây giờ? Người phải nghĩ cho ta một biện pháp đó."

Tiểu Ngưu nói: ``Ta làm sao có được biện pháp nào đây? Ta cũng không thể nào cướp nàng trốn đi được."

Xuân Viên xúi: ``Người có thể mang ta bỏ trốn mà."

Tiểu Ngưu lắc đầu: ``Chuyện đó khó làm được à nha."

Xuân Viên thất vọng nói: ``Người sợ rồi."

Tiểu Ngưu hắc lên một tiếng, nói: ``Ta sợ cái gì chứ? Trên đời này chả có gì khiến Tiểu Ngưu ta sợ cả. Ta đã nói là chưa đủ sức đưa nàng đi. Ta phải học nghệ tinh thông, rồi mới tính chuyện đưa nàng đi nha."

Xuân Viên nhéo vào đùi Tiểu Ngưu một cái, nói: ``Vậy chúng ta chừng nào mới ổn thỏa đây?"

Tiểu Ngưu an ủi nàng: ``Lúc nào cũng có biện pháp cả. Được rồi, lão gia hỏa này, hôm nay nàng hình như đặc biệt táo bạo nha, dám đốt đèn cùng ta gặp nhau, lại chẳng sợ kẻ khác nhìn thấy."

Xuân Viên cười, giọng điệu nũng nịu nói: ``Sợ cái gì chứ, ngoài lão gia hỏa ấy, ban đêm chỗ này của ta có ai đến đâu. Hơn nữa, lão ấy đêm nay đi kỹ viện, không về nữa đâu."

Tiểu Ngưu cười hắc hắc nói: ``Như cái thân của hẳn, còn đi chỗ ấy được à? Cũng không sợ chết trên bụng kỹ nữ. Nhưng mà có thể khoái hoạt thì cứ khoái hoạt thêm vài ngày đi, về sau sẽ không còn thời gian mà khoái lạc nữa đâu."

Xuân Viên vừa nghe, kinh ngạc hỏi lại: ``Tiểu Ngưu, người nói đây là ý gì?" Xuân Viên hai tay ôm lấy cổ Tiểu Ngưu, kiêu đồn ngồi vào chỗ nhảy

cảm của hắn, bất ngờ lắc qua lắc lại, âm thầm khiêu khích cái đồ chơi của Tiểu Ngưu. Làm như thế khiến cả hai đều cảm thấy khoan khoái, là phương pháp kích thích cao cấp rất hiệu nghiệm.

Vừa hưởng thụ, Tiểu Ngưu cũng không quên đáp lại: ``Mai diêm vương thuê người đả thương lão ba ta, lão ba ta cũng đã điều tra xong, Mai diêm vương cái tên gia hỏa này nhất định sẽ phải ngồi tù."

Xuân Viên rửa: ``Thật đáng kiếp lão gia hỏa này, hay nhất là hắn chết luôn trong tù đi. Như thế chúng ta mới có thể ở chung một nơi được." Tiểu Ngưu cười hi hi: ``Xem ra nàng đang rất cao hứng, vấn đề trước mắt hắn vẫn chưa chết được. Nàng nghĩ xem, hắn lại được người quan phủ chiếu cố, có thể nào không lật ngược cho hắn được sao?"

Xuân Viên nhắc nhở: ``Hắn không chết, làm sao bọn mình êm xuôi một chỗ được đây?"

Tiểu Ngưu trả lời: ``Chờ xem, chờ ta học nghệ xong quay lại, ta sẽ đưa nàng đi, nàng cố chịu uất ức một thời gian nữa đi." Xuân Viên cũng không biết làm sao, nói: ``Vậy thiếp nghe lời chàng. Bây giờ, để thiếp hầu hạ chàng nha. Chàng đúng là tính mệnh của thiếp rồi." Dứt lời, Xuân Viên ra khỏi vòng tay Tiểu Ngưu, rồi ngồi bệt xuống, đôi mắt quyến rũ đầy cảm dỗ nhìn chăm chăm Tiểu Ngưu.

Một ngón tay thon dài chỉ tới khố của Tiểu Ngưu, ngón tay nàng hết sức chính xác bắt được thứ đồ nàng muốn tìm. Thứ đồ đó do ban nãy được nữ nhân cọ xát đã bắt đầu trời dậy. Nó dựng đứng trong đũng quần, đến nỗi như không chịu được muốn lập tức thoát ra không khí.

Hành động này của nàng đúng là của một nữ nhân phong tình thành thực, Xuân Viên cũng biết nàng nên làm cái gì. Mà Tiểu Ngưu nhìn thấy vưu vật trời sinh với bộ dáng hấp dẫn như của Xuân Viên, máu trong người

cũng đã cuộn cuộn. Hắn biết rằng không kiên nhẫn một lần thống khoái, làm cho nàng ta cực lạc, thì đối với chân tình của nàng thật là có lỗi.

Nếu nàng như một ngọn lửa, như vậy Tiểu Ngưu nguyện ý là con thiêu thân dũng cảm mà bay vào. Ngón tay thuần thực của Xuân Viên chơi đùa với gia hỏa của Tiểu Ngưu, cùng lúc với ngón tay, mị nhãn như tơ ngập tràn tính dụ hoặc, khiến cho hỏa khí trong người nam nhân bốc lên, muốn làm gì cũng chẳng được nữa.

“Chàng xem chàng kia, cứng lên thành cái thứ gì rồi, chàng đúng là một tên sắc lang đúng hạng.” Xuân Viên vừa lúc chơi đùa với cái gia hỏa đó, lại dùng thanh âm nũng nịu mà nói.

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, vuốt mái tóc đen mượt của Xuân Viên, run rẩy mà nói: “Thấy chuyện không làm, sinh lý có bệnh nha. Ai bảo nàng luôn hấp dẫn ta chứ?”

Xuân Viên liền quỳ xuống, lại càng nhiệt tình rùng rục mà vọc lớp da bên ngoài. Xuân Viên ngoài miệng còn nói: “Thiếp cũng đâu câu dẫn chàng, là chàng tự dính câu mà.” Bởi vì tay nàng hoạt động, bộ ngực cũng đã khẽ rung rinh, giống như ấn dấu hai con thỏ hoạt bát trong đó. Cái khe nhũ sâu thẳm mà lồ lộ đó chính là vùng muốn đàn ông phát cuồng lên đây mà.

Hơn nữa, khuôn mặt xinh đẹp của Xuân Viên, bờ vai trần trụi, nhãn thần lại vô cùng phóng đảng, Tiểu Ngưu chỉ muốn kêu lên một tiếng. Ánh mắt Tiểu Ngưu vừa lục lọi dọc theo khe nhũ, vừa đề nghị: “Nào, Xuân Viên, nếu đã thích nó như thế, vậy hãy thân thiết nó chút đi.” Mị nhãn của Xuân Viên liếc nhẹ một cái, dịu dàng nói: “Thiếp vì cái gì phải nghe chàng nói chứ, chàng lúc nào cũng bắt nạt một nữ nhân yếu đuối như thiếp cả.” Lời nàng tuy là thế, nhưng tay lại khéo léo cởi quần của Tiểu Ngưu, lấy cái cây cứng ấy ra (Tương ngạnh bang bang - 将硬梆梆). Gân guốc thật dài, nhục bông như rỗng như hồ liên phóng ra. Xuân Viên vui mừng hơn hở, vân vê

cái quy đầu to như trái ô mai, khen ngợi: ``Thiệt là cái đồ bướng bỉnh nha, mỗi lần đều muốn cho ta chết đi sống lại."

Tiểu Ngưu dương dương tự đắc cười nói: ``Chẳng phải nàng cũng muốn thứ đó hay sao? Nếu như ta làm nhẹ, chẳng phải nàng không ngứa đến chết à." Xuân Viên hừ một tiếng, nói: ``Đâu có, là chàng háo sắc thì có." Lời này nói ra, Xuân Viên dùng cả hai tay chộp lấy gia hỏa của Tiểu Ngưu. Lúc thì đẩy, lúc thì kéo, lúc lại búng qua búng lại, thích thú chơi đùa. Trải qua một trận bông đùa như vậy, mắt ngựa của nó cuối cùng rỉ ra một giọt nước, như là phấn khích quá trào lệ, lại như là phải chịu uất ức vậy.

Tiểu Ngưu thở phì phò, nói: ``Xuân Viên à, nàng xem, nó khóc lên rồi kìa, nó nhớ cái miệng của nàng, nó muốn hôn nhau với nàng rồi đó."

Xuân Viên cười mấy tiếng lằng lờ, nói: ``Không bắt nó chết không được, sau này xem nó còn dám chiếm tiện nghi của thiếp hay không." Dứt lời, Xuân Viên một tay nắm lấy bóng, cúi đầu xuống, miệng hé ra đưa cái lưỡi thơm tho ra liếm mắt ngựa một cái. Lần này, khiến Tiểu Ngưu toàn thân run lên, hoan hô: ``A a, nàng thật biết cách nha, hôn phách ta đã bay mất rồi."

Xuân Viên ngậm giọt nước kia trong miệng một chút, sau đó nói: ``Mùi vị không tốt lắm nha."

Tiểu Ngưu khích lệ nói: ``Đó là nước mới ra (Đó chỉ mới vừa bắt đầu - Na thị cương cương khai thủy), một chút sau sẽ dễ chịu thôi." Dứt lời, Tiểu Ngưu ấn đầu Xuân Viên một cái, tỏ ý cho nàng biết cứ tiếp tục.

Xuân Viên không hề từ chối, đưa cái lưỡi thơm tho ra, nồng nhiệt liếm mút, như là liếm một cây kem vậy. Quy đầu. Lẳng câu. Bao quy đầu. Hai hoàn. Thịt da mỗi chỗ một chút, không sót nơi nào cả, nếu không như vậy, cũng xoa xóc rất có chừng mực, gấp gáp - thông thả, bất thường - vừa phải, mỗi lần đều khiến Tiểu Ngưu phiêu phiêu dục tiên. Hắn ngay cả nói cũng

không ra lời, chỉ có thể không ngừng thở dốc, toàn thân run lên, tựa hồ từng lỗ chân lông đều nở ra, đều muốn hét lên một tiếng sung sướng.

Nhìn một đại mỹ nữ yếu điệu như thế này liếm mát cái đó của mình, chẳng có nam nhân nào lại không kiêu ngạo, không tự hào cả. Ai cũng cảm thấy làm đàn ông thật tốt.

Vì Xuân Viên phục vụ chu đáo, Tiểu Ngưu cảm thấy nữ nhân hết sức dễ thương. đọc truyện tại . Hắn cố nén ý định xuất ra, cực lực dẫn chính mình xuống, không thể để mình đổ được.

Đến lúc không tài nào chịu nổi nữa, hắn mới lên tiếng: ``Xuân Viên à...Mau...Lại đây, ngồi xuống...Lên đây đi." Xuân Viên cũng chỉ mong như vậy, lập tức đứng lên, tuột quần một phát, rồi nhảy mạnh lên. Thắt lưng Tiểu Ngưu liền phối hợp, tiểu động long lanh nước của Xuân Viên đã đụng tới đại nhục bồng rồi.

Vì nhục bồng quá to, nhất thời quy đầu chỉ quanh quẩn ở ngoài cửa động, cứ thế mà chưa đi vào. Cả hai cũng không vội vã, mà hai cái miệng chụm lại, điên cuồng như lửa hôn nhau, hôn đến độ tiếng chút chút vang lên không ngớt. Cùng lúc đó, cả hai đồng thời uốn ẹo thắt lưng, thăm chơi đùa với nhau, lúc nhẹ lúc mạnh ma sát. Trải qua một trận cọ xát như vậy, nước của Xuân Viên rỉ ra càng ngày càng nhiều, chảy ra ướt cả đùi. Dâm thủy này không nghi ngờ gì nữa là thứ bơi trơn tốt nhất, quy đầu kia như ngựa già thuộc đường, chẳng lâu sau đã phá cửa mà vào.

Đồ chơi như cây gậy vừa vào, Xuân Viên liền cảm thấy tê tái một trận. Nàng ôm lấy cổ Tiểu Ngưu, bày tỏ sự khoái trá của mình: ``Tiểu Ngưu nha, cái đồ chơi của chàng hung quá, thật là lớn, thật là nóng, sắp đem tiểu động của thiếp phá nát ra rồi."

Tiểu Ngưu ôm thắt lưng Xuân Viên, từng cú từng cú, khiến cho quy đầu mỗi lúc đều có thể đến hoa tâm của nàng, vừa làm cho đối phương sung

sướng, lại vừa cũng khiến ình sáng khoái, ngoài miệng còn nói: ``Phá nát cũng đáng nghe! Chuyện này thiệt sướng nha, một đời ta cũng không ngừng làm, cũng sẽ không thấy chán."

Xuân Viên phát ra tiếng rên rĩ sướng khoái, lúc thì cao lúc thì thấp, thanh âm nhẹ nhàng đó dường như có thể khiến người đàn ông chân chính nào xương cốt cũng muốn nhũn ra, gia hỏa phát ngạnh. Tiểu Ngưu nghe được vô cùng vui tai, vừa kiên vừa xoa bóp cái mông đầy đà mà rắn chắc của nàng. Thỉnh thoảng đưa ngón tay vào giữa khe của kiêu đồn mà hoạt động, thỉnh thoảng dừng lại một chút, để ngón tay chạm vào cúc hoa của nàng, điều này càng khiến Xuân Viên thấy sáng khoái, lại càng thấy kích động, khiến cho nàng phóng túng rên lên liên miên không dứt. Uốn éo rên lớn như vậy, thật như một con mèo đang phát tình.

Lúc đó, trong phòng đậm thanh rộ lên, tiếng thở dốc của nam nhân, tiếng nữ nhân rên rĩ sung sướng, lại thêm tiếng cọ xát, âm thanh đó cực kỳ giống tiếng của bàn chân trong bùn nhão cử động.

Cảnh tượng đó cũng cực kỳ hấp dẫn, đúng là một bức tranh lạc thú sống động. Một cái mông trắng nõn sàng qua sàng lại, một cái đồ chơi thô lớn tại tiểu động đỏ hồng mà ra vào, dâm thủy dồi dào dọc theo chỗ giao hợp, im ắng chảy xuống tới đùi, lên người, từ từ nhỏ xuống, tạo thành một vũng nhỏ.

Tiểu Ngưu càng kiên càng mạnh mẽ, càng kiên càng thích. Hắn bóp mạnh lấy mông Xuân Viên, hung hăng kiên vào, khiến Xuân Viên kêu lên a hả, uhm uhm, như là sung sướng, như là thống khổ.

Một lát sau, Tiểu Ngưu ngại anh hùng hết đất dụng võ nên đứng lên, ôm Xuân Viên như một con khỉ đu cây treo lên người mình. Còn mình thì đi qua đi lại ở trong phòng, vừa đi vừa hành động, Xuân Viên vui sướng híp cả mắt, cái miệng nhỏ nhắn lúc khép lúc mở như miệng cá, rồi phát ra âm thanh lẳng ngữ: ``Tiểu Ngưu nha, nam nhân của ta, chàng thật giỏi,

kiền đặc thật sướng, kiền đặc thật giỏi quá, chàng kiền Xuân Viên đến chết mất." Tiểu Ngưu được khen, nét mặt đầy hả hê. Lúc này mặt hắc đỏ lự, ý chí nóng bỏng. Rồi hắc đứng yên, hùng hổ kiền vào, mỗi cái đều mạnh mẽ chạm vào hoa tâm của Xuân Viên, mỗi lần chạm phải đều khiến Xuân Viên rên la sung sướng nghẹn ngào.

Tiểu Ngưu lại hỏi: ``Xuân Viên à, nàng cảm thấy sướng không?"

Thân thể mềm mại của Xuân Viên khẽ rung động, kêu lên: ``Ta sướng, ta sướng lắm, ta sướng muốn chết."

Tiểu Ngưu cười hì hì mà rằng: ``Ta còn chưa được sướng khoái, nàng làm sao mà chết được chứ? Đêm nay ta nhất định phải để nàng trọn đời khó quên." Nói rồi hắc lại lắc lư điên cuồng, lắc qua lắc lại khiến cho Xuân Viên hồn phách đều muốn tan ra.

Cứ tư thế ấy giăng co khoảng vài trăm lượt nữa, Xuân Viên gần đạt đến cực khoái, tiếng rên lại càng phóng lãng hơn trong lúc cao triều. Nhục bổng đắm chìm trong dòng thủy dinh dính, sung sướng đến nỗi Tiểu Ngưu thiếu chút nữa cũng trào ra, may là hắc kinh nghiệm cũng phong phú, cho nên vẫn trụ được, nếu không sẽ ảnh hưởng đến thành quả của đêm nay.

Lại thấy Xuân Viên đôi mắt đẹp nhắm nghiền, thân thể mềm mại cũng đã yên lặng. Tiểu Ngưu cũng không có ý làm khó nàng nữa, mới ôm nàng lại bên giường, đặt nàng nằm ngang. Toàn thân hắc bóng loáng, tiếp đó đứng cạnh giường mà ngắm nhìn người đẹp sau cơn mưa gió.

Chỉ thấy trên mình Xuân Viên có mỗi cái yếm, một phần nải tử lộ ra ngoài. Nàng vẫn còn lỏa thể ở nửa thân dưới. Ở giữa cặp đùi đầy đà đó, ngay dưới bụng, đám lông mượt mà đen tuyền, chính giữa lộ ra thủy quang lấp lánh. Phía dưới vẫn thấp thoáng lộ ra cánh hoa mềm mại, chính giữa hé mở, nước cũng từ đó mà tuôn ra, không cần nói cũng biết đó là kết quả của trận hoan ái vừa rồi.

Lại nhìn khuôn mặt của Xuân Viên, ửng hồng như ánh ban mai, đôi môi hồng cùng đôi mắt đẹp cũng đã hé mở, đang nhìn Tiểu Ngưu một cách duyên dáng. Tiểu Ngưu nhìn nàng thấy khoan khoái, liền lại gần khuôn mặt nàng, đưa nhục bồng ướt đầm ghé sát vào môi nàng. Một tay đặt ở nãi tử của Xuân Viên, vừa xoa vừa bóp khiến cho Xuân Viên lại bị kích động.

Xuân Viên thấy Tiểu Ngưu đem bồng tử đến trước mặt mình, cũng hiểu ý hân, liền mở miệng đưa bồng tử vào, thích thú mút vào đấy ra. Tiểu Ngưu từng chút từng chút ưỡn ra, cũng cảm thấy hứng khởi, xem miệng nàng cũng như tiểu động mà đưa bồng tử vào ra. Khoang miệng vừa ấm áp vừa ẩm ướt, so với nhục động kia mặc dù không giống nhau nhưng đều khiến người ta phải tiêu hồn.

Cái lưỡi thơm tho và đôi môi đỏ mọng của Xuân Viên cùng phục thị Tiểu Ngưu, lại khiến cho Tiểu Ngưu kêu lên: ``Tuyệt, tuyệt, thật tuyệt nha. Nàng làm mạnh hơn đi để ta thêm khoan khoái." Nói đoạn, hân lại xoa bóp nãi tử của nàng hăng say hơn.

Sau màn chuẩn bị, hai người lại tiếp tục chiến đấu. Lúc này, Tiểu Ngưu đã lột sạch áo quần trên người Xuân Viên, khiến nàng trần truồng như nhộng. Như thế có thể thấy được nãi tử của nàng. Nãi tử như quả táo của nàng được Tiểu Ngưu sờ mó một hồi có vẻ lớn hơn trước, lúc này trông giống như hai ngọn núi, chờ người đến leo trèo.

Tiểu Ngưu kéo hai chân Xuân Viên kẹp trên lưng mình. Nhắm ngay cửa động, chạm nhẹ, động khẩu theo đó mà mở ra. Tiểu Ngưu thoáng cái đã vào tới tận cùng, Xuân Viên a lên một tiếng khoan khoái.

Tiểu Ngưu lên tiếng: ``Hôm nay nhất định phải để nàng sống như một nữ nhân thực thụ." Nói đoạn, nhục bồng tăng tốc, giống như cuồng phong mưa lớn, khiến thân thể mềm mại của Xuân Viên rung động, nãi tử cũng đong đưa, giống như sóng lớn cuộn trào mãnh liệt, đẹp không sao tả xiết.

Tiểu Ngưu ra sức kiên, hỏi: ``Xuân Viên, nàng thấy thế nào?"

Xuân Viên một bên vừa ưỡn mông ra phối hợp, một bên trả lời: ``Thật tốt quá, xương cốt ta đều muốn rã ra cả rồi. Kiên ta nữa đi, kiên chết ta đi, ta sẵn sàng để chàng kiên đến chết."

Tiểu Ngưu cười nói: ``Ta đương nhiên sẽ không khách sáo rồi. Đến mai nàng sẽ chẳng dậy khỏi giường được luôn."

Xuân Viên ầm ức: "Ta sẽ bẻ gãy cái bống của chàng, cho chàng biết nữ nhân bọn ta không phải dễ mà khi phụ được đâu nha." Tiểu Ngưu cười ha ha: "Vậy nàng thử xem xem, suy cho cùng thì chúng ta ai lợi hại hơn nè." Nói đến đó, Tiểu Ngưu đem hai chân của Xuân Viên gác lên vai. Tư thế đó tiến công thật mạnh mẽ, càng lúc lại càng mạnh mẽ hơn. Tiểu Ngưu dùng hết sức lực của mình mà kiên Xuân Viên, kiên đến nỗi nàng ta xiết liếng, cũng không dám khiêu khích nữa.

Hai người xem ra cũng như nhau, không ai phục ai, vẫn tư thế đó kiên đối phương, như muốn kiên đến nỗi bất động mới thôi. Nhưng giữa chừng, Xuân Viên đã giơ cờ trắng xin hàng rồi. Bởi vì nàng đã liên tục mấy phiên hoa khai, tiến công nữa sẽ chịu không nổi.

Tiểu Ngưu lúc này mới lộ ra dáng của kẻ thắng cuộc, tươi cười. Hắn nói với Xuân Viên: "Lại đây nào, ta có thể tha cho nàng, nhưng nàng phải giúp ta ngâm nó vào, khiến cho nó xuất ra, xem như đền bù cho ta nhé." (Nguyên văn hơi thô tục - ND)

Xuân Viên là người chiến bại, không nói một lời, không biết làm gì khác hơn ngoan ngoãn nghe lời đem cây bống nuốt vào trong miệng, dùng một trận khẩu kỹ cuối cùng cũng khiến cho tinh dịch xuất ra, lại ừng ực nuốt vào, cứ như uống nước vậy. Đang trong thời khắc tuyệt vời đó, Tiểu Ngưu thoải mái khép đôi mắt lại. Hắn si mê mà nghĩ rằng: "Nếu như Xuân Viên đổi thành Nguyệt Ảnh thì thật tốt quá, lúc ấy thật là hạnh phúc lớn nhất của

nam nhân." Thân thiết xong rồi, tắt đèn, hai người nằm gối ngang ở trên giường với nhau, hưởng thụ cái an tĩnh sau mưa gió. Cái loại yên tĩnh này cũng đẹp, cũng là thứ người ta cả đời khó quên được.

Trong bóng tối, nhìn không thấy mặt nhau, nhưng thanh âm thì làm sao bị ánh sáng ảnh hưởng được. Chỉ nghe Tiểu Ngưu nói rằng: "Lát nữa, ta phải quay về."

Xuân Viên sảng giọng: "Người gấp cái gì, ngày mai lại về, dù sao thì lão gia hỏa kia đêm nay cũng không trở lại." Tiểu Ngưu cười hắc hắc: "Ta sợ ta ngủ quên, như thế thì hỏng hết. Vạn nhất ta vừa biết trời sáng, khiến lão gia hỏa kia tới bắt quả tang, lúc ấy có kịch vui để xem rồi."

Xuân Viên cười ha hả: "Ta còn không sợ, người thì sợ gì?"

Tiểu Ngưu giải thích: "Ta tất nhiên không sợ hắc rồi, nhưng dù sao đây cũng không phải nhà của ta, nàng cũng không phải là lão bà của ta. Nếu truyền ra ngoài, phụ mẫu ta ra ngoài làm sao nhìn người khác được. Ta nếu bất hiếu, cũng không muốn vì chuyện này mà khiến bọn họ thêm phiền đau."

Xuân Viên âm ừ hai tiếng: "Cũng không ngờ chàng là một người có hiếu hen, cũng không chỉ là sắc lang với tiểu lưu manh không thôi." Tiểu Ngưu cười hắc hắc: "Ta đây ưu điểm cũng nhiều, đâu phải chỉ có hiếu thuận không đâu."

Xuân Viên hừ một tiếng: "Cho dù chàng ngoài miệng ba hoa thế nào, đêm nay cũng không thể để chàng đi. Nếu như thả chàng đi, sau này còn không biết tới lúc nào nhìn thấy chàng nữa." Nói xong, tứ chi của Xuân Viên cứ như dây chằng mà quấn lấy Tiểu Ngưu một cách rất chắc chắn. Tiểu Ngưu cho dù bản lĩnh có lớn đi nữa, cũng vô phương thoát được, trong bụng âm thầm thở dài, khó nhất là chịu ân của mỹ nhân.

Tiểu Ngưu nói: "Cho dù nàng có quấn chặt ta, ta cũng phải đi mà."

Xuân Viên ra vẻ cố chấp: "Chàng đi thì cũng được, nhưng không phải bây giờ, đến lúc nên đi, thiếp sẽ cho chàng đi." Tiểu Ngưu vội la lên: "Ngủ quên mê nó thì làm sao bây giờ?"

Xuân Viên an ủi: "Sẽ không đâu, trước lúc hừng đông, ta nhất định sẽ thức, khi đó chàng đi cũng không muộn. Bất nhiên chàng mà đi, đến bao giờ mới được gặp nhau nữa." Nói xong nàng thở dài một hơi.

Tiểu Ngưu cũng ai hàizz hai tiếng, nói: "Chờ ta lần sau trở về, ta sẽ thăm nàng mà. Khi đó chúng ta lại cùng nhau vui vẻ, hehe."

Xuân Viên lo lắng: "Sự tình là không thấy bóng dáng nhau. Nam nhan các chàng ấy hả, được ly khai nữ nhân cứ như ngựa hoang không cương, thật khó mà quay trở về."

Tiểu Ngưu cười cười: "Ta sẽ mau chóng trở về thôi. Nàng cũng không nên đòi hỏi nhiều, nếu như ta cả ngày gần gũi nàng, nàng nhất định lại phiền não ra." Sau đó hắn còn thêm: "Ta có một việc, muốn nhờ nàng nói lại với Mai Diêm vương."

Xuân Viên mặt bất mãn nói: "Không duyên không cớ, đề cập tên Vương bát đản đấy làm gì? Chỉ sợ kỹ nữ đã dè chết hắn rồi."

Tiểu Ngưu lấy giọng nghiêm túc ra nói: "Ta đang nói chính sự mà. Ta thật sự không muốn nhắc tới hắn, nhưng không nhắc không được."

Xuân Viên ậm ừ: "Vậy chàng nói ra đi, ta nghe là được rồi."

Tiểu Ngưu lúc này mới nói: "Nàng tìm lúc nói với hắn rằng cha ta muốn đưa hắn đi gặp quan phủ, nếu không muốn ở tù, thì bảo hắn lo liệu đi."

Xuân Viên hỏi: "Chàng ở đây là ý gì?" Tiểu Ngưu giải thích: "Cũng không có ý gì, chỉ là cho Mai diêm vương một cơ hội. Nếu như hắn không muốn ở tù, vậy giải quyết riêng. Nói cách khác, sẽ bị thẩm vấn công đường,

lúc ấy thì khó chạy chọt lắm. Tuy rằng hãn với quan phủ có người lo liệu, đối với hãn thì cũng không phải là không có tiền, vả lại nhà ta cũng không phải có ý kiện tụng! Nàng hiểu ý của ta chưa?"

Xuân Viên thân nhiên: "Ta hiểu rồi, ý là chàng muốn hãn bỏ tiền ra thì xong việc chứ gì."

Tiểu Ngưu đính chính: "Cái này không phải ý của ta, mà là ý của cha ta. Nếu mà gặp ta, ta nhất định đưa hãn chém càng nhanh càng tốt. Chỉ là ta nghĩ đến nàng, nếu như lão gia hỏa đó ngồi tù, đối với nàng không có lợi. Nàng vẫn còn là nữ nhân của hãn, chỉ sợ mấy ngày liền không có để chịu đâu a."

Xuân Viên thất vọng: "Ta còn tưởng rằng người có thể đem hãn bỏ tù, cho hãn chết trong tù cho rồi." Tiểu Ngưu nói: "Ta muốn giết hãn, dễ như trở bàn tay. Mà ta thì không thể làm như vậy, vận mệnh của hãn không đến lượt ta đây quyết định, dù sao hãn không trực tiếp thương tổn ta. Hãn là cha ta bị thương, ta muốn để cha ta tính sổ với hãn."

Xuân Viên thông cảm: "Vậy quá tiện nghi cho hãn rồi."

Tiểu Ngưu đồng tình: "Nếu như ta muốn hãn buông tha nàng, hãn cũng phải chiều theo. Thế nhưng ta hiện tại đem nàng theo, thì dẫn nàng tới đâu được đây? Hơn nữa hiện tại ta muốn đi học nghệ, vô phương chiều cổ nàng cho tốt được, ta nghĩ nàng cũng lý giải được mà."

Xuân Viên ân lên một tiếng: "Con người thiệp không phải thông minh, nhưng cũng biết chàng có ý tứ. Chàng cứ yên tâm đi làm sự nghiệp của chàng, thiệp sẽ không là gánh nặng của chàng đâu." Lời này nói ra rất là thê lương, nghe thấy trong lòng Tiểu Ngưu cũng không biết làm sao. Có thể nói như thế nào nhỉ? Nàng với Điem Nữ không giống nhau, đúng là không có cách nào quang minh chính đại mà vào của nhà mình, nàng rốt cuộc vẫn là nữ nhân của kẻ khác mất rồi" haizz

Nói chuyện được một lúc, Tiểu Ngưu cảm thấy rất ủ rũ mệt mỏi, hơn nữa trên người Xuân Viên tỏa ra một hương khí ấm áp, khiến cho hắc ngủ thiếp đi rất nhanh, cũng có chút hương vị ngọt ngào của mộng đẹp. Về phần Xuân Viên thì nàng vẫn chưa ngủ, hắc vẫn không hay biết.

Không biết ngủ được bao lâu, hắc bị Xuân Viên gấp rút đánh thức dậy. Tiểu Ngưu buột miệng: "Làm gì thế?"

Xuân Viên nói: "Chàng nên về nhà thôi." Nói xong chỉ về hướng cửa sổ.

Tiểu Ngưu bỗng ngồi xuống, nhìn ra cửa sổ, đã thấy có ánh sáng, xem ra trời sẽ sáng rất mau. Hắc cũng cuống cuống lên, vội vàng nhảy dựng lên tìm quần áo mặc vào. Hắc cũng không biết là sợ cái gì, đúng là sợ người khác thấy, nhưng vẫn là sợ Mai diêm vương bắt gặp được thôi?

Khi hắc mặc đồ xong, nhìn lại Xuân Viên một lần nữa, ngay cả y phục không có mặc, cứ như thể nằm trên giường =p..., đôi mắt khê ửng hồng, nàng đã khóc rồi. (Thương ghê)

Tiểu Ngưu hỏi: "Nàng làm sao vậy? Khó chịu à?"

Xuân Viên lắc đầu: "Ta không sao, chàng đi việc của chàng đi. Thiếp không tiễn chàng nữa." Nói xong, thân thể di chuyển, quay lưng về phía Tiểu Ngưu. Cái lưng trắng như tuyết lại khiến Tiểu Ngưu nhâm tình sáng lên, thiếu chút nữa có xung động. Nhưng tia sáng ngoài cửa sổ nhắc nhở hắc không thể lại tùy hứng được nữa, chắc chắn là đã đến lúc rời đi rồi. Tiểu Ngưu tiến lại gần, vuốt ve cái lưng trơn mịn của nàng, nói: "Nàng không nên suy nghĩ nhiều, chúng ta nhất định sẽ có ngày gặp lại. Đến lúc đó, chúng ta lại vui vẻ một trận, giống như đêm qua ý, cho nó đã ghiền." Xuân Viên cũng xoay người lại, ngồi dậy, cặp nải tử liền đột nhiên hiện lên, như hai miếng bột mỳ vậy. Xuân Viên cố ý lắc mông, khiến cho cặp nhũ run run, rất là mê người. Nàng híp đôi mắt đẹp, giang tay ôm Tiểu Ngưu: "Tiểu

nam nhan của ta, chàng lại hôn thiếp đi, ta lại muốn chàng nữa rồi." Nói xong, nhân tình cũng lấp lánh ánh lệ.

Tiểu Ngưu thấy thế cảm động, liền khom xuống ôm lấy nàng, dùng miệng ngậm núm vú nút sâu vào, nhột nhột nên Xuân Viên lên tiếng: "Tiểu bại hoại, không phải chỗ đó, là hôn môi cơ mà."

Tiểu Ngưu không nghe lời của nàng, cứ hôn cặp nãi tử một hồi, mới chịu chuyển chỗ, hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng. Hai người hỏa khí như nhau hôn thắm thiết. Xuân Viên đưa cái lưỡi thơm tho ra, mặc cho Tiểu Ngưu thỏa sức nút vào, liếm láp, hưởng thụ. Lúc ấy, hai người đều say sưa với trò chơi miệng lưỡi này. Một lúc lâu sau, Xuân Viên mới chịu buông hân a. Nàng lộ ra vẻ tươi cười, nhìn Tiểu Ngưu nói: "Chàng còn không mau đi đi, một hồi lão gia hỏa kia mà tới. Khi đó chàng liệu mà đối mặt với lão đi."

Tiểu Ngưu cười cười: "Vậy nàng bảo trọng nha, chờ ta trở về, ta lại dùng sức kiên nàng, cho nàng gọi cha gọi mẹ luôn, hehe"

Xuân Viên nhếch miệng cười, giọng điệu khinh khỉnh hừ lên: "Mau cút đi cho thiếp."

Tiểu Ngưu nhìn thấy nàng nở nụ cười, cũng đôi phần an tâm. Hân thoáng nhìn lại Xuân Viên, ra thế "Hoàng Oanh vào rừng." thân mình trong phòng mà lủi đi, sau đó nghiêng mình, xoay ngang hướng cửa sổ vọt tới. Công phu hân cũng không tệ lắm, cầm cửa sổ nhẹ nhàng mở ra, người thoát ra rồi từ cửa sổ rơi xuống, hình dạng phi thường tiêu sái rất đẹp. (Kể cái tư thế đào tẩu mà dịch mắc mệt)

Đừng xem Tiểu Ngưu đối phó cao thủ không đặng, nhưng có thể đối phó người bình thường rất dễ dàng. Hân trèo lên nóc nhà, lại rơi xuống đường phố, lại chạy về nhà của mình rồi vào đúng phòng của mình, tất cả được

tiến hành rất cấp tốc mà bí ẩn, thế cho nên không ai nhìn thấy, hăn với bóng ma chả khác gì nhau.

Lúc hăn trở về tới phòng của mình, đánh một hồi quyền, luyện một hồi tâm pháp, sau đấy mới cởi áo ngủ. Được một lúc thì đã ngủ say rồi. Tại chính trong nhà mình, hăn có thể ngủ tùy tiện mà không có gì phiền muộn cả.

Cũng không biết ngủ bao lâu, hăn cảm giác cái lỗ tai bị người ta nhéo. Cảm giác đau nhói khiến hăn phải từ bỏ giấc mộng đẹp của mình.

Khi hăn vừa mở mắt, chỉ thấy một bộ đồ hồng mới tinh trên người Tiểu Tụ ngồi xổm bên giường quay về phía mình tùm tùm cười, trên mặt vẫn còn vẻ vui sướng sau khi trêu người.

Tiểu Ngưu tức giận hỏi: "Tiểu muội nàng làm gì dzậy, ta còn chưa có ngủ đã mờ."

Tiểu Tụ ha lên một tiếng, với thanh âm trong trẻo mà nói: "Ta nói ca ca nha, bây giờ là lúc nào rồi? Sắp tới bữa ăn trưa rồi, huynh thế nào còn ngủ nữa hử? Lười giống y như heo vậy, muội bảo Diễm Nữu tới kêu huynh dậy, nàng ấy nói huynh còn chưa có tỉnh, không cam lòng gọi huynh dậy. Để cha mẹ đợi huynh dậy ăn cơm, muội không có cách nào, phải tự mình qua đây." Nói đoạn, phùng mang trợn mắt nhìn Tiểu Ngưu, vẻ mặt đầy trách cứ.

Tiểu Ngưu không biết làm gì khác, ngồi xuống nói rằng: "Được được được. Tiểu Tụ, muội đi ra ngoài trước đi, ta đi theo sau. Ta bây giờ cũng tỉnh rồi mà."

Tiểu Tụ ừ một tiếng, lùi lại vài bước, hai tay giơ ra song song nhau, rồi xoay tròn hai vòng, hỏi: "Ca ca, huynh xem ta mặc y phục này đẹp hông?"

Tiểu Ngưu nhấp nháy đôi mắt ngái ngủ của mình, nhìn Tiểu Tụ như một đóa hoa sáng chói. Như thế thật là tươi đẹp. Ôn nhu, không hổ là tiểu mỹ nữ

của thành Hàng Châu này.

Tiểu Ngưu gật đầu, nói: "Thế còn phải nói sao, muội muội của ta tất nhiên là Hàng Châu đệ nhất, Giang Nam đệ nhất dzồi. Mấy năm nữa, sẽ là thiên hạ đệ nhất luôn."

Tiểu Tự nghe được, vẻ mặt tươi cười, không giải thích được liền hỏi: "Ca ca, vì sao mấy năm nữa mới là thiên hạ đệ nhất, mà không phải hiện tại?"

Tiểu Ngưu nhìn qua nhìn lại thân hình nàng, giải thích: "Hiện tại muội còn nhỏ, như một hài tử (A kid), chưa có dậy thì thành thực, giống như trái táo xanh. Chờ muội qua hai mươi tuổi rồi, muội sẽ là thiên hạ đệ nhất." Tiểu Tự nghe được, hai mắt tỏa sáng, nói: "Đây là thật hả? Ta đem nói với mẹ nghe, xem bọn họ biết ta đẹp cỡ nào." Không đợi Tiểu Ngưu kịp phản ứng, nàng đã như cơn gió mát đi ra.

Tiểu Ngưu vừa mặc quần áo, vừa cười trộm, nghĩ: "Tiểu Tự còn nhỏ như vậy đã thích chưng diện. Xem ra nữ nhân đều như nhau, có mấy người không thích kẻ khác nói tốt ình. Nhưng mà nói thì như vậy, Tiểu Tự cũng coi là mỹ nữ đúng chuẩn, nhưng với Nguyệt Lâm thì còn chênh lệch, nếu còn so với Nguyệt Ảnh, khoảng cách chắc còn lớn hơn nữa." Đi tới nhà ăn, đã thấy phụ mẫu. Tiểu Tự và Đìem Nữ cũng đã ngồi xuống rồi. Hắc vừa đến, tất cả mọi người đều dán mắt lên người Tiểu Ngưu. Tiểu Ngưu áy náy cười nói: "Mọi người sao không ăn trước đi, không cần vì con mà để đói bụng chứ."

Nói xong, Tiểu Ngưu liền đến cạnh Đìem Nữ ngồi xuống, hỏi nàng trong người thấy thế nào.

Ngụy Trung Bảo hỏi lớn: "Tiểu tử, ngươi làm sao thế? Đã muộn thế này rồi, ngươi hôm qua có nhậu nhẹt gì à?"

Tiểu Ngưu mỉm cười nói: "Cha à, con hôm qua không có ngủ được. Luôn mất ngủ, đến hừng đông thì mới an giấc."

Kế mẫu vừa nghe, quan tâm hỏi: "Tiểu Ngưu, con có tâm sự gì sao?"

Không đợi Tiểu Ngưu trả lời, Tiểu Tụ cười khanh khách, mấp máy đôi mắt đẹp, nói: "Ca ca nhất định là muốn cưới vợ rồi? Nói cách khác là, làm sao lại ngủ không được thế chứ?"

Lời vừa nói ra, mọi người trên mặt đều lộ vẻ tươi cười, mà khuôn mặt Diêm Nữu lại ửng hồng như ánh mặt trời. Tiểu Ngưu cười ha hả: "Ca ca muội làm thế nào lại có triển vọng đấy chứ?"

Ngụy Trung Bảo cũng không cười nữa, phân phó: "Đừng nói vô dụng nữa, nhanh ăn cơm đi, đồ ăn đều nguội cả rồi, thiu đi rồi không ăn được nữa đâu." Vừa nói, ông liền cầm đĩa. Mọi người vừa thấy, cũng đều giơ đĩa lên "Khai công." (Để nguyên văn - ND)

Đang ăn cơm, Ngụy Trung Bảo vừa nhai đồ ăn, vừa hỏi: "Con trai, con đoán xem, Mai Diêm Vương sẽ làm như thế nào? Hẳn chẳng lẽ cam tâm tình nguyện ngồi tù sao?"

Tiểu Ngưu buông đĩa, trầm tư chốc lát, nói: "Không ai không thích ở nhà, mà lại thích lấy tù làm nhà cả. Con đoán nếu hẳn biết ta đã bắt được hai tên tặc kia, hẳn nhất định sẽ cố gắng nghĩ ra biện pháp, không để mình bị kiện đâu."

Ngụy Trung Bảo ngẩng đầu lên, lại hỏi: "Thế hẳn sẽ làm thế nào?"

Tiểu Tụ cười khanh khách: "Còn phải hỏi sao, hẳn nhất định đem một đồng tiền đến quan phủ lo liệu rồi."

Ngụy Trung Bảo ai lên một tiếng: "Tiểu Tụ, con thì biết gì. Nếu như hẳn làm vậy, hẳn sẽ là thằng ngu, sẽ không phải là Mai diêm vương nữa đâu."

Tiểu Ngưu hỏi Điềm Nữ: "Điềm Nữ này, nàng nói xem hắn sẽ làm thế nào?"

Điềm Nữ suy nghĩ một chút, rồi đáp: "Hắn nhất định sẽ dùng một biện pháp chắc chắn nhất, tiết kiệm và hữu hiệu nhất."

Tiếp đó cười cười, nói: "Phương diện này muội không hiểu nên cũng không dám nói."

Ngụy Trung Bảo tán dương: "Điềm Nữ nói không sai, hắn chắc sẽ làm như vậy." Sau đó Ngụy Trung Bảo ăn thêm một vài miếng, trong lòng đã có dự tính nói rằng: "Ta đoán hắn sẽ tìm ta. Tìm quan phủ có hữu hiệu bằng tìm ta không? Chỉ cần ta không tố, hắn sẽ bình an vô sự. Uhm, hắn sẽ đến nhanh thôi, e rằng ngày mai sẽ tới, nếu như sốt ruột hơn, buổi chiều hắn tới rồi."

Vừa thấy cha mình cứ như cao nhân dự đoán sự tình tiền cảnh, Tiểu Ngưu phụ hóa nói: "Cha à, hay là hắn buổi sáng sẽ tới, có lẽ hắn thấy chúng ta chưa cơm nước xong nên chạy chứ không tới cầu xin nữa."

Ngụy Trung Bảo sờ mũi, cười ha ha: "Hắn sẽ không cấp bách như vậy chứ?"

Đang nói lời này, gia nhân chạy tới bẩm báo: "Lão gia, Mai lão bản tới."

Ngụy Trung Bảo vừa nghe, vẻ mặt đầy kinh ngạc, ngó Tiểu Ngưu, nói: "Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến, nhanh như vậy sao? Ha ha, bây giờ xem ta thế nào thu thập hắn."

Ngụy Trung Bảo dứt lời, nhìn gia nhân vung tay lên, xụ mặt nói: "Nói với hắn, bây giờ chờ ở phòng khác. Chờ lão gia ta cơm nước xong mới tiếp hắn."

Gia nhân nghe xong, xoay người đi ra. Khi hần ra khỏi cửa, Ngụy Trung Bảo lại gọi hần lại. Gia nhân dừng bước, quay đầu lại, ới ới nói tới: "Lão gia, người còn gì sai bảo?"

Ngụy Trung Bảo ậm ừ liên tục rồi nói: "Nhớ kỹ nha, trà cũng không rót cho hần. Cái lão hỗn đản này, đừng hòng chiếm tiện nghi của Ngụy gia ta dù chỉ một điểm."

Chờ cho người hầu đi ra ngoài xong, Tiểu Ngưu và Tiểu Tụ đều nở nụ cười, thiếu chút phun cơm ra ngoài. Tiểu Ngưu tự nghĩ: "Lòng dạ lão ba thật là rộng lượng nha! Điểm này ông không bằng mình rồi."

Một hồi, kể mẫu Cảnh Phương ăn xong trước. Nàng đứng dậy đi trước, vì được điểm bận rộn. Sau đó Diêm Nữu cũng đi. Sau nữa là Tiểu Tụ. Tiểu Ngưu trước sau cũng ăn xong, chỉ có Ngụy Trung Bảo vẫn còn ăn, vừa từ tốn nhai nuốt, vừa bình luận ngon dở các món ăn.

Tiểu Tụ cười tủm tỉm nhắc nhở: "Lão ba nha, cha nếu không đi nói chuyện, chỉ sợ cái lão gia hỏa kia chạy mất, lúc đó đường tài lộ của cha bị đoạn rồi. Cha thế nào cũng hối hận 3 ngày 3 đêm thì thật là không hay đâu."

Ngụy Trung Bảo cười thần bí nhìn Tiểu Tụ nói rằng: "Tiểu Tụ, hần tuyệt đối sẽ không đi đâu. Nếu như hần ngày hôm nay đi, ngày mai trở lại ta cũng quyết không cho hần vào cửa."

Tiểu Tụ cười đến nỗi hai mắt híp lại, nói: "Hần cam tâm làm chuột để cho cha vui đùa hay sao?"

Ngụy Trung Bảo rất tự tin nói: "Không tin con hãy chờ xem, nhìn lão ba thế nào vờn hần đây." Dứt lời, Ngụy Trung Bảo đứng lên, trên mặt hiện ra cái hưng phấn của kẻ báo thù. Giờ này, lão như một chiến sĩ bách chiến bách thắng vậy.

Ngụy Trung Bảo hướng cửa đi ra, quay đầu lại hỏi: "Con trai, con cũng theo ta đi thôi?"

Tiểu Ngưu lắc đầu nói: "Lão ba một người đối phó đủ rồi, con đi lại ảnh hưởng danh tiếng của người."

Ngụy Trung Bảo cười ha ha: "Tiểu tử, vậy cứ chờ tin tức tốt đi." Nói dứt, liền một mạch ra cửa. Uy phong cứ như đại quân xuất chinh vậy.

Tiểu Tụ vừa thấy, cũng ngồi xuống, sau đó lại đuổi theo, vừa đuổi vừa la: "Cha ơi, chờ chút, con làm quân sư cho cha. Cha đừng đi nhanh như vậy, con còn chưa kịp uống trà nữa mà." Như làn gió thơm vụt qua, Tiểu Tụ chạy vụt qua bên người Tiểu Ngưu rồi chạy ra cửa.

Còn lại Tiểu Ngưu, hăn cho rằng cũng chả có ý tứ gì, trở về phòng mình. Đầu tiên là hăn nằm lên giường một cái, muốn tiếp tục ngủ, nên lăn qua lật lại, giống như đồ ăn rán áp chảo vậy, lăn qua lăn lại một hồi ngủ không được. Chửi đồng một câu, rồi cũng ngồi dậy.

Hăn mở cửa sổ, để gió bên ngoài len vào. Gió thổi lên mặt Tiểu Ngưu, hăn cảm giác tinh thần phấn chấn hơn. Hăn vừa lòng đi lại trong phòng, tự hỏi các vấn đề. Đầu tiên hăn nghĩ: "Mình nên đi ngày nào nhỉ? Lại nghĩ đến, chờ ta trở về núi rồi, ta chừng nào lấy được ma đao? Lúc ta lấy ma đao, không thể khiến người khác theo dõi. Nghĩ không ra nha, Hắc Hùng Quái cho ta bản đồ thật là hữu dụng, trong tranh của hăn cái chỗ dấu ma đao chả phải là sơn động kia sao? Náo loạn cả nửa ngày, hóa ra lại ở trong động kia. Vậy chẳng hóa ra làm khó hăn rồi, một người đối với Lao Sơn mù tịt mà vẫn có thể nghĩ ra chỗ dấu đao như vậy, xem ra Hắc Hùng Quái cũng không phải là kẻ cầu thả mà là rất cẩn thận tỉ mỉ." Vừa nghĩ đến Hắc Hùng Quái, hăn lại nghĩ đến kết cục thảm liệt của băng hữu, cùng với lời giao phó của hăn nữa. Hăn biết rõ là chết, cũng không lùi bước, cũng không sợ, thực sự là một vị nam tử hán. Hăn tuy không phải là người, nhưng cái loại tinh thần so với con người chúng ta lại mạnh hơn nhiều lắm.

Hắc Hùng Quái chết dưới tay Ngưu Lệ Hoa, cũng không thể trách nàng ta được, bọn họ ân oán nói không rõ. Nguyên lai tưởng là Ngưu Lệ Hoa không đúng với Hắc Hùng Quái, nhưng theo lời Ngưu Lệ Hoa, thì là do Hắc Hùng Quái bất nhân trước, như vậy Ngưu Lệ Hoa giết hắc cũng là đúng rồi. Nhưng hắc tại sao lại không trốn đi? Hắc nếu đã chạy tới vùng Trung Nguyên, vì sao lại không chạy tiếp? Lẽ nào hắc trốn không thoát, hoặc là đã chán ghét chuyện trốn chạy? Người sống ai ngờ lại muốn chết nhỉ? Huống hồ hắc ở Tây Vực còn có nữ nhân mà âu yếm nữa. Thật là khờ, thể nào lại chối bỏ trách nhiệm mà chết đi? Nếu như hắc đem ma đao giao lại cho Ngưu Lệ Hoa, thì chắc nàng ta đã không làm khó với hắc rồi.

Tiểu Ngưu lại nghĩ: "Bộ dạng của nữ nhân Hắc Hùng Quái ra sao nhỉ? Là đẹp hay là xấu. Hắc bảo ta chiếu cố nữ nhân sau, bảo ta phải cưới nàng ta nữa. Nếu nàng ta là một người quái dị, ta cũng không thể làm tròn lời hứa rồi. Tiểu Ngưu ta bên cạnh cũng không ít nữ nhân, nếu như nàng ta mà xấu, ta sẽ giúp nàng ta tìm một chỗ tốt, coi như cũng không làm thất hứa với bằng hữu rồi." Nghĩ đến nữ nhân, lại nghĩ tới chuyện qua lại với hàng mỹ nữ, giống như Nguyệt Lâm, sư nương, Quỷ Linh, Quận Chúa, Mộ Dung Mỹ, Ngưu Lệ Hoa, đều là những vưu vật khiến người ta kinh tâm động phách, đặc biệt là không thể không nghĩ đến Nguyệt Ảnh. Từ khi cùng thân mật tiếp xúc người đẹp, nàng thực sự là cái ánh của trăng sáng, tự mình có thể được nhìn thấy nàng, nhưng lại không thể nào ôm nàng vào lòng, xiết lấy nàng trong tay.

Hắc khừ khừ tưởng tượng, nếu như ta có thể đem tất cả mỹ nữ này làm của mình, đó thật là một điểm phúc cao dày nha, như thế so với hoàng đế vẫn hơn rồi! Nghe quận chúa nói qua, thân thích của hoàng đế kia hình dạng cũng không giống người, đã như vậy, nam nhân hình dạng như gấu cũng có thể làm hoàng đế, với thiên tư của Tiểu Ngưu ta cũng đã làm thái thượng hoàng rồi. Nghĩ đến chuyện làm cha của hoàng thượng, cảnh tượng lúc đó sẽ ra sao ta? Nghĩ tới đây, Tiểu Ngưu nhin không được, lộ ra dáng tươi cười. Nhưng lại nghĩ lại, chuyện này vui đùa mà nói ra ngoài không

được. Ở trong bụng mà ngấm thì được, nếu mà nói ra, để quan phủ biết, cái đấy gọi là đại nghịch bất đạo, là muốn bị lăng trì xử tử rồi, Ngụy gia ta đây sẽ toàn gia chết sạch thì toi.

Đang miên man suy nghĩ, chỉ nghe cóc cóc cóc, nhớ đến tiếng đập cửa. Tiểu Ngưu nghĩ là Điem Nữu, liền nói: "Điem Nữu hả em, vào đi."

Cửa vừa mở ra, quả nhiên là Điem Nữu. Điem Nữu nhìn Tiểu Ngưu mà cười, sau khi vào cửa, đứng phía sau Tiểu Ngưu, không nói một lời.

Tiểu Ngưu kéo nàng lại đầu giường, hỏi: "Điem Nữu, nàng lại nghĩ về ta hả, nhanh như vậy đã theo ta vào đây rồi." hấn một tay nắm lấy tay nàng.

Điem Nữu cười ngượng ngùng, cũng không rút tay về, nói: "Muội muốn ở lại điểm giúp việc, nhưng thái thái bảo muội không cần mệt mỏi vậy, bảo muội đến với chàng, nói chàng với việc trong điểm cũng quan trọng như nhau."

Tiểu Ngưu nghe được, thấy ấm áp trong lòng: "Kế mẫu ta thật là nói hay nha! Có một người quan tâm ta vậy, ta thấy cũng đủ lắm rồi. Vừa nghĩ đến, lão ba cũng thật có phúc, có một lão bà tốt như dzậy." Tiểu Ngưu lại hỏi: "Vậy nàng tự mình nguyện ý trở về với ta phải không?" Vừa nói chuyện, Tiểu Ngưu cũng cẩn thận để ý khuôn mặt tươi cười của Điem Nữu. Điem Nữu mỉm cười, cứ như một đóa hoa rừng giản dị. Nàng nhỏ giọng nói: "Muội nghe thái thái, bà bảo hãy về cùng chàng, nên muội về cùng."

Tiểu Ngưu vừa nghe, lập tức đứng dậy, nói: "Muội đã nghe bà, như vậy hay rồi. Ta phải ra tìm bà mới được."

Điem Nữu đứng lên, hỏi: "Chàng tìm thái thái làm gì nữa?"

Tiểu Ngưu lộ ra nụ cười xấu xa: "Nếu cấp bách yêu cầu bà, ta nhờ bà nói với nàng, bảo nàng mau chóng cùng ta động phòng, như vậy bà có thể sớm có cháu bông."

Điềm Nữu nén vẻ xấu hổ xuống, cái cổ đỏ hồng lên, dịu dàng: "Tiểu Ngưu ca, chàng lại bắt nạt muội rồi. Chàng cứ cái dạng đó, ta cũng về quê thôi."

Tiểu Ngưu cười ha ha, kéo nàng ôm vào lòng, muốn chiếm chút tiện nghi. Đối mặt mà âu yếm mỹ nữ, mặc kệ giờ giấc tránh bỏ phí cơ hội tốt.

MA ĐAO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Hồ Bơi (1)

Tiểu Ngưu ôm lấy thân thể mềm mại của Diễm Nữ, hít một hơi, cười xấu xa nói: "Diễm Nữ, chúng ta làm chút kích thích đi nha, đừng lãng phí thời gian" Diễm Nữ cực kỳ xấu hổ nhẹ nhàng đẩy Tiểu Ngưu ra, nói: "Ban ngày mà, ko thể làm như thế đc, nhớ ai bắt gặp thì mắc cỡ chết." Vừa nói nàng vừa cúi đầu vờ về ché áo.

Tiểu Ngưu cười rộ lên, nói "Được rồi, như vậy ban ngày chúng ta cũng ko làm gì cả, chờ buổi tối thì lại làm chuyện tốt đi nha."

Diễm Nữ sảng giọng "Buổi tối cũng không được, chúng ta đã thành thân với nhau đâu."

Tiểu Ngưu thấy dáng vẻ xấu hổ của nàng, không đành lòng đùa nàng nữa. Nghĩ tới vài ngày nữa phải rời nhà về núi, không biết khi nào mới trở về. Trong lòng hẫng có điểm chua xót, cảm thấy từ khi mình biết Diễm Nữ tới nay, mình cũng không có bỏ thời gian bồi tiếp nàng, thật sự là xin lỗi nàng.

Vì thế, Tiểu Ngưu nói "Diễm Nữ, hôm nay thời tiết thật tốt, chúng ta ra ngoài giải sầu đi. Người đi thu thập một lần đi sao." Diễm Nữ nhìn ra ngoài cửa xem thời tiết, quả nhiên là tốt, trời xanh không mây, ánh mặt trời như kim, là thời gian tốt để du ngoạn. Diễm Nữ hỏi "Chúng ta đi du ngoạn ở đâu?"

Tiểu Ngưu cười hồi đáp "Đi Tây hồ đi, ta rất thích địa phương đó." Diễm Nữ đáp ứng một tiếng sau, đi về phòng mình.

Đợi trong chốc lát, Diễm Nữu đã tới đây. Lại thấy Diễm Nữu, đã thay đổi một bộ quần áo, quần áo màu lam, không chút phấn son, giản dị nhưng động lòng người. Trên trán mồ hôi chảy lấm tẩm nhìn xinh đẹp đậm lòng người

Tiểu Ngưu cười với nàng, nói "Diễm Nữu, muội càng ngày càng đẹp, ta thấy trong lòng ngứa thật ngứa ngáy."

Diễm Nữu nhẹ giọng cười, nói "Tiểu Ngưu ca, huynh càng ngày càng giống nam nhân háo sắc."

Tiểu Ngưu ai một tiếng, nói " Ngụy Tiểu Ngưu ta không phải giống nam nhân háo sắc, ta vốn là một kẻ háo sắc không hơn không kém. Điểm này ta cũng không nói dối."

Diễm Nữu ôn nhu nói "Huynh cũng thật thẳng thắn nha, chẳng qua muội rất thích điểm này của huynh."

Tiểu Ngưu truy vấn nói "Thích ta thẳng thắn hay là háo sắc?"

Diễm Nữu cười mà không đáp. Tiểu Ngưu tự mình trả lời: " Tự nhiên là thích ta háo sắc. Nam nhân không sắc, nữ nhân không yêu." Nghe được câu này Diễm Nữu khẽ che miệng cười duyên.

Thấy cách ăn mặc của Diễm Nữu, vì xứng đôi, Tiểu Ngưu cũng thay đổi một bộ thanh sam mới tinh, tay cầm một cây quạt, rất giống một công tử ca. Nói một cách nghiêm túc thì giống như một công tử ca có nội hàm. Nhưng khi hãnh cười, chính là một đứa bé bướng bỉnh.

Diễm Nữu nhìn hãnh nhiều hơn vài lần, càng nhìn càng yêu thích. Tiểu Ngưu soi soi gương, tự tăng bốc mình "Thế nào? Không sai a. Tiểu Ngưu ta vừa ra phố, đại cô nương, tiểu tức phụ tranh nhau đến xem ta."

Diễm Nữu khẽ cười nói "Các nàng nhất định là thanh lâu nữ tử."

Tiểu Ngưu không phục nói "Muội ko phải cũng nhìn rồi sao, đến lúc đó nàng sẽ hiểu uy lực của cái nàng biết."

Sau đó, hai người cùng xuất môn. Sau khi bọn hắn đi trên đường, quả nhiên có không ít người nhìn hai người, vừa thấy nam thì tiêu sái, nữ thì xinh đẹp, thật sự là một đôi giai ngẫu.

Tiểu Ngưu thấy có không ít nữ tính nhìn mình, đặc ý nói với Diêm Nữ "Thế nào? Ta không hề bị đặt chứ, không phải rất nhiều nữ nhân ngăm nhìn ta sao?" Diêm Nữ nhìn bên cạnh vài lần, nói "Đúng nha, muội còn thấy một bà cố nội cũng nhìn huynh đấy." Tiểu Ngưu cười nói "Không cần phải nói, bà ấy nhất định là nghĩ muốn ta làm cháu rể đó. Nhưng ta có muội, ta không nghĩ sẽ cưới cháu của bà ấy."

Diêm Nữ cười hì hì, nói "Nếu Tiểu Tụ biết điều này, nàng nhất định sẽ nói, có lẽ là bà cố nội mình phải lập gia đình đấy." Tiểu Ngưu nghe xong liền cười ha ha, hắn biết, Diêm Nữ nói đúng vậy. Nếu là lời của Tiểu Tụ, lời của nàng có lẽ so còn khó nghe hơn.

Hai người cười nói đi tới Tây. Tây hồ giống như một mỹ nữ phong tình vạn chủng, hấp dẫn du khách khắp nơi trong thiên hạ. Tuy rằng nơi này cổ hương của Tiểu Ngưu, hắn vẫn thường tới, nhưng hắn vẫn đang nhiệt tình quyến luyến chỗ này. Vô luận hắn tới nào địa nào cũng không quên được Hàng Châu, không quên được Tây hồ.

Hai người lẫn trong đám người ngoạn hồ, bởi vì thời tiết tốt, trời trong nắng ấm, du khách so với bình thường đều nhiều hơn. Dạng người gì cũng có, có vương tôn công tử, nhà thơ mặc khách, cũng có người buôn bán nhỏ, xin cơm ăn mày. Trên hồ cũng ko phải im lặng, có con thuyền nhẹ lướt trên mặt hồ, trong thuyền phát ra những tiếng ca ngọt ngào, du dương say lòng người. Mà trên hồ hoa sen đua nhau nở rộ, mùi hương từng đợt thoang thoảng, như hoa dệt trên gấm. Tiểu Ngưu nhìn quanh hỏi : "Diêm Nữ, chỗ này đẹp không?"

Điềm Nữu cùng Tiểu Ngưu đứng ở bên hồ, hồi đáp "Thật đẹp nha, khó trách các cô nương của Hàng Châu đẹp như vậy, thực giống Tây hồ." Tiểu Ngưu nịnh hót nói "Muội cũng không kém nha, so với Tây hồ còn mê người hơn."

Điềm Nữu nở nụ cười hàm hậu, nói "Muội tính là cái gì chứ, diện mạo thường thường, so với sư tỷ của huynh, ngay cả một cọng tóc của nàng một cây tóc cũng không bằng."

Nhắc tới Nguyệt Ảnh, trong lòng Tiểu Ngưu lại hồi hộp, giống như hòn đá ném vào mặt hồ yên lặng. Người này ảnh hưởng rất lớn đối với hắn từ trc tới nay. Nếu Nguyệt Ảnh gặp nạn, cho dù không cứu được nàng, hắn cũng sẽ liều lĩnh chạy đi, cho dù cùng chết với nàng cũng tốt.

Tiểu Ngưu ổn định cảm xúc, an ủi nói "Muội không cần so với sư tỷ của ta. Nàng là cô nương không dễ dàng đụng tới. Hơn nữa, nàng có ưu thế của nàng, muội cũng có sở trường mà. Muội có điểm, nàng cũng phải kém."

Điềm Nữu nghe xong cười, nói "Tiểu Ngưu chàng thật sự làm người ta yêu thích a!"

Tiểu Ngưu nói "Muội cười là tốt rồi, đừng có phụng phịu. Người hay phụng phịu, là rất dễ bị già đấy." Điềm Nữu nghe xong vui mừng, nói "Muội biết rồi, Tiểu Ngưu ca, muội nhất định nghe lời của huynh."

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, nói "Muội nếu nghe lời ta thì tốt rồi, ta đã sớm đắc thủ."

Điềm Nữu nghe xong trên mặt nóng lên, nói "Tiểu Ngưu ca, huynh lại chiếm tiện nghi của muội, muội không thèm để ý đến huynh nữa." Vừa nói, Điềm Nữu vừa bước về phía trước. Tiểu Ngưu biết là nàng đang đùa, cũng theo sau đó. Hai người giống như chơi đuổi bắt, từng bước chạy khiến cho 2 người cảm thấy tâm tình thật đặc biệt

Khi hai người chạy đã mệt, đi tới quán trà bên Tây Hồ uống trà. Đó là trà bình thường, nhưng có dung một chút nước trên Tây Hồ, có hương vị rất thơm, lệnh nhân về chốn cũ.

Lúc hai người đi vào, có rất nhiều người. đọc truyện tại . Chỉ có một cái bàn là chỉ có một người ngồi. Người nọ nửa ngày mới uống một ngụm, hơn nữa mặt so với mùa đông còn lạnh hơn, giống như có tâm sự trầm trọng.

Tiểu nhị đem Tiểu Ngưu cùng Điềm Nữu đến trước bàn kia, cùng người nọ nói "Khách quan, thật sự xin lỗi, người có thể ngồi đồn vào cho 2 vị khách quan này ngồi với được không."

Người nọ không hé răng, tiếp tục uống trà. Tiểu Ngưu cùng Điềm Nữu cũng không khách khí, ngồi xuống đối diện với nàng. Tiểu Ngưu đánh giá người nọ, thì ra là một vị **. Nàng ước chừng hơn hai mươi tuổi, một thân áo lam, bên hông mang kiếm. Khuôn mặt xinh đẹp, đôi môi đỏ mọng, phi thường mê người. Vẻ mặt của nàng có vài phần lạnh lùng, nhưng càng nhiều là bi phần, hiển nhiên là có rất nhiều chuyện không vui.

Lúc tiểu nhị bưng trà tới, nàng mới đột nhiên giống như bừng tỉnh, ngẩng đầu nhìn đối diện một cái. Lúc thấy Điềm Nữu, nàng không có biến hóa, khi ánh mắt của nàng hướng tới trên mặt Tiểu Ngưu, lập tức trên mặt tràn ngập chán ghét. Mà bị nhìn, Tiểu Ngưu lại cảm thấy ánh mắt của nàng thật sáng, quá đẹp. Người này tư sắc tuy rằng kém Nguyệt Ảnh, Nguyệt Lâm, nhưng tuyệt đối theo kịp Tiểu Tụ cùng Điềm Nữu.

Tiểu Ngưu vừa thấy người ta nhìn hẩn, lập tức mặt lộ mỉm cười, hướng đối phương hữu hảo gật đầu một cái. Nào biết đối phương hung hăng trừng mắt nhìn hẩn, cúi đầu uống trà như có tâm sự gì đó. Như vậy, rõ ràng Tiểu Ngưu là một con cóc. Việc này ngoài dự đoán của Tiểu Ngưu, nhưng hẩn cũng không tức giận. Đừng nhìn Tiểu Ngưu tuổi không lớn, về kinh nghiệm với nữ nhân thì cũng là tay già đời. Bằng trực giác cho biết, nữ nhân này đã chịu đả kích rất lớn, không thể thao lễ thường mà phán đoán nàng.

Rất nhanh mỹ nữ đứng lên, ném lên bàn vài văn tiền, rồi vội vàng mà đi. nhìn bóng dáng nàng rời đi, Tiểu Ngưu nói trong lòng "ai, cái môn của nàng thật đẹp, đường cong hoàn hảo, không biết cảm giác thế nào. hắc, xinh đẹp như vậy, vì cái gì mà lại dâm chiêu ử dột thế chứ? cũng không biết nam nhân nào xui xẻo hội yếu nàng, hắc hắc, nói thật, nếu nàng nói muốn ta làm trượng phu của nàng, ta cũng có khả năng không cự tuyệt nha."

Hai người nhàn nhã uống trà, nói chuyện. Điem Nữ nhìn phương hướng ** biến mất, nói "Tiểu Ngưu ca, vừa rồi vị tỷ tỷ kia rất đẹp nha, ta nhìn thấy rất nhiều nam nhân đều nhìn nàng."

Tiểu Ngưu ừ, nói "Bộ dạng cũng được, chẳng qua không có chút lễ phép lịch sự nào."

Điem Nữ cười cười, nói "Tiểu Ngưu ca, nhìn bộ dáng của nàng phong trần mệt mỏi, hình như là người bên ngoài." Tiểu Ngưu hơi hồi hồi tưởng một chút, liền nói "Ừ nha, sắc mặt của nàng hơi tối, có thể thấy là do phong sương bên ngoài tạo thành. Xem ra, nàng từ địa phương rất xa tới đây." Hai người không có nói nữa, chờ uống xong trà, tiếp tục du ngoạn. Tiểu Ngưu cùng Điem Nữ nói "Điem Nữ, hôm nay chúng ta tận tình du ngoạn một hồi nhé, chiều trở về thì cũng không có việc gì, chúng ta đến Hàng Châu tẩu lâu ăn cái gì đi. Ta nhất định làm muội thật vui vẻ."

Điem Nữ tự đáy lòng nói "Được biết Tiểu Ngưu ca, được với huynh cùng một chỗ, chính là chuyện vui vẻ nhất của muội." Tiểu Ngưu cười, nói "Muội yêu ta như vậy, ta có điểm không dám nhận. Ta chỉ là một nam nhân rất bình thường, vừa không phải là quan lớn, cũng không phải anh hùng, ta thực sự điểm không đảm đương nổi khen ngợi của muội." Điem Nữ lắc đầu nói "Theo muội thấy, huynh là một nam nhân ưu tú. Cho dù hiện tại không phải, tương lai cũng nhất định sẽ phải."

Tiểu Ngưu cao hứng nói "Tốt lắm nha. Tiểu Ngưu ta nghe lời muội, sau này làm một nam nhân ưu tú." Hai người bốn mắt nhìn nhau, cũng cảm thấy

trong lòng ấm áp dạt dào cảm xúc.

Hai người đang sóng vai đi tới, chợt nghe phía sau một tiếng hét lớn "Lão bà, ta tìm được nàng rồi, nàng làm ta thật khổ nha." Theo thanh âm một trận kinh phong bổ vào.

Tiểu Ngưu phi thường cơ trí, lập tức lôi kéo Điềm Nữu, dùng thân thể của mình ngăn trở Điềm Nữu, đồng thời bổ ra một quyền. Một quyền đánh ra, đánh vào một bàn tay, đánh cho người nọ a nha một tiếng, Tiểu Ngưu cũng cảm giác được lực lượng đến từ bàn tay đối phương, chỉ cảm thấy hồ khẩu hơi đau.

Hắn giương mắt nhìn người nọ, thì ra là một hán tử khoảng ba mươi tuổi có vẻ mặt đích kinh ngạc cùng thất vọng, còn có một chút phần nộ. Hắn quay đầu xem xét Điềm Nữu, ai một tiếng, hét lớn "Thì ra không là lão bà của ta." Nói chuyện, hắn mở rộng miệng, cơ hồ như khóc.

Tiểu Ngưu thấy vậy, rất không vui, mặt dài ra quát lớn "Ta nói người này, cái gì tật xấu, ai là lão bà của người hả." Tiểu Ngưu căm tức nhìn người nọ. Hán tử kia vóc dáng rất cao, cao lớn vạm vỡ, tướng mạo thì kém chút, trên mặt có chút tàn nhang đỏ lấm tấm, vả lại mũi hình củ tỏi, miệng rộng phồng chùng mở lớn có thể nhét được quả trứng gà

Hắn mặc một thân quần áo vải thô dính đầy bụi đất, trên lưng đeo đại đao. Nhìn hình dáng kia, chắc là một kẻ vũ phu. Dạng này của hắn, làm Điềm Nữu nhú mày, nhắm thẳng Tiểu Ngưu đích phía sau trốn đâu. Rất hiển nhiên, nàng có điểm sợ hãi.

Nàng biết, vừa rồi nếu Tiểu Ngưu ko xuất thủ, rất có khả năng người này đã bắt được mình.

Hán tử kia khóc lóc thảm thiết đối với Tiểu Ngưu nói "Tiểu huynh đệ, thật không phải. Ta nhận nhầm người. Vị cô nương này dáng người cùng màu quần áo, quá giống lão bà của ta, ta tưởng là lão bà của ta, ta mới tới

kéo cánh tay nàng. Ai, lão bà của ta đi mất, nàng chạy đi đâu đây?" Vừa nói vừa nhìn xung quanh như là tìm người vậy. Tiểu Ngưu giờ mới hiểu được là xảy ra chuyện gì, cũng nguôi giận một chút, lại hỏi "Lão bà người bao nhiêu tuổi, bộ dạng như thế nào?"

Hán tử kia giậm chân, nói "Lão bà của ta năm nay hai mươi lăm tuổi, mang một thanh kiếm, bộ dạng rất xinh đẹp, mặc một thân màu lam, ăn mặc không sai biệt lắm so với vị cô nương này." Nói chuyện, ngón tay chỉ Điềm Nữu bên cạnh Tiểu Ngưu. Điềm Nữu biết hẳn là nhận nhầm người, từ phía sau Tiểu Ngưu đi ra.

Tiểu Ngưu lại hỏi "Lão bà người như thế nào lại đi mất chứ?"

Hán tử kia vừa nghe, trên mặt lộ ra vẻ thẹn thùng, nói "Điều này thì không cần người quản, đây là chuyện của vợ chồng. Ta đã nghi hỏi người, người có thấy một người như vậy không" Nói đến đây, thanh âm của hắn đột nhiên biến đổi, thanh âm thô ráp kia như như sủ tử rỗng, làm Tiểu Ngưu rất không thoải mái. Tiểu Ngưu không cần suy nghĩ nói "Không phát hiện, không phát hiện, hay là người tới nơi khác tìm xem sao." Nói xong, khoát tay chặn lại.

Hán tử kia cũng không lập tức rời đi, nói "Tiểu huynh đệ, nếu người thấy một nữ nhân như lời nói, người nói cho nàng, sư phụ chúng ta rất lo lắng cho nàng, bảo nàng nhanh trở về." Nói xong muốn rời đi.

Tiểu Ngưu hô "Người chờ một chút."

Hán tử kia sắc mặt hiện lên vẻ vui mừng, hỏi "Chẳng lẽ người đã gặp qua lão bà của ta sao?"

MA ĐẠO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Hồ Bơi (2)

Hán tử kia vừa nghe, trên mặt hiện ra vẻ kiêu ngạo, nói "Ta là Tái Lý Quỳnh Lỗ Nam, lão bà của ta là xuyên nữ kiếm Tôn Tam nương." Tiểu Ngưu vừa nghe, thiếu chút nữa cười ha ha, tâm nói "Ta đang gặp đại nhân vật gì đây, thì ra là giả Lý Quỳnh cùng muội muội tôn Nhị nương."

Tiểu Ngưu nhin cười, hướng hán tử kia chấp tay thi lễ, Hán tử Lỗ Nam cho là kính ý, còn vui vẻ tiếp nhận, sau đó vội vàng nói "ta cũng không thể nói với người nhiều, ta còn phải đi tìm lão bà của ta, lão bà của ta cũng đã đi mấy chục ngày rồi, cũng mong không có nam nhân nào dẫn chạy mất", nói xong cũng không để ý Tiểu NGưu, nhanh chân bỏ chạy, chạy như bay, như là phía sau có lão hổ đuổi theo. Hân vừa mới đi, Tiểu Ngưu ôm bụng cười to, cười đến đau cả ruột, Diêm Nữ nhìn bóng người nọ, nói " Tiểu Ngưu ca, người này thật sự là một hán tử thô lỗ nha".

Tiểu Ngưu cười, nói "người này ta xem không chỉ là một hán tử thô lỗ, còn là một thê vô dụng, thật cùi bắp, lão bà mà cũng để đánh mất, nam nhân như vậy thì có cái ích lợi gì? Nghe tên của bọn họ xem ra không bình thường đâu, không giống như đại hiệp, nghe có vẻ giống cường đạo nha"

Diêm Nữ ừ, nói "Muội nghe Tiểu Tụ nói, Lý Quỳnh cùng tôn Nhị nương đều là nhân vật trong tiểu thuyết 《 thủy hử truyện 》 . Lý Quỳnh thích uống rượu giết người, tay cầm hai thanh đại phủ, là cái điển hình thô nhân; mà tôn Nhị nương là lão bà của Trương Thanh, bán bánh bao nhân thịt người!"

Tiểu Ngưu liên tục gật đầu, khen "Diêm Nữ, muội thật giỏi a, học vấn cũng tăng lên, sau hai năm, ta cũng không bằng muội."

Điềm Nữu cười, nói "Muội mỗi ngày ở nhà huynh ngoại trừ hỗ trợ ở được điếm cùng phòng bếp còn cùng Tiểu Tụ học một chút học vấn, dù sao cũng nhàn rồi."

Tiểu Ngưu cười cười nói : " người thật sự là tiến tới là một cô nương,sau cũng có thể làm nữ tú tài". Điềm nữu khiêm tốn nói " ta cũng không có học vấn như vậy,nghe tiểu tụ nói,làm tú tài rất khó." Tiểu Ngưu thở dài "cũng không phải mà, đọc sách thi tú tài rất khó, nếu là Sơn đại vương, tựa như vị vừa rồi, cũng dễ dàng hơn nhiều" Điềm Nữu trầm tư nói: "nhìn hắn như vậy, tuy rằng thô lỗ, nhưng không giống cường đạo, có lẽ gọi là cái gì mà đại hiệp đó"

Tiểu Ngưu nhếch miệng cười cười, nói "Chỉ mong hôm nay chúng ta gặp được một vị anh hùng."

Điềm Nữu đột nhiên a một tiếng, nói "Vừa rồi cái người tên Lỗ Nam nói hình dáng lão bà hắc, như thế nào có điếm giống nữ nhân xinh đẹp chúng ta gặp ở quán trà."

Nghe Điềm Nữu nói như vậy,Tiểu Ngưu nhẹ nhàng vỗ đầu nói : "không phải bọn họ thật sự là cũng một nhà chứ" tiếp theo lại lắc đầu nói " không có khả năng,không có khả năng."

Điềm Nữu không hiểu hỏi "Có gì mà không có khả năng?"

Tiểu ngưu nói nghi vấn của mình : người nghĩ nha,Điềm nữu,diện mạo như người và ta này,người ta thấy đã biết là vợ chồng,yít nhất cũng là vợ chồng chưa cưới,người xem hai người bọn họ,một người đẹp như một đóa hoa tươi,một người không bằng Lý Quỳ,như thế nào cũng không giống người một nhà,mà giống như mỹ nữ cùng dã thú" Điềm Nữu nghe xong cũng cười khanh khách,nói " từ tướng mạo mà nhìn thì không giống một đôi,chẳng qua người không thể nhìn tướng mạo,có lẽ Lỗ Nam này có điếm phúc,mới có một lão bà xinh đẹp"

Tiểu Ngưu lớn mật nói " theo ta thấy,nếu nữ nhân kia thật sự là lão bà của hã,như vậy thì có vấn đề.ta cũng không tin,nữ nhân kia sẽ thích nam nhân như vậy. ta thấy,nữ nhân kia không phải đồ ngốc,chính là mắt có vấn đề,nếu không là bị bắt,hoặc là có cái gì khó nói,cần một người nam nhân che chở"

Điềm Nữ liếc Tiểu Ngưu nói " Tiểu Ngưu ca,ta thấy không có nghiêm trọng như vậy đâu, chàng nói quá thôi, như vậy không xong, có lẽ nam nhân này thật sự là một nhân vật, kia nữ sùng bái hã, gả cho hã cũng không phải lạ đâu." Tiểu Ngưu ừ,nói " vậy chúng ta biết một đại nhân vật" Điềm Nữ hỏi " Tiểu Ngưu ca,chúng ta hay là báo cho Lão Nam một cái thư,nữ nhân kia tựa hồ là lão bà của hã" Tiểu ngưu nói : Điềm Nữ nha,lòng người thật tốt,nhưng hiện tại chúng ta muốn báo tin,cũng tìm không thấy " Lý Quỳ" kia.

Điềm nữ nhìn trước sau,cũng không thấy gì,người đến người đi,một biển người mờ mịt còn đâu mà tìm vị " Tái Lý Quỳ" đâu? Một phen hảo ý của nàng cũng chỉ thất bại

Hai người cao hứng đi du ngoạn,ngoại trừ Tây hô, đã đi xem nhiều địa phương,tâm tình khoái trá cực kỳ. không nghĩ đang du ngoạn cao hứng,xa xa bay đến vài đám mây đen,chỉ khoảng nửa khắc đã làm cho trời xanh hoàn toàn bị che mất,trước mắt tối sầm lại.cái này cũng chưa tính,qua chốc lát,tiếng tí tách tí tách gầm lên,gió to đến.

Bởi vì mưa đột nhiên tới,mọi người một chút phòng bị đều không có,vội vàng bỏ chạy tứ phía. Tiểu Ngưu trong lúc cấp thiết kéo tay Điềm Nữ đi đến chỗ gần nhất trú mưa,bọn họ đi đến dưới lầu một khách điếm nghĩ đến lúc cơn mưa chấm dứt sẽ đi tiếp, nhưng cơn mưa này như thác đổ, xối xả không ngừng. Hai người chạy dưới mưa mà chân không ngừng run rẩy, mà mưa thì như không có ý định ngừng lại.

Hai người nhìn bầu trời,Điềm Nữ thở dài,Tiểu Nguue không cho là đúng,qua không lâu,Tiểu ngưu không có kiên nhẫn đợi mưa tạnh.hã nói

với điềm nữ " đi thôi,đừng đợi ở chỗ này nữa"

Điềm nữ nhìn mưa nói : tiểu Ngưu ca,đi thì cũng phải có ô nha,bằng không thì lại ướt sũng hết"

Tiểu Ngưu nhìn nàng cười nói " muốn cái ô nha,dù sao chúng ta cũng không vội chờ về." Tiểu Ngưu kéo tay Điềm Nữ đi vào khách điếm.

Điềm Nữ nhẹ nhàng đẩy tay Tiểu Ngưu, sợ hãi nói "Làm gì vậy?"

Tiểu Ngưu cười hì hì nói " còn hỏi sao,chúng ta đương nhiên tìm một gian phòng nghỉ ngơi một lúc,đợi mưa tạnh rồi về nhà" cũng không quản Điềm Nữ không thích,đã bảo chủ quầy mượn một phòng.trưởng quầy ngẩng lên nhìn qua tiểu ngưu và Điềm nữ,tiểu ngưu không có gì,điềm nữ lại cảm thấy trên mặt nóng bừng.

Tiểu nhị dẫn tiểu ngưu cùng điềm nữ lên lầu,tiểu ngưu lại phân phó "mang cho ta mấy món ngon miệng ăn sáng,một hồ đào tửu mang đến phòng cho ta"

Tiểu nhị đưa Tiểu ngưu cùng điềm nữ đến phòng xong liền đi xuống lầu. căn phòng thật rộng rãi lại sạch sẽ, làm cho người cảm thấy thật thoải mái."

Tiểu ngưu ngồi xuống giường nói " thật là thoải mái nha,cùng với ở nhà thật giống nhau"

Điềm nữ nhìn chung quanh nói : chúng ta không phải ở đây đêm nay chứ? ? thăm rồi." nói xong,hết hồn xem xét Tiểu ngưu,không dám đi đến

Tiểu ngưu hướng nàng cười hắc hắc không ngừng nói " sợ cái gì,chẳng lẽ ngươi còn sợ ta ăn thịt ngươi sao?"

Điềm nữ rụt người lại nói " ta có chút sợ nha,ta sợ mưa không ngừng,ta sợ người bắt nạt ta,ta cũng sợ cha mẹ người lo lắng cho chúng ta,ta cũng sợ Tiểu Tự cười chúng ta"

Tiểu ngưu nắm lấy tay nàng kéo đến ngồi xuống bên giường an ủi nói " có cái gì mà sợ,chúng ta chỉ để ý chuyện chúng ta,quản người khác nói làm gì,chỉ cần chúng ta cao hứng là tốt rồi. người cũng đói bụng rồi,chúng ta ăn một chút,mưa ngừng thì lại đi,đừng sợ"

Điềm Nữ lo lắng hỏi "Nếu mưa không ngừng thì làm sao bây giờ đây?"

Tiểu ngưu cười nói "không ngừng thì đi sao được,chúng ta ở đây tốt mà. Cùng lắm thì người ngủ giường,ta ngủ trên mặt đất" điềm nữ đỏ mặt lên nói ""Ta cảm giác người đang chờ ở đây để gài bẫy ta, chờ ta đến sa vào bẫy của người."." Tiểu Ngưu nghe được giật mình. Híp mắt hỏi "nếu quả thực như vậy, sao nàng còn dám chui vào?"

Điềm Nữ ngượng ngùng quay đầu đi, thấp giọng nói "Muội cũng không biết."

Tiểu ngưu ôm điềm nữ trong lòng nói " không có gì,dù sao chúng ta sớm hay muộn sẽ thành vợ chồng nha. Muội còn có cái gì phải sợ,huynh muốn muội chính thức thành nữ nhân của huynh"

Đang nói chuyện,tiểu nhị đem rượu cùng thức ăn nóng hổi bưng lên,tiểu ngưu liếc mắt Điềm nữ,trong lòng nói " uống xong rượu giao bôi,chúng ta sẽ động phòng,một khắc giá ngàn vàng" nghĩ đến hân hạnh ý,trong lòng tiểu ngưu phát ra nụ cười dâm đãng.

Tiểu nhị đem các thứ đặt ở trên bàn rồi đi ra ngoài. Tiểu ngưu kéo điềm nữ ngồi xuống,há mồm ăn. Tiểu ngưu nói với điềm nữ " ăn nhiều một chút,chốc nữa về nhà thì không cần ăn nữa"

Điềm nữ liếc mắt nhìn cửa sổ toàn mây đen,nói "trời mưa lâu như vậy,cũng nên tạnh mới phải"

Tiểu ngư rót một chén rượu,một chén đầy một chén có một nửa,nói "Điềm nữ nha,muội quán nhiều như vậy làm chi,chúng ta vui vẻ đã" Điềm nữ có chút đói bụng,liền cùng tiểu ngư ăn đến. tiểu ngư là thang thôn hồ yết,điềm nữ là nhẹ nhàng. Tiểu ngư vừa ăn vừa uống,một bên nhìn lén Điềm nữ,suy nghĩ xem thế nào để khiến nàng chủ động yêu thương nhưng nhớ,mời mình hưởng điềm phúc. Hắn nghĩ đây là lần đầu tiên tiếp xúc,nàng chắc chắn rất rụt rè,mình đành phải ra tay trước vậy.

Tiểu ngư cũng rót cho điềm nữ một chén rượu nói " điềm nữ,chúng ta đã lâu không ở cùng một chỗ,uống với huynh một chén,rất nhanh, huynh sẽ rời nhà quay về lao sơn"

Điềm nữ nghe xong sững sốt, hỏi " trở về mới được vài ngày,như thế nào lại muốn đi?"

Tiểu ngư cười giải thích nói " lúc này là về thăm người thân,xong rồi cũng nên chở về tiếp tục học nghệ,huynh cũng không muốn cả đời là công tử ca vô năng"

Điềm nữ nghe xong chau mày,nửa ngày không nói.nàng tự nhiên luyện tiêc tiểu ngư ly khai.nàng cũng như các cô nương khác,mỗi ngày đều ở cùng một chỗ với người trong lòng,gắn bó làm bạn,vĩnh viễn không phân cách. Nhưng tiểu ngư có cái chí khí thiếu niên,nàng không thể kéo chân hắn,cũng không thể ngăn cản hắn.hơn nữa nàng cũng không có khả năng ngăn cản. bởi vậy,nàng lâm vào thương cảm.

Tiểu ngư khuyên nhủ " điềm nữ,không cần nghĩ nhiều.ly biệt là chuyện bình thường,lần này ra đi,lần tới có thể gặp lại..." biết đối phương đối với mình lưu luyến không rời,tiểu ngư trong lòng cảm thấy rất vui mừng.điềm nữ gật đầu nói " tiểu ngư ca,muội không muốn ảnh hưởng đến tiền đồ của

huynh". Nói xong liền uống hết chén rượu mà tiểu ngưu rót cho,rượu xuống bụng,điềm nữ không nhin được ho khan lên,tiểu ngưu vội vàng đứng lên,yêu thương vỗ lưng nàng mới khiến nàng có thể dễ chịu hơn một chút.

Điềm nữ ngẩng đầu nhìn tiểu ngưu nói " tiểu ngưu ca,muội không có sao,huynh không cần quản ta."mặt của nàng đỏ như lửa điềm.nàng từ trước đến giờ chưa lần nào nào say rượu,đối với cồn vẫn là rất miễn cảm.

Tiểu ngưu ngồi xuống,gắp đồ ăn cho điềm nữ sau đó nói " ta Ngụy Tiểu Ngưu cũng không muốn sống uất ức cả đời,huynh muốn trở thành một đại nhân vật"

Điềm Nữ dạ một tiếng, nói "Tiểu Ngưu ca, muội vĩnh viễn ủng hộ huynh."

Tiểu ngưu cười haha nói " huynh biết muội là một cô nương hiếu việc. nào,uống một chút đi.uống rượu xong,muội sẽ cảm thấy lâng lâng" lúc này đây,tiểu ngưu lại rót cho điềm nữ một chén.điềm nữ bắt đầu cảm thấy rất cay,khó có thể đổ vào bụng,thấy tiểu ngưu hứng trí bừng bừng,cũng không nghĩ muốn giảm hưng phấn của hẳn,nên cũng uống cùng. Dần dần,nàng cảm thấy toàn thân nóng lên,có điềm thư thái. Tiểu ngưu thấy điềm nữ như vậy,trong lòng thật cao hứng " điềm nữ nha,muội thực là hảo hảo bà của huynh.huynh có thể lấy được muội,huynh đã rất thỏa mãn."

Điềm Nữ cười, nói "Chúng ta còn chưa có thành thân mà."

Tiểu ngưu cười hắc hắc nói " muốn thành thân không phải dễ dàng sao,hiện tại cũng có thể" tiểu ngưu đến bên người điềm nữ ngồi xuống,ôm nàng vào trong lòng.

Điềm nữ nghiêm mặt nhìn tiểu ngưu nhẹ giọng nói " tiểu ngưu ca,muội có thể cảm giác ánh mắt huynh có ý xấu với muội. tiểu ngưu cười hắc hắc,hôn lên mặt nàng một cái nói " đây không phải ý xấu nha,đó là huynh yêu muội một lòng,khi huynh yêu muội xong,sau này muội sẽ thường

xuyên muốn cho huynh yêu muội". hăn giống như con chuồn chuồn lướt nước nhẹ nhàng hôn lên mặt diễm nữ. uống rượu xong, diễm nữ mặt giống Hải Đường nhìn thật đẹp. nàng mang theo ánh mắt thâm trầm, mở đôi môi đỏ mọng cùng với hô hấp nhẹ nhàng rên rỉ, làm hạ thể hăn có phản ứng mãnh liệt. Hăn áp lực đã lâu đích ** rốt cục giống núi lửa giống nhau phun trào.

Tiểu ngưu xúc động ôm diễm nữ đi đến giường. diễm nữ xấu hổ nhắm mắt lại hỏi " tiểu ngưu ca, huynh muốn làm gì?"

Còn hỏi sao? Tự nhiên là làm việc tốt rồi, nhưng tiểu ngưu lại nói " chúng ta cùng nhau nghiên cứu học vấn, có chút học vấn phải có thực tiễn mới hiểu được"

Diễm nữ ôn nhu nói " huynh ôn nhu một chút nha" nói đến đây thanh âm của nàng đã nhẹ như muỗi kêu. Tiểu ngưu an ủi " đừng sợ, đừng sợ, huynh sẽ uội nhớ rõ phút giây này cả đời". tiểu ngưu đem diễm nữ đặt ở trên giường. giống như bóc một quả quýt quần áo của Diễm Nữ cũng dần được giải khai

Trước mắt tiểu ngưu, diễm nữ giống như minh châu phóng thích hào quang sáng ngời. mùi thơm của cơ thể từng đợt bay tới. doc truyện tại . , làm người ta cảm thấy thật khoái hoạt không thôi.

Diễm nữ tương đối then thùng, một tay che phía dưới, một tay che mặt trên, nhưng căn bản là không che được, lại thêm vài phần hấp dẫn. Mặt trên từ cánh tay nhỏ nhìn xuống, lộ ra một bộ phận hình cầu trắng như tuyết, nhìn xuống dưới thì lộ ra đám lông tơ che phần hạ thể ướt át, phần đầu gối của nàng phối hợp cùng cặp đùi với chiếc mông vênh cao thật mỹ lệ. Hăn đưa mắt dán sát vào, cảm nhận Diễm Nữ mặc dù không phải là tuyệt sắc mỹ nữ, nhưng cũng là nhất đẳng mỹ nhân. Tiểu Ngưu liền môi, hai mắt sáng lên khen: "Diễm Nữ nha, thân thể nàng thật là đẹp mắt, phối hợp cùng khuôn mặt quả là tuyệt hảo. Ta với nàng cái gì cũng luyện tiếc a" Nói

chuyện, Tiểu Ngưu không thể chờ đợi nữa, hân cởi sạch, sau đó hôn tới sau gáy nàng như hổ đói vồ linh dương...

Điềm nữ chuyển mình, biến thành nằm nghiêng, tiểu ngưu đánh cái không, may mắn công phu cũng được, tại trên giường lăn một vòng, liền khôi phục tư thái bình thường. tiểu ngưu cười hắc hắc " điềm nữ nha. muốn khảo nghiệm công phu của huynh sao? Huynh nói với muội, vô luận là võ công hay là giường công, tiểu ngưu huynh đây đều là nhất lưu. mấy cái này cuối cùng muội cũng sẽ biết" tiểu ngưu cũng nằm nghiêng, hướng điềm nữ tiếp cận.

Điềm nữ nằm nghiêng, đường cong tuyệt đẹp, lưng áo cao vút, màu da mặc dù không trắng lắm, nhưng rất thuận mắt. cái lưng mảnh khảnh, bờ eo mảnh khảnh, cùng kiêu đồn sấn chắc. ở giữa 2 khe đùi lộ ra một nhục huyết ẩn hiện như bóng ma, càng làm nam nhân phải phát cuồng.

Tiểu ngưu tiếp cận đi lên, hai tay cùng trượt trên người nàng, vuốt ve, còn dùng cái cứng rắn đụng vào mông và đùi nàng. Các động tác liên tiếp, quấy rầy điềm nữ khiến nàng vận vẹo thân thể, khiến cho cái rãnh kia cũng có biến hóa rất nhỏ.

Điềm nữ ngăn tiểu ngưu không được. tiểu ngưu duỗi một tay, cầm một bên vú. Thật tốt, vừa tràn đầy. A thật mềm, giống như bóng vậy. hảo nhu nộn a, song phong của nàng nhu nộn không khác gì đậu nàng . Ngoài ra còn rất co dãn nha, mấy cái đặc điểm khiến Tiểu Ngưu hứng thú tăng nhiều, yêu thích không buông tay. Mà cái đứng rắn kia giống như thép xúc đến xúc đi, xúc vào mông điềm nữ, khiến nàng thở hổn hển, xuân tình nhộn nhạo.

Tiểu Ngưu đương nhiên không thể thỏa mãn với hiện tại. Hân rồi cuộc cùng đem thân thể của Điềm Nữ mở rộng. Hân thấy được Điềm Nữ chính diện, trên dưới cực kì hài lòng, nhũ hoa màu phấn hồng, thâm cỏ đen bóng mượt, uốn cong, ẩn hiện khe suối hé mở tràn đầy mật dịch.

Tiểu ngưu hai mắt đăm đăm,tán dương " thật tốt nha,thật sự là một cô nương xinh đẹp",lại bổ nhào lên thân diềm nữ,tiếp tục "công tác". Cái miệng của hắn giống như ngọn lửa len lỏi khắp nơi,chảy vào khiến thân thể diềm nữ run rẩy không thôi, hai tay của hắn cũng bận việc,như là bị mất cái gì quý giá,nơi nơi tìm tòi, mà tiểu đệ đệ của hắn cũng cũng không an tâm, nó nóng như lửa đốt làm thân thể Diềm Nữ như trong lửa nóng, trong lòng rất ngứa,xuân thủy chảy ra lai láng,thật là thống khoái.

Tất cả các thủ đoạn đều đã dùng,kết quả là tiểu ngưu không thể nhin được nữa,mà diềm nữ cũng phát ra tiếng rên rỉ ngọt ngào của thiếu nữ. Hai người như trong lòng bình thường khôn ngoan lạnh lợi, đều rất muốn rồi.

Lúc tiểu ngưu ra khỏi người nàng,diềm nữ ai một tiếng,giống như một tiếng lệnh khiến trong lòng tiểu ngưu ấm áp dào dạt,trên thực tế cũng không phải là rời khỏi nàng,mà là muốn điều chỉnh tư thế,bởi vì hắn muốn thành công đoạt đất,đấu tranh anh dũng.hắn muốn dùng vũ khí lợi hại của mình mở cánh cửa thần bí,mời nàng cảm nhận được hạnh phúc của nữ nhân,cũng muốn nàng nhớ kỹ kiên một thiếu nữ là một quá trình vô cùng tỉ mỉ.

Tiểu ngưu đang mở chân diềm nữ,nhẹ nhàng tách đùi ra,tiếp theo hắn nằm úp lên người nàng,cắn lại bồng tử loạng choạng tìm cách nhập khẩu. đồng thời,tiểu ngưu cầm lấy hai tay diềm nữ, **, lập tức thể hiện nhu tình, miệng hôn lên đôi môi đỏ mọng của diềm nữ.

Diềm nữ lúc này cũng có chút thích thú việc này,nàng há mồm cũng tiểu ngưu hôn,vòng eo cũng vụng dại mở ra,như là nghênh đón khách không mời mà đến,hay là muốn tranh né công kích của hắn.

"Huynh muốn đi vào!" Tiểu Ngưu ngẩng đầu, hôn lỗ tai của nàng.

Diềm Nữ thở gấp, có điểm mơ hồ nói "Muội. . . Muội sợ."

Tiểu ngưu xuân phong đặc ý nói " sợ cái gì,tý nữa thích còn không kịp đâu". Rồi hắn để dương vật tại cửa âm đạo của diềm nữ,hướng vào trong

mà đâm,vài lần đều không có thành công. Chưa đạt được thành công quyết không buông tha, quyết ý tiến vào

Tiểu ngư liên đứng dậy,quỳ xuống,tay cầm JJ, tại nơi cửa động đã ướm nhẹp mật dịch của nàng mà cọ quyết, làm mật ngọt ngào ngọt chảy càng nhiều, sau đó hướng tiểu đệ đệ vào cánh cửa màu hồng mà tiến vào. Một lần nữa, cánh cửa đó lại động, nó nong ra một chút, tựa hồ lớn hơn một chút.

Tiểu ngư không nhin được nói "điềm nữ kiên nhẫn một chút,tới thời khắc mấu chốt rồi." nói xong lại nằm úp lên thân điềm nữ,mông đột ngọt ấn vào,JJ liền chen vào khe hở hẹp,cùng lúc đó,điềm nữ thống khổ phát ra một tiếng A, hai tay cuốn lấy cổ của tiểu ngư,đôi mắt đẹp long lanh nước mắt,có thể thấy được bao nỗi thống khổ của nàng.

Tiểu ngư nghĩ " không thể do dự,dù sao một cửa này là phải qua" vì thế hấn đâm một cái,đem gậy sáp ấn vào trong. Lần này điềm nữ càng đau hơn,nước mắt không nhin được chảy ra miệng nói " đau quá, mọii đau quá,tiểu ngư ca,chúng ta..."

Tiểu Ngư đuổi đầu lưỡi liếm nước mắt của nàng, an ủi nói: "nhẫn nại tí, lập tức thích liền à, thích quá nàng lại trầm trồ khen ngợi ca ý chứ" nói chuyện, Tiểu Ngư dùng dương căn khê động, một cảm giác ấm áp như khuyến khích Tiểu Ngư tiến thêm vào. Nhưng Điềm Nữ không đủ kiên cường. Nàng ôm chặt thắt lưng Tiểu Ngư, không cho hấn lộn xộn, Tiểu ngư đành phải chờ thời điểm. Không làm gì, tựa lạo tiếp tục hôn hút, sờ soạng nàng, chờ nàng bình tâm là lúc mà tiểu đệ đệ được thỏa mãn a.

Qua đã lâu,điềm nữ mảy mới dẫn ra một chút,tiểu ngư cũng không nhiều lời,thử thăm dò,ấn gậy sáp một cái,bắt đầu còn hơi gian nan,sau lại dễ dàng hơn.điềm nữ dần dần hưởng thụ tư vị nam nữ hoan ái,mà tiểu ngư đã ban diễm phúc này cho các cô nương khác

" a...a...cái này...muội không chịu nổi" điềm nữ một bên lắc mông,một bên rên rỉ. Tiểu Ngưu lời lẽ sâu sắcs, dễ hiểu, áp sát nhục huyết nhỏ vang lên từng tiếng ót ót, thật chặt chẽ mà nóng bỏng, dường như không có kẽ hở, tư vị thật khác so với các nàng khác a.

Tiểu ngưu đặc ý,một bên mạnh mẽ làm,vừa nói " tiểu bảo bối của huynh,cái này thích không,thích thì kêu lên đi,dù sao bên cạnh cũng không có người nghe lén"

Điềm nữ hừ hừ,vẫn không đủ lớn mật.tiểu ngưu nghe đã đủ,tiếng kêu kia rụt rè mà xấu hổ khiến tiểu ngưu mê muội.

Tiểu ngưu một hơi làm mấy trăm phát, nước chảy lênh láng. Điềm nữ lắc thân thể loạn xạ,tiếng kêu ngày càng lớn,chính là không đủ dâm dăng. Tiểu ngưu nghĩ " cái này cần trường kỳ dạy dỗ mới thành" điềm nữ mới nếm thử mỹ vị,không bao lâu liền đạt tới cao trào. Tiểu ngưu cũng không muốn thương tổn nàng,làm thêm mấy chục phát,cũng bắn tinh hoa vào lỗ nhỏ của điềm nữ. có cái gì bắn vào đó, một luồng tinh khí nóng bỏng bắn thẳng vào làm Điềm Nữ kêu lên a a. Nàng thậm chí không biết đây là vật gì. Tiểu Ngưu đành phải giảng giải cho nàng.

Lúc sau,tiểu ngưu mới rút ra thấy dưới khố của điềm nữ một đồng hồ lớn có một điềm lạc hồng,giao tạp phi thường bắt mắt. tiểu ngưu phi thường hưng phấn.

Điềm Nữ mở đôi mắt đẹp, ngượng ngùng nhìn chỗ dưới chân, hừ nói: " địa phương của nữ tử, chàng không thể nhìn" Tiểu Ngưu săn sóc nàng từng li từng tí, cũng không phải nàng sinh ra dục tính mà chính Tiểu Ngưu khơi dậy nàng. Tiểu Ngưu chính là cuộc sống của nàng, nàng không chỉ nghĩ tới là muốn lần đầu hiến thân cho Tiểu Ngưu mà muốn trong tiềm thức của hân lưu lại hình bóng của mình.

Hai người ôm nhau một chỗ. Tiểu ngưu nói bên tai nàng " lúc này muội chính thức là hảo hảo bà của huynh" điềm nữu ai hai tiếng nói " nếu sau này huynh không cần muội,muội làm sao bây giờ?"

Tiểu ngưu khẽ cắn lỗ tai nàng nói " nha đầu ngốc,huynh có như thế đâu,muội xem tiểu ngưu huynh giống một người phụ lòng sao?"

Điềm nữu nói " tiểu ngưu ca đương nhiên không phải người đó,chỉ sợ sau khi nhìn thấy cô nương tốt hơn ta, chàng tự bỏ ta mà đi cùng ấy chứ"

Tiểu ngưu lập tức thổ lộ nói " muội không nên nghĩ vậy,bà của huynh đều có muội,nói cách khác,huynh như thế nào lại không dẫn muội về? ai nấy đều thấy được huynh muốn kết hôn với muội mà"

Điềm nữu ừ nói " muội sau này sẽ chờ huynh đến cưới muội"

Tiểu ngưu tỏ vẻ " chờ ta học nghệ trở về,chúng ta sẽ thành thân,khi đó mỗi ngày đều có thể ngủ một chỗ,đúng rồi.muội còn đau không?" tiểu ngưu đuổi tay vuốt ve người nàng.

Điềm nữu do dự rồi nói " bên trong còn hơi đau,không nghĩ làm như vậy lại chịu khổ như vậy" tiểu ngưu an ủi " đây là lần đầu tiên mà,lần sau sẽ không có"

Hai người nói tâm tình,chỉ chốc lát đã ngủ.lúc bọn hắc tặc dậy trời đã tối rồi,mưa đã tạnh.tiểu ngưu cũng không muốn về,hắn muốn ở trong này đêm nay,nhưng điềm nữu bắn khoản,không dám ở chỗ này,cứng rắn lôi kéo tiểu ngưu mặc quần áo về nhà.

Tiểu ngưu cũng không lay chuyển được nàng,cũng đứng lên,vì tỏ vẻ tiểu ngưu cho nàng mặc quần áo,cảm động không biết nói cái gì với điềm nữu cho phải,cảm giác sâu sắc. không có lộn nam nhân đâu. Nàng nào biết tiểu Ngưu trong lòng nữ nhân rất tốt

Mặc quần áo xong. Hai người ra khỏi phòng. Điem nữ cất một bước, là kêu đau a một tiếng. Tiểu Ngưu biết nguyên nhân, lộ ra một nụ cười thoải mái. Điem nữ liếc mắt sắc giọng "đây đều là do huynh làm hại, về nhà tiểu tự thấy nàng lại cười muội"

Tiểu Ngưu cười nói "muội có thể không cho nàng biết mà"

Điem nữ giận giữ nói "nàng nhìn một cái là biết muội sao mà giấu được nàng?"

Tiểu Ngưu nói "cũng không sợ, huynh mấy ngày này đều có thể ở cùng muội, chờ muội khỏe lại huynh đi, việc gì huynh cũng không để muội làm".

Điem nữ đáp ứng một tiếng, liền cùng tiểu Ngưu đi về nhà. Dọc đường đi, hai người cũng không nói chuyện gì, mà Điem nữ trong lòng phi thường ngọt ngào. Tiểu Ngưu trong lòng còn kiêu ngạo hơn.

Về đến nhà, trong lúc mọi người đang ăn. Tiểu Ngưu an bài Điem Nữ một mình ở lại 1 phòng ống, chính là Nguyệt Ảnh từng ở. Tiểu Tự mặc dù không đáp ứng, nhưng mà cũng là hết cách.

Sau vài ngày, Tiểu Ngưu cùng Điem Nữ du ngoạn vui thú, không cho nàng làm việc gì, đợi cho nàng bình thường, mới quyết định rời nhà

Trong nhàn biết tin tức tiểu Ngưu đi, có điểm luyến tiếc, nhưng ngăn không được. Lão Ba ngượng Trung Bảo nói: "con tria nha, trước kia ba xin lỗi con. Con cũng không nên mang thù, sau này ta hảo hảo đối đãi với con. Con học công phu tốt, sau này nhanh trở về, gia đình rất cần con"

Tiểu Ngưu cười hì hì nói: "Lão ba yên tâm đi, con nhất định sẽ mau chóng trở về"

Kế mẫu nói: "ở ngoài tốt thì cũng không như ở nhà. Nếu bên ngoài ko vừa ý thì nhanh trở về một chút nhé."

Tiểu Ngưu nhìn kể mẫu xinh đẹp, đáp: "vâng, ta nhớ kĩ rồi"

Tiểu Tụ thì lại không cho là đúng nói: "ca ca nha, lần sau, khi trở về cũng không được về tay không, phải mua một số quà cáp a, như áo quần, đồ ăn, ta rất thích ta"

Kể mẫu mỉm cười nói : "nha đâu này như thế nào lại quan tâm mấy thứ này"

Tiểu Tụ còn nói thêm : "ca, hành sự bên ngoài, ca nhất định phải an phận thủ thường, thấy mỹ nữ thì tránh xa một chút, không thể đắc tội với Diêm Nữ nha, nếu có tội với nàng, ta sẽ thay nàng trừng trị ca" nói xong, hướng Tiểu Ngưu giơ đôi bàn tay trắng như phấn, lại hướng Diêm Nữ cười cười

Diêm Nữ cũng rụt rè cười nói: "tiểu ngưu ca, nam nhi chí tại bốn phương, ta tin tưởng rằng chàng nhất định có tiền đồ" Tiểu Tụ cười hì hì nói: "muốn nói chuyện công phu, có lẽ cũng được, nếu nói đi thi công danh, thì đời này ca đừng nghĩ"

Tiểu Ngưu da mặt dày, cũng không quan tâm đối với Tiểu Tụ nói: "Tiểu Tụ nha đầu, lần tới phải gặp mặt thì cứ nói với ta"

MA ĐAO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Hồ Bơi (3)

Tiểu Ngưu da mặt dày lắm, cũng không thêm quan tâm, hướng Tiểu Tụ nói: "Tiểu Tụ nè, lần tới có muốn tuyển người để lấy làm chồng, đừng quên nói cho ta biết một tiếng, ta sẽ giúp muội dự trừ thật tốt cho."

Tiểu Tụ khoát tay chặn lại, nói: "Ý tốt xin tiếp nhận, ca ca hãy tỉnh lại đi. Muội giờ đây đã hiểu rõ rồi, hôn nhân đại sự của muội chỉ cần là có ca ca người tham dự, nhất định là chuyện tốt biến thành chuyện tệ, nhất định trở thành hồng phúc." Tiểu Ngưu vội vàng giải thích nói: "Làm gì có chuyện đó, là vì người được chọn của muội kém, vượt không qua cuộc khảo nghiệm."

Tiểu Tụ đã tính trước nói: "Giờ đây muội nghỉ kỹ rồi, sau này nếu có chọn được ai, mà muội xem có thể gả được cho hần, có thể không cần phải trưng cầu ý kiến của ca ca nữa."

Người một nhà cười cười nói nói, thật là náo nhiệt. Phụ thân Ngụy Trung Bảo không có nói thêm cái gì, chỉ là yên lặng chăm chú nhìn Tiểu Ngưu, nghĩ đến người vợ trước đã chết, trong lòng rất là khó chịu. đọc truyện tại . Hần cảm thấy thiếu nợ nơi Tiểu Ngưu nhiều lắm, vợ sau đối với hần không tốt, thật ra vợ trước chết, là không thể trách hài tử.

Sáng hôm nay, ném qua điểm tâm, Tiểu Ngưu đã thu dọn xong , có thể xuất phát. Phụ thân đã chuẩn bị cho hần ngựa cùng ngân lượng, Tự mình Tiểu Ngưu cũng mang theo một ít hành lý cần thiết, cố gắng không để lộ vẻ đùa giỡn. Dựa theo bản lãnh hiện tại của hần, những vật này còn phải mang theo. Nếu như gặp phải kinh địch, cũng có chỗ dùng. Người trong nhà đưa

đến ngoài cửa, Tiểu Ngưu mang theo đồ đạc, phóng mình lên ngựa, hướng về mọi người phất phất tay, nói: "Tất cả trở về đi, ta sẽ mau trở lại. Có ai dám ăn hiếp nhà ta, khi ta trở về sẽ lột da hắn, rút gân hắn." Dứt lời, thúc vào bụng ngựa, con ngựa liền tung bốn vó, hướng về phía trước phóng đi.

Tiểu Ngưu vừa quay đầu lại, vẫn thấy người nhà còn đứng ở ngoài cửa. Tiểu Ngưu trong lòng tự nhủ: 'Còn có cha mẹ là tốt nhất, ta thật là có phúc khí. Không thể tưởng được phụ thân hôm nay đối với ta tốt như vậy, đây khả năng là bởi vì liên quan đến tuổi phụ thân càng lúc càng lớn a.' Còn đang nghĩ ngợi, ngựa đã rẽ sang ngã khác, người nhà đã không còn nhìn thấy nữa.

Tiểu Ngưu thầm nói: 'Ta sẽ còn trở lại, không cần thương cảm.' Cứ suy nghĩ như vậy, hăn tăng nhanh tốc độ, hướng cửa bắc thành Hàng Châu phóng đi.

Trên đường thuận lợi, ngày đi đêm nghỉ. Chưa hết một ngày, thì đã đến Liễu Hoài Âm. Nơi này là cố hương của Hán triều Hoài Âm Hầu Hàn Tín..

Tiểu Ngưu cưỡi ngựa ở chính giữa đường lộ, ngắm nhìn thành thị xưa cổ này, trong lòng thầm nói: 'Một kẻ phải chui qua háng nhục nhã, có thể trở thành một đại danh tướng, chỉ huy trăm vạn đại quân làm cho Sở Bá Vương Hạng Vũ phải tự vận ở Ô giang.

Người này tuy nhiên kết cục không tốt lắm, chết ở trong tay con mẹ già, nhưng tuyệt đối là một người thật sự có bản lĩnh. Ta Tiểu Ngưu tuy là một thanh niên bình thường, cũng không cam chịu bình thường, ta cũng vậy phải làm một phen thành đại sự nghiệp, dù cho không bằng Hàn Tín cũng phải trở thành một nhân vật nổi danh, như vậy mới không phụ lòng ông trời đã cho ta tánh mạng.' nghĩ tới đây, Tiểu Ngưu hùng tâm vạn trượng, ý chí chiến đấu sục sôi, tin tưởng mình nhất định có thể thành công.

Kỳ thật đây là chuyện xưa về Hàn Tín, cũng không phải là Tiểu Ngưu tự mình đọc được trên sách, mà là muội muội Tiểu Tụ bình thường đã nói với hắn, mà không phải là chỉ nói một lần. Làm cho Tiểu Ngưu tăng thêm lòng yêu mến nhân vật anh hùng, bởi vậy hắn nhớ rất rõ ràng. Cho nên vừa đến quê quán Hàn Tín, liền nhớ ngay đến vị cổ nhân kiệt xuất này.

Hắn thật muốn học một ít những văn nhân kia, cũng là kính viếng thoáng qua vị đại nhân vật này. Nhưng mà cũng nghĩ lại, Hàn Tín khi chết, kéo theo cả nhà bị tru di tam tộc, chỉ sợ là chết không có chỗ chôn, Ngay cả phần mộ đều không có, còn có cái gì để có thể thăm viếng?

Hắn đi ở trên đường cái, nghĩ miên man về Hàn Tín, mơ màng đi về phía trước. Còn chưa nói, có lẽ là Hàn Tín ở cõi u minh phù độ cho cổ hương a, cảnh phố nơi này phi thường phồn vinh, hơn nữa người đeo đao mang kiếm đặc biệt nhiều. Có lẽ là bị ảnh hưởng của Hàn Tín a, chẳng kể là nhân vật dạng nào, đều học theo kiểu cách ăn mặc của võ sĩ, Tiểu Ngưu cảm thấy hối hận vì điều này, tự mình khi ra đi chẳng có trên người một cây đao nào, hay là một cây kiếm gì,, ít nhất cũng làm tăng thêm thể diện.

Vào lúc đang đi tới, phía trước lộ đột nhiên kẹt lại không đi được. Tiểu Ngưu ngồi trên lưng ngựa, nhìn thấy rõ ràng có đánh nhau ở phía trước. Nhìn tình thế này, cũng không phải là việc luận bàn võ nghệ, xem xét cũng biết là đánh nhau thực, đánh đến ầm ầm liên thanh. Tiểu ngưu nhìn kỹ, trong lòng rất là bất bình, nguyên nhân là mấy tên đánh một người, quá không công bình. Càng thêm tức giận còn là mấy tên đại nam nhân vây công một nữ tử.

Tiểu ngưu là người thương hương tiếc ngọc, hắn sao có thể chịu được chuyện như vậy phát sinh ở dưới mắt. Bởi vậy, hắn muốn xuất thủ.

MA ĐAO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Giúp Đỡ (1)

Tiểu Ngưu nhảy xuống ngựa, đến bên cạnh quan sát. Chỉ thấy năm tên nam tử quơ đao múa kiếm bao vây một thiếu phụ, với thái độ rất hung hăng, dường như là muốn đem thiếu phụ ra mà chia năm xẻ bảy.

Song phương đánh cho bụi đất tung bay, la hét không ngừng, nhìn kỹ một chút, năm người nam tử này một chút cũng không chiếm được thượng phong. Mà thiếu phụ kia huy động thanh kiếm cất lên, chỉ đông đánh tây, công thủ cẩn thận, nghiêm cẩn tinh tế, mà lại càng đánh càng hăng. Trên gương mặt mỹ lệ hiện lên vẻ kiên trì đến cùng, tinh thần không đạt được mục đích thì không bỏ qua.

Ở bên cạnh còn có một tên công tử ca đồm dáng lòe loẹt, một mặt nhìn xem đánh nhau, một mặt la lớn: "Gắng thêm chút hơi sức, quật ngã nàng, bất quá không cho phép đả thương nàng nha, ta còn muốn nàng xứng đáng là tiểu lão bà của ta."

Thiếu phụ kia không sợ hãi chút nào, đánh nhau đồng thời vẫn còn không quên mắng to: "Tiểu vương bát đản, muốn kết hôn tiểu lão bà, trở về lấy mẹ ngươi đi. Lão nương ta có lão công rồi, ngược lại không có nhi tử, ta xem ngươi thế vào rất phù hợp."

Công tử ca kia một điểm cũng không giận, cợt nhả nói: "Hảo tỷ tỷ của ta, nàng có lão công cũng không sợ, vứt bỏ hẳn theo ta a. Ta sẽ không chê bỏ nàng đâu." Nói chuyện còn hướng thiếu phụ kia chớp chớp mắt, khiến cho Tiểu Ngưu nhìn đã cảm thấy buồn nôn. Cả bọn người tới đây đi, thiếu phụ kia lại càng lợi hại, năm người kia bị bức phải liên tiếp bại lui.

Công tử kia ca cả giận nói: "Thực là vô dụng, năm người đều đánh không lại một người!" Thời gian tình hình càng lúc càng tệ, phía sau của hắn lại chạy tới hai người nữa, nhận thấy bọn họ, công tử ca mừng rỡ, vội vàng nói: "Đồng tiêu đầu, Lý tiêu đầu, mau giúp ta bắt lấy nữ tặc này, nàng trộm đồ đạc của ta."

Hai hán tử kia liếc nhìn lẫn nhau, không có lập tức động thủ. Công tử kia nóng ruột, mặt dài ra kêu lên: "Các người còn chờ cái gì nữa? Ta đều bị người ta ăn hiếp thành như vậy, các người còn có thể nhìn xem mà mặc kệ sao? Các người có còn muốn làm cho tiêu cục không?" Vừa nói vừa chỉ vào hai mắt của mình, Tiểu Ngưu lúc này mới chú ý đến, trong đó một con mắt của hắn chung quanh bị đánh cho đen thui. Dạng như vậy rất buồn cười, bởi vậy Tiểu Ngưu nhin không được phá lên cười hắc hắc.

Hai hán tử kia thấy vậy, không còn do dự, cũng đều rút đao trợ công. Lúc này đây, bảy tên nam nhân vây công một nữ nhân, đây càng khiến cho Tiểu Ngưu giận không kềm được rồi. doc truyện tại . Bởi vì hai người này gia nhập vào, nàng kia dù lợi hại cũng rơi vào thế hạ phong. Tiểu Ngưu nhìn ra được, bản lĩnh hai người kia so với năm gã nọ mạnh hơn nhiều. Mắt thấy đây thiếu phụ càng ngày càng nguy hiểm, có nhiều lần suýt bị đánh ngã.

Tiểu Ngưu không nhìn thêm nữa, vừa muốn xông đi lên bênh vực kẻ yếu, lại phát hiện nàng kia có điểm nhìn quen mắt, rất nhanh nghĩ tới, đúng là ngày đó tại quán trà đụng phải thiếu phụ áo lam, lúc đó tư thế oai hùng hiên ngang, phong độ bất khuất càng làm người ta kính nể.

Tiểu Ngưu chẳng quan tâm nàng đã từng trừng mắt với mình lúc đó. Gặp chuyện bất bình, rút đao tương trợ. Tiểu Ngưu thấy người qua đường đều tránh né xa xa, khiến cho hắn có chỗ trống để đi. Hắn nhảy vèo lên ngựa, giật giật dây cương, một mặt thúc ngựa, một mặt hét lớn: "Mau tránh nha, ngựa điên rồi." Theo thanh âm, con ngựa nhảy điên cuồng như gió vọt

tới. Con ngựa nọ cũng rất thông minh, đồng thời tấn công, cũng không quên hí vài tiếng.

Chiều này quả nhiên rất tốt, bảy người kia vây công theo bản năng nhìn thoáng qua bên cạnh, muốn tránh con ngựa đang xông vào, rồi sẽ thu thập thiếu phụ áo lam. Tiểu Ngưu cưỡi ngựa vọt tới bên cạnh thiếu phụ. Tiểu Ngưu kêu lên: "Nàng còn chờ cái gì? Còn chưa lên?"

Thiếu phụ kia a một tiếng, lúc này mới đột ngột từ mặt đất phóng lên, lập tức giống như chim én nhẹ nhàng rơi xuống lưng ngựa của Tiểu Ngưu. Tiểu Ngưu không ngừng lại chút nào, như thiểm điện chạy tới phía trước. Công tử kia kêu lên: "Đừng có buông tha bọn họ." Chỉ thấy một người hán tử móc ra một cục đá ra, hất tay lên, cục đá giống như hạt mưa từ phía sau bay tới. Tiểu Ngưu chẳng hề biết việc này, chỉ biết là chạy. Chợt nghe sau lưng thanh âm vang lên bang bang, còn không biết chuyện gì xảy ra.

Tiểu Ngưu hỏi: "Chuyện gì xảy ra?"

Thiếu phụ kia hồi đáp: "Không có gì, ta quét sạch vài cục đá thôi." Nguyên lai cục đá kia vừa đến, nàng đưa thanh kiếm hướng về sau làm một đường vòng cung, những cục đá kia liền giống như những chiếc lá rơi đều rớt xuống đất hết.

Trong chớp mắt, con ngựa này đã chạy ra thật xa, và quẹo lệch vào ngã phố bên cạnh mà đi. Thiếu phụ kia mặc dù cùng Tiểu Ngưu cùng cưỡi một ngựa, cũng không ôm eo Tiểu Ngưu, chỉ dùng hai chân kẹp lấy bụng ngựa.

Tiểu Ngưu thả chậm tốc độ, ngửi mùi thơm trên người đối phương, cố ý nghĩ chiếm tiện nghi, liền làm cho con ngựa lúc nhanh lúc chậm đích, khiến thân người thiếu phụ thỉnh thoảng tựa sát vào trên người Tiểu Ngưu một cái, cảm giác như vậy thật tốt, thân thể của nàng đã mềm mại lại thơm tho, khiến cho Tiểu Ngưu có ý nghĩ phạm tội.

Biết rằng diễm phúc không có hưởng thụ bao lâu, nàng kia đã vèo một tiếng lập tức nháy xuống. Tiểu Ngưu ồ một tiếng, vội vàng dừng ngựa lại, quay đầu hỏi: "Nàng làm sao vậy?"

Thiếu phụ kia đứng vững, nói ra: "Ta không sao, đa tạ hỗ trợ của người, ngày sau ta nhất định trả lại người nhân tình này." Nói chuyện, còn trừng mắt liếc Tiểu Ngưu, rồi xoay người bỏ đi.

Tiểu Ngưu ai một tiếng, kêu lên: "Đừng nóng vội nha, nàng chờ một chút."

Thiếu phụ tức giận mà hỏi: "Còn có chuyện gì?" Nàng nhìn thẳng chằm ngó đến Tiểu Ngưu, vẻ mặt không thoả mái. Tiểu Ngưu cười khổ nói: "Ta dường như không có gì đắc tội với nàng mà, như thế nào đối với ta lại hung dữ thế?"

Thiếu phụ hồi đáp: "Ta có hung dữ sao? Ta không phải đối với người hung dữ, ta đối người nam nhân nào đều như vậy, kể cả cái tên nam nhân chết tiệt của ta kia." Nói đến đây, thiếu phụ kia nghiêng răng, tỏ ra vẻ hận ý.

Thần sắc của nàng dạng này, khiến Tiểu Ngưu chợt nhớ tới Nguyệt Ảnh. Hắn cảm thấy thần thái của nàng có vài phần giống Nguyệt Ảnh, tuy nhiên tướng mạo của nàng còn xa mới bằng vẻ đẹp của Nguyệt Ảnh, cũng không có phong thái con gái đẹp đẻ như Nguyệt Ảnh. Tiểu Ngưu âm thầm cảm khái vài tiếng, hỏi: "Nếu như ta không có đoán sai, nàng nhất định là Xuyên Nữ Kiếm Tôn Tam Nương đây?"

Thiếu phụ khẽ giật mình, kinh ngạc mà hỏi thăm: "Làm sao người lại biết tên của ta?"

Tiểu Ngưu mặt mũi tràn đầy đắc ý, nói ra: "Ta là một người tài năng có thể đoán biết được đó. Nàng không nói tên của nàng ra, ta cũng có thể phán đoán ra. Ta còn biết lão công của nàng không đẹp đẻ như ta." Hắn nghĩ tên kia xấu như quỷ, đùa với thiếu phụ chơi.

Thiếu phụ Tôn Tam Nương mục quang lướt qua lướt lại mặt Tiểu Ngưu, nói ra: "Người là so với hắc sinh ra đẹp mắt, nhưng lại có thể như thế nào? Nam nhân giống như con gián, đều là một thứ hình dáng." Vừa nói chuyện vừa xoay người rời đi.

Tiểu Ngưu đánh ngựa đuổi theo, nói ra: "Nàng khoan đi đã, lời của ta còn chưa nói hết."

Tôn Tam Nương cũng không quay đầu lại nói: "Có chuyện người nói mau, ta còn có chuyện phải làm. Nếu như người muốn cho ta báo đáp ơn cứu mệnh của người thì người cứ nói đi, muốn ta thế nào? Nếu như nghĩ chiếm tiện nghi của ta, thì cứ nói rõ ra, không cần phải ấp úng." Nghe được lời này trên mặt của Tiểu Ngưu nóng lên.

Tiểu Ngưu nhảy xuống ngựa, đến cùng Tôn Tam Nương đi người sóng vai, hỏi: "Ta muốn biết nàng vừa rồi cùng công tử ca kia là chuyện gì xảy ra? Mà như thế nào lại đánh nhau?"

MA ĐAO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Giúp Đỡ (2)

Tôn Tam Nương không đếm xỉa tới nói: "Có cái gì để mà nói. Ta đi bộ trên đường, hăn nhìn thấy phía sau ta mà chảy nước miếng, giống như cái đuôi một thứ, đi theo sau lưng ta. Ta tức giận, nên đánh cho hăn một cái tát, ai biết, dưới tay hăn còn có một đám người, theo ta mở cuộc đánh nhau. Hắc hắc, nếu không nói là trạng thái ta không tốt, coi như là bọn họ bày người, ta cũng đã sớm đánh ngã bọn họ."

Tiểu Ngưu ân cần mà hỏi thăm: "Chẳng lẽ nàng vốn đã bị thương rồi?" Tiểu Ngưu đưa mắt xấu xa nhìn, gặp bộ ngực cao cao của nàng, phồng lên, đúng là biểu hiện của nữ nhân thành thực. Cái nhìn này làm Tiểu Ngưu thấy trong lòng nhộn nhạo, ý xấu lộ ra mắt. Hăn tưởng tượng ra chuyện xấu xa, nếu có thể lấy tay thử một lần, vậy cũng là quá tốt.

Tôn Tam Nương nhìn ra phương xa, chậm rãi nói ra: "Là bị thương, đã rất lâu rồi, một mực không có tốt." Tiểu Ngưu nói ra: "Vậy người hăn là nên tỉnh dưỡng mới đúng, không có nên chạy khắp nơi."

Tôn Tam Nương mắt lộ ra bi thương, nói ra: "Mọi nhà đều có việc khó nghĩ. Ta đi ra, là vì ta không muốn gặp người ta không muốn gặp."

Tiểu Ngưu nhớ tới hồi trước việc nàng trừng mắt liếc mình, bèn mỉm cười nói: "Người này không phải chỉ ta chứ? Nàng lần trước trừng mắt nhìn ta, ta vẫn còn nhớ rất rõ ràng."

Tôn Tam Nương hừ một tiếng, đột nhiên bước nhanh vài bước, quay đầu lại hướng Tiểu Ngưu vòng tay, nói ra: "Chuyện ngày hôm nay, ta xin cảm

ơn. Ta có việc đi trước, người không cần tiền nữa." Nói dứt lời, nàng nhảy người lên, triển khai khinh công, nhanh như chớp chạy đi.

Tiểu Ngưu nghĩ đến lời nói "Tái Lý Quỳnh", bèn vói theo sau lưng của nàng kêu lên: "Tôn Tam Nương, nam nhân của nàng đang tìm nàng đó, tìm đến độ muốn khóc. Còn nữa, hắn nói sư phụ nàng rất nhớ nàng, đều bị bệnh, nàng trở về nhanh lên." Chính là Tôn Tam Nương đã đi xa rồi, cũng không biết có nghe được lời nói Tiểu Ngưu không.

Tiểu Ngưu ngăm nhìn địa phương mà Tôn Tam Nương biến mất, tự nhủ: "Nàng với ta có quan hệ gì? Ta dựa vào cái gì quản chuyện của nàng? Ta đây là ân nhân cứu mạng, liều mạng giúp người, được cái gì tốt rồi? Kết quả là lòng nhiệt tình gặp phải tảng băng, thật sự là không may. Từ nay về sau gặp lại chuyện như vậy, ta Tiểu Ngưu mới mặc kệ. Ta còn không bằng nhanh lên chạy đi, nhanh lên trở về núi, đi gặp sư nương của ta, Nguyệt Lâm của ta mới là thật cách."

Sau khi nói xong lời này, Tiểu Ngưu cảm thấy bình tĩnh nhiều hơn. Hắn nhìn xem sắc trời không còn sớm, liền quyết định tìm đến một gian khách điểm để ở. Đi không xa, đến dãy phố cuối cùng ở đây, hắn tìm được một nhà rồi. Đây là một kiến trúc ba tầng lầu, xem ra sinh ý cũng không tệ lắm. Bởi vì Tiểu Ngưu xem trước cửa nhiều người đến và đi.

Trong lúc Tiểu Ngưu dẫn ngựa tiến vào sân nhỏ giờ, lập tức có tiểu nhị khuôn mặt tươi cười đón chào, kế tiếp đỡ lấy dây cương dắt ngựa đi. Tiểu Ngưu oai vệ đi vào đại sảnh, nguyên lai tưởng rằng chương quỳ cũng sẽ có khuôn mặt tươi cười đón chào, nào ngờ khi vào đại sảnh, chỉ thấy chương quỳ ở tại đó mặt ủ mày chau. Hắn ngồi ở trong quỳ thỉnh thoảng lại ngó qua góc phòng, rất hiển nhiên, hắn không vui đúng là từ nơi đó truyền đến.

Tiểu Ngưu đến gần quỳ hàng, lớn tiếng nói: "Chương quỳ, có phòng trọ không?"

Chưởng quầy trong lòng giật mình, lập tức đổi thành khuôn mặt tươi cười, nói ra: "Phòng trọ tự nhiên có, kiểu nào cũng đều có, bảo đảm ngài sẽ vừa ý." Đang nói chuyện, chỉ thấy khách nhân ngồi ở góc phòng vỗ bàn, kêu lên: "Chưởng quầy, mau mang rượu tới đây, nếu không mang rượu, ta sẽ lật đổ cái bàn này."

Tiểu Ngưu đưa mắt nhìn về góc phòng, chỉ thấy một đại hán đưa lưng về phía mình, cách thật xa đều có thể nghe thấy được mùi rượu nức nồng. Một tên tiểu nhị lập tức chạy đến trước mặt, xoay người cười làm lạnh nói: "Khách quan, thực xin lỗi người, lão bản của chúng ta nói, không thể lấy rượu cho người."

Người nọ giận dữ, khễ vươn tay bắt lấy cổ tay tiểu nhị, nhẹ nhàng giương lên, tiểu nhị kia liền giống như chiếc túi bị ném ra ngoài. Tiểu Ngưu lập tức bước ra một bước, đón lấy tiểu nhị đang sợ tới mức phát run ở giữa không trung, rơi xuống mặt đất. Tiểu nhị kia bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, đã quên bèn nói lời cảm ơn.

Chưởng quầy hướng về Tiểu Ngưu khom người chào, nói ra: "Cám ơn đại hiệp." Sau đó đi đến trước mặt đại hán kia nói ra: "Khách quan, người đã thiếu nợ chúng tôi rất nhiều ngày tiền thuê nhà rồi, nếu muốn uống rượu, vậy thì đem sổ sách tính toán rõ ràng đi." Đại hán kia quát lớn một tiếng, vỗ bàn một cái, lần này khí lực thật lớn, khiến cái bàn nảy lên một cái, kỳ diệu chính là đồ trên bàn chạy tới chạy lui, không có cái nào ngã xuống hoặc là rơi xuống đất. Đây khiến cho Tiểu Ngưu không khỏi đối với hán tử kia thay đổi cách nhìn.

Đại hán kia đứng lên kêu lên: "Ta không có tiền, người có thể làm gì ta?" Lúc này hán tử vừa quay mặt, Tiểu Ngưu vừa thấy được cái mũi giống củ tỏi của hán tử liền theo là cái miệng khổng lồ đang há ra.

Chưởng quầy vẻ mặt lúng túng, hai tay dang ra, rất oan ức nói: "Nếu như tất cả giống như khách quan ngài cũng nói như vậy, tiểu điểm của ta đã

sớm đóng cửa."

Đại hán kia trừng mắt như hạt châu, lớn tiếng nói: "Người còn sợ ta không trả cho người tiền sao? Chờ ta tìm được lão bà của ta, trả gấp đôi cho người là xong." Tiểu Ngưu lúc này đã thấy được gương mặt đen của hăn cùng với chấm đỏ trên mặt. Hăn nhận ra người này rồi, chính là gặp qua tại Hàng Châu là Tái Lý Quỳnh Lỗ Nam bị mất lão bà. Vừa nhìn thấy hăn, Tiểu Ngưu liền nhin cười không được, nhưng hồi tưởng những lời vừa rồi của lão bà hăn, Tiểu Ngưu không khỏi vừa tức vừa giận. doc truyện tại . Chính mình hảo tâm cứu hăn lão bà, lão bà Tôn Tam Nương của hăn cũng thật là vô tình.

Chưởng quầy vô thức tránh xa Lỗ Nam chút ít, nhỏ giọng thầm nói: "Hôm nay người nếu không lấy tiền ra, ta chỉ đành đuổi người đi thôi. Đuổi không đi, ta lập tức đi báo quan."

Lỗ Nam chẳng hề để ý, nói ra: "Người muốn đi báo quan, ta cũng không ngăn cản người." Lúc này hăn cũng thấy Tiểu Ngưu rồi, cười hắc hắc hai tiếng xong, nói ra: "Tiểu tử, nguyên lai là người nha. Bản lãnh không tồi nha, ta ném người ra, người lại còn có thể đón được." Tiểu Ngưu hướng về hăn cười cười, nói ra: "Không tìm được lão bà người sao?"

Lỗ Nam chán nản ngồi trở xuống, than thở nói ra: "Cái con đàn bà đáng chết này, cũng không biết chạy đi nơi đâu rồi. Tại Hàng Châu sau khi bỏ rơi ta, chẳng còn thấy bóng dáng đâu. Làm hại ta ở đây chờ đợi mấy ngày, không biết làm sao tìm cho được."

Tiểu Ngưu thấy hăn nói thảm quá, mới nói: "Ta ngược lại đã gặp được lão bà của người."

Lỗ Nam hoan hô một tiếng, mạnh mẽ nhảy dựng lên, xông lên chộp lấy tay Tiểu Ngưu, kêu lên: "Hảo huynh đệ của ta nha, người đúng là nhìn thấy nàng? Nàng ở nơi nào, mau nói cho ta biết nha, ta thật là vội muốn chết."

Tiểu Ngưu cố ý không nói, bèn dùng sức rút tay của mình về, một lời không ra miệng ngồi vào cái bàn bên cạnh. Lỗ Nam vội vàng tới bên cạnh, nói ra: "Người có nói hay không, chẳng lẽ muốn cho ta quỳ xuống trước mặt người hay sao?" Vừa nói, bộp một tiếng chân liền quỳ xuống rồi. Cái này khiến cho Tiểu Ngưu chân tay luống cuống. Như vậy một tên đại hán quỳ gối dưới chân hăn, chính mình thật sự chịu không được. Hăn vội vàng nâng hăn dậy, nói ra: "Người trước tiên đứng dậy, ta sẽ nói cho người biết." Lỗ Nam đưa bộ mặt đau khổ, nói ra: "Ai, ta nóng ruột muốn phát điên đây. Không biết là phạm vào một điểm sai nào, đến nỗi đối với ta như vậy sao?"

Tiểu Ngưu cười, nói ra: "Ta ngược lại có thể cho người biết, bất quá người phải nói cho ta biết, các người rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, người ta vợ chồng đều ân ân ái ái, các người như thế nào lại đuổi theo nhau hả?"

Lỗ Nam vừa nghe, lấy tay để trên mặt của mình đánh ột cái tát, nói ra: "Chuyện này nói ra thật là bẽ mặt, ta có thể không nói được không?" Vừa nói, ngó trong đại sảnh nhìn thoáng chung quanh một cái, chỉ thấy chương quỳ đích cùng bọn tiểu nhị đều chú ý đến hăn.

Tiểu Ngưu suy nghĩ, chuyện vợ chồng người ta, ta hỏi nhiều làm gì, nên không miễn cưỡng hăn, mới nói: "Vừa rồi trước khi ta vào điểm đã gặp qua lão bà của người."

Lỗ Nam hỏi: "Người nói mau, là nhìn thấy nàng ở nơi nào?"

Tiểu Ngưu nghĩ rằng ở chỗ này nói chuyện không có thuận tiện, kêu tiểu nhị đưa mình về phòng. Sau khi đóng cửa, mới đem chuyện từ đầu chí cuối hết thảy nói ra. Lỗ Nam vừa nghe lão bà bị ăn hiếp, gấp đến độ vò đầu bứt tai, nghe tới Tiểu Ngưu ra tay cứu viện, khiến lão bà hóa nguy thành an, lại lộ ra khuôn mặt tươi cười.

Sau khi nghe Tiểu Ngưu nói, hăn bộp một tiếng quỳ xuống, nhắm Tiểu Ngưu đập đầu nhiều cái. Tiểu Ngưu lại khó hiểu mà hỏi thăm: "Nè Lỗ Nam,

người lại có chuyện gì xảy ra, tại sao lại quỳ xuống? Chẳng lẽ người rất thích thú quỳ xuống sao?" Lỗ Nam đứng lên nói ra: "Người đã cứu lão bà của ta, chính là ân nhân cứu mạng cả nhà ta, ta tự nhiên muốn cảm ơn người." Tiếp theo lại hỏi: "Nàng hiện tại ở nơi nào?"

Tiểu Ngưu trả lời: "Ta theo nàng ở trên con đường này chia tay xong, nàng bỏ chạy đi, không biết đến nơi nào." Lỗ Nam than luôn hai tiếng, vô cùng thất vọng, sau đó chạy ra ngoài cửa. Tiểu Ngưu kêu lên: "Người đi đến nơi đâu?" Lỗ Nam người chạy ra cửa, thanh âm vọng lại: "Ta đi tìm lão bà của ta, lúc trở lại, lại cảm ơn người."

Chờ Tiểu Ngưu đi ra tới trước cửa, Lỗ Nam đã không thấy. Tiểu Ngưu trong lòng cảm thấy buồn cười, thầm nghĩ người này mặc dù ngớ ngẩn, nhưng đối với lão bà lại rất chung tình, vậy chắc là người trung hậu.

MA ĐẠO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Giúp Đỡ (3)

Sau khi Lỗ Nam đi, Tiểu Ngưu gọi một ít rượu và thức ăn, sau đó dùng qua, đợi cho trời tối rửa chân, rồi mới ngồi lên trên giường, bắt đầu luyện tập tâm pháp Lao Sơn phái. Điều này đã trở thành thói quen của hắn. Vào thời điểm không có nữ nhân làm bạn, hắn toàn bộ muốn luyện tập tâm pháp này. Trước mắt, hắn cảm giác trạng thái của mình càng ngày càng tốt, thân thủ cũng tiến bộ cực kỳ nhanh. Hắn thầm nghĩ: 'Chờ ta luyện tốt kiến thức cơ bản, ta cũng có thể giống Nguyệt Ảnh, Nguyệt Lâm các nàng một thứ có thể học tập pháp thuật rồi. doc truyện tại . Khi đó ta Tiểu Ngưu còn dùng ngựa để cưỡi sao? Ta cũng có thể bay tới bay lui, cưỡi kiếm giết người.'

Sau khi hắn luyện qua tâm pháp, giữa lúc muốn đi ngủ, chuông quây vừa đi vào, vẽ mặt giao hoạt. Tiểu Ngưu hỏi: "Có chuyện gì?" Chuông quây vừa cười vừa nói: "Khách quan xem ra là có biết lão đen thui kia chứ."

Tiểu Ngưu trả lời: "Coi như là có biết."

Chuông quây nói: "Hắn ở trong tiệm chúng tôi vừa ăn vừa ở hết mấy ngày, không có trả cho tôi một đồng tiền. Chúng tôi cũng không thể để thâm hụt tiền mua bán, nếu thế thì cạp đất mà ăn. Cho nên, cái tiền trọ này thì..." Nói đến đây thì, chuông quây hí mắt thâm ý sâu sắc mà nhìn Tiểu Ngưu.

Tiểu Ngưu là người thông minh, hiểu rõ ý tứ của hắn, liền hất tay lên, nói: "Lời của người nói xong rồi, người có thể đi ra đi, tiền trọ này cứ tính sổ vào ta."

Gương mặt chường quầy lập tức tươi cười, bỏ đi cục đá nặng trĩu ở trong lòng, lúc đi ra cửa, còn cẩn thận đóng cửa cài then. Tiểu Ngưu nhìn ra cánh cửa, hắc hắc nở nụ cười, tự nhủ: 'Đây là thương nhân mà, tất cả là phải đem tiền đặt ở hàng đầu, chẳng lẽ một điểm nhân tình cũng không coi trọng? Một hồi nghĩ đến cha của mình, chẳng phải là không như vậy? Nếu để cho ông ta tiền cùng nhi tử trước mặt chọn một, trước kia ông nhất định sẽ chọn tiền rồi. Bất quá bây giờ đại khái muốn chọn nhi tử thôi.' Tiểu Ngưu vừa muốn cởi áo, chợt nghe một tiếng ầm vang, cửa bị đẩy mạnh ra, chỉ thấy Lỗ Nam chạy đến, không nói là đầy bụi đất, mà còn chảy máu trên mặt. Hắn vừa tiến đến đã nắm lấy tay của Tiểu Ngưu, nói: "Huynh đệ ơi, mau cứu lấy lão bà của ta."

Tiểu Ngưu vội vàng hỏi: "Chuyện gì đã xảy ra?"

Lỗ Nam ập a ập ứng nói: "Nhanh lên đi, lão bà của ta bị bọn họ bắt được, nếu không đi thì xong rồi." Tiểu Ngưu đẩy tay của hắn ra, hỏi: "Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Người ngồi xuống trước, thở một hơi đã."

Lỗ Nam do dự mà ngồi xuống, giống như con chó to nóng nảy há to mồm thở phì phò, trên mặt đầy vẻ giận dữ. Tiểu Ngưu an ủi: "Người đừng vội, đem tình huống nói rõ ràng, chú ý nói ngắn gọn nha."

Lỗ Nam liền vừa khóc nước mắt vừa mang sự tình nói ra. Nguyên lai sau khi hắn chạy ra ngoài, cứ ở trên đường cái hoảng loạn chạy tới, không nghĩ tới quả nhiên gặp phải lão bà của hắn. Tôn Tam Nương đã đi khắp nơi không mục đích để giải sầu, không biết nên không nên tha thứ cho sai lầm của nam nhân nàg không. Nhưng mà, nàg lại xem nhẹ uy hiếp của những kẻ địch nhân kia.

Hai vợ chồng này đang đi dạo, lại đụng phải cùng một chỗ. Lỗ Nam hưng phấn liền nhảy tưng lên, giống như đứa bé. Mà Tôn Tam Nương vừa thấy được hắn, bức bối không muốn ở, quay đầu rời đi. Lỗ Nam đương nhiên không thể buông tha nàg, sau đó liền đuổi theo.

Tôn Tam Nương cảnh cáo hắc tử quay trở lại, không nên đuổi theo, bằng không sẽ không khách khí. Lỗ Nam thật vất vả tìm được nàng, quyết sẽ không buông tha. Đến đây một trước một sau, đi chỉ chốc lát, Tôn Tam Nương bực quá, lại rút kiếm ra, cả giận nói: "Người nếu lại cùng đi theo, Lỗ Nam, kiếm của ta có thể không nhận người."

Lỗ Nam ân cần nói: "Tam nương nha, nàng bị thương, ít nên động đến chân khí."

Tôn Tam Nương tức giận nói: "Ta bị thương còn không phải bởi vì người sao? Nếu không bởi vì người, công phu của ta sẽ không so với tiểu sư muội kém bao nhiêu, đều là người làm hại." Tôn Tam Nương càng nghĩ càng giận, liền quơ trường kiếm, hướng Lỗ Nam đâm tới rất nhanh. kiếm thuật Tôn Tam Nương tương đối cao, nếu như không phải bị thương, mà ngay cả tiểu sư muội cao thủ như vậy cũng không thể đơn giản thủ thắng nàng. Bởi vậy, Lỗ Nam đành phải lui bên cạnh trốn.

Tôn Tam Nương thu hồi kiếm, căm tức Lỗ Nam, nói trắng ra: "Lỗ Nam, ta không thể tha thứ người. Người chỉ có là đi thôi, chờ ta suy nghĩ cẩn thận xong, ta lại nói với người."

Lỗ Nam vẻ mặt cầu xin nói: "Tôn Tam Nương, chúng ta tốt xấu cũng đã là năm năm vợ chồng, nàng không thể nể tình vợ chồng tha thứ cho ta một lần sao? Ta lần đó bất quá là uống nhiều hơn hai chén, mới làm ra chuyện sai lầm. Ta từ nay về sau cũng sẽ không phạm sai lầm nữa."

Tôn Tam Nương oán hận nói: "Chớ không đối được ăn phân. Đừng dùng loại này đồ ngon đồ ngọt lừa gạt ta, ta không có nghe đâu." Vừa nói, Tôn Tam Nương bước đi như bay, chạy tới về phía trước.

Lỗ Nam ở phía sau la lớn: "Tam nương, nàng chờ ta một chút, nàng đừng có rời xa ta nha! Người xa cách ta, có thể bảo ta sống thế nào đây."

Tôn Tam Nương có tai như diếc, càng chạy càng nhanh, Lỗ Nam ở phía sau liền bên theo đuổi không bỏ. Cũng không lâu lắm, hai người đã chạy ra khỏi cửa thành. Lúc này, phía trước đột nhiên xuất hiện chín người cản đường.

Dựa theo sắc trời âm đạm, Tôn Tam Nương nhận ra trong đó đúng là bảy tên vây công mình, mà hai người khác ăn mặc theo kiểu đạo sĩ thì không nhận biết. Hai tên đạo sĩ một già một trẻ. Lão hướng mọi người vung tay lên, nói: "Nữ tặc này, trộm tiền công tử, lại còn đánh công tử, không thể để cho nàng tẩu thoát."

Mấy người kia vừa nghe, tất cả liền vung mạnh vũ khí xông lên. Tôn Tam Nương trong lòng đầy chính khí, liền xuất kiếm nghênh địch. Lỗ Nam lúc này cũng chạy tới, gặp người ta ăn hiếp lão bà của mình, cũng nổi trận lôi đình, liền rút đao ra, xông tới giải vây.

Bảy người kia đối phó Tôn Tam Nương có thể ở vào thế thượng phong, nhưng khi Lỗ Nam vừa xông đến, lập tức sức lực không còn theo ý muốn nữa, chỉ được vài hiệp, đã bị đánh liên tiếp lui về phía sau.

Lão đạo sĩ vừa thấy, vung tay lên nói: "Minh Thủy, người tiến vào thử xem." Tiểu đạo sĩ đáp ứng một tiếng, rút kiếm xông lại. Lỗ Nam vừa thấy, vội vàng nhảy tới tiếp đón. Như vậy liền tạo thành hai trận chiến.

Tôn Tam Nương đối phó bảy người kia khó lòng duy trì lâu được, mà Lỗ Nam mặc dù sức mạnh đao nặng, thế công sắc bén, cũng không thể lập tức thủ thắng, trong lòng âm thầm sốt ruột, mắt thấy tình thế càng lúc càng tỏ ra bất lợi.

Cũng không lâu lắm, Tôn Tam Nương nhất thời sơ xuất, bị bắt sống. Lỗ Nam vừa thấy như vậy liền phân tâm, cũng bị tiểu đạo sĩ chém một kiếm ở trên mặt. Lỗ Nam dưới sự đau nhức, nhanh chóng thoái lui về phía sau. Hắn cũng không có liều mạng tiến lên đi cứu thê tử, mà là chạy trốn chết.

Hắn làm như vậy, không thể nghi ngờ đúng là thông minh. Mà cảnh này rơi vào trong mắt Tôn Tam Nương, lại cho rằng Lỗ Nam không thương nàng, không quan tâm nàng, bởi vậy, mà hiểu lầm của nàng với hắn càng thêm sâu.

Những người kia vừa thấy Lỗ Nam giống như con thỏ một thứ chạy trốn đi, đều cười đến run rẩy. Trong đó một tên tiêu đầu cười nói: "Tiểu nương tử, ta xem nàng nên theo thiếu gia nhà ta đi. Nàng xem thiếu gia nhà ta quan tâm nàng còn nhiều hơn nha, vì nàng, hôm nay ngay cả cơm cũng nuốt không trôi. Trời tối rồi, còn phải chúng ta ra tới tìm nàng. Cùng với nam nhân của nàng mà so sánh, thiếu gia của chúng ta vẫn còn tốt hơn."

Tôn Tam Nương xì một tiếng khinh miệt, mắng: "Các người là bầy chó săn, có gan thì hãy báo danh đi."

Lão đạo kia dặn dò nói: "Không cần phải cùng nàng nói nhảm, cần phải mang người về cho thiếu gia để báo cáo kết quả công tác." Vừa nói, vừa áp giải Tôn Tam Nương đi về phía xa, mà không có vào thành.

Lỗ Nam cũng không ngốc, hắn cũng không có đi xa, mà là trốn ở trong rừng. Trong lúc thê tử bị áp giải đi, hắn ở xa xa theo sát. Bởi vì sắc trời tối, hắn lại rất cẩn thận, bởi vậy cũng không có bị phát hiện.

Chẳng bao lâu, liền đã tới nơi muốn đến. Nguyên lai tại một khu rừng cây bao chung quanh, thành linh dựng ra một tòa tiểu lâu, có tường cao vây chung quanh. Lỗ Nam theo tới ngoài cửa lớn, không dám tiến tới gần. Ngoài cửa ra vào là có người gác. Người gác cửa lại là hai tên quan binh.

Lỗ Nam thấy kỳ quái, đám người này là ai, chẳng lẽ lại có lui tới cùng quan phủ? Hắn không dám chậm trễ thời gian, vội vàng trở về tìm viện binh. Hắn ở Hoài Âm trong thành ai cũng không quen biết, nghĩ tới nghĩ lui, liền nhớ lại mới nghĩ đến Tiểu Ngưu.

Hắn gặp Tiểu Ngưu thân thủ không tệ, vừa giống như người thông minh, cho nên hắn mới tính nhờ vả. Tiểu Ngưu sau khi nghe hắn tường thuật xong, liền đắm vào trầm tư. Hắn không thể tưởng được nhóm người này cùng quan phủ có quan hệ, công tử kia là ai? Có địa vị nào không?

Tiểu Ngưu suy nghĩ, hỏi: "Tiểu lâu kia ở trong nội viện là cái dạng gì?"

Lỗ Nam lắc đầu nói: "Ta vội vã trở về, cũng không có nhảy tường đi vào."

Tiểu Ngưu lại hỏi: "Người có biết hay không hai đạo sĩ kia là lai lịch thế nào?"

Lỗ Nam gãi gãi đầu, nói: "Theo ta thấy, bọn họ hẳn là đạo sĩ phái Võ Đương. Nhìn kiếm pháp, là rất giống đó."

Tiểu Ngưu kỳ quái mà hỏi thăm: "Nếu là Võ Đương phái, vì sao đối với các người lại không dùng đến pháp thuật? Đúng rồi, các người là ở phái nào ta còn không biết."

Lỗ Nam hồi đáp: "Ta cùng lão bà là ở Nga Mi phái. Chúng ta cũng biết một chút ít pháp thuật, bất quá chừng môn không để cho chúng ta dùng. Nàng nói chúng ta đích đạo hạnh quá nhỏ bé, nếu như dùng liền bị thương tổn tới mình."

Tiểu Ngưu nghe xong gật gật đầu, trong lòng tự nhủ: 'Nguyên lai là như vậy! Xem ra bọn họ tại Nga Mi cũng không thể nào được sủng ái. Xem ra Lao Sơn phái của mình còn lo cho đệ tử tốt hơn nhiều, cơ hồ mỗi người đệ tử đều có cơ hội học tập pháp thuật tùy theo thâm niên.' Lỗ Nam năn nỉ nói: "Tiểu huynh đệ, người giúp đỡ ta đi."

Tiểu Ngưu khó xử nói: "Không phải ta không muốn giúp người, bởi vì bản lãnh của ta cũng không có lớn."

Lỗ Nam vừa nghe trợn tròn mắt, nói: " Giờ người theo ta đi, giúp ta nghĩ ra kế vẫn không được sao? ! Coi như là dùng mạng của ta đổi mạng lão bà của ta, ta cũng là nguyện ý."

Tiểu Ngưu nghe đến thấy cũng xúc động, hơn nữa cũng không nhận được Tôn Tam Nương bị nam nhân khác ăn hiếp. Vì vậy mới nói: "Được rồi, ta với người đi là được, có thể thành công hay không thì khó mà nói được."

Lỗ Nam vỗ đùi, vui vẻ nói: "Ít ra phải vậy chứ."

Tiểu Ngưu lại âm thầm kêu khổ, trong lòng tự nhủ: 'Bản lãnh của ta mà có thể thành công sao? Ai, có thể nào thấy chết mà không cứu được!' lại nói: "Người ra ngoài cửa mà chờ ta."

Lỗ Nam chẳng hiểu ý nghĩa, nhưng vẫn là đi tới ngoài cửa đứng đợi. Rất nhanh, Tiểu Ngưu cũng đi ra. Lỗ Nam không rõ Tiểu Ngưu vừa rồi đang làm cái gì. Hẳn nào biết đâu rằng, Tiểu Ngưu đem đồ của mình thường dùng, một vài thứ vũ khí đều mang ở trên tay.

Hai người không hề lãng phí thời gian, liền vội vàng mà đi. Ở trên đường cái chạy băng băng, lại nhảy ra tường thành, hướng tòa tiểu lâu thần bí này mà đi. Giữa cuộc hành trình, Lỗ Nam phát hiện khinh công Tiểu Ngưu so với hắn khá tốt, không khỏi âm thầm bội phục, trong lòng tự nhủ: 'Xem ra ta không có tìm lầm người.'

MA ĐAO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Giúp Đỡ (4)

Đến kế bên cửa ra vào, chỉ thấy trước cửa treo hai ngọn đèn lồng, đứng dưới đèn là hai gã quan binh. Mà bên trong tình huống cũng không rõ ràng lắm. Tiểu Ngưu dặn dò: "Người ở tại đây chú ý ngó vào, ta đi ra ngoài nhìn xem một chút." Vừa nói xong, Tiểu Ngưu phóng lên tường nhảy vào. Bức tường này xây khá cao, nếu công lực Tiểu Ngưu không đại tiến, chỉ sợ là không vào được. Vào đến sân sau, phát hiện bốn phía im ắng, hiển nhiên là không có đề phòng gì. Tiểu Ngưu dạo qua một vòng quanh tiểu lâu, cũng không có phát hiện tình huống khả nghi nào. đọc truyện tại . Duy nhất làm cho người ta lo ngại, là thỉnh thoảng xuất hiện một đội lính tuần tra.

Lại nhìn về phía trên lầu, tòa nhà ba tầng lầu chỉ có hai cái cửa sổ lóe sáng lên. Trong đó một cái cửa sổ nửa mở nửa khép, còn truyền ra mùi rượu, mùi đồ ăn, cùng với có người nói chuyện lớn tiếng.

Tiểu Ngưu nhìn ngó quanh quẩn, liền vèo một tiếng nhảy lên lầu hai, ngồi chồm hổm ở dưới cửa đó, nghe động tĩnh bên trong. Chỉ nghe một người cười nói: "Ngô công tử, người cũng không nên uống nhiều quá, đêm nay còn phải cùng mỹ nữ động phòng. Uống nhiều quá, có thể ảnh hưởng sức chiến đấu." Người bên cạnh lập tức cười lên ha hả.

Vị Ngô công tử kia nói: "Bản công tử chinh chiến lâu năm, mà gặp đám đàn bà lại phải sợ sao?"

Người kia nhắc nhở: "Ngô công tử, cô nương kia chính là đệ tử Nga Mi phái đó, bản lãnh bên người không kém, người coi chừng bị nàng làm bị thương."

Ngô công tử cười, nói: "Đạo trưởng người quá lo lắng. Bản công tử không phải đã đem nàng xích ở trên giường lớn đằng kia sao?" Đạo trưởng cười hắc hắc, nói: "Chỉ là đã khóa, nên thường thức sẽ không còn thú vị nữa. Nhưng mà nếu thả ra, thì khó giữ cho nàng không có gây chuyện, Việc này làm sao cho phải đây."

Ngô công tử trả lời: "Bản công tử đối phó nữ nhân còn có một cách. Nữ nhân thứ này, chỉ cần ăn nằm xong, nàng tất sẽ ngoan ngoãn nghe theo lời mình nói, giống như con ngựa đã bị thuần phục rồi." Mọi người vừa nghe, đều đồng ý mà cười ha hả. Có người nói: "Ngô công tử, người không lo lắng nam nhân của nàng đến cứu nàng sao?"

Ngô công tử cười nói: "Có các người là những cao thủ này ở chỗ này, hẵn dám đi tìm cái chết sao? Lại là cao thủ của tiêu cục, lại là Võ Đường phái nữa."

Đạo trưởng kia nói: "Không còn là Võ Đường rồi, bản đạo sớm đã bị Võ Đường xoá tên xong."

Ngô công tử cười ha ha, nói: "Đạo trưởng, người không cần phải lo lắng, chờ gia phụ trở về, ta sẽ kêu gia phụ giúp người dựng một tòa đạo quan, cho người tự lập môn hộ khác."

Đạo trưởng kia nói: "Công tử, ta không nóng nảy cái này, ta sốt ruột chính là cái kia." Nói xong phát ra cười âm thầm.

Ngô công tử cười hắc hắc, nói: "Đạo trưởng, người chịu khó đợi một chút, mấy ngày nữa sẽ đến lượt người." Dứt lời, hai người cũng đều cười rộ lên, người bên cạnh cũng hòa theo cười rộ lên.

Một lát sau, đạo trưởng hỏi: "Ngô công tử, lệnh tôn đại nhân khi nào trở về?"

Ngô công tử trả lời: "Hoàng thượng đi xuống phương nam, gia phụ đi gặp hoàng thượng."

Đạo trưởng nói: "Nếu như theo lời của lệnh tôn, ông ta muốn quản lý người đó."

Ngô công tử cười to nói: "Ông không có ở đây, ta chính là vua đó."

Đạo trưởng nói: "Công tử kia nên coi chừng thời gian khoái hoạt nha, nói cách khác, chờ lệnh tôn đại nhân trở về thì khoái hoạt không được rồi." Ngô công tử phụ họa nói: "Đúng vậy, đúng là vậy, uống xong hết một chén này, ta phải đi gặp mỹ nhân. Ta lại không đi gặp nàng, nàng sẽ tức giận." Nói xong, khà ra một tiếng, bỏ ra cái ly không. Sau đó Ngô công tử nói: "Việc an toàn giao cho các người, ta đi có việc bận rồi. Nhớ kỹ nha, nhìn thấy người nào đến gây phiền toái, cứ giết không tha." Mọi người lên tiếng đáp ứng.

Nói dứt lời, ngô công tử mở cửa đi ra. Tiểu Ngưu vội vàng lần đi rất xa, sợ để cho hắc phát hiện. Thấy hắc đi, Tiểu Ngưu xa xa liền nhìn qua, mắt thấy hắc lên lầu ba, hướng về cửa sổ sáng đèn kia đi đến. Tiểu Ngưu không có theo đuôi, bởi vì cửa ra vào tiểu lâu này đều có lính trông coi. Bởi vậy, Tiểu Ngưu xử dụng chiêu "Nhất hạc xung thiên", nhảy thẳng đến dưới mái hiên lầu ba. Chỉ thấy Ngô công tử đi đến trước một cánh cửa, hướng hai tên thủ vệ nói: "Nàng như thế nào rồi?"

Hai người trả lời: "Xin trả lời công tử, nàng vẫn còn mẫn yêu người."

Ngô công tử bèn dặn dò nói: "Tốt lắm, các người đến đầu bậc thang đứng đi, cách đây xa một chút." Hai người đáp ứng một tiếng, hướng cầu thang lầu đi đến. Tiểu Ngưu nấp ở chỗ ngã rẽ, tính toán lại tình hình, đầu bậc thang kia cách cửa ra vào này không quá mấy trượng xa, muốn tránh thoát con mắt của hai người này có thể quá khó khăn. Vậy phải làm sao bây giờ? Tiểu Ngưu nhúc nhích về vấn đề này. Đã không thể phá vỡ cửa, cũng

không thể giết bọn hăn, bởi vì làm như vậy, sẽ là đập cỏ làm rắn sợ. Cho dù có thể cứu được Tôn Tam Nương, cũng chưa chắc có thể ra khỏi cái nhà này, trong lầu hai có thể có không ít địch nanh vuốt của Ngô công tử.

Nghĩ tới nghĩ lui, Tiểu Ngưu cho rằng biện pháp là ở trên cửa sổ. Hăn đi quanh gian phòng dưới cửa sổ của Ngô công tử kia, bên trong đang sáng đèn, nghe ngóng không có động tĩnh. Hăn khoét một lỗ thủng ở trên cửa đi vào bên trong xem xét, bên trong là tiểu sảnh, cũng không có người.

Theo hăn ở góc độ này, có thể thấy bên cạnh còn có một cửa, xem ra Ngô công tử ở tại đó. Mình phải vào nhanh lên một chút, để trể Tôn Tam Nương sẽ bị vũ nhục.

Tiểu Ngưu đẩy cửa sổ, vẫn không nhúc nhích. Tiểu Ngưu biết là trong cửa sổ có cài then. Hăn liền rút đoản đao ra, dùng đao quẹt một cái, cái then cửa liền tuột ra. Tiểu Ngưu cười, đẩy cửa sổ nhảy vào, không để một tiếng động nhỏ nào vang lên, so với một con mèo còn nhẹ nhàng cẩn thận hơn.

Hăn đi vào bên cạnh cánh cửa kia, chỉ thấy cửa kia hở ra một khe nhỏ, cứ vậy mà không có chen vào. Từ ở cái khe nhỏ này, có thể nghe được thanh âm bên trong. Tiểu Ngưu trong lòng tự nhủ: 'Như thế tốt lắm, thuận tiện cho ta. Nếu như cửa lại bị khóa, không phát ra được âm thanh, như vậy cũng sẽ khó khăn. Xem ra, đêm nay việc cứu người là có hi vọng nha!' chỉ nghe bên trong một người mắng: "Tiểu vương bát đản, ngươi muốn thế nào?" Thanh âm lộ ra phần nộ cùng bất khuất, đúng là thanh âm của Tôn Tam Nương.

Ngô công tử cười dâm đảng nói: "Đừng nóng giận, tiểu mỹ nhân, trong chốc lát nữa chúng ta sẽ cùng nhau hưởng thụ."

Tôn Tam Nương cả giận nói: "Người mơ tưởng, ta dù có chết, cũng sẽ không đáp ứng ngươi."

Ngô công tử cười nói: "Ta thế nào mà làm nàng chết, ta muốn làm cho nàng theo ta cùng một chỗ hưởng phúc nha. A, nàng xem mặt nàng đỏ ửng rồi, xem ra nàng rất nhanh muốn nam nhân làm việc với nàng."

Tôn Tam Nương mắng: "Súc sinh, người vừa rồi cho ta ăn cái gì?"

Ngô công tử cười hắc hắc, nói ra: "Ta sợ nàng không chịu phối hợp với ta, không có cách nào, ta liền cho nàng ăn một chút 'Liệt nữ hoan', nàng nghe qua cái tên cũng biết là cái gì."

Tôn Tam Nương bị phẫn mà hỏi: "Đó là xuân dược sao?"

Ngô công tử nói: "Nàng thật là thông minh nha, đúng là xuân dược. Nàng biết không! Một lúc sau nữa, cho dù ta không để ý tới nàng, nàng cũng sẽ chủ động nhào tới để cho ta ôm ấp nàng. Tình cảnh này thật sự là quá đẹp." Nói đến đây, Ngô công tử chép chép miệng, bộ dạng giống như là sắp ăn bữa ăn ngon.

Tôn Tam Nương kêu lên: "Người giết ta đi, ta không muốn sống nữa."

Ngô công tử cười lạnh nói: "Muốn chết? Nào có chuyện dễ dàng như vậy. Ta đường đường là con trai của thái thú Hoài Âm, muốn một nữ nhân, tự nhiên là muốn sống chứ, như thế nào mà lại muốn chết?"

Tôn Tam Nương nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Nếu như người dám đụng tới ta, người sẽ chết không yên lành."

Ngô công tử cười nói: "Bản công tử chơi qua nhiều nữ nhân rồi, cũng thấy sống rất tốt mà? Nàng đánh cho ta một cái tát, cũng không thể đánh không, ta muốn cho nàng trở thành một dâm phụ danh tiếng, khiến ột đoàn nam nhân xếp hàng ôm ấp nàng."

Tôn Tam Nương mắng: "Người quả thực không phải là người." Vừa nói xong, Tôn Tam Nương bắt đầu thở hỗn hển, hiển nhiên chất thuốc kia đã

phát tác. Ngô công tử cười dữ tợn, nói: "Tiểu mỹ nhân a, không nên lãng phí thời gian, chúng ta mau bắt đầu màn vui vẻ này. Nếu không bắt đầu, người sẽ không chịu nổi." Lúc này, Tôn Tam Nương ngay cả tiếng mắng cũng không có, không biết là vì tức, hay vì khinh thường không nói chuyện. Tiểu Ngưu biết chuyện khẩn cấp, không thể không lập tức động thủ. Hắn liền mở cửa ra, thoáng cái nhào tới, khi vị công tử kia còn chưa kịp phản ứng, liền sau đánh một chưởng lên sau ót của hắn. Công tử kia ngay cả hừ một tiếng cũng không được, liền ngã quỵ xuống. Nhờ có Ngô công tử này không biết võ công nên cũng giảm đi không ít sự tình.

MA ĐAO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Giúp Đỡ (5)

Tiểu Ngưu dùng chân đá đá, một điểm động tĩnh cũng không có, xem ra là ngất rồi. Tiểu Ngưu không yên lòng, lại thử nghe tiếng hô hấp tim đập, quả thật là hẩn ngất đi, trong lòng mới yên trí. Tại sao phải tự thân động thủ đánh hẩn, mà không dùng thuốc mê đây?

Bởi vì nếu làm vậy, chỉ sợ Tôn Tam Nương cũng bị liên lụy. Tại sao một chưởng này không đánh hiểm ác chút, đánh chết hẩn đi? Tiểu Ngưu tính toán, vạn nhất sau đó có biến cố gì, có thể dùng hẩn làm con tin, uy hiếp những địch nhân kia. Sau khi đánh ngã Ngô công tử, Tiểu Ngưu lại nhìn Tôn Tam Nương, bộ dáng rất chật vật. Nàng bị người dùng khóa sắt khóa trên giường, thân thể nằm thành hình chữ đại, dáng vẻ vô cùng bất nhã. Lúc này, trên trán của nàng lấm tấm mồ hôi, gương mặt hồng hào như lá phong mùa thu, vừa nhìn cũng biết là có vấn đề. Tôn Tam Nương kiên cường, nhìn Tiểu Ngưu cứu mình, thoáng hiện tia cảm kích. Tiểu Ngưu hỏi: "Chìa khóa chỗ nào?" Tiểu Ngưu nhìn thấy dây xích sắt trói nàng. Tôn Tam Nương nói: "Ở trên người tiểu vương bát đản kia, mau tìm đi." Tiểu Ngưu lập tức chạy tới tìm chìa khoá, tìm được mấy cái. Tiểu Ngưu nhanh chóng mở khóa ra, Tôn Tam Nương liền tự do. Tôn Tam Nương vừa thấy Ngô công tử trên mặt đất, lửa giận ngút trời, muốn xông qua giải quyết hẩn. Tiểu Ngưu vội vàng ngăn cản, nói: "Hiện tại không nên giết hẩn, hẩn còn hữu dụng đấy." Tôn Tam Nương nghe xong, liền cầm lấy dây xích sắt, đem tứ chi Ngô công tử trói lại, ngoài miệng mắng: "Không giết hẩn, trong lòng ta không thoải mái." Tiểu Ngưu cười cười, nói: "Cơ hội giết hẩn còn nhiều, không cần nhất thời nóng vội nha." Tôn Tam Nương hồi lâu mới ừ. Nàng nhìn Ngô công tử, oán hận nói: "Không đem hẩn băm vằm trăm mảnh, ta thật không cam

lòng." Tiểu Ngưu hỏi: "Người thế nào rồi, có thể đi được không?" Tôn Tam Nương sờ sờ trán của mình, nói: "Không tốt lắm, tặc tử này cho ta uống thuốc, toàn thân ta nóng lên, xem ra đã phát tác." Tiểu Ngưu nói cho nàng biết: "Trượng phu người ở bên ngoài chờ người, hiện tại gấp đến mức chỉ hận không thể xông vào đây." Tôn Tam Nương vừa nghe, lắc đầu nói: "Ta không muốn gặp hã." Tiểu Ngưu giải thích: "Có vấn đề gì từ từ thương lượng giải quyết, ta thấy hã rất quan tâm người." Tôn Tam Nương hừ một tiếng nói: "Quan tâm cái gì chứ, lúc ta bị bắt, hã căn bản không thèm để ý, tự thân bỏ chạy." Tiểu Ngưu lại giải thích: "Điểm này người hiểu lầm hã rồi. doc truyện tại . Hã không có chạy, mà âm thầm theo dõi đám tặc tử này, sau đó tìm người tới cứu người." Tôn Tam Nương ồ một tiếng nói: "Người hã tìm là người sao?" Tiểu Ngưu nhếch miệng cười một tiếng, nói: "Người hã tìm là ta, bản lãnh so với người còn không bằng, có thể cứu được người ra hay không ta không có chút nắm chắc. Được rồi, chúng ta mau đi thôi, một lát nữa sợ có biến cố gì." Tôn Tam Nương đột nhiên ngồi xuống giường, hai tay che mặt mình, cúi đầu, bộ dạng khó chịu. Tiểu Ngưu hỏi: "Thế nào? Được lực phát tác sao?" Tôn Tam Nương gật đầu, nhưng không nói nên lời. Chuyện này làm Tiểu Ngưu không biết làm thế nào rồi, hã an ủi: "Người nhịn một chút đi, ta đi tìm nam nhân của người tới, hã sẽ giúp người." Vừa nói xong xoay người muốn đi. Tôn Tam Nương nhảy vọt tới, từ phía sau ôm eo Tiểu Ngưu, thở gấp nói: "Người đừng đi, người đừng đi, người giúp ta một chút đi, giúp người giúp đến cùng." Tiếp theo, đôi môi đỏ mọng nóng bỏng kia dán lên, hạ thế cọ xát cái miệng Tiểu Ngưu, làm Tiểu Ngưu chịu không nổi. Hã chỉ cảm thấy trời đất xoay chuyển, phảng phất như trời sắp sụp xuống, đè đến tan xương nát thịt. Kế tiếp lảo đảo như đang đi lạc trong mộng. Có mỹ nữ như vậy câu dẫn mình, Tiểu Ngưu còn có thể nhịn được sao? Hã giống như quên mất tình cảnh lúc này, trong mắt chỉ có mỹ nữ. Tôn Tam Nương bị lạc mình trong xuân dược, nàng đem Tiểu Ngưu xoay lại, áp đôi môi đỏ mọng của mình lên, mặc hã hôn hít lấy. Hai tay của nàng sờ soạng trên người Tiểu Ngưu, rốt cuộc chạm đến địa phương mình muốn. Tiểu Ngưu thở gấp nói: "Người nhẹ chút nha, nhẹ chút, đừng bóp nhầm chỗ." Tôn Tam Nương kích thích như lửa bùng cháy.

Nàng đem Tiểu Ngưu kéo lại bên giường, đẩy hẳn ngã xuống. Tiểu Ngưu một hồi nhìn thấy nữ nhân nổi điên như thế cũng thật là không kịp thích ứng. Tiểu Ngưu hai tay đã ở trên người nàng chiếm đại tiện nghi, nhất là hai cái nãi tử bị Tiểu Ngưu xoa nắn đến cương lên, Tiểu Ngưu thầm khen: "Thật ghê gớm nha, thật đẹp nha, xem ra còn to hơn của sư nương." Tôn Tam Nương từ từ trở thành một dâm phụ. Nàng đem nhục bồng của Tiểu Ngưu kéo ra, lại cởi hết y phục trên người mình, rồi ngồi trên người tiểu Ngưu, đem hoa động của mình chụp lên. Tiểu Ngưu còn chưa kịp thấy tiểu động của nàng hình dạng thế nào, thì gia hỏa của mình đã chui vào. Nơi đó rất nhiều nước nha, bồng tử ngâm trong đó thật thoải mái như ngâm trong suối nước nóng. Tôn Tam Nương lắc lư như đang cưỡi ngựa, hai cái đại nãi tử không ngừng nhảy lên, giống như hoa bách hợp nhảy múa trong gió. Tiểu Ngưu cảm thấy thật đã ghiền, liền tán dương: "Nãi tử của người thật đẹp nha, ta rất thích, mau để ta nếm thử nó." Tôn Tam Nương bị đại nhục bồng chọc cho toàn thân thoải mái, liền cúi người xuống.

Tiểu Ngưu liền hé miệng, thay phiên nhau mà ngâm nãi tử, ra sức mà ăn rất là si mê, mà cái này nam nhân Lỗ Nam của Tôn Tam Nương chưa từng làm qua. Trong lúc Tôn Tam Nương sáng khoái, cái mộng đồng thời lay động, trong lòng còn nói: "Người không nên oán ta nha, ai bảo người có lỗi với ta. Ta đây cũng là học theo người." Chỉ chốc lát sau, động tác của Tôn Tam Nương chậm dần. Tiểu Ngưu liền ôm nàng lặn một vòng, chuyển thành tư thế truyền thống nam thượng nữ hạ. Tiểu Ngưu nằm trên người Tôn Tam Nương, dễ chịu như nằm trên bông. Hắn vừa động đại nhục bồng, vừa hôn hít, vuốt ve hưởng thụ thân thể Tôn Tam Nương. Tiểu Ngưu rút ra chọc vào mãnh liệt, cảm giác tiểu động của nàng thật mỹ diệu. Mặc dù là một thiếu phụ, nhưng tiểu động cũng không rộng rãi, có thể thấy được là không bị khai phá hoàn toàn. Cái này tiện nghi cho hắn, mỗi lần như thế rút ra đến cửa động, rồi lại thoáng cái xông vào, chọc vào tới hoa tâm, làm Tôn Tam Nương sướng đến rên rỉ không ngừng, không ngừng gào thét. Tiểu Ngưu hai tay chơi đùa nãi đầu, nhục bồng ra lực mạnh mẽ làm, rồi hỏi: "Thoải mái không? Kêu thoải mái đi." Tôn Tam Nương bị làm đến thân thể

mềm mại run lên, trong miệng kêu: "Thoải mái, vô cùng thoải mái, làm đi, làm thật sướng, so với tử quỷ kia mạnh hơn nhiều. Làm nữa, làm ta thật mạnh vào." Tiếng kêu như vậy dĩ nhiên làm Tiểu Ngưu không nhịn nổi. Hắn một hơi làm đến ngàn cái, làm tiểu động Tôn Tam Nương cũng muốn sưng lên, làm cho dâm thủy Tôn Tam Nương chảy không biết bao nhiêu, nhưng Tiểu Ngưu vẫn không bỏ qua, Cơ hội này khó có được, hắn dĩ nhiên không thể buông tha được. Để gia tăng tình thú, Tiểu Ngưu còn linh hoạt thay đổi hoa dạng. Lúc thì là Lão Thụ Bàn Căn, lúc thì là Cách Sơn Thủ Hỏa, một lúc lại là Bì Dực Song Phi, rồi một lúc là Chu Du Liệt Quốc, thật khiến cho Tôn Tam Nương mở rộng tầm mắt. Từ lúc nàng tiếp xúc nam nhân tới nay, cho đến giờ không ai làm cho nàng sung sướng như vậy. Vì thế, nàng giống như là cảm kích mà phối hợp với Tiểu Ngưu, lúc thì vận eo, lúc thì lắc hông, lại còn hiến môi thơm, làm cho Tiểu Ngưu vui đến mất hồn. Dưới tài nghệ cao siêu của Tiểu Ngưu, Tôn Tam Nương rốt cục không nhịn được. Nàng rên rỉ nói: "Ta muốn tới, thêm chút sức nữa, ta muốn tới." Tiểu Ngưu rất rõ ràng, liền liều mạng chọc mạnh vào. Tôn Tam Nương rên dài một tiếng, liền tiết thân. Tiểu Ngưu đem nhục bồng rút ra, chỉ thấy chỗ đào nguyên dưới âm mao chảy ra một dòng nước trong suốt. Tiểu Ngưu cũng không để ý tình cảnh trước mắt, liền ôm lấy bắp đùi Tôn Tam Nương, đem bồng tử cọ xát một hồi trên tiểu động, phạch một tiếng lại đâm vào. Tôn Tam Nương a một tiếng, thở hổn hển nói: "Người là người sắt sao, hắn kém người nhiều." Tiểu Ngưu vừa động, nhìn thấy dương vật của mình ra vào nhục động mỹ nữ xa lại, lại nhìn hai cái nãi tử nháy nhót, trên mặt tràn đầy khoái ý. Hắn trong lòng thầm nhủ: "Chỗ này nếu như không phải trong nhà địch nhân, ta nhất định chơi nàng một đêm. Bất quá, ở chỗ này chơi nàng, cũng rất kích thích." Hắn cũng không thể ở lại quá lâu, vì vậy không có làm bao nhiêu, liền chủ động bắn ra, Tôn Tam Nương lại thêm một lần tiết thân, thoải mái đến không đứng dậy nổi. Nàng liền lĩnh ôm Tiểu Ngưu, để hắn nằm sấp trên người mình nghỉ ngơi.

MA ĐAO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Phóng Hỏa (1)

Cũng không biết bao lâu trò vui mới kết thúc. Tôn Tam Nương sau khi tỉnh dậy hồi hả đẩy Tiểu Ngưu ra. Sợ đến hai mắt nhắm nghiền hét toáng lên. Tiểu Ngưu vội vàng che miệng nàng lại, nói: "Người chán sống sao? Bọn họ mà nghe thấy là chúng ta xong đời."

Lúc này Tôn Tam Nương mới ngậm miệng lại, bối rối mặc lại y phục. Tiểu Ngưu cũng không dám chậm trễ, mang theo vài phần thư sớ mà xỏ quần áo vào.

Dọn dẹp xong, Tiểu Ngưu mới thấp giọng nói: "Chúng ta đi thôi" Tôn Tam Nương "ừ" một tiếng rồi đột nhiên đi đến trước mặt Ngô công tử, đột ngột nâng cước lên đá một cú vào đầu của Ngô công tử. "Ba" một tiếng, Đầu của Ngô công tử tức thì nở hoa.

Tiểu Ngưu há hốc mồm kinh ngạc (cẩn thận kéo *** ngáp phải ruồi ^^ - Nights), chỉ vào Ngô công tử nói: "Sao người lại giết hân. Hân chết rồi chúng ta mất đi không ít ưu thế a, người sao lại làm vậy... aiz"

Tôn Tam Nương không cho là đúng nói: "Người này không phải người tốt, hân gian dân không biết bao nhiêu nữ nhân, không thể buông tha cho hân. Chỉ bằng hành động khinh bạc vừa rồi của hân với ta thì chết nghìn lần vạn lần cũng không hết tội (>.< Kinh).

Tiểu Ngưu cười khố nói: "Ta biết hân đáng chết nhưng bây giờ đâu phải lúc "Thịt" hân."

Tôn Tam Nương liếc xéo,nói:"Ta đã giết hắc,người định làm thế nào?"Khi nói nàng nhìn Tiểu Ngưu.Khuôn mặt vẫn còn ửng đỏ như ánh hồng lúc hoàng hôn,đó là dấu hiệu nàng vừa trải qua cơn kích tình mãnh liệt.Nàng lúc này trông cực kì động lòng người.Tiểu Ngưu nhìn mà không khỏi ngẩn ngơ...

Tôn Tam Nương nhìn thấy ánh mắt háo sắc của hắc,không tự chủ được liên tưởng đến chuyện vừa xảy ra,vừa thẹn vừa sợ vội vàng quay đi.

Tiểu Ngưu biết nơi này không phải chỗ có thể ở lâu,liền nói:"Tốt lắm,chúng ta đi nhanh đi.Chờ đến khi bị phát hiện thì muốn đi cũng không được."Vừa nói vừa theo cửa sổ nhảy ra,Tôn Tam Nương sau khi tìm ra kiếm của mình cũng ra theo.

Tiểu Ngưu từ lầu 3 nhảy xuống lầu 2,rồi lại đến bên cửa sổ vừa rồi,người bên trong vẫn còn đang uống rượu.Khác ở chỗ là không thất hai đạo sĩ kia đâu.Họ chạy đi đâu đây?hay là họ đã rời đi?

Tiểu Ngưu hướng Tôn Tam Nương làm một cái thủ thế,ý bảo hai người rời đi.Nào ngờ Tôn Tam Nương không nghe lời (bé hư nha-Nights),hét lên một tiếng rồi đùng nát khung của sổ nhảy vào,vừa xông vào vừa rút kiếm múa may.

Bảy người trong phong không kịp phản ứng,nhất thời bị Tôn Tam Nuowg chém rụng hai tên.Những người còn lại nhất thời ngẩn ngơ,không thể tưởng lại phát sinh việc ngoài ý muốn như vậy,lật đật cầm bàn,ghế, hoa quả chống lại đợt tấn công của Tôn Tam Nương.

Tiểu Ngưu ở ngoài âm thầm kêu khổ.Tôn Tam Nương này thế nào lại ngốc vậy a?Cứ yên lặng lủi lủi đi có phải ngon ăn rồi không?Thế cục tốt đã hỏng mất rồi..bây giờ nếu hai tên mũi trâu kia quay lại có phải đi đời nhà ma không?Người chán sống nhưng ta còn yêu đời lắm..Tiểu Ngưu ta không thích chết chum với người.Nhưng như vậy cũng không thể rời đi,mà muốn

đi cũng không đc nha.Từ ngoài chạy tới rất nhiều quan binh,Tiểu Ngưu muốn chạyj cũng chạy không nổi.

Tiểu Ngưu bất đắc dĩ phải chống cự.Đoạt từ tay một tên quan binh một cây đao,đồng chém tây giết tả hữu xung đột đem mấy tên quan binh muốn vào nhât nhât chém sạch,nhât thời mặt đất la liệt thi thể.Trong phòng đánh,ngoài phòng đánh,hai nơi đánh một hồi loạn thành 1 đoàn (dịch đến đây ta lại cảm tưởng tới mấy cảnh chơi hội đồng-Nights).

Tôn Tam Nương nổi giận dùng dùng đem năm người kia đánh cho luongs cuống tay chân,mà Tiểu Ngưu cũng đem quan binh giết cho tơi bời hoa lá,giong như thải rau củ mà đem bọn chúng nhât nhât chém ngã.

Đang lúc chém giết hừng khởi thì trog đại viện cũng truyền đến tiếng chém giết,xa xa nghe được một giọng nói lớn:"Lũ nhóc,ai cản lão tử,lão tử cho đi nhậ với diêm vương."Thanh âm này đúng là của "Tái Lý Quỷ" Lỗ Nam.Nghe âm thanh,không quá bao lâu đã nghe hân giết đến bên người Tiểu Ngưu

Chợt nhìn thấy Tôn Tam Nương bên trong cửa sổ,Lỗ Nam hưng phấn kêu lên.Lại thấy Tôn Tam Nương đằng đằng sát khí,hân cười nói:"lão bà đừng nóng,lão công đến giúp người đây".Nói xong liền nhảy vào nhà,cùng Tôn Tam Nương kề vai chiến đấu.

Hai người liên thủ uy lực tăng mạnh,không quá bao lâu liền đem địch nhân chém sạch.Có kẻ muốn đào tẩu nhưng lại bị Tiểu Ngưu ngăn bên ngoài không ra được.

Hai vợ chồng giết đang hừng khởi,dem quan binh trong viện giết sạch.Đang lúc lo không có ai giết thì hai tên đạo sĩ từ lầu 1 chạy ra(Không cái ngu nào hơn cái ngu nào).

Hai vợ chồng nhìn thấy bọn họ thì mắt đỏ rực.Nhất là Tôn Nhị Nương,ngĩ đến những chuyện mình gặp phải hôm nay thì giận thấu trời

xanh.Nếu không phải vì bọn họ mình như thế nà lại ra nông nổi này?,tuy rằng không bị Ngô công tử lăng nhục nhưng lại thất thân với người đàn ông khác.Là một nữ nhân coi trọng sĩ diện (gớm-Nights),nàng đâu thể xem như không có việc gì.Bởi vậy,nàng phát tiết oán hận lên người hai tên đạo sĩ.

Hai gã đạo sĩ uống hơi nhiều chuẩn bị tìm chỗ ngủ nên mới đi ra.Bọn họ không phải thầy trò mà là sư huynh đệ.Võ công của tiểu đạo sĩ đều do lão đạo sĩ truyền thụ.Lúc trước trên núi Võ Đang hai người hợp tác cường gian con gái nhà lành nên bị trục xuất khỏi sư môn.Khi bọn họ thấy Tôn Tam Nương cùng Lỗ Nam đến đều kì quái,lão đạo sĩ hỏi:"Ngô Công Tử đâu?"

Tôn Tam Nương cười lạnh,nói:"Đang tổ chức kèo nhậu với diêm vương,vừa lúc thiếu hai chân,các người xuống bồi nha"Nói hết múa kiếm đâm lão đạo sĩ,Lỗ Nam cũng vung khảm đao chém tiểu đạo sĩ.

Tiểu Ngưu tìm khắp sân không thấy quan binh còn sống nữa mới an tâm.Vừa rồi không biết giết bao nhiêu người,chỉ thấy trên sân đầy nhóc thi thể.Hắn tự nhủ:"Tiểu Ngưu ta dù công phu có kém hơn thì giết lũ tôm tép này vẫn giống như chơi vậy."

Không có chuyện gì làm,Tiểu Ngưu quan sát bốn người đánh nhau.Nhìn vài lần hắn phát hiện kiếm pháp lão đạo sĩ cao hơn Tôn Tam Nương nhiều lắm.Mới mấy hiệp tóc Tôn Tam Nương đã bị lão đạo sĩ cắt mất một chùm (O_o).

Tiểu Ngưu thấy vậy cả kinh,đang lo có hay không nhảy vô hỗ trợ thì Lỗ Nam đã nói với hắn tên lỗ mũi trâu này giao cho người,ta qua cứu lão bà của ta.Dứt lời liền nhảy ra một bên,giór thanh khảm đao dính đầy máu hướng lão đạo sĩ chém tới.

Tiểu Ngưu bắt buộc phải nhảy ra ứng địch.Tiểu đạo sĩ định nhảy tới cứu sư huynh nhưng lại bị Tiểu Ngưu ngăn lại liền tức giận,kiếm vũ như ngân xà xuất động,sát khí trùng điệp.

Tiểu Ngưu cũng không sợ, áp dụng chiến thuật phòng ngự phản công(^_^)Thế công của Tiểu đạo sĩ dù dũng mãnh nhưng cũng không nạo được Tiểu Ngưu 1 cọng lông.Mà Tiểu Ngưu thì thoảng còn móc lớp vài phát cho nên việc tiểu đạo sĩ bị Tiểu Ngưu giết chỉ còn là vấn đề thời gian.

Tiểu Ngưu cười hắc hắc nói:"Thức thời thì trốn cho lẹ,bằng không mạng nhỏ khó bảo toàn."Tiểu đạo sĩ thật đúng là nghe lời,đánh ra 1 hư chiêu rồi xoay người bỏ chạy 0_o.

Tiểu Ngưu ha ha cười,lấy từ trong lòng ra mấy viên đá,chia làm 3 đường ném về phía tiểu đạo sĩ.Tiểu đạo sĩ lanh mắt né được hai viên còn 1 viên trúng ngay giữa bắp đùi,chỉ thấy tiểu đạo sĩ "a"một cái tự ngã xoài ra đất.Tiểu Ngưu chạy tới kề dao lên cổ hắn,lập tức tên tiểu đạo sĩ hết cựa quậy.

Bên kia hai vợ chồng liên thủ đánh ngang với lão đạo sĩ.Tuy nhiên khi thấy tiểu đạo sĩ bị bắt lão đạo sĩ có chút luống cuống.Hắn lấy lại tinh thần tinh thần,đánh thêm vài hiệp rồi xoay người chạy trốn.

Lỗ Nam thấy vậy hô to:"Chạy đi đâu,lưu cái đầu chó của ngươi lại".Nói rồi dùng đại đao như phi đao phóng đi.Thanh đao mang theo đạo kinh phong hướng tới lưng lão đạo sĩ phóng tới.Lão đạo sĩ cũng thật lợi hại,kiếm xuất khỏi vỏ không cần quay đầu chém một kiếm,thanh đao kia liền vô lực rơi trên mặt đất.

Lỗ Nam không phục định đuổi theo.Tôn Nhị Nương kêu lên:."Đừng đuổi theo, để hắn đi."Lỗ Nam nói:"như thế nào để hắn đi,hắn đã bắt nạt người mà?"

Tôn Nhị Nương lắc đầu:"Đuổi theo cũng chưa chắc thắng,để sau này hãy báo thù đi."Lỗ Nam giận đến điên người,chạy đến bên tiểu đạo sĩ đạp ột đạp vào đầu.Tức thì đầu tiểu đạo sĩ bị Lỗ Nam đạp nát nát nát,cũng may đây là ban đêm chứ nếu không một màn này sẽ khiến Tiểu Ngưu nôn mửa.

. doc truyện tại .

MA ĐAO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Phóng Hỏa (2)

Tiểu Ngưu âm thầm thở dài,thâm tâm tự nhủ:"Vợ chồng các người quả là xứng đôi a.Đến giết người cũng giống nhau nữa.Mà người cũng là do ta bắt,các người không hỏi một tiếng liền giết a.Tốt lắm,trò chơi kệt thúc ta cũng nên đi" Nào biết Lỗ Nam đã chú ý đến hắc,chạy đến kéo tay Tiểu Ngưu (thằng ngu,nó vừa cầm Aý cái sừng to như sừng trâu đấy ạ):"Tiểu huynh đệ,không ngờ người lại lợi hại đến vậy,nhanh như thế mà đem bọn họ giết sạch" Tiểu Ngưu a a cười:"Cứ coi như vận khí ta tốt đi" Lỗ Nam nhìn lão bà nhưng lão bà của hắc lại hướng tiểu lâu đi đến..Tiểu Ngưu tò mò hỏi:"Lão Bà người làm gì à."Lỗ Nam cười nói,ra dáng mình rất hiểu vợ:"nàng chuẩn bị phóng hỏa a".Tiểu Ngưu nghe xong liền muốn cười,đây mà là danh môn chính phái đệ tử sao?Hành động thì không khác chi cường đạo.Xem ra tên và hiệu của bọn họ đều rất xứng a. Quả nhiên không lâu sau tiểu lâu bốc hỏa,chỉ khoảng nửa khắc là tòa tiểu lâu bị nuốt sống.Tôn Tam Nương đi tới,hướng về biển lửa đang cháy hừng hực nói:"Chỉ tiện nghi cho tên vương bát đản kia,nên đem hắc thiêu sống mới đáng. Tiểu Ngưu cũng không biết nói gì cho phải liền xoay người đi.Lỗ Nam và Tôn Nhị Nương cũng theo sau,ba người rời khỏi tiểu lâu.Trên đường đi Lỗ Nam hỏi:"Lão bà,người có bị đám hỗn đản đó bắt nạt hay không?"Tôn Tam Nương liếc Tiểu Ngưu 1 cái,nói"Đám hỗn đản kia muốn bắt nạt ta nhưng không thành,nhưng mà..."Lỗ Nam vội la lên:"nhưng mà cái gì?"Hắc rất quan tâm đến vấn đề này. Tôn Tam Nương hít sâu một hơi rồi chỉ Tiểu Ngưu:"người hỏi vị huynh đệ này đi"Lỗ Nam hướng tới Tiểu Ngưu như chờ câu trả lời.Nhớ tới chuyện xảy ra với Tôn Tam Nương,lòng Tiểu Ngưu chợt thấy ngọt ngào,ngoài miệng lại nói:"Lỗ đại ca,lão bà người không bị chúng bắt

nạt, người cứ yên tâm. Lỗ Nam cười hắc hắc: "Rất tốt, rất tốt, ta đây không thích bị cầm sừng nha, cũng không muốn làm vương bát đản nha" (muộn rồi anh ơi) Tôn Tam Nương nghe xong nở nụ cười, cười đến Tiểu Ngưu trong lòng thẳng sợ hãi. May mắn nàng thực không nói gì thêm, Nếu nàng nói tục, Lỗ Nam dám liều mạng với hắn. Đang đi trên đường, Tôn Tam Nương chợt nói: "Tiểu huynh đệ, người còn chưa có tự giới thiệu nha." Tiểu Ngưu nghĩ nghĩ, thật muốn báo cái giả danh, sau lại tưởng tượng: "Ta Tiểu Ngưu cũng không phải là loại yếu ớt. Chẳng lẽ ta còn sợ các người trả thù sao?" vì thế, Tiểu Ngưu nói thực Lỗ Nam khen: "Người tên này rất hay, rất dễ nhớ" Tôn Tam Nương nhẹ giọng lặp lại mấy lần Tiểu Ngưu tên, nói: "Ta nhớ được, kìa. Có một ngày, ta sẽ tìm được người." Lỗ Nam nói tiếp: "Người giúp chúng ta nhiều như vậy, chúng ta sẽ báo đáp người" Tiểu Ngưu nói: "Đều là người trong chính đạo không cần khách khí". Mà trong lòng nghĩ chính là: "Tôn Tam Nương nói có một ngày muốn đi tìm ta, là có ý gì, là báo ân hay là báo thù đâu? Nhìn nàng giết nam nhân kia quả thực là giết người không chớp mắt, như thế này, nàng cũng muốn giết ta sao? Hắc hắc, muốn giết ta có khối người nha, giống sư tỷ của ta đi sao, bị chiếm tiện nghi sau cũng là muốn giết đích, nhưng ta bây giờ còn là sống được hảo hảo đích đâu." Tôn Tam Nương nói: "Chúng ta phải đi rồi. Chuyên hôm nay ta chưa nói một tiếng cảm ơn." Tiểu Ngưu ôm quyền: "Không có chi, hẹn ngày tái ngộ" Trong lòng phức tạp thật sự. Tôn Tam Nương thật sâu nhìn Tiểu Ngưu liếc mắt, mới xoay người mà đi. Lỗ Nam hiển nhiên là thích Tiểu Ngưu, đi tới kéo kéo Tiểu Ngưu đích thủ, nói: "Tiểu Ngưu huynh đệ, chúng ta sau này còn gặp lại. doc truyện tại . Đợi cho lần tới gặp mặt đích thời điểm, ta nhất định với người uống mười tám chén rượu lớn." Tiểu Ngưu cười cười, nói: "Không thành vấn đề." Lỗ Nam vỗ vỗ Tiểu Ngưu đích bả vai, đuổi theo phía trước đích Tôn Tam Nương. Thân ảnh bọn họ chậm rãi đi xa... Tiểu Ngưu nhìn đến khi không nhìn thấy. Đêm nay thật sự là có chút vượt quá tưởng tượng. Bị Lỗ Nam kéo đi cứ người không ngờ lại dùng phương pháp này để cứu Chỗ này hết thấy đã xong, Tiểu Ngưu thở dài nhẹ nhõm một hơi, triển khai khinh công hướng khách điểm bay đi. Tại khách điểm, hắn lột quần áo dính máu ném đi, rửa lại khuôn mặt rồi mới từ cửa sổ tiến vào

phòng mình. Hồi tưởng lại chuyện tốt đêm nay một lần. Sáng sớm ngày kế Tiểu Ngưu thanh toán tiền phòng rồi lên ngựa. Trong tâm nghĩ: "Mình tại chỗ này phóng hỏa đốt nhà, giết con thái thú, nếu còn cà kê ở đây không chừng sẽ bị tóm." Hắn nghĩ đến ma đao, nghĩ đến sư nương, nghĩ đến Nguyệt Lâm, lòng lại kích động không thôi. Nghĩ đến một ngày độc bá vô lâm, mỹ nữ như mây, trái ôm phải ấp, song phi tam phi n phi... Một đường không nói, Tiểu Ngưu tiến vào Sơn Đông cảnh nội, điều này nghĩa là hắn còn cách Lao Sơn không xa. Tiểu Ngưu trống ngực rộn ràng, ước cả mọc cánh để về bên mỹ nhân đoàn tụ. Đến lúc hắn tiến vào Lao sơn phụ cận thì trời đã xế chiều, hắn thống khoái hô lên mấy tiếng (ta bị điên, ta bị đao) Hắn ở dòng suối trước núi thoải mái rửa mặt, như là muốn đem một đường phong trần tẩy rơi. Chân núi có một chỗ đất bằng phẳng, hai bên là rừng cây, trước đây sau khi tu luyện Tiểu Ngưu thường ra đây dạo chơi.

MA ĐAO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Phóng Hỏa (3)

Đương lúc này lại có hai người đánh nhau. Lúc thì ở mặt đất, lúc thì nhảy lên cây, lúc thì lại trên không trung khu động. Đó là hai cô nương, cùng sử dụng trường kiếm đánh nhau khiến tiếng đình đang vang lên, thỉnh thoảng chen vào mấy tiếng hô yêu kiều. Hắn núp ào một chỗ, chỉ thấy đó là một lục y và một lam y, quần lẩy nhau nhanh đến thấy không rõ mặt, chỉ thấy hai luồng bóng chuyển động qua lại mà thôi. Đến lúc hai người chậm lại, hắn mới thấy rõ, thì ra nữ tử áo lam, có khuôn mặt tú lệ, đôi mắt đẹp sáng ngời chính là Nguyệt Lâm yêu dấu. Lại nhìn đối thủ của Nguyệt Lâm, tuổi chừng mười sáu, bảy tuổi, mặt như hoa đào, mắt như thu thủy, mi không miêu tự thúy, môi không điểm tự hồng, càng khó có chính là thân hình của nàng tốt lắm, khoát tay, một quả ném chân đích, cũng tuyệt đẹp mà lộ ra linh khí. Tiểu Ngưu giật mình tự nhủ: "Nhìn nàng xinh đẹp như vậy, so với Nguyệt Ảnh không sai biệt lắm. Nguyệt Ảnh là lạnh, nữ tử này lại là nóng." Hai người so chiêu qua lại, đấu phép thuật ở trên trời lẫn dưới đất. Từ tình hình giao chiến có thể thấy Nguyệt Lâm rơi vào hạ phong. Tiểu Ngưu xem mà sốt ruột, muốn xông lên hỗ trợ nhưng lại nghĩ mình là tay mơ, đi lên cũng không giúp được gì. Nhưng cũng không thể đứng nhìn được. Tiểu Ngưu nhìn hai khuôn mặt thì lại không phát hiện ra địch ý mà ngược lại còn mỉm cười. Cái này đâu phải đánh nhau, xem ra là luận bàn công phu. đọc truyện tại . Chỉ trong chốc lát nữ tử lại tăng tốc, giống như đèn kéo quân qua lại lại, đối tới đối lui khiến Tiểu Ngưu hoa cả mắt. Trong tiếng chạm nhau của binh khí, bóng người chia ra, hai người đồng thời đáp xuống đất, tra kiếm vào vỏ. Hai bên cùng nở nụ cười, tiếng cười thanh thúy dễ nghe. Các nàng tiến về phía nhau, thân thiện nhìn đối phương. Lục Y Nữ Tử nói: "Giang

tỷ tỷ, công phu của người thật lợi hại nha. Tiểu muội xem nữa bị đánh bại đó." Nguyệt Lâm kéo tay lục y nữ tử nói, "Quan muội muội mới lợi hại, nếu muội không hạ thủ lưu tình thì ta đã sớm bại rồi" Lục Y nữ tử cười nói: "Nào có nha, ta là dùng toàn lực ứng phó đó" Nguyệt Lâm nhìn mặt lục y nữ tử cười, nói "Người có thể nha. Môn phái của người có thể đào tạo ra được nhân vật như người thật là phúc khí." Lục Y nữ nói: "Các người Lao sơn phái cũng không kém, Đàm tỷ tỷ, Giang tỷ tỷ chẳng những là mỹ nữ ngàn dặm mới tìm được một, còn là nhất lưu đích cao thủ, tương lai nhất định sẽ nhiều đất dụng." Nguyệt Lâm được khen mặt mày hớn hở (dễ dụ á) Đúng vậy, ai nghe khen mà không vui chứ, nhất là khi đối phương nói đều là thật lòng. Tiểu Ngưu thấy tình cảnh như vậy chịu không được liền từ sau gốc cây đi ra, hân hừng phân hô lên: "Giang tỷ tỷ, ta đã trở về" Nguyệt Lâm vừa quay đầu lại, phương tâm nổi lên một trận ngọt ngào, nhớ nhung. Nếu không có người ngoài nàng nhất định sẽ chạy tới lao vào lòng Tiểu Ngưu. Có người bên cạnh, nàng đành phải đứng từ xa chào: "Tiểu Ngưu, người như thế nào đã về. Lúc sớm sư nương nói người hôm nay vẫn chưa tới a." Tiểu Ngưu cười hì hì tiến lên, dò xét hai nữ tử ở cự ly gần, thật sự hòa lẫn. Bất quá bạch y nữ tử so với Nguyệt Lâm còn đẹp hơn vài phần. Cho dù đứng bên cạnh Nguyệt Ảnh cũng chưa chắc kém cạnh. Tiểu Ngưu thầm than: "Thật sự là nhân tinh nha, không ngờ trên đời này ngoài Nguyệt Ảnh còn có Vưu vật như thế" Nguyệt Lâm đứng giữa hai người giới thiệu: "Vị cô nương này là Quan Vịnh Mai, đệ tử Nga my phái, còn đây là đồ đệ sư phụ ta mới thu, Ngụy Tiểu Ngưu." Vừa nói, nàng vừa liếc mắt với Tiểu Ngưu. Cái liếc mắt này chứa chan nỗi niềm tương tư cùng tình ý của nàng. Tiểu Ngưu hướng nàng cười sau đó hướng Quan Vịnh Mai thi lễ. Đối phương cũng mỉm cười đáp lễ, vừa nhìn qua là biết có tu dưỡng. Chắc hẳn đã được giáo dục khá kĩ càng. Tiểu Ngưu nhìn nàng từ đầu đến chân, không thể không hoảng sợ. Hân nhin không được đem nàng cùng Nguyệt Ảnh so sánh. Nguyệt Lâm hướng Tiểu Ngưu nói: "Sư phụ chúng ta cùng sư phụ Quan muện muội giao tình thâm hậu, nay Quan muội muội đại diện sư môn đến đây bái sơn" Tiểu Ngưu nở một nụ cười vô cùng thân thiện, liền thanh nói: "Hoan nghênh, hoan nghênh. Võ công Quan hiệp nữ thật là lợi hại

nha,sau này nên chỉ giáo ta nhiều hơn." Quan Vịnh Mai cười nói:"Thỉnh giáo không dám nhận,nhưng luận bàn thì được nha.Nữ hiệp cũng không dám nhận,hay là cứ kêu tên ta đi"Đôi co người trong suốt vừa nhìn Tiểu Ngưu,lập tức Tiểu Ngưu cảm thấy một trận ấm áp như được một lực lượng thần bí nào đó truyền vào.Trước giờ cho hắn cảm giác như vậy cũng chỉ có Nguyệt Ảnh mà thôi,hiện tại lại thêm 1 người.Nguyệt Lâm nói:"Quan muội không chỉ có một thân công phu giỏi mà các sư huynh đệ của nàng đều không tồi.Vị hôn phu của nàng là đệ tử ưu tú nhất của Võ Đang phái,kể cả kiếm thuật hay pháp thuật đều đứng hàng nhất lưu trong cùng thế hệ.Vừa nghe những lời này,lòng Tiểu Ngưu nhất thời nổi lên một trận ác hàn.Không thèm nghe người ta công phu ra sao mà chỉ biết là người ta có vị hôn phu thì thấy khó chịu.

MA ĐẠO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Phóng Hỏa (4)

Kỳ thật Tiểu Ngưu không có lý do để làm vậy, người ta vừa mới gặp hắn, lại không phải người của hắn. Tiểu Ngưu hoàn toàn không có lý do để ghen tỵ. Quan Vịnh Mai khiêm tốn nói: "Kiếm thuật và phép thuật của hắn đúng là tốt nhưng chưa phải là đệ nhất, rất khó nói. Nhân tài trong thiên hạ còn rất nhiều."

Nguyệt Lâm cười nói: "Sư phụ người có một đệ tử như người thật đúng là đáng để kiêu ngạo." Sau đó nói: "Tốt lắm chúng ta lên núi đi, sư nương đã chờ rất lâu rồi.. mà sư phụ có lẽ sẽ ngoại lệ xuất quan tiếp đón đó." Quan Vịnh Mai cười nói: "Được". Vì thế hai thiếu nữ đi bộ còn Tiểu Ngưu thì dẫn ngựa theo sau. Tiểu Ngưu đi phía sau nhìn dáng người duyên dáng cùng những bộ vị mê người nhất thời nổi tâm hươu dạ vượn. Cũng không thể trách hắn, ai bảo các nàng mê người quá làm chi. Nếu đổi lại bất kỳ nam nhân nào khác cũng đều có suy nghĩ như vậy, huống chi Tiểu Ngưu đã nếm mùi đời, đã duyệt không ít nữ nhân. Nhìn các nàng, Tiểu Ngưu lại nghĩ đến cái giường. Nhớ đến sư nương, nghĩ đến nàng từng hầu hạ qua mình. Văng mình nhất định nàng bệnh vì tương tư mất.

Lên núi, chúng đệ tử nhìn thấy Tiểu Ngưu ai cũng cao hứng, có người thay hắn dắt ngựa nữa. Sau đó hắn cùng song nữ đi gặp sư nương. Sư nương khi nghe hắn về thì vô cùng mừng rỡ, đang chờ hắn ở cửa nhưng mặt ngoài lại là tiếp đón Quan Vịnh Mai. Tiểu Ngưu nhìn lên sư nương, vẫn vái dài màu phấn trắng, vẫn đôi mắt ân tình, vẫn thành thực, điểm lệ mê người như vậy. Sư nương trước tiên liếc mắt với hắn sau đó mới mời mọi người vào bên trong đại sảnh. Sư nương trước kia cũng đã gặp Quan Vịnh Mai, bất quá lúc đó

Quan Vịnh Mai còn nhỏ.Nay vừa thấy lập tức thích ngay,kéo tay hỏi han đủ điều,bỏ Tiểu Ngưu lạnh lẽo một bên.Tiểu Ngưu cũng không để ý,dù sao người ta cũng là khách nha.Một lát sau,sư nương quay qua nói với tiểu ngưu:"Tiểu Ngưu,người đi đường vất vả hay về nghỉ ngơi trước đi"

Tiểu Ngưu đáp ứng một tiếng,ánh mắt tại mặt nàng "vuốt" một lần rồi quay người ra khỏi đại sảnh.Cũng không quên tại trên người mới quen là Quan Vịnh Mai liếc qua vài lần.Mỹ nữ này thật sự là càng xem càng đáng yêu nha.Nàng như một khối nam châm mãnh liệt hấp dẫn Tiểu Ngưu.Tuy rằng nữ nhân Tiểu Ngưu không thiếu nhưng có khi nào mèo lại chê mỡ đâu.

Về Lao Sơn,Tiểu Ngưu như về nhà vậy,gặp được Nguyệt Lâm,sư nương,còn quen biết thêm Quan Vịnh Mai nữa...Tiểu Ngưu hi vọng Quan Vịnh Mai có thể ở lại thêm mấy ngày nữa.

Vừa mới buông dưa thì cửa mở ra,một làn gió thơm ập vào,tiếng bước chân lưu sương,Nguyệt Lâm đã đến.Chỉ thấy nàng hớn hờ,hai mắt sáng như tuyết (cái này tác giả à,không phải ta nha-Nights),kích động bước vào.Làn váy mềm mại phiêu dật,phiêu dật,cực kì đẹp mắt.Đóng cửa lại,Nguyệt lâm nhào vào long Tiểu Ngưu.Tiểu Ngưu hai tay vòng qua thắt lưng ôm nàng lên,tại trong phòng quay mấy vòng mới buông nàng ra.Vừa nhìn vào cặp mắt bồ câu đen láy,lại nhìn đôi môi anh đào hồng nhuận,Tiểu Ngưu chịu không nổi hôn lên môi nàng,vuốt ve khắp người nàng.Nguyệt Lâm không phản đối mà cực lực phối hợp,còn đưa cái lưỡi ra tùy Tiểu Ngưu thưởng thức.Tiểu ngưu giống như ăn mỳ gặp cơm nóng,tham lam mút lấy,hai tay còn tại những bộ vị mê người của Nguyệt Lâm mà bóp,vân vê,tận tình hưởng thụ khoái cảm. doc truyện tại . Hai người thân đặc chít chít vang lên(Nguyên văn của tác giả,không sửa 1 từ-Nights)Nguyệt Lâm đưa tay xuống khố Tiểu Ngưu.Nàng phát hiện thứ kia dĩ nhiên đã cứng ngắt.Nguyệt Lâm thaots khỏi miệng Tiểu Ngưu nói:"Tiểu ngưu,người lại muốn làm chuyện xấu."

Tiểu Ngưu nhào nặn bộ ngực nàng,thở hổn hển nói:"Đúng rồi,đúng rồi...đã lâu chưa làm chuyện đó..nhịn dăm hồng mắt"Nguyệt Lâm cười quyến rũ đẩy Tiểu Ngưu ra:"Thôi đi,ta không tin sau khi người rời ta chưa chạm vào nữ nhân nào khác."Nói rồi búng lên cây gậy của Tiểu Ngưu 1 cái"Ta đoán thứ này tạo không biết bao nhiêu nghiệt rồi"

Tiểu Ngưu cười hắc hắc nói:"Đâu có,trong thâm tâm ta chỉ có tỷ mà thôi!(đã đến lúc vận dụng máu sở khanh của ta –Nights)"Nguyệt Lâm hừ nói:"Người thôi đi,người đâu chỉ quan tâm có mình ta,chuyện của người và sư nương rồi."

Tiểu Ngưu cả kinh vội vàng che miệng nàng lại:"Đừng nói lung tung,để người khác nghe được không tốt.Ta bị xử tội không sao,không được làm hại sư nương."Nguyệt Lâm gật gật đầu,Tiểu Ngưu đem tay mở ra.Nguyệt Lâm thương cảm nói:"Người quả thực lớn gan,sư nương mà người cũng dám đụng,nếu sư phụ mà biết hẳn sẽ băm người làm nhân bánh chẻo mất."Tiểu Ngưu lắc lắc tay nói:"Người đừng nói nữa,ta nghe mà phát lạnh cả người"Tiểu Ngưu nắm tay của Nguyệt Lâm hỏi"Đại Sư huynh và Mạnh sư huynh bọn họ có trở về hay không??"

Nguyệt Lâm trả lời:"còn không có nha, muốn từ tay Bắc Hải Băng Vương cứu người đâu phải đơn giản thế.Hai ngày nay sư nương đã phái người cùng bọn họ liên hệ xem sự việc đã tiến triển như thế nào."Tiểu Ngưu trầm ngâm nói:"Bắc Hải Băng Vương sẽ không giết Nhị sư huynh chứ?"

Nguyệt Lâm lo lắng nói:"cái đó khó nói lắm,tên này là người ma đạo nên làm việc không theo quy tắc nhưng nếu hắn dám giết nhị sư huynh thì Lao Sơn phái chúng ta nhất định không buông tha cho hắn"Tiểu Ngưu gật đầu nói."Đúng vậy,nếu hắn làm vậy chẳng khác gì chủ động khơi mào chiến tranh.Khi Lao Sơn chúng ta cùng Bắc Hải bọn họ khai chiến thì chắc chắn đại chiến chinh tà cũng sẽ bùng nổ.Ta nghĩ Bắc Hải Băng Vương sẽ không ngốc đến mức đó đâu."Nhắc đến Bắc Hải Băng Vương,Tiểu Ngưu lại nhớ đến Bắc Hải La Sát Mộ Dung Mỹ.Khuôn mặt của nàng,cái eo thon của

nàng,mùi hương cơ thể nàng,thứ gì cũng làm cho Tiểu Ngưu mê say.Nếu muốn cứu Tần Xa,mình xuất mã tự nhiên sẽ thành.Dựa vào mối quan hệ với Mộ Dung Mỹ thì chuyện đó có lẽ không quá khó khăn.

Nguyệt Lâm nghe xong phân tích của Tiểu Ngưu thì lộ vẻ đồng tình,nàng nói:"Tuy Chính đạo và Tà đạo chia ra nhưng ta vẫn không muốn hai phái đánh nhau,đánh nhau thì sẽ có người chết,sẽ có đổ máu...khó khăn lắm mới yên ổn vài năm.Ta không muốn sẽ lại đánh nhau."Tiểu Ngưu đồng ý nói:"Đúng vậy,đánh nhau ai cũng đều không có lợi,nếu hai bên đạt thành hiệp nghị hòa bình vĩnh viễn thì tốt quá

Nguyệt Lâm nghe xong cười nói:"Tiểu Ngưu,việc đó không có khả năng,chính tà không thể hòa hợp.Nếu người nói việc đó với sư phụ và sư nương chắc chắn họ sẽ cười chết người."Tiểu Ngưu trầm tư,hắn biết lời Nguyệt Lâm là đúng.Nhưng mình là một thành viên trong chốn võ lâm,phải có trách nhiệm vì võ lâm mà xây dựng một nền hòa bình.

Một lát sau,Tiểu Ngưu hỏi Nguyệt Lâm:"Giang tỷ tỷ,sư tỷ có trở về hay không?"Nguyệt Lâm hồi đáp:"Không có nha,sư nương bảo nàng đi tìm người,chẳng lẽ người không gặp nàng hay sao?Ta còn đang kì quái sao nàng không về cùng người chứ."

Tiểu Ngưu : "a" một tiếng rồi nói:"Nàng tìm được ta rồi nhưng lại đi nữa rồi"Nguyệt Lâm hỏi:"Đi đâu,sư nương đang cần nàng xử lý sự vụ trên núi đây"Tiểu Ngưu lắc đầu:"cũng không biết,nàng bảo có việc riêng tư nên không cho ta đi theo."

Tiểu Ngưu lại hỏi"Sư phụ muốn xuất quan sao?Nguyệt Lâm ân một tiếng:"Phỏng chừng rất nhanh thôi,Nghe sư nương nói,sau khi ngài xuất quan sẽ cho sư huynh và sư tỷ thành thân."Nghe được những lời này,đầu Tiểu Ngưu "Ông" một tiếng,hắn ra vẻ bình tĩnh hỏi:"Là lúc nào??"Mùa xuân sang năm,lúc này nam nhân xem như đều hết hi vọng,sư tỷ xem như đã có chủ."

Tiểu Ngưu miễn cưỡng cười nói:"Theo ta thấy thì Mạnh sư huynh không xứng đáng với sư tỷ"Nguyệt Lâm cũng đồng ý nói:"Ta cũng thấy vậy,bất quá chuyện này sư tỷ đã đồng ý,không ai có thể ngăn cản được,trừ khi sư tỷ không đồng ý gả,bất quá chuyện đó không có khả năng.Hai người từ nhỏ đã là thanh mai trúc mã,tình cảm tốt lắm."

Tiểu Ngưu trong lòng khó chịu,tự nhủ:"Dù bọn họ tình cảm có tốt hơn chẳng nữa thì vẫn phải làm cho họ nhất đao lưỡng đoạn.Lúc này ta mới có hi vọng được."Hắn nghĩ bọn họ cũng không phải không thể chia tay.Có người phụ nữ nào lại cho phép đàn ông của mình đi trêu chọc người phụ nữ khác đâu.?cái kia không chỉ là bất trung mà còn là vấn đề phẩm cách."Tiểu Ngưu cầu nguyện không biết bao nhiêu lần,hi vọng lão thiên cho Mạnh Tử Hùng hết đường điếm phúc còn hắn thì được ôm mỹ nữ vào lòng.

Nguyệt Lâm đưa mắt qua lại trên khuôn mặt Tiểu Ngưu."Người còn chưa hỏi ta đạo này có tốt không?"Tiểu Ngưu cười nói:"Ta cũng đang định hỏi nè!Sao?đạo này có tốt không?"Nguyệt Lâm thở dài:"Lúc trước mọi chuyện trên núi đều là Sư huynh và sư tỷ phụ trách,nay đến tay ta có chút lực bất tòng tâm."Tiểu Ngưu an ủi nói:"Cái đó là vấn đề quen hay không quen,người thường xuyên làm tất sẽ quen thuộc thôi"Nguyệt Lâm nói thêm:"Còn nữa nha,khi người không ở bên cạnh ta thấy hụt hẫng,rất khó chịu."Tiểu Ngưu nghe xong trong lòng ấm áp."ta cũng vậy,ta cũng thường xuyên nghĩ tới người,ta thật muốn cả ngày ở cùng người 1 chỗ"Nguyệt Lâm thản nhiên cười nói:"Nghe được những lời này của người chứng tỏ ta không nhìn lầm."Tiểu Ngưu cười hắc hắc nói:"Người ngay từ đầu không có nhìn lầm nha,chẳng lẽ ta không tốt sao?"Nguyệt Lâm ân hai tiếng"Bất quá ta nói với người nha,chờ sư tỷ thành thân xong thì người cũng đừng suy nghĩ gì nữa.Tiểu Ngưu ân một tiếng,trong lòng lại nói."Nàng muốn gả cho Mạnh Tử Hùng nào có dễ dàng như vậy,?Có Tiểu Ngưu ta ở đây ta sẽ trăm phương nghìn kế chia rẽ bọn họ.Nói cách khác,ta sẽ phá cho đến khi họ không cưới nhau nữa mới thôi."Tiểu Ngưu nhìn Nguyệt Lâm nói:"Giang tỷ tỷ,đạo này công phu tiến bộ rất nhiều a".Nguyệt Lâm lắc đầu nói:"Vẫn không được a,ta

suốt ngày khổ luyện công phu nhưng vẫn còn quá kém, hôn qua người không thấy ta đánh nhau với Quan Vịnh Mai hay sao?"

MA ĐAO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Phóng Hỏa (5)

Tiểu Ngưu hồi đáp: "Tất nhiên là ta thấy" Nguyệt Lâm nói: "có cảm giác gì?" Tiểu Ngưu đáp: "Nàng rất mạnh, bất quá người cũng không kém nha." Nguyệt Lâm lắc đầu: "Người gạt ta, Tiểu nha đầu kia đích xác là nường ta. Nếu nường toàn lực ứng phó ta rất nhanh sẽ thất bại. Ban lãnh thực sự của nường kém không xa so với sư tỷ của chúng ta." Tiểu Ngưu cả kinh: "Nàng có lợi hại như vậy không?". Nguyệt Lâm cười khẳng định: "Cái đó là đương nhiên, nếu không nường lại trở thành người thừa kế chức vị chương môn của Nga My đây" Tiểu Ngưu mở to hai mắt, nói: "Cái gì, tương lai nường phải làm ni cô sao?" Hắc trong tâm tự nói "một cô nương như vậy đi làm ni cô thì quá tiếc, tựa như một bông hoa vứt vào chuồng heo vậy (Nguyên văn)"

Đêm đó sư nương tại đại sảnh mở tiệc, vì khách quý Quan Vịnh Mai mà tẩy trần. Phía trên, sư nương đích thân mời rượu. Dưới tâm thỉnh tình đó, cho dù không biết uống như Quan Vịnh Mai cũng uống vài chén. Bởi vậy ngoài nét thanh thuần thường ngày, nường còn chen thêm nét kiều diễm nữa. Lại nhìn Nguyệt Lâm và sư nương đều uống rượu, nếu mà đi ngủ thì sẽ thành bức Hai Đường Thụy Xuân Cung Đồ (bức tranh hải đường ngủ mùa xuân).

Tiểu Ngưu mở miệng to ra uống, ánh mắt nhất nhất đảo trên mặt các nường. Bởi vì thân phận quan hệ, trong đại sảnh chỉ có 4 người bọn họ. Nguyệt Lâm mỹ lệ, Vịnh Mai thanh thuần, Sư nương thành thực. Ba loại phong thái, cho dù loại nào cũng khiến Tiểu Ngưu tâm thần mê mẩn. Tiểu Ngưu nhìn Quan Vịnh Mai, càng nhìn càng thấy tiếc, xinh đẹp như nường lẽ nào lại

đi làm ni cô.Nhưng nếu làm ni cô thì vị hôn phu của nàng ra sao đây,cái này là do nàng quyết định thôi."

Bởi vì cao hứng,Nguyệt Lâm múa một đoạn kiếm pháp.Guowg mặt xinh đẹp của nàng kết hợp với vòng eo tinh tế tạ thành những động tác khó khiến mọi người vỗ tay tán thưởng không thôi.Làm khách,Quan Vịnh Mai cũng không chịu kém,đàn một khúc để đáp lại tình tình của chủ nhân.Tiếng đàn như cơn mưa xuân,thanh thúy trầm bổng,du dương réo rắt khiến lòng người rung động.Mười ngón tay liên tục múa trên phím đàn khiến tiếng đàn như du dương bất tận

Tiếng đàn vừa dứt,sư nương đi đầu trầm trồ khen,Nguyệt Lâm và Tiểu Ngưu cũng phụ họa theo.Sư nương nói:"Thật không nghĩ ngoài võ công xuất chúng ra,Vịnh Mai còn có đàn nghệ bất phàm nữa,thật đúng là hi vọng của Nga My.Vịnh mai mặt đẹp uông uông nói:"Đàn nghệ cũng là sư phụ lão nhan gia dạy,người nói vạn vật tương thông,học đàn cũng có thể hỗ trợ cho võ công"

Sư nương gật đầu nói:."Lệnh sư thật sự cao nhân,khó trách lạ dạy ra đồ đệ ưu tú như vậy"Tiểu ngưu cười nói:."Người đẹp tiếng đàn hay,không biết Vịnh Mai có hay không lại đàn một khúc"Nguyệt Lâm và sư nương cũng hòa theo làm Vịnh Mai khó mà cự tuyệt.Vịnh mai lại đàn thêm một khúc thập diện mai phục,không khí chiến tranh tràn ngập được thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn bằng tiếng đàn.Tiểu Ngưu tá dương trong lòng,thầm nói:"Vị mỹ nữ này thực xuất sắc nha,ngoài vẻ đẹp còn có một tuyệt kĩ như vậy.Không biết Nguyệt Ảnh ngoài công phu ra con có gì hay không?Âm mưu,thủ đoạn chẳng?Yến tiệc kết thúc,sư nương lệnh Nguyệt Lâm dẫn Vịnh Mai đi nghỉ còn Tiểu Ngưu thì ở lại,nói có chuyện cần bàn.Tiểu Ngưu biết thực ra chẳng phải việc quan trọng gì mà chỉ muốn nói với hân mấy chuyện thầm kín.Nguyệt Lâm cùng Vịnh Mai đi rồi,Sư nương cùng Tiểu ngưu ngồi đối diện nhau,khoảng cách thật gần.Tiểu Ngưu có thể ngửi được mùi hương trên cơ thể sư nương.Hắn xúc động muốn đem sư nương ôm vào trong

lòng, tiêu hồn thực cốt nhưng hứ biết nơi này không phải chỗ có thể xằng bậy.

Sư nương đối với Tiểu Ngưu cười nói: "Tiểu Ngưu, hôm rày ra ngoài chơi vui vẻ chứ?" Tiểu Ngưu đáp "Vui vẻ thì có vui vẻ, bất quá vẫn luôn nhớ tới sư nương (mả cha thằng mỗ dẻo)" Sư nương cười nói: "Tiểu Ngưu, có câu này của người thật không uống ta yêu người" Rồi lại nói "Đúng rồi, nghe nói Ngưu lệ Hoa đã sử lý Hắc Hùng Tinh, thanh Ma đao kia có phải lạ thất lạc rồi không?" Tiểu Ngưu thở dài nói: "Các phái đều có ý đồ với Ma Đao trên thân của Hắc Hùng Tinh, bất quá không thể tưởng được đến cái bóng của ma đao cũng không thấy.

Sư Nương trầm tư một lát rồi nói: "Cho dù Hắc Hùng Tinh có chết thì vẫn còn Ngưu lệ Hoa nha, thứ của nhà nàng thì nàng nên biết. Nàng tại sao trước khi Hắc Hùng Tinh chết thì không hỏi nơi hạ lạc của ma đao rõ ràng?" Tiểu Ngưu ừ nói: "Nàng đã trở về Tây Vực, mấy môn phái trung nguyên có khi nào lại chạy tới Tây Vực tìm nàng không?" Sư nương cười cười nói: "Đương nhiên không thể như vậy, các môn phái khác không đến nỗi ngốc như vậy. Với lại dù chúng ta không có được ma đao cũng không thể để môn Phái khác có, nếu không rất bất lợi với chúng ta." Tiểu Ngưu nói: "Đành phải nghĩ biện pháp tốt hơn." Sư nương nói xong liền thay đổi đề tài.: "Người có biết Nguyệt Ảnh sư tử người đi làm việc riêng là việc riêng gì hay không?" Tiểu Ngưu lắc đầu: "Vấn đề này ta cũng hỏi nàng, chẳng qua nàng không nói cho ta, cũng không cho ta đi theo, ta cũng không biết đến tột cùng là làm gì." Sư nương thở dài nói: "Tiểu nha đầu này cứ thích làm theo ý mình. Tính tình cương liệt, ai ngày sau lấy phải nàng thật là khổ sở" Tiểu Ngưu thầm nghĩ "Đây chính là điểm độc đáo của Nguyệt Ảnh, Nàng không thích bị người khác quản, vì vậy nên mới cô độc chẳng, ta cũng không thông minh gì.. mai sau có cưới nàng thì cứ nghe lời nàng đi" Tiểu Ngưu mượn cơ hội nói: "Sư phụ quyết định cho bọn hần thành hôn?"

Sư nương ân một tiếng:"Việc này sư phụ người sớm đã quyết định rồi nhưng còn vướng bận nhiều việc nên đến hôm nay mới công bố."Tiểu Ngưu cười nói:"Sư huynh thật phúc khí,cưới được thê tử xuất sắc như vậy."Sư nương mỹ mầu vừa chuyển,nhìn Tiểu Ngưu nói:"Người cũng không kém nha,có Nguyệt Lâm xinh đẹp,lại có ta bên cạnh bồi tiếp mà"Nói đến đây ánh mắt tràn ngập nhu tình.Tiểu Ngưu cười nói:"Đúng đúng,ta đúng là hồng phúc tề thiên nha."

Sư nương lại hỏi:"Vậy khi nào người cưới Nguyệt Lâm đây,Nguyệt Ảnh xuất giá,Nguyệt Lâm cũng nên nhanh lên"Tiểu ngưu thuận miệng đáp:"Khi nào Nguyệt Ảnh tử lập gia đình thì ta sẽ cưới Nguyệt Lâm"trong tâm lại nói:"Ta muốn là cưới cả hai nhưng không được ,các người cũng không đồng ý nha"

Sư nương suy nghĩ gì đó trong chốc lát rồi nói:"Người về nghỉ đi,sớm mai còn luyện công.Tiểu Ngưu đáp ứng một tiếng rồi xoay người đi.Trong khi xoay người,hắn nhỏ giọng nói:"Sư nương,khi nào chúng ta lại có thể ở cùng một chỗ?"Mắt của hắn lóe lên,hiển nhiên là ám chỉ cái kia.

Sư nương nở nụ cười nói:"Sư phụ người còn hai ngày nữa là xuất quan nha,như vậy đi,chờ khi nào thích hợp chúng ta sẽ ở cùng nhau một lần"

Tiểu Ngưu thở dài một tiếng,hướng sư nương chúc ngủ ngon rồi rời đi.Hắn trong lòng nghĩ:"Sư nương vừa thông minh,vừa dũng cảm như vậy cũng có lúc biết sợ nha.hắc.Cung không thể trách nàng được,đổi lạ bất cứ kẻ nào cũng đều cẩn thận suy nghĩ một phen.Nêu chuyện này mà truyền ra ngoài thì sẽ là một hồi tai nạn kinh thiên động địa giáng xuống"

Một đêm này là một đêm phi thường tĩnh lặng.Sư nương không tới,Nguyệt Lâm không tới làm cho Tiểu Ngưu phi thường thất vọng.Sáng hôm sau như thường lệ vẫn luyện công,ôn lại khẩu quyết trọng yếu.Luyện công xong,không có chuyện gì làm sư nương lệnh cho Tiểu Ngưu cùng Nguyệt Lâm dẫn Vịnh Mai du sơn.Đây là chuyện Tiểu Ngưu phi thường vui

vẻ, thử hỏi cùng hai mỹ nhân chơi đùa có nam nhân nào mà không muốn? Vinh Mai cũng phi thường vui vẻ, hỏi này hỏi kia giống như một chú chim bách linh hiếu động. Mà Nguyệt Lâm cùng Tiểu Ngưu cũng vui vẻ cùng nàng nói chuyện, vì nàng giải đáp vấn đề. Tiểu Ngưu lại nhớ đến hai đệ tử Nga My mà mình vừa quen được, hỏi: "Lỗ Nam cùng Tôn Tam Nương là cái gì của người?"

Vinh Mai hồi đáp: "Bọn họ đều là sư huynh và sư tỷ của ta, đều là người rất thú vị. Thế nào? huynh biết bọn họ?" Tiểu Ngưu gật đầu: "Có gặp qua, Sư tỷ người liều mạng chạy, sư huynh người liều mạng đuổi, sư huynh người đuổi không kịp thiếu điều muốn khóc". Tưởng tượng đến bộ dáng buồn cười của Lỗ Nam Tiểu Ngưu không nhịn được mà bật cười. Vinh Mai chau mày nói: "Không dấu gì hai vị, sau khi hai người gây chuyện, một người bỏ đi khiến sư phụ ta rất lo lắng, phải rất nhiều người tìm. Không biết sư huynh ta đã tìm được người chưa."

Tiểu Ngưu cao hứng nói: "Đã tìm được, lúc ta rời đi họ đang cùng một chỗ." Tưởng tượng đến quan hệ của hắn và Tôn Tam Nương, hắn cười có điểm mập mờ. Quan Vinh Mai vui mừng nói: "Như vậy cũng tốt, sư phụ biết được nhất định rất mừng. Nhìn Nguyệt Lâm thấy nàng không mất hứng, Tiểu Ngưu mới quay sang hỏi Vinh Mai: "Vinh Mai sư muội, không biết sư huynh và sư tỷ người vì cái gì mà hục hặc với nhau?"

Vinh Mai vừa nghe đã đỏ mặt, : "Chuyện này Mui cũng không minh bạch" Từ vẻ mặt, Tiểu Ngưu biết được là nàng biết nhưng không chịu nói. Nguyệt Lâm ở một bên trừng mắt nhìn Tiểu Ngưu, ngại hắn nhiều chuyện. Chuyện sư môn người ta người quan tâm làm gì? Mọi người đang du sơn cao hứng thì một đệ tử tới nói với Tiểu Ngưu sư nương đang tìm hắn. Hỏi có chuyện gì, tên đệ tử đáp có một Huyền tử tới tìm hắn. Tiểu Ngưu trong lòng bộp chộp không biết lão già kia tới để làm gì. Vì thế Tiểu Ngưu để Nguyệt Lâm cùng Quan Vinh Mai đi dạo còn mình thì theo tên đệ tử về.

. doc truyện tại .

MA ĐẠO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Luận Võ (1)

Tiểu Ngưu vội vàng quay lại phòng khách, không đợi vào nhà đã nghe được giọng của Huyền Tử, thanh âm tràn ngập phần nộ, cứ như là ai phá hoại gia tổ nhà hắn vậy.

Tiểu Ngưu tuy rằng đối với lão gia hỏa này hơi sợ hãi nhưng vẫn bước đến, hắn nói : " chỗ này không phải bên ngoài mà là Lao sơn địa bàn của chúng ta, người rất cuồng vọng."

Trên đại sảnh chỉ thấy một lão nhân ngồi trên ghế uống trà, hắn có bộ râu bạc, cái mũi hồng cùng bộ đạo bào màu xanh, biểu lộ hắn là Huyền Tử hàng thật giá thật. Nhất Huyền Tử vừa thấy Tiểu Ngưu hai mắt mở to, trên mặt lộ ra nụ cười lạnh.

Nụ cười này khiến Tiểu Ngưu sợ hãi, phía sau Nhất Huyền Tử còn có hai tiểu đạo sĩ, ngoài mặt cười nhưng lòng không cười. hai người kia chính là đồ đệ của Nhất Huyền Tử cũng là đối thủ một mất một còn của Tiểu Ngưu. bọn họ mặc dù không có thâm cừu đại hận nhưng nghĩ đến bọn họ Tiểu Ngưu lại không thoải mái.

Sư nương an vị trước mặt Nhất Huyền Tử nhìn Tiểu Ngưu cười nói : " Tiểu Ngưu mau chào Nhất Huyền Tử sư phụ."

Tiểu Ngưu bước lên vài bước, làm lễ, nói : " Lao sơn đệ tử Ngụy Tiểu Ngưu gặp qua lão sư phụ."

Nhất Huyền Tử hừ một tiếng,ngạo mạn nói : " không dám nhận,lão phu nên đáp lễ người mới đúng a."

Sư nương nhẹ giọng cười nói : " lão sư phụ nói gì vậy?"

Nhất Huyền Tử cười ha ha,nói : " chưởng môn phu nhân,đồ đệ này của người thật sự lợi hại. người không biết,cả giang hồ hiện tại đều biết đại danh của hãn nha."

Sư nương A một tiếng,nhìn Tiểu Ngưu không thể tin được,lại nhìn Nhất Huyền Tử nói : " Lão sư phụ,không có khả năng,hãn nhập phái không lâu,làm gì có công tích gì đâu."

Tiểu Ngưu đi đến phía sau sư nương,nhìn chăm chăm Nhất Huyền Tử,lo lắng hãn nói gì bất lợi ình. doc truyện tại . Nếu đối phương nói đến chuyện hãn cùng con gấu quái lạ nói ra,sư nương có hay không sinh ra nghi ngờ với mình?

Nhất Huyền Tử mỉm cười chỉ vào Tiểu Ngưu nói : " tiểu tử này trước kia trải qua nhiều sự tình,là người không chịu khuất phục nha.bất quá lần này không nói,dù sao hôm nay ta đến đây không vì những chuyện này."

Sư nương lễ phép nói : " lão sư phụ không biết có gì quan trọng?Tiểu Ngưu đắc tội với lão sư phụ sao? Nếu thế ta bảo hãn bồi tội với ngài."

Nhất Huyền Tử trầm mặc một lát nói : " nếu hãn đắc tội lão phu thì lão phu sẽ không so đo,ta lớn tuổi thế này sao lại so đo với vân bối. vấn đề là hãn đắc tội với phái Thái Sơn của ta."

Sư nương a một tiếng,quay đầu nhìn Tiểu Ngưu,sợ hãi hỏi han : " không biết hãn làm chuyện gì?

Nhất Huyền Tử cười nói : " người hãy hỏi đồ đệ bảo bối của người đi ."

Tiểu Ngưu nhin nửa ngày,lúc này không nhin được nữa,lớn tiếng nói : " người không cần vu cáo, ta sao phải xin lỗi phái Thái Sơn người,ta không chịu trách nhiệm gì hết."

Nhất Huyền Tử không tức giận,cười nói : " tiểu tử,lý không phải ở to tiếng,ta hỏi người,người có biết Chu Vân Phương?"

Tiểu Ngưu nghe thấy sừng sốt,thầm nghĩ : " vô duyên vô cớ nói đến quận chúa là có ý gì? Quận chúa gặp nguy hiểm gì sao?"

Tiểu Ngưu do dự hồi đáp : " đương nhiên biết,chúng ta là bằng hữu."

Nhất Huyền Tử trầm giọng hỏi : " bằng hữu như thế nào?"

Tiểu Ngưu rất không thích khẩu khí của hắn,lười biếng nói : " chúng là đương nhiên là bạn tốt."

Nhất Huyền Tử lại truy vấn : " tốt tới mức nào?"

Tiểu Ngưu vừa nghe trừng mắt nói trong lòng : " ta với nàng như thế nào can hệ gì đến người.tuy người là sư thúc của nàng nhưng người cũng không có quyền hỏi đến chuyện riêng của chúng ta."

Thấy Nhất Huyền Tử như thẩm vấn Tiểu Ngưu,Sư nương cũng có chút không vui.nàng quay đầu nhìn Tiểu Ngưu,ánh mắt tràn ngập sự nghi vấn.sư nương cũng biết Chu Vân Phương,cũng biết bối cảnh gia đình nàng.nàng cũng muốn biết Tiểu Ngưu như thế nào lại quen Chu Vân Phương.

Nếu không phải tại Lao Sơn,nếu không phải trước mặt sư nương.Tiểu Ngưu đã sớm mắng to.lúc này không thể không chịu đựng,nhech miệng cười nói : " người muốn biết quan hệ của chúng ta sao? Tốt đến thế nào hỏi ta làm gì? Người nên hỏi nàng mới đúng nha."

Nhất Huyền Tử tức giận nói : " nói cái gì,nếu lão phu tìm được nàng thì còn hỏi người làm gì?"

Tiểu Ngưu rùng mình,trong lòng căng thẳng nói : " như thế nào,nàng ta mất tích sao?"

Nhất Huyền Tử lớn tiếng nói : " đúng vậy,nàng mất tích.chúng ta cho rất nhiều đệ tử đi tìm nàng đều không thấy.nhà của nàng cũng phái ra người ngựa tìm kiếm,cũng không có tin tức."

Tiểu Ngưu kinh hãi hỏi : " nàng đi chỗ nào?"

Nhất Huyền Tử mặt đỏ lên nói : " Ngươi Tiểu Ngưu,người không cần giả ngây giả dại,người nói thực ra,người giấu Chu Vân Phương ở đâu? Mau giao ra đây." Nhìn tư thế hăn như là muốn lập tức động võ.

Tiểu Ngưu nóng nảy,dậm chân kêu lên : " nàng mất tích quan hệ gì đến ta? Con mắt nào của người thấy ta đem Chu Vân Phương đi ?"

Nhất Huyền Tử kích động đứng lên chỉ vào Tiểu Ngưu quát : " Ngươi Tiểu Ngưu,tuy rằng lão phu không có tận mắt thấy người giấu nàng,nhưng có người tận mắt thấy người và nàng ở một chỗ trước hôm nàng mất tích.người không cần nói dối."

Sư nương đối với Nhất Huyền Tử rất là bất mãn,khuôn mặt xinh đẹp lạnh lẽo nói : " Lão sư phụ,có cái gì thì ngồi xuống,bình tĩnh nói không được sao? Nơi này là Lao Sơn."

Lời nói này khiến Nhất Huyền Tử chột dạ,cũng đúng.chỗ này không phải Thái Sơn,địa bàn của người ta.Ngươi Tiểu Ngưu là đệ tử Lao Sơn không phải đệ tử Thái Sơn.ta không có quyền mắng hăn,hơn nữa hiện tại cũng không có đủ chứng cứ,nghe đến đây,hăn cười cười nói. " thất lễ,thất lễ." nói xong chậm rãi ngồi xuống,cầm tách trà lên uống.

Sư nương nhìn Tiểu Ngưu,tiểu Ngưu cũng nhìn Sư nương,bốn mắt nhìn nhau,như là hiểu được ý tứ đối phương.ánh mắt Tiểu Ngưu hiển nhiên là nói chuyện này không quan hệ gì đến ta,ta không bắt Chu Vân Phương.

Sư nương hiểu tâm tư của Tiểu Ngưu,nói với Nhất Huyền Tử: " Lão sư phụ nói Chu Vân Phương,có phải nàng là nữ nhi của Vương gia Kim Lăng sao?"

Nhất Huyền Tử gật đầu nói : " phải nàng là quận chúa,người tốt lắm,lại hiểu lễ,chúng ta mấy người đều thích nàng,đáng tiếc mệnh nàng không tốt lắm,tình duyên không như ý,gần đây lại thất tung.nàng xuất hiện lần cuối cùng là ở Hàng Châu,có người tận mắt nhìn thấy nàng ở cùng Ngụy Tiểu Ngưu,còn có người nói,là Ngụy Tiểu Ngưu giấu Chu Vân Phương rồi.ta vì chuyện này mới đi đến Lao Sơn.nếu quận chúa có gì xảy ra,chúng ta không chịu trách nhiệm nổi. ai chẳng biết Kim Lăng Vương gia tính tình không được tốt."

Tiểu ngưu nói : " ta tại Hàng Châu có gặp nàng,sau khi gặp xong nàng đi không từ biệt,ta cũng không biết nàng đi đâu,chắc là đi tìm người trong lòng của nàng rồi." nói đến đây trong lòng hần nghi.nếu mỹ nữ nhue vậy gặp bất hạnh.

Nhất Huyền Tử còn nói thêm : " ai biết người nói là thật hay giả.ta nhớ kỹ nếu chứng minh lời người nói là sự thật,chúng ta sẽ không làm gì người,nhưng nếu có chứng cứ là người hãm hại Vân Phương,chúng ta quyết không bỏ qua."nói đến đây Nhất Huyền Tử giọng lại cao lên,hai đồ đệ phía sau hần cùng nhìn Tiểu Ngưu nhe răng trợn mắt như thị uy.Tiểu Ngưu ảo não nghĩ : " hai thằng oắt con,chó cậy gần nhà,gà cậy gần chuồng.nếu so 1 vs ,không cần phép thuật các người sao phải đối thủ của ta.không đánh cho các người tè ra quần mới là lạ."

Tiểu Ngưu tiếp tục nói : " lời ta nói là thật hay giả các người có thể tìm hiểu."

Nhất Huyền Tử nghĩ nghĩ hỏi : " người nói thử xem,nàng có thể làm gì?"

Tiểu Ngưu hồi đáp : " ta cũng không biết,có lẽ nàng đi tìm người nàng thích."

Nhất Huyền Tử trầm mặc không nói,híp mắt,cũng không biết trong lòng có chủ ý gì.đúng lúc này,Nguyệt Lâm cùng Vịnh Mai lập cười ha hả đi đến. hai người đều là cô nương mỹ mạo,làm cho phòng khách lập tức ấp áp hẳn lên. Hai tiểu đạo sĩ ở phía sau Nhất Huyền Tử nhìn thấy dung mạo hai nàng lập tức quên hết hận ý với Tiểu Ngưu.

Sư nương bảo hai người hành lễ với Nhất Huyền Tử,Nhất Huyền tử hạ thấp người nói : " miễn miên,các người đều là người tốt." khi nói còn nhìn lướt qua Tiểu Ngưu ý muốn nói người không phải thứ tốt.

Hai người đứng phía sau sư nương,Nguyệt Lâm nhìn Tiểu Ngưu cười cười lại hỏi : " lão sư phụ,ngài lần này đại giá quang lâm,không phải là vì du sơn ngoạn thủy chứ?"

Nhất Huyền tử ừ nói : " ta đến tìm tiểu đệ đệ của người có việc,có chuyện gì thì bảo hẳn nói cho người."

Tiểu Ngưu thấy ánh mắt Nguyệt Lâm nhìn mình nên nói : " là như vậy,Chu Vân Phương của Thái Sơn mất tích,lão sư phụ bọn họ đến tìm ta để đòi người." miệng kêu lão sư phụ trong lòng lại kêu lão gia hỏa.

Nguyệt Lâm trừng mắt nhìn,nhìn Nhất Huyền Tử,lại nhìn Vịnh Mai lăm lăm : " tìm không thấy Chu Vân Phương vì cái gì lại tìm Tiểu Ngưu? Có điểm kỳ quái nha."

Nguyệt Lâm sau nghi nghe xong sắc mặt trầm xuống,lạnh giọng nói : " lão sư phụ,ta nghĩ người nhất định là sai rồi.theo ta được biết Ngụy Tiểu Ngưu không phải người trong lòng Chu Vân Phương,chu Vân Phương ở đâu sao hẳn biết được? người tìm nhầm người rồi."

Tiểu Ngưu cũng nói vào : " đúng nha đúng nha,chỉ Giang tử tử là hiểu ta.ta Tiểu Ngưu có một ngàn khuyết điểm nhưng tới bây giờ vẫn không lừa gạt con gái nhà lành. Nếu có mỹ nữ yêu thương nhưng nhớ ta cũng đều cự tuyệt.đừng nói là làm thương tổn mỹ nữ.Tiểu Ngưu ta tuyệt đối không làm được."

Nghe hản thổ lộ,Nhất Huyền Tử trên mặt biến sắc,mà sư nương lại nghĩ.nếu có mỹ nữ yêu thương nhưng nhớ tiểu tử này sao lại cự tuyệt? hản là dạng người gì,ta đều biết. mà Vịnh Mai cũng cười ở trên mặt.bởi vì nam nhân da mặt dày như vậy đây là lần đầu tiên nàng thấy.

Nhất Huyền Tử biết hôm nay tìm không được Vân Phương,nhưng hản không cam lòng như vậy rồi đi.như thế nào cũng phải giáo huấn tiểu tử này một lần. vì thế hản nhướn mày,nảy ra ý hay.

Nhất Huyền Tử lần này tới Lao Sơn là nhằm vấn tội Tiểu Ngưu,muốn đả kích tinh thần Tiểu Ngưu một lần,trị hản cái tội lừa gạt con gái. Nào biết Tiểu Ngưu là người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ,không có bằng chứng hản vẫn ngoan cố. một khi đã như vậy NHất Huyền Tử cho rằng phải trừng phạt lên thân thể Tiểu Ngưu một lần,cũng để phát tiết tức giận trong lòng,tiểu tử này đùa giỡn lão phu cùng đồ đệ nếu cứ về như vậy mất hết mặt mũi,nếu không nghiêm khắc một lần thì hản chịu không nổi.

Bởi vậy Nhất Huyền Tử cười nhàn nhạt nói : " Chương môn phu nhân,hai phái chúng ta từ trước đến nay như chân với tay,không nên vì Ngụy Tiểu Ngưu mà tổn thương hòa khí,tin đồn vô căn cứ chưa hản là vô lý.có nhiều người nói việc Chu Vân Phương mất tích có quan hệ cùng với Ngụy Tiểu Ngưu,lão phu không thể không đến hỏi một chút,hản đã phủ nhận việc này lão phu cũng không thể bắt ép hản. chuyện này thế nào tạm thời để qua một bên. Bất quá chúng ta từ xa đến cũng không thể rời đi như vậy,như thế nào cũng phải luận bàn với công phu của quý phái,để mọi người cùng tiến bộ. Phu nhân người xem thế nào?"

Sư nương nghe thì biết đây là Nhất Huyền Tử đang khiêu chiến, không coi Lao Sơn ra cái gì, trong lòng cũng rất tức giận, không khỏi hào khí sáng khoải nói : " lão sư phụ yêu cầu chúng ta công phu tuy thấp kém nhưng cũng phải bài tỏ để thỏa mãn ngài. Như vậy lão sư phụ muốn so tài thế nào?"

Nhất Huyền Tử trầm ngâm trong chốc lát, ánh mắt đảo qua Tiểu Ngưu nói : " chúng ta là người một nhà, nhất định phải lấy đức thu phục người, có lẽ vẫn minh một tý mới tốt."

Sư nương mỉm cười nói : " lão sư phụ để ý câu đó, chúng ta nhất định làm theo."

Nhất Huyền Tử nói : " với bối phận của chúng ta thì không cần xuất thủ, hay là bảo đồ đệ khoa chân múa tay một chút."

Sư nương nghĩ ngay đồ đệ bên người chỉ có Nguyệt Lâm, muốn khoa chân múa tay sao, ta không tin đồ đệ thùng cơm của người có thể là đối thủ của Nguyệt Lâm, vì thế sư nương gật đầu nói : " hảo, ta cũng nghĩ như vậy, như vậy Nguyệt Lâm cùng hai vị tiểu huynh đệ giao lưu đi."

Nhất Huyền Tử trong lòng cũng biết đồ đệ mình sao có thể so sánh với bốn sự của Nguyệt Lâm. Nhất Huyền Tử có ngốc, cũng không có khả năng cho bọn họ ra ứng chiến. hắn muốn đánh là Tiểu Ngưu.

Nhất Huyền Tử cười cười nói : " Nguyệt Lâm nhập môn nhiều năm, đã tinh thông tinh hoa của công phu Lao Sơn, hai đồ đệ của ta sao là đối thủ. Bọn họ mới học có vài năm, bốn sự của bọn họ so sánh với Ngụy Tiểu Ngưu cũng không sai biệt lắm." vừa nói vừa chỉ một ngón tay vào Tiểu Ngưu trên mặt tràn ngập ý khinh thường.

Sư nương giờ mới hiểu dụng ý của Nhất Huyền Tử, vội vàng nói : " Lão sư phụ đang nói chuyện cười sao. Ngụy Tiểu Ngưu tuy là đệ tử Lao Sơn, nhưng hắn mới nhập môn có mấy tháng, chỉ học được một chút kiến

thức cơ bản,còn chưa tiếp xúc với phép thuật như thế nào lại có thể ứng chiến."

Nhất Huyền Tử lắc đầu nói : " Phu nhân quá khiêm tốn,ta biết bốn sự của Ngụy Tiểu Ngưu,đã từng đả bại nhiều cao thủ giang hồ,như thế nào lại không được? nếu hãn không được thì hai đồ đệ của ta cũng chính là phế vật.ta nghĩ phái Lao Sơn ai cũng là anh hùng,Ngụy Tiểu Ngưu cũng không ngoại lệ,hãn quyết không phải loại yếu ớt,không dám ứng chiến làm rùa đen rút đầu chứ." nói xong nhìn Tiểu Ngưu cười cười.

Bị nói thế,sư nương bị chọc giận,đôi mắt như kiếm đâm thẳng đến Nhất Huyền Tử lớn tiếng nói : " lão sư phụ,Lao Sơn chúng ta không phải rùa đen rút đầu,nhưng Ngụy Tiểu Ngưu chưa từng học bốn sự của phái.hãn không có cách nào ứng chiến,các người muốn luận bàn,để ta đến phụng bồi."

Nhất Huyền Tử cười nhạo nói : " xem ra Ngụy Tiểu Ngưu không dám ứng chiến. quên đi,chúng ta cũng chỉ mang theo tiệc nuôi ròi nơi này." Nói xong liền đứng lên ý muốn rời khỏi.

Tiểu Ngưu đã sớm tức giận,biết Nhất Huyền tử không bỏ qua mình.mình làm đồ đệ hãn vài lần mất mặt,hãn tự nhiên không khách khí.lần này không đả kích hãn một lần,thì sau này mình ở lao sơn sao được? người ta luôn mắng mình là rùa đen rút đầu,mình dù có chết cũng không muốn như vậy. hơn nữa,hai đồ đệ ngu ngốc của hãn,chưa hãn là đối thủ của mình.chỉ cần không dùng phép thuật là mình có phần thắng.

Tiểu Ngưu vung tay lên nói : " chậm đã."

NHất Huyền Tử đại hỉ nói : " người đáp ứng tỷ thí sao?"

Tiểu Ngưu gật đầu nói : " lão sư phụ luôn mồm mới ta xuất trưởng,nếu ta không thỏa mãn người,không phải mặt mũi người giống cái đế giày sao? Ta quyết định ứng chiến." lời nói ra khiến chúng nữ nở nụ cười.hai đồ đệ của Nhất Huyền tử cũng cười.

Nhất Huyền Tử mặt đỏ bừng chỉ vào Tiểu Ngưu nói : " không cần ngoài miệng chiếm tiện nghi,người đã xuất chiến,tốt lắm,người có ít cốt khí"

Tiểu Ngưu bướng bỉnh nói : " lúc này nếu không đem đối thủ đánh như chó rơi xuống nước,ta sẽ không không làm người." lời này rất là vô lễ.

Sư nương nghe xong cười thầm,ngoài miệng lại nói : " Tiểu Ngưu,người nên tôn trọng lão sư phụ nha. Còn nữa,người thật muốn ứng chiến sao? Người còn chưa có học được công phu chính thức của Lao sơn chúng ta đâu."

Tiểu Ngưu quay đầu cười nói : " sư nương,dù sao cũng là luận bàn,cũng không phải quyết đấu.binh gia thắng bại là chuyện thường,chỉ là học tập kinh nghiệm thôi."

Nguyệt Lâm vẻ mặt lo lắng nói : " Tiểu Ngưu người không cần hành động theo cảm tình,căn bản người chưa chính thức luyện công,để ta thay người ra."

Tiểu ngưu khoát tay chặn lại nói : " ta đi cho,nếu có trận hai thì tỷ lên."

Nhất Huyền Tử vội vàng nắm lấy : " không cần lo lắng,sẽ không khiến người thương tổn."

Sư nương thấy Tiểu Ngưu đã quyết cũng không ngăn hãm nói : " được rồi,vậy luận bàn một chút,bất quá chúng ta phải nói cho rõ."

Nhất Huyền Tử khách khí nói : " phu nhân có chuyện gì thì nói ra."

Sư nương nghĩ nghĩ nói : " một,song phương luận bàn một chút,không cần tạo thành thương tổn. Hai,người nào bị đánh ngã liền tính là thua,không cần đánh tiếp. Ba, Ngụy Tiểu Ngưu mới vào Lao Sơn chưa học qua phép thuật mới chỉ học kiến thức cơ bản,bởi vậy,song phương đánh nhau,không

được sử dụng phép thuật, để giảm bớt nguy hiểm chỉ dùng quyền cước không dùng binh khí, lão sư phụ, người thấy thế nào?"

Nhất Huyền Tử cười ha ha nói : " phu nhân, người thật là bảo vệ đệ tử nha, hảo, không thành vấn đề, cứ xử lý như vậy đi" nói xong quay đầu lại phân phó : "Thái Thanh, người bồi Tiểu Ngưu mấy chiêu đi, nhớ kỹ không làm thương người ta nha."

Thái Thanh đi ra nói : " sư phụ, người yên tâm." Trong lòng nghĩ : " ta nhất định đem tiểu tử này đánh thành đầu heo, giải quyết mối hận trong lòng của ta.

Sư nương cũng gọi Tiểu Ngưu về thấp giọng nói : " Tiểu Ngưu, lúc so chiêu, nhất định phải cẩn thận, linh hoạt đối ứng, an toàn là nhất, nhìn đúng cơ hội một kích trúng đích để giành thắng lợi."

Tiểu ngưu gật đầu nói : " đệ tử nhất định sẽ không khiến sư nương thất vọng."

Nguyệt Lâm cũng nói : " Tiểu ngưu nếu không xong thì ta thay người đánh." Tiểu Ngưu đáp ứng một tiếng.

Vịnh Mai không có cách nào nói lời thân thiết, tủm tủm cười nói : " chúc người chiến thắng, mã đao thành công. nhìn tiểu tử kia công phu không tốt lắm, chỉ cần có thủ đoạn là được."

Tiểu Ngưu nhìn nàng cảm kích nói : " cảm ơn, ta nhớ rõ lời người." Ánh mắt Tiểu Ngưu nhìn lên mặt nàng, cảm thấy mặt nàng so với hoa còn đẹp hơn, lại tao nhã. nghe thanh âm ôn nhu của nàng, cảm thấy có một cỗ lực lượng kích động mình, khiến toàn thân tràn đầy lực lượng. cỗ lực lượng này khiến Tiểu Ngưu vô cùng tự tin. kỳ thật hắn cũng biết người ta chỉ có hảo ý, không có tình ý với hắn nhưng nam nhân mà, ai mà không thích nghĩ nữ nhân thiên hạ đều yêu mình đâu.

Chuẩn bị xong, Tiểu Ngưu cùng Thái Thanh lên vũ đài. lẽ ra trước khi luận võ phải thi lễ trước nhưng hai người có ấn tượng với nhau cực kém căn bản không có tâm tình kia. Tục ngữ nói : cừu nhân gặp nhau đỏ cả mắt, mắt Tiểu Ngưu không hồng, cười hì hì có vẻ mặt mèo vờn chuột. mà Thái Thanh mắt lại đỏ, trong mắt biến thành con thỏ. cũng khó trách hẳn, bởi vì Tiểu Ngưu trêu chọc, hẳn quay về bị sư phụ mắng. mỗi lần mắng xong, hận ý của hẳn với Tiểu Ngưu lại thêm vài phần. lúc này có cơ hội, hẳn còn khách khí sao?

Tiểu Ngưu nhìn hẳn cười nói : " đứng thẳng, đừng nằm úp nha."

Thái Thanh cũng không đáp lời, một chiêu " ác hổ chụp mồi." tựa như mãnh thú đánh tới. Thân hình Tiểu Ngưu hơi nghiêng, vung chưởng chém vào đầu. Thái Thanh phản ứng rất nhanh nhẹn, thân hình vừa chuyển, bay lên đá một cước vào bụng Tiểu Ngưu. Tiểu Ngưu ai một tiếng, cũng ra chân, phanh một tiếng, hai chân va vào nhau, song phương bắn ra xa. xem ra thực lực sương phong ngang nhau.

Thái Thanh lướt tới, lần này song quyền đánh vào đầu Tiểu Ngưu, Tiểu Ngưu đã có giáo huấn, lấy thủ thay công, không hề tiếp chiêu. hẳn muốn nhìn một chút, rốt cuộc Thái Thanh có bao nhiêu cân lượng.

Thái Thanh tấn công không hiệu quả, càng đánh càng nhanh, hận không thể một quyền đem tiểu Ngưu đánh thâm mặt, một cước đá lên trời.

Bởi vậy, hai người giống như hổ và khỉ. Lão hổ đánh đấm, mà hầu tử như trong rừng chơi đùa, vừa nhảy vừa trốn, chúng nữ mặt mày hớn hở, cười rộ lên, mà Nhất Huyền Tử sắc mặt lại trầm trọng, tâm tình cực xấu. hẳn thấy Thái Thanh phạm vào điều tối kỵ của luận võ, sao lại nôn nóng như thế? Sách có nói : " một tiếng trống làm hăng hái, tiếp lại suy, ba lại kiệt." làm cho khí lực dùng hết, bốn sự bị bại lộ, không phải ngồi chờ chết sao? thật là ngu, khó trách theo ta nhiều năm mà cũng không có tiến bộ.

Nghĩ vậy, Nhất Huyền Tử đang muốn nhắc nhở, thì tình hình đã có chút biến hóa.

MA ĐAO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 67: Luận Võ (2)

Lúc này Thái Thanh đã không để ý tới gì khác,thăm nghĩ lập tức đem Tiểu Ngưu đánh ngã xuống. bởi vậy,xuất chiêu tàn nhẫn liên tục,chiêu như đao phải đả bại Tiểu Ngưu.Tiểu Ngưu cũng phát hỏa,nghĩ : " hôm nay không giáo huấn ngươi,không lăng nhục ngươi,lão tử đổi thành họ ngươi." Nghĩ như vậy,Tiểu Ngưu liên tục lui về phía sau như là sợ.

Thái Thanh trong lòng mừng rỡ,liên tục bức đến,dem Tiểu Ngưu đến bức tường trước mặt,mắt thấy không còn chỗ tránh.Thái Thanh ra quyền như mưa,miệng kêu lên : " Tiểu tử,ta cho ngươi ngã." Nói xong,đuổi chân quét qua mặt đất,hắn nghĩ đây là kích tất thắng.

Tiểu Ngưu cùng hắn đối nghịch không né tránh.đột nhiên gập lưng lại,đuổi tay,Thái Thanh chỉ có mỗi chiêu quét đất.chỉ nghe bùm một tiếng,sau đó lại là bùm một tiếng.khác nhau chính là Thái Thanh ngã trước mà Tiểu Ngưu cũng bị một cước quét ngã.

Thái Thanh bò dậy,tức điên lên muốn lao đến,Nhất Huyền Tử vội vàng ngăn trở quát : " Thái Thanh,ngươi đã bại,nhận thua đi."

Thái Thanh mặt đỏ bừng giận dữ nói : " Ta không có thua,là ta không cẩn thận mới bị hắn đẩy ngã."

Nhất Huyền Tử vẻ mặt chính khí nói : " mặc kệ thế nào,đều là ngươi ngã trước,chính là người thua,nhanh lui xuống."

Thái Thanh còn muốn cãi, Nhất Huyền Tử đã trợn trừng mắt lên. Thái Thanh không dám nói nữa, ngoan ngoãn lùi xuống bên cạnh Thái Nhạc. Nhất Huyền Tử thân thiện nâng Tiểu Ngưu dậy, khen: "Quả nhiên giỏi thật, mới vừa nhập phái liền đã có thân thủ tốt như vậy, sau này nhất định rất có hi vọng."

Tiểu Ngưu từ đất bò dậy, nhẹ nhàng giẫy khỏi tay Nhất Huyền tử, khẽ cười nói: "Còn may mà thân thủ của ta tốt, nếu không, ta đã thành thái giám rồi. Sau này nếu là có tương lai, chắc là ở hoàng cung." Lời này như nhát roi quất vào người Nhất Huyền Tử, làm cho hấn cả người hấn nóng rất khó chịu, nhưng hấn có thể làm sao được? Chỉ coi như không có nghe thấy.

Nhất Huyền Tử đi đến trước mặt sư nương, thi lễ xong, nói: "Phu nhân à, đồ đệ bà thật không tầm thường, lão phu xin tỏ lòng khâm phục."

Sư nương đứng lên hoàn lễ, miệng nói: "Lệnh đồ công phu cũng không tính kém, chỉ là sau này về phần làm người cần tăng mạnh độ tu dưỡng." Trong lời nói mang đầy ý châm chọc.

Nhất Huyền Tử cười ha hả, chỉ coi như gió thoảng ngang tai, nói: "Sau khi ta về, sẽ quản giáo nghiêm khắc." Sau đó lại nói tiếp: "Lão phu còn có việc, vậy không làm phiền nữa, xin thay mặt lão phu hỏi thăm Trùng Hư huynh."

Sư nương cũng khách khí mấy câu, đưa thầy trò ba người tiễn ra cửa, lúc sắp đi, Thái Thanh còn trừng mắt bực tức nhìn Tiểu Ngưu. Tiểu Ngưu nháy nháy mắt nhìn nàng, nói: "Sau này chúng ta còn thường tỉ thí, học tập lẫn nhau mà! Bất quá, ta phải học Thiết Bố Sam trước đã, nói cách khác, ta là rất nguy hiểm đó."

Nhất Huyền tử khó xử cười gượng, chấp tay chào sư nương, rồi xám xịt dẫn đồ đệ hạ sơn. Thái Thanh vừa đi, vừa quay đầu trừng mắt với Tiểu Ngưu, Tiểu Ngưu cũng chẳng thèm để ý. Đợi bọn họ đi xa, Nguyệt Lâm mới

mắng: "Cái loại người gì không biết? Đường đường là đệ tử Thái Sơn, lại ác liệt như thế, thật không có giáo dưỡng."

Tiểu Ngưu cũng nói: "Thượng bất chính, hạ tắc loạn thôi, thầy nào trò nấy mà."

Sư nương lắc đầu bảo: "Tiểu Ngưu, người không nên nói bậy. Thái Sơn vẫn là một môn phái khiến kẻ khác phải kính trọng. Kẻ vô đức dù sao chỉ chiếm phần nhỏ, như chưởng môn của Thái Sơn, là một vị cao nhân hữu đạo."

Tiểu Ngưu hỏi: "Nhất Huyền Tử cũng coi như cao nhân sao?"

Sư nương mỉm cười, nói: "Lão ử, ta cũng chẳng biết nữa." Nói xong, quay nhìn Vịnh Mai cười cười. Ở trước mặt người ngoài, sư nương sẽ không tùy tiện bình luận võ lâm danh nhân.

Vịnh Mai cười nhen nỡ, nói: "Ngụy sư huynh công phu không sai, phản xạ cũng tốt, chỉ là hỏa hậu còn kém một chút."

Tiểu Ngưu cười cười: "Quan sư muội quá khen. Ta từ nhỏ đến lớn, chưa từng nhận qua huấn luyện chính quy. Chỉ sau khi gia nhập phái Lao Sơn, mới bắt đầu học được công phu thực."

Sư nương tiếp lời: "Tiểu Ngưu, biểu hiện của ngươi hôm nay khiến ta rất vừa lòng. Ngươi có căn bản như vậy, ta chắc chắn bồi dưỡng ngươi thành một nhân vật đứng đầu."

Tiểu Ngưu mặt đầy vẻ cao hứng, hỏi: "Sư nương, ta sau này có thể đuổi kịp Giang tỷ tỷ sao?"

Nguyệt Lâm cười khẽ nói: "Ta chỉ có mấy chiêu mèo què, không đáng nhắc tới."

Sư nương nói: "Ta bảo đảm người sau này không kém nàng là được."

Tiểu Ngưu gật đầu: "Thế là tốt, thế là tốt, sau này ta cũng không cần phải bị tiểu nhân chọc tức."

Sư nương trầm tư một lát, nói: "Tiểu Ngưu, từ ngày mai trở đi, người phải càng nỗ lực luyện công. Đại sư huynh người không ở đây, vậy do ta dạy người thôi, đến lúc đó đừng kêu khổ đấy."

Tiểu Ngưu sáng khoái đáp: "Không thành vấn đề, ăn đường khổ trong khổ, mới là nhân thượng nhân."

Sau bữa cơm chiều, sư nương dẫn Vịnh Mai ra hậu viện nói chuyện. Tiểu Ngưu thấy trời còn chưa tối hẳn, liền hẹn Nguyệt Lâm ra ngoài dạo bộ. Nguyệt Lâm rất vui vẻ đồng ý.

Sau khi ra khỏi sơn môn, quẹo sang phải, hai người liền chạy tới sau núi. Vì sao lại hướng nơi này? Tiểu Ngưu nghĩ đến bí mật của Ma Đạo. Hẳn biết được Ma Đạo ở sơn động sát huyệt đó. Sau khi trở về, hẳn chưa từng một mình đi thăm lại. Hẳn sợ người đông lắm chuyện, nếu là bị kẻ khác chú ý, phát hiện ra, vậy rất phiền toái. Nếu như để người khác biết Ma Đạo ở đó, cả Lao Sơn chắc phải rung chuyển, cả võ lâm đều phải long trời lở đất. Đến lúc đó, Tiểu Ngưu cũng chẳng còn yên ổn sống được.

Tiểu Ngưu song vai cùng đi với Nguyệt Lâm, thấy xung quanh không có ai, liền nắm lấy tay nàng. Tay của nàng thật tuyệt, mềm mềm, mượt mượt, mềm mại không xương, không kém bàn tay của bất kì vị mỹ nữ nào.

Cầm tay cảm giác thật tốt, cho dù hai bên không phải lùm rậm, cỏ dại, cũng là loạn thạch, cát trắng, ở trong mắt Tiểu Ngưu, đều là tiên cảnh trần gian! Có thể ở cùng người trong lòng, đó quả thật là hạnh phúc lớn lao. Nếu như bên cạnh ta còn có Nguyệt Ảnh làm bạn, vậy là hoàn mỹ. Vừa nhớ tới Nguyệt Ảnh, lòng Tiểu Ngưu chợt trầm xuống, nhịn không được nghĩ, Nguyệt Ảnh còn chưa quay trở về, nàng đang làm gì? Không phải là đi tìm

quân chúa, cùng ả ta đánh nhau? Quan chúa mất tích có liên quan gì đến Nguyệt Ảnh không? Có lẽ Nguyệt Ảnh thông qua quận chúa lấy được chứng thực, chứng thực tội trạng của Mạnh Tử Hùng, khiến nàng một lần nữa nhận ra con người của Mạnh Tử Hùng, có thể Nguyệt Ảnh đang suy tính chia tay Mạnh Tử Hùng, Tiểu Ngưu ta lại có kịch hay để xem rồi. Nghĩ đến đây, khóe môi Tiểu Ngưu lộ ra ý cười.

Nguyệt Lâm ở một mình với Tiểu Ngưu, cảm xúc cũng tăng vọt, quay đầu sang thấy Tiểu Ngưu cười bí hiểm, liền hỏi: "Cười cái gì? Nghĩ đến chuyện gì hay mà cười?"

Tiểu Ngưu cười xấu xa đáp: "Chuyện gì hay? Đương nhiên là chuyện trên giường của chúng ta lúc trước. Ta úp sấp lên nàng, nàng vừa kêu vừa rên, mê chết người."

Nguyệt Lâm sắc mặt ửng đỏ, mắng: "Thật ghê quá đi, toàn nghĩ đến mấy chuyện ấy. Chàng đó, lúc nào mới có thể biến lại thành quân tử?"

Tiểu Ngưu lắc đầu: "Làm quân tử có gì hay, ta vẫn làm sắc lang thì hơn. Người ta nói rất đúng, da mặt dày, ăn no đủ, da mặt mỏng, ăn không ra. Cũng vì da mặt ta dày, nàng mới thành nữ nhân của ta đó thôi."

Nguyệt Lâm cười hì hì: "Nếu sớm biết chàng là loại người ấy, ta đã không thèm thích chàng."

Tiểu Ngưu tựa đầu nghiêng về vai Nguyệt Lâm, nói: "Đã lên thuyền giặc rồi, muốn xuống cũng không được. Kiếp này ta bám nàng không tha."

Nguyệt Lâm cố ý thở dài: "Kiếp trước nợ chàng!" Tiểu Ngưu nghe thế cười to, trong lòng ngọt ngào, cảm thấy mình thật rất có phúc khí.

Trong lúc nói chuyện, hai người đã đi vào sườn dốc dài. Vừa quay đầu, Tiểu Ngưu liền nhiên thấy cửa động phía trên mặt thạch bích kia. Nhìn vào thấy tối om om, không biết sâu bao nhiêu. Nghĩ đến bảo vật mà nhân sĩ võ

lâm mơ ước mong muốn chính ở động ấy, Tiểu Ngưu liền có chút tâm viên ý mã. Hắn trong lòng ngứa ngáy, thật muốn xông vào trong, đem ma đao lấy ra xem thế nào.

Nguyệt Lâm thấy hắn nhìn sơn động, liền hỏi: "Tiểu Ngưu, chàng thích động "Phản tỉnh" này sao? Không bằng chàng đi phản tỉnh một phen đi, nói không chừng chàng cũng trở thành đại sư một đời đấy."

Tiểu Ngưu liên tục xua tay, nói: "VẬY xin miễn đi, Tiểu Ngưu ta cũng chưa từng làm chuyện xấu, không cần đi phản tỉnh." Kỳ thực trong lòng hắn nguyện ý vạ phần, muốn tiến vào xem thử.

Nguyệt Lâm nhìn sơn động, nói: "Tuy rằng trong động từ đi ra vài vị cao nhân, nhưng đệ tử phái Lao Sơn chúng ta đều coi nó là nơi xui rủi. Nếu như không bị sư phụ trừng phạt, ai cũng không muốn tiến vào đó, cảm thấy không may mắn."

Tiểu Ngưu thấy sơn động không cao hơn đầu người, không có gì đặc biệt. Hắn không rõ hắc hùng quái vì sao lại đem đao giấu ở đây, cũng có lẽ là vì người ta thấy nó xui xẻo, giấu vào đó mới càng an toàn. Xem xét từ một góc độ khác, đó cũng là một ý tưởng inh.

Lại đi mãi tới, liền đi tới tận cùng sườn núi. dọc truyen tại . Nơi này là vách đá đen, trên vách đá còn có một khối đá lớn. Tiểu Ngưu còn nhớ lúc Nguyệt Ảnh còn đem mình xách lên muốn ném xuống dưới, may mà mình mềm nhanh lưỡi dẻo, mới trong chết tìm sống, nếu không, sớm đã tan xương nát thịt. Nghĩ đến hiểm cảnh hôm ấy, trong lòng Tiểu Ngưu còn run run.

Hai người quay lại, lưng dựa tảng đá, nhìn mặt trời lặn phía tây xa xa. Mặt trời đã sắp lặn hết, rực rỡ như máu, làm mặt Nguyệt Lâm hồng hồng, như được thoa một lớp phấn, nói không hết vẻ kiều diễm, nói không ra vẻ yêu kiều.

Tiểu Ngưu nhìn thấy mà động lòng, liền đưa tay ôm nàng vào lòng. Ngửi mùi hương trên tóc nào, Tiểu Ngưu một phen say mê, một phen kích động. Nhớ tới từ khi mình quay về, còn chưa cùng nàng giao lưu kết hợp, máu không khỏi chảy nhanh hơn, có xúc động muốn cởi xiêm y nàng ra.

Vừa nghĩ đến đây, Tiểu Ngưu liền vươn một tay ấp lấy ngực Nguyệt Lâm. Nguyệt Lâm bị tập kích, kêu á một tiếng, gương mặt kiều diễm liền hiện vẻ thẹn thùng, mắng: "Tiểu sắc lang, lại phát bệnh à? Mau nhắc cái móng ra." Vừa nói, vừa đánh bàn tay vô lễ của hắn.

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, nói: "Để ta sờ đủ rồi hẵng bỏ." Cũng không để ý sự phản đối của Nguyệt Lâm. Mà tay ngọc của nàng đánh vào tay Tiểu Ngưu, nghe chat một tiếng, nhưng lại không đau. Rất hiển nhiên, Nguyệt Lâm cũng không có kiên quyết cự tuyệt.

Tiểu Ngưu được nước tiến tới, năm ngón tay cách lớp quần áo nắm lại, một quả cầu thịt dưới bàn tay của hắn, lúc bị ép thành bánh, lúc bị vê tròn, làm cho tiếng thở dốc của Nguyệt Lâm càng lúc càng lớn.

Tiểu Ngưu hé miệng, hôn lên đôi môi đỏ của nàng. Đôi môi đỏ ấy đã nóng ran, xem ra cần phải hạ nhiệt. Tiểu Ngưu đầu tiên là ma sát lấy môi nàng, giống như muốn cọ ra lửa. Sau đó hắn liền vươn đầu lưỡi, liếm tới liếm lui môi nàng, liếm đến Nguyệt Lâm vừa ngứa vừa thích, không nhịn được cũng vươn lưỡi ra, tiếp thụ yêu chiều của Tiểu Ngưu. Hai cái lưỡi gặp phải nhau, giống như hai con rắn nhỏ, uốn éo không ngừng. Kết quả là, Tiểu Ngưu "nổi trận lôi đình", không thể khắc chế, mà Nguyệt Lâm cũng xuân tình nhộn nhạo, không thể điều khiển. Ngay tại lúc này, Tiểu Ngưu còn đem tat dời đi, sờ soạng dưới háng nàng, giống như đang tìm bảo, sờ đến mức Nguyệt Lâm uốn éo vòng eo, đôi mắt khép hờ, mũi thở hỗn hển, như đang sinh bệnh.

Tiểu Ngưu đem đầu lưỡi duỗi vào miệng nàng, Nguyệt Lâm liền biết điều rút lấy nó, rút rất triền miên, rất lạnh ghê, làm Tiểu Ngưu không

khỏi âm thầm khen ngợi, nàng càng ngày càng lộ ra, chỉ cần trải qua bồi dưỡng cẩn thận, không khó thành nữ tướng bề dục.

Tiểu Ngưu kích thích Nguyệt Lâm, Nguyệt Lâm cũng là kích thích lại hắn. Dưới sự nỗ lực của hai người, lửa dục kia cháy càng ngày càng vượng, rất có cái thể lửa lan đồng cỏ.

Tiểu Ngưu đưa một tay vói vào trong áo Nguyệt Lâm, nói: "Giang tử tử, chúng ta cởi ra nhé."

Nguyệt Lâm chớp đôi mắt đẹp, đỏ mặt nói: "Chỗ này không được, lỡ có người đến thì thật mất hứng."

Tiểu Ngưu quay đầu quan sát tình thế một phen, cảm thấy rừng cây cạnh đó có thể làm nơi khoái lạc tạm thời, liền nói: "Chúng ta đổi sang chỗ khác nhé."

Nguyệt Lâm hơi thở như lan, nghiêng đầu dựa vào lòng Tiểu Ngưu, thì thọt: "Hảo lão công, ta đi không nổi đâu, ta muốn chàng bế ta cơ."

Tiểu Ngưu cười ha hả, nói: "Lão bà đại nhân đã nói, Tiểu Ngưu trước giờ ngoan ngoãn nghe theo." Nói xong, Tiểu Ngưu liền bế ngang lấy Nguyệt Lâm, chạy đến rừng rậm gần đấy.

Nguyệt Lâm nằm trong lòng hắn, hạnh phúc nhắm đôi mắt đẹp lại. Nàng căn cứ theo động tác của Tiểu Ngưu, biết hắn đi không nhanh, bèn hỏi: "Tiểu Ngưu à, chàng sao đi chậm thế? Ta nhớ chàng là một sắc quỷ hấp tấp, hôm nay lại biến thành quân tử sao?"

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, giải thích: "Giang tử tử, tiểu đệ hận không thể chấp cánh bay cho nhanh, chỉ là cây gậy cương quần, muốn nhanh cũng nhanh không được."

Nguyệt Lâm nghe xong, không nhịn được bật cười khẽ. Nàng mở đôi mắt đẹp ra, chỉ thấy bầu trời thật xanh, mặt Tiểu Ngưu thật sắc, vẻ mặt biểu lộ vẻ chinh phục cùng chiếm hữu, có chút dọa người. Nguyệt Lâm nhớ lại chuyện trước kia, lại nhắm đôi mắt lại.

Vừa tiến vào rừng rậm, Tiểu Ngưu lập tức tìm một chỗ bằng phẳng. Hắn đem áo khoác của mình phủ lên cỏ, lại đem Nguyệt Lâm lột sạch để lên trên áo.

Nguyệt Lâm trần truồng, mượt mà như một đứa trẻ sơ sinh. Dưới ánh xạ từ những cây xanh cạnh đó, cùng trời xanh trên đầu, và ánh hào quang nhàn nhạt, thân thể nàng trở thành trung tâm của sắc đẹp. Tóc nàng đen như bóng đêm, xõa thoải mái quanh đầu. Gương mặt nàng trắng pha hồng, đôi mắt đẹp chớm hé, gò ngực vun tròn vừa phải, đôi chân tản ra vàng sang dịu dàng. Lại nhìn hai bàn chân nàng, từng ngón chân như được làm từ mỹ ngọc tinh tế điêu khắc mà thành

Tiểu Ngưu dùng con mắt của nam nhân mà nhìn ngắm Nguyệt Lâm, nhìn từ đầu xuống chân, phong lưu từ trên xuống, nhìn từ chân lên đầu, phong lưu chảy ngược lên. Đến khi mắt hắn nhìn đến bầu vú hây hây kia, ánh mắt Tiểu Ngưu dường như đọng lại; khi ánh mắt hắn chăm chú vào chùm lông tơ dưới rốn nàng, Tiểu Ngưu dường như thấy được một ngọn lửa đang hừng hực cháy. Trên vùng lông tơ ấy, rõ ràng đang lấm tấm giọt sương, để bại lộ ra bí mật của chính nàng mỹ nữ.

Nguyệt Lâm thấy nam nhân ánh mắt như đao, bất ngờ cảm thấy thẹn thùng, đưa tay che phần dưới, còn khép chặt hai chân. Thứ động tác này thật không thể nghi ngờ chính là một dấu hiệu câu dẫn, làm dục hỏa của Tiểu Ngưu đột nhiên bùng cháy. Vì thế, Tiểu Ngưu vội vàng cởi sạch quần áo mình, nhào đến bên Nguyệt Lâm.

Tiểu Ngưu đè người lên trên mình Nguyệt Lâm, cảm thấy mềm nhũn, rất thoải mái. Hắn tính dùng chân tách hai đùi của Nguyệt Lâm ra, Nguyệt Lâm

lại cứ không chịu. Tiểu Ngưu hết cách, chỉ đành quỳ thẳng người dậy, dùng tay tách đùi nàng ra. Hắn chuyên chú nhìn vào vùng đất bí ẩn ấy, đã mép hồng đã hé mở, chính ra ẩm ướt dòng nước xuân trong suốt. Xuân thủy đã chảy tới tận đóa hoa cúc kia, hình thành một cái đầm nho nhỏ, lấp lánh bóng nước, như một khung cảnh đẹp đẽ nho nhỏ.

Tiểu Ngưu làm sao còn nhịn nổi chứ! ưỡn ngay cái vật thô cứng của mình tiến ngay vào trong nhụy hoa. Tiểu Ngưu một lần nữa đè sấp lên thân Nguyệt Lâm, vĩnh thương liền đâm. Cây gậy này chỉ có một con mắt, thế mà lại rất chuẩn xác, không cần tay đỡ, lợi dụng sự hỗ trợ của xuân thủy, ọt một tiếng, liền xuyên ngay vào.

"Đau quá đi, nhẹ một chút." Nguyệt Lâm rên rỉ, vươn tay ôm choàng lấy cổ Tiểu Ngưu.

Tiểu Ngưu cười hì hì, nói: "Mấy hôm nay không làm gì, chỗ ấy của nàng lại se nhỏ, thật bót, nào, để ta hôn cái nào." Nguyệt Lâm liền vươn lưỡi ra, mặc tình Tiểu Ngưu nhấm nháp.

Tiểu Ngưu phen này chiếm hết mọi tiện nghi của Nguyệt Lâm, đem lưỡi của nàng hết liếm lại ngậm, chơi vui vẻ vô cùng. Ngoài kia, cây gậy ấy cũng không chịu đành hoàng, thử tìm cách tiến vào bên trong. Lúc thì đâm vào một chút, lúc lại rút ra, trải qua nhiều phen thí nghiệm qua lại, Nguyệt Lâm đã bị kích thích khiến xuân thủy càng nhiều, giống như sắp lụt đến nơi.

Tiểu Ngưu ưỡn mông, làm động tác nhấp vào rút ra nhẹ nhàng, nhẹ như chuồn chuồn lướt nước, làm Nguyệt Lâm cảm thấy được cảm thông chiều chuộng cùng che chở, cũng cảm nhận được tình yêu nồng nàn của hắn. Điều này khiến nàng càng dửng cảm ưỡn người lên phối hợp. Cử động ấy khiến Tiểu Ngưu đấu chí hừng hực, mạnh mẽ đâm vào, liền cắm sâu hơn nửa cây.

"Thích quá, hảo lão công, to quá, lấp đầy hết người ta rồi." Nguyệt Lâm phát ra tiếng kêu sung sướng.

Thấy Nguyệt Lâm không có gì không thoải mái, Tiểu Ngưu yên tâm, liền nhấp lút cán. Quy đầu cực to kia chạm vào nhụy hoa mềm mại, đâm đến mức Nguyệt Lâm toàn thân run khê. Mà Tiểu Ngưu cũng vì nguyên cây gậy được bọc kín không kẽ hở, mà sướng đến thở hỗn hển, hân cảm thấy từng lỗ chân lông trên khắp người không chỗ nào không sướng tê tái.

Dưới sự dụ hoặc của khoái cảm, Tiểu Ngưu phàm phập phàm phập làm tình. Lần nào cũng làm lút cán, mỗi cú đâm đều nhằm vào huyết động hùng hổ đâm vào, làm đến Nguyệt Lâm mặt mày hớn hờ, rên rĩ không ngừng.

"Có sướng không Giang tử tử?"

"Sướng quá, sướng đến không muốn sống nữa." Nguyệt Lâm thật lòng hồi đáp.

"Vậy để ta làm nàng chết thêm vài lần nữa." Tiểu Ngưu tự tin tỏ vẻ.

"Nhất định phải thỏa mãn ta đó, nếu không, sau này ta không thèm để ý chàng nữa." Nguyệt Lâm cũng không quan tâm thẹn thùng gì nữa hết. Điều này cũng không thể trách nàng, chia xa nhau lâu vậy, không có ai an ủi nàng, gặp những lúc ham muốn, chỉ đành tự sờ mà giải quyết.

Vì khiến Nguyệt Lâm càng sướng hơn nữa, Tiểu Ngưu đưa hai tay nắm lấy vú nàng, cây gậy thịt thì như sấm vang chớp giật ra vào, làm một hơi không biết bao nhiêu cái, làm cho Nguyệt Lâm kêu sướng không thôi.

"Hảo lão công, hảo hán tử, chơi chết ta đi. Chơi nữa, chơi nữa, làm tình chết ta cũng không tiếc." Tiếng kêu của Nguyệt Lâm rất ngọt ngào mà cũng rất dâm dăng, làm Tiểu Ngưu nghe rất êm tai.

Lại một lúc sau, Tiểu Ngưu ngồi dậy, đưa hai chân Nguyệt Lâm vác lên, rồi lại thúc gậy thịt tiến vào. Làm tình kiểu này có điểm hay là, có thể thoải mái nhìn ngắm. Trong khi Tiểu Ngưu sướng khoái, còn có thể nhìn thấy vẻ mặt quyến rũ của Nguyệt Lâm, môi hồng chớm hé, bầu vú phập phồng, cùng bờ hông uốn éo. Chủ yếu nhất chính là có thể nhìn thấy chi tiết chỗ ấy của hai người giao chiến thế nào. Đến khi thấy chú nhỏ ướm nhẹp ở ngay chỗ cửa động ra ra vào vào, cửa động màu hồng đã bị ép tròn bẹt, mà lông mu cũng đã ướm chèm bẹp, mỗi sợi lông đều như gặp mưa, đều ngả rạp hết.

Tiểu Ngưu thấy đã ghiền, ngẫu nhiên rút cả cây ra, đến khi thấy mép thịt cũng trào ra theo, nước nhỏ tí tách, lại đâm vào lại, mép thịt lại vào dẫn vào trong, thật là thú vị.

Tiểu Ngưu cười ha hả, nói: "Giang tử tử à, ở phía dưới của nàng đang mưa kìa."

Nguyệt Lâm hừ một tiếng: "Đó đều do chàng hại, lát nữa ta muốn chàng tắm cho ta."

Tiểu Ngưu cười đáp: "Ta nhất định tắm sạch cho nàng cả trong lẫn ngoài." Nói xong, lại là phàm phập không ngừng, nhấp cho Nguyệt Lâm ư ư a a, dờ sống dờ chết, như đang bay bay trong mộng.

Tiểu Ngưu không ngừng cố gắng, nhấp thêm vài trăm cái, đưa Nguyệt Lâm đến đỉnh cao của khoái lạc.

Tiểu Ngưu rút ra chú nhỏ, hỏi: "Phen này đã phục chưa?" Nhìn Nguyệt Lâm vốn đã nhũn như bong, Tiểu Ngưu khiêu khích hỏi.

Nguyệt Lâm hé mở mắt đẹp, song mắt long lanh, hai má hồng hồng, hỗn hển nói: "Lát nữa, ta nhất định chiến thắng chàng."

Ánh mắt Tiểu Ngưu quét qua toàn thân nàng, khi quét đến lỗ nhỏ hồng hồng phía dưới của nàng, lại muốn xông lên. Tiểu Ngưu ngấm nghĩa hoàn

cánh xung quanh, liền có một ý thú vị.

Tiểu Ngưu chỉ vào cây đại thụ bên cạnh, nói: "Giang tử tử, chúng ta tựa vào cây chơi một phen nhé? Bảo đảm nàng khoái lạc."

Nguyệt Lâm ngồi dậy, dịu dàng hỏi: "Làm như thế nào."

Tiểu Ngưu mười phần tự tin đáp: "Nàng cứ nghe ta nói, bảo đảm không sai."

Nguyệt Lâm sáng giọng: "Không cho lừa gạt ta đó, nếu không, sau này không cho người động đến người ta nữa."

Dưới sự chỉ huy của Tiểu Ngưu, Nguyệt Lâm đứng dậy, quay người cong eo, hai tay chống cây, vênh hông cao vênh lên. Tiểu Ngưu bước đến đằng sau, chỉ thấy cặp hông tròn như dưa hấu, trắng như bông vải, bóng như đồ sứ. Cộng thêm xuân thủy giữa khe cùng cặp đùi nóng bỏng, dù là thần tiên gặp phải cũng phải phạm luật trời, huống chi là kẻ vốn nơi phạm tục như Tiểu Ngưu chứ?

Tiểu Ngưu hơi cúi đầu, hai tay hết sờ lại nắn, thật là cực phẩm nhân gian. Chỉ sờ không còn chưa đã ghiên, Tiểu Ngưu lại vươn miệng đến, bắt đầu hôn hít nồng nàn, đầu tiên là hôn lên hai phiến thịt trắng nhầy kia, hôn tới hôn lui, liền hôn tới vùng đất nhạy cảm của Nguyệt Lâm. Mà đầu lưỡi ấy co duỗi như lưỡi rắn, kích thích đến Nguyệt Lâm kêu to rên nhỏ, cánh hoa run rẩy, mà dòng xuân thủy ướt át cũng chảy vào miệng Tiểu Ngưu. Hắn không hề phản cảm chút nào, ngược lại còn ung ục nút lấy, rất có vẻ muốn nút khô cả Nguyệt Lâm

Nguyệt Lâm xoay lại, vừa hỏi: "Tiểu Ngưu, uống có ngon không?"

Tiểu Ngưu cười nói: Ngon chứ, ngon chứ, còn ngon hơn cả mỹ tửu ấy."

Nguyệt Lâm cũng cười khiêu khích, nói: "Chàng nếu không làm nữa, ta sẽ bỏ đi đây."

Tiểu Ngưu cười hắc hắc hai tiếng, nói: "Ra là nàng không chịu nổi nữa." Nói xong, Tiểu Ngưu uốn cây gậy thịt của mình lên, hùng hổ tiến vào, làm cho Nguyệt Lâm phát ra một tiếng rên đầy thỏa mãn. Nguyệt Lâm ư ử nói: "Thật là cứng, giống như cây côn sắt, sắp đâm thủng huyết mạch ta rồi."

Tiểu Ngưu nói: "Vậy nàng mới càng thích chứ." Vừa nói, vừa sờ nắn hông, lúc lại bóp lấy vú, cùng lúc ấy, cây gậy thịt như mưa giông gió giật công kích nàng mỹ nữ đang lên cơn dâm kia.

MA ĐAO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Hai Người Nhào Vào Nhau Kịch Tình(1)

Hai người nhào vào nhau kịch tình.

Dưới Tiểu Ngưu công kích, Nguyệt Lâm lại xoay, lại kêu, khoái hoạt cực kỳ, cái mông trắng lắc lư khiến Tiểu Ngưu hoa cả mắt, tâm thần say mất.

Hắn tùy tâm sở dục quất vào, thỉnh thoảng lại đùa nghịch Nguyệt Lâm; khi thì chậm như ốc sên, lại khi thì nhanh như tên bay. Khi thì quất ngăn, khi thì rút ra cây gậy, quan sát Nguyệt Lâm nơi riêng tư, sau đó lại nhét vào. Đây hết thấy, khiến Nguyệt Lâm tìm được hưởng thụ bất đồng, càng thêm thích Tiểu Ngưu.

Tiểu Ngưu cố ý biểu hiện bốn sự, cách đoạn thời gian lại thay đổi tư thế. Hắn muốn Nguyệt Lâm dựa đại thụ, mình đối diện thẳng đứng, lao lên cái đùi ngọc, cùng Nguyệt Lâm đứng chơi đùa.

Tư thế này rất đặc biệt. Nguyệt Lâm mỉm cười nói: "Người cũng thật nhiều dạng nha, có thể thấy được bao nhiêu háo sắc." Nói chuyện, Nguyệt Lâm cố gắng xuống hạ thân, làm phản kháng đối với cây gậy hung ác

Lúc sau, Tiểu Ngưu lại khiến Nguyệt Lâm hai tay bắt lấy đại thụ một cái hoành chi, giống như người thời nay bắt xà đơn, như vậy thân mình Nguyệt Lâm liền treo ở giữa không trung. Tiểu Ngưu đại hỉ, trong chốc lát đến phía trước ôm mông Nguyệt Lâm cắm xuyên vào, trong chốc lát lại đùa giỡn phía sau, nhanh kinh khủng. Nguyệt Lâm dưới động tác thủ đoạn đẹp mắt

của hắn, thân thể hiện ra các loại vẻ xinh đẹp duyên dáng, làm Tiểu Ngưu mở rộng tầm mắt, cũng hưởng diễm phúc lớn.

Vất vả khiến Nguyệt Lâm phóng túng cười không ngớt, nói: "Tiểu Ngưu nha, người thực biết chơi, tỷ tỷ bị người đùa chết. Nhớ kỹ nha, chỗ tốt như vậy chỉ có thể cho ta, không được cho người khác."

Tiểu Ngưu ha ha cười không ngừng, nói: "Đây là tỷ tỷ chuyên dụng tư thế, người khác đều không thể dùng." Nói chuyện, còn thịt hắn lại một trận phát cuồng, làm Nguyệt Lâm thân mình mềm nhũn, thiếu chút nữa từ trên cây rơi xuống.

Tiểu Ngưu vội vàng ôm nàng đến lót quần áo trên mặt đất. Hắn đem đùi ngọc khiêng đến đầu vai, hạ thân nhẹ nhàng, mãnh liệt xuyên đến, một hơi lại đem Nguyệt Lâm làm ngất, mà Tiểu Ngưu lại nhin xuống không bản

Hơi nghỉ ngơi, Nguyệt Lâm mở đôi mắt đẹp, hỏi: "Tiểu Ngưu, người đã khỏe chưa? Như thế nào còn không chấm dứt? Ta cũng ăn no."

Tiểu Ngưu hướng quần áo trên một quỳ, nói: "Ta cũng đã ăn no, bất quá, ta càng thích tỷ tỷ dùng cái miệng nhỏ nhắn bắt nó hút ra đến, vậy mới kêu nghiệm chứ."

Nguyệt Lâm then thùng cười, nói: "Người luôn nghĩ muốn tận biện pháp chiếm ta tiện nghi. Người thứ kia bản như vậy, ta mới không ngốc như vậy."

Tiểu Ngưu lộ ra biểu tình đáng thương, nói: "Giang tỷ tỷ nha, nhìn nó vất vả công lao, người tự hít một hồi đi sao. Tiểu đệ ta sau nhất định sẽ dùng vạn phần tình cảm mãnh liệt hồi báo người." Thanh âm rất là động tình.

Nguyệt Lâm giống như cảm động tiếp cận hướng trước mặt Tiểu Ngưu, ngồi ở trên mặt đất. Tiểu Ngưu rất hiểu được liền đứng lên, đem còn thịt kia đến bên miệng Nguyệt Lâm. Kia cứng rắn vênh lên gia hỏa thần khí mườ

phần tại Nguyệt Lâm trước mắt loạng choạng, giống một cái đắc thăng tướng quân.

Nguyệt Lâm hì hì cười, dùng tay ngọc vỗ nhẹ một lần, sáng giọng: "Có cái gì hay mà đặc ý? Cùng chủ nhân của người giống nhau da mặt dày, không phải thứ tốt." Nói chuyện, tay cầm côn thịt, vươn cái lưỡi thơm tho, từ đầu bắt đầu liếm lên, đầu lưỡi nơi nơi, xuân thủy liền biến mất, toàn bộ tiến vào Nguyệt Lâm môi đỏ mọng. Loại chơi đùa này, thích khiến Tiểu Ngưu ô ô kêu cái không được, toàn thân cũng run run.

Nguyệt Lâm liếm cây gậy khắp nơi, làm cho côn thịt tử trở nên sạch sẽ. Nguyệt Lâm trọng điểm liếm quy đầu, như là ăn bữa ăn ngon giống nhau, cái lưỡi thơm tho quét tới quét lui, ngựa mắt cùng lông rãnh tất cả càn quét một đoàn, rất nhanh, quy đầu liền hồng toàn bộ, cứng rắn tới cực điểm.

Tiểu Ngưu vuốt ve mái tóc Nguyệt Lâm, thô suyễn nói: "Hảo, thật tốt, Giang tử tử người thực biết ăn nha, ăn khiến tiểu đệ ta chịu không nổi." Nói đến ở đây, hân thanh âm cũng chuyển giọng.

Nguyệt Lâm giương mắt vừa thấy, Tiểu Ngưu sừng đến độ nheo lại mắt, liền không ngừng cố gắng, làm cho côn thịt nuốt đến miệng chơi, vừa hít vừa duyên, chỉ chốc lát sau, Tiểu Ngưu không nhịn được, ôm lấy Nguyệt Lâm đích đầu, quất mạnh không thôi, không vài cái, liền thống khoái mà bắn. Nguyệt Lâm không kịp trốn, bị bắn một miệng.

Tiểu Ngưu thoải mái mà thở hỗn hển, nói: "Giang tử tử, ăn luôn nó đi sao, loại vật này là thuốc bổ tốt lắm nha." Nguyệt Lâm cũng có tâm lấy lòng hân, liền một ngụm miệng nuốt đi xuống.

Nguyệt Lâm sau khi ăn xong, còn liếm hết giọt còn lại ở khóe miệng, phi thường thỏa mãn như thế, cũng phi thường vui sướng. Tiểu Ngưu trong lòng cực hài lòng, lại hỏi: "Giang tử tử, hương vị như thế nào?"

Nguyệt Lâm cực kì xấu hổ, nhảy dựng tiếp đón Tiểu Ngưu chính là một đôi bàn tay trắng như phấn. Tiểu Ngưu khoa trương hét lớn: "Không tốt, mưu sát chồng." Hai người truy đuổi, chơi đùa, trong rừng cây tràn ngập tiếng hoan hô nói cười. Lúc này, trời đã tối rồi, ánh trăng leo lên, giống như đang cười trộm vậy.

Hai người mặc quần áo, lôi kéo tay trở về. Nguyệt Lâm trên mặt còn vương lại một tia xuân tình, mà Tiểu Ngưu lại vô cùng đặc ý cùng kiêu ngạo. Nam nhân mà, có thể tại nữ nhân trên thân hiển uy phong, không thể không tự hào.

Nguyệt Lâm đột nhiên hỏi: "Tiểu Ngưu à, người thành thật theo ta nói, người yêu ta sao?"

Tiểu Ngưu không chút do dự hồi đáp: "Kia còn phải hỏi sao? Tự nhiên là yêu. Đến lúc này, người còn hỏi cái này? Thực sự điểm kỳ quái nha

Nguyệt Lâm lại hỏi: "Vậy người nói cho ta, người yêu sư nương không?"

Tiểu Ngưu rung mình, lập tức nói: "Sư nương là thê tử sư phụ chúng ta, ta đối với sư nương kính như thần, đáy lòng không chút tạp niệm."

Nguyệt Lâm hừ nhẹ một tiếng, nói: "Không đúng sao? Người nói là như vậy, nhưng ta nghe nói, người cùng sư nương chính là quan hệ không bình thường."

Tiểu Ngưu cảm thấy ngoài ý muốn, không rõ nàng là có ý gì, đã nói đạo: "Cũng không nên nói bậy nha! Lời này nếu truyền ra ngoài, hỏng thanh danh của ta không sao cả, nhưng sư nương làm sao bây giờ?"

Nguyệt Lâm hồi đáp: "Người yên tâm, ta sẽ không nói ra ngoài."

Tiểu Ngưu uốn nắn nói: "Có cái gì phải nói sao? Căn bản không có chuyện đó, không nên bịa đặt." Lời này nói được rất nghiêm khắc, không chút cảm giác nói giỡn. Tiểu Ngưu còn buông tay Nguyệt Lâm.

Nguyệt Lâm chạm chạm tay Tiểu Ngưu, nói: "Chỉ đùa một chút người đã sinh khí? Nam nhân mà, nên có độ lượng."

Tiểu Ngưu nghiêm túc nói: "Chuyện như vậy cũng không thể nói giỡn."

Nguyệt Lâm cười cười, không nói gì khác. Hai người sóng vai đi tới, nhanh vào sơn môn, Tiểu Ngưu nói: "Giang tỷ tỷ, chúng ta hôm nay chơi thật vui vẻ, không bằng như vậy, buổi tối người tới theo ta đi, chúng ta như vợ chồng ngủ một đêm. Dù sao chúng ta trước mặt cũng không có người quấy rầy, người nói thế nào?"

Nguyệt Lâm nghe xong cũng động tâm, nhưng do dự trong chốc lát mới nói: "Nhìn tình huống đã, nếu tiện, ta sẽ đi tìm người." Nói chuyện, hai người đã vào sân. đọc truyện tại . Tối viện, đều quay về các phòng nghỉ ngơi

Tiểu Ngưu hướng ghế trên ngời xuống, hồi tưởng chuyện tốt vừa rồi, còn cảm thấy thần hồn phiêu đảng. Hắn không có thấp nển, cứ như vậy ngồi trong bóng đêm.

Hắn uống chút trà, luyện một lát nội công, liền thoát y trên giường. Hắn kiên nhẫn chờ Nguyệt Lâm đến, cánh cửa cũng không đóng, để nàng vào cho tiện. Nhưng đợi đã lâu, cũng không có động tĩnh. Thất vọng, Tiểu Ngưu đành phải ngủ.

Ngày kế, Tiểu Ngưu sớm đến luyện công, đầu tiên là luyện thể lực, lại đốn củi, rồi làm nghề rèn, vừa nghiêm túc lại ra sức. Sau khi ăn cơm xong, sau Tiểu Ngưu đề nghị, sư nương mang Tiểu Ngưu đến phía sau núi học nghề.

Đi vào "Phản tỉnh động" trước mặt trên sườn núi, sư nương để Tiểu Ngưu tự luyện quyền thuật, mình ở bên xem. Tiểu Ngưu tinh thần phấn chấn liền luyện dễ dàng, thật sự ra quyền như gió, động tác chuẩn xác, biến hóa vô cùng. Khi một bộ quyền pháp luyện xong, sư nương gật đầu không thôi, nói: "Tiểu Ngưu, người tiến bộ thật sự nhanh, chiếu tốc độ này, người rất nhanh có thể tu tập phép thuật."

"Thật vậy chăng? Vậy thật tốt quá." Tiểu Ngưu vui đến mức hoa tay múa chân nói. Hắn nhìn sư nương tràn ngập cảm kích. Sư nương hôm nay một thân hồng nhạt trang phục, dáng người tốt được hiện rõ ra ngoài vô cùng nhuần nhuyễn. Kia mái tóc, khuôn mặt xinh đẹp, ngực cao, thắt lưng gọn, đùi đẹp, cũng khiến Tiểu Ngưu ý nghĩ kỳ quái.

Sư nương phụng phịu, nói: "Ta chỉ điểm người chút công phu thôi, không cần mất hồn vậy."

Tiểu Ngưu cười cười, nói: "Là là là, ta không biết bị mất hồn, ta sẽ chăm chú hết sức."

Sư nương ừ, tiếp theo nói: "Sư phụ dẫn vào cánh cửa, tu hành tại cá nhân. Chỉ cần chính người cố gắng, người nhất định sẽ trở nên xuất sắc."

Tiểu Ngưu nói: "Sư nương giáo huấn phải, đệ tử về sau nhất định vì Lao sơn phái làm vẻ vang."

Sư nương quả đấm sau lưng, nói: "Muốn trở nên vượt trội, nói dễ hơn làm nha? Bốn phái phép thuật tinh hoa, không có mấy người có thể lĩnh ngộ toàn bộ. Trong số người mấy sư huynh cùng sư tỷ, hiện tại là Nguyệt Ảnh công phu tốt nhất. Sau, người chỉ điểm nàng nhiều hơn thỉnh giáo."

Tiểu Ngưu hồi đáp: "Dạ, là. Chỉ cần Nguyệt Ảnh sư tỷ không chán ghét ta là tốt rồi."

Sư nương còn nói: "Luyện công cùng đọc sách rất giống nhau, đều phải có sức tưởng tượng. Nếu câu nệ với sách vở, câu nệ với bộ sách võ thuật, như vậy người không có tiền đồ. Phải làm đến 'Hình tại giang hải phía trên, tâm tồn nguy khuyệt dưới', người hiểu không?"

Tiểu Ngưu ngẫm lại, nói: "Đệ tử không sai biệt lắm hiểu được."

Sư nương cười, nói: "Cái gì kêu không sai biệt lắm. Người nghe ta cho người tử mĩ giải thích." Sư nương cười, giống như xuân phong thổi mặt, khiến người khác thoải mái nói không nên lời.

Đang lúc sư nương chuyên tâm cho Tiểu Ngưu dạy học, một gã đệ tử chạy tới bẩm báo nói, Nga Mi đích Quan Vọng Mai muốn xuống núi. Sư nương sững sốt, nói: "Đang êm đẹp, như thế nào đột nhiên phải đi ? Ngày hôm qua còn nói muốn ở mấy ngày nhiều hơn mà. Ta đi xem." Nói chuyện, phân phó Tiểu Ngưu : "Ta lời nói vừa rồi, người nghĩ đi, một bên luyện công một bên cân nhắc, nghĩ ra rồi quay lại giải thích cho ta."

Tiểu Ngưu đáp ứng một tiếng, sư nương cùng đệ tử rời khỏi. Tiểu Ngưu kêu một tiếng: "Sư nương."

Sư nương quay đầu lại hỏi: "Còn có việc sao?"

Tiểu Ngưu tiến lên tiếp cận, nhỏ giọng nói: "Sư nương nha, chúng ta khi nào thì tự một chỗ nha, đệ tử ta rất muốn ăn cây nho, càng muốn ăn cây đào mật."

Sư nương mặt nóng lên, để cái đệ tử kia đi trước, sau đó gắt giọng: "Người luyện công cho tốt đi. Luyện tốt có phần thưởng, luyện không tốt, người sẽ không có cơ hội ăn." Nói xong, hướng Tiểu Ngưu vút cái mị nhãn, liền nhanh rời đi.

Nhìn thân ảnh đầy đặn của sư nương, Tiểu Ngưu liếm liếm đầu lưỡi, tâm nói: 'Như thế nào muốn làm? Người ta nói tiểu biệt thắng tân hôn, sư nương

ý tứ liền một chút cũng không muốn theo ta vui vẻ sao? Nàng như thế nào có thể chịu được?'

Sau khi sư nương thân ảnh biến mất, Tiểu Ngưu xoay chuyển ánh mắt, dừng ở thần bí "Phản tỉnh động" . Vừa thấy động này, hắc tâm lại áy náy, Ma Dao a, Ma Dao, nó ở bên trong. Hắc tâm nói: 'Ta còn chờ cái gì nha, nên đi vào tìm xem, nhìn xem kia thứ đến cùng bộ dáng gì nữa. Nó có chỗ gì thần kỳ , không ngờ có thể khiến người trong thiên hạ vì nó mê muội.'

Nghĩ như vậy, Tiểu Ngưu liền định chủ ý. Hắc hướng chung quanh dò xét một phen, thẳng đến sau xác định không ai theo dõi, liền thật cẩn thận về phía động khẩu đi đến. Hắc mỗi đi một bước, đều cảm giác tim đập, trống ngực nháy lợi hại, tựa hồ đại sự quan hệ đến vận mệnh chính mình sẽ đến.

Đi vào động khẩu trước, Tiểu Ngưu khẩn trương hết nhìn đông tới nhìn tây, thấy không có tình huống gì dị thường, lúc này mới lặc mình vào động. Bên trong ẩm ướt, hôn ám, cũng không tính lớn, liền Tiểu Ngưu phòng cũng lớn như vậy. Ở giữa có một tòa giường đá,

Tiểu Ngưu vài bước đi qua, lấy tay sờ sờ ngọn nến chỉ còn nửa thanh. Hắc tâm nói: 'Kia Ma Dao sao có thể trốn ở chỗ này nhỉ? Giá nến nhô lên ở trên một khối cứng rắn thạch, trong tảng đá chỉ lớn một chút như vậy, không có khả năng giấu một cây đao, trừ phi là chủ thủ thì không sai biệt lắm.'

Có ý niệm này, Tiểu Ngưu tại trong thạch động cẩn thận tìm tòi, không buông tha bất luận địa phương có khả năng giấu thứ gì. Kết quả thật đáng tiếc, căn bản không có đến cái bóng. Tiểu Ngưu buồn bực, chẳng lẽ gấu chó yêu quái đem đao chôn ở trong đất sao? Trên mặt đất cứng rắn như vậy, không thể nào có thể động vào.

Tiểu Ngưu giống một con không đầu ruồi bọ nơi nơi bay loạn, bay đã lâu, cái gì cũng không phát hiện. Đang lúc hần hết đường xoay sở, dự định xuất động lúc, một thanh âm vang lên: "Chủ nhân, chủ nhân của ta, ta ở trong này nha."

Thanh âm này dọa Tiểu Ngưu nhảy dựng, nghĩ đến trong động trước đó có người, gấp hướng bên cạnh nhảy, lớn tiếng hỏi: "Người là ai? Người muốn làm gì?"

Thanh âm kia hồi đáp: "Ta chính là Ma Dao người muốn tìm nha! Chủ nhân của ta." Thanh âm thanh thúy, lưu chuyển như ngọc, đúng là giọng nữ êm tai tuyệt vời.

Tiểu Ngưu kinh hãi, hỏi: "Người là Ma Dao? Người sao có thể nói? Người ở nơi nào? Ta thấy thế nào cũng không nhìn được người?"

Thanh âm kia cười ha ha, nói: "Ta vốn chính là người mà, ta đương nhiên có thể nói. Ta ở trong tảng đá dưới nơi cắm nển, người đương nhiên không thể nhìn tới ta.

Tiểu Ngưu a một tiếng, hướng thạch bích lại gần, nói: "Người một khi đã là một cây đao, người sao có thể nói?"

Kia thanh âm giải thích nói: "Ta là thị nữ Tiểu Dao của Vương mẫu nương nương. Ta vẫn tại trong đao."

Tiểu Ngưu nghe được hai mắt sáng lên, hỏi: "Người cư nhiên là nữ? Còn gọi Tiểu Dao?"

Tiểu Dao hồi đáp: " Phải, ta là nữ , tên này là nương nương lấy cho ta. Nàng nói nữ hài tử nên kiên cường một chút, tên cũng có thể như vậy."

Tiểu Ngưu nghe nàng thanh âm dễ nghe, nói: "Người một khi đã là thị nữ Vương mẫu nương nương, vậy người nhất định bộ dạng rất đẹp?"

Tiểu Dao nhẹ giọng cười, nói: "Có lẽ là phải đi. Ta không biết tự ta đẹp không đẹp, nhưng bọn hăn đều nói ta đẹp giống như Ngọc đế nữ nhi."

Tiểu Ngưu nghe được tâm hoa nở phóng, hỏi: "Vậy người cũng không thể hiện thân khiến ta xem nhìn sao?"

Tiểu Dao thở dài, nói: "Ta bị phép thuật phong tỏa, ra không được."

Tiểu Ngưu cũng nói: "Vậy rất đáng tiếc, nghe thanh âm người, người hăn là mỹ nữ rất trẻ tuổi nha."

Tiểu Dao nói: "Khi năm ta trúng ma pháo, mới chỉ mười sáu tuổi, rất trẻ."

Tiểu Ngưu vừa nghe cao hứng, nói: "Tiểu Dao nha, vậy chúng ta vừa đẹp đôi, sau người chính là muội muội của ta."

Tiểu Dao lớn tiếng nói: "Không, không, người là chủ nhân của ta, ta cũng không thể xằng bậy."

Tiểu Ngưu thấy nàng như thế cố chấp, cũng đã không cưỡng cầu, còn nói thêm: "Tiểu Dao nha, nghe nói người có Ma Dao, có thể đánh vô địch khắp thiên hạ, là như vậy sao?"

Tiểu Dao cải chính nói: "Cũng không hăn vậy. Ma Dao chỉ trong tay nam nhân phù hợp điều kiện, mới có thể phát huy lớn nhất uy lực. Tỷ như người, ba cái điều kiện chiếm hai, Ma Dao tại trong tay của người, có thể phát huy một nửa uy lực."

Tiểu Ngưu nghe xong vui mừng, nói: "Ta muốn có toàn bộ uy lực, nên làm cái gì bây giờ?"

Tiểu Dao hồi đáp: "Này cũng không khó nha, chỉ cần có năng lực học được Ma Dao đạo pháp sẵn có là được"

Tiểu Ngưu a một tiếng, nói: "Là vậy! Ngưu lệ hoa nói qua đ, đao pháp này là nhà các nàng, chỉ có nàng mới có thể."

Tiểu Dao nói: "Chỉ cần nàng đồng dạy người, người chính là vô địch."

Tiểu Ngưu hỏi: "Ta đây hiện tại dùng Ma Đao lời nói, coi như là cao thủ đi sao?"

Tiểu Dao hồi đáp: "Đó là đương nhiên. Nếu Ma Đao nới tay người, người bản lĩnh cũng không so với sư phụ của người kém."

Tiểu Ngưu kinh hô: "Cư nhiên lợi hại như vậy nha, ta đây chắc cần nhanh đem người cầm ở trong tay."

Tiểu Dao hỏi: "Người biết phép thuật sao?"

Tiểu Ngưu hồi đáp: "Ta không biết , ta mới vừa gia nhập Lao sơn phái." Tiếp theo nói mình lý lịch sơ lược một lần.

Tiểu Dao sau khi nghe xong, thở dài nhẹ một hơi, nói: "Xem ra ta tạm thời còn phải ở trong thạch bích. Bất quá cũng không quan tâm đợi nhiều hơn vài ngày, dù sao ta rốt cục nhìn thấy người. Gấu chó yêu quái lúc trước làm cho ta trốn ở chỗ này, chủ yếu bởi vì Ma Đao tại trong tay của hã không có uy lực, chẳng những không giúp được hã, còn cho hã đưa tới vô cùng vô tận phiền toái. Hã như đồ ngu vậy, nghĩ đến ai có Ma Đao, liền chính là lão Đại."

Tiểu Ngưu hỏi: "Hã lúc trước là như thế nào đem người giấu trong thạch bích?"

Tiểu Dao hồi đáp: "Hã đầu tiên là tại trên thạch bích đánh cái động, đem đao nhét vào sau, lại dùng phép thuật phong ấn, khiến thạch bích trơn nhẵn như cũ."

Tiểu Ngưu gấp đến độ dậm chân, nói: "Ta đây cứu người như thế nào?"

Tiểu Dao nói: "Nhanh lên học phép thuật. Chỉ cần người phép thuật có thể đem thạch bích đánh mở một động, có thể."

Tiểu Ngưu hỏi: "Ta đây dùng cây búa đập hoặc là lợi khí khảm, người nói có thể sao?"

Tiểu Dao nở nụ cười, thanh âm như châu đi khay ngọc, phi thường dễ nghe, nói: "Nói vậy, người sẽ làm cho khắp thiên hạ tham lam hạng người cũng hấp dẫn đi tới. Khi đó sau, người chẳng những cầm không được Ma Dao, lập tức mình mạng nhỏ cũng khó bảo toàn nha."

Tiểu Ngưu ngẫm lại cũng là là, đã nói đạo: "Ta đây liền chuyên tâm học phép thuật đi vậy."

Đang nói đến đó trong, Tiểu Dao đột nhiên nói: "Người nhanh xuất động đi, có người đến đây"

Tiểu Ngưu nghiêng tai nghe một chút, không có nghe thấy gì. Tiểu Dao nói tiếp: "Người nọ nhanh đến trong vòng năm trăm bước."

Tiểu Ngưu a một tiếng, nói: "Người thánh lực tốt như vậy a, ngày nào đó dạy ta."

Tiểu Dao thúc giục nói: "Đi nhanh đi. Chỗ này không phải nơi ở lâu."

Tiểu Ngưu xoay người bước đi. Tiểu Dao lại thúc giục nói: "Đừng quên nhanh lên cứu ta ra ngoài a."

Tiểu Ngưu đối với thạch bích cười, nói: "Quên không được, ta sẽ ngủ đều muốn." Tưởng tượng đến Tiểu Dao là một vị mỹ mạo nữ tử, Tiểu Ngưu đích trong lòng liền ấm áp, cũng ngứa ngáy, hận không thể giờ phút này đập mở thạch bích.

Sau sơn động, lui ra đường đường xem xét không có ai. Tiểu Ngưu liền tại trên sườn núi làm bộ làm tịch luyện công phu, hồi tưởng lời nói Tiểu Dao, càng phát cảm giác việc này thật sự là kỳ diệu.

Chưa luyện được chút gì, liền thấy bên kia quẹo vào chỗ đi tới một thân ảnh. Tuy nói cách khá xa, bằng cảm giác cũng biết đó là Nguyệt Lâm. Nàng hôm nay mặc màu đỏ váy. Kia cái bóng màu đỏ di chuyển lên đến giống như cành dương liễu đón gió, đẹp nói không nên lời, làm hại Tiểu Ngưu không có tâm tư luyện công.

Rất nhanh, Nguyệt Lâm sẽ đến trước mặt, kêu lên: "Tiểu Ngưu, theo ta trở về đi, sư nương gọi người đấy."

Tiểu Ngưu dừng lại động tác, hỏi: "Bảo ta chuyện gì?"

Nguyệt Lâm đôi mắt đẹp xem xét Tiểu Ngưu, nói: "Sư huynh của Vịnh Mai đến đây, nói là muốn nói mấy câu với người."

Tiểu Ngưu sửng sốt, tâm nói: 'Này lỗ mãng tiểu tử đến để làm chi? Không phải tìm phiền toái đi sao? Mình cứ lão bà hăn, hăn có khi nào không mang ơn, ngược lại lấy oán trả ơn?'

Tiểu Ngưu hỏi: "Hăn nói chút cái gì?"

Nguyệt Lâm nói: "Hăn lên núi là tới tìm Vịnh Mai trở về, nói là nhận được lệnh sư phụ, phải phản hồi Nga Mi."

Tiểu Ngưu gật gật đầu, tâm nói: "Không biết hăn lão bà Tôn Tam Nương có tới không." Hồi tưởng lên Tôn Tam Nương tại trên giường phong tình vạn chủng, như lửa nóng tình, Tiểu Ngưu huyết lưu cũng nhanh hơn.

Lập tức, Tiểu Ngưu không nói thêm nữa, cùng Nguyệt Lâm hướng đại sảnh đi đến. Trên đường, Tiểu Ngưu còn hỏi: "Giang tỷ tỷ nha, tối hôm qua người như thế nào không có đến chỗ ta?"

Nguyệt Lâm khuôn mặt xinh đẹp phiếm hồng, nhỏ giọng nói: "Tối hôm qua vốn muốn đi, nhưng sư nương phái người tới tìm ta, để ta lĩnh người đi tuần sơn, trở về cũng đã chậm, không đi được."

Tiểu Ngưu cười, nói: "Thì ra là như vậy! Ta chỉ biết người không thể không cần ta mà. Người làm sao có thể nhịn được?" Nói xong sờ tay nàng.

Nguyệt Lâm vỗ cánh tay hân, thối đạo: "Tiểu sắc lang, lại đối với ta vô lễ, ta liền cắt rơi tiểu kê kê người."

Tiểu Ngưu che đũng quần, khuôn mặt hì hì tươi cười nói: "Cái này không thể được, đầu có thể đoạn, máu có thể chảy, tiểu kê kê kiên quyết không thể mất." Nguyệt Lâm nghe xong, hì hì cười không ngừng, hai người trong lòng cũng chảy con sông hạnh phúc.

Tiến phòng khách, chỉ thấy sư nương đang cùng Vịnh Mai nói chuyện. Cái kia hắc đại Lỗ Nam vừa thấy Tiểu Ngưu vào, lập tức giống bóng da từ ghế trên nảy lên. Hét lên: "Ngụy Tiểu Ngưu, ta đang muốn gặp người đây, người nếu không đến, ta chắc phải mắng chửi người."

Tiểu Ngưu trước đối với sư nương cùng Vịnh Mai gật đầu, sau đó nói: "Lỗ đại hiệp, tìm ta có chuyện gì?"

Lỗ Nam cười hắc hắc, nói: "Ta muốn một mình cùng người nói chuyện, tìm một chỗ đi."

Tiểu Ngưu nói: "Được rồi, đi theo ta." Nói chuyện, đem Lỗ Nam về phòng mình. Vào phòng, không đợi Tiểu Ngưu khách khí một phen, Lỗ Nam từ trong lòng lấy ra một phong thư, hướng trên bàn vỗ, nói: "Đây là đưa cho người, nhìn xem đi."

Tiểu Ngưu nhìn thư, hỏi: "Đây là thư gì?"

Lỗ Nam hồi đáp: "Người đã cứu ta lão bà, là hai chúng ta lỗ hồng ân nhân. Lão bà của ta viết phong thư, mời ta đưa cho người, đều là chút lời nói cảm tạ."

Tiểu Ngưu cầm lấy thư, hỏi: "Lão bà người đâu?"

Lỗ Nam nói: "Nàng hai ngày này không thoải mái, sẽ không lên được núi. Chính người xem đi, ta phải đi tiên thính, nếu không, sẽ rất thiếu lễ phép." Nói chuyện, cũng không chờ Tiểu Ngưu lên tiếng, nhắc chân đi.

Hắn vừa đi, Tiểu Ngưu lập tức mở thư, muốn nhìn một chút Tôn Tam Nương có ý gì.

Phong thư này so với trong tưởng tượng đơn giản nhiều lắm, vừa vô cảm kích chi từ, cũng không oán hận ý, chỉ có ít ỏi số câu, sơ ý là ước Tiểu Ngưu bảy ngày lúc sau, tại dưới Lao sơn gặp nhau. Nếu không đi lời nói, khẳng định khiến Tiểu Ngưu hối hận cả đời.

MA ĐAO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 69: Hai Người Nhào Vào Nhau Kịch Tính(2)

Tiểu Ngưu nhìn xong, không rõ ý nghĩ, không biết Tôn Tam Nương đến cùng muốn làm gì, nàng nghĩ muốn cảm tạ, hay là muốn tính sổ đây? Suy nghĩ nửa ngày, cũng nghĩ không ra đến cái nguyên do.

Trong chốc lát, Nguyệt Lâm tìm ăn cơm. Giữa trưa, sư nương mở tiệc, vì tiễn đưa Vịnh Mai. Bởi vì có Lỗ Nam ở đây, bầu không khí náo nhiệt hơn. Lỗ Nam nói chuyện, miệng liên thanh, thường thường dẫn tới mọi người cười vang. Tuy rằng Vịnh Mai thường xuyên nhắc nhở sư huynh chú ý, nhưng Lỗ Nam trong chớp mắt đã quên, tự làm chuyện lạ như thường, Vịnh Mai cũng chẳng muốn quản. Nàng biết sư huynh tính cách.

Sau khi ăn xong, mọi người đem hai người cất bước. Lúc gần đi, sư nương lôi kéo tay Vịnh Mai nói: "Vịnh Mai nha, chỗ này như nhà của, tùy thời đến chơi nhé."

Vịnh mai cảm động, thấy cùng sư nương phi thường hợp ý. Sư nương so với Vịnh Mai lớn hơn không nhiều, nhưng Vịnh Mai cảm giác sư nương thân thiết tựa như mẫu thân, bởi vậy mắt cũng phiếm hồng.

Nguyệt Lâm nói: "Vịnh mai à, ta còn muốn nghe tiếng đàn của người nhiều hơn kia."

Vịnh mai gật đầu nói: "Ta sẽ thường tới"

Tiểu Ngưu cũng nhân cơ hội nói: "Chúng ta Lao sơn đại môn tùy thời hướng các người rộng mở, có cái gì cần hỗ trợ, chúng ta nhất định tận tâm"

hết sức."

Vịnh mai liên thanh nói: "Cám ơn, cám ơn. Ta nhất định sẽ hưởng sự phụ chuyển đạt mọi người ý tốt."

Lỗ Nam không kiên nhẫn, lớn tiếng nói: "Tiểu sư muội, người cũng quá yếu ớt. Nếu người thích chỗ này, sau không bằng ở trong này tìm cái nam nhân gả cho, có thể mỗi ngày ở ở đây."

Những lời này nói ra, mọi người cười vang, cười khiến Vịnh Mai thần tình đỏ bừng, trừng sư huynh của nàng, oán hận nói nhiều. Tại khoảnh khắc mặt nàng hồng, Tiểu Ngưu thấy trong lòng thẳng ngứa. Bởi vì Vịnh Mai mặt rất đẹp, kia vừa vui, vừa thẹn, lại mang vài phần sầu ý gương mặt, tương đương dễ nhìn, sắp có thể cùng Nguyệt ganh **. Đáng tiếc chính là, Nguyệt Ảnh không ở nhà, nói cách khác, hai người đứng chung một chỗ, còn có khả năng so sánh

Tại Tiểu Ngưu trong mắt Nguyệt Ảnh là lãnh diễm mỹ nữ, mà Vịnh Mai là cao nhã mỹ nữ. Nếu Nguyệt có thể giống Vịnh Mai nhã nhặn, như vậy tràn ngập nhu tình, thực sự rất hoàn mỹ. Đương nhiên, nói vậy, Nguyệt cũng đã không thể xưng là Nguyệt. Ân, Nguyệt vẫn giữ cái đặc biệt của nàng vẫn tốt hơn.

Lưu luyến chia tay sau, Vịnh Mai cùng sư huynh đi, đi thật xa, còn không quên quay đầu lại phất tay. Sư nương khen nói: "Thật sự là một cái cô nương tốt a, đáng tiếc ta không có con trai, nếu không, cho cưới nàng làm con dâu."

Nguyệt Lâm cười nói: "Tiểu Ngưu làm con của người thì tốt, để hẳn cưới vịnh mai đi."

Sư nương ngẩn người, liền nở nụ cười, nói: "Hẳn là nam nhân của người, người có thể bỏ được sao?"

Nguyệt Lâm hí mắt cười, nói: "Hắn muốn kết hôn người ta, người ta cũng mặc kệ. Hơn nữa, Vịnh Mai đã có vị hôn phu. Sự lạ nha, một khi đã đã là Nga Mi chương môn chỉ định, vậy nàng còn có vị hôn phu, thật là có thú."

Sư nương nghĩ nghĩ, nói: "Chuyện này ta g thật ra hỏi qua nàng, nàng cũng theo ta nói. Các người muốn biết sao? Ngày nào đó tâm tình ta tốt thời điểm. Ta sẽ nói cho các người." Nói chuyện, dẫn hai người quay về đại sảnh.

Ngày kế luyện công, vẫn như cũ tại "Phản tinh động" bên ngoài sườn núi dài trên. Khi sư nương chỉ điểm Tiểu Ngưu một đoạn quyền cước công phu lúc sau, Tiểu Ngưu thần tình tươi cười đạo: "Sư nương nha, người có thể hay không ngoại lệ dạy ta điểm phép thuật đâu?"

Sư nương nghiêm trang hỏi: "Vô duyên vô cớ đích, như thế nào đột nhiên lại như vậy gấp đến độ muốn học phép thuật?"

Tiểu Ngưu tâm nói: 'Làm sao là vô duyên vô cớ nha, ta là có duyên có cớ, chính là không thể nói với người. Nếu theo như người nói, kia Ma Đạo còn có thể là của ta sao? Sư nương thân thuộc đi nữa, cũng là người khác lão bà, không thể không đề phòng điểm

Tiểu Ngưu hồi đáp: "Ta xem lúc bọn hắn đánh nhau, hai duỗi tay ra đó là lưỡng đạo bạch quang hoặc là hồng quang, hai cước nhảy dựng, liền có thể nhảy đến giữa không trung, giẫm lên binh khí dạo chơi, cái kia uy phong, cái kia tiêu sái, thực làm người hâm mộ nha! Tiểu Ngưu ta là nằm mơ đều muốn theo chân bọn họ giống nhau."

Sư nương nghiêm mặt nói: "Tâm tình của người ta có thể lý giải , nhưng học phải tiến hành theo chất lượng, không thể cách bàn bếp để nấu."

Tiểu Ngưu cười nói: "Đạo lý này ta cũng hiểu, thỉnh sư nương đáng thương ta đi." Nói chuyện, thấy hai bên không ai, liền giữ chặt sư nương tay

hôn môi một lần.

Sư nương chẳng qua bị hấn nấn nỉ , tâm mềm nhũn, nói: "Tốt lắm, tốt lắm, ta trước hết dạy ngươi một chút, chỉ là đến thời điểm nào có tác dụng, ta cũng không thể đảm bảo."

Tiểu Ngưu mừng lập tức nhảy lên, giống như chú chó nhỏ khoái hoạt.

Sư nương nghĩ nghĩ, hỏi: "Tiểu Ngưu, ngươi muốn trước học cái gì?"

Tiểu Ngưu suy nghĩ đến việc cấp bách là lấy ra Ma Đao, liền nói: "Ta muốn trước học đánh nhau, chính là cái loại hai tay tỏa ánh sáng."

Sư nương nghe xong cười, nói: "Bốn phái phép thuật đều là lấy 'Tam muội chân hỏa' làm cơ sở . Khi ngươi tu vi đạt tới trình độ nhất định, tam muội chân hỏa mới có thể phát huy tác dụng."

Tiểu Ngưu hỏi: "Ta đây muốn luyện bao lâu mới được?" Hấn tâm nói: 'Nếu luyện cái mười năm tám năm, vậy quá muộn.'

Sư nương hồi đáp: "Vậy nhìn trình độ ngươi thiên tư cùng cố gắng. Đi tới, ta nói cho ngươi khẩu quyết."

Tiểu Ngưu lập tức đem lỗ tai giương đi lên, sư nương đem khẩu quyết dạy cho Tiểu Ngưu. Thì ra khẩu quyết kia cũng không dài, chính là vài câu thơ: " Ly ly nguyên thượng thảo, nhất tuế nhất khô vinh. Dĩ hỏa thiêu bất tận, xuân phong xuy hựu sinh Dịch: Cách cách nguyên trên cây cỏ, một tuổi một khô khốc. Dĩ Hỏa đốt vô cùng, xuân phong thổi lại sinh."

Thơ này Tiểu Ngưu rõ, bởi vậy vừa nghe sẽ. Sư nương lại nói cho hấn nội dung chính vận công, hơn nữa nói: "Khi ngươi công lực đủ cao, có thể không cần khẩu quyết."

Tiểu Ngưu dưới sự chỉ điểm của sư nương, nghiêm túc học tập. đọc truyện tai . Sư nương nhắm ngay sườn núi bên cạnh một gốc cây tám người ôm, nói: "Người xem này." Nói chuyện, một tay giương lên, ngón tay bắn ra, một đạo hồng quang bắn tới, cái cây kia lập tức đổ gục, còn tỏa ra khói đen, phát ra mùi đốt khét.

Tiểu Ngưu vỗ tay kêu lên: "Tốt a, tốt a,sau khi ta luyện được , sẽ không phải sợ ai."

Sư nương cười cười, nói: "Đây là công phu tương đối thô thiển, người trước luyện đi . Chờ người luyện tốt một chiêu này, ta sẽ dạy tiếp."

Tiểu Ngưu bày ra tư thế trung bình tấn, nhắm đúng một gốc cây cây nhỏ, giương tay lên, bắn ra chỉ, miệng mặc niệm khẩu quyết, nào biết cây kia vẫn không chút sụt mẻ, như là tảng đá vậy.

Tiểu Ngưu liên tục niệm bao nhiêu lần, cũng không có hiệu quả. Sư nương cười an ủi nói: "Tiểu Ngưu nha, việc này là không thể cấp. Cơm muốn một ngụm lại một ngụm ăn, công phu cũng muốn một ngày lại một ngày luyện, không ai có thể một ngụm ăn mập, cũng không có người có thể một bước lên trời."

Tiểu Ngưu đáp ứng một tiếng, nói: "Sư nương, ta hiểu được." Nói chuyện, lại khoa tay múa chân, trầm tư , vận dụng toàn bộ trí tuệ mình, tự hỏi lại lời sư nương chính nói.

Một lát sau sau, Nguyệt Lâm đến đây, còn cầm tới một phong thư. Sư nương đem Nguyệt Lâm dẫn đến một bên, hỏi: "Nguyệt Lâm, là ai tới?"

Nguyệt Lâm hồi đáp: "Sư nương, là Đại sư huynh phái người đưa tới."

Sư nương a một tiếng, nói: "Hắn nói gì đó? Người đã cứu được chưa?"

Nguyệt Lâm lắc đầu nói: "Đệ tử còn chưa nhìn thư." Nói chuyện, đưa thư dâng lên.

Sư nương tiếp nhận thư vừa thấy, thở dài liên thanh, nói: "Không thể tưởng được Bắc Hải Bạng vương giáo hoạt như vậy, Tần Phi còn trong tay của hắn."

Nguyệt Lâm hỏi: "Tần sư huynh không có cách cứu sao? Tại cái địa phương kia, chỉ sợ dữ nhiều lành ít nha."

Sư nương mang khuôn mặt u sầu, nói: "Người Đại sư huynh hao tổn tâm cơ cũng không thể đem Tần Phi từ người ta trong tay cứu ra, xem ra hắn đã thúc thủ vô sách, nếu không, sẽ không gửi thư cầu cứu." Nói xong, đem thư cho Nguyệt Lâm nhìn

Nguyệt Lâm nhìn tín lúc sau, cũng là lo lắng vạn phần, giận dữ nói: "Không thể tưởng được Đại sư huynh lại lâm nạn ở đó. Nếu Đại sư huynh cũng cứu không được, xem ra phải sư nương cùng sư phụ phải tự thân xuất mã."

Sư nương trầm tư một lát, nhìn đang luyện công Tiểu Ngưu, nói: "Nếu ta cùng sư phụ người không thể đi tốt nhất cứu người chọn người, phải là Nguyệt cùng Tiểu Ngưu."

Nguyệt Lâm ai hai tiếng, nói: "Nhưng Nguyệt Ảnh sư tỷ không ở trên núi a."

Sư nương hừ một tiếng, nói: "Này nha đầu chết tiệt kia, lại không biết chạy chạy đi đâu. Bình thường nàng rất có quy củ, từ trước đến nay không đi loạn, lần này như thế nào biến dạng đâu."

Nguyệt Lâm nói: "Chuyện này cũng có thể cùng Tiểu Ngưu nói nói, hẳn ý đồ xấu rất nhiều."

Sư nương ừ, nói: "Chúng ta trước thương lượng một lần, chờ hãn luyện công trở về, trưng cầu hãn ý kiến." Nói chuyện, sư nương tiến lên cùng Tiểu Ngưu nói: "Người trước luyện đi sao, giữa trưa trở về lúc, ta có việc hỏi người

Tiểu Ngưu miệng đáp ứng một tiếng, thực không quay đầu lại, hai tay vẫn đang đối với kia cây phát công. Hãn quá chú tâm đầu nhập đến phép thuật bên trong, khát vọng mau chóng đem đao lấy đến tay.

Luyện được tứ chi lên men lúc, Tiểu Ngưu liền dừng lại trầm tư. Khi hãn đích ánh mắt rơi xuống sơn động lúc, liền không nhìn được bước nhanh đi vào. Hãn rất muốn nghe được Tiểu Đao thanh âm.

Vào sơn động, Tiểu Ngưu nhẹ giọng kêu: "Tiểu Đao, Tiểu Đao, người nghe thấy ta nói không?"

Tiểu Đao vui vẻ thanh âm vang lên: "Chủ nhân, chủ nhân của ta, ta đã nghe được. Người ở bên ngoài lời nói, ta cũng nghe thấy được, ngay cả sư nương người cùng Nguyệt Lâm nói chuyện, ta cũng nghe thấy được."

Tiểu Ngưu a một tiếng, nói: "Người lỗ tai cũng thật thánh nha nha. Không biết bọn họ nói cái gì?"

Tiểu Đao lặp lại lời của các nàng một lần cho Tiểu Ngưu nghe. Tiểu Ngưu vò đầu nói: "Thì ra Đại sư huynh không hoàn thành nhiệm vụ được. Xem ra, Bắc Hải Băng vương rất khó đối phó."

Tiểu Đao nói: "Người phép thuật luyện thế nào?"

Tiểu Ngưu cười, nói: "Ta bắt đầu luyện, ta đối với cây phát công, nhưng thế nào phát cũng đều không có hiệu quả."

Tiểu Đao an ủi nói: "Không cần cấp, bất luận cái một loại phép thuật gì luyện tập đều là chuyện trường kỳ, sao có thể một ngày liền thành công."

Tiểu Ngưu thở dài nói: "Xem ta phải luyện đến ngày tháng năm nào, mới có thể đem người cứu ra."

Tiểu Dao nghĩ nghĩ, nói: "Cũng không cần lâu như vậy, chỉ cần pháp lực của người có thể đem cây nhỏ thổi ngã xuống, liền có hi vọng."

Tiểu Ngưu hỏi: " Như thế có thể chứ?"

Tiểu Dao cười nói: "Ta cũng có pháp lực. Khi pháp lực của người đánh trên thạch bích, ta bên này cũng đồng thời phát lực đánh nát thạch bích nên không khó. Ta trước mắt khí lực còn thiếu chút nữa, phải trông cậy vào chủ nhân người."

Tiểu Ngưu nghe được hùng tâm bừng bừng, nói: "Ta sẽ nhanh chóng đem đao lấy ra, chờ sau bốn sự lớn, sẽ đem người từ đao trong cứu ra, cho người khôi phục thân nữ nhi."

Tiểu Dao vui mừng nói: "Nếu nói vậy, ta nguyện ý cả đời cho chủ nhân làm trâu làm ngựa."

Tiểu Ngưu vung tay lên đao: "Không cần, không cần, chỉ cần người cùng ta nói chuyện nhiều hơn là được, người thanh âm thật là dễ nghe, êm tai như là ca hát vậy."

Tiểu Dao nghe xong cười, nói: "Chủ nhân, đừng xem,nhìn xem ta mới vừa nhận biết người, ta còn biết người là một cái nam nhân thích mỹ nữ."

Tiểu Ngưu ha ha cười, không nói gì thêm. Không có gì để bàn, mình vốn là rất sắc mà!

Tiểu Ngưu tỏ vẻ: "Ta nhất định gấp bội cố gắng, sớm chút cứu người đi ra."

Tiểu Dao cảm động nói: "Ta trước cảm ơn chủ nhân."

Tiểu Ngưu cáo biệt Tiểu Dao, lại lên trên sườn núi dài luyện phép thuật. Luyện phép thuật này cùng luyện tập nấu ăn không giống với. Làm một đạo đồ ăn, học một cái được có thể làm thành. Mà luyện phép thuật là cần thời gian, cho dù người đã biết bí quyết cùng kỹ xảo luyện tập, cũng phải điều luyện rồi mới có hiệu quả, nghĩ muốn nóng vội hỏng việc là toi công.

Tiểu Ngưu luyện đến đầu đổ đầy mồ hôi, ngồi vào trên tảng đá nghỉ ngơi. Vừa thấy vị trí thái dương, biết cần phải trở về. Hắn nhìn liếc mắt cái thần bí đích sơn động kia, thầm hạ quyết tâm, nhất định phải nhanh luyện thành, nhất định phải sớm hơn chút có Ma Dao, làm một phen đại sự nghiệp.

Trở lại đại sảnh, cùng sư nương các nàng dùng cơm. Sau khi ăn xong, sư nương, Tiểu Ngưu còn có Nguyệt Lâm ba người ngồi nói chuyện, cùng bàn luận. Sư nương hỏi Nguyệt Lâm: "Về chuyện nhị sư huynh người, người thấy thế nào?"

Nguyệt Lâm nghĩ nghĩ, nói: "Tăng thêm số nhân lực, tiếp tục cứu người."

Sư nương vẻ mặt sầu lo, nói: "Ta cũng nghĩ như vậy, chính là đã dả thảo kinh xà, bọn họ trông coi Tần Phi rất nghiêm, muốn cứu hẳn đi ra, giống như cướp miếng thịt trong miệng lão Hồ vậy."

Sư nương lại hỏi Tiểu Ngưu: "Người thấy thế nào, Tiểu Ngưu."

Tiểu Ngưu cười, nói: "Ta cũng không có gì ý kiến hay, ta đồng ý cái nhìn của các người, tăng số nhân thủ. Nếu Nguyệt Ảnh sư tỷ nàng còn tại, nhất định có chủ ý tốt."

Sư nương thở dài: "Nếu không được, ta cũng chỉ có kêu sư phụ các người đi trước."

Ba người đang nói chuyện, lại có đệ tử đưa thư đến. Sư nương cầm nhìn, giờ giờ lên thư, nói: "Lại là các người Đại sư huynh viết, xem ra lại không có tin tức tốt." Nói chuyện, nàng đọc nhanh như gió mà đem thư nhìn vào, mày nhăn chặt. Tiểu Ngưu cùng Nguyệt Lâm liếc nhau, biết sự tình không ổn.

Sư nương nhìn thư xong, đứng lên, hai tay chấp sau lưng, đi qua đi lại. Nguyệt Lâm thấy sư nương tâm tình không tốt, liền không dám hỏi nhiều. Tiểu Ngưu không quản nhiều như vậy, đứng lên nói: "Sư nương, Đại sư huynh lại nói cái gì?"

Sư nương nhìn thoáng qua Tiểu Ngưu, lớn tiếng nói: "Chu Khánh Hải xuất sư bất lợi, chẳng những không có cứu ra Tần Phi, còn làm cho Mạnh Tử Hùng đáp đi vào."

Tiểu Ngưu trong lòng vui vẻ, tâm nói: 'Hắn chết rồi sao? Vậy trời cũng giúp ta.' Tiểu Ngưu dấu diếm sắc mặt, làm bộ như quan tâm hỏi: "Mạnh sư huynh hẳn hy sinh sao?"

Sư nương hồi đáp: "Còn không có như vậy xong. Hắn trong quá trình cứu người, cũng rơi xuống trong tay người ta. Đối phương còn tuyên bố, một tháng làm hạn định, trong một tháng, cứu người không được, chờ nhật xác đi."

Tiểu Ngưu nghe xong âm thầm cao hứng, ngoài miệng lại nói: "Bọn họ cũng quá cuồng vọng đi? Nói như vậy thật sự là muốn cùng chính đạo đấu đến cùng."

Sư nương oán hận nói: "Lúc này chúng ta Lao sơn mất hết mặt. Việc này ta phải theo các người sư phụ thương lượng một lần, đây là quan hệ đến Lao sơn danh dự đại sự."

Tiểu Ngưu hận không thể để Mạnh Tử Hùng chết sớm chút, liền khoa trương nói: "Thật sự không được, liền liên hệ chính đạo các đại môn phái,

tạo thành liên quân, hướng bắc hải tuyên chiến."

Sư nương khoát tay chặn lại, nói: "Sự tình còn không tệ hại đến nông nổi kia. Bất quá việc này quả thật kẻ khác đau đầu." Sư nương tại chỗ bước đi thông thả bước.

Trong chốc lát, sư nương nói: "Hai người các người đi trước đi, trở về đều phải biện pháp. Chúng ta tận lực không ảnh hưởng các người sư phụ luyện công. Nếu hãn có thể thành công, kia trong thiên hạ, sẽ không có người là đối thủ của hãn." Nghe sư nương ý tứ này, sư phụ đang luyện cái gì thần công đây.

Tiểu Ngưu cùng Nguyệt Lâm cũng không hỏi nhiều, liền ngoan ngoãn trở lại trong viện. Tiểu Ngưu mời Nguyệt Lâm đến trong phòng mình, Nguyệt Lâm không chịu, Tiểu Ngưu đành tự mình về phòng.

Trở lại phòng sau, tưởng tượng đến Ma Dao trong tầm mắt, tâm tình thực khoái trá. Tiếp tục nghĩ đến Mạnh Tử Hùng này đáng giận gia hỏa gặp rủi ro, có khả năng chết toi, tâm tình càng tốt. Nếu hãn chết, mình thiếu không ít phiền toái. Tiểu Ngưu cùng Nguyệt Ảnh hy vọng càng lớn.

Giữa trưa đơn giản ngủ trong chốc lát. Tỉnh lại sau ra khỏi phòng, dự định tiếp theo khổ luyện công phu. Nào biết vừa ra khỏi cửa, chỉ thấy đến một cái người quen. Đó là vị mỹ nữ, duyên dáng yêu kiều, váy dài như tuyết. Nàng lẳng lặng đứng thẳng, giống rơi vào thế gian tiên tử.

"Sư tỷ, người chừng nào thì trở về vậy?" Tiểu Ngưu vui hóng rồi, hưng phấn mở ra hai tay muốn ôm nàng, nhưng đi vài bước sau, lại buông cánh tay. Đối với nàng, Tiểu Ngưu cũng không dám làm càn.

Mỹ nữ này không phải người khác, dĩ nhiên là nhiều ngày không thấy Đàm Nguyệt Ảnh. Chỉ thấy nàng khẽ cau mày, sắc mặt tiều tụy, giống như đã bị nhiều đả kích. Lúc này, nàng đang mờ mịt địa nhìn núi xa, giống ngây ngốc giống nhau.

Tiểu Ngưu lại lần nữa kêu một tiếng: "Sư tỷ, người không có vấn đề chứ?" Hắn tại trước mắt của nàng lắc lắc tay.

Nguyệt Ảnh giống như mộng tỉnh, a một tiếng, nói: "Tiểu Ngưu nha, ta tốt lắm. Ta mới vừa vừa trở về đích."

Tiểu Ngưu mỉm cười nói: "Vào ngồi đi."

Nguyệt Ảnh lắc đầu nói: "Không cần. Sư nương kêu chúng ta đi." Dứt lời, về phía trước viện đi.

Tiểu Ngưu đáp ứng một tiếng, theo đi lên, lập tức đến bên cạnh hỏi: "Sư tỷ, lúc trước tỷ làm gì vậy?"

Nguyệt Ảnh nhẹ giọng hồi đáp: "Ta đi tra một sự kiện."

Tiểu Ngưu biết nàng tra là cái gì, lại hỏi: "Vậ tìm được người muốn tìm ko? Tra được kết quả không?"

Nguyệt Ảnh hồi đáp: "Có kết quả."

Tiểu Ngưu tưởng tượng đến nàng nhìn thấy quận chúa, nhất định cái gì cũng tìm được chứng thật, không khỏi thoải mái, nói: "Lúc này người tin ta lời nói sao."

Ánh trăng thờ dài một tiếng, cũng không nói gì khác, ngược lại nhanh hơn cước bộ. Cảnh này khiến Tiểu Ngưu cũng không tốt nói thêm gì nữa.

Bốn người ngồi xong sau, sư nương lấy giọng mệnh lệnh nói: "Trước mắt tình thế ác liệt, ta sẽ không nói thêm cái gì. Cứu người chuyện, ta nghĩ tốt lắm, từ Nguyệt Ảnh cùng Nguyệt Lâm đến. trong vòng mười ngày hoàn không thành nhiệm vụ, ta và các người sư phụ lại đi."

Nguyệt Ảnh cùng Nguyệt Lâm đáp ứng một tiếng, Tiểu Ngưu vẻ mặt đau khổ hỏi: "Sư nương, ta đây thì sao? Ta tốt xấu cũng có chút tác dụng

sao?"

Sư nương lộ ra mỉm cười, nói: "Người ở nhà luyện công cho tốt. Nếu Nguyệt Ảnh cùng Nguyệt Lâm không thành công, ta cùng sư phụ người lại dẫn người đi."

Tiểu Ngưu thống khoái mà nói: "Này còn được." Chỉ có tưởng tượng đến, không thể cùng âu yếm mỹ nữ đồng hành, dù sao cũng là một chuyện tiếc nuối. May mắn nha, hẳn còn có chuyện quan tâm Ma Dao.

Sư nương còn nói thêm: "Nguyệt Ảnh cùng Nguyệt Lâm, trở về chuẩn bị một chút, ngày kia thì xuất phát."

Hai nữ đáp ứng một tiếng, đứng lên rời đi. Tiểu Ngưu chờ các nàng sau khi rời khỏi đây, cùng sư nương nói: "Sư nương, Bắc Hải Băng vương thật sự đáng sợ như vậy sao?"

Sư nương hồi đáp: "Hẳn là lực nhân vật có thực, có lẽ cần sư phụ người tự thân xuất mã." Tiểu Ngưu không hề vô nghĩa, tự nhiên ra ngoài luyện công.

Trong khi luyện công một lúc lâu, Tiểu Ngưu đã nghĩ, Nguyệt Lâm cùng Nguyệt Ảnh đảm nhiệm hay không đảm nhiệm chức vụ có thể thành công sao? Cho dù thành công, cũng phải có một phen ác chiến. Nếu mỹ nhân của mình bị thương, đương nhiên là một việc khiến người khác thương tâm. Nhưng, nếu bị thương chính là Mộ Dung Mỹ, mình cũng đồng dạng khó chịu. Thật sự là trong lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, nếu muốn hai bên đều tốt, chỉ có đối phương thả người. Nếu mình viết phong thư cho Mộ Dung Mỹ, nàng hẳn sẽ cho ta một cái mặt mũi, ngoan ngoãn thả người. Nhưng Mộ Dung Mỹ đồng ý phóng, nàng lão tử nguyện ý sao?

Chuyện viết thư hay không viết thư, cũng phải cẩn thận ngẫm lại. Nếu viết, ai tới truyền tin? Tự nhiên là Nguyệt Lâm, nhưng mình viết thư cho nữ

nhì địch nhân, Nguyệt Lâm vốn đa nghi, nhất định sẽ đào hỏi tới đáy. Khi đó, phiền toái sẽ tới.

Tiểu Ngưu tại trên ruộng dốc nhảy đến khu luyện võ, lại luyện tập phép thuật, luyện đến khí thế ngất trời, say mê trong đó, lập tức trước mặt có người xem cũng không biết. Khi hần dừng lại, lau một hồi mồ hôi sau, mới phát hiện phía sau Nguyệt Ảnh đang đứng thẳng. Nàng đang vẽ mặt nghiêm túc nhìn chăm chăm mình, nói không rõ là vẽ mặt gì, có lẽ là nghi hoặc, là mờ mịt, hoặc là còn có phản cảm đi sao.

Tiểu Ngưu cười hì hì chạy tiến lên, cung kính địa nói: "Hoan nghênh sư tử chỉ điểm nhiều hơn."

Nguyệt Ảnh xem xét hần nói: "Người luyện không sai, mới nhập môn còn có thành tích như vậy, đã đủ rồi. Ta lúc mới bắt đầu, còn không bằng người đầu."

Tiểu Ngưu nghe được hai mắt sáng lên, tâm lý cực độ vui sướng, nói: "Đa tạ sư tử khích lệ, sư đệ ta nhất định không ngừng cố gắng, tranh thủ biểu hiện tốt."

Nguyệt Ảnh ngẩng đầu nhìn chỗ huyền nhai, trầm tư trong chốc lát, nói: "Bồi ta một chút đi."

Tiểu Ngưu không chút do dự nói: "Không thành vấn đề."

Nguyệt Ảnh nhắc chân đi hướng huyền nhai, Tiểu Ngưu một bên đi theo, một bên quan sát dáng Nguyệt Ảnh. Bóng lưng của nàng vẫn là yếu điệu cùng đẹp như vậy, mỗi khi đi bộ qua, kia vai, thắt lưng, chân phối hợp cũng hài hòa như vậy, Tiểu Ngưu thầm khen, Nguyệt Ảnh sư tử xinh đẹp có thể coi xấp xỉ hoàn mỹ.

Đi vào bên huyền nhai, Nguyệt Ảnh cúi đầu nhìn xuống dưới vách, phía dưới mây mù mờ mịt, chẳng biết sâu bao nhiêu. Tiểu Ngưu đứng ở phía sau

nàng vài bước xa, thân thiết nói: "Sư tử, nơi đây nguy hiểm, hay là tránh xa một chút đi."

Nguyệt Ánh quay đầu lại nhìn sang Tiểu Ngưu, buồn bã cười, nói: "Ngươi Tiểu Ngưu, người nói nếu ta nhảy xuống, ta có thể ngã chết hay không?"

Tiểu Ngưu nghe được ngẩn ngơ, lập tức nói: "Sư tử nha, vô duyên vô cớ, vì cái gì nói bi quan vậy chứ? Người trẻ tuổi mỹ mạo như vậy, cùng chết không có quan hệ."

Nguyệt Ánh mắt đỏ lên, nói: "Âm phủ không có già trẻ, ta cảm thấy ta sắp chết."

Tiểu Ngưu kinh ngạc địa nói: "Đang êm đẹp, như thế nào sẽ chết đâu? Người lại không bệnh không tai."

Nguyệt Ánh cười khổ nói: "Trải qua chuyện này sau, ta cảm thấy sống thật chẳng có ý tứ gì, ngay cả người mình luôn luôn tín nhiệm cùng thích, cũng thương tổn mình. Đây là lão thiên đang trêu chọc người sao? Ai, có mắt không trông nha, lời này thực đúng." Nguyệt Ánh cổ họng nghẹn động, ngẩng đầu nhìn trời.

Tiểu Ngưu biết nàng nói chính là Mạnh Tử Hùng, trong lòng vui vẻ vô cùng, đã nói: "Mọi người đều là phàm phu tục tử, không ai có thể vĩnh viễn không phạm sai lầm. Sai lầm rồi liền sửa, vậy cũng không dọa người."

Nguyệt Ánh quay đầu nhìn Tiểu Ngưu, nói: "Người nói chắc không sai. Người nói ta hiện tại nên làm cái gì bây giờ?"

Tiểu Ngưu không hiểu hỏi lại: "Cái gì làm sao bây giờ?"

Nguyệt Ánh hồi đáp: "Mạnh Tử Hùng thì ra là một người như vậy, ta thẳng đến xem hắn làm người trong lòng của ta, là nam nhân để nương tựa,

ra chuyện như vậy, ta còn có thể kết hôn sao?"

Tiểu Ngưu trong lòng lớn tiếng gọi: 'Không kết hôn, không kết hôn, người không thể gả ột cái cầm thú.' nhưng cái miệng của hắn trên lại nói: "Sư tỷ là cái người thông minh, trong lòng chắc sớm đã có đáp án."

Nguyệt Ảnh thở dài: "Thật sự là tri nhân tri diện bất tri tâm. Ta từ sau khi biết được sự thực, tất cả hùng tâm tráng chí đều phai nhạt."

Tiểu Ngưu an ủi nói: "Sư tỷ cũng không nên suy nghĩ bậy bạ. Trên đời này người tốt vẫn không thiếu."

Nguyệt Ảnh cúi đầu trầm tư trong chốc lát, bước nhanh xuống vách, trải qua Tiểu Ngưu trước mặt lúc nói một câu: "Người cũng không mạnh hơn so với hắn được bao nhiêu." Sau khi nói xong, bước nhanh rời đi, lưu lại từng đợt từng đợt nhàn nhạt hương khí.

Nguyệt Ảnh lời nói khiến Tiểu Ngưu không nhịn được nở nụ cười, trong lòng lại ủy khuất, tự nhủ: "Hắn chính là một khối tảng đá vỡ, ta đây Tiểu Ngưu là hàng thật giá thật ngọc thạch. Hai người như thế nào có thể so sánh?"

MA ĐẠO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 70: Diễm Sự (1)

"Có công mài sắt có ngày nên kim", cố gắng của Tiểu Ngưu không có uổng phí. Sáng hôm nay, phép thuật của hắn liền có chuyển biến tốt. Ngón tay của hắn bắn ra, đã có thể sinh ra kinh phong bắn rơi một cái lá cây.

Tiểu Ngưu thực sự không thể tin được hai mắt của mình, một ngón tay lại bắn ra. mấy thước xa, lá cây tách ra khỏi cành rơi xuống. Quá hưng phấn, Tiểu Ngưu hai tay lập tức búng ra tiếp làm cho lá cây vù vù rơi xuống. Hình ảnh này làm cho Tiểu Ngưu mừng rỡ hoa chân múa tay vui sướng hét lên. Bên cạnh, sư nương thấy vậy cũng liên tục gật đầu, trên mặt nàng cười vui vẻ.

Tiểu Ngưu cười hì hì đứng gần sát vào sư nương, nói: "Sư nương, đệ tử luyện tập được không?"

Sư nương khen nói: "Rất tốt, càng ngày càng ra dáng nam nhân."

Tiểu Ngưu mắt híp, nhỏ giọng nói: "Vậy Sư nương có thể thưởng cho đệ tử một đêm xuân nha, đệ tử có vài ngày không âu yếm với nàng rồi."

Khuôn mặt Sư nương đỏ lên ngượng ngùng, cười không nói gì. Tiểu Ngưu nói tiếp: "Để cho đệ tử âu yếm đi, cho nàng sung sướng lên mây luôn. Năng lực của ta nàng đã nếm thử rồi mà."

Sư nương gắt giọng: "Trước luyện công phu của chàng đi sao, luyện được rất tốt thì mới nói tiếp chuyện ấy."

Tiểu Ngưu ừ một tiếng, tiếp tục thao luyện. Bất quá trong chốc lát, Nguyệt Ảnh cùng Nguyệt Lâm cùng làm bạn tiến đến. Có ba vị mỹ nữ nhìn nhìn, Tiểu Ngưu luyện công càng cố gắng. Mỹ nữ làm ra động lực so với bất luận cái gì cổ vũ đều có hiệu quả hơn. Tiểu Ngưu không chỉ muốn dùng trên giường công phu chinh phục các nàng, quan trọng hơn là dựa vào tự thân thực học làm cho các nàng yêu thương nhưng nhớ.

Nguyệt Lâm thấy Tiểu Ngưu tiến bộ rất nhanh, vỗ tay cổ lên. Nguyệt Ảnh khuôn mặt nghiêm túc lạnh lẽo không nói lời nào, ánh mắt lại chú ý Tiểu Ngưu từng hành động, không biết suy nghĩ tâm sự gì.

Sau đó, sư nương cùng Nguyệt Ảnh đi rồi, hình như có chuyện cần bàn bạc. Nguyệt Lâm ở lại chỉ dạy Tiểu Ngưu phép thuật. Luyện tập rất nhiều, Tiểu Ngưu hỏi: "Ngày mai nàng muốn đi, chúng ta lại vui vẻ với nhau đi."

Nguyệt Lâm cười nói: "Như thế nào cả ngày suy nghĩ việc này a, Nghiện nặng như vậy sao? Người muốn làm chuyện đó thì nhanh nhanh cưới muội làm vợ đi sao. Khi đó, chúng ta mỗi ngày cùng một chỗ tha hồ mà làm."

Tiểu Ngưu nắm tay Nguyệt Lâm nói: "Nàng nghĩ rằng ta không muốn à, suy nghĩ muốn cũng không có cách nào làm được gì. Hiện tại ta còn nhỏ, bốn sự còn không có học giỏi. Lúc này thành thân sẽ làm người khác chê cười."

Nguyệt Lâm bỏ tay hấn ra gắt giọng: "Cho dù là chàng muốn kết hôn ta, ta bây giờ còn chưa muốn đâu."

Tiểu Ngưu nháy mắt hỏi: "Vì sao?"

Nguyệt Lâm cũng học sư nương lời nói nghiêm túc nói: "Không có vì cái gì, làm sao nhiều như vậy vô nghĩa, nhanh lên luyện công."

Tiểu Ngưu cười đáp ứng một tiếng, tựa lại tiếp theo luyện tập phép thuật. Bởi vì có tiến bộ, hắn có sức mạnh làm tin tưởng lớn hơn nữa. Tưởng tượng thấy có một ngày tay cầm Ma Dao, không hề e ngại bất luận cái gì địch nhân, thật sự là hào khí can vân, phong cách quý phái. Khi đó Tiểu Ngưu chính là Đại Ngưu.

Cơm chiều sau, Tiểu Ngưu cùng Nguyệt Lâm nói chuyện trong chốc lát, trở về phòng chuẩn bị đi ngủ. Lúc này, một cái nha hoàn đến gõ cửa nói là sư nương ời. Tiểu Ngưu hỏi chuyện gì, nha hoàn nói sư nương muốn dạy Tiểu Ngưu một ít võ công.

Tiểu Ngưu nghe xong, cảm thấy có điểm kỳ quái. Hắn tâm nói: 'Chẳng lẽ sư nương hôm nay tâm tình vui vẻ, lập tức buổi tối cũng muốn truyền võ công cho ta, đối với ta săn sóc thật chu đáo. Nếu ta có thể thuận tiện chiếm chút tiện nghi, như vậy ta sẽ càng cao hứng.'

Tiểu Ngưu thay đổi một bộ quần áo sạch sẽ, liền theo nha hoàn tiến đến. Đi đến gần phòng của Nguyệt Lâm thì hắn hướng bên đó nhìn một tí. Không có ánh đèn làm hắn suy nghĩ chẳng lẽ Nguyệt Lâm đã ngủ rồi à? Vì cái gì không đi chui ổ chăn của ta đâu? A, nàng là cô gái nên da mặt mỏng, chờ ta trở lại thì lúc đó đến phiên ta chui vào chăn của nàng đi.

Tiến vào thủ vệ sâm nghiêm hậu viện, mọi nơi im ắng như tờ. Trong không khí tỏa ra hương thơm trăm hoa, từ trong vườn hoa bay tới. Tiểu Ngưu từ trong đó có thể ngửi thấy được hương thơm của nữ nhân. Đây không phải là ảo giác, hậu viện này từ trong ra ngoại trừ sư phụ ra, mọi nữ nhân đều ở đây. Ngoại trừ sư nương ở ngoài, những người khác không phải nha hoàn chính là nữ đệ tử. Đương nhiên, nữ đệ tử cùng sư nương bên này còn có một bức tường ngăn cách ra. Nhất là sư nương chỗ này, đều không phải nam đệ tử muốn đi vào thì tự do vào được. Sư nương bồi dưỡng đi ra nữ binh, mỗi người rất lợi hại. Ai dám xông loạn, mạng nhỏ khó bảo toàn.

Tới cửa phòng của sư nương, chỉ thấy ngoài cửa hơn vài cái bảo vệ cửa. Nha hoàn mở cánh cửa, mời Tiểu Ngưu đi vào. Tiểu Ngưu đóng lại cánh cửa, đi qua tiểu thính vào phòng ngủ. Phòng ngủ trong đốt hai hàng đèn cây đỏ làm phòng sáng như ban ngày.

Sư nương đang ngồi ở ghế trên soi gương chải đầu. Nàng mặc phần hồng sắc áo ngủ, mái tóc thả xuống, gương mặt kiều diễm, con mắt mở to mỉm cười, đang từ trong gương nhìn Tiểu Ngưu.

Tiểu Ngưu cười ha hả đi lên, từ phía sau ôm lấy sư nương vòng eo, ngửi hương thơm, ở trên mặt của nàng hôn một cái nói: "Sư nương a muốn chết đệ tử. Người nếu không bảo ta đến, ta thực sự muốn liều chết xông vào."

Sư nương dùng lược một gõ Tiểu Ngưu cái trán nói: "Tiểu hài tử, như vậy không quy củ. Ta là người sư nương, không cho làm vậy. Ta gọi người là tới là chỉ điểm võ công, không phải với người tán tỉnh." Sư nương cố ý nghiêm trang nói.

Tiểu Ngưu cười hì hì nói: "Sư nương ý tứ ta hiểu được, nàng bảo ta tới là chỉ điểm trên giường công phu. Đúng không?" Nói xong, cùng sư nương mặt đối mặt, từ gương nhìn hai người. Chỉ thấy một hình ảnh mỹ mạo diễm lệ, cùng với một thân ảnh thanh tú nghịch ngợm, một nghiêm trang, một cười đùa cợt nhả.

Tiểu Ngưu chính mình say mê nói: "Chúng ta thực giống người một nhà, giống một đôi phu thê (vợ chồng) đầm ấm."

Sư nương cũng nhìn nhìn ha ha cười nói: "Ta thấy không giống vợ chồng."

Tiểu Ngưu hỏi: "Vậy giống cái gì?"

Sư nương nháy đôi mắt đẹp cười nói: "Nhìn giống như một phu nhân quý phái ôm một con khỉ." Dứt lời, vui vẻ cười lên, thanh âm đáng yêu dễ

nghe. Tiểu Ngưu cũng ha ha nở nụ cười, hai tay liền không thành thật bắt đầu sờ mó.

Lúc tay hắn nắm đầy đặn hai vú, thực có tiết tấu xoa nắn, sư nương hô hấp dồn dập, nhẹ giọng nói: "Tiểu Ngưu nha, không cần khiêu khích ta, trêu chọc ta nóng nảy, ta sẽ ăn luôn chàng đấy."

Tiểu Ngưu vừa chơi đùa vừa nói: "Ta biết, nàng nhất định sẽ dùng nàng Tiểu Hoa động ăn luôn ta tiểu bống bống." Nói chuyện, tại trên đầu vú đáng yêu của sư nương xoa vòng quanh.

Sư nương đôi mắt đẹp híp lại, hít thở sâu, lược đều cầm không xong. Tiểu Ngưu lại đem một tay chui vào áo choàng bên trong, cảm giác thì thấy trống không, thì ra sư nương không có mang yếm. Tiểu Ngưu lập tức nghĩ đến, nàng trên không mặc, phía dưới hay cũng không mặc luôn?

Tiểu Ngưu trực tiếp bắt lấy một bên vú đùa bỡn, ngoài miệng hỏi: "Sư nương nha, nàng bên trong cái gì đều không có mặc sao?"

Sư nương xuân tình đã động, thở hào hển nói: "Đúng rồi, ta vừa mới tắm rửa xong."

Tiểu Ngưu khen nói: "Khó trách cơ thể nàng tỏa ra hương thơm ngào ngạt, làm cho ta ngủi xương cốt cũng mềm." Vừa nói vừa cỡi sư nương áo tắm

Sư nương đánh tay hắn, mặt nhìn hắn, nói: "Chàng chẳng lẽ không sợ sư phụ của chàng sao?".

Tiểu Ngưu cười nói: "Ngay cả sư nương còn không sợ, ta sợ hắn làm gì?"

Sư nương ai một tiếng nói: "Người tiểu tử này, càng ngày lá gan càng lớn."

Tiểu Ngưu vỗ ngực nói: "Kia còn nói sao? Chúng ta Lao sơn phái đệ tử mỗi người là hảo hán, không có ai là loại hèn yếu." Nói chuyện, Tiểu Ngưu ôm ngang lấy sứ nương, hướng về phía hoa lệ giường đi đến.

Hắn ôm sứ nương đặt lên trên giường, lại đem dục bào cởi bỏ, trên người hương thơm ngào ngạt mỹ phụ tựa như trái chuối lột vỏ nhìn thấy là muốn cắn ngay một miếng.

Tiểu Ngưu mở mắt thật lớn háo sắc ngắm nhìn sứ nương. Chỉ thấy bả vai đầy đà, đầu vú như ngon núi, bụng dưới khéo léo trơn tru, đùi phi thường mềm mại mà kia túm lông tơ giống như một cái hấp dẫn tín hiệu làm Tiểu Ngưu miệng khô lưỡi cũng khô luôn. Nàng thành thực, vẻ đẹp diễm lệ, tạo nên nét đặc sắc riêng biệt.

Tiểu Ngưu khen nói: "Thật sự là một vị mê chết người vưu vật nha, sứ phụ lão nhân gia nàng thật là đẹp kinh hồn."

Nói chuyện, Tiểu Ngưu đem sứ nương hai chân hướng bên giường kéo dạng ra, lại cúi xuống thân xoa bóp hai vú, trong chốc lát kéo, lúc thì đè ép, giống như đang đùa món đồ chơi thật vui vẻ. Lúc sau, Tiểu Ngưu ngồi xổm xuống thân, tách ra sứ nương đùi ngọc, đầu tiên là tại mao tùng chải vuốt vài cái, tiếp theo xóa nắm lấy hạt tiểu Đậu Đậu; nắm đặc sứ nương phát ra dài ngắn không đồng nhất tiếng rên rỉ.

Tiểu Ngưu đem miệng đến gần đây ra sứ nương mao tùng, ăn liếm thật điêu luyện. Đầu lưỡi giống ngọn lửa giống

nhau, tại sứ nương đóa hoa phía trên làm càn, lên xuống qua lại ngẫu nhiên còn tìm cách chui vào trong động, mỗi một cái bước cũng tiến hành đặc đầu vào đây, lão luyện cực kỳ.

Làm một cái hiệu phong tình có kinh nghiệm bình thường nữ nhân, sứ nương nào chịu được hắn như thế tra tấn đâu? Sứ nương rốt cuộc không nhịn được, khoái hoạt hô to gọi nhỏ lên.

Tiểu Ngưu nâng lên đầu miệng lóng lánh nước, nhắc nhở nói: "Sư nương à, nàng không sợ mấy người con gái bên ngoài nghe được của nàng thanh âm sao?"

Sư nương xoay thắt lưng lắc mông kiều hừ nói: "Ta mặc kệ nhiều như vậy, đều tại chàng làm chuyện tốt."

Tiểu Ngưu thấy nàng cao hứng, tựa tiếp tục tăng lớn lực độ, lập tức hít cùng cắn làm cho sư nương nhăn nhin rất vất vả xuân thủy tràn ra như nước, chảy liên miên không ngừng, lập tức xương cốt tựa hồ cũng biến thành mềm mại như bông.

"Không cần tái liếm, ta muốn điên rồi. Nhanh lên, nhanh lên xuyên vào đi thôi, ta muốn chàng đâm vào." Sư nương

vuốt Tiểu Ngưu đầu, vong tình kêu gọi.

Tiểu Ngưu ăn đủ ngọc thủy, liền cởi quần áo, ôm lấy đùi của sư nương, đem thiết bổng như ý lấp kín đi vào. "Tức" một tiếng, côn nhục mang theo xuân thủy trơn tru, cắm xuống đến tận cùng. Bên trong rất ấm, rất chặt, rất ướt nha, thoải mái làm cho Tiểu Ngưu ngừng trong chốc lát mới có thể tiếp tục động tác.

Sư nương ngọt ngào hừ nói: "Hảo, hảo, thật là sướng nha, không hổ là người trẻ tuổi vừa cứng lại mạnh."

Tiểu Ngưu đem sư nương đùi đặt ở trên vai, đặc ý nói: "Càng mạnh mẽ còn ở phía sau đâu. Đêm nay đệ tử nhất định phải chăm sóc sư nương làm cho nàng sung sướng lên mây luôn, làm sư nương cả đời chỉ muốn Tiểu Ngưu. "Nói xong, đại bổng tử uy vũ có tiếng đâm đi vào, mỗi một hạ đều có khai sơn phá thạch khí thế, làm được sư nương thần hồn điên đảo, không nhin được xoay thắt lưng phối hợp. Tiểu Ngưu đi phía trái xuyên, nàng hướng phía trái dùng sức. Tiểu Ngưu hướng bên phải, nàng cũng hướng phía bên phải. doc truyện tại . Kia trương kiều diễm trên gương mặt, tràn

ngập vui thích Đào Hồng, so với bất luận hoa tươi nào đều đẹp hơn, Tiểu Ngưu nhìn vui vẻ cực kỳ.

Côn nhục chọc làm cho đóa hoa chít chít có tiếng, bụng dưới cùng với hông đụng chạm ra ba ba tiếng động. Sư nương rên rỉ lưỡng lự uyển chuyển, Tiểu Ngưu hơi thở càng lúc càng lớn. Trong phòng Sư nương tràn ngập âm nhạc tình cảm mãnh liệt.

Tiểu Ngưu một bên làm một bên hỏi: "Sư nương a, mấy ngày này nàng có hay không thèm muốn nha?"

Sư nương ô ô kêu còn hỏi đáp: "Có, nhớ chàng nhớ đến muốn điên lên."

Tiểu Ngưu nghe xong vừa lòng hỏi: "Vậy nàng như thế nào giải quyết?"

Sư nương phóng túng cười nói: "Chịu đựng thôi, cũng không thể lại cho chàng mang cái nón xanh".

Tiểu Ngưu ha ha cười nói: "Nói như vậy sư nương rất dâm dăng."

Sư nương a a địa hừ nói: "Nữ nhân nào không dâm dăng, không dâm không gọi nữ nhân."

Tiểu Ngưu đem cây gậy xuyên vào huyết khẩu, mang ra một chút xuân thủy, lại lập tức xuyên đến cùng, ngoài miệng nói: "Vậy mời đệ tử làm chết nàng, chết dâm nữ nhân này đi sao."

Sư nương cũng không để ý tới cảm thấy thẹn, nói: "Dâm đi, dâm chết nữ nhân này, ta nguyện ý chết ở chàng đại bồng tử dưới." Đây một phen dâm tiếng gầm ngừ, nghe được Tiểu Ngưu xuân phong đặc ý, nghĩ muốn cạn kiệt đem hết toàn lực làm đi.

Một thiếu niên đem một cái thành thực mỹ nữ biến thành mất hồn thực cốt, cảm thấy mỹ mãn. Bởi vậy, nàng nam nhân nón xanh đời này là khó lấy

xuống được.

Hiệp thứ nhất đánh cái khó phân thắng bại, cuối cùng tạo thành thế hoà. Trong lúc nghỉ ngơi, sư nương nằm tại Tiểu Ngưu trong lòng, vẻ mặt tràn đầy hạnh phúc. Tiểu Ngưu cười xấu xa hỏi: "Cái này rất vui vẻ đi ? Vừa lòng không?"

Nàng nếu sớm tìm ta, nàng không phải đã sớm thích sao?"

Sư nương hừ hừ hai tiếng, ôn nhu nói: "Tiểu tử ngươi đã cho ta thật sự là muốn làm gì thì làm à? Ta là Lao sơn phái chưởng môn phu nhân làm cho ta có rất nhiều băn khoăn. Nếu chuyện chúng ta để cho người khác biết thì tai ương ngập đầu. Chàng hiểu chưa?"

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Đệ tử hiểu được, nhưng mà nói lại vì cái gì nàng lại có gan làm chuyện này?"

Sư nương cười nhỏ giọng nói: "Chàng lúc này không nghĩ ra đi sao! Ta nói cho chàng, ta sở dĩ có điều băn khoăn, chủ yếu là sợ sư phụ của chàng. Đừng nhìn hắn đang bế quan luyện công, hắn cảm giác linh lắm. Ta sợ nhất hắn nghe được cái gì gió thổi cỏ lay. Bất quá hắn cũng có nhược điểm của hắn. Hắn đang luyện công trong lúc, một tháng luôn luôn vài ngày công lực yếu nhất thì cảm giác của hắn mất linh."

Tiểu Ngưu a a vài tiếng, giờ mới hiểu được sư nương vì cái gì không có tùy tiện cùng mình ngoạn vui. Nhưng Tiểu Ngưu lại suy nghĩ muốn khoái hoạt cũng không cần phải ở trong phòng ngủ của nàng, chúng ta có thể ra ngoài chơi mà, như có thể làm ra cái dã hợp thì cờ nào kích thích nha.

Tiểu Ngưu lại hỏi: "Các cô nàng bên ngoài có thể tin được không? Không sợ trong các nàng có kẻ bán đứng nàng sao?"

Sư nương tin tưởng mười phần trả lời: "Ta một khi đã bảo mấy cô nương đứng ở ta ngoài cửa, họ đáng tin là đương nhiên. Nếu không đáng tin cậy

thì ta cũng đã không hội dùng bọn chúng. Ta dùng là nhân nếu bán đứng ta, các nàng cũng đừng muốn sống." Nói đến ở đây, sư nương chính là trên mặt hơn chút lãnh khốc.

Tiểu Ngưu ừ nói: "Này còn không sai biệt lắm." Nói chuyện, Tiểu Ngưu đuổi tay đi bắt sư nương kia túm lông tơ, biến thành sư nương khanh khách cười không ngừng, ngoài miệng sẵn giọng: "Tiểu hài tử, tổng như vậy bướng bỉnh, chẳng lẽ chàng cùng Nguyệt Lâm cùng nhau thời điểm, cũng nhiều như vậy động tác kích tình khiêu khích sao?"

Tiểu Ngưu ngón tay đặt ở trên lông tơ trêu chọc, ngoài miệng cười nói: "Cũng như nhau thôi, có thể nghĩ đến biện pháp chúng ta đều đã chơi. Ông trời sáng tạo nam nữ, làm cho bọn họ cùng một chỗ, chính là tận tình hưởng lạc."

Nói chuyện, Tiểu Ngưu ánh mắt dừng ở bên giường trên bàn một chi chổi lông gà, trong lòng liền có một cái ý kiến

hay.

Sư nương nói: "Một khi đã như vậy, chúng ta gọi thêm Nguyệt Lâm cùng nhau âu yếm đi ?"

Tiểu Ngưu lắc đầu nói: "Hay không được. Chúng ta có loại quan hệ này, sợ nàng ấy không thể nhận. Kêu nàng ấy đến, chẳng những không đạt được mục đích, chỉ sợ còn có thể tạo thêm chuyện xấu."

Sư nương a một tiếng nói: "Tư tưởng của nàng ta có như vậy bảo thủ sao? Vậy chàng thực nên khai đạo nàng ta một lần."

Tiểu Ngưu đáp ứng một tiếng nói: "Sư nương à, chúng ta ngoạn điểm mới mẻ đi sao." Nói chuyện, ôm sư nương ngồi dậy.

Sư nương hỏi: "Có phương pháp mới để chơi sao?" Nàng cũng là cái mê ly mỹ nữ, nhất là tại trên giường tìm kích thích

MA ĐẠO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 71: Diễm Sự (2)

Tiểu Ngưu cười hắc hắc nói: "Nàng chỉ nhìn thôi." Nói chuyện, Tiểu Ngưu xuống giường đem cái chổi lông gà cầm lại giường rồi nhổ xuống vài căn lông gà. Sau đó cười hì hì đi tới, nói: "Sư nương, đến để ta âu yếm nàng đi." Nói chuyện, đem sư nương đùi ngọc mở ra, chỉ thấy chỗ mềm mại kia tràn đầy ngập nước, vẫn còn trong dâm đẳng trạng thái.

Vì chơi cho vui, Tiểu Ngưu tìm đến một khối vải mềm, đem đóa hoa của sư nương lau sạch sẽ. Sau đó, cầm trong tay lông gà, tại sư nương bụng dưới vẽ tới vẽ lui, bỏ ra rất lớn công sức. Tiểu Ngưu rất có kinh nghiệm, lúc khinh lúc trọng, lúc chậm lúc nhanh, hơn nữa quan sát đến biểu tình của sư nương.

"Đừng chọc người ta rất ngứa" ngứa đến mức sư nương đuổi thẳng chân, Tiểu Ngưu đương nhiên không đáp ứng, lấy một chân ngăn trở, sư nương liền nha nha hừ kêu, kia xuân thủy liền càng ngày càng nhiều như là hồng thủy vỡ đê giống nhau.

Tiểu Ngưu thấy vậy thì mừng rỡ, ha ha cười nói: "Sư nương ơi, nàng được làm bằng nước, khó trách nàng bộ dáng tươi ngon mọng nước như vậy."

Sư nương vắn vẹo như rắn, hừ kêu lên: "chàng đứa nhỏ này cũng thật bướng bỉnh. chàng nhanh lên cầm vào đi, không cầm vào, người ta sẽ nóng nảy với chàng đó nghe không."

Tiểu Ngưu cười nói: "Đệ tử là một con người lương thiện, từ trước đến nay có yêu cầu thì sẽ cung ứng đầy đủ. Nhưng mà bây giờ còn chưa đến lúc đó." Nói chuyện, Tiểu Ngưu lông gà kích thích nhanh hơn, trong chốc lát, tay kia cũng cầm lấy lông gà cùng gia nhập chiến đoàn khiêu khích.

Đang ngoạn hứng trí bồng bồng thì tiếng đập cửa đột nhiên vang lên, dọa Tiểu Ngưu nhảy dựng, tay run run làm cho lông cũng rớt ra. Kia uy phong đại gia hỏa biến mềm, ủ rũ xuống. Hắn tưởng sư phụ đến đây.

Sư nương chẳng hề để ý, kéo quá một cái mền che người lại, thuận miệng hỏi: "Là Nguyệt Lâm à?"

Ngoài cửa có người chậm chậm hồi đáp: "Dạ là đệ tử." Thanh âm lộ ra ngượng ngùng cùng bất an. Tiểu Ngưu sửng sốt, nàng như thế nào đến đây đâu. Nghĩ như vậy, đã đem ánh mắt chuyển hướng sư nương, sư nương đối với hắn cười, sau đó nói: "Một khi đã đến đây, vậy vào đi không có cái gì khó khăn hết, đều là người một nhà mà."

Tiểu Ngưu ánh mắt chăm chú nhìn vào cửa, nghĩ muốn lập tức trốn tránh, làm cho Nguyệt Lâm biết mình cùng sư nương thì không phải là chuyện gì vui vẻ cả. Hắn nghĩ thầm: 'Sư nương kêu Nguyệt Lâm tới làm gì? Chẳng lẽ sư nương làm cho chuyện gì cũng thẳng thắn à? Nguyệt Lâm có chấp nhận chuyện này không? Nếu là người khác cùng nàng tranh dành nam nhân có lẽ nàng còn không để ý, nhưng thay đổi là sư nương chỉ sợ Nguyệt Lâm sẽ không được tự nhiên cho lắm.'

Một lát sau, Nguyệt Lâm xấu hổ bước vào trong, Tiểu Ngưu trốn được một bên che hạ thân. Nguyệt Lâm nhìn thấy Tiểu Ngưu trần như nhộng thì xấu hổ đến không dám nhìn hắn. Nàng hướng sư nương làm thi lễ, nói: "Đệ tử Nguyệt Lâm gặp qua sư nương."

Sư nương ra vẻ hào phóng, nói: "Nguyệt Lâm nha, chúng ta đều là người trong nhà, hơn nữa sau này chúng ta còn thân cận hơn." Nói chuyện, một

ngón tay ngoắc Tiểu Ngưu, nói: "Chúng ta cùng có một nam nhân, chúng ta sau này sẽ rất tốt ở chung đó."

Nguyệt Lâm cúi đầu nói: "Cái gì ta cũng nghe sư nương hết."

Sư nương nở nụ cười, hướng Tiểu Ngưu nháy mắt một cái, nói: "Tốt lắm rồi, hiện tại thì không cần khách khí, chúng cùng nhau chơi đi."

Nguyệt Lâm nhẹ giọng nói: "Ở trước mặt sư nương, đệ tử không dám làm càn."

Sư nương nói: "Hiện tại chúng ta đều là ngang hàng hết, đều là nữ nhân của hãn, muội không cần có cái gì bất an. Đến đây nào, hãy cùng với nhau nào, nhiều người mới náo nhiệt."

Nguyệt Lâm ừ một tiếng đáp ứng, nhưng không có động tác. Sư nương ngay lập tức cùng Tiểu Ngưu nói: "Một khi Nguyệt Lâm thẹn thùng như vậy, chàng phải tới giúp muội ta một chút đi. Tiểu Ngưu à, mỹ nữ ở phía trước, chàng còn chờ cái gì nữa. Chàng có phải là nam nhân không?"

Tiểu Ngưu vừa nghe vậy, lập tức kinh hỉ lên đến, hãn không thể tưởng được sẽ có chuyện tốt như vậy, cư nhiên có thể hai bút cùng vẽ, có thể một hòn đá ném hai chim, có thể hai mắt bắn nhất thương, có thể trái ôm phải ấp. Đây thật sự quá tốt, thật không biết sư nương dùng cái gì biện pháp làm cho Nguyệt Lâm đáp ứng, khi nào thì cùng nàng nói chuyện này, lại là nói như thế nào đây. Tiểu Ngưu không thể không bái phục sư nương rất giỏi ăn nói.

Sư nương cổ vũ, Tiểu Ngưu tiến gần bên Nguyệt Lâm giúp nàng thoát y. doc truyện tại . Trước khi Nguyệt Lâm đến thì sớm có chuẩn bị tâm lý cho nên cũng ỡm ờ. Trên thực tế, đêm nay trên sư nương mới cùng nàng thăng thấn bí mật này. Nàng nói cho Nguyệt Lâm, mình không biết cướp đi Tiểu Ngưu, Tiểu Ngưu chính là một cái bạn chơi, sau này sẽ trả cho Nguyệt Lâm.

Nguyệt Lâm tư tưởng còn không có như vậy thông suốt, sư nương tựa kể lẽ mình kết hôn với sư phụ sau đủ loại không thoải mái, chủ yếu là không có nam nhân cùng ở bên cạnh, mới tại tịch mạch dưới lựa chọn Tiểu Ngưu, nói được thê thê thăm thăm, nghe được Nguyệt Lâm muốn chảy nước mắt. Nguyệt Lâm vốn có lòng nghi ngờ hai người quan hệ, sư nương một nói ra, Nguyệt Lâm trong lòng giống như có một tảng đá rơi xuống đất dường như.

Dưới tình huống như vậy, sư nương mới kêu Nguyệt Lâm buổi tối đến đây. Nguyệt Lâm căn bản không muốn đến nhưng mà lại không thể không đến. Khi nàng nhìn thấy Tiểu Ngưu cùng sư nương kia trần truồng hình dáng thì phần nộ không có bao nhiêu nhưng trong lòng lại chua xót rất nhiều. Nàng nhìn ra được, Tiểu Ngưu cùng sư nương đêm nay đã ân ái rồi. Sư nương trên khuôn mặt thể hiện tất cả.

Tiểu Ngưu đem Nguyệt Lâm cởi trần như nhộng, sau đó ôm chầm đến, mãnh liệt sờ loạn, biến thành Nguyệt Lâm tình dục nhanh chóng thăng ôn nhưng ở trong hoàn cảnh có người khác ngắm nhìn nên có điểm ngượng ngùng.

Sư nương an ủi nói: "Nguyệt Lâm à, mọi người không phải sợ, chúng ta đều là người một nhà, sau này thì muốn hòa thuận ở chung với nhau nữa."

Tiểu Ngưu đem Nguyệt Lâm ôm đến trên giường, cùng sư nương cười nói: "Sư nương à, nàng xem đệ tử là như thế nào ra vẻ ta đây." Nói chuyện, nâng lên Nguyệt Lâm hai ngăn nắp đùi ngọc, đem một cây đại bồng tử cho lấp kín đi vào.

Nguyệt Lâm hừ một tiếng, nói: "Tiểu Ngưu ơ, ôn nhu một chút đi, chàng làm uội tiểu huyệt đều phải chống đỡ bạo."

Tiểu Ngưu ha ha cười, liền nhẹ nhàng ra vào, nhìn Nguyệt Lâm tại mình côn nhục dưới bày ra dâm đãng trạng thái.

Trên thực tế, Nguyệt Lâm cũng không dâm bởi vì có sứ nương ở bên cạnh. Sứ nương cũng không chịu cô đơn, đẩy ra chặn, trườn đi lên, đối với Nguyệt Lâm chắc chắn tán thưởng: "Tiểu nha đầu, mọi thân mình rất đẹp, đến cùng sức sống của tuổi trẻ." Nói chuyện, vô hạn yêu thích âu yếm lên Nguyệt Lâm hai vú. Nguyệt Lâm hai vú thuộc về lớp trung hình dạng vô cùng đẹp đẽ, nhất là lưỡng khóa đầu vú, tươi đẹp như anh đào. Lúc này nắm ở sứ nương trong tay, tự nhiên gấp bội âu yếm yêu quý.

Bên kia Tiểu Ngưu động tác nhanh hơn, bên này sứ nương hai tay đều mang ra sử dụng, hai đường kích thích rất nhanh làm cho Nguyệt Lâm kích động lên đến. Nàng lập tức hừ mang kêu, phong tình vạn chủng. Thử hỏi có người nào thiếu nữ có thể chịu được hai người đồng thời khiêu khích cùng âu yếm chứ?

Tiểu Ngưu một bên rất ra sức dùng đại bổng tử thâm nhập vào thân thể Nguyệt Lâm, một bên nhìn hai nữ thân thể. Thân thể của các nàng đúng là hai loại điển hình đại biểu. Sứ nương là đầy đặn hình, Nguyệt Lâm thì vóc dáng thon thả. Sứ nương chính là phình phình hai vú, theo nàng đùa bỡn Nguyệt Lâm động tác rung động cái không ngừng. Mà Nguyệt Lâm kia vai thon, eo nhỏ, cùng với tú lệ gương mặt cũng biểu hiện ra thiếu nữ bản sắc. Nhũ phòng rất đẹp so với là một đôi mỹ ngọc, đều làm cho kẻ khác nhận tình sáng lên cái loại này.

Sứ nương nghiêng thân thể đối với Tiểu Ngưu, nàng đầy đà nở nang thân thể tại đây cái góc độ nhìn trần hiển mỹ lệ đường cong, nhất là yêu đồn thật đẹp, mỹ đặc làm cho nhìn với ánh mắt bốc lửa. Bởi vậy, trong lúc Tiểu Ngưu một hơi làm hơn một ngàn xong, để cho Nguyệt Lâm làm được đầu hàng không chịu nổi nữa, Tiểu Ngưu quay lại hướng sứ nương ôm lại đây.

Sứ nương rất hiểu sự nắm đến Nguyệt Lâm bên người. Tiểu Ngưu mừng rỡ, bò tiến lên đây, sứ nương liền làm cho hai ngăn nắp đùi ngọc nâng lên để cạnh nhau tại Tiểu Ngưu đầu vai. Tiểu Ngưu cười nói: "Sứ nương ơi, nàng thật sự là đẹp tuyệt thiên hạ, đệ tử hạnh phúc đến chết mất thôi."

Sư nương nâng lên hạ thân, hấp dẫn Tiểu Ngưu, còn cười nói: "Chàng nói muốn chết, cũng phải trước làm cho chúng ta phục vụ cho tốt rồi hãy muốn chết đi."

Tiểu Ngưu nói: "Đệ tử tới đây." Nói chuyện, đem cây gậy hương trong tự đàm. Chỉ nghe tức địa một tiếng, kia cây gậy đã tẩn căn mà vào.

"Đẹp quá, thích thật đấy, nhanh lên một chút, cái này thật đậm đến vào hoa tâm." Sư nương phát ra say lòng người đàm kêu. Nguyệt Lâm trợn to đôi mắt đẹp, tò mò đánh giá đang giao hoan nam nữ. Nàng ở sáng khoái lúc sau, không khỏi nghĩ đến, còn là làm nam nhân thật tốt nha, có thể đồng thời âu yếm hai nữ nhân, nữ nhân cũng không làm thế như vậy. (Nhảm nhí – lời người dịch)

Nguyệt Lâm nhìn Tiểu Ngưu kia sinh động còn nhục, miên man không thể suy nghĩ, trong lòng còn có chút ý vị chua xót.

Làm sư nương lại thích một lần nữa sau, Tiểu Ngưu càng làm cây gậy rút ra tiến công Nguyệt Lâm. Đây một đêm có thể nói là vui vẻ đến hết mới thôi. Tiểu Ngưu từ lúc chào đời tới nay, đây là lần tối vui vẻ một hồi. Hắn hạ quyết tâm, sau này phải thường xuyên làm như vậy, sống mới không làm ... thất vọng ông trời ình sinh mệnh.

Vui vẻ qua đi, mặc quần áo xong, Tiểu Ngưu cùng Nguyệt Lâm hưởng sư nương cáo tử. Bọn họ cũng không dám ở trong này ở lại. Nơi này là các đệ tử chú ý địa phương nếu không cẩn thận để lộ ra tiếng gió thì không phải là chuyện vui vẻ gì hết.

Sư nương không giữ lại hai người. Nàng ấy mời Tiểu Ngưu chiếu cố tốt Nguyệt Lâm, để cho bọn họ đi trở về. Khi hai người đi ra lúc, Tiểu Ngưu quay đầu nhìn Nguyệt Lâm, Nguyệt Lâm sáng giọng: "Nhìn cái gì? Chúng ta nữ nhân tiện nghi làm cho chàng cho chiếm hết."

Tiểu Ngưu mặt dày thối nói: "Đây là ông trời ban hạnh phúc cho ta Tiểu Ngưu. Muội cùng sư nương đều là đứng ở trong hàng ngũ đệ nhất mỹ nhân, Tiểu Ngưu ta đây đời này cũng không sống uổng phí."

Nguyệt Lâm thở dài nói : "Chàng thật là đại nghịch bất đạo, ngay cả sư nương cũng dám ăn. Này nếu để sư phụ biết

đến thì tính sổ với chàng cũng không quá đáng."

Tiểu Ngưu vội vàng nói: "Ta cũng không có cường gian nàng, là nàng ta cam tâm tình nguyện. Muội cũng biết giống sư nương mỹ nữ như vậy ai có thể cự tuyệt được đâu?"

Nguyệt Lâm hỏi: "Chàng không sợ sư phụ à?"

Tiểu Ngưu thành thực nói ra: "Ta cũng không biết nữa. Từ lúc nhập phái tới nay, còn không có gặp qua mặt hấn, không có ấn tượng thì làm sao nói đến vấn đề có sợ hay không sợ vấn đề."

Nguyệt Lâm tăng thêm ngữ khí nói: "Chàng ngu hấn lão bà, hấn còn có thể buông tha? Nếu hấn mà biết được thì chàng đoán hấn sẽ làm thế nào?"

Tiểu Ngưu vung tay chặn lại nói: "Không cần nói như vậy được không? Ta còn muốn sống lâu vài năm đây."

Nguyệt Lâm mang theo khẳng định ngữ khí nói: "Ta đoán nếu sư phụ biết được chuyện này thì hấn đầu tiên dùng roi ra sức đánh chàng một bữa, đem chàng tiểu đệ đệ cắt rơi, sau đó ném tới núi hoang cho chó sói nó ăn."

Tiểu Ngưu a một tiếng, thất kinh hỏi: "Sư phụ lão nhân gia là hạng người như vậy sao?"

Nguyệt Lâm hồi đáp: "Hấn không phải là người như thế. Nhưng chàng thử xem, chuyện như xảy ra với ai thì ai chịu cho nổi. Đây là nam nhân lớn

nhất sĩ nhục! Một nam nhân là quân tử đến đâu đi nữa gặp chuyện như vậy sẽ trở nên điên cuồng. Sư phụ người này bình thường ôn hòa và hiền lành nhưng hãn một khi biết được chuyện này cũng sẽ làm gì thì không ai biết được."

Tiểu Ngưu hỏi: "Sư phụ hãn lợi hại nhất xử lý đệ tử phương pháp là cái gì?"

Nguyệt Lâm nói: "Hãn là một cái lòng tham người tốt, xử trí đệ tử lúc, tương đối có tình vị. Trước kia đệ tử, ngoại trừ phạm vào trọng tội bị xử chết ở ngoài, những người khác nhiều lắm là đuổi tới 'Phản Tỉnh động' đi tỉnh lại, nặng nữa là khai trừ xuống núi. Mặc dù là xử chết bọn họ đi thì cũng là một lần nhất chết tốt, không làm cho bọn họ chịu cái gì tra tấn. Bất quá chàng chuyện này thì lại khác, tính chất không giống với. Sư phụ lão nhân gia một khi mà biết được chắc chuyện gì cũng có thể làm ra được."

Tiểu Ngưu nghe được những lời như vậy đổ mồ hôi lạnh liên tục, thực sự có điểm lo lắng vận rủi buông xuống đầu.

Tiểu Ngưu tỉnh lại một chút tinh thần, thay đổi đề tài nói: "Sư nương đêm nay như thế nào sẽ uội đến đây?"

Nguyệt Lâm liền kể lại lời nói của sư nương một lần nữa. Tiểu Ngưu nghe xong nói: "Xem ra sư nương thực đem nàng làm người một nhà ngay cả chuyện như vậy cũng sẽ kể cho nàng."

Nguyệt Lâm giữ chặt Tiểu Ngưu tay nói: "Nàng nhưng thật ra cho ta là người một nhà nhưng chàng không có suy nghĩ như vậy. Chàng không có cho ta là người một nhà."

Tiểu Ngưu nói: "Tại sao nàng nói vậy?"

Nguyệt Lâm bất mãn nói: "Chàng cùng với sư nương vì cái gì không sớm chút nói uội đâu? Nếu sư nương không nói uội, chàng dự định giấu

giếm muội đến bao lâu đây. Lần trước muội hỏi chàng, chàng còn không thừa nhận." Nói chuyện, tại Tiểu Ngưu trên tay vò một cái.

Tiểu Ngưu nhếch miệng lên nói: "Giang tử tử ời, chuyện này cũng không phải cái gì sáng tỏ sự việc, như thế nào có thể nói cho tử nói đi? Hơn nữa, theo như nàng nói, chính là gia tăng người phiền não thôi. Ta đây chính là cho tử suy nghĩ. Nàng nên lý giải tâm tư của ta đối với nàng."

Nguyệt Lâm nghiêm mặt nói: "Vậy chàng thành thật nói uội, chàng ngoại trừ muội cùng sư nương ở ngoài, còn ngủ bao nhiêu nữ nhân?"

Tiểu Ngưu ha ha cười, nói: "Này nàng đừng hỏi nữa, dù sao ta là tận lực làm quân tử là được."

Nguyệt Lâm hừ hừ, nói: "Ai tin chuyện ma quỷ của chàng." Tiếp theo dùng vài phần bi thương khải khí nói: "Có phải là chàng chê muội không có làm cho lần đầu tiên cho chàng, chàng mới trong lòng bất bình cùng nữ nhân khác xằng bậy?"

Tiểu Ngưu vừa nghe xong thiếu chút nữa xúc động đem cái gì cũng nói ra nhưng lại suy nghĩ việc này hay là không thể nói nha. Nếu nói ra mình trong lòng nàng hình tượng chỉ sợ sẽ rớt xuống một cách thể thảm. Tuy chuyện đó mình không cần toàn bộ phụ trách nhưng là có nhất định trách nhiệm. Nguyệt Lâm nếu biết đến thì có khả năng sẽ nóng nảy với ta chứ chẳng chơi. Dù sao hắc hùng quái đã chết, chết không đối chứng, chuyện này cứ như vậy lờ đi. Ta làm bộ như không thêm để ý, kia Nguyệt Lâm đối với ta còn vô cùng cảm kích. Đây mới là tốt nhất! Cho dù nàng đã biết ta rất nhiều phong lưu nợ, nhưng tưởng tượng đến mình khuyết điểm cũng không thể nói thêm cái gì.

Nghĩ như vậy, Tiểu Ngưu tự nghiêm trang nói: "Nguyệt Lâm ời, không thể nào. Tại tâm lý của ta, nàng vĩnh viễn thuần khiết, không có vấy bẩn gì hết. Sau lại không cần phải nói lời như thế, ta sẽ mất hứng."

Nguyệt Lâm ừ, trong lòng rất an ủi, tiếp theo còn nói thêm: "Chàng cùng sư nương loại này quan hệ hay là chặt đứt đi. Muội lo lắng sẽ cho chàng mang đến họa sát thân."

Tiểu Ngưu nghe xong trong lòng ấm áp, biết Nguyệt Lâm đối với mình hảo. Nhưng chuyện đó là muốn đoạn có thể đoạn sao? Cho dù mình nghĩ muốn đoạn, sư nương có thể đồng ý sao? Vì thế ngoài miệng liên thanh đáp ứng, trong lòng biết được là không có khả năng. Như vậy một cái yếu điều đại mỹ nữ ai có thể cự tuyệt được đâu? Trừ phi là có bệnh.

Một lúc thì về tới nơi ở của mình, Tiểu Ngưu lôi kéo Nguyệt Lâm hướng phòng của mình đi. Nguyệt Lâm giãy dụa nói: "Không tốt cho lắm đâu, để cho người khác thấy không tốt."

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, nói: "Người khác là không nhìn thấy, chỉ cần nàng không nói, ta không nói thì ai mà biết được?" Nói chuyện, đem Nguyệt Lâm cứng rắn kéo đến trong phòng của mình.

Vào nhà lúc sau, cởi áo xong liền leo lên giường. Tuy rằng vừa rồi đã tận hứng nhưng thân thể cộng thêm trong lòng thì ngọt ngào vô hạn. Tưởng tượng đến sáng hôm sau lúc sau muốn phân biệt, Nguyệt Lâm cũng rất động tình, lập tức chủ động muốn Tiểu Ngưu ôm vào trong lòng. Tiểu Ngưu ôm nàng thật chặt. Hai người lúc này giống như là tâm linh tương thông giống nhau, đều có điểm lưu luyến không ra được.

Nguyệt Lâm an ủi nói: "Đừng sợ, muội cùng sư tỷ nhất định hội hoàn thành nhiệm vụ. Cho dù hoàn thành không được, cũng có thể đảm bảo toàn thân an toàn trở về với chàng mà."

Tiểu Ngưu nói: "Người Bắc Hải thực lực cũng rất mạnh, ta rất muốn trợ giúp các nàng một tay."

Nguyệt Lâm cười cười, nói: "Chờ chàng học giỏi bốn sự đi sao. Khi đó chàng đại triển tay chân, muội cũng đi theo chàng có được vinh dự."

Tiểu Ngưu tự tin nói: "Kia còn dùng nói mà, ta nhất định hội trở nên nổi bật. "Hắn tâm nói: 'Huy hoàng ngày không xa. Chỉ cần ta lấy đến Ma Dao, Tiểu Ngưu ta cho dù không phải thiên hạ đệ nhất, ít nhất cũng là thiên hạ thứ hai, đệ tam đi sao.'

Hai người ôm nhau, ngọt ngào nằm ngủ. Đợi cho bọn họ mở mắt ra thì sắc trời đã sáng rồi. Nguyệt Lâm vội vàng mặc vào quần áo, ngoài miệng nói: "Nhanh lên kéo tới muộn, nhanh đi ra ngoài đừng để người khác nhìn thấy."

MA ĐAO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 72: Diễm Sự (3)

Tiểu Ngưu ngồi dậy ngáp ngủ, nói: "Sợ cái gì, ai cũng biết muội là người trong lòng của ta."

Nguyệt Lâm mặc xong quần áo nói: "Không được, không thành thân cứ như vậy, người khác sẽ nói xấu. Xong xuôi, muội phải đi ra ngoài gặp sư nương." Nói chuyện xong đi ra khỏi cửa.

Xuất môn lúc sau, chỉ thấy Nguyệt Ảnh đang đứng tại cách đó không xa ngăm nhìn nàng cười đầu, cười đến Nguyệt Lâm trên mặt đỏ luôn. Nguyệt Lâm đi lên cùng Nguyệt Ảnh nói tiếng chào hỏi. Nguyệt Ảnh đôi mắt đẹp tại Nguyệt Lâm trên thân ngăm nhìn, ngăm nghĩa Nguyệt Lâm trong lòng loạn nháy, vội vàng giải thích nói: "Ta đi xem tên kia lười tiểu tử ngủ dậy chưa."

Nguyệt Ảnh a một tiếng, nói: "Sư nương kêu chúng ta đi đến gặp nàng, mau đi thôi." Trong lòng lại nói: 'Nhìn người nên chải đầu dóc tóc cho kĩ rồi hãy nói dối. Có thể thấy được nghĩ một đằng nói một nẻo.'

Nguyệt Lâm nói: "Ta lập tức quá khứ." Liền trở về phòng chải đầu đi.

Qua không lâu, ăn xong điểm tâm, ba vị đệ tử tới gặp sư nương. Sư nương nét mặt toả sáng, khuôn mặt trong trắng lộ hồng, có thể thấy được tối hôm qua chuyện tốt nổi lên tác dụng.

Sư nương cùng Tiểu Ngưu tiễn đưa hai người. Tiểu Ngưu kéo Nguyệt Lâm sang một bên một bên, nói nhỏ: "Giang tỷ tỷ, nếu cứu người

không thuận lợi thì tỷ cũng không cần vội vã. Đến lúc đó đưa phong thư này giao cho Mộ Dung Mỹ, khả năng sẽ sẽ khác đi đấy, nhớ kỹ đừng để cho người khác nhìn thấy." Thì ra Tiểu Ngưu vừa rồi lợi dụng thời gian trước bữa ăn viết phong thư này. đọc truyện tại . Hắn làm như vậy hoàn toàn là xuất phát từ quan tâm Nguyệt Ảnh cùng Nguyệt Lâm hai nữ.

Hắn nghĩ chỉ cần Mộ Dung Mỹ nhìn thấy này thư này, nàng nhất định sẽ mắt nhắm mắt mở, chạy nhanh thả người ra, mình với nàng quan hệ chặt chẽ như vậy, nàng có thể không nể tình ư? Còn như Nguyệt Lâm nghĩ như thế nào, lúc này cũng không để ý tới.

Nguyệt Lâm tiếp nhận thư, hỏi: "Chàng như thế nào nhận biết Mộ Dung Mỹ vậy? Chàng cùng nàng ta có quan hệ như thế nào?" Một đôi mắt đẹp thẳng nhìn chăm chăm Tiểu Ngưu.

Tiểu Ngưu làm bộ như bình thản ung dung cười cười nói: "Chúng ta chỉ quen biết nhau thôi."

Nguyệt Lâm nhìn nhìn vào phong thư nói: "Chàng viết cái gì vậy?"

Tiểu Ngưu hồi đáp: "Mời nàng ấy làm cho người bị bắt thả ra ấy mà."

Nguyệt Lâm không phục nói: "Chàng cũng không phải ba của nàng ta, nàng ấy sẽ nghe lời chàng sao?"

Tiểu Ngưu dạn dò đạo: "Mặc kệ được hay không được, nếu không nghĩ biện pháp là được. Bất quá nếu có biện pháp thì phải thử mới được."

Nguyệt Lâm thở dài ra một hơi nói: "Bức thư này nếu có hiệu quả như lời chàng nói, chàng có thể làm Võ Lâm minh chủ." Nhưng hay là đem bức thư cẩn thận thu lên đến.

Hai người nói xong lời nói đi tới cùng hai nữ hội hợp. Sư nương mỉm cười nói: "Các người hai đứa nhỏ này, có cái gì bí mật còn muốn nói một

mình à."

Nguyệt Lâm liếc liếc Tiểu Ngưu nói: "Hắn nói nhảm rất nhiều, đệ tử cũng không thích nghe."

Tiểu Ngưu cười cười, nói: "Những lời vô nghĩa có đôi khi cũng có ích đấy."

Sư nương lại dặn Nguyệt Ảnh vài câu lúc này mới bảo hai nữ lên đường xuất phát. Tiểu Ngưu nhìn hai nữ, nói: "Giang tử tử, người đừng quên đệ lời nói nha. Đàm sư tử, tử phải bảo trọng."

Nguyệt Lâm gật gật đầu, mà Nguyệt Ảnh nói: "Tốt, nếu chúng ta cứu không ra nhân lúc đó sẽ phái sư đệ đi." Lời vừa nói ra, mọi người đều có nụ cười.

Hai nữ vẫy vẫy tay rồi ra đi. Sư nương nhìn hai nữ, tán thưởng nói: "Các nàng đều là tốt nhất cô nương, ưu tú nhất nhân tài. Ta tin tưởng hai đứa nhất định không phụ sự mong đợi của mọi người."

Tiểu Ngưu ngơ ngác nhìn, nói: "Nếu đều là lão bà của ta thì tốt rồi."

Sư nương nở nụ cười, nói: "Tiểu Ngưu à không nên có lòng tham không đáy. Nữ nhân nhiều lắm, chàng sẽ không thọ nổi đâu."

Tiểu Ngưu cười hì hì hồi đáp: "Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu."

Sư nương lấy tay chỉ một xúc Tiểu Ngưu cái trán nói: "Càng ngày càng không nói lời đàng hoàng. Chàng nhớ kỹ, không chính xác loạn độn chạm nữ nhân, nói cách khác ta sẽ không tha cho chàng." Nói chuyện xong xoay người đi rồi.

Tiểu Ngưu nhìn phía sau núi phương hướng, trong lòng nói thầm đạo: 'Ma Dao a, Ma Dao, người chờ không kịp đi sao'. Tưởng tượng đến Tiểu Dao tuyệt vời thanh âm, Tiểu Ngưu trong lòng lại ngửa ngáy.

Nguyệt Ảnh cùng Nguyệt Lâm xuống núi lúc sau, Tiểu Ngưu tại sư nương dưới sự chỉ điểm, khổ luyện phép thuật. Vén vén có vài ngày sau, Tiểu Ngưu lại có rõ ràng tiến bộ. Khi ngón tay xuất kinh phong có thể bắn rơi lá cây, lúc này có thể xoá sạch cành nhỏ. Thành tích như vậy tại phép thuật hành gia trong mắt bé nhỏ không đáng kể nhưng tại Tiểu Ngưu, đây đã là đột nhiên tiến bộ lớn.

Sư nương vô cùng vui sướng liên thanh khích lệ: "Tốt lắm, Tiểu Ngưu, làm ngón tay chàng kinh phong biến thành lửa, chàng cửa thứ nhất sẽ thông qua."

Tiểu Ngưu hỏi: "Sư nương, Nguyệt Lâm các nàng luyện lúc, bao lâu thông qua cửa thứ nhất vậy?"

Sư nương hồi đáp: "Nguyệt Lâm tổng cộng dùng một tháng thời gian, Nguyệt Ảnh dùng bảy ngày."

Tiểu Ngưu sợ hãi than nói: "Lợi hại như vậy cơ, không đơn giản." Hắn trong lòng âm thầm khâm phục Nguyệt Ảnh. Các Nàng đều không phải bình hoa mỹ nữ, trông chẳng những đẹp mắt mà dùng được.

Sư nương cổ vũ đạo: "Cố gắng tập luyện đi, chàng sẽ trở thành cho chúng ta Lao sơn cao thủ."

Tiểu Ngưu thấy chung quanh không ai cười hắc hắc nói: "Nếu sư nương có thể thường xuyên tại trên giường cổ vũ ta, ta dám nói, ta chỉ dùng năm ngày thời gian có thể quá quan."

Sư nương quẹo rũ cười sáng giọng: "Lại nói hươu nói vượn, đánh bầm tím mặt của chàng bây giờ."

Tiểu Ngưu hắc hắc cười liên không hề đùa nàng. Hắc đả khởi tinh thần luyện công hướng mục tiêu đi tới. Hắc biết nếu muốn trở thành nhân thượng nhân, nhất định phải trả giá đại giới nhiều hơn so với người khác.

Tiểu Ngưu luyện công luyện đến buổi chiều, rốt cục ngón tay giữa hạ kinh phong biến thành một chút đốm lửa. Thành tích như vậy lập tức chính hắc cũng cảm thấy ngoài ý muốn. Hắc mừng rỡ lập tức tưởng hét lên thật to muốn nói ối một cái Lao sơn đệ tử nghe thấy.

Nhưng tỉnh táo lại cảm thấy không cần phải như vậy. Hắc mới tạm thời thông qua một cửa, cách cao thủ thành công còn kém rất rất xa.

Ý nghĩ tỉnh táo lại mới đột nhiên nghĩ tới Tôn Tam Nương ước hội. Hắc thầm kêu một tiếng không tốt, chuyện lớn như vậy như thế nào có thể quên đâu? Các nàng ấy nói, nếu ta không đi lời nói sẽ làm ta hối hận cả đời. Các nàng ấy cũng không phải là thiện nam tín nữ, chuyện gì đều có thể làm đi ra. Nếu không đi, vạn nhất nàng lên núi gây ồn ào, ta Tiểu Ngưu chính là cả người là miệng cũng nói không rõ.

Nghĩ đến đây, Tiểu Ngưu vội vàng rời đi triền núi, đến sơn môn chỗ cùng thủ vệ đệ tử nói một tiếng xuống núi bàn bạc sự việc xong bỏ chạy xuống Lao sơn.

Hắc ở dưới chân núi trên đường nhỏ vòng vo vài vòng, đều không có phát hiện Tôn Tam Nương cái bóng. Hắc trong lòng nói thầm lên đến: 'Chẳng lẽ Tôn Tam Nương ước ta buổi sáng thấy sao? Có lẽ lúc này nàng đã cho ta không tới nên rời đi rồi sao.'

Lại vòng vo hai vòng cũng không thấy nàng cái bóng. Tiểu Ngưu tâm nói: 'Không thấy được thì không tính, không thể đi ra không một hồi, tốt xấu cho sư nương mua cái gì đi'. Đi vào một nhà trang sức điểm mua một cái trâm ngọc, hắc dự định mua tặng cho sư nương, chắc hẳn nàng sẽ rất cao hứng.

Ra trang sức điểm không đến vài bước thì nghe được bên một người cười lạnh nói: "Ngụy Tiểu Ngưu, tìm người thật khó khăn. Ta còn tưởng rằng người không dám tới đây."

Vừa quay đầu lại, chỉ thấy áo lam bội kiếm Tôn Tam Nương tự đứng ở mình trước mặt. Tiểu Ngưu nhếch miệng cười nói: "Chào Tôn nữ hiệp, nàng ước ta, ta như thế nào hội không đến đây? Ta không nghĩ hối hận cả đời."

Tôn Tam Nương thấy Tiểu Ngưu mắt tại mặt mình trên thẳng quét, không khỏi nhớ tới hai người gian từng từng có chuyện tốt thì mặt liền hồng như cây táo, ánh mắt gian sát khí giảm bớt một chút, hơn điểm mị thái.

Tôn Tam Nương giọng lạnh lùng nói: "Người đã đến rồi là tốt rồi."

Tiểu Ngưu thấy nàng tay đặt lên chuôi kiếm, liền tăng mạnh cảnh giác nói: "Tôn nữ hiệp, tìm ta có việc gì không vậy?"

Tôn Tam Nương hừ hừ nói: "Một khi đã đến đây vậy thì đi theo ta."

Tiểu Ngưu hỏi: "Chuyện gì?"

Tôn Tam Nương lãnh nghiêm mặt cười cười, nói: "Người đi theo thì đi, sợ chết thì đừng đến". Dứt lời liền xoay người bước đi, Tiểu Ngưu cứng miệng nói: "Nói nhảm, ta Tiểu Ngưu lớn như vậy cho tới bây giờ sẽ không biết sợ là cái gì".

Tôn Tam Nương không hề trả lời, bước chân nhanh hơn, Tiểu Ngưu đi theo phía sau, miệng còn không nhàn rỗi: "Lỗ Đại ca đâu? Quan Vịnh Mai đâu? Đúng rồi, Lỗ Đại ca nói người thân thể không tốt, lúc này có khỏe hơn không?"

Tôn Tam Nương không kiên nhẫn, cũng không quay đầu lại địa nói: "Câm miệng của người lại."

Tiểu Ngưu gặp người ta không nghĩ nói chuyện, đành phải nhắm lại miệng, hai mắt lại nhìn chăm chăm vào mông Tôn Tam Nương, càng xem càng yêu. Thực sự có điểm hối hận, lần trước không có sờ cho đã, hiện tại nghĩ muốn sờ đều không có cơ hội sờ.

Chỉ chốc lát sau, Tiểu Ngưu đi theo vào một nhà khách điểm, đi lên trên lầu hai. Vào phòng, liền thấy trong phòng sạch sẽ, dựa vào cửa sổ có cái bàn, còn có thùng tắm rất lớn, chẳng biết chứa cái gì. Vào nhà lúc sau, Tôn Tam Nương liền đem cánh cửa đóng lại.

Tiểu Ngưu vừa thấy, tim trong ngực đập nhanh hơn hỏi: "Tôn nữ hiệp làm cái gì vậy? Ban ngày ban mặt đối với nàng như vậy không tốt đi?"

Tôn Tam Nương đối với hắn cười lạnh, nói: "Chúng ta sổ sách có thể tính quên đi à".

Tiểu Ngưu lui về phía sau hai bước, hỏi: "Có cái gì mà tính toán? Ta cũng không nợ nàng cái gì." Trong lòng suy nghĩ, nếu nàng theo ta động võ thì ta có thể đánh bại nàng được không?

Tôn Tam Nương bị phần nói: "Người chiếm ta tiện nghi còn muốn võ mông bước đi sao?" Tới gần một bước.

Tiểu Ngưu giải thích nói: "Ta cũng không có ý định chiếm tiện nghi của nàng, lúc ấy ta là vì cứu nàng mới như vậy. Nàng cần phải biết rõ ràng mới tốt, không cần oan uổng người tốt."

Tôn Tam Nương xì một tiếng khinh miệt, thô bạo nói: "Người làm sao là cái gì người tốt, người chính là đại sắc lang, tiểu dân tộc. Ta muốn vì dân trừ hại."

Tiểu Ngưu khoát tay chặn lại, nói: "Chậm đã ta cũng không có cường gian nàng, là nàng cường gian ta."

Tôn Tam Nương oán hận nói: "Nói bậy bạ, lời này truyền ra đi ai tin ai?"

Tiểu Ngưu kêu lên: "Tôn Tam Nương, chúng ta làm người phải giảng lương tâm. Ta cứu nàng, nàng không cảm tạ cũng thì thôi, còn muốn lấy oán trả ơn, này không phải Đông Quách tiên sinh cùng lang chuyện xưa sao?" Quynh lên dưới, Tiểu Ngưu nhớ tới Tiểu Tụ trước kia cho hắn giảng quá ngụ ngôn chuyện xưa.

Tôn Tam Nương chỗ nào biết cái gì họ Đông Quách với Nam quách. Lúc này, ánh mắt của nàng cũng đỏ, rút kiếm ra, phản nộ quát: "Người bắt nạt ta, ta không thể buông tha người. Ta Tôn Tam Nương không thể làm một cái không biết xấu hổ nữ nhân." Nói chuyện xong nhảy đi lên, đâm thẳng Tiểu Ngưu cổ họng.

Tôn Tam Nương ngoan độc Tiểu Ngưu có kiến thức quá, biết nàng không phải đùa giỡn, mà là thật muốn xử lý mình. Hắn biết cùng với nàng nói đạo lý không được. Bởi vậy, vội vàng cúi đầu tránh thoát.

Tôn Tam Nương kiếm như độc xà giống nhau, một kiếm không trúng, mũi kiếm co rút lại đâm Tiểu Ngưu ngược. Tiểu Ngưu tuy nói công phu không tính cao nhưng thân pháp linh hoạt, đánh nhau có rất nhiều kinh nghiệm phong phú, lập tức cẩn thận ứng phó. Tôn Tam Nương một hơi đâm ra mười bảy, tám kiếm, ngay cả Tiểu Ngưu thân mình đều không có đụng tới.

Tôn Tam Nương càng đâm càng nhanh miệng lầm bầm nói: "Người tiểu tử này, công phu càng ngày càng tốt, ta đã xem nhẹ người". Tiểu Ngưu một bên trốn một la lớn: "Tôn Tam Nương, người đừng khinh người quá đáng, chọc giận ta cũng không phải là chuyện tốt đâu."

Tôn Tam Nương liên tiếp tiến công, kiếm hoa từng đóa từng đóa không rời Tiểu Ngưu yếu hại. Này kiếm hoa giống hé ra lưới giống nhau bao lại

Tiểu Ngưu, làm Tiểu Ngưu có điểm không thờ nổi. Chỉ cần Tiểu Ngưu hơi có sơ sẩy thì sẽ có khả năng bị đâm cái xuyên tim chứ chả chơi.

Tiểu Ngưu lo lắng mang theo phần nộ, không thể tưởng được làm người tốt mà lại có kết cục như vậy. Lúc trước cứu Nguyệt Ảnh lúc thì bị nàng ấy bắt lấy nhược điểm không thả. Lúc này Tôn Tam Nương cũng lấy đồng dạng thái độ đối với mình, chẳng lẽ nữ nhân đều là như vậy không thể nói lý sao?

Tôn Tam Nương một kiếm chém ngang Tiểu Ngưu hai chân lúc, Tiểu Ngưu liền nhảy hướng về phía thùng. Tôn Tam Nương biến chiêu cực nhanh, run lên cổ tay nhưng lại đâm hướng Tiểu Ngưu phía dưới. Này nếu đâm trúng, cũng không phải chỉ là làm thái giám thôi mà là mệnh cũng sẽ mất. Cố tình này kiếm đi cực nhanh, cực chuẩn. Tiểu Ngưu bất luận như thế nào cũng không tránh khỏi.

Tiểu Ngưu dưới tình thế cấp bách, cánh tay chỉ hướng Tôn Tam Nương, không kìm lòng nổi dùng mới học được phép thuật, trong lòng niệm khẩu quyết. Chỉ thấy một đạo hồng quang bắn ra đụng vào mũi kiếm, cỗ lực lượng kia đem Tôn Tam Nương cho đẩy ra xa vài bước. Biến cố bất thành linh làm lỗ mãng Tôn Tam Nương ngậy người, kiếm cũng rơi xuống trên mặt đất.

Tiểu Ngưu rất vui không đợi nàng phản ứng thì đánh đi lên điểm vài chỗ, đem nàng điểm huyết. Tôn Tam Nương trở thành đầu gỗ không thể động đậy.

Tiểu Ngưu lau trên đầu mồ hôi lạnh, cười hì hì nói: "Cái này nàng thành thật đi sao? Muốn giết ta Tiểu Ngưu, làm nàng xuân thu đại mộng." Nói chuyện, tại nàng tròn trịa trên ngực nhéo một cái, nắm đến Tôn Tam Nương hét lên, lập tức mắng: "Tiểu dân tặc, nhanh lên thả ta nếu không sau này ta sẽ cho người thiên đao vạn quả."

Tiểu Ngưu giận dữ mắng: "Xú đàn bà hãy quên chuyện này đi. Người làm sao còn có sau này, hôm nay chính là người ngày chết." Tôn Tam Nương lần đầu tiên nhìn thấy Tiểu Ngưu trong mắt sát khí, không khỏi cũng sợ há mồm hét lớn: "Cứu mạng nha, cứu mạng nha."

Tiểu Ngưu nhặt lên trên mặt đất kiếm bình tâm tĩnh khí địa nói: "Người tái kêu, ta sẽ vẽ vài kiếm trên mặt của ngươi, sẽ đem ngươi cỡi hết ném tới dưới lầu đi, kia trường hợp nhất định rất đồ sộ, tất cả nam nhân sẽ nhìn đến, phái Nga Mi nhất định sẽ đẹp mặt lắm đây."

Sau khi Tôn Tam Nương nghe xong sắc mặt đại biến, vội vàng nhắm lại miệng. Nàng từ Tiểu Ngưu trên mặt thấy được hung ác cùng lãnh khốc. Nàng hoàn toàn tin tưởng hắn nói ra thì làm được. Trên thực tế, Tiểu Ngưu cũng không muốn giết chết nàng nhưng mà nàng nếu không nghe lời thì kia có thể khó mà nói được.

Tiểu Ngưu thấy nàng thành thật thì cười cười, vỗ vỗ hông đít nàng, nói: "Người thông minh thì dễ xử lý". Nói chuyện, một đôi háo sắc ánh mắt tại trên người của nàng quét tới quét lui, nhìn đến Tôn Tam Nương trong lòng rất sợ hãi. Tuy rằng hai người từng có thân thể quan hệ nhưng tại thanh tỉnh trạng thái dưới bị hắn vô lễ như vậy, hay là chưa từng có.

Tôn Tam Nương cường đánh tinh thần, hỏi: "Họ Ngụy kia, người muốn thế nào? Người muốn giết ta sao?"

Tiểu Ngưu hắc hắc cười, cười đến kẻ khác tâm lạnh cả người. Tiếng cười vừa dứt, Tiểu Ngưu lại trợn mắt lên, nói: "Vậy nhìn ngươi như thế nào biểu hiện. Nếu nàng có thể để cho ta cao hứng thì ta có thể thả cho nàng một con đường sống. Nhưng nàng làm tâm tình ta tệ hại, ta sẽ dùng kiếm của nàng, tại trên người nàng đâm mười mấy lỗ thủng. A, nữ tử mà bị như vậy, cho dù xinh đẹp cũng không có người nào dám nhìn." Tiểu Ngưu dùng mạn bất kinh tâm ngữ khí nói xong, nghe được Tôn Tam Nương toàn thân giống như rớt vào vực sâu.

Tôn Tam Nương cố gắng kiên cường nói: "Ngụy Tiểu Ngưu, người cũng là danh môn đệ tử, không thể tưởng được người như vậy ngoan độc, hạ lưu, đê tiện. Người sẽ không có kết cục tốt."

Tiểu Ngưu cười cười, nói: "Đây đều là bảo người cho bức ta đấy. Người nếu không mang kiếm đâm ta, ta cũng sẽ không biến thành bại hoại." Ánh mắt đứng ở trên Tôn Tam Nương bộ ngực.

Tôn Tam Nương cắn răng hỏi: "Người đến cùng muốn thế nào? Người này dân tộc."

Tiểu Ngưu ha hả cười, nói: "Ta không muốn thế nào, người không phải luôn mồm mắng ta dân tộc sao? Ta đây làm một tên dân tộc cho nàng coi." Nói chuyện, hắn duỗi tay thoát quần áo của nàng ra.

Tiểu Ngưu nói: 'Việc này không thể trách ta, ai kêu người đối với ta bất nhân ấy nhỉ, người bất nhân thì đừng trách ta bất nghĩa. Bất hảo hảo giáo huấn người một lần, ta Tiểu Ngưu tự sống uống phí.'

Mà Tôn Tam Nương tưởng tượng vận mệnh sắp tới, sợ tới mức đôi mắt đẹp cũng nhắm lại, lông mi thẳng run. Lúc này nàng mới thật sự sợ hãi.

MA ĐẠO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 73: Cuồng Hoan (1)

Trong nháy mắt, Tôn Tam Nương liền biến thành một con "Bạch Dương". Tiểu Ngưu mở hai mắt thật to, ánh mắt sáng lên. Đánh giá mị lực của Tam Nương chỉ thua có sư nương, mị lực của nàng ấy còn quyến rũ hơn Thất di thái Xuân Viên.

Tiểu Ngưu đưa tay sờ chỗ này một cái, xoa chỗ khác một tí, giống như đứa bé búống bình làm cho Tam Nương vừa bực mình vừa xấu hổ và có chút sợ hãi. Nàng không biết có thể nhẫn nhịn sỉ nhục này như thế nào.

Tiểu Ngưu ôm lấy Tôn Tam Nương, đặt nàng ta ở trên giường, sau đó mở to ánh mắt ra nhìn nàng ấy. Dáng người tiêu chuẩn của Tam Nương, ba vòng tiêu chuẩn của đại mỹ nhân, khuôn mặt xinh đẹp đoan chính, đôi môi đáng yêu màu hồng. Thêm vào một đôi to lớn Ngọc Nữ Phong, dù nàng ấy nằm xuống, hai ngọn núi cũng không xẹp xuống mà vươn lên chọc trời, đỉnh núi vừa to lại tròn tròn đáng yêu. Lại nhìn xuống dưới bình nguyên, cỏ xanh mơn mớn đẹp như ánh trăng lung linh. Nhớ lại trước kia cùng với nàng làm chuyện ấy nhiệt tình như vậy, rất chủ động. Tuy có nguyên nhân khác xen lẫn trong đó nhưng là có thể nói rằng nàng ta là một nữ nhân có dục vọng rất mãnh liệt.

Tiểu Ngưu cúi sát xuống ngửi từ trên xuống dưới ngọc thể của nàng ấy. Người nàng ta mang theo hương khí rất đậm đà, cũng không ngửi ra là mùi của loại hoa nào. Dù người con gái có thô lỗ cỡ nào thì cũng không quên trang điểm ình, muốn mọi người chú ý tới mình. Tôn Tam Nương ánh mắt

bốc lửa nhìn Tiểu Ngưu nói: "Tránh xa người bà ra, bà nhìn thấy mày thì cảm thấy ghê tởm".

Tiểu Ngưu vươn tay nắm lấy một ngọn thần nữ phong vừa xoa vừa nắn, nói: "Đây là tại nàng tự đưa đến cho ta, không thể trách ta được đâu".

Tôn Tam Nương tức không thể chịu được, chửi ầm lên: "Ngươi Tiểu Ngưu, bà cô đm ngươi, đm tổ tông nhà ngươi. Mày giết bà cô nhanh lên, bà cô đây không còn muốn sống nữa". Trong cơn giận dữ, nàng cho dù bị giết cũng không muốn chịu nhục nhã như vậy.

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, nói: "Nàng cho dù muốn chết thì cũng phải chờ ta ăn nàng đã rồi mới chết được. Cho dù nàng muốn chọt ai cũng không được, nàng có dụng cụ đâu mà hành động, nàng chỉ có cái ấy bị đâm thôi". Tiểu Ngưu nói xong thì lại tiếp tục âu yếm thân thể của nàng ta.

Hai tay của hắn đặt ở trên Ngọc nữ phong, cẩn thận thưởng thức, khi thì lên khi thì xuống, tất cả mọi động tác xoa bóp sờ mó... đều dùng cả. Thần nữ phong của nàng ấy thật tuyệt vời vừa lớn vừa mềm lại có hai đặc điểm là bóng loáng và co giãn. Động tác đùa bỡn rất lớn mật làm cho dục vọng của Tam Nương bay lên, toàn thân như nhũn ra, sự ngứa ngáy từ từ lan tỏa ra. Bởi vậy, tiếng thở của nàng ấy cũng từ từ giảm bớt.

Tiểu Ngưu vui sướng cực kì, nói: "Đồ đàn bà thôi, một lúc nữa nàng sẽ phải cầu xin ta chọt nàng đấy. Đến lúc đó xem ai chơi ai".

Tôn Tam Nương nheo mắt lại nói: "Đồ con rùa, mày sẽ không chết được tử tế đâu".

Tiểu Ngưu cười ha hả nói: "Ta không phải là đồ con rùa, nam nhân của nàng mới là đồ con rùa".

Tôn Tam Nương nói: "Chàng ta sẽ không bỏ qua cho ngươi, chàng ấy sẽ xé xác mày ra".

Tiểu Ngưu lắc đầu, vừa vân vê thần nữ phong vừa nói: "Nàng nói xem hẳn có thể so sánh với ta à? Hơn nữa hẳn đâu có biết chuyện này đâu".

Tôn Tam Nương nói: "Tao sẽ nói cho tất cả mọi người trong thiên hạ biết sự xấu xa của mày để cho ai gặp được người cũng đều muốn chém mày ra làm tám mảnh". Tiểu Ngưu cười hì hì nói: "Chỉ sợ nàng sống không được đến lúc nói cho người khác nghe đâu". Nói xong, Tiểu Ngưu ngửa xuống ngậm một đỉnh núi, rất thích thú mút vào, giống như đứa bé tham ăn.

Tôn Tam Nương làm sao mà chịu được chiêu này. Nàng không nhịn được kêu hừ hừ lên. Tiểu Ngưu muốn nàng kêu lên, nên rất hăng hái làm, bất ngờ nuốt vào một ít, rồi sáu đó nhổ ra, lại dùng đầu lưỡi liếm mút nhẹ nhàng trên đỉnh, lại thường thường cắn nhẹ vài cái. Sau một lúc, tiếng rên rỉ của Tam Nương càng lúc càng lớn, nếu không bị điểm huyết thì nàng đã sớm vận vẹo toàn thân.

Cái này còn chứa tính, Tiểu Ngưu lại đem một tay xuống phía dưới của nàng ấy, làm đủ mọi động tác như sờ nắn, xoa bóp, vân vê...Điều này thật muốn mạng của Tam Nương, bị đùa đến dâm thủy từ từ chảy ra, có xu hướng tràn ra ngoài. Làm cho tiếng kêu, rên rỉ của Tam Nương càng lúc càng lớn.

Tiểu Ngưu đặc ý hỏi: "Nàng đã chảy ra nước, đã muốn rồi sao, nhanh lên cầu ta làm nàng đi".

Tôn Tam Nương cãi cố: "Tao sẽ không làm điều xấu hổ như vậy. Tao sẽ không cầu xin mày cái gì hết".

Tiểu Ngưu cười hắc hắc nói: "Ta cũng không tin nàng còn chịu đựng được bao lâu". Nói xong thì mang hai chân của Tam Nương co lên, để cho phong đồn của nàng hướng lên trời. Tiểu Ngưu quỳ xuống đem lưng của nàng ấy đặt lên trên đùi của mình, như vậy thì bộ vị tối mê người của nàng ta sẽ đối diện với mặt của hắn ta.

Tiểu Ngưu ấn vào trung tâm của cặp chân ngọc, thấy dâm thủy đã lan tràn ra ngoài cổ đại kia, làm cho nước ẩm ướt bụi cỏ đóa hoa và ướt thêm nụ cúc hoa nữa. Đóa hoa kia lúc co rút lại, lúc nở ra như kêu gọi người khác đến thăm viếng.

Tiểu Ngưu hỏi thêm lần nữa: "Tôn Tam Nương, nàng có muốn mời ta ăn nàng không?"

Tôn Tam Nương rên rỉ: "Mình thật sự là người con gái không muốn thể diện nữa rồi".

Tiểu Ngưu nói: "Nàng rất nhanh sẽ không còn cảm giác xấu hổ nữa". Nói xong thì hắn ta cúi đầu xuống ăn nụ hoa của Tam Nương, hành động như con gió nhỏ thổi qua, lúc thì như cơn mưa to rơi xuống. Hai tay cũng đều hỗ trợ hành động luôn, làm cho hắn chui sâu vào, càng lúc càng sâu. Chỉ được một lúc, tiếng rên rỉ của Tôn Tam Nương càng lúc càng lớn, rốt cuộc không để ý tới thể diện nữa thì thào nói: "A.. a... Ta muốn, cho ta...".

Tiểu Ngưu nhắm nháp hương vị nữ nhân, ngẩng đầu lên hỏi: "Nàng muốn cái gì?"

Tôn Tam Nương thở hổn hển nói: "Tao muốn mày đi vào trong tao."

Tiểu Ngưu cười hắc hắc nói: "Vậy nàng nhanh lên cầu ta đi, cầu ta chơi nàng thì ta mới chơi. Không cầu thì ta cũng không chơi đâu". Nói xong rồi buông chân của Tôn Tam Nương ra.

Tôn Tam Nương không lên tiếng. Tiểu Ngưu biết cơn hứng của nàng ấy chưa đến cao điểm nên lại triển khai thêm một lần tấn công mới vào nụ hoa, ăn không được vài miếng, Tôn Tam Nương lại kêu lên: "Tiểu dâm tặc, tiểu dâm tặc ời, thiếp phục chàng rồi, chàng đi vào đi mà, coi như thiếp cầu xin chàng". Cảm giác kia lại ngứa lại nhột rất là khó chịu, rất cần một cái gì đó đi vào "cứu mạng".

Tiểu Ngưu ngẩng đầu lên le lưỡi dính đầy xuân thủy, nói: "Người đàn bà dâm dăng, không ăng ta, phải gọi phu quân. Còn có, nàng phải thành ý cầu ta chơi nàng, càng nói thô tục càng tốt, hiểu chưa? Mau thể hiện sự dâm dăng của nàng ra vậy mới làm ta đã nghiền".

Tôn Tam Nương chịu không nổi dục hỏa dày vò, đành phải nhắm mắt lại, không biết xấu hổ nói: "Phu quân yêu dấu, van cầu chàng từ bi, nhanh lên chơi thiếp đi, thiếp muốn đại dương vật của chàng chơi thiếp".

Tiểu Ngưu nghe xong sảng khoái vô cùng, cố ý nói: "Nàng hãy nói lớn tiếng lên, ta không nghe rõ ràng". Tôn Tam Nương không có cách nào khác đành phải nói lớn hơn rõ ràng lại một lần nữa.

Lúc này, Tiểu Ngưu mới cởi quần áo xông về phía trước. Đại bồng tử tiến vào động làm cho Tôn Tam Nương vừa lòng rên rỉ lên: "Tuyệt vời, chơi rất tốt, thật là hàng tốt, cảm xuống thì hết ngựa ngay lập tức".

Tiểu Ngưu rất kiêu ngạo dâm vào trong mấy chục cái sau thì thấy nàng ta không động dậy gì hết, không đủ đã nghiền. Hắn ta cởi bỏ huyết đạo của nàng làm cho nàng dâm dăng tự do. Hắn tin nàng sẽ không biết gì hết.

Tôn Tam Nương có thể hành động liên biểu diễn bản sắc phong tao của nàng ra. Nàng mạnh mẽ xoay chuyển thân thể, chân tay ôm chặt lấy Tiểu Ngưu. Tiểu Ngưu nằm đè lên trên thân thể mềm mại của nàng, ra sức hành động. Hắn thở hỗn hển như trâu, ra sức dâm vào, dâm cho Tam Nương kêu to rên rỉ liên tục. Cái giường lắc lư muốn sụp. Âm thanh của hai người hòa trộn vào nhau, tạo một khúc nhạc nguyên thủy rất là rung động tâm hồn. Khúc nhạc này trần ngập sự cuồng dã, phóng dăng, tình cảm mãnh liệt cộng với sự lãng mạn đan xen. Bất kì ai thấy cũng đều cảm thấy rung động hết.

Tôn Tam Nương rên rỉ lớn hơn nữa, kêu: "Mạnh..Mạnh hơn nữa, chàng thật là giỏi, không hổ là tiểu Ngưu. Chàng rất lợi hại, đem linh hồn của ta

cũng bay lên mây rồi". Nàng giống như con ngựa hoang điên cuồng chạy nước rút, xém chút nữa làm cho Tiểu Ngưu ở phía trên bay xuống dưới.

Tiểu Ngưu cũng rất thoải mái, thật khó khăn gặp được một người con gái như vậy, cảm giác này thật tuyệt vời. Tiểu đệ của Tiểu Ngưu cứng như một cây sắt, nóng như lửa, rất là dai, mỗi lần hạ xuống khí thể thật hùng hồn, thực muốn đem Tam Nương làm chết đi. May mắn bản lĩnh của nàng ấy cao cường nếu không đã sớm hôn mê rồi.

"Thứ đồ dâm đảng, thỏa mãn chưa? Sao không cầu xin ta sớm hơn". Tiểu đệ của Tiểu Ngưu ngẫu nhiên còn không quên ở huyết khẩu khiêu khích nàng ta, làm cho nàng ấy quên hết mọi thứ rên rỉ lớn hơn nữa: "Phu quân yêu dấu, thiếp sai lầm rồi, cầu xin chàng tha thứ cho thiếp đi. Thiếp lần sau sẽ không vô lễ với chàng nữa đâu". Tôn Tam Nương không hề bần khoản cái gì nữa, xõ hết tất cả sự dâm đảng của nàng ra. Điều này làm cho Tiểu Ngưu rất hài lòng.

Sau vài ngàn cái tấn công thì Tam Nương hét dài lên một tiếng, bay lên chín tầng mây.

Tiểu Ngưu đặc chí tạm dừng tiến công: "Sướng không? Sau này, nàng sẽ yêu ta". Nói xong, bèn rút ra vũ khí đứng dậy. Tôn Tam Nương ôm hân không buông ra, nói: "Sau này cái gì, thiếp hiện tại đã yêu chàng mất rồi. Chàng không cần đi ra, rời bỏ thiếp, thiếp đành còn muốn nữa".

Tiểu Ngưu cười ha ha nói: "Ta thì không sao cả, nhưng nếu để cho chồng của nàng biết thì ta bị chém ra từng mảnh". Thiếp sẽ kín miệng, chỉ cần chàng không rêu rao thì hân vĩnh viễn sẽ không biết gì cả. Hân chỉ có thể làm một con rùa không biết gì hết.

Tiểu Ngưu nghiêm mặt nói: "Vậy sau này nàng còn muốn giết ta không?"

Tôn Tam Nương ôn nhu nói: "Sau này, thiếp sẽ ngoan ngoãn nghe lời chàng, không bao giờ cãi lại đâu phu quân yêu đâu". Thanh âm vừa ngọt ngào vừa quyến rũ biến linh hồn của Tiểu Ngưu bay bay và bay lên nữa.

Tiểu Ngưu rất thỏa mãn, nói: "Tốt lắm, trước hết để ta đứng dậy đã."

Tôn Tam Nương cố chấp nói: "Không, không, thiếp không thả. Thiếp mà thả chàng ra thì chàng sẽ không để ý tới người ta nữa."

Tiểu Ngưu ôn hòa nói: "Như vậy sao được? Một mỹ nữ hiểu chuyện như nàng thì ta như thế nào sẽ không để ý tới? Chờ một tí, ta sẽ cho nàng hưởng thụ niềm vui thú tuyệt vời."

Tôn Tam Nương nghe vậy mới buông Tiểu Ngưu ra. Hắn ta rút vũ khí, ngồi xuống bên cạnh nàng ta. Tôn Tam Nương nhìn chăm chăm vào vũ khí hiện ngang đứng thẳng của Tiểu Ngưu, nói: "Nó thật là một bảo bối, gả cho chàng là một chuyện hạnh phúc. Hình dáng không giống như lão nam nhân kém cỏi kia". Nói xong, nàng ta cũng không cảm thấy bẩn, lấy tay vuốt ve nó.

Tiểu Ngưu bị sờ thoải mái, hỏi: "Cái của hắn rất nhỏ à?"

Tôn Tam Nương trả lời: "Nhỏ thì không có nhỏ nhưng hắn là một con người thô lỗ, vừa cởi xong quần áo là hùng hục làm. Một chút tình thú cũng không có". Nàng ta vừa nói vừa thở dài.

Như thế khen khả năng xuất sắc của Tiểu Ngưu cộng với sự hiểu biết phong tình hắn ta. Tiểu Ngưu nghe xong thì cao hứng, thập phần nhiệt tình, nói: "Lại đây, chúng ta hãy vui vẻ hết mình đi. Ta nhất định sẽ làm cho nàng hài lòng mà về."

Tôn Tam Nương cười nói: "Để xem thực lực của chàng ra sao. Bây giờ, chàng nằm xuống để thiếp ở phía trên".

Tiểu Ngưu rất phối hợp với nàng, nằm thẳng xuống. Vẻ mặt của Tôn Tam Nương cười quyến rũ, chỉnh xong tư thế, giúp đỡ vũ khí, chậm rãi ngồi xuống. Rất nhanh, căn cốt cờ kia đã bị nuốt sống. Tiểu Ngưu cảm giác ngoạn ý của mình tiến vào một dòng suối nước nóng, lại cũng như tiến vào một chỗ ôn nhu tuyệt vời. Cảm giác này thật tuyệt vời làm sao.

Tôn Tam Nương cười lên trên người của Tiểu Ngưu, thể hiện hết sự đam mê của mình giống như một ngựa hoang đang thả hết chú phi nước đại, thấy mà lo cho cái bảo bối của Tiểu Ngưu, sợ nó bị gãy ngang.

Tiểu Ngưu thật đã nghiên, vừa có thể thấy hai quả thần nữ phong nhảy nhót vừa thấy mái tóc xinh đẹp tung bay. Vẻ mặt dâm của Tôn Tam Nương, đôi mắt nửa khép nửa hở, đôi môi đỏ lúc đóng lúc mở kêu hừ hừ, rên rỉ dữ dội. Cái hang nhỏ nhỏ ướt đầm tràn đầy xuân thủy đang âu yếm cái con gì đó chui vào trong, như được cái hang tiếp sức, càng chui nó càng khỏe hơn.

Mỗi khi nó chui vào trong, lúc đụng chạm đến tận cùng chỗ mềm mại, bên trong rất ấm và rất trơn nhẵn. Khi nó đi ra thì làm cho Tiểu Ngưu cảm thấy hụt hẫng. Lúc nó chui vào trong biến mất khỏi tầm mắt thì Tiểu Ngưu cảm thấy tuyệt vời. Dưới tình cảm mãnh liệt của Tam Nương, làm cho cho Tiểu Ngưu điên cuồng theo. Hắn không chịu nổi nữa, không muốn nằm nữa, đột nhiên ngồi dậy, hai tay chông lên, lắc lư rất mạnh vùng dưới, hung hăng chọc vào cái hang nhỏ nhỏ đấy. Mỗi khi song phương ngoạn ý va chạm vào nhau thì làm cho cả hai người đều phát ra thanh âm rên rỉ thỏa mãn.

Tiểu Ngưu âu yếm ôm chặt phần đồn của Tam Nương trong chốc lát, lại bỏ ra chơi đùa thần nữ phong của nàng ấy, chơi rất là hung rất là mãnh liệt. Điều này làm cho Tôn Tam Nương không phản cảm chút nào, nàng ta còn ước gì Tiểu Ngưu yêu chúng nó nhiều hơn chút nữa. Lúc này nàng ta đã quên thể diện của môn phái, sĩ diện của trượng phu... quên hết tất cả. Hiện tại ưu tiên đệ nhất của nàng ta là hưởng thụ lấy từng giờ từng phút tuyệt vời này.

Vất vả đến cả nửa ngày, động tác của Tôn Tam Nương chậm lại từ từ, điên cuồng "chạy nhanh" đổi thành "chạy chậm". Tiểu Ngưu cười ha hả nói: "Nàng mệt rồi phải không? Coi ta nè". Nói xong, hắn ta nghiêng người mang Tam Nương đặt ở phía dưới, hành động giống như bão táp đập vào cơ thể của nàng ta. dồn dập làm cho Tam Nương hét to lên: "Phu quân yêu dấu, chàng thật tuyệt vời, làm cho thân mình của thiếp muốn nát ra luôn. Tan nát ra luôn đi để thiếp khỏi phát cơn dâm nữa". Tiểu Ngưu vừa nghe tiếng rên rỉ của nàng ấy vừa ra sức chiến đấu. làm không biết bao nhiêu cái rồi. Càng làm Tam Nương cao trào càng nhiều, mà hắn thì lại chưa có cảm giác ra.

Tôn Tam Nương phê đến nỗi không động đậy nổi nữa mà Tiểu Ngưu còn chưa đã. Tôn Tam Nương cầu xin: "Phu quân yêu dấu, chàng để cho thiếp nghỉ ngơi một chút đi, chàng mà làm thêm nữa thiếp sẽ tiêu luôn đó."

Tiểu Ngưu cố ý nheo mắt nói: "Nhưng anh còn chưa ra mà".

Tôn Tam Nương cười cười làm nũng nói: "Đừng vui trong chốc lát, tí nữa hãy chơi tiếp đi mà".

Tiểu Ngưu cũng không muốn ép buộc nàng, liền rút bảo bối ra để cho nàng ấy nghỉ ngơi một tí. Tiểu Ngưu muốn hỏi thử xem thái độ của nàng ta: "Tên Quan Vịnh Mai, nam nhân của nàng đâu? Như thế nào mà nàng có một mình? Hai người không phải đi cùng nhau à?"

Tôn Tam Nương ngồi dậy dựa vào đầu vai của Tiểu Ngưu, xong rồi cứ như vậy dạng cặp chân ngọc kia ra, chỗ ấy còn đang tràn ngập nước, lộ ra đáng vẻ phóng túng.

Tôn Tam Nương ôn nhu trả lời: "Chúng ta đã đi rất xa rồi nhưng thiếp vì muốn gặp chàng nên nói là bị lạc ở đây, để cho bọn họ đi trước. Cũng may, nam nhân của thiếp muốn đi cùng nhưng thiếp không chịu, tí xíu nữa là cãi nhau rồi."

Tiểu Ngưu cười nói: "Hắn ta có ý tốt cho nàng mà, nàng không chịu thì thôi, làm chi mà làm mình làm mẩy đây."

Tôn Tam Nương nói: "Nghe ý tứ của chàng, thiệp cùng với hắn quan hệ rất tốt đấy".

Tiểu Ngưu nói: "Làm sao vậy? Chúng ta là nam nhân mà!"

Tôn Tam Nương cười nói nhẹ nhàng: "Đã như vậy, sao chàng lại cho hắn một cái nón xanh đâu?"

MA ĐAO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 74: Cuồng Hoan (2)

Tiểu Ngưu vẻ mặt đau khổ nói: "Ta cũng không muốn nhưng không phải bị nàng ép buộc sao?"

Tôn Tam Nương hừ một tiếng, nói: "Chàng nói lung tung. Thiếp muốn giết chàng, chàng chạy trốn đi thôi nhưng không như vậy chàng lại quay lại ăn hiếp thiếp".

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, nói: "Nàng làm cho ta sợ tới mức kinh hồn mất vía, ta bị như vậy thì cũng muốn có một chút bồi thường đi." Tôn Tam Nương không thích, nói: "Thì ra ngươi muốn trả thù ta mà không phải thích ta."

Tiểu Ngưu cười nói: "Làm sao vậy, ta không có ý tứ như vậy. Ta rất thích nàng, nàng vừa xinh đẹp vừa phóng túng, rất hợp với tính cách của ta."

Tôn Tam Nương nói: "Thích cũng chẳng được gì, thiếp có nam nhân rồi."

Tiểu Ngưu nghĩ trong lòng: "Ta cũng chưa muốn kết hôn! Lão bà của người khác không thể dễ dàng cưới, sẽ để ọi người chê cười" ngoài miệng lại nói: "Nàng cho hẵn đi trước, cũng không lo lắng Quan Vịnh Mai câu dẫn hẵn à?"

Tôn Tam Nương nghe xong cười to, nói: "Chàng nói thực dễ dàng. Quan Vịnh Mai, cô nương ấy không có coi trọng hẵn đâu. Nàng có ánh mắt rất

cao."

Tiểu Ngưu lắc đầu nói: "Thật sự kỳ quái, nàng ấy đã là chương môn người thừa kế phái Nga Mi, vì cái gì nàng còn có vị hôn phu? Làm chương môn như thế nào còn có thể lập gia đình?"

Tôn Tam Nương cười, nói: "Lúc này, chàng cũng không hiểu đi. Thiếp nói cho chàng, vị hôn phu của nàng ta là tự lúc nhỏ đính thân, cũng không phải hiện tại nàng ấy tự mình tìm."

Tiểu Ngưu cười, nói: "Thì ra là như vậy. Chờ sau Quan Vịnh Mai làm chương môn, vị hôn phu đấy chỉ đành phải cưới người khác."

Tôn Tam Nương nói: "Đúng, đúng rồi, Quan Vịnh Mai rất muốn làm chương môn. Mà vị hôn phu của nàng ta nói gì cũng không đồng ý, hai người đã cãi nhau tới giận nhau rồi! Nhưng hẳn có thể làm được cái gì bây giờ."

Tiểu Ngưu mỉm cười nói: "Quan Vịnh Mai có thể không làm chương môn, lựa chọn lập gia đình cũng được mà."

Tôn Tam Nương nhìn nhìn Tiểu Ngưu nói: "Chàng cho là vị trí chương môn này ai cũng có thể ngồi à? Nàng ấy không làm thì cũng có người khác muốn làm. Nhưng sự phụ của chúng ta khẳng định nàng ấy là lựa chọn tốt nhất."

Tiểu Ngưu thở dài nói: "Một cô nương như vậy làm ni cô thì rất đáng tiếc."

Tôn Tam Nương gật đầu nói: "Không phải là đáng tiếc, một mỹ nữ như nàng ấy làm ni cô thì sẽ làm bao nhiêu nam nhân đau lòng! Theo thiếp được biết, có thể so sánh mỹ mạo và mị lực với tiểu sư muội của thiếp chỉ có Đàm Nguyệt Ảnh đi."

Tiểu Ngưu tâm đập nhanh, nói: "Đúng thế, chỉ có hai người này mới có thể so sánh được với nhau."

Tôn Tam Nương đưa ra vài lời bình luận: "So tướng mạo thì có thể là Đàm Nguyệt Ảnh hơi cao hơn một chút; So về công phu thì hai người lực lượng ngang nhau; nhưng nếu bàn về đa tài đa nghệ, Đàm Nguyệt Ảnh sợ cũng thua nàng ấy một ít."

Tiểu Ngưu hỏi: "Quan Vịnh Mai ngoại trừ biết võ công, phép thuật và đánh đàn, nàng ấy còn có thể làm cái gì nữa?"

Tôn Tam Nương mặt hiện lên vẻ đắc ý, nói: "Tiểu sư muội của thiếp lợi hại lắm, cầm kỳ thư họa mọi thứ đều tinh thông. Nàng ta có tiêu chuẩn về tài nữ thêm mỹ nữ. Đàm Nguyệt Ảnh có không?"

Tiểu Ngưu cười cười, nói: "Đàm Nguyệt Ảnh, sư tỷ của ta biết võ công cùng phép thuật ngoài ra còn có thể làm cái gì nữa ta cũng không biết. Chưa được thương thức tài nghệ của Quan Vịnh Mai, ta cũng nên kiến thức một lần, bằng không chờ nàng ấy làm ni cô, muốn kiến thức cũng khó."

Tôn Tam Nương nói: "Chàng nếu có thể chinh phục tiểu sư muội của thiếp, thiếp đây mới nể chàng."

Tiểu Ngưu nghe được trong lòng rung động, nhớ tới dung nhan xinh đẹp và phong thái của Quan Vịnh Mai, liền khoác lác nói: "Có cái gì khó cơ chứ, nàng cứ việc nhìn xem đi, ta sẽ làm cho nàng ấy đánh mất ý định làm ni cô cho coi, hơn nữa còn nguyện ý lập gia đình."

Tôn Tam Nương ha ha cười, nói: "Vậy thiếp chờ xem đi, nhưng mà nàng ấy muốn lập gia đình thì cũng không chắc sẽ gả cho ai đây."

Tiểu Ngưu nói: "Nàng ấy không gả cho ta thì đi làm ni cô đi. Dựa vào cái gì ngưu đấu tranh giành thiên hạ ngựa ngồi lại ngồi không hưởng thành quả, cái việc ngốc này ta sẽ không làm đâu. Tốt lắm, chúng ta tiếp tục đi."

Bầu trời sắp tối đen rồi." Nói chuyện, Tiểu Ngưu lấy tay ấn lên thánh nữ phong của Tôn Tam Nương.

Tôn Tam Nương cười khổ nói: "Còn không có nghỉ ngơi tốt mà, chờ thêm một lát nữa được không?"

Tiểu Ngưu cười đùa cợt nhả: "Ta chờ không được, bắt đầu nhé."

Tôn Tam Nương đột nhiên ánh mắt sáng lên, ánh mắt nhìn vào miệng cái thùng lớn đằng kia, nói: "Chàng không phải muốn sung sướng sao? Thiếp cho chàng tìm một người khác vui một lần."

Tiểu Ngưu hỏi: "Ở đâu?"

Tôn Tam Nương chỉ vào cái thùng kia, cả người không mảnh vải đi xuống giường, tìm chìa khóa mở rương ra, từ trong rương ôm lấy một người đến. Trong rương không ngờ có người, cái này làm Tiểu Ngưu giật mình. Vừa thấy người nọ, màu tím quần áo, mái tóc rối tung, trên mặt lại che một tầng bố, thấy không rõ mặt.

Tiểu Ngưu tò mò hỏi: "Ai vậy?"

Tôn Tam Nương đem người nọ đặt ở trên giường, tự mình đi lên giường, vẻ giận giữ trên mặt, nói: "Đây là một tiểu cô nương mà thiếp biết, nàng ấy không muốn làm người tốt, lúc nào cũng muốn làm kỹ nữ. thiếp nhìn thấy thì tức giận, đem nàng bắt lại đây. Thiếp muốn xử lý rơi nàng. Trước khi chết, cho nàng ấy sung sướng một lần đi, cũng coi như không làm ... thất vọng nàng ấy." Tôn Tam Nương vừa nói chuyện vừa thuần thục lột hết quần áo của nàng kia, biến nàng ấy thành một con nhộng.

Khi nàng kia trần truồng hiện ra ở trước mắt thì làm Tiểu Ngưu nhìn trợn mắt há hốc mồm. Tôn Tam Nương nắm lấy nhũ phong của cô gái kia, nói: "Thế nào, hàng tốt đấy? Thích thì ăn đi, giờ chỉ có mặt hàng tốt này thôi. Nếu thiếp là nam nhân thì đã sớm chơi nàng ta."

Tiểu Ngưu thật bị sự khóa thân nàng ấy làm cho sợ ngáy người. Tiểu Ngưu gặp qua nữ nhân khóa thân không ít, nhưng cô gái này có vẻ đẹp khóa thân không thua bất luận một ai. Thân thể trần truồng này như là dùng mỹ ngọc chạm thành giống nhau, chỗ nào cũng rất đẹp. Đừng nhìn thấy bộ dạng thon thả kia nhưng hai cái nhũ phong có thể thấy khá lớn. Nhất là đỉnh đầu, rất giống một khóa hồng nộn nộn anh đào. Lại nhìn phía dưới, một chút lông tơ che dậy một cái khe màu hồng phùng, chỉ có thể thấy mơ hồ. Bên trong tự nhiên là phong cảnh xinh đẹp vô hạn.

Tiểu Ngưu khen ngợi: "Bộ dạng cô ta rất đẹp, không giống như dạng người mà nàng nói như vậy."

Tôn Tam Nương cười lạnh nói: "Biết người biết mặt nhưng không biết lòng, đm cô ta, xứng đáng xui xẻo rơi xuống trong tay ta." Tiểu Ngưu hỏi: "Cô ấy là làm sao vậy? Chết chưa?"

Tôn Tam Nương vừa chơi đùa hung mao của cô ấy vừa, nói: "Tất nhiên chưa chết, chỉ bị hôn mê thôi, thiếp cho nàng ta ăn ít thuốc. Đừng nói nhiều lời, nhanh lên trên đi sao. Cháng nếu không làm thì thiếp muốn giết chết cô ta." Nói xong, lôi kéo Tiểu Ngưu.

Tiểu Ngưu nghĩ trong đầu: 'Nếu đã là kỹ nữ thì chắc cũng không để ý bán thêm một lần nữa. ta không khách khí với nàng ấy.' Bởi vậy, Tiểu Ngưu kéo đem hai chân của nàng dang rộng ra, xong rồi hấp tấp nằm úp lên trên.

Tôn Tam Nương bên cạnh nhìn xem, mắt thấy quy đầu của Tiểu Ngưu đụng mạnh vào miệng huyết của nàng ấy, trong lòng nghĩ thầm: "Đâm mạnh vào, đâm chết ả đi, đỡ cho người ta phải động thủ."

Cây gậy của Tiểu Ngưu cắm xuống nhưng không cắm vào được. Hắn thấy không được liền nói: "Nàng tới giúp ta một tí".

Tôn Tam Nương liền nằm xuống bên cạnh cô gái kia, Tiểu Ngưu trước tiên đem cây gậy nhét động của Tôn Tam Nương, làm một vài cái, chờ xuân

thủy của Tôn Tam Nương chảy ra thiệt nhiều. Xong, hắn đã dùng tay lấy một ít, lau đến động khẩu của cô nàng kia, sau đó hắn ta lại lấy thương chọc vào lần nữa.

Chọt chọt vài cái, mới có thể nhét qui đầu vào, hắn nhẹ nhàng chọt thêm vài cái, thấy ướt liền đi vào sâu bên trong. Đi vào thì cảm thấy có cái gì chặn đường, giống như một tầng giấy mỏng, hắn cũng không nghĩ ngợi nhiều liền đâm mạnh vào, ngay lập tức xuyên qua lớp màng, đi vào sâu bên trong.

Tiểu Ngưu nghĩ ả này không phải kỹ nữ mà là xử nữ à? Nghĩ ngợi vậy, liền rút vũ khí ra xem thử, thấy nó cùng với miệng của cái hang có một ít máu.

Tiểu Ngưu trong lòng rung động, nghi hoặc nhìn Tôn Tam Nương. Tôn Tam Nương cười hì hì, nói: "Nhìn cái gì mà nhìn, còn không tiếp tục."

Tiểu Ngưu chỉ vào nàng kia, hỏi: "Nàng ấy như thế nào sẽ là xử nữ?"

Tôn Tam Nương cười cười, nói: "Xử nữ mà không thích à? Chàng có được chuyện tốt mà còn kêu, nam nhân nào không nghĩ có chuyện tốt như vậy. Chàng không cần hỏi nhiều, nhanh làm đi, làm xong rồi hãy nói."

Một khi đã chót chơi rồi thì cũng không thể bỏ dở nửa chừng. Vì thế, Tiểu Ngưu lại lần nữa cắm vào, co rúm một cách ôn nhu, sợ nàng kia chịu đau khổ. Tiểu huyết kia kẹp chặt lấy làm cho Tiểu Ngưu sướng điên, sướng đến nỗi Tiểu Ngưu chưa được vài cái hắn đã nghĩ ra rồi.

Tôn Tam Nương còn muốn Tiểu Ngưu vui vẻ hơn, cánh tay kéo khối vải bố che trên mặt của nàng kia, Tiểu Ngưu vừa thấy thì kinh hoàng, còn thít cũng mềm luôn.

Tôn Tam Nương không có chú ý tới trạng thái của Tiểu Ngưu, nói: "Vì cho chàng càng có hứng thú, thiếp cho chàng nhìn mặt của nàng ta, nghe

nàng rên rĩ. "Nói xong, lấy trong quần áo một viên thuốc, nhét vào miệng của nàng. Khi ánh mắt của nàng chuyển tới khuôn mặt của Tiểu Ngưu, phát hiện Tiểu Ngưu sắc mặt đại biến, ngồi yên lặng một bên, cây gậy cũng mềm. Tôn Tam Nương sững sốt, hỏi: "Cưng ời, làm sao vậy? Có cái gì không ổn à? Ác, đúng rồi, chàng biết ả này. Thiếp nghe tiểu sư muội nói, mấy ngày hôm trước sư thúc của ả còn lên núi hướng chàng muốn người. "Tiểu Ngưu vẻ mặt hiện lên nản lòng cùng phần nộ, nói: "Đồ dâm đảng, nàng tại sao muốn gạt ta ? Nàng này rõ ràng là Kim Lăng quận chúa Chu Vân Phương, nàng tại sao lại nói cô ta là kỹ nữ?" Thì ra cô gái này đúng là Chu Vân Phương. Chỉ thấy nàng nhắm đôi mắt đẹp, khuôn mặt trái xoan trắng hồng, lông mi vừa đen vừa dài, giống như trong mộng.

Tôn Tam Nương cười, nói: "Chàng đừng nóng giận mà! Thiếp không phải vì cho chàng vui vẻ, mới gọi chàng chơi ả sao?" Tiểu Ngưu trợn mắt lên, nói: "Nàng có biết hay không, nàng to chuyện ra rồi. Ta chơi cô ta, nàng có biết là sẽ xảy ra hậu quả gì sao? Làm không tốt, Lao sơn phái, chúng ta đều đã chết hết sạch."

Tôn Tam Nương lắc đầu nói: "Không có chuyện gì xảy ra hết nếu thiếp giết ả thì chuyện gì cũng không xảy ra hết."

Tiểu Ngưu không chịu nói: "Không, không được, không thể giết nàng, nàng ấy cũng không phải người xấu, cùng với nàng không có cừu hận mà."

Tôn Tam Nương hừ một tiếng, nói: "Ả không có cừu oán với thiếp nhưng thiếp có thâm cừu đại hận cha của ả."

Tiểu Ngưu a một tiếng. Tôn Tam Nương nói tiếp: "Thiếp vì cái gì sẽ trở thành cô nhi? Thiếp vì cái gì phải lưu lạc đến phái Nga Mi, đều là do cha của ả làm hại. Hơn hai mươi năm trước, nhà thiếp ở Kim Lăng. Mẫu thân của thiếp có một ngày đi trên đường phố gặp cha của ả. Hắn ta xem ta bộ dạng xinh đẹp của mẫu thân, mạnh mẽ cướp mang về trong phủ. Mẫu thân của thiếp không theo, bị nhốt lại. Cha thiếp nghe thấy tin tức liền đi cứu

người, chẳng những không thành công, còn bị cha của ả dùng loạn côn đánh chết. Mẫu thân thương tâm, thắt cổ tự sát. Hẳn vì trảm thảo trừ căn, còn phải người giết thiếp, may mắn thiếp được một vị thân thích ôm đi, bằng không thiếp đã sớm mất mạng. Chàng nghĩ xem mỗi thâm cừ đại hận này thiếp làm sao mà chịu được, thiếp có thể không báo thù sao?"

Tiểu Ngưu nghe được tâm hồn rất là xúc động, rất đồng tình nói: "Nhưng oan có đầu nợ có chủ, nàng không thể đem nàng ấy làm vật thay thế được. Dù sao cô ta vô tội, và cũng không làm quá chuyện gì xấu".

Khuôn mặt của Tam Nương hiện lên nét giận dữ, nói: "Thiếp không làm gì được cha của ả thì mượn ả đến trả nợ thay. Cái này cũng đừng oán trách thiếp"

Tiểu Ngưu đưa tay ra chặn lại nói: "Không, ta không cho phép nàng làm như vậy. Chúng ta là người võ lâm, chú trọng đúng sai phải rõ ràng. Nàng mà làm như vậy thì tất cả mọi người trong võ lâm đều không chấp nhận được.

Tôn Tam Nương nhìn Chu Vân Phương, lại nhìn Tiểu Ngưu, đôi mắt đỏ lên, nước mắt rướm rướm. Nàng oán hận nói: "Được rồi, nể mặt chàng, hôm nay, thiếp bỏ qua cho ả. Nhưng mà, ngày nào đấy nàng lại rơi vào trong tay của thiếp, thiếp sẽ không cần khách khí." Nói chuyện, Tôn Tam Nương nhảy xuống giường, mặc vào quần áo, xoay người bước đi. Tiểu Ngưu hỏi: "Nàng muốn làm gì?"

Tôn Tam Nương trả lời: "Thiếp phải đi rồi. Chúng ta hãy quên chuyện này đi. Nhưng nếu có một ngày chàng đi qua Nga Mi, chàng phải đến thăm thiếp, dù sao chúng ta cũng có tình cảm vợ chồng." Dứt lời, ngẩng nhìn Tiểu Ngưu, lại trợn mắt nhìn Vân Phương, rồi mới bước đi nhanh rời khỏi.

Tiểu Ngưu nói: "Chúc nàng lên đường may mắn!" Tôn Tam Nương gật gật đầu, liền vội vàng rời đi.

Tiểu Ngưu cũng không có tâm tình làm lại chuyện này, đối phương là Chu Vân Phương sẽ không có hứng thú. Nàng tốt xấu là bằng hữu của mình, cùng bằng hữu làm chuyện đó, cảm thấy thiếu đạo đức. Vì thế Tiểu Ngưu mặc quần áo, cũng ặc luôn cho Vân Phương. Không nghĩ, trong quá trình mặc quần áo, Vân Phương đột nhiên tỉnh lại. Vừa thấy động tác của Tiểu Ngưu liền hoảng sợ, kêu lên một tiếng "a".

Tiểu Ngưu cười cười với nàng, nói: "Cô tỉnh lại rồi, vừa rồi làm cho tại hạ lo lắng gần chết."

Vân phương đẩy tay của Tiểu Ngưu ra, hỏi: "Tại sao ta ở chỗ này? Tôn Tam Nương đâu rồi? Đã xảy ra chuyện gì?" Tiểu Ngưu giúp đỡ nàng ngồi ở bên giường, nói: "Vân Phương à, mấy ngày này, cô đến cùng ở nơi nào? Sự thúc cô còn mang người lên Lao sơn hỏi tội, hỏi ta đã giấu cô ở đâu?"

Vân Phương bình tĩnh trở lại, nói: "Lần trước, ta rời đi người lúc sau thì đi tìm hắc. Hắc không chịu thay đổi thái độ. Ta hoàn toàn thất vọng nên tìm một cái am ni cô nghĩ đi tu. đọc truyện tại . Chủ trì ở đây nói chuyện với ta, biết thân thế cùng môn phái của ta sau, nói cái gì cũng không chấp nhận ta. Ta liền thay đổi mấy nhà, các nàng cũng không thu nhận ta, nói trần duyên của ta chưa xong. Ta không có cách nào khác, nghĩ đi trở về núi. Đi được nửa đường, bị sư tỷ Đàm Nguyệt Ảnh tìm được, nàng ấy quần quít lấy ta hỏi về vụ bê bối của Mạnh Tử Hùng. Ta cũng không gạt nàng, cái gì cũng nói ra hết."

Tiểu Ngưu nghe xong cao hứng, hỏi: "Nàng ấy có phản ứng gì?"

"Nàng không nói nhiều, chỉ là sắc mặt rất khó coi, lầm bầm: "Điều này có thể sao? Điều này có thể sao?" Trừ lần đó ra, nàng còn nói nàng nhận thức sai lầm người đó."

Tiểu Ngưu nghĩ thầm: 'Như vậy cũng tốt, như vậy cũng tốt, xem ra ta cũng có sức hấp dẫn đấy.' khi ánh mắt hắc nhìn đến khuôn mặt xinh đẹp

tuyệt trần và cao quý của Vân Phương, tâm trạng cao hứng liên tiêu thất: 'Ai, phá thân thể của nàng ấy rồi, đây chính là họa lớn, thật không biết làm sao mà kết thúc việc này đây.'

Vân phương lại nói tiếp: "Lúc sau, ta trở lại trên núi, mới biết được sự thúc tìm người tính sổ, ta chạy nhanh xuống núi để đến giải thích. Ở dưới chân núi, ta gặp Tôn Tam Nương. Ta cùng nàng trước kia gặp qua, biết nàng là đệ tử phái Nga Mi. Nàng mời ta ăn cái gì, ta cũng không có phòng bị nàng. Nàng theo ta uống rượu, ta chỉ uống một ly, rồi ngất đi không biết gì hết. Mụ la sát này pha thuốc vào trong rượu. Ta lần sau nhìn thấy nàng, ta sẽ giết nàng." Nói đến đây, vân phương sát khí nổi lên dữ dội trên khuôn mặt.

Tiểu Ngưu hỏi: "Hiện tại, cô cảm giác thế nào?"

Vân phương sờ sờ đầu, nói: "Đầu có điểm choáng váng, "a", ta phía dưới đau quá. . . Ta bị thất thân à! Chẳng lẽ là người?" Nói xong, Vân Phương tức giận nhìn Tiểu Ngưu, ánh mắt kia thực có khả năng đâm thủng thân thể của Tiểu Ngưu.

MA ĐẠO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 75: Cuồng Hoan (3)

Tiểu Ngưu thở dài một hơi, nói: "Vân Phương à, xin cô chớ có trách ta, chúng ta đều là người bị hại. Hôm nay, ta xuống núi đụng tới nàng ấy, nàng ta muốn mời ta nhìn một cái bảo vật. Kết quả nàng dẫn ta vào đây. Sau đó ta liền thấy cô nằm ở trên giường, sắc mặt rất đỏ, giống sinh bệnh. Nàng ấy theo ta nói, cô bị người xấu chơi xuân dục. Nàng ấy vừa mới dứt lời, cô tựu hướng ta xông tới. Ta né vài lần, không né được, cứ như vậy chúng ta liền. . ." Tiểu Ngưu dang hai tay, nhún vai, rồi im miệng, trong lòng nói: "Tôn Tam Nương ơi, nàng chớ có trách ta, ta chỉ có thể nói như vậy. Như vậy, mới để cho Vân Phương biết ta không phải cố ý, cũng không biết mối quan hệ của hai chúng ta."

Vân phương nghe xong thì không nhịn được che mặt khóc rống, khóc thật thê thảm, Tiểu Ngưu nghe thấy mà tim muốn nát. Tiểu Ngưu lập tức khuyên nhủ: "Vân Phương à, người đừng khóc, hết thấy đều là sai lầm của ta. Ta thật sự là đáng chết!" Nói rồi, tát vào miệng mình. Hắn nghĩ Vân Phương sẽ đến ngăn cản. Nào ngờ, được một lúc, nàng vẫn khóc như cũ, Tiểu Ngưu đành phải dừng tay lại.

Vân Phương ngẩng đầu lên, lau nước mắt, muốn đứng lên ngay, tiếp theo "a" một tiếng, lại ngồi xuống. Tiểu Ngưu biết nguyên nhân là nàng ấy hư thân, thì khuyên nhủ: "Không cần lộn xộn."

Vân phương lại nức nở nói: "Đều do mụ la sát kia làm hại, ta nhất định không tha cho ả. Nhưng ta cùng ả không cừu không oán, ả hại ta vì cái gì?"

Tiểu Ngưu nhắc nhở nói: "Có lẽ do trong nhà người có cô có cừu oán với cô ta?"

Vân phương tự nhiên trầm mặc, suy nghĩ nửa ngày, cũng không có ra tiếng. Nàng trong lòng nghĩ: 'Có lẽ là cha đắc tội với cô ta. Đời này, cha đã làm không ít chuyện xấu.'

Được một lúc, Vân Phương hỏi: "Mụ la sát kia đâu rồi?"

Tiểu Ngưu trả lời: "Cô ta không biết ra đi lúc nào rồi. Lúc này ta cũng bị cô ấy hại thảm." Nói chuyện, Tiểu Ngưu vuốt cái trán, một bộ vô cùng đau đớn hình dáng.

Vân phương nức nở nói: "Ta còn không thảm hại hơn à? Vô duyên vô cớ bị hại. Thù này ta nhất định phải báo. Ta nhất định sẽ cho ả ta chết không có chỗ chôn."

Tiểu Ngưu nói: "Chỗ này cũng không nên ở lâu, chúng ta rời khỏi đi."

Vân phương ừ, nhỏ giọng hỏi: "Tiểu Ngưu, ngươi dự định làm cái gì bây giờ?"

Tiểu Ngưu hỏi: "Làm cái gì bây giờ?"

Vân phương mang theo vài phần tức giận nói: "Đương nhiên là chuyện của hai chúng ta, tính toán cứ như vậy quên đi sao được?" Tiểu Ngưu cười, nói: "Chuyện này mặc kệ nói cái gì, ta đều có trách nhiệm, ta không phải cái loại người không có lương tâm. Nàng nói biện pháp đi, nàng nói sao ta sẽ làm theo, ta nghe lời nàng."

Vân phương nói: "Hiện tại đầu của ta rất rối loạn, không nghĩ được cái gì hết."

Tiểu Ngưu suy nghĩ, nói: "Một khi đã như thế này, chúng ta làm người một nhà đi. Được không?"

Vân Phương thân mình run lên, nói quanh co: "Này, này có điểm. .."

Tiểu Ngưu nói: "Nàng không muốn à?"

Vân phương sắc mặt trầm ngâm, nói: "Ta phải suy nghĩ cẩn thận đã. Đi thôi, cái địa phương này, ta một giây cũng không muốn ở." Nói xong, đứng lên đi ra hướng ngoài cửa, lúc đi còn không quên nhìn hướng cái giường, nơi có một mảnh máu hồng kia. Cái liếc mắt này trong đó có chứa rất nhiều cảm xúc, có cảm giác đau thương, có kinh ngạc, có chút ý gì đó, còn có chút hối tiếc. Từ lúc này trở đi, nàng biết mình không còn là thiếu nữ nữa. Cho dù thất thân thì cũng nên hiến thân cho người đó đi! Người đó rất tàn nhẫn, nếu hắn không tuyệt tình như vậy, mình sao có thể bị rơi vào tình trạng như vậy đâu? Chẳng lẽ hết thảy đều có số mệnh sao? Chẳng lẽ cuộc đời này ta phải thuộc về Ngụy Tiểu Ngưu sao? Quay đầu lại nhìn Ngụy Tiểu Ngưu, diện mạo, phong độ, tướng tá đều cũng không kém cạnh cho lắm.

Đi trên đường lớn, thấy trời đã tối, Vân phương nói: "Ngụy Tiểu Ngưu, ta phải đi rồi. Chuyện này ta sẽ suy nghĩ thật kỹ càng."

Tiểu Ngưu cung kính nói: "Ta tùy thời xin cung kính quỳ chúa tiến đến trừng phạt ta."

Vân phương đột nhiên nói: "Người phải sống thật tốt. Tốt lắm, không cần đi theo ta."

Tiểu Ngưu lắc đầu nói: "Không, ta muốn tiễn nàng thêm một chút, nếu không ta sẽ lo lắng." Cuối cùng đưa nàng một đoạn đường, hơn nữa mượn cỗ xe ngựa cho Vân Phương. Vân phương liền ngồi xe rời đi.

Tiểu Ngưu nhìn xe ngựa đi xa, trong lòng cảm xúc ngổn ngang nói không lên lời. Nếu Vân Phương cam tâm tình nguyện hiến thân thì hẳn đương nhiên vui vẻ nhận. Nhưng cố tình lại xảy ra trường hợp như vậy, nghĩ lại cũng không thoải mái. Nhưng mà có thể có một lần thân mật với thân thể thiên kim của quận chúa, điều này thật đúng là một việc đáng kiêu ngạo. Ai biết được có kết quả như vậy? Đều do Tôn Tam Nương làm hại, đem ta nướng trên lửa mà. Nhưng mà một lúc nghĩ hưởng thụ phong tình của Tôn Tam Nương trên giường, hẳn nên có cái gì oán hận đều biến mất.

Tiểu Ngưu bước nhanh trở về núi, đem trâm ngọc đã mua tặng cho sư nương. Sư nương cười tiếp nhận, sau dặn dò Tiểu Ngưu luyện công chăm chỉ, không cần phân tâm, tương lai trở thành người đứng trên kẻ khác.

Sau cơm chiều, Tiểu Ngưu về phòng nằm xuống. Một nhắm mắt, trở về khi đến ngọc đích chuyện tốt trong đi. Quận chúa đích trần trường cùng hương khí, kẻ khác trở về chỗ cũ vô cùng.

Trong nháy mắt qua hai mươi ngày. Tiểu Ngưu khổ luyện phép thuật, ngày ngày đều có tiến bộ. Sư nương rất vui mừng. Đồng thời, cũng vì Nguyệt Ảnh các nàng không có tin tức mà hoảng loạn. Nàng rất lo lắng, quyết định qua mười ngày sau thì sẽ cùng trượng phu đi làm cho rõ ràng.

Tiểu Ngưu cũng vì các nàng lo lắng, hai vị mỹ nữ này cũng không thể rơi vào tay của Bắc Hải Băng vương. Cứ việc mình cùng Mộ Dung Mỹ quan hệ thân mật, nhưng nàng ta sẽ không dễ dàng buông tha cho sư tỷ. Nếu nàng biết hai nữ cùng với mình có quan hệ sâu một tầng đó, các nàng sẽ không tránh khỏi cái chết. Cũng không biết Nguyệt Lâm có đưa bức thư đó cho Mộ Dung Mỹ không?

Hôm nay, Tiểu Ngưu ở phía sau sườn núi khổ luyện. Lúc này, hẳn đã sớm thông qua cửa thứ nhất. Ngón tay của hắn bắn ngã một cây nhỏ ở phía xa. Vì sớm ngày cầm đao đến tay, hắn trả giá tâm huyết so với người khác càng nhiều.

Hắn thấy không ai chú ý, liền chui vào "Phản Tinh động" . Thanh âm tuyệt vời của Tiểu Dao truyền đến: "Thật tuyệt vời, chúc mừng, chúc mừng công phu của chủ nhân tiến bộ."

Tiểu Ngưu cười, nói: "Tiểu Dao ơi, ta muốn thử lại lần nữa, nhìn xem có thể rút đao ra được không." Tiểu Ngưu đứng ở trước thạch bích, hai tay giơ lên, mặc niệm khẩu quyết, song chỉ bắn lên, nghe hai tiếng động, đốm lửa bắn lên, không có phản ứng. Tiểu Dao nói: "Chủ nhân không cần vội vàng. Trước tiên, ngày hãy vận đủ khí, nô tỳ đến phối hợp với ngài. Chờ ta nói bắn thì ngài mới bắn ra."

Tiểu Ngưu đáp ứng một tiếng: "Được rồi."

Sau một lúc, Tiểu Dao phát lệnh: "Bắn." Tiểu Ngưu liền bắn ra. Thấy thạch bích kia rung rung, cuối cùng không có rớt xuống một hòn đá nào cả. Tiểu Ngưu không cam lòng, lại phát lực bắn thêm lần nữa nhưng vẫn không có thể thành công.

Tiểu Dao an ủi nói: "Xem ra, trình độ còn chưa đủ. Ta cũng đã phát lực nhưng không thành công. Chủ nhân không cần tức giận, ngài hãy chăm chỉ luyện tập. Trước mắt, công phu của ngài cũng sắp đến trình độ có thể lấy lại đao rồi." Tiểu Ngưu ừ, nói: "Tiểu Dao à, ta nghe lời người. Ta sẽ ra ngoài khổ luyện." Dứt lời, lại chạy ra sơn động tiếp tục luyện tập phép thuật.

Lúc giữa trưa, hắn trở về thì thấy sư nương, khuôn mặt sư nương đang cười vui vẻ vừa cầm một phong thư vừa nói với Tiểu Ngưu: " Tiểu Ngưu có tin tức tốt lành."

Tiểu Ngưu mỉm cười nói: "Sư nương để cho đệ tử đoán thử xem, khẳng định là tin tức của các sư tỷ."

Sư nương gật đầu nói: "Trúng phóc, đúng là tin tức của Nguyệt Ảnh bọn họ, các nàng ấy phái người đưa thư trở về. Nàng nói người đã được cứu ra. Ừ, vẫn là Nguyệt Ảnh tài giỏi."

Tiểu Ngưu cũng khen ngợi nói: "Sư tỷ thực xuất sắc phi phạm, dung nhan thuộc hàng đệ nhất, năng lực bản thân cũng là đệ nhất. Còn nhị vị sư huynh thì thế nào?"

Sư nương đung đưa bức thư, nói: "Trong thư nói, bọn họ mặc dù ăn chút nổi đầu về da thịt nhưng không có gì trở ngại."

Tiểu Ngưu nói: " Bắc Hải Băng vương xem ra cũng không có mất nhân tính."

Sư nương thở dài, nói: "Lần này không có mất mặt, cuối cùng cũng cứu được người thoát ra. Nếu cho người ta đề đầu cười cổ, không ngẩng đầu lên được, sau này, Lao sơn phái chúng ta sẽ không có chỗ đặt chân mà sống yên ổn trong giang hồ." Tiểu Ngưu nhếch miệng cười, nói: "Đội đệ tử luyện thành tài, lúc đó, đệ tử có thể san sẻ gánh nặng với sư nương." Sư nương cười nói: "Ta tin tưởng chàng mà. Tương lai, bản lĩnh của chàng sẽ hơn hẳn của Nguyệt Ảnh."

Tiểu Ngưu cười tít mắt, nói: "Cám ơn sư nương đã khích lệ, đệ tử luyện tập võ công thật giỏi. Nếu không, rất xin lỗi sự quan tâm của sư nương đối với đệ tử."

Sư nương khích lệ hẳn: "Hãy luyện tập cho giỏi đi, bản lĩnh của Lao Sơn phái , chúng ta có rất nhiều thứ chờ chàng học đấy."

Vài ngày sau đó, đệ tử thông báo lại, nói đoàn người đại sư huynh đã về tới dưới chân núi. Sư nương rất vui mừng, vội vàng phái Tiểu Ngưu dẫn người đi nghênh đón. Vừa thấy đến bọn họ, Tiểu Ngưu sinh ra rất nhiều suy nghĩ vu vơ.

Nguyệt Ảnh và Nguyệt Lâm đều rất tốt. Mặc dù thân thể có dính bụi đường dài nhưng tinh thần không sao cả, mặt mày đáng yêu. Bên cạnh đó, đại sư huynh Chu Khánh Hải giống như già thêm mấy tuổi, mặt mang nhiều điểm tang thương. Nhìn bên cạnh nhị sư huynh Tần Viễn, cả người lẫn mặt

mũi đều bầm dập, rõ ràng là bị tra tấn hơi nhiều. Tối thăm trong đó là Mạnh Tử Hùng, mặt bị phá hư, lỗ tai thiếu một miếng thịt, một tay phải dùng vải băng đeo trên cổ, được người khác dùng cánh nâng đi.

Tiểu Ngưu cùng với mọi người từ từ tiến lên chào đón. Nguyệt Lâm mỉm cười nói: "Lần sau, Tiểu Ngưu nên đi ra ngoài, đánh nhau bằng đao kiếm thực thụ thì mới tăng thêm kiến thức."

Tiểu Ngưu nhìn Nguyệt Ảnh, nói: "Sau này, cơ hội còn nhiều mà."

Tiểu Ngưu hỏi Nguyệt Ảnh: "Lần này, sư tỷ cứu người có được dễ dàng không?"

Nguyệt Ảnh nhìn vài lần Mạnh Tử Hùng, nói: "Một lời khó nói hết. Đáng tiếc, sư đệ không ở nếu người ở đó thì chúng ta sẽ có nhiều hơn một phần lực lượng".

Tiểu Ngưu nghe xong rất vui vẻ, khiêm tốn nói: "Sư tỷ quá khen. Tiểu Ngưu là cái tiểu nhân vật, có ở đó hay không đều giống nhau cả." Đột nhiên cảm giác có cái gì đâm mặt mình, quay đầu lại, thấy Mạnh Tử Hùng đang lườm mình.

Tiểu Ngưu hướng hân chào hỏi, trong lòng nghĩ: "Tên khốn này tuy bị thương rất nặng nhưng không chết được. Nếu biết sớm như vậy, mình nên dặn Mộ Dung Mỹ làm thịt hân luôn ở đó thì bây giờ làm mình đỡ mệt không cơ chứ".

Mọi người lên núi. Sư nương hỏi han ân cần, xong rồi sai người đưa Mạnh Tử Hùng vào trong phòng để trị liệu và chăm sóc, rồi dọn đồ ăn ọi người. Sau khi cơm nước xong, mọi người ở phòng khách nói chuyện.

Đại sư huynh Chu Khánh Hải "bịch" một tiếng lớn, quì gối trước mặt của sư nương. Nàng ta liền bảo hân đứng lên, kinh ngạc nói: "Khánh Hải làm sao vậy?"

Chu Khánh Hải vừa dập đầu vừa nói liên tục: "Đệ tử vô dụng, không có hoàn thành nhiệm vụ của sứ nường giao cho, xin sứ nường trừng phạt".

Sứ nường đưa tay giúp Chu Khánh Hải đứng lên, để cho hắn ngồi xuống rồi an ủi nói: "Khánh Hải không cần nói như vậy. Người đã cố hết sức nên không thể trách người. Lão ma đầu Bắc Hải Băng vương rất khó khó đối phó nên rất làm khó khăn cho người. Người cùng với Tần Viễn đi xuống nghỉ ngơi đi!"

Chu Khánh Hải cảm động rơi nước mắt, đi theo sau Tần Viễn đi ra ngoài. Lúc sau, sứ nường hỏi Nguyệt Ảnh mọi sự việc đã xảy ra. Sau khi Nguyệt Ảnh và Nguyệt Lâm đến Bắc Hải thì đã cùng Bắc Hải Băng vương đánh nhau hơn mười lần, lúc thắng lúc bại. Bắc Hải Băng vương tự mình thân phận cao hơn các nàng, khinh thương động thủ với các nàng nên chỉ phải nữ nhi ra đối phó. Mộ Dung Mỹ khinh địch nên bị Nguyệt Ảnh bắt sống. doc truyện tại . Sau đó thông qua trao đổi con tin thì mới cứu mọi người thoát ra.

Nguyệt Ảnh nói rất nhẹ nhàng như không có gì nhưng sứ nường và Tiểu Ngưu đều có thể tưởng tượng được sự khó khăn và gian khổ trong đó. Sứ nường lập tức khen ngợi nói: "Nếu Nguyệt Ảnh là nam tử thì chương môn đời kế tiếp sẽ chỉ có thể là người đảm nhiệm". Nguyệt Ảnh cười nói: "Đệ tử không dám nhận, chỉ dựa vào một mình đệ tử là không được, may mắn có đại sư huynh và Nguyệt Lâm hỗ trợ mới thành công".

Sứ nường nói: "Huynh đệ một lòng thì có thể làm bất cứ cái gì. Lao Sơn phái chúng ta phải đoàn kết với nhau. Được rồi, mọi người mệt mỏi nên trở về nghỉ ngơi đi thôi".

Vì thế mọi người đi ra đại sảnh, Nguyệt Ảnh về phòng của mình. Nguyệt Lâm bị Tiểu Ngưu kéo về phòng hắn. Nguyệt Lâm tuy ngoài miệng nói không vào nhưng trong lòng có cả vạn cái ý muốn vào.

Vào trong phòng, Tiểu Ngưu vội vã ôm Nguyệt Lâm, vòng vo vài vòng rồi nói: "Tiểu Ngưu rất nhớ Giang tử tử. Tiểu Ngưu rất muốn đi chiến đấu cùng với tử. Tuy ta có thể không làm được gì nhưng có thể cho ra vài ý kiến hay".

Nguyệt Lâm sáng giọng: "Mau buông tử ra, tử có rất nhiều chuyện muốn hỏi đệ đây".

Tiểu Ngưu buông nàng ra, hai người ngồi trên ghế nói chuyện. Nguyệt Lâm nháy nháy đôi mắt đẹp, hỏi: "Tiểu Ngưu nói cho tử nghe, đệ cùng với mục Bắc Hải la sát kia có quan hệ gì?"

Tiểu Ngưu thấy nàng ta hỏi vậy liền nói: "Đệ đã nói với tử rồi, hai ta chỉ là bằng hữu thôi".

Nguyệt Lâm hừ hừ, trong lời nói đầy mùi dấm chua: "Không được gạt tử, tử đã biết rồi. Nếu ả ta cùng với đệ là bạn bè bình thường thì ả ta tại sao lại nghe lời đệ như vậy?"

Tiểu Ngưu a một tiếng, hỏi: "Nàng ấy nghe đệ nói cái gì? Tử đã đưa lá thư đó?"

Nguyệt Lâm trả lời: "Đưa rồi, chúng ta bắt được ả ta rồi đưa cho ả. ả xem xong liền thay đổi ngay thái độ. Lúc trước đó, nàng rất cứng rắn, thà chết không khuất phục. Nhưng khi nhìn xong lá thư ấy, ả ta liền nói cho chúng ta là có thể dùng ả để trao đổi người. Lúc trước, sư tử đã nhắn cho phía Bắc Hải muốn trao đổi con tin, nhưng Bắc Hải Băng vương không trả lời. Chúng ta không biết làm sao. Mộ Dung Mỹ nói cho tử biết, ả đã nài cho cha của ả, bất cứ chuyện gì xảy ra cũng không thụ địch nhân uy hiếp. May mà có bức thư này, nếu không rất khó có thể cứu người ra được".

Tiểu Ngưu lại hỏi: "Nàng ta nói chuyện này với một mình tử à?"

Nguyệt Lâm ừ một tiếng rồi nói: "Đúng vậy, tỷ cũng không muốn cho người khác biết".

Tiểu Ngưu rất vừa lòng, hỏi: "Vì cái gì?"

Nguyệt Lâm nghĩ ngợi nói: "Tỷ sợ có người biết phong thư này thì sẽ hoài nghi quan hệ của đệ với ả ta. Tỷ đã hỏi quan hệ của ả với đệ nhưng ả không chịu nói, còn nói muốn biết thì về hỏi đệ".

Tiểu Ngưu cười khố nói: "Nàng cũng thực hiểu chuyện. Việc này tỷ làm rất tốt, nếu để Nguyệt Ảnh và đại sư huynh biết thì không biết họ sẽ nghĩ ra chuyện gì nữa."

Nguyệt Lâm gân cổ lên nói: "Đệ còn không nói quan hệ của hai người là gì?"

Tiểu Ngưu nghênh mặt lên nói: "Nàng ấy muốn gả cho đệ làm lão bà, đệ không muốn, quan hệ của hai người là như vậy đó".

Nguyệt Lâm cười nói nhỏ nhẹ: "Khoác lác, nếu ả mà làm vợ của đệ thì chỉ sợ đệ đã sớm vui đến tìm không ra bắc".

Tiểu Ngưu vỗ ngực nói: "Tiểu Ngưu là một đệ tử của Lao Sơn Phái, như thế nào có thể lấy một vị nữ tử tà phái, điều này rất mất mặt?"

Nguyệt Lâm nói: "Đệ biết đạo lý này thì được rồi. Tỷ nói đệ không được lui tới với ả. Chúng ta là chính đạo cùng với nàng là tà đạo, là hai người trên hai con đường khác nhau. Đệ cũng đừng tự tìm lấy phiền phức". Nàng nói rất đứng đắn. Tiểu Ngưu biết Nguyệt Lâm muốn tốt ỉnh, trả lời lại: "Đệ biết, việc này không nên nói cho người khác biết". Nguyệt Lâm đồng ý, nói: "Cái này còn dùng đệ phải nói sao, tỷ biết nên làm thế nào". Nàng nói xong rồi đứng lên.

Tiểu Ngưu biết nàng muốn đi, nên nói ngay: "Đêm nay, chúng ta hẹn hò đi".

Nguyệt Lâm đỏ mặt lên, mắng yêu: "Muốn chết mà, bên ngoài có người, làm cho người ta biết thì còn gì mà nói nữa, chúng ta sẽ bị đuổi xuống núi. Khi đó, sư nương cũng không bảo vệ được chúng ta".

Tiểu Ngưu không có biện pháp tốt, đành phải đưa Nguyệt Lâm ra khỏi cửa. Nguyệt Lâm vừa đi làm cho hắc cảm thấy cổ đơn. Nhìn hướng hai bên, cửa sổ của mọi người đều còn sáng. Tiểu Ngưu nhìn chăm chú vào cửa sổ phòng của Nguyệt Ảnh, rất muốn đi vào trò chuyện nhưng lại không có dũng khí.

Hắc thở dài vài tiếng, trở lại phòng, tắt đèn, ngồi xuống giường luyện tâm pháp. Nhưng trong lòng không bình tĩnh, lúc hiện lên Ma Dao, lúc là Nguyệt Ảnh, lúc là Nguyệt Lâm, được một lúc thì là Mộ Dung Mỹ. Được một thời gian, đầu óc hắc rối tung.

MA ĐAO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 76: Thủ Dao (1)

Thủ Dao = Lấy đao

Sau khi các đệ tử tập hợp đông đủ, Đại sư huynh đi giúp đỡ sư nương xử lý công việc. Tiểu Tình và Mạnh Tử Hùng vội vàng đường thương. Tần Viễn cũng đi luyện công phu và Nguyệt Lâm bận rộn nghiên cứu phép thuật.

Để Tiểu Ngưu tiến bộ nhanh hơn, Sư Nương tạm thời giao cho Nguyệt Ảnh chỉ dạy. Tiểu Ngưu trong lòng rất vui vẻ vì có cơ hội gặp mặt nhiều hơn và rất tuyệt cho việc bồi dưỡng tình cảm của hai người. Nhưng dự tính này bị thất bại, bởi vì Nguyệt Ảnh rất ít nói chuyện với hắn ngoài việc dạy phép thuật. Nàng giống một cái nghiêm túc sư phụ, đối với Tiểu Ngưu yêu cầu nghiêm khắc, làm không được thì răn dạy ngay. Tiểu Ngưu cũng không tính toán gì bởi vì hắn biết nàng muốn hắn luyện tập tốt.

Luyện công rất chăm chỉ, Tiểu Ngưu lại hỏi: "Sư tỷ ơi chuyện đó sư tỷ quyết định chưa vậy?"

Nguyệt Ảnh từ tốn hỏi: "Chuyện gì?"

Ánh mắt của nàng thường xuyên nhìn trời hoặc là nhìn cảnh nhưng lại không nhìn Tiểu Ngưu, điều này làm Tiểu Ngưu có điểm thất vọng.

Tiểu Ngưu nhắc nhở nói: "Là việc tỷ lập gia đình đấy."

Nguyệt Ảnh mặt không biến sắc nói: "Đã suy nghĩ rồi và cũng đã quyết định."

Tâm của Tiểu Ngưu đột ngột nhảy dựng hỏi: "Tỷ không biết rằng tỷ gả cho hãn à?"

Nguyệt Ảnh cười nhàn nhạt, nói: "Rất nhanh sư đệ sẽ biết đến. Tốt lắm, không phải việc của đệ thì đệ cũng đừng hỏi, Chuyện quan trọng nhất của đệ bây giờ là luyện công cho giỏi vào, tương lai cho dù không cho Lao sơn làm rạng rỡ cũng không có mất mặt mình." Tiểu Ngưu không hỏi nhiều nữa, mang theo nỗi băn khoăn đầy bụng mà khổ luyện phép thuật. Hãn trong lòng lại nghĩ: 'Việc này phải tìm hiểu rõ mới được, chờ xong xuôi hết thầy thì kết cục đã quyết định, sau việc này rõ ràng thì đã muộn màng.'

Sau vài ngày, Mạnh Tử Hùng có thể đi đường, Nguyệt Ảnh liền đi chăm sóc Mạnh Tử Hùng mà chỉ dạy nhiệm vụ lại giao cho Chu Khánh Hải. Mỗi lần vừa thấy đến Nguyệt Ảnh giúp đỡ Mạnh Tử Hùng đi dạo, Tiểu Ngưu trong lòng oán hận tưởng: 'Vì cái gì hãn không bị té ngã vỡ đầu mà chết đâu? Hoặc là chạy ra một con mãnh thú ăn hãn luôn đi. Ông trời mời hãn đi trước mặt mình chủ yếu là để hãn đến đây chọc tức à?'

Hôm nay, sư nương đi mật thất gặp sư phụ. Lúc sau đi ra nàng ngoại trừ nói sư phụ thân thể cùng phép thuật với các phương diện tình huống còn nói ra sư phụ có một quyết định: "Sư phụ các con nói sang năm tháng ba đầu xuân thì để cho Nguyệt Ảnh cùng Tử Hùng kết hôn. Các con có ý kiến gì không?"

Mạnh Tử Hùng nở nụ cười liếc mắt nhìn Nguyệt Ảnh, cao giọng thưa rằng: "Không có, cảm ơn sư phụ cùng sư nương quan tâm."

Gặp sư nương ánh mắt nhìn đến trên người Nguyệt Ảnh thì cô ta nói: "Đệ tử tuân mệnh." Trên mặt cũng không có nụ cười.

Những đệ tử khác trên mặt đều có nụ cười, tỏ vẻ chúc mừng, Nguyệt Lâm nói: "Nhanh như vậy Nguyệt Ảnh sư tỷ kết hôn. Đến lúc đó chúng ta có thể ăn thật nhiều bánh cưới." Chuyện này đối với Tiểu Ngưu đã kích không nhỏ. Hắn biết trên núi, sư nương nói ra cùng sư phụ nói chuyện cũng giống nhau. Tin tức này nói ọi người, Nguyệt Ảnh thuộc về Mạnh Tử Hùng, người khác đừng hòng nghĩ muốn.

Tiểu Ngưu chỉ cảm thấy cảnh sắc trước mắt biến thành màu đen, thân thể như nhũn ra muốn ngã xuống. Hắn mạnh mẽ mang theo nụ cười, trong lòng lại đang chảy máu. Hắn âm thầm nghĩ: "Nàng hay là muốn gả cho Mạnh Tử Hùng. Đây tên họ Mạnh kia vì cái gì có số mệnh tốt như vậy? Vì cái gì mình không có phúc khí tốt như vậy? Mình muốn tìm được Ma Dao, rồi dùng nó giết người. Chỉ cần Ngụy Tiểu Ngưu còn sống thì quyết tâm không cho phép nàng gả cho người khác."

Rời đi đại sảnh lúc sau, Tiểu Ngưu chỉ một người ra sơn môn, giống điên rồi giống nhau chạy về phía sau núi, đứng bên cạnh vách núi đen, thật muốn lập tức nhảy xuống đi. Việc này làm cho hắn trong cuộc sống hằng ngày lớn nhất một cái đã kích. doc truyện tại . Chuyện này giống như có con dao đâm vào tim hắn.

Hắn cảm giác trong thân thể như là có một tòa núi lửa muốn phun trào giống nhau. Hắn đứng ở bên cạnh vách núi đen, ngửa mặt lên trời kêu to, kêu rất to gào rất thê thảm, kêu đến nỗi sắp phun ra máu tươi. Chỉ khi hắn im miệng lúc sau, gió núi thổi qua mặt, hắn cảm thấy dễ chịu một chút và lại nghĩ đến Ma Dao.

Nghĩ đến Ma Dao làm áu của hắn như sôi lên. Hắn giơ lên hai tay nhìn trước mặt một gốc cây nhỏ lớn như cánh tay thô. Hồng quang xuất hiện làm khỏa cây kia ầm ầm ngã xuống và phát ra một ít khói xanh.

Tiểu Ngưu không thể tin được nhìn vào cánh tay của mình nói: 'Không thể tưởng được mình cũng có ngày lợi hại như vậy. Mình còn chờ cái gì

đầu, còn không lấy Ma Dao? Một khi gặp được khó khăn thì có thể dùng võ lực giải quyết. Nguyệt Ảnh không phải phải gả cho Mạnh Tử Hùng sao? Mình xin kết hôn với nàng không thành. Khi bọn hắc thành thân ngày đó, đó là ngày mình điên cuồng. Nếu không có nghĩ được inh biện pháp, mình cũng chỉ hảo cầm Ma Dao đến chặt đầu chó của tên Mạnh Tử Hùng thôi.'

Tiểu Ngưu càng nghĩ càng điên cuồng. Hắc chạy vào Phản Tinh động kêu gọi: "Tiểu Dao. Tiểu Dao. Ta có thể lấy ma đao sao?" Tiểu Dao cười thanh âm truyền ra: " Đúng vậy chủ nhân, dựa theo ngày tiến bộ tốc độ thì có thể thử lần nữa." Tiểu Ngưu nói: "Rất tốt chúng ta phối hợp một lần nữa đi."

Tiểu Dao nói: "Lúc này chúng ta cùng nhau phát lực, thành công hy vọng rất lớn."

Tiểu Ngưu rời đi tường đá xa ra vài bước, trung bình tấn ngồi xuống, vận khí tại ngực, hai ngón tay nhắm ngay mục tiêu. Khi Tiểu Dao thanh thúy nói tiếng phóng ra thì hai luồng hồng quang hùng hồn hữu lực bắn nhanh mà ra. Chỉ thấy hồng quang liên tiếp không ngừng, phát ra làm tường đá kia xuất hiện đốm lửa loạn bắn tung tóe. Ở bên trong bên ngoài hai cổ lực lượng áp bách dưới. Thạch bích khi thì bành trướng khi thì co rút lại, rốt cục xuất hiện vết rách. Một lát sau, tường đá cũng vỡ ra mảnh nhỏ sôi nổi mà rơi làm xuất ra một cái lỗ nhỏ. Bên trong có đặt một thanh binh đao.

Tiểu Ngưu nhảy qua nhìn lên, chỉ thấy đó là màu đen vỏ đao làm cho đao cũng đen luôn, hắc đến nỗi tỏa ánh sáng. Tiểu Dao thanh âm tràn ngập vui sướng: "Chủ nhân, ngài rốt cục thành công mau tới lấy đao đi."

Tiểu Ngưu "a" một tiếng duỗi tay cầm lấy thanh đao. So với bình thường đao hơi nặng, lớn nhỏ không sai biệt lắm. Tiểu Ngưu nhìn đi nhìn lại chỉ thấy vỏ đao trắng trong thuần khiết còn lại thì cái gì đều không có. Hắc lại đem đao rút ra cũng không có cảm thấy có cái gì hiếm lạ. Đao như bình thường sáng chói lợi, tỏa ra một cỗ lương khí.

Tiểu Ngưu nhìn nửa ngày, cũng nhìn không ra nó có cái gì thần kỳ. Hắn tâm nói: 'Không có gì sai lầm chứ, hắc hùng quái không cầm hàng giả lừa nàng đi?'

Tiểu Ngưu hỏi: "Tiểu Dao ơi, đây là Ma Dao hả? Không phải hàng giả?"

Tiểu Dao thanh âm từ trong đao truyền ra đến: "Đương nhiên là thật. Nó có uy lực rất lớn đấy."

Tiểu Ngưu nghi hoặc nói: "Như thế nào có thể chứng minh đâu?"

Tiểu Dao lại thưa: "Hiện tại, ngài cầm lấy đao múa một vòng, sơn động này lập tức hội sụp xuống, cả quả núi đều bị san bằng phẳng. Không tin thì thử xem biết liền."

Tiểu Ngưu nửa thật nửa tin, cũng không dám thử. Nếu bị sụp sẽ làm cho người khác chú ý. Tiểu Ngưu lúc này mới chú ý tới trên mặt đất bụi cát nói: "Tiểu Dao ơi, ta đã quên mấy thứ này cũng xử lý một chút. Nếu không sẽ làm người khác nghi ngờ." Tiểu Dao cười nói: "Kia còn không dễ dàng sao? Chỉ cần người dùng đao tại trần sa phía trên quét qua, chúng nó sẽ tự động trở lại chỗ cũ."

Tiểu Ngưu nhìn nhìn trên tay nắm đao, nói: "Được không đấy?" Nói chuyện, tùy tiện dùng lưỡi đao tại trần sa phía trên một quét, chỉ thấy khối vỡ thành viên sỏi nhỏ liền đột nhiên nhảy dựng lên, nhao nhao trở lại thạch bích, đem lỗ hồng đổ kín. Trong nháy mắt, hết thấy vẫn như trước, một chút dấu vết đều không có. Thạch bích như thường bóng loáng, cứng rắn, giống không hề động quá bình thường.

Tiểu Ngưu vuốt ve thạch bích, tán thưởng nói: "Thật khủng khiếp, thật sự là Thần đao."

Tiểu Dao lại nói: "Đúng là Thần đao. Ở trong tay của ngài nó là Thần đao, ở trong tay ma đầu thì nó là Ma Dao."

"Tiểu Dao, nó như thế nào sẽ có lực lượng lực lượng lớn như vậy? Nó có phép thuật à?"

"Đao không biết phép thuật, nhưng mà nó có uy lực rất lớn. Trên thực tế là ngài chỉ huy tiểu Dao, tiểu Dao lại chỉ huy đao như vậy mới có hiệu quả thần kỳ."

Tiểu Ngưu không hiểu hỏi han: "Tiểu Dao, lúc cây đao này bị Ngưu gia tổ tiên dùng thì nàng có trợ giúp bọn họ không?" "Tiểu Dao không có hỗ trợ bọn họ. Bọn họ không phải là người tốt. Cứ như vậy nhưng cây đao này chính bản thân nó có uy lực cũng khá lớn, hơn nữa bọn họ đều luyện qua Ma Đao đao pháp, tự nhiên sẽ không ai có thể địch lại bọn họ. Khi đó Ma Đao dùng để giết người. Hiện tại có tiểu nhân đến giúp ngài, nó sẽ thành một kiện bảo bối."

Tiểu Ngưu nhìn không chuyển mắt nhìn chăm chăm Ma Đao, nói: "Ngoại trừ giết người ra thì nó còn có thể làm gì?" Tiểu Dao trả lời: "Chỉ cần có pháp lực thì nó có khả năng có thể làm. Sau này ngài sẽ chậm rãi biết." Tiểu Ngưu đem đao vào vỏ ôm vào trong ngực lại hỏi: "Ta chiếm được Ma Đao, sau này còn phải luyện tập luyện phép thuật không?"

Tiểu Dao nói: "Phép thuật đương nhiên phải luyện. Ngài công lực càng mạnh thì đao uy lực cũng càng lớn. Chờ người tìm đến người của Ngưu gia học được đao pháp, người chính là đệ nhất. Đương nhiên, không phải tuyệt đối đệ nhất."

Tiểu Ngưu vừa nghe còn không phải đệ nhất lại hỏi: "Vì sao?"

Tiểu Dao không nhanh không vội, chậm rãi hồi đáp: "Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên. Ngài chỉ có càng không ngừng cố gắng thì mới có thể xưng vương xưng bá."

Tiểu Ngưu ở trong nội tâm suy nghĩ: "Tiểu Ngưu vừa không muốn xưng vương cũng không muốn xưng bá, chỉ cần mình không bị người khác bắt

nạt và có thể hóa giải chính đạo cùng tà phái hai bên cừu hận, khiến cho bọn hắc có thể hòa bình ở chung, không hề tùy ý đánh đánh giết giết, mình sẽ thỏa mãn."

Tiểu Dao nở nụ cười giòn nói: "Chủ nhân, ngài thật là một người có trái tim lương thiện. Nguyện vọng này của ngài so với làm Võ Lâm minh chủ còn khó hơn." Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Tuy rất khó khăn nhưng ta rất muốn đi thực hiện nó. Nếu không ta học những năng lực kia để làm gì?"

Tiểu Dao nói: "Chủ nhân một khi đã làm chuyện tốt như vậy thì ta nhất định sẽ giúp ngài."

Tiểu Ngưu nở nụ cười nói: "Cám ơn nàng, Tiểu Dao. Chờ ta có năng lực mạnh hơn thì ta có ý phải cứu nàng ra khỏi, cho nàng hồi phục hình người."

Tiểu Dao say mê nói: "Nếu được vậy thì tốt lắm. Tiểu Dao mỗi ngày cũng giấc mộng giống chàng giống nhau cuộc sống. Ta không cần trở lại bầu trời đi, ta chỉ có thể giống các người giống nhau có tự do, có khoái hoạt, có thân thể của mình như vậy đủ rồi."

Tiểu Ngưu vỗ vỗ thoáng hé bộ ngực nói: "Bao tại ta trên thân cho dù nàng đi ra lúc sau muốn tìm cái nam nhân gả cho thì ta cũng sẽ giúp nàng."

Tiểu Dao cười duyên một lúc trong tiếng cười lộ ra hoạt bát cùng ngượng ngùng nói: "Tiểu Dao trước cám ơn chủ nhân. Lập gia đình thì miễn đi, tiểu Dao không muốn lập gia đình."

Đang nói chuyện đâu thì nghe bên ngoài vọng lại một nữ nhân thanh âm: "Ngươi Tiểu Ngưu, sư đệ ở nơi nào? Mau ra đây thấy sư tỷ." Đây là Nguyệt Ảnh thanh âm. Vừa nghe đến thanh âm của nàng, Tiểu Ngưu tâm đột ngột trầm xuống trong lúc nhất thời cũng đã quên đáp ứng.

Tiểu Dao hì hì cười nói: "Chủ nhân mau đi ra đi, tình nhân trong mộng của chàng đang tìm chàng đấy."

Tiểu Ngưu ai một tiếng nói: "Tiểu Dao à, không được nói lung tung nha. Nàng thẳng đến không thích ta, ta là đầu óc nóng lên mới thích nàng."

Tiểu Dao cười nói: "Ngài nói vậy chứ việc này cũng không phải không có khả năng."

Tiểu Ngưu trong lòng rung động hỏi: "Nàng có biện pháp tốt gì?"

Tiểu Dao dừng một chút nói: "Bây giờ còn không có nhưng suy nghĩ kĩ khẳng định sẽ có."

Tiểu Ngưu đối với Ma Dao làm giông như thi lễ nói: "Nàng nếu có thể giúp ta có được nàng ấy thì nàng sẽ là chủ nhân của ta."

Tiểu Dao cười khanh khách, nói: "Người mau đi ra gặp nàng đi sao bằng không, nàng ấy sẽ đi vào."

Tiểu Ngưu hỏi: "Ta đi rồi vậy nàng làm sao bây giờ?"

Tiểu Dao tin tưởng mười phần nói: "Ra khỏi thạch bích này ta sẽ không sợ, ai cũng không làm gì được ta. Sau này người chỉ cần một gọi tên của ta, ta sẽ xuất hiện."

Tiểu Ngưu ừ, liền đi ra "Phản Tinh động" . Chỉ thấy Nguyệt Ảnh bóng hình xinh đẹp tại ngoài động trên dưới một trăm bước đang hướng bên này đi tới.

Tiểu Ngưu hướng nàng vẫy tay, liền đến phụ cận trước mặt lại hỏi: "Sự tỷ tìm ta có việc gì?"

Nguyệt Ảnh không đáp hỏi lại: "Người như thế nào vào 'Phản Tinh động' hay là người phạm cái gì chuyện xấu làm lương tâm cắn rứt đến nỗi phải đi vào trong này tỉnh lại sao?"

Tiểu Ngưu ha ha cười, nói: "Không có chuyện đó đâu sư đệ chỉ là nghĩ muốn đi vào nhìn một cái, nhìn xem này các cao nhân là ở như thế nào đích trong hoàn cảnh luyện công mà trở thành cao nhân chân chính."

Nguyệt Ảnh cười nhàn nhạt, nói: "Thì ra là như vậy cơ sư tỷ còn tưởng rằng sư đệ vụng trộm làm cho cái nào mỹ nữ lĩnh đến chiếm tiện nghi đâu." Tiểu Ngưu hí mắt cười nói: "Sư tỷ cũng biết hay nói giỡn cơ đấy. Tại lòng sư đệ trong ngoại trừ sư tỷ còn có ai có thể xưng được với mỹ nữ đâu?"

Nguyệt Ảnh chính sắc nói: "Sư tỷ tới tìm sư đệ là nói cho sư đệ nghe sư nương mệnh người theo sư tỷ xuống núi đi chọn mua hàng tết." Tiểu Ngưu nói: "Như vậy, sư tỷ phái một người tới tìm ta là được rồi, không cần tự mình tới."

Nguyệt Ảnh nhìn chăm chú vào Tiểu Ngưu, trong suốt ánh mắt trong lộ ra điểm lãnh tức nói: "Sư tỷ còn có chút muốn nói với sư đệ nói đâu."

Tiểu Ngưu hỏi: "Có cái gì lời nói sư tỷ cứ mở miệng."

Nguyệt Ảnh trầm giọng nói: "Sư đệ không chính xác phá hư sư tỷ hôn sự. Nếu không, sư tỷ nhất định chính tay sẽ giết chết người. Ta không phải tại hay nói giỡn."

Lời này làm Tiểu Ngưu rất là thương tâm, hắn vô hạn thương cảm địa nói: "Sư tỷ ơi, nàng có biết tiểu đệ ta đối với người tình ý. Nàng muốn gả cho tên kia, đệ có thể thoải mái sao? Bất quá, nàng đã muốn hưởng lò lửa nhảy vào thì tiểu đệ cũng không có cách nào ngăn đón người. Ta đáp ứng nàng không đi phá hư là được. Hơn nữa, chính là nghĩ muốn phá hư thì ta cũng không có cái kia bốn sự nha!"

Nguyệt Ảnh gật gật đầu, nói: "Lời sư tỷ muốn nói thì đã nói mấy câu này rồi. Hiện tại chúng ta xuống núi đi sao, bọn họ chờ lâu rồi." Nói chuyện xong xoay người bước đi.

Tiểu Ngưu đi theo phía sau, một bên nhìn vào nàng trắng như tuyết thân ảnh vừa nói đạo: "Thật không rõ, hắc có cái gì tốt người như vậy nhìn trúng hắc. Phần mộ tổ tiên nhà hắc chẳng lẽ chôn ở chỗ rất tốt mà?"

MA ĐAO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 77: Thủ Dao (2)

Nguồn: Liệp Diễm Quân Đoàn - Hoa Nguyệt Tào Đàn

Nguyệt Ảnh giận dữ nói: "Câm miệng, không được vô lễ với sư phụ."

Tiểu Ngưu đuổi đuổi đầu lưỡi đành phải biến thành câm điếc. Hắn trong lòng lại không phục, nghĩ thầm: 'Mạnh Tử Hùng có điểm nào so với mình cường? Ngoại trừ anh tuấn hơn so với mình và là con của chưởng môn ở ngoài, hắn còn có cái gì ưu thế? Có lẽ mình bốn sự không bằng hắn nhưng sau này nhất định còn mạnh hơn hắn.'

Hai người tới sơn môn chỗ thì thấy hơn mười người đệ tử đã chờ ở nơi đây. Bọn họ cũng muốn đi theo xuống núi, hỗ trợ chuyển hàng.

Nguyệt Ảnh vung tay lên, một đám người liền đi nhanh hướng dưới chân núi. Tiểu Ngưu đi sau một bước, đi theo Nguyệt Ảnh phía sau nghĩ ngợi tâm sự của mình.

Mưa đồ đương nhiên là khoái trá chuyện. Tại hạ sơn phía trước, Nguyệt Ảnh đã sớm tỉ mỉ kế hoạch sẵn, như vậy mưa lên đến thì dễ dàng hơn. Tại trên đường dạo qua một vòng lúc sau, các đệ tử có lưng, khiêng, ôm, thu hoạch rất nhiều.

Lúc đi qua một tiệm rèn Tiểu Ngưu tâm vừa động bước đi vào. Bên trong bình đao không ít treo bán đầy phòng. Trải qua tinh khiêu tế tuyển, Tiểu Ngưu tuyển định một cây đao. Đây chỉ là một làm cho bình thường

nhất thất lưỡng đao, nhưng nó ngoại hình cực kỳ giống mình mới vừa tìm được Ma Đao.

Tiểu Ngưu mua cây đao này đem nó mang ở bên hông. Hắn ra cửa điểm tâm nói: 'Lúc này, Tiểu Ngưu cũng giống như cái vũ phu.'

Nguyệt Ảnh cùng các đệ tử ở ngoài cửa chờ lắm, thấy hắn trên thân treo bả đao thì từ trên xuống dưới xem xét Tiểu Ngưu nói một câu: "Mặc vào long bào cũng không giống Thái Tử."

Tiểu Ngưu vẻ mặt đau khổ nói: "Sư tỷ vì cái gì chưa bao giờ khen sư đệ?"

Nguyệt Ảnh nhú mày nói: "Bởi vì sư tỷ còn không có phát hiện người trên thân có cái gì ưu điểm đáng giá khen." Lời này vừa nói ra làm cho các đệ tử cũng ha ha cười to, khuôn mặt của Tiểu Ngưu đành phải cố gắng nặn ra tươi cười."

Sau đó, Nguyệt Ảnh sai các đệ tử phái trở về núi, nàng cùng Tiểu Ngưu lại riêng vì sư nương cùng sư phụ mua sắm một vài thứ. Không cần phải nói, mấy thứ này đương nhiên từ Tiểu Ngưu khiêng.

Lúc tiến vào một phòng trang sức điểm, Nguyệt Ảnh nghĩ muốn mua một cái trâm ngọc đưa cho sư nương. Nàng phỏng chừng sư nương nhất định sẽ thích. Nào biết khi nàng bắt tay đuổi hướng cái trâm ngọc thì có một cái tay khác cũng đuổi qua. Tay hai người vừa tiếp xúc, người nọ sững sờ mà sư tỷ đã quyết đoán chớp luôn trâm ngọc.

Người nọ nhảy dựng lên kêu lên: "Người làm gì? Ta thấy nó trước."

Nguyệt Ảnh quay đầu nhìn lên, rất sửng sốt vì chưa thấy qua cách ăn mặc như vậy bao giờ. Đây là một thiếu nữ mười lăm, sáu tuổi, mái tóc dóc thành thiệt nhiều sợi buông thông xuống đến, trên thân quần áo màu sắc rực rỡ nhưng ngắn tay ngắn chân, lộ ra một bộ phận cánh tay và đùi. Cánh tay

cùng đôi hơi ngăm ngăm là khỏe mạnh hắc. Tôi có cá tính chính là nàng quang chân, cổ chân đeo một bộ chuông. Mà trên cổ còn quấn ngấn nấp một con rắn to như ngọn nến. Con rắn kia đang trợn tròn đôi mắt nhỏ trừng mắt Nguyệt Ảnh.

Nguyệt Ảnh rất nhanh nghĩ tới một cái nổi danh nhân vật nhưng ngoài miệng không nói ra, nói: "Nó đã ở trong tay ta tự nhiên là của ta. Tiểu Ngưu trả tiền."

Tiểu Ngưu đối với thiếu nữ cười hắc hắc nói: "Còn có nhiều mặt hàng mà cũng không nhất định chỉ có nhà này có." Nói chuyện cho lão bản tiền.

Thiếu nữ hắc u u con mắt nhìn chăm chú trong chốc lát Nguyệt Ảnh a một tiếng chỉ vào nàng nói: "Ta đã biết người nhất định là Lao sơn Đàm Nguyệt Ảnh."

Nguyệt Ảnh biểu tình bình tĩnh, nói: "Ta cũng biết rõ người là ai. Người đã rất thích này cây trâm ngọc này, ta có thể cho người, chỉ cần người đối với chúng ta khách khí điểm."

Thiếu nữ kia khanh khách cười không ngừng, nói: "Ta lớn như vậy chỉ thấy người khác theo ta khách khí chứ chưa bao giờ khách khí với ai. Cái chuôi này ngọc đao ta không được, hôm nay người cũng coi như không được."

Nguyệt Ảnh hỏi: "Tìm ta? Có chuyện gì?"

Thiếu nữ nắm tay chống nạnh, nói: "Ta rất muốn gặp người, nhìn sắc đẹp của người như thế nào, có bản lĩnh ra sao? Ta nghe tên của người nghe được lỗ tai muốn làm ra cái kén luôn."

Không đợi Nguyệt Ảnh nói chuyện, Tiểu Ngưu tiếp nhận mà nói: "Vậy người lỗ tai nhất định là sinh bệnh cùng sư tỷ của ta không quan hệ."

Thiếu nữ trừng hai mắt mắg: "Xú nam nhân biến một bên đi, ai muốn người lắ miệng." Nói chuyện, huyết sáo một cái chỉ thấy bạch quang chặ lóe hướng Tiểu Ngưu phóng tới.

Tiểu Ngưu không ngờ trốn tránh không kịp. Nguyệt Ảnh tay trai vung lên hồng quang nổi lên hình thành một mặt tường ngăn trở bạch quang. Kia bạch quang liền quay trở về. Tiểu Ngưu lúc này mới nhìn rõ vừa rồi phóng tới là con bạch xà trên cổ thiếu nữ. Hắ nghĩ nếu là độc xà bị cắ trúng một cái có thể làm mình chịu khổ.

Tìm được giáo huấn lúc sau, Tiểu Ngưu lui ra phía sau một bước. Nguyệt Ảnh giọng lạnh lùng nói: "Người xuất thủ nhưng đủ độc, vô duyên vô cớ tự muốn giết người."

Thiếu nữ vẻ mặt cười duyên, nói: "Hắ cũng không phải người nam nhân, người yêu thương cái gì?"

Tiểu Ngưu đứng ở Nguyệt Ảnh phía sau, cắ cổ nói: "Người như thế nào chỉ biết không phải đâu?"

Thiếu nữ mắt xem xét Nguyệt Ảnh, ngoài miệng trả lời: "Đương nhiên đã biết. Đàm Nguyệt Ảnh coi trọng nam nhân thì hắ không tệ như người."

Những lời này làm Tiểu Ngưu sừng sốt lập tức nói: "Cái Củ cải, ai cũng có yêu thích, người quản được sao?" Có Nguyệt Ảnh ở bên, Tiểu Ngưu cũng không sợ nàng.

Thiếu nữ cũng không để ý Tiểu Ngưu, cùng Nguyệt Ảnh nói: "Ta không quản ngàn dặm xa xôi đi vào Sơn Đông, chỉ muốn tỉ thí với người. Ta nghĩ người không nghĩ mời ta mang theo tiếc nuôi trở về đi." Trên mặt của nàng mang theo cười, nét cười cuồng ngạo tràn ngập khiêu khích hương vị.

Nguyệt Ảnh hít sâu một hơi nói: "Người muốn như vậy thì chúng ta lập tức so tài đi cũng đưa cho người đi vào Trung Nguyên có một cái khắc sâu

ấn tượng."

Thiếu nữ quyết đoán nói: "Hào, rất sáng khoái. Vậy đi theo ta." Nói chuyện, thiếu nữ đi ra điểm môn trước trên chân chuông vang lên, thanh thúy dễ nghe.

Nguyệt Ảnh không sợ hãi gì theo sát lên, Tiểu Ngưu lại cầm đồ đi theo Nguyệt Ảnh. Hắn trong lòng tại nói thầm đạo: 'Cái con nha đầu ngang bướng, dám ở trong này giường oai, không để cho người điểm giáo huấn thì người không biết trời cao đất rộng. Nếu không bắn khoả rất nhiều thì ta rất muốn cầm Ma Dao chém người hai nhát.'

Không lâu sau, ba người tới vùng ngoại ô. Nơi này là một mảnh đất hoang không ai quấy rầy. Nguyệt Ảnh bảo Tiểu Ngưu đứng ra rất xa để khỏi bị ăn đòn oan.

Tiểu Ngưu nghe lời, đứng ở vài chục trượng xa nhìn xem Nguyệt Ảnh như thế nào giáo huấn con nhỏ dã man này. Hai người cũng không nói gì nữa, đầu tiên là tay chân đánh nhau người tới ta đi, thanh âm không lớn. Trong chốc lát, càng đánh càng kịch liệt sau đó lên phép thuật. Thiếu nữ hai tay bắn kim quang, Nguyệt Ảnh bắn ánh lửa, bốn đạo ánh sáng va chạm, phát ra két két tiếng động, nhìn không ra đến cùng ai chiếm thượng phong nhưng mà xem mặt trên có thể phân ra được. Nhỏ kia khi thì nhảy lên giữa không trung, khi thì rơi trên mặt đất, từ các loại góc độ liên tiếp tiến công gây ra hiệu quả không lớn. Trên mặt của nhỏ thể hiện lo lắng và sầu lo. Lại nhìn Nguyệt Ảnh, là binh đến tướng ngăn, nước đến đập đập, mặc cho đối phương làm xiếc như thế nào, đều không thể công phá phòng tuyến chắc chắn của nàng. Nét mặt nàng bình tĩnh như nước.

Nhỏ kia biết không phải đối thủ, phần nộ đem con rắn trên cổ ném ra ngoài. Nguyệt Ảnh không dám tiếp nhận nó, nghĩ tránh thoát. Nào biết được con rắn kia lại biết bay, bay đến quần quít lấy Nguyệt Ảnh không tha, miệng phun ra khói đen.

Nguyệt Ảnh kinh nghiệm sa trường biết là rắn độc. Hai tay lập tức phẩy ra, trên tay hồng quang biến thành kinh phong chẳng những thổi tan khói độc mà còn làm độc xà bay ngược lại hướng thiếu nữ. Thiếu nữ không cam lòng thất bại thúc giục con rắn nhỏ đánh tới.

Nguyệt Ảnh hừ một tiếng song chương vũ động, đánh chết luôn con rắn. Lại phi thân đến, chỉ nghe ba ba tiếng vang, thiếu nữ bị ăn vài cái tát. Nguyệt Ảnh bên đánh bên dạy bảo: "Nếu ngươi là một tên nam nhân, ta đã sớm giết ngươi. Đây là lần đầu, lần sau còn dám như vậy đả thương người thì ta sẽ đem ngươi chém làm tám khối." Nói xong, một cước đem thiếu nữ đá ra rất xa.

Thiếu nữ công phu không sai, hạ xuống lúc còn có thể vững vàng rơi xuống đất. Nhưng mặt của nàng đã sưng lên, khóe miệng cũng chảy ra máu. Nàng oán hận nói: "Đàm Nguyệt Ảnh, ta nhớ kỹ ngươi. Ta nhất định sẽ tìm ngươi báo thù." Nói xong, xoaay người trong chớp mắt liền tiêu thất.

Tiểu Ngưu thối đi lên vỗ tay khích lệ: "Sư tỷ rất lợi hại a. Tiểu đệ bội phục."

Nguyệt Ảnh lắc đầu nói: "Tính không được cái gì."

Tiểu Ngưu dùng chân đá đá tử xà(rắn chết), hỏi: "Sư tỷ, con nha đầu ngang bướng này là ai vậy?"

Nguyệt Ảnh nhìn phương xa, nhẹ giọng nói: "Nam Lĩnh Tây Thi Mạc Tiểu Thiên."

Tiểu Ngưu a một tiếng, lúc này mới nhớ tới Mộ Dung Mỹ trước kia nói qua vị này. Nàng là Nam Lĩnh Xà vương chất nữ là tà đạo tứ đại mỹ nữ một trong, tâm ngoan thủ lạt không thích nam nhân.

Tiểu Ngưu xì một tiếng khinh miệt, mắng: "Cái gì Nam Lĩnh Tây Thi? Đông Thi mới đúng."

Nguyệt Ảnh phân phó nói: "Thời gian không còn sớm nên đi về thôi."

Tiểu Ngưu đáp ứng một tiếng cầm chắc mua đến gì đó đi theo Nguyệt Ảnh trở về núi. Tưởng tượng đến Nguyệt Ảnh giết địch phong thái trong lòng một trận say mê.

Trở lại trên núi ăn xong cơm chiều, Tiểu Ngưu đem mới mua cây đao phóng tới trên bàn. Bởi vì đao này cùng Ma Đao xấp xỉ làm Tiểu Ngưu không khỏi nghĩ tới Tiểu Đao. Nghĩ đến Tiểu Đao dặn thì nhẹ giọng kêu: "Tiểu Đao, Tiểu Đao."

Không không lâu sau cửa sổ đột nhiên mở ra, Ma Đao từ cửa sổ bay vào chậm rãi rơi xuống trên bàn lại nhìn cửa sổ thì đã tự đóng lại rồi.

Tiểu Ngưu mở mắt thật to, kinh ngạc nói: "Tiểu Đao, Ma Đao còn có thể bay à?"

Tiểu Đao nói: "Không phải Ma Đao biết bay mà là do tiểu Đao chỉ huy nó, truyền công lực cho nó thì nó có thể làm cái gì cũng được."

Tiểu Ngưu hỏi: "Trước kia nàng ở trong tay của bọn người Ngưu gia thì cái gì cũng có thể làm à?"

Tiểu Đao giải thích nói: "Cái gì cũng làm không được. Tây Vực Ngưu Vương khi còn sống bởi vì không thể sử Ma Đao phát huy uy lực nên phong ấn cách dùng thuật của đao làm tiểu Đao không thể hoạt động. May mắn hắc đã chết, Ma Đao rơi vào trong tay Hắc Hùng quái. Hắc đồng dạng cũng vô pháp từ Ma Đao tìm được chỗ tốt thì lại dùng phép thuật phong ấn Ma Đao vào trong thạch bích. May mắn có ngài hỗ trợ giúp, cùng nhau phát công lực nên mới thả tiểu Đao tự do, dù mọi loại hạn chế đối với tiểu Đao cũng biến mất. Như vậy, tiểu Đao mới nguyện trung thành với ngài."

Tiểu Ngưu kinh hỉ nói: "Nói như vậy người cho tới bây giờ đều không có thiệt tình vì bọn họ làm việc?"

Tiểu Dao không mau không chậm nói: "Tiểu Dao ở trong lòng chán ghét bọn họ. Bọn họ cũng không là người tốt."

Tiểu Ngưu cười nói: "Ta cũng không thấy mình là người tốt ở chỗ nào."

Tiểu Dao khẳng định ngữ khí nói: "Không, trong cảm thấy của tiểu Dao thì chủ nhân là người tốt."

Tiểu Ngưu hắc hắc cười nói: "Nếu người có thể khôi phục hình người đứng ở ta trước mặt, chúng ta lẫn nhau nhìn xem thì sẽ biết ai tốt ai xấu."

Tiểu Dao thở dài một hơi nói: "Cũng không biết phải chờ tới ngày nào mới xuất hiện trường hợp như vậy." Lúc sau, Tiểu Dao lại hỏi: "Chủ nhân, ngài như thế nào tìm cái phá đao để ở trong này?"

Tiểu Ngưu mỉm cười nói: "Nàng còn không rõ à? Cây đao này là cho người khác nhìn. Ta để cho người khác đều biết rằng ta có một thanh đao như vậy. Chờ lúc xuất môn, ta có thể mang theo Ma Đao đi ra ngoài. Như vậy người khác cũng không khả nghi."

Tiểu Dao tán dương: "Chủ nhân đây là biện pháp tốt. Nói vậy, ta không cần giống như trước giống nhau trốn tránh người khác."

Tiểu Ngưu cười nói: "Cái này tốt lắm sau này nàng có thể ở trong phòng của ta." Tưởng tượng đến nàng là cái mỹ nữ trong lòng đặc biệt thoải mái.

Tiểu Dao nói: "May mắn người nhìn không thấy ta nếu không ta cũng không dám ở." Nàng vừa nói chuyện vừa nở nụ cười.

Thời gian qua mau, năm tháng như thoi đưa, đảo mắt cuối năm đã đến. Một trận tuyết lớn rơi xuống, Lao sơn một mảnh trắng như tuyết, trở thành một tòa Tuyết Sơn. Điều này làm các đệ tử cũng đặc biệt hưng phấn bởi vì năm gần đây này một mảnh khu vực này tuyết rơi rất ít, mọi người cũng

không thói quen. Bởi vậy, mọi người cũng chạy đến chỗ tuyết rơi xuống nhảy nhót vui đùa, đặc biệt hưng phấn.

Sư nương cùng đệ tử làm bạn, thường xuyên ngắm tuyết. đọc truyện tại . Nguyệt Lâm cũng cùng Tiểu Ngưu dắt tay thỉnh thoảng rong bộ chơi đùa trong tuyết. Ngày sử Tiểu Ngưu thống khoái nhưng không thoải mái khi hẳn chứng kiến Nguyệt Ảnh cùng Mạnh Tử Hùng đạp tuyết. Ngày khiến cho hẳn như đứng ngồi không yên như có cái xương đâm ở cổ, sau lưng suy nghĩ mấy trăm loại biện pháp đối phó tên đáng ghét Mạnh Tử Hùng nhưng không có cách nào thực hành đành phải thầm nhủ cắn răng mà thôi.

Kia Mạnh Tử Hùng từ trở về núi lúc sau không có chủ động nói với hẳn quá một câu. Gặp mặt hừ cũng không hừ, Tiểu Ngưu lại cười trên mặt nhưng trong lòng lại đang mắng hẳn tố tông.

Tại giao thừa mấy ngày hôm trước, Tiểu Ngưu nghe được tin tức, nói là sư phụ sắp xuất quan. Nói ra tựa ra cùng ngày buổi chiều, lâu nghe thấy kỳ danh không thấy mặt, chương môn rốt cục lộ diện. Chúng đệ tử một mảnh tiếng hoan hô.

Lao sơn chương môn Trùng Hư đạo trưởng cùng sư nương ngồi xuống chủ tọa, nhận các đệ tử hành lễ. Tiểu Ngưu đã ở trong đám người. Thắt lưng hẳn thẳng ro, cẩn thận quan sát vị chương môn này, chỉ thấy hẳn thoát nhìn cũng không tính lão, tóc đại bộ phận còn đen, đầu đội đạo quan, mặc thanh giáng đạo bào, sắc mặt hồng nhuận, mắt không lớn có sáng rọi. Cằm trên sinh một dóm râu sơn dương. Cả người thoát nhìn vẻ mặt ôn hoà cùng Mạnh Tử Hùng ngạo mạn khí chất khác nhau rất lớn.

Trùng Hư ngắn gọn nói chuyện, đơn giản là khích lệ sư nương có khả năng, chúng đệ tử nghe lời. Chờ chúng đệ tử rời khỏi sau, Trùng Hư riêng lưu lại các đệ tử ruột. Lúc này hẳn đi xuống chỗ ngồi, ai cũng nhìn vào. Hẳn dùng thường thức ánh mắt nhất nhất xem qua.

Đương hấn đi vào Tiểu Ngưu trước mặt lúc, Tiểu Ngưu vội vàng xoay người hành lễ, nói: "Sư phụ ở trên, đệ tử Ngụy Tiểu Ngưu ở trong này cho ngài thi lễ. Đệ tử lần đầu tiên nhìn thấy sư phụ, không thể tưởng được sư phụ trẻ tuổi như vậy."

Trùng Hư ha ha cười, nói: "Người chính là Ngụy Tiểu Ngưu à, bộ dạng man cơ trí, giống cái người thông minh. Ta nghe người sư nương nói người rất cố gắng, tương lai nhất định hội trở thành nhân tài."

Tiểu Ngưu hướng sư nương nhìn một cái cảm kích ánh mắt, sau đó nói: "Đa tạ sư phụ khích lệ, đa tạ sư nương tài

bồi, đệ tử nhất định gấp bội cố gắng." Tiểu Ngưu tâm nói: 'Lão đạo này cũng không có trong tưởng tượng như vậy chán ghét, so với con của hấn mạnh hơn nhiều.'

Trùng Hư cùng từng cái đệ tử đều nói lời nói, nhưng cùng mình con trai nói được ít nhất. Đây làm người ta nghĩ đến hấn cũng không bởi vì Mạnh Tử Hùng là mình con trai thì đối với hấn đặc biệt thiên vị.

Cuối cùng sư phụ tuyên bố muốn tại giao thừa ngày đó buổi sáng kiểm tra mọi người công phu nên nói mọi người trở về chuẩn bị sẵn sàng. Mọi người đáp ứng một tiếng cũng đều tự tán đi.

Tiểu Ngưu cùng Nguyệt Lâm đi ở cùng chỗ hỏi: "Giang tỷ tỷ ơi kiểm tra võ công như thế nào kiểm tra? Là sư phụ chỉ ai ra thí nghiệm sao?"

Nguyệt Lâm cười, nói: "Điều này sao có thể đâu? Chính là mỗi người đấu thử với đối thủ, sư phụ quan sát và sẽ hiểu được."

Tiểu Ngưu a một tiếng, nói: "Ta đây nhất định sẽ tìm chúng ta trên núi công phu kém cỏi nhất thử."

Nguyệt Lâm cười nói: "VẬY người lại sai lầm rồi. Người với ai luận võ không phải người định đoạt. Dựa theo quy định, chúng ta đệ tử thân truyền chỉ có thể cùng đệ tử thân truyền luận võ. Hiểu chưa?"

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Hiểu được. Ta đây tự cùng Tần Viễn so với đi sao, hắn giống như so với ta cường không nhiều lắm."

Nguyệt Lâm nói: "Ai so với ai là do sư phụ tuyên bố."

Tiểu Ngưu gật gật đầu, tâm nói: 'Cũng đừng làm ình so đấu với Mạnh Tử Hùng. Hiện tại, công phu mình còn xa không bằng hắn. Nếu đụng tới hắn thì tên tiểu tử đó nhất định hội quan báo tử thù mượn cơ hội tính sổ.' Nhưng nghĩ lại tưởng tượng 'Làm trò trước mặt sư phụ, hắn còn có thể làm càn à?'

Tử xà = rắn chết

Chất nữ = cháu gái

Tâm ngoan thủ lạt = tâm địa ác độc, ra tay dã man

MA ĐAO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 78: Thủ Dao (3)

Sáng sớm hôm giao thừa, các đệ tử giảng đèn kết hoa lại gắn thêm phúc tự, gắn thêm câu đối xuân. Sư phụ tự tay viết câu đối này. Tiểu Ngưu nhìn kỹ mặc dù không quá xinh đẹp nhưng đều có một cỗ cường hân khí khiến người khác cảm thấy người viết lực lượng.

Sau khi ăn xong, mọi người tụ tập tại sơn môn trong đại quảng trường. Sư phụ cùng sư nương ngồi ở trên đài cao nhìn các đệ tử luận võ. Quả nhiên Như Nguyệt làm theo như lời sư phụ giao cho Chu Khánh hải một tờ giấy, mặt trên tinh tường viết ai với ai luận võ.

Một đối một tỷ thí, thỉnh thoảng cao trào thay nhau nổi lên, thấy mọi người nín thở chăm chú nhìn, khi thì vì cao thủ trầm trồ khen ngợi, khi thì vì người thua than thở không thôi. Sư phụ yên lặng nhìn vào sàn đấu không nói lời nào.

Ước chừng dùng ban ngày thời gian, có tư cách lên sân khấu cũng so đấu xong rồi nên đến phiên đệ tử thân truyền biểu hiện. Đầu tiên là Tần Viễn lên sân khấu, đối thủ của hắn là Chu Khánh hải.

Tần Viễn không có lựa chọn phép thuật mà tuyển võ công. Hắn cầm một thanh kiếm, Chu Khánh hải là tay không. Song phương chiến tại một chỗ lúc, đánh đã lâu đều không có kết quả. Tới rồi mấy chục cái hiệp thì Chu Khánh hải một chương chụp tại Tần Viễn trên cổ tay đưa hắn đánh lui, kiếm tới rồi Chu Khánh hải trong tay.

Sư phụ thấy vuốt râu mỉm cười giống như đối với Chu Khánh hải tán thưởng. Ván thứ hai từ hai vị nữ đệ tử đánh với nhau, tự nhiên là Nguyệt Ảnh cùng Nguyệt Lâm. Hai người cũng rất có quy củ, đầu tiên là hướng đối phương liền ôm quyền sau đó mới quyền cước ra tay.

Hai người tính cách bất đồng, võ công phong cách cũng bất đồng. doc truyện tại . Nguyệt Lâm có vẻ nôn nóng, không ngừng tiến công. Nguyệt Ảnh bất động thanh sắc, tùy ý ứng đối. Nàng nhất cử nhất động nhìn như bình tĩnh hài hòa, nhưng quan sát cẩn thận sẽ thấy trong đó có bài bản hãn hoi làm cho người ta không thể không phục.

Lúc đấu pháp thuật, Nguyệt Lâm kém hơn một ít bị Nguyệt Ảnh bắn ra hồng quang, quần áo trên đầu vai bị bắn một cái lỗ nhỏ. Nguyệt Lâm biết không địch lại liền chủ động nhận thua.

Cuối cùng một trận không cần tuyên bố, Tiểu Ngưu cũng biết là mình cùng Mạnh Tử Hùng. Hắn đi lên sàn đấu nhìn đến hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang Mạnh Tử Hùng, tức muốn học máu mà học không ra hận không thể vài quyền đã đem hắn đánh thành đầu heo.

Mạnh Tử Hùng đi lên không chào hỏi gì hết lập tức công kích luôn. Song quyền như gió, hai chân như mưa, nhanh đặc kinh người khả năng hãn lớn như vậy đều không có biểu hiện tốt như vậy. Hắn vừa thấy đến Tiểu Ngưu thì mắt biến hồng đánh lên đặc biệt kích thích. Nếu không có người ở bên cạnh nhìn, hắn đã sớm giải quyết tiểu tử này. Hắn cảm thấy tên khốn Tiểu Ngưu này làm hắn điên lên phá hư mình chuyện tốt của hắn với Nguyệt Ảnh, đã tâm bưng bưng, Mạnh Tử Hùng rất muốn tìm một cơ hội diệt trừ tiểu Ngưu. Lúc luận võ này cho dù không thể giết thì cũng có thể giáo huấn tiểu Ngưu một lần.

Tiểu Ngưu cũng không tốt bắt nạt, cẩn thận đối phó hắn. Tiểu Ngưu khi thì đi tới, khi thì lui về phía sau, hóa giải mỗi một lần tiến công. Mạnh Tử Hùng tấn công đã lâu mà không được gì, trong lòng khó chịu, thầm nghĩ:

"Ta một cái lão đệ tử còn không bằng người một tên tay mới này?" Nghĩ như vậy, lúc Tiểu Ngưu tránh né thời điểm, Mạnh Tử Hùng đột nhiên một ngón tay vươn ra, một đạo hồng quang đột nhiên bắn ra. Ngón tay uy lực so với Tiểu Ngưu mạnh hơn nhiều. Tiểu Ngưu phản ứng nhanh nhẹn, vội vàng lắc đầu một tí, hồng quang bắn xượt qua bên tai.

Không đợi hãn chuẩn bị sẵn sàng, Mạnh Tử Hùng song chỉ cùng lúc bắn ra, một chỉ phía trên một chỉ ở phía dưới, một trái và một phải bắn về phía Tiểu Ngưu, không làm cho Tiểu Ngưu bắn ra cái lỗ thủng thì hãn không cam tâm.

Sư nương cả kinh nghĩ muốn mở miệng ngăn cản. Sư phụ mỉm cười, nói: "Người không cần lo lắng, bọn họ chính là ngoạn đùa. Ta cũng muốn nhìn, người tuyển thân truyền đệ tử ứng biến năng lực như thế nào."

Sư nương trầm giọng nói: "Hãn vừa mới mới vừa học phép thuật, hai người cũng không thể so với. Kiểu này như vậy rất nguy hiểm." Nói chuyện, sư nương đứng lên. Ở đây một lúc, Tiểu Ngưu đã luống cuống tay chân.

Mạnh Tử Hùng rất cao hứng, hít sâu một hơi, hồng quang kia khá thô tối liệt phong cách xuất hiện, hung ác bắn về phía Tiểu Ngưu. Nguyệt Lâm hét lớn: "Mạnh sư huynh, đây là luận võ, người chẳng lẽ muốn giết người à?" Nói xong vọt đi lên.

Tiểu Ngưu trốn tránh không kịp, đành phải kiên trì phát ra hồng quang, cùng hãn cứng đôi cứng. Tứ đạo hồng quang va chạm. Tiểu Ngưu thân thể lung lay, đã bị một cỗ lực lượng đẩy té ngã trên đất. Mạnh Tử Hùng phát ra hồng quang bắn thẳng đến mặt Tiểu Ngưu.

Nguyệt Lâm kinh hãi vung hai tay lên, hai đạo hồng quang đúng lúc bắn ra. Tới đúng thời điểm, đem Mạnh Tử Hùng hồng quang bắn trích về phía

trước một chút từ Tiểu Ngưu Đầu trên bay qua. Khuôn mặt không va chạm, mái tóc dài trên đầu rút ra một khối bốc lên mùi khó ngửi.

Nguyệt Lâm vội vàng chạy đi lên, nâng dậy Tiểu Ngưu quan tâm hỏi han thấy hần không có việc gì mới yên lòng, sau đó nàng ngẩng đầu, trừng mắt Mạnh Tử Hùng. Mạnh Tử Hùng cười nói: "Ai kêu hần không hảo hảo luyện công có thể trách ta sao?"

Tiểu Ngưu hướng về phía Mạnh Tử Hùng cười, nói: "Mạnh sư huynh, sau ta phải nhiều hơn hướng người học tập. Sư huynh bốn sự rất lớn, may mắn sư đệ mạng lớn." Nói xong, cùng Nguyệt Lâm đến gần sư nương bên kia.

Sư nương nghe xong thân thiết hỏi han: "Không có việc gì chứ?"

Tiểu Ngưu hồi đáp: "Không có chuyện gì, đệ tử sau này càng chăm chỉ. May mắn lúc này là sư huynh nếu địch nhân thì đệ tử chỉ còn đường chết."

Sư nương sau khi nghe xong dùng bất mãn ánh mắt xem xét Mạnh Tử Hùng. Sư phụ mặt mũi trên cũng không nhìn được đem Mạnh Tử Hùng gọi tới răn dạy vài câu nhưng nói lời không đủ nghiêm khắc.

Sau khi luận võ kết thúc, mọi người rời đi quảng trường. Tiểu Ngưu cùng Nguyệt Lâm làm bạn mà đi. Mạnh Tử Hùng vượt qua Nguyệt Ảnh nói: "Sư muội, ta biểu hiện không sai đi? Hôm nay, ngươi hết giận chứ? Nếu không phải nha đầu kia quấy rối thì tên tiểu tử đó tiêu rồi."

Nguyệt Ảnh cũng không quay đầu lại, cười lạnh nói: "Người làm cho ta cảm thấy ác tâm." Nói xong, cước bộ đi nhanh hơn mà Mạnh Tử Hùng ngây ra như phỗng, không thể tưởng được Nguyệt Ảnh hội như vậy.

Ngày hôm sau là ngày đầu của năm mới, sư phụ mở tiệc ăn mừng năm mới, đem chúng đệ tử gọi tới uống rượu. Vốn là chuyện rất vui vẻ nhưng

rượu quá ba lần, đồ ăn quá năm món, sư phụ trước mặt mọi người tuyên bố ngày tốt của Mạnh Tử Hùng và Nguyệt Ảnh là ngày mừng tám tháng ba.

Các đệ tử khác hướng hai người chúc mừng, mà Tiểu Ngưu lại cảm giác mình thân thể trầm xuống, trầm tới rồi bên trong Địa Ngục. Cùng ngày trở về phòng sau, hăn quả thực muốn nổi điên. Hăn nghĩ muốn tìm một người liều mạng, tìm một người phát tiết, như vậy thống khổ mới có thể giảm nhẹ một chút.

Năm mới bắt đầu, hăn lại thêm một tuổi. Hăn hay là co một khuôn mặt thanh tú, như vậy hoạt bát nhưng là trên mặt mơ hồ lộ ra một cổ tử u buồn. Hăn cực lực che giấu, không để cho người khác biết. Nhưng Tiểu Dao biết tâm sự của hăn, an ủi nói: "Chủ nhân ơi không cần tức giận, có việc luôn luôn biện pháp giải quyết. Nếu đến cuối cùng, không nghĩ ra được cái gì ỉn chi kể, ngài hãy lấy Ma đao tìm Mạnh Tử Hùng quyết đấu."

Tiểu Ngưu đã thổ lộ toàn bộ tâm sự cho Tiểu Dao, Tiểu Dao còn chưa nghĩ ra chủ ý. Lúc này nghe nàng nói như thế, đầu óc hăn tỉnh táo lại. Thật lâu sau lúc sau, mới nói: "Còn chưa tới kia một bước đâu chỉ cần nàng một ngày không có gã chồng, ta sẽ có cơ hội."

Từ hai chuyện này, Tiểu Ngưu đối với sư phụ ấn tượng trở nên kém. Hăn nhìn ra được sư phụ rất bất công, cũng khó trách ai không hướng về mình con trai? Hướng về người ngoài có nước là việc lạ. Vốn Tiểu Ngưu nhìn thấy sư phụ lúc sau còn có điểm hồ thẹn, lúc này cảm thấy cho vợ hăn ngoại tình là một việc đúng. Sau có cơ hội làm thì vẫn tiếp tục, con trai người cướp đi Nguyệt Ảnh, ta cướp đi lão bà người.

Đối với sư phụ ấn tượng trở nên xấu, cũng không nghĩ nhìn hăn. Mà sư phụ cũng giống như biết giống nhau, quá ngày tết không được vài ngày lại bế quan tu luyện. Tiểu Ngưu âm thầm nguyện rửa nghĩ tốt nhất hăn tu luyện ra bệnh tẩu hỏa nhập ma, lập tức chết ngay mới tốt. Sau này đối phó con hăn sẽ ít đi một cái kinh địch.

Trong lòng có nhiều việc chồng chất rất nhiều, hăn vẫn như cũ chăm chỉ khổ luyện, khổ học Lao sơn công phu. Lao sơn cơ bản chiêu số cùng kỹ xảo hăn cũng học, chính là còn khiếm hỏa hậu. Hăn nghĩ muốn nhanh chóng địa vượt qua Mạnh Tử Hùng, dùng thực lực của chính mình phá huỷ hăn, quang minh chính đại đoạt lấy Nguyệt Ảnh.

Tiểu Ngưu ở sâu trong lòng trong hy vọng thời gian có thể chậm một chút như vậy suy nghĩ sự tình có thể chu toàn hơn, nào biết thời gian trôi đi qua nhanh, trong nháy mắt công phu đã ba tháng. Cây cỏ phát triển lên cao, vạn vật sống lại, xuân về trên mặt đất, Lao sơn từ Tuyết Sơn lại biến thành lục hải (biển rừng), nơi nơi xanh um tươi tốt, sinh cơ vô hạn.

Sư nương vì Nguyệt Ảnh hôn sự đặt mua đồ. Người khác đều là vô cùng cao hứng nhưng Tiểu Ngưu cao hứng không đứng dậy, mấy ngày nay luyện công đều không thể chuyên tâm, tâm giống như đã chết rồi.

Mắt thấy ngày tốt đến gần, Tiểu Ngưu đứng ngồi không yên. Hôm nay cơch chiêu sau, Tiểu Ngưu thừa dịp nhân không chú ý gõ cửa phòng Nguyệt Ảnh. Nguyệt Ảnh hỏi hăn chuyện gì, hăn nói: "Sự đệ có chuyện quan trọng nói với sư tỷ, đến Phán Tỉnh động chỗ chờ sư tỷ trước."

Nguyệt Ảnh nghi hoặc xem xét hăn, nói: "Ta sẽ không đi. Ta đã là người xuất giá, không thể lại ở chung một mình với người."

Tiểu Ngưu sốt ruột, trầm giọng nói: "Sư tỷ, nếu người không đi trong lời nói ta sẽ làm cái gì cũng không tưởng được, cho người không thể thuận lợi xuất giá." Dứt lời đi về phía sau sơn đi nhanh hơn.

Tới rồi nơi đây lúc sau, Tiểu Ngưu ngồi ở vách núi đen bên trên tảng đá, gió lạnh thổi vào vách đá cảm xúc kích động. Hăn cũng không biết mình vì cái gì muốn ước nàng đi tới, chẳng lẽ mình là muốn ngăn cản nàng lập gia đình sao? Chính là nghĩ muốn ngăn cản nhưng có thể làm được không?

Phía tây thái dương muốn xuống núi, Nguyệt Ảnh còn không thấy đến. Tiểu Ngưu lo lắng nhưng kiên nhẫn chờ đợi, tâm nói: 'Nếu nhìn vào nàng lập gia đình, không bằng nhảy xuống đi, đó mới kêu giải thoát.'

Thẳng đến thái dương xuống núi, Nguyệt Ảnh mới chậm rãi đi đến. Tiểu Ngưu từ trên tảng đá nhảy xuống vui sướng tiếp đón, kêu lên: "Sư tỷ, nàng nếu không đến, sư đệ muốn nhảy xuống vực."

Nguyệt Ảnh mặt không chút thay đổi nói: "Vì cái gì không nhảy xuống? Chết cũng là một loại giải thoát."

Tiểu Ngưu nghe xong khó chịu nói: "Nếu sư đệ nhảy xuống thì làm sao có thể thấy được sư tỷ. Hơn nữa, nếu sư đệ chết chẳng phải là vui hỏng rồi người nào đó. Sư đệ nếu phải chết, cũng không thể làm cho bọn họ vui vẻ." Tiểu Ngưu cảm giận bất bình nói ra.

Nguyệt Ảnh nhìn chung quanh một lần sơn lĩnh màu xanh lá, nói: "Có chuyện gì, nói mau đi sao. Ta rất nhanh phải đi về."

Tiểu Ngưu đến gần Nguyệt Ảnh, nói: "Nàng thật sự phải giả cho tên hỗn đản đó sao?" Hắc thanh âm dẫn theo thương cảm.

Nguyệt Ảnh ừ nói: "Muốn thành thân chẳng là chuyện nói giỡn à?"

Tiểu Ngưu lớn tiếng nói: "Nhưng ta nhìn ra được nàng một chút cũng không vui vẻ."

Nguyệt Ảnh quay người lại, mặt hướng phía tây, nói: "Đây là chuyện của ta, không cần người quản."

Tiểu Ngưu ừ một tiếng, nói: "Nàng phải lập gia đình, lòng ta trong khó chịu cực kỳ. Ta nghĩ khóc đi ra." Nói chuyện, mắt cũng đỏ.

Nguyệt Ảnh thương hại nhìn nhìn Tiểu Ngưu nói: "Tiểu Ngưu à người đây là tội gì đâu? Người có Nguyệt Lâm nên cảm thấy đủ. Ta cùng người đã nói bao nhiêu lần rồi, chúng ta không có khả năng. Nên cảm thấy vui vẻ, người không cần nghĩ đến chuyện này."

Tiểu Ngưu kiên quyết tỏ vẻ: "Không, không, ta nhất định không cho nàng xuất giá." Nói chuyện, lớn mật nắm tay Nguyệt Ảnh.

Nguyệt Ảnh chợt lóe thân hình né tránh, mặt hiện lên giận dữ, nói: "Người hơi quá đáng. Ngươi Tiểu Ngưu, đừng nhìn người đã cứu ta, ta sinh khí như thường giết người."

Tiểu Ngưu cũng cả giận nói: "Hôm nay người giết ta, hoặc là không lấy chồng."

Nguyệt Ảnh giận dữ tiến lên đã đem Tiểu Ngưu cho xách lên đến, thân hình một phiêu nhảy trên vách núi đen bên trên tảng đá lớn, cánh tay ngọc duỗi ra nói: "Ngươi Tiểu Ngưu, ta hiện tại sẽ giết ngươi."

Tiểu Ngưu thân mình nhẹ nhàng, mặt trên là bầu trời, phía dưới là vách núi đen, thân mình lay động chỉ cần Nguyệt Ảnh nhẹ buông tay, Tiểu Ngưu sẽ thành mảnh nhỏ. Nhưng lúc này hắn không biết làm sao có được dũng khí, hét lớn: "Đàm Nguyệt Ảnh, người vứt ta xuống để cho ta chết đi. Tiểu Ngưu chỉ cần còn có một hơi thì sẽ không ngừng không thích người. Nàng đây ngã chết ta đi, chỉ có lão thiên biết người giết chết chính mình sư đệ. Chết ở trong tay nàng, ta cũng không oan uổng." Dứt lời đóng mắt, tim đập trống ngực đều phải ngừng.

Nguyệt Ảnh lâm vào khó xử hoàn cảnh. Nàng cùng Tiểu Ngưu vô cừu nhưng không giết hắn, hắn lại gây sự phá hư hôn nhân mình. Nàng suy nghĩ đã lâu, hay là quay người lại đem Tiểu Ngưu thả lại sườn dốc

Tiểu Ngưu kinh hãi nói: "Sư tỷ, người đồng ý yêu cầu của ta sao?"

Nguyệt Ảnh không đáp trầm tư nửa ngày nói: "Người đi theo ta." Nói chuyện, đi đầu bước đi, đi hướng phụ cận trong rừng rậm. Tiểu Ngưu mờ mịt theo sát, hỏi: "Sư tỷ muốn làm gì?".

Nguyệt Ảnh nói: "Câm miệng." Tiểu Ngưu theo Nguyệt Ảnh đi vào rừng, tâm nói: 'Nàng không thay đổi chủ ý thay ngã chết liền giết chết ở trong rừng cây làm hủy thi diệt tích đi? Cũng không giống cho lắm.'

Vào trong rừng, đi vào ở chỗ sâu trong, ở một khối đất trống dừng lại. Tiểu Ngưu phát hiện Nguyệt Ảnh khuôn mặt xinh đẹp đã ửng đỏ, mặt đẹp quá hết thấy hoa tươi.

Nguyệt Ảnh chỉ vào một thân cây làm Tiểu Ngưu dựa vào đó, Tiểu Ngưu không hiểu ý hay là nghe lời dựa vào.

Nguyệt Ảnh thẩu đi lên, nhẹ giọng nói: "Tiểu Ngưu chúng ta giải hòa đi. Người đáp ứng ta không phá phá hư hôn nhân của sư tỷ. Ta đáp ứng cho sư đệ ngon ngọt, người xem thế nào?"

Tiểu Ngưu chớp mắt hỏi: "Ngon ngọt như thế nào?"

Nguyệt Ảnh không đáp, ngồi xổm xuống dưới thân, đem Tiểu Ngưu quần cởi ra. Cây gậy kia liền đổi mặt với Nguyệt Ảnh, lúc này buông xuống. Nguyệt Ảnh lấy tay bắt nó cầm, ngây ngốc bộ lộng. Tiểu Ngưu bị ngọc thủ như vậy nắm chặt, thoải mái a a vài tiếng. Tựa như ảo thuật giống nhau, cây gậy kia nhanh chóng biến thành một cây gỗ cứng rắn.

Nguyệt Ảnh a một tiếng, hiển nhiên kinh ngạc vì nó lớn lên, thô, nóng, biến hóa cực nhanh. Trong nội tâm nàng đối với đồ chơi này lạ lẫm và tò mò.

Tiểu Ngưu vuốt ve Nguyệt Ảnh mái tóc, nói: "Hảo sư tỷ, nếu người có thể liếm vài cái sư đệ tự

thành thần tiên."

Nguyệt Ảnh nâng lên khuôn mặt xinh đẹp giống hạ quyết tâm giống nhau nói: "Nhưng người đáp ứng ta không muốn phá hư hôn nhân của ta."

Tiểu Ngưu tại thoải mái bên trong lung tung đáp ứng. Nguyệt Ảnh liền nhìn chăm chăm cây gậy kia, nhìn đại quy đầu như ô mai. Do dự, trong lòng nàng loạn loạn, không nghĩ làm việc này.

Tiểu Ngưu thúc giục nói: "Sư tỷ ơi đến đây đi, thân vãi cái ta thoải mái, người cũng sẽ thoải mái." Tuy rằng rất ngoài ý muốn nhưng rất thích.

Nguyệt Ảnh nghĩ nghĩ thở dài nói : "Sau này, chúng ta đã không thiếu nợ nhau." Nói chuyện Nguyệt Ảnh thẩu cặp môi đỏ mọng dùng vườn đầu lưỡi liếm một lần quy đầu. Một liếm này cũng không nên gấp thích đặc Tiểu Ngưu kêu to nói: "Hảo sư tỷ, nàng thực tốt, làm ta cực kỳ vui sướng, nhanh lên lại đến đừng có dừng."

Nguyệt Ảnh vì mục tiêu của chính mình liền gắng hết sức, giống liếm bằng côn giống nhau liếm lên Tiểu Ngưu côn nhục làm cho Tiểu Ngưu thích đến hô to gọi nhỏ. Hắn nhìn gương mặt kia xinh đẹp và cao quý ở dưới thân mình di động, tuyệt vời đầu lưỡi tại mặt trên quy đầu càn quét, người nam nhân nào có thể không điên cuồng chứ? Tiểu Ngưu thích đến nổi toàn thân thẳng run, Nguyệt Ảnh trong lòng bất giác cũng nổi lên xuân ý.

Nói thật, Nguyệt Ảnh kỹ thuật rất kém cỏi. Cái này không thể trách, nàng căn bản không hề kinh nghiệm trải qua việc xấu hổ như vậy? Hoàn hảo, có Tiểu Ngưu cao thủ chỉ điểm này nọ, làm Nguyệt Ảnh học xong ngoạn khẩu kỹ như thế nào. Chẳng được bao lâu, Nguyệt Ảnh trở nên thuần thực không ít, không chỉ biết dùng cái lưỡi thơm tho liếm cuốn lấy toàn thân cây gậy, còn có thể há mồm nuốt bống, giống trẻ con hút như vậy. Đừng xem, nhìn động tác cứng nhắc, lực đạo sử dụng chưa đúng mực, có khi còn dùng lực quá lớn, làm Tiểu Ngưu đau, nhưng âu yếm sư tỷ phục vụ

còn có cái gì chưa đủ đâu? Bởi vậy, Nguyệt Ảnh hút chưa được bao lâu thì Tiểu Ngưu không nhịn được, mãnh liệt về phía trước di động còn thịt sắp phóng ra.

Tiểu Ngưu vong tình kêu lên: "Sư tỷ thực làm cho ta điên cuồng." Tại kia phóng ra một khắc nhanh chóng đem cây gậy rút ra, đem tinh hoa bắn tới một bên. Bởi vì hắn không nghĩ dơ miệng và khuôn mặt của nàng.

Tiểu Ngưu nhắm mắt lại mặc lại quần, say mê nói: "Sư tỷ cho tới hôm nay ta mới biết được nàng thích ta."

Nguyệt Ảnh hừ một tiếng, nói: "Nói vậy, biết vì cái gì ta đối người như vậy sao? Từ nay về sau chúng ta thanh toán xong. Nhớ kỹ đừng quên người đáp ứng chuyện của ta."

Tiểu Ngưu mở lớn mắt, Nguyệt Ảnh đã đi rất xa rồi, lập tức thân ảnh cũng không thấy. Tiểu Ngưu đặt mộng ngồi vào trên mặt đất, ngẫm lại Nguyệt Ảnh làm chuyện tốt, hồi tưởng chuyện tốt vừa rồi, không nhịn được khóc lớn lên. Hắn bụm mặt khóc đến thiên hôn địa ám. Hắn ở trong lòng nghĩ muốn: 'Nàng vì hắn làm chuyện như vậy đáng giá à? Hắn có cái gì tốt hơn ta? Ta đáp ứng nàng, nhưng mà ta có thể làm được không? Trừ phi ta không phải người. Tiểu Ngưu vừa rồi đồng ý coi như cái rắm đi.'

Hơn nửa ngày, Tiểu Ngưu lau khô nước mắt mới ra khỏi rừng cây. Hắn tại cầu tứ một cái kế hoạch một cái làm Mạnh Tử Hùng điểm phúc khó hưởng nổi kế hoạch.

MA ĐẠO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 79: Ác Chiến (P1)

Thời gian thấm thoắt thoi đưa, khi lễ thành thân của Nguyệt Ảnh chỉ còn mấy ngày, Tiểu Ngưu gấp đến cơ hồ muốn khóc lớn. Đã gần đến ngày cuối cùng, hắn vẫn không nghĩ ra diệu kế nào nhằm ngăn cơn sóng dữ. Mắt thấy mặt trời mọc rồi lại lặn, ngày này qua ngày khác tới, ngày đáng sợ nhất cũng sắp đến. Đối với Mạnh Tử Hùng, mừng 8 tháng 3 này là ngày lên thiên đường, đối với Tiểu Ngưu, ngày này là lúc hắn xuống địa ngục.

Bình thường hắn cả một bụng chủ ý, lúc này lại thúc thủ vô sách. Hắn suy tính đủ loại kế hoạch cũng thấy không khả thi.

Tỷ như hạ độc đi, phải đột nhập vào phòng bếp. Nơi đó lắm tai mắt, khó mà hạ thủ, hơn nữa độc hạ một người, sẽ kéo theo bao người vô tội bị liên lụy đây? Hạ độc trên đường đưa cơm hả, càng dễ dàng bộc lộ thân phận của mình.

Nếu như dùng dao chém thì sao? Công phu của mình lúc này có thể thắng được Mạnh Tử Hùng sao? Hiển nhiên là không. Nếu như dùng ma đạo, cơ hội thành công lớn thật đấy, nhưng là Mạnh Tử Hùng tạch rồi, mình còn có đất sống ở Lao Sơn sao, Nguyệt Ảnh có thể đi theo người sao? Người cũng không chiếm được nàng. Nhờ người giúp một tay ư, chưa nói thành công hay không, người lại mang cái mác Lao Sơn phản đồ, là bị người thóa mạ. Nếu để cho sư phụ hoặc sư nương thay đổi chủ ý, hủy bỏ hôn lễ của bọn họ, lại nằm mơ a. Cả võ lâm ai cũng biết đại sự này, thiệp mời cũng đã phát ra ngoài, những nhân vật tai to mặt lớn cũng đã hứa sẽ tới tận nơi tham dự, nhằm uống chén rượu mừng.

Sự tình cấp bách, Tiểu Ngưu tự mình nghĩ không ra chủ ý nào, liền hướng Tiểu Dao thỉnh giáo, Tiểu Dao cũng đơ luôn. Vì vậy, mấy ngày nay Tiểu Ngưu tâm loạn như ma, đứng ngồi không yên, ngay cả luyện công cũng không màng.

Bởi Nguyệt Ảnh cùng sư nương bận rộn với hôn lễ, trách nhiệm truyền thụ lại đè lên vai đại sư huynh Chu Khánh Hải. Bọn họ là người quen cũ, phối hợp cũng không tệ. Chu Khánh Hải dạy dỗ cẩn thận, Tiểu Ngưu cũng ra sức học tập, chẳng qua mấy ngày gần đây hắn có chút khác thường, làm Chu Khánh Hải chú ý. Chu Khánh Hải không chỉ một lần hỏi thăm Tiểu Ngưu nguyên do là vì sao, Tiểu Ngưu cũng không nói thật.

Đến một ngày đầu tháng ba, sư phụ xuất quan, tiếng hoan hô của các đệ tử Lao Sơn vang dậy như sấm động. Sư phụ tuyên bố, công lực của hắn đã đạt đến tiêu chuẩn cao nhất trong lịch sử môn phái, so với những cái thứ tiên nhân kia chỉ hơn chứ không kém. Để cho đệ tử được đại khai nhãn giới, Xung Hư đạo trưởng trước mặt mọi người sử ra đẳng vân giá vũ (cưỡi mây lướt gió). Hắn nhảy lên trên đám mây, bay tới bay lui, động tác tùy ý, cười nói như thường, làm người ta ngưỡng mộ không thôi. Các đệ tử cũng biết, nếu muốn đạt tới lé vồ (level) này, không biết phải bỏ ra bao nhiêu tâm huyết, bao nhiêu thời gian.

Nên biết rằng, phi hành kiểu này là cảnh giới tối cao, đạt tới loại cảnh giới này, có thể không dùng bất cứ dụng cụ hỗ trợ nào, liền tùy ý tung hoành trên không. Mà đám quá môn đệ tử này tu vi khá cao, như Chu Khánh Hải, Nguyệt Ảnh, Nguyệt Lâm bọn họ, cũng phải dưới chân có vật phẩm hỗ trợ mới có thể phi hành, hơn nữa phi hành kiểu này có hạn chế nhất định, bay quá xa công lực sẽ tổn thương nặng nề. Tới cảnh giới trâu bò Xung Hư này, dù bay quanh cả Sơn Đông một vòng, cũng chẳng thấm là bao.

Các đệ tử khác cũng vỗ tay khen hay, trợ uy cho sư phụ, mà Tiểu Ngưu lại cảm thấy một trận tuyệt vọng. Hắn than thở: "Có Xung Hư cao nhân như

thể hỗ trợ cho Mạnh Tử Hùng, muốn làm gì cũng khó thành công." Chính là muốn gây chuyện, cũng không thể làm ầm ỹ. Hơn nữa, tuy có ma đao trong tay, nhưng uy lực của nó đến tột cùng là bao nhiêu, có trời mới biết. Có thể ngăn cản Xung Hư hay không, thật là một vấn đề nan giải đây.

Mùng 4 tháng 3 này, đã có tân khách lục đục kéo tới. Mà Lao Sơn từ trên xuống dưới, hỉ khí dào dạt. Đôi liên cũng đã dán, chữ 囍 (giống như chữ 喜喜, tức là hạnh phúc nhân đôi) cũng đã niêm, y phục thành thân, cũng đều chuẩn bị đầy đủ.

Khi Tiểu Ngưu chứng kiến Xung Hư tiếp kiến những vị khách kia, bộ dáng vui sướng cùng thỏa mãn, dần dần nghĩ: "Tại sao hắn không phải là cha ta đi? Nếu như vậy thật, Nguyệt Ảnh tỷ tỷ còn không phải lão bà của ta sao?" Mà lúc Tiểu Ngưu nhìn thấy Mạnh Tử Hùng mặt mày rạng rỡ, gặp ai cũng cười cười, tim của hắn như muốn nổ tung. Hắn liền nghĩ đến chủ ý tồi tệ nhất, bây giờ không được, liền hạ sát thủ, tranh thủ giết chết hắn, sau đó chạy trốn, tuyệt không để cho người mình yêu bị thất thân.

Tối hôm đó, hắn một mình đi tới bên ngoài "Phản tỉnh động" (nơi tự kiểm điểm, hối lỗi) trên vách núi, ngồi trên tảng đá ngăn người, phảng phất trông thấy ánh trăng vàng óng ánh. Trăng tuy đẹp, lại cô độc trên đó, mà mình cũng tính là cô độc đi? Người yêu sắp lập gia đình, chú rể không phải là Tiểu Ngưu. Chẳng lẽ Tiểu Ngưu hắn không thể dựa vào bản lãnh của mình thay đổi sự thật sao? Hắn một mực tin rằng, nhân định thắng thiên. (ý chí, quyết tâm của con người có thể thắng được sức mạnh của thiên nhiên và định mệnh)

Đang trong lúc bần thần, sau lưng có người nói: "Tiểu Ngưu, có tâm sự gì nghĩ không thông, có thể nói cho đại sư huynh nghe."

Tiểu Ngưu quay đầu lại, đại sư huynh Chu Khánh Hải chậm rãi tiến đến. Hắn mặc dù tuổi tác không coi là nhỏ, nhưng tính tình cũng thực thà.

Tiểu Ngưu mau lẹ nhảy xuống tảng đá, hướng đại sư huynh hành lễ bái kiến. Mặc dù là huynh đệ với nhau, nhưng phần lớn công phu của Tiểu Ngưu hay thời gian Chu Khánh Hải dạy dỗ hẳn, có thể nói, Chu Khánh Hải cũng coi là sư phụ của hẳn rồi.

Tiểu Ngưu nói: "Đại sư huynh, ta không có tâm sự gì, chẳng qua là trong nhà buồn bức ra ngoài hóng gió giải sầu thôi. Còn người, người cũng cảm thấy trong lòng buồn bức sao?"

Chu Khánh Hải vẻ mặt ôn hòa: "Thật đúng nha, ta cũng đang sầu đây, chúng ta thật là trùng hợp, không hẹn mà cùng nhau tới đây cho khuây khỏa."

Tiểu Ngưu nhìn sư huynh, điềm điềm hỏi: "Sư huynh a, người nói lúc con người ta có phiền não thì nên làm cái gì bây giờ?"

Chu Khánh Hải ngừng lại một chút, nói: "Vậy dĩ nhiên là tìm cách giải quyết rồi. Nếu như buồn bức ở trong lòng, để lâu dài, sẽ sinh bệnh."

Tiểu Ngưu thở dài một tiếng: "Nếu như không có cách nào giải quyết thì sao?"

Chu Khánh Hải nói: "Làm sao có thể không có cách nào giải quyết được? Tựa như độc dược trên đời, vô luận là rắn độc, bò cạp độc, hoặc là hạc đỉnh hồng, bất kể cỡ nào độc, cũng đều có giải dược. Phiền não của con người cũng giống vậy, vô luận người phiền não cái gì, bao nhiêu sầu, bao nhiêu khổ, rốt cục cũng có phương pháp giải quyết thôi."

Tiểu Ngưu chán nản nói: "Đáng tiếc chính là, cái khổ cái phiền não của ta lại không cách giải quyết." Vừa nói vừa ngẩng nhìn bầu trời đầy sao, ánh trăng sáng vằng vặc, tự nhiên nhớ tới Nguyệt Ảnh.

Chu Khánh Hải nhìn chăm chăm Tiểu Ngưu, trầm mặc một lát, nói: "Cái khổ não của người ta đại khái có thể đoán được, nhất định có liên quan tới

nữ nhân."

Tiểu Ngưu ồ một tiếng, đưa mắt nhìn Chu Khánh Hải, thất kinh: "Người cũng biết?"

Chu Khánh Hải hí mắt cười, nói: "Ta thường xuyên cùng người chung một chỗ, ta dĩ nhiên nhìn ra được người vì sao khổ não a."

Tiểu Ngưu thấy hần nói như thế, cũng không che giấu, nói: "Ta biết rõ ràng như vậy là tự chuốc lấy phiền não, nhưng ta vẫn nghĩ không thông. Nếu như mắt thấy nàng lập gia đình mà vờ như không thấy, ta thống khổ muốn chết thôi."

Chu Khánh Hải gật đầu một cái, nói: "Sư muội là một người vô cùng ưu tú, cộng thêm xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành, người thích nàng cũng là hợp tình hợp lý. Nếu người nghĩ không thông, không bỏ được nàng, vậy thì phải nghĩ biện pháp khác thôi."

Tiểu Ngưu nghe ý tứ của hần như có biện pháp, không khỏi cầm tay hần, nói: "Sư huynh, người có thể giúp ta không?"

Chu Khánh Hải do dự một cái, hồi đáp: "Ta xác thật có biện pháp giúp người, chỉ cần người có thật lòng hay không, có dám làm hay không. Chỉ cần dũng cảm một chút, nhẫn tâm một chút, nàng sẽ là của người."

Tiểu Ngưu cả kinh a một tiếng, nắm chặt tay Chu Khánh Hải: "Đại sư huynh, người nói đi, chỉ cần có thể đạt được mục đích, muốn ta làm gì cũng được. Sau khi chuyện này thành công, người muốn làm cha nuôi của ta, ta cũng không ý kiến."

Chu Khánh Hải cười ha ha một tiếng, nói: "Không có nghiêm trọng như vậy đâu. Ta với người là huynh đệ, như vậy dễ rồi loạn bối phận nha."

Tiểu Ngưu vội la lên: "Người ngược lại nói mau đi, là cách gì?"

Chu Khánh Hải suy nghĩ một chút, thấp giọng: "Chuyện này không phải chuyện đùa, người tuyệt không thể để lộ ra dù là một chút, nếu không, đời này của ta coi như hoàn toàn xong rồi, ngay cả mạng già này cũng gặp liên lụy."

Tiểu Ngưu lập tức khởi thề thốt: "Ta, Ngụy Tiểu Ngưu xin thề với trời, nếu như ta đem chuyện đại sư huynh giúp ta lộ ra nửa câu, sẽ bị loạn tiễn bắn chết, loạn đao chém chết, loạn đá đập chết, loạn kiếm đâm chết, chó điên cắn chết, loạn rắm phóng chết..."

Chu Khánh Hải nghe xong cười lớn lên, nói: "Tốt lắm, tốt lắm, ta tin người."

Tiểu Ngưu hỏi: "Lần này người có thể nói cho ta biết là cái diệu kế gì chưa?"

Chu Khánh Hải thần tình trở nên âm trầm, nói: "Không vội, cái biện pháp này ta còn chưa nghĩ chu toàn. Đợi đến ngày bọn họ thành thân, người cứ nghe theo sự chỉ huy của ta là được."

Tiểu Ngưu nghe xong, một đầu mê hoặc, cũng không biết chủ ý của đại sư huynh là gì, cũng không biết hẳn tại sao phải trợ giúp mình.

Chu Khánh Hải vỗ nhẹ bả vai Tiểu Ngưu mấy cái, nói: "Sư đệ à, ta đã đáp ứng giúp người rồi, người đừng bận tâm, cũng đừng mặt mày ủ rũ nữa, để cho người ta nghi ngờ cũng không hay." Nói xong, Chu Khánh Hải cất bước rời đi.

Tiểu Ngưu đột nhiên hỏi: "Người tại sao muốn giúp ta?"

Chu Khánh Hải không quay đầu lại, đáp: "Người có mục đích của người, ta cũng có mục đích của ta, người không nên hỏi nhiều."

Hắn đi rồi, Tiểu Ngưu suy nghĩ mãi cũng không thông suốt, mang theo một bụng nghi vấn trở về biệt viện của mình. Vừa bước vào, đã thấy Nguyệt Lâm tiến lên đón.

"Tiểu Ngưu à, chàng làm gì vậy? Trễ như thế mới trở về." Nguyệt Lâm hờn dỗi.

"Không có gì, ta ra ngoài tản bộ, hóng mát một chút, trong nhà có chút buồn bức thôi." Tiểu Ngưu mỉm cười đáp. Sau khi Chu Khánh Hải đáp ứng giúp hắn, trong lòng Tiểu Ngưu thoải mái hơn, hắn tin tưởng năng lực của Chu Khánh Hải.

Tiểu Ngưu vào nhà, Nguyệt Lâm cũng theo sau. Sau khi ngồi xuống, Tiểu Ngưu nói: "Nàng mới tới hả?"

Nguyệt Lâm đáp: "Ừm, người ta đợi chàng rất lâu."

Tiểu Ngưu nhìn chăm chú, dưới ánh nến mặt nàng hết sức xinh đẹp. Hắn nói: "Vậy có chuyện gì không?" Hắn một tay nắm đầu ngón tay Nguyệt Lâm, tay kia khẽ vuốt ve mu bàn tay của nàng.

Nguyệt Lâm tươi cười như hoa: "Thiếp ban nãy đi thăm sư tỷ. Y phục cô dâu của nàng thật là đẹp nha, chẳng qua Mạnh sư huynh muốn nàng mặc thử một cái, nói cái gì nàng cũng không chịu. Cũng sắp thành thân rồi, tại sao cả cười một cái cũng không thấy? Thật là lạ. Đâu có giống cô dâu sắp lên xe hoa đâu?"

Tiểu Ngưu sau khi nghe xong, trong lòng an tâm một chút, nói: "Vậy sao nàng không hỏi nàng ta nguyên nhân?"

Nguyệt Lâm nói: "Mạnh sư huynh với nàng như hình với bóng, nào có lúc ở một mình mà hỏi a."

Tiểu Ngưu thầm mắng: "Con cóc thối, người có tài đức gì, có cái phúc khí được cưới Nguyệt Ảnh. Nếu như công bình cạnh tranh, còn lâu mới tới phiên người làm chồng nàng." Nguyệt Lâm thâm tình nhìn Tiểu Ngưu, ôn nhu hỏi: "Tiểu Ngưu à, chàng chừng nào thì mới cưới thiếp?"

Tiểu Ngưu vuốt ve khuôn mặt bóng loáng của nàng, cười nói: "Nếu như nàng nguyện ý, chúng ta bây giờ làm luôn là được." Vừa nói, mắt đã đảo lên giường của mình.

Mặt Nguyệt Lâm đỏ lên, vội vàng đẩy tay Tiểu Ngưu ra, đứng lên, nói: "Nơi này nhiều ánh mắt nhìn chăm chăm, thiếp chả muốn đâu." Nói xong, liền bỏ chạy ra ngoài.

Trong nhà còn mỗi mình Tiểu Ngưu. Hắn tưởng tượng chuyện sẽ phát sinh hôm hôn lễ đó, nhịp tim cũng tăng nhanh. Hắn biết rất nhanh mình sẽ bị cuốn vào một lốc xoáy khó mà ra được, nhưng "Minh tri sơn hữu hổ, thiên hướng hổ sơn hành" (Biết rõ núi có hổ, nhưng vẫn cứ tiến vào), có một số việc không làm không được.

Trong lúc Lao Sơn phái trên dưới bận rộn vì chuyện vui của Nguyệt Ảnh và Mạnh Tử Hùng, trong võ lâm phát sinh một sự kiện động trời, khiến Xung Hư và phu nhân cũng lửa giận ngút trời mà cũng không thể không lo lắng. Thì ra là một Lao Sơn đệ tử tên là Tôn Lương xuống núi làm việc, vô tình gặp được một cô gái xinh đẹp, do sắc tâm nổi lên, liền đem cưỡng hiếp. Về sau mới biết đã chọc phải tổ ong, đại nạn ngập đầu.

Cũng bởi nữ tử mà hắn cưỡng gian thân phận không tầm thường, mà chính là tiểu thiếp của Đông Sơn Quý Vương, tên là Đào Diệp, là nữ nhân gần đây được Quý Vương sủng ái nhất. Tôn Lương hấp diêm nữ nhân của hắn, biết hậu quả vô cùng nghiêm trọng, cũng không dám trở về núi, mà trốn tránh. Hắn thật hối hận nha! Sớm biết như thế, có đánh chết hắn cũng không dám lao vào xxx người ta.

Hắn trốn, nhưng Lao Sơn chưởng môn cũng không thoát khỏi liên quan. doc truyện tại . Xung Hư cùng sư nương cũng nhận thấy chuyện này quan hệ trọng đại. Chuyện này tuy chỉ là hai người ân oán, nhưng nếu không xử lý ổn thỏa, đại trận doanh giữa chính và tà, rất có thể sẽ bộc phát một hồi ác chiến, không biết bao nhiêu người phải bỏ mạng đây.

Mấy năm vừa qua, giữa chính tà hai phái tuy có xung đột lẻ tẻ, nhưng cũng không có diễn biến thành chiến tranh. Bởi vì xung đột nhỏ, không phải vấn đề nhạy cảm thần kinh đối phương, cho nên tổng thể mà nói, mấy năm nay giang hồ coi như thái bình. Nhưng giờ đây không giống vậy, chuyện này rất có thể làm ác hóa quan hệ song phương, khiến cho xung đột gia tăng, tạo thành thảm kịch máu chảy đầu rơi.

Xung Hư hỏi sư nương bây giờ nên làm cái gì. Sư nương bày tỏ quan điểm: "Một, thông điệp cho Quý Vương, bày tỏ áy náy, khiến cho hắn hiểu đây là chuyện của Tôn Lương, chúng ta không có chỉ thị hắn làm như vậy. Hai, lập tức phái người bắt Tôn Lương về, xử lý nghiêm minh, nếu không Lao Sơn phái nào còn có mặt mũi đi ra ngoài gặp người. Ba, hướng võ lâm các phái giải thích một chút, để tránh mọi người nghị luận lung tung, ảnh hưởng hình tượng Lao Sơn phái."

Xung Hư suy tính hồi lâu, đồng ý hai điều sau, nhưng điều thứ nhất nói gì hắn cũng không đồng ý. Hắn bất mãn: "Để cho ta xin lỗi Quý Vương, tuyệt đối ta không làm được. Ta đường đường là một đại tông sư, ta sẽ không hạ thấp danh vọng của mình."

Sư nương khuyên nhủ: "Hiện nay cũng không phải là thời điểm để nói tới mặt mũi, chuyện này chúng ta vốn đuối lý, nói xin lỗi cũng phải. Nếu như không nói rõ ràng, bọn họ nhất định sẽ trả thù chúng ta, khi đó sự tình liền biến lớn."

Xung Hư lắc đầu: "Thư này ta không viết. Cường gian tiểu thiếp Quý Vương chính là con thỏ nhỏ Tôn Lương chết bầm này, không phải là Xung

Hư ta."

Sư nương thấy hăn cố chấp như vậy, cũng không miễn cưỡng, nói: "Vậy người định làm thế nào?"

Xung Hư xoa xoa râu ria, nói: "Chờ sau khi Tử Hùng và Nguyệt Ảnh thành thân, ta sẽ nghĩ biện pháp xử lý chuyện này. Cái con thỏ nhỏ chết bầm đó, nếu để ta bắt được, xem ta xử hăn thế nào." Xung Hư bình thời ôn hòa, giờ giống như một con con cọp phát uy.

Sau khi thương lượng, Xung Hư liền tự mình cùng chánh đạo các phái giải thích nội tình, khiến ọi người hiểu, đây là hành vi của cá nhân Tôn Lương, với Lao Sơn phái không có bất cứ quan hệ gì. Cùng lúc đó, Xung Hư bí mật phái đệ tử xuống núi, lòng bắt Tôn Lương.

Do Tần Viễn cùng Nguyệt Lâm chỉ huy, dẫn mười mấy tên đệ tử xuống núi. Xung Hư hạ lệnh, lấy tốc độ nhanh nhất bắt được Tôn Lương, tuyệt không thể để cho tên bại hoại này tiêu dao tự tại bên ngoài.

MA ĐẠO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 80: Ác Chiến (P2)

Lao Sơn phát sinh chuyện xấu, khiến người người nghị luận âm ỉ. Có người nói, Quỷ Vương lúc này quyết không bỏ qua, lấy tính tình của hắn, nhất định sẽ trả thù chính đạo tàn khốc, không tin ư, chờ nhìn đi. Cũng có người nói, Lao Sơn phái thật là đen đủi, có con sâu làm rầu nồi canh như vậy, có thể thấy được Xung Hư không biết dạy dỗ a.

Ngay cả Tiểu Ngưu trong lòng cũng mắng: "Con *** chứ, cái thứ gì vậy! Tiểu Ngưu ta đây tuy cũng là đồ háo sắc, nhưng tới bây giờ cũng chưa từng cưỡng gian nữ nhân. Phàm là ai cưỡng gian nữ nhân cũng bị coi là cầm thú, mục nội nó, bại hoại như vậy nên lăng trì mới đúng." Hắn lại nghĩ, nếu như tà phái giận dữ, cùng chính đạo đại chiến thì sao nhỉ? Tà phái tứ đại ma nữ có ba người có quan hệ mật thiết với mình, bắt ta cầm đao chém Quỷ Linh, nhẫn tâm sao? Chém Mộ Dung Mỹ, bỏ được sao? Chém Ngưu Lệ Hoa, có thể sao? Đáp án chắc chắn là không. Ở trong mắt người khác, chánh tà phân chia rất quan trọng, mà trong mắt mình, tất cả là mỹ nữ nha.

Nếu quả thật đánh nhau, ta nhất định không cùng các nàng động thủ.

Trong tiềm thức của hắn, rất rất rất hy vọng tà phái tới Lao Sơn gây chuyện. Huyền não càng to càng tốt, tốt nhất là thành thân ngày đó, tốt nhất có thể làm hôn sự Nguyệt Ảnh tan nát, như vậy mới vui a.

Ngày mừng 8 tháng ba rốt cục đã tới. Mạnh Tử Hùng ánh mắt mừng rỡ khó mà che dấu, mà Tiểu Ngưu thì cắn răng nghiêng lợi, hận không thể há mồm đem Mạnh Tử Hùng cắn chết.

Ngày này vô cùng náo nhiệt, đại chưởng môn các đại môn phái cũng tề tựu đông đủ. Mọi người tập trung trong phòng khách lớn, chứng kiến một màn báỉ đường thành thân. Mạnh Tử Hùng người mang lụa đỏ, xuân phong đắc ý; Nguyệt Ảnh một thân hồng y, mạng phủ trên đầu. Một màn này không biết làm bao người hâm mộ muốn chết. Theo như hướng dẫn của người chủ trì, hai người tiến tới trước chỗ Xung Hư và sư nương ngồi, chỉ cần tiếng pháo vừa vang lên, là có thể báỉ đường.

Tiểu Ngưu mắt đỏ lên, ruột gan đứt từng khúc. Hắn kéo Chu Khánh Hải đến bên cạnh, hỏi: "Diệu kế của người đây ư? Chỉ cần bọn họ báỉ đường, liền là vợ chồng. Ta làm sao bây giờ?"

Chu Khánh Hải bật cười một tiếng, khinh thường nói: "Gấp cái gì, đêm nay sẽ hành động. Người nhớ an dưỡng tinh thần nha! Tối nay người sẽ mệt đó." Dứt lời, lại đi qua chỗ khác tán ngẫu.

Tiểu Ngưu nhìn thân ảnh vừa bước vào, chỉ hận không thể khóc lớn lên, đang lúc pháo vang lên, có một tên đệ tử từ bên ngoài chạy vào, đến dưới chân sư phụ kêu lên: "Sư phụ, đại sự không xong, bọn họ bị người ta bắt được."

Xung Hư mặt lạnh băng, hỏi: "Nói rõ ràng một chút, người nào bị bắt?"

Tên đệ tử kia trả lời: "Sư phụ, Tần Viễn và Tôn Lương bị Quỷ Vương bắt được, Giang sư tỷ đang cùng Quỷ Vương ác chiến."

Xung Hư ồ một tiếng, nói: "Bọn họ ở đâu?"

Đệ tử kia gương mặt hốt hoảng, chỉ chỉ phía sau: "Đang ở dưới chân núi. Chúng ta trong lúc áp giải Tôn Lương tới chân núi, bị Quỷ Vương phục kích."

Vừa nghe những lời này, ai ai cũng cả kinh thất sắc. Bọn họ không nghĩ tới Quỷ Vương lại dám ở chân núi Lao Sơn động thủ, thật là gan lớn bằng

trời. Nếu không cho chúng chút bài học, nhân sĩ chánh đạo e rằng sẽ bị người ta coi thường rồi.

Xung Hư và sư nương liếc mắt nhìn nhau, vội vàng cùng Thiếu Lâm Vô Cực đại sư, Võ Đường Hàn Tùng đạo trưởng thương nghị đối sách. Không đợi thương lượng xong, chỉ nghe bên ngoài tiếng người huyên náo ồn ào, lại một tên đệ tử chạy vào bẩm báo, nói là Quý Vương thống lĩnh một đám người, áp giải Tần Viễn cùng Tôn Lương bên ngoài điều võ dương oai.

Xung Hư hỏi: "Nguyệt Lâm đâu?"

Chỉ thấy Nguyệt Lâm chạy vào, nói: "Sư phụ, đệ tử vô năng, Tần sư huynh và Tôn Lương đã bị Quý Vương bắt đi."

Nàng một thân đầy bụi đất, đổ mồ hôi đầm đìa.

Xung Hư an ủi: "Chuyện không liên quan tới con, con đã cho sư phụ mặt mũi rồi." Dứt lời, Xung Hư cùng một đám hảo hán chính đạo ra khỏi đại sảnh.

Tiểu Ngưu vội vàng tới gần, quan tâm: "Giang tỷ tỷ, nàng có sao không?"

Nguyệt Lâm lắc đầu một cái: "Không may là không sao, nếu không phải thiệp cơ trí, e rằng cũng bị bắt như Nhị sư huynh."

Sư nương hướng Mạnh Tử Hùng cùng Nguyệt Ảnh nói: "Các con ở nhà đợi, ta ra xem một chút." Sư nương vừa đi, Tiểu Ngưu và Nguyệt Lâm cũng theo ra ngoài.

Vừa ra, chỉ thấy song phương đang trong thế giằng co, giường cung bạt kiếm, có thể bạo phát bất cứ lúc nào.

Quỷ Vương mang đến mười mấy người, đều là một thân áo đỏ quần xanh, nhìn rất khác người. Quỷ Vương là một lão đầu mập, mặt mày hồng hào, người mặc áo choàng trắng, dáng dấp không coi là xấu, gương mặt lúc này sát khí bừng bừng, nhưng không nhìn ra có cái gì gọi là quỷ khí.

Bên người Quỷ Vương còn có ba người, là con của hắn. Hai đứa con trai mở nhọn tai khí, dáng vẻ bỉ ổi, nhưng nữ lại rất xinh đẹp, vóc người duyên dáng, mắt to môi đỏ, gương mặt linh hoạt. Người này không phải ai khác, chính là nữ nhi bảo bối của Quỷ Vương - Quỷ Linh. Lúc này, đôi mắt đẹp của nàng khẽ xoay chuyển, không chút sợ hãi, ánh mắt ở trong đám người quét qua quét lại, bộ dáng giống như đang tìm người.

Tiểu Ngưu vội vàng ẩn mình, hắn biết Quỷ Linh đang tìm mình. Hắn phát hiện, Tần Viễn và Tôn Lương cũng bị trói chặt ở phía xa

Bên này, Xung Hư hướng Quỷ Vương gật đầu một cái, lạnh lùng nói: "Đông sơn Quỷ Vương, người thật cuồng vọng, dám đánh giết lên núi. Chẳng lẽ người không nghĩ, hôm nay còn có thể còn sống rời khỏi?"

Quỷ Vương cười ha ha điên cuồng: "Lão phu hôm nay tới đây, cũng không có ý định muốn sống mà rời khỏi. Bất quá ta không sống được, các người cũng đừng hòng sống." Vừa nói vừa hướng đám người chính đạo chỉ một cái.

Chính đạo ý đông thể mạnh, lại ở địa bàn của mình, cũng trợn mắt nhìn Quỷ Vương, đao kiếm xuất khỏi vỏ. Có người nói: "Lão già, không tự lượng sức, làm thịt hắn." Có người hừ nói: "Quý đầu quý não gì chứ, vừa nhìn cũng không phải loại tốt, giết chết hắn, vì giang hồ trừ hại."

Lúc này một tiếng "A Di Đà Phật", Vô Cực đại sư lên tiếng: "Quý Vương thí chủ, nơi này đang tổ chức hỷ sự, người lại bắt Lao Sơn đệ tử, giết thẳng lên núi, chẳng lẽ muốn cùng chính đạo tương tàn?"

Quý Vương cười nhạt: "Vô Cực đại hòa thượng, lão phu ta hôm nay tới, chủ yếu là tìm Lao Sơn phái tính sổ, cùng môn phái khác không có quan hệ."

Xung Hư chất vấn: "Chúng ta nước sông không phạm nước giếng, có cái gì mâu thuẫn? Hôm nay là ngày vui của nhi tử, người lại tới quấy rối?"

Quý Vương hắc hắc cười lạnh, chỉ Tôn Lương đang run cầm cập, nói: "Tên súc sinh này là người của Lao Sơn phái hả?"

Xung Hư liếc Tôn Lương một cái, hận không thể một cước đá chết hẳn, nhưng cũng chỉ có thể nhắm mắt đáp: "Không sai."

Sư nương bên cạnh bổ sung: "Hắn vốn là đệ tử Lao Sơn ta, nhưng đó là chuyện trước kia. Kể từ khi hắn vi phạm môn quy, đã bị trục xuất sư môn, người muốn tính sổ cũng không liên quan chúng ta."

Quý Vương sửng sốt, thầm nghĩ: "Nữ nhân này nói thật hay, vài câu liền đem trách nhiệm phủ sạch không còn một mống." Quý Vương trầm ngâm: "Chưởng môn phu nhân, ta chỉ biết Tôn Lương là người của các người, coi như trục xuất sư môn, cũng là từ nơi này ra ngoài. Ta hôm nay tới, chính là để cho các người biết: đời Quý Vương ta, còn chưa bao giờ chịu uất ức như vậy."

Xung Hư trừng mắt, hỏi: "Quý Vương, người muốn thế nào, nói thẳng ra đi."

Quý Vương thuận miệng đáp: "Đem Tôn Lương người này giao cho ta, sau đó người và mấy người chưởng môn này, nhất định ở trước mặt mọi người hướng ta công khai nói xin lỗi." Dứt lời, chính đạo xôn xao, cảm thấy Quý Vương thật quá cuồng vọng. Chỉ bằng hắn và mười mấy người, lại muốn thị uy trước mặt chính đạo, thật không biết trời cao đất rộng là gì.

Xung Hư cười ha ha, nói: "Quý Vương, điều thứ nhất có thể xem xét, điều thứ hai sao, năm mớ a. Ta làm sao lại đi xin lỗi một đám tà môn ngoại đạo như người? Đẹp cái tư tưởng ngu ngốc ấy đi."

Quý Vương giậm chân một cái, lớn tiếng: "Xem ra hôm nay không thể làm gì khác hơn ngoài động thủ." Vừa nói chuyện, ra vẻ muốn xông tới chỗ Xung Hư.

Không đợi Quý Vương động thủ, Quý Hùng nhi tử hăn chen lời: "Cha, đối phó cái lão mũi trâu này, còn cần lão nhân gia người xuất thủ sao? Nhìn ta đây." Vừa nói chuyện, liền nhảy đến trước mặt Quý Vương.

Quý Vương thấy con trai dũng cảm như vậy, trong lòng cao hứng, nói: "Quý Hùng, lùi xuống đi, con sao có thể là đối thủ của chưởng môn nhà người ta a."

Quý Hùng không phục, rút quý đầu đao ngang hông ra, oa oa một tiếng, hướng Xung Hư phóng tới. Xung Hư cười ha hả một tiếng, vung tay lên, Chu Khánh Hải liền tiến ra đón đỡ. Xung Hư ý thân phận mình, không muốn cùng một hậu bối so chiêu.

Quý Hùng và Chu Khánh Hải so chiêu, một bên ánh đao chớp nhoáng, đặng đặng sát khí; một bên tay không đón đỡ, chột trái chột phải, hồi lâu không nhìn ra cao thấp.

Bên kia đệ đệ Quý Anh thấy ca ca không thể thủ thắng, cũng nhào tới. Xung Hư vừa thấy, hướng trong đám người ngoắc ngoắc tay, chỉ thấy Mạnh Tử Hùng nhảy vào vòng chiến, chặn lại Quý Anh. Thì ra sư nương bố trí cho hăn cùng Nguyệt Ảnh ở trong phòng, nhưng Nguyệt Ảnh không yên lòng, vì vậy hai người cũng không cố kị, chạy đến trợ chiến.

Quý Linh thấy bọn họ đánh nhau náo nhiệt, tay không khỏi ngứa, cũng tiến tới trước mặt Xung Hư kêu lên: "Lão già, ta muốn quyết đấu với người."

Xung Hư cười cười khinh miệt, hướng Nguyệt Lâm ngoắc tay, Nguyệt Lâm khoan thai tiến lên. Xung Hư dặn dò: "Nguyệt Lâm, nàng so với con nhỏ hơn, nhớ phải nhường nàng ba chiêu."

Quỷ Linh kêu lên: "Ai muốn nàng nhường chứ, ta với nàng không khác biệt mấy." Vừa nói chuyện, hai tay giương lên, hai đạo lục quang bắn về phía Nguyệt Lâm. Nguyệt Lâm không dám khinh thường, cũng phát ra tam muội chân hỏa chống đỡ. Hiệp thứ nhất, Nguyệt Lâm liền cảm nhận được áp lực đến từ đối phương, xem ra cô nương là lượt này không thể xem thường nha.

Tất cả mọi người chăm chú nhìn ba cặp giao phong. Vô luận là chánh đạo hay tà phái, những người không ra trận cũng nín thở ngưng thần, nhìn không chớp mắt. Cũng đủ hiểu, chỉ cần tình huống không ổn, sẽ nhào tới chém giết.

Đồ đệ Xung Hư cũng không phải tầm thường, mà nữ nhi Quỷ Vương cũng không phải yếu thế. Song phương đánh tới mức thiên hôn địa ám, cát bay đá chạy, bất phân cao thấp. Bốn người đàn ông đấu võ, hai cô nương đấu pháp, mỗi người có một thế mạnh, mỗi người có một đặc sắc.

Vừa mới bắt đầu, mọi người còn sợ hết hồn hết vía, một thoáng sau, cũng bị tràng diện làm cho hấp dẫn.

Quỷ Vương thấy con gái biểu hiện không tệ, tâm tình rất tốt, nói với Xung Hư: "Xung Hư, đến đây, chúng ta cũng vui đùa một chút. Hôm nay không giành lại mặt mũi của ta, ta sẽ không rời."

Xung Hư không chút yếu thế, lớn tiếng: "Người tới đây."

Quỷ Vương hướng bãi đất trống lao tới, Xung Hư cũng vội vàng theo sau. Quỷ Vương chợt đứng lại, ánh mắt cừu hận nhìn chằm chằm Xung Hư, cười lạnh ba tiếng, chợt hướng Xung Hư vẫy ống tay áo, giống như là

không đếm xỉa tới. Chỉ thấy ống tay áo thoáng qua, một cỗ gió mạnh nổi lên, mang theo thanh âm bén nhọn bay ào ào về phía Xung Hư.

Xung Hư hét lớn: "Tới hay lắm." Cũng giờ lên ống tay áo, không thấy có gì phát ra, chỉ nghe "phanh" một tiếng, hai cỗ lực lượng giữa đường chạm vào nhau, phát ra tiếng vang rung chuyển trời đất, những đệ tử công lực còn kém lão đảo muốn ngã, ngay cả Tiểu Ngưu cũng cảm thấy huyết khí sôi trào. Hắn biết bản lĩnh mình còn kém xa lắm, lòng nhủ: "Hôm nay chuyện này còn không biết kết quả thế nào đây." Sau đó, Quỷ Vương hai tay giương lên, hai đạo lực quang như tia chớp bắn về phía ***g ngực Xung Hư. Xung Hư song chưởng dán vào nhau, lòng bàn tay hướng vào trong, như một bức tường, ngăn trở Quỷ Vương thế công, chỉ nghe "phanh phanh" hai tiếng, ở trên tay Xung Hư tuôn ra hay đóa hoa xanh biếc, lực quang cứ như vậy mà tiêu thất.

Lần này giao đấu, song phương càng đề cao cảnh giác. doc truyện tại . Quỷ Vương thầm nghĩ: "Cái thằng mũi trâu, không ngờ mạnh như vậy. Hôm nay nếu muốn thủ thắng, thật không dễ dàng." Mà Xung Hư cũng cảm giác mu bàn tay hơi đau, thầm kinh hãi, hắn không nghĩ tới công lực mình đột nhiên tăng vọt, vẫn không chiếm chút tiện nghi. Như vậy có thể thấy, mấy năm nay tên ma đầu này ở pháp thuật một chút cũng không có lười biếng!

Tiểu Ngưu nhìn song phương đánh nhau, tâm trạng khẩn trương cực kỳ, vừa lo lắng Nguyệt Lâm bị thương, lại sợ Quỷ Linh gặp chuyện không may. Hắn thật muốn lớn tiếng kêu tất cả mọi người dừng tay, có chuyện gì có thể từ từ thương lượng giải quyết. Không phải chỉ là cưỡng bức sao? Nghiêm trị hung thủ là được rồi, cần gì phải đánh nhau tới đầu rơi máu chảy chứ.

Tiểu Ngưu lại gần sư nương, hỏi: "Sư nương, chúng ta làm sao bây giờ?"

Sư nương nhẹ giọng nói: "Không sợ, chúng ta hôm nay nhất định có thể mở mày mở mặt. Bọn họ chỉ bằng mấy người này cũng dám tới đây, không phải là đi chịu chết sao?"

Tiểu Ngưu giọng nói nặng nề: "Chỉ sợ bọn họ không có sợ hãi a! Biết rõ chúng ta nơi này tụ tập tinh anh các môn phái, bọn họ còn dám tới, điều này nói lên cái gì? Điều này nói lên bọn họ còn có hậu quân."

Sư nương nghe xong gật đầu: "Người nói rất có lý." Đoạn xoay đi thương lượng với những môn phái khác.

Tiểu Ngưu lại tiến tới bên người Nguyệt Ảnh, trong lòng khổ sở, nói: "Sư tỷ, chúc mừng người. Chỉ mong các người có thể trăm năm hạnh phúc."

Nguyệt Ảnh thu hồi ánh mắt đang dõi theo cuộc chiến, nhìn thoáng qua Tiểu Ngưu, nói: "Cám ơn. Ta tin tưởng người và Nguyệt Lâm cũng sẽ như vậy."

Đang nói chuyện, chỉ nghe nơi xa có người cười hô hố, thanh âm khó nghe như quỷ khóc sói tru. Tiểu Ngưu tự nhủ: "Đây là người phương nào đến, nghe thanh âm này cũng không giống như người tốt." Khi tiếng cười dừng lại, giữa không trung bay tới một bóng người, giống như một đoàn miên hoa rơi trên mặt đất. Mọi người vừa nhìn người này, nhin cười không được. Người này dáng người thật đặc sắc. Hắn so với người bình thường cao hơn một cái đầu, lại gầy đến độ da bọc xương, hắc bào treo trên người hắn, giống như treo lên cây gậy trúc. Trên đầu có vài cọng tóc, mà trên cằm râu ria xồm xoàm. Ánh mắt như một đường chỉ, lại dài như mắt cua. Nhìn giống như cương thi, rất buồn cười.

Hắn vừa xuất hiện, lập tức những tiên bối cao thủ ồ ào bàn tán. Tiểu Ngưu không biết là người nào, liền hỏi Nguyệt Ảnh: "Sư tỷ, cái thứ quái vật này là ai?"

Nguyệt Ảnh đôi mắt trong suốt nhìn chăm chăm "quái vật", hồi đáp: "Ắt hẳn là Nam Linh Xà Vương."

Tiểu Ngưu ồ một tiếng, nói: "Chính là thúc thúc của cái nha đầu hay nghịch rắn đó sao?"

Nam Linh Xà Vương mặt âm trầm hướng đám người đang đánh nhau quét mấy lần, thấy Vô Cực đại sư liền hét lên: "Đại hòa thượng, người thế nào còn chưa chết?"

Vô Cực đại sư chau mày, đáp: "Lão nạp tu vi không đủ, không có phúc duyên nhìn thấy Phật tổ. Ngược lại thí chủ bộ dáng như sắp được gặp a."

Xà vương ngửa mặt lên trời cười to, nói: "Hôm nay nếu như Xung Hư mũi trâu này không hướng công chúng nói xin lỗi, ta sẽ đưa người đi gặp Phật tổ."

Vô Cực cũng không có tức giận, nhưng một nhân sĩ chánh đạo lại nhao nhao lên: "Lão quái vật, muốn chết vậy thì người đi chết đi, người bệnh như vậy, sớm nên tự kết liễu cho rồi."

Xà vương hừ hừ, vung tay lên, một đạo bạch quang hướng người nọ bắn tới. Vô Cực thấy thế tay áo phất một cái, một cổ kinh phong ngăn trở đoàn bạch quang kia. Đoàn bạch quang lại trở về trong tay áo Xà vương

Xà vương cười hắc hắc: "Lão hòa thượng, nhiều năm không thấy, phản ứng còn nhanh nhẹn như vậy nha! Tiếp ta thêm một chiêu."

Vừa nói chuyện, hai tay áo cùng phất, chỉ thấy từ ống tay áo đột nhiên phát ra mấy đạo hắc quang cùng bạch quang, bắn về phía Vô Cực.

Vô cực kêu một tiếng: "Mau tránh ra." Tiến lên một bước, chặn lại đoàn ánh sáng kia. Những đoàn ánh sáng kia cũng không có trở về, mà là bị Vô Cực ném xuống đất. Mọi người xem, đều không tự chủ hút vài ngụm khí

lạnh, thì ra là ngọn ngang trên đất là hắc xà cùng bạch xà, mặc dù cũng bị Vô Cực đánh chết, vẫn làm cho người ta rợn cả tóc gáy. Có vài đệ tử sợ hãi, mau chóng lui về phía sau mấy bước.

Xà vương chứng kiến những con rắn bảo bối của mình bị chết, lòng đau muốn khóc. Hắc oa oa gầm lên: "Lão lừa ngốc, ta liều mạng với người." Dứt lời, Xà vương móc ra một cây trường tiên, bay ra một mảnh ngân hoa, hướng Vô Cực phóng tới, Vô Cực không thể làm gì khác hơn là xuất chiến. Hai người trên không đánh nhau, nhất thời dây dưa một chỗ.

Lúc này, sư nương hạ lệnh đem sơn môn đóng lại, để tránh tà phái có viện binh kéo đến. Lao Sơn đệ tử lĩnh mệnh, nhưng cửa chưa kịp đóng lại, đã tới một người, chỉ thấy nàng mười lăm, mười sáu tuổi, xinh đẹp như hoa, trên cổ quấn một con rắn, đang cười hì hì đi tới.

Vừa nhìn thấy người này, đầu Tiểu Ngưu muốn đau cả lên, người này không phải ai khác, chính là đã từng gặp một lần - Nam Lĩnh Tây Thi Mạc Tiểu Thiên.

Nàng đứng ở cửa, cười nói: "Đóng cửa gì sớm nha, khách còn chưa tới đông đủ đây."

Nguyệt Ảnh trong đám người bước ra, nàng vung tay lên, nói: "Mạc Tiểu Thiên, đây cũng không phải là địa phương để người chơi đùa, coi chừng bị rắn cắn."

Vừa thấy Nguyệt Ảnh, Mạc Tiểu Thiên mặt dài ra. Nàng thở phì phò nói: "Ta đang tìm người đây, hôm nay không giết người, ta không đi đâu cả."

Nguyệt Ảnh ngạo nghễ: "Người nghĩ muốn đi cũng không đi được." Vừa nói chuyện, người đã nhẹ nhàng đi tới trước mặt Mạc Tiểu Thiên. Khoát khoát tay, Nguyệt Ảnh muốn thị uy với nàng, giết chết ngạo khí của nàng. Nhưng ý niệm vừa chuyển, cũng không vội đánh, hỏi: "Mạc Tiểu

Thiên, các người còn có bao nhiêu trợ thủ cũng gọi ra hết đi. Tới một đánh một, tới hai đánh hai."

Mạc Tiểu Thiên một chút cũng không sợ, chỉ về phía sau một cái, nói: "Người mù sao, chẳng lẽ nữ nhân một khi gả cho người ta, liền trở nên ngu xuẩn như vậy?"

Nguyệt Ảnh cười cười: "Ta tất nhiên sẽ không, về phần người, thật là khó nói." Nói xong, hướng phía sau nàng quan sát. Chỉ thấy khúc quanh sơn đạo một nhóm người đang đi lên, cũng là một thân trang phục, tay cầm yêu đao, ước chừng trăm người, cầm đầu là một mỹ nữ khác, một thân áo đen, ngực cao eo thon, khí chất cao ngạo. Đây không phải là Bắc Hải la sát Mộ Dung Mỹ sao?

Nguyệt Ảnh cười lạnh nói: "Nói như vậy xem ra tà phái các người toàn thể xuất động rồi, tới hay lắm, vừa đúng có thể hốt cả ồ."

Mạc Tiểu Thiên hừ hừ: "Đàm Nguyệt Ảnh, bớt khoác lác đi. Người thấy chẳng qua là một nhóm người, Bắc Hải băng vương dẫn một nhóm lớn nhân mã đang ở phía sau lên đây. Các người một người cũng đừng nghĩ chạy thoát, hôm nay nơi này chính là nơi các người táng thân. Chọn ình một nơi chôn huyệt đi, tránh ột lát chết không có chỗ chôn."

Điều này nằm ngoài dự liệu của Nguyệt Ảnh. Nàng không biết lời của nàng ta là thật hay giả, lập tức quay người cùng sư nương nói câu, sư nương lại cùng Võ Dương đạo trưởng Hàn Tùng nói mấy câu. Sau đó, sư nương phát lệnh, Nguyệt Ảnh mau chóng đánh bại Mạc Tiểu Thiên, sau đó đóng lại sơn môn, tất cả toàn bộ tiêu diệt.

Có thể thấy, một cuộc thảm kịch đổ máu sắp bắt đầu.

MA ĐẠO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 81: Ác Chiến (P3)

Nguyệt Ảnh tới bên cạnh Mạc Tiểu Thiên, vung trảo ra bắt. Thân thể Mạc Tiểu Thiên co rụt lại, đá ngược vào bụng Nguyệt Ảnh. Nguyệt Ảnh đưa tay chụp, liền tóm được *** Mạc Tiểu Thiên, thuận tay quăng một cái, khiến nàng té lăn trên mặt đất.

Sau đó, các đệ tử lập tức đóng lại đại môn, ngoại nhân trong lúc nhất thời không vào được. Sư nương hạ lệnh: "Mau đem lũ người tà phái này giải quyết."

Nghe được, Quỷ Vương nhảy ra ngoài vòng chiến, kêu lên: "Các người không nói quy củ ư?"

Xung Hư đáp: "Các người cái thứ tà môn ngoại đạo, người người đều muốn diệt." Sau đó cũng hô to: "Giết."

Sau tiếng hô, mấy trăm tên chính đạo như dã lang đánh về phía đám người tà phái, cục diện rơi vào một mảnh hỗn chiến.

Trong nháy mắt, đã hơn mười mấy người ngã gục trong vũng máu. Những người này không chỉ có tà phái, còn có cả chính đạo. Tiểu Ngưu tuy lòng không muốn như vậy, nhưng giây phút này cũng không khỏi không xách đao đi chém người. Hãn nhủ thầm: "Tại sao phải chém chém giết giết tới mức người chết ta sống đây? Chẳng lẽ chỉ có dùng đao mới có thể giải quyết vấn đề? Ai, ai tới giúp những người đáng thương này một chút. Bất kể chính tà, bọn họ cũng đều là người sống sờ sờ nha, trong nhà đều có vợ con già trẻ..." Hãn thật muốn hét to "Dừng tay đi!!!" Nhưng hãn không có

làm vậy, bởi hẳn biết, dù mình kêu rách cả cổ họng cũng vô dụng, sẽ không có ai nghe mình. Xem ra, cừu hận chính tà hai phái càng lúc càng sâu.

Quần thể chém giết, ảnh hưởng tâm tình từng cá nhân. Quý Vương thấy mấy phe thương vong nghiêm trọng, khí thế ban đầu có phần giảm bớt; về phần Quý Hùng cùng Quý Anh càng kinh hãi thất sắc, tay chân có chút luống cuống; mà Quý Linh cũng bị Nguyệt Lâm tấn công tới mức phải liên tiếp thoái lui. Tiểu Ngưu đứng bên quan chiến trong lòng lo lắng, chỉ sợ Quý Linh bị Nguyệt Lâm lấy mạng. Mà sư nương và Nguyệt Ảnh thì như đã lang giữa bầy dê, đi tới đâu nhân sĩ tà phái ngã tới đó.

Lúc này, Mộ Dung Mỹ cũng biết bên trong tình hình nguy cấp, liền sử dụng pháp thuật đem sơn môn chấn vỡ. Cửa vừa đổ, nàng dẫn hơn trăm người như nước triều tràn vào. Rốt cục, tình thế bất lợi của tà phái, lập tức thay đổi, không còn ở trạng thái bị động. Nên biết rằng, chánh đạo ở đây đều là tinh anh các phái, mà Mộ Dung Mỹ đưa đến cũng là cao thủ tà phái. Bọn họ bản lĩnh xuất chúng, hảo thủ trăm dặm mới tìm được một, nếu không hôm nay cũng không tụ tập ở nơi này.

Chốc lát lại có thêm mười mấy người té ngã. Gương mặt Mộ Dung Mỹ đặng đặng sát khí, sau khi đánh ngã mấy tên chính đạo, nàng chợt phát hiện ra Tiểu Ngưu, trong lòng mừng rỡ, mặt vờ nghiêm túc, hét lớn: "Lũ người Lao Sơn kia, còn không qua đây chịu chết."

Tiểu Ngưu không thể làm gì khác hơn là phối hợp cùng nàng diễn trò: "Yêu nữ tà phái, mau thúc thủ chịu trói." Vừa nói, huy động hai quả đấm, xông tới. Hai người đánh tới "phanh phanh" vang dội. Mộ Dung Mỹ chợt phát hiện công phu Tiểu Ngưu tiến bộ rất nhanh, coi như là đánh nhau bình thường, mình tạm thời khó có thể thắng hẳn.

Mộ Dung Mỹ trong lòng cao hứng, nhưng nhìn hoàn cảnh nơi này lại không thể cao hứng nổi. Hai người vừa đánh, vừa nói chuyện. Mộ Dung Mỹ nhỏ giọng: "Đồ chết bầm, có nhớ thiếp không?"

Tiểu Ngưu cười khố, thầm nói: "Đây là lúc nào, nàng còn có tâm tình hỏi cái này a." Nhưng hắn biết vấn đề này tuy nhỏ, đối với phái nữ lại rất trọng yếu. Hắn đành phải nén lại tâm tình, nói: "Nhớ, năm mộng cũng nhớ nha! Ài, tốt nhất hai phe chúng ta nên dừng tay, mới dễ nói chuyện." Đang nói, ánh mắt đảo qua bên cạnh, một cái đầu người rơi xuống lăn lông lốc, máu tươi đầm đìa một vũng, khiến Tiểu Ngưu muốn phát nôn.

Phóng mắt khắp toàn trường, thỉnh thoảng lại có người ngã xuống, có người lăn lộn, có người rên rỉ. Đa phần chân đứt tay cụt, như lá rụng gặp gió, bay loạn tứ phương. Một màn thảm kịch, làm người ta kinh tâm động phách, không đành lòng đứng nhìn.

Song phương đánh nhau đến hồi quyết liệt, Quỷ Vương còn có thể duy trì, mà những người khác tính mạng khó giữ. Quỷ Hùng bị Chu Khánh Hải ấy cước, Quỷ Anh bị Mạnh Tử Hùng tặng mấy quyền, Quỷ Linh thì rất kiên cường, cực khổ chống đỡ, tuyệt không thất bại. Những người còn sống sót, chứng kiến thi thể địch nhân và người phe mình, mắt đỏ ngầu, thề không giết sạch đối phương, không chịu dừng tay.

Đang lúc song phương thương vong nặng nề, lại có một nhóm người tiến vào sơn môn. Dẫn đầu là một người trung niên, một thân nho sam màu xanh, tướng mạo uy nghiêm, vừa nhìn biết ngay không phải người thường. Phía sau hắn là một đám thủ hạ mặt mày dữ tợn, huy động đao kiếm, ước chừng mấy trăm người. Nếu còn kéo dài thêm nữa, hôm nay chính đạo e rằng sẽ phơi thây khắp nơi, nguyên khí tổn thương nặng nề.

Tiểu Ngưu ý thức được vấn đề nghiêm trọng. Nhẹ giọng hỏi: "Người này là ai?"

Mộ Dung Mỹ bức lui Tiểu Ngưu mấy bước, nói: "Đó là cha thiếp, Bắc Hải Băng vương."

Tiểu Ngưu ồ một tiếng: "Không thể đánh lại rồi, đánh tiếp nữa, sẽ chỉ chết nhiều người hơn thôi. doc truyện tại . Mau nói cha nàng kêu một tiếng, dừng lại đi."

Mộ Dung Mỹ cố chấp nói: "Không được, người chính đạo các chàng quá độc ác, người của chúng thiếp không thể chết vô ích như vậy được. Nếu chàng muốn, tự chàng hô ngừng đi."

Tiểu Ngưu vì trăm họ dân sinh, không muốn người chết thêm nữa, liền nói: "Tốt, nàng hãy nói với cha nàng, đừng vội xuất thủ, ta sẽ kêu bọn họ dừng tay." Vừa dứt lời, Tiểu Ngưu nháy ra ngoài vòng chiến, ngẩng đầu hét lớn: "Dừng lại đi, đừng đánh nữa." Thanh âm của hắn không phải nhỏ, nhưng không thể át được tiếng binh khí chạm vào nhau, nên không một ai dừng lại.

Lòng tự ái của Tiểu Ngưu bị tổn thương nặng nề. Hắn nhìn quanh một lượt, tiến mấy bước lên đài luyện võ. Trên đang có mấy cặp đánh nhau ầm ĩ. Tiểu Ngưu kêu lên: "Con ***, dừng lại cho ta." Vẫn không ai màng tới, Tiểu Ngưu giận sôi, lao lên tay đâm chân đá, cũng không quản người con *** là của môn phái nào.

Phanh phanh mấy tiếng, bọn họ rốt cục ngã nhào.

Tiểu Ngưu đứng trên đài cao, hai tay đưa ra hét lớn: "Con ***, tất cả dừng lại cho ta, nếu không dừng, lão tử sẽ giết người." Hắn vận đủ công lực, tiếng vang như sấm, truyền khắp toàn trường. Quả nhiên có một bộ phận dừng lại, tiếp theo những người khác cũng lục tục dừng tay, tất cả mọi người đều hiếu kỳ nhìn thiếu niên đang đứng trên đài.

Dưới ánh mắt soi mói, Tiểu Ngưu lần đầu có cảm giác sung sướng. Hắn ở trên đài đi một vòng, phất phất tay thu hút chú ý.

Sư nương và Nguyệt Ảnh đứng dưới đài. Sư nương hỏi: "Tiểu Ngưu, người định làm gì?"

Tiểu Ngưu chỉ mỉm cười: "Ta nói mấy câu sẽ xuống ngay. Chuyện ngày hôm nay, phải giải quyết dứt điểm một lần."

Sư nương cảm thán một tiếng: "Chính tà xung đột, đã có từ lâu, người ta cũng không có cách nào hóa giải, người làm được không?"

Tiểu Ngưu bày tỏ: "Bất kể kết quả thế nào, cũng phải thử một chút." Dứt lời, Tiểu Ngưu hắng giọng một cái, hướng mọi người chấp tay, nói: "Tại hạ là Lao Sơn đệ tử Ngụy Tiểu Ngưu, có mấy câu muốn nói với mọi người, xin cho tiểu đệ mặt mũi, nghe ta một lời nói hết. Chờ ta nói xong, các người muốn liều mạng, thì cứ việc tiếp tục, ta không quản nữa!" Nói rồi, hướng mọi người thi lễ. Bên dưới nảy ra một trận nghị luận xôn xao, không biết là đang nói những gì.

Tiểu Ngưu mang gương mặt bi phẫn, lớn tiếng: "Tất cả mọi người để ý một chút, trước mắt chúng ta, đã chết bao nhiêu người, đã bị thương bao nhiêu người. Bọn họ chết có đáng giá không? Bị thương có đáng giá không? Mọi người có nghĩ tới không, chúng ta chỗ này liều chết liều sống, đến cuối cùng là vì cái gì? Không phải là vì một cái án cường bức hay sao? Muốn giải quyết vấn đề, chẳng lẽ không có nổi một phương pháp sao? Hờn là động dao động kiếm? Cầm đao kiếm giải quyết thì có kết quả tốt hơn sao?" Nói đến đây, Tiểu Ngưu dừng lại một lát.

Không ít người ở đây thầm gật đầu, nhìn trên mặt đất, xác người ngổn ngang. Mà những ai bị thương khê vuốt ve vết thương của mình, gương mặt thống khổ.

Tiểu Ngưu chú ý vẻ mặt của từng người, đoạn nói: "Ai cũng là do cha mẹ sinh dưỡng, không phải từ tảng đá chui ra. Vì vậy, ta xin mọi người quý trọng, quý trọng tính mạng của mình, cũng quý trọng tính mạng đồng loại. Hôm nay người chết nhiều như thế, không nói tà phái hay là chính đạo, đều chết hết không ít. Xin hỏi các vị tiền bối, các người còn muốn chết thêm mấy trăm mấy ngàn người nữa?"

Dứt lời, Tiểu Ngưu nhìn thoáng qua nhân vật đứng đầu chính tà hai phái. Đa số bọn họ khuôn mặt rất nghiêm túc, giống như đang trầm mặc suy tư.

Tiểu Ngưu nói tiếp: "Tại đây, ta xin mọi người hãy ngưng chiến đi, đừng chém giết nữa. Cho dù người chết sạch, cũng có thể giải quyết được vấn đề sao. Muốn giải quyết vấn đề, chúng ta có thể ngồi xuống nói chuyện vui vẻ, tâm bình khí hòa, chỉ cần có thành tâm, sẽ luôn có biện pháp giải quyết."

Lời vừa nói ra, toàn trường một mảnh tĩnh lặng.

Trên thực tế, trải qua một hồi chém giết sống chết, không nói chính đạo, cả tà phái tất cả mọi người không muốn đánh tiếp. Song phương chém giết, ai cũng không chiếm được tiện nghi, nhưng cũng không ai muốn lùi một bước, đơn giản vì họ không muốn mất đi mặt mũi.

Lúc này, bỗng một người vỗ tay, nói: "Hay, hay lắm, vị tiểu huynh đệ này nói thật hay! Ta tán thành đầu tiên. Đúng thật, giải quyết vấn đề cứ nhất thiết phải dùng đao sao? Dùng lý lẽ không được sao, chúng ta vì nguyên do gì lại không thử một chút?"

Mọi người theo âm thanh phát ra nhìn lại, chỉ thấy một người đang hướng tới vũ đài. Người này không ngoài ai khác, chính là một trong những lãnh tụ của tà phái, Bắc Hải Băng vương. Băng vương nhảy lên sau, nhìn Tiểu Ngưu khen: "Tiểu huynh đệ, người thật tốt bụng, nếu như chính tà hai phái chúng ta đều nghĩ giống như người, thiên hạ đã sớm thái bình."

Tiểu Ngưu nhìn cha Mộ Dung Mỹ, khiêm tốn nói: "Không dám nhận, không dám nhận, tại hạ chỉ nói ra những suy nghĩ trong lòng thôi."

Băng Vương hướng Quỷ Vương kêu lên: "Lão Quỷ, người cũng dừng đi thôi, qua đây thương lượng biện pháp giải quyết một chút."

Quỷ Vương nghe tiếng cũng nhảy lên đài, quát Tiểu Ngưu: "Người nói hay quá nhỉ, tiểu lão bà của ta bị cường gian, người nói ta ngậm bồ hòn làm

ngọt được sao?"

Tiểu Ngưu bình tĩnh hồi đáp: "Oan có đầu, nợ có chủ. Chúng ta có thể thương lượng."

Băng vương khuyên nhủ: "Lão Quỷ à, đừng nóng như vậy. Chúng ta hôm nay hãy thương lượng một chút đi." Tiếp đó, hắc hươu dưới đài vừa chấp tay, đoạn nói: "Xung Hư đạo trưởng, Hàn Tùng đạo trưởng, còn có Vô Cực đại sư, cũng mời lên đài đi."

Ba vị nhân vật đại biểu cho chính đạo, cũng đều bước lên.

Trong lòng bọn họ tuy muốn đánh cũng đánh không lại nữa, còn đánh tiếp, trừ thêm nhiều người chết ra, còn có ích lợi gì hơn đây?

Quỷ Vương cũng không vòng vo, cao giọng: "Chuyện ngày hôm nay, ta cũng không muốn nó phát sinh, nhưng một bụng tức khí còn chưa xả được. Xung Hư, chỉ cần ngươi ngay trước mặt mọi người nói lời xin lỗi ta, sau đó xử trí cái thằng súc sinh đó, chuyện ngày hôm nay coi như xong."

Xung Hư giậm chân một cái: "Ta không có lỗi, muốn ta xin lỗi, không thể nào."

Quỷ Vương nhìn hắc, kêu lên: "Hắc là đồ đệ ngươi, ngươi dạy dỗ không nghiêm, ngươi sao lại không sai?" Hai đại nhân mắt trừng trừng nhìn nhau, nhìn như muốn động thủ.

Tiểu Ngưu vội vàng chen lời: "Quỷ Vương, tại hạ xem như vậy đi. Ta đại biểu Lao Sơn phái xin lỗi ngươi, sau đó song phương bắt tay giảng hòa, ai về nhà nấy, ngươi thấy thế nào?"

Quỷ Vương khinh thường liếc mắt nhìn hắc một cái: "Tiểu tử, ngươi là cái đinh gì. Không được, ta chỉ cần hắc xin lỗi."

Băng vương thấy tình cảnh này, lúi húi đem Quỷ Vương kéo qua một bên; mà Xung Hư cũng bị Vô cực và Hàn Tunnel kéo đến bên cạnh thương lượng.

Quỷ Vương bên kia, lăm bắm một lát, vẻ mặt lóe lên liên hồi, cuối cùng cắn răng: "Được rồi, hôm nay lão phu nhin người." Lời vừa nói xong, lại trợn mắt nhìn Xung Hư một cái.

Tiểu Ngưu biết chuyện đã được hóa giải, liền nói với Xung Hư: "Sư phụ, đề nghị của ta thế nào?"

Xung Hư nghiêng nghiêng đầu, lúc này sư nương bước lên, nhìn Tiểu Ngưu nói: "Con cứ theo ý mình mà làm, ta đại biểu sư phụ con đồng ý."

Vì vậy, Tiểu Ngưu đi tới trước mặt Quỷ Vương, cung kính thi lễ, nói: "Lao Sơn phái vì có một tên bại hoại như Tôn Lương, cảm thấy tiếc nuối, nay Ngụy Tiểu Ngưu đại biểu Lao Sơn phái hướng người bồi lễ, cũng xin Quỷ Vương tiền bối đại ân đại lượng, chuyện cũ từ đây xí xóa. Kể từ giờ phút này, chính tà hai phái chung sống hòa bình, thân như một nhà."

Quỷ Vương ậm ừ mấy tiếng, phất phất tay tỏ vẻ đồng ý: "Chuyện này cứ như vậy đi, về phần chung sống hòa bình, thân như một nhà, thật là khó nói."

Tiểu Ngưu mỉm cười: "Không có gì là không thể, chỉ là không muốn mà thôi."

Quỷ Vương quay sang Xung Hư: "Đồ đệ Tần Viễn của người ta sẽ thả, về phần Tôn Lương, ta nhất định phải mang hắc đi."

Xung Hư nói: "Không được. Hắc là người của Lao Sơn ta, tự nhiên do chúng ta xử trí."

Quỷ Vương không tán thành.

Băng vương tiến lên nói: "Chuyện cũng là do Tôn Lương gây ra, không mang đi cũng được, vậy hãy xem Xung Hư đạo trưởng xử trí như thế nào. Chúng ta tới, chủ yếu cũng là vì hăn." Dưới đài các nhân sĩ tà phái cũng lớn tiếng đồng ý.

Quý Vương suy nghĩ hồi lâu, hạ lệnh: "Đem Tần Viễn thả ra, mang Tôn Lương áp giải lên đây." Rất nhanh, hai tên tà phái đệ tử đem Tôn Lương đang phập phồng lo sợ giải lên đài.

Tôn Lương quỳ gối trước Xung Hư, dập đầu lia lịa, van xin: "Sư phụ, đệ tử sai rồi, xin sư phụ tha mạng."

Xung Hư mặt bi phẫn, chỉ vào Tôn Lương, nói: "Điều thứ hai môn quy chúng ta nói thế nào?"

Tôn Lương gấp đến độ sắp khóc: "Gian dân phụ nữ, giết không tha."

Xung Hư lắc đầu một cái, thở dài: "Đời sau người nhất định phải làm người tốt, người nhà của người ta sẽ chiêu cố, an tâm an nghỉ đi."

Đoạn, vỗ nhẹ lên đỉnh đầu Tôn Lương một cái, hăn cũng không hừ nổi một tiếng, chết lả ra một bên.

Băng vương cùng Quý Vương biết mọi chuyện đến đây chấm dứt, hơn nữa hôm nay mặt mũi cũng đã lấy lại được. Bởi thế bọn họ hạ lệnh rút lui, mang theo thi thể đồng bạn và những người bị thương xuống chân núi. Bọn họ lúc đi, Quý Linh cùng Mộ Dung Mỹ nhìn Tiểu Ngưu, ánh mắt lưu luyến không thôi, nhưng không thể trước mặt mọi người nói bất cứ cái gì. Còn Mạc Tiểu Thiên lúc rời đi, quay đầu trợn mắt nhìn hai người, một là Nguyệt Ảnh, hai là Tiểu Ngưu. Tiểu Ngưu rất bất bình, thầm nhủ: "Ta không đắc tội cô, trừng ta làm cái gì?" Tiểu Ngưu điều giải thành công, song phương ngưng chiến. Một cuộc chém giết đẫm máu, kết thúc nhờ tính mạng của trăm người. Ai ai cũng tỏ ra thương tiếc, đồng thời rất cảm kích Lao Sơn đệ tử Ngụy Tiểu Ngưu. Vậy mà, Tiểu Ngưu một lời thành danh, uy chấn võ

lâm. Tất cả mọi người đều nói: "Tiểu Ngưu là một đại anh hùng tốt bụng, tài trí song toàn, nhất định tiền đồ vô lượng."

Tiểu Ngưu trong lòng cũng có mấy phần an ủi, nhưng khi tâm tư của hắn quay trở lại thực tế, ánh mắt rơi vào bộ hỷ phục đỏ rực của Nguyệt Ảnh, tim của hắn lại trở nên lạnh tanh. "Hôm nay là ngày hỷ của bọn họ, mặc dù có chuyện này phá vỡ, nhưng nghi lễ bái đường vẫn phải tiếp tục, rồi cũng phải động phòng. Đêm nay, ta phải làm thế nào đây? Đại sư huynh không phải là có biện pháp sao? Hắn định giúp thế nào?" Rất mau chóng, Tiểu Ngưu bắt đầu tìm cái bóng của Chu Khánh Hải trong đám người....

MA ĐẠO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 82: Tân Hôn (1)

Sau một cuộc chém giết tàn khốc, lưu lại là hiện trường vô cùng bi thảm. Tà phái đã đưa thi thể của phe mình đi, mà bên chánh đạo xác chất thành đống, trông xa như một tòa núi nhỏ. Hơn nữa nhiều thi thể không còn nguyên vẹn, khiến con người ta cảm thấy vừa kinh khủng, vừa đáng thương.

Mọi người bắt đầu tỏa ra quét dọn chiến trường, lau rửa vết máu. Nhân sĩ các phái thì đem chiến hữu đã hy sinh đi chôn cất tử tế, có môn phái cũng không lòng dạ nào lưu lại uống chén rượu mừng, một mực cáo từ. Có người sai thủ hạ chở thi thể vứt đi, dù ở lại, vẻ mặt cũng cau có cực kì. Thực vậy, mới vừa chết hơn trăm người, chén rượu mừng này chỉ sợ so với hoàng liên còn muốn đắng hơn!

Lao sơn đệ tử dưới sự chỉ huy của Chu Khánh Hải xử lý hiện trường, một mặt gấp rút chuẩn bị, tổ chức tiếp lễ bái đường còn dang dở. Gặp tình cảnh này, Tiểu Ngưu lòng không muốn thấy chút nào, hăn vô lực ngăn cản người ta bái đường, lợi dụng không ai để ý, lặng lẽ lui ra ngoài, giúp đỡ Chu Khánh Hải làm việc. Nghe bên trong tiếng kèn tiếng nhạc, tiếng la hét chúc mừng, hăn cảm thấy toàn thân mình muốn nổ tung.

Tranh thủ thời gian, Tiểu Ngưu đến gần Chu Khánh Hải, trịnh trọng hỏi: "Đại sư huynh, biện pháp đã nghĩ ra chưa?" Ánh mắt của hăn lâu lâu lại liếc vào bên trong một chút.

Chu Khánh Hải tự tin cười một tiếng, nói: "Mọi chuyện đã sẵn sàng, tối nay người cứ chuẩn bị đi. Sẽ có nhiều biến cố, đành xem bản lãnh cùng tạo

hóa của người rồi. Tuy nhiên, bất kể có hậu quả gì, người cũng không được bán đứng đại sư huynh ta."

Tiểu Ngưu bình tĩnh mà kiên quyết biểu thị: "Người cứ việc yên tâm đi, đánh chết ta cũng không nói." Hai người nhìn nhau cười. Tiểu Ngưu suy nghĩ về diệu kế của hắc, nghĩ mãi, vẫn uống công.

Làm việc xong, Tiểu Ngưu không muốn vào đại sảnh tham dự cái cảnh khiến hắc khó chịu, lặng lẽ trở về biệt viện nghỉ ngơi. Trong nhà im ắng, ma đao đặt ở dưới giường của hắc.

Hắc đóng kín cửa nẻo, lấy ma đao ra, tỉ mỉ quan sát. Hắc tự nói với lòng: "Tối nay không cần biết xuất hiện hậu quả gì, ta cũng phải mang theo ma đao. Nếu như gặp bất lợi, ta liền chạy xuống núi, chạy càng xa càng tốt; nếu như không có chuyện gì, giắt bên người lại càng an tâm." Lúc này thanh âm thanh thúy của tiểu đao chợt vang lên: "Chủ nhân, người đã có biện pháp gì chưa?"

Tiểu Ngưu miễn cưỡng cười nói: "Ta không nghĩ ra biện pháp, nhưng Đại sư huynh của ta có, hắc đã đáp ứng giúp ta. Tối nay ta sẽ đem nòng giành tới tay."

Tiểu đao hỏi: "Đại sư huynh người có chủ ý gì hay?"

Tiểu Ngưu nói: "Ta không rõ lắm, nhưng nghe khẩu khí của hắc, ngược lại rất nắm chắc. Giờ hắc giúp ta, ta phải cảm ơn hắc thật nhiều a!"

Tiểu đao dừng một chút, thắc mắc: "Hắc tại sao lại giúp người nhỉ? Chỉ vì người là sư đệ của hắc, hắc lại đối xử tốt với người như vậy sao?"

Tiểu Ngưu hồi đáp: "Điều này ta cũng nghĩ không thông. Thật không nói lên được điều gì."

Tiểu đao chậm rãi nói: "Vô duyên vô cớ giúp người làm cái loại chuyện nguy hiểm này, chỉ sợ trong đó có cạm bẫy. Chủ nhân, người nhất định phải có phòng bị nha."

Tiểu Ngưu ừ một tiếng tán thành: "Người nói đúng, ta sẽ cẩn thận. Chẳng qua bây giờ thực không có biện pháp. Ta tin tưởng đại sư huynh sẽ không hại ta, hãn đạo hạnh cao thâm, tính tình ôn hòa, làm sao lại đi hại người đây?"

Tiểu đao trầm mặc giây lát: "Điều đó không chắc, theo ta thấy, sư huynh của người không giống người tốt chút nào."

Tiểu Ngưu kinh ngạc hỏi: "Tiểu đao, người có căn cứ gì không?"

Tiểu đao nói: "Không có, chỉ là trực giác thôi."

Đang nói chuyện, từ ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân. Tiểu Ngưu vội vàng đem đao giấu đi. Tiểu Ngưu hỏi lớn: "Người nào thế?"

Một giọng nữ cất lên: "Ta là nha hoàn của sư nương. Sư nương mời Ngụy sư huynh tới uống rượu mừng."

Tiểu Ngưu cười nói: "Biết rồi, ta lập tức đi ngay."

Nha hoàn sau khi rời khỏi, Tiểu Ngưu nhẹ giọng: "Người ở trong phòng đợi ta, ta đi uống rượu."

Tiểu đao nói: "Mang ta đi theo."

Tiểu Ngưu giải thích: "Không được, hôm nay là ngày vui, mang binh khí không tốt."

Tiểu đao không thể làm gì khác hơn, giọng nói có chút chua chua: "Vây cũng được, nhưng người uống ít thôi, sớm trở về một chút, đừng để lỡ chính sự."

Tiểu Ngưu cười cười, đáp ứng một tiếng, liền sải bước khỏi phòng. Vừa ly khai, nụ cười trên mặt hắn liền biến mất, dường như lọt vào cái lưới phiền não.

Hắn đi tới trường luyện võ. Nơi đó mới rồi còn máu thịt đầy đất, trong nháy mắt, biến thành một đại yến hội vô cùng hoành tráng. Tổng cộng có bao nhiêu bàn, Tiểu Ngưu đếm cũng không hết, chỉ biết là đi nửa ngày, cũng không tới được đâu.

Hắn đi tới bàn của Chu Khánh Hải và Tần Viễn ngồi xuống, sư nương cùng sư phụ ngồi ở phía trên. Bởi vì vừa thoát khỏi một thảm kịch máu tanh, tâm tình mọi người bị ảnh hưởng rất lớn, cũng vì thế, sư phụ nói vài câu ngắn gọn, tuyên bố mọi người khai tiệc.

Tất cả mọi người cầm đũa, rót rượu ra chén, ăn miếng thịt to, uống ngụm rượu lớn. Ban đầu không khí còn chút nặng nề, rượu vừa vào miệng, liền xảy ra biến hóa. Tâm tình mọi người rất nhanh được buông lỏng, lớn tiếng ồn ào, nháo nháo kêu la. Lúc này mới đúng là không khí vui vẻ.

Chu Khánh Hải làm đại sư huynh, hướng Tần Viễn cùng Tiểu Ngưu rót rượu, ba người đứng dậy cạn chén. Chu Khánh Hải nhìn Tiểu Ngưu nói: "Tiểu sư đệ nha, hôm nay uống rượu mừng của Tử Hùng, hôm nào sẽ tới lượt người?"

Tiểu Ngưu giọng nói có mấy phần thương cảm: "Chuyện vui của ta còn không biết khi nào đây?"

Tần Viễn chưa xót nói: "Nguyệt Lâm trong lòng có người, muốn chuyện vui còn không có sao?" Vừa nói, vừa liếc mắt nhìn Nguyệt Lâm đang nói cười cùng sư nương. Nguyệt Lâm thỉnh thoảng quay đầu nháy mắt với Tiểu Ngưu, lúc thì mỉm cười đầy ngọt ngào.

Chu Khánh Hải an ủi Tần Viễn: "Tần sư đệ, người cũng đừng quá khổ sở. Chuyện nam nữ, quan trọng nhất là duyên phận, không có duyên phận,

sao có thể cưỡng cầu."

Tần Viễn uống ực hết một chén, rượu từ khóe miệng chảy xuống. Hắn nói: "Đại sư huynh, người không có yêu, người sao có thể hiểu cái cảm giác đó."

Chu Khánh Hải khổ sở cười một tiếng: "Ta sống tới gần này tuổi, mặc dù không có lão bà, nhưng ta cũng đã từng yêu. Chẳng qua không đề cập trước mặt người ngoài thôi. Ở phương diện yêu, ta đã nếm trải bao nhiêu đau khổ các người không hiểu được đâu."

Tiểu Ngưu ồ một tiếng, nói: "Đại sư huynh không ngại tiết lộ một chút, để chúng ta có thể từ đó rút ra được ít kinh nghiệm."

Chu Khánh Hải thở dài náo nức, khóe mắt đỏ lên, suy nghĩ hồi lâu, giọng nói nặng nề: "Chuyện này giống như một vết sẹo trong lòng ta, vừa nhắc tới, cũng đồng nghĩa với là dùng dao đâm vào vết sẹo đó, nỗi đau đớn này, khó có thể hình dung. Tốt nhất là không đề cập nữa, nào, tới, chúng ta uống rượu." Vừa nói chuyện, Chu Khánh Hải rót ỉnh đầy một chén, uống một hơi cạn sạch. Bị hấn ảnh hưởng, Tần Viễn cùng Tiểu Ngưu cũng bị kích động, suy nghĩ tới chuyện thương tâm của mình, cũng sinh ra ý niệm mượn rượu giải sầu, vì vậy, chén này qua chén khác, chỉ mong say mãi không tỉnh.

"Uống nào, uống nào" chú rể Mạnh Tử Hùng từ phía sau bước tới. Theo quy củ, hấn phải tới từng bàn mời rượu. Bình thường vẻ mặt của hấn luôn hung hăng ngạo mạn, hôm nay lại khó mà tin được, trên mặt của hấn toàn là nụ cười, cười tới mức rục rở, Tiểu Ngưu biết hấn từ trước tới nay đều không giống như vậy. Điều này làm Tiểu Ngưu rất khó chịu, hấn mắng thầm: "Tên khốn kiếp, lão tử có cơ hội nhất định cần chết người. Hừ, sau đêm nay, không phải người chết, thì là ta vong. Ta nhất định sẽ không để người chà đạp nàng. Ài, nàng lúc này nhất định đang ở trong phòng. Nàng chẳng lẽ nguyện ý gả cho hấn sao? Nếu như nguyện ý, tại sao luôn không thấy một nụ cười của nàng? Nếu như không muốn, cần gì phải xuất giá?"

Nàng hoàn toàn có thể làm theo ý thích của mình, không có ai ép buộc. Nguyệt Ảnh ơi là Nguyệt Ảnh, nàng gả cho hã tuyệt đối là một sai lầm lớn. Nếu như nàng gả ột nam nhân có ấn tượng tốt với ta, ta cũng đành nhin. Nhưng nàng gả cho hã, tương đương với việc nàng buộc ta giết hã a. Ta và Mạnh Tử Hùng, như mặt trời mặt trăng, không thể cùng lúc treo trên trời." Mạnh Tử Hùng đã tới, trên người của hã có một đóa mân cô lớn (hoa hồng). Thời điểm hã bưng chén rượu lên, cười híp mắt đắc ý, Tiểu Ngưu thật chỉ muốn cho thẳng cái ly vào mặt, đập vỡ mũi hã, hắt nước đầy mặt hã. Vừa nghĩ tới hã đêm nay sẽ ở trên thân thể kiều diễm của Nguyệt Ảnh hành sự, hận không được một đao bổ hã làm hai khúc.

Lúc Chu Khánh Hải cùng Tần Viễn đang uống rượu, tất cả đều nói câu chúc mừng. Đến phiên Tiểu Ngưu, hã không hé răng một lời, uống rượu một mạch.

Tần Viễn cười hắc hắc: "Ngụy Tiểu Ngưu, người cái quỷ tiểu tử này, hãng ngày mở nhon lăm mà, nói toàn điều hay, hôm nay đổi tính, bị búa đập đầu sao? Chuyện vui của Tử Hùng, người thế nào cũng phải nói vài ba câu nha. Người im im như vậy, ta thấy không quen." Những người bên cạnh nghe được, cũng cười hòa theo, nhìn Tiểu Ngưu chờ đợi.

Tiểu Ngưu nặng nề uống một chén, mắt nhìn chòng chọc Mạnh Tử Hùng, suy nghĩ thất thường. Hã bình thường thiên ngôn vạn ngữ để nguyên rủa, lúc này quăng một câu: "Mạnh Tử Hùng, người là tên khốn kiếp may mắn nhất cõi đời này."

Mạnh Tử Hùng nghe xong, trên mặt cười lạnh, mà những người bên cạnh cũng cười ha hả lên, có người cười tới mức té ghế.

Mạnh Tử Hùng mặt không đổi sắc, cường tiểu nói: "Ngụy Tiểu Ngưu, lần này chúng ta giao thủ là ta thắng, mà người thua rất thảm. Cho dù sau này bản lĩnh của người mạnh hơn ta, ở phương diện này, người thủy chung vẫn là bại tướng của ta thôi. Người trước mặt ta, chỉ giống như con chó

không hơn không kém." Nói xong những lời này, Mạnh Tử Hùng hừ một tiếng, xoay người rời đi.

Bây giờ, tất cả mọi người không cười được nữa. Không ai nghĩ tới Mạnh Tử Hùng sẽ nói ra câu nói thương cảm như vậy, ngay cả Tần Viễn nghe thấy cũng không thoải mái, Ngụy Tiểu Ngưu không tốt, người cũng không đem sự đệ mạng thành chó nha. Chu Khánh Hải càng hiểu ra, khó trách ngụy Tiểu Ngưu bất chấp hết thảy muốn đổi phó Mạnh Tử Hùng, cừu hận giữa bọn họ quả thật sâu như biển. "Như vậy cũng tốt, ngao cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi, đối với ta có nhiều chỗ tốt." Tiểu Ngưu nhìn theo bóng lưng Mạnh Tử Hùng, âm thầm phát thệ: "Mạnh Tử Hùng, khốn kiếp, ta với người không đội trời chung. Tối nay có người thì không có ta nữa." Hắn chợt nghĩ đến, giả sử kế hoạch của mình thành công, lấy được Nguyệt Ảnh, mình còn có thể toàn thân rút lui sao? Chỉ sợ là dữ nhiều lành ít, nhưng chuyện đến bước đường này, đã không còn đường lui nữa rồi.

Chu Khánh Hải nhẹ nhàng vỗ vai Tiểu Ngưu một cái, thâm ý sâu sắc nói: "Nam tử hán, nhất định phải có bụng dạ, phải biết tiến thoái, như vậy mới có thể thành đại sự."

Tiểu Ngưu cười một tiếng, nói: "Đại sư huynh dạy dỗ chí phải."

Chu Khánh Hải lại cười nói: "Nào, mọi người đừng nghĩ gì cả, hôm nay chúng ta không say không về." Được hân cảm hóa, Tiểu Ngưu cùng Tần Viễn lại đem một lượng lớn rượu rót vào bụng.

Tiểu Ngưu thầm nói: "Mạnh Tử Hùng, tối nay người phải chết." Vừa nghĩ tới sắp dùng ma đao, Tiểu Ngưu không khỏi nhiệt huyết sôi trào.

Lần này uống rượu, Tiểu Ngưu có hơi quá chén, mặc dù hân nhớ kỹ buổi tối phải hành động, nhưng không có khống chế được mình. Tần Viễn cùng Chu Khánh Hải uống tới đâu, hân cũng theo tới đó, cuối cùng, Chu Khánh Hải phải giao hân cho Nguyệt Lâm.

Khi Tiểu Ngưu tỉnh lại, chỉ có Nguyệt Lâm ở bên người, trên trán còn đang đắp một cái khăn lông ướt. Tiểu Ngưu ngồi dậy, thấy sắc trời đã tối, lập tức nghĩ đến nhiệm vụ trọng yếu tối nay, lại hỏi: "Giang tử tử, đại sư huynh đâu?"

Nguyệt Lâm ánh mắt hờn giận nhìn Tiểu Ngưu, nói: "Hắn đã đi lâu rồi. Chàng làm sao thế, uống nhiều như vậy, không muốn sống nữa sao?"

Tiểu Ngưu cười một tiếng: "Mọi người uống chung một chỗ thì phải cao hứng chứ sao! À, Giang tử tử, cảm ơn nàng đã chiếu cố ta. Ta đã không có chuyện gì rồi, nàng mau về nghỉ ngơi đi."

Nguyệt Lâm dùng đôi mắt đẹp trong suốt nhìn Tiểu Ngưu một hồi, nói: "Thật không sao chứ? Vậy thiếp đi đây. Nhưng chàng phải nhớ, sau này không thể quá chén như ban nãy. Người ta thành thân, sao chàng cao hứng như thế, chú rể cũng không phải là chàng nha." Nói rồi nàng đứng lên.

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Biết rồi, Giang tử tử, sau này ta sẽ nghe lời nàng nói." Trong lòng lại mong đợi Nguyệt Lâm sớm ly khai một chút, mình có thể đi tìm Chu Khánh Hải làm đại sự.

Nguyệt Lâm giống như một thê tử dặn dò phu quân, lúc này mới mở cửa ra về. Nàng vừa đi, nụ cười trên mặt Tiểu Ngưu tắt hẳn. Ý niệm đầu tiên trong đầu hắn chính là, tìm người nhanh một chút đi. Hắn nói có diệu kế, nhất định sẽ giúp ta, nhưng hắn rốt cuộc nghĩ làm thế nào, ta cũng không rõ ràng lắm. Nếu như tối nay chuyện này đổ bể, ta coi như tự chui đầu vào lưới.

Hắn giắt ma đao ngang hông, chuẩn bị cho tình huống xấu nhất. Hắn liếc mắt nhìn gian phòng của mình lần cuối, thì thầm: "Có lẽ sau đêm nay ta sẽ không trở về được nữa..."

Đang muốn đi, Chu Khánh Hải lắc mình tiến vào. Tiểu Ngưu vội vàng nghênh đón, hưng phấn nói: "Người tới thật vừa lúc, ta đang muốn tìm

người đây."

Chu Khánh Hải gương mặt bình tĩnh, hỏi: "Người tỉnh rượu chưa?"

Tiểu Ngưu thành thực trả lời: "Còn hơi choáng váng đầu óc, nhưng không ảnh hưởng việc lớn."

Chu Khánh Hải gật đầu: "Như vậy cũng tốt, ta đây yên tâm rồi."

Tiểu Ngưu hỏi: "Người muốn làm sao, có thể nói cho ta biết kế hoạch không?"

Chu Khánh Hải cười âm trầm một tiếng: "Người không cần biết quá nhiều, chỉ cần ta giúp người đạt mục đích là được."

Tiểu Ngưu hỏi: "Người biết mục đích của ta là gì sao?"

Chu Khánh Hải hồi đáp: "Rất đơn giản, còn không phải cùng nàng hoan ái một lần sao."

Tiểu Ngưu thở dài một tiếng, nói: "Ta không chỉ muốn cùng nàng hoan ái một lần, ta còn muốn cưới nàng làm lão bà, để cho nàng cả đời theo ta."

Chu Khánh Hải nói: "Sư huynh người năng lực có hạn! Trước mắt ta chỉ có thể giúp người cùng nàng hảo hảo một lần. Về phần người nói muốn cưới nàng, chỉ có thể dựa vào nỗ lực của chính người."

Tiểu Ngưu đột nhiên hỏi: "Đại sư huynh, người giúp ta như vậy, ta biết cảm kích thế nào bây giờ?"

Chu Khánh Hải lắc đầu: "Không cần cảm kích, chẳng qua có một ngày nếu như chúng ta trở thành địch nhân, người cất tay đánh khẽ, cho ta một con đường sống là được."

Tiểu Ngưu cười hắc hắc: "Đại sư huynh thật biết nói đùa, chúng ta là sư huynh đệ, đều là người mình, làm sao lại biến thành địch nhân đây!"

Chu Khánh Hải khoát tay chặn lại, nói: "Dù sao lời ta đã nói. Được rồi, ta phải đi."

Tiểu Ngưu hỏi: "Vậy ta nên làm gì bây giờ?"

Chu Khánh Hải cười thần bí, nói: "Đợi lát nữa ta đi trước, người hãy bám theo sau. Đến nơi, người chờ nghe ta ra tín hiệu."

Tiểu Ngưu hỏi: "Tín hiệu gì?"

Chu Khánh Hải thấp giọng nói: "Khi người nghe được một tiếng dã lang kêu, người có thể xông vào phòng làm chuyện tốt. Nhớ kĩ, làm xong phải chạy mau. Về phần tiếng dã lang kia, là ta phát ra, mọi chuyện đã an bài ổn thỏa."

Tiểu Ngưu ứng một tiếng, gặng hỏi: "Người thật có thể giúp ta thành công?"

Chu Khánh Hải mỉm cười: "Có thể thành công hay không, ta không thể cho người một cái đảm bảo. Nhưng cũng đừng lo, nếu như không được, chúng ta sẽ rút về."

Tiểu Ngưu nghe xong trong lòng nảy lên lo lắng, thầm nói: "Người có thể chạy trốn, người dù sao cũng là một ngoại nhân, mà ta thì không thể được. Tối nay ta mà không thành công, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng. Nếu như bất hạnh chết đi, như vậy, cha, mẹ kế, các lão bà tốt, các người xin hãy tha thứ cho ta." Chu Khánh Hải nhìn Tiểu Ngưu thật sâu, sau đó lặng yên không một tiếng động rời đi, tựa như một u linh. Tiểu Ngưu tư hỏi: "Hẳn dùng biện pháp gì có thể giúp ta đây? Chẳng lẽ hẳn có bản lãnh thông thiên, có thể chế phục Nguyệt Ảnh và Mạnh Tử Hùng? Hai người kia cũng không phải là nhân vật đơn giản a!" Một lát sau, cũng nên lên đường rồi. Tiểu

Ngưu hít sâu một hơi, dứt khoát bước ra khỏi biệt viện. Hắn lúc này tâm tình bi tráng, chắc cũng cỡ một dạng Kinh Kha đi ám sát Tần vương năm đó.

Khi hắn lui về phía sau viện, nơi này tương đối trống trải. Trải qua chuyện hôm nay, người qua lại khu vực này cũng ít. doc truyện tại . Nơi này vốn dành cho khách đường xa nghỉ lại qua đêm, thế nhưng tiếc tào ai ai cũng rồi rít rời đi, khiến cho Lao Sơn mấy ngày nay náo nhiệt trở nên an tĩnh. Điều này cũng khá thuận lợi cho Tiểu Ngưu hành động...

MA ĐAO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 83: Tân Hôn (2)

Tân phòng của Nguyệt Ảnh và Mạnh Tử Hùng ở phía sau viện, cũng cùng một chỗ với sư nương. Khác biệt là ở giữa có một bức tường ngăn cách, nên có thể coi là độc lập. Ngoài cửa có người canh giữ, chứng tỏ thân phận Mạnh Tử Hùng so với người khác bất đồng.

Tiểu Ngưu dĩ nhiên sẽ không ngu mà đi qua cửa. Bản lãnh của hắc đầu mình, hiển nhiên sẽ sử dụng công phu trèo tường. Đột nhập vào viện, giấu mình trong tối ở góc tường, thu nhỏ hô hấp, nhìn phòng cưới cách mình mấy trượng. Nhìn nơi này, trong lòng Tiểu Ngưu trở nên chua chát, hắc nhủ thầm: "Nam chủ nhân của nơi này phải là ta mới đúng a!" Lúc này, trong phòng đèn vẫn sáng, không nghe được động tĩnh gì. Phía sau hai cánh cửa sổ kia, bọn họ đang làm gì nhỉ? Hay là chúng không đợi được nữa, đã sớm kịch liệt "giao chiến" ? Như vậy chuyển đi của Tiểu Ngưu ta đây mất ý nghĩa rồi.

Nội tâm hắc đầu như có hàng ngàn hàng vạn thanh âm gào thét: "Nguyệt Ảnh là của ta, nàng chỉ thuộc về mình ta. doc truyện tại . Đêm đầu tiên của nàng là của ta, hàng đêm nàng tất cả đều là của ta, ai cũng đừng mong giành được." Hắc đầu quan sát căn phòng, trên cửa sổ chữ "hỷ" còn mơ hồ có thể thấy được. Nó như một cái gai chĩa vào lòng Tiểu Ngưu, trong lòng hắc đầu đang gào lên: "Đại sư huynh à, người thế nào còn chưa có động tĩnh, người rốt cuộc có thành công không. Nếu không được, người mau mau lên tiếng, Tiểu Ngưu ta liền xông vào, đem Mạnh Tử Hùng chém thành bánh thịt." Trong lúc nóng nảy thập phần, từ phòng phía sau truyền đến một tiếng dã lang kêu. Tiểu Ngưu cho là mình nghe lầm, bèn vênh tai lên nghe, lại một tiếng

đã lang truyền đến. Tiểu Ngưu không kìm nổi mừng như điên, biết Chu Khánh Hải đã thành công, tới lượt mình ra trận. Nghĩ tới sắp được ôm Nguyệt Ảnh vào lòng, Tiểu Ngưu hưng phấn đến mức tim cũng muốn ngừng đập.

Hắn dùng sức nhéo đùi mình một cái, xác định thực không phải là mộng, lại lắng nghe quanh mình không có gì dị thường, như một con chim hướng tân phòng bay đi. Hắn chờ giây phút này đã lâu, tới mức tâm như sắp già đi.

Hắn bước tới cửa, ngấp ngừng một chút, nhẹ nhàng đẩy ra, kệt kệt một tiếng, bên trong yên ắng, đoạn lắc mình tiến vào, khép cửa lại, chân rón rén nhẹ nhàng, qua phòng khách, qua hành lang, cuối cùng mới tới phòng ngủ.

Hắn không dám tùy tiện xông vào, vòng qua sau tường, ghé đầu nhìn vào trong, tình cảnh bên trong khiến người ta mừng rỡ như điên. Chỉ thấy Mạnh Tử Hùng và Nguyệt Ảnh đang nằm trên mặt đất. Mạnh Tử Hùng nằm ngửa, Nguyệt Ảnh nằm nghiêng qua một bên. Trong bộ áo cưới màu đỏ, dưới ánh nến lung linh, Nguyệt Ảnh đẹp như một tiên nữ.

Bọn họ sao lại té xuống đất nhỉ? Đồng thời Tiểu Ngưu nghĩ thấy được một cỗ mùi rượu. Hai chén rượu con ở trên bàn, một chén chỉ còn chút ít rượu, một chén chỉ ít đi một ngụm nhỏ. Tiểu Ngưu lập tức nghĩ: "Chẳng lẽ bọn họ trúng thuốc mê? Ủm, rất có thể a, nếu như không phải là thuốc mê, bọn họ sao có thể dễ dàng để ta giải quyết chứ? Ai mà không biết hai người này bản lĩnh xuất chúng? Không cần phải nói, nhất định chuyện tốt của đại sư huynh làm. Hắn đối xử với ta thật tốt, nhưng sao lại tốt với ta như vậy, có quý mới biết. Hắn nói hắn có mục đích của hắn, là gì nhỉ? Chẳng lẽ hắn cũng hận Mạnh Tử Hùng?" Thấy Nguyệt Ảnh nằm trên mặt đất, đôi mắt đẹp khép hờ, hàng mi thỉnh thoảng khẽ lay động, giống như đang trong mộng đẹp. Tiểu Ngưu nổi lên lòng thương hương tiếc ngọc, liền đem nàng ôm vào lòng, thì thầm: "Ta là người trong mộng của nàng, ta sao có thể để nàng nằm trên mặt đất lạnh lẽo đây. Ta muốn ôm nàng lên giường, hảo hảo

yêu thương một phen." Hãn biết thời gian không đợi người, phải lập tức động thủ.

Ôm Nguyệt Ảnh lên giường, Tiểu Ngưu cũng không quên ở trên người Mạnh Tử Hùng tung mấy đá, xả mỗi hận trong lòng. Hãn cười thầm: "Chờ ta sung sướng xong rồi, nhất định đem người biến thành thái giám. Ngay cả nữ nhân của Tiểu Ngưu ta đây cũng dám đụng, người thật chán sống rồi." Tiểu Ngưu kích động ôm Nguyệt Ảnh lên giường. Cũng không suy nghĩ nhiều, bắt đầu cởi quần áo cho nàng. Vừa cởi, vừa nhìn sắc mặt Nguyệt Ảnh. Hôm nay là ngày vui, nàng không như mọi ngày, mà bị người ta bắt phải theo phong tục, ăn diện thật tốt một chút. Nguyệt Ảnh vốn đã xinh đẹp xuất chúng, qua một lần trang điểm, mị lực thật không thể tả được. Tiểu Ngưu với nàng vốn đã thèm chấy dãi ba thước, giờ phút này cái dáng vẻ đó như một con dã lang đói bụng nhiều ngày.

Nhìn Nguyệt Ảnh gương mặt đỏ ửng, Tiểu Ngưu trong lòng một trận mê say. Theo từng động tác của hãn, lễ phục rớt xuống, lộ ra áo lót mê người. Phía trên là cái yếm màu đỏ, che đầy cặp nhũ phong đầy đặn, tay ngọc quang khiết. Phía dưới là tiết khố đỏ, bảo vệ khu vực thần bí nhất của nữ nhân. Tiểu Ngưu đưa mắt xuống cấm khu của nàng, nơi đó khiến người ta thần hồn điên đảo, giống như một đóa hoa tươi nở rộ, tràn đầy mật ngọt. Vừa nghĩ tới lần trước mình ở trên người nàng càn rỡ, Tiểu Ngưu hận không thể lao ngay lên người nàng, bồng bồng biến thành một chiếc chùy to, muốn bao nhiêu cứng có cứng, muốn bao nhiêu thô có thô, muốn bao nhiêu nóng có nóng. Lớn từng này, còn chưa có một mỹ nữ nào có thể giống như Nguyệt Ảnh, đối với hãn có lực hút lớn như vậy.

Tiểu Ngưu vừa cởi, vừa quan sát. Nếu như không phải ở thời khắc gấp rút, hãn nhất định chiêm ngưỡng thật cẩn thận. Hãn không cách nào ức chế nội tâm kích động, hô hấp dồn dập, tay chân run rẩy. Hãn mất phần lớn sức lực mới lột truồng được nàng.

Khi thân thể Nguyệt Ảnh hoàn toàn bại lộ, Tiểu Ngưu nhân tình sáng lên, phảng phất như trăng sáng trước mắt. Tiểu Ngưu ngăm nhìn kiệt tác thiên nhiên này, trong lòng thầm nói: "Có thể chơi nàg một phát, cho dù lập tức chém đầu, ta cũng không hối hận." Nghĩ vậy, Tiểu Ngưu bắt đầu hành động. Hắn muốn dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, đâm thủng nơi thánh khiết của nàg, khiến nàg từ thiếu nữ trở thành đàn bà.

Tiểu Ngưu hai ba cái liền lỏa thể, lấy tốc độ như tia chớp lao về phía Nguyệt Ảnh. Đây nữ thần trong lòng hắn! Lần này bao nhiêu vui mừng, sau đó sẽ là bấy nhiêu ác mộng.

Bởi vì bản khoản nặng nề, vả lại thời gian không đợi người, Tiểu Ngưu đành phải thẳng vào vấn đề. Tiểu Ngưu như chuồn chuồn điểm nước hôn lên đôi môi của nàg, gãi gãi cặp nài tử, liền tách ra mép **, động thương tấn công. Nơi đó vẫn đẹp như thuở nào, nhưng mao (lông) tươi tốt, cánh hoa mềm mại, nhất là lớp màng mỏng tượng cho trinh tiết khiến người ta mê đắm vẫn còn. Có thể thấy được, nàg rất bảo thủ, không để Mạnh Tử Hùng chiếm được tiện nghi.

Cây bông của Tiểu Ngưu ra sức đâm thọc, thọc thọc mấy cái, vẫn chưa thể tiến vào. Bởi vì hắn quá gấp gáp, mà Nguyệt Ảnh chưa có mật dịch chảy ra, nên không thể thành công.

Tiểu Ngưu không còn cách nào, đành phải nhẫn nại tâm tình, dùng chút công phu: thời gian. Mặc dù đang trong tình cảnh cực độ nguy hiểm, cũng chỉ đành hết sức gắng gượng.

Tiểu Ngưu đưa gối lót dưới hông nàg, khiến cho hạ thể của nàg toàn bộ phơi bày, như vậy mới có tình thú.

Tiểu Ngưu tách hai chân của nàg rộng ra, cúi đầu xuống, vạch lớp nhung mao, khiến cho nhục huyết non mềm lộ ra. Cánh hoa tươi đối diện trước mắt Tiểu Ngưu, hắn khoan khoái hít hà, cảm nhận mùi thơm đặc thù

nơi đó. Mùi hương này chẳng những không làm hấn chán ghét, ngược lại hấn thậm kê sảng khoái không thôi. Kế tiếp, Tiểu Ngưu bắt đầu bận rộn trên hạ thể Nguyệt Ảnh.

Hấn bộ dạng như đang uống rượu ngon, đầu lưỡi dài tham lam liếm mút, thụt vào, làm nơi đó rung động liên hồi. Đừng tưởng Nguyệt Ảnh đang hôn mê, nàng hôn mê không sâu, nhưng không thể tỉnh lại, giống như đang gặp xuân mộng.

Liếm mới được vài cái, cách hoa Nguyệt Ảnh trở nên ướt át, Tiểu Ngưu trong lòng sinh ra cảm giác thành tựu, ra sức liếm mút mạnh hơn.

Hấn biết bây giờ đã có thể đắm thương vào rồi, nhưng hấn không nỡ bỏ qua mỹ vị nơi nhục huyết. Lại liếm một lúc lâu, Nguyệt Ảnh đắm thủy tràn ra như suối, dính dính, óng ánh, mùi hương nồng nồng, Tiểu Ngưu uống từng ngụm từng ngụm, như đang hưởng thụ mỹ tửu, yêu thích không muốn rời miệng, đến khi mũi Nguyệt Ảnh phát ra tiếng hừ hừ, hấn mới dừng lại. Hấn nghe thấy, sợ hết hồn, còn tưởng nàng đã tỉnh đây.

Hấn ngẩng nhìn khuôn mặt nàng đẹp như tranh vẽ, xuân tình đại phát, đỏ hồng một mảng; đôi môi đỏ mọng khê mở, nhẹ nhàng hô hấp, như lan như xạ, giương như đang rất cần một nam nhân. Tiểu Ngưu quan sát thấy nàng chưa tỉnh lại, lúc này mới yên lòng.

Hấn không chần chờ phút nào nữa, lần nữa tiến tới, đem bồng bồng đâm vào "Thủy liên động". Tiểu Ngưu rất có kinh nghiệm, hấn không dùng sức đâm thẳng một nhát, mà là xoay tròn quy đầu, khiến nó dính thật nhiều đâm thủy, cảm thấy đủ nhòn rồi, mới chậm rãi đưa vào, nhưng trước cửa mình thọc thọc mấy cái, vẫn không thể nhét vào. Cũng tại bồng bồng của hấn quá lớn, nhục huyết của nàng lại rất khít khao, nếu như cố gắng dùng sức, có lẽ nàng sẽ rất đau, cho dù trong mộng cũng sẽ cảm thấy đau đớn.

Tiểu Ngưu ỷ vào kinh nghiệm phong phú, tại cửa động vẫn duy trì cộ sát, phía trên cũng chiếm tiện nghi lớn. Hắn hôn đôi môi đỏ mọng của Nguyệt Ảnh, vừa hôn vừa cắn cắn, hai tay xoa nắn nãi tử, vận dụng đủ mọi kỹ xảo. Nhũ hoa Nguyệt Ảnh có màu phấn hồng, đầu nhũ bị bóp tới mức săn cứng lên, điều này khiến cho Tiểu Ngưu mừng rỡ vô cùng.

Trời không phụ lòng người, Tiểu Ngưu rốt cục thành công nhét đại bồng vào trong, đem cánh hoa banh ra hết cỡ. Tiểu Ngưu thấy Nguyệt Ảnh cau mày. Trong lòng hắn có chút áy náy, nhưng đây chỉ là chuyện trong nháy mắt, hắn biết đây không phải lúc mềm lòng, nhanh chóng phá thân.

Khi bồng bồng cứng rắn gặp một màng mỏng ngăn trở, Tiểu Ngưu dừng lại một lúc, nhìn gương mặt xinh đẹp của nàng, thầm than: "Nguyệt Ảnh thân ái, nàng chớ có trách ta nha! Ta sau này sẽ chịu trách nhiệm." Một mặt lại nghĩ: "Thiên hạ đệ nhất mỹ nữ, nàng là lão bà của ta. Mạnh Tử Hùng, chúc mừng người a, chưa kịp lên giường, đã thành tên vương bát, hahaha." Nghĩ xong, liền đâm một nhát, xuyên màng tiến qua. Thân thể Nguyệt Ảnh đột nhiên run lên, dễ thấy nàng vẫn có cảm giác.

Qua cửa ải này, Tiểu Ngưu mừng rỡ như điên, niềm kiêu hãnh tràn đầy trong lòng. Hắn thầm nói: "Ta đây vận khí quá tốt, tiên nữ được vạn người kính ngưỡng, cũng trở thành vật trong túi của ta. Ta có thể hưởng toàn thiên hạ tuyên bố, nàng là người của ta." Tiểu Ngưu dừng lại, cảm nhận sự ấm áp khi bồng bồng được lớp thịt non trong nhục huyết bao bọc. Hắn thở dài một cái: "Mơ ước bấy lâu nay cuối cùng đã trở thành sự thật. Nàng chính là tân nương của ta, ta mới là lão công của nàng." Kế tiếp, Tiểu Ngưu nhẹ nhàng rút ra cắm vào, hưởng thụ lạc thú. Lỗ nhỏ kia thật là bảo bối, ưu điểm của người khác nó đều có, ưu điểm người khác không có nó cũng có. Điều này khiến cho Tiểu Ngưu thoải mái tới độ muốn cười vang. Kéo ra thụt vô, khoái cảm tận cùng, giống như làm thần tiên.

Tiểu Ngưu càng nhấp càng nhanh, càng nắc càng mạnh, khoái cảm như từng đợt sóng đánh vào linh hồn của hắn, hắn muốn vĩnh viễn được như

vậy, đừng bao giờ ngừng lại.

Điều ngoài ý muốn chợt xảy ra, hần dùng sức đâm chưa tới một trăm cái, chợt rùng mình, không nhìn được bắn ra, toàn bộ rót đầy nhục huyết xử nữ của nàng.

Tiểu Ngưu nằm đè trên người Nguyệt Ảnh, thở hổn hển. Hần chơi gái từ trước tới nay, còn chưa bao giờ kết thúc nhanh như vậy.

Tại sao hôm nay lại nhanh như vậy? Bởi vì Nguyệt Ảnh cho hần kích thích quá lớn? Hần chỉ nhớ rằng rất thoải mái, mà quên không chế tình quan của mình. Biết sao được đây, ai kêu mị lực của nàng quá lớn.

Theo như thỏa thuận, mục đích của Tiểu Ngưu đã đạt được, hần phải lập tức rút lui, nhưng hần không làm thế, hần không nỡ ly khai thân thể tuyệt mỹ này. Hần muốn sung sướng trên người nàng cả buổi, không quản sẽ có hậu quả gì. Sáng nay có rượu sáng nay say, ngày mai buồn tới ngày mai hăng buồn.

Hần từ trên người Nguyệt Ảnh đứng dậy, một lần nữa quan sát Nguyệt Ảnh. Từ đầu tới chân, từ chân tới đầu, không tìm ra một nơi nào không đẹp. Hần tự nhủ: "Trời cao đối với nàng quá sủng ái, cư nhiên không cho nàng một chút khuyết điểm. Có lẽ chỉ là tính cách của nàng còn chút thiếu sót, đây chính là khuyết điểm duy nhất của nàng."

Nhìn một hồi lâu, Tiểu Ngưu lại nổi lên hứng thú. Hần nhào đến người nàng, mồm mở to, ngoạm lấy đôi tiểu bạch thỏ. Hần bú liếm rất miệt mài, tựa như một hài tử háu ăn.

Đôi bông đào của Nguyệt Ảnh thuộc loại to, mặc dù so ra vẫn kém sư nương, với một thiếu nữ như vậy là hạng nhất. Cặp vú vật như ngọc điêu khắc thành, hình dáng kia, màu sắc kia, vô cùng lạ thường. Nãi tử người khác, Tiểu Ngưu còn có thể so sánh xem chúng giống như cái gì, chỉ riêng Nguyệt Ảnh, hần tìm không ra cái gì so sánh chính xác.

Loạn thất bát tao một hồi, bỗng bỗng hấn anh dừng đứng lên. Lần nữa biến thành bỗng chùy, thô dài cứng rắn, muốn hưởng thụ diễm phúc.

Tiểu Ngưu nâng hạ bộ Nguyệt Ảnh lên cao, như vậy có thể quan sát cực kỳ rõ ràng. Cặp lông tròn trĩnh, bắp đùi trắng mịn, tiểu động hé mở, hoa cúc thít chặt, làm Tiểu Ngưu hô to quá đã. Từ cửa tiểu động còn có từng tia mật dịch chảy ra.

Tiểu Ngưu thế nào nhịn được đây?

Tiểu Ngưu hai tay nâng lên hạ thế, liền đem nhục bỗng cắm vào. Bên trong nước nôi thật là nhiều nha, từng tiếng bép bép vang lên, dễ nghe quá chừng. Đáng tiếc là, Nguyệt Ảnh không phải đang thanh tỉnh, nếu như tỉnh, ở trên người hấn vừa rên rỉ, vừa ** (DG: chỗ này ** nên chịu), vừa lắc eo, vừa xoay hông, nhất định hưng phấn gấp trăm lần. Dĩ nhiên, nếu như nàng tỉnh lại thật, mình muốn có cơ hội chơi nàng, chỉ sợ cũng là vấn đề nan giải. Lấy cá tính của nàng, nhất định sẽ cùng mình liều mạng.

Một lát, Tiểu Ngưu quỳ xuống, đem bỗng bỗng rút ra, cắm vào, vừa quan sát chỗ hai người giao hợp. Chỉ thấy bỗng bỗng to lớn chui ra chui vào trong tiểu động, mỗi khi rút ra, kéo theo một mảng thịt non mềm; mỗi lần cắm vào, thịt non lại bị kéo vào trong. Cùng lúc đó, xuân thủy nơi giao hợp chảy ra lênh láng, lông mao hai người ướt nhẹp, dính bết vào nhau, từng giọt xuân thủy óng ánh, dính dính như tơ sợi. Cái này cũng chưa tính là gì, xuân thủy chảy ra, khiến cúc hoa Nguyệt Ảnh cũng đã ướt ướt. Tiểu Ngưu thấy rõ ràng, cố ý đem bỗng tử rút ra, nhìn xuống hoa cúc lầy lội.

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, đem bỗng bỗng hướng về cúc hoa đụng một cái, tự nhiên là không vào được, nhưng cúc hoa kia lại khẽ co rút.

Tiểu Ngưu dĩ nhiên không chơi cửa sau, lại đem bỗng bỗng đút trở lại tiểu động. Hấn đặc ý nghĩ: "Nguyệt Ảnh nếu có thể gọi mấy tiếng dễ nghe một chút, thật là tốt biết bao!" Hấn nhìn sang Mạnh Tử Hùng nằm trên mặt

đất, trong lòng cười to, nói: "Khốn kiếp, nếu như có thể cho người thấy được một màn này, chỉ e không cần ta giết người, người cũng đã tức chết rồi."

Tiểu Ngưu thoải mái vận dụng đủ các loại tư thế hoa dạng với mỹ nữ. Chỉ vì Nguyệt Ảnh đang hôn mê, nên các tư thế đều dễ dàng tiến hành. Tiểu Ngưu chợt sinh ra một ý tưởng, một ngày nào đó, nhất định để cho nàng hôn mê cùng ta kiền.

Tiểu Ngưu đem Nguyệt Ảnh nằm sấp, mình nằm trên lưng của nàng, cắm vào từng cái. Thật là càng nắc càng muốn nắc, càng nắc càng yêu. Tiểu Ngưu cảm giác từng giây thần kinh thật dễ chịu.

Chơi đủ loại hoa dạng xong, Tiểu Ngưu lòng nói: "Hôm nay chơi thật là thống khoái. Lần tới còn không biết lúc nào đây. Cũng tại mình quá ngu, nếu không, lần trước đã đắc thủ, làm người không thể quá thiện lương a. Nếu như lần trước ta thành công, nàng sẽ không thể gả cho tên bát đản kia rồi." Hắn nhìn Mạnh Tử Hùng đang nằm, ra vẻ từ bi: "Hắn cũng quá tịch mịch, cũng quá đáng thương. Ừm, lão tử ta thương hại người đó, để cho người nhìn ta làm nàng một cái, Tiểu Ngưu ta thật tốt bụng nha?" Tiểu Ngưu đầu óc chợt xoay chuyển. Vừa trải qua một phen sung sướng, cảnh giác và tỉnh táo đã không còn, thay vào đó phần nhiều là vui sướng.

Hắn là một người thông minh, rất nhanh nghĩ tới một trò chơi. Hắn rút bỗng bỗng ra, nhảy xuống đất, đem Mạnh Tử Hùng khiêng tới bên giường, đặt xuống.

Hắn xoay người ôm lấy Nguyệt Ảnh, đem Nguyệt Ảnh thả trên người Mạnh Tử Hùng, bỗng bỗng lần nữa cắm vào. Như vậy, Mạnh Tử Hùng được nằm trên giường của bọn họ. Khi Tiểu Ngưu cắm rút, thân thể Nguyệt Ảnh rung động, khiến thân thể Mạnh Tử Hùng cũng động theo.

Tiểu Ngưu trong lòng mừng rỡ, cười ha hả: "Cái này thật tuyệt nha, người cũng không nhàn rồi. Người xem một chút chính người đi, như một thằng thái giám, hoàng đế và nường nường đang làm việc, người lại phụ giúp một tay." Một lát sau, Tiểu Ngưu lại ôm Nguyệt Ảnh đến trên bàn, hắn đứng trên mặt đất, tách ra cánh hoa, vừa chơi nường, vừa hướng Mạnh Tử Hùng nhổ nước miếng, nói: "Người làm thái giám cho lão tử cũng không xứng." Nói xong, tăng nhanh tốc độ, như lê hoa bạo vũ, khiến Nguyệt Ảnh xuân thủy rỉ ra không ngừng. Nếu như nường tỉnh lại, nhất định sẽ vì sự phong đáng của mình cảm thấy xấu hổ.

Qua một hồi, Tiểu Ngưu vẫn chưa thể bắn tinh. Cuối cùng, Tiểu Ngưu tỉnh táo lại, vội vàng đem Nguyệt Ảnh đặt lên giường, nhanh chóng mặc quần áo cho cả hai. Hắn nhủ thầm: "Phải đi thôi, không thể để xảy ra chuyện. Đại sư huynh có nói qua, xong chuyện liền đi. Ài, ta sao có thể bỏ nường vậy a!" Tiểu Ngưu mặc quần áo tử tế, ôm Nguyệt Ảnh, lưu luyến không muốn buông. Hắn vừa nghĩ tới chuyện sau này, liền vô cùng thương cảm. Từ đây mình ly khai Lao Sơn, Nguyệt Ảnh sẽ bồi tiếp Mạnh Tử Hùng, điều này làm hắn khó chịu.

Đang lúc này, ngoài cửa truyền đến một thanh âm: "Nguyệt Ảnh, Tử Hùng, các con đã ngủ chưa?"

MA ĐẠO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 84: Tân Hôn (3)

Tiểu Ngưu nghe được, bị dọa đến nỗi thân thể run lên, bởi thanh âm này chính là của sư phụ Xung Hư đạo trưởng. Tiểu Ngưu nghĩ tới nếu để hắn phát hiện ra, sau này sẽ thảm rồi. Trong lúc hốt hoảng, không dám trả lời, vung tay lên đập tắt tất cả nến, sau đó đẩy cửa sổ, nhanh chóng vọt ra ngoài.

Sau cửa sổ chính là phía sau núi, hắn hiển nhiên không thể chạy lên, đó là tự tìm đường chết. Vì vậy, hắn vòng qua mặt bên, định nhảy tường chạy ra. Nào biết được Xung Hư quả nhiên lợi hại, sau khi vào nhà, dựa vào nhãn lực, chứng kiến bộ dạng của Mạnh Tử Hùng và Nguyệt Ảnh, biết quả nhiên đã xảy ra chuyện. Hắn nhìn cửa sổ đang mở, vội vàng đuổi theo.

Khi Tiểu Ngưu nhảy qua tường, ở phía sau Xung Hư la lớn: "Súc sinh, người chạy đi đâu? Mau mau chịu chết đi." Vừa nói, tay điểm một cái, một đạo hồng quang mãnh liệt bắn tới. Tiểu Ngưu chạy càng nhanh, hồng quang bắn tới càng mau. Đầu Tiểu Ngưu rụt lại, hồng quang bay xẹt qua chòm tóc, khiến hắn một phen tê dại cả da đầu.

Chân hắn vừa chạm đất, Xung Hư như quỷ mỵ đã đứng ngay trước mặt. Ngoài bờ tường là đồi núi, Tiểu Ngưu ở trên sườn núi, Xung Hư ở trước mắt.

"Súc sinh, ta vừa nghe được tin tức người đang có mưu đồ bất chính, liền vội vàng tới. Không nghĩ tới được, người lại làm chuyện thương thiên hại lý như vậy. Hôm nay ta đành phải thanh lý môn hộ." Xung Hư cười lạnh một tràng.

Tiểu Ngưu vội vàng khoát tay: "Sư phụ, người nghe ta giải thích, ta không phải cố ý, ta có nỗi khổ tâm, ta..."

Xung Hư lửa giận ngập đầu: "Còn giải thích cái gì. Chuyện mình làm, trong lòng rõ ràng nhất. Nếu như không trừ người, mặt mũi chưởng môn ta đây để vào đâu? Tử Hùng còn có mặt mũi làm người sao?" Dứt lời, hai tay vung lên, hồng quang bay đến tới tấp, mỗi một đạo quang đều là trí mạng.

Tiểu Ngưu ỷ vào thân pháp linh xảo, nhảy lên nhảy xuống, tránh trái né phải, cũng chỉ là miễn cưỡng chống đỡ, hồng quang kia có thể đốt hắc thành than bất cứ lúc nào. Trong khi hắc đang lẫn lộn trên đất, Xung Hư phóng một đạo hồng quang như cái lưới lớn bao vây hắc, bất kể như thế nào cũng tránh không khỏi.

Xung Hư cười điên cuồng: "Súc sinh, tìm chết đi."

Tiểu Ngưu dưới tình thế cấp bách, cả người nhảy lên, không né không tránh, rút ma đao ra. Hắc nhẹ nhàng chém một nhát, những hồng quang kia liền biến mất, không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Tiểu Ngưu mừng rỡ, không ngờ tới ma đao này hữu dụng như vậy.

Sắc mặt Xung Hư biến đổi, không hiểu sao pháp thuật của mình lại không có hiệu quả? Tiểu tử này dùng cái loại đao gì đây?

"Sư phụ, đệ tử đi đây." Tiểu Ngưu nói một tiếng, lao người về phía trước. Xung Hư mặc dù trong lòng có một dấu hỏi to đùng, nhưng sao có thể để cho hắc chạy trốn đây? Từ trên lưng, Xung Hư rút ra trường kiếm của mình, đuổi theo Tiểu Ngưu.

Tiểu Ngưu huy động ma đao, nhắm Xung Hư chém tới. Xung Hư đưa thân kiếm ra đỡ, chỉ nghe "keng" một tiếng, kiếm của Xung Hư không ngờ bị chém thành hai khúc, rơi trên mặt đất.

Xung Hư ồ một tiếng. Thanh kiếm này đã theo hãn nhiều năm, là bảo kiếm khó gặp, chém sắt như chém bùn, ai dè bị dính một đao của Tiểu Ngưu, rơi rụng như cắt đậu hũ.

Thừa dịp Xung Hư một phen sững sờ, Tiểu Ngưu vọt qua người hãn, hướng phía trước phóng tới. Xung Hư hận đến nghiến răng ken két, song chưởng theo phương Tiểu Ngưu đang chạy trốn đẩy ra, lập tức hai đạo kinh phong như rồng ngâm bay đi. Tiểu Ngưu không kịp xoay người, luýnh quýnh nháy qua một bên, đao kinh phong kia chỉ lướt qua, khiến nơi Tiểu Ngưu vừa rồi đang đứng thành hai cái hố to tướng, dọa hãn tay chân mềm nhũn.

Xung Hư lao lên mấy bước, song chưởng cùng vung lên, gió lớn rít lên không ngừng. Tiểu Ngưu bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là xoay người nghênh chiến. Hãn cầm ma đao quét một đường, kinh phong vù vù, không ngừng gào thét. Hai người đứng tại chỗ, bắt đầu đấu phép.

Công lực Xung Hư quả nhiên cao cường, từng cỗ từng cỗ lực lượng cuộn cuộn không ngừng, mang sức dời non lấp bể, nhưng gặp phải ma đao của Tiểu Ngưu, lại không chút hiệu quả. Mà Tiểu Ngưu là lần đầu dùng đao, không phải công pháp kia, hoàn toàn bằng cảm giác của chính hãn.

Tiểu Ngưu hiểu rằng không đánh ngã được hãn, bản thân đừng mong thoát thân, nhưng hãn không biết làm thế nào cho tốt, chỉ đành giữ thế giằng co. Giây phút này, một thanh âm trầm thấp vang lên: "Chủ nhân, mau dùng công lực của người xuất ra, truyền vào thanh đao, như vậy mới có thể thắng." Đây chính là thanh âm ưu mỹ của Tiểu Đao.

Tiểu Ngưu không kịp nghĩ nhiều, lập tức đem công lực bản thân huy động. Hiệu quả tức thì, kinh phong từ phía Tiểu Ngưu đột nhiên phóng lên, đánh Xung Hư bay ra ngoài như điều đứt giây, trên không trung còn phun vài ngụm máu.

"Sư phụ, sư phụ..." Tiểu Ngưu kêu lên.

Xung Hư nằm trên mặt đất, thanh âm yếu ớt mắng: "Súc sinh, người dám giết sư phụ, không thể chết tử tế."

Tiểu Dao nhắc nhở: "Hắn không chết được đâu, mau chạy."

"Sư phụ, người nhiều khá bảo trọng, đệ tử cáo từ." Tiểu Ngưu chào hẳn một cái, đoạn men theo bờ tường bên ngoài Lao Sơn phái, hướng thẳng chân núi chạy đi.

Bước qua sơn môn, Tiểu Ngưu dừng lại cước bộ, quỳ xuống cung kính dập đầu mấy cái, nhẹ giọng: "Sư nương, Nguyệt Lâm, thật xin lỗi, Tiểu Ngưu ta sẽ còn trở lại."

Sau đó bò dậy, chạy một mạch như bay.

Khi hẳn đi tới giữa sườn núi, bỗng phía trước có người cản đường. Trong bóng tối không thể đoán được là ai, một thoáng khi hẳn đến gần, dựa vào cái mũi của mình, lại nhìn thân ảnh đối phương, lòng hẳn mới sáng tỏ.

"Là sư nương phải không?" Tiểu Ngưu lòng căng như dây đàn.

Đối phương thở dài một tiếng, nói: "Người cuối cùng còn có chút lương tâm, vẫn có thể nhớ đến ta."

"Sư nương, ân tình nàng đối với ta cả đời cũng không quên được. Ta vì nàng, có thể không cần cả tánh mạng của mình." Tiểu Ngưu một bộ dáng chân thành.

Sư nương đến gần hẳn: "Tiểu Ngưu à, chàng làm sao có thể gây ra chuyện thương phong bại tục thế này? Ban ngày mới vừa xử lý Tôn Lương, chàng chẳng lẽ không nhìn thấy ư? Chàng tại sao lại còn ham muốn Nguyệt

Ảnh? Thiếp và Nguyệt Lâm còn chưa đủ sao?" Sư nương nói đến đây, thanh âm có phần ghen ngào.

Trong lòng Tiểu Ngưu bỗng thấy đau xót, hắn nói: "À... Đúng rồi, nàng và sư phụ sao lại biết được chuyện này?"

Sư nương nhìn chằm chằm Tiểu Ngưu, đáp lời: "Tối nay chúng ta chuẩn bị đi nghỉ, có một nha hoàn vào báo, nói chàng chạy vào hoa phòng, có ý đồ xấu với Nguyệt Ảnh."

"Nha hoàn nào?" Tiểu Ngưu a một tiếng.

"Nha hoàn đó gọi là Thúy Trúc, chuyên đưa rượu và thức ăn. Tối nay chính là nàng đưa rượu giao bôi cho chú rể và tân nương uống."

Tiểu Ngưu gật đầu một cái, đã hiểu tại sao bọn họ trở nên bất tỉnh nhân sự.

Không cần phải nói, là đại sư bỏ thuốc vào rượu. Chẳng qua không rõ là hắn cùng nha hoàn hợp mưu, hay là tự hắn lén bỏ thuốc.

Sư nương kể tiếp: "Thiếp liền hỏi, nàng làm sao biết được? Nàng nói khi nàng đưa rượu, phát hiện chàng lén vào hoa phòng. Thiếp lại hỏi nàng tại sao không la lên, nàng nói nàng sợ. Vì vậy thiếp mới cùng sư phụ chàng chạy tới, hắn phụ trách đi bắt chàng, thiếp ở giữa sườn núi chặn chàng. Thiếp vốn nghĩ, chàng sớm muộn cũng bị sư phụ bắt được, thiếp căn bản không cần ra tay. Chỉ là không ngờ rằng, chàng vẫn có thể trốn ra được, lại không hề bị thương. Chàng thật là lợi hại, thật có bản lĩnh."

Tiểu Ngưu rơi vào trầm tư. Hắn nhủ thầm: "Lúc ta lén vào phòng, căn bản không hề thấy bất cứ nha hoàn nào a. Giả sử có người ẩn nấp trong viện, hơn nữa nghe trộm được ta nói, lấy sự cảnh giác cùng bản lĩnh của ta, nàng nhất định không tránh được. Chẳng lẽ, nàng có thể biết trước ta sẽ tới sao? Huống hồ nếu như lúc đó nàng nhìn thấy ta, lập tức báo cáo cho sư

nường, bọn họ kịp thời chạy tới, ta sao có đủ thời gian để làm chuyện tốt chứ."

"Tiểu Ngưu, cùng thiếp trở về nhận tội đi." Sư nương nghiêm nghị nói.

Tiểu Ngưu lui về phía sau một bước: "Không, sư nương, ta không thể về."

Sư nương bước lên một bước, chất vấn: "Chàng đã không tuân theo môn quy, chàng tại sao vẫn không biết lỗi? Không nhận tội hả?"

Tiểu Ngưu hồi đáp: "Là lỗi của ta, ta xin nhận. Nhưng ta không thể quay về. Nếu như ta trở về như nàng nói, ta còn có thể sống được sao?"

Sư nương nói: "Chàng dù gì cũng là nam nhân ta thích. Thiếp sẽ không để chàng chết."

"Cho dù dưới sự thỉnh cầu của nàng, sư phụ không giết ta, ta vẫn có thể bình an vô sự sao? Nguyệt Ảnh sẽ bỏ qua cho ta sao? Mạnh Tử Hùng hấn sẽ bỏ qua cho ta sao? Cho dù không giết ta, cũng sẽ giam ta lại, không tự do, không vui vẻ, như vậy thì sống không bằng chết đi cho xong." Tiểu Ngưu cười khổ.

Sư nương nói: "Là một nam nhân, chàng phải chịu trách nhiệm đối với hành vi của mình chứ."

Tiểu Ngưu kiên quyết: "Không, không, trách nhiệm này ta không gánh vác nổi. Coi như là ép buộc, cũng không phải bây giờ."

"Vậy chàng muốn thế nào?"

Tiểu Ngưu suy nghĩ một chút rồi đáp: "Ta muốn rời khỏi Lao Sơn, ta muốn xông pha giang hồ."

"Chỉ cần một câu nói của sư phụ chàng, trên giang hồ chàng sẽ không còn dặt dưng thân. Chàng tưởng có thể sống tiêu dao được sao, không thể nào. Khả năng chàng còn bị bắt trở lại, mà nếu bị người giang hồ đuổi giết, chàng tuyệt đối sẽ chết rất thảm. Những nhân sĩ chánh đạo đó tuyệt sẽ không dễ dàng tha thứ ột tên súc sinh gian dân sư tử mà còn sống." Sư nương nhắc nhở.

Tiểu Ngưu bày tỏ: "Ta thà chết trên giang hồ, cũng không quay trở về."

Sư nương nói: "Nếu như vậy, chàng trước tiên giết thiếp đi, chỉ cần thiếp còn sống, sẽ không để cho chàng đi. Chàng có thể qua cửa sư phụ, cũng có nghĩa chàng là một cao nhân rồi."

"Nếu không có ma đao giúp ta một tay, ta sao có thể chạy trốn đây?" Hãn nhủ thầm, đoạn nghiêm sắc mặt nói: "Sư nương, nàng mau tránh ra, ta không muốn động thủ với nàng."

Sư nương cố chấp: "Chàng không được phép đi."

Tiểu Ngưu không hề ra tay, hãn thở dài một tiếng, quỳ xuống nói: "Sư nương, nàng đây là ép ta đi chết ư! Nếu như nàng không để ta đi, ta sẽ chết trước mặt nàng." Dứt lời, rút ma đao ra, đặt ở trên cổ.

Sư nương thoáng chốc lòng mềm nhũn, nàng không nghĩ tới Tiểu Ngưu sẽ làm như vậy. Nàng thở dài mấy tiếng, chột tránh sang một bên, chỉ chỉ con đường phía sau lưng, nói: "Người mau rút cho ta, đừng để ta gặp lại người." Nói xong, xoay người sang một bên.

Tiểu Ngưu bò dậy, thu đao vào vỏ, đi về phía trước. Lúc đi ngang qua nàng, ngập ngừng một chút, không nhìn được từ phía sau ôm lấy nàng, hai tay chuẩn xác đặt trước bộ ngực vênh cao của nàng, động lòng nói: "Ta sẽ không quên nàng, ta nhất định sẽ trở về tìm nàng, nàng vĩnh viễn là nữ nhân của ta."

Sư nương không kìm được rơi lệ, nàng òa khóc: "Chàng đi nhanh đi, một lát nữa sư phụ chàng sẽ tới đó, chàng tốt nhất tìm một chỗ trốn đi, chờ mọi chuyện lắng xuống rồi hẵng tính. Ừm, chàng phải nhớ đến thiếp đó."

Tiểu Ngưu ừ một tiếng, ôm chặt tấm thân kiều diễm của nàng, trên môi của nàng tham lam mút điên cuồng một lúc, mới nhanh chóng chạy đi như đào phạm. Mà phía sau hần, là tiếng khóc ô ô của sư nương...

Ma Dao Lệ Ảnh

Xuống Lao Sơn, Tiểu Ngưu thở dài ra một hơi. "Nhà" ngày xưa bây giờ trở thành "lò lửa" khiến hần không dám lưu lại. Hần thở hổn hển một lúc rồi vội vàng lên đường, hần không dừng lại lâu vì sợ sư phụ dẫn người đuổi đến.

Hần không sợ đánh không lại bọn họ, chỉ là bọn họ dù sao cũng là người mình, động thủ với bọn họ thật sự không đành lòng mà.

Hần chạy một hơi hết trăm dặm cho đến khi không nhìn thấy Lao Sơn nữa hần mới hơi yên tâm. Lúc này trời đã sáng rồi, nhớ lại chuyện tối hôm qua, hần vừa hưng phấn lại vừa khổ sở. Hưng phấn chính là mộng đẹp cuối cùng trở thành sự thật, chiếm được đêm đầu của Nguyệt Ảnh, khổ sở chính là mình đã trở thành Lao Sơn phản đồ, trở thành địch nhân của chính đạo. Mình cùng với Tôn Lương tiểu tử kia không có gì bất đồng, đều là cá mè một lứa, chẳng qua Tôn Lương không có bản lãnh nên bị giết chết, còn mình bởi vì có chỗ dựa Ma Dao nên tạm thời còn sống.

Sau khi rời khỏi Lao Sơn, hần phải đi đâu đây? Hần ngồi ở trên không tảng đá lớn ven đường trầm tư. Hần muốn về nhà, lại có chút không dám, nêu như Trùng Hư đuổi đến nhà, thì mang đến bất hạnh đến cho người nhà. Bọn họ một khi biết việc mình làm, chỉ sợ ai cũng thống hận mình, mình là một xú cầu thi (***) chó thối), ai cũng không thích.

Không trở về nhà thì đi đâu đâu? Phải bước chân vào giang hồ sao? Nếu như Trùng Hư đem tội của mình công bố ọi người, người của chính đạo có thể xem trọng mình sao, bọn họ có thể mang dây thừng trói mình lại không? Tốt hơn hết là không nên vào. Sư nương không phải đã nói, mình nên tìm chỗ an toàn trốn đi, chờ phong thanh (tin tức) giảm bớt rồi mới quyết định. Như vậy, nơi nào mới là chỗ an toàn đây?

Suy nghĩ một lúc, Tiểu Ngưu lại nhớ tới Ngưu Lệ Hoa. Nàng ở Tây Vực, nơi đó cách Trung Nguyên khá xa, lại hoang vắng, không ai nhận ra mình, mình đến trốn tạm ở chỗ nàng hẳn là không tệ. Ở chỗ nàng chẳng những là nơi lánh nạn tốt, lại còn có thể nhân cơ hội này luyện xong Ma Dao đao pháp. Mình mặc dù có được Ma Dao, nhưng mà uy lực của Ma Dao chưa phát huy hết mức, còn phải học đao pháp, như vậy mới có thể trở thành nhân trung chi long.

Đúng, cứ làm như thế. Nghĩ vậy, Tiểu Ngưu đầu tiên lấy tro cốt Hắc Hùng Quái, sau đó một mình theo hướng Tây Vực mà đi. Hắc đã đáp ứng Hắc Hùng Quái, phải mang tro cốt của hắc giao cho nữ nhân yêu dấu của hắc, lại còn phải chiếu cố nàng cả đời.

Mình đã đáp ứng, vậy thì phải lo thực hiện thôi. Mang tro cốt đến thì không có vấn đề gì, về phần có thể chiếu cố nàng cả đời hay không thì phải xem tình hình thực tế.

Đi mấy ngày, hắc liền thấy khó khăn, Thì ra hắc vội vã xuống núi nên quên mang theo ngân lượng. Không có tiền thì làm sao đi xa đây? Ăn cơm phải trả tiền, ở trọ phải trả tiền, mua quần áo phải trả tiền, mua giày cũng phải trả tiền. Không có tiền, chẳng lẽ phải đi ăn xin mà đến Tây Vực sao?

Tiểu Ngưu vốn là xuất thân đại thiếu gia, tự nhiên là chưa trải qua cuộc sống nghèo khổ.

Cũng may hiện giờ hắc có chút bốn sự, muốn kiếm ít tiền cũng không khó. Chuyện trộm gà bắt chó hắc cũng làm được, trước khi gia nhập Lao Sơn, hắc cũng thường xuyên rèn luyện rồi, bất quá khi đó chỉ là muốn chơi đùa một chút cho vui chứ không phải để kiếm sống. Lúc này khinh công cùng bản lĩnh thâm đạo (trộm cắp) của hắc phát huy tác dụng, mà hắc chỉ nhắm vào nhà giàu có, cũng chỉ lấy đủ để tiêu pha. Dù sao Tiểu Ngưu cũng không phải là đạo tặc, thông thường chỉ lấy đi mấy lượng bạc cho xong việc, cũng không đả thương người, không phá đồ, đạt được mục đích thần không biết quỷ không hay.

Mấy ngày sau hắc đã đến địa giới Thiểm Tây. Lúc này trên giang hồ đồn đại Ma Dao tái hiện giang hồ, hơn nữa còn nằm trong tay Tiểu Ngưu, tin tức đó khiến cho võ lâm Trung Nguyên rung động. Những người tham lam đó đào ba thước đất tìm kiếm nơi Tiểu Ngưu hạ lạc, người người đều muốn trở thành chủ nhân Ma Dao, người người đều muốn trở thành thiên hạ đệ nhất. Vì Ma Dao, trên giang hồ lại nổi lên một trận huyết vũ tinh phong (mưa máu gió tanh), lại có thêm nhiều người mất mạng.

Sau khi Tiểu Ngưu nghe được tin tức kia nhất thời kinh hãi, hắc không minh bạch, nơi hạ lạc của Ma Dao như thế nào lại truyền ra. Chuyện này cho đến bây giờ hắc cũng chưa nói cho người bên cạnh, bao gồm cả Nguyệt Lâm, Nguyệt Ảnh. Như vậy duy nhất chỉ có thể chính sư phụ Trùng Hư đạo trưởng tiết lộ bí mật này. Đêm hôm đó, hắc đã cùng Trùng Hư giao đấu, nhưng đánh bại được một đại tông sư, với kiến thức của Trùng Hư, hắc dĩ nhiên có thể đoán ra đó là thanh đao gì rồi, tin tức nhất định là do hắc truyền ra. Hắc truyền ra tin tức này có ích lợi gì đây? Có thể là dĩ dật đãi lao, khiến cho Tiểu Ngưu rơi vào vòng đuổi giết không ngừng của hai phái chính tà, khiến cho Tiểu Ngưu không thể bình an, bất kỳ lúc nào cũng có thể mất mạng.

Khi hắc nghĩ thông suốt chuyện này, hắc liền sinh ra thống hận đối với Trùng Hư. Hắc vốn cho rằng Trùng Hư không giống nhi tử của hắc Mạnh

Tử Hùng, nhưng hiện tại xem ra bọn họ rốt cuộc cũng giống nhau.

Vì an toàn, Tiểu Ngưu không thể không cải trang giả dạng, đem mặt bôi đen, dán thêm hai chòm ria mép, lại mặc áo choàng đen, giả trang thành một người trung niên. May mắn là trên giang hồ có ít người biết đến Tiểu Ngưu, người gặp qua hẳn cũng rất ít, vì vậy, trong lúc nhất thời cũng không có người gây phiền toái. Điều này khiến Tiểu Ngưu cảm thấy thoải mái không ít. Nếu như mỗi ngày đều sống trong vòng vây tiểu trừ của người khác, như vậy thật không thoải mái chút nào.

Hôm nay, hẳn rời khỏi Thiểm Tây đi đến Cam Túc. Đến nơi trước mặt hẳn không có một thôn làng, sau lưng là vùng núi không có một phòng trọ, hẳn cảm thấy vô cùng tịch mịch vô cùng nhàm chán. Mặc dù có lúc cũng có thể cùng Tiểu Dao trò chuyện, nhưng dù sao cũng không thấy bóng dáng nàng, lại cũng không phải là người trong lòng mình.

Hắn đi đến một sơn đạo gập ghềnh, chỉ thấy đâu đâu cũng là hoang vu xám xịt. Rốt cuộc hẳn cũng rời khỏi vùng núi, cảm thấy thoải mái như vừa thoát khỏi lao tù.

Trước mắt hẳn là một bình nguyên, nhìn xa xa, trên đường đã có một vài nhà cửa rồi, mặc dù người ở không đông đúc nhưng cũng hẳn cũng coi như thoải mái.

Đang bước nhanh trên đường, đột nhiên bên trong rừng cây truyền ra một tiếng kêu quái dị, sau đó từ trong chạy ra một hán tử cao lớn. Mắt của hẳn to như mắt trâu, giơ tay chặn Tiểu Ngưu lại, giơ lên cái búa lên phía trước.

Tiểu Ngưu không ngờ ở chỗ này lại gặp thổ phỉ, liền dừng bước hỏi: "Người là ai? Người muốn làm gì?"

Đại hán kia nhếch miệng cười một tiếng, huơ huơ cái búa lớn trong tay, nói: "Cái này còn phải hỏi sao? Đường nhiên là lấy cái mạng nhỏ của

người."

Tiểu Ngưu nghiêng đầu nói: "Người này thật kỳ quái nha. Ta với người không thù không oán, sao lại muốn giết ta?"

Đại hán kia nói: "Không giết người cũng được, đem Ma Dao giao ra đây."

Tiểu Ngưu cả kinh, rất ngoài ý muốn, địa phương vắng vẻ như vậy lại có người biết đến Ma Dao. Tiểu Ngưu nhìn khuôn mặt mập mạp của hán, hỏi: "Người biết ta là ai?"

Đại hán kia cười to hắc hắc, nói: "Người không phải là Lao Sơn phái Ngự Tiểu Ngưu sao, sau khi có được Ma Dao, trốn ra khỏi Lao Sơn phái. Người giả làm bộ dạng quỷ quái này, ta vẫn dễ dàng nhận ra được người."

Tiểu Ngưu lại hỏi: "Vậy người là a? Trước hãy xưng tên ra. Còn nữa, người chỉ có một mình sao?"

Đại hán bĩu môi, nói: "Ta là Lưu Huyền Đức phái Điểm Thương, người ta gọi là 'Cự Phủ Trình Giáo Kim'. Ta đây tới một mình, thu thập người chỉ một mình ta là đủ rồi."

Tiểu Ngưu nghe thấy liền cười haha, trong lòng tự nhủ: 'Sao người lại có thể cùng tên với Lưu Bị được? Nếu như Lưu Bị biết người dùng tên của hán, chỉ sợ sẽ tức hộc máu' Lưu Huyền Đức cả giận nói: "Người cười cái gì? Có cái gì buồn cười?"

Tiểu Ngưu ngưng cười, nói: "Một mình người đến, vạn nhất bị chết, người nào nhặt xác cho người đây?"

Lưu Huyền Đức hừ nói: "Cá này không cần người quan tâm. Nếu người không giao Ma Dao ra, ta liền chém chết người." Dứt lời xông lên, nhắm đầu Tiểu Ngưu mà bổ xuống một búa.

Tiểu Ngưu thân thể linh hoạt như hầu tử (con khỉ), dễ dàng né tránh. Cái búa lớn không thu lại được, chém xuống đất, bùn đất văng lên tung tóe.

Tiểu Ngưu cười ha ha, nói: "Trình Giáo Kim dùng ba búa là có thể tung hoành thiên hạ. Người so sánh với hãn chỉ sợ ngay cả xách giày cũng không xứng nha."

Lưu Huyền Đức tức giận kêu hừ hừ, vung cái búa lớn lên, lại từ trên cao chém xuống. Đừng xem thường hãn cao to, động tác không hề chậm, không hề ngu ngốc. Tiểu Ngưu phải hết sức cẩn thận tránh bị hãn bổ trúng. Kể từ khi Tiểu Ngưu ở Lao Sơn chuyên tâm tu luyện, công phu đột nhiên tăng tiến mạnh, cao thủ tầm thường như thế nào là đối thủ của hãn được?

Đại hãn kia không đánh trúng đối thủ, lại nâng búa lên, nhắm Tiểu Ngưu bổ tới, một đạo hàn quang lướt đến Tiểu Ngưu. Tiểu Ngưu cả kinh kêu lên: "Người còn biết cả pháp thuật?"

Lưu Huyền Đức cười quái dị nói: "Vậy còn không mau đem Ma Dao cho ta."

Sau khi Tiểu Ngưu lắc mình tránh thoát, cũng hai tay vung lên, ngay sau đó hai đạo hồng quang bắn ra, đánh thẳng đến cái búa của Lưu Huyền Đức, bùm một tiếng, đánh trúng cái búa, thiếu chút nữa văng ngược lại làm tổn thương Lưu Huyền Đức. Lưu Huyền Đức bị dọa cho sợ đến tim đập thành thịch.

Tiểu Ngưu nhún vai nói: "Với bản lĩnh của ngươi, ta thấy ngươi vẫn phải học thêm mười năm rồi hãy đến đấu lại ta mà đoạt Ma Dao đi. Bất quá, ngươi đừng quên, không được nhắc tới chuyện gặp qua ta, nếu không ta không buông tha ạng chó của ngươi."

Lưu Huyền Đức kia nhìn thấy bản lĩnh của Tiểu Ngưu, biết không phải là đối thủ, nhưng vẫn không cam lòng, hãn tức đến thét lên không ngừng,

vung tay, lại dùng cái búa làm ám khí ném tới. Cái búa lớn mang theo kinh phong hướng Tiểu Ngưu bay tới.

Tiểu Ngưu trong lòng tính toán ra oai phủ đầu hăn, vì vậy hăn cũng không tránh né, đột nhiên rút Ma Dao ra, cổ tay rung lên, cái búa lớn ka liền bị chém nát mấy khúc, chuyện này dọa hăn sợ đến trợn mắt há hốc mồm.

Tiểu Ngưu đem Ma Dao chỉ vào hăn, nói: "Người còn không rút sao? Nếu không, người cũng sẽ có kết quả như cái búa này."

Lưu Huyền Đức như đột nhiên tỉnh giấc, xoay người bỏ chạy, trốn vào rừng cây, ngay cả dũng khí quay đầu lại liếc mắt nhìn Tiểu Ngưu cũng không có.

Tiểu Ngưu thấy vậy, vui vẻ cười to, nói: "Ngay cả chút đảm sắc cũng không có mà cũng dám chủ ý cướp Ma Dao, thật không biết tự lượng sức."

Tiểu Dao nói: "Chủ nhân, tại sao người lại không giết hăn?"

Tiểu Ngưu trả lời: "Hăn chẳng qua là cùng ta so chiêu, không có thù không có hận, tại sao ta lại phải giết hăn?"

Tiểu Dao nói ra lo lắng của mình: "Người không giết hăn, chẳng lẽ không sợ hăn đem tung tích của người nói cho người khác sao?"

Tiểu Ngưu cũng đã nghĩ đến chuyện này, nói: "Vậy cũng không thể tùy tiện giết người a! Người cũng nên biết, ta không phải là người coi rẻ mạng người. Tiểu Ngưu ta không tùy tiện giết người, trừ phi hăn là người đáng chết." Sai khi nói xong, Tiểu Ngưu tra đao vào vỏ, sải bước đi về phía trước.

Hăn nhìn sắc trời một chút, đã thấy mặt trời ngã về phía Tây rồi, vội vàng tìm nơi ngủ trọ, nếu không, chỉ có thể qua đêm chốn dã ngoại. Tư vị đó cũng không dễ chịu.

Tiểu Ngưu đến một cái thôn nhỏ. Thôn này quả nhiên rất nhỏ, nhiều lắm cũng chỉ có mười mấy nhà. Tiểu Ngưu cẩn thận quan sát chung quanh, cảm thấy cái nhà ở rìa đường kia là thích hợp ỉnh. Nguyên là nhà này có phòng ốc lớn nhất, cũng có vẻ được nhất. Xem ra ở chỗ này có thể thoải mái hơn một chút.

Tiểu Ngưu đứng ngoài gõ cửa, hô: "Bên trong có ai không?" Sau khi hô mấy tiếng, bên trong mới có một người ra mở cửa. Cửa vừa mở ra, bên trong có một thiếu phụ mặc đồ bằng vải thô đang đứng. Thiếu phụ này khiến cho hai mắt Tiểu Ngưu lóe sáng, hẳn không ngờ tới ở địa phương quý quái này còn có thể nhìn thấy nữ nhân đẹp như thế.

Nữ nhân kia hơn hai mươi tuổi, mái tóc suôn dài, đầu tóc màu hồng nhạt, không giống với phái nữ Trung Nguyên. Nàng mắt phượng mày liễu, sóng mũi cao vút, chỉ là hơi gầy, cằm hơi nhọn, cũng khá được, bộ ngực của nàng cũng rất nảy nở, rất hấp dẫn ánh mắt của nam nhân.

Tiểu Ngưu không tiện nhìn nhiều bộ ngực, liền mỉm cười nói: "Đại tỷ, ta vốn lỡ đường, muốn xin trọ ở đây một đêm, không biết có được không?"

Thiếu phụ sau khi nhìn Tiểu Ngưu từ trên xuống dưới đánh giá một phen, nói: "Vào đi."

Tiểu Ngưu nói cảm ơn rồi bước qua cánh cửa. Nhà này có ba phòng, sân không nhỏ, có đồng cỏ khô, chuồng lợn, hiển nhiên đây là nhà của nông dân. Chẳng qua là Tiểu Ngưu cảm thấy thiếu phụ này không giống như một nông dân.

Thiếu phụ đưa Tiểu Ngưu vào đông phòng, ngồi bên mép giường. Tiểu Ngưu hỏi: "Căn nhà thật rộng nha, trong nhà của người còn có người nào không?"

Thiếu phụ chỉ chỉ tây phòng, nói: "Trừ ta ra, còn có nam nhân của ta. Hẳn đang ở tây phòng."

Tiểu Ngưu lại nói: "Nếu vậy ta đi bái kiến hân một chút."

Thiếu phụ nhẹ nói: "Không cần, hân đang ngã bệnh, không rời khỏi giường, tâm tình không tốt, tính tình lại tệ, không muốn gặp người."

Tiểu Ngưu ồ một tiếng, nói: "Vậy nên xưng hô với người như thế nào đây?"

Thiếu phụ hồi đáp: "Ta tên là Hồ Lâm."

Tiểu Ngưu lập tức kêu lên: "Hồ đại tỷ hảo, rất hân hạnh được biết người. Ta tên Ngưu Tiểu Vĩ, đã làm phiền người rồi."

Thiếu phụ mỉm cười đáp: "Không cần khách khí, xuất ngoại nhờ bằng hữu mà! Người nhất định là đói bụng rồi, ta đi hâm nóng ít đồ ăn cho người."

Tiểu Ngưu trong lòng ấm áp, nói: "Cảm ơn, cảm ơn nhiều." Thiếu phụ cười một tiếng, lả lướt đi ra ngoài.

Nàng vừa đi, Tiểu Dao lại hỏi: "Người này, người cảm thấy thế nào?"

Tiểu Ngưu hồi đáp: "Rất xinh đẹp, rất nhóng bông, chẳng qua lời nói cử chỉ không giống dân quê một chút nào."

Tiểu Dao ừ, nói: "Ta cũng thấy nàng không giống dân quê, phải cần thân một chút nha!" Tiểu Ngưu đáp ứng một tiếng, rồi không nói gì nữa."

Một lát sau, Hồ Lâm bưng một tô cháo gà nóng hôi hổi, nói: "Xin lỗi Ngưu công tử nha, địa phương nhỏ không có gì ngon để ăn, người dùng tạm cái này nha."

Tiểu Ngưu đem tay nhận lấy, luôn miệng nói cảm ơn, vừa muốn húp nhưng lại do dự bỏ xuống, đặt trên bàn. Hồ Lâm hỏi: "Sao thế, Ngưu công tử, bát cháo này không ngon sao?"

Tiểu Ngưu híp mắt cười nói: "Không phải, là do quá nóng, một lát nữa ăn."

Hồ Lâm cười nói: "Thì ra là vậy, ta còn tưởng rằng Ngưu công tử chê chúng ta nông dân làm không sạch nữa."

Tiểu Ngưu vội nói: "Không phải như vậy." Khi bốn mắt nhìn nhau, Tiểu Ngưu sắc tâm đại động. Bởi vì Hồ Lâm cười lên, lộ ra hai cái má lúm đồng tiền vô cùng quyến rũ. Cây gậy của Tiểu Ngưu cũng rục rịch ngóc đầu lên. Cũng khó trách hắn được, kể từ đêm đó làm Nguyệt Ảnh xong, cũng chưa có ăn "thịt" qua. Trên đường cực khổ, thật mong ước có một thân thể thơm tho an ủi một chút.

Hồ Lâm thấy trong phòng tối, liền đốt cây nến sáng lên. Ở dưới ánh nến, Hồ Lâm càng lộ vẻ thành thực động lòng người, giống như mỗi câu hấp dẫn Tiểu Ngưu. Tiểu Ngưu nghe được mùi thơm nhàn nhạt trên người nàng lại càng say mê. Hắn trong lòng tự nhủ: 'Đây không phải là mùi vị nông dân có.' chẳng qua là hắn chỉ dùng ánh mắt chăm mút, không nghĩ đến chuyện khác.

Một lát Hồ Lâm nói: "Ta đi xem nam nhân của ta một chút." Sau đó liền đi ra ngoài. Tiểu Ngưu vừa nghĩ tới nụ cười cùng thân thể của Hồ Lâm cảm thấy có chút thất thường. Hắn trong lòng thầm nhủ: 'Ai, nếu có thể ngủ một đêm, vậy nhất sẽ sướng vô cùng.' Hắn bưng cái tô lên, vừa muốn húp cháo, Tiểu Dao lập tức ngăn cản nói: "Đừng ăn, chủ nhân, coi chừng trong cháo có vấn đề."

Tiểu Ngưu hỏi: "Chẳng lẽ bên trong có độc sao?"

Tiểu Dao đáp: "Ta cũng không rõ, chẳng qua nữ nhân này rất khả nghi, không nên tùy tiện tin tưởng nàng."

Tiểu Ngưu hỏi: "Nàng không giống nông dân, nhưng cũng không thấy giống người xấu nha."

Tiểu Dao trầm mặc một lát, nói: "Nàng cũng chưa chắc là người tốt."

Tiểu Ngưu cảm thấy Tiểu Dao nói có lý, liền không húp cháo nữa, từ trong bọc hành lý của mình lấy bánh bao còn dư lại ra ăn.

Lại nói đến phía tây phòng, hồ Lâm đang cùng 'nam nhân' của nàng nhỏ giọng thăm thì. Nam nhân kia nằm trên giường, nhưng không có ngã bệnh, khí sắc rất tốt, hé ra khuôn mặt mập mạp. Người này không phải ai khác, chính là đệ tử phái Điểm Thương Lưu Huyền Đức mới vừa gặp Tiểu Ngưu trên đường. Mà Hồ Lâm kia cũng chính là nữ đệ tử phái Điểm Thương, mặc dù chưa có thành thân nhưng cũng sớm không còn là đại cô nương rồi, nàng làm tình phụ của chương môn nhân phái Điểm Thương được mấy năm. Lúc này, hồ Lâm chủ động xin đi giết địch, giúp chương môn nhân lấy Ma Dao, mà Lưu Huyền Đức cũng không cam chịu thất thế, cũng muốn ra ngoài hỗ trợ, chương môn không tin bọn họ có năng lực như thế, nhưng tinh thần của bọn họ thật đáng khen, nên mới đồng ý.

Bọn họ theo dõi Tiểu Ngưu một thời gian ngắn rồi, mai phục trong căn nhà này, cũng là chuyện mấy ngày qua. Bọn họ giả trang thành vợ chồng chính là vì muốn che dấu tai mắt người ta.

Lúc này, Lưu Huyền Đức nói: "Không nghĩ tới tiểu tử thúi này rất lợi hại, đem phá hủy cả búa của ta."

Hồ Lâm mang theo nụ cười âm hiểm, nói: "Hắn nếu như không có bản lĩnh này, làm sao có thể có được Ma Dao. Bất quá người cũng thật vô dụng, mới ra ngoài nhận nhiệm vụ đã bị người ta đánh cho tè ra quần, nếu để cho chương môn biết, nhất định sẽ cảm thấy mất mặt."

Lưu Huyền Đức mặt đỏ lên, nói: "Ta không được, chẳng lẽ người được sao? Bát cháo thuốc mê kia của người hắn đã uống chưa?"

Hồ Lâm trầm ngâm một lát, nói: "Lúc này hắn là uống rồi, ta vừa rồi không để lộ sơ hở gì."

Lưu Huyền Đức dậm dăng cười, tà khí nói: "Sao lại không lộ ra sơ hở, ta cũng đã nhìn ra, tiểu tử kia có thể không nhận ra sao?"

Hồ Lâm soi gương, nói: "Không có cái gì không đúng nha."

Lưu Huyền Đức cười hắc hắc, nói: "Bất kể người có mặc như thế nào, người cũng không thể nào đem cái tính lẳng lơ che dấu đi."

Hồ Lâm sắc mặt trầm xuống, giơ tay lên cho Lưu Huyền Đức một cái bạt tai, mắng: "Khốn kiếp, người còn nói nhảm. ta liền báo với chương môn người cường gian tam, cho người xem hấn tức giận thế nào."

Lưu Huyền Đức bưng mặt đau đến khóc, nói: "Hồ sư muội, ta chỉ nói đùa, sao người lại tưởng thật đây."

Hồ Lâm hừ nói: "Lời như thế người còn dám nói, khó trách người không cưới được vợ. Với cái tính tình này của người là sao có nữ nhân nào muốn lấy người."

Lưu Huyền Đức méo miệng cười không ra tiếng, trong lòng nói: "Ta mặc dù không cưới được lão bà, nhưng danh tiếng cũng không tệ lắm, nhưng còn người, mặc dù chưa xuất giá, nhưng ai cũng biết lẳng lơ. So với người, ta còn đứng đắn nhiều." trầm mặc một lát, Lưu Huyền Đức hỏi: "Nếu như hấn không ăn cháo, người nên làm gì?"

Hồ Lâm suy nghĩ một chút, nói: "Nếu thật sự không được, đến nửa đêm, ta mang đao đi chém hấn." Hồ Lâm vừa nói vừa lộ ra vẻ mặt ác độc, nàng lúc này có điểm giống một tay đao phủ.

Lưu Huyền Đức hỏi: "Người có chắc chắn chém được hấn? Nếu như không chém được thì sao?"

Hồ Lâm gật đầu nói: "Nếu như biện pháp này không được, chỉ còn cách phóng hỏa đốt nhà, đốt chết hấn, dù sao hủy đi Ma Đao cũng không tệ."

Lưu Huyền Đức lắc đầu nói: "Biện pháp này cũng không phải biện pháp tốt nhất."

Hồ Lâm nhìn chăm chăm Lưu Huyền Đức, hỏi: "Chẳng lẽ người còn biện pháp gì tốt hơn sao?"

Lưu Huyền Đức gãi gãi đầu của mình, nói: "Sư huynh của người từ trước đến giờ là người thô kệch, bất quá lúc này ta quả thật nghĩ ra một biện pháp, ta cảm thấy rất không tệ."

Hồ Lâm nói: "Vậy người nói ra một chút, ta xem có được hay không."

Lưu Huyền Đức híp mắt, ánh mắt đảo qua bộ ngực Hồ Lâm. Hồ Lâm trợn mắt nói: "Người làm cái gì? Người nghĩ người là nam nhân của ta sao, ta chính là nữ nhân của chương môn đấy."

Lưu Huyền Đức lưu luyến đem ánh mắt dời lên trên mặt Hồ Lâm, nói: "Phương pháp của ta rất đơn giản, chỉ cần người chịu ngủ cùng hắc, Ma Đao sẽ là của người."

Hồ Lâm hừ hừ mấy tiếng, mắng: "Thúi lắm, sao ta lại có thể làm chuyện đó được. Đây không phải là cho chương môn đội nón xanh sao? Nếu như để hắc biết, hắc còn không giết ta?"

Lưu Huyền Đức nói: "Chỉ cần người lấy được Ma Đao, chương môn thành đệ nhất thiên hạ, người nói hắc còn trách người sao? Người bình thường ngủ cùng chương môn cũng chỉ là ngủ, cùng người khác cũng giống nhau thôi. Hơn nữa, chuyện này người không nói, ta không nói, thì còn ai có thể biết đây?"

Hồ Lâm nghe xong một hồi lâu không nói, tựa hồ trong lòng đã bị Lưu Huyền Đức thuyết phục. Đúng vậy, thân thể nữ nhân mới là vũ khí lợi hại nhất, vì chương môn, vì phái Điểm Thương, Hồ Lâm nài cho dù hiên thân

một trăm lần cũng được. Chẳng qua nếu vạn nhất chường môn biết, hẳn có thể giả vờ như không biết sao? Mình dù sao cũng là người của hẳn.

Lưu Huyền Đức thấy nàng không lên tiếng, liền cười ha ha một tiếng, nói: "Được rồi, Hồ sư muội, người cứ coi như ta đánh rắm đi, người đừng để trong lòng nha."

Hồ Lâm nhú nhú mày, hướng bên ngoài rời đi. Lưu Huyền Đức hỏi: "Người đi đâu đó, Hồ sư muội."

Hồ Lâm cũng không quay đầu lại nói: "Ta đi xem hẳn có ăn cháo hay không."

Lưu Huyền Đức cười khúc khích nói: "Theo ta thấy hẳn nhất định không ăn, không tin người đi xem đi."

Hồ Lâm không để ý tới Lưu Huyền Đức, chậm rãi đi tới đông phòng. Vừa thấy tô cháo quả nhiên vẫn không hề bị động qua, mà Tiểu Ngưu còn đang ngồi trên giường ngẩn người.

Hồ Lâm nhìn tô cháo gà đã nguội, tâm tình trầm trọng, nói: "Tại sao, Ngưu công tử, cháo của ta không ngon sao?"

Tiểu Ngưu nhoẻn miệng cười, nói: "Không phải đâu, không phải đâu, là ta không thích ăn cháo. Tâm ý tỷ tỷ ta xin nhận."

Hồ Lâm cũng không có miễn cưỡng nữa, đành nói: "Vậy người thích ăn cái gì, ta làm cho người ăn."

Tiểu Ngưu có chút xấu hổ, nói: "Cảm ơn, chờ ta nghĩ kỹ đã, ta sẽ nói cho người."

Hồ Lâm lại đem tô cháo đem ra ngoài, trong lòng tự nhủ: "Tại sao hẳn lại không ăn cháo, chẳng lẽ hẳn đã biết cháo này có vấn đề? Không thể nào,

đây cũng là thuốc mê tốt nhất của ta, hửn làm sao có thể biết được." Hồ Lâm đi vào bếp, đem tô cháo hung hửn đổ đi, trong lòng tự nhủ: 'Tiểu tử quả nhiên không dễ đối phó, ta còn chưa lộ ra dấu vết gì hửn cũng đã cảnh giác. Xem ra không xuất tuyệt chiêu là không được.' Vừa nghĩ tới lời đề nghị của Lưu Huyền Đức, trong lòng nàng vừa then lại vừa sợ, nàng tự nhủ trong lòng: 'Chẳng lẽ thực sự phải làm như vậy sao? Làm vậy thật lỗ vốn quá đi. Ta là một đại mỹ nữ, tại sao lại để ột tên nhà quê xa lạ chiếm tiện nghi đây?' Hồ Lâm đi vào tây phòng, chìm sâu vào trong mâu thuẫn.

Tiểu Ngưu cởi áo ngoài, ngủ ở phần giường gần lò sưởi, trong chăn ấm ngủ rất ngon. Hửn đã mấy ngày không có cảm giác yên ổn khi ngủ rồi, vì vậy, cảm thấy nếu như không có gì ngoài ý muốn, nhất định sẽ ngủ ngon đến hừng sáng.

Nhưng vẫn có chuyện ngoài ý. Đại khái là lúc nửa đêm, nghe thấy có tiếng gõ cửa nhẹ nhàng bên ngoài. Tiểu Ngưu mở đôi mắt buồn ngủ, trong bóng đêm mờ mịt, hỏi: "Ai đấy? Nửa đêm còn có chuyện gì sao?"

Bên ngoài cửa truyền tới thanh âm nhu hòa của nữ nhân: "Ta là Hồ Lâm, Ngưu công tử, ta có mấy câu muốn nói với người, không biết có được không?"

Ngay lúc này, Tiểu Ngưu chỉ muốn ngủ, không muốn cùng bất kể người nào nói chuyện, nhưng mà đây là nhà người ta, lại là một mỹ nữ chủ động tới nói chuyện, hửn không thể cự tuyệt. Vì vậy, Tiểu Ngưu nói: "Thì ra là Hồ tỷ tỷ, dĩ nhiên có thể. Chờ một chút, ta mặc quần áo đã." Tiểu Ngưu chộp lấy áo ngoài khoác lên người, rồi xuống đất đi mở cửa.

Cửa vừa mở ra, một đạo ánh sáng chiếu vào. Chỉ thấy Hồ Lâm cầm giá cắm nến đứng ở cửa, dưới ánh nến lay động Hồ Lâm cố gượng cười, gương mặt ửng đỏ, động lòng người không diễn tả được, một vẻ đẹp khiến người ta có ý nghĩ kỳ quái. Nhất là áo khoác ngoài, lộ ra cái yếm hồng phấn, cánh tay trần trụi, giống như mới rời khỏi chăn.

Cơn buồn ngủ của Tiểu Ngưu lập tức tiêu tan, nuốt vài ngụm nước bọt, mang theo mấy phần khẩn trương, hỏi: "Đã trễ thế này, Hồ đại tỷ có chuyện gì không?"

Hồ Lâm do dự một chút, nói: "Ta vào trong rồi nói được không?"

Tiểu Ngưu nói: "Mời vào!" Khẽ lắc mình, Hồ Lâm nhẹ bước tiến vào, đem giá cắm nến đặt trên bàn, trong phòng liền trở nên sáng sủa. Ánh mắt Hồ Lâm đảo qua giường gạch, chỉ thấy chăn đệm xốc xếch một đồng, mà thanh Ma Dao kia đặt bên cạnh gối, tim Hồ Lâm liền đập thình thịch, chỉ hận không thể lập tức đoạt lấy ôm vào trong ngực.

Tiểu Ngưu mời Hồ Lâm ngồi ở một đầu giường, còn mình giữ khoảng cách ngồi ở đầu khác, hẳn không dám cùng nàng ngồi quá gần, vì sợ khó có thể cầm lòng, lại đem mỹ nữ dọa sợ bỏ chạy.

Hồ Lâm thu hồi ánh mắt nhìn Ma Dao, nhìn Tiểu Ngưu nói: "Ngưu công tử, ngủ ở chỗ này có quen không?"

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, nói: "Quen, giống như ở nhà, khách sạn thượng đẳng cũng không bằng chỗ này nha!"

Hồ Lâm cười cười, nói: "Vậy thì tốt, ta còn sợ Ngưu công tử ngủ không yên."

Tiểu Ngưu trong lòng tự nhủ: 'Người đến ta mới ngủ không được đấy.', ngoài miệng lại nói: "Trên giường đất này thật ấm, so với giường bình thường thoải mái hơn nhiều."

Ánh mắt thủy linh của Hồ Lâm xoay chuyển, nói: "Ngưu công tử, xem ra tuổi ngươi không lớn lắm, ngươi từ đâu đến, muốn đi đâu?"

Tiểu Ngưu hồi đáp: "Ta đã mười bảy tuổi, lại đại nam nhân. Ta từ Trung Nguyên đến, muốn tới Tây Vực chơi. Từ trước đến nay chưa có đến, nên rất

tò mò."

Hồ Lâm hỏi: "Vậy người đã thành thân chưa?"

Tiểu Ngưu xua tay ngắt lời, nói: "Chưa."

Hồ Lâm nói: "Ta thấy Ngưu công tử là nhất biểu nhân tài, muốn tìm hảo cô nương, hẳn là rất dễ dàng."

Ánh mắt Tiểu Ngưu đảo quanh khuôn mặt Hồ Lâm, nói: "Vẫn chưa tìm được người thích hợp. Yêu cầu của ta cũng không cao, có thể tìm được mỹ nhân giống như tỷ tỷ là ta đã hài lòng rồi." Vừa nói chuyện, ánh mắt lại quét qua bộ ngực nhô cao của Hồ Lâm một chút.

Hồ Lâm cười khanh khách, nói: "Tướng mạo ta như vậy, chỉ có thể coi là bình thường thôi, Ngưu công tử đã quá khen rồi."

Tiểu Ngưu ăi một tiếng, nịnh nọt nói: "Nếu giống như tỷ tỷ mà nói là bình thường thì thiên hạ này còn có mỹ nữ sao?" hân âm thâm đem Hồ Lâm so với với những mỹ nữ kia, mặc dù không bằng Nguyệt Ảnh và Nguyệt Lâm, nhưng cũng có thể so với Điềm Nữu và Xuân Viên. Nếu như chỉ là vui vẻ, thì càng thích hợp, vấn đề là, người ta nguyện ý sao?

Hồ Lâm nghe Tiểu Ngưu điềm ngôn mật ngữ, trong lòng cao hứng, liền nhích lại gần Tiểu Ngưu, khẽ ngẩng mặt lên, nhẹ giọng hỏi: "Ngưu công tử, người nói thật đi, ta cũng là mỹ nữ sao?"

Tiểu Ngưu không chút do dự trả lời: "Đương nhiên rồi, tuyệt đối là mỹ nữ hạng nhất."

Hồ Lâm lại hỏi: "Vậy người có động tâm không?"

Tiểu Ngưu thấy nàng có ý câu dẫn, liền thuận nước đẩy thuyền nói: "Không chỉ là động tâm, còn có hồ tư loạn tưởng (nghĩ ngợi lung tung) nữa,

chỉ tiếc là không có diễm phúc đó!"

Hồ lâm ngừng mắt nhìn Tiểu Ngưu, nói: "Người bộ dáng vô cùng anh tuấn, sao lại còn cải trang vậy?" Câu hỏi này khiến Tiểu Ngưu sửng sốt, thì ra lúc hăn ngủ đã đem râu mép gỡ xuống.

Tiểu Ngưu giải thích: "Ta sợ gặp nữ thổ phỉ, đem ta làm áp trại tướng công, ta đây liền thăm."

Hồ Lâm nghe vậy cười duyên không ngừng, nói: "Người người này thật biết nói đùa, ở chung một chỗ với người, nhất định rất thú vị."

Tiểu Ngưu thấy nàng vui vẻ, liền tới sát người nàng, ôm nàng vào lòng, nói: "Hồ đại tỷ, đã trễ thế này người còn đến làm gì?"

Hồ Lâm đẩy Tiểu Ngưu ra, cố ý cả giận nói: "Ngưu công tử, người phải tự trọng, ta tìm người là có chuyện."

Tiểu Ngưu mặt dày, nói: "Xin nói đi, tiểu đệ nhất định sẽ ra sức giúp đỡ."

Hồ Lâm nói: "Ta xem cây đao kia của người rất tốt, có thể bán cho ta hay không?"

Tiểu Ngưu liếc mắt nhìn Ma Đao, nói: "Người muốn nó làm gì?"

Hồ Lâm nói: "Có thể dùng chẻ củi nha."

Tiểu Ngưu nghe vậy thiếu chút nữa bật cười, trong lòng thầm nói: 'Bình khí vô cùng trân quý như vậy lại dùng chẻ củi, thật muốn cười rụng răng.' Tiểu Ngưu nói: "Xin lỗi nha, hồ đại tỷ, đao này là của bằng hữu, ta cũng không dám làm chủ."

Hồ Lâm thất vọng thở dài một hơi, nói: "Vậy người có thể cho ta xem được không?"

Tiểu Ngưu cười một tiếng, nói: "Được." Dứt lời, liền đem Ma Dao đưa cho Hồ Lâm. Thời điểm Hồ Lâm cầm đao, tay kích động đến run lên. Đây là thứ đồ bao nhiêu người ước mơ tha thiết nha!

Lúc nàng đem đao rút ra, cẩn thận quan sát, cảm giác không thấy có một chút gì thần kỳ. Nàng nhìn hồi lâu, không khỏi có chút hoài nghi lời đồn đại có phải là đồn nhảm hay không, hoài nghi đây có phải là Ma Dao hay không?

Lúc này nàng cầm lấy Ma Dao, liếc nhìn Tiểu Ngưu một cái, thật muốn lập tức chém hấn, nhưng lại không nắm chắc thành công, cho nên không thể làm gì khác hơn là trả lại cây đao cho Tiểu Ngưu, để cho hắn đem đao bỏ lại chỗ cũ.

Hồ Lâm trầm ngâm trong chốc lát, nói: "Ngưu công tử, đêm nay người có thấy tịch mịch không?" Nói xong lời này Hồ Lâm đỏ mặt ngượng ngùng cúi đầu.

Tiểu Ngưu vừa nghe liền nói: "Tịch mịch a, tịch mịch đến chết. Nếu tỷ tỷ thương xót ta, ta nhất định cả đời nhớ ơn của người."

Hồ Lâm nhìn thoáng qua Ma Dao trên giường, nói: "Vậy nếu người không chê, chúng ta liền kết mối nhân duyên một lần đi."

Tiểu Ngưu nghe xong mở cờ trong bụng, vội vàng đem Hồ Lâm ôm vào lòng, không ngớt lời nói: "Hồ đại tỷ, cảm ơn người, người thật là một người tốt, nếu ai cưới được người thật là có điểm phúc nha." Vừa nói xong Tiểu Ngưu liền cúi xuống hôn lên mặt nàng, một bàn tay cũng gấp gáp đặt trên ngực Hồ Lâm.

Hồ Lâm rên lên một tiếng, nói: "Ngưu công tử, người phải ôn nhu một chút nha."

Tiểu Ngưu thở hỗn hển nói: "Yên tâm đi, ta là người rất biết thương hoa tiếc ngọc, chỉ cần nam nhân của nàng không đến, sẽ không có chuyện gì đâu."

Hồ Lâm nũng nịu nói: "Hắn mà ngủ thì không khác nào lợn chết đâu."

Tiểu Ngưu hoan hỉ nói: "Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi, thật sự là ông trời có mắt mà." Dứt lời, Tiểu Ngưu đẩy Hồ Lâm nằm xuống giường, còn chính mình cúi xuống hôn lên môi nàng. Đôi môi của nàng thật nóng bỏng lại còn thơm tho nữa. Hai tay phóng túng mỗi tay một nải tử năn bóp chơi đùa. Nải tử của nàng quả nhiên không nhỏ, sờ vào thấy vừa mềm lại vừa co dãn, cảm giác không tẻ. Tại địa phương hoang vắng này, có thể có hưởng thụ ngoài ý muốn như vậy thật sự là phúc khí.

Tiểu Ngưu vừa đưa lưỡi tiến trong thì Hồ Lâm liền hé miệng cho nó tiến vào, hai đầu lưỡi liền tham lam quấn lấy nhau, hôn đến cuồng nhiệt, triền miên. Thân mật một lúc lâu, Tiểu Ngưu rất lão luyện đem từng món y phục của Hồ Lâm cởi ra, nhanh chóng biến Hồ Lâm thành một con dê trắng.

Hồ Lâm thở dốc, một tay che ngực, một tay che hạ thân, ỏn ẻn nói: "Ngưu công tử nha, không ngờ người tuổi còn nhỏ mà đã là một tay lão luyện chuyện trăng hoa."

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, nói: "Dĩ nhiên, dĩ nhiên, ở phương diện này ta là thiên tài, vô sự tự thông." Ánh mắt của hắn đánh giá nàng, tuy rằng ánh sáng không rõ lắm, nhưng cũng có thể nhìn đại khái. Hồ Lâm khuôn mặt hơi gầy, trên người cũng gầy nha.

Đánh người nàng cân đối, làn da nhẵn bóng, hai cái nải tử tròn trịa vừa một cái nắm tay, bên dưới ngọc thôi mặc dù không phải rất dài nhưng cũng là vừa đủ. Còn cái chốn thần bí kia, so với nữ nhân bình thường thì lớn hơn. Nhất là nhung mao và tóc của nàng giống nhau đều là hơi đỏ.

Tiểu Ngưu nhìn thấy rất thích thú, lấy tay vuốt ve, nói: "Nàng thật không giống một mỹ nữ bình thường nha." Nói xong, Tiểu Ngưu nằm sấp trên người nàng, chơi đùa nải tử của nàng. Không chỉ chơi đùa bằng tay mà còn dùng cả đầu lưỡi để khiêu khích. Khi Tiểu Ngưu liếm đến thắt lưng, Hồ Lâm nhin không được phóng dăng rên rỉ, một tiếng cao, một tiếng thấp, trầm bổng dễ nghe, tiêu hồn thực cốt.

Tiểu Ngưu lại đem ngón tay chọc vào chỗ thần bí của nàng vừa móc vừa khuất, khiến Hồ Lâm không thể kiềm chế được, uốn éo như rắn, xuân thủy phun ra thành một dòng suối nhỏ.

Tiểu Ngưu nhìn thấy liên hưng phấn nói: "Nàng thật là một người tuyệt vời nha." Nói xong, Tiểu Ngưu cũng cởi y phục của mình, đem thứ đồ chơi cứng rắn hướng đến gần Hồ Lâm.

Hồ Lâm khẽ rên lên nói: "Công tử, thứ đồ chơi của người thật ghê gớm nha, giống như một quả dưa chuột vậy"

Tiểu Ngưu cười ha ha, nói: "Đồ chơi của ta rất tốt, chẳng những nhìn được mà còn dùng được a. Lát nữa nàng liền biết sự lợi hại của nó." Nói xong, Tiểu Ngưu phân khai đại thối của Hồ Lâm ra, nằm sấp trên người nàng, đem đại bóng cắm vào.

Chỗ đó của Hồ Lâm vốn đã ướt át, hơn nữa tiểu động rộng rãi, bởi vậy bóng tử của Tiểu Ngưu chỉ hơi dừng lại ở môn khẩu, sau đó chọc vào đến một nửa. Lại chuyển động liền cắm vào đến tận cùng.

Khi bóng tử của Tiểu Ngưu đâm vào nơi sâu nhất thì Hồ Lâm vui sướng kêu lên, tứ chi giống như vôi bạch tuột gắt gao quấn chặt lấy Tiểu Ngưu, sợ Tiểu Ngưu bỏ chạy.

Tiểu Ngưu vừa lắc eo, vừa hỏi: "Hồ đại tỷ, thoải mái không?"

Hồ Lâm rên rỉ, nói: "Bổng tử của người thật tốt nha, chưa có người nào đâm vào sâu như vậy đâu, thật sướng quá, giống như gãi đúng chỗ ngứa vậy."

Tiểu Ngưu nghe xong kiêu ngạo hỏi: "Nàng đến bây giờ đã cùng mấy nam nhân làm rồi?"

Hồ Lâm nhỏ giọng nói: "Chỉ có một nam nhân làm thôi. Đồ chơi của hã không tính là lớn nhưng mỗi lần như vậy đều làm cho ta thấy sướng, bất quá so với người, hã không thể bằng được."

Tiểu Ngưu nghe xong mừng rỡ, mông nhấp nhô, đầu tiên là nhẹ nhàng, ôn nhu làm cho Hồ Lâm rên rỉ không ngừng, hoan ca không dứt. Sau đó, Tiểu Ngưu lại kích động, giống như cuồng phong bạo vũ, khí thế kinh người, làm vang lên những tiếng ba ba, khiến cho Hồ Lâm cảm thấy từng đợt sóng trào dâng, lớn tiếng rên rỉ thật phóng dăng, dục tử dục tiên, khiến nàng nhìn Tiểu Ngưu khác xưa.

Tiểu Ngưu làm một hơi hơn ngàn cái, Hồ Lâm mặc dù sáng khoái vô cùng nhưng cũng không tiết thân, khiến Tiểu Ngưu càng thêm bội phục, biết hôm nay gặp được kinh địch. Hã thầm nói: "Nếu như không làm chết người, Tiểu Ngưu ta cũng không còn mặt mũi." Bởi vậy, hã phấn chấn tinh thần, không ngừng cố gắng.

Lúc này, trong phòng dường như có động đất, mái nhà có thể sập xuống bất cứ lúc nào.

Cuối cùng, Hồ Lâm vẫn bị đánh bại ở hiệp thứ nhất. Tiểu Ngưu tạm thời dừng lại, nói: "Thế nào? Công phu của ta không tệ chứ?"

Hồ Lâm lồm bồm nói: "Rốt cuộc vẫn là người trẻ tuổi, thể lực thật tốt?"

Tiểu Ngưu hỏi: "Nam nhân của nàng là lão nhân sao?"

Hồ Lâm có vài phần thất vọng nói: "Tuy không quá già, nhưng cũng không thể so với người."

Được khen như vậy, Tiểu Ngưu càng hưng phấn. Hắn đứng trên mặt đất, đem song thối của Hồ Lâm đặt trên vai, mạnh mẽ thúc tới, đem bổng tử ướm đâm chọc vào. Tư thế này có thể chọc rất sâu mà có lực lượng.

"Ừ, chọc tới bụng ta rồi, thật sướng quá, ta muốn người chơi chết ta." Hồ Lâm thỏa thích rên rỉ phóng dăng, ngay cả mục đích của chính mình thiếu chút nữa đã quên.

Tiểu Ngưu ôm lấy ngọc thối, thở hổn hển nói: "Nàng đừng chết nha, ta còn chưa chơi đủ đâu!" Ngoài tiếng nói chuyện cùng tiếng rên rỉ, chỗ kết hợp cũng phát ra âm thanh do va chạm nghe cũng êm tai.

Ở tư thế này, Tiểu Ngưu có thể nhìn thấy nhục bổng của mình ra vào tiểu động, cũng thấy được xuân thủy cuộn cuộn chảy ra không ngừng, thấm ướt cả giường.

Tiểu Ngưu khen ngợi: "Nàng thật là một vưu vật nha, thực khiến người ta mê muội." Tiểu động của Hồ Lâm khá lớn, không chỉ tiếp nhận hết thứ đồ chơi của Tiểu Ngưu, Tiểu Ngưu chẳng những không cảm thấy quá to, mà còn thấy rộng rãi nữa. Hắn có thể chọc vào một mạch mà không gặp trở ngại nào, có thể chọc thẳng, cũng có thể đâm bên phải, chọc bên trái mà không sợ làm bị thương đối phương.

Hồ Lâm thống khoái mà kêu lên từng hồi, đến cổ họng cũng muốn khản đặc. Từ sau khi thể hiện chuyện này, nàng chưa bao giờ sướng như vậy, mãi đến hôm nay nàng mới biết được cái gì gọi là nam nhân.

Không lâu sau, Tiểu Ngưu lại xoay thân mình Hồ Lâm lại, để nàng cũng đứng trên mặt đất, hai tay đặt trên mép giường, còn hắn vừa vuốt ve hông nàng, vừa hung hăng tấn công, thể hiện uy lực của nam nhân, phát huy hùng phong của nam nhân.

Hồ Lâm cũng là một nữ nhân phong tình, tuyệt nhiên không an phận, trong chốc lát lúc thì vận vẹo tiểu yêu, lúc khi uốn éo kiều đồn.

Tiểu yêu của nàng như cây dương liễu, rất linh hoạt, vận vẹo trông rất đẹp. Kiều đồn mặc dù không phải phì nhiêu, nhưng cũng không thiếu thịt, xem ra sờ cũng rất thoải mái.

Tiểu Ngưu khi thì làm chậm rãi, khi thì chơi điên cuồng, hai tay không phải niết mà là vỗ bách bách, bịch đồn bị hấn làm cho đỏ lên.

Tiểu Ngưu cười nói: "Thật tốt quá, gặp được nữ nhân như nàng, ta thực không muốn sống nữa, muốn chết trên người nàng."

Hồ Lâm cũng cười dâm đãng nói: "Nếu người chết trên người ta, người nhất định sẽ hối hận."

Tiểu Ngưu nói: "Ta sẽ không, người cũng không phải yêu tinh, cũng sẽ không hút máu của ta."

Hồ Lâm vừa vận vẹo thân người, vừa nói: "Không hấn như thế."

Làm thêm hơn ngàn cái nữa, Tiểu Ngưu nhịn không được bắn ra, bắn rất mạnh mẽ. Hồ Lâm hưng phấn kêu lên thật to khiến Tiểu Ngưu vô cùng hài lòng.

Lúc sau, Tiểu Ngưu cùng Hồ lâm vào chần, nằm song song nhau, nói mấy câu, rồi nhịn không được buồn ngủ. Lúc này, thanh âm Tiểu Dao vang lên: "Chủ nhân, ngàn vạn lần đừng ngủ nha, ta cảm giác nữ nhân này muốn hại người." Cảnh báo này khiến Tiểu Ngưu cả kinh. Hấn thầm nói: "Ta có thể nghe được, chẳng lẽ Hồ Lâm không nghe được sao?" Hấn vừa mở mắt ra nhìn, Hồ Lâm không có chút động tĩnh, cũng nhắm mắt lại. đọc truyện tại . Bởi vậy, hấn biết Tiểu Dao nói, chỉ có hấn mới có thể nghe được. Hấn trong lòng nghi ngờ, chẳng lẽ nàng thật muốn giết ta sao?

Cho nên, hắn giả bộ như ngủ. Một lúc sau, Hồ Lâm nhẹ giọng kêu: "Ngươi công tử, người đã ngủ chưa?" Tiểu Ngưu không lên tiếng, nàng còn gọi mấy tiếng, Tiểu Ngưu vẫn không lên tiếng.

Hồ Lâm có chút yên tâm, lúc này mới lén lút lấy Ma Dao vào tay. Sau khi cầm được Ma Đa, nàng chính là muốn trừ đi hậu hoạn, rút đao gio lên cao, đã muốn chém xuống, chỉ là nghĩ đến tình cảnh hoan ái vừa rồi, nàng thật không hạ thủ được, nhưng suy nghĩ vì đại cục, nàng đành phải chém.

Nàng trong lòng kiên quyết, cắn răng rồi cái, liền chém xuống. Thân thể Tiểu Ngưu lăn một vòng, đao chém xuống giường gạch, vừa trúng vào đã làm vỡ tan, tro bụi mù mịt.

Tiểu Ngưu cười nói: "Muốn giết ta đâu có dễ dàng như vậy a! Người cho rằng ta thật sự là phế vật sao?" Vừa nói xong, Tiểu Ngưu đã nhảy lên, hướng tay Hồ Lâm chớp tới.

Hồ Lâm thu đao lại, rồi hướng Tiểu Ngưu chém tiếp. Tiểu Ngưu xoay người tránh né, lại chợt xuất hiện phía sau Hồ Lâm, đánh một quyền vào gáy nàng. Hồ Lâm lăn về trước một vòng, sau đó lập tức đứng dậy. Hai người thân thể đều trần truồng đánh nhau thật đẹp mắt.

Đang lúc đánh nhau kịch liệt, Lưu Huyền Đức ở tây phòng cũng ôm đao chạy tới. Hắn vừa nhìn thấy hai người trần truồng, không khỏi sửng sốt, cũng quên cả hỗ trợ.

Trong lúc hắn đang ngây người, Tiểu Ngưu đã đánh một chưởng vào cánh tay Hồ Lâm. Hồ Lâm bị thương, Tiểu Ngưu thuận lợi đem đao đoạt lại trong tay.

Hồ Lâm không cam lòng, lại xông lên cướp lại, Tiểu Ngưu cười ha ha một tiếng, chợt vung đao lên, một đạo hồng quang bắn tới, Hồ Lâm liền ngã xuống. Lưu Huyền Đức nhìn thấy liền giơ đao xông vào. Tiểu Ngưu cười một tiếng, nói: "Bá tướng dưới tay, người còn dám xuất thủ."

Vung đao lên, đao Lưu Huyền Đức chỉ còn lại cán.

Tiểu Ngưu đưa tay vỗ sau ót hăn, Lưu Huyền Đức cũng ngã xuống. Tiểu Ngưu lắc đầu nói: "Chỉ bằng công phu của các người cũng dám đoạt đao, thật không biết tự lượng sức mình!" Dứt lời, Tiểu Ngưu đi mặc quần áo vào. Hồi tưởng mới vừa rồi cùng Hồ Lâm phiên vân phúc vũ, trong lòng có cổ tư vị rất khó tả. Mới vừa rồi còn ân ái như vậy, trong nháy mắt liền thủy hỏa bất dung. Nhân tính mà, thật là quá phức tạp.

Khi trời vừa sáng, Hồ Lâm tỉnh lại trước. Trời sáng rõ, Lưu Huyền Đức cũng tỉnh. Bọn họ nhìn thấy Tiểu Ngưu đứng ở trước mặt, giật nảy mình. Hồ Lâm đã mặc quần áo tử tế, cảm tức nhìn Tiểu Ngưu, trong lòng thống khổ. Mình để cho người ta chơi, nhưng không đạt được mục đích, lại còn trở thành tù nhân của người ta, thật không đáng giá.

Tiểu Ngưu nhìn hai người, nói: "Ta và các người chưa từng gặp nhau, tại sao các người lại muốn hại ta?"

Hồ Lâm không lên tiếng.

Tiểu Ngưu chỉ vào Lưu Huyền Đức, nói: "Lưu Huyền Đức, người nói thử xem."

Lưu Huyền Đức cũng không dấu giếm, liền đem thân phận cùng với mục đích của mình và Hồ Lâm nói ra. Hồ Lâm cũng nói: "Xem ra chúng ta đã thất thủ rồi, muốn chém muốn giết tùy người."

Tiểu Ngưu nhìn Lưu Huyền Đức, hỏi: "Người cũng nghĩ như vậy sao? Như vậy ta sẽ thành toàn cho các người. Các người không phải vẫn muốn Ma Đao sao? Ta sẽ dùng Ma Đao để thử trên cổ các người."

Hồ Lâm hừ một tiếng, không chút sợ hãi. Lưu Huyền Đức sắc mặt đại biến, nói: "Không, không, ta không muốn chết."

Hồ lâm mắng: "Lưu Huyền Đức, người bình thường rất kiên cường, sao bây giờ lại trở nên hèn nhát vậy? Người có phải là nam nhân không? Có phải là đệ tử phái Điểm Thương nữa hay không?"

Lưu Huyền Đức nhìn Hồ Lâm, vẻ mặt xấu hổ, nói: "Ta cũng không phải sợ chết, chỉ là mẹ già của ta đã tám mươi tuổi, nếu như ta chết, nàng sống thế nào đây?"

Tiểu Ngưu nói: "Không ngờ người cũng là một hiếu tử nha."

Lưu Huyền Đức ra sức gạt đầu, nói: "Đương nhiên rồi. Một người bất hiếu thì có khác gì cầm thú."

Tiểu Ngưu nghiêm nghị nói: "Ta bất kể các người có lý do gì, hôm nay nếu như ta không cẩn thận, ta liền bị các người hại chết, món nợ này ta phải đòi."

Vừa nói xong, giơ Ma Dao lên, đi tới chỗ Hồ Lâm.

Hồ Lâm khoát tay chặn lại, nói: "Không, nếu như người muốn giết, trước hết giết Lưu Huyền Đức đi."

Lưu Huyền Đức kỳ quái hỏi: "Hồ sư muội, tại sao phải giết ta trước?"

Hồ Lâm hừ một tiếng, nói: "Cái chủ ý thối tha kia cũng là của người, bây giờ, chẳng những đao không lấy được, mà còn bị người ta chiếm tiện nghi, làm ô uế thân thể."

Tiểu Ngưu sau khi nghe xong cười to, nói: "Thế nào là ô uế thân thể nha, ta thấy người lúc đó rất sung sướng." Hắn cầm đao chỉ Lưu Huyền Đức, hỏi: "Người có nghe được tiếng kêu của nàng không?"

Trên mặt Lưu Huyền Đức hiện ra nụ cười dâm đãng, nói: "Cũng nghe được. Thanh âm Hồ sư muội khá lớn, chỉ sợ chương môn phái Điểm

Thương cũng nghe được."

Mặt Hồ Lâm đỏ lên, mắng: "Các người vô sỉ, hạ lưu, không phải thứ tốt."

Tiểu Ngưu cười nói: "Lưu Huyền Đức, chủ ý này của người xem ra không tệ, lại làm cho ta được vui vẻ. Nếu như được thêm mấy đêm nữa, thì càng tốt."

Hồ Lâm hừ nói: "Người nằm mơ! Ta cũng không phải loại đàn bà dâm đãng. Lúc đó không phải vì Ma Dao, ta cũng không hi sinh lớn như vậy."

Tiểu Ngưu lại nghiêm mặt lại, do dự không biết làm sao. Hành động của hai người cũng đáng chết, chỉ là hắn có chút không hạ thủ được, hắn vốn mềm lòng. Đó là một khuyết điểm, nhưng hắn vẫn không sửa được.

Tiểu Ngưu thở dài mấy tiếng, cất đao rời đi. Lưu Huyền Đức kêu lên: "Người không giết chúng ta sao? Bây giờ người phải đi sao?"

Tiểu Ngưu quay đầu lại nói: "Ta thấy người cũng không xấu xa, sau này không nên hại người nữa, tự giải quyết chuyện cho tốt đi. Người dù sao cũng là danh môn chính phái, không nên giống như người tà phái làm chuyện xấu. Nếu như sau này người còn làm như vậy, lần sau rơi vào tay ta, ta nhất định sẽ không tha."

Lưu Huyền Đức kích động đến muốn khóc, nói: "Sau này ta sẽ không làm chuyện xấu."

Tiểu Ngưu lại nhìn Hồ Lâm, nói: "Hồ cô nương, người cũng vậy. Ta xem như chúng ta đã cùng ân ái một đêm, ta không tính toán với người. Nếu như còn có lần nữa, ta tuyệt đối sẽ không nương tay."

Hồ Lâm trừng mắt nhìn hắn một cái, nói: "Ta không cần người nể tình. Nếu đã thất bại, ta tình nguyện chịu chết."

Tiểu Ngưu nhếch miệng cười một tiếng, nói: "Nếu như người muốn chết, ta cũng không cản. Bất quá hai người các người phải nhớ kỹ, không cho phép các người nhắc tới chuyện gặp ta, cũng không được nói Ma Đa trong tay ta, nếu không cho dù có trốn tới chân trời góc biển, ta cũng đích thân tìm các người tính sổ."

Hồ Lâm nghiêng đầu sang một bên tỏ vẻ không để ý tới. Lưu Huyền Đức luôn miệng đáp ứng, hắn nói: "Người tha cho chúng ta, trong lòng chúng ta hiểu rõ, nếu như còn gây loạn, thật không phải là người. Chúng ta nhất định biết tốt xấu."

Tiểu Ngưu nói xong những lời cần thiết, cẩn thận nhìn qua Hồ Lâm, rồi xoay người rời đi.

Khi hắn ra khỏi sân, Hồ Lâm ngồi không yên, liền chạy theo tới cửa, nhìn bóng lưng Tiểu Ngưu, vẻ mặt ngây ngốc.

Lưu Huyền Đức cũng không hiểu được, ở bên cạnh hỏi: "Hồ sư muội, thật là kỳ quái, mới vừa rồi người không phải rất kiên cường mà, bây giờ tại sao lại muốn khóc đây."

Hồ Lâm hừ nói: "Nhiều lời, không cần người lo."

Lưu Huyền Đức hỏi: "Hồ sư muội, chúng ta làm sao bây giờ?"

Hồ Lâm nhìn bóng lưng Tiểu Ngưu đi xa, trên mặt bi thương, hữu khí vô lực nói: "Còn có thể làm sao, trở về núi, báo tin cho chương môn. Bất quá có những chuyện không được nói."

Lưu Huyền Đức gật đầu nói: "Cái này ta hiểu." Sau đó, hai người không ai nói gì, cùng nhìn Tiểu Ngưu, cho đến khi bóng lưng Tiểu Ngưu biến mất ở góc rẽ đường.

MA ĐAO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 85: Mất Dao

Sau khi đến biên ải, phong cảnh trước mắt thay đổi. Ở Trung Nguyên cảnh vật tươi đẹp, đâu đâu cũng thấy sắc xuân, nhưng nơi này thì lại giống như đang mùa đông. Gió thổi vù vù, rét thấu xương như vậy Tiểu Ngưu chưa từng gặp qua, lúc này hắn mới hiểu cái gì gọi là tái ngoại.

Hắn ngẫu nhiên đến được một cái chợ, liền mua áo khoác ngoài làm bằng da thú mặc vào, như vậy thân thể ấm áp hơn nhiều. Vừa tìm được địa phương có người, hắn liền uống một chút rượu mạnh, như vậy có thể chống lạnh.

Cho dù hoàn cảnh khắc nghiệt, Tiểu Ngưu như cũ vẫn gặp được người tìm phiền toái, điều này khiến cho hắn hiểu được tại sao cổ nhân thường xuyên nói 'thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội' (Người bình thường không có tội, kẻ mang ngọc có tội) Hắn thân mang Ma Dao, điều này trên giang hồ người người biết rõ, vì vậy, bao nhiêu người cũng vì hắn mà đến. Tiểu Ngưu không chút khách khí đem từng nhóm người bưng bưng đã tâm mà không biết tự lượng sức mình đuổi đi, hắn trong lòng tự nhủ: 'Nếu như là Trùng Hư tiết lộ tung tích Ma Dao, vậy thì hắn thật không phải là người. Đây không phải là mượn đao giết người sao? Những gia hỏa ngu ngốc kia trước sau đều muốn cái mạng nhỏ của ta. May là đã cách Tây Vực không xa, nếu như may mắn, rất nhanh có thể gặp Ngưu Lệ Hoa tỷ tỷ.'

Hôm nay, hắn khó khăn lắm mới gặp được một cái chợ, tâm tình thật tốt, trời còn sáng liền vội vàng tìm một cái khách sạn không nhỏ. Khách sạn ở đây mỗi gian phòng đều có giường sưởi, cũng dùng chậu than, trong phòng

thật ấm áp, mặc dù giá cả không thấp, nhưng hăn thấy cũng đáng, hăn đã quá lâu không ở địa phương tốt như vậy. Hăn trong lòng tự nhủ: 'Bởi vì bản lãnh của mình chưa được, nếu có thể đăng vãn giá vũ giống như Trùng Hư, thì cũng không cần phải lặn lội đường xa khổ cực như vậy.' Hăn ăn xong, uống qua rượu, trời đã sập tối, bèn nằm trên giường sưởi nghỉ ngơi. Vừa nhắm mắt lại, liền phảng phất trở lại Trung Nguyên, trở lại Lao Sơn, lại trên người sứ nương, Nguyệt Lâm, Nguyệt Ảnh các nàng, cái loại diễm phúc ôn nhu này không có từ ngữ nào diễn tả được.

Đang lúc hết sức buồn ngủ, bên cạnh đột nhiên truyền đến tiếng chửi mắng hung ác cùng thanh âm của roi vọt, càng lúc càng lớn, không ngừng không nghỉ, làm cho đầu Tiểu Ngưu cũng đau, hăn giống như một con thỏ bị dọa chột nháy lên. Vốn nghĩ lập tức sẽ yên ổn, nào ngờ càng lúc càng hung ác, càng đánh càng gay gắt, điều này khiến cho hăn có một loại ảo giác, cho là chỗ này là hàng xóm của nha môn quan phủ.

Lúc này hăn không thể nhịn được nữa, liền mặc quần áo tử tế, đi ra khỏi phòng. Đi tới hành lan, theo tiếng la tìm đi đến, chỉ thấy ngoài cửa phòng có một nhóm người đang đứng, đều nhỏ giọng thăm thì, không dám đi vào.

Trong phòng thanh âm chửi người lại vang lên: "Mau rút xa cho ta, nếu còn nói nhiều, cả đám các người cô nãi nãi cũng đánh." Đây là giọng nữ nhân vừa dễ nghe vừa hung ác, có mấy phần quen thuộc.

Tiểu Ngưu hướng người khác hỏi: "Ở đây xảy ra chuyện gì thế?"

Bên cạnh hồi đáp: "Hình như là bắt được một tên trộm, liền vừa đánh vừa mắng, ai, còn để cho người ta ngủ hay không chứ?"

"Kẻ nào nói loạn nói láo đó?" Thanh âm nữ nhân kia đột nhiên đưa tới, cửa vừa mở ra, một tiểu cô nương đứng trước mắt, quần da áo da, trên đầu tết rất nhiều đuôi sam, tay cầm roi, trên cổ tay mang lục lạc, tay vừa cử động liền phát ra tiếng vang lanh lảnh.

Lúc này, nàng cười lạnh, cái miệng nhỏ nhắn dẩu lên, như muốn liều mạng cùng người ta. Dáng vẻ của một cô nương như vậy, giống như là nữ thổ phỉ.

Tiểu Ngưu vừa thấy nàng, cũng sửng sốt, hẳn ra cô nương này, kinh ngạc hỏi: "Sao lại là người?"

Tiểu cô nương cũng nhìn thấy Tiểu Ngưu, mắt mở to, đem roi chỉ vào hắn, nói: "Thì ra tiểu tử ngươi chạy đến đây, ta còn bảo sao tất cả mọi người còn không tìm được ngươi." Người này không phải ai khác, chính là cháu gái Xà Vương Mạc Tiểu Thiên.

Tiểu Ngưu nhìn vào trong phòng một chút, hỏi: "Người đang làm cái gì? Thật giống như thẩm vấn phạm nhân." Ánh mắt lướt qua bả vai Mạc Tiểu Thiên, liền thấy một nam tử bị trói, máu chảy đầm đìa trên đất, thỉnh thoảng lại rên rỉ.

Mạc Tiểu Thiên quay đầu lại chỉ vào nam tử đáng thương, nói: "Người này là kẻ trộm, dám đến phòng của ta trộm đồ, đúng lúc bị ta bắt được. Người nói xem, ta có thể bỏ qua cho hắn sao?"

Tiểu Ngưu gật đầu, nói: "Bắt được tiểu偷, nên dạy dỗ một chút." Vừa nói xong, lại nói với đám người xem náo nhiệt: "Mọi người về nghỉ ngơi thôi, cũng không có chuyện gì." Mọi người lúc này mới rời đi.

Tiểu Ngưu bước vào phòng một bước, rồi hỏi: "Ta có thể vào không? Chúng ta chính là chính tà bất lưỡng lập nha."

Tên trộm kia dập đầu mấy cái liền đi ra ngoài. Mạc Tiểu Thiên đột nhiên nói: "Chậm đã, ta còn có lời chưa nói?"

Tên trộm kia qua đầu lại, nơm nớp lo sợ nói: "Cô nãi nãi còn phân phó cái gì nữa?"

Mạc Tiểu Thiên nhìn chăm chăm hẳn, nói: "Dựa theo quy củ giang hồ, người phải lưu lại ít đồ chứ?" Vừa nói, đem thanh đoản đao ném tới.

Tên trộm bắt lấy, trong lòng kiên quyết, cắt một cái tai, ném xuống đất.

Mạc Tiểu Thiên cười khanh khách, nói: "Như vậy mới đúng. Người nhanh rút đi, đừng để lát nữa ta đổi chú ý."

Tên trộm kia hành lễ một cái, lúc này mới ném đao, che vết thương máu chảy đầm đìa, nhặt lên cái tai bị cắt chạy mất. Mạc Tiểu Thiên nhìn vết máu trên mặt đất, hai mắt sáng lên, ngồi xổm xuống, dùng lỗ mũi ngửi, nói: "Máu người thật là thơm nha, cả heo chó dê bò cũng đều không bằng." Vừa nói lại còn lè lưỡi hướng về phía vết máu, phảng phất có một loại khát khao.

Một màn này lọt vào mắt Tiểu Ngưu, liền có một cảm giác chán ghét không nói thành lời. Hắn cảm thấy Mạc Tiểu Thiên này không giống với người khác, cùng với mình là hai người khác biệt. Cho nên hắn muốn trở về phòng mình.

Tiểu Ngưu hướng Mạc Tiểu Thiên chào, rồi xoay người rời đi. Mạc Tiểu Thiên hỏi: "Người sợ gì chứ, ta sẽ không ăn người."

Tiểu Ngưu quay đầu lại, cười cười nói: "Thủ đoạn của cô nương thật lợi hại, ta thấy trong lòng sợ hãi. Hơn nữa, người rất xinh đẹp, cùng người ở một phòng, ta sẽ không giữ được mình."

Mạc Tiểu Thiên nghe vậy vui vẻ, nói: "Người thấy ta xinh đẹp là được. Uy, ngày mai chúng ta cùng nhau lên đường đi, có thêm bạn cũng tốt."

Tiểu Ngưu nhếch miệng cười nói: "Vậy để xem duyên phận." Vừa nói xong, giống như chạy trốn, quay về phòng mình. Đóng kín cửa, trèo lên giường, Tiểu Ngưu mới cảm thấy có chút ít an toàn, Trong tứ đại ma nữ, trước mắt có thể tạo thành uy hiếp đối với mình chính là Mạc Tiểu Thiên

này rồi, còn lại ba người, cùng hẳn quan hệ rất tốt. Mộ Dung Mỹ và Ngưu Lệ Hoa đã thần phục dưới khố của hẳn, còn Quỷ Linh cùng mình giống như thân huynh muội, chỉ có Mạc Tiểu Thiên cùng mình là xa lạ, nhìn mình rất không vừa mắt. Nàng giống như một con rắn độc, nếu bị cắn một phát thì ôm hận cả đời. Cô nương như vậy, tốt nhất là tránh xa một chút.

Vì vậy, sáng sớm ngày hôm sau, sau khi ăn cơm xong, Tiểu Ngưu cũng không chào hỏi, đợi thanh toán tiền xong, liền lén lút rời đi. Nào ngờ, điểm lão bản nói sớm có người trả dùm. Tiểu Ngưu buồn bực, ở cái địa phương quỷ quái như vậy, người nào có lòng tốt trả tiền cho ta đây? Đang muốn hỏi là ai trả, thì phía sau có người lên tiếng: "Thế nào, ta có giống bằng hữu tốt không?"

Quay đầu lại nhìn, chính là anh thư hào sảng Mạc Tiểu Thiên.

Tiểu Ngưu thật ngạc nhiên, nói: "Mạc cô nương, người quá khách khí rồi. Sao ta có thể chiếm tiện nghi của người được."

Mạc Tiểu Thiên lạnh lùng cười một tiếng, nhắc nhở: "Tiểu tử ngươi không nên nói lung tung, ta tới bây giờ không có nói người chiếm tiện nghi."

Tiểu Ngưu nói: "Vậy ta trả lại tiền cho người nha."

Mạc Tiểu Thiên hơi giận, nói: "Ta thấy ngươi thật lắm lời, không giống nam nhân. Bớt nói nhảm, lên đường." Dứt lời xoay người rời đi.

Tiểu Ngưu đành nghe lời, sau đó đi theo. Sau khi lên đường, hai người cùng sóng vai đi, Tiểu Ngưu lại hỏi: "Chúng ta đi cùng đường sao?"

Mạc Tiểu Thiên hỏi: "Ngươi đi đâu?"

Tiểu Ngưu suy nghĩ một chút, nói: "Ta đi Thiên Sơn, còn ngươi?"

Mạc Tiểu Thiên cười một tiếng, nói: "Thật khéo, mục tiêu của ta cũng là Thiên Sơn. Không thể nói, chúng ta đúng là có duyên đó."

Tiểu Ngưu thấy nàng cười rạng rỡ, liền trêu chọc nàng nói: "Chính là nhân duyên sao?"

Mạc Tiểu Thiên xì một tiếng, khinh miệt nói: "Bớt nói giỡn như vậy đi. Mạc Tiểu Thiên ta đời này không lấy chồng."

Tiểu Ngưu ồ lên một tiếng, nói: "Cái này thật kỳ quái, sao lại khẳng khẳng sẽ không lấy chồng?"

Mạc Tiểu Thiên hừ nói: "Nam nhân không có mấy người tốt. Mục mục của ta cũng vì nam nhân, nên mới đoan mạng, ta sẽ không đi theo đường của nàng."

Tiểu Ngưu giải thích: "Cũng không thể quơ đũa cả nắm được. Vô luận là nam nhân hay chúng nữ nhân đều có tốt có xấu."

Mạc Tiểu Thiên quả quyết nói: "Ta thấy trong nam nhân không có một người nào, không có kẻ nào là người tốt."

Tiểu Ngưu cố ý nói: "Vậy thúc thúc Xà Vương của ngươi thì sao? Hắc cũng không phải người tốt sao?"

Mạc Tiểu Thiên thấy Tiểu Ngưu cố ý cãi, liền xì mặt, nói: "Vạch áo cho người xem lưng. Thành thật mà nói, hắc cũng không phải là người tốt, chẳng qua là hắc nuôi ta lớn, ta không thể tính hắc."

Tiểu Ngưu thấy nàng có chút cực đoan, cũng không muốn cùng nàng tranh cãi, chỉ nói: "Không lấy chồng, khi già cô độc, đến lúc đó ngươi sẽ không chịu được."

Mạc Tiểu Thiên nhếch miệng cười, nói: "Cho đến giờ ta cũng không muốn sống lâu, có lẽ ta sẽ chết khi tuổi còn trẻ."

Tiểu Ngưu nghiêng mặt nhìn nàng, hỏi: "Tại sao người lại có ý nghĩ kỳ quái như thế?"

Mạc Tiểu Thiên giải thích: "Đối với một nữ nhân mà nói, nhất là một nữ nhân xinh đẹp, ngàn vạn không nên sống đến già, tốt nhất là chừng ba mươi tuổi chết đi, như vậy là lý tưởng nhất. Lúc chết vẫn còn rất đẹp, nếu như tám mươi tuổi mới chết, bộ dạng già cả hẳn là rất khó coi."

Tiểu Ngưu nghe thấy mà trợn mắt há mồm, trong lòng tự nhủ: 'Loại ý nghĩ này cũng thật khác người. đọc truyện tại . Nàng giống như Nguyệt Ảnh, cũng đều có cá tính, chẳng qua Nguyệt Ảnh có lẽ không nghĩ đến kiểu đoán mệnh như vậy. Nếu như lời này để Nguyệt Ảnh nghe được, nàng có thể đồng ý không đây?' Vừa nghĩ tới Nguyệt Ảnh, trong lòng Tiểu Ngưu vừa khổ vừa ngọt, cũng không biết sau khi mình rời đi, nàng như thế nào?

Vì thế, hẳn khẽ thở dài một tiếng.

Mạc Tiểu Thiên phát hiện, liền hỏi: "Người làm sao vậy?"

Tiểu Ngưu hồi đáp: "Không có chuyện gì, không có chuyện gì, chỉ là cảm thấy lời của người cũng không phải là không có đạo lý."

Mạc Tiểu Thiên cười một tiếng, nói: "Đúng rồi, nếu là không có đạo lý ta cũng sẽ không nói." Tiếp theo, hai người đều không nói, chỉ nghe tiếng cát sạn sạt dưới chân. Phía sau bọn họ để lại dấu chân thật dài. hôm nay khí trời tốt, bầu trời xanh biếc, ánh mặt trời chiếu trên mặt cát, ánh vàng rực rỡ, sáng đến chói mắt.

Đi thêm một lúc, Mạc Tiểu Thiên hỏi: "Ngụy Tiểu Ngưu, người có bao nhiêu nữ nhân?"

Tiểu Ngưu hỏi ngược lại: "Người hỏi làm gì? Cũng muốn gia nhập sao?"

Mạc Tiểu Thiên hừ nói: "Tới địa ngục đi, ta chỉ muốn biết nữ nhân của người duyên phận như thế nào?"

Tiểu Ngưu dĩ nhiên không nói thật, đáp: "Cũng không tệ, trong nhà có một, Lao Sơn có một."

Mạc Tiểu Thiên chớp đôi mắt, nói: "Hai lão bà, người cũng rất có khả năng nha! Bất qua vẫn còn kém thúc thúc của ta, nữ nhân của hắc rất nhiều."

Tiểu Ngưu hỏi: "Có bao nhiêu cả?"

Mạc Tiểu Thiên trầm tư một lúc, nói: "Bao giờ cũng có trên trăm người, có khi hắc còn đi ra ngoài cướp đoạt."

Tiểu Ngưu khinh thường hừ một tiếng, trong lòng tự nhủ: 'Không hổ là tà phái, hành động làm cho người ta khinh bỉ. Tiểu Ngưu ta tuyệt đối sẽ không cướp đoạt chúng nữ nhân, không đồng ý thì thôi, bắt buộc làm gì.' Đang đi đường, đột nhiên trong sa mạc hoang vu phía trước đó không xa xuất hiện bảy, tám người, tất cả đều mặc áo đen, mũ đen, tay cầm cầm khảm đao, đằng đằng sát khí, hướng hai người bức tới.

Tiểu Ngưu theo bản năng che trước Mạc Tiểu Thiên, quát lên: "Muốn làm gì?"

Một người cao to cầm đầu thấy Mạc Tiểu Thiên, lộ ra nụ cười âm thầm, nói: "Tiểu tử, chúng ta muốn làm lão bà của người. Mau đem tiền giao ra, sau đó lưu lại lão bà cho chúng ta vui đùa một chút, chơi đùa vui vẻ rồi, chúng ta sẽ tha cho người. Nếu không, sẽ lấy cái mạng nhỏ của người."

Tiểu Ngưu không tức giận, hắc đã không còn xa lạ gì với thổ phỉ rồi, nhưng mà Mạc Tiểu Thiên lại giận đến mặt mũi đỏ bừng, đôi mắt trừng

lớn. Tiểu Ngưu biết những người này gặp xui xẻo rồi.

Tiểu Ngưu muốn bình ổn sự tình, liền nói: "Các vị lão đại khổ cực. Các người tìm nhầm rồi, chúng ta là người nghèo, làm gì có tiền đây, huống chi vị cô nương này cũng không phải là lão bà của ta. Các vị nhanh một chút đi đi, vị bằng hữu kia của ta tính tình không tốt."

Mấy tên thổ phỉ liền cười ha ha. Người cao to nói: "Chỉ bằng mấy có nói đó là có thể bảo chúng ta ngoan ngoãn đi sao? Chúng ta mặc kệ người có tiền hay không, tìm trước đã rồi hãy nói. Mặc kệ nàng có phải lão bà của người hay không, huynh đệ chúng là phải chơi nàng." Dứt lời, lại dán mắt trên người Mạc Tiểu Thiên, nước miếng cũng chảy ra.

Mạc Tiểu Thiên giận đến thở phì phò, nàng kéo Tiểu Ngưu sang một bên, nói: "Chỗ này người không được lăm chuyện, người đứng cách ra mười trượng đi, xem ta giải quyết bọn họ thế nào."

Tiểu Ngưu biết những người này coi như là đến tuổi rồi, đành nói: "Mạc cô nương, không nên giết người." Nói xong liền tránh ra mười trượng.

Mạc Tiểu Thiên cười lạnh nói: "Vậy thì phải xem vận khí của bọn họ."

Người cao to phân phó một tiếng: "Bắt con quỷ nhỏ này lại cho ta, người nào biểu hiện tốt, ta sẽ cho hắn làm pháo thứ hai."

Thanh âm còn chưa dứt, mấy tên thủ hạ đã sớm xông lên.

Tiểu Ngưu cố ý trêu chọc nàng, nói: "Mạc cô nương, người không dùng tay dùng chân, có thể đánh được bọn không?"

Mạc Tiểu Thiên cười lạnh, nói: "Người nhìn cho kỹ đây." Lúc này một gã đại hán chộp tới bộ ngực Mạc Tiểu Thiên. Mạc Tiểu Thiên nghiêng người một cái, liền bắt được cánh tay. Sau một trào, chỉ thấy trên cánh tay của nàng bốc lên một cỗ khói trắng, khói càng ngày càng nhiều, càng lúc

càng dày, trong nháy mắt mấy trượng xung quanh như bị sương mù bao phủ, không thể nhìn thấy người trước mặt.

Tiểu Ngưu không biết chuyện gì xảy ra, chỉ nghe bịch bịch mấy tiếng vang lên, rồi yên tĩnh lại. Một át, khói trắng tản mắt, Mạc Tiểu Thiên cúi đầu nhìn xuống đất. Chỉ thấy bảy, tám người tư thái khác nhau nằm không nhúc nhích trên mặt đất. Bọn họ đều mặt mày méo mó, thất khiếu chảy máu, vô cùng kho coi.

Chờ khói tan hết, Tiểu Ngưu bước đến, hỏi: "Bọn họ đều chết hết sao?"

Mạc Tiểu Thiên vung chân lên, một cước đá người cao to sang ven đường, nói: "Trúng hơi độc của ta, bọn họ còn muốn sống sao?" Sau đó, nàng có chút hứng thú nhìn vết máu trên mặt mỗi người, lộ ra vẻ mặt say mê, nói: "Người nhìn xem, máu người này đẹp cỡ nào, thơm cỡ nào nha."

Tiểu Ngưu không đành lòng nhìn vào, liền nhìn phương xa, nói: "Mạc cô nương, mấy người này tuy nói là cường đạo, nhưng nên hỏi rõ rồi hãy giết nha. Vạn nhất bọn họ không có tội gì lớn, người không phải là đã giết oan bọn họ sao?"

Mạc Tiểu Thiên hừ hừ, nói: "Oan uổng cái gì. Chỉ bằng bọn họ nói hươu nói vượn vừa rồi, cùng ánh mắt nhìn ta, tội của bọn họ đã đáng chết vạn lần rồi." Dứt lời, lại giơ chân lên, đá thi thể bọn họ sang bên.

Nàng lại mở miệng nói: "Không đem bọn họ cho chó ăn đã rất nhân từ rồi."

Tiểu Ngưu ai một tiếng, cảm thấy cùng nàng không có chuyện gì để nói, liền cất bước đi. Mạc Tiểu Thiên đi theo sau, nói: "Người chờ ta một chút nha, không nên đi nhanh như vậy."

Tiểu Ngưu cũng không quay đầu lại nói: "Nếu ta có câu nào chọc người tức giận, người cũng sẽ đem ta giết chết, đúng không?"

Đôi mắt của Mạc Tiểu Thiên nhíu lại, nói: "Người yên tâm, ta sẽ không dễ dàng hại người. Dù sao người cũng không giống bọn họ."

Tiểu Ngưu nói: "Có gì không giống, cũng là nam nhân."

Mạc Tiểu Thiên giải thích: "Không, cũng không giống. Ta thấy người giống nam nhân có cốt khí, không giống đám người kia, cùng một đám nô tài, nhìn thấy đã biết là kẻ ác tâm." Vừa nói xong, Mạc Tiểu Thiên đã cùng Tiểu Ngưu đóng vai cùng đi.

Nghe nàng khích lệ, tâm tình Tiểu Ngưu khá hơn. Chỉ là nghĩ đến bảy, tám người kia, không khỏi cảm khái. Điều này có thể trách ai được, chỉ vì bọn họ vận khí không tốt, ai bảo bọn họ đụng phải tiểu ma nữ giết người không chớp mắt này đây!

Sau khi kai người đi được một đoạn đường, Mạc Tiểu Thiên hỏi: "Uy, sao bọn họ lại coi ta là lão bà của người được? Thật là mắt mù."

Tiểu Ngưu quay đầu nhìn thấy bộ dáng hờn hỗi khả ái của nàng, liền nói: "Còn phải hỏi sao? Tự nhiên là vì chúng ta đi cùng nhau như vợ chồng rồi."

Mạc Tiểu Thiên xì một tiếng khinh miệt, nói: "Dựa vào bộ dáng của Mạc Tiểu Thiên ta, cho dù tìm nam nhân, cũng phải tốt nhất thiên hạ. Nếu cùng với người một cặp, cũng quá ủy khuất rồi."

Tiểu Ngưu thấy nàng có ý tổn hại mình, liền nói: "Sư tỷ của ta Giang Nguyệt Lâm không thể so với người sao? Nàng rất nguyện ý đi cùng ta."

Mạc Tiểu Thiên cười một tiếng, ngữ khí trầm trọng nói: "Ta cảm thấy tiếc cho nàng a, không ngờ ánh mắt của nàng lại kém như thế."

Dứt lời nàng vội đi nhanh vài bước, trên mặt cười đắc ý, mà Tiểu Ngưu hình dạng tức nổ phổi. Hắn trong lòng tự nhủ: 'Ma nữ này, miệng không tha

cho người nào.' Hai người kết bạn cùng đi, cũng không ít vui vẻ. Tiểu Ngưu cũng không thấy đường đi tịch mịch. Chỉ là không thể tùy tiện nói cười, không thể động thủ động cước, không khỏi không hoàn mỹ. Cái này giống như đối mặt một bữa ăn ngon, mặc dù thèm thuồng nhưng thật khó chịu vì không được ăn vào miệng.

Qua một thời gian tiếp xúc quan hệ giữa hai người cũng gần gũi hơn, ít ra cũng được coi là bằng hữu. Tiểu Ngưu bởi vì phải rời khỏi Lao Sơn phái, trong lòng chính tà cũng không có phân chia rõ ràng.

Có một ngày, khí trời tệ hại, bão cát quá lớn, không có cách nào lên đường, hai người không thể làm gì khác hơn là ngủ lại ở một chỗ.

Hai người ở khách sạn nhàm chán nên cùng nhau ăn cơm, nói chuyện. Bình thường là Tiểu Ngưu đến phòng của nàng. Gian phòng của nàng rộng hơn phòng Tiểu Ngưu, hơn nữa người ta cũng không muốn đến chỗ Tiểu Ngưu, giống như là có điều gì bất thoải mái.

Buổi sáng hôm đó, hai người nói chuyện lại bàn đến bản lãnh. Có đề tài này, hai người cũng rất có hứng thú. Bởi vì bọn họ đều thích luyện võ học pháp thuật.

Vừa nói chuyện, hai người liền nổi lên tranh chấp, tựa như gà chọi tranh giành không ngừng. Mạc Tiểu Thiên nói tà phái bản lãnh lớn, chính đạo không thể so được, Tiểu Ngưu nói tà không thắng chính, cho là chính đạo cao hơn. Tranh cãi, ai cũng không phục ai, cũng không muốn lùi bước. Mạc Tiểu Thiên đề nghị: "Muốn biết ai cao ai thấp cũng rất đơn giản, chúng ta đánh một trận, người nào đánh thắng, người đó đúng."

Tiểu Ngưu dĩ nhiên đồng ý. Thỏa thuận quy củ xong, hai người liền đứng cách nhau một trượng. Mạc Tiểu Thiên đầu ngón tay xoay chuyển, trên mặt cười lạnh nói: "Tiểu tử ngươi xem đây. Ta giờ hai tay lên thì ngươi sẽ ngã xuống."

Tiểu Ngưu cũng không yếu thế, nói: "Cứ đến đây đi, người không thể gây thương tổn cho ta được." Tròng lòng tự nhủ: 'Nếu như ta không ngăn cản nổi, ta liền dùng Ma Dao ngăn cản.' Kể từ khi xuống núi, hắc thủy chung không rời khỏi Ma Dao, hắc cảm thấy làm như vậy mới an toàn.

Mạc Tiểu Thiên vận khí vào tay, thân thể như rắn uốn éo, đột nhiên giơ hai tay lên, hai đạo lục quang bắn thẳng đến trước ngực Tiểu Ngưu. Tiểu Ngưu cũng muốn xem thử mình cùng nàng chênh lệch thế nào, vì vậy không né tránh, hai tay phát hồng quang, cùng nàng đối kháng. Hồng lục quang chạm vào nhau, phát ra một tiếng nổ đùng, không ngừng lại, lục quang chọt dài ra, phóng thẳng đến Tiểu Ngưu.

Tiểu Ngưu biết mình đạo hạnh còn kém, không phải đối thủ. Không ngờ Mạc Tiểu Thiên đắc thế rồi không ngừng lại, tăng thêm sức mạnh, đạo lục quang chọt bắn về phía trái tim Tiểu Ngưu. Nhìn thấy sức mạnh này, nếu như để bị bắn trúng, không chết cũng phải tàn phế. Điều này làm cho Tiểu Ngưu cả kinh, trong lúc kinh hoảng, rút Ma Dao ra che ở trước ngực. Vì thế, đạo lục quang mãnh liệt kia trúng vào Ma Dao, đẩy Ma Dao đập trên người Tiểu Ngưu, đập lên ngực hơi đau.

Ma Dao cũng không phải đồ bỏ, sau khi đón đạo lục quang của Mạc Tiểu Thiên, chẳng những không để xuyên thấu qua, lại còn phản xạ trở lại, hơn nữa lực lượng cũng lớn hơn, tốc độ cũng nhanh hơn. Mạc Tiểu Thiên không nghĩ đến sẽ có biến hóa như thế. Không kịp tránh né, bị lục quang đánh trúng, chỉ thấy nàng a một tiếng, phun ra một ngụm máu, thân thể lắc lư, rồi mềm nhũn té xuống đất.

Tiểu Ngưu sợ hết hồn, sau khi cất đao, lập tức chạy tới, ôm thân thể của nàng, luôn miệng kêu lên: "Mạc cô nương, người thấy thế nào? Người thế nào?"

Mạc Tiểu Thiên không hồi đáp một tiếng. Tiểu Ngưu trong lòng tự nhủ: "Chẳng lẽ chết sao?" Hắc cuống quýt ôm nàng đặt trên giường sưởi, vừa

kêu gọi, vừa ấn huyết nhân trung, nhưng không thấy hiệu quả.

Tiểu Ngưu thấy nàng như thế, cũng có chút sợ hãi. Hắn thử một lần sờ mũi nàng, cũng không thấy hơi thở, lại đưa tay sờ bộ ngực nàng, a, may là tim còn đập. Đồng thời, hắn cũng cảm giác được bộ ngực của nàng thật mềm mại. Tiểu Ngưu nhìn tay của mình một chút, tim đập nhanh, hắn thật muốn sờ nhiều mấy cái, chẳng qua giờ không phải lúc.

Vì cứu người, Tiểu Ngưu vội vàng giúp nàng "Độ Khí", cũng là hô hấp nhân tạo. Trải qua Tiểu Ngưu ra sức trợ giúp, Mạc Tiểu Thiên rốt cục cũng có hô hấp. Điều này làm cho Tiểu Ngưu cảm thấy rất an ủi, trong lòng tự nhủ: 'Nếu như nàng thật chết đi, mình không khỏi là hung thủ giết người, như vậy cừu hận giữa chính tà hai phái lại càng lớn.' Tiểu Ngưu nhìn môi của nàng, không khỏi sờ sờ môi của mình. Hắn chỉ lo cứu người mà quên thưởng thức mùi vị, cẩn thận nghĩ lại, môi của nàng vừa mát vừa mỏng, còn có một chút hương thơm nhàn nhạt. Tiểu Ngưu trong lòng tự nhủ: 'Ai, tại sao không hôn thêm vài ngậm đây? Có nên hôn lại nàng hay không?' Nhìn bộ ngực phập phồng của nàng, ý niệm chiếm tiện nghi trong đầu Tiểu Ngưu càng lúc càng mãnh liệt. Hắn không ngừng muốn hôn nàng, còn muốn sờ nàng, mới vừa rồi chưa sờ kỹ nha.

Hắn đang muốn có hành động thì Mạc Tiểu Thiên đã mở mắt rồi, vì vậy kế hoạch của Tiểu Ngưu liền bị ngâm nước. Chỉ nghe thanh âm yếu ớt của Mạc Tiểu Thiên hỏi: "Ta bị sao? Có phải ta bị hôn mê không?"

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Đúng vậy. Vừa rồi chúng ta tỷ võ, người thua, vừa hôn mê."

Mạc Tiểu Thiên suy nghĩ một chút, đột nhiên ngồi dậy, trợn to đôi mắt mục chất vấn: "Người không có nhân cơ hội chiếm tiện nghi của ta chứ?"

Tiểu Ngưu vỗ ngực lớn tiếng nói: "Ta là loại người này sao? Ta cũng không có cớ y phục của người nha."

Mạc Tiểu Thiên xem lại y phục của mình một chút, cũng không thấy có gì không đúng, liền hừ nhẹ nói: "Còn tốt, người không có làm loạn, nếu không người nhất định sống không bằng chết thảm."

Tiểu Ngưu cười cười, trong lòng tự nhủ: "Ta hôn người, sờ soạng người, vậy có tính là làm loạn không đây?" Tiểu Ngưu ân cần hỏi: "Người cảm thấy thế nào?"

Mạc Tiểu Thiên thở gấp mấy hơi, nói: "Không có chuyện gì, chỉ là có chút váng đầu."

Tiểu Ngưu nhìn thấy dưới miệng nàng còn có vết máu, vội nói: "Ta đi lấy cho người cái khăn." Mạc Tiểu Thiên ừ.

Sau khi mang khăn đến, Mạc Tiểu Thiên tìm cái gương đồng cần thận soi qua. Sau khi lau sạch, nàng tự nhủ: "Bình thường nhìn người khác chảy máu, trong lòng ta liền hưng phấn, nhưng mình chảy máu, cũng không thoải mái lắm."

Tiểu Ngưu khuyên nhủ: "Đang yên lành ai nguyện ý chảy máu nha! Người còn không hiểu sao."

Mạc Tiểu Thiên khoát tay chặn lại, nói: "Không cần phải nói. Yên tâm đi, ta không chết được, từ nhỏ đến lớn, nhiều lần liều mạng cùng người ta. Đúng rồi, làm sao người có thể đánh bại ta được?" Nàng trừng đôi mắt mịch mịch nhìn chăm chăm Tiểu Ngưu.

Tiểu Ngưu trong lòng thầm nhủ: "Ta đánh bại người có gì kỳ. Dưới sự giúp đỡ của Ma Dao ta còn đánh bại Trùng Hư đạo trưởng được. Bản lãnh của hã còn cao hơn người bao nhiêu lần. Ta đây vẫn còn hạ thủ lưu tình với người." Tiểu Ngưu ngoài miệng nói: "Có lẽ là do vận khí tốt thôi." Hã không muốn đả thương mặt mũi của nàng.

Mạc Tiểu Thiên nhìn Ma đao ngang hông Tiểu Ngưu, lâm vào trầm tư. Lúc này, nàng hiểu, đao này của Tiểu Ngưu không phải là một thanh đao bình thường. lúc này đánh bại mình, chính là thanh đao này. Chẳng lẽ đây chính là Ma Đao? Mặc kệ có phải hay không ta nhất định phải đem nó thu vào tay.

Tiểu Ngưu khuyên nàng nằm xuống, vừa đun nước nóng, vừa an ủi, vô cùng nhiệt tình. Sau đó, khuyên nàng ngủ một giấc, sau đó đắp chăn, mới trở về phòng của mình.

Sau khi trở lại phòng, Tiểu Đao lúc này lên tiếng: "Chủ nhân, người cảm thấy Mạc Tiểu Thiên này thế nào?"

Tiểu Ngưu hồi đáp: "Nàng tuy là ma nữ tà phái, cũng rất xinh đẹp, nhưng không phải người xấu."

Tiểu Đao ừ, nói: "Có thể không phải là người tốt, tốt hơn là tránh xa một chút. Theo ta thấy, nàng so với hai người phái Điểm Thương kia thì đáng sợ hơn nhiều, người phải đề phòng một chút."

Tiểu Ngưu mỉm cười nói: "Cảm ơn người Tiểu Đao, ta sẽ chú ý." Nhưng trong lòng xem thường, trong lòng tự nhủ: 'Nàng là bại tướng dưới tay ta, hiện tại lại bị thương, nàng có thể làm gì ta?' Qua hai ngày, thời tiết tốt hơn, nhưng vì thân thể Mạc Tiểu Thiên còn khó chịu nên chưa có lên đường. Tiểu Đao khuyên Tiểu Ngưu đi trước, đừng để ý tới ma nữ kia, nhưng Tiểu Ngưu không đành lòng làm vậy, bèn lưu lại cùng nàng.

Sau đó không lâu, Mạc Tiểu Thiên rốt cuộc cũng khôi phục sức khỏe, vẻ mặt tươi tỉnh, trở lại hoạt bát như cũ. Tiểu Ngưu lúc này mới cùng nàng thương lượng chuyện lên đường.

Sau bữa tối, vẫn là trong phòng Mạc Tiểu Thiên. Hai người ngồi ở hai đầu bàn, bốn mắt nhìn nhau. Tiểu Ngưu kinh ngạc phát hiện, ánh mắt Mạc Tiểu Thiên không còn lãnh khốc lạnh lùng nữa, thay vào đó là nhu tình mật

ý. Tiểu Ngưu không khỏi loạn nghĩ: 'Là sao, chẳng lẽ tiểu ma nữ này coi trọng ta sao? Điều này có thể sao? Chẳng lẽ Tiểu Ngưu ta được vạn người mê sao? Nếu như nàng cũng có thể trở thành nữ nhân của ta, vậy tứ đại ma nữ trên cơ bản đều thu phục được rồi. Dĩ nhiên, Quỷ Linh còn chưa thu vào tay, nhưng chỉ cần gặp nàng, mình vẫn có thể được như ý. Ừ, tốt nhất là đem tám đại mỹ nữ cùng thu phục dưới khố, đó mới gọi là bản lãnh, đó mới gọi hưởng thụ.' Bởi vì trong phòng ấm áp, Mạc Tiểu Thiên đã cởi áo da và quần da ra rồi, chỉ mặc một cái áo mỏng màu xanh. Vóc người lung linh tinh tế như thế lần đầu tiên hiện ra trước mắt Tiểu Ngưu. Vòng eo của nàng thật mảnh mai, ngực nhô cao, có thể nghĩ ra, phía dưới nhất định là phong cảnh càng đáng xem. Tiểu Ngưu càng nghĩ càng hạ lưu, càng nghĩ càng đọa lạc.

Lúc này, Mạc Tiểu Thiên đứng dậy, đi tới trước mặt hắn, nhẹ giọng nói: "Tiểu Ngưu, người thấy ta thế nào?"

Nàng đột nhiên nói chuyện thân thiết như thế làm Tiểu Ngưu thụ sủng nhược kinh. Tiểu Ngưu liếc đôi môi khô khốc, cười giả lả nói: "Mạc cô nương, cái này còn phải hỏi sao? Cô nương có thể xếp vào tà phái tứ đại mỹ nữ đã nói rõ cả rồi."

Mạc Tiểu Thiên lộ ra nụ cười ngọt ngào, giống như một tiểu cô nương làm nũng, dẫu đôi môi hồng, nói: "Không, ta muốn chính miệng người nói."

Tiểu Ngưu không thể làm gì khác hơn, đành nói: "Tuyệt đối là mỹ nữ, nhất lưu mỹ nữ, không kém bất kỳ mỹ nữ nào."

Mạc Tiểu Thiên lại hỏi: "Vậy người nói xem, ta so với Đàm Nguyệt Ảnh thì thế nào? Ta có thể kém bao nhiêu?"

Tiểu Ngưu nghe đến tên Nguyệt Ảnh, trong lòng đau xót, tự nhủ: 'Nhắc đến nàng làm cái gì? Đây cũng là vết thương trong lòng ta nha!' Nhưng

trước mặt tiểu cô nương người ta không thể phát giận, chỉ đánh nói: "Nàng có vẻ đẹp của nàng, người có nét đặc sắc của người, không nên so sánh."

Mạc Tiểu Thiên dán sát vào cánh tay Tiểu Ngưu, nói: "Nếu ta xinh đẹp như vậy, tại sao người lại không có hứng thú đối với ta đây?"

Câu hỏi này làm ật Tiểu Ngưu nóng lên, hắn giống như đang chìm vào trong mộng. Lời này chính là nói rõ nàng thích mình, chỉ là mình có tà đức gì, có thể lọt vào mắt xanh nhiều mỹ nữ như vậy đây? Ta không có nghe lầm chứ?

Tiểu Ngưu không khỏi đứng dậy, lớn mật nắm bàn tay nhỏ bé của nàng, nói: "Cô nương à, ta không phải không hứng thú với người, mà ta không dám cảm thấy hứng thú."

Mạc Tiểu Thiên cũng không buông tay hắn ra, nói: "Sao lại nói vậy a?"

Tiểu Ngưu dâm đãng nhìn chăm chăm gương mặt cùng bộ ngực của Mạc Tiểu Thiên, nói: "Ai cũng biết người đối với nam nhân không có hứng thú, chán ghét nam nhân. Nếu như ta còn tiếp cận người, đây không phải là tự làm mất mặt mình sao?"

Mạc Tiểu Thiên tỏ vẻ ngượng ngùng, cười nói: "Nói gì vậy, đối với nam nhân khác ta là như vậy, còn đối với người nha, ta không có ghét. Chẳng lẽ người không nhận ra sao? Người thật khờ." Vừa nói xong, Mạc Tiểu Thiên đã xoay người, chui vào trong ngực Tiểu Ngưu.

Tiểu Ngưu chỉ cảm thấy trong lòng đầy ôn hương, trái tim kích động đập thành thịch. Hắn không nghĩ diễm phúc lại tới nhanh như vậy, nhanh đến mức làm cho người ta không kịp chuẩn bị tiếp nhận. Giờ phút này, trong lòng hắn, Mạc Tiểu Thiên đâu còn là ma nữ đáng sợ, nàng giống như Nguyệt Lâm là cô nương khả ái cần được chiều chuộng. Nếu như nàng nguyện ý, ta còn khách khí làm gì nha, nghĩ đến điều này, tay Tiểu Ngưu liền nóng lên, ngay cả bồng tử cũng cứ thế dựng lên.

Tiểu Ngưu nâng đầu nàng lên, hôn lên gương mặt xinh đẹp của nàng, hôn rất nhẹ, giống như là sợ làm đau nàng. Khuôn mặt Mạc Tiểu Thiên ửng đỏ, luôn miệng nói: "Không muốn, không muốn, ta không muốn bị nam nhân chiếm tiện nghi."

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, nói: "Chẳng lẽ người thích bị chúng nữ nhân chiếm tiện nghi sao?"

Mạc Tiểu Thiên mắng: "Nói hươu nói vượn, làm gì có chuyện đó."

Tiểu Ngưu cười hì hì, ôm lấy eo thon của nàng, ở trên mặt của nàng chấm mút. Chỉ chốc lát sau, lại hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng. Miệng của Mạc Tiểu Thiên là điển hình của miệng anh đào, vừa mỏng vừa mềm, hồng như phấn. Dưới nụ hôn, thân thể mềm mại của Mạc Tiểu Thiên chấn động, đem tay đẩy Tiểu Ngưu ra, hừ nói: "Đại sắc lang, đừng như vậy, ta sẽ tức giận."

Tiểu Ngưu mặt dày nói: "Chỉ hôn mấy cái thôi, không chiếm tiện nghi nhiều lắm." Vừa nói xong liền ôm chặt nàng, lại đem miệng đặt lên. Mạc Tiểu Thiên ban đầu còn lắc đầu, nhưng sau đó lại để yên cho hôn. Điều này khiến cho Tiểu Ngưu mừng như điên, hân trong lòng tự nhủ: 'Không ngờ Tiểu Ngưu ta đây đúng là vạn người mê nha. Thì ra nàng cũng yêu thích ta, không biết là bắt đầu từ lúc nào.' Tiểu Ngưu dùng sức hôn, mút lấy, cắn nhẹ, chỉ cảm thấy miệng đầy mùi thơm, mà Mạc Tiểu Thiên cũng giống như u mê, ngơ ngác tiếp nhận, không biết phải làm thế nào mới tốt. Tiểu Ngưu thở độc một hơi rồi hỏi: "Vì sao, chẳng lẽ chưa bị người ta hôn sao?"

Mạc Tiểu Thiên hằm hừ nói: "Cả người bốn cô nương là độc, ai dám hôn ta? Người tự nhiên là người thứ nhất."

Tiểu Ngưu nghe vậy đắc ý, nói: "Vậy ta đây là nam nhân đầu tiên của người rồi."

Mạc Tiểu Thiên cười nói: "Có lẽ cũng là người đầu tiên chết trên người ta."

Tiểu Ngưu không hề để ý nói: "Chết ở trên trên người nữ nhân, đó là một chuyện vui lớn." Dứt lời, lại hôn lên cái miệng nhỏ nhắn, khê cắn, liếm láp khiến ạc Tiểu Thiên thở dốc càng mạnh. Cái này cũng chưa tính, một lúc, Tiểu Ngưu liền tách hàm răng đối phương ra, đem cái lưỡi luồn vào, cùng cái lưỡi thơm tho của nàng dây dưa với nhau. Một mạch động tác này khiến cho Mạc Tiểu Thiên đầu vầng mắt hoa, không biết phải làm sao.

Hai cái tay xấu xa của Tiểu Ngưu cũng giơ lên, một tay nắm lấy cái hông của Mạc Tiểu Thiên, chỗ đó vô cùng co dãn, tròn trịa, trơn mượt; một tay nắm lấy bộ ngực của nàng, giống như là chơi đùa quả bóng da nhỏ. Ba đường tiến công này khiến cho Mạc Tiểu Thiên khó có thể chịu được, mũi thở hừ hừ, eo nhỏ gãy dựa, chỉ muốn tránh khỏi hấn quấy rầy.

Tiểu Ngưu chiếm đại tiện nghi, làm Mạc Tiểu Thiên xuân tâm nhộn nhạo. Kỹ xảo của hắn chỉ cần xuất ra, có nữ tử nào có thể chịu được đây?

Chỉ chốc lát sau, Mạc Tiểu Thiên liền mềm như bột rồi, Tiểu Ngưu ôm nàng, đi tới giường gạch. Khi Tiểu Ngưu muốn cởi y phục của nàng, Mạc Tiểu Thiên ngăn cản nói: "Không, không, ta không muốn làm chuyện kia."

Tiểu Ngưu sững sốt hỏi: "Người không muốn sao?"

Mạc Tiểu Thiên khoát tay, nói: "Ta sợ, ta rất sợ nha! Tối nay, vô luận thế nào người cũng không thể làm chuyện kia."

Tiểu Ngưu chau mày nói: "Người đã làm cho ta nóng bức rồi, vậy phải làm sao đây? Người không thể để cho ta ghen được."

Ánh mắt Mạc Tiểu Thiên long lanh như nước nhìn Tiểu Ngưu, nói: "Vậy người nói phải làm thế nào mới được?"

Tiểu Ngưu trong lòng tự nhủ: 'Không làm chuyện kia, vậy tốt nhất để cho nàng hút mút cho ta, ta cũng có thể có cảm giác mất hồn như thường.' Cho nên Tiểu Ngưu nói: "Ta cũng không làm khó người, như vậy đi, người sờ ta một lần cũng được."

Mạc Tiểu Thiên tò mò hỏi: "Sờ như thế nào đây?"

Tiểu Ngưu cười một tiếng, nói: "Người không biết thì ta sẽ dạy người." Nói xong, Tiểu Ngưu bắt đầu cởi quần áo. Mạc Tiểu Thiên nhìn chăm chăm Ma Dao để chung với y phục, ngẫm cười lạnh.

Khi Tiểu Ngưu lỏa lồ trước mắt, Mạc Tiểu Thiên mắc cỡ che mắt lại, rồi nói: "Thật là khó nhìn nha, xấu chết."

Tiểu Ngưu khích lệ nói: "Người nhìn kỹ nha, ta không khó nhìn."

Ngón tay Mạc Tiểu Thiên hé ra, từ giữa kẽ tay nhìn Tiểu Ngưu, ngoài trừ thấy da thịt trắng trơn, còn thấy một đám lông mọc lên dưới đại bồng tử. Nàng trong lòng tự nhủ: "Đây chính là đồ chơi của nam nhân sao? Thật là quá xấu." Tiểu Ngưu ngồi dọc trên giường, nói: "Đến đây, Tiểu Thiên, sờ sờ cho ta xem." Vừa nói xong, mạnh mẽ kéo lấy tay nàng đặt trên bồng tử của mình.

Mạc Tiểu Thiên a một tiếng, tay run lên, giống như sợ bị ngã. Nàng không dám nhìn chỗ đó, ánh mắt lóe lên, nhìn ra chỗ khác.

Tiểu Ngưu thấy bộ dạng kia của nàng cười cười nói: "Sợ cái gì chứ, sau này khi người lập gia đình, người cái gì cũng hiểu."

Mạc Tiểu Thiên tỏ vẻ kiên quyết: "Không, ta không lập gia đình."

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, nói: "Không lấy chồng cũng không sao, bây giờ làm cho ta thoải mái đã."

Mạc Tiểu Thiên ngượng ngùng nói: "Ta không biết làm cái gì nha."

Tiểu Ngưu đứng đắn nói: "Cũng không cần gấp gáp, ta sẽ dạy người mà. Đến đây, chúng ta đổi tư thế khác." Vừa nói xong lại kéo tay Mạc Tiểu Thiên, cùng nhau nằm xuống.

Mạc Tiểu Thiên dưới yêu cầu của Tiểu Ngưu, cúi xuống, ngồi phía dưới Tiểu Ngưu, hai tay cầm lấy nhục bông, học cách nằm, cầm, đẩy, tuốt vuốt, xoa bóp, các kỹ xảo cần thiết trên giường.

Tiểu Ngưu dụng tâm dạy, Mạc Tiểu Thiên cũng thật sự học, chỉ chốc lát sau, Mạc Tiểu Thiên đã làm được đúng cách. Tiểu Ngưu khen nói: "Không ngờ người lại thông minh như vậy nha. Nếu như người nào cưới được người, thật có điểm phúc." Trong lòng tự nhủ: 'Nếu như làm kỹ nữ, khẳng định khách nhiều không kể, có thể kiếm được nhiều tiền.' Mạc Tiểu Thiên mỉm cười nói: "Ta đã nói, ta không lấy chồng."

Tiểu Ngưu trơ mặt ra nói: "Không lấy chồng cũng được, tùy thời hầu hạ ta, ta cầu cũng không được."

Mạc Tiểu Thiên hừ nói: "Năm mơ sao. Chúng ta chỉ một lần này thôi, ta thấy người đối với ta rất tốt, ta mới thương hại người một hồi. Người không nên suy nghĩ bậy bạ, cho rằng ta có ý tứ gì khác." Vừa nói, lại nằm lấy quy đầu.

Tiểu Ngưu a một tiếng, nói: "Người nhẹ một chút nha, làm hư, cha người phải chịu trách nhiệm."

Mạc Tiểu Thiên cười nói: "Đấy không phải rất tốt sao, để người khỏi háo sắc." Vừa nói chuyện, vừa ôn nhu chơi đùa. Theo động tác ngón tay, Tiểu Ngưu thoải mái đến híp mắt lại, thở hồng hộc, cùng cảm giác tiêu hồn thực thụ cũng không khác mấy.

Tiểu Ngưu lòng tham không đáy, thỏa mãn nói: "Tiểu Thiên nha, người hôn nhẹ bỗng tử của ta có được không?"

Mạc Tiểu Thiên lắc đầu nói: "Không, ta không có hạ tiện như vậy."

Tiểu Ngưu cái chính: "Cái đó cùng hạ tiện không có quan hệ, cái đó chỉ thể hiện người yêu thích ta."

Mạc Tiểu Thiên nhướn mày, nói: "Chỗ kia cũng có thể hôn được sao?"

Tiểu Ngưu cười nói: "Dĩ nhiên, rất nhiều người chơi đùa như vậy."

Mạc Tiểu Thiên nháy đôi mắt mỹ mục, hỏi: "Nếu như ta hôn người, người thưởng cho ta cái gì đây?"

Tiểu Ngưu vừa nghe, liền nói: "Chỉ cần người hôn ta, điều kiện gì ta cũng đáp ứng."

Mạc Tiểu Thiên ừ, nói: "Đây là người nói đó, người đừng có hối hận. Chỉ hôn thế nào nha? Ta là người ngoài nghề."

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, biết nàng vẫn còn thuần khiết, vô cùng cao hứng, liền đem điểm mấu chốt bên trong giảng giải cho nàng. Sau khi Mạc Tiểu Thiên nghe xong, do dự một lúc, mới cúi người xuống, một tay cầm gậy, vươn đầu lưỡi linh hoạt ra liếm lên. Đến lúc này, Tiểu Ngưu kích động đến toàn thân căng thẳng, thiếu chút nữa muốn bắn ra, linh hồn của hắn đã sớm bay mất.

Mạc Tiểu Thiên vụng về liếm, mút lấy, cuối cùng lại đem quy đầu ngậm vào trong miệng, dụng tâm thổi, mút lấy, khẽ cắn, giống như ăn một bữa ăn ngon miệng, nhưng trong lòng của nàng trăm phần không muốn, nhưng vì để đạt được mục đích, không thể làm gì khác hơn là chịu đựng. Cái này gọi là chịu nhục nha!

Ở nàng phục vụ, Tiểu Ngưu nhắm mắt lại, thở hỗn hển, mỗi một dây thần kinh đều hưng phấn mà nhảy lên.

Có thể được người gọi là ác độc lại cao ngạo, đối với nam nhân chẳng thèm để ý Mạc Tiểu Thiên liếm bóng tử, không phải dễ có được.

Hiện tại hắn đã làm được rồi, hắn rất kiêu ngạo nha, giống như lúc trước đoạt lấy Nguyệt Ảnh kiêu ngạo.

Bởi vì Mạc Tiểu Thiên dùng lực, cũng bởi vì kích động, vì vậy, không bao lâu sau, Tiểu Ngưu nhịn không được, bắn ra thật cao, thật nhiều. Hoàn hảo, Mạc Tiểu Thiên không tránh kịp, vì thế liền bắt vào mặt. Ở thời khắc tuyệt vời nhất đó, Tiểu Ngưu không ngờ hôn mê bất tỉnh, cho tới bây giờ cũng chưa có xảy ra, ngay cả chính hắn cũng không nghĩ tới.

Sau khi hắn té xỉu, Mạc Tiểu Thiên thở dài một hơi. Nàng trước tiên tìm nước súc miệng, sau đó nhẹ giọng mắng: "Tên dân tộc này, làm khổ ta, khiến ta có lỗi với người kia. Hắn có thể kiên trì đến bây giờ mới ngã xuống, chẳng lẽ thuốc của ta không mạnh sao?" Sau khi nói xong lập tức đem Ma Dao bắt vào tay. Nàng vuốt ve mấy cái xong, rút Ma Dao ra nhìn mấy lần, lại nhìn Tiểu Ngưu đang nằm cười lạnh mấy tiếng, nói: "Tiểu tử thú vị, cả ngày muốn chiếm tiện nghi. Bốn cô người bị người ô nhục cũng đủ rồi. Bây giờ người đi gặp Diêm Vương đi, nghe nói con gái Diêm Vương cũng dễ nhìn." Vừa nói, gươm đao lên đem chém xuống.

Chỉ là, khi đao chém xuống một nửa, nàng lại do dự. Nàng nhìn thấy bộ mặt thỏa mãn của Tiểu Ngưu, hơn nữa vẻ mặt trẻ con của hắn không chút đàng tính. Mạc Tiểu Thiên nghĩ đến nhiều ngày chung đụng, còn có sự quan tâm của hắn lúc bị thương, hơn nữa cảnh tượng kiêu diễm mới vừa rồi, khiến nàng không hạ được quyết tâm. Với nàng đây là lần đầu tiên.

Tay nàng run rẩy, đôi môi đỏ mọng cũng run rẩy. Trong lòng nàng biết, vô luận thế nào mình cũng không hạ thủ được, vì vậy, nàng nhẹ nói: "Tiểu

tử thúi, hôm nay ta tạm thời không giết người. Vạn nhất đây là Ma Dao giả, ta lại tới tìm người tính sổ."

Nói đến đây, nàng đem chăn phủ lên thân thể Tiểu Ngưu, sau đó đơn giản thu thập hành lý, rồi mang theo Ma Dao chạy trốn chết.

Khi Tiểu Ngưu mở mắt ra đã là hừng sáng ngày hôm sau. Sau khi hăn mở mắt ra, không có nhìn thấy Mạc Tiểu Thiên, vừa sờ khoé quần, Ma Dao không cánh mà bay, làm cho hăn sợ đến mất hồn. Hăn biết đã xảy ra đại sự.

Hăn nhớ lại chuyện tối hôm qua, có chút kỳ quái, ta tại sao lại ngất đi? Trước kia lúc cao trào chưa bao giờ ngất xỉu, đây là vì sao? Hăn dùng sức lắc lắc đầu, đầu vẫn còn choáng váng, biết là trúng kế người ta.

Chẳng qua là vì sao trúng thuốc của Mạc Tiểu Thiên, hăn không biết.

Hăn nhanh chóng mặc quần áo tử tế, lại uống không ít nước lạnh, lúc này mới khôi phục tỉnh táo. Hăn tìm Mạc Tiểu Thiên, nhưng ngay cả một cái bóng cũng không thấy. Lại đi hỏi, tiểu nhị nói nửa đêm hôm qua, cô nương kia đã đi, ngay cả tiền trọ cũng chưa thanh toán.

Tiểu Ngưu hăm hở thanh toán tiền trọ, thu thập đồ xong, đi ra khách sạn, vừa thương tâm vừa hối hận, mình trăm cay nghìn đắng lấy được bảo bối, cứ như vậy bị người ta đoạt đi. Chỉ trách tạ mình không tốt, nếu như không háo sắc như vậy, nếu không sơ ý, sao có thể gặp phải chuyện lần này đây?

Hăn dùng sức gõ đầu mình, cực kỳ đau lòng. Đã mất Ma Dao, ta phải làm gì bây giờ? ta đi đâu mà tìm ma nữ đáng hận kia đây. Với bản lãnh của nàng, nàng không thể nào đi bộ, có lẽ đã đăng vân giá vũ chạy rồi.

Suy đi nghĩ lại, không có biện pháp khác, chỉ có tìm Ngưu Lệ hoa hỗ trợ. Nơi này là địa bàn của nàng, dựa vào trí tuệ của nàng, nàng nhất định sẽ có đối sách.

Nghĩ đến điểm nay, ngựa của Tiểu Ngưu không ngừng vó, đem tốc độ nhanh nhất chạy đến Thiên Sơn.

MA ĐẠO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 86: Cuồng Hoan

Hai ngày sau, Tiểu Ngưu lòng như lửa đốt chạy tới Thiên Sơn. Đó là một dãy núi lớn chưa từng thấy, vô cùng hùng vĩ. Đáng tiếc tâm tình hắn không tốt, nếu không, nhất định sẽ cảm khái mấy tiếng đúng như phong cách của hắn.

Sau khi hắn thở hổn hển mấy hơi, liền hướng "Hồng Ngọc sơn trang" chạy đến. "Hồng Ngọc sơn trang" xây ở sườn núi, là hang ổ của Ngưu Lệ Hoa, đây cũng là nơi ở của Ngưu gia trước kia, đã có mấy trăm năm lịch sử. Về phần vì sao lấy tên "Hồng Ngọc", Tiểu Ngưu cũng không rõ ràng.

Khi hắn đến đại môn màu đỏ thẫm, trong lòng có một cảm giác kiên định, giống như là chỉ cần qua cánh cửa này, khổ não nhiều hơn, sầu muộn nhiều hơn, cũng sẽ bị bỏ lại ngoài cửa.

Hắn dùng sức gõ cửa, thanh âm trầm thấp mà nặng nề. Không lâu sau, cửa hé ra một cái khe nhỏ, lộ ra một đôi mắt đen nhánh, đồng thời hỏi: "Là ai đó?"

Tiểu Ngưu vội vàng ôm quyền đáp: "Tại hạ Ngụy Tiểu Ngưu, từ Trung Nguyên đến, muốn bái kiến tiểu thư Ngưu Lệ Hoa nhà người."

Cô nương bên trong a một tiếng, mang theo vài phần vui sướng hỏi: "Người thật là Ngụy công tử?" Vừa nói, cửa mở ra một nửa, lộ ra toàn thân. Vừa nhìn liền biết là nha hoàn, một thân phấn hồng, tư thái thướt tha, bộ dáng thanh tú, đang nhìn chăm chăm Tiểu Ngưu. Tiểu Ngưu trong lòng tự nhủ: "Không tệ nha, ngay cả nha hoàn cũng xinh đẹp như vậy." Tiểu Ngưu

lại đáp: "Ta chính là Ngưu Tiểu Ngưu, như giả bao hoán (nếu giả cho đổi lại).

Cô nương cười nhạt một tiếng, nói: "Người chờ chút, ta đi báo cho Ngô quản gia." Vừa nói xong, xoay người đi vào trong. Nàng đi rồi, còn có một nha hoàn khác đứng trong cửa, ngăn cản đường vào, sợ Tiểu Ngưu xông loạn.

Chỉ chốc lát sau, lại thấy cô nương kia phụng bồi một vị thiếu phụ đến đây. Thiếu phụ mặc tử y (y phục màu tím), tướng mạo thanh tân, khí chất thanh nhã.

Thiếu phụ lễ phép chúc vạn phúc, rồi nói: "Nguyện công tử, mời vào."

Tiểu Ngưu đáp "Cảm ơn", rồi đi vào trong. Vào trong phòng, bọn nha hoàn bưng trà lên. Thiếu phụ ở bên cạnh tiếp khách, hỏi: "Nguyện công tử, đã sớm nghe người sẽ tới, không ngờ hôm nay mới đến."

Tiểu Ngưu uống một ngụm trà, nói: "Ta lần đầu ra quan ngoại, không quen đường, nếu không đã có thể tới sớm. Đúng rồi, còn chưa thỉnh giáo phương danh của đại tỷ."

Thiếu phụ hồi đáp: "Ta là Ngô Mẫn, là quản gia của Ngưu tiểu thư."

Tiểu Ngưu hỏi: "Tiểu thư nhà người có ở nhà không?"

Thiếu tử đem đôi mắt đen bóng nhìn Tiểu Ngưu, nói: "Tiểu thư nhà ta không ở nhà, ba ngày trước đã rời đi."

Tiểu Ngưu ại một tiếng, nói: "Thật không khéo rồi, ta tới không đúng lúc." Vừa nghĩ tới không gặp được Ngưu Lệ Hoa, Ma Dao cũng không có hy vọng. Nếu như không sớm đoạt về, sau này còn muốn đoạt lại, thì muôn vàn khó khăn. Nghĩ đến điểm này, hẳn có trăm mối lo.

Ngô Mẫn lắc đầu nói: "Tiểu thư xuống núi, cũng là vì người nha."

Tiểu Ngưu ồ một tiếng, nói: "Vì ta?"

Ngô Mẫn hồi đáp: "Đúng vậy. Tiểu thư nghe nói người muốn tới Thiên Sơn, liền vội vã xuống núi. Nàng nói ở đây không ít người xấu, nàng muốn đi đón người."

Tiểu Ngưu nghe vậy toàn thân ấm áp, cảm giác mỹ nhân tình thâm sâu sắc. Tiểu Ngưu hỏi: "Đáng tiếc thật, chúng ta không gặp được nhau. Không biết nàng có biết chuyện ta đã mất đồ quan trọng không?"

Ngô Mẫn ngẩn ra, hỏi: "Là vật gì?"

Tiểu Ngưu trầm tư một lát, nói: "Nói ra thật xấu hổ, thật sự rất xin lỗi tiểu thư nhà người, ta chuẩn bị đem Ma Dao đến thì đã mất..."

Ngô Mẫn a một tiếng, vẻ mặt thay đổi, nhìn chăm chăm Tiểu Ngưu hồi lâu, mới lên tiếng: "Tại sao lại như vậy? Nếu như thanh Ma Dao này mất, không biết sẽ khiến bao nhiêu người mất mạng đây? Không biết bị người nào cướp đi?"

Tiểu Ngưu hồi đáp: "Là cháu gái Nam Lĩnh Xà Vương Mạc Tiểu Thiên."

Ngô Mẫn thần sắc hơi bình tĩnh, nói: "Điều này còn tốt một chút, bất quá phải lập tức báo cho tiểu thư." Dứt lời, Ngô Mẫn kêu lên: "Tiểu Thanh, đi vào đây." Tiểu kêu vừa dứt, một nha hoàn áo xanh đi vào.

Ngô Mẫn phân phó, nói: "Mau báo cho tiểu thư, nói Ma Dao đã bị Mạc Tiểu Thiên cướp đi, còn có, Ngụy công tử đã đến. Nhớ kỹ, dùng đại bàng thần đi."

Nha hoàn Tiểu Thanh đáp ứng một tiếng, xoay người đi ra ngoài.

Tiểu Ngưu hỏi: "Các người có thể lập tức tìm được Ngưu tiểu thư sao?"

Ngô Mẫn rất tự tin nói: "Người yên tâm đi, nếu như tiểu thư đã xong việc, có thể tối nay sẽ trở lại."

Tiểu Ngưu mặt lộ vẻ vui mừng, nói: "Vậy thì tốt quá, tốt nhất là đem cả Ma Dao về."

Ngô Mẫn mỉm cười nói: "Nhất định rồi. Ở Thiên Sơn này, không có chuyện gì tiểu thư không làm được."

Tiểu Ngưu gật đầu lia lịa nói: "Vậy thì tốt, vậy thì tốt, chỉ cần Ma Dao không vào Trung Nguyên là được."

Ngô Mẫn đột nhiên hỏi: "Ngụy công tử, người lần này đến đây, trừ tiểu thư nhà ta ra, còn không có chuyện gì khác sao?"

Lời này hỏi có thâm ý sâu sắc.

Tiểu Ngưu hồi đáp: "Còn có một việc, đúng rồi, thê tử Hắc Hùng Quái ở đâu, ta có thể gặp một lần được không?"

Ngô Mẫn vành mắt đỏ lên, nói: "Không nói dối công tử, ta chính là thê tử của Hắc Hùng Quái. Ma quý trưởng phu kia cuối cùng còn nhớ đến ta. Nghe tiểu thư nhà ta nói, hẳn đã bị người Trung Nguyên giết chết."

Tiểu Ngưu nghe thấy không đúng nha, Hắc Hùng Quái không phải là bị Ngưu Lệ Hoa giết sao? Nga, đúng rồi, nàng không nói thật với Ngô Mẫn, làm như vậy cũng tốt, để tránh oan oan tương báo, mà nàng còn trọng dụng Ngô Mẫn làm quản gia của nàng, đây là một chuyện tốt nha!

Ngô Mẫn không biết thì tốt hơn.

Tiểu Ngưu ngưng mắt nhìn Ngô Mẫn, nghi ngờ hỏi: "Người thật là thê tử của Hắc Hùng Quái sao?"

Ngô Mẫn gật đầu nói: "Làm thê tử của hã không có gì vinh dự, không đáng để giả mạo."

Tiểu Ngưu hỏi: "Người cũng biết hã thường đọc hai câu thơ chứ?"

Ngô Mẫn cải chính: "Không phải là hã thường đọc, mà ta thường đọc, là ta buộc hã học. 'Nguyệt thượng liễu sao đầu, nhân ước hoàng hôn hậu'."

Tiểu Ngưu lúc này mới tin tưởng nàng là thật, vội vàng một lần nữa làm lễ ra mắt, nói: "Nguyện Tiểu Ngưu ra mắt người. Tìm được người, ta cuối cùng cũng xem như là hoàn thành lời dặn của hã."

Ngô Mẫn đứng dậy, thanh âm nức nở nói: "Nghe tiểu thư nhà ta nói, ở Trung Nguyên hã chỉ có một người bạn là người. Người có thể nói chút chuyện của hã sao?"

Tiểu Ngưu liền đem chuyện Hắc Hùng Quái mà mình biết nhất nói ra, chỉ là không có nói chuyện cùng Ngưu Lệ hoa quyết đấu. Sau đó, Tiểu Ngưu cời tay nài ra, đem hủ tro cốt Hắc Hùng Quái đưa cho Ngô Mẫn, nói: "Tro cốt này là của hã, hã bảo ta đích thân đưa cho người. Đây là chuyện thứ nhất hã giao cho ta."

Ngô Mẫn run rẩy nhận lấy hủ tro cốt, ôm chặt vào trong ngực, lệ rơi không ngừng, nói: "Hắc gia hỏa này, vẫn là vứt bỏ ta. Hã đã nói muốn chiếu cố ta cả đời, tại sao có thể đi trước đây?"

Tiểu Ngưu thấy lòng chua xót, an ủi: "Hã đã mất, người cũng không nên đau buồn."

Ngô Mẫn ổn định tâm tình một chút, lại hỏi: "Hã còn nói cái gì?"

Tiểu Ngưu nói: "Chuyện thứ nhất ta đã làm được. Chuyện thứ hai là hã bảo ta chiếu cố cho người nửa đời còn lại." Nói đến đây, Tiểu Ngưu không dám nhìn nàng, dù sao hai người cũng còn xa lạ.

Ngô Mẫn lắc đầu mấy cái, nói: "Kẻ không có lương tâm này, đây là trốn tránh chính nhiệm."

Tiểu Ngưu nói: "Cũng may, người hiện giờ xem ra không tệ lắm, không cần ta chiếu cố."

Ngô Mẫn đặt hũ tro cốt xuống, nói: "Cũng may, tiểu thư không nghĩ đến hiềm khích lúc trước, đem ta thả ra, còn để cho ta làm quản gia, cho ta học bản lãnh. Tiểu thư thật là một người tốt, sau này ta không cần lo lắng nhiều."

Tiểu Ngưu ừ, nói: "vậy hẳn ở dưới cửu tuyền cũng có thể mỉm cười."

Ngô Mẫn ai một tiếng nói: "Lúc này ta có thể an tâm." Nói xong lời này, nàng lau khô nước mắt, kêu lên: "Tiểu Ngọc vào đây."

Nha hoàn Tiểu Ngọc xinh đẹp kia liền đi vào. Ngô Mẫn phân phó nói: "Dẫn Ngự công tử đến khách phòng nghỉ ngơi, nhớ mang rượu ngon thức ăn ngon lên."

Tiểu Ngọc vội đáp ứng một tiếng, liền hướng Tiểu Ngưu bày ra tư thế xin mời. Tiểu Ngưu liền đi theo Tiểu Ngọc ra cửa, đi đến khách phòng phía sau.

Qua tiền sảnh là một loạt khách phòng. Phía sau khác phòng là một hoa viên, cũng là luyện võ trường. Xa hơn phía sau chính là hậu viện, đó là chỗ ở của chủ nhân Ngưu Lệ Hoa.

Trong lúc Tiểu Ngưu đến khách phòng, liên tục nhìn thấy mấy nha hoàn, đều trẻ tuổi xinh đẹp động lòng người. Tiểu Ngưu trong lòng tự nhủ: 'Hắc, nơi này xem ra còn hơn cả hoàng cung, chỗ nào cũng có mỹ nữ nha. Nếu như trở thành nam chủ nhân, không phải là hoàng đế sao? Những mỹ nữ này đều là của ta.' Nghĩ như vậy, trong lòng Tiểu Ngưu nóng lên.

Tiểu Ngưu được Tiểu Ngọc dẫn đến một gian phòng trang trí hoa lệ, sau đó mang rượu và thức ăn đặt trên bàn. Tiểu Ngọc đứng yên ở bên cạnh.

Tiểu Ngưu thật đúng là đói bụng, cầm lấy đĩa đang muốn ăn, ngẩng đầu lên lại thấy Tiểu Ngọc, liền nói: "Tiểu Ngọc cô nương, người cũng cùng ăn một chút đi."

Tiểu Ngọc cười một tiếng, nói: "Công tử, chúng ta là người hầu, không được phép cùng khách nhân ngồi một chỗ, như vậy sẽ phá vỡ quy cũ."

Tiểu Ngưu ồ một tiếng, hỏi: "Tiểu thư các người rất nghiêm nghị sao?"

Tiểu Ngọc hồi đáp: "Tiểu thư đối với chúng ta rất tốt, giống như tỷ muội, tốt hơn so với lão chủ nhân."

Tiểu Ngưu hiểu nàng nói chính là Tây Vực Ngưu Vương, liền hỏi: "Các người cũng đã hầu hạ lão chủ nhân sao?"

Tiểu Ngọc hồi đáp: "Năm đó đang hầu hạ lão chủ nhân thì bị tiểu thư đưa đi. Tiểu thư nói, các nàng chịu khổ rồi, nên trở về hưởng phúc thôi. Những người chúng ta thì theo tiểu thư từ nhỏ."

Tiểu Ngưu a mấy tiếng, hỏi: "Tiểu Ngọc, người nói cho ta biết, sơn trang này của các người lại gọi là 'Hồng Ngọc sơn trang'?"

Tiểu Ngọc cười, nói: "Trước kia nơi này gọi là 'Cực Lạc sơn trang', sau khi tiểu thư thành chủ nhân ngại cái tên này có phần tà khí, nên sửa thành 'Hồng Ngọc'. Mà sở dĩ gọi là 'Hồng Ngọc', bởi vì trong sơn trang này không có một nam nhân nào."

Tiểu Ngưu sửng sốt, nói: "Vậy những nam nhân kia đi đâu rồi?"

Tiểu Ngọc nói: "Đều bị tiểu thư đuổi đi. Vì vậy, sơn trang này chính là thiên hạ của nữ nhân."

Tiểu Ngưu cười ha ha một tiếng, nói: "Vậy tiểu thư các người trở thành đầu lĩnh nương tử quân. Đúng rồi, tiểu thư các người có nhắc đến ta không?"

Tiểu Ngọc nói: "Từ lần nàng ở Trung Nguyên trở về không chỉ một lần đề cập đến người."

Tiểu Ngưu uống một ngụm rượu, hỏi: "Tiểu thư các người nói ta thế nào?"

Tiểu Ngọc mỉm cười nói: "Tiểu thư của chúng ta nói người thông minh, ham học, tiến bộ, là một hảo thiếu niên, chẳng qua là..."

Tiểu Ngưu nghe vậy trong lòng nóng lên, vội vàng hỏi: "Chỉ là cái gì?"

Tiểu Ngọc cười ha ha, nói: "Công tử, ta không dám nói, sợ tiểu thư trách ta."

Tiểu Ngưu ăi một tiếng, nói: "Chỉ cần ta không nói, nàng sẽ không biết đâu."

Tiểu Ngọc thanh âm hạ thấp, nói: "Tiểu thư nói, người này là một đồ háo sắc, nói chúng ta sau này nhìn thấy người nhất định phải tránh xa người một chút."

Tiểu Ngưu nghe thấy mặt nóng rần lên, cười ha ha nói: "Vậy người còn không tránh xa ta một chút."

Tiểu Ngưu nháy đôi mắt đẹp, nói: "Ta không sợ. Ta nhìn ra được, công tử là một quân tử nha." Lời khen này khiến cho Tiểu Ngưu vô cùng vui sướng, liên tục nâng chén. Hơi rượu bốc lên, ngà ngà say, vì vậy sâu khổ vế mất đao cũng thoáng cái phai nhạt.

Tiểu Ngưu ngủ đến hừng sáng, thức dậy định đi rửa mặt, liền nghe thấy phía sau có người nói: "Tối hôm qua ngủ có được không? Chỗ này của ta không so sánh với Trung Nguyên được."

Vừa nghe thấy thanh âm quen thuộc này, trong lòng Tiểu Ngưu chấn động, quay đầu lại nhìn, liền thấy một đôi mắt xanh biếc đang nhìn mình. Tóc vàng, mắt sâu, da thịt như tuyết, hơn nữa còn rất cao, không phải là Ngưu Lệ Hoa thì còn là ai nữa?

Tiểu Ngưu đại hỉ, kích động kêu lên: "Ngưu tử tử, người đã trở về." Vừa nói xong, xông qua, ôm lấy Ngưu Lệ Hoa, ngay trong phòng xoay vài vòng.

Ngưu Lệ Hoa cười nói: "Sao vậy, cũng đã lớn rồi, sao còn giống như trẻ con vậy."

Tiểu Ngưu đem nàng đặt xuống, lúc này mới thấy nàng mặc một thân áo lam, còn khoác một áo choàng, vô cùng uy phùng. Vừa nhìn thấy bộ ngực cao vút của nàng, Tiểu Ngưu nhớ tới hoan ái ngày trước, liền đưa tay qua, muốn thử xem cảm giác thế nào.

Ngưu Lệ Hoa cười một tiếng, đẩy tay của hắn ra, nói: "Người phải đàn hoàng một chút nha, để cho nha hoàn nhìn thấy chúng sẽ cười ta."

Tiểu Ngưu không dám càn rỡ, lúc này mới lúi cúi kéo Ngưu Lệ Hoa ngồi xuống, nắm lấy ngọc thủ của nàng, hỏi: "Ngưu tử tử, người trở về lúc nào, sao ta không biết?"

Ngưu Lệ Hoa nói: "Ta trở lại lúc nửa đêm hôm qua. Ta còn đến xem qua người, còn người ngủ như chết nha, để người ta khiêng đi cũng không biết."

Tiểu Ngưu giải thích: "Ở chỗ này, dù không phải là nhà mình, nhưng ta lại yên lòng ngủ."

Ngưu Lệ Hoa gật đầu nói: "Vây cũng tốt. Ở chỗ này của ta, người có thể an tâm, không cần lo lắng ai tới tìm phiền toà." "

Tiểu Ngưu nhìn cặp mắt của nàng, nói: "Ngưu tử tử, có tìm được Ma Đao không?" "

Ngưu Lệ Hoa cười cười, nói: "Mặc dù còn chưa tìm được, nhưng rất nhanh sẽ tìm được, chuyện này người có thể yên tâm." "

Tiểu Ngưu nhìn mặt của nàng, trên mặt nàng tràn đầy tự tin. Tiểu Ngưu trong lòng tự nhủ: 'Không phải nói giỡn với ta sao?' Ngưu Lệ Hoa lại nói: "Hôm nay không tìm được, vậy ngày mai đao sẽ trở về. Không tin, hãy đợi đấy." "

Tiểu Ngưu ừ, nói: "Nó tự mình trở lại, tất nhiên là tốt nhất." "

Ngưu Lệ Hoa hỏi: "Ta còn chưa có hỏi, người làm thế nào có được Ma Đao đây?" "

Tiểu Ngưu cũng không giấu diếm, đem quá trình giảng giải một lượt. Ngưu Lệ Hoa hừ hừ, nói: "Hắc Hùng Quái này thật là đầu đá, không chịu khai ra. Nếu như lúc đầu hắc đem Ma Đao trả lại cho ta, ta có thể sẽ không giết hắc." "

Tiểu Ngưu nói: "Có thật là người sẽ không giết hắc không?" "

Ngưu Lệ Hoa suy nghĩ một chút, nói: "Cũng không biết được, nhà chúng ta không thể dễ dàng tha thứ cho phản đồ. Đúng rồi, người nhất định là đã gặp lão bà Ngô Mẫn của hắc rồi?" "

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Đã gặp." "

Ngưu Lệ Hoa hỏi: "Người thấy ta xử trí nàng như thế có được không?" "

Tiểu Ngưu khích lệ nói: "Tương đối tốt." "

Ngưu Lệ hoa nói: "Dù sao Hắc Hùng Quái đã chết, mọi cừu hận cũng đã qua ta không cần thiết phải làm khó lão bà hắc nữ. Nghe nói Hắc Hùng Quái còn nhờ người chiếu cố lão bà của hắc nữ."

Tiểu Ngưu nói: "Có người chiếu cố nàng rồi, không cần đến ta."

Ngưu Lệ Hoa cười một tiếng nói: "Nếu như nàng nguyện ý để người chiếu cố, ta cũng không phản đối. Nàng là một thiếu phụ trẻ tuổi, không có nam nhân, chỉ sợ cuộc sống không được tốt. Nếu như người thật có ý, ta có thể cho nàng theo người, người cũng thấy đấy, bộ dáng của nàng cũng không tệ lắm. Ban đầu, chính là phụ thân ta đã bỏ nhiều tiền để mua về gả cho Hắc Hùng Quái."

Tiểu Ngưu cười một tiếng, nói: "Có người, ta đối với nàng còn có hứng thú sao."

Ngưu Lệ Hoa cười khúc khích, nói: "Lại rót mật vào tai ta."

Tiểu Ngưu cuối cùng không yên lòng về Ma Dao, lại hỏi: "Người thật có thể tìm Ma Dao về?"

Ngưu Lệ Hoa gật đầu nói: "Đương nhiên rồi. Ở địa phương Thiên Sơn này, ai dám đoạt đồ của ta chứ!"

Tiểu Ngưu hỏi: "Mạc Tiểu Thiên này có chút khó đối phó."

Ngưu Lệ Hoa cười, hỏi: "Tiểu Ngưu, người biết Mạc Tiểu Thiên sợ ai nhất không?"

Tiểu Ngưu suy nghĩ một chút, nói: "Hắc là thúc thúc Xà Vương của nàng rồi."

Ngưu Lệ Hoa nói: "Không đúng, đoán lại."

Tiểu Ngưu lại nói: "Như vậy là sư tỷ của ta Đàm Nguyệt Ảnh?"

Ngưu Lệ Hoa hồi đáp: "Sư tử của người mặc dù bản lãnh hơn nàng ta, nhưng nàng cũng không có sợ sư tử của người nha."

Tiểu Ngưu nói: "Ta đây đoán không ra."

Ngưu Lệ Hoa chỉ chỉ cái mũi của nàng, nói: "Nói thật với người, nói cho người biết, người mà Mạc Tiểu Thiên sợ nhất chính là ta, ta mới là khắc tinh lớn nhất của nàng."

Tiểu Ngưu không thể tin được lỗ tai của mình, nói: "Người có cái gì làm cho nàng sợ? Chẳng lẽ người đem nàng thu phục sao?"

Ngưu Lệ Hoa thần bí cười cười, nói: "Người muốn biết sao? Nga, ta bây giờ không nói cho người, nhưng người sẽ sớm biết thôi, nguyên nhân kia người nằm mơ cũng không nghĩ tới."

Tiểu Ngưu còn muốn nói thêm cái gì, Ngưu Lệ Hoa lại nói: "Được rồi, chúng ta đi ăn cơm, còn lời gì thì chờ ăn xong rồi hãy nói." Vừa nói xong, liền dẫn Tiểu Ngưu đến hậu viện của mình, đi tới phòng ăn của nàng. Trên đường đi, gặp không ít thiếu nữ, người nào cũng xinh đẹp.

Lúc ăn cơm, hai người ngồi đối diện. Tiểu Ngưu lại hỏi: "Ngưu tử tử, thủ hạ của người, những cô nương kia, sao ai cũng xinh đẹp vậy?"

Ngưu Lệ Hoa cười đắc ý, nói: "Những cô nương này cũng là tỉ mỉ chọn ra, tự nhiên sẽ không xấu rồi. Nếu như nói xấu, các nàng không có tư cách vào sơn trang của ta."

Tiểu Ngưu nói: "Nghe Tiểu Ngọc nói, khi các nàng còn bé, người đã bắt đầu bồi dưỡng các nàng."

Ngưu Lệ Hoa nói: "Còn không phải sao! Cũng là chuyện mười năm trước, Khi đó, ta còn đang học nghề, các nàng cũng không có chỗ ở. Sau khi

phụ thân chết, ta đem toàn bộ người của hãn đuổi đi, đem những cô nương này về làm người hầu của ta, là nha hoàn của ta."

Tiểu Ngưu hỏi: "Các nàng có bao nhiêu người?"

Ngưu Lệ Hoa hồi đáp: "Tổng cộng một trăm hai mươi người."

Tiểu Ngưu a một tiếng, sợ hãi nói: "Nhiều người như vậy sao? Sao ta không thấy đây."

Ngưu Lệ Hoa giải thích: "Người thấy được chỉ là những hộ viện, đa số đi ra ngoài thi hành nhiệm vụ, nên người không thấy."

Tiểu Ngưu cười hắc hắc rồi nói: "May mà Ngưu tử tử không phải là nam nhân, nếu không, ta còn tưởng rằng người làm hoàng đế nữa."

Ngưu Lệ Hoa cười cười, nói: "Cuộc sống hiện tại của ta, chính là cuộc sống của hoàng đế nha. Được rồi, ăn cơm đi, ăn xong rồi, ta xem thử bản lãnh của người."

Tiểu Ngưu đáp ứng một tiếng, không hề nói thêm nữa, thật tình ăn uống.

Sau khi ăn xong, Ngưu Lệ Hoa dẫn Tiểu Ngưu tới hoa viên. Nói là hoa viên, trên thực tế chẳng có hoa gì nha. Chỉ có vài cây không có lá đứng thẳng đó, thê lương không tả nổi.

Ở đó có một đám cô nương đang luyện công.

Ngưu Lệ Hoa cùng Tiểu Ngưu vừa đến, những người đó lập tức hướng Ngưu Lệ Hoa thi lễ. Ngưu Lệ Hoa để cho các nàng ở một bên xem mình cùng Tiểu Ngưu giao thủ.

Tiểu Ngưu nhếch miệng cười cười, nói: "Ta không phải là đối thủ của người nha, ta nhận thua."

Ngưu Lệ Hoa cởi áo choàng ra, nói: "Nam nhân đó, phải dựa vào bản lĩnh thực sự, không thể mãi dựa vào Ma Dao nha. Đến đây đi, biểu hiện tốt sẽ có thưởng."

Tiểu Ngưu cười xấu xa, hỏi: "Có thể thưởng cái gì?"

Ngưu Lệ Hoa cười một tiếng, nói: "Chỉ cần biểu hiện tốt, ta thưởng cho người hai nha hoàn."

Tiểu Ngưu nghe thấy liền động tâm, vung quyền đầu, nói: "Cần thận nha."

Vừa nói, xông lên một bước, đánh thẳng vào Ngưu Lệ Hoa. Lệ Hoa cổ tay khẽ lật, hướng quyền đầu Tiểu Ngưu chộp tới.

Tiểu Ngưu nghiêng người, vung chân lên đá. Lệ Hoa cũng nhấc chân, lòng bàn chân hai người va vào nhau, Tiểu Ngưu đau đến méo miệng.

Ngưu Lệ Hoa vừa đánh, vừa đánh giá nói: "Được, tiến bộ không ít nha, so với trước kia bất học vô thuật, cũng mạnh hơn nhiều đó."

Được nàng khích lệ, Tiểu Ngưu tinh thần đại chấn, nghiêm túc ứng đối, cẩn thận ra chiêu, lạ cùng Ngưu Lệ Hoa đánh tới trăm hiệp. Hai người trên mặt tuyết nhảy qua nhảy lại, thỉnh thoảng tuyết bắn tung lên, những nha hoàn kia không khỏi vỗ tay khen hay.

Cuối cùng, Tiểu Ngưu vẫn bị Ngưu Lệ Hoa một cước đá ngã lăn. Tiểu Ngưu đứng lên, nói: "Ngưu tử công phu cao, Tiểu Ngưu bội phục sát đất."

Ngưu Lệ Hoa cười cười, nói: "Chỉ cần người cố gắng, người sau này còn tiến xa. Lại đây, để xem pháp thuật người học được thế nào."

Tiểu Ngưu gật đầu, hai tay giơ lên, hồng quang bắn ra. Ngưu Lệ Hoa kêu lên: "Tới đây." Chỉ thấy nàng xoay chuyển song chương, liền khiến cho hồng quang của Tiểu Ngưu biến mất.

Tiểu Ngưu lần nữa vận khí, hồng quang mạnh hơn phát ra, Ngưu Lệ Hoa nhảy lên lộn một vòng, đơn chương đẩy ra, hồng quang của Tiểu Ngưu như như đá chìm đáy biển, không có hiệu quả.

Ngưu Lệ Hoa cười nói: "Người thử đỡ của ta." Song chương hướng Tiểu Ngưu đẩy tới, vừa nhanh vừa mãnh liệt. Một cổ gió lớn thổi đến, Tiểu Ngưu còn chưa kịp phản ứng đã bị thổi bay.

Ngưu Lệ Hoa hướng Tiểu Ngưu cười cười, nói: "Ta đã hạ thủ lưu tình rồi, nếu không, người đã mất mạng. Sau này người tuyệt đối không được lười biếng nha! Giang hồ là nơi cá lớn nuốt cá bé, bản lãnh kém thì không đặt chân lên được."

Tiểu Ngưu từ dưới đất đứng dậy, phúi phúi mũi, nói: "Vâng, tiểu đệ nhất định phải trở thành cường giả."

Ngưu Lệ Hoa trầm tư chốc lát, nói: "Ta yêu cầu đối với người cũng quá cao, người mới luyện võ mới có mấy ngày nha! ta ban đầu cũng giống người lúc này, bản lãnh còn không bằng người."

Những cô nương kia nghe tới đây, nói: "Tiểu thư, tiểu thư, sau này người cũng dạy cho chúng ta pháp thuật linh nha, nghe nói còn có thể cười mây đạp gió nữa."

Ngưu Lệ Hoa khoát tay, nói: "Chờ các người luyện được cơ bản tốt rồi, ta liền dạy cho các người." Chúng nữ liền hoan hô.

Ngày này không có chuyện gì, Ngưu Lệ Hoa đổi thường phục, cùng Tiểu Ngưu du sơn. Phong cảnh nơi này không giống Lao Sơn. Lao Sơn khắp nơi xanh biếc, còn nơi này một màu trắng xóa.

Khi chỉ còn lại hai người, Tiểu Ngưu cũng lớn mật hơn. Khi bọn họ tới đường núi, Tiểu Ngưu ôm cổ Ngưu Lệ hoa, nói: "Ngưu tử tử, từ ngày chia tay, tiểu đệ nhớ muốn chết."

Ngưu Lệ Hoa đối vẻ mặt ôn nhu, dí tay lên trán Tiểu Ngưu, hỏi: "Nói mau, sau khi ta đi, chiếm tiện nghi bao nhiêu thiếu nữ rồi?"

Tiểu Ngưu vội vàng nghiêm túc nói: "Trong lòng của ta trừ người ra không có người khác. Ta nào có chiếm tiện nghi chúng nữ nhân, chính là chúng nữ nhân chiếm tiện nghi của ta."

Sau khi Ngưu Lệ Hoa nghe xong, cười đến run rẩy cả người, nói: "Người da mặt thật dày, có thể nói là thiên hạ vô song."

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, nói: "Ngưu tử tử, chúng ta thân thiết một lần nha."

Ngưu Lệ Hoa chỉ đỉnh núi cao vút nói: "Chúng ta đồng thời chạy lên núi, nếu như người tới trước, tối nay ta liền cùng người."

Tiểu Ngưu vừa nghe, liền phóng hai chân, thi triển khinh công, hướng đỉnh núi chạy đi, tốc độ cực nhanh, giống như phía sau có hổ báo truy đuổi vậy.

Kết quả đương nhiên là Tiểu Ngưu thua, nhưng hăn tuy bại mà vui, bởi vì hai người chỉ cách nhau một bước. Kết quả như thế khiến cho Ngưu Lệ Hoa rất hài lòng, nàng khen ngợi: "Qua mấy năm nữa, ta cũng không bằng người. Người sẽ trở thành đại anh hùng nổi danh thiên hạ." Tiểu Ngưu nắm tay nàng, cười hì hì nói: "Không được đánh trống lảng nha, ta muốn không phải là cái này."

Ngưu Lệ Hoa cười cười, nói: "Thật là vô lại, quần lấy người ta không làm gì được. Được rồi, buổi tối sẽ cho người chút lộc được chưa."

Tiểu Ngưu mừng rỡ nhảy lên. doc truyện tại . Loại chuyện đó không cần làm, chỉ cần nghĩ đến, trong lòng cũng sẽ vui vẻ như thần tiên, Thử hỏi, nam nhân nào không muốn chinh phục mỹ nữ ưu tú chứ. Loại yêu cầu này không chỉ là trên sinh lý, mà trọng yếu hơn là tâm hồn.

Sau bữa cơm chiều, Tiểu Ngưu đi tới hậu viện. Ngưu Lệ Hoa nói với hân: "Người ở trong phòng ngủ chờ ta, ta tắm rửa xong sẽ tới cùng người."

Tiểu Ngưu vừa nghe tắm, lập tức suy nghĩ lung tung, liền nói: "Ta cũng muốn tắm rửa, chúng ta cùng nhau tắm đi, ta giúp người ấm lưng." Hay tay cũng mô phỏng.

Ngưu Lệ Hoa cười ha ha, nói: "Người quả thực giống như cái đuôi, muốn vút cũng không được." Vừa nói xong, đi vào phòng tắm.

Phòng tắm ngay bên cạnh phòng ngủ, chỉ cách một cánh cửa mà thôi. Tiểu Ngưu theo vào, chỉ thấy bên trong có một bồn tắm làm bằng bạch ngọc, trong bồn đã đổ đầy nước ấm, nước trong veo có thể thấy được đáy, chính giữa còn có hơi nước bay lên. Hai nha hoàn ăn mặc hờ hang đứng bên cạnh bồn tắm, các nàng nhìn thấy Tiểu Ngưu đều kinh hoàng thất sắc, bởi vì nơi này chưa từng có nam nhân tiến vào.

Ngưu Lệ Hoa chen đẩy nói: "Không cần sợ, hân là người một nhà, các người cứ coi như không có hân ở đây là được."

Hai nha hoàn chớp đôi mỹ mục nhìn Tiểu Ngưu rồi cùng nói: "Dạ."

Sau đó, hai nha hoàn liền hầu hạ Ngưu Lệ Hoa thoát y.

Từng mảng y phục rơi xuống đất, thân hình đầy đặn trắng như sữa trâu hiện ra trước mắt, khi Tiểu Ngưu nhìn thấy hai ngọn núi nhỏ trước ngực và khu rừng rậm bí ẩn dưới bụng nàng thì ánh mắt sáng rực lên. Hân có cảm giác chấn động, thật muốn đè nàng xuống lập tức hưởng thụ.

Ngưu Lệ Hoa nhìn thấy bộ dạng ngây ngốc của Tiểu Ngưu, khẽ mỉm cười, hướng hai nha hoàn vung tay lên, nha hoàn liền đến cạnh Tiểu Ngưu, nhanh chóng cởi y phục cho Tiểu Ngưu. Tiểu Ngưu khoát tay ngăn lại nói: "Để ta tự làm, để các người cởi, ta rất xấu hổ." Nói xong, chỉ trong giây lát đã đem y phục của mình cởi hết.

Khi hần đã trần trụi trực thì bông tử kia cũng đã kích động mà dựng đứng lên. Ngưu Lệ Hoa nhìn thấy uy phong của gia hỏa đó, xuân tâm nhộn nhạo, suy nghĩ vân vân, khuôn mặt ửng đỏ như đóa hoa mân côi. Mà hai nha hoàn thần tình xấu hổ, e thẹn, xoay mặt nhìn chỗ khác. Các nàng từ trước giờ chưa từng nhìn thấy thứ đồ đó, cho nên phương tâm dao động mãnh liệt.

Tiểu Ngưu ưỡn mông khiến cái vật kia ngóc đầu lên rất cao, biểu lộ tinh thần sẵn sàng xung trận. Ngưu Lệ Hoa cười mắng: "Đại sắc lang, nếu làm chuyện vô lễ với ta, ta đem nó cắt đi."

Tiểu Ngưu vội che bông tử lại, rồi nói: "Người không thể hại ta nha, có bao nhiêu mỹ nữ đều cần nó đó." Hai người nhìn nhau cùng nở nụ cười.

Tiểu Ngưu kéo Ngưu Lệ Hoa, cùng nhau bước vào bồn tắm. Lệ Hoa hướng hai nha hoàn nói: "Các người lui xuống trước đi, có việc ta sẽ gọi các người." Hai nha hoàn liền thi lễ rồi lui xuống.

Các nàng vừa đi, Tiểu Ngưu cũng không có bản khoản, hướng thân thể mỹ nữ, trong chốc lát sờ chỗ này một cái, bóp chỗ kia một cái, khiến Lệ Hoa thật buồn cười khanh khách, muốn tắm cũng không tắm được.

Ngưu Lệ Hoa khẽ đánh tay hần sáng giọng nói: "Đừng như vậy, nếu không ta liền đuổi người ra ngoài."

Như thế Tiểu Ngưu mới chịu dừng tay, cầm khăn bông, nhúng vào nước rồi giúp Lệ Hoa kì cọ thân mình.

Hắn để Lệ Hoa quay lưng về phía mình, hai tay đỡ nàng, từ hai bên chà sát. Làn da trắng tinh khiết, đồn bộ căng tròn, rãnh sâu thần bí và cả nhung mao ướt đầm đều khiến Tiểu Ngưu không thể kiềm chế được, nhục bồng cứng rắn khó chịu, rất muốn làm chuyện xấu.

Do vậy, Tiểu Ngưu liền ném cái khăn bông đi, dùng tay nhào nặn nãi tử của nàng, giống như nhào bột, đối với hai hạt nãi đầu thì lại càng tỉ mỉ trêu đùa.

Chỉ chốc lát sau, một bàn tay lại mò xuống hạ thể của nàng, thăm dò mức độ nông sâu của dòng suối nhỏ. Ngón tay hắn thành thực, thiên biến vạn hóa, có chừng có mực khơi dậy xuân tâm của nữ nhân một cách tối đa.

Trải qua một phen khiêu khích, hơi thở Lệ Hoa từ dồn dập biến thành rên rên rí rí, rồi thành tiếng rên rí dồn dập, giống như bị bệnh vậy.

Tiểu Ngưu rất thành thạo, làm cho dục vọng của Lệ Hoa ngày càng giống như ngọn núi lửa muốn phun trào.

Sự khiêu khích này còn chưa đáng kể, Tiểu Ngưu lại phân khai song thối của nàng lộ ra tiểu động cùng với cúc hoa. Tiểu Ngưu cúi xuống, hít sâu một hơi rồi liếm hút lên chỗ đấy, giống như vừa mút lại vừa cắn, khiến Lệ Hoa kêu to một tiếng, hưng phấn dào dạt, kiều đồn lắc lư không ngừng, hai tay nhũn ra, không thể chống đỡ được nữa.

Tiểu Ngưu chuyên tâm liếm lấy cánh hoa của nàng, liếm tới liếm lui. Nơi đó nước tràn thành sông, xuân thủy trào ra càng lúc càng nhiều, Tiểu Ngưu không khách khí hút hết vào miệng, giống như uống mỹ tửu, làm Lệ Hoa vừa thấy dễ chịu lại rất cảm động. Nàng tin tưởng, Tiểu Ngưu rất yêu nàng, quan hệ của hai người không chỉ là bằng hữu, mà là phu thê.

Vì báo đáp Tiểu Ngưu, Ngưu Lệ Hoa rên rí nói: "Tiểu Ngưu, người thật tốt, thật sự là nam nhân tốt của ta. Người ngồi xuống, để cho ta cũng liếm mút bồng tử của người."

Tiểu Ngưu đương nhiên cao hứng, hần ngồi sát thành bồn hưởng thụ khẩu kỹ của Lệ Hoa. Lệ Hoa đầu tiên thích thú cầm lấy bóng tử, ngắm nghía một chút rồi lôi kéo, chơi đùa, còn sờ sờ hai quả trứng. Sau đó cúi xuống, đưa cái lưỡi thơm tho liếm từng chút từng chút một, rồi đột nhiên đem cả quy đầu ngậm vào trong miệng mà mút, Tiểu Ngưu khoan khoái kêu lên ô ô, trầm trồ khen ngợi không ngớt lời.

Vì muốn làm Tiểu Ngưu vui vẻ, Lệ Hoa còn liếm cả cái khe nhỏ trên quy đầu, khiến Tiểu Ngưu sáng khoái thiếu chút nữa không kìm được mà bắn ra. Hần không dám chờ nữa, liền nói: "Ngưu tử tử, chúng ta bắt đầu đi."

Ngưu Lệ Hoa buông tay ra, thâm tình nói: "Ta cũng muốn rồi."

Tiểu Ngưu xoay lưng Ngưu Lệ Hoa lại, nâng kiều đồn lên mân mê, tay cầm lấy bóng tử, cắm vào đến tận cùng. Sau đó liền rút mạnh đâm sâu, như từng bão táp mưa sa. Lệ Hoa vừa rên rỉ phóng đăng, vừa vận vẹo, trong lòng thoải mái như bay lên.

Tiểu Ngưu khí thế hùng hổ mà làm, bóng như nhanh như thiểm điện, mỗi lần đều biểu hiện lực lượng, làm Lệ Hoa vô cùng thỏa mãn.

"Ngưu tử tử, công phu tiểu đệ thế nào?"

"Thật tuyệt, so với võ công và pháp thuật của người thì cường hãn gấp trăm lần, tử tử sợ rằng hôm nay phải chết trong tay người rồi."

"Ta thế nào khiến tử tử chết đây, ta còn muốn tử tử ngày ngày cùng chung chăn ấm với ta mà."

"Ta muốn sinh cho người một hài tử."

"Một không đủ, ít nhất phải năm mới được."

Lệ Hoa cười lên một cách phóng túng, nói: "Ta không muốn làm heo nha."

Tiểu Ngưu bất ngờ rút bóng tử ra, nhìn tiểu động hồng nhạt kia, chỉ thấy động khẩu ướt đầm, phi thường dễ nhìn.

Sau đó hắn lại cắm một cái vào đến nửa thanh, khuấy đảo một lúc, rồi chọc tới hoa tâm. Kiểu chơi này lại khiến Lệ Hoa kêu sướng không ngừng.

Tiểu Ngưu dùng mãnh phi thường, một hơi làm luôn một ngàn tám trăm cái, công phu xuất chúng như thế khiến Lệ Hoa nhanh chóng đạt đến cao trào.

Nghỉ ngơi một lúc hai người lại thay đổi tư thế. Hai người đều ở trong nước, Tiểu Ngưu nâng một chân nàng lên, đem bóng tử đâm vào, mà Lệ Hoa ôm lấy cổ Tiểu Ngưu, vừa phối hợp, vừa hôn lên môi hắn. Tư thế này mặc dù không thể ác chiến, nhưng lại rất thân mật.

Một lúc sau, Tiểu Ngưu ngồi lên thành bồn, để Lệ Hoa ngồi đối diện, ngồi xuống đùi Tiểu Ngưu, nuốt bóng tử vào tiểu động, tứ chi đều quấn quanh thân nam nhân. Hai người cùng nhau chuyển động, bóng tử của Tiểu Ngưu trong động khuấy đảo không ngừng, mà phì đôn của Lệ Hoa cũng lắc lư liên tục, phối hợp vô cùng ăn ý.

Chơi đùa như thế một lúc thì Tiểu Ngưu lại đổi tư thế mới. Dưới hướng dẫn của hắn, hai tay Lệ Hoa nắm lấy thành bồn cho thân thể nổi bồng bềnh trên mặt nước. Tiểu Ngưu ngồi phía sau, nhằm giữa đôi ngọc thối, nắm lấy đại thối đem đại bóng tử thần dũng đâm vào rút ra.

Lúc này thật thú vị, chỗ hai bộ phận kết hợp thanh âm phát ra sùng sục, trên mặt nước nhiễu động như là nước sôi sùng sục, hiển nhiên là do chấn động.

Sau đó, Lệ Hoa lại quay mặt lại, hai tay nắm lấy thành bồn, Tiểu Ngưu trực diện mà làm. Lúc này song phương hạ thế đều chìm trong nước, đại bổng tử chọc vào tiểu động vang lên tiếng tức tức. Đại nãi tử của Lệ Hoa như đóa hoa giữa cuồng phong lắc lư dữ dội khiến người ta phải mê đắm.

Khi hai người làm đến mệt mỏi thì Tiểu Ngưu mới bắn ra, Lệ Hoa cũng cùng hân cùng nhau đạt cao trào. Trong phòng tắm có một cái giường nhỏ để nghỉ ngơi, Tiểu Ngưu ôm nàng đặt nằm trên đó, nàng vẫn còn thở phì phò, biểu hiện dư vị cao trào chưa qua.

Tiểu Ngưu ngăm nhìn khuôn mặt ửng đỏ đầy thỏa mãn của Lệ Hoa, mỉm cười nói: "Ngưu tử tử, thoải mái chứ?"

Lệ Hoa cười, mở to đôi mắt xanh mọng nước, nói: "Thoải mái lắm, nhưng chưa đủ a, không biết người còn có thể làm nữa không?"

Tiểu Ngưu không phục, nói: "Điều này còn phải hỏi sao, ta làm một đêm không mệt."

Lệ Hoa búng búng vào bổng tử, nói: "Còn mềm xèo thế này, không khác sợi bún."

Tiểu Ngưu tự tin nói: "Nghỉ ngơi một lúc sẽ lại giống như một đại măng xà, dọa chết người."

Lệ Hoa cầm lấy bổng tử nói: "Xem nó uế oải thế này, có lẽ hôm nay không được."

Tiểu Ngưu lắc đầu nói: "Không sao đâu, đồ chơi này của ta rất khỏe."

Lệ Hoa nhìn Tiểu Ngưu đang đắc ý, nói: "Người đã từng làm với hai nữ nhân chưa?"

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Rồi. Các nàng là nữ nhân của ta, cũng rất yêu ta."

Lệ Hoa nói: "Các nàng trên giường so với ta nhất định hấp dẫn người hơn."

Tiểu Ngưu lắc đầu nói: "Không nói vậy được, các nàng có chỗ tốt của các nàng, người có sở trường của người. Các nàng thanh tú, còn người lại hào sảng."

Lệ Hoa có chút chua chua hỏi: "Vật nhất định người rất thích các nàng ấy?"

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, nói: "Không có nha, ta yêu thích người hơn."

Lệ Hoa vẻ mặt tươi cười hỏi: "Tại sao?"

Tiểu Ngưu cười xấu xa nói: "Giống như cười ngựa, ngựa càng khỏe cười càng thích."

Lệ Hoa nghe xong cao hứng nói: "Ta đây liền cười một lần cho người xem."

Dứt lời, Lệ Hoa cúi xuống hạ thân Tiểu Ngưu, mút hút bồng tử một lượt. Dưới sự sủng ái của cái lưỡi thơm mềm, cái thứ đồ chơi của Tiểu Ngưu dựng đứng lên như cột cờ. Lệ Hoa mừng rỡ, cao hứng dẫn xà nhập động, lại kịch chiến một phen.

Tiểu Ngưu vừa phối hợp đâm rút bồng tử, vừa nói: "Ngưu tử tử, người nhẹ một chút nha, đừng lắc mạnh quá."

Lệ Hoa cười hì hì nói: "Tiểu yêu của ta không có vấn đề, chỉ lo bồng tử của người bị ta phá hỏng." Nói xong liền giống như ngựa phóng trên đường.

Tiểu Ngưu đúng là sợ bóng tử gặp chuyện ngoài ý, liền giữ lấy eo nàng, khiến nàng chỉ hoạt động trong phạm vi nhất định. Khi động tác của nàng chậm lại, thì Tiểu Ngưu liền đưa tay nắm lấy nãi tử của nàng. Đôi nãi tử như hai con thỏ trắng nhảy múa, không hảo hảo sờ mó, thật sự đáng tiếc a!

Chơi đùa một lúc, hai người mặc lại quần áo, đi vào phòng ngủ. Lệ Hoa phân phó nha hoàn dọn hai bình rượu ngon, mang lên vài món ăn cùng Tiểu Ngưu đối ẩm.

Tửu lượng của Lệ Hoa làm Tiểu Ngưu mặc cảm. Nàng uống rượu giống như nam nhân, một bát rượu lớn, một ngụm là nửa bát, biểu hiện tính cách phóng khoáng hào sảng của nàng.

Vừa uống rượu hai người vừa tán gẫu. Tiểu Ngưu kể lại tình hình của mình gần đây. Khi hần nhắc đến chuyện Nguyệt Ảnh thành thân, Lệ Hoa thở dài, nói: "Nhân tài như Đàm Nguyệt Ảnh lại gả cho Mạnh Tử Hùng tài trí bình thường như vậy, dùng thành ngữ mà nói, chính là 'Minh châu ám đầu' (Minh châu bị che hào quang hay có thể hiểu là người giỏi không được trọng dụng)

Tiểu Ngưu vừa nghe, lập tức phụ họa nói: "Quá văn nhã rồi, để cho ta nói nha, chính là 'Hoa tươi cắm bãi *** trâu'. Sư tỷ ta đúng là gặp quỷ rồi, đầu óc ngã bệnh, nếu không sao có thể gả cho tiểu vương bát đản kia được."

Lệ Hoa sau khi nghe xong, sáng khoái cười to nói: "Theo ý của người, người đối với Mạnh Tử Hùng rất thống hận sao, không không bởi vì hần cưới Nguyệt Ảnh đó chứ?"

Tiểu Ngưu trong lòng chua chua, nghĩ đến người ta đã là phu thê, thì vô cùng khó chịu. Tốt nhất là sau chuyện đêm đó nàng cùng hần náo loạn, như vậy mình mới có hi vọng.

Tiểu Ngưu thở dài hai cái tức giận nói: "Ta thấy hần không vừa mắt, hơn nữa, hần cũng đã hại ta."

Lệ Hoa hỏi: "Tại sao hắn lại muốn hại người?"

Tiểu Ngưu cười một tiếng, nói: "Còn không phải vì ta thường xuyên không có chuyện gì làm nên nhìn Nguyệt Ảnh mấy lần. Nàng rất xinh đẹp, ta nhìn nhiều chút không được sao?"

Lệ Hoa cười nói: "Thú vị, thú vị, hai nam nhân bởi vì một nữ nhân mà đấu tranh."

Tiểu Ngưu nhớ đến một chuyện, lại hỏi: "Ngưu tử tử, trong ngày thành thân của bọn họ, tà phái các người ba vị ma vương đều đến, người biết không?"

Lệ Hoa đặt bát rượu xuống, nói: "Chuyện lớn như vậy, ta đâu chỉ có biết. Lúc ấy, Quỷ Vương bị thua thiệt liền muốn mời mọi người đi theo hỗ trợ. Ta cũng nhận được lời mời, chỉ là ta không muốn đối địch với ngưu, liền kiếm cớ thoái thác. Vì chuyện này, bọn họ đối với lão đại ta rất bất mãn."

Tiểu Ngưu khẽ vỗ bàn, nói: "Vì chuyện không tốt đẹp đó, chết nhiều người như vậy có đáng giá không?"

Lệ Hoa vừa uống hết nửa bát rượu, nói: "Dĩ nhiên không đáng giá rồi. Có một số chuyện không cần phải động võ, ta cũng đã khuyên bọn họ như vậy, bọn họ không nghe, nói đây chính là thị uy với chính đạo, không giáo huấn một lần, tà phái chúng ta không còn đất đặt chân. Kết quả là nhiều người chết như vậy, sau khi ta biết cũng cảm thấy không thoải mái."

Tiểu Ngưu thở dài một hơi, nói: "Nếu có một ngày, tà phái cùng chánh đạo không tranh đấu nữa thì đây chính là một chuyện rất may của võ lâm."

Lệ Hoa lắc đầu nói: "Ta cũng nghĩ như vậy, nhưng mà khó có thể. Đánh nhau nhiều năm như vậy, muốn không đánh nữa quá khó khăn."

Tiểu Ngưu trầm ngâm nói: "Ta nhất định nghĩ biện pháp, hy vọng có thể làm cho hai phái sống hòa bình, không còn chém chém giết giết nữa."

Lệ Hoa cười một tiếng, nói: "Tốt lắm, ta cũng sớm muốn vậy, chỉ là vẫn không có biện pháp tốt. Được, vì võ lâm hòa bình, chúng ta uống."

Khi nói đến chuyện mất Ma Dao, Tiểu Ngưu vẽ mặt xấu hổ, chỉ nói chuyện trúng thuốc của đối phương, không có nói chuyện trúng mỹ nhân kế, Lệ Hoa luôn miệng thở dài, nói: "Đáng tiếc, người không chiếm được tiện nghi nha! Cô nàng kia thân thể cũng không tệ."

Tiểu Ngưu ồ lên một tiếng, hỏi: "Sao người lại biết?"

Lệ Hoa đang muốn trả lời, Tiểu Ngọc bên ngoài gõ cửa. Lệ Hoa hỏi: "chuyện gì?"

Tiểu Ngọc trả lời: "Tiểu thư, Mạc tiểu thư đã đến."

Lệ Hoa lại hỏi: "Vậy Ma Dao đã tới chưa?"

Tiểu Ngọc hồi đáp: "Nàng cũng mang đến."

Lệ Hoa nhìn thoáng qua Tiểu Ngưu, nói: "Tốt, bảo nàng tới gặp ta."

Tiểu Ngọc đáp ứng một tiếng, rồi đi.

Tiểu Ngưu vừa nghe Ma Dao đến, không thể tin được nhìn Lệ Hoa, hỏi: "Ngưu tỷ tỷ, chuyện này có thật không? Người dùng cách gì để tìm được? Mạc tiểu thư có phải là Tiểu Thiên không?"

Lệ Hoa cười ha ha một tiếng, nói: "Tiểu Ngưu, người đừng vội, người sẽ sớm biết cả thôi." Tiểu Ngưu đáp ứng, hai người lại tiếp tục uống rượu.

Sau khi hoan ái, tâm tình Lệ Hoa đặc biệt tốt, trên khuôn mặt trắng trẻo lộ ra vẻ ửng hồng, là một loại trạng thái sau khi thỏa mãn.

Đôi mắt xanh của nàng lấp lánh thần quang, đặc biệt phong tình. Bộ ngực nhô cao lên, khiến cho Tiểu Ngưu phải suy nghĩ lung tung.

Bây giờ thì tốt rồi, Ma Dao đã trở lại, nhưng trước khi tận mắt nhìn thấy, hẳn cũng chưa thể yên tâm.

Hẳn thực sự nghĩ mãi mà không ra, Mạc Tiểu Thiên tại sao lại lên Thiên Sơn, vì sao lại cam tâm tình nguyện mang đao đến đây?

Chẳng lẽ là Lệ Hoa phái người đi bắt nàng, áp giải nàng tới sao?

Rất nhanh, một thiếu nữ đẩy cửa tiến vào.

Áo da quần do, tóc tết đuôi sam, trên người vang lên tiếng lục lạc, đôi mắt xoay chuyển, trong tay còn cầm một thanh đao, người này đương nhiên là Mạc Tiểu Thiên rồi. Tiểu Ngưu trong lòng chấn động, rất muốn rút ra xem một chút, xem đó có phải là Ma Dao bị cướp đi không.

Mạc Tiểu Thiên nhìn thấy Tiểu Ngưu ở chỗ này, cũng không cảm thấy kỳ quái, nàng cũng không để ý hẳn, đi tới bên Lệ Hoa, nói: "Ngưu tử tử, ta nghe lời người, mang đao đến."

Lệ Hoa nốc một hớp rượu, mặt trầm lại, lớn tiếng nói: "Lá gan của người cũng không nhỏ nha, dám cướp đồ của ta, người không muốn sống sao?"

Mạc Tiểu Thiên bị dọa cho sợ run lên, vội vàng nói: "Ngưu tử tử, người hãy nghe ta nói, ta biết vật này là của người, ta không phải là giúp người đoạt lại sao?"

Lệ Hoa nhìn chăm chăm nàng, nói: "Nếu là giúp ta đoạt lại, vậy tại sao người không mang đến, mà chạy trốn bên ngoài đây? Nếu không phải ta đuổi đến kịp thời, người có lẽ đã đến Trung Nguyên rồi. Người muốn cái gì, người không nghe lời ta nữa phải không?"

Mạc Tiểu Thiên liên tục khoát tay, mặt khẩn trương, nói: "Ngưu tử tử, ta chỉ là tò mò về Ma Dao. Ta muốn chơi mấy ngày, chơi chán rồi sẽ mang trả. Ngưu tử tử, người vạn lần đừng nên tức giận nha, nếu người không để ý đến ta, nếu như người còn tức giận ta, vậy người dùng roi đánh ta đi."

Lệ Hoa suy nghĩ một chút, nói: "Chuyện này ta sẽ xử lý sau, bất quá bây giờ không vội phạt người, mau lấy đao ra."

Mạc Tiểu Thiên liền cung kính đem đao dâng lên. Lệ Hoa cầm đao trong tay, lật qua lật lại nhìn đao mấy lần, chăm chú quan sát, tự nhủ: "Ma Dao à, người rốt cuộc cũng trở về. Nếu không phải do Hắc Hùng Quái gây rắc rối, làm sao lại có nhiều người vô tội chết được." Nói xong lại hướng về Tiểu Thiên quơ quơ đao.

Mạc Tiểu Thiên bị dọa đến sắc mặt xám như màu đất, vội nói: "Ngưu tử tử, người đừng giết ta nha, ta biết sai rồi."

Lệ Hoa hừ một tiếng, nói: "Mạc Tiểu Thiên, người đi nghỉ ngơi trước đi, sáng sớm ngày mai, người đến nói chuyện với ta."

Mạc Tiểu Thiên đáp ứng một tiếng, nói: "Cảm ơn Ngưu tử tử tha thứ."

Lệ Hoa cười lạnh nói: "Ta chưa nói tha cho người đâu. Nếu bây giờ người muốn một mình trốn đi, thì người chờ đầu người rơi xuống đất đi."

Thân thể Mạc Tiểu Thiên run lên, nói: "Tiểu muội không dám."

Lệ Hoa ừ một tiếng, nói: "Đi đi." Mạc Tiểu Thiên liền nơm nớp lo sợ đi ra cửa.

Một màn này lọt vào mắt Tiểu Ngưu, hần nghĩ mãi không thông, Mạc Tiểu Thiên lợi hại như thế sao lại sợ Ngưu Lệ hoa như vậy? Giống như là chuột thấy mèo vậy. Lệ Hoa có điểm nào làm cho Mạc Tiểu Thiên sợ hãi như vậy đây?

Lệ Hoa đem Ma Dao nhét vào tay Tiểu Ngưu, nói: "Tiểu Ngưu, cây đao này người cầm đi. Lại đây, cùng ta uống rượu tiếp, hôm nay ta thật cao hứng nha!"

Tiểu Ngưu cầm Ma Dao trong tay, tâm tình cũng dâng cao, hẳn tựa hồ thấy được ngày mai tươi sáng của mình.

Lệ Hoa cười với hắn, nói: "Ngày mai, ta sẽ cho người chuyện vui hơn nữa, người hãy chờ được hưởng phúc đi."

Tiểu Ngưu hai mắt sáng lên, hỏi: "Chuyện vui gì?"

Lệ Hoa nói thầm bên tai Tiểu Ngưu mấy câu, Tiểu Ngưu vui mừng tít mắt. Hắn biết, mình đã rơi vào trong mộng ôn nhu rồi, điều này khiến cho hắn tạm thời quên đi sầu muộn lúc trước. Làm nam nhân, chuyện này sao có thể không phải là chuyện tốt được?

Đêm đã khuya, Tiểu Ngưu ôm Ngưu Lệ Hoa đã say mềm tiến vào trướng phù dung, tận hưởng diễm phúc.

MA ĐẠO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 87: Trò Chơi Ngọt Ngào

Tiểu Ngưu ngụ tại "Hồng Ngọc sơn trang" của Ngưu Lệ Hoa, không khác gì tiến vào chốn bồng lai tiên cảnh. Ăn mặc, tiêu xài đều đầy đủ. Ban ngày Ngưu Lệ Hoa bồi hấn ngắm cảnh, luyện võ; buổi tối nàng cho hấn điểm phúc khôn cùng, khiến hấn có cảm giác như đang mơ. Hấn thấy bản thân dường như trở thành một vị hoàng đế, cuộc sống hạnh phúc ngập tràn.

Từ khi vào "Hồng Ngọc sơn trang", hấn gặp rất ít phiền toái. Mặc dù thi thoảng vẫn có vài người không tự lượng sức tới đây gây chuyện, tìm đủ lí lẽ hòng cướp ma đao, nhưng không ai không bị Ngưu Lệ Hoa đuổi chạy. Có người còn đáng thương hơn, ngay cả tính mệnh cũng đành lưu lại.

Các tin đồn trong giang hồ, cũng hay truyền tới nơi này. Không phải là bất hòa giữa phái này với phái kia, ra tay tàn nhẫn, cũng là tà phái cùng chính đạo thỉnh thoảng sinh ra xung đột nho nhỏ. Nhưng có một tin tức bất thường ở Lao Sơn, làm Tiểu Ngưu tương đối chú ý.

Giang hồ đồn đãi, nói rằng Xung Hư đạo trưởng vô tình chiếm được ma đao, bị đệ tử Ngụy Tiểu Ngưu phát hiện, lập mưu ăn trộm ma đao, sau đó trốn chui trốn nhủi. Vì vậy, danh tiếng của Tiểu Ngưu trở nên xấu xa.

Hơn nữa sau khi Tiểu Ngưu cầm ma đao chạy trốn, Lao Sơn phái trước sau cử Đàm Nguyệt Ảnh và Mạnh Tử Hùng truy giết xuống núi, chẳng qua không có kết quả gì.

Nghe được những tin này, Tiểu Ngưu cực độ bất mãn, tức giận nói: "Lũ người giang hồ này thúi lắm. Ta khi nào chôm ma đao từ tay Xung Hư lão

đạo? Hãn làm gì có đao a!"

"Chẳng qua là lời giang hồ đồn đãi thôi, người cần gì phải bận tâm? Chỉ cần bọn họ không đến làm phiền chúng ta là được." Ngưu Lệ Hoa an ủi Tiểu Ngưu.

Tiểu Ngưu còn nói: "Nguyệt Ảnh cùng Mạnh Tử Hùng nếu đuổi tới đây, rốt cuộc có phải thật hay không?" Ngưu Lệ Hoa cười sáng lạn: "Cứ coi như là thật, chúng ta cũng chả sợ bọn họ. Chẳng lẽ hai ta còn không đối phó nổi sao?"

Tiểu Ngưu cười cười không nói câu nào. Vừa nghĩ đến Nguyệt Ảnh, tâm tình của hãn trở nên mâu thuẫn cùng cực, vừa mong được gặp nàng, lại sợ không có dũng khí. Nếu quả thật nhìn thấy nàng, chẳng lẽ mình phải động thủ với nàng sao? Điều này tuyệt đối không thể nào. Ngược lại, nếu Mạnh Tử Hùng dám can đảm đến đây, ta tuyệt đối không để cho hãn còn sống trở về. Lần trước thật quá tiện nghi cho hãn rồi. Chỉ lo vui vẻ, nếu như lúc đó đem hãn trước xử lý luôn thì tốt biết mấy.

Do đó hai người chuẩn bị sẵn sàng, chờ Nguyệt Ảnh và Mạnh Tử Hùng xuất hiện. Nhưng đợi liên tiếp mấy tháng, cũng không có chút động tĩnh.

Xem ra đây chẳng qua là lời giang hồ đồn đãi thôi, cũng không phải là thật.

Trong đoạn thời gian này, Tiểu Ngưu không quên khổ luyện công phu. Người trong giang hồ, bản lãnh là thứ trọng yếu nhất. Nếu như không có bản lãnh, sao có thể thực hiện nguyện vọng võ lâm thái bình của mình đây? Cũng không thể chỉ dựa vào ma đao a? Nếu có một ngày mình đánh mất ma đao, chẳng lẽ lập tức liền biến thành phế vật ư? Muốn thành anh hùng, phải dựa vào chân tài thực học.

Hơn nữa Tiểu Ngưu không ngừng quần lấy Ngưu Lệ Hoa, đòi nàng dạy hãn đao pháp ma đao. Đây cũng là một trong những mục đích của hãn trong

chuyển này. Không biết ma đao đao pháp, sẽ không cách nào phát huy uy lực lớn nhất của nó.

Ngưu Lệ Hoa nghĩ ngợi hồi lâu, mới đáp ứng dạy hần. Tổng cộng mất ba ngày, mỗi ngày học một chiêu. Ngày thứ nhất, Ngưu Lệ Hoa dạy chính là "Tinh đình điểm nước" (Chuồn chuồn điểm nước). Chiêu này rất đơn giản, chỉ cần rung động cổ tay, lấy mũi đao công kích đối thủ. Chiêu thứ hai gọi "Mãnh long quá giang" (Rồng mạnh qua sông). Chiêu này cũng đơn giản vô cùng, chẳng qua là rút đao vọt tới trước. Chiêu này so với chiêu thứ nhất nhanh hơn, khí thế mãnh liệt hơn. Đến ngày thứ ba, nàng dạy chính là "Đại bàng phách hải" (Đại bàng vượt biển), chiêu này khí thế khoáng đạt, cảnh giới cuồng phong bạo vũ.

Dạy xong ba chiêu, Ngưu Lệ Hoa để Tiểu Ngưu luyện cho thành thực. Tiểu Ngưu quả nhiên có tư chất, chỉ dùng mười ngày, đã thuộc lòng như nấu cháo. Đến khi hần cảm thấy không sai biệt lắm, sẽ nhờ Ngưu Lệ Hoa dạy tiếp.

Ngưu Lệ Hoa lắc đầu: "Không dạy."

"Tại sao? Ngưu tỷ tỷ, người không tín nhiệm ta sao? Quan hệ giữa chúng ta là vợ chồng mà." Tiểu Ngưu sừng sốt.

Ngưu Lệ Hoa vỗ vỗ vai hần, cười nói: "Tiểu tử, người còn muốn thế nào nữa. Không phải ta không dạy người, mà không còn gì để dạy."

Tiểu Ngưu lại hỏi: "Có ý gì, ta nghe không hiểu."

Ngưu Lệ Hoa kiên nhẫn giải thích: "Ta đã nói với người rồi, bộ đao pháp này trên thực tế chỉ có ba chiêu. Người dù ép ta dạy nữa, ta cũng chả biết làm sao." Nàng hai tay giang ra.

Tiểu Ngưu ồ một tiếng, nghi ngờ: "Không thể nào, đao pháp này cứ nhiên chỉ có ba chiêu! Thật không thể tưởng tượng được, ta còn tưởng rằng

phải học mất cả năm rưỡi trời a!"

Ngưu Lệ Hoa nhắc nhở: "Chẳng lẽ chuyện gì cũng phải phức tạp như vậy sao? Rất nhiều chuyện vốn rất đơn giản, nhưng người Trung Nguyên các người lại nghĩ quá phức tạp. Điểm này, các người so ra vẫn kém chúng ta." Tiểu Ngưu hí mắt, trầm tư nửa ngày mới mở miệng: "Chỉ có ba chiêu này sao mà đủ dùng? Ba ngày nay ta đem ba chiêu luyện đến mấy trăm lần, người cũng nhìn thấy đó, căn bản chả có gì thần kỳ, cũng không thấy bao nhiêu uy lực nha!" Ngưu Lệ Hoa khoát khoát tay chặn lại, tỏ vẻ không đồng ý: "Người đừng xem thường ba chiêu này. Lúc bình thường luyện cũng không nhìn ra được gì, chờ người cùng địch nhân đối trận, mới thấy được uy lực chân chính."

"Thật có chút làm con người ta khó mà tin nổi." Tiểu Ngưu thở dài.

Ngưu Lệ Hoa suy nghĩ một chút, đoạn nói: "Nếu như người vẫn không tin, vậy chúng ta thử chiêu một chút."

Tiểu Ngưu hỏi: "Thử thế nào?"

Ngưu Lệ Hoa nói: "Ta cầm đao so chiêu với người, nhưng người phải nhớ kỹ, chỉ có thể dùng chiêu đầu tiên, các chiêu sau chớ dùng."

Tiểu Ngưu hỏi: "Vì sao lại thế?"

"Nếu như người dùng chiêu số phía sau, chỉ sợ sau này sẽ không còn được gặp lại Ngưu tử tử nữa." Mắt Ngưu Lệ Hoa chột trợn trừng.

Tiểu Ngưu nghe xong, vội vàng gật đầu đáp ứng. Hai người đều cầm một thanh đao, chuẩn bị tư thế, liền lao về phía đối phương. Ngưu Lệ Hoa dùng một thanh đao thường, động tác mau lẹ, liên tục công kích chỗ yếu hại của Tiểu Ngưu. Bởi Tiểu Ngưu cầm chính là ma đao, nên có thể ngăn trở Ngưu Lệ Hoa tiến công. Nếu như đối lấy đao cùi, trên người Tiểu Ngưu đã sớm có mấy cái lỗ.

Hai người chột cao chột thấp, hết trái lại phải, đánh tới mức không thể tách rời. Khi Tiểu Ngưu cảm thấy không ngăn cản được nữa, liền hô lên: "Cẩn thận, ta chuẩn bị dùng 'Tinh đình điểm nước'." Dứt lời, lùi nhanh mấy bước, cổ tay rung lên mấy cái.

Chột một cổ cuồng phong nổi lên. Ngưu Lệ Hoa sớm đã có chuẩn bị, vội vàng thu đao lui về sau nhanh chóng, múa đao liên tiếp bảo vệ chỗ yếu hại. Gió lớn qua đi, Tiểu Ngưu mới nhìn thấy áo ngoài của Ngưu Lệ Hoa rơi lả tả như bông tuyết, lộ ra làn da trắng nõn.

Hai mắt Tiểu Ngưu trợn to, nhìn ma đao, lại nhìn Ngưu Lệ Hoa bả vai cùng cánh tay ngọc lỏa lồ, kinh ngạc nói: "Lợi hại vậy?"

Ngưu Lệ Hoa sờ sờ bả vai của mình, nũng nịu: "Lúc này người tin chưa? Nếu không phải ta nhanh mắt, không chết cũng bị trọng thương. Nếu người còn dùng mấy chiêu sau, Ngưu tử tử của người lúc này đã phơi xác rồi." Tiểu Ngưu vội vàng tiếp lời: "Xin lỗi, Ngưu tử tử. Sớm biết đao pháp này lợi hại như vậy, ta đã không thử rồi. Thương ở thân nàng, đau ở lòng ta a!"

Ngưu Lệ Hoa cười vui vẻ: "Ta không phải mấy tiểu cô nương Trung Nguyên, dễ dàng bị người lừa như vậy. Giờ ta phải mau chóng tìm áo khác mặc vào, nếu không thủ hạ chê cười ta." Vừa nói, nhấc chân rời đi.

"Chờ một chút, ta giúp nàng thay y phục." Vừa nói chuyện, cũng lẳng xăng chạy theo.

Đang luyện công hăng say, Tiểu Ngưu mới phát hiện một vấn đề, mấy ngày nay không thấy Mạc Tiểu Thiên đâu. Hắn không nhịn được hỏi: "Mạc Tiểu Thiên đi đâu rồi?"

Ngưu Lệ Hoa cười một tiếng, hỏi ngược lại: "Thế nào, quan tâm tới nàng hả. Người có phải có ý tứ với nàng nha? Nếu như là vậy, chuyện này ta có thể giúp một tay."

Tiểu Ngưu cười hắc hắc mấy tiếng: "Nào có chuyện đó, chỉ là tùy tiện hỏi một chút thôi, ta không có ý gì khác. Nàng ta một thân toàn là độc, ta nào dám tiếp cận nàng!"

Ngưu Lệ Hoa thu lại nụ cười: "Vậy thì tốt. Nói cho người biết, mấy ngày nay nàng làm việc trong phòng bếp." Tiểu Ngưu nghe xong chỉ cười cười: "Không nghĩ tới nàng ta còn tinh thông nấu nướng a, ở phòng bếp nấu ăn cơ à?"

Ngưu Lệ Hoa cải chính: "Không phải việc đó, ta phạt nàng làm việc ở phòng bếp. Nàng phạm sai lầm, không nghe lời ta, ta đành phải xử phạt nàng. Nếu không xử phạt nàng một lần, trong mắt nàng nào còn có ta nữa!" Nói đến đây, trên mặt Ngưu Lệ Hoa lộ ra vẻ nghiêm nghị.

Tiểu Ngưu nhìn vào đôi mắt xanh lơ của Ngưu Lệ Hoa, hỏi một vấn đề hắc hắc luôn thắc mắc: "Ngưu tử tử, nàng ta sao phải nghe lời nàng như vậy? Chỉ e ngay cả thúc thúc của nàng ra lệnh cũng chưa chắc đã bằng nàng nha." Ngưu Lệ Hoa đặc ý nói: "Người nói không sai. Thúc thúc hắc bắt nàng làm gì, nàng ta chưa chắc chịu nghe. Nhưng đối là ta, nàng tuyệt đối nghe lời. Có thể nói thế này, ta bắt nàng đi hướng đông, nàng không dám đi hướng tây; ta kêu nàng đánh chó, nàng không dám mắng gà."

Tiểu Ngưu gật gật đầu: "Đúng nhỉ, nàng tại sao chịu nghe lời nàng thế? Đối lại người khác lấy được ma đao, cho dù chết cũng sẽ không lộ mặt ra ngoài, nhưng nàng ta lại chủ động giao trả, hình như là trúng một loại ma pháp. Ta thật không hiểu được." Ngưu Lệ Hoa cười khanh khách không ngừng, vẻ mặt thần bí: "Nguyên nhân này ư, chính là bí mật giữa ta và nàng ấy, không có người khác biết. Người muốn biết thật sao?"

Tiểu Ngưu nhẹ nhàng tiến lên, ôm eo Ngưu Lệ Hoa, thì thào: "Ta rất muốn biết là đằng khác." Ngưu Lệ Hoa tựa đầu vào ngực Tiểu Ngưu, nhẹ giọng nói: "Ta tạm thời không nói cho người được, bất quá người cũng không cần vội, người rất nhanh sẽ biết thôi. Người ngàn vạn lần không

được để lộ ra. Nếu không người ta sẽ giận đó." Tiểu Ngưu hôn mặt đẹp của nàng một cái, lại nói: "Nàng cứ yên tâm. Tiểu Ngưu ta mặc dù hay nói hay cười, nhưng ta là người kín miệng. Ta cũng không phải là thằng ngu suốt ngày rêu rao chuyện trong nhà." Ngưu Lệ Hoa gật đầu, thâm tình nhìn Tiểu Ngưu: "Thiếp tin chàng. Chàng cứ chờ đi! Sau khi chàng biết được nguyên nhân ắt hẳn sẽ giết mình, nhưng thiếp hy vọng chàng có thể hiểu được." Tiểu Ngưu thực không biết nàng đang nói cái gì, gật đầu cho có lệ. Hắn nhủ thầm: 'Chẳng lẽ Ngưu tử tử năm được yếu điểm của Mạc Tiểu Thiên, vì vậy mang ra uy hiếp, Mạc Tiểu Thiên đành phải ngoan ngoãn nghe lời, nếu không sẽ có hậu quả nghiêm trọng chờ nàng?' Sau bữa cơm chiều, Ngưu Lệ Hoa cùng Tiểu Ngưu ngồi trên giường hàn huyên một lát. Ngưu Lệ Hoa nói với Tiểu Ngưu: "Chàng tới phòng bếp gọi Mạc Tiểu Thiên vào phòng ta."

Tiểu Ngưu thắc mắc: "Gọi nàng ta tới làm gì?"

Ngưu Lệ Hoa cười ha ha một tiếng: "Bảo chàng thì chàng cứ làm đi, đừng hỏi nhiều như vậy." Tiểu Ngưu một bụng nghi ngờ hướng đến phòng bếp. Tới nơi chỉ thấy ánh nến lơ mờ, Mạc Tiểu Thiên một thân y phục thô sơ đang cặm cùi rửa chén! Dưới bàn tay thoăn thoắt không ngừng của nàng, tiếng chén đĩa va chạm vào nhau kêu "keng keng".

Thấy nàng một đời ma nữ lại làm công việc này, Tiểu Ngưu cảm thấy vừa tức vừa buồn cười, hơn nữa có mấy phần đáng thương. Hắn hơi hơi mềm lòng.

Mạc Tiểu Thiên phát hiện ra Tiểu Ngưu, cũng không chủ động bắt chuyện, chỉ quét mắt nhìn hắn một cái, tiếp tục công việc đang dang dở.

Tiểu Ngưu đến gần nàng, ngửi mùi thơm trên người nàng tỏa ra, nhẹ giọng nói: "Nàng sao lại chạy đến đây làm công việc này? Nếu như không phải Ngưu tử tử nói cho ta biết, ta còn tưởng nàng đã đi rồi a!"

Mạc Tiểu Thiên hừ một tiếng, cũng không quay đầu lại: "Chuyện của ta không cần người lo. Người đừng tưởng rằng Ngưu tử tử quan hệ tốt với người, là người có thể quản ta. Nàng có thể quản ta, nhưng người thì không." Tiểu Ngưu nghe xong có điểm không thoải mái: "Chó cắn Lữ Động Tân, không biết lòng người tốt." Mạc Tiểu Thiên lớn tiếng nói: "Ta không muốn người giả mù sa mưa quan tâm ta. Đàn ông các người chả có ai tốt, toàn một lũ bần thủ, hạ lưu. Người mau mau rút đi, ta không muốn thấy mặt người nữa. Bộ dáng này của ta, chả có gì đẹp mắt hết." Tiểu Ngưu nghe xong điên tiết mắng: "Không biết điều." Nói xong cất bước đi thẳng. Lúc ra tới cửa, mới nhớ tới mục đích đến đây của mình.

Tiểu Ngưu xoay người: "À! Ta bị nàng chọc giận tí nữa quên cả chánh sự. Ngưu tử tử nhờ ta thông báo cho người, đến phòng của nàng ấy."

Sau khi Mạc Tiểu Thiên nghe xong, giống như ngày vui giáng xuống, đôi tay đang bận rộn chợt dừng lại, đôi mắt đẹp mở to, lớn tiếng hỏi: "Có thật không? Người nói là sự thật sao? Nàng thật muốn gặp ta?"

Tiểu Ngưu tức giận: "Nàng ta nói như thế, ta chuyển đạt y nguyên, có đi hay không là chuyện của người." Nói xong Tiểu Ngưu nhấc chân rời đi.

Mạc Tiểu Thiên vội hô lên: "Người chờ ta một chút, ta đi ngay. Nhưng phải rửa mặt, vệ sinh sạch sẽ chút đã. Nếu không nàng sẽ ghét ta." Dứt lời, vừa rót nước vừa chải đầu, trong miệng thỉnh thoảng còn thì thào: "Nàng cuối cùng không hề quên ta, cuối cùng đã tha thứ cho ta. Sau này ta cũng không dám không nghe lời của nàng nữa." Nghe được những lời này, Tiểu Ngưu càng thêm mê hoặc. Hắn càng ngày càng không hiểu, cái bà ma nữ không sợ trời không sợ đất này làm sao lại sợ Ngưu tử tử như vậy? Ngưu tử tử dùng biện pháp gì khiến nàng sợ hãi nhỉ? Nếu như ta học được biện pháp này, nàng còn không thuộc về ta sao?

Sau đó Tiểu Ngưu dẫn theo Mạc Tiểu Thiên trở về phòng, nàng muốn thay quần áo. Dĩ nhiên là Tiểu Ngưu đứng ngoài canh cửa, Mạc Tiểu Thiên

cũng không đến mức hảo tâm để hắt bên cạnh nhìn. Một lúc lâu, nàng mới trở ra.

Khi Mạc Tiểu Thiên bước ra, làm mắt Tiểu Ngưu sáng rực lên. Nàng đổi lại y phục mới tinh, mặt đẹp ửng đỏ, hai mắt long lanh, cổ tay và mắt cá chân đeo lục lạc vô cùng thanh thúy như trước. Trên đầu tóc tết đuôi sam rất dễ thương.

Tiểu Ngưu ngấm nhìn Tiểu Thiên xinh đẹp trước mặt, nuốt nước miếng mấy cái. Hồi tưởng lại mình từng có một lần thân thiết cùng nàng, toàn thân không khỏi nóng lên, hạ thể ưỡn thẳng. Hắn tự nhủ: 'Không được, nha đầu này từng làm ta điêu đứng, đáng tiếc lại không thể tiến tới sờ loạn, càng không thể cùng nàng khoái hoạt.' Bộ dáng ngẩn ngơ của Tiểu Ngưu lọt vào mắt Tiểu Thiên, trong lòng nàng chợt thấy ấm áp, vô cùng tự hào, ngoài miệng lại hừ hừ: "Nhìn cái gì vậy, người bị ngu sao? Còn không mau đi? Người nhớ kỹ cho ta, không cho phép nhìn ta như vậy, hơn nữa không được có tư tưởng xấu xa. Nếu không, ta sẽ không khách khí với người. Bản lãnh dụng độc của ta, người đã từng chính mắt chứng kiến, có muốn thử một chút hay không?" Tiểu Ngưu cười hắc hắc nói: "Ta nhất định nghe lời nàng. Ai mà không biết Mạc tiểu thư là đệ nhất thiên hạ độc nữ nha, chỉ cần mặt đối mặt nói chuyện với người khác, đối phương cũng phải trúng độc."

Tiểu Thiên nghe xong, phì một tiếng, nhẹ mắng: "Thật là miệng lưỡi trơn tru. Nếu nói nam nhân khác là heo, người chính là một con heo thối tha."

Tiểu Ngưu cười ha hả: "Có phải heo thối hay không, làm sao người biết được? Người còn chưa ngủi qua à." Tiểu Thiên giận dữ hét lớn một tiếng, xông lên muốn đánh. Tiểu Ngưu há có thể cho nàng tiếp cận, khụy chân một chút, cả người liền vọt ra xa. Tiểu Thiên đuổi theo, vừa chạy vừa la: "Xú nam nhân, đừng để ta bắt được người, bắt được người, ta phải thiến người."

Vừa đuổi vừa mắng, hai người bất giác đã tới trước cửa phòng Ngưu Lê Hoa. Vừa tới nơi này, Tiểu Thiên lập tức đằng hoàng, giống như con cừu ngoan. Tiểu Ngưu liếc xéo nàng, cười hắc hắc một tràng, trong lòng nói: 'Mới vừa rồi còn cứng rắn như tảng đá đây, trong nháy mắt lại như chuột thấy mèo. Có thể nói là "lỗ thủy điểm đậu hủ, nhất vật hàng nhất vật****" a.' Nha hoàn Tiểu Ngọc đứng cạnh cửa, nàng chào hỏi hai người, đoạn nói: "Tiểu thư chờ cũng đã sốt ruột, mau vào trong đi!" Tiểu Ngưu cười với nàng một tiếng: "Nữ nhân mà, đi đứng lề mề lắm, nếu không thì không phải là thiên kim tiểu thư rồi." Vừa nói vừa hướng Tiểu Thiên làm một bộ rầu rĩ. Tiểu Thiên không dám đáp trả một tiếng.

*** Lỗ thủy điểm đậu hủ, nhất vật hàng nhất vật:

"Lỗ thủy điểm đậu hủ" ý là đem đậu nành ngâm trong nước, sau khi nở trương ra, sẽ xay thành sữa đậu nành, lọc đi bã đậu, đun nóng. Lúc này chất màu trắng trong đậu nành (protein) bị nước bao bọc không ngừng vận động, không tụ thành một khối mà tạo thành hỗn hợp dung dịch. Muốn biến hỗn hợp dung dịch thành đậu hủ, nhất định phải điểm lỗ (cho nước chua). Điểm lỗ có thể dùng muối lỗ (nước chát - dung dịch màu đen còn lại khi nấu muối, vị đắng có chứa chất độc. Có thể làm sữa đậu nành đông lại thành đậu hũ) hoặc thạch cao, muối lỗ chủ yếu gồm Clo và Magie, thạch cao là $\text{CaSO}_4 \cdot 2\text{H}_2\text{O}$, chúng có thể khiến đám chất trắng này rất nhanh ngưng tụ thành một khối, thành đậu hủ non màu trắng. Ép nước ra, sẽ thành đậu hủ. Đậu hủ, đậu hủ non chính là chất trắng trong đậu nành ngưng tụ thành.

Như vậy mới có câu nói: "Lỗ thủy điểm đậu hủ, nhất vật hàng nhất vật". Giống như một người rất có bản lĩnh, lại phải hàng phục trước người khác - khắc tinh của mình. Tỷ như, Lý Quỳnh rất lợi hại, nhưng đấu vật không giỏi, Yến Thanh, Tiêu Đĩnh dễ dàng dọn dẹp hẳn, Yến Thanh hoặc Tiêu Đĩnh giỏi hơn ví như lỗ nước, Lý Quỳnh chính là đậu hủ.

Nguồn: baidu

Vào phòng, chỉ thấy Ngưu Lệ Hoa đang ngồi cạnh bàn nhìn bọn họ. Tiểu Ngưu cười cười tiến lên, nói: "Ngưu tử tử, ta đưa nàng tới rồi."

Ngưu Lệ Hoa gật đầu một cái, ánh mắt nghiêm nghị, sắc bén như lợi kiếm nhìn Mạc Tiểu Thiên. Tiểu Thiên nơm nớp lo sợ, khom người thi lễ với Ngưu Lệ Hoa, ngập ngừng nói: "Thật xin lỗi, Ngưu tử tử, ta sai rồi. Người tha thứ cho ta một lần đi! Ta lần sau sẽ không dám nữa."

Ngưu Lệ Hoa hừ một tiếng, không nói câu nào. Tiểu Thiên khẩn trương tới mức đầu không dám ngẩng lên. Tiểu Ngưu phát hiện thân thể mềm mại của nàng đang run rẩy, hấn lại mềm lòng, định vì Tiểu Thiên mà nói giúp nàng mấy câu.

Một lúc lâu, Ngưu Lệ Hoa mới lên tiếng: "Ngồi xuống nói đi!" Tiểu Thiên khẽ cảm ơn, mới đến bên ghế an tọa, len lén quan sát sắc mặt của Ngưu Lệ Hoa, thấy trên mặt nàng vẫn bao trùm một tầng băng sương! Tiểu Thiên biết cơn giận của nàng vẫn chưa tiêu tan hết, cũng không biết nói gì cho phải, không thể làm gì khác hơn là nhìn Tiểu Ngưu, hy vọng hắn có thể nói tốt cho nàng.

Tiểu Ngưu nhìn nàng bộ dáng thật đáng thương, hắng giọng một cái mới khom người nói: "Ngưu tử tử, người cũng đừng tức giận nàng ấy như vậy. "Kim vô túc xích, nhân vô hoàn nhân" (ý nói trên đời không ai là hoàn hảo), ai có thể cả đời không phạm phải một chút lỗi lầm đây? Lúc này người cũng không cần so đo cùng nàng ta. Nếu như còn lần sau, người xử phạt nàng nặng nề cũng được, tử tử thấy thế nào?" Không đợi Ngưu Lệ Hoa biểu lộ thái độ, Tiểu Thiên lập tức tiếp lời: "Ngụy Tiểu Ngưu nói rất đúng. Ngưu tử tử, ta thật không dám nữa đâu, người cho ta một cơ hội tự sửa đổi đi!"

Ngưu Lệ Hoa nhìn Tiểu Thiên tội nghiệp, lại chứng kiến khuôn mặt tươi cười của Tiểu Ngưu, trầm tư chốc lát mới lên tiếng: "Được rồi, ta tha thứ

cho người lần này. Nếu như người còn tái phạm, vĩnh viễn đừng để ta thấy. Ta đây lòng dạ hẹp hòi, không rộng lượng tha thứ cho người như Bồ Tát đâu." Nói đến đây, thanh âm trở nên lãnh đạm.

Tiểu Thiên bị dọa sợ phải vội vàng đứng lên, run rẩy nói: "Ngươi tử tử, ta sau này tất cả đều nghe theo người. Nếu như ta còn tái phạm, người cứ mắng ta, đánh ta là được." Ngưu Lệ Hoa cười lạnh: "Người nói nhẹ nhàng quá nhỉ. Nếu sau này người không nghe lời, chỉ có hai kết quả, một là cách ta xa một chút, đừng để ta đụng phải người; còn lại chính là để ta tự tay làm thịt người. Người nhưng nên biết, chúng ta là người tà phái, cho tới bây giờ đều không nương tay, ngay cả cha mẹ ruột cũng xuống tay được." Mặc Tiểu Thiên luôn miệng đáp ứng, chắc như đinh đóng cột.

"Tốt lắm, lời cần nói ta đã nói xong rồi. Người có thể về phòng. Bắt đầu từ ngày mai, người không cần vào bếp nữa." Ngưu Lệ Hoa khoát tay chặn lại.

Mặc Tiểu Thiên luôn miệng cảm ơn, nói tiếp: "Ngươi tử tử, bây giờ ta không muốn trở về phòng, ta có mấy câu muốn nói với người."

Ngưu Lệ Hoa không nhận được: "Nói đi mau đi, đừng lãng phí thời gian." Mặc Tiểu Thiên nhìn Tiểu Ngưu một chút, thấp giọng: "Ta muốn một mình nói với người vài câu, cho hẳn đi ra ngoài đi." Ngưu Lệ Hoa suy nghĩ một chút, nói với Tiểu Ngưu: "Người ra ngoài đi lòng vòng một chút nha, lạnh thì ở trong nhà đợi. Một lát nữa ta sẽ phái người kêu người. Nhớ nha, không cần phải đi quá xa." Tiểu Ngưu quét qua Tiểu Thiên một cái, thầm rửa: "Tiểu nha đầu chết tiệt, ta giúp người, coi người là người mình, giúp người nói mấy lời ngon ngọt, người lại qua sông rút cầu, đuổi lão tử đi. Lão tử có cơ hội phải giáo huấn người, bây giờ trước mặt Ngưu tử tử, cũng không thể phát tác được." Tiểu Ngưu cười với Ngưu Lệ Hoa: "Người đến lúc đó đừng quên gọi ta nha, nếu không ta không ngủ ngon đâu."

Ngưu Lệ Hoa mỉm cười nói: "Biết rồi. Trong lòng ta chỉ có mình người thôi." Tiểu Ngưu nghe xong trong lòng ấm áp, giống như ăn định tâm hoàn, trợn mắt nhìn Tiểu Thiên một cái, hiên ngang mở cửa rời đi. Ra khỏi cửa, ở trong sân đứng lại một lát, thấy không ai tới gọi đành nhìn về phía trước lững thững bước đi.

Thiên Sơn ban đêm, rét lạnh lạ thường. Mặc dù lạnh, không khí lại rất trong lành. đọc truyện tại . Từng trận gió mát thổi lên mặt, mặc dù đau một chút, Tiểu Ngưu vẫn cảm thấy cực kì sảng khoái.

Hắn bước vào vườn hoa. Trong bóng đêm nơi này tịch mịch, yên lặng như tờ. Trên đất tuyết phủ trắng xóa, bóng đêm cũng không ngăn được bóng dáng của nó. Nơi này gọi là vườn hoa, trên thực tế hoa gì cũng không có, hoa gì có thể thích ứng trong thời tiết thế này đây? Cho dù là hoa mai, hoa cúc cũng không sống được. Nếu như muốn ngắm hoa, vậy thà ngắm tuyết đi!

Trong vườn không có hoa, nhưng là có mái đình, có cổ thụ, cũng có núi giả, bất quá phong cách so với Trung Nguyên khá bất đồng. Trung Nguyên vườn hoa nhu mỹ, xinh đẹp, mà nơi này lại lạnh lẽo và hoang vu.

Tiểu Ngưu đang trong vườn hoa trở ra, đột nhiên một sinh ra một loại cảm giác cô độc. Hắn không kìm nổi hồi tưởng lại những mỹ nữ từng làm hắn như mê như say kia. Hôm nay cách xa nhau vạn dặm, các nàng có khỏe không? Ở quê nhà Hàng Châu, Tiểu Tụ vẫn còn vì xem mặt mà khổ não à? Nam nhân tốt quá nhiều, nàng nhất định chọn đến hoa cả mắt. Diêm Nữ nữa, có lẽ ở trong thành rèn luyện, đã giống như người trong thành chưa? Còn có Xuân Viên, cũng nên thoát khỏi tên Mai Diêm vương kinh tởm đó rồi? Hắn lại nhớ tới cha mẹ. Đã lâu rồi không trở về thật có chút bất hiếu. Chẳng qua bây giờ sao có thể về đây? Trở về sẽ cho gây ra phiền toái cho họ.

Muốn về quê, hẳn lại nghĩ đến Quỷ Linh, Mộ Dung Mỹ. Quỷ vương còn bắt ép nữ nhi lập gia đình không? Mộ Dung Mỹ có còn mong đợi được gặp mình nữa không?

Dĩ nhiên, hẳn vẫn nhớ tới những mỹ nữ trên Lao Sơn. Sư nương thế nào rồi? Nhất định đối với ta vừa yêu vừa hận? Nguyệt Lâm nữa, sau khi nàng biết tội của ta, nhất định sẽ đau lòng lắm! Có thể hay không hận đến mức tìm ta chém vài nhát? Thống khổ nhất chắc chắn là Nguyệt Ảnh! Nàng bây giờ ở nơi nào? Ở Lao Sơn cùng Mạnh Tử Hùng tương ái; hay là thật như lời võ lâm nhân sĩ, đã xuống núi đuổi giết ta? Chỉ mong nàng chớ cùng Mạnh Tử Hùng thành vợ chồng nha! Tiểu Ngưu hẳn vẫn chưa muốn bị cấm sừng.

Ôi Nguyệt Ảnh, tại sao để cho ta gặp phải nàng. Nếu như có duyên phận, tại sao ta không phải là Mạnh Tử Hùng? Nếu như không có duyên, cần gì phải gặp nhau nữa? Làm cho ta từ ngày nhìn thấy nàng, một ngày trôi qua cũng không an bình. Có lẽ nàng chính là khắc tinh của đời ta. Ài, bất kể nàng đối với ta thế nào, ta cũng muốn lấy nàng làm lão bà, chỉ cần ta sống, nàng phải thuộc về ta.

Đang suy nghĩ mông lung, nha hoàn Tiểu Ngọc từ đâu chạy tới. Nàng cười tủm tỉm: "Ngụy công tử, chờ lâu lắm đi? Tiểu thư của chúng ta bảo người trở về đây!"

Tiểu Ngưu dừng lại dòng suy nghĩ, đáp ứng một tiếng, liền cùng tiểu Ngọc về phía sau viện.

Vừa đi, Tiểu Ngưu hỏi: "Tiểu Ngọc, tiểu thư nhà người đang làm gì? Mạc Tiểu Thiên còn ở trong phòng không?"

Tiểu Ngọc nhẹ giọng cười, nói: "Người vào nhà xem một chút chẳng phải sẽ biết hay sao." Tiểu Ngưu ngửi mùi thơm trên người nàng, sắc tâm nổi lên, cứ như vô tình giữ tay nàng lại. Tiểu Ngọc do dự một chút, hất tay ra nói: "Ngụy công tử, người không nên như vậy." Tiểu Ngưu có hơi thất

vọng: "Người làm sao thế? Ghét con người của ta sao?" Tiểu Ngọc nghiêm chỉnh giải thích: "Tiểu thư chúng ta nói, không để cho chúng ta đến gần người, nói người là người của nàng, không cho phép chúng ta chiếm tiện nghi của người. Người nào không nghe lời, sẽ phạt nặng." Tiểu Ngưu vừa nghe, liền cười hắc hắc: "Tiểu Ngọc à, đã như vậy các người cũng không cần đến gần ta, đừng chiếm tiện nghi của ta. Để ta đến gần các nàng, chiếm tiện nghi thì hay hơn." Vừa nói chuyện, đã hôn lên mặt Tiểu Ngọc một cái.

Tiểu Ngọc then thùng vô hạn, xoa xoa mặt nũng nịu: "Nguyện công tử, người đừng hại ta, nếu để cho tiểu thư nhà ta biết, ta sẽ thảm mất."

Tiểu Ngưu lôi kéo ngọc thủ của nàng: "Tiểu Ngọc nha, người đừng sợ, ta không ăn thịt nàng đâu, hơn sẽ không nói với tiểu thư nhà nàng. Chờ ta cùng tiểu thư nhà người thành thân, ta sẽ cho người ngày ngày hầu hạ ta." Tiểu Ngọc tránh khỏi ma thủ của Tiểu Ngưu, trầm tư không nói. Tiểu Ngưu không biết tiểu nha đầu này đang suy nghĩ gì, bằng trực giác, hẳn biết đối phương cũng không ghét bỏ mình. Trong lòng hẳn thầm hô: 'Trên núi này mỹ nữ rất nhiều, chỉ cần Ngưu tỷ tỷ gặt đầu, ta có thể lớn nhỏ ăn hết. Đó mới gọi sung sướng như thần tiên, diễm phúc vô biên đấy!' Một lát đã đến hậu viện, Tiểu Ngưu một mình vào nhà. Hắn vừa đóng kín cửa thì nghe từ bên trong truyền ra những tiếng rên rỉ, như thống khổ, như vui sướng. Đây là thanh âm của Ngưu Lệ Hoa, loại thanh âm này là Tiểu Ngưu rất quen thuộc. Khi Tiểu Ngưu hoạt động dưới chỗ kín của nàng, nàng thường phát ra thanh âm kiểu này.

Tiểu Ngưu cả kinh, trong lòng nghĩ: 'Nàng đang làm gì? Chẳng lẽ còn trộm tình với nam nhân khác sao? Sẽ không, sẽ không, nàng không phải loại người như vậy. Nhất định là tự sướng. Nhưng có ta ở đây, tại sao phải làm như vậy chứ? Ta chẳng lẽ còn chưa đủ giải quyết nhu cầu sinh lý của nàng?' khi hắn đi tới phòng ngủ, tình cảnh trước mắt làm hắn ngây ra như phỗng. Lúc này Ngưu Lệ Hoa ngọc thể trần truồng ngồi ở mép giường, hai cánh tay chống ra sau, đôi mắt đẹp nhắm hờ, môi đỏ mọng khẽ mở, thỉnh

thoảng phát ra tiếng rên rĩ câu hồn. Theo này tiếng rên rĩ của nàng, khuôn mặt khẽ nâng lên, ngực ưỡn ra phía trước, hai nụ hồng rung rinh lên xuống theo tiết tấu, lộ ra một vẻ đẹp phiêu đảng lòng người. Ngưu Lệ Hoa quả là một cực phẩm vưu vật, vẻ lạnh lùng bình thời đã mất tăm, chỉ còn lại bản năng của một nữ nhân vốn có.

Nhìn xuống chút nữa, đã thấy Mạc Tiểu Thiên đang ngồi chồm hồm trên mặt đất, hai tay đặt lên bắp đùi Ngưu Lệ Hoa, miệng áp vào hạ thể của nàng ta, ra sức phục vụ. Nàng không có cởi hết, nhưng cũng đủ dụ người. Phía trên chỉ có độc một cái yếm nhỏ, trên lưng một mảnh bóng loáng; bên dưới là tiểu khố màu đỏ, làn da như ẩn như hiện.

Tiểu Ngưu lớn đến nhường này, mới chỉ nghe nói nữ nhân làm chuyện đó với nhau, nhưng chưa từng thấy tận mắt. Lúc này thật là mở rộng nhãn giới. Hắn thật không nghĩ tới Ngưu tử tử còn có cái sở thích này. Giờ phút này, hắn mới hiểu được tại sao Mạc Tiểu Thiên nghe lời của nàng như vậy. Thì ra Mạc Tiểu Thiên là "Ái phi" của Ngưu tử tử, Ngưu tử tử chính là đế vương, Mạc Tiểu Thiên đương nhiên phải nghe theo nàng.

Chẳng qua mình thích nữ nhân, cùng người khác làm chuyện này, trong lòng Tiểu Ngưu cũng có chút không được tự nhiên. May mắn là kiên với nữ nhân, đối lại là cùng nam nhân kiên, Tiểu Ngưu khẳng định sẽ tức điên.

P2:

Ngưu Lệ Hoa đã nhìn thấy Tiểu Ngưu, gật đầu với hắn một cái, đoạn nói: "Tiểu Ngưu, ngươi cũng cùng chơi đi! Ba người chúng ta cùng nhau sung sướng."

Tiểu Ngưu cười hắc hắc: "Chuyện như vậy, ta thực không có kinh nghiệm." Mạc Tiểu Thiên quay đầu lại thấy Tiểu Ngưu đứng ngay phía sau, gương mặt nhất thời xấu hổ đỏ ửng lên, không biết trốn vào đâu. Nàng nói với Ngưu Lệ Hoa: "Ngưu tử tử, ngươi sao cho hắn đi vào thế kia? Ta không

thích bên cạnh có người nhìn." Ngưu Lệ Hoa cười một tiếng: "Tiểu Thiên nha, người không thích cũng kệ hẵn đi. Chúng ta làm việc của chúng ta, coi như hẵn không tồn tại là được. Mau, dùng sức một chút, để ta thưởng thức chỗ tốt của người một chút." Nói xong, hai đùi mở rộng ra, đầu gối gập lại, đem hai chân đặt trên mép giường, nơi kì diệu đó liền lộ ra không sót chút nào.

Nhưng mao rậm rạp, ái dịch lóng lánh, tiểu động hé mở, hai cánh hoa phì nộn, đang chảy đầy nước xuân!

Ái dịch chảy ra làm cúc hoa bên dưới cũng trở nên ướt át, một vòng nhả nhúm hết khép lại mở, bắt mắt vô cùng. Hạ thể của nàng hợp với cặp đùi tròn lẳn, kiều đồn căng tròn bóng loáng, ngay cả cao tăng đắc đạo cũng chỉ có nước chào cờ, hướng chi nam nhân khó kiềm chế như Tiểu Ngưu đây?

Tiểu Ngưu trợn trừng hai mắt, nhìn chỗ kín của đại mỹ nữ, trong quần đã gồ lên một cục.

Hắn rất muốn nhào tới, phát tiết lên cái lỗ nhỏ bé đó. Không đợi động tác của hắn, Tiểu Thiên đã lao lên phía trước, ngăn trở tầm mắt Tiểu Ngưu. Đầu của nàng hơi nhúc nhích, như đang nhấm nháp mỹ vị. Tiểu Ngưu nhìn mà tức anh ách, thật muốn đem Tiểu Thiên đẩy ra, để mình tự tay phục vụ.

Hắn đến gần hai nữ, lúc này dưới ánh nến buông xuống, hắn có thể thấy rõ ràng hơn. Cái lưỡi thơm tho của Tiểu Thiên đang co duỗi, hết mút rồi lại liếm, quét ngang, chia vào, giống như một con rắn linh hoạt. Dưới động tác của nàng, ái dịch từ tiểu động của Ngưu Lệ Hoa rỉ ra không ngừng, tiếng rên càng lúc càng lớn, dường như muốn đạt tới đỉnh vu sơn.

Thấy Tiểu Ngưu đứng cạnh quan sát, Tiểu Thiên xấu hổ, ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm Tiểu Ngưu, nói: "Người tránh xa ra một chút, ta không mượn người xem." Tiểu Ngưu thấy nàng mặt mày đỏ bừng, ngoài khoe

miệng còn lưu lại vài giọt xuân thủy, cực kì động lòng người, nhất thời quên cả việc trả lời.

Tiểu Thiên kêu lên: "Nói người đấy, xú nam nhân, người tránh xa một chút cho ta." Tiểu Ngưu đột nhiên tỉnh lại, cũng lớn tiếng đáp trả: "Đây là phòng ta, ta việc gì phải đi, có đi cũng là người đi đó." Tiểu Thiên mặt trở nên u ám, nhìn Ngưu Lệ Hoa: "Ngưu tử tử, người xem, hân một chút cũng không biết xấu hổ a!" Đôi mắt đẹp của Ngưu Lệ Hoa mở ra, gương mặt cười phóng đảng, nói: "Tiểu Thiên, chính sự quan trọng hơn nha! Chờ người hoàn thành nhiệm vụ, người hăng nói tiếp có được hay không?"

Tiểu Thiên không còn cách nào khác, liếc Tiểu Ngưu một cái, dưới ánh mắt háo sắc của hân, then thùng cùng xấu hổ tiếp tục phục vụ cho Ngưu Lệ Hoa. Tiểu Ngưu được một dịp mở rộng nhãn giới, hóa ra nữ nhân đang lúc hoan hảo cũng mê người như vậy a!

Tiểu Thiên dùng đầu lưỡi một hồi, lại chuyển qua ngọc thủ, làm cho Ngưu Lệ Hoa vận vẹo không ngừng, kêu la luôn miệng. Nhất là trước mắt người mình yêu làm loại chuyện này, có một loại kích thích rất đặc biệt. Vì vậy dưới sự miệt mài của Tiểu Thiên, chỉ chốc lát sau nàng thân thể mềm mại run rẩy một trận, ái dịch từ tiểu huyết chảy ra ồ ạt. Trong một khắc kia, tiếng kêu của nàng kéo dài vô tận.

Ngưu Lệ Hoa vừa kêu, vừa nói: "Tiểu Thiên, ăn hết nó đi! Người ăn rồi, ta sẽ cảm thấy thoải mái." Tiểu Thiên cũng không cố kị Tiểu Ngưu nữa, tức khắc ăn vào. Tiểu Ngưu nhìn cổ họng nàng lên xuống, tưởng tượng tư vị trong đó, trong lòng nói: 'Mặc Tiểu Thiên này đối với Ngưu tử tử thật trung thành, chuyện gì cũng làm được.' Ngưu Lệ Hoa sau khi đạt tới cao trào, Tiểu Thiên liền đứng lên, nói: "Ngưu tử tử, Tiểu Thiên ly khai thôi." Ngưu Lệ Hoa vẫn ngồi tại chỗ, chớp chớp đôi mắt đẹp: "Người đừng đi, ta còn chưa sướng đủ nữa!" Tiểu Thiên nhìn chằm chằm Tiểu Ngưu, nói: "Tử tử có người đàn ông này, chắc không cần tới ta nữa rồi." Trong thanh âm tràn đầy mùi dấm chua.

Ngưu Lệ Hoa cười ha ha một tiếng: "Tiểu Thiên, ghen cái gì nha! Người là tiểu bảo bối của ta mà, hắn là tiểu nam nhân của ta, các người đối với ta ai cũng rất trọng yếu, ai ta cũng không thể rời bỏ." Tiểu Thiên không nói gì, ngây ngô đứng đó. Ngưu Lệ Hoa từ trên giường bước xuống, đi tới ôm lấy Tiểu Thiên thủ thủ: "Nghe lời nào, đừng cứ như tiểu hài tử vậy. Nào, cùng ta vui vẻ lần nữa." Tiểu Thiên chỉ chỉ Tiểu Ngưu, la lên: "Tỷ tỷ đuổi hắn đi đi, ta không muốn cho hắn thấy chuyện của chúng ta." Ngưu Lệ Hoa hướng Tiểu Ngưu ném một ánh mắt mê người, đoạn nói: "Người sợ hắn làm cái gì! Hắn là người yêu của ta, cũng là người mình cả. Hắn không thể đi, hắn còn có chuyện của hắn."

Tiểu Thiên biết rõ vẫn cố hỏi: "Chuyện gì?"

Ngưu Lệ Hoa cười cười: "Người trước tiên cùng ta sung sướng một cái rồi hẵng nói." Dứt lời, nàng đem Tiểu Thiên kéo đến trước giường, mấy giây đồng hồ đã lột sạch y phục trên người Tiểu Thiên.

Tiểu Thiên lấy tay che chỗ kín, vội la lên: "Ngưu tỷ tỷ, ta không muốn xí nam nhân nhìn thân thể của ta."

Ngưu Lệ Hoa an ủi: "Sợ gì chứ, hắn cũng là người mình. Thân người đều bị hắn thấy rồi, còn sợ hắn nhìn lần nữa sao?"

Vừa nói chuyện, đẩy Tiểu Thiên ngã ra giường.

Lúc này Tiểu Ngưu mới thấy rõ ràng, một đôi tiểu bạch thỏ của nàng không "tiểu" (nhỏ) tí nào, hơn nữa trắng trắng hồng hồng. Đặc biệt nhất chính là phía dưới, cư nhiên một cọng lông cũng không có, ra nàng là Bạch Hồ. Bụng dưới trốn trốn, lỗ nhỏ hồng hồng hé mở.

'Nếu như có thể đút vào nơi đó, nhất định rất thoải mái!' Tiểu Ngưu dâm đãng nghĩ.

Tiểu Thiên chú ý tới Tiểu Ngưu đang nhìn nàng, xấu hổ khép chân lại, tay bưng bít ngực. Tiểu Ngưu nháy nháy mắt với nàng mấy cái, gương mặt đều giả. Hắn muốn nói cho nàng biết, người che cũng vô ích, ta cái gì cũng thấy rõ ràng. Tiểu Thiên biết bí mật của mình đã rơi vào trong mắt nam nhân, trong đầu ông một tiếng, ánh mắt cũng đỏ lên. Nàng thật muốn khóc.

Ngưu Lệ Hoa đứng ở mép giường, nói: "Thả lỏng một chút, coi như bình thường chúng ta hay làm vậy, không cần phải quản tới người khác."

Nói xong cúi người xuống, tách ra bắp đùi Tiểu Thiên, hai tay vạch ra mép thịt, khê xoa nắn se se, vừa rút ra đẩy vào, vừa khen: "Tiểu Thiên, tiểu huyết người không tệ nha! Đúng là thượng phẩm, vừa trơn lại mềm, rất co dãn."

Vừa nói vừa vân vê hai viên anh đào.

"Ngưu tỷ tỷ. Người thích thì cứ tận tình hưởng dụng đi! Thân thể của ta chỉ thuộc về người. Người là chủ nhân của ta, ta chỉ đối tốt với người." Tiểu Thiên thoải mái rên hừ hừ.

Ngưu Lệ Hoa gia tăng lực lượng, khiến hai hạt anh đào đỏ lên, bành trướng căng phồng, giống như hai quả cầu tuyết khổng lồ.

MA ĐAO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 88: Trò Chơi Ngọt Ngào (Tiếp)

Ngưu Lệ Hoa lúc sau lại uốn lưng, hai tay chống lên giường, bắt đầu giao tiếp miệng lưỡi với Tiểu Thiên. Đôi môi đỏ mọng của hai vị mỹ nữ hòa thành một khối, từng tiếng "chít chít" vang lên không ngớt. Chốc lát sau cái lưỡi đình hương của nàng đã tiến vào trong miệng Tiểu Thiên, hai đầu lưỡi quấn vào một chỗ, dây dưa không nghỉ. Cùng lúc đó nàng còn đưa tay trên người Tiểu Thiên vuốt ve, từng cái vuốt cũng rất có kỹ xảo. Tiểu Ngưu nhìn mà lòng nói: 'Ngưu tử tử quả là một diệu nhân, am hiểu phong tình. Tối nay ta phải hưởng thụ nàng thật tốt.' Ánh mắt của hắn rơi vào trên kiêu đồn của Ngưu Lệ Hoa. Bởi nàng đang uốn lưng, khiến kiêu đồn nồn nà trở nên căng bóng, tròn trịa. Xuống tới hai cánh hoa, làm con người ta như say như si. Từng giọt ái dịch dọc theo bắp đùi chảy tí tách trên mặt đất, Tiểu Ngưu đầu "ông" một cái, không nín nhịn nổi nữa, hắn tựa như một con cạp chuẩn bị lao tới thưởng thức miếng mồi ngon của mình.

Tiểu Ngưu không phải Liễu Hạ Huệ, hai ba cái đã cỡi toàn bộ y phục, thở hổn hển nhào tới. Hắn vòng tới sau lưng Ngưu Lệ Hoa, đầu tiên tham lam vuốt ve kiêu đồn của nàng mấy cái.

Kiêu đồn kia bóng loáng cực kỳ, mềm mại như tơ lụa. Kế đó khe rãnh của nàng nhẹ nhàng cọ xát lên tay của Tiểu Ngưu khiến tay hắn dính đầy ái dịch, nàng đang đưa kiêu đồn, thở dốc: "Tiểu Ngưu, người kiên đi, mau cho vào đi, ta muốn lắm rồi."

Mà Tiểu Thiên đang hoạt động bên dưới lại hét to: "Không muốn, không muốn, người không thể đút vào, nàng là chủ nhân của ta."

Tiểu Ngưu chẳng màng lấy một lời, hần đem cây nhục côn đặt lên hai mép thịt, cọ xát từ trên xuống dưới một hồi, bất chợt mạnh mẽ đâm xuống.

"Úc" một tiếng, nhục côn đã vào hơn phân nửa, Ngưu Lệ Hoa thân thể mềm mại run lên, a một tiếng quay đầu oán trách: "Tiểu bại hoại, dữ dội như vậy, thật muốn lấy cái mạng của tỷ tỷ nha." Tiểu Ngưu cười hắc hắc: "Ta biết tỷ tỷ người thích cái kiểu thô lỗ như vậy. doc truyện tại . Không mạnh bạo sao có ý nghĩa được, chả kích thích chút nào!" Vừa nói vừa một ưỡn thân, nửa sau nhục côn cũng tiến vào trọn vẹn. Nhục côn to lớn được bao bọc trong lớp cánh hoa mềm mại, ra vào rất có tiết tấu, dường như muốn ma sát tới mức tóe lửa, Ngưu Lệ Hoa chỉ còn biết rên rỉ, thoải mái nheo lại đôi mắt đẹp, eo thon dựa cùng kiêu đồn, giống như một nữ xà đang nhảy múa.

Tiểu Ngưu hai tay xoa nắn kiêu đồn, lâu lâu bóp mạnh mấy cái, hòa nhịp cùng tiết tấu ra ra vào vào bên dưới. Nhục côn như mãnh hổ xuất sơn, một phát nhẹ một phát nặng, một phát nông một phát sâu, khí thế kinh đào phách ngoạn (ND: kiểu như sóng vỗ vào bờ ấy, ta cũng không nhớ rõ) khiến cho Ngưu Lệ Hoa trở nên phóng lãng, vong tình kêu gọi, vong tình phối hợp, một khắc cũng không ngừng nghỉ.

"Tiểu Ngưu, chàng thật giỏi, chàng mau mau kiên chết thiếp đi. Tuyệt quá! Lần này chàng làm rất khá, đưa thiếp lên chín tầng mây rồi." Ngưu Lệ Hoa thẳng thắn phát biểu cảm thụ của mình.

Tiểu Ngưu quá đổi đắc ý, một bên hăng hái ra sức, một mặt cười nói: "Ngưu tỷ tỷ, Tiểu Ngưu ta đây rất có kỹ xảo đó nha! Nếu quả thật thoải mái, nàng cứ kêu lớn lên, chúng ta là người nhà cả!" Vừa nói vừa ra sức trên người Ngưu Lệ Hoa.

Ngưu Lệ Hoa quả nhiên nghe lời, lớn tiếng rên rỉ, lớn tiếng khen ngợi, biểu hiện ra hình ảnh một nữ nhân buông thả, khiến cho Tiểu Thiên vừa sợ vừa buồn.

Tiểu Thiên từ phía dưới Ngưu Lệ Hoa bò dậy, ngồi qua một bên. Nàng cầm y phục che kín những bộ vị mê người, khẩn trương và khổ sở nhìn chủ nhân mình bị kiềm. Nàng chứng kiến vẻ dâm dăng của Ngưu Lệ Hoa, nghe được những tiếng rên la đó, vô cùng bất mãn. Nàng cho rằng Ngưu Lệ Hoa chỉ thuộc về mình, không thể bị người khác đoạt lấy. Nàng sinh ra tức giận với Tiểu Ngưu, hận không thể lập tức giết chết hắn. Nàng nghĩ chính hắn đã cướp đi sủng ái vốn thuộc về mình từ Ngưu Lệ Hoa, âu cũng là ngày kết thúc chuyện tốt giữa hai người.

Nhân thần nàng nhìn chăm chăm vào Tiểu Ngưu, tràn đầy tức giận; một hồi lại quay sang Ngưu Lệ Hoa, có mấy phần u oán. Nàng không tin nổi Ngưu Lệ Hoa còn có thể dâm dăng tới độ này, nàng ta với mình còn chưa bao giờ thể hiện ra như vậy. Vẻ phóng dăng của nàng có thể làm kinh động cả Thiên Sơn.

Tiểu Ngưu vừa chơi Ngưu Lệ Hoa, vừa hướng Tiểu Thiên làm cái mặt quý, vẻ biến hóa không ngừng trên mặt Tiểu Thiên khiến hắn cảm thấy rất hứng thú. Đến khi Ngưu Lệ Hoa vong tình kêu lên: "Tiểu Ngưu, Tiểu Ngưu nha, ta đời này chỉ thích mình người thôi. Người làm mạnh hơn chút nữa đi, ta sắp không được rồi....Ừ..."

Tiểu Thiên mặt biến sắc, trong lòng một trận đau xót, cánh tay buông lỏng, bộ y phục đang che chắn trên người rớt xuống lộ ra thân thể mỹ miều.

Bầu ngực của nàng lúc này đây đang ở trước mắt Tiểu Ngưu, trắng trắng, tròn tròn, hai hạt trân châu hồng hồng mê người. Vì tâm tình Tiểu Thiên đang trong trạng thái kích động, thân thể mềm mại cứ liên tục run rẩy, hai nải tử cũng rung động theo như hai tiểu bạch thỏ đang nhún nhảy.

Tiểu Ngưu kiềm Ngưu Lệ Hoa, lại nhìn qua hai tiểu bạch thỏ trên người Tiểu Thiên, nếu có thể thỏa sức chơi đùa thì thật tốt! Suy nghĩ lung tung, chợt quên không chế bản thân.

Vì vậy hần không kìm nổi nữa, sau mười mấy cú nắc mạnh liệt nhất, rùng mình bắn ra. Bắn cho Ngưu Lệ Hoa rên rỉ thật lâu không dứt.

Ngưu Lệ Hoa ngồi dậy tò mò quan sát Tiểu Ngưu: "Sao thế? Mới tí đã ra rồi, người ta còn chưa sướng đủ nữa! Bình thường chàng đâu có như vậy, ít nhất cũng phải một đêm kim thương không ngủ nha!"

Mặt Tiểu Ngưu đỏ lên, giải thích: "Hôm nay quá kích thích, có thể vì có người thứ ba ở đây!"

Ngưu Lệ Hoa quay đầu nhìn Tiểu Thiên, Tiểu Thiên vội vã đem thân thể che đậy. Nàng cười ha ha một tiếng, cười đến mức rung rinh cả người, vô cùng mê người. Nàng chăm chú nhìn Tiểu Ngưu, mỉa mai nói: "Tiểu Ngưu à, người có phải nổi lên ý đồ xấu xa với Tiểu Thiên nhà chúng ta đúng không? Thành thật khai ra mau."

Không đợi Tiểu Ngưu hồi đáp, Tiểu Thiên kêu lên: "Xú nam nhân, ta không mượn người đụng đến thân thể của ta. Người ta chỉ thuộc về Ngưu tử tỷ, không phải là người."

Tiểu Ngưu nhếch miệng cười châm biếm: "Chớ tự coi mình thánh khiết như tiên nữ. Ngày hôm đó trong nhà trọ, người còn cùng ta thân thiết đó thôi? Người hình như còn liếm cái đó của ta thì phải?" Tiểu Ngưu vừa nói vừa chỉ chỉ nhục côn. Lúc này nó đang mềm oặt rũ xuống, trên đó còn dính lại chút ái dịch, bộ dáng như đã chết.

Tiểu Thiên trợn mắt nhìn Tiểu Ngưu, quay sang Ngưu Lệ Hoa làm nũng: "Ngưu tử tỷ, hần nói hươu nói vượn. Lúc ấy ta bị hần cưỡng ép, người không biết tên này xấu xa tới mức nào đâu, hần thấy ta đáng dấp xinh đẹp, liền nổi lên dâm ý. Người phải thay ta giáo huấn hần một chút."

"Đáng người người xinh đẹp thật, nhưng không phải ta nổi lên tà ý. Ngược lại là người thấy ma đao, nổi lên ý muốn chiếm đoạt, dùng sắc đẹp

câu dẫn hòng cướp đi đao của ta. Ta nói không sai chứ? Nếu không người tại sao có thể đem ma đao thu vào tay." Tiểu Ngưu cười hắc hắc.

Tiểu Thiên mắng to: "Thúi lắm, thúi lắm, nói như chó phóng thí." Dưới sự kích động đầu Tiểu Thiên không ngừng lắc nguầy nguậy, cả người đứng thẳng lên, ở trên giường như đang phát uy với Tiểu Ngưu. Chỉ là vừa đứng dậy đã lộ ra hai bắp đùi nõn nà làm người ta say đắm.

Ngưu Lệ Hoa khoát tay chặn lại: "Đủ rồi, đừng ầm ĩ nữa, chuyện trước kia coi như xóa bỏ. Tiểu Thiên, ngồi xuống đây."

Tiểu Thiên vẫn không nghe lời, chống chế: "Ngưu tử tử, ta muốn đi khỏi đây, ta không muốn cùng tên này ở trong một nhà. Hắn là nam nhân ta ghét nhất, cũng là địch nhân của tà phái chúng ta. Ở trên Lao Sơn, nếu không phải do hắn làm loạn, những tên chính đạo ngụy quân tử kia đã sớm bị giết sạch."

Tiểu Ngưu nghe nàng nhắc tới chuyện này, chỉ cười lạnh: "Coi như có thể giết sạch, thế người đã coi tà phái cần phải chết bao nhiêu người chưa? Giết địch một ngàn, mình chết năm trăm." Ngưu Lệ Hoa không tranh cãi về vấn đề này, chỉ nói: "Tiểu Thiên, không cần đi nữa, tối nay còn chưa vui vẻ xong! Ngồi xuống nghỉ ngơi một chút, chúng ta chơi tiếp."

Lệnh của Ngưu Lệ Hoa, Tiểu Thiên không dám không nghe, chỉ đành trợn mắt với Tiểu Ngưu rồi ngồi xuống. Trước mặt xú nam nhân này, Tiểu Thiên luôn có chút mất tự nhiên.

Nàng không muốn để hắn thấy mình lỏa thể, càng không muốn cho hắn thấy dáng vẻ phóng đảng của mình. Có thể nghĩ mà không thể làm, lời nói của Ngưu Lệ Hoa chính là thánh chỉ a!"

Ngưu Lệ Hoa mỉm cười kéo tay Tiểu Ngưu, quan tâm hỏi: "Tiểu Ngưu à, chàng còn có thể tái chiến không? Thôi thì tối nay đến đây chấm dứt vậy!"

Tiểu Ngưu tự tin cười với nàng: "Dĩ nhiên có thể. Nàng cũng biết rồi, kim thương của ta chính là bất khả chiến bại!"

Ngưu Lệ Hoa mang theo lãng cười, nhìn nhìn Tiểu Ngưu cây gậy, nói: "Người xem nó như vậy yên ba, cùng con tiểu trùng tử tựa như, muốn làm cũng kiên không được nha!"

Tiểu Ngưu bổ sung: "Nó rất nhanh có thể đứng lên, không tin nàng hãy nhìn thêm một lát nữa! Ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng thầm kêu: 'Đứng lên, đứng lên, mau dậy đi nha! Đây không phải lúc làm biếng. Người đừng làm ta mất thể diện trước mặt mỹ nữ chứ. Đây chính là sỉ nhục lớn nhất của nam nhân. Trong lòng hăn kêu lên cả trăm lần, nhưng vật kia vẫn không nghe lời, vẫn rủ oạt bất động như đã chết.

Bên kia Tiểu Thiên chứng kiến cảnh này liền cười khẩy: "Ta nghe nói trong cung đang tuyển thái giám, ta thấy người nên đi danh đi! Làm tốt còn có thể phục vụ hoàng hậu nương nương nha!" Vừa nói chuyện đã che miệng cười ha hả.

Tiểu Ngưu tức khí phản bác: "Người nếu vào cung làm cung nữ, ta sẽ ghi danh làm thái giám, chúng ta vừa dịp chơi 'Đối thực'."

Ngưu Lệ Hoa cảm thấy buồn cười, chỉ nói: "Hai người các người, thật là kiếp trước có thù, kiếp này làm oan gia a! Nếu nói các người cả ngày ở chung một chỗ, nhất định rất thú vị." "Còn lâu." Tiểu Ngưu và Tiểu Thiên đưa mắt nhìn nhau, không hện mà cùng hét lớn.

Ngưu Lệ Hoa cười vui vẻ, sau đó để cho Tiểu Ngưu ngồi trên mép giường nghỉ ngơi. Nhưng sau khi nghỉ ngơi một chút, kim thương vẫn chưa có khởi sắc.

Ngưu Lệ Hoa chăm chú quan sát tiểu bổng tử, không ngẩng mặt lên mà nói: "Người hôm nay làm sao vậy? Trước kia đâu có như thế này?"

Tiểu Ngưu chỉ biết cười khỗ: "Từ khi ta xuất sủng tới nay, chưa bao giờ trải qua thời điểm này. Ta nghĩ có thể bị người khác chọc tức nên như thế!" Dứt lời nhìn lướt qua Tiểu Thiên bên cạnh.

Nàng lập tức phản ứng: "Ngưu tử tử, đừng nghe hăn nói lung tung. Chính hăn không được, còn đổ lên người ta! Ta thấy do hăn kiếp trước nhất định là một thái giám, cho nên kiếp này mới bất lực." Nói đến đây lại cười hì hì, so với lúc lượm được ngân lượng còn cao hứng hơn!

Tiểu Ngưu đang muốn phản kích, Ngưu Lệ Hoa đã khoát tay chặn lại: "Nàng là tiểu hài tử, chớ cùng so đo với nàng. Nào, để ta giúp người một chút! Nói xong liền ngồi bên cạnh Tiểu Ngưu, đưa tay nắm lấy nhọc côn, vô cùng yêu thương chơi đùa.

Ngưu Lệ Hoa vừa cầm vừa xoa nắn rất nhẹ nhàng, ngay cả hai trái trứng cũng không buông tha. Tiểu Ngưu từ động tác của nàng có thể cảm nhận tình ý cùng nhu tình vô hạn.

Hăn cảm kích nghênh đón ánh mắt của nàng.

Đôi mắt lam nhu hòa kia rõ ràng đang nói, đừng lo, dù ngựa tốt cũng có lúc suy yếu. Việc này không tính là gì, ta nhất định giúp người đòi lại mặt mũi.

Tiểu Ngưu cũng rất phối hợp, hai chân đang rộng thuận theo động tác của nàng. Ngón tay của nàng như đang đánh đàn, nhiệt hỏa từ ngón tay truyền tới người Tiểu Ngưu khiến hăn có chút rung động. Chẳng qua khi ánh mắt của hăn rơi trên người Tiểu Thiên, xung động liền hóa thành phiền não.

Tiểu Thiên cố ý làm khó Tiểu Ngưu, thỉnh thoảng cau mày với hăn, ánh mắt đó gây ra cho hăn chút tức khí.

Chuyện này lọt vào mắt Ngưu Lệ Hoa, trong chớp nhoáng nàng liền có chủ ý. Nàng di dời ánh mắt sang Tiểu Thiên, nói như ra lệnh: "Tiểu Thiên à, giúp ta một chuyện nho nhỏ có được hay không?"

"Ngưu tử tử có gì cứ nói, ta nhất nhất nghe lời. Bất quá, không thể để cho hãn chiểm tiện nghi." Tiểu Thiên khách khí.

"Chuyện này rất đơn giản. Người hãy cởi y phục, lộ ra thân thể là được." Ngưu Lệ Hoa khẽ mỉm cười.

Tiểu Thiên mặt đau khổ: "Ngưu tử tử, ta không muốn!"

Thấy vẻ mặt Ngưu Lệ Hoa lạnh lẽo, Tiểu Thiên bất đắc dĩ phải cầm quần áo vứt bỏ. Vì vậy hai tiểu bạch thỏ trắng trắng hồng hồng đập vào mắt Tiểu Ngưu.

Tiểu Ngưu lấy đó làm trung tâm, đi lên bả vai, nhìn khuôn mặt đẹp, nhìn xuống vòng eo, tiểu phúc, còn có cặp trường túc thon dài. Bởi vì chân của nàng khép lại gắt gao, kích thích lòng hiếu kỳ của Tiểu Ngưu. Hãn thâm nghĩ phong cảnh bên trong nhất định rất đẹp?

Nghĩ như vậy, nhục côn lại cứng lên, biến thành một cây trường thương, là binh khí khiến nữ nhân si mê.

Hết Chương!

MA ĐẠO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 89: Ba Người Đồng Nhạc

Hùng phong khôi phục, Tiểu Ngưu liền đẩy ngã Ngưu Lệ Hoa đang đứng, tách ra đôi chân ngọc, nơi thâm kín đó rất nhiều nhung mao, dâm thủy chảy ra óng ánh, có thể thấy rằng nàng vẫn cần được an ủi .

Tiểu Ngưu kẹp chân ngọc ngang hông, nhục bồng không cần dùng tay mà tự mình tìm đường vào động. Chợt dâm mạnh một nhát, vì được dâm thủy bôi trơn nên dễ dàng vào đến tận cùng. Tiểu động lập tức bị đại bồng tử nong chặt khít.

Ngưu Lệ Hoa cảm nhận sự căng chặt, vô cùng hưởng thụ, khen ngợi: "Thật là bồng tử tốt, vừa đi vào thiệp đã thấy hết ngứa rồi."

Tiểu Ngưu cười hắc hắc: "Điều đó là dĩ nhiên. Trời cao ban tặng cho nam nhân cây đồ chơi dài như vậy, chính là giúp nữ nhân giải quyết phiền não." Vừa nói vừa bắt đầu nhấp nhồm. Lúc thì nông, lúc thì sâu tận hoa tâm, tận tình hưởng thụ các tư thế hoa dạng.

Giữa chỗ hai người kết hợp, dâm thủy chảy ra lênh láng. Càng lúc càng nhiều, đem đồ chơi hai người làm cho ướt nhẹp, ướt tới cả lông đen và bắp đùi, chảy ra trên giường.

Bởi vì nước non nhiều, làm tình càng thoải mái hơn. Tiếng "bép bép" vang dội liên tục, kéo dài không dứt. Hai người nghe được càng thêm dục hỏa thiêu đốt, càng hận không có thêm sức lực để tận tình hưởng thụ.

Tiểu Ngưu nâng chân ngọc của Ngưu Lệ Hoa đặt trên vai, dùng lực đâm thọc như một con sư tử đang cuồng nộ. Mà Ngưu Lệ Hoa cũng ra sức vặn vẹo rên rỉ, đôi mắt đẹp nhắm chặt, cặp môi đỏ mọng khép hờ, một đầu tóc vàng xõa ra tứ tán, tăng thêm vẻ dâm mị. Bộ dáng nàng lúc này đây phảng phất như con báo cái phát tình. Tiểu Ngưu ra sức rút cằm làm dâm thủy vung vãi khắp nơi; Ngưu Lệ Hoa tận tình phối hợp, hận không thể để cho bổng tử định cư luôn trong tiểu động của mình.

Hai người người tới ta đi, có thể nói là kỳ phùng địch thủ, ngang sức ngang tài, giết tới độ bất phân thắng bại. Tiếng thở dốc, tiếng rên rỉ, tiếng bép bép cùng thanh âm kéo kẹt từ chiếc giường hòa làm một chỗ, tạo thành một bản nhạc tiêu hồn, khiến con người ta nghe thấy khó mà kiềm chế nổi.

Tiểu Thiên đứng một bên quan sát, càng xem càng thẹn thùng, càng xem càng lo sợ, hơn nữa có chút ngạc nhiên. Nàng nhìn dáng vẻ hưởng thụ của Ngưu Lệ Hoa, thầm nghĩ: 'Chẳng lẽ chuyện nam nữ thật sự vui vẻ như vậy? Nhìn Ngưu tử tử như sướng muốn ngất đi.

Nữ nhân thì ra cũng có thể phóng lãng và điên cuồng như thế.

"Giỏi, giỏi quá, quả là một đấng nam nhi. Đến đây đi, dùng sức chơi thiếp đi! Chơi chết thiếp, để thiếp thành thần tiên." Ngưu Lệ Hoa hạ thân ưỡn ra, vong tình mời gọi, thanh âm vì quá hưng phấn mà trở nên lắp bắp.

"Tốt, tốt, ta nhất định thỏa mãn nàng, ta nhất định cho nàng sướng như tiên." Dứt lời, Tiểu Ngưu đẩy tốc độ tới cực hạn, nhục côn ra vào tiểu động như bão táp mưa sa, từng nhát từng nhát như muốn chọc thủng tiểu động Ngưu Lệ Hoa.

Tiểu Ngưu làm một hơi chừng trăm cái, Ngưu Lệ Hoa run rẩy đạt tới cao trào. Ngay khi khoảnh khắc tuyệt vời kia vừa đến, Tiểu Ngưu dừng lại mọi động tác, để nhục bổng nằm sâu trong hoa tâm của nàng, cảm thụ cỗ thủy

lưu chảy sâu bên trong. Cái loại tư vị tiêu hồn này không ngôn ngữ nào có thể tả hết.

Kế đó Tiểu Ngưu đặt chân ngọc xuống. Ngưu Lệ Hoa để Tiểu Ngưu nằm trên người nàng, nàng ôm lấy cổ Tiểu Ngưu, khít khao không buông, hơn nữa không để cho bóng tử lọt ra ngoài. Tiểu Ngưu vui vẻ nằm trên thân người đầy đặn nóng bỏng của nàng, hưởng thụ cái ý vị sau mưa gió.

Một lát sau, Ngưu Lệ Hoa vẫn không nói gì, nằm lẳng lẳng bất động. Tiểu Thiên ân cần hỏi han: "Ngưu tử tử, người không có việc gì chứ? Hẳn không phải hại chết người rồi?"

Đôi mắt đẹp của Ngưu Lệ Hoa hé mở, nhẹ nhàng thở dốc: "Nha đầu ngọc, chuyện như vậy sao chết người được, đó là sướng muốn chết nha! Không tin người cũng tự mình tới thử một chút đi?"

Tiểu Thiên lắc lắc đầu từ chối: "Ngưu tử tử, ta chỉ thuộc về một mình người, ta quyết không để cho xú nam nhân này vấy bẩn thân thể."

Tiểu Ngưu nhếch miệng cười: "Thân thể người vốn đã dơ bẩn, miệng người đã ngậm bóng của ta rồi." Tiểu Thiên vô cùng thẹn thùng, mắng to: "Xú nam nhân, câm miệng cho ta. Người nói hươu nói vượn nữa, ta liều mạng với người." Ngưu Lệ Hoa nói: "Các người chó ồn ào. doc truyện tại . Tiểu Ngưu à, chàng nghỉ ngơi một chút đi, để Tiểu Thiên tới hầu hạ ta." Tiểu Ngưu nghe lời từ trên người Ngưu Lệ Hoa hạ xuống, ngồi vào cái ghế bên cạnh. Tiểu Thiên nhìn thấy bóng bóng dính đầy dâm thủy đang ngẩng cao, hàm hừ: "Thật khó nhìn."

Tiểu Ngưu cười ha hả: "Người dù muốn ta cũng không cho người ăn nữa!" Ngưu Lệ Hoa nằm trên giường phân phó: "Tiểu Thiên, nhanh nhanh một chút hầu hạ ta! Người là một cô nương ngoan, người cũng phải làm ta vui sướng."

Tiểu Thiên hỏi: "Vậy ta so với hẳn, ai làm người sung sướng hơn?"

"Mỗi người đều có ưu điểm riêng, giống như ăn dưa Hami (một loại dưa ngọt ở vùng Tân Cương - Trung Quốc) với bồ đào, mỗi người một tư vị riêng, không thể so sánh." Ngưu Lệ Hoa cười phóng đãng.

Tiểu Thiên không dám làm trái mệnh lệnh từ Ngưu Lệ Hoa, nằm trên người Ngưu Lệ Hoa vừa hôn hít vừa sờ mó. Ngưu Lệ Hoa ôm lấy Tiểu Thiên, luôn miệng gọi bảo bối, lời nói đầy vẻ khêu gợi khiến Tiểu Ngưu nghe thấy có chút ghen tuông.

Hai người trần truồng ở trên giường nằm lên nhau, tỏa ra vô số quang mang hấp dẫn, hơn nữa còn giãy dụa, rung động, còn có thanh âm cao vút uyển chuyển mời gọi, Tiểu Ngưu chứng kiến một màn không nhìn được từ trên ghế đứng bật dậy, hai mắt đỏ ngầu, nhục côn càng ngày càng cứng, càng ngày càng vươn cao.

Thân thể hai người có những đặc điểm riêng. Ngưu Lệ Hoa thân thể đầy đặn mà tuyết trắng, vóc người cao lớn, mang vẻ đẹp cuồng dã. Mà Tiểu Thiên dáng dấp cũng không nhỏ, nhưng so sánh với Ngưu Lệ Hoa vẫn coi là nhỏ yếu hơn. Thân thể của nàng không quá trắng trẻo, ngược lại mang cho người ta cảm giác khỏe mạnh.

Tiểu Ngưu nổi lên lòng tham, tự nhủ: 'Nếu như ta có thể đoạt lấy Tiểu Thiên, tứ đại ma nữ coi như đều thu vào tay. Hơn nữa Tiểu Thiên động lòng người như thế. Phong thái hung dữ, phóng đãng kết hợp so với người khác hoàn toàn bất đồng.' Lát sau Tiểu Thiên đã du ngoạn trên hai bầu nải tử của Ngưu Lệ Hoa, một tay xoa bóp, miết chặt, lâu lâu khẽ kéo rồi lại ấn vào, thủ nghệ gần như vô tận. Nàng rất ưa thích chúng, coi đây là địa phương đẹp nhất của Ngưu tử tử. Chẳng những dùng tay mà còn dùng miệng, vừa bú vừa nút vang lên tiếng "chụt chụt", khiến Ngưu Lệ Hoa luôn miệng kêu lên: "Nhột quá, á...thật thoải mái. Tiểu Thiên ngoan, người càng ngày càng giỏi."

Chốc lát, đôi môi đỏ mọng của nàng di chuyển xuống dưới. Nàng tách hai bắp đùi của Ngưu Lệ Hoa rồi khom người, dùng miệng hôn chỗ kín. Ngưu Lệ Hoa rất cao hứng, nàng khen: "Hài tử ngoan, đối với ta thật tốt. Đúng rồi, cứ như vậy, liếm mạnh vào, trong lòng thật thoải mái."

Tiểu Thiên do có Tiểu Ngưu ở bên, ban đầu vẫn còn e ngại. Sau một màn thân thiết, đã bắt đầu chú tâm. Nàng như một người đói khát tham lam mút lấy mút để nguồn suối của Ngưu Lệ Hoa, nước non rỉ ra không ngừng, tất cả đều vào trong miệng Tiểu Thiên. Nàng không hề chán ghét, thỉnh thoảng còn nuốt xuống bụng.

Tiểu Ngưu đến gần, thấy Tiểu Thiên môi đỏ mọng trong veo như nước, cái lưỡi thơm tho rất linh hoạt. Tiểu động Ngưu Lệ Hoa hoàn toàn mở ra, lộ ra mép thịt màu phấn hồng. Vừa nghĩ tới mới vừa rồi nhục bồng còn cọ xát với chỗ này, cảm thấy rất đổi tự hào.

Ngưu Lệ Hoa giương mắt thấy Tiểu Ngưu, chợt nháy nháy mắt. Ánh mắt nàng hướng lên trên người Tiểu Thiên, Tiểu Ngưu lúc này đã hiểu. Hắn còn chưa có bản đây, kìm nén đến mức khó chịu, trước mắt còn có một người tiểu động nhàn rồi, tại sao mình không đi lấp đầy cho nàng a? Nhàn rồi cũng đã nhàn rồi rồi.

Tiểu Ngưu quan sát cặp mông Tiểu Thiên vun cao, cặp nãi tử run rẩy cùng eo ếch đang lắc lư, vừa khẩn trương vừa hưng phấn. Hắn lấy hết dũng khí, lặng lẽ bò lên giường, đi tới sau mông Tiểu Thiên. Mắt thấy cúc hoa nho nhỏ đang co rúm, tiểu động hồng hồng hé mở, âm thủy chảy ra so với Ngưu Lệ Hoa không kém bao nhiêu. Cái mông căng tròn mướt mà, giống như một trái táo đẹp mắt.

Tiểu Ngưu sáp lại gần, quỳ phía sau nàng, một tay cầm gậy, một tay vuốt ve cái mông, không kịp nghĩ nhiều liền mạnh mẽ đâm vào. Nhục bồng vừa vào phân nửa, đã cảm thấy sự co bóp rất khít khao.

Tiểu Ngưu a một tiếng, trong lòng nói: 'Thật khít a! Xem ra dù nàng không phải là xử nữ cũng hành sự không nhiều.' Tiểu Thiên kêu đau một tiếng, quay đầu lại cảm tức mắng: "Xú nam nhân, người cưỡng gian ta, mau rút ra." Tiểu Ngưu ôm hông nàng, lại ưỡn một cái, rốt cuộc đi thẳng tới hoa tâm. Tiểu động nàng cũng không sâu, nhục bông còn chưa hoàn toàn lút cán! Tiểu Ngưu vừa nhẹ nhàng cọ xát với hoa tâm, vừa nói: "Tiểu Thiên à, đồ chơi của nàng không tệ, làm ta sướng thế này sao ta rút ra được."

Tiểu Thiên đang đưa cái hông thoát khỏi hắn, nhưng sao có thể như ý đây? Tiểu Thiên quay đầu lại chính tung một chương, Tiểu Ngưu một tay nghênh đón, một bên khuyên nhủ: "Chúng ta có duyên, hãy thuận theo thiên ý thôi!" Ngưu Lệ Hoa ngồi dậy ủng hộ: "Tiểu Thiên ngoan, bồi hấn vui vẻ đi! Hấn là nam nhân ta, cũng là nam nhân của người, để cho hấn chơi là phải, người cũng đâu mất mát gì!" Tiểu Thiên khóc lên oa oa, nước mắt: "Ngưu tử tử, ta chỉ muốn cùng người hoan hảo, ta không muốn cho người khác chiếm tiện nghi."

Ngưu Lệ Hoa vuốt ve khuôn mặt Tiểu Thiên, dỗ dành: "Hài tử ngọc, chúng ta là người một nhà, đừng nói đại đột như vậy. Hấn cũng là lão công người, hấn muốn chơi người, người phải để cho hấn chơi. Người nghĩ mà xem, chúng ta còn có thể cùng nhau chơi đùa. Như thế không tốt sao, còn có thể hưởng thụ niềm vui thú." Tiểu Thiên lệ châu chảy quanh: "Ta không muốn, ta không muốn!"

Tiểu Ngưu cũng chả quản cái chi chi, Ngưu tử tử đã đồng ý, bông tử cũng đã cắm vào, vậy cứ chơi tới cùng thôi! Đoạn Tiểu Ngưu ôm eo Tiểu Thiên, ôn nhu cảm rút, cảm thụ vẻ đẹp tiểu huyết tử tiểu mỹ nữ này. Nàng tiểu huyết vừa non mềm lại chặt khít, từng cú nhấp đều rất thoải mái làm Tiểu Ngưu thở dốc liên hồi.

Ngưu Lệ Hoa chứng kiến Tiểu Ngưu dương dương đắc ý, hai mắt sáng lên mà nói: "Tiểu Ngưu à, nàng mặc dù không phải xử nữ, nhưng vẫn khít khao như xử nữ nha! Màng trinh nàng chính nàng làm rách, tiểu động nàng

chỉ có ta sờ qua, chưa bao giờ bị nam nhân cảm vào đâu! Sau này nàng là nữ nhân của người, người ngàn vạn lần phải đối xử với nàng thật tốt!" Tiểu Ngưu thống khoái đáp ứng: "Yên tâm đi, bất luận thế nào ta sẽ thật tốt với nàng." Nói xong nhục bồng lại bắt đầu gia tốc. Giải thích từ Ngưu Lệ Hoa mang lại kích thích không nhỏ cho Tiểu Ngưu, hẳn nguyên tưởng rằng Tiểu Thiên là hàng xài rồi, thật không nghĩ tới nàng còn là hàng zin. Thật không dễ dàng a! Còn tưởng nàng là một cô nương phóng đảng cơ đấy!

Xem ra ta đã nghĩ oan cho nàng. Nghĩ đến có thể chiếm lấy lần đầu tiên của Tiểu Thiên, Tiểu Ngưu còn không hào khí ngút trời?

Hắn thấy Tiểu Thiên bắt đầu rên rỉ, liền thay đổi chiến thuật, sử thức cuồng phong bạo vũ. Nhục bồng Tiểu Ngưu chột to hơn, lấy tốc độ hoa cả mắt công kích nàng. Nàng chỉ còn nước rên hừ hừ, không biết là thoải mái hay đau đớn. Chỉ chốc lát sau, hai cánh tay nàng đang chống lên giường liền mềm nhũn, cả người gục xuống, cảnh này khiến cặp mộng nàng nhếch cao hơn.

Tiểu Ngưu vuốt ve cái mộng, ra sức cày bừa khiến Tiểu Thiên la hét không ngừng. Thanh âm này biểu hiện ra không phải là thống khổ, mà là vui sướng. Sau đó hắn đem Tiểu Thiên lật ngửa, lần nữa cảm vào, nằm đè trên người của nàng, bóp bóp cặp nãi tử, tham lam hôn lên môi nàng. Niềm vui sướng không chỉ đến từ nhục bồng, mà còn từ trong đáy lòng. Hắn rốt cục đã thành công chinh phục nữ nhân này, xem nàng sau này còn dám cãi lời hắn hay không.

Xong việc đưa Tiểu Thiên lên cao trào, Tiểu Ngưu lại leo lên người Ngưu Lệ Hoa, một lần nữa đánh trống khua chiêng phát cờ. Chiều nay hắn luân phiên chơi nhị nữ, chiến đấu không ngừng nghỉ, sung sướng tới tột cùng, kiên cho tới khi hai nàng nằm liệt, Tiểu Ngưu mới mãn nguyện đi ngủ.

MA ĐAO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 90: Ba Người Đồng Nhạc (2)

Buổi sáng hôm sau, Tiểu Ngưu đang ngủ thì bỗng thấy tai đau nhói. Vừa mở mắt ra thì bị dọa đến nhảy lên, hắn thấy Đàm Nguyệt Ảnh đang đứng ở trước giường. Tiểu Ngưu a một tiếng, một lúc sau mới hoan hỉ ngồi xuống, kéo lấy tay nàng:

- Đàm tỷ tỷ, sao tỷ lại đến đây? Không phải ta đang nằm mơ chứ?

Hắn thật không tin nổi nàng lại đến Thiên Sơn rồi xuất hiện trong phòng của Ngưu Lệ Hoa.

Đối phương đột nhiên nở nụ cười, tiếng cười sang sảng khiến người ta thấy nàng đang phi thường sang khoái, đúng là âm thanh của Ngưu Lệ Hoa. Tiểu Ngưu cảm thấy rất kỳ quái, rốt cục là chuyện gì xảy ra? Nhìn trang phục của nàng thì đúng là Ngưu Lệ Hoa nhưng khuôn mặt đang cười kia thì lại là của Nguyệt Ảnh.

Đang nghi hoặc thì thấy đối phương tháo chiếc nhân bì diện cụ (mặt nạ da người) trên mặt, lộ ra chiếc mũi cao cùng đôi mắt xanh của Ngưu Lệ Hoa.

- Sao lại là tỷ? Chiếc mặt nạ này là tỷ làm sao, làm sao mà giống như thật vậy?

Tiểu Ngưu sợ hãi than một tiếng.

- Không sai, chiếc mặt nạ này đúng là do ta tạo ra.

Ngưu Lệ Hoa có chút đắc ý trả lời.

- Hào, hảo, quả thật rất chân thật nha! Đến cả ta cũng không nhận ra. tỳ có thể truyền bản lãnh này cho ta được không?

- Đương nhiên là có thể, giữa chúng ta đâu có chuyện gì phải che giấu... Tuy nhiên nếu muốn học được bản lãnh này của ta, người phải đáp ứng một chuyện.

Ngưu Lệ Hoa thu lại khuôn mặt tươi cười, ngữ khí trở lên trịnh trọng.

- Người sau khi học được bản lãnh này thì không được dùng nó để làm chuyện xấu. Nếu không ta không tha cho người.

Tiểu Ngưu ngay lập tức đáp ứng

- Nhất định nhất định, chỉ làm chuyện tốt chứ không làm chuyện xấu.

Ngưu Lệ Hoa chú ý tới Tiểu Ngưu đang trần như nhộng, cười nói:

- Mau mặc quần áo vào, nhìn cái bộ dạng bất hảo của người kìa.

Tiểu Ngưu nghe vậy liền đứng lên, tiểu kê kê hướng về Ngưu Lệ Hoa, mờ ám nói:

- Hay là chúng ta tái chiến một hồi đi.

Ngưu Lệ Hoa cười rộ lên:

- Người không sợ nó bị hư sao? Mau đứng lên rồi chúng ta luyện tập. Không phải muốn học cách làm tổ mặt nạ sao? Ta sẽ dạy người.

Tiểu Ngưu thoáng khoái đáp lời rồi bắt đầu mặc quần áo. đồng thời suy nghĩ:

"Vừa rồi mặt nạ của nàng mặc dù rất giống, nhưng mà vẫn còn nhiều sơ hở. Lẽ ra mình liếc mắt một cái là có thể nhìn ra. Tỷ như nàng mặc dù mang mặt nạ nhưng vẫn mặc trang phục người Hồ, còn cả mái tóc màu vàng nữa. Vậy mà sao mình lại không nhận ra nhỉ? Chỉ có thể giải thích rằng mình vừa thấy Nguyệt Ảnh thì lập tức rối loạn. Ai...! Cũng đã lâu rồi mà sao mình vẫn mong nhớ nàng cơ chứ? Xem ra một đời này mình cũng không cưỡng lại được sự hấp dẫn của Nguyệt Ảnh. Không biết giờ nàng đang ở đâu? Không phải nói rằng sẽ đến tìm mình sao? Tại sao giờ này còn chưa tới? Chỉ cần được cùng nàng nói chuyện, nhìn thấy nàng thôi là mình đã mãn nguyện rồi. Còn nàng có chịu tha thứ ừm, tiếp nhận mình không chỉ là vấn đề thứ yếu thôi".

Tiểu Ngưu mặc xong quần áo, sóng vai với Lệ Hoa đi tới hoa viên.

- Ngưu tỷ tỷ, sao ta không thấy Tiểu Thiên? Nàng chạy đi đâu rồi?

Ngưu Lệ Hoa hắc hắc cười, mờ ám nhìn Tiểu Ngưu:

- Tối hôm qua quả thật tiện nghi cho người. Nha đầu kia cho tới bây giờ chưa hề cho nam nhân đụng vào người chứ đừng nói làm ... cái kia. Thế mà người lúc này lại có thể ôm nàng vào lòng mà làm chuyện xấu quả thực là điểm phúc đầy mình a! Chỉ có điều là có muội muội rồi chớ quên tỷ tỷ nha!

Tiểu Ngưu mỉm cười, thờ dãi nói:

- Hết thảy mọi việc đều là do tỷ ban tặng. Tỷ tỷ tốt như thế nào ta vĩnh viễn ghi nhớ. Trong lòng ta, Tỷ vĩnh viễn xếp trên nàng.

Ngưu Lệ Hoa nắm tay Tiểu Ngưu rồi nói:

- Người biết như vậy là ta an tâm rồi. Nha đầu kia sau khi tỉnh dậy, thấy người nằm bên cạnh liền nhớ đến sự tình hôm qua. Cảm thấy không có mặt mũi nhìn người nên nói với ta một tiếng rồi xuống núi.

Tiểu Ngưu sau khi nghe xong thì cảm thấy thất vọng, nói:

- Điều là ta bất hảo, nếu không bởi vì ta, nàng cũng sẽ không rời đi. Điều này có ảnh hưởng gì tới tỷ không?

Ngưu Lệ Hoa cười một tiếng, nói:

- Không sao cả, không đến được vài ngày nàng lại tới tìm ta thôi. Tuy nhiên trong thời gian này chắc hẳn là nàng còn đang rất hận người đây.

Tiểu Ngưu đáp một tiếng rồi cũng không nói gì nữa. Tối hôm qua có thể đem Tiểu Thiên làm thịt, quả thực là thu hoạch ngoài ý muốn. Hắn rất rõ ràng, đây là do có yêu cầu của Ngưu Lệ Hoa, nếu không phải có lời nói của nàng, chính mình thì đừng mong động được vào người Tiểu Thiên. Nhớ đến thân thể mê người của nha đầu này và cảm giác mát hờn trên người nàng, Tiểu Ngưu lại cảm thấy toàn thân ngứa ngáy. Bây giờ nha đầu kia đi rồi, không biết sau này còn có diễm phúc như vậy không.

Tới hoa viên, hai người bắt đầu tập luyện. Đầu tiên là chiêu thức, sau đó đến nội công. Dưới sự chỉ dẫn của Ngưu Lệ Hoa, Tiểu Ngưu tiến bộ rất nhanh. Hắn cảm giác rằng bản lĩnh của mình hôm nay đã có thể tính là cao thủ rồi. Cho dù vẫn chưa phải là đối thủ của Nguyệt Ảnh cùng sư nương nhưng để đánh bại Mạnh Tử Hùng và Chu Khánh Hải thì không phải là không có khả năng. Chỉ có điều mình hiện tại tiến bộ, người khác hẳn cũng có tiến bộ. Tối cùng thì phải thử một lần mới biết được.

Luyện võ xong, Ngưu Lệ Hoa quả thật đem phương pháp làm mặt nạ dạy cho Tiểu Ngưu. Hắn vô cùng hứng thú, chẳng những có thể nắm được phương pháp, sau nhiều lần vất vả thực hiện dưới sự chỉ dẫn của Lệ Hoa, hắn cuối cùng cũng có thể làm được chiếc đầu tiên. Ngưu Lệ Hoa đem chiếc mặt nạ hắn làm ra cho nha hoàn Tiểu Ngọc đeo lên, cô nàng liền biến thành Lệ Hoa. Tuy rằng không hoàn toàn giống nhưng cũng có tám phần tương tự. Nếu không nhìn kỹ chắc hẳn sẽ không nhận ra sơ hở.

- Không tệ, thật sự không tệ! Không ngờ người học nhanh như vậy. Cứ đà này thì không đến vài năm bản lĩnh còn cao hơn ta đấy.

Ngưu Lệ Hoa nhìn Tiểu Ngưu bằng ánh mắt hâm mộ và tán thưởng. Khen ngợi hẳn không ngớt lời. Quả thật thời gian tiếp theo, bản lĩnh của Tiểu Ngưu về việc làm mặt nạ đã đứng đầu. Hẳn luyện tập vô cùng chăm chỉ, đặt ra yêu cầu nếu không đạt đến mức "Lô hỏa thuần thanh" về kỹ thuật làm mặt nạ thì không dừng lại. Có điều... thái độ này của hẳn cũng ảnh hưởng đến việc học võ công và tăng cường tu vi. Do có thái độ học tập chăm chỉ, thêm vào sự thông minh nên tay nghề của hẳn tiến triển vô cùng nhanh chóng, có thể nói ngày đi ngàn dặm.

.....oOo.....

Đảo mắt một cái, đã qua một năm. Tiểu Ngưu đã mười tám tuổi, thực sự trở thành một người trưởng thành. Khuôn mặt ngây thơ trước đây giờ trở thành anh khí bừng bừng, quả thực là một thiếu niên anh tuấn. Tuy không phải là mỹ nam số một thiên hạ nhưng chắc chắn thu hút ánh mắt của mọi người. Khi hẳn nghiêm túc thì giống như một thanh niên vô cùng phong độ và sâu sắc, nhưng chỉ cần cười lên thì lại lập tức biến thành một hoa hoa công tử, vô cùng phong lưu tiêu sái.

Trong một năm này, Tiểu Ngưu đều ở trên Thiên Sơn. Thường thường đến dịp năm mới, nơi này cũng chẳng khác ngày thường, tĩnh lặng, im ắng, thật là ảm đạm. Nhưng năm nay thì khác, do sự có mặt của Tiểu Ngưu, nơi này náo nhiệt hẳn lên. Dưới sự đề nghị của Tiểu Ngưu, đối liễn, phúc chữ, pháo,... thứ gì cũng có. Ngoài ra còn cải biến thức ăn và ai cũng được mua một bộ trang phục mới. Hàng loạt những hoạt động này đã giúp cho Tiểu Ngưu rất được lòng người. Các mỹ nữ nơi đây đều rất có hảo cảm với hẳn.

Ngưu Lệ Hoa còn gọi về toàn bộ những người đang chấp hành nhiệm vụ dưới chân núi. Bởi vậy hơn một trăm hai mươi mỹ nữ đều tề tụ đông đủ.

Quả thực là oanh oanh yến yến khắp nơi, mỗi người một vẻ khiến Tiểu Ngưu như lạc vào giữa biển hoa. Hắn thầm than trong lòng:

"Không tưởng tượng được Ngưu tử tử có thể thu được nhiều mỹ nữ như vậy ở nơi này. Nếu tất cả đều thuộc về mình thì không phải mình "ngưu" giống như hoàng đế sao?".

Dưới sự sắp đặt của Tiểu Ngưu, nào đốt pháo, nào là chơi trò chơi, tiệc tùng vô cùng vui vẻ khiến mọi người nơi đây đều coi hắn như người nhà. Bình thường Ngưu Lệ Hoa quản thúc các nàng vô cùng nghiêm, không cho phép các nàng vui đùa. Giờ các nàng quả thực phải cảm ơn ngày tết giúp cho các nàng có cơ hội được thả lỏng một chút.

Ngồi cùng các nàng đang nâng chén vui vẻ nhưng Tiểu Ngưu cũng không khỏi nhớ tới thân nhân, không quên Lao sơn, nơi có sư nương, Nguyệt Lâm các nàng, càng không quên Nguyệt Ảnh. Trong lòng hắn vô cùng nhớ các nàng, mong muốn có thể trở về để nhìn thấy các nàng nhưng điều đó là không thể, hắn cũng không dám. Trung Nguyên hiện nay có rất nhiều người muốn cái mạng của hắn, tốt nhất là không nên mạo hiểm

Trăng tròn rồi lại khuyết, cũng đã đến tháng năm. Khí hậu ở nơi này mặc dù đã ấm lên nhưng nếu so với Trung Nguyên thì vẫn rất lạnh, hướng chi ở đây lại còn là trên núi! Ở Hàng Châu thì chắc hắn đã là mùa hè rồi. Vào thời gian này, Tiểu Ngưu thường cùng Tiểu Tụ ra ngoài du sơn ngoạn thủy, ngắm cảnh đẹp Tây Hồ.

Con người thì chẳng biết đủ, Tiểu Ngưu giờ ăn ngon mặc đẹp, không phải lo nghĩ gì, lại có mỹ nữ như Ngưu Lệ Hoa luôn ở bên cạnh, nếu là người khác có lẽ đã vô cùng mãn nguyện rồi. Có điều hắn luôn cảm thấy mình thiếu cái gì đó, điều này khiến hắn luôn có mong muốn được xuống núi. Hắn có cảm giác nếu mình cứ vô lo vô nghĩ ở nơi này như vậy, có lẽ sẽ buồn chán mà chết mất.

Mặc dù có ý nghĩ như vậy nhưng hắn lại không biết phải nói với Ngưu Lệ Hoa như thế nào. Nếu cứ nói thẳng ra không chừng nàng lại nghĩ mình thay lòng đổi dạ, muốn vứt bỏ nàng. Tuy nói nàng là một mỹ nữ rất khoáng đạt, không có tính so đo, nhưng hắn cũng không dám nói cho nàng ý định của mình. Mà không nói thì trong lòng lại buồn bực đến phát hoảng. Rốt cục là phải làm sao đây? Không có biện pháp nào nên hắn không thể làm gì khác hơn là điên cuồng tu luyện để quên đi ý niệm trong đầu.

Nhưng không lâu sau, hắn đã có được lý do để xuống núi, mà còn là một lý do quang minh chính đại.

Vào buổi trưa, hắn đang cùng Lệ Hoa dùng cơm thì Tiểu Ngọc vội vàng chạy vào, mở miệng muốn nói gì đó nhưng lại do dự không thôi.

Ngưu Lệ Hoa quét mắt liếc nàng một cái, nói:

- Tiểu ngọc, có chuyện gì thì nói đi, đừng có ấp a ấp úng nữa.

- Hồi bẩm tiểu thư. Dưới núi có một người đến đây, tự xưng là Lao Sơn Giang Nguyệt Lâm, luôn miệng nói muốn gặp Ngụy công tử.

Tiểu Ngưu vừa nghe, trong lòng liền chấn động, buông đôi đũa trong tay, vội vàng đứng lên mà nói.

- Là sư tỷ của ta, ta phải đi gặp nàng.

Ngưu Lệ Hoa nhíu mày nói:

- Cho dù nàng đến đây thì ngươi cũng không cần nóng lòng như vậy chứ, ăn xong đi đã!

Tiểu Ngưu nghe vậy thì đành ngồi xuống ăn nốt bữa trưa. Ngưu Lệ Hoa liền phân phó Tiểu Ngọc:

- Trước tiên đưa Giang cô nương đến phòng khách nghỉ ngơi, nói lát nữa Ngụy công tử sẽ đến.

Tiểu Ngọc ứng tiếng rồi xoay người rời đi. Ngưu Lệ Hoa nhìn bộ dáng ăn uống vội vã của Tiểu Ngưu thì đột nhiên nở nụ cười nói:

- Tiểu Ngưu! Người trong lòng đến nên ngồi không yên hả?

Tiểu Ngưu vội khoát tay đáp:

- Làm gì có chuyện đó. Trong lòng ta Ngưu tử tử mới là quan trọng nhất.

Ngưu Lệ Hoa nghe vậy thì cười rộ lên rồi mới nói:

- Ta không giận đâu, người quan ngoại chúng ta không có nhỏ nhen giống người Trung Nguyên các người. Đi gặp nàng đi, nếu muốn đi cùng nàng ta cũng sẽ không cản.

Tiểu Ngưu nghe vậy thì rất cảm kích, nhìn nàng nói

- Ngưu tử tử nói đi đâu rồi. Cho dù ta có bất đắc dĩ phải đi cùng nàng giải quyết một vài sự việc, nhưng sau khi hoàn tất sẽ lại ở cùng một chỗ với tử mà. Ta biết rằng trên thế giới này, người đối tốt với ta nhất chính là tử.

Nói vậy nhưng trong lòng lại nghĩ

"Sư nương và Nguyệt Lâm đối với ta cũng vậy, không có gì phải phàn nàn".

Ngưu Lệ Hoa liền gật đầu nói;

- Nghe những lời này của người ta đã rất vừa lòng rồi. Người cứ đi gặp nàng đi, ta ở lại đây. Ta không muốn khiến người cảm thấy khó xử.

Tiểu Ngưu đứng lên, nói:

- Ngưu tử tử, tử thật sự là rất hiểu người khác, ta rất thích tử.

Nói xong liền nắm tay Lệ Hoa, hôn lên môi nàng.

Ngưu Lệ Hoa tủm tỉm cười nói:

- Người nhanh đi gặp nàng đi, đừng làm cho nàng sốt ruột lại tưởng ta ăn dấm rồi không cho người đi.

Tiểu Ngưu liền cười, nói:

- Ta sẽ quay lại rất nhanh thôi.

Nói xong liền chậm rãi đi ra ngoài. Sau khi ra ngoài thì lại chạy vội đến phòng khách như một con ngựa. Nghĩ đến lại được gặp lại Nguyệt Lâm thân yêu sau hơn một năm chia cách, hân hoan hoa nộ phóng, nhưng lại có cảm giác bất an.

Khi Tiểu Ngưu đẩy cửa phòng khách, chỉ thấy Nguyệt Lâm đang đi đi lại lại trong phòng, khuôn mặt vô cùng nôn nóng cùng bất an. Trên người nàng là một bộ trang phục màu lam, anh khí sáng ngời lại vô cùng xinh đẹp. Nàng vẫn động lòng người như vậy, xa nhau hơn một năm nhưng vẫn không có gì thay đổi.

Khi ánh mắt của nàng chạm đến khuôn mặt của Tiểu Ngưu thì không nhìn được mà lộ ra nụ cười vui sướng. Nhưng đây chỉ là "Đàn hoa vừa hiện", ngay lập tức nụ cười đó lại bị thay thế bằng sự bi phẫn cùng u oán.

Tiểu Ngưu vội vàng tiến lên, nắm chặt tay nàng, thân thiết kêu lên:

- Giang tử tử, một năm nay không gặp, nàng vẫn xinh đẹp như vậy a!

Nguyệt Lâm dùng sức hất tay Tiểu Ngưu ra, nghiêm túc nói:

- Đừng ba hoa nữa, người nói cho ta biết, tại sao người trộm đao của sư phụ rồi chạy đến nơi này ẩn trốn?

Tiểu Ngưu sừng sốt, hỏi lại:

- Nàng nói cái gì? ta như thế nào nghe không hiểu?

Nguyệt Lâm vùng tay lên, lạnh lùng nói:

- Người không cần phải giả bộ hồ đồ, ta biết hết rồi. Trong ngày thành thân của sư tỷ, nhân trời tối người lấy trộm ma đao của sư phụ, chạy đến Tây Vực ẩn nấp. Ta thật sự là đã nhìn lầm người rồi, không ngờ người lại là một tên đạo tặc. Ngay cả đồ của sư phụ mình cũng lấy cắp. Ta đúng là không có mắt, không hiểu sao lại coi trọng một tên đạo tặc như người?

Thanh âm của Nguyệt Lâm càng lúc càng lớn, tâm tình rất kích động. Hai mắt đã đỏ lên, sắp bật khóc rồi. Tiểu Ngưu vội hỏi:

- Ai nói với nàng là ta trộm đao rồi trốn đi.

Giang Nguyệt Lâm hừ lạnh nói;

- Nếu không muốn người ta biết, trừ khi là mình không làm. Sư phụ đã nói với chúng ta tất cả, cũng nói người chính là phản đồ của Lao Sơn, vĩnh viễn không tha thứ cho người. Chỉ cần nhìn thấy người thì sẽ giết không cần hỏi.

Tiểu Ngưu nhanh chóng suy nghĩ, sau khi nghiền ngẫm hẳn đã hiểu được một chút. Sau việc xảy ra đêm đó, Xung Hư cũng không đem sự tình mình làm với Nguyệt Ảnh tiết lộ ra ngoài, rất hiển nhiên là hẳn biết đây là việc vô cùng xấu hổ. Vì mặt mũi của Lao Sơn, hẳn liền bịa ra một tội danh, nói Tiểu Ngưu lấy trộm đao rồi trốn khỏi Trung Nguyên. Như vậy vừa có thể bảo toàn được mặt mũi củ Lao Sơn vừa có thể khiến Tiểu Ngưu thân bại

danh liệt, xú danh khắp nơi. Tại giang hồ có thể nói là không có chỗ đặt chân. Đây cũng có thể coi là một biện pháp vô cùng không khéo của lão.

Tuy nhiên suy nghĩ lại cũng tốt, so với chân tướng sự việc thì còn đỡ hơn. Nếu đem việc mình cường gian Nguyệt Ảnh nói ra, chỉ sợ rằng nữ nhân của mình sẽ rời bỏ mình. doc truyện tại . Đạo tặc so với dân tặc thì còn tốt hơn nhiều.

Tiểu Ngưu cân nhắc mãi mới nói:

- Chân tướng sự việc tối hôm đó cũng không phải như vậy, ta cũng không phải đạo tặc.

Nguyệt Lâm nghe vậy thì nhìn chăm chăm hẳn rồi hỏi.

- Vậy người nói cho ta biết, chân tướng là gì?

Tiểu Ngưu cười khổ vài tiếng:

- Ta bây giờ chưa thể nói cho nàng biết, sau này có cơ hội sẽ giải thích rõ ràng.

Trong lòng lại nói:

"Chuyện này dưới tình huống nào cũng không thể nói ra. Nếu không chẳng những tổn hại đến danh tiết của Nguyệt Ảnh mà còn làm những nữ nhân của mình thương tâm. Tội nhất là đừng có nói thật, giống như trước đây mình mê gian Nguyệt Lâm vậy, cứ để thời gian xóa đi.

Nguyệt Lâm hừ hai tiếng, nói:

- Ta biết dù cho người có giải thích thì cũng chẳng thể đưa ra được lý do cho người ta tin phục.

Tiểu Ngưu lại cường điệu:

- Sự thật hoàn toàn khác với suy nghĩ của nàng. Nàng ngẫm lại xem, sư phục từ đâu có được ma đao? Không phải ông ấy suốt ngày bế quan tu luyện sao.

Nguyệt Lâm nghe xong liền lâm vào trầm tư, nàng biết Tiểu Ngưu nói cũng có lý. Trong chốc lát, Nguyệt Lâm lại nói:

- Nếu chân tướng không phải như vậy, chính là nói người không lấy trộm ma đao, vậy trong tay người tới cùng ... có hay không có ma đao? Ta nghe nói, rất nhiều người giang hồ đều đang truy tìm người để đoạt đao.

Tiểu Ngưu suy nghĩ một chút rồi nói:

- Ta đúng là đem theo ma đao rời khỏi Lao Sơn... nhưng không phải ta lấy trộm, mà là chính ta tự mình tìm thấy nó. Nhưng không hiểu sao sư phụ lại biết ta tìm thấy ma đao, ta chỉ còn cách bỏ trốn thật xa, nếu không ông ấy sẽ gây bất lợi cho ta.

Nguyệt Lâm nghi hoặc, nhìn Tiểu Ngưu nói:

- Nói như vậy, người bị sư phụ bức phải chạy trốn?

Tiểu Ngưu gật đầu:

- Đúng vậy, nếu ta không đi, ông ấy có thể giết ta để cướp lấy ma đao.

Nguyệt Lâm lớn tiếng:

- Là đệ tử Lao Sơn, người tìm thấy ma đao sao không giao cho sư phụ mà lại cất giấu? Người muốn làm gì? Có phải muốn phản bội Lao Sơn không?

Tiểu Ngưu trả lời:

- Ta không thể giao cho ông ấy, bởi vì ta cũng muốn trở thành một đại nhân vật, nếu giao ra thì ta có cái gì tốt?

Nguyệt Lâm phê bình nói:

- Người cũng quá là ích kỷ rồi? Là đệ tử thì nên hiếu kính sư phụ. Ai! Lời người nói ta sẽ điều tra. Sau khi việc này xảy ra, ta luôn hoài nghi người. Hoài nghi người về hết thảy mọi việc, hoài nghi nhân phẩm của người, cũng hoài nghi tình cảm của người đối với ta.

Tiểu Ngưu lớn tiếng nói:

- Tình cảm của ta đối với nàng tuyệt đối là thật, không có một chút gì giả dối cả.

Nguyệt Lâm liếc mắt nhìn Tiểu Ngưu một cái rồi thở dài. Hắn liền cất tiếng:

- Chúng ta ngồi xuống nói đi!

Nguyệt Lâm cũng nghe lời hắn ngồi xuống, cách một cái bàn nói chuyện. Tiểu Ngưu mỉm cười nói:

- Nàng nói cho ta một chút sự tình của Lao Sơn đi!

Nguyệt Lâm tức giận nói:

- Có cái gì tốt mà nói? Sau khi người trốn đi, danh khí của Lao Sơn tổn hao rất nhiều. Mọi người đều cười nhạo Lao Sơn, nói sư phụ có mắt không trông, dạy dỗ ra một nghịch đồ. Sau khi sư phụ đem sự việc của người nói ra, các đệ tử của Lao Sơn đều xôn xao, không dám tin đây là sự thật. Tiếp đó sư phụ tức giận đến mức lâm bệnh, nửa năm mới khôi phục nguyên khí. Sau đó người lại bế quan tu luyện, không quan tâm đến việc gì nữa.

Mà người đi không được vài ngày, sư tử cũng xuống núi nói muốn bắt tên nghịch đồ người, sau đó thì biệt tăm biệt tích. Tử Hùng sư huynh lo lắng nên cũng xuống núi, mấy tháng sau mới trở về nhưng cũng chỉ có một mình. Nói rằng không biết sư tử đi đâu, sư nương nghe vậy liền phái rất nhiều đệ tử xuống núi để tìm kiếm sư tử. Cuối cùng thì truyền đến một tin tức là sư tử đi tới hoàng cung thì bị hoàng đế giam lỏng, muốn bắt nàng làm phi tử.

Tiểu Ngưu nghe vậy thì kinh hãi thất sắc. "A" một tiếng, bật dậy nói:

- Điều này sao có thể xảy ra, bản lĩnh của sư tử cao như vậy, hoàng đế lão tử sao có thể giữ được nàng?

- Thì đúng vậy! Chúng ta cũng không tin. Sư nương liền phái đại sư huynh, nhị sư huynh, sư huynh Tử Hùng và cả ta nữa đi tìm hiểu, kết quả là chẳng thu hoạch được gì. Hoàng cung quá lớn, phòng thủ lại nghiêm mật, thêm nữa là không quen thuộc địa thế nên chẳng tìm được gì. Thông báo với sư nương thì người nói có lẽ sư tử không ở hoàng cung mà ở nơi khác. Ai...! Sống không thấy người, chết không thấy xác, quả là khiến cho người khác lo lắng.

Tiểu Ngưu đến sát Nguyệt Lâm, giữ chặt tay nàng hỏi:

- Không có một tin tức chính xác nào của sư tử sao?

Nguyệt Lâm cũng không lập hất tay hăn ra như vừa rồi mà nói:

- Biển người mê mông, thực sự là không có tin tức gì. Tuy mọi người cũng hoài nghi nàng đang ở trong hoàng cung nhưng lại không ai tìm được.

Tiểu Ngưu lại hỏi:

- Là ai nói nàng ở trong hoàng cung?

Nguyệt Lâm trả lời :

- Là một lão thái giám già hồi hương nói vậy. Lão nói năm nay hoàng đế muốn tuyển một vài mỹ nữ vào cung làm cho các nhà có con gái vô cùng bất an, kết quả là đột nhiên hoàng đế hạ chỉ bãi miễn tuyển chọn. Điều này khiến tất cả dân chúng đều vô cùng cao hứng, không thể ngờ một kẻ coi dân chúng như thịt cá như vậy cũng có thể kiềm chế được một sự việc khiến dân chúng lo lắng.

Tiểu Ngưu cảm khái:

- Lão thái giám này cũng thật quá lớn mật rồi, lời như vậy cũng dám đem ra nói.

Nguyệt Lâm nhẹ nhàng thoát khỏi tay Tiểu Ngưu, nói:

- Nói xấu hoàng đế là ta nói, lão thái giám kia làm sao dám nói vậy? lão nói hoàng đế sắp dĩ hủ bỏ việc tuyển mỹ nữ năm nay là bởi vì gần đây tìm được một mỹ nữ đẹp như tiên tiên, hân vô cùng cao hứng nên mới phát thiện tâm, không hề hành hạ dân chúng nữa.

Tiểu Ngưu lại nói:

- Tiên nữ mà hân nói cũng đâu nhất định là sư tử?

Nguyệt Lâm liền đáp lời:

- Sư tử mất tích lâu như vậy mà không có tin tức gì, suy nghĩ này cũng không phải là không có lý.

Tiểu Ngưu lại hỏi

- Vậy phải tìm lão thái giám kia để hỏi cho rõ! Ít nhất cũng phải nghe ra mỹ nữ kia nhìn nhìn như thế nào, tên gọi là gì.

Nguyệt Lâm nói:

- Chúng ta đã đi rồi nhưng không gặp được vì thái giám kia không lâu sau khi đem việc này nói ra đã bị bệnh mà chết.

Tiểu Ngưu nghe vậy thì thở dài một hơi:

- Sự việc như vậy quả là không may rồi.

Nguyệt Lâm nói:

- Tuy hoài nghi như vậy nhưng cái chính là một chút chứng cứ đều không có. Chúng ta muốn tìm một người tại hoàng cung để hỏi một chút nhưng cũng rất khó a!

Tiểu Ngưu sốt ruột:

- Vậy phải làm sao bây giờ đây? Mặc kệ nàng có hay không ở nơi đây đều cũng nên thử xem. Việc này sốt ruột nhất chắc hẳn phải là Mạnh Tử Hùng, hẳn là trượng phu của nàng mà!

Nguyệt Lâm cười lạnh:

- Hẳn cũng chưa tính là trượng phu nha! Đêm động phòng bị việc người trộm đao nên náo loạn, ngay cả việc động phòng cũng không thực hiện được. Hôm sau sư tử liền cùng hắn phân phòng ra ngủ, không biết bọn họ xảy ra chuyện gì, mới thành thân mà đã bát nháo cả lên rồi.

Tiểu Ngưu trong lòng mừng thầm, nói:

- Kể cả như vậy Mạnh Tử Hùng cũng nên sốt ruột chứ, tốt xấu cũng là vợ chồng mà!

Nguyệt Lâm đáp lại:

- Hắn cũng khẩn trương, nhưng như vậy thì có tác dụng gì, một chút chủ ý cũng không có.

Tiểu Ngưu cười nhạo nói:

- Mạnh Tử Hùng này cũng thật sự là một kẻ điên độn và ngu xuẩn, đổi lại là ta mà nói, tốt xấu gì cũng phải xông vào hoàng cung. Nếu nàng không có ở đây thì thôi, nếu thực sự nàng ở đây thì nhất định phải đem nàng ra. Nếu không ra được cùng lắm thì chết, cũng đỡ hơn ở bên ngoài vật vờ.

Nguyệt Lâm vội nói:

- Người ngàn vạn lần đừng có liều lĩnh nha! Hoàng cung là đầm rồng hang hổ, tiến vào đó xem như bỏ mạng rồi. Đừng nghĩ chúng ta bản lĩnh cao cường, hoàng cung có rất nhiều người! Cho dù sư tỷ bị giữ ở bên trong nhưng sư nương sẽ nghĩ được biện pháp, người đừng có đa tâm.

Tiểu Ngưu trả lời:

- Ta biết, việc này cùng ta có quan hệ gì chứ! Trong hoàng cung cũng không phải là nàng, nếu là nàng thì dù có phải liều mạng ta cũng phải lao vào đưa nàng ra.

Nguyệt Lâm nghe vậy thì không khỏi mềm lòng, nói:

- Đừng có nói lời ngon ngọt nữa, ta mới không thèm người quan tâm.

Nói như vậy nhưng vẻ mặt đã hòa hoãn hơn nhiều. Tiểu Ngưu thấy biểu tình của nàng không khỏi cao hứng nói:

- Giang tỷ tỷ, Nàng từ xa như vậy đến đây chắc hẳn là để gặp ta đúng không? Nàng nhất định là rất nhớ ta rồi, ta cũng rất nhớ nàng!

Nguyệt Lâm mặt đỏ lên, lắc đầu nói:

- Ta mới không thềm nhớ phản đồ của Lao sơn như người. Ta đến là có chính sự.

Tiểu Ngưu hỏi:

- Chính sự gì cơ?

- Sư nương muốn ta đưa cho người một phong thư.

Nguyệt Lâm nói xong liền lấy ra một phong thư được bọc cẩn thận trong áo. Tiểu Ngưu liền mở thư ra xem. Trong thư ngoại trừ trách móc hãn làm xằng làm bậy, lưu lạc ở bên ngoài. Còn có bày tỏ nỗi nhớ của sư nương với hãn, nói là rất muốn được gặp hãn. Nhưng chủ yếu là nói đến sự tình Nguyệt Ảnh mất tích, muốn hãn đưa ra chủ ý.

Tiểu Ngưu xem xong, trầm tư chốc lát rồi nói:

- Giang tử tử, nàng ở đây vài ngày, khi nào đi thì ta viết thư trả lời sư nương.

Nguyệt Lâm lắc đầu nói:

- Ta sẽ không lưu lại, nhiệm vụ đã hoàn thành rồi, ta phải lập tức quay về.

Nói xong, nàng liền đứng lên, ánh mắt quyến luyến nhìn Tiểu Ngưu. Hãn vội nắm tay nàng mà nói:

- Ở lại vài ngày đi rồi hãy trở về.

Nguyệt Lâm kiên quyết lắc đầu

- Không được! Ta phải trở về để bàn bạc giải quyết vấn đề của sư tử. Hơn nữa hiện giờ người là phản đồ của Lao Sơn. Không làm rõ việc này ta sẽ không ở cùng một chỗ với người.

Nói xong liền kiên quyết thoát khỏi hai tay hắc. Tiểu Ngưu thấy nàng như vậy cũng không nài nỉ nữa. Nói với Nguyệt Lâm:

- Nàng trở về nói với sư nương là dù có chuyện gì xảy ra cũng có ta lo liệu, nói nàng không cần phải lo lắng mà tổn hao tinh thần. Còn nữa, nói ta cũng rất nhớ Lao Sơn, rất nhớ nàng.

Nguyệt Lâm cảm thấy có vài phần chua xót, nói:

- Sư nương viết thư nói gì với người? Người không viết thư hồi âm cho nàng sao?

Tiểu Ngưu cười nói

- Nói mấy câu đó với sư nương là được, nàng nghe được sẽ hiểu.

Nguyệt Lâm gật đầu nói:

- Được rồi, người tự mình lo liệu! Ta phải đi, hy vọng lần tới nhìn thấy người thì người đã không còn là phản đồ của Lao Sơn nữa.

Tiểu Ngưu cười khổ nói:

- Được rồi, trong lòng ta lúc nào cũng nhớ đến nàng.

Nguyệt Lâm thâm tình nhìn hắc rồi nói:

- Ta nhớ kỹ.

Nói rồi xoay người đi. Tiểu Ngưu thất thần một lúc, đuổi theo ra ngoài thì nàng đã vô ảnh vô tung liễu.

Nguyệt Lâm vừa đi, Tiểu Ngưu cũng cảm thấy sốt ruột. Hắc bây giờ cần phải từ biệt Ngưu Lệ Hoa để tìm Nguyệt Ảnh, vô luận nàng ở nơi đâu đều

phải tìm được. Tiểu Ngưu đi vào trong phòng của Ngưu Lệ Hoa, chỉ thấy nàng đang đứng bên cửa sổ, quay đầu lại hỏi:

- Nàng đi rồi à?

Tiểu Ngưu đi tới bên người nàng, trả lời:

- Nàng đi rồi.

Ngưu Lệ Hoa lại hỏi:

- Sao không nói nàng ở lại vài ngày, hảo hảo thân mật với người một chút.

Tiểu Ngưu cười cười, nói:

- Nàng nói có chuyện quan trọng, không thể ở lại được, ta cũng không thể ép nàng.

Ngưu Lệ Hoa "Ân" một tiếng, quay lại đối mặt với Tiểu Ngưu:

- Nhìn thấy người trong lòng, chắc là rất vui vẻ chứ hả?

Tiểu Ngưu cười nhẹ, cũng không có đáp lời. Ngưu Lệ Hoa lại nói:

- Người muốn nói gì với ta thì nói đi, đừng có bần khoản gì nữa, ta thích người thẳng thắn.

Tiểu Ngưu đem chuyện gặp Nguyệt Lâm đại khái nói lại một lần, tất nhiên những vấn đề riêng tư, nhạy cảm thì không nói đến. Cuối cùng hắn cũng lấy hết dũng khí rồi nói:

- Ngưu tử tử, ta muốn quay về Trung Nguyên để tìm được Đàm sư tử, ta không thể thấy nàng mất tích mà ngồi yên được.

Ngưu Lệ Hoa tròn to đôi mắt đẹp nhìn hắn, nói:

- Giang Nguyệt Lâm là nữ nhân của người, chẳng lẽ Đàm Nguyệt Ảnh cũng vậy sao?

Tiểu Ngưu trả lời:

- Nàng không phải. Nhưng chúng ta dù sao cũng đều là đệ tử Lao Sơn nên cũng có cảm tình nhất định. Ta không thể ngồi yên không quản được. Làm vậy quả thực có điểm bất cập nhan tình.

Ngưu Lệ Hoa suy nghĩ một chút rồi nói:

- Cũng phải. Đàm Nguyệt Ảnh xinh đẹp như vậy, gặp phải nguy hiểm thì ai có thể nhẫn tâm bỏ mặc nàng chứ! Haizz... Vậy người định khi nào thì đi, có muốn ta đi theo không.

Tiểu Ngưu trầm tư trong chốc lát rồi nói:

- Ta nghĩ, muốn lập tức tự xuất phát. Có lẽ là đi một mình thôi, loại sự tình này tỷ... không tiện ra mặt.

Ngưu Lệ Hoa gật gật đầu, nói:

- Được rồi, vậy người tự mình đi thôi. Tuy nhiên không nên đi ngay bây giờ được. Hôm nay ở lại bồi tiếp ta, ngày mai hãy đi.

Tiểu Ngưu "Ân" một tiếng, nói:

- Hào, ta nghe tỷ. Hôm nay ta sẽ hảo hảo bồi tiếp tỷ.

Ngưu Lệ Hoa cười nói:

- Người lại suy nghĩ đi đâu rồi? Ta lưu người lại nửa ngày, cũng không phải muốn thân mật cùng người mà là còn có việc phải nói.

Tiểu Ngưu hỏi:

- Là chuyện gì vậy?

Ngưu Lệ Hoa kéo Tiểu Ngưu ngồi xuống, nói:

- Người ngày mai đi, vậy định đi như thế nào?

Tiểu Ngưu trả lời:

- Cũng giống như khi tới đây thôi. Đi thế nào thì về như vậy.

Ngưu Lệ Hoa nghe xong bật cười nói:

- Nếu Đàm Nguyệt Ảnh thật sự bị giữ trong hoàng cung, người đi theo cách này tới cứu nàng, vậy phải mất bao nhiêu ngày mới tới nơi? Chỉ sợ rằng khi người nhìn thấy sư tỷ người thì ngay cả đứa nhỏ cũng được nàng sinh ra rồi.

Tiểu Ngưu vò đầu, buồn rầu địa kêu lên:

- Vậy,... vậy phải làm sao bây giờ? Ta lại không có khả năng phi hành như tỷ.

Ngưu Lệ Hoa nắm tay hắn, thâm tình nói

- Công lực của người bay giờ có hạn, chưa thể phi hành giống chúng ta được. Nhưng là chuyện gì cũng có biện pháp, có một cách này, người chỉ cần mất vài ngày là có thể tới kinh thành.

Tiểu Ngưu con mắt sáng ngời, "A" một tiếng, vội vàng hỏi:

- Ngưu tỷ tỷ, tỷ nhanh nói cho ta biết, làm sao để ta tới kinh thành nhanh như vậy?

Ngưu Lệ Hoa trả lời đạo:

- Mượn lực lượng của ma đao chứ sao nữa!

Tiểu Ngưu giật giật mi mắt, kích động nói:

- Nó có thể giúp ta ư?

Ngưu Lệ Hoa kéo tay Tiểu Ngưu, nói:

- Việc này không nên chậm trễ, bây giờ ta sẽ dạy người phương pháp.

Nói xong đem ma đao tới, kéo Tiểu Ngưu tới hoa viên.

Ngưu Lệ Hoa rút ma đao ra, nhìn đao rồi nói:

- Thanh đao này có rất nhiều chỗ thần kỳ người chưa biết! Người mặc dù công lực thấp, không thể tự thân phi hành như chúng ta, nhưng chỉ cần như bây giờ đã có thể đứng trên đao mà phi hành. Tuy rằng không thể bay liên tục nhưng mỗi ngày một thời gian, không đến vài ngày là có thể đến nơi.

Tiểu Ngưu hoan hô một tiếng:

- Vậy thật tốt quá, phi hành như thế nào? Tỷ nhanh dạy ta.

Trong lòng lại nói

"Học xong kỹ năng này, sau này ta đi lại không cần phải tốn sức rồi".

Ngưu Lệ Hoa ném đao lên không trung, nhảy lên đứng trên đao, cứ vậy như lưu tinh hướng phía xa bay đi. Bay theo quỹ đạo một vòng tròn thì quay trở lại. Tiểu Ngưu thấy Ngưu Lệ Hoa đứng trên đao, trang phục phiêu phiêu, thân hình tuyệt mỹ, liền cảm thấy ngẩn ngơ.

Ngưu Lệ Hoa ném đao cho Tiểu Ngưu rồi nói:

- Người tới thử xem.

Tiểu Ngưu nhận đao, hỏi:

- Có cần bí quyết gì không?

Ngưu Lệ Hoa mỉm cười đáp:

- Không có bí quyết gì cả. Chỉ cần đứng vững trên nó, trong lòng nói tiếng "Khởi", nó sẽ khởi động; nói tiếng "Phi", nó sẽ bay đi; nói tiếng "Thăng", nó sẽ đi lên; nói tiếng "Hàng", nó sẽ đi xuống. Giờ công lực của người không cao, nếu không nó có thể một hơi bay thẳng đến kinh thành. Tuy nhiên với sự tiến bộ của người thì không mất mấy năm là có thể làm được như vậy.

Tiểu Ngưu nghe xong nhiệt huyết sôi trào, hào khí bừng bừng, nói:

- Để ta lại thử xem.

Dứt lời, cũng làm giống Ngưu Lệ Hoa, ném đao rồi nhảy lên nó. Nói "Khởi" một tiếng quả nhiên nó liền bắt đầu bay trên không. Tiểu Ngưu thấy vậy, "Phi" một tiếng, ma đao liền như đại phong hướng phương xa bay đi. Mặc dù thân thể Tiểu Ngưu cũng có chút nghiêng ngả nhưng cuối cùng cũng vững vàng. Ma đao dưới sự chỉ huy của Tiểu Ngưu bay dưới chân núi mấy vòng rồi mới quay về.

Ban đầu Tiểu Ngưu còn có điểm kinh tâm động phách. Lúc nhìn xuống thấy mọi người đều bé như con kiến giống, không khỏi có chút chóng mặt. Nhưng sau một thời gian, hắn đã hoàn toàn cảm thấy bình thường. Đứng trên ma đao như cưỡi gió mà đi, vừa khoan khoái, vừa có cảm giác tiêu sái. Chỉ trong chốc lát hắn đã thuần thục hơn nhiều, vô cùng thích thú với phương thức phi hành này. Khi từ trên đao nhảy xuống hoa viên thì không giấu dduwwocj vẻ hưng phấn.

Ngưu Lệ Hoa a đao vào vỏ rồi hỏi:

- Thế nào, cảm giác không tệ chứ hả?

Tiểu Ngưu trả lời:

- Quá sung sướng, có cảm giác giống như thần tiên vậy a.

Mắt hần thì dán lên người Ngưu Lệ Hoa, con sâu lòng không khỏi động đậy. Ngưu Lệ Hoa biết ý của hần, khuôn mặt liền có cảm giác nóng lên, nhẹ giọng cười nói:

- Tối hôm nay người phải hảo hảo bồi tiếp ta! Nếu không ta không cho người đi, cũng không cho người ma đạo.

Tiểu Ngưu hắc hắc cười, nhìn quanh hai bên, thấy không có ai liền ôm Ngưu Lệ Hoa vào trong lòng, thấp giọng nói:

- Tối hôm này ta cam đoan cho tỷ dục tiên dục tử, nếm sự khoái hoạt chưa bao giờ được hưởng. Tỷ nên chuẩn bị sẵn tâm lý, nếu không e là không chịu được công kích của ta a!

Ngưu Lệ Hoa hào không hề sợ hãi, nói:

- Ta mà phải sợ người sao, người không nên giống như lần nào đó, lúc mấu chốt thì lại không kiên trì được a.

Tiểu Ngưu nghe xong có điểm xấu hổ, hung hãn trả lời:

- Truyền đó tuyệt đối sẽ không lặp lại, lúc đó là do ta bị Tiểu Thiên ảnh hưởng. Lần này không có nàng, ta có thể toàn lực đối phó tỷ.

Ngưu Lệ Hoa cười nói:

- Ngoài miệng thì nói như vậy, trong lòng thì chắc hần đang mong nàng đến đây mà không được a! Có nàng ở đây thì người có thể hưởng phúc của người Tề rồi.

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, nháy mắt với nàng:

- Nào có chuyện đó! Ta chỉ có hứng thú với tỷ tỷ nàng thôi. Tiểu Thiên đối với ta mà nói, có hay không cũng như nhau.

Ngưu Lệ Hoa nhắc nhở hăn:

- Người chiếm đại tiện nghi của nàng, nếu không thu phục được nàng, cẩn thận nàng kêu Xà vương thúc thúc không buông tha người. Như vậy cuộc sống của người sẽ không dễ chịu đâu.

Tiểu Ngưu nói:

- Trong tay ta có ma đao, còn sợ đánh không lại hăn sao?

Ngưu Lệ Hoa cảm khái nói:

- Ma đao cũng không phải vạn năng, đâu phải chuyện gì nó cũng có thể giải quyết.

Tiểu Ngưu gật đầu tỏ vẻ đồng ý, về sự tình với Mạc Tiểu Thiên, sau này làm sao giải quyết vấn đề, tạm thời hăn cũng không để ý đến. Nha đầu này hăn là vừa muốn nàng, lại có điểm phiền. Ngủ cùng nàng một chỗ xem chừng cũng không an toàn. Nhờ may nàng không vừa ý mà bộc phát tính tình. Có khi mình mất mạng mà vẫn hồ đồ.

Sau khi dùng cơm chiều, hai người yên ương tắm rửa rồi lại vật lộn trên giường. Không hề nghỉ ngơi mà tận tình hưởng thụ niềm vui của nam nữ kết hợp. Ông trời đã cho nam nữ quyền lợi được hưởng sự khoái hoạt thì nam nữ tự nhiên sẽ không bỏ qua chuyện tốt này. Ngưu Lệ Hoa để cho Tiểu Ngưu nằm ở trên giường, là lời cười nói:

- Đêm nay để cho ta hầu hạ người a! Người phải giữ sức để sáng mai còn phải xuống núi.

Tiểu Ngưu cười, nói:

- Cho dù đêm nay làm cả đêm cũng không ảnh hưởng đến việc ngày mai.

Ngưu Lệ Hoa hí mắt nói:

- Người thường thức sự lợi hại của tử đi!

Nói rồi, Ngưu Lệ Hoa ghé vào trên thân thể Tiểu Ngưu, hai khối thân thể liền dính vào nhau, đồng thời, trên mỗi người đều bốc lên nhiệt khí.

Ngưu Lệ Hoa lúc này tương đối chủ động, nàng nhu tình như nước hoạt động trên thân Tiểu Ngưu. Từ đỉnh đầu, rồi lại hôn lên mặt Tiểu Ngưu, hôn qua cổ, hôn qua bả vai, hôn đến trên đầu vú của hắn thì khiêu khích khiến Tiểu Ngưu cười rộ lên. Nàng thấy hắn cười như vậy thì tiếp tục khiến hắn cười đến thành ho khan mới buông tha.

Khi đôi môi đỏ mọng của nàng đi tới hạ phúc, tay nàng cũng tiến lên hỗ trợ. Nhục bồng của hắn liền rơi vào tay Lệ Hoa, vừa xoa, vừa lộn, lại miết,... ngay lập tức khiến nó dựng thẳng lên. Tiểu Ngưu chỉ cảm thấy vô cùng thoải mái và sung sướng, cả người mềm ra.

Ngưu Lệ Hoa quỳ dưới chân Tiểu Ngưu, vươn cái lưỡi thơm tho, nhẹ nhàng liếm, cả bồng bồng của Tiểu Ngưu mỗi một chỗ đều lưu lại dấu vết của chiếc lưỡi đình hương. Điều này khiến hắn thoải mái đến suýt chút nữa thì phun xuất.

Tiếp đến nàng lại đưa nó vào trong miệng, vừa mút vừa dùng tay vuốt ve, phục vụ "hai quả trứng" của hắn, khiến Tiểu Ngưu kêu lên:

- Ngưu tử tử, công phu của tử càng ngày càng tuyệt nha, ta yêu tử chết mất.

Ngưu Lệ Hoa phun ra cái đầu căn hồng hồng của hắn rồi đáp:

- Chuyện tốt còn ở phía sau này.

Dứt lời liền ngời lên thân của Tiểu Ngưu, cầm lấy bóng bóng, đưa cửa của mặt động áp sát vào nó, dưới sự hỗ trợ của dâm thủy liền mạnh mẽ ngời xuống khiến bóng bóng của hắn hoàn toàn bị thôn phệ.

Tiểu Ngưu rên lên một tiếng, nói:

- Hảo thoải mái a! Giống như ở trong ôn tuyền vậy.

Ngưu Lệ Hoa một bên sáo lộng nhục bóng, một bên cười nói:

- Ta cũng rất thoải mái! Bóng tử của người quả là dài, có thể vào sâu hết mức, khiến tử muốn mất hồn luôn rồi.

Nói rồi đẩy nhanh tốc độ, hưởng thụ sự mỹ diệu.

Dưới những động tác mãnh liệt của nàng, hai bầu nãi tử rung động không ngừng, thí cổ cũng liên tục va chạm. Tiểu huyết bị nhục bóng xuất nhập liên tục, vô cùng sung sướng.

Tiểu Ngưu nhìn chăm chăm vào hai bầu nãi tử của nàng, hai tay không nhịn được tóm lấy nó mà xoa nắn... sau đó lại ôm lấy thí cổ, phối hợp với động tác của Ngưu Lệ Hoa, làm đến mức dâm thủy chảy ròng, chảy tới cả cúc hoa.

Trong nhất thời, dâm ngữ liên tục vang lên, trong phòng đầy xuân quang mê người, nếu có người xem thì có lẽ đã bị kích động ham muốn đến phát điên rồi.

Hiệp thứ nhất qua đi, Ngưu Lệ Hoa liền chuyển tư thế. Khiến cho Tiểu Ngưu không ngờ là nàng lại rút nhục bóng của hắn ra khỏi tiểu huyết của mình rồi đưa nó đến gần cúc hoa.

Tiểu Ngưu kinh ngạc kêu:

- Ngưu tử tử, tử đang làm gì thế?

Hắn hoài nghi nàng để nhâm chỗ.

Ngưu Lệ Hoa liền vũ mị cười nói:

- Tử tử muốn thưởng thức tự vị mới.

Nói xong, thử vài lần đều không thể thuận lợi tiến vào. Ngưu Lệ Hoa quynh rũ cười nói:

- của người quả là rất lớn, để ta nghĩ biện pháp khác.

Nói rồi nàng liền dùng dâm thủy của mình, để nó thật nhiều trên quy đầu, và cúc hoa. Sau đó hạ quyết tâm, ngồi mạnh xuống. Quả nhiên là thành công, quy đầu đã tiến vào trong. Ngưu Lệ Hoa đau đến nhúu mày, sự đau đớn này cũng thống khổ như lần đầu tiên vậy. Tuy nhiên nàng cũng không quan tâm, tiếp tục cắn răng, đưa bóng tử của Tiểu Ngưu vào trong, đến khi nó đã hoàn toàn đi vào thì mới mềm nhũn toàn thân, thối ra một hơi khẩu khí.

Tiểu Ngưu không khỏi cảm động, trong tâm nói:

- Sao lại phải khổ như vậy, ta cũng đâu muốn nàng sử dụng chiêu này.

Tiểu Ngưu vô cùng yêu thương nàng, liền rút nhục bóng ra, đòi lại thế chủ động, một lần nữa cắm vào tiểu huyết. Trong đêm chia tay, hắn đương nhiên tung hết sức ra, cho nữ nhân của mình được hưởng niềm vui sướng lớn nhất. Hai người điên cuồng cả một buổi tối, đến hừng đông mới an tĩnh lại mà nghỉ ngơi.

MA ĐAO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 91: Ba Người Đồng Nhạc (3)

Chỉ chớp mắt một cái là một năm đã trôi qua. Tiểu Ngưu đã mười tám tuổi, trở nên một người lớn. Trên mặt của hắn mất đi vẻ trẻ con, trở nên khí khái anh hùng sôi nổi, được xem như là thiếu niên anh tuấn. Tuy không nói là đẹp trai hạng nhất, nhưng nhất định là một nhân vật khiến người ta phải

chú ý. Khi hắn nghiêm mặt thì giống như một thanh niên đầy phong độ, chỉ là khi phá lên cười, lập tức liền biến thành một hoa hoa công tử (anh chàng dê cụ), nam nhân hoa tâm.

Năm mới này, Tiểu Ngưu trải qua ở Thiên Sơn. Mọi khi ăn Tết, nơi này so với thường ngày, vẫn yên tĩnh, chẳng có nhiều ý nghĩa. Năm nay không như vậy,

Bởi vì Tiểu Ngưu đến đây, nơi này náo nhiệt hẳn lên. Dưới sự đề nghị của Tiểu Ngưu, đi mua câu đối, chữ Phúc, lại còn có pháo vôn vôn . . . đọc truyện tai . . . hơn nữa thay đổi bữa ăn, mỗi người được một bộ đồ mới. Loại hành động này rất được lòng người, trên núi ai cũng sinh ra hảo cảm với Tiểu Ngưu.

Hơn nữa Ngưu Lệ Hoa còn gọi toàn bộ những người đang chấp hành nhiệm vụ ở dưới chân núi trở về, bởi vậy hơn một trăm hai mươi nàng mỹ nữ tất cả đều tập hợp đông đủ. Quả thật là kẻ béo người gầy, phong thái khác nhau, khiến Tiểu Ngưu bị hoa cả mắt, cứ giống như là đi vào bách hoa viên, trong lòng thầm than, thật là khó nhìn, Ngưu tỷ tỷ tìm được ở đâu mà thật nhiều mỹ nữ như vậy a! Nếu nói là những mỹ nữ này đều thuộc về ta, ta cùng với lão hoàng đế cũng giống như nhau rồi.

Ở dưới sự chủ trì của Tiểu Ngưu, lại đốt pháo, lại là trò chơi, lại ăn đại tiệc, khiến cho tất cả mọi người đều xem Tiểu Ngưu như là người trong nhà. Bình thường Ngưu Lệ Hoa đối với các nàng quản thúc nghiêm nhặt, không cho các nàng có khuôn mặt tươi cười. Lúc này các nàng nhờ vào cơ hội ăn Tết mới có dịp thả lỏng một chút.

Trong lúc cùng mọi người vui vẻ nâng chén đồng thời hân cũng không quên thân nhân, không quên Lao Sơn, không có quên sư nương, Nguyệt Lâm các nàng, càng không quên sư tỷ Nguyệt Ảnh. Trong lòng nhớ đến các nàng, nhiều lúc muốn trở về nhìn lại một cái. Nhưng hân lại không thể và cũng không dám. Trung Nguyên đang có nhiều người như vậy muốn lấy đầu của mình đây, chẳng nên mạo hiểm là tốt.

Trăng tròn rồi lại khuyết, đã là tháng năm. Ở đây tuy rằng thời tiết đã chuyển ấm, nhưng so với Trung Nguyên thì vẫn là rét lạnh, huống chi nơi đây lại là ở trên núi! Nếu là ở Hàng Châu, nơi đó là thời tiết Hạ Thiên. Khi đó, Tiểu Ngưu thường xuyên cùng Tiểu Tụ ra đi du sơn ngoạn thủy, đi xem thắng cảnh Tây Hồ.

Con người thường chẳng bao giờ biết đủ, Tiểu Ngưu giờ đây được ăn được mặc, lại đang yên bình, còn có Ngưu Lệ Hoa người đẹp như vậy làm bạn, lẽ ra chẳng còn tiếc gì, chỉ là hân cảm thấy thiếu chút gì đó, khiến hân sinh ra ý niệm muốn xuống núi trong đầu. Hân cảm giác nếu tiếp tục cứ nhàn tản như vậy, hân sẽ trở nên già trước tuổi.

Hân muốn xuống núi, chỉ là không biết mở miệng như thế nào với Ngưu Lệ Hoa. Nếu nói thẳng, nói không chừng nàng còn cho là mình thay lòng đổi dạ, muốn bỏ rơi nàng đây! Tuy nói nàng là mỹ nữ tấm lòng rộng rãi không tính toán chi li, hân cũng không dám dễ dàng lộ ra ý nghĩ của mình. Phải nói, trong lòng buồn bã bức rức, làm sao bây giờ đây? Hân nghĩ không ra biện pháp nào, chỉ biết cầm cổ siêng năng luyện tập võ công để đè nén ý nghĩ này.

Nhưng mà không bao lâu, lý do xuống núi của hần đã đến. Đây không thể nói là lý do thông thường, mà là lý do quang minh chính đại.

Giữa trưa hôm nay, hần đang cùng Ngưu Lệ Hoa ăn cơm trưa. Lúc này Tiểu Ngọc vội vàng đi vào, muốn nói nhưng lại có chút do dự.

Ngưu Lệ Hoa đưa mắt liếc nàng một cái, nói: " Tiểu Ngọc, có chuyện gì cứ nói đi, đừng có ấp a ắp úng."

Tiểu Ngọc cười, nói: " Bẩm báo tiểu thư, ngoài sơn môn có một người tiến vào, tự xưng là Giang Nguyệt Lâm của phái Lao Sơn, luôn miệng nói muốn Ngụy công tử ra gặp nàng."

Tiểu Ngưu nghe nói trong lòng lập tức bồn chồn, vội để đĩa xuống, đứng lên nói: " Là sư tỷ của ta đến đây, ta phải đi gặp nàng."

Ngưu Lệ Hoa chau mày, nói: " Nàng có đến thì người cũng không cần phải nóng vội mà đi, cơm nước xong đã rồi đi." Tiểu Ngưu đành phải ngồi xuống.

Ngưu Lệ Hoa chỉ bảo Tiểu Ngọc: " Trước tiên đưa Giang cô nương đến phòng khách nghỉ ngơi, lát nữa Ngụy công tử sẽ ra." Tiểu Ngọc đáp ứng một tiếng, xoay người rời đi.

Ngưu Lệ Hoa nhìn bộ dạng ăn thật nhanh của Tiểu Ngưu, đột nhiên nở nụ cười, nói: " Tiểu Ngưu, người trong lòng của người đến đây, người ngồi không yên sao?"

Tiểu Ngưu khoát tay chặn lại, nói: " Không có chuyện đó. Ở trong lòng ta, Ngưu tử tử mới là quan trọng nhất."

Ngưu Lệ Hoa cười ha ha, nói: " Ta sẽ không dễ giận như thế, chúng ta người quan ngoại không giống các người trong lòng nhỏ nhen. Người cứ mà đi gặp nàng, nếu muốn cùng nàng ra đi thì ta cũng không ngăn trở."

Tiểu Ngưu cảm kích nhìn nàng, nói: " Ngưu tử tử nói gì vậy? Cho dù có lý do ta bất đắc dĩ ta cùng nàng ấy ra đi, khi làm xong việc thì ta cũng cùng nàng ở chung một chỗ. Ta biết trên thế giới này, đối với ta tốt nhất chính là nàng." Trong lòng lại nói: " Sư nương cùng với Nguyệt Lâm đối với ta cũng không thể chê được."

Ngưu Lệ Hoa gật đầu, nói: " Người có thể nói như vậy, thì ta đã rất hài lòng. Người cứ đi gặp nàng, ta sẽ không đi, ta cũng không muốn để cho người phải khó xử."

Tiểu Ngưu đứng lên, nói: " Ngưu tử tử, nàng thật là một người tri kỷ cởi mở, ta rất yêu nàng." Vừa nói, nắm lấy tay của Ngưu Lệ Hoa lại còn hôn vài cái.

Ngưu Lệ Hoa cười híp mắt, nói: " Người mau đi gặp nàng, đừng để nàng phải chờ sốt ruột, còn tưởng ta giữ người lại không cho ra đó!"

Tiểu Ngưu hướng về Ngưu Lệ Hoa cười, nói: " Ta sẽ trở về mau." Nói xong chậm rãi đi ra khỏi phòng. Sau khi ra khỏi phòng, hân giống như ngựa đua, nhắm hướng phòng khách chạy tới.

Nghĩ đến việc sắp sửa nhìn thấy Nguyệt Lâm yêu dấu, đã hơn một năm không gặp Nguyệt Lâm, hân như mở hội, nhưng lại có chỗ không yên lòng.

Tiểu Ngưu đẩy cửa phòng khách ra thì thấy Nguyệt Lâm đang đi qua đi lại, như là nôn nóng bất an. Nàng mặc một bộ đồ màu lam, hiên ngang mạnh mẽ, tư thế oai hùng, mà sắc thái lại thanh tú. Nàng vẫn xinh đẹp giống như trước, xa cách đã một năm mà vẫn không có gì thay đổi.

Vừa lúc ánh mắt của nàng vừa chạm vào trên mặt Tiểu Ngưu thì không khỏi lộ ra vẻ vui mừng tươi cười. Nhưng đây chỉ là phù dung sớm nở tối tàn, theo sau lại trở nên bi phần u oán.

Tiểu Ngưu bước nhanh về phía trước, lập tức giữ chặt tay nàng, thân thiết kêu lên: "Giang tử tử, một năm nay đã không gặp, nàng vẫn là xinh đẹp như vậy!"

Nguyệt Lâm dùng sức bỏ tay Tiểu Ngưu ra, nghiêm túc nói: "Đừng có nhiều lời, người nói cho ta biết, người vì sao mà lén trộm đao, còn chạy đến trốn tránh nơi đây?"

Tiểu Ngưu sửng sốt, hỏi: "Nàng đang nói cái gì? Ta làm sao mà nghe đều không hiểu?"

Nguyệt Lâm vùng tay lên, lạnh lùng nói: "Người đừng có tiếp tục giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo, ta đã biết hết. Ở đêm sư tử thành thân đó, người đã trộm đi Ma Đao của sư phụ, sau đó chạy trốn đến Tây Vực. Ta thật sự đã nhìn lầm người, người lại là một tên đạo tặc, ngay cả sư phụ của mình mà cũng lấy trộm. Ta thật sự là mắt bị mù, thế nào mà lại nhìn trúng tên đạo tặc này?"

Nguyệt Lâm càng nói càng lớn tiếng, cảm xúc thật kích động, hai mắt đều đỏ, đã muốn khóc lên.

Tiểu Ngưu hỏi: "Là ai đã nói với nàng việc ta ăn trộm đao chạy trốn?"

Nguyệt Lâm hừ một tiếng, nói: "Nếu muốn người ta không biết, trừ phi mình không làm. Sư phụ đã nói với chúng ta, người là phản đồ của phái Lao Sơn, vĩnh viễn cũng sẽ không tha thứ cho người, ai nhìn thấy người đều muốn giết mà không cần luận tội."

Tiểu Ngưu tâm trí thay đổi thật nhanh, suy nghĩ cẩn thận, hẳn có chỗ hiểu ra. Sau khi chuyện đêm đó xảy ra, Xung Hư cũng không đem bi kịch của Nguyệt Ảnh tiết lộ ra ngoài, thật hiển nhiên hẳn đã cảm thấy xấu hổ trước mặt chúng đệ tử Lao Sơn, hẳn đã đưa ra lời nói dối, nói là Tiểu Ngưu trộm đao trốn đi, như vậy là đạt được mục đích bảo tồn mặt mũi của Lao

Sơn, lại có thể làm Tiểu Ngưu mất hết danh dự, tiếng xấu lan xa, trên giang hồ không còn có nơi để sống yên ổn. Xung Hư này cũng thật là thâm độc.

Bất quá nghĩ lại, như vậy cũng tốt, tóm lại thật sự rõ ràng là quá tốt. Nếu đem chuyện của ta và Nguyệt Ảnh nói ra, như vậy đám nữ nhân của ta chỉ sợ là sẽ trở mặt với ta. Làm đạo tặc so với làm dân tặc thật là tốt hơn nhiều lắm.

Tiểu Ngưu suy nghĩ xong, mới lên tiếng: " Sự việc buổi tối đó, thật ra cũng không phải như thế, mà ta cũng không phải là đạo tặc."

Nguyệt Lâm nhìn chăm chăm Tiểu Ngưu, hỏi: " Vậy người nói cho ta biết, thật sự là chuyện gì?"

Tiểu Ngưu cười khở vài tiếng, nói: " Ta bây giờ chưa thể nói cho nàng biết, sau này khi thời cơ chín muồi, ta sẽ giải thích rõ ràng với nàng." Lại thầm nói: " Chuyện này thì dưới tình huống nào cũng không thể giải thích tốt được. Chuyện này mà nói thật ra, chẳng những đối với danh tiết của Nguyệt Ảnh bị tổn hại, lại thêm làm cho nữ nhân của mình đau lòng. Tốt nhất là đừng có nói thật, xem ra chuyện này cũng giống như lúc mình trộm gian Nguyệt Lâm."

Nguyệt Lâm đằng hắng hai tiếng, nói: " Ta cũng biết, người sẽ biện giải. Nhưng người cũng không đưa ra được lý do để người ta có thể tin được."

Tiểu Ngưu lại nhấn mạnh: " Sự thật với chuyện tưởng tượng của nàng không giống nhau. Nàng sao không nghĩ lại, sư phụ đi đâu mà tìm được Ma Dao? Cuộc sống của ông ta trải qua luôn luôn là bế quan!"

Nguyệt Lâm nghe xong chìm vào trong suy nghĩ, nàng hiểu được Tiểu Ngưu nói có đạo lý. Một lát sau, Nguyệt Lâm nói: " Nếu sự thật không phải là như vậy, người đúng là không có trộm Ma Dao. Vậy thì rốt cuộc rồi thì trong tay người có Ma Dao hay không? Ta nghe nói, thật nhiều người trên giang hồ tìm người khắp nơi để đoạt lấy."

Tiểu Ngưu suy nghĩ, nói: " Ta từ Lao Sơn đi xuống, có mang Ma Dao theo đi, nhưng đây không phải là ta trộm mà chính là tự mình cố gắng nên lấy được. Chỉ là việc ta có được Ma Dao bị sư phụ biết được, ta chỉ có thể bỏ chạy thật xa, nói cách khác, ông ta gây bất lợi cho ta."

Nguyệt Lâm nghi hoặc nhìn Tiểu Ngưu, nói: " Nói như vậy, là sư phụ bức người phải đi sao?"

Tiểu Ngưu gật đầu, nói: " Đúng vậy, nếu ta không đi, ông ta có thể sẽ giết ta, tiếp theo là cướp luôn Ma Dao!"

Nguyệt Lâm lớn tiếng nói: " Là đệ tử Lao Sơn, người có được Ma Dao, vì sao không giao cho sư phụ, mà lại cất giữ ở đây? Người muốn làm gì? Muốn phản bội Lao Sơn sao?"

Tiểu Ngưu trả lời: " Ta không thể giao cho ông ta, bởi vì ta cũng muốn tự mình trở thành một đại nhân vật, nếu phải giao ra, ta có thể được ưu đãi cái gì?"

Nguyệt Lâm phê bình, nói: " Người cũng quá ích kỷ đi! Làm đệ tử thì cũng nên biếu cho sư phụ. Ai! Người nói những lời này, ta sẽ xem xét lại. Từ khi xảy ra việc này, ta có chút hoài nghi người. Hoài nghi người tất cả, hoài nghi nhân phẩm của người và cũng hoài nghi tình cảm của người đối với ta."

Tiểu Ngưu cất cao giọng, nói: " Tình cảm của ta đối với nàng tuyệt đối là sự thật, một chút cũng không có giả dối." Nguyệt Lâm thở dài, liếc mắt nhìn Tiểu Ngưu một cái. Tiểu Ngưu nói: " Chúng ta ngồi xuống nói chuyện đi!" Nguyệt Lâm liền cùng Tiểu Ngưu ngồi xuống, cách một cái bàn mà nói chuyện.

Tiểu Ngưu có vẻ mỉm cười, nói: " Nói cho ta nghe một chút chuyện Lao Sơn đi!"

Nguyệt Lâm tức giận, nói: " Còn có cái gì để mà kể? Từ khi người trốn chạy, danh khí Lao Sơn tổn hao nhiều, tất cả mọi người chê cười phái Lao Sơn, nói sự phụ có mắt không trông dạy dỗ nên nghịch đồ. Sau khi sư phụ đem chuyện của người công bố ọi người, các đệ tử Lao Sơn đều xôn xao, đều không tin đấy là sự thật. Tiếp theo sư phụ tức giận đến ngã bệnh, dưỡng nửa năm mới khôi phục lại nguyên khí. Sau đó, ông lại bế quan tu luyện, không buồn quan tâm đến mọi sự."

" Mà không mấy ngày sau khi người đi, sư tử Nguyệt Ảnh cũng đã đi xuống núi, bảo là muốn bắt tên nghịch đồ này là người, chỉ là sau khi đi rồi, là chẳng còn thấy bóng dáng. Sư huynh Tử Hùng lo lắng cũng xuống núi, mấy tháng sau hần mới trở về núi, nhưng chỉ có một mình trở về. Hần nói, không biết sư tử Nguyệt Ảnh đi đâu! Sư nương sau khi nghe nói, liền phái rất nhiều đệ tử xuống núi tìm kiếm sư tử. Sau lại truyền đến một tin tức, nói là sư tử đã vào hoàng cung, bị hoàng đế nhìn trúng, muốn chọn nàng làm phi tử!"

Tiểu Ngưu nghe xong cực kỳ hoảng sợ, "a" một tiếng, đứng bật lên, nói: " Điều này sao có thể? Sư tử bản lĩnh giỏi như vậy, hoàng đế lão tử làm sao có thể bắt nàng được?"

MA ĐẠO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 92: Ba Người Đồng Nhạc (4)

Nguyệt Lâm nói: " Đúng rồi! Chúng ta cũng không tin. Sư nương liền phái Đại sư huynh, Nhị sư huynh, Tử Hùng sư huynh, và cả ta đi tìm hiểu trước, kết

quả không thu hoạch được gì! Hoàng cung quá rộng lớn, lại phòng thủ rất chặt chẽ, hơn nữa không quen thuộc địa hình, chẳng tìm được cái gì! Trở về gặp sư nương, sư nương nói, có thể không có ở hoàng cung, có lẽ nó ở nơi khác. Ai! Sống không gặp người, chết không thấy xác, thật là làm cho người ta lo lắng!"

Tiểu Ngưu đến gần với Nguyệt Lâm, giữ chặt tay nàng, hỏi: " Có đúng là không có tin tức xác thật về sư tỷ sao?"

Nguyệt Lâm lúc này không có lập tức bỏ tay hấn ra, nói: " Biển người mờ mịt, ngay cả tin tức cũng không có. Có điều mọi người vẫn nghi ngờ, có thể còn ở hoàng cung, chỉ là chẳng có ai trông thấy!"

Tiểu Ngưu hỏi: " Là ai nói ở hoàng cung?"

Nguyệt Lâm trả lời: " Là một lão thái giám được về quê, hấn nói hoàng đế năm nay muốn chọn một ít mỹ nữ vào cung, làm hại những người có con gái lo sợ bất an, cuối cùng hoàng đế hạ chỉ, bãi bỏ việc tuyển mỹ nữ, điều này làm cho dân chúng tất cả vô cùng sung sướng, không thể tưởng được dân chúng như cá nằm trên thớt, lại có thể thoát được một nạn lớn."

Tiểu Ngưu cảm khái, nói: " Lão thái giám này cũng thật là lớn mật, cái gì cũng dám nói."

Nguyệt Lâm nhẹ nhàng rút tay ra khỏi tay của Tiểu Ngưu, nói: " Việc nói hoàng đế sai là ta nói thêm, lão thái giám kia sao dám nói? Lão thái giám nói hoàng đế sở dĩ hủy bỏ việc tuyển mỹ nữ trong năm nay, là bởi vì hắn gần đây chiếm được một mỹ nữ giống như là tiên nữ, hắn rất vui mừng nên phát ra thiện tâm, không còn làm khổ dân chúng."

Tiểu Ngưu hỏi: " Hắn nói có người giống như tiên nữ, không nhất định đúng là sư tử nha?"

Nguyệt Lâm lo lắng, nói: " Khả năng sư tử mất tích lâu như vậy mà không có động tĩnh gì, đoán như thế cũng là có đạo lý."

Tiểu Ngưu lại hỏi: " Vậy thì nên tìm lão thái giám kia để hỏi cho rõ ràng đi! Ít nhất cũng phải hỏi thăm cho ra cô gái kia hình dáng bộ dạng như thế nào, tên gọi là gì?"

Nguyệt Lâm nói: " Chúng ta đi tìm rồi, không tìm được người. Bởi vì lão thái giám kia nói xong, không bao lâu phải bệnh mà chết."

Tiểu Ngưu thở dài, nói: " Việc này đúng là không may mắn."

Nguyệt Lâm nói: " Mặc dù hoài nghi như vậy, chỉ là một chút chứng cứ đều không có. Chúng ta muốn tìm một người hầu ở hoàng cung hỏi một chút, chỉ là quá khó khăn!"

Tiểu Ngưu hỏi: " Vậy làm sao bây giờ đây? Mặc kệ sư tử có hay không có ở nơi đó không, đều cứ nên thử xem. Việc này sốt ruột nhất là Mạnh Tử Hùng, hắn là trượng phu của sư tử nha!"

Nguyệt Lâm cười lạnh, nói: " Hắn tính cái gì mà là trượng phu? Đêm động phòng đó, bị người trộm đao làm mọi sự rối ren, ngay cả đêm động

phòng cũng không có trải qua. Ngày hôm sau, sư tử cùng hân chia phòng ra ngủ, cũng không biết bọn họ làm sao vậy, mới thành thân mà lại trở mặt?"

Tiểu Ngưu trong lòng mừng thầm, nói: " Mạnh Tử Hùng vậy cũng cần sốt ruột chứ, dầu gì cũng là vợ chồng rồi?"

Nguyệt Lâm lại nói: " Hân cũng là rất gấp rút, có gấp rút thì ích lợi gì, một chút biện pháp cũng không có!"

Tiểu Ngưu chê cười, nói: Mạnh Tử Hùng này thật là đồ dần dộn và ngu xuẩn, nếu thay đổi là ta mà nói, tốt xấu gì cũng xông xáo vào hoàng cung. Nếu sư tử không ở nơi này thì thôi, nếu đã ở nơi này thì cứu ra, cứu không được thì có chết ở trong đó cũng đáng, còn hơn là ở ngoài sống tạm."

Nguyệt Lâm nói: " Người thì đừng có bao giờ đi nha! Hoàng cung là đầm rồng hang hổ, đi vào sẽ không còn mạng. Đừng xem bản lĩnh chúng ta giỏi, người trong hoàng cung cũng rất tài ba! Cho dù sư tử có ở trong đó, sư nương cũng sẽ có phương pháp, không cần người quan tâm nhiều."

Tiểu Ngưu trả lời: " Ta biết rồi. Việc này đối với ta nào có quan hệ gì? Bởi vì trong hoàng cung không phải là nàng, nếu như là nàng, ta cho dù mất mạng cũng phải cứu."

Nguyệt Lâm trong lòng ấm áp, nói: " Bớt lời ngon tiếng ngọt đi, ta nuốt không trôi cái lời đãi bôi đâu." Lời tuy nói thế, nhưng vẻ mặt đã dịu đi,

Tiểu Ngưu nhìn thấy cao hứng, nói: " Giang tử tử, nàng phải đi thật xa, chính là để nhìn ta phải không? Nàng nhất định là nhớ đến ta, ta cũng nhớ đến nàng!"

Nguyệt Lâm đỏ mặt lên, lắc đầu nói: " Sư nương muốn ta mang phong thư đến cho người." Nói xong, Nguyệt Lâm lấy trong áo ra một phong thư được dán kín.

Tiểu Ngưu hồi hộp, vội mở ra xem. Trong thư ngoại trừ chê trách Tiểu Ngưu làm chuyện xằng bậy, còn có nhớ tới hân, nói là muôn phần muốn gặp hân. Nhưng chính yếu chính là nói đến việc Nguyệt Ảnh bị mất tích, còn muốn hân mau chóng tìm biện pháp.

Tiểu Ngưu xem xong suy nghĩ một lát, nói: "Giang tỷ tỷ, nàng hãy ở đây vài ngày, khi nào nàng về, ta sẽ viết thư trả lời."

Nguyệt Lâm lắc đầu, nói: "Ta không thể ở lại trên núi này, nhiệm vụ của ta đã xong, ta phải lập tức đi rồi." Nói xong, nàng đứng lên, đưa ánh mắt lưu luyến nhìn Tiểu Ngưu.

Tiểu Ngưu níu lấy tay nàng, nói: "Ở vài ngày đi, mấy ngày sau hãy trở về."

Nguyệt Lâm kiên quyết nói: "Không được, trở về còn phải bàn bạc việc của sư tỷ. doc truyện tại . Hơn nữa, người bây giờ là phản đồ của phái Lao Sơn, việc này mà không tra cứu rõ ràng, ta sẽ không ở cùng một chỗ với người." Nói xong, dần tay hân ra.

Tiểu Ngưu thấy nàng như thế, cũng không tiện giữ nàng lại. Hân nhìn Nguyệt Lâm, nói: "Nàng trở về nói với sư nương, cho dù là trời sập xuống, cũng để cho ta gánh vác, sư nương cũng không cần hao tâm tổn sức. Còn nữa, ta cũng rất nhớ tới Lao Sơn, rất nhớ tới sư nương."

Nguyệt Lâm mang vài phần vị chua, nói: "Trên thư của sư nương nói gì đó sao? Người không viết hồi âm sao?"

Tiểu Ngưu cười, nói: "Nói vài câu với sư nương là được, sư nương nghe được sẽ hiểu rõ."

Nguyệt Lâm gật đầu, nói: "Tốt lắm, người tự thu xếp ổn thỏa đi! Ta phải đi, hy vọng lần sau gặp lại người, thì người không còn phải là phản đồ."

Tiểu Ngưu cười khổ, nói: " Được, ta bất kể lúc nào thì trong lòng đều có nàng."

Nguyệt Lâm thâm tình nhìn hắn, nói: " Ta nhớ kỹ." Nói xong, xoay người lại mà đi. Khi Tiểu Ngưu đuổi theo ra ngoài thì nàng đã không còn thấy đâu nữa.

Nguyệt Lâm vừa đi. Tiểu Ngưu cũng nôn nóng. Hắn muốn chào từ biệt Ngưu Lệ Hoa để đi tìm Nguyệt Ảnh, bất kể nàng ở nơi nào, đều phải tìm ra nàng cho được.

Tiểu Ngưu đi vào trong phòng của Ngưu Lệ Hoa, chỉ thấy nàng đang đứng trước cửa sổ. Nàng quay đầu, hỏi: " Nàng ta đi rồi chưa?"

Tiểu Ngưu đi đến bên nàng, trả lời: " Nàng ta đã đi rồi."

Ngưu Lệ Hoa lại hỏi: " Tại sao không giữ nàng ở lại vài ngày, để cùng gần gũi với người?"

Tiểu Ngưu cười cười, nói: " Nàng ta còn có chuyện quan trọng bên người, làm sao cũng không có thể giữ nàng lại được!"

Ngưu Lệ Hoa "ừ" một tiếng, quay mặt về phía Tiểu Ngưu, nói: " Nhìn thấy người trong tim, nhất định vui mừng thích thú chứ?"

Tiểu Ngưu cười, cũng không nói gì. Ngưu Lệ Hoa mới nói thêm: " Người muốn nói với ta điều gì thì cứ nói đi, không có điều gì băn khoăn, ta thích người thẳng thắn."

Tiểu Ngưu mới đem nội dung cuộc gặp với Nguyệt Lâm nói đại khái một lần, nhưng khi đề cập đến chỗ riêng tư liên lụy qua.

Cuối cùng Tiểu Ngưu tỏ vẻ dừng cảm nói: " Ngưu tử tử, ta cần quay về Trung Nguyên. Ta muốn tìm sư tỷ Đàm Nguyệt Ảnh của ta, ta không thể

mặc kệ mà nhìn thấy nàng mất tích!"

Ngưu Lệ Hoa trợn to đôi mắt đẹp nhìn hắn, nói: "Giang Nguyệt Lâm là nữ nhân của người, chẳng lẽ Đàm Nguyệt Ảnh cũng là như vậy sao?"

Tiểu Ngưu trả lời: "Nàng ta thì không phải. Nhưng chúng ta dù sao cũng là đệ tử phái Lao Sơn, cũng có một ít cảm tình, ta không thể ngồi yên không lý đến, như vậy có chỗ không hợp với đạo làm người."

Ngưu Lệ Hoa suy nghĩ một chút, nói: "Phải rồi! Đàm Nguyệt Ảnh là cô gái đẹp như vậy, nếu có nguy hiểm, ai có thể nhẫn tâm mà nhìn nàng chết sao? A! Vậy người muốn khi nào thì đi? Có muốn ta đi theo người không?" Nàng nói lời này thì ánh mắt yên tĩnh, hiển nhiên đã sớm nghĩ đến ly biệt.

Tiểu Ngưu suy nghĩ trong chốc lát, nói: "Ta muốn lập tức lên đường. Ta chỉ có đi một mình thôi, loại sự tình này không có cần nàng hỗ trợ."

Ngưu Lệ Hoa gật gật đầu, nói: "Được rồi, một mình người đi cứu cũng được. Bất quá không cần thiết phải ra đi hôm nay, ngày mai hãy đi, hôm nay người tiếp tục làm bầu bạn với ta."

Tiểu Ngưu "ừ" một tiếng, nói: "Tốt, ta nghe theo lời nàng. Hôm nay ta muốn làm bầu bạn thật tốt với nàng."

Ngưu Lệ Hoa cười ha ha, nói: "Người không nói trái với lòng chứ? Ta giữ người thêm nửa ngày, không phải muốn cùng người thân thiết, mà là còn có việc nói cho người biết."

Tiểu Ngưu hỏi: "Là việc gì thế?"

Ngưu Lệ Hoa cùng với Tiểu Ngưu ngồi xuống, nói: "Ngày mai người đi, toan tính đi như thế nào?"

Tiểu Ngưu trả lời: " Cũng giống như thời gian đến đây, trở về thì cũng vậy."

Ngưu Lệ Hoa nghe xong cười không dứt, nói: " Nếu như Đàm Nguyệt Ảnh bị bắt vào trong hoàng cung, người đi đường cứu nàng, như vậy mất bao nhiêu ngày? Chờ đến lúc người nhìn thấy sư tử, chỉ sợ sư tử của người cùng với người ta ngay cả em bé cũng đã sinh ra rồi!"

Tiểu Ngưu gãi gãi đầu, buồn rầu nói: " Vậy biết làm sao bây giờ? Ta lại không thể phi hành giống như các nàng."

Ngưu Lệ Hoa cầm lấy tay hắn, thâm tình nói: " Người hiện tại công lực còn có hạn, cũng không thể giống như chúng ta bay trên trời. Nhưng là việc cũng không phải đúng như vậy, có một biện pháp, có thể khiến người đang ở đây mà trong vài ngày có thể về đến kinh thành."

Tiểu Ngưu đôi mắt sáng lên, "a" một tiếng, kêu lên: " Ngưu tử tử, nàng mau nói cho ta biết, ta làm sao mới có thể mau như vậy mà đến kinh thành?"

Ngưu Lệ Hoa trả lời: " Mượn lấy sức mạnh của Ma Dao!"

Tiểu Ngưu chớp mắt, kích động nói: " Nó có thể giúp ta sao?"

Ngưu Lệ Hoa kéo tay của Tiểu Ngưu, nói: " Việc này không nên chậm trễ, bây giờ ta dạy cho người cách thức tốt lắm."

Nói xong mang theo Ma Dao kéo Tiểu Ngưu đi đến vườn hoa.

Ngưu Lệ Hoa rút Ma Dao ra, nhìn lưỡi đao, nói; " Cây đao này có rất nhiều chỗ thần kỳ, người còn chưa có phát hiện ra đâu! Tuy rằng công lực của người còn thấp, không thể bay giống như chúng ta, nhưng mà như công lực của người là có thể chân đạp Ma Dao để bay. Tuy không thể một hơi bay đi, nhưng mỗi ngày bay một đoạn, vài ngày sau có thể đến nơi."

Tiểu Ngưu hoan hô một tiếng: " Vậy thì tốt quá, làm như thế nào để bay? Nàng mau dạy cho ta." Thầm nói, học xong chiêu này, sau này chạy đi sẽ không mất sức.

Ngưu Lệ Hoa tung đao lên không trung, tự mình phóng người lên, liền đạp lên trên đao, thanh đao kia giống như sao băng hướng ra phía xa bay đi. Từ phía xa bay vòng vo một lát, rồi bay trở về.

Tiểu Ngưu nhìn thấy Ngưu Lệ Hoa đứng ở trên đao quần áo phất phới, thân hình cực đẹp, trong lòng có chút say mê.

Ngưu Lệ Hoa lấy đao đưa cho Tiểu Ngưu, nói: " Người đến thử xem." Tiểu Ngưu tiếp nhận đao, hỏi: " Có bí quyết gì không?"

Ngưu Lệ Hoa mỉm cười, nói: " Không có gì là bí quyết. Chỉ cần lên đứng vững vàng, trong lòng nói tiếng: " Khởi." Nó liền bắt đầu bay, nói tiếng: "Phi." Nó liền bay đi, nói tiếng: " Thăng." Nó liền bay lên, nói tiếng: " Hàng." Nó liền bay xuống.

Công lực của người không đủ, nếu không như thế, nó có thể bay một hơi đến kinh thành. Bất quá như tiến triển của người, không chừng vài năm là có thể làm được."

Tiểu Ngưu nghe được nhiệt huyết sôi trào, hào khí tỏa ra, nói: " Để ta thử một chút."

Dứt lời cũng giống như Ngưu Lệ Hoa, lấy đao tung lên, sau đó nhảy lên, nói: " Khởi." Thanh đao quả nhiên liền nâng lên, còn nói: " Phi." Thanh đao kia như ngọn gió lớn thổi về phương xa.

Mặc dù thân mình Tiểu Ngưu có phần bị lay động, nhưng rốt cuộc cũng vẫn là đứng được vững vàng. Thanh đao dưới sự điều khiển của Tiểu Ngưu, dạo qua một vòng ở dưới chân núi, liền thay đổi bay trở về.

Lúc bắt đầu Tiểu Ngưu có giật mình một chút. Vừa bay vừa nhìn mọi người nhỏ giống như những con kiến đang bò, không khỏi có chỗ choáng váng đầu. Chờ bay một lúc sau, hẳn không còn sợ.

Hắn đứng trên Ma Dao giống như cưỡi gió mà đi, đã nhanh lại tiêu sái. Trong một lúc sau, hẳn đã thuần thục, hơn nữa đã thích thú cái phương thức di chuyển này. Khi hẳn trở lại vườn hoa từ trên thanh đao nhảy xuống thì vẻ mặt đã rất hưng phấn.

Ngưu Lệ Hoa đem Ma Dao cho vào vỏ, hỏi: " Thế nào, cảm giác xem tạm được không?"

Tiểu Ngưu trả lời: " Quá sung sướng, quả thực giống như thần tiên một thứ." Ánh mắt nhìn vào thân mình Ngưu Lệ Hoa, không khỏi gợi nhớ lại chuyện đó.

Ngưu Lệ Hoa biết ý tứ của hẳn, trên mặt nóng lên, nhẹ giọng cười, nói: " Tối hôm nay người có thể phải tiếp đãi ta thật tốt nha! Nói như mà trái lại, ta sẽ không để người đi, cũng không đưa cho người Ma Dao đâu!"

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, thấy hai bên không có ai, liền kéo Ngưu Lệ Hoa vào trong lòng, thấp giọng nói: " Tối hôm nay, ta cam đoan cho nàng chết lên chết xuống, được sung sướng chưa từng có. Nàng nên chuẩn bị tinh thần cho tốt, nói như trái lại, chỉ sợ chịu không nổi công kích của ta nha!"

Ngưu Lệ Hoa không hề sợ chút nào, nói: " Ta không có sợ người, người đừng giống như lần đó, tới thời điểm mấu chốt thì nằm lăn ra nha!"

Tiểu Ngưu nghe xong có chỗ xấu hổ, lên giọng trả lời: " Việc đó tuyệt đối không bao giờ xảy ra nữa, ta rút lui là bởi vì Mạc Tiểu Thiên ở đây, ta bị nàng khiêu khích. Lần này không có nàng ta, ta sẽ lấy toàn lực đối phó với nàng."

Ngưu Lệ Hoa cười nói: " Ngoài miệng nói như vậy, trong lòng lại ước gì có nàng ta ở đây! Như nó nàng có ở đây, người là có thể hưởng phúc Tề nhân (một chồng hai vợ).

Tiểu Ngưu, cười hắc hắc, chớp ánh mắt, nói: " Làm gì có chuyện đó! Ta chỉ đối với nàng cảm thấy hứng thú thôi. Nàng ta với ta mà nói, có cũng như không."

Ngưu Lệ Hoa nhắc nhở, nói: " Người chiếm tiện nghi của nàng ta, nếu không để cho nàng chút danh phận, chỉ sợ Xà Vương thúc thúc của nàng cũng không tha cho người. Cuộc sống của người sau này hẳn là không dễ chịu đâu!"

Tiểu Ngưu nói: " Ta trong tay có Ma Dao, còn sợ đánh không lại hẳn sao?"

Ngưu Lệ Hoa cảm khái, nói: " Ma Dao cũng không phải là vạn năng, không phải chuyện nào cũng có thể dựa vào nó để giải quyết."

Tiểu Ngưu gật đầu tỏ vẻ đồng ý, chuyện cười gả của Mạc Tiểu Thiên, sau này có như thế nào, trong lòng của hắn cũng chẳng để ý

Nha đầu này, hẳn lại vừa yêu thích, lại vừa có chỗ rắc rối. Cùng nàng ta ngủ chung một chỗ không phải an toàn, một khi tính khí nổi lên, có thể tự mình mà lơ là không để ý liền bị đánh mất cái đầu!

Hôm nay sau bữa cơm chiều, hai người tắm rửa qua, liền lên giường sớm. Lên giường cũng không phải là nghỉ ngơi, mà là tận tình hưởng lạc. Hưởng thụ niềm vui giữa nam và nữ. Nếu trời đã cho nam nữ quyền lợi được khoái lạc, tự nhiên đôi nam nữ kia không thể bỏ qua chuyện tốt này.

Ngưu Lệ Hoa để cho Tiểu Ngưu nằm ngang trên giường, cười phóng túng, nói: " Đêm nay để cho ta làm, chứ người còn phải tính đến thể lực, sáng mai người còn phải xuống núi rồi đi."

Tiểu Ngưu cười nói: " Đêm nay coi như chỉ có làm một đêm, cũng không ảnh hưởng gì đến chính sự ngày mai."

Ngưu Lệ Hoa nheo mắt lại, nói: " Người hãy ném thử sự lợi hại của ta đi!"

Nói xong, Ngưu Lệ Hoa áp vào trên người Tiểu Ngưu, hai khối nhục thể liền quấn quít lấy nhau, trên người sau khi tắm tỏa ra hơi nóng.

Ngưu Lệ Hoa lúc này tương đối là chủ động, nàng ở trên thân Tiểu Ngưu nhu tình như nước. Nàng hôn từ trên đầu Tiểu Ngưu qua mặt, lướt qua cổ, hôn qua bả vai đến trên đỉnh ngực của Tiểu Ngưu, nhột nhạt ngứa ngái làm Tiểu Ngưu "ha ha" cười rộ lên, Ngưu Lệ Hoa thấy hắc cười lên, liền tiếp tục hôn trong một lát, cho đến khi Tiểu Ngưu cười đến có điểm ho khan, mới buông tha hắc.

Trong lúc đôi môi đỏ mọng của nàng đi xuống dưới bụng thì tay nàng cũng hỗ trợ. Nàng tóm tiểu đệ đệ của hắc ở trong tay, hết cào lại siết, hết nắm lại lay lắt. Chỉ chốc lát sau, chiếc miệng xinh đẹp liền chạm đến nuốt vào. Cái này có thể hủy hoại Tiểu Ngưu, dễ chịu quá hết thở lại rên.

Ngưu Lệ Hoa quỳ xuống phía dưới của Tiểu Ngưu, đưa chiếc lưỡi thơm tho, thú vị mà nếm khắp thân mình tên tiểu đệ đệ, mỗi một nơi nàng đều đa tình để lại dấu hôn, sướng đến nỗi thân mình Tiểu Ngưu thẳng ra run run, thiếu chút nữa khóc ngoài quan ái.

Tiếp theo nàng lại ngậm lấy đầu tên tiểu đệ đệ vào trong miệng, lại dùng sức hút vào, lại còn dùng tay phục vụ vuốt ve hai quả trứng, sáng khoái đến nỗi Tiểu Ngưu bốc thơm: " Ngưu tử tử, công phu của nàng càng ngày càng tốt, ta đến phải yêu nàng chết mất."

Ngưu Lệ Hoa phun cái đầu tên tiểu đệ đệ đã đỏ hồng ra, nói: " Chuyện tốt còn ở lại phía sau đó!"

Dứt lời, trường lên trên thân mình của Tiểu Ngưu, phần sau đầy đặn ngồi xuống, tiểu huyết mềm mại chạm đến tên tiểu đệ đệ, nhờ vào dâm thủy hỗ trợ, ngồi mạnh xuống, tên tiểu đệ đệ to lớn như vậy liền biến mất vào trong tiểu huyết.

Tiểu Ngưu "a" một tiếng, nói: " Thật là thoải mái nha, giống như đi vào trong suối nước nóng."

Ngưu Lệ Hoa một mặt khuấy động lên tên tiểu đệ đệ, một mặt cười nói: " Ta cũng thoải mái vậy! Tên tiểu đệ đệ của ngươi thật dài, giống như đội trong lòng ta, làm hôn của ta phải chao đảo." Nói xong, tăng thêm tốc độ, hưởng thụ trò chơi tuyệt thú.

Với động tác của nàng, đôi thỏ non không ngừng nhảy nhót, đôi mông cũng không ngừng lay động. Tiểu huyết non mềm bị tên tiểu đệ đệ áp chặt lúc vào lúc ra, phi thường thú vị.

Tiểu Ngưu nhìn quá đã mắt, hai tay chộp lấy đôi thỏ, hăng hái không biết chán, giống như một con sắc lang, lát sau lại ôm lấy đôi mông, phối hợp mãnh liệt cùng với nàng ta làm việc, làm đến nỗi dâm thủy tràn trề, loang ra đến trên đóa cúc hoa của nàng.

Trong một lúc, âm thanh dâm đẳng hết đợt này đến đợt khác, cảnh xuân trong phòng làm mê đắm con người, nếu nói như có người nhìn thấy, có thể khiến người xem phải điên lên.

Sau khi qua một hiệp, Ngưu Lệ Hoa lại có một sáng kiến, khiến ra ngoài ý muốn của Tiểu Ngưu, nàng đem tên tiểu đệ đệ ra khỏi tiểu huyết, lại đem nó nhắm vào đóa cúc hoa của mình.

Tiểu Ngưu kinh ngạc, nói: " Ngưu tử tử, nàng đang làm cái gì đó?" Hắn nghi ngờ nàng bị lừa lẫn.

Ngưu Lệ Hoa cười phóng túng, nói: " Tử tử muốn nếm thử mùi vị mới."

Nói xong, liền thử ấn vài cái, cũng không tiến vào thuận lợi. Ngưu Lệ Hoa cười ha ha, nói: " Tên tiểu đệ đệ của người to lớn quá, xem ra phải có biện pháp." Nói xong, nàng dùng dâm thủy của mình, đem xoa thật nhiều lên đầu tên tiểu đệ đệ, cũng làm thấm ướt đóa hoa cúc của mình, sau đó, nàng như là quyết định, mãnh liệt ngồi mạnh xuống, quả nhiên tên tiểu đệ đệ đã chịu chui đầu vào.

Ngưu Lệ Hoa đau đến nhăn mặt nhú mày, loại thống khổ này cùng với phá thân cũng giống nhau.

Nàng không quan tâm, lại cắn răng một cái, đem toàn bộ thân mình tên tiểu đệ đệ nuốt vào. Khi nó đã chịu vào hết nàng mới thở dài một hơi.

Tiểu Ngưu thật cảm động, thầm nói: " Làm sao mà phải khổ như thế? Ta thật không nghĩ đến chơi chiêu này!"

Như vậy đùa vui trong chốc lát, Tiểu Ngưu vì yêu thương nàng, liền lấy tiểu đệ đệ ra, đẩy nàng ngã xuống, một lần nữa cho vào tiểu huyết. Tại buổi chia tay đêm nay, hắn đương nhiên cần làm hết sức, để cho cô nàng của mình được hưởng thật nhiều sung sướng thích ý.

Vì thế, buổi tối này, hai người trở nên điên cuồng lên, xuyên suốt đến trước hừng đông mới yên tĩnh lại.

MA ĐAO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 93: Yêu Hoa Lửa

Ngày kế sau khi điểm tâm, Tiểu Ngưu lấy đủ tiền, mang trên lưng bọc đồ, cầm thanh Ma Đao lên, chuẩn bị khởi hành. Ngưu Lệ Hoa dẫn các mỹ nữ trên núi tiễn đưa, toàn trường không ít, ngay cả vợ góa của Hùng Quái Ngô Mẫn cũng tới.

Tiểu Ngưu thay một tấm áo mới tinh màu xanh, phong độ bất phàm, Ngưu Lệ Hoa ngược mặt nhìn hắn nói: "Nếu như không thấy nàng người nên trở lại, nếu như quả thật nàng ở trong hoàng cung, người không cần mạo muội xuống tay, người có thể đến kinh thành tìm

người của chúng ta, bọn hắn sẽ đem tình huống lúc đó cho ta biết, ta sẽ tìm đến để giúp người một tay." Nói xong, chỉ rõ cách liên lạc cùng địa chỉ của người nhà.

Tiểu Ngưu mỉm cười nói: "Được, nếu thật là muốn cứu người, mà nếu nói như là ta không đủ sức, ta sẽ lên tiếng." Nói xong, hắn hướng về các cô chào tạm biệt.

Mỹ nữ nhiều như vậy, nhiều đôi mắt đẹp đồng loạt nhìn hắn, khiến Tiểu Ngưu rất là hưng phấn, cũng có vài phần căng thẳng. Nhìn các nàng kẻ béo người gầy, Tiểu Ngưu nhin không được suy nghĩ, nếu như cởi bỏ hết y phục của các nàng, thật là tốt biết bao, cái đó thật là vĩ đại, mới thật đúng là điểm phúc đây!

Ngưu Lệ Hoa khôi phục lại bản sắc, cũng không có tỏ ra kiểu cách của nhi nữ thường tình. Tiểu Ngưu sau khi nói qua lời sau cùng, liền bước lên

Ma Dao, hướng về phía Trung Nguyên bay đi. Các nàng hướng về hắc vấy tay, hắc cũng vấy tay . Hắc đối với nhiều khuôn mặt tươi cười như vậy, thầm nói: " Còn không biết đến khi nào mới trở lại đây?"

Đã không còn trông thấy mọi người, Thiên Sơn đã xa, hắc cảm thấy một loại sâu thẳm phiến muộn. Cái ngày đẹp đẽ này, hắc sẽ ghi nhớ ở trong lòng. Nguyệt Lâm, Nguyệt Ảnh, Sư nương, tình yêu các nàng, Tiểu Ngưu không thể quên, cũng như vậy, nhu tình của Ngưu Lệ Hoa, hắc cũng vĩnh viễn ghi nhớ. Trong lòng hắc tự nói: " Chờ bản lãnh ta trở nên mạnh mẽ, thành một nhân vật đại anh hùng, ta là có thể đem hết các nữ nhân yêu dấu tập trung ở bên người, cả đời không phân ly.

Lúc này rời đi, so với lúc đến thì nhanh hơn. Trên đường, Tiểu Dao lại bắt đầu cùng Tiểu Ngưu nói chuyện, Tiểu Ngưu liền hỏi nàng: "

Tiểu Dao nha, tại sao ở trên Thiên Sơn nàng một câu cũng không lên tiếng vậy?" Tiểu Dao thở dài, đáp: " Ta có chỗ sợ khi đến địa phương kia, ta chịu đủ sự ngạo mạn của bọn hắc. Áp lực của bọn họ đè trên người ta làm pháp thuật của ta mất hiệu lực, ta còn có chỗ hồi hộp, bất quá người vừa ra khỏi, ta cảm thấy tốt hơn nhiều, giống như thoát khỏi nhà giam."

Tiểu Ngưu lại nói lần nữa: " Ta phải mau chóng luyện tập bản lãnh, luyện tốt hơn là có thể đem nàng từ trong Ma Dao thả ra, lúc đó nàng sẽ thấy hạnh phúc."

Tiểu Dao hoan hô, nói: " Ta cũng ngóng trông ngày đó đây. đọc truyện tai . Ta bị nhốt bao nhiêu năm, ta đã không còn nhớ rõ."

Tiểu Ngưu hỏi: " Nàng nói coi lần này ta quay về tìm Nguyệt Ảnh, xem thử ta có thể tìm được nàng hay không?"

Tiểu Dao khẳng định, nói: " Người khác là kẻ ngu ngốc, không như người là người thông minh, mà vận khí người thì tốt, nhất định là có thể đạt được mục đích."

Tiểu Ngưu nở nụ cười, nói: "Cám ơn lời nói tốt đẹp của nàng, chỉ mong nàng không bị thương tổn gì là ta có thể tìm thấy nàng."

Tiểu Dao cũng cười, nói: "Đàn Nguyệt Ảnh này cũng thật là may mắn, có người là một kẻ si tình yêu thương nàng." Tiểu Ngưu cảm khái, nói: "Lại nói, ta thật có lỗi với nàng, ngày mà nàng thành thân, ta thật sự là không nên làm như vậy đối với nàng. Ta nghĩ, nàng nhất định cũng là trách mắng ta!"

Tiểu Dao thở dài một hơi, nói: "Có thể đàn ông các người đều như vậy! Vô luận đều không phải là quân tử, một khi dính dáng đến việc này đều cũng trở nên tà ác ích kỷ."

Tiểu Ngưu cũng thở dài một hơi, không biết nói cái gì cho phải, hẳn biết vô luận nói cái gì cũng không thể thay đổi cái sự thật làm hắn phải hổ thẹn.

Trên đường có Tiểu Dao trò chuyện, Tiểu Ngưu cũng không cảm thấy tịch mịch, hẳn trông ngóng mau đến kinh thành. Mau chóng nhìn thấy mỹ nữ yêu dấu, may mắn có Ma Dao, thật là một thanh đao thần kỳ, chỉ qua vài ngày, Tiểu Ngưu đã đến vùng ngoại ô kinh thành.

Sau khi hẳn nhảy xuống khỏi Ma Dao, cảm thấy trên người nóng nực. Nơi này non xanh nước biếc, cảnh sắc tươi đẹp, rõ ràng là cảnh tượng của mùa hạ. Tiểu Ngưu nhanh chóng tìm một cửa hàng, mua một bộ quần áo để thay, sau đó hẳn vào trong thành tìm một khách điểm ở trọ.

Sau khi cơm nước xong, hẳn đi lang thang trên đường phố. Hẳn vừa đi vừa cảm khái, rốt cuộc là kinh thành đúng là kinh thành. Con đường dài như vậy, cửa hàng nhiều như vậy, người người nhiều như vậy. So với Hàng Châu của mình có thể mạnh hơn nhiều, phần hoa sôi nổi, phong thái nhiệt tình, thật không thẹn là ở dưới chân thiên tử.

Tiểu Ngưu đi trên đường cái, thấy mọi người ở đây ăn mặc sang trọng, dường như những kẻ có tiền đều tập trung ở đây, lại còn có những người trí

thức, khắp nơi có thể thấy được. Bọn họ ăn mặc giống nhau, ánh mắt của bọn họ không giống với những người khác, Tiểu Ngưu thấy trên mặt bọn họ đều mang theo một vẻ cao ngạo, thầm nói: " Có gì đặc biệt hơn người đâu, có học vấn bộ giỏi lắm

sao? Thế nào có năm lão tử ta hưng phấn, cũng đi thi cái Trạng Nguyên cho các người nhìn xem, có thể trong lòng hãnh hiếu được, lấy sức học của mình, chỉ sợ ngay cả cái tú tài cũng là thi không đậu nổi!

Tiểu Ngưu đi một hồi lâu, ngay cả con đường cũng chưa đi hết. Lại chưa quen cuộc sống ở nơi đây, muốn tìm Nguyệt Ảnh thật là nói dễ hơn làm. Cho dù Nguyệt Ảnh có ở trong hoàng cung, hãnh cũng không thể tìm ra!

Hãnh tìm người hỏi thăm phương hướng đến hoàng cung, có người nói cho hãnh biết, hãnh liền hướng về hoàng cung mà đi. Đi chừng khoảng nửa canh giờ, liền đến vùng phụ cận của hoàng cung, xa xa nhìn lại, cửa cung hoa lệ đồ sộ, uy nghi tác phong đế vương. Trạm gát trước Ngọ môn chẳng biết là bao nhiêu là người canh giữ, canh chừng nghiêm túc. Tiểu Ngưu đến gần một chút, muốn từ ở ngoài nhìn vào trong một chút. Thử vệ trợn mắt nhìn hãnh, quát: " Cái tên tiểu tử này ở đâu đến đây, tránh xa ra một chút, nơi đây là chỗ của người đứng sao? Có nhìn thấy đây là địa phương nào không?" Tiểu Ngưu cười cười, bèn lui lại phía sau, hãnh nhìn Ngọ môn, chỉ thấy thường thường có người ra vào, kiệu lớn vừa đến ngoài cửa, trong kiệu có đại thần đi xuống, trật tự theo cửa bên đi vào, dường như hơi thở cũng chẳng dám thở mạnh.

Hãnh cũng lại thấy còn có thái giám hoặc là cung nữ ra vào, không cần phải nói, bọn họ là kẻ hầu hạ. Tiểu Ngưu trong lòng thầm nghĩ: " Hoàng cung chỉ có hoàng đế là nam nhân, làm hoàng đế thật là tốt, kẻ hầu người hạ thật là đông. Hãnh phóng cái rắm cả đám phía dưới căng thẳng đứng ngồi không yên. Làm người mà làm đến như vậy thì thật là nở mày nở mặt. Nếu cái chỗ đó cho ta ngồi một chút, vậy cũng là thật tốt. Mà muốn ngồi cái ghế kia, đành phải chờ kiếp sau." Tiểu Ngưu lại cảm khái, quay đầu trở lại

khách điếm. Hãn ngẫm nghĩ làm thế nào để hỏi thăm tin tức Nguyệt Ảnh?
Trở lại khách điếm nghỉ ngơi. Cho đến lúc trời tối, hãn lên lúc trở dậy, lẳng
lẽ rời đi, hướng hoàng cung đi đến.

MA ĐAO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 94: Yêu Hoa Lửa (P2)

Trên đường người đi lại thưa thớt, Tiểu Ngưu vẫn mặc bộ quần áo ban ngày, không thay đổi y phục đi đêm, đến bên ngoài cửa hoàng cung, hắn đưa mắt nhìn vào, một vùng không gian sáng sủa, mấy tên gác cổng đều nhìn thấy rõ ràng. Hắn đương nhiên không xông vào, vì thế đi quanh đến bên cạnh, muốn từ trên tường thành hoàng cung nhảy vào.

Trong bóng đêm, hắn ngấm một chút độ cao của bức tường, nếu không cao gấp mười hắn thì cũng là gấp tám. Hắn hít một hơi sâu, phóng người nhảy lên, liền đứng ở trên tường. Hắn cũng không nhảy ngay vào, hắn phải nhìn xem bên trong có cái gì. Vạn nhất bên trong có một cái hố, hoặc nhảy ngay vào một ổ chó thì cũng không phải là tốt lắm.

Hắn đã quá lo lắng, bên trong hoàng cung chẳng có cái hố nào cũng chẳng thấy chó ở đâu! Hắn đứng ở đầu tường, nhìn vào bên trong đánh giá, chỉ thấy một khoảng đen tuyền. Tâm nhìn của hắn cũng tốt, nhưng cũng chỉ có thể nhìn thấy hình dáng của ánh đèn trong cung điện.

Tiểu Ngưu nhìn quanh, cũng không nhìn không rõ không rõ hoàng cung có thêm cái gì, hắn quyết định xuống dưới xem xét, hắn nhảy đến bên trong viện, nhẹ nhàng từ từ chạy. Lúc này hắn mới chú ý đến cách tường thành không xa cứ năm bước là một tổp, mười bước là một trạm, không tính đến những toán tuần tra không theo giờ giấc xuất hiện.

Tiểu Ngưu cả kinh, vội vàng nhảy lên nóc nhà, xuyên qua các phòng, như chạy trên đất bằng, cho dù phòng vệ sâm nghiêm cũng không có phát hiện ra Tiểu Ngưu.

Tiểu Ngưu giống như con ruồi chẳng có đầu, bay loạn trong hoàng cung. Bay không biết bao lâu, cũng không có bay hết hoàng cung. Tiểu Ngưu bèn ngồi trên nóc một tòa cung điện, vừa thở vừa suy nghĩ: " Cuối cùng thì hoàng đế lão tử cũng thật phong độ! Khi nào thì phần mộ tổ tiên phát tích, ta cũng thử đến vài ngày, hưởng thụ một chút cuộc sống của hoàng đế."

Bởi vì không quen thuộc địa hình, thiếu chút nữa là hắn đã lạc đường. Nếu không phải là hắn thông minh, chỉ sợ ngay cả quay về khách điểm cũng trở thành vấn đề khó khăn. Khi hắn đã hao hết sức lực bèn trở về khách điểm buông mình lên giường nằm. Hắn thầm nói: " Tiếp tục như vậy, thì đến khi nào ta mới có thể tìm thấy Nguyệt Ảnh sư tỷ đây? Không được, phải tìm ra biện pháp tốt, không thể cứ như vậy mà tìm loạn. Tiếp tục như vậy, cho dù một năm ta cũng không thể biết được Nguyệt Ảnh sư tỷ có hay không ở trong hoàng cung!"

Hắn trầm tư một lúc lâu sau, rốt cuộc chú ý đến một điểm. Hắn đã không quen thuộc hoàng cung thì cũng sẽ mãi không quen thuộc! Nguyệt Ảnh có hay không ở trong hoàng cung, mình chỉ có thể tìm người hỏi một chút. Hỏi ai bây giờ? Tốt nhất là hỏi thái giám, hỏi một thái giám thân cận hoàng đế. Nguyệt Lâm không phải đã nói tin tức của Nguyệt Ảnh sư tỷ là đến từ một thái giám sao? Vậy ta cũng tìm một thái giám đi.

Chính là có một vấn đề, hắn có chỗ chưa hiểu. Người thông minh như vậy, bản lĩnh xuất sắc như Nguyệt Ảnh, nàng như thế nào lại rơi vào hoàng cung đây? Nhìn ra giang hồ, thử hỏi có mấy ai có thể bắt được nàng? Nếu không có âm mưu lừa lọc, chỉ là một mình chiến đấu, có thể thắng được Nguyệt Ảnh sư tỷ, thì đấy cũng là một cao nhân. Cũng bởi có ý nghĩ như vậy, hắn có chỗ hoài nghi về độ tin cậy của tin tức này. Có thể hoài nghi thì hoài nghi, nhưng là cứ việc điều tra đã.

Ngày kế, hắn đi ra ngoài đặc biệt hỏi thăm thử xem thái giám thân tín nhất của hoàng thượng như thế nào. Hắn đến một cái tửu quán nhỏ ăn một chút gì, cùng ông chủ tiệm nói chuyện phiếm, thì ông chủ tiệm nói cho hắn

biết, thái giám thân tín nhất của hoàng thượng tên là Lưu Bác, là Tư Lễ thái giám. Hắn là một nhân vật hết sức quan trọng ở kinh thành. Hắn giậm chân một cái, cả kinh thành phải nghiêng ngửa, ông chủ tiệm còn nói người này có một thói quen, buổi sáng thích uống trà, mỗi sáng sớm đều đến một nơi gọi là Vọng Hải Lâu trà lâu để uống trà.

Tiểu Ngưu nghe xong thật cao hứng, thầm nói: " Đúng là hắn, ta có thể thông qua hắn để tìm hiểu một chút nơi Nguyệt Ảnh mất tích. Chỉ là không biết hắn có chịu nói cho ta biết không? Ta không thể bắt hắn như là bắt heo bắt chó, rồi dùng tất cả thủ đoạn để mở miệng hắn? Hắn đã là một thái giám đầy quyền thế, tất không có khả năng không có cả đám hộ vệ.

Muốn bắt lấy hắn, nói thì nghe dễ hơn làm! Nhưng cho dù khó như lên trời, Tiểu Ngưu cũng thử tìm cách xem sao. Vì Nguyệt Ảnh, dù lên núi đao, xuống biển lửa, hắn cũng chẳng hề nhả mặt nhú mày một chút nào.

Có được thu hoạch này, sáng sớm hôm sau, Tiểu Ngưu liền mau đến Vọng Hải Lâu. Hắn tìm đến chỗ ngồi gần cửa sổ, giả dạng như một người uống trà. Nhìn người ta uống như thế nào, hắn cũng uống như vậy. Hắn trước kia uống trà, giống như trâu uống, lại nhìn người ta uống trà, cũng là bắt chước thưởng thức trà, một mặt là bình luận một mặt là tán thưởng.

Tiểu Ngưu vừa uống trà, vừa nhìn xuống dưới lầu xem xét. đọc truyện tại . Đợi khoảng một canh giờ, thái giám họ Lưu kia mới đến. Hắn dùng kiệu lớn mười hai người khiêng đến, kiệu trước kiệu sau còn có mấy chục vệ binh, phô trương so với quan to nhất phẩm còn lớn hơn!

Trong lúc Lưu công công cùng vài tên tâm phúc đi lên lầu, Tiểu Ngưu nhìn rõ diện mạo của hắn. Người này đại khái khoảng chừng bốn mươi tuổi, có gương mặt tròn béo không giống như nữ nhân. Hắn có vẻ mặt tươi cười ngạo mạn, không nhìn ai vào mắt.

Hắn vừa vào, trên lầu lão chủ vội vàng đi ra tiếp đón, hết công công này đến công công nọ mời vào một phòng trang hoàng thanh lịch. Vậy mà Lưu công công cũng không thèm nhìn vào nữa mắt.

Chờ hắn ngồi xuống, lão chủ vội vàng gọi mang ngay loại trà mà công công thích uống nhất "Bích Loa Xuân" đưa lên. Lưu công công một mặt nhấm nháp chén trà, mặt khác chẳng thèm để ý chút gì ở chung quanh. Tiểu Ngưu nhận thấy, ánh mắt này rơi xuống trên mặt ai, thì người đó liền gục đầu xuống. Nguyên lai ánh mắt thái giám này rất sắc bén.

Tiểu Ngưu nhìn hắn một thoáng liền không nhìn nữa. Hắn tự hỏi: "Ta làm thế nào để hắn mở miệng nói lời chân thật đây?"

Trực tiếp bắt lấy hắn? Dưới tay hắn không ít người. Nếu không bắt được hắn thành ra đập cỏ động rắn, sau này muốn bắt nữa thì sẽ khó khăn." Trong lúc nhất thời Tiểu Ngưu cũng không tìm ra cách làm nào cho tốt!

Lưu công công uống xong hai chén trà, liền xuống lầu. Tiểu Ngưu giả như người qua đường, không xa không gần lập tức theo dõi. Một lúc sau, Lưu công công đi tới Ngọ môn, cũng không xuống kiệu mà đi thẳng vào hoàng cung. Bởi vì hắn được sủng ái, cho nên có được đãi ngộ này.

Giữa ban ngày ban mặt, đương nhiên Tiểu Ngưu cũng không dám xông vào làm loạn, việc này sẽ khiến ọi người chú ý, sẽ có nhiều phiền toái. Tiểu Ngưu liền ở lại chờ đợi, đợi khi nào Lưu công công đi ra, mới quyết định. Chờ cho đến khi trời sắp tối, Lưu công công kia mới đi ra. Lúc này Lưu công công đang ngồi kiệu về nhà. Trên đường mọi người nhìn thấy kiệu của hắn, liền tránh ra xa, có hai người tránh chậm vẫn bị đánh mấy roi.

Tiểu Ngưu theo cho tới khi Lưu công công vào trong nhà. Trong lòng hắn băn khoăn, không biết nên hay không nên ra tay.

Hắn có thể thừa dịp phòng bị sơ hở mà ra tay bắt lấy. Vấn đề là sau khi bắt lấy hắn rồi, là hắn có thể nói thật sao? Vạn nhất hắn lừa dối thì làm sao

mà mình biết?

Liên tiếp mấy ngày, Tiểu Ngưu đều ở trong vòng lẩn quẩn. Cuối cùng, hắn vẫn là quyết định không ra tay, hắn muốn khiến cho hắn ta tự miệng nói ra. Tiểu Ngưu muốn, đương nhiên không phải là hắn ta nói thật với hắn, mà là nói với chủ của hắn, hắn có thể không nói thật sau? Tốt nhất là buổi tối theo dõi hắn ta.

Với ý nghĩ như thế, hắn đột nhiên tỉnh ngộ. Cuối cùng, vào lúc trời tối, hắn đang rình ở ngoài cửa nhà Lưu công công, nhìn thấy thái giám truyền chỉ vào cửa nhà hắn ta. Hắn ở phía xa nghe được thanh âm đặc biệt của thái giám, đại ý là ra lệnh cho Lưu công công lập tức vào cung kiến giá (gặp hoàng đế).

Tiếp theo, Lưu công công liền thay đổi quần áo mới, lên kiệu chạy vào hoàng cung. Tiểu Ngưu trong lòng vui vẻ, đi theo xa xa từ phía sau. Hắn thầm nói: " Chỉ mong bọn hắn nói ra vài bí mật."

Sau khi Lưu công công tiến vào Ngọ môn một lúc, Tiểu Ngưu lập tức vượt tường nhảy vào, bám đuôi theo đi tới. Chiếc kiệu đi đến phía trước một cung điện thì dừng lại, Lưu công công đi xuống. Tiểu Ngưu trốn vào một nơi kín đáo gần đó, thầm nói: " Lúc này có thể có cơ hội."

Lưu công công đi theo bậc thang lên, Tiểu Ngưu lặng lẽ không một tiếng động nhảy lên nóc cung điện, nhẹ nhàng gỡ ra một miếng ngói, nhìn vào bên trong.

MA ĐAO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 95: Yêu Hoa Lửa – P3

Đây là một gian phòng rất lớn, trong đó một người đàn ông đang đứng trước án thư. Người nọ ước chừng hơn 40 tuổi, hình dạng rất đặc sắc. Đầu lớn kích xù, lỗ tai cũng to, cằm cũng bành bạnh vểnh ra phía trước. doc truyện tại . Khuôn mặt thì trên hẹp dưới rộng, lấm tấm đầy mụn cơm. Hăn mặc áo vàng, đội hoàng mào, vẻ mặt âm trầm cùng uy nghiêm.

Tiểu Ngưu tự nhủ: "Kẻ quái dị này chẳng lẽ chính là Hoàng Đế ư? Không thể nào, Hoàng Đế sao có thể xấu như vậy chứ? Ta còn chưa từng thấy người nào xấu như vậy. Hình dạng vậy thì những phi tử kia sao còn thể nào ngủ với hăn được chứ?" Lại nhìn xuống dưới liền thấy một lão mập mặt đầy hồng quang, mặc áo choàng Bạch Hoa, vẻ mặt nịnh hót đầy bỉ ổi. Vừa nhìn thấy hăn, Tiểu Ngưu liền sững sờ, đây chẳng phải là Đông Sơn Quỷ Vương sao? Hăn chạy đến đây làm gì? Chẳng lẽ hăn cũng muốn làm nô tài.

Chỉ nghe người kia nói: "Quý chân nhân, kể từ khi trẫm dùng thuốc của người, thể lực rất tốt, một đêm ngủ tám nữ mà không suy, chân nhân đúng là thần tiên."

Quý Vương khom người đáp: "Bẩm hoàng thượng, đây là do long thể khoẻ mạnh, Hồng Phúc Tề Thiên, nếu không chỉ dựa vào thuốc của tại hạ cũng không thể có hiệu quả như vậy."

Trên mặt hoàng thượng lộ vẻ tươi cười, nói: "Chân nhân, nghe nói ngài còn có một bộ công phu đặc biệt để luyện dương cụ, có thể truyền cho trẫm hay không?"

Quý Vương khom người, nói: "Hoàng thượng nếu muốn, tại hạ hết sức vui lòng, chỉ mong hoàng thượng chớ quên việc kia."

Hoàng thượng cười ngoác lộ ra cả miệng răng vàng, nói: "Đúng, đúng, trăm không quên đâu. Chỉ cần người có thể khuyên tiểu tiên nữ kia làm phi tử cho ta, ta liền phong người làm quốc sư." Quý Vương cau mày nói: "Hoàng thượng, nha đầu chết tiệt kia rất cứng đầu, muốn nàng cam tâm tình nguyện, chỉ sợ rất khó." Hoàng thượng hầm hừ: "Việc càng khó thì càng phải làm. Ai có thể hoàn thành, người đó chính là ân nhân của ta." Tiếp theo, hắc thở dài: "Chẳng lẽ trăm là Chân Long Thiên Tử, còn không thể chinh phục được một nữ nhân sao? Đàm Nguyệt Ảnh này đúng là khác người, tính khí rất kiên cường, nhưng trăm thích."

Nghe được tin này, Tiểu Ngưu kích động đến nỗi thiếu chút nữa đã té xuống. Hắn đã xác định được Nguyệt Ảnh đang ở trong hoàng cung, thế nhưng không biết tên Hoàng Đế chó má này nhốt nàng ở đâu.

Lúc này, Lưu công công lại đi tới. Sau khi dập đầu ba cái, hoàng thượng hỏi hắn: "Lưu công công, người có chủ ý gì không? Ta không thể chờ được nữa." Lưu công công nhú mày lại thành một cái khe, miệng động mấy cái mới chậm rãi nói: "Theo ý nô tài, vạn tuế gia cần gì phải nhân từ như vậy, dứt khoát Bá Vương ngạnh thượng cung là được. Chỉ cần nàng thất thân cùng bệ hạ rồi thì sẽ ngoan ngoãn nghe lời thôi. Nữ nhân đều không phải như vậy sao?"

Hoàng thượng vỗ bàn rầm một cái mắng: "Nói nhảm, cái chủ ý thối tha gì? Nếu làm như vậy thì ta còn chờ tới hôm nay sao? Ta muốn nàng nguyện ý, người nghe rõ chưa?"

Lưu công công thấy hoàng thượng giận liên vội vàng quỳ xuống nói, "Nô tài biết tội. Nếu hoàng thượng đã có lòng thương hương tiếc ngọc, nô tài sẽ tìm người khuyên nàng, hi vọng nàng có thể chủ động quay đầu." Hoàng thượng ừ một tiếng, nói: "Lưu công công, ngày mai người vài thứ tốt

đến Thường Nga cung, ta không tin có nữ nhân lại không thích bất cứ thứ gì."

Lưu công công đáp ứng ngay rồi lên đi

Trên mái nhà, Tiểu Ngưu biết được tin Nguyệt Ảnh ở Thường Nga cung liền kích động run lên. Chỉ giây lát không cẩn thận liền đụng phải tấm ngói gây ra một thanh âm rất nhỏ.

Chỉ nghe Quý Vương đột nhiên kêu lên: "Không tốt, phía trên có người." Vừa nói, Quý Vương vung tay lên, ngay lập tức là một đạo lục quang bắn tới miệng lỗ.

Tiểu Ngưu sao có thể để hắc hắc trúng, thân thể nghiêng ra rồi nhảy qua một bên. Hắc thấy chuyện tối nay chỉ có thể dừng ở đây, liền dùng khinh công chạy về phía nhà tù.

Không ngờ Quý Vương nhảy liền đằng vân giá vũ lao đến. Tiểu Ngưu quay đầu nhìn lại liền thấy hắc càng đuổi càng gần, Tiểu Ngưu biết lúc này không phải là lúc đánh nhau với hắc, nếu không sẽ không thể cứu người được. Cho nên, liền rút Ma Dao ra giẫm lên rồi phi hành. Trong lòng hắc kêu lên: 'Chạy mau.' Thanh đao liền đưa Tiểu Ngưu bay đi như hỏa tiên. Trong nháy mắt đã cắt đuôi Quý Vương. Tiểu Ngưu rẽ mấy vòng rồi quay trở khách điểm.

Bước vào trong phòng, tìm Tiểu Ngưu còn đập loạn liên hồi! Hắc không sợ Quý Vương đuổi theo, mà là phấn chấn vì có được tin tức Nguyệt Ảnh. Nàng đúng là đã rơi vào tay Hoàng Đế, đang bị nhốt trong Thường Nga cung. Hắc còn biết Nguyệt Ảnh lúc này còn chưa thất thân, cũng không gặp phải nguy hiểm gì. Nhưng hắc cũng biết nàng nhất định đã mất năng lực chiến đấu, không chừng còn bị trói nữa! Chẳng may cái tên quái dị kia nổi thú tính, Nguyệt Ảnh sẽ rất nguy hiểm. Bất quá lại nghĩ mỹ nữ như Nguyệt

Ảnh thì nam nhân sao có thể nữ hành hạ nàng đây? Trừ phi kẻ đó không phải là nam nhân.

Hiện tại biết được chỗ của Nguyệt Ảnh thì phải nghĩ biện pháp cứu người, bước đầu tiên là trà trộn vào hoàng cung, tùy thời xuống tay. Nhưng muốn làm điều này thì giả trang thành thị vệ, hoặc là thành thái giám. Muốn cứu người, tất phải hiểu rõ nội tình, quen thuộc địa hình, như vậy xuống tay, mới có thể nắm chắc.

Đầu tiên là chuẩn bị một bộ quần áo. Thái giám cũng tốt, thị vệ cũng tốt, chỉ cần có thể cứu người là được rồi. Được, ngày mai dạo quanh trên phố một chút, bất kể là thái giám hay thị vệ cũng phải tìm cơ hội giết chết rồi lột y phục rồi đi.

Nghĩ như vậy, Tiểu Ngưu liền yên tâm đi ngủ. Ngày hôm sau, Tiểu Ngưu lững thững dạo quanh phụ cận Hoàng Cung. Chưa nói là đụng phải người hợp yêu cầu, chẳng qua là vùng này quá náo nhiệt, căn bản không thể có cơ hội hạ thủ. Tiểu Ngưu rất khổ não, giờ phải làm sao đây?

Hắn đi từ sáng sớm cho đến hoàng hôn mà cũng không tìm được một nơi để xuống tay. Mà dù có chỗ như vậy thì những tên kia lại không đến. Tiểu Ngưu mắng thầm: 'Đám khốn kiếp này sao không có tên nào muốn tìm chết chứ?' Bỗng nhiên, từ xa xa nghe thấy tiếng người kêu: "Nương nương hồi cung, mau nhường đường." Quay đầu lại, Tiểu Ngưu liền thấy một đội ngũ thật dài dằng dặc gồm rất nhiều mỹ nữ và nhiều thị vệ.

Bách tính trên đường nhanh chóng dạt sang hai bên đường, Tiểu Ngưu cũng ẩn núp trong đám người hỗn tạp. Hắn tự nhủ trong lòng: "Ai mà phô trương lớn như vậy, chẳng lẽ là người trong cung sao? Mọi người thường nói những phi tần của hoàng đế đều rất đẹp, nếu có thể chiêm ngưỡng một lần thì quá tốt. Nhưng dù nàng đẹp đến đâu cũng thể không bằng Nguyệt Ảnh được. Những mỹ nữ này so với Nguyệt Ảnh thì đúng là cồng rãnh sóng sánh với đại dương.'

Trong nháy mắt, đội ngũ kia đã tới. Nhìn màn kiệu rủ xuống, Tiểu Ngưu còn đang âm thầm thở dài vì không được chiêm ngưỡng mỹ nhân được truyền tụng, bỗng nhiên tấm rèm bị gió cuốn lên, một khuôn mặt tuyệt mỹ lộ ra.

Tiểu Ngưu vừa thấy khuôn mặt này cũng không khỏi sợ hãi mà than một tiếng, thật là đẹp! Mặc dù không bằng Nguyệt Ảnh, nhưng cũng là hiếm thấy mỹ nữ.

Nàng khoảng chừng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, trên đầu đầy châu ngọc, da trắng như ngọc, mắt sáng ngời, hàm răng trắng tinh, môi tươi như cỏ, phong độ quý phái, có một loại phong tình say lòng người.

Tiểu Ngưu thầm thở dài: 'Đáng tiếc! Thật là đáng tiếc! Mỹ nữ như vậy mà lại rơi vào tay một tên quái dị, thật là đóa hoa nhài cắm bãi *** trâu.' Dù than thở như vậy nhưng mắt vẫn mở to nhìn không chớp trên gương mặt nàng.

Nàng đang định vuốt rèm xuống, nhưng đúng lúc này ánh mắt nàng và Tiểu Ngưu đụng vào nhau. Trong khoảnh khắc, nàng cảm thấy trái tim khê động, mọi vật đều quên hết. Bốn mắt nhìn nhau giống như bị keo dính chặt, phảng phất phát ra những tia lửa.

Đến khi cỗ kiệu qua đi, Tiểu Ngưu vẫn còn chìm đắm trong giấc mộng đẹp. Trong giây lát hai ánh mắt trao đổi, Tiểu Ngưu có một loại xúc động muốn đuổi theo nói chuyện với nàng.

Nhưng khi đội ngũ bước qua, mọi thứ lại khôi phục trật tự bình thường, Tiểu Ngưu liền tỉnh lại. Hắn không khỏi thấy buồn cười, thầm nhủ: 'Ta đúng là quá hoang đường, lại có ý nghĩ kỳ quái với nữ nhân của Hoàng Đế. Nếu nàng là lão bà người khác thì, còn có thể thử một chút nhưng là của Hoàng thì vẫn là tránh động chạm vào thì hơn, không nên tự tìm phiền toái ỉn.

Nếu đắc tội Hoàng Đế lão tử thì chỉ cần một đạo thánh chỉ là có thể giết cả nhà mình rồi.'

Một ngày cứ trôi qua như vậy, trừ việc thoáng trông thấy một vị nương nương, bốn mắt nhìn nhau một chút thì chẳng thu hoạch được gì. Hôm sau lại từ buổi sáng đến tận hoàng hôn vẫn không có đối tượng nào. Thời gian quý giá tiếp tục lướt qua, nếu cứ thế này thì không chừng lúc gặp được Nguyệt Ảnh thì nàng đã có con cùng tên Hoàng Đế chó chết ấy rồi mất!

Tâm tình sầu muộn, hắn liền đi tới Cảnh Sơn trước Hoàng Cung. Một cảm giác nặng nề, khổ sở bủa vây càng khiến hắn rối bời. Rốt cuộc Nguyệt Ảnh bị giấu ở cái góc nào đây? Càng nghĩ càng kích động, hắn thật sự muốn nhảy vào lục soát một phen. Nếu không có biện pháp thì cũng chỉ còn có thể liều mạng như vậy thôi.

Ngay lúc này, bên cạnh hắn truyền đến những tiếng bước chân đều đặn. Vừa quay đầu lại liền thấy hai thị vệ đi tới, một cao, một thấp. Từ xa đã quát lên với hắn: "Kẻ không phận sự mau rời khỏi đây, nếu không giết bất luận tội."

Nếu bình thường, Tiểu Ngưu nhất định sẽ cười hì hì rồi rời đi nhưng hôm nay hắn không làm vậy. Tư thế sừng sững như Thái Sơn vững vàng ở chỗ cũ xem xét phong cảnh, tựa hồ chỉ coi đó là tiếng chó sủa.

Tên thị vệ kia phát hỏa, vừa chạy tới liền liền đá một cước tới Tiểu Ngưu, trong miệng còn mắng: "Người điếc à? Không nghe thấy lời đại gia sao?"

Tiểu Ngưu không nhanh không chậm xoay người bắt vào mắt cá chân hắn ném xuống. Thị vệ kia không ngờ Tiểu Ngưu là một người luyện võ, vội vàng thu chân né tránh. Tiếp theo lại đánh tới một quyền như gió.

Tiểu Ngưu hôm nay rất không thoải mái, còn đang định tìm người phát tiết, vì vậy liền chọn lựa hung ác nhất để xuất thủ.

Tên thị vệ này cũng không phải hạng xoàng, hẳn không hề lùi bước mà toàn lực phản kích. Hai người nhảy lên nhảy xuống, dây dưa không ngừng, mấy hiệp đầu, Tiểu Ngưu chiếm thế thượng phong. Mỗi một cước một chưởng đều nhằm vào chỗ yếu hại khiến hẳn luống cuống tay chân. Có lẽ hẳn không lại đụng phải cao thủ.

Tên thấp bé nhìn thấy vậy cũng chồ mồm mắng: "Tiểu tử kia, người muốn chết à?" Vừa nói liền xông lên trợ trận. Hai người ăn ý mười phần, phối hợp rất tốt. Tiểu Ngưu có lòng dạy dỗ một chút hai người này, liên tục phát động tiến công. Hôm nay Tiểu Ngưu cũng không còn là loại ngu ngơ như hồi trên Lao sơn, với bản lãnh hẳn thì làm sao hai tên thị vệ có thể đối phó được.

Tiểu Ngưu nhẹ nhàng ứng phó, lúc này một cái tát trên mặt, lát sau là một cước lên hông, đơn giản như đùa bỡn hai con khỉ, khiến hai tên kia tức giận chửi ầm lên.

Một hồi trôi qua, Tiểu Ngưu thấy đùa bỡn đủ rồi liền đánh gục cả hai tên. Tiểu Ngưu cười hắc hắc: "Không biết trong hoàng cung có kẻ nào mạnh hơn hai người hay không? Lão tử muốn thử với các kẻ mạnh nhất của các người." Vừa nói liền một cước giẫm lên khiến hai gã kêu to không dậy nổi.

Tên thấp bé nói: "Có bản lãnh thì người để chúng ta đứng lên. Hai chúng ta sở trường là đao pháp, chúng ta tỷ thí đao pháp."

Tiểu Ngưu ồ một tiếng, nói: "Được, đao của ta lâu rồi không được dính máu." Lại nhìn sang Ma Đao của mình, trong lòng tự nhủ: 'Cây đao này của ta một khi xuất ra, hai người đừng mong còn đường sống.' Tiểu Ngưu đang muốn thả hai người ra, chợt nghe phía sau có người kêu lên: " Tiểu tặc ở đâu dám gây loạn ở đây, người không muốn sống nữa sao?"

MA ĐAO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 96: Yêu Hoa Lửa – P4

Tiểu Ngưu cười ha ha rồi nhảy xuống, quay lại liền thấy năm người đang đi tới, đi đầu là một mỹ phụ nhân, Tiểu Ngưu chấn động: A, đây không phải là vị nương nương hôm qua sao? Sao nàng lại tới đây?' Khi đám người đến gần, mỹ phụ kia liếc hai tên thị vệ bò lồm cồm trên mặt đất rồi quay sang Tiểu Ngưu nói: "Vị công tử này thật là bản lĩnh, có thể đánh thắng thị vệ của ta."

Hai tên thị vệ vội chạy lên dập đầu nói: "Chúng tiểu nhân vô năng." Tiểu Ngưu cười cười: "Ha ha, bản lĩnh của bọn hãn không tệ, chỉ bất quá gặp phải ta thì đúng là thảm cho bọn họ rồi." Nương nương trợn mắt nhìn trừng hai tên kia nói: "Còn không mau rút đi, ít ở chỗ này làm mất mặt ta." Hai người kia nghe vậy vội vàng lẩn đi.

Nương nương đánh giá Tiểu Ngưu từ trên xuống dưới, thấy người thiếu niên này anh tuấn, vừa có phong độ lại thân thủ bất phàm liền sinh hảo cảm. Nàng quay đầu nói: "Các người ra sau chờ ta, ta muốn cùng vị công tử này nói chuyện một chút." Bốn người kia đáp ứng rồi bước ra ngoài.

Tiểu Ngưu sửng sốt, không rõ nàng vì sao làm như vậy. Nương nương đến gần Tiểu Ngưu, nói: "Vị công tử này, người tên là gì? Là người nơi nào? Một mình chạy đến đây làm gì?" Tiểu Ngưu đối mặt mỹ nữ, tâm tình tốt hơn một chút, mỉm cười nói: "Ta là Ngưu Tiểu Vĩ, người Giang Nam. Ta tâm tình không tốt, chạy đến Cảnh Sơn trên giải sầu. Còn phu nhân?"

Nương nương thở dài một tiếng, mắt nhìn Hoàng Cung, nói: "Ta cũng là tới đây giải sầu." Tiểu Ngưu à một tiếng, nói: "Ta nghĩ người là nương

nường trong cung sao?"

Nường nường ân một tiếng, nói: "Đúng vậy, ta là Lý quý phi. Mọi người đều nói ta được sủng ái, nhưng họ nào biết được nỗi khổ của ta!"

Tiểu Ngưu liền ôm quyền nói: "Nường nường thiên tuế, tại hạ thất kính. Nường nường là người cao sang còn có điều gì phải buồn rầu đây?" Người mùi thơm trên người nàng, Tiểu Ngưu ngứa râm ran trong lòng. Tới gần, Tiểu Ngưu phát hiện hôm nay nàng không đeo châu ngọc đầy người như hôm qua mà mặc một bộ thường phục, dù như thế vẫn làm dung động lòng người.

Hai người sóng vai đứng trên Cảnh Sơn. Nường nường thở dài một tiếng, nói: "Trong cung, nữ nhân được sủng ái mỗi ngày lại thêm một người, hơn nữa gần đây hoàng thượng còn thất hồn lạc phách vì một nữ nhân mới tới, thiếu chút nữa bỏ bê cả quốc sự. Cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ giang sơn sớm muộn cũng sẽ mất. Còn một việc nữa, nhi tử của ta mạnh hơn nhiều Thái Tử, nhưng cũng chỉ bởi vì đương kim Thái Tử là do hoàng hậu sinh ra nên nhi tử của ta không được làm Thái Tử. Làm không được thì cũng thôi, nhưng chỉ lo sau khi hoàng thượng trăm tuổi, tân hoàng lên ngôi, hai mẹ con ta sẽ không được chết tử tế." Vừa nói, trong đôi mắt đẹp lấp lánh lệ quang.

Tiểu Ngưu cảm thấy trong lòng chua xót bèn hỏi lại: "Chẳng lẽ không có biện pháp gì sao?" Nường nường lắc đầu nói: "Không có, trừ phi nhi tử của ta có thể lên làm Thái Tử." Tiểu Ngưu cảm khái: "Đời người mấy khi được như ý, vẫn là nên nghĩ rộng ra, như vậy mới có thể vui vẻ chút ít. Người cũng thử xem sao?"

Nường nường nói: "Người chốn Hoàng Cung, thân bất do kỷ. Cả ngày lục đục với nhau, người lừa ta gạt, muốn vui vẻ cũng khó." Tiếp theo nàng lại nói: "Còn người? Người có điều gì không vui ư?" Tiểu Ngưu thở dài:

"Bởi vì người trong lòng ta bị cướp đi, ta muốn cứu nàng ra nhưng lại không biết phải làm sao."

Nương nương nghe vậy liền tỏ vẻ đồng tình, nói: "Người trong lòng người là ai? Ta có thể giúp hay không?" Tiểu Ngưu nghe vậy liền cảm động, trong lòng tự nhủ: 'Đây chỉ là lần thứ hai gặp mặt mà nàng là có thể nói như thế, ta thật là cao hứng.' Lập tức, Tiểu Ngưu cũng không giấu diếm, nhỏ giọng nói: "Nàng là Đàm Nguyệt Ảnh, chính là bị nam nhân của người cướp đi giấu trong hoàng cung, nghe nói là nhốt tại cung Thường Nga. Có chuyện này không?"

Nương nương ồ một tiếng, nghiêng đầu đánh giá Tiểu Ngưu một hồi rồi nói: "Người là người yêu của cô nương kia sao?" Tiểu Ngưu hồi đáp: "Đúng vậy, ta là nam nhân của nàng. Chúng ta đang có chút vấn đề, nàng liền chạy ra khỏi nhà. Ta đi tìm khắp nơi, nhưng không ngờ nàng tiến cung. Ta muốn cứu nàng ra ngoài." Nói đến đây, vẻ mặt Tiểu Ngưu rất nghiêm túc.

Nương nương chớp chớp đôi mắt đẹp, nói: "Người không sợ ta cản trở chuyện của người sao?" Tiểu Ngưu lắc đầu nói: "Không sợ, bằng cảm giác của mình ta biết người không có ý xấu, có lẽ người còn có thể giúp ta nữa!" Nương nương cười nhẹ một tiếng, nói: "Chúng ta không thân quen, tại sao ta sẽ giúp người? Hơn nữa, ta có thể được lợi gì?"

Tiểu Ngưu trầm tư một lát, nói: "Nếu người có thể giúp ta cứu nàng, ta liền giúp người giải quyết nỗi buồn rầu." Nương nương nghi ngờ hỏi: "Người có thể giúp ta sao?"

Tiểu Ngưu trả lời khẳng định: "Ta nghĩ là có thể."

Nương nương cười nhạt, nói: "Người có thể giúp nhi tử của ta lên làm Thái Tử sao? Người có thể khiến hoàng thượng chỉ yêu mình ta sao?"

Tiểu Ngưu nghe xong liền cười khố, nói: "Ta mặc dù chỉ là một công tử ca ở đất Giang Nam, bản lĩnh không nhiều lắm, nhưng ta nghĩ có thể giúp nhi tử người lên làm Thái Tử. Về phần chuyện kia, tạm thời không thể giúp." Ánh mắt nương nương sáng lên, tiếp theo chất vấn: "Người làm sao để giúp ta? Người không có khả năng khống chế hoàng thượng, buộc hẳn nghe lời người. Hiện nay hoàng thượng rất có chủ kiến, cũng rất cố chấp."

Đế

Tiểu Ngưu suy nghĩ một chút, hỏi: "Hoàng thượng có mấy nhi tử?" Nương nương hồi đáp: "Hoàng thượng có mười tám người con, nữ mười sáu người, nam chỉ có hai, một người là nhi tử của ta Mân Vương, còn người kia chính là Thái Tử."

Tiểu Ngưu nghe thế thoải mái nói: "Vậy thì quá tốt. Nếu như Thái Tử chết? Nhi tử người không phải là sẽ lên làm Thái Tử sao?"

Nương nương nghe vậy liền hoảng sợ, trái tim trực nhảy ra, nói: "Người có thể khiến Thái Tử chết?" Tiểu Ngưu tự tin hồi đáp: "Hẳn là không thành vấn đề."

Nương nương trầm tư hồi lâu, nói: "Chỉ cần người có thể giúp ta chuyện này, người có điều kiện gì ta đều sẽ đáp ứng." Tiểu Ngưu vừa nghe, tâm tình thật tốt, thầm nghĩ: "Ta muốn người ngủ với ta, người cũng nguyện ý sao?" thế nhưng ngoài miệng nói: "Ta không có yêu cầu khác, chỉ muốn cứu người trong lòng ta ra." Nương nương gật đầu nói: "Được, ta sẽ giúp người."

Tiểu Ngưu thu hồi nụ cười, nói: "Bất quá trước tiên người phải giúp ta tiến vào trong cung thì ta mới có thể giúp người." Nương nương suy nghĩ một chút, nói: "Việc này không khó. Người cứ về trước, sau đó ta sẽ phái người tìm người. Nhưng người phải nhớ kỹ, vào trong cung phải tuyệt đối nghe lời ta."

Tiểu Ngưu đáp ứng một tiếng: "Không thành vấn đề." Tiếp theo nói chỗ ở của mình ra.

Hai người thương lượng một hồi, nường nường liền đưa thủ hạ đi. Tiểu Ngưu nhìn Hoàng Cung mênh mông thầm nói: 'Chuyện này cũng thật là hoang đường. Hai người mới chỉ gặp mặt hai lần mà đã nói bí mật của mình ra. Rốt cuộc là đúng là sai đây? Dù sao mình không có sự lựa chọn khác, đành phải liều thôi!' Tiểu Ngưu trở lại khách điểm, càng nghĩ càng thấy chuyện này thật thú vị. Nếu như vị nường nường này chịu hỗ trợ, kế hoạch cứu người của mình vẫn có rất nhiều hi vọng.

Đến hôm sau, khi hắc mới vừa ăn xong cơm tối thì có hai người tìm đến. Tiểu Ngưu vừa thấy liền vui vẻ. Thì ra là hai gã thị vệ hôm qua bị mình đánh cho bò lăn bò, bất quá hôm nay bọn họ mặc thường phục đi vào.

Hai người vừa đến liền nói với Tiểu Ngưu, nường nường có chỉ, thỉnh hắc vào cung. Tiểu Ngưu vui mừng nói: "Đa tạ nường nường có ý tốt."

Người cao hơn còn nói: " Sau khi vào cung hãy giữ kín cái miệng, nếu xảy ra chuyện gì, nường nường cũng không thể cứu được người."

Tên thấp bé cũng nói: "Trong cung không giống như bên ngoài, người nào bản lãnh thì liền nổi tiếng. Trong cung học vấn đa dạng, sau này nên học hỏi nhiều một chút." Hai người người một lời ta một câu bảo Tiểu Ngưu đi học.

Tiểu Ngưu liền vỡ lẽ! Chính là hai người này ngày hôm qua chịu thiệt nên mượn đề tài này đả kích mình. Hắc cũng không muốn phân cao thấp với bọn họ, chẳng qua là gặt đầu lia lịa. Nói một lúc, Tiểu Ngưu thu thập hành lí đi ra.

Hai người giao cho Tiểu Ngưu một bộ quần áo để hắc thay ra. Thêm vào đó là một tờ giấy thông hành vào cung. Vừa mở ra bọc quần áo, hắc liền thấy một bộ y phục dành cho thái giám. doc truyện tại . Tiểu Ngưu vội mở

miệng nói: "Hai vị bằng hữu, làm sao không phải là y phục thị vệ? Giống như trang phục hai người rất uy mãnh mà!"

Người cao nhếch miệng nói: "Nếu người mặc y phục thị vệ thì còn có thể gặp nương nương sao? Hơn nữa, thị vệ trong cung tương đối bị chú ý. Thái giám lại bất đồng, người nào lại đi để ý một tên tiểu thái giám cấp thấp chứ?" Vừa nói, hai thị vệ nhìn nhau nở nụ cười đắc ý.

Người dưới mái hiên không thể không cúi đầu. Giờ cũng không phải là lúc để đòi hỏi, vì cứu Nguyệt Ảnh sư tỷ, nỗi khổ này có thấm thía gì. Đừng nói là giả thành thái giám, dù là giả trang thành chó Nhật cũng phải làm, không thể vì việc nhỏ này mà làm hỏng việc lớn được!

Đổi lại y phục, hai người đều nói: "Đúng là rất giống." Tiểu Ngưu nhìn mình qua gương cũng thấy đúng là bộ dạng của thái giám, một tiểu thái giám tuần tú mà khả ái, Tiểu Ngưu đương nhiên tin rằng mình là một người tuần tú, hân thầm nhủ: "Bộ dáng này mà để cho Nguyệt Ảnh nhìn thấy chắc sẽ bật cười mất!" Thu dọn sạch sẽ, Tiểu Ngưu định giấu Ma Dao dưới bọc quần áo. Người cao liền nói: "Đao của người nên giấu đi chỗ nào đó! Trong cung ngoài chúng ta ra thì không kẻ nào được mang đao." Điều này lại làm khó Tiểu Ngưu, nếu không mang theo đao, chẳng may đụng phải kinh địch thì phải làm sao? Không có Ma Dao, khả năng của Tiểu Ngưu giảm không ít, còn nếu muốn mang theo đao thì giấu ở đâu đây? Cây đao này để trong tay ai cũng không yên lòng.

Hắn nghĩ một chút liền nhớ đến một nơi rất thỏa đáng nên nói: "Ta sẽ đưa cây đao ột người khác." Hai người gật đầu đáp ứng, rồi cả ba người nhảy ra khỏi cửa sổ. Lúc này, trời đã tối.

Ba người sải bước trên đường lớn, chỉ chốc lát đã đến gần Hoàng Cung. Tiểu Ngưu bảo hai người chờ còn hắn đi giấu đao. Tiểu Ngưu liền xoay người triển khai khinh công như sao băng xẹt qua khiến cả hai bội phục sát đất. Quá một nén nhang đã thấy Tiểu Ngưu đã trở về, sắc mặt không đổi,

hơi thở không gấp, giống như là chưa từng rời đi vậy, hai người lại càng kinh ngạc không thôi.

Khi ba người tới trước cửa cung đã thấy một đám người quỳ trên mặt đất. Dưới ánh đèn, Tiểu Ngưu thấy bọn họ đều mặc quan phục. Những người này đều quỳ rất nghiêm chỉnh, ngẫu nhiên có người khó chịu cũng chỉ động dẩy một chút.

Tiểu Ngưu cảm thấy kỳ quái nhưng cũng không dám hỏi nhiều, đành theo hai người vào cung. Lính gác cửa nhìn hẩn chăm chăm nhưng vừa thấy giấy thông hành liền cho đi. Ba người liền thuận lợi tiến vào. Đi vào bên trong, thấy chung quanh không có ai, Tiểu Ngưu liền thấp giọng hỏi: "Những quan viên quỳ ngoài cửa kia là có chuyện gì thế? Không ở nhà ăn cơm ngủ kỹ mà quỳ gối ở đó làm gì?" Người cao cười hắc hắc rồi nói: "Đó là một đám một sách tự chuốc khổ vào mình, hoàng thượng làm gì cần bọn họ quản sao? Còn giảng giải cái này cái kia với hoàng thượng. Cứ chờ xem, đám người này chắc chắn phải chịu xui xẻo rồi." Tên thấp cũng nói: "Chuyện triều đình đã có hoàng thượng làm chủ, những tên ngốc này đúng là ăn no rồi việc. Hoàng thượng nổi giận lại phải có người chết."

Vừa nói chuyện, ba người đã tới Thúy Vi cung của Lý quý phi. Ngoài cửa đã có cung nữ đứng chờ, Tiểu Ngưu theo đó tiến vào, còn hai người kia đi đâu cũng không biết.

Sau khi tiến vào, qua nhiều lần rẽ mới thấy giữa đại sảnh là Lý nương nương. Nương nương lúc này mặc một lớp áo lụa mỏng, trên mặt thoa nhẹ lớp phấn, càng lộ vẻ động lòng người. Tiểu Ngưu còn không biết nên làm gì thì Lý nương nương đã vung tay để cho người khác ra ngoài. Vì vậy, lễ này cũng miễn.

Khi trong phòng chỉ còn lại hai người, Lý nương nương nhìn trang phục trên người Tiểu Ngưu mà bật cười: "Người giả trang như vậy đến bản thân

cũng không nhận ra. Xem ra bộ y phục này rất hợp với người." Nói đến đây lại nở nụ cười điên đảo chúng sinh.

Tiểu Ngưu cũng ngượng ngùng, đành ngồi xuống bên cạnh, nói: "Ta cũng không thể nào ngờ đời này ta lại còn có cơ hội làm một thái giám! Chờ khi mọi việc vừa xong xuôi, ta sẽ sớm rời khỏi đây, nơi này giống như cái lồng thật lớn vậy, ta thật sự không quen."

Lý nương nương thở dài một tiếng, nói: "Tuy nói là một cái lồng nhưng ta cũng đã ở nơi đây hơn mười năm rồi." Tiểu Ngưu hỏi: "Người có biết làm sao cứu người không?"

Nương nương nhẹ giọng nói: "Chuyện này không vội, cần phải từ từ tiến hành mới có cơ hội. Dĩ nhiên vẫn phải trông vào bản lĩnh của người."

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Không thành công cũng thành nhân, không có chuyện gì ta không dám." Nương nương cười một tiếng, nói: "Người công tử đừng đùa, nếu người không có bản lĩnh mà còn dám vào đây sao?" Tiểu Ngưu cười cười cũng không nói tiếp. Nương nương nhìn Tiểu Ngưu chăm chú rồi nói: "Nếu đế hoàng thượng nhìn thấy ta ở chung với người thế này thì hẳn sẽ như thế nào nhỉ?"

Tiểu Ngưu trầm ngâm nói: "Ta nghĩ hẳn sẽ đánh ta một trận rồi đuổi ta đi là xong thôi." Nương nương thở dài rồi cau mày nói: "Người nghĩ quá đơn giản rồi, dựa theo tính tình hoàng thượng thì người sẽ bị kéo ra ngoài chém đầu. Mà ta cũng sẽ bị biếm vào lãnh cung, cả đời cũng không thể ra được." Tiểu Ngưu sợ hãi than: "A, nghiêm trọng như vậy sao! Không phải là uống chút trà, nói vài câu thôi ư? Có cái gì mà không được." Nương nương nhẹ giọng nói: "Quy củ hoàng gia người không hiểu đâu. Người ở trong hoàng cung không được chạy lung tung. Người nên nghe lời ta, nếu không xảy ra chuyện thì ta cũng không thể bảo vệ được người."

Tiểu Ngưu gật đầu đáp ứng, cũng nói: "Bất kể xảy ra chuyện gì, ta cũng không để liên lụy đến người. Mặc dù ta không có nhiều bản lĩnh nhưng Hoàng Cung này cũng không thể ngăn được ta."

Nương nương lại nói: "Ta tin người là một nam nhân có bản lĩnh có cốt khí." Tiểu Ngưu chuyển đề tài, hỏi: "Nương nương, lúc ta vừa đến thì thấy có một đám quan viên quỳ ngoài cung. Sao họ không ở nhà mà quỳ ở đó làm gì?"

Nương nương thấp giọng nói: "Bọn họ đều là trung thần, muốn khuyên can không nên mê luyện tửu sắc, hoang phế triều chính mà chăm lo việc nước, trông nom giang sơn. Thế nhưng Hoàng thượng giận dữ, phạt bọn họ ba tháng lương bổng. Bọn họ không phục, yêu cầu gặp hoàng thượng nhưng Hoàng thượng không cho. Vậy nên bọn họ liền quỳ ngoài cửa cung. Bọn họ đã quỳ một ngày rồi, vậy mà hoàng thượng còn không thêm để ý. Ta thấy bọn họ nhất định khó thoát khỏi vận rủi rồi." Vừa nói lại thở dài một hơi.

Tiểu Ngưu nghe vậy liền không khỏi cảm thấy kính nể với những quan viên này, liền nghiêm nghị nói: "Hoàng thượng là cái dạng người gì vậy? Sao có thể không biết lẽ phải thế chứ?"

Nương nương căn môi nói: "Trong khoảng thời gian này, bởi vì nữ nhân của người vào cung khiến hoàng thượng đã quên mình là ai, quên hết cả việc triều chính, giao toàn bộ quốc sự cho nội các cùng ti lễ giám, còn mình đi lấy lòng Đàm Nguyệt Ảnh. Nếu không có chuyện gì lớn chắc hẳn vẫn còn tiếp tục như vậy."

Tiểu Ngưu hỏi: "Trước khi Đàm Nguyệt Ảnh vào cung, hẳn là hoàng đế tốt sao?" Nương nương nhỏ giọng đáp: "Trước đây hoàng thượng mỗi ngày cũng chỉ ngoài rượu thì là sắc, có khi còn giết người. Nhưng dù sao khi đó còn thỉnh thoảng xem tấu chương, hiện tại còn không thêm gặp các đại thần. Một khi hẳn có chuyện, tân hoàng lên ngôi, mẹ con chúng ta chỉ còn một con đường chết."

Trong lòng Tiểu Ngưu đầy tư vị. Hắn đột nhiên nghĩ, chẳng lẽ Tiểu Ngưu ta ngoài việc tìm nữ nhân thì không thể làm chút việc chính sự sao? Nếu như ta có thể làm gì đó cho quốc gia thì chính là công đức vô lượng.

Tiểu Ngưu hỏi: "Thái Tử là người như thế nào? Còn nhi tử người?"
Nương nương hừ một tiếng, nói: "Thái Tử giống y hệt phụ thân hắn, chẳng những ham mê tửu sắc, khắc bạc vô tình, hơn nữa luôn còn bảo thủ, tự cho là đúng, là một tên tầm thường ngu xuẩn. Còn hài tử của ta ư, đừng xem nó mới mười tuổi, nhưng nó gấp trăm lần tên Thái Tử kia. Hài tử của ta tử văn võ song toàn, có đủ tài đức. Nó từng nói với ta nếu được làm thiên tử nhất định sẽ đưa đất nước thành quốc gia cường đại nhất." Nói đến đây, trên mặt nương nương lộ ra sự kiêu ngạo.

Tiểu Ngưu à một tiếng, nói: "Nói như vậy, hai đứa bé này, một người là mỹ ngọc, một người là tảng đá thối rồi!" Nương nương khẳng định: "Đúng vậy, người nói hoàn toàn không sai. Nhưng hoàng thượng lại để tảng đá thối làm Thái Tử, hài tử của ta tuy có tài, nhưng vô duyên với long ý. Thậm chí sau này chúng ta còn có thể mất cả tính mạng nữa." Tiểu Ngưu nhìn nàng với ánh mắt đồng tình, nói: "Người đừng sầu muộn, ta nhất định sẽ giúp người." Nương nương nói: "Nếu người nói những điều này ra thì mẹ con chúng ta sẽ mất đầu." Tiểu Ngưu nhẹ nhàng cười một tiếng, nói: "Tiểu Ngưu ta không phải là loại tiểu nhân làm chuyện mật báo. Nếu không thì người sao còn để ta vào đây?"

Hai người đang nói bỗng nghe thấy bên ngoài có người kêu lên: "Hoàng thượng giá lâm." Ngay lập tức, nương nương liền gọi một cung nữ đến dẫn Tiểu Ngưu núp vào bên trong.

Tiểu Ngưu trốn trong một cái trong tủ quần áo, rất bức mình mà tự nhủ: 'Ta đúng là thảm. Nếu không phải vì Nguyệt Ảnh, ta còn lâu mới sợ tên chó má kia! Hoàng Đế thì sao chứ, nhìn không vừa mắt ta liền dùng Ma Dao chém hắn.'

MA ĐAO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 97: Ép Làm Nương Nương (1)

Sau một lúc lâu mới có cung nữ đến mở học tử, tức thì Tiểu Ngưu nháy chồm ra thở hồn hển mà nói: "Nếu còn không được ra thì ta buồn chết mất."

Nương nương để cung nữ ra ngoài rồi nói: "Nếu hăn vào bắt lại người, chúng ta đều sẽ không sống nổi." Tiểu Ngưu cười hì hì một tiếng, nói: "Nếu hăn phát hiện được ta thì ta sẽ cãi đến cùng. Tiểu Ngưu ta còn lâu mới ngồi lấy cái gì tới lấy?"

Nương nương bổ sung: "Ngồi chờ chết."

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Nương nương đúng là có học vấn. Là ngồi chờ chết." Nương nương thở dài: "Đúng như ta đoán, những đại thần kia đều đã gặp phải tai ương." Tiểu Ngưu không khách khí ngồi xuống một cái ghế hỏi: "Nương nương, vừa rồi hăn đã nói cái gì? Ta còn tưởng hăn còn định ở lại đây tối nay!"

Nương nương cười khố; "Hiện tại hăn chỉ nghĩ đến Đàm Nguyệt Ảnh, làm sao còn muốn ở lại với ta được." Tiếp theo lại nói: " Vừa rồi hăn rất cao hứng, hình như là vì thái độ Đàm Nguyệt Ảnh đối với hăn khá hơn, còn chịu nói chuyện với hăn. Nhưng vừa nhắc tới những đại thần quỳ gối ngoài cửa, hăn liền thay đổi sắc mặt. Hăn nói, hăn là đấng cửu ngũ, há có thể bị quản chế bởi những tên ngốc mọt sách này? Hăn còn nói sẽ thu thập bọn họ. Ta hỏi hăn định làm gì, hăn nói mỗi người sáu mươi trượng, sau đó đày ra biên cương."

Tiểu Ngưu ồ một tiếng, nói: " Những nơi xa xôi hoang vu như vậy, chỉ sợ kẻ nào đến đó đều phải chết." Nương nương cười nhạt: "Chỉ sợ cũng chẳng có mấy người còn mệnh mà đi biên cương. Cái đình trượng kia chắc người không biết, người bình thường chỉ sợ bốn mươi trượng là đã chết, sáu mươi trượng này bao nhiêu người có thể chịu được đây? Nếu như người hành hình có lòng tốt, có lẽ còn có người sống được, bất quá cũng là phế nhân. Vậy mấy người còn sinh mệnh mà đi biên cương đây? Thật là đáng thương!"

Tiểu Ngưu bất mãn nói: "Những đại thần này là vì hăn mới quỳ xuống khuyên can. Hăn chẳng những không chịu hiểu mà còn tàn nhẫn như vậy với họ, thật đúng là tên hôn quân. Giang sơn này rơi vào tay hăn đúng là xui xẻo của bách tính." Nương nương thở dài: "Vậy thì còn có thể như thế nào? Hăn là hoàng thượng, không người nào có thể quản được hăn." Tiểu Ngưu hỏi: "Hoàng thái hậu cùng hoàng hậu cũng không khuyên giải hăn sao?"

Nương nương trả lời: "Thái hậu đã mất lâu rồi, hoàng hậu mấy tháng trước cũng đã mất." Tiểu Ngưu ồ một tiếng: "Khó trách hăn càn quấy như vậy. Bất quá họ đều đã chết, chuyện này đối với người cũng là việc tốt!" Nương nương trầm mặc một lát, nói: "Đừng nhìn hoàng hậu mất mà coi thường, địa vị Thái Tử vẫn không thể nào dao động. Đúng như người nói, nếu Thái Tử chết, nhi tử của ta mới có hi vọng."

Tiểu Ngưu nghi ngờ hỏi: "Nếu nhi tử người ưu tú như vậy, tại sao không được chọn vào vị trí Thái Tử chứ?" Nương nương thở dài nói: " Nhi tử của ta không phải là do chính cung sinh. Hơn nữa khi Hoàng thái hậu mất đã nói lập trường không lập ấu. Lúc Hoàng hậu qua đời cũng nói nếu như nhi tử nàng làm không được Hoàng Đế, nàng chết không nhắm mắt." Tiểu Ngưu cảm khái: "Cái ngôi Hoàng Đế này nên giống như thừa kế gia sản vậy, người nào có bản lĩnh thì đem cho người đó. Nếu như ột tên bại gia tử, không bao lâu thì cả gia nghiệp sẽ đổ vỡ." Nương nương nói: "Người nói đúng, nhưng đó là quy củ do tổ tông định ra, không thể thay đổi được." Tiểu

Ngưu an ủi: "Người đừng khổ sở, ta sẽ giúp người. Mặc dù ta không phải là người đọc sách, nhưng ta cũng hiểu được thiên hạ hưng vong, thất phu hữu trách. Ta cũng hi vọng quốc gia chúng ta có thể cường đại lên." Nương nương cũng nói: "Ta cũng sẽ cố hết sức giúp người. Thế nhưng năng lực của ta có hạn, ta chỉ có thể chỉ cho người biết Đàm Nguyệt Ảnh nhất ở đâu, còn chuyện cứu người chỉ có thể dựa vào một mình người. 'Thường Nga cung' trước kia là lãnh cung, nhưng từ khi Đàm Nguyệt Ảnh vào đó đã đổi thành tên hiện nay."

Tiểu Ngưu nhẹ giọng nói: "Cũng thật kỳ quái, Đàm Nguyệt Ảnh cũng võ công rất lợi hại, làm sao nàng lại rơi vào tay tên hoàng thượng chứ?"

Nương nương đáp: "Theo ta được biết, Đàm cô nương này bị ép đưa tới, cũng không phải là người trong cung mang đến mà là do Quý Vương làm. Người biết Quý Vương không?"

Tiểu Ngưu ồ lên, nói: "Hóa ra là hãn! Ta đương nhiên biết, hãn là một đại ma đầu của tà phái. Nhưng sao hãn không yên lành tu luyện mà chạy đến hoàng cung làm gì chứ? Nương nương nói: "Mấy năm này hoàng thượng tửu sắc triền miên đến nỗi thân thể suy kiệt, phải tìm một người cao nhân hỗ trợ cho thân thể cường tráng trở lại. Lưu thái giám liền đề cử Quý Vương, nói người này bản lãnh phi phàm, lại có đạo hạnh. Hãn vừa vào cung liền được phong làm chân nhân, cũng bắt Đàm Nguyệt Ảnh vào trong cung dâng cho hoàng thượng, điều này khiến hoàng thượng mừng rỡ, còn muốn phong hãn làm quốc sư." Tiểu Ngưu nhảy dựng lên mắng: " Quý Vương khốn kiếp. doc truyện tại . Trước kia ta còn cho rằng hãn là là một nhân vật, không ngờ cũng muốn làm cầu nô tài."

Nương nương bổ sung: "Người muốn cứu Đàm Nguyệt Ảnh, trước tiên phải qua được cửa của Quý Vương. Quanh Thường Nga cung có rất nhiều thị vệ, chừng hơn trăm người, Quý Vương cũng luôn túc trực đợi lệnh. Thế nên người phải diệt trừ hãn." Tiểu Ngưu gật đầu: "Ta sẽ giết chết hãn. Ta nghĩ hãn nhất định đã khống chế Nguyệt Ảnh, nếu không với bản lãnh của

nàng thì Hoàng Cung này sao có thể vây được nàng? Ngày mai, người hãy phái người dẫn ta tới Thường Nga cung." Nường nường đồng ý, nói: "Ban ngày muốn đi lại trong cung nhất thiết phải chú ý, phải luôn coi chừng Thái Tử hoặc là hoàng thượng, hai người kia không dễ chọc đâu."

Tiểu Ngưu mỉm cười nói: "Đa tạ nường nường nhắc nhở, ta sẽ chú ý." Nhìn sắc trời không còn sớm, Tiểu Ngưu hỏi: "Nường nường, tối nay ta ngủ ở đâu đây?"

Nường nường chỉ ra bên ngoài, nói: "Người ngủ ở phòng ngoài, bất cứ lúc nào cũng phải hầu hạ ta, đây là chức trách của thái giám." Tiểu Ngưu nhìn nường nường xinh đẹp như Châu Quang Bảo khí, trong lòng nóng lên, liền đùa giỡn: "Nường nường, điều này hình như không thích hợp lắm thì phải? Nường nường thân thể ngàn vàng, lại xinh đẹp như vậy, Tiểu Ngưu là nam nhân bình thường, cũng không phải là thái giám. Vạn nhất có điều gì sơ xuất thì phải làm sao đây?" Nường nường đỏ mặt nói: "Không nghĩ ở ngoài thì ở đâu chứ? Chẳng lẽ người định ở cùng những hạ nhân sao? Nếu có gì sơ xuất thì ta không thể thu xếp. Hơn nữa ta tin người là một chính nhân quân tử." Nghe thế, Tiểu Ngưu liền không còn lời nào để nói, đành phải thu dọn phòng ngoài để ngủ, cứ như vậy, cả buổi tối hăn chỉ cách nường nường vài chục bước chân, ngay cả cửa cũng không đóng, chỉ cách một tấm rèm mỏng.

Trên chiếc giường xa lạ, đầu óc còn nghĩ đến Nguyệt Ảnh, khiến cả người không thoải mái. Nhớ đến lúc gặp gỡ Nguyệt Ảnh, trong lòng hăn ê ẩm. Ai biết có thể thuận lợi cứu người hay không đây? Lại nhớ đến bên cạnh còn có một đại mỹ nữ kiêu mị, trong lòng hăn ngứa râm ran. Hăn tự nhủ: 'Nếu như nơi này không phải là Hoàng Cung, mà là trong nhà khác thì ta có thể làm chuyện tốt hay không đây?' Buổi sáng hôm sau, hơn mười đại thần được "Hưởng thụ" đình trượng. Ngay tại chỗ đã có tám người chết, mấy người còn lại, một thì về nhà không lâu cũng rụng, lúc lên đường đến biên cương đi chỉ còn có ba người. Mà ba người này cũng thành tàn tật.

Tin tức truyền ra khiến toàn thành chấn động, khắp nơi trong kinh thành đều nghị luận. Ngay cả Tiểu Ngưu cũng nghe thấy, thầm mắng tên Hoàng Đế chó chết. Không nghe lời khuyên bảo thì thôi còn hại cả tính mạng người khác nữa. Người thật là đáng chết. Nếu có cơ hội, ta nhất định sẽ bổ người một đao.

Đến trưa, nường nường liền phái một cung nữ là Kiều Mai đưa Tiểu Ngưu đến Thường Nga cung. Đến nơi, Tiểu Ngưu thấy nơi này không lớn, cũng không hề đồ sộ nhưng khắp nơi đầy thị vệ cung đình, cả đám thẳng người trừng mắt, giống như muốn ăn thịt người.

Tiểu Ngưu không đi về phía trước mà quanh quẩn đánh giá tình hình. Kiều Mai nhắc nhở: "Ngưu công tử, chúng ta trở về đi thôi, đây không phải là nơi để đứng đợi." Tiểu Ngưu gật đầu, hai người đang định xoay người đi thì lại thấy một công tử y phục hoa lệ bước ra từ Thường Nga cung, sắc mặt xanh mét. Công tử kia đi thẳng đến chỗ hai người. Khi hần đến gần, Kiều Mai gấp gáp nháy mắt với Tiểu Ngưu quỳ xuống: "Nô tỳ thỉnh an Thái Tử gia."

Tiểu Ngưu thấy người này khuôn mặt hung ác, khuôn mặt bệnh hoạn khiến hần không có hảo cảm, vì vậy liền do dự có nên quỳ xuống hay không mà quên mất mình là một nô tài. Thái Tử trừng mắt, chỉ tay vào Tiểu Ngưu hỏi: "Tên nô tài từ đâu tới? Sao thấy bốn Thái Tử mà chẳng có chút lễ phép nào."

Kiều Mai vội nói: "Thưa Thái Tử gia, hần là thái giám mới tiến cung nên chưa hiểu quy tắc." Tiểu Ngưu chợt tỉnh đành quỳ xuống nói: "Nô tài Tiểu Vĩ Tử bái kiến Thái Tử gia." Thái Tử hừ một tiếng, đột nhiên đá Tiểu Ngưu một cước. Tiểu Ngưu không kịp đề phòng, bị đá bay ra.

Thái Tử thấy Tiểu Ngưu chật vật liền trở nên vui vẻ, cười nói: "Cầu nô tài, một cước này là chút giáo huấn cho người để lần sau nhìn thấy bốn Thái Tử tránh phạm phải sai lầm." Nói xong liền nghênh ngang rời đi đúng như

một tên tiểu nhân đặc chí. Tiểu Ngưu bò dậy, nhìn bóng lưng càng ngày càng xa thẳm mắng: 'Thằng nhóc con, dám đá lão tử. Lão tử nhớ kỹ một cước này, lần sau sẽ đáp lại.' Lúc trước hắn đáp ứng diệt trừ Thái Tử còn có chút do dự, sợ giết lầm người tốt; nhưng bây giờ đã chắc chắn tên này không phải dạng gì tốt đẹp. Nếu không phải vì Nguyệt Ảnh thì hắn đã sớm ra tay.

Kiều Mai hỏi: "Ngưu công tử, người không có việc gì chứ?"

Tiểu Ngưu vỗ vỗ bụi trên người, nhẹ nói: " Không sao, bây giờ thối đời càng ngày càng kém, con đánh cha." Kiều Mai hừ một tiếng, thấp giọng nói: " Không được nói lung tung. Chúng ta mau đi thôi!" Vừa nói vừa dẫn Tiểu Ngưu rời đi.

Đến khi hai người trở về Thúy Vi cung liền thấy nương nương. Nàng nghe xong vội hỏi: "Hắn không làm người bị thương chứ?"

Tiểu Ngưu lắc đầu nói: " Tên Thái Tử này tính tình thật là xấu xa, không đứng lại nổi cơn, người như vậy không thích hợp làm Thái Tử."

Nương nương gật đầu nói: "Người hôm nay coi như là may mắn đó. Trước đây có một thái giám liếc hắn một cái liền bị hắn dùng roi đánh cho dở sống dở chết."

Tiểu Ngưu hỏi: " Nhi tử người hiện đang ở đâu?"

Nương nương trả lời: "Đang đi học ở ngoài cung, một tháng chỉ có thể trở về một hai lần. Ta thật đáng thương." Tiểu Ngưu an ủi: "Nương nương đừng thương tâm. Chỉ mấy ngày nữa là người có thể lên làm Thái hậu." Nương nương lộ vẻ vui mừng, tiếp theo lại chuyển thành u sầu. Nàng dĩ nhiên không tin rằng Tiểu Ngưu có thay đổi bản lãnh càn khôn.

Hai ngày sau, một thái giám bên cạnh hoàng thượng tiết lộ cho Lý quý phi rằng hoàng thượng hai ngày nay phiền muộn, nên buổi tối đã xuất cung

ra ngoài tầm hoan. Ngày đầu tìm kỹ nữ, ngày hai chơi tuần nam. Sau khi nghe chuyện, Lý nương nương vừa tức vừa giận, ngay cả cơm cũng không thiết ăn. Lúc này, nàng đã hoàn toàn thất vọng với hoàng thượng. Nàng làm sao cũng không ngờ hoàng thượng lại trở nên vô sỉ như vậy, hoàn toàn không biết tự ái. Lý nương nương thầm hận, nếu mình là một nam nhân nhất định sẽ giết hắn, dù phải chết cũng hã dạ.

Tiểu Ngưu không thể làm gì khác hơn là an ủi nàng nói: "Hắn vốn là kẻ như vậy thì nàng cần gì phải tức giận! Cứ theo đà này thì chẳng mấy chốc hắn cũng sẽ xuống lỗ thôi."

Nương nương than thở: "Nếu hoàng thượng không còn, Thái Tử sẽ lên ngôi. Lúc đó, kẻ đầu tiên gặp xui xẻo chính là hai mẹ con ta. Thái Tử biết nhi tử của ta giỏi hơn hắn trăm lần, nên hắn vẫn canh cánh trong lòng, luôn muốn tìm cơ hội hại chúng ta. Nếu hắn nắm quyền há có thể bỏ qua cho chúng ta?"

Tiểu Ngưu khuyên nhủ: "Người nhất định phải mạnh mẽ lên, chờ người làm Thái hậu thì mọi việc đều ổn thỏa." Nương nương u sầu hỏi: "Khi nào mới có thể như vậy đây?" Tiểu Ngưu hàm hồ đáp: "Chắc là sẽ nhanh thôi! Lúc ta cứu người chính là thời điểm đó." Nương nương nói: "Kể từ khi lập Thái Tử, trong lòng ta luôn lo sợ bất an, bao nhiêu đêm tỉnh lại từ ác mộng, ta mơ thấy nhi tử bị hại. Ta chết thì đành, nhưng nhi tử của ta mới mười một tuổi, nó không đáng phải chịu như vậy!" Nói đến đây, nương nương đã khóc nức nở.

Tiểu Ngưu hỏi: "Chẳng lẽ ngoài ta ra thì không ai có thể giúp người sao?" Nương nương trầm tư nói: "Trong triều cũng có một số người ủng hộ nhi tử của ta nhưng dám đứng ra công kích thì chẳng có ai, đa số chỉ là lựa theo chiều gió."

Tiểu Ngưu hỏi: "Nghe nói thủ phụ nội các rất có quyền lực, không biết người này có quan hệ như thế nào với nương nương?" Nương nương gật

đầu nói: "Hắn có quan hệ rất tốt với ta, luôn luôn tôn trọng ta. Nhưng cũng không thể hữu dụng, bọn họ đều chỉ trung thành với hoàng thượng."

Tiểu Ngưu lại nói: "Nếu Thái Tử chết thì họ sẽ ủng hộ người thôi." Nương nương cũng nói: "Đúng vậy, nhưng hắn còn chưa chết." Tiểu Ngưu đảm bảo: "Yên tâm, ta sẽ tiễn hắn về nơi cực lạc." Nương nương nhướn đôi mắt đẹp, nói: "Nếu người có thể giúp ta làm chuyện này, ta sẽ ghi nhớ công lao của người." Tiểu Ngưu cười vui vẻ. Hắn phảng phất như thấy được đại đế quốc này sẽ do mình thay đổi lịch sử.

MA ĐAO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 98: Ép Làm Nương Nương (2)

Nghe Tiểu Ngưu khuyên giải nên nương nương đã bớt ưu sầu. Ăn cơm tối xong lại nghe tin hoàng thượng dẫn vài thái giám ra ngoài chơi. Nương nương nghe xong liền bất đắc dĩ lắc đầu: "Cứ như thế sớm muộn sẽ gặp chuyện không may thôi." Tiểu Ngưu ở bên thấy vậy nhắc nhở: "Bây giờ là thời cơ tốt để hành sự." Nương nương đồng ý nói: "Xem ra người đã chuẩn bị sẵn sàng." Không lâu sau lại có người báo rằng Thái Tử lên đến Thường Nga cung. Tiểu Ngưu nghe vậy liền kinh ngạc đứng lên, thất thanh nói: "Hắn muốn làm gì?"

Nương nương ân cần nhìn Tiểu Ngưu nói: "Hắn còn có thể làm gì! Sắc lang như hắn nhìn thấy Đàm cô nương chắc chắn sẽ giở trò đồi bại."

Tiểu Ngưu kinh hoảng nói: "Tiểu tử này chẳng lẽ định gây bất lợi với Nguyệt Ảnh ư? Ta phải đi ngay." Nương nương khoát tay chặn lại, nói: "Yên tâm, không có chuyện gì đâu. Dù sao vẫn còn hoàng thượng, hắn dám làm gì chứ? Trừ phi hắn không muốn làm Thái Tử. Dĩ nhiên, nếu điều này xảy ra sẽ có lợi với nhi tử của ta."

Tiểu Ngưu trầm nghĩ: "Có lợi với người, nhưng với ta thì hỏng bét! Vạn nhất tên Thái Tử kia nổi thú tính, mà Nguyệt Ảnh lúc này lại không có năng lực phản kháng, nếu xảy ra điều gì ngoài ý muốn thì làm sao đây?" Tiểu Ngưu rất cuộc không yên lòng, nói một tiếng rồi chạy tới Thường Nga cung. Với thân phận thái giám nên không có ai cản hắn, đến phụ cận liền trốn sau một cánh cửa quan sát. Chỉ thấy trong朦胧 lung có tiếng người

nói chuyện: "Thưa Thái Tử, không có thánh chỉ của hoàng thượng thì không thể vào."

Thái Tử lớn tiếng nói: "Quý Vương, ta là Thái Tử, là Hoàng Đế tương lai. Người chẳng lẽ không để ta vào mắt sao?" Quý Vương đáp: "Tại hạ dĩ nhiên rất tôn trọng Thái Tử gia. Chẳng qua hoàng thượng đã dặn nếu không có thánh chỉ thì không ai được vào Thường Nga cung, nếu không giết không tha."

Thái Tử hừ hai tiếng, nói: "Người có gan đó. Nếu người không để ta vào, ngày mai ta sẽ bầm phụ hoàng đuổi người đi."

Quý Vương cười khẽ mấy tiếng, nói: "Đó là chuyện ngày mai. Tối nay bất luận thế nào cũng không thể để ngài vào." Thái Tử oán hận nói: "Được, được, ta xem người có thể cao ngạo đến đâu!" Nói xong liền tức giận bỏ đi.

Chờ hẵn đi xa, Tiểu Ngưu mới thở dài ra một hơi, trong lòng tự nhủ: 'Có Quý Vương đứng gác, xem ra Nguyệt Ảnh tạm thời không sao rồi'. Trờ lại Thúy Vi cung, nói mấy câu nường nường xong thì Tiểu Ngưu thu thập một chút rồi đi ngủ. Nường nường ngủ bên trong, Tiểu Ngưu cùng cung nữ Kiều Mai ngủ bên ngoài. Dĩ nhiên bọn họ không ngủ chung một chỗ. Phòng ngoài chia thành hai gian, bên trái là của Kiều Mai, bên phải là của Tiểu Ngưu.

Đến nửa đêm, nường nường nhẹ giọng gọi: "Tiểu Vĩ Tử, mang nước cho ta." Tiểu Ngưu thính lực rất tốt, bò xuống giường bưng nước qua. Vào trong phòng, hẵn định châm đèn lên.

Nường nường chặn lại nói: "Không cần, ta không muốn đánh thức người khác." Trong bóng tối thoang thoảng mùi thơm khiến Tiểu Ngưu ngứa ngáy trong lòng, máu dồn lên não. Vừa nghĩ tới thân thể mê người kia thì cảm giác xúc động muốn phạm tội dâng lên. Đưa nước xong, Tiểu Ngưu không dám chờ lâu mà xoay người đi ra.

Nương nương ôn nhu nói: " Người đừng đi, ở lại trò chuyện với ta, ta đang cảm thấy rất cô đơn!" Âm thanh này thật có một loại mị lực làm xiêu lòng người.

Tiểu Ngưu để chén lên bàn rồi ngoan ngoãn đứng trước giường, thuận miệng nói: "Đã trể thế này, nương nương muốn nói gì đây?" Nương nương chậm rãi nói: "Nói cái gì cũng được, chỉ cần có thể khiến ta vui vẻ là được." Vừa nói chuyện, nương nương đưa tay chạm vào Tiểu Ngưu, lại nhanh chóng rút trở về. Đây chính là một ám hiệu, Tiểu Ngưu vốn đã có ý đồ với nàng, nay lại có thời cơ như vậy, hắn đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Tiểu Ngưu nghĩ thông suốt liền ngồi lên giường, vòng tay ôm eo nương nương. Thân thể nàng run nhẹ lên, thấp giọng nói: "Người đừng làm bừa, ta là nương nương. Nếu người đụng vào ta thì sẽ bị tội tru di cửu tộc!"

Thanh âm này nghe ra chẳng có một chút lực lượng. Hắn cảm giác được thân thể mềm mại trong ngực mình nóng như lửa vậy. Thấy vậy bèn cười hắc hắc, nói: "Ta không quan tâm nhiều như vậy. Dù phải chết vẫn còn người theo ta, ta sợ cái gì chứ!" Vừa nói, miệng hắn đã đặt lên mặt nương nương, bàn tay to lớn cũng theo đà tiến lên.

Hắn trều mển hôn đôi môi nàng, lại tham lam vuốt ve thân thể nàng. Trên người nàng chỉ có một lớp sa mỏng, bên dưới là chiếc yếm cùng quần lót, thật ra chẳng khác thân thể trần truồng bao nhiêu. Dù khung cảnh tối đen nhưng Tiểu Ngưu vẫn cảm thấy rất tuyệt. Nương nương chỉ giả vờ né tránh một chút nhưng bị Tiểu Ngưu truy đuổi riết rao, rốt cục đã đầu hàng. Môi nàng rất thơm mềm khiến Tiểu Ngưu say mê. Tay hắn nhanh chóng trèo lên ngực nàng. Vú nàng đầy đặn, rất đàn hồi đầy khoái cảm. Tiểu Ngưu triển khai bản lãnh, với kỹ thuật cao siêu, nương nương đã nhanh chóng hô hấp dồn dập, từ mũi phát ra tiếng hừ khoái cảm, thân thể mềm mại kích động không ngừng.

Khi Tiểu Ngưu đưa tay vào quần lót của nàng, sờ lên vùng lông tơ rậm rạp khiến dục vọng của nàng đẩy lên cao, âm thủy tuôn ra không ngừng. Tiểu Ngưu rất phấn chấn, bàn tay lại càng hăng say khai phá. Khi hần mò tới nhụy hoa của nàng, nơi đó thật sâu, thật non nớt, làm người ta điên cuồng. Tiểu Ngưu thật muốn đốt đèn lên để nhìn rõ hoa viên tươi đẹp. Lúc Tiểu Ngưu đưa đầu lưỡi vào trong miệng nàng thì nàng cũng rất phối hợp. Dưới những nụ hôn nồng nhiệt, ngón tay Tiểu Ngưu thăm dò lung tung trong lỗ nhỏ, nàng xúc động như dê mẹ động dục.

Tiểu Ngưu thu hồi đầu lưỡi, nhẹ giọng hỏi bên tai nàng: "Nương nương thiên tuế của ta, người thật đẹp, thật mê người. Ta muốn phục vụ người, để ta làm một chút đi?"

Nương nương lắc đầu: "Không được, không được. Ta là người của hoàng thượng." Tiểu Ngưu cười hắc hắc, nói: "Tối nay ta sẽ làm một hoàng thượng! Để cho ta hưởng thụ tư vị của nương nương đi." Vừa nói Tiểu Ngưu đã đẩy nàng ngã xuống giường, một lúc đã lột sạch nàng trần như nhộng.

Tiếp theo, Tiểu Ngưu thả ra thiết bồng, nằm úp sấp trên người nương nương. Lúc này nương nương đã đầy dục vọng, không hề cự tuyệt nữa. Nàng đã cô đơn quá lâu, hỏa diễm bị đè nén nhanh chóng đốt cháy nàng, nàng thực sự cần một người đàn ông tươi tắn.

Cho nên, khi đại bồng của Tiểu Ngưu đâm vào huyết động, nương nương thỏa mãn ồ một tiếng, sau đó hai cánh tay ôm chặt cổ hần, lại đem bắp đùi vòng qua ngang hông Tiểu Ngưu, vẻ dâm mị khôn cùng.

Tiểu Ngưu đại hỉ, lại hạ xuống nhét vào tận cùng. Tạm thời dừng lại, cảm thụ một chút mùi vị mỹ nữ. Hần cảm thấy nhục huyết của nàng tương đối rộng rãi, dù sao cũng là người có con. May mà đồ của Tiểu Ngưu khá lớn mới có thể nhồi đủ.

Do là lần đầu giao hợp nên Tiểu Ngưu đặc biệt kích động, dừng trong chốc lát rồi lại triển khai thể công mãnh liệt. Đôi môi cũng không nhàn rỗi mà hôn lên bộ ngực sung mãn, phối hợp rất nhịp nhàng.

Nương nương thở dồn dập không ngừng, mặc dù không dám kêu lớn, nhưng hạ thể thoải mái là sự thật. Nàng không nghĩ Tiểu Ngưu tuổi nhỏ nhưng hàng không nhỏ, không những thế lại rất có kỹ xảo, lúc đâm vào luôn đến tận gốc, tư vị mất hồn này đúng là chưa từng có.

Tiểu Ngưu một hơi làm mấy trăm lần. Nương nương cũng là người trong nghề, phối hợp thành thạo. Ngẫu nhiên Tiểu Ngưu còn rút gậy ra, nhẹ giọng hỏi: "Thoải mái không?"

Nương nương nhỏ giọng nói: "Thoải mái, thoải mái đến nỗi xương cốt ta như biến mất." Tiểu Ngưu thật đặc ý, lại nghĩ tới cùng phi tử của hoàng thượng làm chuyện tốt ngay trong cung vua, cảm giác thành tựu bành trướng cực kỳ. Vì để nương nương hơn phục từng hoàn toàn, Tiểu Ngưu lại mạnh mẽ cắm vào, lúc thì chín cạn một sâu, lúc thì bảy mỏng hai sâu biến đổi không ngừng, cho nương nương kiến thức được sức mạnh của mình, cho nàng biết tên hoàng thượng kia so với mình chỉ như là ếch ngồi đáy giếng.

Tiểu Ngưu giống như một con báo nổi điên con bốn ba trên người nương nương, khiến nàng như si như say, ngẫu nhiên còn khích lệ Tiểu Ngưu: "Người thật cứng rắn, làm ta sướng chết mất. Hảo hán tử, người mới là nam nhân chân chính." Lúc này nương nương đã quên đi thân phận của mình, đã quên đi hậu quả nghiêm trọng cho hoàng thượng đội nón xanh. Nàng chỉ biết mình là một nữ nhân, một nữ nhân cần sự hưởng thụ nhục dục. Đây là một loại sáng khoái khắc vào tận xương tủy, có thể nói là dục tiên dục tử, là cực hạn trong hưởng lạc.

Tiểu Ngưu còn chưa đạt tới cao trào thì nương nương đã đến. Nếu không phải có điều cấm kỵ lời thì hẳn nàng đã sớm rên rỉ rung trời. Tiểu Ngưu

đàn nằm lặng trên người của nàng, cây gậy vẫn ngâm trong nhục động, vừa ấm vừa chặt vô cùng sảng khoái. Hơn chủ còn là sự thống khoái trong ý nghĩ. Hắn không phải chinh phục được một mỹ nữ bình thường mà là nữ nhân của Hoàng Đế. Loại ý nghĩ này quả thật khiến hắn bay bổng.

Tiểu Ngưu thối hơi bên tai nàng hỏi: "Nương nương cảm thấy thế nào?"

Nàng ngượng ngùng nói: "Ta cảm giác mình như vừa chết đi sống lại. Đồ của người sao lớn như vậy? Lại còn quá mạnh mẽ nữa, giống như muốn đâm thủng ta vậy."

Tiểu Ngưu cười hắc hắc nói: " Nếu không phải đang ở Hoàng Cung thì ta sẽ khiến người thoải mái mấy ngày cũng không xuống giường được ấy chứ." Vừa nói lại lật nàng ra sau. Lúc này nương nương ở phía trên, giống như là cây bông nằm trên người Tiểu Ngưu. Hai tay hắn lướt qua da thịt mềm mại trơn mát như một món đồ sứ. Có thể ngủ một đêm với nữ nhân như này chính là phúc phận từ kiếp trước.

Trong bóng tối, hắn có thể nghe được tiếng nàng thở dốc, hơi thở như lan, cũng có thể cảm giác dịch nhờn của nàng chảy xuống theo dương vật của mình tràn ra trên giường.

Nương nương hôn nhẹ lỗ tai Tiểu Ngưu, dặn dò: "Ta đã đem mọi thứ cho người rồi, người không thể quên đại sự. Nhất định phải giúp ta giết chết Thái Tử, để nhi tử của ta lên ngôi." Tiểu Ngưu khẳng định: " Ta từ trước đã nói là làm. Nếu không chắc chắn ta cũng không nói." Nương nương còn nói: "Ta đã đặt tính mạng vào tay người. Nếu người thất bại, tất cả mọi người đều phải chết." Tiểu Ngưu vuốt ve cái hông nàng, nói: " Ta đã ra tay thì chắc chắn sẽ thành công. Tối nay, chúng ta đừng nói chuyện khác, cứ hưởng thụ đi." Đang nói thì ngón tay hắn đã trượt qua khe hông nhẹ nhàng ma sát.

Nương nương bị khiêu khích lên cũng cố gắng gượng dậy hăng hái bưng bưng. Lúc này nàng nâng hẳn người lên, hai tay giữ lấy ngực Tiểu Ngưu, bộ mông đồ sộ lắc lư mạnh mẽ, hoa tâm và quy đầu Tiểu Ngưu càng không ngừng thân mật. Chỉ một lúc mà cả hai người đều thở hổn hển.

Tiểu Ngưu khen ngợi nàng: "Người rất thành thạo đó! Nếu có ánh đèn thì ta nhất định phải xem thật kỹ bộ dạng thâm đẳng của người."

Nương nương xấu hổ nói: "Nếu có ánh đèn thì còn lâu ta mới làm chuyện này, thật mắc cỡ chết mất. Người cũng không phải là nam nhân của ta, chúng ta đây gọi là thông dâm."

Tiểu Ngưu thầm nói: 'Làm cũng làm rồi, còn gì mà xấu hổ chứ? Tiểu Ngưu ta đã làm thì không thẹn xấu hổ. Hơn nữa, với tên Hoàng Đế chó má này thì cho hẳn đội mũ xanh cũng đáng.' Tiểu Ngưu vừa phối hợp với nương nương lắc lư, vừa bắt núm vú nghịch ngợm, ngoài miệng còn nói; "Nương nương, nghe nói người là một tài nữ, có thể ngâm một bài thơ nghe thử hay không? Rất là có tình thú đó!" Nương nương thờ dốc nói: "Lúc này còn có tâm tư gì mà thơ chứ?" Tiểu Ngưu nói: "Làm thử đi, rất tạo cảm hứng đó."

Nương nương khuấy động cơn thịnh, trầm tư một lát rồi ngâm nga: " Đêm xuân say trở về, bụi bám đầy áo ngọc. Hương y lật không chừng, rơi vào chim Phi Yến."

Tiểu Ngưu dù không phải là người đọc sách nhưng cũng hiểu đại ý, khen lấy khen để: "Thật hay, hay cho câu hương y lật không chừng, không cần cởi quần áo đã vội lâm trận. Rất thú vị."

Nương nương mỉm cười nói: "Bài thơ này không phải do ta làm mà là nghe được. Bài này còn một đoạn —— ngọc tương thâm tình trụ phiêu lãng, lãng sừng tàn huy đám sính cuồng. Vân tấn tiệp hoành nhuyển ngữ kiều, thường dạ thuyền tân cảnh." Tiểu Ngưu liền cười không ngừng, nói:

"Những văn nhân này rất thú vị, rõ ràng là chuyện ô uế mà còn nói về nhà như vậy, thật bỉ ổi quá!"

Nường nường gục xuống hôn lên mặt Tiểu Ngưu, nói: "Người cũng cho ta đọc mấy câu nghe thử xem!" Tiểu Ngưu cười khố nói: "Ta có biết làm thơ đâu, may ra chỉ thuận miệng đọc một chút thôi." Nường nường hừ nói: "Cứ đọc thử đi!"

Tiểu Ngưu suy nghĩ một chút rồi thì thầm: "Thâm lâm hữu nhất tào. Nội tào nhất hồng thạch. Thiên quân thượng bất bại. Duy sợ nhất tăng nhân."

Nường nường cười rộ lên, nói: "Đây mà cũng là thơ sao, làm mắc cỡ chết người ta." Vừa nói lại dùng sức động mấy cái. Dịch nhờn của nàng phong phú nên phía dưới phát ra những tiếng òm ọp òm ọp càng tăng kích thích.

Thấy động tác của nàng chậm dần, Tiểu Ngưu liền lấy lại quyền chủ động, đẩy nàng xuống dùng thế "cách sơn trì hỏa". Nường nường xấu hổ nằm rạp xuống, Tiểu Ngưu giơ cao đại nhục bổng động thẳng xuống đáy. Đến khi đại bổng dung nhập hoàn toàn, nường nường hừ một tiếng, nhẹ giọng nói: "Sao vẫn cứng như vậy, muốn đâm chết ta à?"

Tiểu Ngưu rất vui mừng, vừa làm vừa vuốt ve bộ mônng đầy đặn của nàng, cảm xúc cực kỳ tuyệt vời. Nường nường rên hừ hừ đón nhận sự công kích của Tiểu Ngưu. Một hơi đã hơn ngàn lượt, nường nường đã qua hai lần cao trào mà Tiểu Ngưu mới bắn một lượt, tinh hoa của hần bắn ra làm nàng mềm oặt cả người, nằm lỳ trên giường thở dốc không thôi.

Sau đó hai người lại ôm nhau nói chuyện phiếm. đọc truyện tại . Qua lần này thân mật, quan hệ hai người càng gần gũi hơn. Nường nường thấp giọng nói: "Ngoại trừ hoàng thượng thì ta còn chưa từng làm chuyện này với người khác đấy?" Tay Tiểu Ngưu còn không thành thật sờ loạn khắp nơi, hần nói: "Đúng vậy, là chúng ta hữu duyên. Ngày đó, lần đầu tiên ta

nhìn thấy nàng đã biết rằng ta thích nàng. Trong lòng rất muốn gặp nàng, muốn ngủ với nàng." Nương nương trợn mắt nói: "Người đúng là đại hảo sắc, đến ta cũng dám có suy nghĩ xấu xa." Tiểu Ngưu cười nhạt nói: " Trong mắt người khác thì nàng là vị nương nương cao cao tại thượng nhưng trong lòng ta, nàng chỉ là một nữ nhân đáng yêu cần nam nhân chăm sóc."

Nương nương nói: "Cao cao tại thượng chẳng qua là vẻ bên ngoài, còn sự cay đắng cô đơn của ta ai biết được. Ta vào cung nhiều năm đã chứng kiến đáng quá nhiều sự ghê tởm tàn khốc. Còn hiện tại, hoàng thượng sống thì chúng ta không có việc gì Nhưng một khi hoàng thượng mất đi, chúng ta sẽ phải chết theo."

Tiểu Ngưu hỏi: " Tại sao Thái Tử hận mẹ con các người như vậy?"

Nương nương đáp: "Chỉ vì nhi tử của ta giỏi hơn hẳn. Dù chúng ta không đoạt hẳn cũng sẽ nghi ngờ, nhất định sẽ ra tay diệt cỏ tận gốc."

Tiểu Ngưu nghĩ đến sự nhục nhã ban ngày liền mắng: "Tiểu tử này là loại không ra gì, ta nhất định phải thu thập hắn." Ngừng một chút, Tiểu Ngưu nói: "Thôi, chúng ta ngủ đi!"

MA ĐẠO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 99: Ép Làm Nương Nương (3)

Nương nương nhắc nhở: "Người mau trở lại giường của người đi, bá nhóm không thể ngủ chung." Tiểu Ngưu hỏi: "Thủ hạ người có thể tin được không?"

Nương nương nói: "Có thể tin nhưng cũng phải cẩn thận một chút."

Tiểu Ngưu hôn nương nương rồi rón ra rón rén nhặt quần áo trở về giường. Khi trở lại thì sự hưng phấn cùng khoái cảm còn chưa tiêu tan! Nghĩ đến vẻ phong tình của nương nương, Tiểu Ngưu mê mẩn không thôi.

Hôm sau, Tiểu Ngưu không đi đâu mà chỉ quanh quẩn trong Thúy Vi cung. Hắn trên danh nghĩa là thái giám nhưng thực tế lại là nhân tình của nương nương. Nghĩ tới một đêm tiêu hồn hôm qua, Tiểu Ngưu rạo rức trong lòng, hận không được ngay lúc này cùng nương nương truy hoan.

Buổi sáng nay, nàng đi gặp hoàng thượng, sau khi trở về thì tâm tình khá hơn một chút. Tiểu Ngưu hỏi: "Có chuyện tốt gì sao? Hay là hoàng thượng cao hứng thả nữ nhân của ta rồi?" Nương nương đoan trang ngồi xuống nói: "Ta đi khuyên hắc lấy quốc sự làm trọng, phải bảo trọng long thể nhưng hắc rất không cao hứng. Khi ta rời đi, một thái giám bên cạnh cho ta biết hoàng thượng biết chuyện tối hôm qua Thái Tử đến Thường Nga nên vô cùng căm tức, còn giáo huấn hắc một trận. Người nói đây không phải là chuyện tốt sao?" Tiểu Ngưu nói: "Là chuyện tốt, tốt nhất là hoàng thượng phế luôn tên Thái Tử kia." Nhưng trong lòng tự nhủ: 'Ai làm Thái Tử đều không quan trọng mà quan trọng là phải cứu được Nguyệt Ảnh của ta.' Đến buổi tối, vì lo lắng cho sự an toàn của Nguyệt Ảnh nên sau khi thông báo với nương

nường một tiếng, hăn liền chạy tới Thường Nga cung, lặng lẽ đứng trên nóc nhà nghe ngóng.

Lẳng nghe một hồi, chỉ thấy một thanh âm: "Đàm cô nương, người đã vào đây một thời gian, ta cũng không hề ép buộc người điều gì! Điều này cho thấy thành ý của trẫm với người rồi." Xem ra đây là giọng của hoàng thượng.

Một thanh âm khác lạnh lùng đáp lại: "Tạ ơn hoàng thượng. Đàm Nguyệt Ảnh là phụ nữ có chồng, không thể lấy người khác được!" Chính là Nguyệt Ảnh thanh âm.

Hoàng thượng la lên: "Người gả rồi cũng có thể tái giá! Trẫm có thể cho trượng phu của người rất nhiều tiền, để hăn tái giá với nữ nhân khác, trẫm sẽ không để hăn chịu thiệt."

Nguyệt Ảnh kiên quyết nói: "Ta là phụ nữ có chồng, phải tuân theo tam tòng tứ đức, người không nên vọng tưởng nữa." Hoàng thượng cao giọng nói: "Đàm cô nương, người là tiên tử trong lòng trẫm, trẫm là sẽ không buông tha cho người. Trong số mỹ nữ ta từng thấy, không người nào có thể đẹp bằng người."

Nguyệt Ảnh nói: "Người là vua của một nước thì phải quan tâm việc quốc gia đại sự, cần gì phải lãng phí tinh lực với một dân nữ thấp kém như ta? Người phải đi làm một Hoàng Đế tốt mới đúng."

Hoàng thượng dồn ép nói: "Chỉ cần người gả cho trẫm thì người muốn sao trẫm cũng sẽ làm như thế. Bất cứ thứ gì ta cũng có thể chiều người, dù người muốn làm nữ hoàng trẫm cũng đồng ý. Chỉ cần người chịu làm hoàng hậu của ta." Nguyệt Ảnh hừ lạnh nói: "Người đừng làm phiền ta. Người càng lúc càng giống tiểu tử hư hỏng kia. Hăn vì muốn chiếm được ta mà dám làm mọi thứ. Mặc dù ta ghét hăn, nhưng ta biết hăn thật lòng với ta, hăn còn mạnh hơn trượng phu của ta nhiều lần! Ai, tiểu tử này đúng là một

tên lưu manh, hiện tại không biết chết ở chỗ nào rồi. Ta hận hãn." Trong lời này hận thù lại mang theo sự ân cần, có thể thấy nàng không nghĩ như vậy. Phía trên, Tiểu Ngưu nghe thấy vậy liền vui mừng đến nỗi thiếu chút nữa lăn xuống. Hãn biết trong lòng Nguyệt Ảnh có hãn mà không phải là hoàn toàn vô tình. Xem ra ta vẫn có hi vọng.

Hoàng thượng hỏi: "Hãn là ai? Người hãy nói ra. Chỉ cần trẫm ra lệnh một tiếng, hãn sẽ chết không có chỗ chôn. Bất quá, trẫm cũng muốn gặp xem hãn là hạng người gì mà có thể khiến người vừa ý." Nguyệt Ảnh cười lạnh nói: "Người vẫn không nên gặp thì tốt hơn. Nếu hãn biết người nhốt ta ở đây thì nhất định hãn sẽ giết người."

Hoàng thượng cười nói: "Trẫm là vua của một nước, hãn có thể làm hại trẫm sao?" Nguyệt Ảnh không khách khí nói: "Nếu hãn muốn giết người thì Hoàng Cung này cũng không còn chỗ trú cho người. Nếu hãn thật sự muốn ra tay thì người lìa đầu khỏi cổ không biết khi nào đâu."

Hoàng thượng lại là cười to, nói: "Vậy người nói thử xem, ta muốn gặp hãn." Đang nói chuyện lại có người bẩm báo là thủ phụ nội các cầu kiến. Hoàng thượng đang định cự tuyệt nhưng lại muốn tạo ấn tượng tốt với Nguyệt Ảnh nên cáo từ. Hãn vừa đi, Tiểu Ngưu liền mừng rỡ như điên, trong lòng tự nhủ: 'Vô luận như thế nào, ta muốn cùng nàng lời nói nói. Ta muốn nhìn nàng một lần.' Tiểu Ngưu đang muốn lớn mật đất vén ngói, vừa vừa nghĩ không được. Quý Vương kia thâm hiểm như quỷ, vạn nhất kinh động hãn, chẳng những không cứu được người mà ngay cả cái mạng nhỏ của mình cũng khó bảo vệ. Nếu muốn cứu Nguyệt Ảnh, vẫn là nắm chặt Ma Dao trong tay thì tốt hơn.

Tiểu Ngưu rốt cuộc không còn là đứa trẻ ba tuổi như trước mà làm việc luôn biết động não. Vì vậy, hãn nhảy xuống rồi lén lút chạy về phía Cảnh Sơn. Trong màn đêm đen kịt, hãn lướt qua như một u linh mà không ai phát hiện ra.

Ngày đó, hắn đã giấu đao trên một cây đại thụ gần Cảnh Sơn. Tuy là buổi tối nhưng chẳng mấy chốc hắn đã tìm được đúng chỗ. Vừa bước đến nơi thì hắn suýt chút nữa đụng phải một người. Đối phương nhảy ra sau hét lớn: "Ai, kẻ nào không có mắt đấy? Làm ta sợ hãi muốn chết." Là giọng nói thanh thúy của một thiếu nữ.

Tiểu Ngưu nghe quen tai, liền nghi ngờ nói: " Là Quỷ Linh sao?" Đối phương khanh khách cười đáp trả, lại chỉ vào Tiểu Ngưu nói: "Người là Ngụy Tiểu Ngưu! Sao tình cờ vậy? Ta còn đang nghĩ đến người!"

Tiểu Ngưu hớn hở nói: "Người nhớ đến ta ư? Không ngờ người lại thích ta như vậy đó!"

Quỷ Linh cười hì hì nói: "Tiểu Ngưu ca, người đúng là không biết xấu hổ! Người hiểu lầm rồi, ta chỉ coi người là bạn, cùng lắm chỉ là một ca ca thôi." Tiểu Ngưu lắc đầu nói: "Ta không hiểu. Cái gì ca ca ta không biết, ta chỉ biết là ta là tình ca ca của người." Quỷ Linh gắt một tiếng: "Lâu không gặp mà da mặt người vẫn dày như vậy." Tiểu Ngưu sờ mặt mình nói: " Tóc đã dài, râu mép cũng dài ra, da mặt cũng không thể dày hơn sao?" Sau đó lại bật cười ha hả. Quỷ Linh cũng cảm thấy buồn cười.

Tiểu Ngưu nhích tới gần Quỷ Linh nói: "Lâu rồi không gặp, cho ta xem một chút nào, xem có xinh đẹp hơn không?" Quỷ Linh lùi ra sau, xấu hổ nói: "Ta còn lâu mới cho người xem! Người là sắc lang, còn là một đạo tặc nữa." Tiểu Ngưu một chống nạnh hỏi: "Có ý gì?"

Quỷ Linh tới gần nói: "Có ai không biết Ngụy Tiểu Ngưu trộm Ma Đao của chương môn Lao sơn rồi chạy trốn." Tiểu Ngưu hừ nói: " Nói nhăng nói cuội. Ma Đao này là của Ngưu gia, sao lại là của chương môn Lao sơn? Những lời đồn đại kiểu này không nên tin. Nhưng còn người, sao đêm hôm lại chạy đến đây làm gì? Không phải cũng giống cha người làm việc cho triều đình chứ?"

Quý Linh nhõ toẹt một cái nói: "Ai nguyện ý làm nô tài chứ? Nô tài cho kẻ khác làm, bốn cô nương không có hứng thú. Ta tới đây giải sầu."

Tiểu Ngưu lại hỏi: "Người có gì không vui vậy? Mà sao lại tới kinh thành thế?" Quý Linh thở dài một tiếng, quay về phía Hoàng Cung nói: "Ta tới chỗ này còn không phải vì cha ta sao? Sau khi biết phụ thân được tiến cử cho Hoàng Đế, ta liền chạy tới khuyên nhủ nhưng người không nghe, còn muốn gả ta cho Thái Tử." Nói đến đây, thanh âm Quý Linh nhỏ đi như muỗi kêu.

Tiểu Ngưu ngạc nhiên nói: "Cái gì? Người làm vợ cho tên súc sinh kia sao? Không thể nào, ông già người đúng là không có mắt mà. Người nếu vội lập gia đình thì trước tiên phải nghĩ đến ta chứ? Tiểu Ngưu ta dù sao cũng là nhất biểu nhân tài hàng thật giá thật." Quý Linh xì một tiếng khinh miệt rồi chống nạnh kêu lên: "Nói nhảm. Gả cho Thái Tử là ý của cha ta, không phải của ta. Ta còn lâu mới gả cho cái tên tiểu nhân, còn quái dị kia. Nhìn hăn ngay cả cha mình cũng dám giết." Tiểu Ngưu ồ một tiếng, để ghé vào tai Quý Linh hỏi: "Người nói gì? Hăn muốn giết cha hăn ư?" Quý Linh nhẹ nhàng tránh ra nói: " Sau khi đến kinh thành, ta vẫn luôn khuyên cha ta nên đang ở lại Đông cung. Chẳng qua là gặp hăn vài lần, cũng không có gì khác. Còn hăn muốn lấy lòng ta nên cái gì cũng bô bô nói ra. Hôm nay hăn bị hoàng đế giáo huấn một trận, còn ăn một cái bạt tai nên sau đó hăm hừ nói: 'Cái lão bất tử này sao không chết sớm một chút.' Sau đó hăn uống rất nhiều rượu, còn cười quái dị nói: 'Cứ xem xem, ta lập tức sẽ trở thành Hoàng Đế.' Xế chiều, ta còn thấy hăn phái người ra ngoài đưa tin, không biết có phải là muốn làm gì hay không?" Tiểu Ngưu hoảng sợ: " Chẳng lẽ tiểu tử này muốn tạo phản?"

Quý Linh nói: "Rất có thể. Lúc này khi ta ra ngoài còn thấy vài người đi về phía Đông cung, trong đó có cả đại thần và thái giám."

Tiểu Ngưu hừ lạnh nói: "Đúng là rất náo nhiệt, nhưng dù kẻ nào chết cũng là chuyện tốt, nó gọi là chó cắn chó." Quý Linh hỏi ngược lại: "Vậy

người tới kinh thành làm gì?" Không đợi Tiểu Ngưu trả lời, Quý Linh liền nở nụ cười, nói: "Ta biết rồi, người nhất định là tới cứu Đàm Nguyệt Ảnh. Mặc dù người thăm mến nàng nhưng dù sao nàng cũng đã lập gia đình, người cần gì phải bám riết người ta vậy chứ? Chẳng phải có chút không biết xấu hổ sao?" Tiểu Ngưu nghiêm túc nói: "Nàng là nữ nhân của ta, dĩ nhiên ta phải cứu nàng. Bất quá cha người canh giữ ở đây nên ta rất e ngại. Tốt nhất là buộc cha người rời đi mới dễ cứu người. Cũng không biết cha người làm sao mà bắt được nàng? Rồi như thế nào lại đến hoàng cung nữa?"

Quý Linh nói: "Rất đơn giản. Cha ta trên đường tới kinh thành đụng phải Đàm Nguyệt Ảnh liền ra tay ám toán. Lúc ấy cũng không biết sao Đàm Nguyệt Ảnh có vẻ rất hoảng hốt, nhất thời phân tâm nên cha ta mới đắc thủ. Là ta nghĩ kế đưa nàng tới hoàng cung."

Tiểu Ngưu kêu lên: "Quý Linh, sao người có thể làm như vậy? Uổng công ta coi người là bạn tốt. Làm sao người có thể hại nàng vậy chứ?" Tiểu Ngưu tức giận sùi bọt mép.

Quý Linh hừ lạnh nói: "Đúng là chó cắn Lữ Động Tân, không biết lòng tốt người khác. Nếu không nhờ có ta thì Đàm Nguyệt Ảnh đã chết lâu rồi."

Tiểu Ngưu nghi ngờ hỏi lại: "Có ý gì?"

Quý Linh giải thích: "Cha ta bắt được nàng liền muốn tiền dâm hậu sát. Ông ấy luôn căm giận phái Lao Sơn, mà chuyện ái thiếp bị hãm hiếp là sỉ nhục cả đời hắn. Ta biết Đàm Nguyệt Ảnh là người trong lòng người nên ta không thể không can thiệp, vì vậy mới nói với ông ta hiến nàng cho Hoàng Đế, nhất định sẽ được trọng thưởng. Như vậy nàng ta mới có thể giữ được tánh mạng đến giờ." Tiểu Ngưu tức giận hỏi: "Tiến cung cũng không phải là ý hay, chẳng may nàng bị tên Hoàng Đế chiếm đoạt thì sao?."

Quý Linh mỉa mai lại: "Ít nhất nàng tạm thời còn có thể sống, người còn có cơ hội cứu nàng. Nếu nàng chết thì còn cứu cái rắm ấy!"

Tiểu Ngưu thở dài một hơi nói: "Thật xin lỗi, ta đã hiểu lầm người. Nàng sống là tốt rồi." Quý Linh nói: "Vậy mới đúng chứ! Nếu không đúng là ta làm ơn mắc oán." Tiểu Ngưu lại nói: "Ta bây giờ còn chưa nghĩ ra biện pháp cứu người! Cha người đúng là quá ghê tởm." Quý Linh suy nghĩ một chút rồi nói: "Không phải người có Ma Dao sao? Người dùng Ma Dao đuổi cha ta đi là được rồi. Nhưng không cho phép người làm ông ấy bị thương, dù sao ông ấy cũng là cha ta."

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Được rồi, được rồi!"

Quý Linh nói: "Ta cũng phải trở về rồi, nếu không sẽ có kẻ nghi ngờ." Tiểu Ngưu ừ nói: "Được. Thế nhưng người không được cho ai biết ta đang ở kinh thành."

Quý Linh đáp ứng: "Biết rồi. Ta đi đây." Nàng vỗ vỗ tay Tiểu Ngưu rồi chạy xuống dưới chân núi.

Nàng đi rồi thì Tiểu Ngưu tiếp tục tìm lại Ma Dao. Hắn nhủ thầm: 'Chuyện Thái Tử mưu phản ta phải nói cho nương nương một tiếng, để nàng có chuẩn bị. Hai tên kia kẻ nào chết cũng không sao cả, nhưng với vị Lý nương nương này thì không thể mặc kệ được, dù sao ta và nàng coi như là có duyên phận!' Sau đó, Tiểu Ngưu phi thân hồi cung báo tin tức cho Lý nương nương. Khi nàng nghe tin này liền cảm thấy vô cùng, đi lại trong phòng lâm bẩm: "Sắp có chuyện lớn rồi, phải làm sao đây?"

Tiểu Ngưu đứng bên nhắc nhở: "Càng là thời khắc mấu chốt càng không thể rối loạn, phải chuẩn bị sẵn sàng." Lý nương nương nhìn Tiểu Ngưu nói: "Vậy người nói làm sao bây giờ?" Tiểu Ngưu nói: "Nếu người không muốn hoàng thượng chết thì hãy phái người báo cho hắc, để hắc phế Thái Tử đi." Lý nương nương dậm chân thở dài "Hoàng thượng không ở trong cung, giờ phút này còn lêu lổng bên ngoài, ta đi đâu tìm hắc chứ!" Tiểu Ngưu đành nói: "Vậy không có cách nào rồi, xem ra hắc khó thoát khỏi kiếp này! Hắc thì cũng thôi nhưng chúng ta không thể ngồi chờ chết, người hãy tập hợp

người lại để bảo vệ. doc truyện tại . Người cũng biết đó, sau khi Thái Tử giết Hoàng Đế thì tiếp theo chính là muốn giết mẹ con các người."

Nương nương luôn miệng nói: "Đúng, đúng, đúng, ta phải báo cho bọn họ, nhất là nhi tử của ta, phải cho nó tránh đi, không thể để Thái Tử tìm được nó."

Thương lượng xong thì nương nương lập tức triệu tập thị vệ tâm phúc lại bảo bọn họ hành động. Tiểu Ngưu lại nói: " Những thị vệ này của người có thể ngăn Thái Tử sao?" Nương nương lắc đầu đáp: "Không ngăn được. Mấy năm qua, Thái Tử nuôi dưỡng không ít tay sai. Thủ hạ ta không có nhiều người, chắc chắn là không ngăn được."

Tiểu Ngưu hỏi: "Vậy người có sợ hay không?"

Nương nương cười nói: "Ta không sợ. Bởi vì có người ở bên cạnh ta, một mình người có thể ngăn trở thiên quân vạn mã." Tiểu Ngưu cười hắc hắc, nói: "Người quá khen ngợi ta rồi. Dù ta lợi hại nhưng cũng chỉ là một người! Còn bọn chúng có cả vạn, tục ngữ nói mãnh hổ không địch nổi bầy sói!" Nương nương thâm tình nói: "Ta tin tưởng người, người có thể bảo vệ ta." Vừa nói, nương nương thấy không có người nào liền dựa lên ngực hân.

Ôm thân thể mềm mại say lòng người này, hân thầm nhủ: 'Ông trời ơi, người quá sủng ái ta rồi. Nếu như vậy tại sao người không để cho Nguyệt Ảnh yêu ta thắm thiết chứ?'

MA ĐẠO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 100: Hoàng Cung Điệp Huyết

Thiên tài phóng ra phát sáng, thì có một gã thái giám hoảng bối rồi mở mà chạy tới, bị gác thúy vi cung đích thị vệ ngăn lại. Thái giám trên mặt lộ vẻ huyết, hoàn lại thiếu một chích cái lỗ tai, hăn gọi nói: "Bất hảo rồi, Hoàng Thượng bị giết rồi. Ta đến thông tri nương nương, nhanh một chút trốn ba! Bọn họ có thể hưởng bên này rồi."

Nương nương này một đêm đều không có ngủ ngon, chỉ là cùng y nằm xuống, biết hôm nay vốn là một bất đồng tâm thường đích cuộc sống. Nàng hạ lệnh đem thái giám mang theo tiến đến. Thái giám vừa tiến đến, phải quỳ rạp xuống nương nương dưới chân, luôn miệng nói: "Nương nương, Hoàng Thượng bị giết rồi. Nếu không nô tài chạy trốn mau, nô tài cũng không có mệnh rồi."

Này thái giám không phải người khác, đúng là cùng nương nương quan hệ không sai đích người, tên là lưu vĩnh viễn. Hăn thường xuyên đem Hoàng Thượng đích một ít tin tức đưa cho nương nương.

Nương nương gọi người nâng dậy lưu vĩnh viễn, hỏi hăn rốt cuộc sao lại thế này. Lưu vĩnh viễn nước mắt lưng tròng mà đem sự tình trải qua [nói|kể] một lần. Nguyên lai Hoàng Thượng tối hôm qua cả chơi hai gã tuấn nam, tận hứng sau khi, ngủ thẳng hừng đông trước mới ngồi kiệu hồi cung. Nào biết nói mới vừa tiến cửa cung, phải lọt vào thái tử đích tập kích.

Thái tử sớm dẫn một nhóm người canh giữ ở cửa cung trong. Bọn họ - mỗi người tay đem binh nhận, đằng đằng sát khí. Thái tử ra lệnh một tiếng,

những người này phải nhắm phía Hoàng Thượng đích bọn thị vệ cùng bọn thái giám.

Hoàng Thượng đang đánh trống truân đây, này có chuyện xảy ra làm hấn ứng phó không kịp. Hấn từ kiệu trên đi ra, chỉ vào thái tử mắng: "Súc sinh, người dám hành thích vương? Trẫm nhưng là người thân cha."

Thái tử khí vô cùng bại hoại mà kêu lên: "Người căn bản không phải cha ta, người đối với ta căn bản là bất hảo. Nếu người rất tốt với ta nói, vì cái gì không còn sớm điểm tướng ngôi vị hoàng đế cho ta? Người hoàn lại chửi mắng ta, đánh ta, này tính cái gì? Nói lại người hoang dâm rượu sắc, không để ý tới triều chính, đã sớm đáng chết rồi. Cho ta sát, một bất lưu."

Kết quả là, thái tử phái cùng hoàng đế phái chính là thủ hạ phải đánh đã đứng lên. Thái tử thủ hạ hơn một ngàn người, hoàng đế thủ hạ trăm mười người. Mặc dù hoàng đế thủ hạ mỗi người rất cao, bất đắc dĩ hảo hán khó địch bốn tay, một lát công phu, còn lại không có vài người rồi. Những người khác đều thi thể nằm trên đất, ngã vào huyết bạc trong, máu tươi nhiễm đỏ cung tường.

Hoàng đế liệu mình kêu to cứu giá. Thái tử cuồng tiếu nói: "Lão gia hỏa, không cần hô, căn bản không có người sẽ đến cứu người. Chờ người này trung thần đi tới khi, vừa lúc cho người nhặt xác."

Trong nháy mắt, bên người hoàng thượng mau không ai rồi, mà Hoàng Thượng cũng bị thái tử đích người cấp cho bắt được. Thái tử nhìn bị trói đích Hoàng Thượng, cười ha ha: "Cha à, người an tâm hãy đi đi, ta sẽ theo khi cho người thiêu chỉ tiền đích. Người cũng không dùng lo lắng của người này hậu cung giai lệ, ta sẽ mỗi đêm thay người an ủi bọn hấn đích. Mà cái kia Đàm Nguyệt Ảnh đã về ta rồi." Hoàng Thượng hai mắt phun trứ lửa giận, mắng: "Súc sinh, người không chết tử tế được." Thái tử tâm địa như thiết, kêu lên: "Sát, giết chết này hôn quân." Một thị vệ bèn đi tới một kiếm, chặt bỏ rồi Hoàng Thượng đích đầu, máu tươi bắn tung tóe ra thật xa, bắn

tung tóe đến thái tử đích trên mặt. Tại đây một khắc, thái tử đột nhiên ngậy người ngấn ngờ. Hẳn mặc dù ngoan độc, nhưng rốt cuộc giết người vốn là chính mình đích phụ thân, hẳn có chút bất an rồi, đối mặt phụ thân rồi ngã xuống đích thi thể, hẳn hai mắt đăm đăm, tứ chi phát lạnh, như là choáng váng bình thường.

Lưu vĩnh viễn lúc này bị một gã thị vệ cầm lấy cánh tay, đã bị chém điệu một chích cái lỗ tai rồi. Hẳn gặp này tình cảnh, tại thị vệ đích trên cổ tay cắn một ngụm. Thị vệ quát to một tiếng, nhẹ buông tay, lưu vĩnh viễn liều mình mà chạy. Hẳn lớn như vậy tới nay, không có chạy nhanh như vậy qua.

Thủ hạ người cần đuổi, thái tử khoát tay chặn lại, âm trầm mà nói: "Không cần rồi, bây giờ có quan trọng hơn chuyện muốn làm. Các người nhanh chóng hành động đứng lên, chiếm lĩnh cả hoàng cung, ta muốn thành vì cái này hoàng cung đích chủ nhân. Dứt lời, thái tử phân công nhiệm vụ, sau đó chính mình đi trước thường nga cung, đi tìm chính mình trong lòng thường nga rồi. Tại hẳn đích trong lòng, trọng yếu nhất chuyện vốn là đang Hoàng Thượng, tiếp theo đúng là giữ lấy Đàm Nguyệt Ảnh này tuyệt đại giai nhân.

Nương nương sau khi nghe xong lưu vĩnh viễn đích giảng thuật, quát to một tiếng: "Hoàng Thượng." Bèn ô ô mà khóc đứng lên, khóc được như hoa đào gặp mưa. Mặc dù này lão công không phải một thứ, rốt cuộc vốn là hơn mười năm đích vợ chồng, hay là có cảm tình.

Người bên cạnh không dám khuyên, chỉ có Tiểu Ngưu dám nói nói. Tiểu Ngưu tiến lên nói: "Nương nương! Bây giờ không phải khóc đích thời điểm. Bây giờ trọng yếu nhất chính là, tập hợp nhân mã, cấp cho Hoàng Thượng báo thù." Nương nương gật gật đầu, đứng lên, cùng Tiểu Ngưu vừa ra ốc, chỉ thấy ngoài phòng đã đứng đầy nàng đích người, một ít thái giám, gia tăng này thị vệ, tổng cộng có thể chiến đấu đích bất quá trăm hơn mười hào người. Nương nương thầm nói: "Những người này câu nào xử dụng đây?" Tiểu Ngưu hiểu được nàng đích ý tứ, nói: "Bình tại tinh, vắng mặt nhiều.

Những người này đã đủ khô chút sự tình rồi." Nương nương uhm một tiếng, nói: "Từ giờ trở đi, những người này đều cũng về người chỉ huy. Người nhất định phải vì Hoàng Thượng báo thù!" Tiểu Ngưu rất tự tin mà nói: "Người cứ yên tâm tốt lắm, ta sẽ không bỏ qua hắc địch." Đang nói trứ đây, sân ngoài một đám ồn ào, trong nháy mắt trên trăm tên thị vệ cùng một ít hỗn tạp y đích tên phải khí thế hung hung mà đến. Hắc cánh cửa đều cũng cầm binh khí, có binh khí trên hoàn lại tích trứ máu tươi đây!

Cầm đầu đích nương nương nhận thức, vốn là một khi ồm tử, vốn là thái tử đích thân tín, kêu là thường hà. Hắc lúc này đã mất đi đối với nương nương đích tôn trọng.

Bọn họ đã chạy tới, đứng ở nương nương đối diện. Nương nương bản nghiêm mặt, nói: "Thấy vốn cung còn không quỳ xuống, các người muốn nghĩ cho cái gì?"

Thường hà ngoài cười nhưng trong không cười mà nói: "Dâng tặng thái tử chi mệnh, mời nương nương ra đi. Hoàng Thượng đã đi, nương nương tự nhiên được cùng rồi."

Nương nương nghiêng răng nghiêng lợi mà mắng: "Các người này giúp [loạn|bậy] thần tặc tử, mỗi người được mà tru chi." Thường hà hừ nói: "Ít nói nhảm, giết cho ta, tất cả đều giết sạch." Dứt lời, những người này cùng lang giống nhau vọt đi tới.

Nương nương đích người cũng không yếu thế, đều cũng phản phác đi.

Tiểu Ngưu đứng ở nương nương phía trước bảo vệ nàng, cũng quan sát giao chiến tình huống. Nhìn vài lần, Tiểu Ngưu phải nhìn không được rồi. So sánh với dưới, thái tử đích người như lang nhập vào dương đàn, rất nhanh nương nương chính là thủ hạ gục dưới hơn mười người.

Nương nương khẩn trương, thu trứ Tiểu Ngưu hỏi: "Làm sao bây giờ? Vậy phải làm sao bây giờ đây?" Tiểu Ngưu an ủi nói: "Đừng nóng vội, nhìn

ta đích." Nói rồi, chỉ huy bảy tám gã thị vệ bảo vệ nương nương, chính mình rút ra ma đao, hùng củ củ mà đi qua tới.

Hắn thân hình như điện, ma đao lòe lòe, tiếng sấm nổ mạnh đại tác. Hắn ở đây trung chuyển rồi vài vòng, nhưng nghe bùm bùm không ngừng. Không đợi mọi người xem rõ ràng sao lại thế này, này thị vệ phải đều cũng ngã xuống, bọn họ đích đầu cồn xuất thật xa. Chỉ có thường hà còn sống.

Hắn sợ tới mức mặt tái mét, run rẩy trứ kêu lên: "Quý à!" Nói rồi, đã nghĩ chạy.

Tiểu Ngưu giơ ma đao kêu lên: "Cho ta đứng lại."

Thường hà giống trong rồi ma pháp giống nhau bất động rồi. Tiểu Ngưu đem đao gác ở hắn đích trên cổ, hỏi: "Thái tử [đi nơi nào|đâu]?"

Thường hà hồi đáp: "Thái tử đi thường nga cung."

Tiểu Ngưu đích đầu mạnh đau xót, đem thường hà một cước đá ra thật xa. Sau đó cùng nương nương nói: "Ta đi bắt thái tử rồi. Các người nhanh chóng liên lạc đại thần, chế phục thái tử đích đảng vũ." Dứt lời, cũng không chờ nương nương tiếng vang, phải triển khai khinh công hướng thường nga cung chạy tới.

Khi hắn tới thường nga cung khi, chỉ thấy nơi đây đích thị vệ vẫn đang nhiều như vậy, vậy chinh tề, không có [loạn|bậy] đích ý tứ, hình như là không biết trong cung sinh biến dường như.

Tiểu Ngưu quay về phía thị vệ reo lên: "Mau tránh ra." Không đợi bọn thị vệ chi tiếng xé gió, chỉ thấy từ trong cung đi ra Quỷ Vương đến. Hắn hướng phía Tiểu Ngưu nhếch miệng cười nói: "Ngươi Tiểu Ngưu, người quả nhiên tìm tới nơi này đến đây. Ta bây giờ mới hiểu được, ta là trên rồi nhà của ta kia nha đầu đích mưu à! Nàng để cho Đàm Nguyệt Ảnh tiến cung, là vì chờ người tới cứu. Ta cũng thật đủ ngốc đích." Tiểu Ngưu trừng mắt Quỷ

Vương, hỏi: "Thái tử đây? Đàm Nguyệt Ảnh đây?" Quý Vương hắc hắc mà nụ cười - dâm dăng nói: "Hai người bọn họ tại bên trong đang thân mật đây! Người đừng tới quấy rầy người ta rồi." Tiểu Ngưu đầu vù vù mà một tiếng, rút ra ma đao, về phía trước phải xông. Vài tên thị vệ đi ra lan trở: Cản trở, Tiểu Ngưu huy trừ ma đao tả hữu cả hoảng, này đợi vệ phải biến thành thi thể rồi. Thấy thế, còn lại đích thị vệ cũng không dám tiến lên.

Quý Vương hướng tới Tiểu Ngưu trước mặt cản lại, cười quái dị nói: "Ngươi Tiểu Ngưu, đừng tưởng rằng người cầm đem ma đao, lão phu cũng không phải sợ người."

Tiểu Ngưu lắc lắc ma đao, cảnh cáo nói: "Quý Vương, người nhanh chóng cho ta chột hiện nhân. Chúng ta đích trưởng sau này lại tính, nói cách khác, người mạng già khó giữ được."

Quý Vương cười ha ha, nói: "Tiểu tử, người nhưng đủ điên cuồng đích. Hôm nay ta sẽ đưa người ra đi." Nói chuyện, Quý Vương hai tay giương lên, lưỡng đạo lục quang liên vội bắn Tiểu Ngưu đích hai mắt.

Tiểu Ngưu về phía sau lui hai bước, dùng đao tại mặt trước một ngăn cản, chỉ nghe chạm chạm hai tiếng, chấn đắc Tiểu Ngưu cổ tay sinh đau, nhịn không được lại vừa lui lại mấy bước.

Quý Vương hí mắt, nói: "Lúc này biết lợi hại rồi ba?" Nói chuyện, từ trong tay áo lấy ra một cây phát trần, hướng Tiểu Ngưu cả vung vài cái. Nhất thời một cỗ cuồng phong hướng Tiểu Ngưu quét đến, quét được thiên hôn địa ám, nhật nguyệt vô quang.

Tiểu Ngưu liên tục huy vũ ma đao, tương lai xu thế ngăn trở, cũng tại ngăn cản trong anh dũng đi tới. Hẳn biết thời gian đối với chính mình có bao nhiêu sao trọng yếu, nếu như đi chậm, Nguyệt Ảnh sẽ lại bị độc thủ đích. Như vậy nói, chính mình đích cứu người sẽ không có ý nghĩa rồi.

Quý Vương lúc này lại vừa cải biến đấu pháp. Hắn sửa làm một tay bắn hỏa, một tay lấy phất trần quét phong. Trong lúc nhất thời, Tiểu Ngưu chỉ có thể ngăn cản trứ, không biết làm sao mới tốt. Hơn nữa trong lòng sốt ruột, càng là rối loạn đúng mực. Nếu không mau chút chế phục hắn, Nguyệt Ảnh thì có nguy hiểm.

Lúc này, giữa không trung nhảy lạc một người, mặc hắc bào tử, gầy được không thành hình người. Không đợi Tiểu Ngưu thấy rõ là ai, lão gia hỏa kia cũng là hai ngón tay giương lên, hai bó buộc quang hướng Tiểu Ngưu bắn tới. Cứ như vậy, Tiểu Ngưu phải do ưu thế biến thành tình thế xấu.

Quý Vương mừng rỡ, cùng lão gia hỏa kêu lên: "Lão [xà|rắn], như thế nào mới đến, không phải vốn là giải một tay sao?" Người này không phải người khác, đúng là Mạc Tiểu Thiên đích thúc thúc, nam lĩnh Xà Vương.

Tiểu Ngưu âm thầm thở dài, thầm nói: "Người bị như vậy đích thời điểm thật sự là cả uống lạnh thủy đều cũng tắc răng. Bắt đầu ứng phó Quý Vương một người, đã cố hết sức rồi, hết lần này tới lần khác Xà Vương đã đến đây, này thật sự là tuyết thượng gia sương. Xem ra hôm nay chỉ sợ chính mình đích mạng nhỏ đều cũng khó bảo toàn rồi." nhưng hắn cứu người sốt ruột, quyết định biện chết một bác. Hắn đã chẳng muốn muốn nghĩ Xà Vương từ chỗ nào tới. Hắn vì Nguyệt Ảnh, có thể [liều lĩnh|không để ý tới]. Nghĩ đến này, hắn cải biến chiến thuật, thật sự tiếp cận đi tới.

Nhất chiêu "Tinh diên chút thủy", chút hướng hai người đích cổ tay. Hai người đồng thời hướng hai bên chột lóe. Như vậy, bọn họ đích thể công phải suy yếu một ít. Tiếp theo, đệ nhị chiêu "Mãnh long qua giang", kia uy mãnh đích khí thể chấn đặc hai người ngã trái ngã phải. Không đợi hai người đứng vững." Đại bằng chụp biển" Tiếp theo sử xuất đến. Chiêu này lợi hại nhất rồi, đao đích ma lực cùng người đích công lực cả tại một chỗ, kia uy lực có thể làm cho biển rộng sôi trào, càng a tình hình là người đây?

Một trận tiếng vang qua đi, hai người đều cũng té trên mặt đất, cũng không biết sống hay chết. Tiểu Ngưu chưa lo lắng việc này, dẫn theo ma đao, ngựa không dừng vó mà hướng tới trong cung chạy tới.

Đang Tiểu Ngưu chạy ào vào trong cung đích thời điểm, trước mắt đích tình cảnh làm hấn ngẩn người. Chỉ thấy trên mặt đất nằm thiệt nhiều đích người, có thái giám, có cung nữ, có thị vệ, nhất kỳ quái chính là cả thái tử đã ở trong đó.

Thái tử vốn là nằm nghiêng trên mặt đất, quang trứ trên thân, vẫn không nhúc nhích, cũng không biết đã chết không có. Mà hấn đích người trong lòng Nguyệt Ảnh đang ngồi ở mở ra trước bàn, bên cạnh còn đứng trứ một mỹ nữ, đối diện trứ chính mình cười đây! Người này ngày thường khéo léo linh lung đích, mắt to hết sức sáng ngời, đang chuyển động trứ, biểu hiện ra nàng đích thông minh cùng nghịch ngợm.

Tiểu Ngưu xuyên vào hảo đao, ánh mắt rơi xuống Nguyệt Ảnh trên mặt, một năm không thấy, nàng đích sắc mặt rất tiêu tụy, như là bệnh nặng một hồi.

Nàng không có mặc trứ màu trắng váy dài, lúc này thay rồi thanh đích, ngã có chút đặc biệt.

Tiểu Ngưu chạy tiến lên, kêu một tiếng: "Sư tỷ, người không có chuyện ba?" Nguyệt Ảnh quét hấn liếc mắt, nói: "Ta không phải sư tỷ người, người cũng không phải ta đích sư đệ." Lời này làm Tiểu Ngưu rất là thương tâm.

Quỷ Linh hỏi: "Ngụy Tiểu Ngưu, cha ta đây? Người không có giết hấn ba?"

Tiểu Ngưu chia chia bên ngoài, nói: "Nên không có chết, ở bên ngoài trên mặt đất nằm." Quỷ Linh trắng bệch Tiểu Ngưu liếc mắt, nói: "Nếu hấn có một không hay xảy ra nói, ta với người không để yên." Dứt lời, bính nhảy về phía trước nhảy mà chạy rồi.

Tiểu Ngưu tiếp cận tiến lên, nhìn nàng đích tuyệt thể dung mạo, nhẹ giọng nói: "Sư tỷ, người có chút gầy. Ta một mực ở quả niệm trừ người."

Nguyệt Ảnh đem mặt chuyển tới một bên, nói: "Người như vậy ăn hiệp ta, ta có thể sống trừ sẽ không sai rồi. Ta như thế nào như vậy mệnh khổ, như thế nào sẽ lại gặp được người như vậy đích bại hoại."

Tiểu Ngưu cười khổ vài tiếng, nói: "Chuyện quá đi tới, ta cũng không muốn nghĩ biện bạch, ta chỉ muốn nghĩ với người nói, ta đối với người là thật tâm đích. Cho dù trên đời đích mọi người phản bội rồi người, ta cũng sẽ yêu của người." Nguyệt Ảnh hừ rồi hừ, lại vừa thở dài, nói: "Dưa hái xanh không ngọt, này làm sao khổ đây? Người hại khổ rồi ta, làm hại ta không có cách nào khác cùng Mạnh Tử Hùng đang vợ chồng, làm hại ta không có cách nào khác tại Lao Sơn sống yên. Ta thực [hận không thể|nóng lòng] giết người." Tiểu Ngưu đi đến Nguyệt Ảnh đích mặt trước, nói: "Nếu người hận ta nói, người phải giết ta tốt lắm? Đây là ma đao, người có thể động thủ."

Nguyệt Ảnh rút ra ma đao, đột nhiên giơ lên. Tại đây trong nháy mắt, bàn Phật lại vừa khôi phục rồi lúc trước đích mạnh mẽ người phong thái. Nàng đứng lên, không có chặt bỏ tới, mà là xem kỹ trừ ma đao, nói: "Thật tốt gì đó à, lúc trước có nhiều như vậy đích người muốn nghĩ có được hãn, ai ngờ đến lại rơi xuống trong tay của người. Quá khó khăn lấy đoán trước rồi." Tiểu Ngưu thấy nàng không có chém chính mình, trong lòng ấm áp, nói: "Nếu sư tỷ người thích nói, mặc dù [cầm|lấy đi] tốt lắm, coi như là ta đưa cho người lễ vật tốt lắm."

Nguyệt Ảnh tại phòng trong đi rồi vài bước. Từ này vài bước, Tiểu Ngưu đã nhìn ra, nàng thân thể không có việc gì. Hãn đích bước tử hay là vậy đẹp hơn, vậy hữu lực. Kia lấy đao đích tư thế, đều cũng lộ ra một cổ lãnh khí cùng cường lực. Chẳng lẽ nói nàng đã khôi phục bản lĩnh rồi?

Tiểu Ngưu nhìn đầy đất đích người, lại hỏi: "Sư tỷ, những người này đều cũng đã chết sao? Là ai giết?" Nguyệt Ảnh thâm trầm mà cười, nói: "Người cho rằng đây?"

Tiểu Ngưu nghĩ nghĩ, nói: "Ta nghĩ nhất định là Quỷ Linh làm ba! Ta nghe nói người bị Quỷ Vương chế trụ rồi, căn bản không thể sử xuất công lực đến."

Nguyệt Ảnh chậm rãi ngồi xuống, không đếm xỉa tới mà nói: "Những người này đều là ta phóng ra ngã đích. Đây thái giám cùng cung nữ mặc dù cũng sẽ công phu, nhưng quá kém rồi. Đây thị vệ còn có thể, ta mấy đá để lại ngã. Cái kia cái gì thái tử càng là đừng nói. Hẳn vậy kém đích võ công, cũng muốn đánh ta đích chủ ý, thật sự là không biết lượng sức." Tiểu Ngưu ôi rồi một tiếng, mặt hiện lên sắc mặt vui mừng, nói: "Chúc mừng sư tỷ lại vừa khôi phục rồi võ công, sau này lại vừa có thể vi giang hồ trừ hại. Chỉ là không biết sư tỷ đích bản lĩnh là cái gì thời điểm khôi phục đích." Nguyệt Ảnh một vênh khéo miệng, lộ ra một phần ý cười, nói: "Tiểu Ngưu, người từ trước đến nay vốn là một người thông minh, người đoán đoán là cái gì thời điểm?"

Tiểu Ngưu nhức đầu, nói: "Nên vốn là này hai ngày ba?" Hẳn nói như vậy là có căn cứ đích. Ngày hôm qua buổi tối hoàn lại nghe thấy nàng cùng hoàng đế đối thoại, rất hiển nhiên tối hôm qua còn không được. Nếu không nói, Nguyệt Ảnh đã sớm dựa vào bản lĩnh lao ra đi. Không cần phải nói mấy cái này thị vệ, phải cả Quỷ Vương chỉ sợ đã ngăn không được.

Nguyệt Ảnh lay động đầu, nói: "Lúc này người nhưng đã đoán sai. Ta tiến cung ngày thứ ba, phải khôi phục rồi công lực. Quỷ Vương rất đánh giá thấp rồi ta, nghĩ đến hẳn che ta đích võ công, ta ít nhất được nửa năm sau khi tài năng khôi phục. Đáng tiếc à, hẳn rút lui."

Tiểu Ngưu ác rồi một tiếng, hỏi: "Vậy người vì cái gì không đi đây? Đây ta có chút không hiểu rồi." Nguyệt Ảnh khinh miệt mà quét Tiểu Ngưu liếc

mắt, nói: "Nguyên nhân này chỉ sợ người cả đời đều cũng đoán không ra đến. Đừng có ý vào người thông minh, người vĩnh viễn sẽ không biết ta suy nghĩ cái gì."

Như vậy đích thái độ làm cho Tiểu Ngưu cảm thấy ủy khuất. Tiểu Ngưu trầm tư một lát, ha ha nở nụ cười, nói: "Sư tỷ, ta chỉ sợ đã đoán được người vì cái gì không đi rồi."

Nguyệt Ảnh vẽ mặt chính sắc, trong tay nắm chơi trứ ma đao, nói: "Người nói xem, chỉ sợ hơn phân nửa không đúng." Tiểu Ngưu cất cao giọng nói: "Ta đoán người là đang đợi người đến cứu người. Người muốn biết rốt cuộc người nào nam nhân đối với người thiết tình, người nào nam nhân sẽ lại không để ý sinh mệnh mà tới cứu người. Rất nhiều nam nhân đều luôn miệng nói yêu người, người vừa lúc dùng chuyện này đến khảo nghiệm, ai đối với người là thật tâm đích."

Vừa nghe lời này, Nguyệt Ảnh cặp...Kia đoạt lòng người phách đích đôi mắt đẹp lập tức mở to, mắt nhìn trứ Tiểu Ngưu, nửa ngày nói không ra lời.

Tiểu Ngưu còn nói thêm: "Người nhất định cho rằng Mạnh Tử Hùng sẽ là người thứ nhất tới cứu người đích ba? Nhưng người không thể tưởng được tới cứu người đích người dĩ nhiên là ta."

Nguyệt Ảnh trong mắt đã ươn ướt. Nàng cực lực ức chế trứ chính mình đích tâm tình, lạnh lùng mà nói: "Kết quả này ta cũng không vừa lòng. Mặc dù ta cùng hãn hãn cũng không có đương sự thật trên đích vợ chồng, nhưng luôn trên danh nghĩa đích ba! Hãn nên so với ai khác đều cũng cấp bách, hãn nên trước hết tới cứu ta. Ai biết, dĩ nhiên là người đã đến rồi. Ta đã quyết định chủ ý, chỉ cần hãn có thể tới cứu ta, ta phải cùng hãn thật là vợ chồng, chỉ cần hãn còn muốn muốn ta."

Tiểu Ngưu cười, nói: "Sư tỷ à, lúc này người có biết ai đối với người là thật tâm đích, người nên gả cho ai rồi ba?" Nguyệt Ảnh giải thích nói:

"Mạnh Tử Hùng khẳng định không biết ta ở chỗ này, nếu biết, hẳn như thế nào sẽ lại không đến đây?" Tiểu Ngưu đứng ở Nguyệt Ảnh có đối diện, cùng nàng đối mặt trứ, nói: "Ta còn tại Tây Vực đây, ta đều có thể chạy về đến, nơi nơi điều tra của người hạ lạc. Khi ta nghe nói người mất tích, chi tâm ta đều cũng sẽ lo lắng. Vừa nghe nói có thể tại hoàng cung khi, ta lại vừa [liều lĩnh|không để ý tới] mà lẫn lộn tiến đến. Vì cứu người, người xem ta biến thành bộ dáng gì nữa rồi?" Nói rồi chia chia đã biết một thân đích thái giám dùng.

Nguyệt Ảnh khẽ thở dài một hơi, nói: "Người đã mê đảo rồi nhiều như vậy nữ nhân, cần gì phải để ý ta này một người đây?"

Tiểu Ngưu vẻ mặt đích kiên quyết, nói: "Tại tâm lý của ta, không ai có thể thay thế được của người." Nguyệt Ảnh trừng mắt Tiểu Ngưu, đột nhiên phụ thân mà đánh đã hẳn hai cái tát, mắng: "Lưu manh, ác côn. Từ chúng ta nhận thức tới nay, người ăn hiếp ta nhiều ít trở về? Ta đối với người đã đủ nhẫn nại rồi. Nhưng là người chẳng biết thú, luôn nghĩ pháp mà đùa giỡn ta. Ta đối với người đã đủ ý tứ rồi, người nhưng lại cấp ặt hướng tới cái mũi trên bắt. Ta tại [hôn|cưới] trước đã nói cho cùng tốt đấy, không cần phá hư ta đích hôn nhân, nhưng là người nói tiếng người không làm [việc đời|phải trái], người hay là phá hủy." Tiểu Ngưu ôm sinh đau đích mặt, tuy chậm chạp nói: "Hỏi thế gian tình là gì, chẳng gọi người sinh tử tương [hứa|cho phép]." Nguyệt Ảnh lớn tiếng nói: "Nhưng là người đối với ta không phải tình, chỉ có dâm [dục|muốn]." Tiểu Ngưu lắc đầu nói: "Không phải, ta đối với người là có sắc tâm, nhưng là cảm tình vốn là chiếm đệ nhất vị đích. Nếu ta đối với người chỉ có dâm [dục|muốn] nói, ta như thế nào sẽ lại chạy đến trong hoàng cung tới cứu người đây? Đừng xem ta trong tay có ma đao, nhưng là ta đích bản lĩnh còn không có cao đến tung hoành thiên hạ, không người có thể địch đích tình trạng ba! Tỷ như vừa rồi, ta bên ngoài cạnh thiếu chút nữa bị hai ma đầu cấp cho xử lý, người nhưng lại cả liếc mắt đều không có nhìn ta."

Nguyệt Ảnh nhìn chăm chăm Tiểu Ngưu đích mắt, nói: "Ta như thế nào không có xem đây? Ta tại [song | cửa sổ] trong xem đây! Người không có nguy hiểm, không cần ta hỗ trợ cũng có thể thủ thắng. Thật sự là không thể tưởng được, người bây giờ trở nên lợi hại như vậy! Ma đao nơi tay, bản lĩnh mạnh mẽ rồi nhiều ít lần. Bây giờ còn có vài người đánh thắng được người đây?"

Tiểu Ngưu nghe xong trong lòng ấm áp, nói: "Hôm trước buổi tối, người nói ta sẽ [liều lĩnh|không để ý tới] mà tới tìm người, người như thế nào biết đây?"

Nguyệt Ảnh quay đầu, mặt đều cũng đỏ, nói: "Ta chỉ vốn là dễ gọi nói nói, đến hù dọa cái kia con chó hoàng đế đích. Lúc ấy ta biết nóc nhà có người, nhưng ta không biết là ai."

Tiểu Ngưu đi qua tới, lớn mật mà tới rồi Nguyệt Ảnh đích tay. Nguyệt Ảnh bỏ qua rồi, nói: "Không được, người không thể đụng vào ta."

Ta là Mạnh Tử Hùng đích phu nhân."

Tiểu Ngưu vẻ mặt đau khổ, nói: "Ta biết kia đều là giả đích, kia căn bản cũng không là thật đích. Ta biết người trong lòng có ta đích, người không cần lừa gạt chính mình."

Nguyệt Ảnh liên tục lắc đầu, kích động mà nói: "Không có khả năng, không có khả năng, ta Đàm Nguyệt Ảnh sẽ không yêu một lưu manh, một vô lại đích."

Tiểu Ngưu để sát vào thân thể của hắn [sau khi|phía sau], nghe nàng đích mùi thơm, nói: "Sư tỷ à, người không cần lừa mình dối người rồi. Nếu người không thương ta, người như thế nào sẽ lại lần lượt mà dung túng ta đây? Thậm chí tại người động phòng chi đêm, ta đem người cấp cho giữ lấy rồi, người đều không có chạy đến Tây Vực tìm ta tính sổ tới. Cái này đầy đủ nói rằng, người đã nhận rồi ta này nam nhân." Nguyệt Ảnh che cái lỗ tai,

ma đao rơi trên mặt đất. Nguyệt Ảnh hô: "Ngụy Tiểu Ngưu, người không cần hơn nữa. Người nói lại, ta sẽ giết chính là người. Người cũng quá tàn nhẫn ba, lại dùng loại này nói đến thương ta." Tiểu Ngưu bĩu môi, nói: "Sư tỷ à, xin lỗi rồi. Những lời này nếu ta không nói đi ra, lòng ta trong sẽ không thông khoái. Hơn nữa, chúng ta gặp mặt đích thời điểm không nhiều lắm, nếu ta bây giờ không nói, người còn không biết ngày mai sẽ lại chạy chạy đi đâu đây!"

Nguyệt Ảnh trầm mặc sau nửa ngày, nói: "Người có thể tới cứu ta, ta cảm thấy an ủi, này nói rằng người hay là có lương tâm đích. Bất quá, ta tạm thời không thể tiếp thu người. Người đối với ta đích thương tổn nhiều lắm, quá nặng rồi, người hiểu chưa? Để cho ta đem chuyện cũ xóa bỏ, như thế nào có thể đây? Chỉ bằng ngày đó buổi tối người giữ lấy chuyện của ta, ta nên đem người khô đao vạn quả. Người cũng biết, trải qua đêm đó sau khi, ta quả thực vốn là không mặt mũi gặp người. May mắn sư nương cùng sư phụ người hảo, cũng không có đem chuyện này đường hoàng đi ra ngoài, phải cả Mạnh Tử Hùng đều cũng không biết chuyện này."

Tiểu Ngưu dài ra một hơi, nói: "Nên cho hắn biết đích, vừa lúc để cho hắn đã chết cái kia tâm. Hắn không xứng với của người."

Nguyệt Ảnh nhìn Tiểu Ngưu nói: "Ta nghĩ ta cũng nên đi, nơi này giống lồng sắt giống nhau, ta đã đợi đủ rồi. Nơi này còn lại chuyện, do người tới xử lý ba! Vì này quốc gia, người chuyện tốt làm được để. Chỉ là này trong hoàng cung đích mỹ nữ nhiều lắm, người không cần rất tham à, nói cách khác, chỉ sợ sẽ lại đoán mệnh đích." Nói đến người này, Nguyệt Ảnh đích trong giọng nói có chua xót chút - ý vị.

Tiểu Ngưu về mặt đích không tha, tiến lên giữ chặt tay nàng, nói: "Người muốn đi đâu?" Nguyệt Ảnh hồi đáp: "Ta phải về Lao Sơn. Ta muốn đem nên chấm dứt chuyện chấm dứt rồi, còn có rất nhiều sự tình được tự hỏi." Tiểu Ngưu vội la lên: "Vậy người sẽ không có cân nhắc qua gả cho ta sao?" Nguyệt Ảnh hồi đáp: "Người không nên ép ta, nhiều cho ta chút khi

hỏi đi!" Nói chuyện, nhìn Tiểu Ngưu liếc mắt, đẩy ra tay hăn, xoay người về phía trước, một bộ kiên quyết đích hình dáng.

Tiểu Ngưu nhặt lên ma đao, nói: "Mang cho hăn."

Nguyệt Ảnh cũng không quay đầu lại mà nói: "Ta không cần hăn, người nhưng lại không rời khỏi hăn, chính người giữ đi!" Dứt lời, nàng ra cửa, một tốt đẹp chính là thân ảnh biến mất.

Tiểu Ngưu chán nản mà ngồi vào trên mặt đất, như là mất xương cốt, lại vừa giống mất đi linh hồn.

Nhưng tưởng tượng đến còn có đại sự muốn làm, Tiểu Ngưu đành phải đánh khởi tinh thần, một tay dẫn theo ma đao, một tay dẫn theo té xỉu đích thái tử, đi ra thường nga cung. Hai ma đầu cũng không thấy, đại khái bị Quỷ Linh cấp cho chuẩn bị đi rồi.

Lúc này nơi này đã biến thành chiến trường. Nương nương đích người, còn có này đến trợ giúp đích đại thần, đoàn kết đứng lên, cộng đồng đối phó nháo sự đích thái tử đảng. Thời điểm này thái tử đảng vẫn đang cường hãn, mặc dù không có thái tử đích lãnh đạo, bọn họ vẫn đang bán mạng thuần phục. Bởi vậy có thể thấy được, thái tử bình thường đối với bọn họ hay là không sai đích.

Tiểu Ngưu đi tới ngoài cửa, hét lớn: "Đều cũng cho ta dừng tay, thái tử ở trong tay ta." Thái tử đảng vừa thấy thái tử tại Tiểu Ngưu trong tay, đều cũng hướng Tiểu Ngưu đánh tới. Tiểu Ngưu nhặt cử ma đao, kêu lớn: "Buông binh khí, lập tức đầu hàng, nói cách khác, ta trước chặt bỏ hăn đích đầu." Những người đó dừng lại bước tử, đều cũng mặt mặt tương du, không biết làm sao. Một như là đầu mục đích người ta nói nói: "Để cho chúng ta buông binh khí, kia không phải muốn chết sao? Dù sao cũng là chết, không bằng liều mạng, còn có thể tìm mấy điểm lưng đích." Tiểu Ngưu thầm nói: "Làm gì nhiều người chết đây? Hơn nữa, giết người cũng không nhất định

có thể giải quyết vấn đề." nghĩ vậy nhân, Tiểu Ngưu tự chủ trương mà nói: "Hôm nay việc, thái tử vốn là nguyên hung ác, bây giờ hẳn đã [bị|chộp], sở hữu đích trách nhiệm đều cũng do thái tử đến [cha|bị]. Cho nên các người, có thể vừa hướng tới không cứu."

Những người đó hiển nhiên đã động tâm. Cái kia đầu mục nói: "Người là ai à, chúng ta như thế nào có thể tin tưởng người đây? Được tìm ra một có địa vị, có uy vọng đích nhân tài [đi|được]."

Tiểu Ngưu trong lòng nghĩ: "Mục nội nó đích, này giúp tên ngã thật sự giáo hoạt. Ta mặc thái giám quần áo, ai đều cũng khi ta vốn là một thái giám." nghĩ vậy nhân, Tiểu Ngưu hô to nói: "Nương nương ở nơi nào? Mời nương nương đi tới nói chuyện." Tiếng nói vừa dứt, chỉ thấy nương nương tại nhất bang thái giám, cung nữ, còn có đại thần đích ủng hộ dưới đã đi tới. Nương nương hô: "Ta ở chỗ này. Hôm nay chuyện, ta có thể tác chủ." Tiểu Ngưu triển mục nhìn lên, chỉ thấy nương nương phía sau hoàn lại theo tới thiết nhiều đích quan binh. Mấy cái này binh đều là các đại thần mang đến đích, vốn là do binh bộ chỉ phái, đến trợ giúp hoàng cung ngăn lại động [loạn|bậy] đích. Giờ phút này, mấy cái này cung binh đều cũng tay đem binh khí, đem thái tử hạp đảng đoàn vây quanh.

Nương nương đi tới Tiểu Ngưu bên người, cảm kích mà nhìn hẳn liếc mắt. Nàng cùng mọi người nói: "Vị này đại hiệp là của ta thân thích, lúc này có thể đem thái tử đích âm mưu dập nát, ít nhiều hẳn. Nếu không có hẳn đích báo tin, ta đã sớm mất mạng." Tiểu Ngưu hướng mọi người gật gật đầu, cười cười, xem như đánh so chiêu hô.

Nương nương thấp giọng nói: "Tiểu Ngưu, mấy cái này thái tử chính là thủ hạ có thể để cho chạy sao? Không bằng giết sạch ba!" Tiểu

Ngưu lắc đầu nói: "Năm đó lí thế giới dân phát động chính biến, đối với thái tử cùng tể vương chính là thủ hạ, cũng không có giết lung tung. Được tha người chỗ mà tha người, chỉ cần đem thái tử cấp cho xử lý diệu là đến

nơi." Nương nương trầm tư một lát, phân phó một tiếng: "Đem thái tử trối lại." Lúc này liền có người hướng Tiểu Ngưu đi tới, tiếp nhận thái tử, đem thái tử [trối gô|trối chéo tay].

Nương nương mặt hướng thái tử đang, trịnh trọng mà nói: "Thái tử tội đáng chết vạn lần, sở hữu đích tội đều cũng do hấn đến đảm đương. Cho nên các người, chỉ cần buông binh khí, một không giết, cho các người tự do." Những người đó mà mặt tương [dò xét|nhìn trộm], cái kia đầu mục lại hỏi: "Người nói chuyện chắc chắn sao?" Nương nương tỏ vẻ nói: "Ta là nương nương, cũng là quốc mẫu, còn có mấy cái này đại thần làm chứng, chẳng lẽ ta nói không coi là kể ra?"

Kia đầu mục còn nói thêm: "Hảo, chúng ta sẽ tin người một hồi." Nói chuyện, đem dính đầy vết máu đích đao ném tới trên mặt đất.

Những người khác đã do dự mà ném xuống binh khí. Chỉ chốc lát sau, những người này đều cũng tay không rồi.

Nương nương nói: "Các người đều cũng đi thôi, sau này tự giải quyết cho tốt. Nhường đường." Mọi người tránh ra một cái đường, những người này quỳ trên mặt đất hướng thái tử khải rồi mấy đầu, bèn đều cũng ly khai. Bọn họ đều không có nghĩ đến thất bại còn có thể nhật quay về một cái mệnh đến.

Lúc này thái tử mí mắt giật giật, thì thảo mà nói: "Mỹ nhân, mỹ nhân, không cần đùa ta rồi. Ta đã chờ không vội rồi."

Nương nương xì một tiếng khinh miệt, mắng: "Hạ lưu hóa. Đưa hấn áp nhập vào ngày lao, dính kì thâm vấn." Kế tiếp chuyện, đều cũng theo bộ phải ban. Quốc gia không thể một ngày không có quân, nương nương phái người đem chính mình đích đưa con mân vương kế đó, cùng ngày bèn tức vị, nương nương đã đương nhiên mà trở thành thái hậu rồi.

Một hồi chính biến cứ như vậy xong việc. Thái tử không đạt tới mục đích, Hoàng Thượng không tìm được chỗ tốt, lớn nhất đích người thắng đúng là thái hậu mẫu tử rồi. [nhiều|hơn...Năm] đích giấc mộng rốt cục trở thành sự thật, thái hậu đối với Tiểu Ngưu đích cảm kích dật vu ngôn biểu, bọn hắn không biết nên như thế nào cảm tạ Tiểu Ngưu tốt lắm.

Tiểu Ngưu ngã không cư công, khiêm tốn mà nói: "Ta không có gì công lao, chủ yếu hay là thái hậu mẫu tử đích vận khí tốt." Thái hậu quyền rũ mà cười, nói: "Người cũng đừng khách khí, không có người, chúng ta mẫu tử cũng không có hôm nay. Nói đi, có cái gì nguyện vọng, chỉ để ý theo ta nói." Mộng đẹp trở thành sự thật sau khi, thái hậu đích trên mặt đảo qua đi đích u buồn, chung quy mang theo nụ cười.

Tiểu Ngưu ha ha cười, nói: "Ta có hai điều kiện, hy vọng người có thể đáp ứng." Thái hậu ngồi ở ghế trên, Tiểu Ngưu ngồi nài bên cạnh. Gặp thái hậu chăm chú đích nghe, Tiểu Ngưu bèn nói: "Đệ nhất, tiên hoàng đế đã chết, chôn rồi xong việc, hy vọng đừng cho này vô tội đích nữ nhân chết theo, bọn hắn rất đáng thương rồi. Hơn nữa, muốn phế trừ chết theo đích tàn khốc chế độ, này rất không ai tính chất rồi."

Thái hậu mặt hiện lên khó sắc, nói: "Này chế độ vốn là tổ trên truyền xuống tới đích, bất hảo sửa à! Người nào hoàng đế điều khiển bằng, hắn này không có sanh dục đích phi tử đều cũng được chết theo."

Tiểu Ngưu cười, nói: "Quy củ là người đích đích, không có không đối được đích. Mời thái hậu ngẫm lại, nếu người không phải thái hậu, nếu người không có sanh dục, hôm nay người chẳng phải là không có mệnh rồi sao?" Thái hậu trầm ngâm trong chốc lát, cắn răng, nói: "Hảo, ta đáp ứng người là được. doc truyện tại . Đệ nhị điều đây?" Tiểu Ngưu cười hắc hắc, cười xấu xa trứ nói: "Này phải có điều đơn giản rồi. Chúng ta thân mật quá nhiều lần, nhưng mỗi lần đều là buổi tối, lén lút đích, thiếu xem đích niềm vui thú. Ta hy vọng người tài năng ở ban ngày chơi với ta chơi, như vậy

mới kích thích." Nói chuyện, Tiểu Ngưu đích ánh mắt tại thái hậu đích bộ ngực trên quét tảo.

Thái hậu sau khi nghe xong thần tình rặng mây đỏ, sắc giọng: "Làm càn, rất làm càn rồi. Ta nhưng là thái hậu, như thế nào còn có thể không chuyện này đây!"

Tiểu Ngưu gặp tả hữu không ai, bắt lấy tay nàng, nhẹ giọng nói: "Thái hậu cũng là người, cũng có thất tình lục dục. Tại lòng ta trong, người chỉ là một xinh đẹp đích nữ nhân, vốn là theo giúp ta khoái hoạt đích nữ nhân, cũng không phải thái hậu." Thái hậu gật gật đầu, ngượng ngùng mà nói: "Hảo, hảo, hảo, ta đáp ứng người là được. Bất quá, người không thể lại ở tại trong cung, người khác sẽ nói buôn chuyện đích."

Tiểu Ngưu ừ, nói: "[đi|được], ta đi khách điểm là được." Cùng ngày, Tiểu Ngưu trở về đến khách điểm tới trụ. Đêm đó, không có mỹ nữ đến làm bạn, thật đúng là không thói quen. Hồi tưởng cùng thái hậu tại trên giường đích đủ loại diệu thú, không khỏi nghĩ thấy nhàn tâm, càng là kiêu ngạo. Cái kia cùng chính mình tại trên giường trở mình vân phúc vũ đích mỹ nữ, hôm nay đã là quốc mẫu rồi. Quốc mẫu thì thế nào, còn không như thường vốn là chính mình hông dưới đích son ngựa!

Qua vài ngày, quốc táng xong, Tiểu Ngưu dâng tặng chỉ vào cung, đi gặp thái hậu. Lúc này thái hậu chuyển nhà rồi, mang đến từ trử cung. Nơi này so với nguyên lai đích địa phương rộng xước nhiều lắm, khí phái nhiều lắm. Miêu biến lão hồ, rốt cuộc vốn là không giống với rồi.

Hắn tiến đại sảnh, chỉ thấy bên trong đứng đầy nữ nhân. Bọn họ vừa thấy Tiểu Ngưu, đều cũng bùm quỳ xuống trên mặt đất, hướng hắn liên tục dập đầu, bảy ngôn tám ngữ mà nói rồi: "Đa tạ đại hiệp cứu mạng." Tiểu Ngưu hỏi cao ngổi trên vị đích thái hậu, đây là sao lại thế này?

Thái hậu ngồi bất động, mỉm cười nói: "Bọn hắc đều là tiên hoàng đích phi tử, bởi vì người đích một câu, cứu rồi bọn hắc đích tánh mạng. Bọn hắc tại khấu tạ ơn của người ân cứu mạng."

Tiểu Ngưu vội vàng hướng mọi người ngoắc, nói: "Không dám nhận, không dám nhận, mọi người mau mời khởi." Đang mấy cái nữ nhân này đều đứng lên sau khi, Tiểu Ngưu phát hiện bọn hắc đều là mỹ nữ. Xuân lan thu cúc, mỗi phong thái.

Ít nhất mới mười bảy tám tuổi, lớn nhất đích bất quá ba mươi xuất đầu. Bọn hắc như là hoa đích quang mang, chiếu sáng Tiểu Ngưu đích ánh mắt. Mấy cái này mỹ nữ đều cũng đôi mắt - trông mong đích thu trứ Tiểu Ngưu, trong ánh mắt có tò mò, có cảm kích, có tạ ơn ý, mỗi khi một ít nói không rõ gì đó, làm Tiểu Ngưu hải hùng khiếp vía. Hắc thầm nói: "Loại này ánh mắt làm cho ta khẩn trương, giống như ta đúng là các người lão công đường như. Đời này ta đây nhưng là không có cái kia phúc khí." Thái hậu phân phó nói: "Tốt lắm, này đầu đã khai rồi, tâm ý đã tới, trước hết lui ra ba!" Này đàn mỹ nữ bèn hướng thái hậu [đi|được] qua lễ, lại vừa hướng Tiểu Ngưu ném qua mị nhãn, đều cũng đều mà ra khỏi..., lưu lại mãn ốc mà hơn thơm mát. Thái hậu lại vừa đem hạ nhân đuổi đi, như vậy to như vậy đích đại sảnh, cũng chỉ còn lại Tiểu Ngưu cùng thái hậu hai người rồi.

Không ai ở đây, tiểu tranh bèn không khách khí rồi. Hắc đi qua tới, đem thái hậu kéo, hỏi: "Thái hậu à, ta hôm nay đến, có thể có cái gì chuyện tốt chờ ta."

Thái hậu xinh đẹp đích cười, nói: "Này chuyện thứ nhất đã [làm thành|xong], nhưng mất không ít kính nhân. Do vì tổ trên truyền xuống đích quy củ, các đại thần hai vừa nghe nói muốn phế, đều cũng tỏ vẻ bất mãn, dám để cho ta cấp cho ngăn chặn rồi. Hải tử của ta thật sự ủng hộ ta, đừng xem hắc tiểu, tâm mắt cũng thật hảo. Lớn như vậy đích hải tử, cũng đã có chủ kiến rồi. Tương lai nhất định sẽ lại trở thành minh quân đích."

Tiểu Ngưu lại hỏi: "Chuyện thứ nhất ta phải cảm ơn thái hậu cùng tiểu hoàng đế, vậy chuyện thứ hai có phở không có? Cũng nên không sai biệt lắm rồi ba! Qua mấy ngày, ta phải đi rồi. Dù sao các người mẫu tử đã đứng vững gót chân rồi, không cần ta rồi." Thái hậu cả kinh, hỏi: "Vì cái gì như vậy cấp bách đây? Ta không cho người đi." Những lời này tràn ngập rồi cảm tình.

Tiểu Ngưu sáng sủa mà cười, nói: "Thiên hạ không có không tiêu tan đích tiệp rượi. Ta mặc dù với người hảo, cũng không có thể kết làm vợ chồng. Người không thuộc loại chính người, người thuộc loại này quốc gia, mà ta cũng có con đường của mình phải đi. Chúng ta chỉ là khách qua đường, ngẫu nhiên gặp nhau thôi. Duyên phận một qua, muốn các chạy thử. Đây là mệnh ba!"

Thái hậu nghe xong tình hoài đại động, nị tại Tiểu Ngưu đích trong lòng. Làm một nữ nhân, nàng đã đã lâu không có nhanh như vậy vui vẻ. Tiên hoàng cấp cho không được, Tiểu Ngưu có thể cho. Nàng thật muốn lưu lại hẳn đang chính mình đích trường kỳ tình nhân.

Tiểu Ngưu ôm nàng đích vòng eo, cười nói: "Này chuyện thứ hai cũng nên bắt đầu rồi ba!" Thái hậu ừ, nói: "Người theo ta đến đây đi! Bắt đầu từ bây giờ đến người rời đi, ta chỉ thuộc loại người, người nguyện ý như thế nào điên phải như thế nào điên." Nói chuyện, lời kéo Tiểu Ngưu hướng phòng ngủ đi đến.

Tại ban ngày ban mặt dưới, tại hoàng gia thâm cung trong vòng, một đôi tình cảm mãnh liệt đích nam nữ, giống kiền [sài|củi] liệt hỏa giống nhau bốc cháy lên.

Lúc này cuồng hoan không phải tại trên giường, mà là trên mặt đất. Tiểu Ngưu theo thái hậu tiến phòng ngủ, chỉ thấy trên mặt đất đã sớm phô hảo thảm tử cùng [chăn|mền], bên cạnh không xa còn có cơm bàn, trên bàn lộ vẻ sơn trân hải vị.

Tiểu Ngưu nhìn thấy trước mắt, lập tức hiểu được thái hậu đích ý tứ. Trên mặt đất có thể tận tình mà đại khô, có thể tùy ý [cuộn|ngã nhào], không cần lo lắng té xuống. Nếu mệt mỏi nói, còn có thể ăn một chút gì, bổ sung thể lực, sau đó tiếp tục chiến đấu.

Tiểu Ngưu nhìn thái hậu, khen ngợi nói: "Thái hậu à, người [nghĩ đến|hiểu] rất chu đáo, ta hôm nay đều muốn mệt chết tại cửa người trên thân rồi."

Thái hậu quyến rũ mà cười, từ bỏ bình thường người trước đích uy nghiêm cùng phong độ. Lúc này, nàng chủ động thân thủ giúp Tiểu Ngưu thoát y. Đang Tiểu Ngưu sạch sẽ chuồn mất mà đứng ở trước mắt khi, thái hậu mặt mang theo sắc mặt vui mừng, nói: "Người lớn lên cũng thật trắng. Nhất là kia căn thứ, còn không có ngạnh khi, phải vượt qua hoàng qua dài quá."

Tiểu Ngưu hắc hắc cười nói: "Chờ hãn hưng phấn đứng lên, kia nhưng chỉ có thủy hoàng qua rồi, đâm vào người nước chảy một sạch sẽ." Thái hậu nhìn hãn, xuân tình đại động. Nàng hướng Tiểu Ngưu một hí mắt, ôn nhu nói: "Tiểu Ngưu à, người còn chờ cái gì à, đến đây đi, chúng ta buông lỏng một chút ba!" Nói chuyện, thái hậu người mỗi lái vừa động, đem bên ngoài đích cung trang cời.

Tiểu Ngưu sửng sốt, nguyên lai bên trong cái gì đều không có, vốn là rõ ràng dương dương như thân thể. Bình thường, bọn họ hai người can sự khi, đều là đang âm thầm tiến hành đích, mặc dù yêu rồi, mặc dù sáng rồi, nhưng thái hậu đích lỏa thể là cái gì hình dáng, hãn cũng không biết.

Lúc này, tại bạch viết đích ánh sáng dưới, thái hậu đích thân thể hoàn toàn mà bại lộ tại Tiểu Ngưu đích trước mắt, làm cho Tiểu Ngưu kích động được thiết bổng lập tức thật sự lên.

Thái hậu đích khuôn mặt vốn là nhất lưu đích, thân hình đã đồng dạng xuất sắc. Nàng béo gầy thích trong, đường cong lưu sướt. Ngực như phúc bát, đầu vú hắc hồng, bụng tròn tròn, nhưng mao cách cách. Hai chân thon dài, màu da như ngọc. Lại nhìn đi xuống, ngón chân đã ngày thường dấu hiệu.

Thân thể của hân tài, xứng trên nàng đích khuôn mặt, không khỏi Tiểu Ngưu không hưng phấn như hỏa, muốn nghĩ đại khô một hồi. Nàng vốn là đoan trang xinh đẹp đích, cũng là nhiệt tình như hỏa đích; nàng vốn là cao quý tao nhã đích, cũng là phóng đảng lãng mạn đích. Nàng đích lửa thể giống như ngọc điêu, làm cho Tiểu Ngưu mở rộng ra nhân giới.

Không cần thái hậu kêu gọi, Tiểu Ngưu đã tiếp cận đi lên. Hân ôm thái hậu, tình cảm mãnh liệt hôn nồng nhiệt. Thái hậu cũng không lui về phía sau, chủ động ôm lấy Tiểu Ngưu đích cổ, cùng hân thân mật, giống một tình hoài ban đầu động đích cô gái.

Hai người đích môi vội vàng đi lên, thân được bàng phật ứa ra hoa lửa. Rất nhanh, thái hậu phải tuôn ra cái lưỡi thơm tho, làm cho Tiểu Ngưu rất là cực kỳ thỏa mãn, duyệt trứ không để, tẩn nếm tư vị. Tại đây đồng thời, hân đích hai tay đã cần mẫn đứng lên, tại hân có thích đích địa phương lưu hợp với, thí nghiệm trứ, mát xa trứ, giống cần tìm cách thủy đến.

Không bao lâu, thái hậu đích vú đã bị cấp cho vân vê được nổi lên phần hồng, cũng trưởng lên đến đây. Không chỉ có như thế, Tiểu Ngưu còn nghĩ thái hậu cấp cho đập đổ, nằm úp sấp đi tới thân, hôn môi nàng đích cổ, cũng ăn khởi nãi đến. Tay hân xuống phía dưới di động, tại nàng đích bí chỗ thật sâu nhột nhột mà động đứng lên, hoạt động đứng lên, khiêu khích đứng lên, không vài cái, thái hậu phải dòng suối nhỏ róc rách rồi. Tiểu Ngưu đích tay tự nhiên đã ươn ướt.

Tiểu Ngưu sờ trường chỉ liếm rồi một chút, mỉm cười nói: "Thái hậu à, của người thủy hương vị hảo rút lui rồi." Thái hậu rên rĩ nói: "Tiểu hài tử,

sẽ hồ đồ."

Tiểu Ngưu tạ trứ hưng phấn kính nhân, nâng lên thái hậu đích đùi ngọc, khiến nàng kiều đồn hương lên trời, gòm miệng rộng tiếp cận đi tới nhăm nháp. Cái này tử căn phải thái hậu đích mệnh, cả hũ mang theo kêu đích, đáng thương cực kỳ.

Tiểu Ngưu đầu thềm nhiều như vậy, một cái đầu lưỡi như xà tín giống nhau tại thái hậu đích hạ thân duỗi lui trứ, khiến cho thái hậu khó kìm lòng nổi, không biết chảy nhiều ít thủy.

Thái hậu cầu xin tha thứ nói: "Hào bảo bối, ta thật là tốt nam nhân, người buông tha ta đi, còn như vậy đi xuống, ta sẽ bị người hấp kiên đích."

Tiểu Ngưu lại là một trận tử liễm hấp, sau khi mới ngẩng đầu nói: "Thái hậu à, muốn cho ta tha cho người sao? Được đáp ứng ta một cái điều kiện."

Thái hậu hỏi: "Điều kiện gì?"

Tiểu Ngưu hắc hắc cười nói: "Ta liễm rồi người, người cũng nên liễm ta rồi ba?" Thái hậu đại xấu hổ, thần tình thấu hồng mà nói: "Nơi đây như thế nào có thể liễm đây? Nơi đây vốn là đi tiểu đích địa phương." Tiểu Ngưu khai đạo nói: "Nơi đây đương nhiên có thể liễm rồi, người xem ta bất chính tại liễm người sao? Đến đây đi, thử một chút. Chậm rãi, người sẽ thích đích." Nói chuyện, hãn buông thái hậu, chuyển một phương hướng, quỳ gối thái hậu đích đầu cạnh.

Thái hậu bởi vì tình dục đại động, lại vừa tâm tình tốt đẹp, tại Tiểu Ngưu đích nắn nỉ dưới, đành phải hé miệng đến, phóng đại đồ vật đi vào.

Kia thứ đã thực cứng rồi, thái hậu miễn cưỡng ngậm rồi đi vào. Tiểu Ngưu chỉ huy nàng chơi. Nàng bắt đầu luyện tập liễm bổng, liễm câu, hấp quy đầu, bộ chuẩn bị từ từ kỷ xảo. Thái hậu đương nhiên không ngu ngốc rồi, rất nhanh phải ra đi rồi.

Tiểu ngọ ngồi dưới đất, thái hậu quỳ gối hấn đích hông dưới, một tay nắm bồng, duỗi đầu lưỡi liếm trứ đại quy đầu. Nhìn thấy phấn hồng đích đầu lưỡi tại quy đầu trên đảo qua đảo qua đích, hơn nữa thái hậu đích vẻ mặt vậy xấu hổ, lại vừa vậy chăm chú, Tiểu Ngưu thoải mái được quả thực cần bản ra đến.

Tiểu Ngưu khen ngợi nói: "Hảo, hảo, hảo, liếm được hảo, người thật thông minh. Khó trách có thể lên làm thái hậu đây!" Thái hậu tuôn ra quy đầu, nói: "Người này hài tử, thật đúng là sẽ lại lăn qua lăn lại người. Nếu ta [chỗ|nơi|lúc ấy] tử bắt gặp này một màn, chỉ sợ cũng không dám tin tưởng hai mắt của mình."

Tiểu Ngưu an ủi nói: "Nam nhân cần phải nữ nhân, nữ nhân đã cần phải nam nhân, đây là thiên kinh địa nghĩa đích. Nếu hấn thật sự hiểu chuyện nói, hấn sẽ lại cho phép nam nhân khô của người. Đến, lại liếm vài cái." Thái hậu bèn lại vừa ngậm nhập vào quy đầu, một chút dưới phun ra nuốt vào trứ, bộ chuẩn bị trứ, giống đang đưa một món đồ đáng yêu đích món đồ chơi. Bắt đầu khi đích về điểm này phản cảm, đều cũng biến mất vô tung rồi. Tiểu Ngưu thử thăm dò, đem thiết bồng di động, thái hậu đích môi đỏ mọng đã đuổi theo ăn.

Tiểu Ngưu trong lòng mừng rỡ, thầm nói: "Nữ nhân đều là giống nhau, đều có tao đích một mặt. Đây cùng địa vị cao thấp không có vấn đề gì." thái hậu liếm trứ Tiểu Ngưu, Tiểu Ngưu vừa xúc động lại vừa thoải mái, thái hậu chính mình đã sáng khoái. Nàng đích âm thủy [suối|chọn] [suối|chọn] thăng trứ, đem [chấn|mền] đều cũng chuẩn bị ẩm ướt rồi một đại bộ phận.

Lại chuẩn bị rồi trong chốc lát, thái hậu ngẩng đầu lên, nói: "Tiểu Ngưu à, không cần lại lăn qua lăn lại ta rồi, để cho ta tới phục vụ người ba!" Nói chuyện, sải bước đến, nắm Tiểu Ngưu đích thiết bồng, nhắm vào [sau khi|phía sau] ngồi xuống, chỉ nghe tức mà một tiếng, hai người bèn kết hợp rồi.

Tiểu Ngưu đích thiết bỗng một bị thịt oa oa khóa nhập vào, sáng được thẳng kêu: "Thật đẹp rồi, quá tuyệt vời. Thật là có chút - ý vị à!" Nói chuyện, song chưởng [sau khi|phía sau] chống đỡ, dùng sức hướng tới trên thật sự trứ, một chút một chút mà đâm trứ thái hậu đích lỗ nhỏ. Đồng thời quan sát thái hậu đâm đang đích hình dáng.

Chỉ thấy thái hậu một bên khởi lạc trứ, một bên tự vuốt vú, đôi mắt đẹp nửa híp, mà hừ trứ, kêu, như là bị bệnh bình thường, nhưng vẻ mặt cũng là thỏa mãn đích.

Chỉ nghe phụ thân có tiếng cả [hưởng|vang], hai người đích bảo bối sinh động mà kết hợp trứ, phối hợp được vậy ăn ý, vậy thích hợp. Thái hậu ôi ôi mà hừ trứ, nói: "Thật đẹp rồi, thật đẹp rồi, ta cảm giác thân thể hảo nhẹ à, giống cần tung bay đi giống nhau."

Tiểu Ngưu cười nói: "Người muốn thành tiên tử, đương nhiên cần phiêu khởi đến." Nói rồi, đem thái hậu đích hai tay lấy khai, kia song phong bèn lộ ra đến. Tại thái hậu đích động tác dưới, vú có tiết tấu mà nhảy trứ, giống hai luồng bông. Tiểu Ngưu nhìn đỏ mắt, bèn sắc mị mị mà thân thủ đi bắt. Kia vú thật tốt, tay cảm giác vô cùng diệu, làm cho nhập vào yêu thích không buông tay, lưu cả không thôi.

Đang thái hậu đích động tác chậm dưới sau khi, Tiểu Ngưu bèn đem thái hậu đạp đổ, như lang tự hồ mà đè đi tới, phát huy hổ lang oai, cuồng phong mưa to bàn mà khô trứ. Kia căn nhục bỗng cực nhanh rồi, thêm điện bàn mà xuất nhập, làm được thái hậu toàn thân [loạn|bậy] run rẩy, lẳng kêu không ngừng, cả mái tóc đều cũng rối loạn.

Tiểu Ngưu lại vừa đem nàng đích đùi ngọc khiêng đến trên vai, kiều đồn [nhún|làm rung động], nhục bỗng mãnh liệt lỗ nhỏ, như là cần đâm thủng hấn bàn. Thái hậu chưa chịu được à, không cứng rắn nhiều ít dưới, phải lằm bằm tức tức mà cao trào rồi.

Tiểu Ngưu đợi nàng nghỉ ngơi trong chốc lát sau khi, lại vừa nằm úp sấp đến thái hậu đích trên thân, lại phát uy. Thái hậu cũng không miễn chiến, cùng Tiểu Ngưu cạnh tranh trứ. Nhưng rốt cuộc vốn là nữ nhân, như thế nào địch được với nam nhân đây? Huống chi Tiểu Ngưu cũng không phải là bình thường đích nam nhân, hẳn là luyện võ người, thể lực càng bồng.

Tiểu Ngưu còn không có làm cho nhiều ít kính nhân, khiến cho thái hậu cam bái hạ phong, không dám lại khiêu khích rồi. Lúc này, thái hậu nếu không có thể xuất chiến rồi, bởi vậy, Tiểu Ngưu phải cảm thấy không thú vị đứng lên.

Thái hậu đánh khởi tinh thần, nói: "Người không cần phải gấp gáp à, ta biết đánh không lại ngươi, cho nên ta đã sớm chuẩn bị cho tốt rồi." Tiểu Ngưu kỳ quái mà hỏi thăm: "Cái gì chuẩn bị cho tốt rồi?"

Thái hậu ngồi xuống, mỉm cười nói: "Đương nhiên là người thành tròn rồi." Dứt lời, cửa đổ diện ngoài kêu lên: "Các người đều cũng vào đi!"

Tiếng nói vừa dứt, chỉ nghe một trận tể võ đích tiếng bước chân truyền đến. Cửa vừa mở ra, tiến đến năm tên cung nữ. Bọn họ cúi đầu, muốn chào.

Thái hậu phi rồi kiện áo ngoài, đứng lên nói: "Đều cũng thôi đi! Đây là đặc thù trường hợp, không có nhiều như vậy nói đầu. Biết các người đích nhiệm vụ là cái gì sao?"

[bọn|các cung nữ] nhỏ giọng nói: "Biết."

Nói chuyện, ánh mắt hướng Tiểu Ngưu trên thân nhìn lén. Tiểu Ngưu vốn là nhận thức bọn hãn đích, bọn hãn vốn là thái hậu bên người đích cung nữ, trong đó có một đúng là mỗi ngày gặp mặt đích kiều mai. Tiểu Ngưu lúc này xích điều điều đích, làm năm nữ không dám nhìn thẳng.

Thái hậu gặp Tiểu Ngưu phát ngốc đích hình dáng, nói: "Ta đối với người đủ ý tứ ba? Với người nói đi, người giúp ta đích đại ân, ta chắc chắn

gấp bội tặng phẩm của người. Chỉ cần người có thể đem này năm người đã chinh phục rồi, còn có càng nhiều đích nữ nhân chờ người đây! Người không phải thấy được, trước để đích này phi tử bọn hãn cũng tốt lâu không ăn" thịt" rồi. Chỉ cần người có thể qua này đóng, ta có thể kêu bọn hãn đã đến người. Nhưng là, nếu bản lãnh của người không được, vậy thôi đi!"

Vừa nghe lời này, Tiểu Ngưu tâm hoa nộ phóng. Nguyên lai còn có lớn như vậy đích diễm phúc chờ chính mình đây! Xem ra không lấy chút thực công phu, không thể lên tiếng làm kinh người. Chỉ cần phóng ra ngã này năm, có thể diễm phúc khôn cùng rồi.

Vậy, ta còn chờ cái gì đây? Ai tại đây phương diện yếu thế, ai sẽ không là nam nhân. Ta đây Tiểu Ngưu vốn là chúc lão hổ đích, quyết không ngôn bại đích.

Nghĩ như vậy trứ, Tiểu Ngưu phải hướng năm nữ đi đến, tưởng tượng trứ chiến đấu đích trước cảnh, tràn ngập tự tin.

Còn muốn đến phía sau thật là tốt sự tình, càng là hùng tâm gấp trăm lần. Hãn biết lại vừa một lần nghiêm trọng đích khảo nghiệm đã đến rồi.

MA ĐAO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 101: Thương Chọn Đàn Phượng

Diễm phúc từ trên trời rơi xuống khiến Tiểu Ngưu lâng lâng như ở trong mộng, hẳn cảm thấy có chút không thể tin được rằng năm mỹ nữ này sẽ thuộc về mình. Hắn ngắm nghía các nàng như xem xét những bảo vật, nhìn từ những góc độ khác nhau liền phát hiện nơi mê người của bọn họ khiến năm nàng xấu hổ không dám ngẩng đầu.

Thái hậu mặc tạm y phục, thấy bộ dạng đàn độn của Tiểu Ngưu cười hỏi " Thế nào, bộ dáng của các nàng còn không đủ sao?"

Tiểu Ngưu khen ngợi từ đáy lòng "Dưới tay tướng mạnh không có binh hèn, thủ hạ của Thái hậu còn có thể kém sao? Tất cả đều là nhân trung chi phượng."

Thái hậu đi tới bên cạnh Tiểu Ngưu, trên mặt vẫn còn mang theo dấu vết của sự cuồng hoan. Đó là một loại vẻ đẹp cực hạn làm người ta nổi điên, có thể làm cho nam nhân mất lý trí. Trước mặt đám cung nữ, Tiểu Ngưu tất nhiên không dám nổi điên với nàng.

Thái hậu đặc ý nhìn các nàng liếc mắt hỏi Tiểu Ngưu "Người tốt cuộc có được hay không nha? Nếu không được thì ta cũng không miễn cưỡng. Dù sao người cũng không phải làm bằng sắt. Không được thì cũng đừng học đòi ra uy." Trong giọng nàng rõ ràng mang theo ý tứ châm chọc cùng đặc ý.

Tiểu Ngưu không chút do dự đáp "Ca cam đoan sẽ thắng lợi, hơn nữa còn thống khoái hoàn thành nhiệm vụ." Dù đang nói nhưng ánh mắt vẫn đảo loạn trên người ngũ nữ khiến các nàng muốn chui xuống đất.

Thái hậu bèn nói "Ta hơi mệt, muốn ra ngoài nghỉ ngơi một chút. Ta không ở đây quấy rầy các người nữa. Còn người, vẫn nên kiểm chế thì hơn. Chịu không được thì cứ nói, đừng khiến mình chết trên người mỹ nữ. Đừng quên người xưa có câu sắc là cạo xương cương đao đó."

Tiểu Ngưu cười hì hì nói "Đa tạ Thái hậu quan tâm." Khe khẽ khom eo, thứ đồ đặc trưng của nam nhân liền vung vẩy như đang đùa giỡn. Thái hậu trù mẩn bắt lấy cười duyên nói " Lại không thành thật rồi, tên này nhất định là nghiện ăn rồi. Người cần phải biết điều độ đó, các nàng chính là đóa hoa trong nhà ấm, chịu không được bao nhiêu mưa gió đâu." Dứt lời, Thái hậu dịu dàng cười rồi phiêu nhiên rời đi.

Thái hậu vừa đi, Tiểu Ngưu liền trở thành thủ lĩnh ở đây. Hắn mỉm cười nói "Các vị cô nương không cần sợ, ta cũng không phải là ma quỷ, sẽ không ăn thịt người đâu. Ngẩng đầu lên nào, cho ta chiêm ngưỡng mỹ mạo của các cô đi. Không nên cúi đầu, trên mặt đất không có hoàng kim mà nhạt đâu. Hơn nữa, cứ cúi đầu thì cổ cũng sẽ lệch ra đó."

Được Tiểu Ngưu khai đạo như vậy, năm người đều chậm rãi ngẩng đầu lên. doc truyện tại . Tiểu Ngưu hai mắt phát sáng. Cung nữ của Thái hậu quả nhiên không tầm thường, các nàng đều là được tuyển chọn tỉ mỉ từ trong ngàn thị nữ. Theo ánh mắt lão luyện của Tiểu Ngưu, tất cả các nàng đều đạt đến "Mỹ nữ" hai chữ. Tuy chưa bằng Nguyệt Lâm, Nguyệt Ảnh, nhưng cũng so sánh với Tiểu Tụ, Diễm Nữu.

Tiểu Ngưu ôn hoà hỏi " Chúng ta giới thiệu một chút đi! Ta là Ngưu Tiểu Vĩ, công tử đất Giang Nam, cũng không phải là tài tử gì. Còn các nàng? Tên là gì? Tuổi bao nhiêu?"

Kiều Mai đáp đầu tiên "Thiếp tên là Kiêu Mai, mười chín tuổi. Có thể làm tỷ tỷ của chàng đó." Nàng nhìn Tiểu Ngưu mang theo vài phần đùa giỡn.

Kiều Mai có một vóc người thon thả, khuôn mặt thanh tú, từ hơi thở lộ ra sức sống thanh xuân động lòng người, đôi mắt đen láy đầy tinh tế. Tiểu Ngưu thầm quyết định, lát nữa nhất định phải chăm sóc nàng nhiều hơn mới được. Đến phiên một cô nương kế tiếp, nàng nói "Thiếp là Kiều Lan, năm nay mười tám." Đây là một cô nương có vóc người trung bình, thể nhưng bộ ngực cao vút khiến người ta nghĩ đến phong cảnh bên trong nhất định rất khả quan. Tiểu Ngưu gật đầu, chuyển hướng tiếp theo.

"Thiếp tên Kiều Trúc, mười bảy tuổi." Cô nương này có vóc người cao ráo nhất, hai bắp đùi thon dài thẳng tắp khiến hân muốn lấy tay đo thử.

"Thiếp là Kiều Cúc, mười tám tuổi." Cô nương này có nụ cười rất ngọt ngào, bộ dạng khéo léo tinh tế.

Một cô nương cuối cùng tương đối đầy đặn, khuôn mặt như trăng rằm trắng nõn như tờ giấy, bộ hông lại cũng rất đầy đặn. Nàng gọi là Kiều Hà, mười chín tuổi.

Sau màn giới thiệu bản thân, Tiểu Ngưu gật đầu nói "Các vị cô nương, mọi người không cần sợ hãi. Tiểu Ngưu ta có thể nói là người nhân từ nhất, thương hương tiếc ngọc nhất. Mặc dù nương nương đem thân thể của các nàng cho ta mượn một lần, nhưng ta tuyệt sẽ không để các nàng chịu khổ, ta sẽ đối xử với các nàng như người thân. Dĩ nhiên, ta chưa bao giờ làm chuyện ép buộc người khác. Nếu có ai trong các nàng không nguyện ý thì cứ rời đi, ta sẽ không trách."

Tiểu Ngưu vừa nói vậy, cả năm cung nữ đều quỳ xuống. Biến hóa này khiến hân ngỡ ngàng, hỏi vội "Làm sao vậy? Tất cả đứng lên đi! Làm sao vậy? Kiều Mai, nàng nói đi."

Ngũ nữ cũng không đứng lên. Kiều Mai nói "Thưa Ngưu công tử, Thái hậu đã lệnh chúng ta nhất định phải phục vụ chàng thật tốt. Nếu chàng không hài lòng thì chúng ta sẽ bị chém đầu."

Tiểu Ngưu cười cười nói "Vừa thấy mỹ mạo của các nàng ta đã rất hài lòng. Tất cả đứng lên đi, quỳ gối không tốt đâu."

Kiều Mai nhìn thoáng qua bốn người kia nói "Chúng thiếp phụng chỉ Thái hậu tới hầu chàng, không thể có lựa chọn khác."

Tiểu Ngưu a một tiếng, nói "Ta sẽ nói với nàng ấy, bảo nàng ta bỏ qua cho các nàng." Tiểu Ngưu biểu hiện rất quân tử, mặc dù cảm thấy mất đi các nàng thì rất đáng tiếc nhưng hắn sẽ không đánh mất nguyên tắc làm người của mình.

Kiều Mai cùng các nàng vẫn quỳ gối không đứng lên. Kiều Mai lại nói "Ngưu công tử chính là đại anh hùng, chúng thiếp rất sùng bái chàng. Nếu không có chàng giúp đỡ thì không chừng chúng thiếp đều đã mất mạng. Chàng là anh hùng, chúng thiếp nguyện ý cùng chàng."

Tiểu Ngưu khoái trá cực kỳ, đưa tay nâng nàng dậy nói "Vậy sao còn chưa chịu đứng lên?"

Kiều Mai lại nói "Bất quá chúng thiếp còn có một chuyện muốn cầu xin chàng, hi vọng chàng có thể đáp ứng chúng thiếp."

Tiểu Ngưu nở nụ cười thân thiết nói "Cứ nói đi, chỉ cần ta làm được thì nhất định sẽ đáp ứng."

Kiều Mai chậm rãi nói "Hi vọng sau đây công tử có thể nói với Thái hậu cho chúng thiếp về nhà. Chúng thiếp không muốn làm cung nữ nữa."

Tiểu Ngưu hỏi "Tại sao? Chẳng lẽ Thái hậu đối xử tệ bạc với các nàng sao?"

Kiều Mai hồi đáp "Thái hậu đối xử rất tốt với chúng thiếp, thế nhưng chúng thiếp thật sự không muốn làm nô tài nữa. Chúng thiếp muốn về nhà, làm một người dân bình thường."

Tiểu Ngưu nhẹ gật đầu "Ta từng nghe câu, thiên giai bóng đêm lạnh như nước, nằm nhìn Khiên Ngưu Chúc Nữ tinh, nghiêng rút ngọc thoa châm ánh nến, ánh lửa chập chờn vờn bướm lượn, cảm thấu nỗi lòng người cung nhân."

Kiều Mai nhìn Tiểu Ngưu đầy mong đợi nói "Không ngờ công tử chẳng những bản lĩnh hơn người mà cũng đầy bụng thơ văn! Thế nhưng những cung nữ như chúng thiếp đâu chỉ phải chịu đựng cô quạnh tịch mịch. Bạch Cư Dị nói chính xác nhất, 'nhân sinh chóe làm thân phụ nhân, trăm năm sướng khổ tùy người khác'. Chúng thiếp chỉ cầu công tử cứu chúng thiếp thoát khỏi Hoàng Cung." Dứt lời, Kiều Mai cùng bốn nàng cúi xuống dập đầu.

Tiểu Ngưu mềm lòng nói "Các nàng đứng lên đã, chuyện này có thể từ từ thương lượng."

Kiều Mai nói "Nếu Ngưu công tử không đáp ứng, chúng thiếp sẽ không đứng lên."

Tiểu Ngưu do dự đành nói "Ta sẽ nói chuyện này với Thái hậu, nhưng nhờ nàng không đáp ứng thì sao?"

Kiều Mai nói "Thái hậu coi công tử như trượng phu, trừ đương kim hoàng thượng thì chàng là người Thái Hậu yêu quý nhất. Chỉ cần công tử nói, Thái Hậu chắc chắn sẽ đồng ý."

Tiểu Ngưu thấy không thể từ chối liền nói "Được, ta nhất định sẽ cố hết sức giúp các nàng thực hiện nguyện vọng của mình."

Kiều Mai cùng các nàng vô cùng cảm kích, rồi rít dập đầu cảm tạ hân. Thấy tình cảnh này, Tiểu Ngưu cảm thấy hơi chua xót, hân phát hiện trên đời này rất nhiều người khổ. Mình tuy có chút không được vừa ý, nhưng vẫn còn tự do. Thế hạ rộng lớn, với bản thân của mình có thể đi tới

bất cứ đâu! Còn những cung nữ này gần như cả đời luôn ở trong cung, muốn ra ngoài quả thật quá khó khăn.

Tiểu Ngưu đỡ các nàng lên rồi nói "Nếu các nàng khó xử thì thôi. Ta không cần mọi người hầu nữa."

Kiều Mai đại biểu mọi người nói "Không, Ngưu công tử, lời này của công tử sẽ đẩy chúng thiếp vào tử lộ. Nếu chúng thiếp không hầu hạ công tử thì sao có thể hoàn thành mệnh lệnh? Như thế làm sao có thể qua cửa của Thái hậu? Thái hậu từ trước đến giờ luôn nhất ngôn cửu đỉnh, lời đã nói tương đương như thánh chỉ, công tử đừng hại chúng thiếp." Vừa nói, Kiều Mai liền cúi y phục xuống.

Việc đã đến nước này thì nhiều lời cũng vô ích, không thể làm gì khác hơn là thuận theo tình thế, chuẩn bị hưởng lạc. Những chuyện sau chờ hưởng lạc xong rồi nói tiếp.

Tiểu Ngưu nhẹ nhàng nắm tay Kiều Mai nói "Kiều Mai, nghe ý tứ Thái hậu thì các nàng cũng là hoàng hoa cô nương sao?"

Kiều Mai đỏ mặt đáp "Vâng, chúng thiếp từ trước đến giờ luôn giữ bổn phận của hạ nhân. Lại nói, trong Hoàng Cung chỉ có mình hoàng thượng là nam nhân, còn nữ nhân thì không xuể, làm sao còn chú ý tới đám cung nữ hèn mọn chúng thiếp đây. Hơn nữa, chúng ta cũng không muốn để hoàng thượng sủng ái."

Tiểu Ngưu vừa nghĩ tới bộ dạng tên Hoàng Đế liền thấy cũng phải, cười nói "Đúng vậy, nhìn tướng mạo hãn ta thấy buồn nôn, huống chi là các nàng chứ?"

Kiều Mai cười nói "Chúng thiếp thật hâm mộ Ngưu công tử, muốn nói gì thì nói, không như chúng thiếp khắp nơi phải bần khổ. Nếu chúng thiếp nói những lời vừa rồi thì chính là đại nghịch bất đạo, tất cả đều bị lăng trì xử tử."

Tiểu Ngưu miệng nhếch nói "Con người ta từ trước đến giờ không quản vương pháp, ta chính là lão đại, ai cũng không quản được ta, dù là hoàng thượng cũng không được."

Các nàng nghe xong cũng cười theo Tiểu Ngưu, mọi người đều cảm thấy vô cùng vui vẻ. Có lẽ từ khi tiến cung đến giờ, các nàng chưa có cơ hội phát ra tiếng cười từ nội tâm.

Sau khi cười xong, Tiểu Ngưu liền động thủ. Nếu Kiều Mai là người quen thuộc nhất, như vậy người đầu tiên khai nhụy nên là nàng.

Nhìn bộ dáng khẩn trương ngượng ngùng của Kiều Mai, Tiểu Ngưu vừa thương tiếc lại vừa yêu thích. Loại xấu hổ thái cùng bất an của thiếu nữ cực kỳ động lòng người, ngay cả cao thủ tình trường như hắn cũng không thể không mê muội.

Khi cởi áo ngoài nàng xuống, Tiểu Ngưu có cảm giác kinh diễm. Nàng mặc một chiếc yếm màu phấn hồng, bả vai tròn trịa cùng cánh tay ngọc ngà hơi lộ ra, phía dưới là một chiếc quần lót nhỏ bằng sa mong. Hai đùi ngọc rắn chắc khỏe mạnh. Đồng thời, hắn cũng ngửi thấy trên người nàng mùi thơm nhàn nhạt cùng hơi thở thuần khiết.

Tiểu Ngưu từ từ đưa tay đặt lên vai nàng ngây ngốc nói "Nàng thật đẹp."

Kiều Mai then thùng nói "Công tử cũng có dáng người không tệ, chẳng qua thứ kia hơi có chút dọa người."

Tiểu Ngưu cúi đầu thấy nhục côn của mình đã kích động ngẩng cao đầu, hết như một mũi tên sắp bắn về phía trước. Quy đầu vinh quang lộ ra diện mục dữ tợn. Đến cả bộ rễ lông tựa hồ cũng chuẩn bị đứng lên, phối hợp với cảm xúc của chủ nhân.

Tiểu Ngưu cười ha ha nói "Đúng là có chút dọa người nhưng chỉ lát nữa nàng sẽ thích nó, muốn sờ nó, hôn nó, liếm nó nữa!"

Kiều Mai cúi đầu ngượng ngùng "Sao có thể chứ? Ta còn lâu mới làm như vậy."

Tiểu Ngưu khẽ cong người ôm nàng đặt đúng chỗ vừa cùng Thái hậu cuồng hoan. Đôi sắc nhãn tham lam thưởng thức nàng. Kiều Mai duyên dáng ngồi xuống, khoe mắt đong đưa, thần thái mê người. Nàng vốn là một người rất có tự tôn, mắc cỡ cúi mặt che chắn cảnh xuân.

Tiểu Ngưu thấy bốn mỹ nữ kia vẫn đứng nguyên tại chỗ, vẻ mặt rất không tự nhiên, muốn nhìn mà không dám nhìn, muốn đi lại không thể đi, hăn liền vẫy tay mỉm cười nói "Lại đây đi, chúng ta cùng trao đổi nào. Khi đó mới là người một nhà."

Bốn mỹ nữ đều đỏ bừng như mặt trời, bàn chân chầm chậm nhúc nhích tiến đến. Các nàng đi tới nhìn chăm chú Kiều Mai cùng Tiểu Ngưu, nhất là đối với thứ không an phận giữa háng Tiểu Ngưu vừa then vừa sợ. Đương nhiên là những cô nương thành thực, các nàng đều hiểu ai cũng không tránh được phải dung nạp cự vật kia. Vô luận là vui hay buồn đều muốn lưu lại hồi ức khó quên này.

Đúng vậy, nam nhân bất đồng với nữ nhân. Nam nhân thường chỉ nhớ đã qua bao nhiêu nữ nhân. Còn nữ nhân thì bất kể thế nào vẫn luôn khắc sâu ấn tượng với người đàn ông đầu tiên. Giờ phút này, các nàng đều hiểu rõ, thời khắc quan trọng nhất của mình sắp đến. Nếu may mắn thì sau lần này, tất cả khó khăn của các nàng sẽ kết thúc, có thể trở về bên cha mẹ người thân, hưởng thụ ngày tháng vui vẻ.

Tiểu Ngưu nhìn soi mói bốn mỹ nữ, dục hỏa hùng hực, hăn quyết định phải có biểu hiện tuyệt hảo để loại bỏ chướng ngại tâm lý các nàng, từ đó giải thoát mọi ràng buộc tận tình hưởng thụ khoái lạc.

Tiểu Ngưu cúi người hôn nhẹ trên thân thể mềm mại Kiều Mai. Nàng thở hổn hển tránh né, vẻ xấu hổ thiếu nữ càng kích thích Tiểu Ngưu. Thế

nên hấn càng cố gắng truy đuổi. Cho đến khi Kiều Mai ồ một tiếng, thân thể chấn động vì nụ hôn đầu tiên của thiếu nữ. Tiểu Ngưu triển khai tuyệt kỹ, dùng môi cọ xát, hai tay đồng thời mân mê thân thể nàng, vừa gia tăng tình thú, cũng xoa dịu sự căng thẳng, khêu gợi xuân tình của nàng.

Dưới sự nỗ lực của Tiểu Ngưu, Kiều Mai càng lúc càng thờ dốc, hơi thở nặng nề, thân thể cũng rung động, thấy vậy bốn nàng kia đều khẽ run rẩy, tâm tình nổi lên biến hóa lớn. Một cỗ nhiệt lưu dưới bụng các nàng dâng lên, càng ngày càng nóng lan khắp người. Kết quả là khiến các nàng đều mơ hồ có cảm giác ham muốn. Cảm giác này càng ngày càng mạnh, các nàng mặt như lửa đốt, miệng đắng lưỡi khô, như ngọn núi lửa có dấu hiệu bộc phát.

Mà Tiểu Ngưu cũng không chú ý những điều này, tâm tư hấn đều tập trung vào mỹ nữ trước mặt. Hấn đưa lưỡi liếm láp đôi môi Kiều Mai, không lâu sau, đầu lưỡi thúc về phía trước, ý đồ tiến vào trong miệng nàng. Kiều Mai cố gắng chống cự bằng việc ngậm miệng, không để cho hấn được như ý. Ở phương diện này Tiểu Ngưu lại rất có kinh nghiệm, hấn kiên nhẫn dây dưa cùng Kiều Mai. Mà nàng thì cực kỳ căng thẳng vì bên cạnh còn bốn người soi mói.

Mắt thấy khó có khả năng nhanh chóng khuất phục nàng, Tiểu Ngưu liền đổi biện pháp. Tay hấn ngắt mạnh một cái trên ngực Kiều Mai, làm nàng há miệng thở ra, chỉ khoảng khắc này đã đủ cho Tiểu Ngưu đưa đầu lưỡi vào dò xét.

Bên trong như dòng sông ấm áp, lưỡi hấn vùng vẫy như cá gặp nước, lập tức bắt sống chiếc lưỡi thơm tho của Kiều Mai. Trong vô tận mờ mịt, Kiều Mai dần bị Tiểu Ngưu làm ê muội, đành mặc kệ hấn chiếm tiện nghi. Hai đầu lưỡi dây dưa không nghỉ, phát ra những âm thanh chùn chụt của sự sung sướng, cũng làm bốn nàng bị ảnh hưởng lớn.

Vì muốn Kiều Mai nhanh tiến vào trạng thái, Tiểu Ngưu đưa hai tay trèo lên nãi tử xoa nắn, lúc nặng lúc nhẹ rất có kỹ thuật. Càng sờ mới thấy bầu vú nàng cực kỳ không tệ, iểu Ngưu một bên hôn nàng, một bên sờ nắn, cảm giác như bông bênh trên mây.

Thê nhưng điều này lại hại khổ Kiều Mai, nàng cháng váng cảm thấy phía dưới đã chảy nước, đành vất vả mở miệng khẩn cầu Tiểu Ngưu "Ta chảy nước rồi, ta chảy nước rồi."

Tiểu Ngưu cười ha ha "Không sao, chuyện bình thường thôi mà! Nàng sẽ còn có thể chảy nhiều nữa, chúng ta tiếp tục đi." Theo đó, bàn tay to lớn sục sạo vào trong chiếc yếm, trực tiếp chạm tới vú vật bên trong. Bầu vú của nàng thật non mềm như miếng đậu phụ. Tiểu Ngưu triển khai truy tìm đỉnh núi, vừa phát hiện liền dùng hai ngón tay kẹp chặt.

Những động tác liên tiếp này khiến Kiều Mai không còn chịu nổi đành kêu lên "A, đau quá! Ngưu công tử, chàng trêu chọc ta nữa, muốn làm gì thì trực tiếp làm đi."

Tiểu Ngưu nghe lọt tai nói "Được rồi, ta sẽ tăng nhanh tiến độ." Sau đó, Tiểu Ngưu tháo yếm nàng xuống, lại lột luôn quần lót đi. Kiều Mai theo bản năng còn muốn níu kéo không để Tiểu Ngưu làm loạn, nhưng cũng chỉ làm đáng một chút, rồi mảnh vải cuối cùng trên người nàng đã bị Tiểu Ngưu lấy xuống.

Tiểu Ngưu giương mắt to nhìn, Kiều Mai vội đem hai chân che chắn, hai tay còn ôm gối khiến hắn không nhìn thấy gì cả. Tiểu Ngưu cười sắc sắc nói "Ngoan nào, cho ta xem chút đi!"

Kiều Mai mặc dù xuân tâm nhộn nhạo, mặt đỏ như rặng mây nhưng vẫn muốn làm bộ một chút nên luôn miệng chối "Không, không, ta không thể cho người nhìn. Người là nam nhân, ta là cô nương."

Tiểu Ngưu giảo hoạt cười một tiếng, nói "Chỉ liếc mắt một cái thôi mà." Cũng không đợi nàng phản ứng liền xông lên kéo hai tay nàng xuống, mạnh mẽ tách chân ngọc ra. Chân ngọc vừa mở, Tiểu Ngưu liền thấy lông tơ thừa thốt, mơ hồ lộ ra một điểm đỏ tươi. Tiểu Ngưu tán thán "Thật là tuyệt đẹp!"

Kiều Mai mắc cỡ nhắm mắt, lại muốn gắt gao khép chân lại. Tiểu Ngưu đâu chịu, dùng chân to khỏe ngăn trở, lại đưa hai cánh tay tới. Làm gì ư? Tất nhiên là để khai quật mật động.

Cứ như vậy, Kiều Mai chỉ có thể nằm xuống. Nàng không dám mở mắt nhìn. Còn những đồng bạn nàng đều xem vô cùng nhập thần. Lúc này các nàng đã cảm thấy đỡ thẹn thùng hơn nhiều.

"Nhẹ chút nha, thiếp sợ đau lắm." Khi Tiểu Ngưu đưa ngón tay chạm dưới háng của nàng, Kiều Mai duyên dáng kêu to.

Tiểu Ngưu vừa nhìn sắc mặt nàng vừa dùng ngón tay khiêu khích. Nơi đó rất mềm mại, rất ướt át. Ngón tay hắn không chỉ đảo quanh một chỗ mà di chuyển khắp vực cấm địa của nàng, tiểu đậu đậu bị kích thích càng lúc càng trở nên to lớn, hoa cúc cũng vì thế mà co rút lại.

Hai cánh môi nàng đóng mở, phát ra những thanh âm rên rỉ trầm thấp, ngẫu nhiên còn kèm theo mấy tiếng cầu khẩn "Ngưu công tử, ta không chịu được rồi. Chàng đừng hành hạ ta nữa, đoạt lấy ta đi, ta nguyện ý làm nữ nhân của chàng."

Tiểu Ngưu cao hứng nói " Được, ta sẽ tới đây."

Vừa nói, hắn dùng thế Trương Quả lão cười lừa trên thân thể trần truồng của Kiều Mai. Sau đó, hắn cúi người tách đám lông tơ ra, đưa miệng tìm kiếm ngọc dịch quỳnh tương uống. Kiều Mai rên rỉ luôn miệng như bị bệnh khiến mấy nàng kia kinh tâm động phách che mặt lại, thế nhưng ánh mắt các nàng vẫn tập trung vào chiến trường không rời bỏ lỡ một khoảnh khắc.

Tiểu Ngưu úp cả mặt xuống, từ đó phát ra những tiếng dâm mỹ, làm hại Kiều Mai như muốn tắt thở bất cứ lúc nào. Trong sự kích thích cùng trống rỗng, nàng phát hiện một cây đại bồng tử đung đưa trước mắt. Quên đi cảm giác then thùng căng thẳng, nàng đưa hai tay chụp nó, từ từ chơi đùa như một hài tử nghịch món đồ chơi yêu thích.

Tiểu Ngưu bị bàn tay nhỏ bé của nàng táy máy đến nổi suýt nữa cướp cò. Hắn tự nhủ "May mà là Kiều Mai chứ nếu như là Thái hậu lời thì nàng nhất định đã dùng miệng ngậm rồi. Lúc đó thì ta sao có thể không bắn chứ." Tiểu Ngưu lo lắng cứ như vậy thì sẽ bị nàng đánh bại mất. Vì vậy, hắn đứng lên quay người lại, một lần nữa đặt nàng dưới thân.

Hắn gục trước ngực của nàng, tay phải chơi đùa một bên, miệng lại ngậm hạt đậu đỏ còn lại. Tư thế này khiến Kiều Mai nếm một loại tư vị khác. Nàng vặn eo lắc lư cái hông kêu rên "Ngưu công tử, van xin chàng, đừng hại ta nữa. Mau lại đây đi! Tiếp tục như vậy, ta sẽ chết mất."

Tiểu Ngưu cười nói "Nàng đừng chết nha! Còn có rất nhiều chuyện hay chờ nàng đó." Vừa nói chuyện, Tiểu Ngưu một tay cầm gậy nhắm ngay cửa động cắm vào bên trong. Bốn vị cô nương vừa thấy liền tò mò cùng tiến lên cẩn thận xem xét quá trình một cô gái trở thành đàn bà.

Dưới sự chú ý của mỹ nữ, Tiểu Ngưu chậm rãi nhét vào lỗ nhỏ. Nhục bồng hơi lớn nên khá khó nhét vào. Tiểu Ngưu dồn toàn bộ bản lĩnh, liên tục kích thích cùng tình thoại trêu chọc để phân tán sự chú ý của Kiều Mai, như vậy mới miễn cưỡng đi vào được quy đầu mà Kiều Mai đã kêu khóc thảm thiết. Nước mắt lăn dài, hiển nhiên hết sức đau đớn.

Tiểu Ngưu không thể làm gì khác, đành nói "Không sợ, không sợ, sắp xong rồi. Lập tức sẽ thoải mái thôi." Tiểu Ngưu lại dùng sức hơn, cây gậy lập tức xuyên thẳng vào hoa tâm.

Kiều Mai đau đớn như mất nửa cái mạng, nước mắt tuôn ào ào, liền ôm chặt Tiểu Ngưu không cho hấn lộn xộn, Tiểu Ngưu liền an ủi "Tốt lắm rồi, từ giờ nàng chỉ có vui vẻ thôi."

Một lát sau, Tiểu Ngưu rút gậy ra, chỉ thấy từ tiểu huyết lốm chớm vết máu. Trong lòng hấn đầy cảm khái, vừa làm một thiếu nữ trưởng thành, Tiểu Ngưu cũng nhiều hơn một phần vinh quang.

Sau đó, Tiểu Ngưu lại dùng tư thế này cẩn thận nhét vào, hai cánh tay còn vác lấy bắp đùi khiến cửa huyết nàng mở ra thêm chút ít. Tiểu Ngưu chỉ cắm vào nửa căn rồi ngừng lại làm điểm tựa, tiếp theo chỉ đưa vào với biên độ nhỏ, vừa làm vừa nhìn vẻ mặt Kiêu Mai.

Hai người càng kết hợp càng thuận lợi, cây đại bồng tử béo mập làm chặt ních lỗ nhỏ nàng, bất cứ lúc nào cũng có vẻ vỡ toác. Nhưng trải qua Tiểu Ngưu nhẹ nhàng ma sát, Kiêu Mai đã không còn khóc nữa, chân mày cũng dần dần giãn ra. Đây là một tín hiệu rõ ràng, Tiểu Ngưu dĩ nhiên hiểu nên cười ha hả thọc sâu cây gậy xuống tận đáy, tận đến hoa tâm mới thôi. Đến đây, hấn tạm thời ngừng lại, nhẹ nhàng cọ quậy trong chốc lát rồi lan ra diện rộng.

Sự thống khổ của Kiêu Mai nhanh chóng qua đi, cảm giác hoàn toàn bất đồng lúc trước. Nàng phát ra âm nhạc từ đáy lòng "Ừ! Thật to, sắp phá hỏng thiếp mất.". Cùng lúc, hông nàng cũng dao động, hạ thân ưỡn lên cao, hoàn toàn không có vẻ khổ sở mà là một loại hưởng thụ.

Nhìn phản ứng của Kiêu Mai, Tiểu Ngưu rất hài lòng. Hấn thả chân nàng xuống rồi sửa thành kiểu truyền thống; gục trên người của nàng, đem cây gậy nhét vào, để hai người kết hợp không còn khe hở. Ở tư thế này, Tiểu Ngưu xâm nhập dễ dàng hơn, tốc độ cuồng bạo như bão tố. Chỉ nghe thấy bành bạch loạn hưởng, lại có tiếng ư ư hoan ái đáp lời, đúng vậy biểu hiện Kiêu Mai đã thể hiện tâm tình của nàng.

Kiều Mai cũng hiểu được chút việc, theo bản năng ôm lấy cổ Tiểu Ngưu mà loạn hôn lên không có chút kỹ xảo, trên mặt cùng ngoài miệng Tiểu Ngưu. Hai chân ngọc cũng nâng lên kẹp ngang hông Tiểu Ngưu, cái miệng còn nhún nhảy theo tiết tấu, cái miệng còn lớn mật kêu to "Hảo ca ca, chàng thật mạnh mẽ! Làm người ta thoải mái muốn rời ra từng mảnh. A, chàng thật ác độc, sắp làm thiếp chết mất."

Tiểu Ngưu vừa tăng lực lượng vừa cười nói "Nàng không thể chết được đâu, nàng sẽ biết thế nào là dục tiên dục tử." Dứt lời, lại càng đút vào nhiệt tình như lửa, tốc độ vận động làm người ta hoa cả mắt, giống như là ngựa hoang chạy chồm.

Bốn vị mỹ nữ quan khán cũng phải hoa dung thất sắc, đồng thời toàn thân khó chịu. Các nàng từ lúc chào đời tới giờ còn chưa tận mắt nhìn thấy cảnh nam nữ hoan ái, không ngờ hoàn toàn bị lôi cuốn vào khung cảnh ngoạn mục này. Các nàng nhìn Kiều Mai khổ tận cam lai, quên hết tất cả mà thể hiện vẻ dâm đãng cực kỳ. Từ vẻ phóng đãng đến lời nói hết sức lớn mật, thật không thể tin được là phát ra từ chính miệng nàng. Các nàng không khỏi nghĩ đến bản thân cũng không tránh được lần này, trong lòng không khỏi hỗn loạn.

Kiều Mai dù sao cũng là tân thủ nên không kiên trì được bao lâu, lỗ nhỏ lại bắt đầu co rút lại. Tiểu Ngưu biết đây là khúc nhạc dạo cho phần cao trào, liền đem tốc độ đẩy lên cực hạn. Vừa mãnh liệt làm mấy chục cái, Kiều Mai mới tiết thân ồ ồ ra. Một dòng nước ấm tươi lên gậy Tiểu Ngưu, hân cảm thấy vô cùng thoải mái như trong dòng ôn tuyền. Lần thoải mái này cũng khiến hân không khỏi phân thần, chẳng kịp suy nghĩ đã bắn ra ngoài. Kết quả này không phải là điều Tiểu Ngưu muốn, thế nhưng có biện pháp gì đây? Đối với một người đàn ông có thể ngâm mình trong tiểu huyết mê người của mỹ nữ trước mặt, muốn không bắn cũng khó.

Tiểu Ngưu biểu diễn một màn cũng thoải mái cả người, liền đem Kiều Mai nhún như bún ôm lên giường nghỉ ngơi. Sau đó trở lại trước mặt bốn

nàng cười hì hì nói "Kiều Mai không tiếp tục được nữa. Vậy bây giờ đến phiên người nào?"

Bốn nàng nhìn nhau không ai lên tiếng, lại không tự chủ được mà lui về phía sau. Súng của Tiểu Ngưu vẫn còn trạng thái lên nòng, không có dịch thủy bôi ướt nên rất khó coi, hơn nữa còn mang theo vẻ tham lam cùng sát khí. Hiển nhiên vẫn còn muốn hiển lộ uy phong.

Tiểu Ngưu thấy bốn nàng không lên tiếng liền hiểu ý. Hắn cười nói "Các nàng không nói gì thì cùng tới đây với ta. Hiện tại hãy cởi hết y phục ra, sau đó nằm xuống chờ hảo sự đi!"

Tiểu Ngưu phát lệnh, bốn nàng không dám không nghe, đều chậm rãi cởi quần áo xuống. Quả nhiên khi bốn thân thể trần truồng hiện ra gây hiệu quả rõ rệt. Tiểu Ngưu cảm thấy trước mắt mình là bốn đóa hoa tươi đầy hương sắc, lại như bốn món ăn tươi ngon mọng nước chỉ muốn một hơi nuốt sạch các nàng.

Bốn cô nương cũng biểu hiện giống Kiều Mai, thần thái ngượng ngùng che che lấp lấp khiến Tiểu Ngưu muốn nổi điên. Sắc tâm bành trướng kéo theo dương căn căng phồng lên như quả khinh khí cầu, phong thái hung hãn ngạo nghễ khiến các trái tim các nàng nhảy loạn.

Tiểu Ngưu khen ngợi "Các nàng thật đẹp, làm ta thấy chảy nước miếng., nằm xuống thành một hàng, chúng ta cùng chơi."

Bốn nàng liền phủ phục xuống đất. Tiểu Ngưu lại nói "Để tay xuống, cho ta nhìn rõ ràng coi nào. Nhìn xem bộ ngực các nàng có lớn hay không, lông các nàng đen hay không." Chúng nữ đều bỏ tay ra, đồng thời cả hô hấp cũng như ngừng lại. Mặc dù nhắm mắt nhưng các nàng cũng biết ánh mắt nam nhân kia đang tham lam vuốt ve thân thể thuần khiết của mình.

Tiểu Ngưu chấp tay sau lưng đi qua đi lại, giống như một chuyên gia quan sát tỉ mỉ những món bảo vật, trong miệng còn than thở "Đẹp, thật đẹp,

tất cả đều đẹp! Kiều Trúc, chân nàng thật dài, thật thon, rất giống chiếc đũa. Còn Kiều Cúc, nàng thật xinh xắn, cặp vú rất vừa phải. Kiều Hà, nàng thật gợi cảm, ta vừa thấy đã muốn nằm lên rồi. Còn nàng nữa, Kiều Lan, bầu vú nàng thật ghê gớm, ta nhất định phải tận hưởng mới được." Vừa nói chuyện, Tiểu Ngưu bắt đầu động thủ.

Bốn nàng nghe hân lời ngon tiếng ngọt thì vừa thẹn vừa mừng, lại cũng rất khẩn trương. Khi hân tới gần ai thì các nàng đều run rẩy hồi hộp, hai người còn như thế, huống chi bên cạnh còn có người xem nữa, cảm giác lại càng bất đồng.

Tiểu Ngưu đầu tiên ôm Kiều Trúc, đưa tay sờ bắp đùi nàng, rất nhẵn mịn, rất bóng loáng, xúc cảm thật tốt, đồng thời cũng hôn lên làn môi nàng. Thế nhưng Kiều Trúc đã trực tiếp đưa miệng tới. Tiểu Ngưu mừng rỡ hưởng dụng. Kiều Trúc trong lòng nghĩ thầm, dù sao cũng không tránh được, không bằng nhiệt tình hưởng thụ, vậy nên nàng vươn đầu lưỡi ra cùng Tiểu Ngưu thưởng thức. Ba nàng kia vừa thấy cũng nằm không yên. Kiều Hà lớn mật hơn một chút, nàng đưa tay vuốt ve lưng Tiểu Ngưu nói "Còn chúng thiếp nữa." Ngoài ra nhị nữ cũng cùng đi lên.

Tiểu Ngưu cực kỳ vui mừng nói "Không vội, ai cũng có phần." Rồi lại thay phiên vuốt ve, thay phiên hôn môi các nàng, hân cảm thấy tay quá ít, miệng cũng quá ít, không cách nào đồng thời thỏa mãn các nàng.

Sau đó, Tiểu Ngưu vì muốn chúng nữ đều vui vẻ nên nằm xuống mặt đất, để chúng nữ tầm bảo trên người hân. Một chiêu này rất được hoan nghênh, xuân tình kích động, bốn nàng bắt đầu khúc giao hưởng hoan lạc cuồng loạn. Kiều Trúc ghé bên cạnh đầu Tiểu Ngưu hôn môi với hân. Kiều Lan cùng Kiều Cúc ở hai bên liếm láp bộ ngực. Mà Kiều Hà thì quỳ gối giữa háng Tiểu Ngưu khuấy động tiểu tử cường hân của hân.

Bốn mỹ nữ cùng động thủ, mỗi người một việc cùng Tiểu Ngưu điên đảo loạn phượng. Khoái cảm đến từ mọi nơi khiến Tiểu Ngưu đầu vầng mắt

hoa, từ khí sinh ra đến giờ hẵn chưa khi nào được sủng ái như thế.

Hắn cũng không nhàn rồi, hai tay thành thạo xoa bóp bầu vú Kiều Lan và Kiều Cúc. Cặp vú thật tuyệt, co dãn, mềm mại, so sánh với sờ cái gì đều đẹp.

Kiều Mai lúc này đã tỉnh lại, nàng tạm choàng áo, sững sờ nhìn cảnh tượng trước mắt. Nhìn thấy tràng biểu diễn này, nhất là những hành động lớn mật của tứ nữ, trong lòng cực kỳ phấn khích. Nàng nhìn thấy Kiều Hà quờ quạng thiếu kỹ xảo liền mỉm cười nói "Kiều Hà nè, bình thường không phải cô rất thích thổi tiêu đấy sao? Hôm nay đổi cái tiêu mới thổi thử đi, xem hiệu quả như thế nào?"

Kiều Hà nắm quy đầu, quay đầu liếc Kiều Mai một cái nói "Cô đừng làm trò, muốn làm thì cô tới mà làm, ta còn lâu mới thổi cái này." Vừa nói vừa ôn nhu vỗ về chơi đùa hai quả trứng.

Một lát sau, Tiểu Ngưu cùng Kiều Trúc tách miệng ra, cả hai đều thở hỗn hển. Nhất là Tiểu Ngưu, hẵn không thể tập trung bởi luôn có ba vị mỹ nữ quấy nhiễu. Hắn muốn chơi người ta, nhưng bây giờ xem ra là bị chơi rồi!

Cứ như vậy chừng một nén nhang. Tiểu Ngưu cảm giác mình bị áp bách, bị ăn hiếp. Hắn đành đưa ra quyết định, lệnh bốn nàng một lần nữa nằm xuống, hơn nữa yêu cầu bắt đùi phải giơ cao, mở ra thật rộng, lộ ra cánh cửa âm u thần bí.

Tư thế này rất dâm dăng, nó đem mọi lực phái nữ lộ rõ hoàn toàn. Mặc dù khó khăn, các nàng cũng cố gắng làm theo, dù sao hôm nay Tiểu Ngưu là chủ nhân của các nàng .

Tiểu Ngưu nhìn các nàng giơ lên cao bắt đùi, cái mông hướng lên trời, tiểu huyết đặc hữu cùng hoa cúc mời chào, sự xúc động không cần nói cũng có thể tưởng tượng.

Tiểu Ngưu nhiệt tình lượt liếm hết một lượt. Tay hắn cũng bận rộn vuốt ve chỗ bí ẩn. Quỳnh tương ngọc dịch cứ thế từ từ chảy vào miệng hắn. Chẳng mấy chốc, các cô nương đều đã phát ra thở hỗn hển, âm thanh dâm đãng luẩn quẩn cả căn phòng, làm cho người ta điên cuồng. Tiểu Ngưu quan sát tình huống liền phát động thể công.

Hắn bận rộn không ngơi tay. Một lát đâm vào lỗ này, lát sau lại cắm vào cánh hoa kia. Trong sự khoái cảm cùng vinh quang tột độ, Tiểu Ngưu cảm giác sâu sắc sự thiếu thốn của nhục bồng, nếu có thể trang bị thêm vài cây thì sẽ chia đều mưa móc cho chúng nữ.

Qua cửa thứ nhất, chúng nữ cũng không phải chịu thống khổ bao lâu; Tiểu Ngưu đại triển phép thần thông, tiếp tục hưởng lạc. Hắn khiêng bập đui Kiều Trúc, dồn lực thọc sâu; hắn lại ghé Kiều Lam lên người, một bên xực nàng, một bên chơi bầu vú của nàng; hắn lại để Kiều Cúc dùng tứ chi quăn chặt trên người, nhục bồng thì từ từ tiến vào như tản bộ; về phần Kiều Hà, hắn chọn kiểu tiến vào từ phía sau, Kiều Hà tay vịn ghế, mông bự vênh lên, một bên xực nàng, một bên sờ cặp mông lớn.

Hắn căn cứ đặc điểm từng mỹ nữ mà tiêu diệt từng bộ phận, sử dụng các chiêu thức tinh diệu khiến các cô nương chỉ trong thời gian ngắn đã đạt đến cao trào. Chỉ không lâu sau, các nàng đã nằm ngổn ngang đầy đất như hấp hối.

Nhưng đây cũng chỉ là tạm thời, hắn dù là mãnh hổ cũng không chịu nổi cả đàn sói! Chỉ lát sau đã có người hồi phục lại, chủ động yêu cầu sung hạnh. Tiểu Ngưu liền lên giây cót ban mưa móc cho nàng.

Vì vậy mà trong phòng ngủ thường xuyên truyền ra âm nhạc hoan ái. Đến khi Tiểu Ngưu cảm nhận sự mỏi mệt, cả đám cô nương đều bị hắn đánh tan tác. Tiểu Ngưu cũng phải thừa nhận loại điểm phúc này đúng là quá tốt nhưng cũng thật khổ sở, khó trách có nhiều hoàng đế đều đoản mệnh. Lý do rất đơn giản, bọn họ đã bị hút khô rồi.

Đến tối, Thái hậu vừa đến liền thấy Tiểu Ngưu vẫn giữ vững ở tư thế chiến thắng nên rất kinh ngạc. Nàng sai người dìu năm nàng đi, lại nhìn Tiểu Ngưu đầy tán thưởng "Chàng đúng là phi thường. Lấy một địch năm mà còn có thể bất bại, quả thật hơn xa thường nhân. Ta đã nói thì sẽ giữ lời, nhất định cho chàng tận hưởng thêm khoái lạc."

Tiểu Ngưu cười khở xoa mí mắt nói "Thái hậu đừng đề cao ta. May mà các nàng đều là lần đầu tiên, không có kinh nghiệm gì; chứ nếu không thì ta chỉ sợ đã biến thành cục thịt bùn nhão."

Thái hậu vui sướng đáp "Đừng khiêm nhường, chàng đúng là cổ chân nam nhân thực thụ! Không phải ta khen chàng mà thật sự khi ta thấy bộ dạng năm cô nương kia là biết chuyện gì xảy ra. Ai, xem ra chàng đã hạ thủ lưu tình với ta rồi, nếu như chàng dốc toàn lực thì chỉ sợ ta đã sớm mất mạng ấy chứ."

Tiểu Ngưu cười hì hì nói "Thế thì sao được. Chỉ cần Thái hậu thường xuyên khổ luyện nhất định sẽ trở thành cao thủ môn này thôi."

Thái hậu nghe vậy liền thở dài một tiếng, cau mày nói "Khổ luyện? Ta không phải là nữ nhân bình thường, ta là quốc mẫu, ta phải chú ý hình tượng của mình. Dù ta cao cao tại thượng, đại phú đại quý, nhưng so với người có thể tiêu diêu tự tại hưởng lạc với ai tùy ý thì sao chứ? Không. Ngoại trừ tiên hoàng, ta chỉ có một người đàn ông là chàng. Mà chàng với ta cũng chỉ là duyên bèo nước, chẳng mấy nữa chàng sẽ rời khỏi ta, ta lại trở thành một người cô độc. Sau này, cuộc sống của ta sẽ không còn có chàng, thật sự là rất khổ sở." Thái hậu vừa nói mà vành mắt ửng đỏ, nàng đã quên đi thân phận của mình mà trở thành người phụ nữ hoài xuân.

Tiểu Ngưu kinh ngạc, hẳn không ngờ nàng đã động chân tình. Vì thế hắn tiến lên cầm tay nàng nói "Thái hậu, nàng đừng thương cảm như vậy. Thiên hạ không có bữa tiệc nào không tan, chúng ta có thể có đoạn duyên phận này đã là trời cao thương xót. Ta chỉ là một người bình thường, có thể quen

biết với Thái hậu, yêu nhau, còn làm vợ chồng trong mấy ngày, ta còn có gì chưa thỏa mãn đây? Cũng giống như trăng sáng chiếu vào vũng bùn. Thế nhưng chúng ta đều còn trẻ, cuộc sống hãy còn dài. Sau này nếu chúng ta muốn nhất định còn có thể gặp mặt đi!"

Thái hậu thâm tình nhìn hân, nói "Chàng sẽ đến thăm ta sao?"

Tiểu Ngưu gật đầu, trịnh trọng nói "Đương nhiên, chỉ cần nàng muốn gặp ta thì ta sẽ đến."

Thái hậu nắm chặt hai tay Tiểu Ngưu nói "Ta đương nhiên muốn gặp chàng. Ngày nào ta cũng muốn ở cùng chàng. Thế nhưng chàng có con đường của mình, mà ta vẫn chưa yên tâm về nhi tử, thật là khó có thể vẹn toàn!"

Tiểu Ngưu cười tiêu sái "Đừng lo lắng, ta nhất định sẽ tới. Chỉ mong lúc đó, Thái hậu chưa quên ta là được."

Thái hậu nước mắt lưng tròng nói "Chắc chắn không bao giờ ta quên chàng. Ta dù quên đi mọi thứ nhưng vĩnh viễn không quên chàng. Chàng là một anh hùng, một hảo hán. Chàng đã bù đắp lại cho ta nỗi cô đơn bao năm qua." Nói đến đây, Thái hậu nở nụ cười rức rờ như mặt trời.

Thái hậu lại nói thêm "Nhưng ta không thể để chàng chạy đi sớm như vậy, ta còn muốn chàng ở cùng ta mấy ngày nữa."

Tiểu Ngưu đau khổ nói "Ta mong nàng để ta rời đi thôi! Nếu đợi đến lúc nàng chán ta rồi thì không còn ý nghĩa nữa. Cả hai ta đều sẽ lãng phí thời gian và tình cảm."

Thái hậu kéo tay hân cố chấp nói "Tiểu Ngưu, chàng hãy làm người tốt nốt lần này đi, hãy ở cùng ta thêm vài ngày nữa."

Tiểu Ngưu lắc đầu nói "Ta không muốn ở khách điểm nữa, ta đã ở đủ rồi. Nếu ở thêm vài ngày nữa chắc trên người của ta đầy rận mất."

Thái hậu trầm ngâm chốc lát rồi nói "Vấn đề này dễ thôi. Dù sao ở đó cũng không tiện cho chúng ta lui tới."

Tiểu Ngưu hỏi "Không ở khách điểm chẳng lẽ ta ở lại đây sao?"

Thái hậu gật đầu "Đúng vậy, ta quyết định chàng sẽ ở lại hoàng cung. Dù sao chàng cũng không ở lại đây lâu nên không cần lo lắng." Vừa nói đến chuyện rời đi, sắc mặt Thái hậu liền tỏ ra nặng nề, chân mày nhíu chặt lại.

Tiểu Ngưu cười cười, nói "Đừng nói chuyện này nữa, nói chuyện vui vẻ đi."

Thái hậu kéo Tiểu Ngưu ngồi xuống, nàng bắt đầu kể về thành tích của nhi tử, quả nhiên tâm trạng tốt hơn "Mấy ngày qua cả triều đều vui mừng, tất cả các đại thần đều đã ủng hộ nhi tử của ta. Nó làm việc rất có chủ kiến, càng lúc càng chững chạc xử lý quốc gia đại sự."

Tiểu Ngưu ừ nói "Đúng là rất giỏi, nhi tử nàng rất có triển vọng trở thành hoàng đế tốt."

Thái hậu hành diện tiếp lời "Nó sinh ra là để làm Hoàng Đế, đúng là hơn gấp trăm lần tên Thái Tử trước kia. Hẳn đúng là kẻ không bằng cầm thú, mưu sát phụ hoàng, còn phái thủ hạ giết nhi tử của ta, thế nhưng nhi tử của ta rất thông minh, nó không ở trong phòng ngủ, mà trốn trên một cây đại thụ. Những tên kia lục soát khắp mọi góc ngách nhưng không thể tìm ra. Lợi hại không, hài tử nhỏ như vậy mà rất có mưu kế."

Tiểu Ngưu hỏi "Hẳn biết Thái Tử sẽ ra tay sao?"

Thái hậu lắc đầu nói "Nó vốn dĩ không biết chuyện này nhưng mấy ngày trước, nó nhìn thấy Thái Tử sắc mặt bất thiện liền dự cảm có chuyện sắp

phát sinh; lại cộng thêm ta kịp thời phái người thông báo nên mới tránh thoát kiếp nạn này. Hoàn hảo, chính trong lần hoạn nạn này mới thể hiện bản lĩnh của nó."

Tiểu Ngưu lại nói "Nàng đúng là có một đứa con giỏi giang. Chỉ sợ chẳng bao lâu nữa, mẫu thân như nàng cũng không thể nhúng tay vào việc của nó được nữa."

Thái hậu thở dài một hơi "Vây cũng tốt, ta cũng không muốn xen vào việc trị quốc! Chỉ cần nó đủ khả năng thì ta chẳng muốn quản làm gì."

Tiểu Ngưu lại nghĩ tới tên Thái Tử ghê tởm, trong lòng liền không thoải mái, hăn hỏi "Còn việc tên Thái Tử mưu hại Hoàng Đế, nàng định xử lý thế nào?"

Đến vấn đề này, Thái hậu lộ ra vẻ mặt hung ác nói "Hăn từ nhiều năm nay đã muốn hãm hại mẹ con chúng ta, ta nhất định không thể để hăn sống sót. Huống chi, việc hăn mưu hại tiên hoàng là tội lớn, đáng phải phanh thây. Bất quá đám đại thần kia lại can ngăn, khuyên ta tha hăn một lần. Cuối cùng quyết định biếm hăn về làm thứ dân, đày biên cương, cả đời không cho phép trở về kinh thành."

Tiểu Ngưu hàm hừ "Thế vẫn quá tiện nghi cho hăn! Tiểu tử này dám với vô lễ nữ nhân của ta, ta thật bực hăn thành thịt vụn. Ngày đó hăn còn đá ta một cước nữa! Đúng là loại gái điếm nuôi."

Thái hậu cười nhạt "Ta cũng rất hận hăn thế nhưng không phải chàng đã nói tha được thì nên tha đó sao. Hăn cũng nhận đủ hình phạt rồi. Chuyến này đi biên cương có khác gì tử hình đâu? Nếu không có gì ngoài ý muốn thì cả đời này hăn cũng đừng mong sống sót trở về. Nghĩ tới đây, ta liền không hận hăn nữa. Ta cũng không muốn tái diễn lại chuyện Lữ hậu đối phó Thích phu nhân nữa. Những việc đó thật sự mất hết nhân tính."

Tiểu Ngưu tán thưởng "Nàng đúng là người có tấm lòng Bồ Tát. Có một Thái hậu như nàng đúng là phúc khí của hoàng thượng! Đúng rồi, những nữ nhân của tiên hoàng thì xử lý như thế vậy?"

Thái hậu đáp "Dựa theo quy củ, những nữ nhân không có con cái đều phải theo hầu tiên hoàng. Thế nhưng có chàng cầu tình thì miễn đi. Về phần tương lai các nàng, ta còn chưa nghĩ tới."

Tiểu Ngưu cười cười, nói "Các nàng ở lại trong hoàng cung cũng chẳng có gì hữu ích, chẳng khác gì cá chậu chim lồng cả. Theo ý ta thì hãy cứ để các nàng về nhà đi. Dù sao Hoàng Đế còn nhỏ, không cần nhiều mẹ kế như vậy."

Thái hậu trầm ngâm "Điều này hình như có chút không thỏa đáng."

Tiểu Ngưu cao giọng nói "Quy củ là do con người định ra. Nhi tử nàng chẳng phải theo quy củ cũng không thể làm hoàng thượng đó sao? Bởi vậy quy củ có thể thay đổi."

Thái hậu do dự rồi đáp "Ừ, người nói cũng có đạo lý."

Tiểu Ngưu nghe nàng nói là biết có thể xoay chuyển được. Hắn lại nghĩ tới lời cầu xin của năm nô tỳ liền muốn nói ra luôn. Cân nhắc một chút, hắn lại thấy chuyện này còn chưa thích hợp để nói, sau này nhắc lại cũng không muộn.

Sau đó, một đám cung nữ dâng đồ ăn lên, Tiểu Ngưu cùng Thái Hậu dùng bữa, bốn mắt nhìn nhau đầy tình tứ. Sau bữa ăn, hắn cáo từ rồi đi, tuy nhiên Thái Hậu kéo hắn lại nói "Chàng cứ ở nơi này đi. Thời gian chúng ta ở bên cạnh nhau không còn được bao lâu nữa. Trước khi chàng đi, lúc nào chàng cũng phải ở cùng ta, được chứ?"

Tiểu Ngưu thấy ánh mắt nàng đành nói "Được rồi, Thái hậu còn không sợ thì ta có gì phải sợ chứ?"

Thái hậu xúc động dựa đầu vào ngực hẳn, hơi thở như lan cất tiếng ní non "Việc ta đã nói thì sẽ giữ lời, chàng đã giải quyết năm cung nữ kia thì ta đương nhiên phải khao thưởng chàng. Bất quá, ta vẫn nhắc nhở chàng, thân thể quan trọng hơn. Ta không hi vọng chàng tiêu hao sức lực phá hoại thân thể, ta sẽ rất đau lòng."

Tiểu Ngưu cười dài "Ta là hạng người đó sao? Nàng xem thường ta quá đó."

Thái hậu nói "Dù sao ta cũng nói rồi, chàng làm sao thì làm!"

Tiểu Ngưu nói "Được rồi, ta không làm loạn là được chứ gì."

Không ngờ Thái hậu lại lắc đầu "Cũng không được, các nàng kia đã nói nhất định phải báo đáp chàng."

Tiểu Ngưu kinh ngạc hỏi "Các nàng thật sự muốn vậy sao?"

Thái hậu nặng nề gật đầu "Đúng vậy. Ta muốn ngăn cũng không ngăn nổi! Những ả này thật là lớn mật, dám làm chuyện này ngay trước mặt ta, thật ghê tởm."

Tiểu Ngưu vừa nghe xong liền cảm thấy không thể tưởng tượng nổi. Chuyện tốt tới dồn dập như vậy làm sao đối phó đây? Cái này đúng là một vấn đề nan giải...

MA ĐAO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 102: Chiến Đấu Không Ngừng

Thái hậu nói được là làm được. Chỉ tối hôm sau, nàng đã đem vài người đến làm bạn Tiểu Ngưu, trong lòng các mỹ nữ này, Tiểu Ngưu đã trở vị thần cứu rỗi họ khỏi cái chết, từ đó có thể thấy các nàng sẽ hầu hạ Tiểu Ngưu như thế nào.

Ban ngày, Thái hậu phụng bồi Tiểu Ngưu, cùng uống rượu tâm tình. Buổi tối lại có mỹ nữ như hoa như ngọc từng nhóm từng nhóm tới hiến thân. Đôi khi là ba người, có khi tận năm người. Thật là ngày ngày uống rượu, đêm đêm làm chú rể, dù là nam nhân nào cũng thật sự thỏa mãn.

Tiểu Ngưu chưa bao giờ có thể đoạt quá nhiều nữ nhân như vậy. Sự kiêu ngạo của nam nhân đặc biệt mãnh liệt trỗi dậy. Hẳn thậm chí còn quên đi thân phận, tưởng rằng mình đã trở thành hoàng đế.

Một buổi tối, hẳn được ba mỹ thiếu phụ hầu hạ. Các nàng rất hiểu chuyện, không cần Tiểu Ngưu chỉ điểm đã lảng xảng ai vào việc nấy. Tiểu Ngưu ngồi trên truông trên ghế tận hưởng các nàng sủng ái. Ba vị mỹ nữ cũng trần như nhộng, mùi thơm da thịt nồng đậm, sóng sữa sóng mông liên miên chập chờn, vẻ phong tình vạn chủng làm Tiểu Ngưu điên đảo.

Một mỹ nữ đứng sau lưng Tiểu Ngưu, bàn tay ngọc ngà mơn trớn cổ và vai hắn, một nàng phụ trách khúc giữa, còn nàng cuối cùng quỳ gối giữa háng hắn giải tỏa nhiệt hỏa cho cậu nhỏ.

Tiểu Ngưu thở hổn hển như trâu, cảm giác sâu sắc sự tươi đẹp của cuộc đời, vẻ khả ái của mỹ nữ. Hắn tán thán không thôi "Thật tốt, thật hưởng thụ!

Các nàng thật hiểu chuyện, ta cảm thấy mình đang làm Hoàng Đế rồi."

Một nàng tên Ngô Hương mỉm cười nói "Hi hi, Ngưu công tử không biết thôi, dù là tiên hoàng lúc cũng chưa được đãi ngộ thế này đâu. Trong mắt hăn, chúng ta chỉ là lũ nô tài hạ đẳng, không ai dám làm càn như thế. Cũng chỉ có chàng tốt như vậy, đối xử với chúng thiếp người thân, chúng thiếp nhất định sẽ làm cho chàng thỏa mãn." Vừa nói, trên tay lại tặng thêm chút sức.

Nàng tên Ôn Nhu cũng ngẩng đầu nói thêm "Còn không phải sao! Mỗi lần hầu hạ hăn, thiếp còn chẳng dám thở mạnh. Hăn bảo thiếp làm gì là thiếp vội làm luôn, lúc nào cũng sợ chọc giận hăn, gây họa sát thân. Hơn nữa trong lòng thiếp càng không muốn, trong tình huống như vậy, lúc lên giường còn gì vui thú! Như bây giờ thật tốt, chúng thiếp đều cam tâm tình nguyện, đúng là rất tận hứng."

Tiểu Ngưu càng nghe càng thoải mái, hăn hỏi "Thế hăn biểu hiện ở trên giường như thế nào? Công phu chăn gối thành thạo không?"

Ôn Nhu vuốt ve bộ ngực rắn chắc của Tiểu Ngưu thờ dài đáp "Nói hơi khó nghe nhưng thật sự hăn không phải con người. Cái thứ ghê tởm của hăn làm thế nào cũng không lớn lên được, cố gắng vài lần là ỉu xìu xìu. Thế mà lần nào cũng chửi rủa chúng thiếp hầu hạ không chu toàn, rồi xử phạt chúng thiếp. Chàng xem trên người thiếp có rất nhiều vết thương, tất cả đều do hăn dùng roi quất."

Quả nhiên trên bụng và vai nàng lằn lên những vết thương dài ngắn, hăn không nhịn nổi cất lời chửi rủa "Đúng là tên biến thái, hăn không phải con người mà."

Ôn Nhu lại nói "Hăn không muốn nữ nhân hầu hạ mà chỉ thích hành hạ chúng ta. Hăn thích đánh người, đánh đến khi chảy đầy máu mới cao hứng.

Lúc đó, hắc hừng phấn như con ruồi thấy ***. Chỉ như vậy, hắc mới kéo dài thêm được chút ít."

Tiểu Ngưu lại nghĩ "Biểu hiện của hắc có vẻ rất giống Mạc Tiểu Thiên, thích nhìn người khác chảy máu ròng ròng, còn vui mừng hơn cả thấy đồ ăn ngon."

Nàng còn lại là Lưu Vân đang dùng một tay chải chuốt âm mao của hắc, tay còn lại nắm nhục bổng tuốt lươn rất có nghề, đôi mắt đẹp bắn ra dâm quang sáng ngời, như chờ đợi, mời gọi mưa gió vùi dập. Nàng bổ sung "Không chỉ vậy thôi đâu, hắc còn thích chơi nam nhân nữa. Chính vì Thái hậu phản đối, hắc không dám mang nam tử vào cung mà tự mình ra ngoài chơi. Sắc dục như vậy khiến hắc tàn tạ gần chết rồi. Dù kẻ kia không mưu hại hắc thì hắc cũng không sống được bao lâu nữa."

Tiểu Ngưu khinh thường nói "Tên này thật sự là không có thuốc chữa. Xem ra tên Thái Tử giết hắc lại là trừ hại cho dân. Không phải, mà là lũ chó dại cắn nhau đến chết thôi."

Lưu Vân cười cười không nói thêm gì. Nàng lại tiếp tục công việc, đầu lưỡi thè ra đảo qua đảo lại trên quy đầu, chỉ vài lượt đã khiến Tiểu Ngưu như muốn bùng nổ, đứt quãng nói "Tuyệt, thật tuyệt! Ta muốn bắn rồi!"

Lưu Vân cười sáng lạn "Ta không để cho công tử bắn luôn đâu, chuyện tốt còn chưa hết mà." Sau khi nói xong, ngón tay nàng ngắt nhẹ mấy cái, quả nhiên hòa hoãn sự xúc động Tiểu Ngưu một chút. Rồi nàng vuốt ve hai viên bi, vừa cúi đầu "thối tiêu". Đầu tiên là dùng mặt ma sát thô nhục bổng, gây cảm giác triền miên không dứt. Được một lúc lại dùng cái lưỡi thơm tho liếm láp, không chỉ quy đầu mà mã nhĩ, nhục căn hay bất kỳ góc cạnh nào cũng không bỏ qua, hơn nữa độ nặng nhẹ rất vừa phải, vừa kích thích Tiểu Ngưu lại không để hắc phun mưa.

Tiểu Ngưu sung sướng thở dốc liên hồi, hăn vuốt ve mái tóc nàng tán thưởng "Nàng thật lợi hại! Ta thực muốn làm thần tiên rồi."

Ôn Nhu cười nói "Nàng ấy đã được sư phụ chuyên nghiệp dạy dỗ. Một chiêu này rèn luyện bao nhiêu năm, không nam nhân nào có thể chịu được."

Lưu Vân lại ngậm kem vào trong miệng, mút, bú, liếm, kỹ năng nào cũng thành thục khiến Tiểu Ngưu điên đảo. Hăn đúng là gặp phải cao thủ, muốn tâm bình khí hòa cũng không được.

Đến lúc nàng thu lại chiếc lưới, nhục bổng Tiểu Ngưu đã trở thành một cây đại cải củ. Cây gậy được làm sạch sẽ bóng loáng, quy đầu hùng dũng hiên ngang, vẻ hiêu chiến như muốn ăn thịt tất cả các vị mỹ nữ ở đây.

Tiểu Ngưu kích động "Đến đây đi, để ta làm các nàng đi! Ngồi lên nào, thử uy lực của nó xem."

Lưu Vân phun cây gậy ra, lau miệng thản nhiên cười với Tiểu Ngưu, nàng nghe lời bước lên đầu tiên. Ôn Nhu nhanh nhẹn chỉnh sửa tầm ngắm đúng hoa tâm, vì vậy, Lưu Vân ngồi xuống đội thẳng trên quy đầu. Trong u huyết của nàng sẵn có dòng suối tươi mát, quy đầu thẳng tuột tiến sâu vào bên trong. Lưu Vân bị đội vào tận đáy, sự khoái lạc đột ngột khiến nàng mê ly, đôi mắt đẹp hấp háy như nói "Công tử thật là thượng phẩm, to đến nỗi làm người ta không chịu được." Vừa nói lại ôm cổ Tiểu Ngưu lắc lư cái mông, cảm thụ sự ma sát của nhục bổng với hoa tâm tạo nên kích thích tuyệt vời. Tiểu Ngưu cũng ôm mông nàng chậm chạp nâng lên, mỗi một lần đều đội lên tận cùng huyết động.

Tiểu Ngưu không chỉ mãi mê với những cú thúc mà còn tận hưởng bầu vú nàng. Lưu Vân thở gấp không ngừng rên rỉ "Công tử, cảm giác thật tuyệt, giống như là đang bay vậy! Cái... Cái này sắp đâm chết ta mất." Cùng với lời nàng là dâm thủy tuôn ra tứ phía, lan xuống tận bắp đùi.

Tiểu Ngưu hưng phấn vô cùng. Một lát sau, hấn lại ôm nàng đặt xuống ghế, hai tay giữ hạ thân nàng hướng lên, hai chân banh rộng, đại bổng Tử Hùng dũng xông lên. Vùng đồng cỏ nàng không nhiều lắm, mỗi lần rút ra đều có thể thấy được thớ thịt non mềm.

Tiểu Ngưu đại triển hùng phong, một hơi đã hơn ngàn lần. Lưu Vân chịu không được đành giương cờ trắng đầu hàng. Hai mỹ nữ còn lại cũng dục hỏa thiêu thân, vội vàng đòi sủng ái.

Tiểu Ngưu cũng không từ chối, đưa cả hai lên giường. Dưới sự chỉ huy của hấn, hai người một ngựa một sấp nằm đè lên nhau. Cả hai huyết động đồng thời lộ ra, có thể cho quân tùy ý xuất nhập.

Tiểu Ngưu thấy vậy sắc tâm đại động. Ngô Hương có đôi chân dài miên man, vóc dáng thon gọn, tiểu huyết như một chiếc bánh bao rách một đường chir nhỏ. Ôn Nhu thì lại có thân hình đầy đặn, cái mông tròn lẳn như hai trái bưởi. Hai thân hình này kết hợp lại thành một tư thế cực kỳ động lòng người rồi. Cặp mông tuyết trắng, lông đen như gỗ mun, điểm lộ ẩn hiện đỏ tươi, khả ái.

Tiểu Ngưu tới gần, đưa tay mân mê hai cửa động, nhị bị dày vò kêu loạn lên, nước suối thiên nhiên không ngừng chảy ra, càng lúc càng như một nữ nhân dâm đẳng.

Làm tốt công tác chuẩn bị, Tiểu Ngưu mới thật sự nâng nhục bổng lên, vuốt ve cặp mông Ôn Nhu, lại cắm vào huyết của Ngô Hương. Khi Ngô Hương cất tiếng ca rên rỉ thánh thót thì lại rút ra đâm vào Ôn Nhu. Hai tay cũng bận rộn trên hai thân thể ngọc ngà, khiến hai chiếc miệng liên tục cất lên những âm thanh mê hồn.

Phí rất nhiều công sức mới thu thập xong hai nàng, lại thấy Lưu Vân phục hồi xong, cũng không nói nhiều mà lại lao lên hôn hấn, phía dưới đã là một biển nước. Không cần phải nói cũng biết là lại muốn rồi.

Tiểu Ngưu không còn cách nào khác mà đành lần nữa vác súng ra trận, dùng sức trâu mà cày cấy ruộng hoang, để cho các mỹ nữ tận hưởng hạnh phúc viên mãn.

Ở Hoàng Cung không bao lâu, hắn đã chẳng còn nhớ làm qua bao nhiêu mỹ nữ rồi, trong đó riêng khoản khai bao cũng không ít nàng. Hắn chỉ có thể khẳng định một điều, từ khi thay thế công tác của hoàng đế trước kia an ủi các nàng, hắn đã giúp các nàng thành những đóa hoa toả sáng rực rỡ.

Hơn nữa Thái hậu đã đồng ý thỉnh cầu của Tiểu Ngưu để các nàng về nhà, trong đó có cả năm cung nữ kia.

Khi Tiểu Ngưu cùng các giai lệ khoái hoạt đến cao trào, hắn cảm thấy là nên rời đi rồi. Thái hậu cũng không còn kiên quyết giữ hắn lại, thế nhưng vẫn hết sức lưu luyến. Lúc này, nàng nhìn hắn đầy thương cảm với những hàng nước mắt ly biệt chảy dài trên má, nàng nhào tới ngực Tiểu Ngưu, như một cô bé làm nũng không để Tiểu Ngưu rời đi.

Tiểu Ngưu cũng ôm nàng thật chặt nói "Nếu nàng thật yêu ta thì chúng ta sau này vẫn có cơ hội. Lúc đó, ta sẽ không đi đâu nữa, nàng cũng không làm Thái hậu, an tâm làm nữ nhân của ta. Nàng thấy thế nào?"

Thấy nàng hồi lâu không đáp, Tiểu Ngưu mỉm cười nói "Thời gian còn rất dài, nàng hãy suy nghĩ thật kĩ vấn đề này đi."

Thái hậu dịu dàng nhìn Tiểu Ngưu, dẫn đo nói ra "Chàng đã nói sẽ tới thăm ta, nhất định không được nuốt lời đó. Nếu chàng nuốt lời, ta sẽ hạ lệnh bắt chàng."

Tiểu Ngưu nói "Được, ta đáp ứng nàng. Có lẽ sau khi ta đi thì chẳng bao lâu nữa, nàng sẽ không nhớ ra ta nữa."

Thái hậu cười khở "Chỉ hy vọng như thế. Ta thật sự muốn quên chàng đi, như vậy ta sẽ không còn phiền não nữa."

Tiểu Ngưu buông nàng ra, nói "Được rồi, ta phải đi thôi. Khi nào rảnh rồi ta sẽ tới, nơi này cũng không thể tùy ý ra vào như khách sạn được."

Thái hậu gật đầu nhìn Tiểu Ngưu, vẻ mặt lưu luyến. Nàng nói "Chàng chờ một chút, ta có món đồ muốn tặng chàng." Rồi từ trong áo móc ra một khối ngọc kỳ lân tinh xảo, đặt vào tay liền thấy mát lạnh.

Thái hậu lại nói "Cái này tặng cho chàng, sau này khi chàng nhớ đến ta thì hãy lấy ra xem, tựa như nhìn thấy ta vậy. Khối ngọc này đã theo ta nửa đời, ta muốn từ giờ chàng luôn giữ nó bên mình, nếu chàng không nhớ đến ta, ta sẽ ném nó xuống đất."

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, tiếp nhận khối ngọc "Làm sao lại như vậy chứ, chẳng lẽ Tiểu Ngưu ta ở trong mắt nàng lại không có tim phổi như vậy sao?"

Đêm đó, hai người cùng ngủ, cũng không hề làm chuyện khác. Tiểu Ngưu có một buổi tối thoải mái mà Thái hậu thì cả đêm chẳng thể chợp mắt. Tới hôm sau, Tiểu Ngưu lại thấy có một đoàn nữ nhân tới cáo biệt. Các nàng đều giống Thái hậu, lưu luyến không rời với Tiểu Ngưu, thật giống như sinh ly tử biệt.

Tiểu Ngưu cười an ủi mọi người "Các nàng đừng như vậy! Ta sẽ ngụ ở Hàng Châu, nếu mọi người thật sự nhớ tới ta hay không có nơi nương tựa thì cứ tới đó tìm ta. Chỉ cần hỏi công tử nhà ai nghịch ngợm, phá phách nhất thì sẽ có người chỉ đến nhà ta." Nghe vậy chúng nữ đều phì cười.

Cảm xúc ly biệt này khiến cả người lạc quan như Tiểu Ngưu cũng cảm thấy chua xót. Các nàng tuy không dám đi lên ôm hân nhưng những ánh mắt thâm tình mà bi thương vẫn xiết chặt lòng hân. Tiểu Ngưu rất muốn nói các nàng hãy theo ta đi! Các nàng đều sẽ là nữ nhân của ta. Nhưng hân không nói ra bởi vì hân biết điều này không thực tế. Mình đến giờ còn chưa

có chỗ ở cố định thì làm sao cho các nàng hạnh phúc đây? Hơn nữa, các nàng cũng có con đường của mình, có lẽ các nàng sẽ có lựa chọn tốt hơn!

Khi Tiểu Ngưu xuất cung mang theo chút tâm tình khổ sở, hắn quay đầu lại nhìn nơi này và hồi tưởng lại những gì trải qua mà có cảm giác như một giấc mơ. Ta và Thái hậu phát sinh quan hệ ư? Ta đã trở thành hoàng đế có một đại hậu cung rồi sao? A, quá mờ mịt.

Tiểu Ngưu dứt bỏ mọi ý nghĩ, quyết tâm bước đi rời khỏi thiên đường này, chạy về phía tiền đồ của mình.

Tiểu Ngưu đi qua phố xá sầm uất, xuyên qua đường cái, trong đầu hỗn loạn. Đúng ra thì mục đích đến kinh thành của hắn đã đạt được, hắn là phải mừng rỡ trở về mới đúng. Thế nhưng Nguyệt Ảnh vẫn chưa thuộc về mình, nàng vẫn như ánh trăng trên trời cao, muốn chạm tới mà không thành. Tiểu Ngưu tự nhủ "Nếu có một ngày nàng muốn trở thành thê tử của ta thì liệu ta có thể hưng phấn mà ngất đi hay không đây?" Còn có, tình cảm của thái hậu cùng chúng nữ dành tình cũng khiến cho Tiểu Ngưu lo sợ bất an. Hắn cảm giác mình nợ họ rất lớn, e rằng cả đời này cũng không trả đủ.

Đang suy nghĩ lung tung, hắn đâm phải một người, kẻ này đội chiếc mũ lớn che nửa khuôn mặt, giống như một nông phu bình thường. Khi hắn lướt qua bên cạnh Tiểu Ngưu còn để lại một câu "Đi theo ta đi!".

Tiểu Ngưu ngẩn ra, cảm giác thanh âm này đặc biệt quen thuộc. Trong đầu sực nhớ ra một người, hắn vui mừng xoay người đi theo.

Người nợ quanh co rồi đi tới một khách sạn. Bước vào một phòng, người người nợ bỏ mũ xuống, rõ ràng là sư huynh Chu Khánh Hải.

Tiểu Ngưu cười lớn chạy tới, nắm chặt tay Chu Khánh Hải kêu lên "Đại sư huynh, sao người lại tới đây? Còn đóng giả thành bộ dáng này nữa. Ta thật nhớ các người muốn chết."

Chu Khánh Hải mang vẻ mặt thật thà cười nói "Tiểu Ngưu, đệ càng ngày càng cao lớn, đẹp trai ra rồi, ta suýt không nhận ra được nữa."

Hai người cùng ngồi xuống, Tiểu Ngưu vội hỏi "Sư nương sức khỏe thế nào? Còn Nguyệt Lâm, Nguyệt Ảnh nữa? "

Chu Khánh Hải cười cười "Đệ đừng vội, chờ ta lấy hơi đã, từ từ nói cho đệ nghe."

Tiểu Ngưu còn hỏi "Còn huynh nữa, sao lại tới kinh thành? Cũng thật trùng hợp, chúng ta không sớm không muộn lại gặp nhau ở đây. Xem ra ta thật có duyên với Lao sơn!"

Chu Khánh Hải chậm rãi nói "Từ khi đệ đi, Lao sơn giống như đã thay đổi tất cả. Sư nương rầu rĩ không vui, sư phụ lại hận đệ nghiêng răng nghiêng lợi. Tần Viễn thường xuyên say bết nhè. Chỉ có Tử Hùng vẫn chăm chỉ luyện công. Bất quá Lao sơn không còn náo nhiệt như trước." Vừa nói lại thở dài một hơi.

Tiểu Ngưu nghe xong cũng thấy buồn, hẳn biết mình ảnh hưởng của những việc mình gây ra với với Lao sơn, không nói người khác, ít nhất cũng đã kích không nhỏ với sư nương cùng Nguyệt Lâm.

Tiểu Ngưu trầm mặc một lát lại hỏi "Nguyệt Ảnh bị đưa vào cung, mọi người có biết không?"

Chu Khánh Hải hồi đáp "Lúc đầu không biết, sau đó có nghe ngóng được tin tức này."

Tiểu Ngưu bất bình hỏi "Nếu biết thì tại sao không có ai đi cứu nàng?"

Chu Khánh Hải lại thở dài "Sư phụ có lệnh, không cho phép ai đi cứu. Ông ấy còn nói nàng đã không nghe lời như vậy thì không quản đến nàng nữa."

Tiểu Ngưu sừng sờ "Người khác không cứu nàng chẳng lẽ sư nương cũng không đi sao? Mạnh Tử Hùng chẳng lẽ không cứu sao?"

Chu Khánh Hải lại nói "Sư nương cũng rất muốn đi, sau lại nghe nói đệ đã đến kinh thành nên mới thôi. Sư nương biết bản lĩnh của đệ, tin tưởng đệ nhất định làm được." Tiểu Ngưu cảm thấy rất ấm áp. Hắn có thể cảm nhận được yêu thương cùng tín nhiệm của nàng với mình.

Chu Khánh Hải còn nói "Tử Hùng cũng muốn đi nhưng sư phụ phản đối, nên hắn đành bỏ ý nghĩ này đi. Ta còn khuyên hắn, nàng sắp trở thành thê tử của hắn, với tư cách một người trượng phu thì dù chết cũng phải đi cứu nàng."

Tiểu Ngưu vỗ bàn nói "Đại sư huynh nói đúng, đệ cũng nghĩ như vậy."

Chu Khánh Hải nói "Vốn Tử Hùng cũng do dự rất lâu, kết quả là hắn quyết định không đi. Ta đoán là hắn sợ không cứu được người mà còn mất cả mạng."

Tiểu Ngưu thấy vậy đành nói "Đệ vẫn cho rằng hắn chỉ không ưa mình đệ thôi, nhưng hắn là rất yêu Nguyệt Ảnh, tuyệt sẽ không nhìn nàng sống chết mặc bay. Không ngờ ta đã nhìn lầm người, hắn là kẻ ham sống sợ chết, là kẻ không có tình người. Nếu có một ngày, cha hắn gặp nạn, hắn cũng sẽ không ra tay cứu giúp."

Chu Khánh Hải tiếc hận "Ta cũng đã nói với Tử Hùng nếu lúc này còn không đi thì chẳng khác nào đẩy Nguyệt Ảnh vào tay kẻ khác. Thế nhưng hắn vẫn thờ ơ, chẳng có một chút khi phách của nam tử hán đại trượng phu gì cả."

Tiểu Ngưu ủng hộ "Xem ra hắn chẳng phải loại tốt đẹp gì, cũng chỉ có cái mã bên ngoài thôi."

Chu Khánh Hải chuyển chủ đề, nhìn Tiểu Ngưu đầy tán thưởng nói "Tiểu Ngưu này, đệ đúng là có tài đó, chỉ một mình đệ dám xông vào hoàng cung cứu được Nguyệt Ảnh ra. Ta nghĩ chính mình cũng tuyệt không làm được. Chỉ bằng điểm này, người đã hơn ta rồi."

Tiểu Ngưu cười nói "Đại sư huynh đừng nói vậy. Đệ có thể cứu được cô ấy ra cũng chỉ là nhờ vận khí tốt thôi."

Chu Khánh Hải nói tiếp "Đệ biết không? Nguyệt Ảnh đã trở lại Lao sơn rồi."

Tiểu Ngưu ồ lên "Vậy sao? Thế nàng đã nói những gì?"

Chu Khánh Hải khẽ mỉm cười, nói "Nàng đã kể lại toàn bộ mọi chuyện. Sư phụ cùng Tử Hùng nghe được chính đệ là người cứu nàng đều tức giận. Tử Hùng còn tuyên bố muốn quyết đấu với người. Nguyệt Ảnh tức giận muốn giải trừ quan hệ phu thê với Tử Hùng. Điều này khiến toàn bộ Lao sơn chấn động. Sư phụ kiên quyết phản đối, mà Tử Hùng cũng không muốn. Thế nhưng có vẻ Nguyệt Ảnh đã hạ quyết tâm rồi. doc truyện tại . Sư phụ không chịu buộc Nguyệt Ảnh đưa ra lý do, nàng liền nói rằng không thích hợp làm thê tử của hắn, rồi nàng dập đầu từ biệt sư phụ cùng sư nương."

Tiểu Ngưu kích động lên. Hắn thầm nhủ "Xem ra vấn đề đã được giải quyết, những ngày tươi đẹp của ta và Nguyệt Ảnh sắp tới rồi. Nàng còn có nơi nào để đi đây? Nhất định tới tìm ta rồi. Cũng không uổng công Tiểu Ngưu này lao tâm khổ tứ, Nguyệt Ảnh sắp trở thành người của ta, ha ha."

Chu Khánh Hải lại nói "Tiểu Ngưu này, sư huynh vô cùng bội phục đệ. Đệ thật giỏi đó, đã làm Nguyệt Ảnh cảm động. Ai ngờ rằng chính chúng ta đã âm mưu hại nàng chứ! Có lẽ nàng đã quên đi hết thảy rồi. Nếu như vậy thì tốt quá, oan gia nên giải không nên kết. Lại nói, dù sao nàng đã thất thân với đệ rồi, coi như là giết đệ cũng vô ích."

Tiểu Ngưu nghe hần nhắc lại chuyện này bèn nói "Đại sư huynh, ta còn vấn đề muốn hỏi, chính là về chuyện đêm hôm đó."

Chu Khánh Hải biến sắc, đành nói tiếp "Được rồi, đệ hỏi đi, sư huynh nhất định sẽ cho đệ câu trả lời hài lòng."

Tiểu Ngưu híp mắt, hồi tưởng đến cái kia tốt đẹp chi dạ từng màn, hỏi "Đêm hôm đó, làm sao mà Nguyệt Ảnh và Tử Hùng ngất xỉu vậy?"

Chu Khánh Hải hồi đáp "Chắc đệ cũng nhìn ra, rượu của bọn họ đã bị hạ được."

Tiểu Ngưu lại hỏi "Là ai làm, thuốc lấy từ đâu ra?"

Chu Khánh Hải đáp "Là một nha hoàn, thuốc đương nhiên do ta cung cấp. Loại thuốc này là do chính ta chế thành, vô sắc vô vị, thả vào trong rượu, không ai có thể phát hiện được." Nói đến đây, Chu Khánh Hải lộ ra vẻ đắc ý về thành tựu của mình.

Tiểu Ngưu hỏi tiếp "Nha hoàn kia là ai? Sao ta không biết vậy?"

Chu Khánh Hải đáp "Nàng chỉ là một tiểu nha hoàn trong phòng bếp, tất nhiên đệ không chú ý tới nàng rồi."

Tiểu Ngưu nghi ngờ "Sao nàng nghe lời huynh? Nàng không biết hậu quả khi chuyện này lộ ra sao?"

Chu Khánh Hải vuốt cằm rồi chậm rãi đáp "Nàng đương nhiên nghe lời ta, nếu không mới là lạ!"

Tiểu Ngưu suy nghĩ một chút liền nhẹ giọng cười "Đại sư huynh, bình thường huynh nhìn rất phúc hậu, không phải là đã kim ốc tàng kiều đấy chứ?" Trong lòng lại nói "Người không chịu nói ta cũng không sợ, chờ ta trở về Lao sơn sẽ điều tra ngọn ngành." Lại nghĩ, chuyện đã xảy ra như vậy

thì nha hoàn kia làm sao có thể bình yên vô sự đây? Dù không chết thì ít nhất cũng trốn đi rồi chứ. Vừa nghĩ tới kết cục nàhng, Tiểu Ngưu chợt thấy lạnh cả người, cảm thấy đại sư huynh này tuyệt đối không hề thuần phác như hần vẫn nghĩ.

Chu Khánh Hải nghe Tiểu Ngưu trêu ghẹo liền ửng đỏ nét mặt già nua, cười khan vài tiếng nói "Nếu muốn hoàn thành một việc đôi khi không thể làm một người được mà cần phải có trợ thủ. Đệ nếu muốn khống chế một người nhất định phải bắt được nhược điểm của họ, một kích tất sát." Rồi làm một động tác tóm gọn.

Tiểu Ngưu không muốn nói tiếp về vấn đề này nên chuyển qua "Đêm hôm đó may nhờ đại sư huynh hỗ trợ, nếu không ta sẽ không thể nào thực hiện được giấc mộng của mình. Nếu bọn họ trở thành vợ chồng thì ta chắc chết luôn cho rồi."

Chu Khánh Hải cười nhạt "Ta đã nói rồi đây là chúng ta cùng phối hợp làm. Đừng tưởng vậy chứ ta có thu hoạch khá đó, chẳng qua đệ không thấy mà thôi. Ta còn nói nếu một ngày chúng ta trở thành kẻ địch, đệ nhất định phải tha ta một mạng đó."

Tiểu Ngưu gật đầu, nói "Đệ đáp ứng huynh, chỉ mong chúng ta sẽ không bao giờ thành kẻ địch. Đúng rồi, chuyện đêm hôm đó Mạnh Tử Hùng đã biết chưa?"

Chu Khánh Hải nói "Chỉ có sư nương, sư phụ, Nguyệt Ảnh và ta biết thôi. Ta nghĩ sư phụ là vì danh tiếng của phái Lao Sơn, cũng vì sĩ diện cho Tử Hùng mới không vạch ra chân tướng. Chỉ nói người đoạt Ma Đao chạy trốn."

Tiểu Ngưu cười khẩy "Cái lý do này chẳng hề ỉnh chít nào. Ông ấy nói như thế chẳng phải là cho người khác biết Ma Đao vẫn luôn ở trong tay ông ấy sao?"

Chu Khánh Hải nói "Còn không phải sao! Cố nhiên là ông ấy muốn đặt đệ trên mũi đao nhưng đồng thời cũng là dẫn lửa thiêu thân. Từ khi tuyên bố như vậy, trên rất nhiều có uy tín đã tới chất vấn ông ấy. Sư phụ cũng không thể giải thích được, may có sư nương che dấu hết đi."

Tiểu Ngưu cũng đồng ý "Sư nương dù sao vẫn inh hơn sư phụ một chút."

Chu Khánh Hải nhìn sang cây đao của Tiểu Ngưu thử dò xét "Tiểu Ngưu, cây đao này có phải là Ma Đao mà người trong võ lâm đều muốn không?"

Tiểu Ngưu cười cười, sau đó rút đao ra đưa tới "Đại sư huynh, tự huynh nhìn đi?" Hắn cố ý không trả lời để đại sư huynh này tự mình suy nghĩ.

Chu Khánh Hải vui mừng cầm đao, lật nhìn hồi lâu tự nhủ "Chẳng lẽ cây đao này không phải là Ma Đao ư? Trông chẳng có vẻ gì đặc biệt cả. Chẳng lẽ tất cả mọi người đều nghĩ sai rồi sao?" Vừa nói, Chu Khánh Hải lại liếc nhìn Tiểu Ngưu đầy ngờ vực.

Tiểu Ngưu cũng không giải thích mà lấy đao lại rồi nói "Chẳng có binh khí nào là vô địch. Lăn lộn trên giang hồ chủ yếu phải dựa vào đầu óc. Huynh thấy đúng không?"

Chu Khánh Hải gật đầu "Không sai, một cây đao không thể quyết định được tất cả."

Tiểu Ngưu lại nói "Ta vẫn có nghi vấn nghĩ mãi không ra, có lẽ đại sư huynh có thể giải đáp giúp đệ."

Chu Khánh Hải nói "Đệ nói thử xem."

Tiểu Ngưu thở dài nói "Nguyệt Ảnh là một cô nương rất tốt, làm sao nàng lại si tình với Mạnh Tử Hùng như thế? Ta nghĩ theo ánh mắt và tiêu

chuẩn của nàng thì không thể ư ả gì gã Mạnh Tử Hùng được, sao lại có thể chấp nhận thành thân với hản chứ?"

Chu Khánh Hải nhú mày nói "Đệ hỏi rất hay. Vấn đề này nếu đệ hỏi người khác chỉ sợ đều không đáp được. Thế nhưng ta lại biết chuyện này, hơn nữa là tuyệt đối chính xác."

Tiểu Ngưu vội hỏi "Vậy là tại sao?"

Chu Khánh Hải từ từ nói "Nguyệt Ảnh gả cho Tử Hùng không liên quan gì tới tình cảm. Đệ không thấy sao, lúc Nguyệt Ảnh xuất hiện trước đêm tân hôn mà tâm trạng không tốt, không hề giống như một cô nương sắp xuất giá"

Tiểu Ngưu nói "Đúng vậy, lúc đó đệ đã cảm thấy kỳ quái, nàng sắp làm tân nương tại sao lại mất hứng chứ."

Chu Khánh Hải trầm tư một hồi rồi nói "Nàng muốn gả cho Tử Hùng là để thực hiện dã tâm của mình."

Tiểu Ngưu ồ lên ngạc nhiên "Là sao? Nàng muốn làm Lao sơn đệ nhất phu nhân sao?"

Chu Khánh Hải cười cười "Ta cũng chỉ có thể nói tới đây. Mỗi người đều có bí mật của mình, ta cũng không muốn bóc trần nàng. Nếu đệ thật sự muốn biết thì có thể hỏi thẳng nàng, không chừng nàng sẽ cho đệ đáp án."

Tiểu Ngưu tức giận nhìn chăm chăm nét mặt già nua của Chu Khánh Hải nửa ngày mới thốt ra "Ta thật không rõ, tại sao ta không thể nhìn thấu ảo diệu bên trong mà huynh lại có thể biết rõ ràng chứ? Xem ra Tiểu Ngưu này không đủ thông minh để hiểu rõ nàng!"

Chu Khánh Hải lắc đầu nói "Đệ sai rồi, không phải đệ không đủ thông minh, không phải đệ không đủ hiểu rõ nàng mà chủ yếu là vì thời gian đệ ở

Lao sơn quá ngắn mà không biết tình hình. Ta biết rất khó nhưng chuyện này đệ hãy tự đi tìm đáp án."

Tiểu Ngưu vẫn không hiểu ra sao, thế nhưng có thể biết Nguyệt Ảnh gả cho tên Tử Hùng kia không vì tình cảm thì đã rất hài lòng. Hắn nghĩ mãi cũng không ra dã tâm của nàng là gì nên cũng không dây dưa vấn đề này nữa, liền hỏi "Huynh còn chưa nói cho đệ biết huynh tới kinh thành làm gì đó?"

Chu Khánh Hải nhếch miệng cười "Đệ hôm nay có rất nhiều vấn đề đó, làm ta mệt chết đi được."

Tiểu Ngưu cũng cười một tiếng, lập tức gọi chương quỹ đưa một bàn tiệc rượu lên. Không tới nửa khắc, rượu và thức ăn đều mang lên đủ. Hai huynh đệ ngồi đối diện chén chú chén anh, thời gian trước kia tựa hồ quay trở lại.

Hai người uống vài ngụm, Chu Khánh Hải mới thấp giọng nói "Lần này ta ra ngoài không phải là rảnh rỗi mà có chuyện quan trọng."

Tiểu Ngưu tò mò "Có thể nói cho đệ biết hay không?"

Chu Khánh Hải nói "Vốn là không thể, bất quá ta coi đệ là người mình nên không muốn giấu diếm. Ta đại biểu Lao sơn đi liên lạc chương môn các phái cùng thương thảo làm một đại sự." Thanh âm càng lúc càng thấp.

Tiểu Ngưu hỏi "Đại sự gì mà phải sai huynh đi làm."

Chu Khánh Hải hồi đáp "Sư phụ muốn liên lạc các bằng hữu chính đạo, tập kích tà phái, lập uy vọng cho bản thân, từ đó thực hiện giấc mộng của ông ấy."

Tiểu Ngưu nghi ngờ "Sư phụ là chương môn phái Lao Sơn, uy vọng cao lớn như vậy rồi mà còn muốn làm gì? Chẳng lẽ muốn làm mình chủ võ lâm

sao ?"

Chu Khánh Hải nhâm nhi một chén rồi nói "Không sai, là sư phụ muốn làm võ lâm minh chủ. Người khác không biết nhưng không thể dấu diếm được ta. Sư phụ mặt ngoài quân tử nhưng thực tế rất có dã tâm. Tại sao hàng năm ông ấy bế quan luyện công? Tại sao hàng năm không ra ngoài gặp người khác? Hết thấy đều vì một mục đích, muốn làm minh chủ võ lâm."

Tiểu Ngưu phê bình "Muốn làm minh chủ cũng không sai, người nào cũng có giấc mộng của mình, chẳng qua không thể tạo dựng vui vẻ dựa trên sự thống khổ của người khác."

Chu Khánh Hải uống một hớp rượu, khuôn mặt đã ửng đỏ, từ từ nói "Muốn làm minh chủ có khi nào không xảy ra đổ máu chứ? Hiện giờ võ lâm minh chủ là người phái Thiếu Lâm. Sư phụ vẫn muốn tranh giành vinh quang cho Lao Sơn, muốn cho thành tựu của mình vượt qua bất kỳ chương môn Lao sơn đời trước. Điều này không hề sai, vấn đề là chuyện sư phụ muốn tập kích tà phái. Đệ cũng biết, cuộc tuyển chọn minh chủ tiếp theo sắp tới rồi, sư phụ có thể không vội sao? Trước mắt ông ấy đã luyện thành một loại thần công có thể chống đỡ được Ma Đạo. Muốn đánh bại Thiếu Lâm thì không thành vấn đề nhưng uy vọng còn chưa đạt được. Vì vậy, sư phụ định dựa vào cuộc chiến làm ưu thế áp đảo giành vị trí minh chủ."

Tiểu Ngưu lo lắng nói "Ta ngày đêm lo nghĩ cho thái bình của võ lâm, chính tà hai phái hữu hảo ở chung. Hành động này của sư phụ chẳng phải là khiến bao nhiêu người vứt bỏ tính mạng sao? Thật quá tàn khốc. Nếu như nó xảy ra, giang hồ vĩnh viễn không còn có ngày yên tĩnh."

Chu Khánh Hải lau khóe miệng cười khổ "Xác chất như núi, máu chảy thành sông."

Tiểu Ngưu cảm thấy như bị xát muối vào lòng. Hắn uống một ngụm rượu thật lớn, trong lòng tự nhủ "Ta nhất định phải ngăn cản ông ấy, nhất định không thể để ông ấy châm ngòi cuộc chiến." Tiểu Ngưu hỏi "Vậy sao mọi người không khuyên nhủ sư phụ?"

Chu Khánh Hải hồi đáp "Đương nhiên là có. Cả ta, Nguyệt Lâm, Tần Xa, còn có sư nương đều đến khuyên bảo, thế nhưng sư phụ rất kiên quyết, ai nói cũng không nghe, cứ khăng khăng làm theo ý mình."

Tiểu Ngưu đập bàn, kích động nói "Ông ta vì ngôi vị Minh chủ mà không tiếc hi sinh tính mạng người khác, điều này không thể chấp nhận được."

Chu Khánh Hải phụ họa nói "Không sai, một tướng công thành vạn cốt khô. Thông qua phương thức này thành lập uy vọng, còn có thể chết ít người sao?"

Tiểu Ngưu lại hỏi "Chẳng lẽ chưong môn các phái cũng đồng ý sao? Chẳng lẽ trong bọn họ không có ai hiểu lí lẽ à?"

Chu Khánh Hải lắc đầu thở dài "Cũng có một số người phản đối, nhưng số đồng ý lại rất nhiều. Đệ biết tại sao không?"

Tiểu Ngưu cười khổ "Đúng là khó có thể hiểu nổi. Rõ ràng là chuyện đầu rơi máu chảy, mọi người lại đều nguyện ý làm, chẳng lẽ bọn họ không sợ chết hết sao? Không sợ môn phái tổn thất sao?"

Chu Khánh Hải cười cười "Đệ tiếp xúc quá ít với sư phụ nên không hiểu rõ ông ấy. Sư phụ ngoài mặt rất hiền hoà nhưng thực tế khi ông ấy muốn đạt được mục đích gì thì sẽ bất chấp mọi thủ đoạn. Chết một vài người thì coi là gì chứ, căn bản không thể ngăn được ông ấy."

Tiểu Ngưu trầm ngâm "Đệ thật không ngờ! Vốn còn rằng ông ấy là một người hiền hoà, chuyện gì cũng nghe sư nương chứ, náo loạn hồi lâu không

ngờ lại phức tạp như thế."

Chu Khánh Hải thần bí nói "Sư phụ còn lâu mới chịu uất ức như vậy. Bên ngoài nhiều người chê cười, nói ông ấy sợ vợ cũng không xác thực. Chính xác là chuyện nhỏ ông ấy nghe lời vợ, thế nhưng nếu động chạm tới lợi ích của mình thì ông ấy hết sức cường hãn đó. Dĩ nhiên, sư nương vẫn là người có ảnh hưởng lớn nhất. Bình thường hầu như mọi chuyện trên Lao sơn đều do người định đoạt? Ngay cả lúc đệ nhập môn cũng là do sư nương tự ý quyết định, sau này sư phụ cũng không phủ nhận đệ thôi."

Tiểu Ngưu thở dài "Đệ rất hi vọng có một ngày có thể trở về Lao sơn, lần nữa trở thành đệ tử Lao sơn."

Chu Khánh Hải nhìn Tiểu Ngưu đầy ẩn ý nói "Với năng lực hiện tại của đệ thì cần gì làm đệ tử Lao sơn hơi ủy khuất. Sông nhỏ không nuôi được rồng đâu."

Tiểu Ngưu lắc đầu "Huynh đừng khen ta, ta rất rõ ràng bản thân có bao nhiêu cân lượng. Bất kể Tiểu Ngưu ta thuộc về môn phái gì, bất kể bản lĩnh của ta có lớn hay không, ta cũng sẽ cố gắng xây dựng hòa bình cho võ lâm. Ta không hi vọng bất luận kẻ nào dù chính hay tà vì tranh giành quyền lực mà vứt bỏ tính mạng người khác."

Chu Khánh Hải đồng ý "Tiểu sư đệ đúng là người tốt, khó trách đã khiến Nguyệt Ảnh động tâm. Nếu ta là Nguyệt Ảnh thì nhất định sẽ gả cho đệ chứ không phải tên Mạnh Tử Hùng. Hẳn thật sự là một kẻ không nên người."

Tiểu Ngưu lại hỏi "Huynh có biết sư phụ muốn ra tay khi nào không?"

Chu Khánh Hải đã mắt say lời đùa, lắc đầu nói "Còn chưa định ra, nhưng chắc cũng chẳng bao lâu nữa."

Tiểu Ngưu hỏi "Vậy sẽ làm thế nào? Là chọn một nơi đánh phủ đầu, hay là chia làm nhiều đường tiêu diệt từng bộ phận?"

Chu Khánh Hải lại lắc đầu "Chuyện này ta cũng không biết. Nếu sư phụ đã quyết định rồi thì sẽ không dễ dàng tiết lộ bí mật này ra đâu."

Nói tới đây, hai người cũng không bàn bạc gì thêm mà cùng uống rượu đến say mềm. Cũng may Tiểu Ngưu tửu lượng không tệ nên vẫn không có chuyện gì. Còn Chu Khánh Hải đã gục xuống buộc Tiểu Ngưu khiêng vào. Vừa đặt xuống giường, Chu Khánh Hải đã ngáy o o, mà Tiểu Ngưu lăn lộn mãi cũng không ngủ được. Hắn vừa nhắm mắt lại thì phảng phất lại thấy rất nhiều người ngã xuống, máu chảy tràn. Những phần chân tay đứt cụt toán loạn, cả bầu trời đều nhiễm đỏ.

Trong lòng hắn vô cùng bất an, hắn không muốn phải nhìn người chết nữa. Chỉ cần mình có năng lực, nhất định phải nghĩ biện pháp ngăn cản. Nhưng một tiểu nhân vật như hắn làm sao ngăn cản đây? Chẳng lẽ chạy lên Lao sơn khuyên sư phụ dừng tay? Không được. Không chừng ông ấy điên lên còn làm thịt ta luôn ấy chứ!

Hay đi tìm môn phái khác nói lí lẽ thì sao? Cái này cũng không được. Hiện giờ trên giang hồ người người đều biết Tiểu Ngưu là kẻ có Ma Dao, là phản đồ của Lao sơn, chỉ sợ vừa bước vào địa bàn người ta, còn chưa kịp mở miệng nói chuyện đã thấy đao kiếm như mưa bổ về phía mình. Dù thế nào cũng không thể vứt bỏ lãng phí cái mạng mình được?

Cái này cũng không được, cái kia cũng không được, ta phải làm sao đây? Chẳng lẽ trơ mắt nhìn tà phái bị hại sao? Người khác chết cũng thôi, nhưng đám mỹ nữ của ta, Quý Linh, Mạc Tiểu Thiên, Ngưu Lệ Hoa, Mộ Dung Mỹ, vạn nhất các nàng có điều gì ngoài ý muốn thì sao ta có thể sống đắc vui vẻ đây? Lòng bàn tay là thịt, mu bàn tay cũng là thịt, ta quyết không thể để các nàng bị thương tổn.

Nếu thật sự không có biện pháp thì cũng chỉ có một con đường, đó chính là tiết lộ tin tức này cho tà phái, để bọn họ chuẩn bị trước. Đến lúc lâm chiến cũng không nhất định chịu thiệt thòi.

Ừ, đây cũng là một biện pháp xử lý khi không còn cách khác. Trước mắt ở kinh thành có người của Ngưu tử tử, ta có thể thông báo cho nàng biết. Nàng thông minh như vậy nhất định biết sẽ biết ứng phó cục diện nguy hiểm này.

Nghĩ đến đây, trong lòng Tiểu Ngưu cũng thoải mái hơn nhiều, phảng phất một tảng đá lớn đã rơi xuống. Thật ra chủ ý này cũng không tốt, vẫn sẽ có người chết chóc trong cuộc chiến này. Nhưng Tiểu Ngưu cũng không coi mình là đại hiệp thích lao đầu vào chỗ chết. Nghĩ ngợi thông suốt, hắn liền thoải mái chìm vào giấc ngủ.

Tờ mờ sáng hôm sau, Tiểu Ngưu đã nghe tiếng động từ ngoài cửa vọng vào, Vừa mở mắt ra đã thấy một kẻ trợn mắt nhìn mình, dường như có thâm cừu đại hận. Người này không phải ai khác mà chính là đối thủ một mất một còn của Tiểu Ngưu, Mạnh Tử Hùng. Lúc này, hắn nắm chặt quả đấm tưởng chừng muốn xông lên ăn thua đủ.

Tiểu Ngưu cười cười, lôi Ma Đao dưới gối quơ quơ trước mặt hắn nói "Mạnh sư huynh này, nếu người muốn động thủ thì nên thử nghĩ xem có thể chống lại cây đao này của ta hay không đã."

Mạnh Tử Hùng hừ một tiếng, cười nhạo "Dựa vào Ma Đao thì coi là anh hùng gì chứ. Nếu có bản lĩnh, người hãy bỏ Ma Đao ra, dựa vào bản lĩnh thật sự đánh một trận. Xem rốt cuộc ai là anh hùng, ai là cẩu hùng."

Tiểu Ngưu hỏi "Vậy người thử nói xem chúng ta có lý do gì mà phải đánh nhau?"

Mạnh Tử Hùng cười lạnh "Đừng giả bộ làm người tốt trước mặt ta. Ân oán giữa chúng ta còn ít sao? Lý do rất nhiều, nhưng chỉ vì Nguyệt Ảnh, ta

phải đánh một trận."

Lúc này Chu Khánh Hải đã tỉnh dậy, mỉm cười nói "Tử Hùng đến đây à. Có gì cứ bình tĩnh đã, làm gì mà vừa thấy mặt đã muốn đánh muốn giết, đều là người mình cả mà."

Mạnh Tử Hùng cười không ngừng "Ai là người mình với hử? Hử là phản đồ của Lao sơn, dám trộm đao của sư phụ nên đã bị trục xuất khỏi môn hộ."

Tiểu Ngưu phản kháng "Người đừng vu hãm ta. Ta không hề trộm Ma Đao, nó là thứ ta dựa vào bản lãnh mà giành được, làm sao lại là của sư phụ chứ? Người không nghĩ xem Ma Đao đến từ nơi nào? Nó là gia bảo của Tây Vực Ngưu gia, là Hắc Hùng mang đến đây, mà ta đã lấy được từ trong tay hử, ta không phải ăn trộm."

Mạnh Tử Hùng lớn tiếng nói "Người cho rằng người ba hoa vài câu thì ta sẽ tin sao? Dù người nói ra hoa ra ngọc ta cũng không tin người. Vì Nguyệt Ảnh, ta cũng có thể giết người. Mau chịu chết đi! Là hán tử hãy bỏ Ma Đao xuống."

Tiểu Ngưu cảm thấy buồn cười nghĩ "Có tìm người quyết đấu như người sao? Quyết đấu sinh tử lại còn không cho người ta dùng binh khí, đúng là bỉ ổi!"

Tiểu Ngưu cười cười "Người muốn đánh với ta cũng được. Thế nhưng ta nói trước, nếu người thua thì đừng có chơi xấu. Hãy chơi quang minh lỗi lạc, thua mới thua tâm phục khẩu phục."

Mạnh Tử Hùng thoáng khoái đáp ứng "Được, chỉ sợ người không dám ứng chiến, lại không dám không cần Ma Đao."

Tiểu Ngưu nhìn sang liền thấy vẻ mặt bất đắc dĩ của Chu Khánh Hải. Hai người sau khi mặc quần áo tử tế, Chu Khánh Hải đến gần Mạnh Tử

Hùng nói "Tử Hùng này, ta thấy không cần thiết phải vậy. Người không thừa nhận hãn là đệ tử của Lao sơn thì mỗi người đi đường của mình, cần gì phải động thủ."

Mạnh Tử Hùng khinh thường liếc nhìn Chu Khánh Hải nói "Đại sư huynh, chuyện của ta và hãn không cần người lo, người quan hệ với hạng người như thế này, sư phụ nếu biết chắc chắn sẽ không vui. Người nên cách xa hãn một chút thì hơn."

Chu Khánh Hải vung tay, vẻ mặt rất vô tội nói "Ta đâu có chuyện gì với hãn, chỉ là tình cờ gặp lại nên trò chuyện, uống chút rượu thôi. Ta không hề làm chuyện gì có lỗi với sư phụ cả."

Mạnh Tử Hùng hừ lạnh "Được, ta tin người. Bất quá lần quyết đấu này là tránh không khỏi, người đừng có nhúng tay vào. Cứ ở bên cạnh làm nhân chứng, xem ta thu thập hãn thế nào rồi kể lại với Nguyệt Ảnh." Dứt lời, bày ra tư thế chuẩn bị động thủ.

Tình cảnh này làm cho Tiểu Ngưu khó xử rồi. Nếu dùng ma đao nói, lấy hãn mạng nhỏ, dễ như trở bàn tay. Nhưng là không cần ma đao nói, có thể thắng hay không hãn, nhưng thật ra một lo lắng rồi...

MA ĐAO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 103: Tình Điều Khách Điểm

Chu Khánh Hải nhìn thấy vậy cũng không khuyên can nữa. Hắn cũng muốn xem bản lĩnh Tiểu Ngưu một chút, phiêu bạt bên ngoài một năm tiến bộ được bao nhiêu.

Nghĩ vậy, Chu Khánh Hải mỉm cười chen vào giữa nói "Chậm đã, ta có lời muốn nói."

Mạnh Tử Hùng bực mình nói "Đại sư huynh, người mau tránh ra. Hôm nay nhất định ta phải dạy dỗ hắn."

Chu Khánh Hải, ôn hòa nói "Tử Hùng, đệ muốn quyết đấu với Tiểu Ngưu là tự do của đệ, ta cũng không ngăn cản. Bất quá, nếu đã đánh nhau thì phải nói thời gian, địa điểm và quy củ chứ. Quan trọng nhất là Tiểu Ngưu có đồng ý ứng chiến hay không? Nếu Tiểu Ngưu không muốn, chẳng lẽ đệ còn có thể dắt nhân gia cổ áo cứng rắn tới sao?" Vừa nói chuyện, tựa đầu chuyển hướng Tiểu Ngưu.

Mạnh Tử Hùng đắc ý cười khiêu khích "Hắn tất nhiên sẽ ứng chiến. Nếu hắn còn là nam nhân thì sẽ không dùng Ma Dao hỗ trợ. Ngươi Tiểu Ngưu, ta nói không sai chứ? Nếu ngươi không dám ứng chiến thì ngươi là tên thái giám." Dứt lời liền phát ra tràng cười chói tai.

Dưới tình huống này mà không ứng chiến thì đúng là rùa rụt đầu. Tiểu Ngưu cũng mặc kệ hết thảy, vì tôn nghiêm nam nhân, hắn không thể lui về phía sau. Vì vậy, Tiểu Ngưu cắn răng nói "Được, ta đánh với ngươi. Ai sợ ai chứ, chẳng lẽ ta còn có thể bị ngươi dọa sợ sao?"

Mạnh Tử Hùng cũng thống khoái "Được, thế mới là một hán tử. Người cứ yên tâm, nếu người chết ta sẽ an táng cho người, sẽ không để người phơi thây nơi hoang dã, để lũ chó hoang gặm hết xương thịt của người đâu."

Tiểu Ngưu cười ha ha, cũng không chấp nhận mà nói "Nếu người xui xẻo, ta cũng sẽ làm như vậy. Ta sẽ đào một cái hố thật lớn chôn người, cho người nằm rộng rãi một chút, thoải mái đầu thai kiếp khác."

Mạnh Tử Hùng lại nói "Ai chôn ai thì chưa biết. Thế nhưng người không được dùng Ma Dao, đó không phải là bản lãnh thật sự của người."

Tiểu Ngưu gật đầu "Được, ta không dùng Ma Dao. Như vậy, người mới có một chút hi vọng chứ." Nghe vậy, trên mặt Mạnh Tử Hùng thêm chút tự tin. Rất hiển nhiên, việc hăn lo lắng nhất chính là Tiểu Ngưu không chịu để Ma Dao xuống.

Chu Khánh Hải lại nói "Hai vị, hiện tại mọi người đều nói xong, giờ đến lượt ta nói. Ta bây giờ còn là đại sư huynh của các người, lời nói của ta các người phải nghe."

Mạnh Tử Hùng không đáp còn Tiểu Ngưu mỉm cười nói "Đương nhiên, ai cũng biết đại sư huynh là người rất công bằng, có huynh làm chứng ta rất yên tâm."

Chu Khánh Hải cao hứng gật đầu "Nơi này là khách sạn, động thủ ở đây sẽ kinh động rất nhiều người. Chúng ta hãy tìm nơi rộng rãi, các người thấy ngoài thành thế nào? Còn nữa, chỉ là luận võ, không phải đánh nhau đến chết. Chỉ cần có người ngã xuống liền thua, tỷ võ kết thúc. Các người thấy thế nào?"

Tiểu Ngưu nói "Được, cứ làm như thế. Bất kể thế nào đều dựa vào bản lãnh."

Chu Khánh Hải nhìn Mạnh Tử Hùng thấy hần suy tư chốc lát rồi cũng gật đầu "Được, ta đồng ý."

Chu Khánh Hải nói "Nếu các người không có ý kiến, vậy hãy ra ngoài thành đi." Vừa nói liền đi ra trước. Mạnh Tử Hùng cùng Tiểu Ngưu đều đi theo sau. Tiểu Ngưu đương nhiên vẫn vác Ma Dao trên người. Hần đi tới chỗ nào, đao cùng theo đó, dù ngủ cũng gối dưới đầu.

Tới một bãi đất trống dưới chân núi, chung quanh không có cây cao che khuất, hai bên im ắng không có người. Tiểu Ngưu cùng Mạnh Tử Hùng bày tư thế, hai mắt trừng trừng nhìn đối phương. Tiểu Ngưu rất bình tĩnh còn Mạnh Tử Hùng đầy cừ hận. Hần cảm thấy Tiểu Ngưu khiến hần thật bi thảm, nếu không có sự xuất hiện của hần thì Nguyệt Ảnh cũng sẽ không thay lòng đổi dạ. Tuy là tỷ võ nhưng nếu có thể giết hần thì nhất định sẽ xuống tay chấm dứt hậu hoạn. Nếu hần chết rồi thì mình vẫn còn hi vọng đoạt lại trái tim Nguyệt Ảnh.

Tiểu Ngưu thì nghĩ có lẽ bản lĩnh của ta không bằng hần nhưng cũng sẽ không kém bao nhiêu. Chỉ cần cẩn thận ứng phó, tìm được nhược điểm của hần thì cũng không khó đánh bại. Không có Ma Dao thì thế nào? Đánh trận hay lưu lạc giang hồ đều phải dựa vào đầu óc linh hoạt.

Chu Khánh Hải đứng ngoài thấy song phương đều chuẩn bị xong mới nói "Bắt đầu đi, điểm đến là dừng."

Mạnh Tử Hùng nghiêm mặt, ánh mắt như kiếm, bước lại mấy mấy rồi nhảy lên rồi vùng quyền đánh đến trước mặt Tiểu Ngưu. Quyền đến như gió, trong phút chốc trầm xuống hướng vào ngực. Cùng lúc đó, chân cũng nâng lên, nhắm thẳng vào vùng bụng dưới. Có thể nói thế tới hung hãn, sát khí mười phần, không hổ là đệ tử Lao sơn, xuất thủ rất có phong phạm danh gia.

Tiểu Ngưu thầm kêu lợi hại, không dám đón đỡ mà lùi lại ba bước. Đợi thể công của hãn yếu đi, thân thể chuyển lại bổ một chưởng lên bả vai hãn. Chu Khánh Hải ở bên cũng thầm khen ngợi, Tiểu Ngưu thật sự không tệ, một năm không thấy đã có thể đối chiêu cùng Mạnh Tử Hùng. Nhìn điệu bộ này hãn không hề kém Mạnh Tử Hùng.

Trong khi Chu Khánh Hải còn đang mãi suy nghĩ, hai người đã giao thủ trăm chiêu, mặc dù Mạnh Tử Hùng tiến công mãnh liệt, đấu pháp đa dạng, nhưng hoàn toàn không chiếm được lợi thế. Hãn vừa sợ vừa giận, lòng như lửa đốt, càng đánh càng nhanh, hận không thể một quyền đánh chết hãn.

Chu Khánh Hải thầm than thở "Mạnh Tử Hùng cứ kích động như vậy chỉ càng chịu thiệt, cứ thế này sớm muộn cũng thua." Nhưng hãn sẽ không tham dự trận đấu này, cũng không đi giúp Mạnh Tử Hùng. Bởi vì Chu Khánh Hải không hề ưa Mạnh Tử Hùng, dĩ nhiên không cần thiết trợ giúp gã. Thật ra, hãn còn hi vọng Tiểu Ngưu quật ngã Mạnh Tử Hùng, áp chế uy phong của hãn, để lấy lại uy thế lão đại của mình.

Trong trận đấu Tiểu Ngưu đang luồn lách như cá trong màn quyền cước của Mạnh Tử Hùng rất nhẹ nhàng, tiêu sái. Hãn đang quan sát nhược điểm của Mạnh Tử Hùng hòng chiếm chút lợi thế.

Thân hình hãn loạn chuyển, Mạnh Tử Hùng cũng di chuyển theo, đối tới đối lui đến nỗi chóng mặt. Một lát không chú ý liền bị Tiểu Ngưu vòng ra sau một quyền đánh trúng eo. Mạnh Tử Hùng bị bất ngờ liền nhảy ra vài bước. Khi hãn dừng lại liền chửi "Vô sỉ, người dám đánh lén ta."

Tiểu Ngưu dương dương tự đắc giơ quả đấm nói "Chúng ta đang tỷ võ đó! Nào có cái gì là đánh lén? Ai bảo người không cẩn thận. Ta thấy không nên so nữa, người trở về núi luyện tập thêm mười năm nữa đi. Người thấy thế nào?"

Mạnh Tử Hùng giận xanh mặt, hoàn toàn mất đi tỉnh táo. Hắn hét to "Hôm nay có người thì không có ta, có ta thì không có người." Đồng thời, hai giò tay lên, hai đạo hồng quang như điện bay tới.

Tiểu Ngưu thấy đối phương dùng pháp thuật thì cũng đáp trả y hệt. Bốn đạo hồng quang chạm vào nhau phát ra tiếng giòn bang bang. Song phương càng đấu kịch liệt, nhảy tới nhảy lui, chốc ở bãi đất này, chốc lại trên sườn núi kia. Một kẻ mãnh liệt như sư tử tức giận, uy phong lẫm lẫm, khí thế dâng trào khiến sấm nổi gió gào, một người lại nghịch ngợm như hầu tử, rất linh hoạt đa dạng, nhìn như ở vào hoàn cảnh xấu nhưng kì thực bất bại.

Chu Khánh Hải ở bên lại cảm thấy rất mãn nhãn, thỉnh thoảng lại vỗ tay tán thưởng. Hắn rất lâu rồi không được theo dõi trận tỷ võ đẳng cấp thế này. Hắn nhìn ra Tiểu Ngưu chỉ thuần túy luận bàn, mà Mạnh Tử Hùng kia rõ ràng là muốn giết Tiểu Ngưu!

Chu Khánh Hải thầm nhủ "Tên Mạnh Tử Hùng này đúng là không có mắt. Người muốn giết hắn cũng không nên làm trước mắt ta chứ! Có ta ở đây chẳng lẽ thế thấy chết mà không cứu sao?" Nhưng lại nghĩ, "Nếu như Tiểu Ngưu chết đi, ta cũng có thể chiếm được món hời lớn! Chỉ cần Tiểu Ngưu chết, Ma Dao chắc chắn không thoát khỏi tay ta."

Nhưng ham muốn là một chuyện, Chu Khánh Hải cũng không dám làm như vậy. Nếu hắn lập tức xông lên, cùng Mạnh Tử Hùng giáp công Tiểu Ngưu, không chừng lại khiến Tiểu Ngưu nổi điên, lôi Ma Dao ra thì chẳng những không trộm được gà còn mất năm thóc.

Lúc này, trên trận đấu, hai người đều đang đứng yên quan sát đối thủ, cả hai đều mệt mỏi đầy mồ hôi. Qua trăm hiệp, ngoài việc Mạnh Tử Hùng phải chịu cú đấm thì cũng chưa có biến hóa gì lớn.

Để sớm kết thúc trận này tỷ võ, thoát khỏi tên Mạnh Tử Hùng dây dưa, Tiểu Ngưu nghĩ ra một chủ ý. Hắn cười cười, nhỏ giọng nói "Mạnh Tử

Hùng, người biết tại sao Nguyệt Ảnh thay lòng đổi dạ với người không? Người nhất định không biết đâu, để ta tới nói cho người hay! Đó là bởi vì nàng đã là người của ta rồi, chính là phát sinh vào cái ngày mà người cao hứng nhất kia."

Vừa nghe lời này, Mạnh Tử Hùng ánh mắt đỏ ngầu, tức giận thét rống lên "Người nói hươu nói vượn, ta không tin, không có thể chuyện như thế." Càng kích động, Mạnh Tử Hùng hồng quang càng thịnh, thân thể thoáng nhoáng lên, thế nhưng lại nôn ra một ngụm máu. Sau đó ngã rầm một tiếng trên mặt đất.

Tiểu Ngưu dừng tay, cười ha ha, nói "Mạnh Tử Hùng, ta chỉ nói một câu là người liền xong đời. Hắc hắc, người quá kém cỏi, không xứng làm đối thủ của ta." Rồi quay ra liếc Hưởng Chu Khánh Hải ý muốn hăn chiếu cố Mạnh Tử Hùng. Còn hăn thì khoan thai rời đi, trong lòng cực kỳ sung sướng.

Đánh bại tình địch lớn nhất, hăn đã dùng hành động chứng minh, mình mới là cường giả!

Tiểu Ngưu đi mấy bước lại quay đầu nói "Đại sư huynh, khi trở lại hãy thay ta vấn an sư phụ, sư nương cùng Nguyệt Lâm, hãy nói Tiểu Ngưu chưa bao giờ quên bọn họ."

Chu Khánh Hải đáp ứng một tiếng, phất tay một cái rồi công Mạnh Tử Hùng lên bước đi.

Tiểu Ngưu ngăm nhìn bọn hăn, thở dài một hơi. Hăn tự nhủ "Ta lại vừa đắc tội Mạnh Tử Hùng, chỉ sợ muốn trở về Lao sơn càng thêm khó. Cũng may còn biết được tin tức Nguyệt Ảnh."

Trở lại trong thành, Tiểu Ngưu liền hoá tốc tìm nơi liên lạc với Ngưu Lệ Hoa ở kinh thành, tiết lộ tin tức chính đạo muốn ra tay với tà phái, cũng căn dặn bọn họ bất luận thế nào cũng phải đưa tin nhanh nhất. Khi Tiểu Ngưu

rời đi, hắt thở dài một hơi. Đi trên đường lớn rộng rãi, hơi ẩm từ nắng buổi sớm làm hắt thấy thoải mái, trong lòng tự nhủ "Đối với hòa bình của võ lâm, tạm thời ta cũng chỉ có thể làm được như vậy. Bất kể có hậu quả gì, ta cũng không thể quản được."

Đại sự đã xong, hắt mới thấy bụng réo ùng ục nên nhớ ra còn chưa có gì vào bụng từ sáng đến giờ, thế là vội vàng tìm một chỗ ăn điểm tâm. Ăn cơm xong sau mới quyết định nơi tiếp theo cần tới.

Suy nghĩ một hồi, hắt thấy nên về nhà thăm cha mẹ. Song hiện tại cả giang hồ đều đang chú ý đến mình, thế nên muốn thuận lợi trở về thì không thay đổi bộ dạng một chút là không được. Thế nên Tiểu Ngưu bôi đen mặt mình lên, lại thêm râu mép, mặc một bộ áo vải thô. Xoi gương một lát, hắt đắc ý tự nhủ "Giờ còn ai nhận ra ta sao!"

Cũng không phải là quá gấp gáp, Tiểu Ngưu không đón xe đi mà lựa chọn cước bộ, dọc đường còn có thể nhìn ngắm phong cảnh. Khi hắt chạy ra khỏi cửa thành, hắt quay đầu lại nhìn chốc lát thầm nghĩ "Kinh thành thật tốt, thật khó quên. Những mỹ nữ kia khiến cho người ta lưu luyến. Nếu cuộc sống cứ thế này thì khác gì thần tiên. Song trên đời nào có chuyện hoàn mỹ như thế, nên rời đi thì phải đi thôi." Hắt vốn muốn đi tìm Nguyệt Ảnh, thế nhưng biến người mờ mịt, thiên hạ to lớn, ai biết nàng hiện tại nơi đâu? Tốt nhất nàng có thể tới Hàng Châu tìm ta, vậy mới là vợ đưa tới cửa." Nghĩ đến chỗ cao hứng, trên mặt Tiểu Ngưu nở nụ cười đắc ý.

Một đường đi đầy tình thần khoái trá, khi hắt tiến vào địa phận Sơn Đông, thoáng cái liền nghĩ tới Lao sơn. Hắt thật muốn chuyển tới Lao sơn một chuyến, sư nương đã một năm không gặp. Nguyệt Lâm có nhớ đến mình không? Nhưng hắt lại không thể đi, đi thì rất phiền toái.

Hắt chỉ đành quyết tâm tiếp tục lên đường. Khi qua thành Thái An, nhìn đỉnh Thái Sơn hùng vĩ, hào hứng bỗng trỗi dậy, thật muốn lên núi tham quan một phong thái danh sơn của thiên hạ. Nhưng lại nghĩ tới phái Thái

Sơn trên chân núi, còn một Huyền Tử cùng hắc hai tên đồ đệ đáng ghét, chỉ vừa thấy là muốn đánh lại đành thôi.

Đang đầy bụng tâm sự, phía trước lại thấy một vị cô nương xinh đẹp cao quý, trên mặt mang vẻ u buồn. Gương mặt trắng nõn cùng với hàng lông mi thật dài không khỏi làm lòng người lay động. Người này Tiểu Ngưu biết, chính là người từng có cuộc tình một đêm với hắc, Quận chúa Chu Vân Phương.

Tiểu Ngưu chợt cảm thấy rất ấm áp, thật muốn tiến lên gọi nàng nói chuyện. Dù sao nàng cũng là nữ nhân của mình, nếu giả vờ không quen cũng là quá tuyệt tình! Nhưng hiện tại nhiệm vụ lớn nhất là trở về nhà, còn phải tìm Nguyệt Ảnh nữa. Vì vậy, Tiểu Ngưu đành nén lòng, làm như không thấy mà bước qua nàng. Thế nhưng Quận chúa đi vài bước bỗng quay đầu lại, nhẹ giọng quát "Tiểu Ngưu, sao ngươi biến thành cái bộ dáng này? Còn làm ra vẻ không nhận ra ta sao?" Nói đến đây, thanh âm của nàng càng trầm uất khổ sở.

Tiểu Ngưu không nghĩ mình biến thành cái bộ dáng này vẫn không thoát khỏi ánh mắt của nàng, vội vàng nhìn trái phải một cái, sau đó hừ một tiếng đi lên trước nói "Quận chúa, nhỏ giọng một chút đi, hiện tại kẻ muốn bắt ta quá nhiều. Ta không phải là không muốn nói chuyện với nàng mà là tình cảnh hiện tại của ta rất khó khăn."

Chu Vân Phương lộ vẻ vui mừng, đánh giá Tiểu Ngưu nói "Ta tìm chàng rất lâu rồi đó, mau đi theo ta, ta có rất nhiều chuyện muốn nói với chàng." Dứt lời liền chạy đi trước. Tiểu Ngưu quan sát động tĩnh rồi mới theo đuôi.

Hai người tới một túp lều. Hai người ngồi đối diện nhau, Chu Vân Phương nhìn chăm chăm Tiểu Ngưu nói "Mấy ngày này chàng chạy đi đâu đó, làm ta tìm chàng thật vất vả."

Tiểu Ngưu cười khố nói "Nàng không phải cũng nghe hết rồi sao. Ta đã rời khỏi Lao sơn, đến Tây Vực tránh một thời gian, gần đây mới về đến Trung Nguyên. Ta giờ như là một con chuột chạy qua đường, người người hô đánh, khiến ta không dám công khai lộ mặt nữa."

Chu Vân Phương hỏi "Chàng thật sự đã trộm Ma Dao của sư phụ, đầu nhập dưới tay ma nữ Ngưu Lệ Hoa sao?"

Tiểu Ngưu kiên nhẫn giải thích "Ta không trộm Ma Dao, Ma Dao là ta lấy được từ trong tay Hắc Hùng Quái. Ngưu Lệ Hoa đúng là tà phái, nhưng cũng là bằng hữu của ta. Ta trong lúc nguy nan thật sự không còn chỗ để đi, không thể làm gì khác hơn là đi đến chỗ nàng ấy."

Chu Vân Phương hỏi "Chàng không trộm đao vậy tại sao còn chạy trốn?"

Tiểu Ngưu nói "Nàng không biết thôi. Nếu ta không nhanh chân chạy trốn thì đã chết trên Lao sơn rồi. Ta không muốn nói lại cặn kẽ tình huống, nhưng tóm lại, ta không phải là người xấu."

Chu Vân Phương gật đầu đáp "Chàng không cần giải thích thêm. Bất luận người khác nói sao về chàng, ta đều không để ý. Ta tin tưởng chàng là người tốt."

Tiểu Ngưu cảm kích nhìn nàng "Quận chúa, cũng là nàng hiểu rõ ta nhất. Đúng rồi, ta đã hóa trang rất kỹ mà sao nàng vẫn nhận ra ta? Có phải ta để lộ sơ hở gì hay không?"

Chu Vân Phương cười tươi như hoa, nói "Chàng đoán thử coi?"

Tiểu Ngưu nghĩ mãi đành nói "Nhất định là trên người ta có mùi vị gì đặc biệt nên nàng mới biết được."

Chu Vân Phương bật cười "Chàng đang mắng ta đấy à. Lỗ mũi ta nào có tinh như vậy!"

Tiểu Ngưu cau mày nói "Vậy ta cũng không nghĩ được điểm nào nữa. Nàng không có hoả nhãn kim tinh, tại sao có thể nhìn ra nguyên hình của ta chứ?"

Chu Vân Phương cười rộ "Là ta đoán được từ trong ánh mắt của chàng. Mặc dù chàng hóa trang rất tốt nhưng ánh mắt của chàng giống như tên trộm cơ trí bị phát giác mà không hoảng loạn. Loại này ánh mắt chỉ thuộc về chàng, người khác không thể có được. Chàng hiểu chưa?"

Tiểu Ngưu ừ, nói "Xem ra ta phải làm cho ánh mắt của mình nghiêm chỉnh một chút."

Chu Vân Phương lại cất tiếng cười giòn tan "Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Ta thấy chàng cứ giữ loại cá tính này đi. Nếu chàng sửa lại thì sẽ không còn là chàng nữa."

Tiểu Ngưu cũng cười theo. Hai người vừa ăn vừa nói chuyện, bốn mắt thỉnh thoảng nhìn nhau, không khí rất đầm ấm. Tiểu Ngưu thấy được sự thanh xuân từ trên mặt nàng, có một ngọn lửa nóng bỏng trái ngược về bi thương ngày trước. Chắc hẳn do nàng không còn lãng phí tình cảm và thời gian vì nam nhân ghê tởm kia. Tiểu Ngưu càng ngấm nụ cười nàng càng cảm thấy xúc động. Hắn nói "Vân Phương này, không phải nàng nói đã tìm ta rất lâu sao? Chẳng lẽ có chuyện quan trọng à?"

Chu Vân Phương gật đầu "Đúng vậy, hiện tại có chuyện cần chàng ra tay. Giờ người không thể chạy trốn được, chuyện này chỉ có chàng mới giúp được ta.

Tiểu Ngưu thấy nàng rất trịnh trọng vội hỏi "Là chuyện gì vậy? Nàng cứ nói đi."

Chu Vân Phương muốn nói lại thôi, đột nhiên hỏi "Chàng có ấn tượng như thế nào với ta?"

Tiểu Ngưu ngẩn ra, không rõ dụng ý của nàng đành đáp "Rất tốt, xuất thân danh môn, không hề kiêu ngạo, vóc người đẹp, là người nặng tình, thật sự làm ta rất yêu mến."

Chu Vân Phương lại hỏi "Vậy chuyện giữa chúng ta, chàng định làm như thế nào?" Nói đến đây, mặt nàng ửng đỏ như rặng mây, hết sức động lòng người, đôi mắt đẹp cũng như tránh né.

Tiểu Ngưu biết nàng nghĩ gì, suy nghĩ một chút liền nói "Trước mắt ta không có chỗ ở cố định, nàng hãy chờ ta ổn định rồi sẽ cưới nàng làm vợ. Dĩ nhiên, chỉ cần nàng đồng ý, ta sẽ lo liệu tất cả. Chỉ là Tiểu Ngưu ta không có học vấn, cũng không có bản lĩnh gì đáng kể. Ta tự thấy không xứng với nàng."

Chu Vân Phương cười duyên đáp "Ta cũng không yêu cầu chàng lập tức cưới ta. Chàng có thể nói như vậy, ta đã rất mãn nguyện. Nếu chàng cảm thấy ta không thích hợp, ta sẽ không quăn luyến chàng. Mặc dù ta là một người coi trọng danh tiết và tình cảm nhưng ta tuyệt sẽ không miễn cưỡng chàng làm chuyện mình không thích. Ta còn là một người thông tình đạt lý."

Tiểu Ngưu vô cùng thoải mái, liền nắm tay Chu Vân Phương nói "Nàng nói đi đâu thế, người con gái tốt như nàng có đốt đèn lồng cũng khó tìm. Nàng đừng đa tâm, có thể kết duyên cùng Quận chúa đúng là phúc từ kiếp trước của ta rồi!"

Chu Vân Phương cảm thấy ngọt ngào từ đáy lòng, cũng không rút tay lại mà chậm rãi nói "Nếu chàng không có ý kiến gì, vậy hãy cùng ta về nhà báỉ kiến cha mẹ ta đi."

Tiểu Ngưu sững sốt "Điều này hình như có chút vội vàng thì phải? Cấp bách như vậy sao?"

Chu Vân Phương trợn tròn đôi mắt nói "Chẳng lẽ chàng không muốn?"
Môi nàng cũng đã run lên theo.

Tiểu Ngưu vội xua tay "Nàng đừng hiểu lầm, ta không có ý gì đâu. Chẳng qua đột nhiên phải đến gặp phụ mẫu của nàng, ta có chút khẩn trương." Tiểu Ngưu lại nghĩ "Nguyên lai là muốn ta gặp cha mẹ nàng! Chẳng qua giờ không phải lúc làm chuyện này."

Chu Vân Phương khẽ mỉm cười giải thích "Là như vậy, vốn ta cũng không nghĩ để chàng sớm gặp cha mẹ ta như vậy, bất quá tình huống đã thay đổi. Vì vậy, hiện tại chàng phải đi gặp bọn họ. Nếu không chỉ sợ chuyện chúng ta sẽ khó khăn. Mấy ngày trước, cha ta đưa tin gọi ta về nhà, bảo ta rằng người làm mối sắp đập nát cửa nhà ta rồi, dặn ta vô luận thế nào cũng phải về nhà một lần. Nói rằng những công tử có điều kiện tốt không ít, còn nói ta cũng không nhỏ nữa, nên suy nghĩ chuyện lấy chồng. Ta không hề muốn đi gặp những người đó nên ta muốn dẫn chàng trở về. Như vậy vừa ngăn được phụ thân, lại có thể giới thiệu được chàng."

Tiểu Ngưu nghe xong liền hiểu, suy nghĩ một chút đành nói "Được rồi, ta sẽ theo nàng trở về một chuyến. Chỉ e ta là một kẻ rất bình thường, đại nhân vật như cha nàng còn không thèm ngó ta một cái."

Chu Vân Phương ân cần nói "Chỉ cần chàng chịu đi là được, chuyện khác không cần chàng quan tâm. Khả năng là cha ta sẽ dùng một vài phương pháp khảo nghiệm chàng, chàng cứ cố gắng hết sức là được, dù không thành công cũng không sao."

Tiểu Ngưu cảm thấy bất ngờ "Nàng nói cha nàng sẽ thử thách con rể ư? Không quá quan thì không đáp ứng hôn sự sao?"

Chu Vân Phương hơi xấu hổ thái đáp "Vâng, phụ thân thiếp luôn hi vọng thiếp tìm được một người siêu quần đứng trên thiên hạ."

Tiểu Ngưu bĩu môi "Đáng tiếc, Tiểu Ngưu ta lại rất tầm thường."

Chu Vân Phương an ủi "Chàng đừng tự coi nhẹ mình! Hiện tại chàng cũng có danh tiếng không nhỏ, hơn nữa bản lĩnh cũng không hề tầm thường, ta tin chàng nhất định sẽ vượt qua thử thách."

Tiểu Ngưu gật đầu "Được, ta sẽ cố gắng. Chỉ là sau đó ta phải về thăm nhà một chút."

Chu Vân Phương ừ nói "Thiếp hiểu, chàng có nhiều chuyện muốn làm."

Ăn cơm xong, hai người cùng lên đường. Bọn họ vẫn chọn đi bộ, như vậy có nhiều thời gian trao đổi tình cảm.

Khi trời sắp tối, hai người tìm được một khách sạn, thuê hai gian phòng. Ăn cơm tối xong, hai người trở về phòng của mình nghỉ ngơi. Tại sao không phải là một gian? Bởi vì Tiểu Ngưu sợ quận chúa xấu hổ. Tuy hai người từng có quan hệ thân mật, nhưng dù sao cũng không phải là vợ chồng. Tiểu Ngưu sợ ở chung một gian phòng, quận chúa có sẽ phản cảm. Hẳn cho rằng hai người tiếp xúc cần một quá trình, mọi việc không cần vội vã.

Nằm trên giường, Tiểu Ngưu bụng đầy tâm sự. Hắn nhớ tới Lao sơn, nhớ tới Nguyệt Ảnh, lại nghĩ tới người nhà của mình. Không biết lúc nào mới có thể cuộc sống yên ổn đây. Nếu võ lâm phân tranh còn không chấm dứt, mình cũng không thể có sự yên tĩnh. Hắn lại nghĩ, Nguyệt Ảnh giờ phút này đang ở nơi nào? Nàng có thể đến Hàng Châu tìm ta hay không? Có lẽ nàng đã ở nhà chờ ta trở về rồi, mà ta lại không thể không đi theo Quận chúa. Mà cũng không thể không đi được, quận chúa rất có tình cảm với mình, mình không thể phụ lòng nàng!

Nằm thật lâu, Tiểu Ngưu cũng không buồn ngủ. Hắn bật dậy nghĩ "Quận chúa chắc cũng chưa ngủ, hay ta tìm nàng hàn huyên một chút. Dưới đèn ngấm mỹ nữ, nhất định càng xem càng đẹp." Nghĩ như vậy, Tiểu Ngưu liền mặc quần áo rồi chạy sáng gõ cửa phòng quận chúa "Vân Phương, nàng ngủ chưa? Ta có thể vào không?"

Đáp lại là giọng nói yêu kiều của quận chúa "Vào đi, thiếp chưa ngủ."

Tiểu Ngưu vừa vào liền thấy nàng chính tề đứng trong phòng, tâm sự nặng nề, liền mỉm cười nói "Làm sao vậy, cũng mất ngủ ư?"

Chu Vân Phương cũng cười nói "Không biết chuyện gì xảy ra nhưng thiếp ngủ không được." Lại mời Tiểu Ngưu ngồi xuống.

Tiểu Ngưu đánh giá nàng, trong bụng thầm khen một tiếng, đúng là tuyệt đẹp, tuy hơi kém Nguyệt Ảnh một chút nhưng cũng không nhiều. Dưới ánh đèn mờ tỏ, hắn thấy nàng mặc chiếc váy màu tím, tóc búi cao, một tờ nụ cười rực rỡ như vầng trăng sáng, khí chất cao quý, trang nhã lại càng tô điểm cho vẻ đẹp mà không ai có của nàng. Từ gương mặt tuyệt trần đó đôi con mắt nháy lung linh khiến người ta có cảm giác điện giật.

Chu Vân Phương thấy Tiểu Ngưu sững sờ nhìn mình, trên mặt nóng lên hỏi "Làm sao vậy, mặt ta bị bẩn sao?"

Tiểu Ngưu cười hắc hắc "Không có, không có, chỉ cảm thấy nàng thật xinh đẹp, mỹ nữ có khí chất như nàng thật sự không thấy nhiều. Người ta thường nói nàng là một trong những mỹ nữ xuất sắc nhất Kim Lăng, giờ xem ra đúng là danh bất hư truyền, so với sư tỷ Nguyệt Ảnh của ta cũng không hề thua kém."

Quận chúa thấy rất vui, bèn nói "Chàng đang nịnh người ta đấy à! Thiếp đâu có xinh đẹp như vậy, lại không dám so sánh với Đàm Nguyệt Ảnh, sư tỷ chàng. Diện mạo ta không để người Kim Lăng mất thể diện thì ta đã cảm ơn trời đất rồi." Tuy nói vậy nhưng trong lòng vẫn cảm giác rất kiêu ngạo.

Nàng là một trong tứ đại mỹ nữ, dù tự nhận không bằng Nguyệt Ảnh nhưng không hề kém cạnh người khác. Ở Kim Lăng, ai cũng biết nàng cùng mẹ kế nàng là điển hình vẻ đẹp nữ tính, mà phụ thân nàng cũng thường lấy ra để tự hào.

Tiểu Ngưu khen ngợi Chu Vân Phương, trong lòng lại nói "Chúng ta đã có một lần rồi, thế thì cũng không để ý lần thứ hai, lần thứ ba hoặc là lần thứ mười đi nữa. Mỹ nữ nũng nịu như này mà được ôm trong ngực, buổi tối ngủ chẳng phải đặc biệt thoải mái sao, có năm mơ cũng thấy tuyệt vời. Chẳng qua nên lấy biện pháp gì khiến nàng ngoan ngoãn đồng ý đây?"

Lúc này, Chu Vân Phương lại hỏi về Ma Dao "Chàng thật sự đã lấy được Ma Dao ư? Thứ ngang hông chàng chính là nó sao?"

Tiểu Ngưu gật đầu nói "Đúng vậy."

Chu Vân Phương đưa tay ngọc ra nói "Có thể cho thiếp xem một chút hay không?" Tiểu Ngưu cũng không ngần ngại đưa tới.

Chu Vân Phương nhìn hồi lâu thờ dài "Không ngờ Ma Dao danh chấn thiên hạ lại bình thường như vậy, không hề có điểm gì đặc cả. Chẳng lẽ thiên hạ chí bảo cũng toàn là thế này sao?"

Tiểu Ngưu hài hước nói "Chắc là như vậy. Cứ lấy ta làm ví dụ, tướng mạo cũng không có gì nổi trội, thế nhưng ta đã làm được điều bao kẻ mơ tưởng là sở hữu được Ma Dao đấy thôi? Một ngày kia, ta sẽ còn có thể trở thành võ lâm minh chủ, võ lâm đệ nhất nhân."

Chu Vân Phương bật cười không ngừng, nàng rất thích xem bộ dáng Tiểu Ngưu thối da trâu. Ánh mắt lóe lên, hào khí bừng bừng, vẻ tự tin giống như thể mọi chuyện sẽ thành sự thật, hơn nữa còn có chút nghịch ngợm, thông minh cùng hoạt bát. Người nàng thích trước kia không hề có những điều này, ở cùng với Tiểu Ngưu, nàng chưa bao giờ cảm thấy cô đơn buồn khổ. Mà người kia chỉ khiến nàng nặng nề, thiếu thốn tình cảm.

Chu Vân Phương vội dặn dò "Chờ khi chàng gặp phụ thân ta thì đừng có mà mạnh miệng. Ông ấy là một người rất truyền thống, thích làm đến nơi đến chốn. Chàng càng nói phét chỉ càng làm ông ấy ghét."

Tiểu Ngưu vội đáp ứng "Được thôi, đến nhà nàng ta nhất định sẽ quy củ, không nói thừa câu nào."

Chu Vân Phương cảm thấy áy náy "Chàng đừng bận tâm chuyện này nha."

Tiểu Ngưu lắc đầu "Không có chuyện gì đâu, ai bảo ta là người trong lòng nàng chứ."

Chu Vân Phương xấu hổ nói "Còn lâu ấy, muốn làm nam nhân của ta còn phải vượt qua khảo nghiệm đó."

Nhìn quận chúa cười tít mắt, Tiểu Ngưu cũng cảm thấy rất vui, hắn nói "Ta kể chuyện cười cho nàng nghe nhé?" Sau đó cũng không đợi nàng trả lời liền nói tiếp "Một cặp vợ chồng mắc bệnh nên đi đến lang trung. Lang trung nói với bọn hắn trong thời gian tới, hai người không được cùng phòng. Nếu như cùng phòng, không nghi ngờ chính là tự sát. Về nhà, hai người quả nhiên chia phòng mà ngủ. Nhưng không đến nửa đêm, hai người đều ra khỏi phòng. Hai người thấy nhau, thê tử hỏi: ông làm cái gì vậy? Trượng phu đáp, ta muốn tự sát. Thê tử nói, ta cũng vậy. Cho nên, hai người cùng chạy đến một cái phòng."

Chu Vân Phương vừa nghe liền đỏ mặt như ánh bình minh, che miệng cười "Chàng đúng là xấu xa, ta còn lâu mới làm như thế."

Tiểu Ngưu thấy nàng không hề phản cảm, liền lần tới ngồi bên cạnh nàng, vòng tay ôm eo thon của nàng, nhẹ giọng nói "Vân Phương, nàng có biết, ta thầm mến nàng rất lâu rồi. Ban đầu nhìn bộ dạng nàng si tình với cái tên kia, ta rất đau lòng. Bất quá trời không phụ người có lòng, ta đã khiến

ông trời cảm động, chúng ta rốt cục đã ở cùng nhau. Mặc dù ta có một đồng khuyết điểm, nhưng ta sẽ chỉ đối xử tốt với nàng."

Chu Vân Phương ngúng nguẩy mấy cái, trái tim nhảy loạn, e then nói "Đừng mà, cái này không tốt lắm đâu. Chúng ta chưa thành thân, chuyện kia là ngoài ý muốn."

Tiểu Ngưu càng ôm chặt nàng hỏi "Vậy nàng thích ta không?"

Chu Vân Phương e then đáp "Ta không ghét chàng, nếu không, ta cũng không dẫn chàng về nhà."

Tiểu Ngưu vui vẻ nói "Vậy được rồi, đêm nay chúng ta sẽ ở cùng nhau."

Chu Vân Phương lắc đầu nguầy nguậy "Chàng chỉ biết làm chuyện xấu thôi."

Tiểu Ngưu giải thích "Chỉ cần có thể nằm cạnh nàng, ta đã rất mãn nguyện. Ta sẽ không làm loạn đâu." Trong lòng nói "Không loạn mới không phải là nam nhân."

Chu Vân Phương e dè nói "Không tốt đâu, ta vẫn sợ chàng."

Tiểu Ngưu cười nói "Sợ cái gì chứ, sau này sẽ quen thôi." Tiếp đó liền đưa miệng qua hôn nàng, không cho nàng cơ hội từ chối. Nàng sợ hãi tránh né nhưng chỉ chốc lát đã bị thu phục, tấm thân ngọc khẽ run rẩy, chắc chắn là cảm giác vui sướng khiến nàng không biết làm sao.

Tiểu Ngưu không ngừng tại đây, bàn tay ma quái từ từ đặt lên bộ ngực sữa mềm mại, lại còn suồng sã vuốt ve tứ phía, thậm chí chạm lên viên anh đào.

Tuy miệng và tay bận rộn, hắn vẫn không quên nói "Nàng không cần để ý tới ta, chúng ta cứ tự nhiên đi." Còn cái miệng lại càng càn rỡ, bàn tay

thêm hăng say, khiến Chu Vân Phương có chút khó chịu.

Nàng cự tuyệt không đủ kiên quyết. Nếu như đây là lần thứ nhất của hai người, tình huống sẽ rất khác, nhưng đã từng có một lần với nhau, như vậy lần thứ hai cũng sẽ không khó khăn. Tiểu Ngưu chỉ tốn chút công sức đã bế được nàng lên giường. Lần trước thật sự không có tận hứng, lúc đẩy nàng còn trong trạng thái ngất xỉu.

Thả Chu Vân Phương trên giường, chỉ thấy mái tóc nàng tán loạn, nụ cười như lửa, hơi thở dồn dập, đôi mắt khép hờ, bờ môi đỏ mọng phát ra tiếng ậm ừ "Đừng mà, Tiểu Ngưu, chúng ta không thể như vậy. Ta vẫn chưa là thê tử của chàng."

Tiểu Ngưu cười hắc hắc không ngừng "Chúng ta đương nhiên có thể. Nàng xem, chúng ta bây giờ liền động phòng." Dứt lời liền nhào tới như lao về phía một bữa ăn ngon.

Tiểu Ngưu tùy ý táy máy trên người quận chúa, mà nàng cũng nhanh chóng động tình. Đây có lẽ là lần đầu tiên từ nàng bị một nam nhân đùa bỡn, thế nên phản ứng cực kỳ mãnh liệt.

Qua khúc nhạc dạo đầu, Tiểu Ngưu thuần thục cởi áo ngoài của nàng xuống, lộ ra chiếc yếm phấn hồng bên trong. Bả vai cùng hai cánh tay đều trắng nõn như tuyết, hơn nữa vô cùng mịn màng, không hổ là xuất thân thiên kim tiểu thư, thân thể chỉ có chuẩn. Tiếp theo, Tiểu Ngưu lại lột luôn quần của nàng, tiết khố nho nhỏ đi với chân ngọc xinh đẹp làm Tiểu Ngưu rục rịch lửa tình.

Dục vọng dâng trào, Tiểu Ngưu quyết tâm cởi sạch. Thân thể trần truồng của Quận chúa lần nữa khiến Tiểu Ngưu sững sờ. Quận chúa vẫn rất xấu hổ và e sợ, chân ngọc khép chặt, hai tay ôm ngực nói "Chàng thật thô lỗ, lại ăn hiếp ta nữa."

Tiểu Ngưu thân thể như tượng ngọc nữ thần nuốt nước miếng khan, hân khó nhọc mới nói được "Ta thật sự yêu nàng mà! Lần trước chúng ta không có cơ hội, lúc này nhất định phải tận hưởng. Hơn nữa cũng không có ai quấy rầy, chúng ta có thể vui đến hừng sáng."

Dứt lời, Tiểu Ngưu liền nhào tới, miệng rộng càn quét khắp một lượt trên thể ngọc, khi đến đôi môi nàng, hai bàn tay đã nắm chặt cặp vú đầy đặn. Đầu lưỡi luồn vào miệng nàng, lại mân mê hạt ngọc ửng hồng, từng đợt khoái cảm nhanh chóng dồn lên não như từng đợt sóng cuộn cuộn, làm lý trí của nàng càng lúc càng mơ hồ, xuân tình càng lúc càng đậm, đến cùng nàng cũng đã đưa chiếc lưỡi thơm tho ra.

Qua một hồi, Tiểu Ngưu đưa miệng qua ngực nàng, dường như đưa bé khát sữa mẹ mà mút chùn chụt, tuy thế mà lại rất kỹ xảo, lúc nhẹ lúc nặng, lúc nhu lúc hung, còn dùng một tay vuốt bên kia. Ăn đủ bên này rồi lại chuyển sang bên kia, khiến nàng rên rỉ lên "Tiểu Ngưu, chàng thật xấu xa, sao lại ngậm nơi đó của người ta."

Tiểu Ngưu lại như nghe thấy lời khích lệ, một tay lén lút trườn xuống dưới, đưa đến chân ngọc của nàng, men theo làn da trơn mịn liền đến một chỗ thần bí mê người. Nơi đó đã ướt đầm một mảng, dính đầy tay Tiểu Ngưu.

Tiểu Ngưu rất hưng phấn, thầm nghĩ "Quận chúa đúng là một cô nương rất có ý vị, nhất định phải làm cho nàng tận hưởng cảm giác say đắm đỉnh cao của tình yêu." Hân nghĩ vậy nên càng hôn hăng say hơn, sắc thủ lộn xộn dưới hạ thân nàng, làm tiểu đậu đậu cũng cứng rắn lên, xuân thủy làn ra ướt đầm mảng lớn. Trong sự kích thích như vậy, nàng đã không còn giữ được vẻ rụt rè nữa, từ miệng nàng cất lên tiếng rên rỉ như mời mọc "Tiểu Ngưu, Tiểu Ngưu, mau, mau đi, ta sắp bị chàng hại chết rồi."

Tiểu Ngưu mừng rỡ, liền mở chân ngọc nàng ra, sau đó úp miệng lên chính giữa, hút toàn bộ dòng chất lỏng tuôn ra từ lỗ nhỏ, khiến nàng kêu rên

điên cuồng "Đừng mà, đừng mà, nơi đó không thể đụng vào. Không được, ta sắp không được rồi." Theo lời nàng, từ lỗ nhỏ quả nhiên phun ra một dòng nước ấm.

Tiểu Ngưu cũng không ghét mà uống hết từng ngụm một. Đối với lần này, Chu Vân Phương cảm động như muốn khóc. Nàng đã biết Tiểu Ngưu thật lòng yêu mình, không hề coi mình là người ngoài.

Tiểu Ngưu thấy đã đến lúc, bèn ngồi thẳng lên, móc khẩu súng hoành tráng nhắm thẳng tiểu huyết mạch mềm mại đâm tới. Quy đầu đụng phải cửa động vẫn là nửa bước khó đi. Tiểu Ngưu không thể làm gì khác hơn là dùng mảnh công phu, ma sát, hôn hít, khiến nàng hoàn toàn buông lỏng, đợi tình hình khá hơn một chút mới cầm quy đầu vào.

Hang động chật hẹp ẩm ướt kẹp chặt quy đầu khiến hân cực kỳ sáng khoái đến tận tim, mà Quận chúa lại đau đớn nhúu mày lại. Tiểu Ngưu an ủi "Đừng sợ, ưỡn một cái là xong thôi." Rồi kiên quyết nhét toàn bộ vào chỗ của nàng, quận chúa rất đau nhưng cắn chặt răng không kêu ra tiếng.

Tiểu Ngưu hôn lên gương mặt nàng nói "Nàng rất kiên cường, ta rất yêu nàng."

Chu Vân Phương rưng rưng nói "Không ngờ chuyện lại thống khổ như vậy!"

Tiểu Ngưu mỉm cười "May là chúng ta đã làm một lần rồi, nếu không thì nàng còn thấy khó chịu hơn. Bất quá chỉ hết lần này thôi, lát nữa là nàng sẽ cảm nhận được sự vui sướng làm nữ nhân." Dứt lời lại thi triển kỹ xảo, làm nàng thoải mái đón nhận triều hoan.

Nàng có vóc người thon thả, rất có tiêu chuẩn yếu điệu thực nữ. Bầu vú lại không hề nhỏ mà cực kỳ đầy đặn, không béo mà là vừa đủ khiến người ta chỉ cảm thấy đẹp mà không phải mập mạp. Hai bầu vú như hai quả lê trắng căng mọng, nhục cảm vô cùng. Tiểu Ngưu càng sờ càng mê đắm

thụ, trong đầu thâm kêu thật quá tuyệt. Đồng thời hôn cũng cực kỳ nhiệt tình. Nàng nhanh chóng thoải mái trở lại, rất hưng phấn đưa lưỡi ra cho hân hưởng dụng. Tiểu Ngưu hôn nàng, nàng cũng đáp lại Tiểu Ngưu. doc truyện tai . Mặc dù động tác hơi vụng về nhưng càng khiến Tiểu Ngưu hưng thú.

Cứ thân mật như vậy một lát, Tiểu Ngưu mới chậm rãi thử lay động nhục bồng. Thấy nàng không còn khó chịu như trước, liền lớn mật xâm nhập sâu hơn. Mỗi một lần đều rút ra tới cửa động, sau đó lại cắm vào tới đáy, trải qua một lúc lâu, nàng rốt cục đã thấy khổ tận cam lai.

Nàng chủ động ôm cổ Tiểu Ngưu, hơn nữa hạ thân nâng lên. Điều này khiến Tiểu Ngưu yên tâm, liền đẩy nhanh tốc độ hơn, mỗi cú chọc đều dội lên hoa tâm. Tiểu huyết thật sự là thiên phẩm, vừa chặt vừa ấm, làm Tiểu Ngưu cảm giác mỗi một dây thần kinh đều đạt đến trạng thái cực sướng. Cảm giác này thật không có ngôn từ có thể hình dung.

Để thấy rõ tư thế thâm dâng của nàng, Tiểu Ngưu liền khom xuống, hai cánh tay vác chân ngọc lên, đưa hạ thân cao hân lên, như thế có thể thấy rõ nhục bồng ra vào cửa động. Chỉ thấy nó giống như một cây chùy sắt khí thế hùng hân, vạch dòng nước cuộn cuộn chảy tràn trên mông dít. Miếng thịt non cũng theo động tác đó là lật ra ra vào, trông rất đẹp mắt.

Nhìn lại gương mặt nàng chỉ còn sự vui sướng hoan lạc. Đôi mắt khép hờ, hơi thở dồn dập, thỉnh thoảng còn nói vài lời kích tình khiến Tiểu Ngưu càng hân hái, lực mạnh tháo nước. Có thâm thủy hỗ trợ, từ chỗ tiếp xúc phát ra những tiếng bẹp bẹp như dính nước, lại như là của da thịt đập vào nhau. Ban đầu Chu Vân Phương còn cố chịu đựng, tận lực không rên rỉ để tránh ảnh hưởng hình tượng của mình. Sau đó nàng đã không còn kìm nổi "A, thật nặng quá! Ô, chọc đến đáy mất. A, thâm ta đau quá."

Tiểu Ngưu mỉm cười "Vậy mới phải chứ, như vậy nàng mới sung sướng." Dưới từng đợt va chạm, cả người nàng run rẩy, cặp thỏ trắng rung

lên bần bật, khuôn mặt đầy lửa dục. Có ai tin rằng Văn Tĩnh Quận chúa cao quý bị chính mình làm thịt, Tiểu Ngưu tràn đầy kiêu ngạo.

Tiểu Ngưu một hơi làm hơn ngàn cú, Chu Vân Phương chịu không được đành rên rĩ cầu xin "Tiểu Ngưu, ta sắp ra rồi. A, nhanh chút nữa đi." Tiểu Ngưu liền buông chân ngọc xuống, nằm úp sấp trên người nàng tăng tốc độ, dùng sức vắt khô nàng.

Chu Vân Phương cũng ôm cổ hăn, mãnh liệt nghênh đón, hai chân cũng loạn đá loạn, hiển nhiên nàng đã đến thời điểm mấu chốt nhất.

Tiểu Ngưu như mãnh hổ xuống núi, khí thế kinh người, quận chúa Chu Vân Phương lại như chú chim nhỏ chấn kinh mà không bay đi. Nàng đón nhận những cơn cuồng phong hung bạo mà không hề lùi bước.

Một lúc sau, nàng rên hừ hừ rồi tiết thân. Đôi mắt nhắm chặt, hơi thở hỗn hển, trong miệng còn nói "Ta như muốn bay đi, ta giống như biến thành phi ưng vậy."

Tiểu Ngưu cười nói "Vân Phương này, ta thấy nàng là phượng mới đúng." Tiểu Ngưu nằm trên người nàng không nỡ đứng lên, đến khi Chu Vân Phương nói mới thôi "Chàng đứng lên đi, đè ta nặng quá đi." Tiểu Ngưu lúc này mới rút cây gậy ra, nằm nghiêng bên cạnh nhìn mỹ nữ sau cơn mây mưa.

Nhìn từ bên cạnh, Quận chúa vẫn rất đẹp. Cái mũi cong cong, cái miệng đỏ mọng, lông mi thật dài, hai má nhẵn nhụi như tơ lụa. Nhìn lại thân hình, cái vú cao vút như hai tòa núi, cái bụng tròn trịa, chân ngọc thon dài, ngay cả cái rốn cũng như chén ngọc, đặc biệt khả ái.

Tiểu Ngưu thầm khen ngợi "Thật là đẹp! Ta vẫn tưởng rằng ngoài Nguyệt Ảnh thì trong tứ đại mỹ nữ thì Quan Vịnh Mai là đẹp nhất. Bất quá bây giờ xem, quận chúa không hề dưới nàng." Vừa nghĩ tới Quan Vịnh Mai, Tiểu Ngưu lại hơi sững người. Phong thái ưu mỹ của nàng hăn đã từng

được chiêm ngưỡng. Nàng là một tài nữ tinh thông cầm kỳ thư họa. Có cơ hội phải lãnh giáo nàng một phen, tranh thủ biến thành một tài tử.

Chu Vân Phương mở mắt, thấy Tiểu Ngưu đang nhìn mình chăm chăm, liền cực kỳ xấu hổ, vội nắm cái yếm đặt ở địa phương mấu chốt, nửa che che đầy như vậy còn có mị lực hơn. Tiểu Ngưu ngửa ngáy trong lòng, thật muốn chiến đấu hiệp nữa!

Chu Vân Phương lại đang chú ý tới thứ đồ của Tiểu Ngưu, nó dài như vậy, thô như vậy, còn dài hơn bắp tay nàng, quy đầu to như quả trứng, thật đúng là đáng sợ.

Chu Vân Phương mở to mắt, quan sát thứ đồ chơi mà chỉ có nam nhân mới có. Tiểu Ngưu thấy vậy cố ý nằm thẳng, để nhục côn vườn cao như cây cột, rất chi là hung hãn.

Tiểu Ngưu mỉm cười với nàng, nói "Nhìn đủ chưa? Đây chính là nam nhân."

Chu Vân Phương thở dài "Thứ này thật ghê gớm, cũng rất khó coi nữa."

Tiểu Ngưu ai một tiếng, nói "Mặc dù khó coi nhưng không có nó thì không được đâu. Nữ nhân yêu nam nhân, cũng bao gồm yêu cả nó. Vừa rồi nàng cũng cảm thụ được nó đáng yêu cỡ nào mà."

Vừa nghĩ tới màn hoan lạc vừa rồi, nàng lại rung động, thầm nghĩ "Thật là quái lạ. Vật kia đâm vào trong lại thoải mái như thế. Không có ở trong lại thấy thật trống vắng."

Lúc này, Chu Vân Phương đã nghỉ ngơi được chút sức, rất muốn thử thêm một chút tư vị trong đó, nhưng nàng không tiện mở miệng mà đành nói " Tiểu Ngưu, ta còn muốn nữa ước lượng chiều dài nó, bất quá ta không muốn dùng tay đo."

Vừa nói chuyện, Chu Vân Phương đôi mắt đẹp thoáng nhìn cái kia giờ lên cao cây gậy.

Tiểu Ngưu cảm thấy lời này rất có ý tứ, liền cười ha ha. Sau đó tung mình một cái, liền đặt trên người nàng. Cho nên, trong nhà lại là cảnh xuân vô hạn...

MA ĐẠO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 104: Xông Vào Vương Phủ

Tiểu Ngưu một mặt vừa mó má, một mặt vừa hỏi: “ Vân Phương, có cảm thấy thoải mái không?”

Chu Vân Phương vừa thở hào hển, vừa rên rỉ, ngoài miệng nói: ‘ Vâng, vâng, chẳng có gì mà không thoải mái.’ Nghe thấy Tiểu Ngưu vui vẻ. Hắn biết Chu Vân Phương trong trạng thái hưng phấn, vẫn giữ lại trong nòng một chút dè dặt. Đại khái là nòng cũng rất giống như chúng bạn ở cùng địa phương.

Tiểu Ngưu khó khăn lắm mới đoàn tụ với nòng hơn một lần, Do vậy công phu phía dưới của hắn ở trên người của nòng, khi thì như ngựa hoang phóng chạy, khi thì như con ngựa đưa thư bị kéo cương, mỗi một cách không hề xem nhẹ phần nào, khiến cho nòng rất là thỏa mãn, rất là sướng khoái, ném đến điểm tột cùng của khoái hoạt.

Chu Vân Phương cũng dần dần lĩnh ngộ được những huyền bí trong đó, cũng căng cứng người phối hợp cùng với hắn. Trong lúc nòng ôm lấy hắn, lại cố gắng xoay sở, không có bao lâu, Tiểu Ngưu đã bị nhu tình của nòng làm cho nhún ra, trong lúc sơ ý, liền bắn ra hết, nóng đến nòng phải kêu lên ư ư .

Sau đó, Tiểu Ngưu ôm Chu Vân Phương đổi thế, đổi thành nữ ở trên nam, để cho nòng nằm úp trên người của mình nghỉ ngơi. Lẳng nghe tiếng thở gấp ôn nhu của nòng, mà vuốt ve tấm thân trơn nhẵn của nòng, cảm thụ được điểm phúc tuyệt vời.

Tiểu Ngưu hỏi han chăm sóc: “ Nàng có còn đau không?”

Chu Vân Phương, thấp giọng nói: “ Chẳng phải đau, chẳng qua cái vật kia của chàng thì vẫn làm cho người ta có chỗ chứa chấp không nổi!”

Tiểu Ngưu cười ha ha, nói: “ Quen thì sẽ tốt thôi.”

Chu Vân Phương ngượng ngùng nở nụ cười, nói: “ Chẳng thể quen, chúng ta không là vợ chồng, chỉ có thể lén lút.”

Nghe xong lời này, Tiểu Ngưu trong lòng ấm áp. Theo như trong lời nói của nàng, Tiểu Ngưu biết nàng thực lòng muốn gả ình.

Tiểu Ngưu đưa tay đặt lên má của nàng, vuốt ve qua lại, cảm giác như là đồ sứ thượng đẳng trơn nhẵn, lại giống như bông gòn mềm mại, lại còn có chút đàn hồi, trong lòng hết sức thỏa mãn, nhưng miệng lại hỏi: “ Cha mẹ nàng là hạng người như thế nào? Họ có thể sẽ không thích ta đó?”

Chu Vân Phương khép đôi mắt đẹp, nghiêng đầu tựa vào trên ngực của Tiểu Ngưu, nũng nịu nói: “ Mẹ kế của ta, người này không còn gì tốt hơn, ôn nhu, khoan dung, hiền lương, hơn nữa quanh năm tin Phật, dân chúng đều gọi người là Quan Thê Âm hiền thế.”

Tiểu Ngưu mỉm cười, nói: “ Ta nghe nói mẹ kế của nàng còn là một đại mỹ nữ nữa.”

Chu Vân Phương ư một tiếng, nói: “ Người lúc còn trẻ tuổi, hẳn là xinh đẹp như ta, bất quá hiện tại cũng không phải là già.”

Tiểu Ngưu hỏi: “ Bao nhiêu tuổi?”

Chu Vân Phương trả lời: “ Người đã là ba mươi lăm tuổi rồi, người gả cho cha ta cũng đã mười năm.’

Tiểu Ngưu lại hỏi: “ Phụ thân nàng bao nhiêu tuổi? Là người như thế nào?”

Chu Vân Phương nói: “ Ông ấy đã sáu mươi tuổi. Tư cách nha, mọi người đều nói ông ấy hào hiệp trượng nghĩa, có phong độ Mạnh Thường quân.

Tiểu Ngưu a một tiếng, cười nói: “ Phụ thân của nàng thật là có điểm phúc nha, thật sự là ‘trâu già gặm cỏ non’.

Chu Vân Phương hừ một tiếng, nói: “ Không cho phép cười ông ấy như vậy, dù sao ông ấy cũng là cha ta.”

Tiểu Ngưu ngưng cười, nói: “ Làm thế nào mà họ lại gặp nhau vậy?”

Chu Vân Phương thở dài, nói: “ Trước khi mẹ kể về ở với cha ta, thì đã có chồng. Sau khi chồng bà ra chiến trường đánh giặc bị chết trận, cha ta mới cưới bà.”

Tiểu Ngưu à một tiếng, nói: ‘ Nàng yên tâm đi. Sau khi ta đến nhà nàng, nhất định ta sẽ cố gắng nịnh bợ họ, để cho bọn họ đều yêu thích ta.”

Chu Vân Phương nhẹ giọng cười, nói: “ Việc này có điểm ủy khuất chàng, chàng là người đã quen tự do rồi, bất ngờ nay đến nhà của ta, quy củ nhiều như vậy, chàng nhất định chịu không nổi.”

Tiểu Ngưu nói: “ Việc này ta không sợ, dù sao cũng chẳng có bao lâu. Chờ chúng ta thành thân, chúng ta sẽ tự lo lấy cuộc sống, tự mình sống, muốn thế nào được thế ấy.”

Chu Vân Phương đột nhiên sáng giọng: “ Tiểu Ngưu, tay chàng thật là đáng ghét nha.” Nguyên lai tay hắn đang dọc theo khe đùi tìm kiếm nơi bí ẩn, khi thì quấy nhiễu đóa hoa cúc, khi thì sờ đến tiểu huyết, khó trách nàng phát ra giọng yêu kiều.

Tiểu Ngưu cười, nói: “ Vân Phương này, ta lại muốn khoái hoạt. Thế nào? Tái chiến một hồi đi?”

Chu Vân Phương e thẹn, nói: “ Chàng không sợ mệt chết sao?” Nàng cảm thấy cái gì đó của Tiểu Ngưu đang cắn lên bụng của nàng.

Cũng không biết từ lúc nào, đồ chơi của hắn đã lấy lại tinh thần.

Tiểu Ngưu tỏ vẻ bợ đỡ nói: “ Không sợ, mệt mỗi được nghỉ ngơi một chút là tốt rồi. Dù sao cuộc sống sau này của chúng ta còn dài, đời này luôn có vài chục năm cơ hội ‘làm việc’.”

Chu Vân Phương nghe xong chữ ‘làm việc’. Trong lòng lo lắng, nói: “ Chàng đừng có mạnh bạo như vậy, ta sẽ chịu không nổi!”

Tiểu Ngưu ừ một tiếng, sau đó kêu Chu Vân Phương đổi thành thế ngồi lên, tự mình đem cây gậy chống lên, kêu nàng ngồi xuống. Nàng xấu hổ làm theo. Do vậy, cái quy đầu to lớn liền từ từ đi vào, vào thẳng đến tận đáy.

Chu Vân Phương ‘oh’ một tiếng, đã ngập tràn khoái cảm. Tiếp theo, nàng cứ không nhanh không chậm lay động, khiến cây côn thịt ở trong động cứ ngo ngoáy. Cứ mỗi động tác, đều có khoái cảm. Nàng cảm thấy thân thể mình cứ như nóng lên mà lại nhून ra, từng mỗi dây thần kinh đều cảm thấy thoải mái.

Tiểu Ngưu cũng không có nhàn rồi, hai tay nắm lấy hai bầu sữa của nàng, hết nắm lại đẩy, quá đã. Đồng thời, còn phối hợp động tác của nàng, lại ưỡn lên một cái, khiến cho cây côn thịt chơi nàng mạnh mẽ.

Chu Vân Phương ‘a ‘ ‘a’ kêu, nói: “ Ta cảm thấy mình như biến thành mảnh lông chim, muốn bay bổng lên.”

Tiểu Ngưu cười nói: “ Nàng muốn bay đi, thì cũng phải mang ta theo nha!” Nói xong, uốn người lên, hai tay chống phía sau, lè lưỡi, liếm hai cái đầu ti đáng yêu. Cảnh này khiến Chu Vân Phương càng thoải mái, tiếng kêu lại càng lớn hơn nữa.

Đang lúc động tác của Chu Vân Phương chậm lại, Tiểu Ngưu liền nghiêng người, đem nàng để xuống phía dưới mình, mạnh mẽ chơi xuống. Do đòi hỏi của dục vọng, hẳn chẳng hề thương hương tiếc ngọc. Vì thế, tiếng thở hỗn hển, tiếng rên rỉ, âm thanh ba ba, âm thanh chít chít, trộn lẫn với nhau trở thành một khúc nhạc tuyệt vời. Nam nhân bình thường đều sẽ không chịu nổi. Ai mà không hâm mộ điểm phúc này đây? Huống hồ đang bị chơi lại là một nàng quận chúa.

Suốt đêm này, Tiểu Ngưu thỏa mãn sắc tâm. Mà Chu Vân Phương cũng thể nghiệm trong đó biết bao mỹ vị, hơn nữa lại ưa thích việc này. Bởi vậy, sau mỗi đoạn đường, bọn họ mỗi đêm đều phải cùng nhau sảng khoái. Chu Vân Phương cũng càng lúc càng phát ra nhiệt tình, lại càng đẹp, lại càng giống một nữ nhân. Hai người đều lo đường đi quá ngắn, giống như sợ rằng vui đùa chưa đủ, thì đã đến lúc phải dừng.

// Đến đây đã hết bản dịch, các bạn vui lòng nhai tạm convert, cũng khá dễ hiểu! Have fun! :)

Khi bọn hắn đạt tới Kim Lăng sau khi, sớm có vương phủ đích xe ngựa nhận được. Bất quá tiếp Quận chúa một người, phải vận dụng rồi hơn trăm người đích đội ngũ. Tiểu Ngưu không khỏi cảm thán, hay là sinh tại nhà giàu có [nhà|gia đình] tốt nhất, làm gì đều cũng vật áo một phổ. Bất quá nàng cao tới đâu quý thì thế nào, còn không phải là tại ta phía dưới sao? Nghĩ đến trên giường đích niềm vui thú, nghĩ đến nàng tại trên giường đích biểu hiện, Tiểu Ngưu đích tâm đều cũng say.

Ở trước cửa phủ xuống xe, vừa thấy đến cánh cửa hai sườn đích hai đại sư tử, Tiểu Ngưu giật mình, tự nhủ: "Này Vương gia sẽ không giống sư tử

giống nhau uy mãnh dọa người ba?"

Tiểu Ngưu tại Chu Vân Phương đích dẫn đạo dưới, hướng tới trong đi vào. Mới vào đại môn, chỉ thấy đến một mảng bào ngọc mang theo đích lão nhân dẫn nhất bang người đứng đây. Chu Vân Phương vừa thấy, bèn chạy rồi đi tới, tiếng kêu Phụ thân. Lão nhân cười nói: "Ta thật là tốt nữ nhi à, người nhưng đã trở lại. Ta còn nghĩ đến, người cùng người nào tiểu lang quân chạy rồi đây." lời vừa nói ra, chung quanh một đám tiếng cười.

Chu Vân Phương hừ một tiếng, nói: "Phụ thân, bọn họ đều cũng nhìn thấy đây."

Vương gia vừa thấy bên cạnh này hạ nhân cùng thực khách, rất chăm chú mà nói: "Ta bây giờ khiến cho bọn họ đem cái lỗ tai đều cũng che trên."

Mọi người vừa cười rồi.

Tiểu Ngưu nghe xong hẳn nói hai câu nói, thì có hảo cảm rồi. Người này [khôi hài|vui tính] cùng chính mình giống nhau, sau này làm tốt quan hệ, muốn nghĩ so với cười hẳn đích nữ nhi cũng không tính khó.

Chu Vân Phương lúc này mới đưa Tiểu Ngưu giới thiệu cho phụ thân. Tiểu Ngưu vội vàng tiến lên, ôm quyền thi lễ, nói: "Ngụ Tiểu Ngưu gặp qua Vương gia, Vương gia cát tường."

Vương gia loát loát cầm trên đích râu mép, híp mắt nhìn rồi trong chốc lát, mới nói nói: "Cũng bất quá hai cái đuôi đích người, như thế nào có thể hấp dẫn ta đích nữ nhi đây."

Tiểu Ngưu tiểu đáp: "Ba chân đích đó là bị thương đích cóc. Quận chúa thà rằng thích ta, cũng sẽ không thích cóc đích."

Mọi người nghe xong vừa cười lên.

Vương gia gật đầu nói: "[có đạo lý|rất có lý], [có đạo lý|rất có lý]. Bất quá chúng ta xấu nói có thể nói ở phía trước, cần theo ta đích nữ nhi hảo, được thật sự có tài, nói cách khác cút cho ta trứng. Tiểu tử, người đều đã cái gì, cho chúng ta kiến thức một chút. Mọi người nhưng đều cũng nhìn thấy người đây."

Tiểu Ngưu nhìn nhìn bên cạnh đích Quận chúa, nói: "Ta dài nhất ăng chửi người, bất quá này thôi, trên không được đại trường hợp. Cho nên khác bản lĩnh thôi, thì phải là đánh người."

Vương gia cười ha ha, nói: "Này hai loại bản lĩnh hảo oa, đều là chiếm tiện nghi đích. Chỉ là không biết người đánh người đích bản lĩnh cao không cao, chỉ sợ nháo bất hảo, còn có thể bị người khác đánh."

Tiểu Ngưu tự thối nói: "Ta lớn như vậy tới nay, ngoại trừ khi còn bé bị cha ta đánh qua ngoài, khác thời điểm cũng chỉ có thể là ta đánh người khác đích phần."

Chu Vân Phương sau khi nghe xong, đã bạch liễu tha nhất nhãn, cho rằng hãn đây là tại thối phòng.

Này các thực khách vừa nghe, đều cũng đối với Tiểu Ngưu mắt to trừng đôi mắt nhỏ mà dò xét đứng lên. Bọn họ những người này đều là Vương gia đường ở nhà đích, chừng hơn trăm người. Bọn họ trong có người dài cho khâu kĩ, có người dài cho trộm đạo, có người dài cho khai khóa, có người dài cho nói dối, có người dài cho chạy bộ, có người dài cho giết người...Tóm lại, vốn là tam giáo cửu lưu, khô gì đích đều có. Nhưng bọn hãn đều có thành thạo một nghề, nói cách khác, cũng sẽ không đứng ở chỗ này.

Vương gia nghe xong Tiểu Ngưu nói, trên mặt lộ ra khinh thường đến, chia chia này thực khách, nói: "Tiểu tử, khiêm có lợi, mẫn chiêu tổn hại. Người tuổi trẻ không cần kiêu ngạo à! Người xem mấy cái này các bằng

hữu, bọn họ trong thì có dài cho đánh người địch, với người giống nhau. Bất quá bọn họ không bằng người, bọn họ tại đánh người địch trong quá trình, bị có lần kể ra càng nhiều. Bởi vì bị người đánh cho nhiều hơn, mới luyện thành hôm nay đánh người địch bản lĩnh. Người đã các có đồng dạng địch yêu thích, vậy luận bàn một chút tốt lắm." Vương gia nhìn lướt qua Tiểu Ngưu trên lưng địch đao, thầm nói: "Này dung mạo không sâu sắc địch tên, đeo đao có thể hay không chỉ là trang sức à? Muốn làm ta địch nữ tể, không bản lĩnh vốn là tuyệt đối không được địch."

Tiểu Ngưu biết không bộc lộ tài năng vốn là không thành địch. Hắn tin tưởng lấy chính mình địch hôm nay địch bản lĩnh, cần phóng ra ngã hấn địch một thực khách, nên không phải cái gì việc khó.

Đúng lúc này, một [trang phục|điểm đẹp] lệ người xuất hiện rồi. Nàng là từ hậu đường tới được, bị một đám nha hoàn nô phó vây quanh, phảng phất chúng tinh phùng nguyệt - sao quanh trăng sáng bình thường.

Chu Vân Phương tiến lên chào, kêu một tiếng mẫu thân. Vương phi bèn đem nàng kéo, yêu thương mà nói: "Vân Phương à, người nhưng là lại vừa đẹp mắt rồi. Xem ra bên ngoài địch mưa gió cũng không có ảnh hưởng mỹ mạo của người à."

Chu Vân Phương cười, nói: "Mẫu thân mới là đẹp mắt." nói rồi, đem Tiểu Ngưu chiêu đi tới. Tiểu Ngưu xoay người hành lễ.

Vương phi thu liếc mắt Tiểu Ngưu, nói: "Miễn lễ." Tiểu Ngưu ngẩng đầu, cùng Vương phi địch ánh mắt một đôi, lập tức cảm giác đối phương địch ánh mắt hảo phát sáng, hảo ấm, khiến người phảng phất đắm chìm trong ánh mặt trời trong.

Vương phi địch xác rất đẹp, ngoại trừ ung dung cao quý ở ngoài, mỗi khi một loại thánh khiết, cùng thiện địch chói lợi, giống như không mang theo một chút tục khí. Mặc dù đều là ba mươi lăm tuổi địch người, nhưng là

nhìn lại còn tưởng rằng không đủ ba mươi tuổi đây. Nếu cùng sử nường đứng chung một chỗ, thật là có được so với.

Lúc này, Vương gia đã chỉ định một cao thủ, đến kiểm tra Tiểu Ngưu đích công phu rồi.

Vương gia hướng thực khách đem cạnh nhất chiêu tay, mọi người lập tức lòe ra rồi một cái đường. Một hắc lăm lăm đích đại hán đi nhanh mà đến. Hắc trước hướng Vương gia hành cá lễ, nói: "Tề thái gặp qua Vương gia."

Vương gia gật gật đầu, chỉ vào Tiểu Ngưu nói: "Người đi cùng Ngụy công tử qua so chiêu, nhưng không cần thương đến Ngụy công tử, hắc nhưng là Quận chúa thật là tốt hữu. Hắc nếu có cái gì chột hiện mất, Quận chúa sẽ lại mất hứng đích."

Không đợi Tiểu Ngưu nói chuyện đây, Chu Vân Phương sẽ không cao hứng rồi, hừ nhẹ một tiếng nói: "Cha à, người đem Ngụy công tử thấy rất biến rồi ba. Ta không phải với người nói qua, hắc là luyện võ cùng luyện pháp thuật đích. Hay là để cho tề thái cẩn thận một chút, quyền cước cũng không phải dài ánh mắt."

Tề thái một nhếch miệng, lộ ra một ngụm đích bạch răng, nói: "Tiểu đích tạ ơn Quận chúa quan tâm." nói chuyện, đã đi tới Tiểu Ngưu trước mặt. Mọi người đã sớm chột hiện được xa xa đích, này sân trở thành lâm thời đích diễn võ trường. Sớm có người đưa đến ghế dựa, cấp cho Vương gia vợ chồng cùng Quận chúa ngồi. Tại mọi người đích vây xem dưới, tề thái cùng Tiểu Ngưu tương đối mà trạm, cách một trượng đích khoảng cách.

Vương gia đối với Tiểu Ngưu nói: "Người đừng xem tề thái lớn lên hắc à, nhưng là thật sự có tài đích. Hắc đích công phu chi hảo, không dưới ta đích cận vệ, người không cần xem thường hắc. Được rồi, đây là trận đầu,

trận thứ hai thôi, ta tìm một sẽ lại pháp thuật đích người cùng người chơi."

Tiểu Ngưu mãi không quan tâm, nói: "Vương gia muốn nghĩ như thế nào chơi [đều được], ta đây Tiểu Ngưu phụng bồi rất cuộc." chỉ thấy tề thái cỡi áo, lộ ra [vạm vỡ|đầy bắp thịt] đích trên thân. Tiểu Ngưu cũng không nghiêm túc, chỉ là tùy ý mà vừa đứng.

Tề thái nói: "Ngụy công tử, ta cần ra chiêu rồi, người để ý." nói chuyện, động như thoát thổ, ở cạnh gần Tiểu Ngưu đích đồng thời, một chưởng bổ về phía Tiểu Ngưu đích bả vai.

Tiểu Ngưu bả vai co rút lại, dễ dàng né khỏi tới. Tề thái không đợi này chiêu dùng hết, kia chưởng vừa lật, phối hợp trứ tay kia, tề bổ về phía Tiểu Ngưu đích bụng. Tại chém đích trong quá trình, một chưởng lại vừa sửa chém vi kích, kích Tiểu Ngưu đích bộ ngực.

Tiểu Ngưu hắc rồi một tiếng, có chút kinh ngạc. Hắc không thể tưởng được này nhìn thấy năm đại ba thô đích tên thể nhưng như thể nhanh nhẹn, biến chiêu vậy nhanh chóng, biến hóa vậy ảo diệu. Hắc thầm nói: "Nếu không ta đây Tiểu Ngưu thân kinh bách chiến, thật đúng là trứ rồi hắc đích nói đây."

Tiểu Ngưu gặp không sợ hãi, thân thể mạnh hướng bên cạnh bình di nửa trượng, làm cho tề thái đích chiêu số thất bại rồi. Kia tề thái một thân thủ, bèn biết Tiểu Ngưu vốn là khó có thể đối phó rồi. Bởi vì Tiểu Ngưu không có phát chiêu, hắc hoàn lại không làm - rõ được Tiểu Ngưu rất cuộc là cái gì đường kể ra.

Vương gia thấy nồng nhiệt nhân, hoàn lại đối với bên người đích Vương phi nói: "Phu nhân, người xem xem, bọn họ hai người đích bản lĩnh cũng không sai đây, có xem đầu à. Chúng ta này nữ nhi nhận thức đích bằng hữu quả thật thật sự có tài."

Chu Vân Phương cũng không lo lắng. Nàng biết Tiểu Ngưu đích bản lĩnh tương đối xuất sắc, giống tề thái như vậy đích cao thủ cũng không nhất định có thể nề hà được Tiểu Ngưu. Nhưng nàng đích đôi mắt đẹp nhìn chăm chăm vào, không dám điệu lấy nhẹ tâm.

Cho nên bên cạnh đích các thực khách, cũng đều mắt to trừng đôi mắt nhỏ mà nhìn thấy. Bọn họ mắt thấy trứ tề thái nhiều lần tiến công đều là không có hiệu quả, vì vậy bọn họ cho rằng trận này đánh giá vốn là một không biết bao nhiêu. Bọn họ đương nhiên hy vọng tề thái thắng, bởi vì tề thái là bọn hãn đích đại biểu. Bởi vậy, bọn họ đều cũng thấy cẩn thận mà dụng tâm, sợ tề thái có cái gì ngoài ý muốn.

Trận trên đích Tiểu Ngưu né tránh sau một lát, dần dần biết rõ rồi đối phương đích đường kế ra, hãn phát hiện này người không tốt lắm đuổi. Đối phương vốn là một thô người, nhưng là trên tay không thô, mỗi chi tiết xử lý được tương đối hợp lý mà nói, làm cho Tiểu Ngưu rất khó tìm đến sơ hở. Đồng thời hãn còn không đoan mà phát động tiến công, tài năng ở công cùng thủ trên đồng thời chiếm chủ động, kia cũng không phải dịch à. Muốn đánh ngã hãn, phải nhiều lắm động não, dụng tâm mắt, vốn là cấp bách không được đích. Nóng vội ăn không được nhiệt đậu hủ.

Tiểu Ngưu đương nhiên sẽ không chung quy bị người nắm cái mũi đi. Đánh trứ đánh trứ hãn phải phản kích một chút, không phải chém ra một quyền, vốn là đá ra một cước. Mặc dù không thể đánh trúng, đã luôn đánh [loạn|bậy] tề thái đích tiến công kế hoạch.

Hai người thân hình ngay lập tức vạn biến, đánh cho bụi đất bay loạn. Tiểu Ngưu ngẫu nhiên hoàn lại trêu chọc vài câu: "À, này quyền chỉ kém một chút phải đánh trên rồi. Này một chưởng không được đâu, phát lực không đủ, đánh không ngã ta. A, của người công lực hỏa hậu không đủ. Người sẽ không thắng đích." hãn nói đích thanh âm không lớn, người bên cạnh nghe không nghe.

Hết lần này tới lần khác tề thái vốn là một tinh táo mà có lòng kế địch người, không giống Mạnh Tử Hùng dễ dàng như vậy rút lui. Bởi vậy, loại này biện pháp bất hảo làm cho. Tề thái không rên một tiếng, chỉ là kiên nhẫn mà cùng Tiểu Ngưu đấu trứ. Hẳn biết chính mình đụng phải xương cứng.

Tại chưởng pháp dùng hết đích thời điểm, tề thái lấy cước là việc chính rồi. Hẳn đích cước công so với chưởng pháp cao hơn nữa đây, như là đem trong chốn võ lâm các loại cước pháp đích ưu điểm đều cũng tập trung tại chính mình trên thân rồi. Mỗi một cước đá ra đều cũng khí thế bất phàm, có khai sơn nứt ra bi lực. Càng bất ngờ chính là, hẳn mỗi một cước đích đá pháp cũng không đồng, đều có nhất định đích lực sát thương. Tiểu Ngưu một bên dụng tâm ứng phó trứ, một bên tán thưởng, tự nhủ: "Hẳn đích thân thủ thật tốt à! Nếu ta không phải tại Lao Sơn khổ luyện qua, tại ngưu tử tỷ bên người lấy ra 『kinh』, ta Tiểu Ngưu cả mười hiệp đều cũng qua không được à!"

Tại một đám cước ảnh trong, Tiểu Ngưu như hồ điệp xuyên hoa giống nhau, chọt cao chọt thấp, chọt trái chọt phải, nắm lấy không chừng.

Thân pháp cực nhanh, ra chiêu đã cực nhanh. Mặc kệ đối phương như thế nào đá, đúng là không thể đá trên. Mà Tiểu Ngưu đây, ứng phó được đã diệu, quát lạnh tử còn muốn đánh trả đích. Nhìn như bình thường, không đếm xỉa tới, mà mỗi một dưới đều là vô cùng khối uy hiếp tính chất đích, khiến cho tề thái đích thế công tổng yếu bị nhục.

Tề thái mặc dù kiến thức nhiều nghiêm, đã làm không rõ Tiểu Ngưu đích chiêu số rốt cuộc là cái gì? Có chút giống Lao Sơn đích, có chút giống Tây Vực đích, lại có chút giống nhi đồng chơi đùa. Trên thực tế, Tiểu Ngưu bây giờ ra chiêu thường thường không tuân thủ quy củ, thích tùy tâm sở dục mà phát huy, chuyên chọn đối phương đích "tử huyệt" chạm, lại vừa làm cho đối phương sờ không rõ chi tiết.

Một bên đích Vương gia đã có thể nghĩ kính, đã cân nhắc trứ Tiểu Ngưu đây là cái gì chiêu số. Hẳn là một người có nghề, đã nhìn không ra đến.

Chu Vân Phương mặc dù cùng Tiểu Ngưu tiếp xúc thời gian không tính lâu, nhưng nàng hiểu rõ hẳn đích tính cách, đã phải tự nhiên nghĩ tới trong đó đích huyền bí. Nàng biết đây là Tiểu Ngưu đích không có chiêu đấu pháp, tựa như một thư pháp cao thủ giống nhau, hưng đến là lúc, tùy ý phát huy, đúng là tinh phẩm. Nhìn như lộn xộn, cuối cùng, hay là có pháp nhưng y đích. Bởi vì Tiểu Ngưu đích công phu cũng đều là từ chính tông đích môn phái trong được tới. Đang tề thái đích cước pháp đã đến cuối khi, Tiểu Ngưu dừng cảm rồi, thế nhưng không tránh không tránh, mạnh một chương pháp ra, mãnh kích tề thái đích mặt. Tại tề thái lui ra phía sau từng bước khi, Tiểu Ngưu đích cước đã đi lên, đã được vừa nhanh vừa vội, làm cho tề thái luống cuống tay chân.

Tiểu Ngưu ha ha cười, nói: "Cho ta rồi ngã xuống ba." đánh trứ đánh trứ, thân thể vừa chuyển, đang tề thái sửng sốt thần đích công phu, Tiểu Ngưu đã xuất kì [không|bất ngờ] mà bắt được tề thái đích tiểu thối. Chỉ cần ganh đua kính nhân, tề thái nhất định ngã. Nhưng Tiểu Ngưu không có vậy khô, mà là từng rồi tay, nhảy ra ngoài vòng tròn.

Tề thái hướng Tiểu Ngưu thâm thi lễ, nói: "Ngụy công tử công phu rất cao, tề thái dùng tức giận. Công tử tuổi còn trẻ, phải như thế lợi hại, tương lai nhất định cực kỳ."

Tiểu Ngưu nhẹ nhàng cười, nói: "Của người cước pháp quá tuyệt vời, nếu ta hơi một sơ sẩy, ta đã sớm nằm úp sấp đến trên mặt đất rồi."

Vương gia cố lấy chương đến, kêu lên: "Đánh cho hảo, đánh cho tốt nhất! Tề thái vốn là nhất lưu đích, Ngụy công tử cũng là nhất lưu đích." hẳn này một vỗ tay, làm cho này thực khách đã lên đây, đều cũng vỗ tay đứng lên, một so với một [hưởng|vang].

Chu Vân Phương đối với Tiểu Ngưu lộ ra thường thức đích nộ cười, Vương phi với Tiểu Ngưu vài phần kính trọng. Bọn hần đều cũng nghĩ thấy này người tuổi trẻ là có bản lĩnh đích. Mà Tiểu Ngưu tại đã bị mỹ nữ đích nhìn chăm chú khi, trong lòng dâng lên vô hạn đích kiêu ngạo cảm giác. Tại mỹ nữ trước mặt biểu hiện ra sắc, đó là mỗi một một nam nhân đều muốn đích, nhưng hần biết khảo nghiệm còn không có chấm dứt đây.

Lúc này Vương gia nói chuyện rồi: "Tề thái à, một bên nghỉ ngơi trử, quay đầu lại lĩnh thưởng." tề thái nói một tiếng tạ ơn, bèn đi xuống rồi.

Sau đó Vương gia lại vừa hướng thực khách đàn trong nhất chiêu tay, nói: "Hoàng tử thành ở đâu?"

Một nhỏ giọng tế tức giận thanh âm đáp: "Tiểu nhân tại." theo thanh âm, một gậy như gậy trúc đích hoàng mặt hán tử chạy trên trận đến.

Vương gia hướng Tiểu Ngưu giới thiệu nói: "Đây là hoàng tử thành, hần là pháp thuật phương diện đích cao thủ, các người nhiều thân cận một chút ba. Không quá phận ra cao thấp đã là được, không cần liêu mạng đích."

Tiểu Ngưu vừa thấy này người, không chỉ vốn là tướng mạo bất hảo, hơn nữa trên mặt mang theo một cỗ hàn khí, ai thấy đều cũng nhin không được cần trong lòng lạnh cả người. Hần đích trên mặt luôn lạnh lùng đích, một chút ấm khí đều không có. Tiểu Ngưu đã kiến thức qua lạnh tính cách đích người, giống Nguyệt Ảnh, đúng là cái kia loại hình. Nhưng lạnh về lạnh, Nguyệt Ảnh lạnh được mê người, lạnh được có cá tính, làm cho người ta hơi bị tâm động. Mà người này lạnh, cũng là kẻ khác phản cảm.

Tiểu Ngưu nường mày, thầm nói: "Này người như thế nào cùng cương thi giống nhau, còn có chút âm trầm thâm đích, nếu nói hần là Quỷ Vương đích đệ tử, ta khẳng định tin tưởng. Chỉ là không biết hần đích pháp thuật thế nào?"

Hoàng tử thành hướng Tiểu Ngưu gật gật đầu, cũng không nói nói. Đứng ở hai trượng ở ngoài đích địa phương, từ trên xuống dưới nhìn Tiểu Ngưu mấy lần, bèn mạnh hướng Tiểu Ngưu giương lên tay, lưỡng đạo bạch quang tề bắn mà ra.

Tiểu Ngưu không dám chậm trễ, cũng là hai tay tề động, lưỡng đạo hồng quang như gió tới. Bốn đạo quang giữa đường chạm vào nhau, bang bang không ngừng. Ánh sáng va chạm, lực bắn ngược truyền đến, Tiểu Ngưu hai tay vì đau. Hãn thâm nói: "Người này đích pháp lực không kém à! Ôi, ta Tiểu Ngưu tấm đảm này nói đích thời gian đúng là quá ngắn rồi, nếu lại cấp cho ta vài năm đích thời gian nói, ta đả bại người này cùng chơi giống nhau. Bây giờ làm sao bây giờ đây, không có ma đao đích hỗ trợ, đành phải dựa vào chính mình rồi."

Bên kia đích hoàng tử thành đã cảm thấy không thoải mái. Hãn tu luyện pháp thuật [nhiều|hơn...Năm], đả bại vô số cao thủ, không thể tưởng được một đặng tới này mao hài tử, đã có chút lực bất tòng tâm đích cảm giác. Hãn thâm nói: "Nếu không lấy chút tuyệt sống đến, vốn là không thể đắc thắng rồi." nghĩ đến này, hãn đột nhiên vừa thu lại công, Tiểu Ngưu đích lưỡng đạo hồng quang đột dài, ăn tươi rồi một hơn phân nửa bạch quang.

Chu Vân Phương vừa thấy, hỉ trên mi sao, trong lòng kêu: "Mau à, mau à, nhanh một chút đánh bại hãn, để cho phụ thân [nhìn|xem], chi tâm ta trên người một chút cũng không kém à."

Mà Tiểu Ngưu cũng không dám đại ý. Bởi vì đối phương đích công lực tại rất mạnh thịnh đích thời điểm đột nhiên biến yếu, nhất định là có vấn đề đích. Đang nghĩ ngợi đây, đối phương đích hành động càng quái dị rồi, thế nhưng đem một tay đích quang trừ, tiếp theo, hãn đem không ánh sáng đích tay đặt tại có quang đích trên tay, cái này khiến cho hãn đích kia nói quang đột nhiên tăng mạnh, gia tăng phát sáng, tăng lực rồi. Còn có càng tuyệt đích đây, hãn xuất kỳ bất ý mà thân thể về phía trước một phác. Như vậy Tiểu Ngưu phát ra đích hồng quang từ hãn đích dưới thân bắn qua, mà hãn

kia nói mạnh mẽ hữu lực đích bạch quang nhưng lại bắn về phía Tiểu Ngưu đích đầu.

Hắn này một loạt đích động tác nhanh như thiểm điện, đang người xem rõ ràng hắn đích dụng ý khi, cái gì đều cũng chậm. Tiểu Ngưu lại càng hoảng sợ, thầm nói: "Này nhưng như thế nào trốn đây? Người này như là muốn ta đích mệnh à! Ta cùng hắn cũng không có cừ à?"

Gặp này tình cảnh, Chu Vân Phương kêu sợ hãi trứ từ ghế trên nhảy dựng lên. Vương phi đã cúi đầu, không đành lòng lại nhìn. Vương gia trông mắt trừng được lão Đại. Này các thực khách cũng là xôn xao nhiên, đều muốn hoàng tử thành người đây là muốn chết à! Quận chúa đích người trong lòng như thế nào trọng yếu, người cư nhiên hạ độc thủ như vậy? Không muốn sống chẳng sao?

Nói thì chậm, khi đó thì nhanh. Một đạo bạch quang thật thật sự ở mặt đất bắn ở tại Tiểu Ngưu đích trên mặt, cả trốn đích công phu đều không có. Kỳ quái chính là, bắn tại trên mặt phải hết sự tình rồi, vừa không có bắn thủng, cũng không có lưu thương, càng không có làm cho Tiểu Ngưu ngã xuống đất. Tiểu Ngưu hay là hảo hảo mà đứng ở nơi đó đây, cùng không có việc gì người giống nhau.

Chu Vân Phương chuyển bi vi hi, cũng không cố cái gì thân phận rồi, chạy đi tới giữ chặt Tiểu Ngưu đích tay hỏi: "Tiểu Ngưu, người còn sống đây?"

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Không thể là thôi, ta là chúc miêu đích."

Chu Vân Phương trợn to đôi mắt đẹp hỏi: "Rõ ràng bắn trúng người rồi, người như thế nào còn có thể còn sống?"

Tiểu Ngưu trầm ngâm trứ nói: "Ta đã nói không rõ, có thể là ta đích da mặt dày, hắn bắn không ra ba." vừa nghe lời này Chu Vân Phương không khỏi nở nụ cười, cười đến hai mắt nhấp nháy lệ quang.

Quay đầu lại nhìn hoàng tử thành, đã từ trên mặt đất bò lên, đã giống xem quái vật giống nhau nhìn thấy Tiểu Ngưu. Chu Vân Phương tức giận đến thẳng căn phòng, trong đi tới bắt lấy hắc dịch áo, không khỏi phân nói, đúng là mấy cái tát, đánh cho phụ thân vang lên, khoe miệng đổ máu. Một bên đánh, Chu Vân Phương hoàn lại một bên chửi mắng: "Người tên hỗn đản này, nghe không hiểu tiếng người sao? Cha ta nói là luận võ, không phải liều mạng, người như thế nào có thể dưới này tàn nhẫn tay đây? Hắc với người có cái gì thâm cừu đại hận."

Hoàng tử thành nào dám đối với Quận chúa vô lễ, chỉ phải giải thích nói: "Tại hạ vốn là nhất thời xuống tay quá nặng rồi, không có khác ý tứ. Ta là sợ xuống tay nhẹ, đánh không lại hắc."

Chu Vân Phương hầm hừ mà nói: "Không cần giải biện rồi. Ta xem người là bao giấu dã tâm, mưu đồ làm loạn. Người nhất định là tà phái phái đến nhà của ta nằm vùng đích thám tử, ta nhất định phải đem người đại tháo gỡ tám khối." nói rồi, lại là mấy cái tát.

Vương gia đứng lên, hướng Chu Vân Phương khoát tay chặn lại, lớn tiếng nói: "Nữ nhi à, tốt lắm, tốt lắm. Hắc không phải nói rồi, vốn là nhất thời xuống tay quá nặng. Luận võ thôi, có khi khó tránh khỏi sẽ lại thất thủ đích. Người đánh cũng đánh đã, khí đã ra khỏi, để lại rồi hắc ba."

Chu Vân Phương hừ một tiếng, buông...Ra hoàng tử thành, đôi mắt đẹp hoàn lại trừng mắt hắc đây, trách mắng: "Còn không cấp cho Ngụy công tử bồi tội?"

Hoàng tử thành nhìn thoáng qua Vương gia, Vương gia chút một chút đầu. Hoàng tử thành bèn đi tới Tiểu Ngưu trước mặt, một cung rất cuộc, nói: "Ngụy công tử, hoàng tử thành xin lỗi người. Vừa rồi ra tay quá nặng rồi, thật sự thực xin lỗi."

Tiểu Ngưu lắc đầu nói: "Quên đi, không lòng dạ nào đúng là vô tội à." sau đó thấp giọng nói: "Hoàng tử thành, nếu chúng ta một lần nữa lại đánh một lần, ta nhất định sẽ lại cần mạng của người. Người hẳn phải chết không thể nghi ngờ, người tin không tin?"

Hoàng tử thành ngấm liếc mắt Tiểu Ngưu trên lưng đích ma đao, gật gật đầu. Tiểu Ngưu cũng không kỳ quái vẻ mặt của hắn, bây giờ người trong võ lâm đều biết ma đao đao tại Tiểu Ngưu đích trên thân, này hoàng tử thành biết đã rất bình thường đích.

Một hồi hư kinh qua đi, Vương gia vạt áo tiệc rượu vi Quận chúa [đón|gió|đón tiếp], đã vi hoan nghênh Tiểu Ngưu. Tại đây một tiệc rượu trên, Vương gia phá lệ thi ân, để ấy cái này các thực khách toàn bộ tham gia, mỗi người có tòa. Này tại bình thường vốn là không thường có.

Tại bữa tiệc trên, mấy cái này các thực khách đại chup chưa thí, tề [tán|khen] Tiểu Ngưu nổi tiếng, nhân tài khó được. Đã [tán|khen] Quận chúa Tuệ Nhân thức mới, hoàn lại càng dài càng mỹ.

Mấy cái này tán dương ai không thích nghe đây? Vương gia tâm tình cao ngang, tấn lộ vẻ hào sảng bốn sắc. Hắn không giống bình thường đích Giang Nam nhân khí độ ít hơn, hắn là phương bắc sinh ra đích, đều có một loại dũng cảm không bị cản trở đích tính cách. Chỉ bằng điểm này, đã gọi người bội phục không thôi, huống chi hắn từ trước đến nay vốn là ngàn chén không say đây.

Chịu Vương gia đích ảnh hưởng, Tiểu Ngưu đã thay đổi chén lớn, Vương gia uống một chén, hắn uống một chén. Uống được này thực khách mắt to trừng đôi mắt nhỏ, cuối cùng các bất động rồi, còn muốn chạy lại vừa không thành. Vì vậy, bọn họ đám đích đều cũng uống ngã. Có ghé vào trên bàn [ngủ|ngáy], có thì nằm ở bàn dưới bất động, có ôm bàn chân mê man, có thể nói xấu thái trăm ra.

Vương gia chẳng những không trách, ngược lại cười ha ha, nói: "Bọn người kia, mặc dù cũng là nhân tài, nhưng tại uống rượu trên đúng là phế [sài|củi] rồi. Xem ra, đang ngồi có thể xưng là anh hùng đích, chỉ cần người ta rồi."

Tiểu Ngưu vừa thấy chung quanh, ngoại trừ Vương phi cùng Quận chúa ở ngoài, chính là hần cùng Vương gia hoàn lại ngồi. Nay các thực khách đều cũng túy được không giống hình dáng.

Tiểu Ngưu cũng là uống được ý nghĩ vi chóng mặt, sắc mặt như hồng bở, nói: "Vương gia à, của người tửu lượng thật cao à, chỉ sợ lí bạch trên đời, cũng không và người à! Ta Tiểu Ngưu càng là cam bá hạ phong rồi."

Vương gia loát trứ râu mép cười to, trong tiếng cười tràn ngập rất cao ý cùng tự phụ. Đúng vậy, tửu lượng hảo, là hần đích một đại ưu thế. Bằng này ưu thế, hần không biết áp đảo quá nhiều ít hào kiệt rồi.

Một bên đích Vương phi cùng Quận chúa thấy hai người trước mặt vạt áo đầy khoảng không bát, đều cũng nhú mày đến. Vương phi khuyên nhủ: "Vương gia à, nên cùng Ngụy công tử trở về phòng nghỉ ngơi rồi. Hần đại thật xa đích đến, lại vừa so qua vũ, uống rượu, đã mệt mỏi."

Chu Vân Phương đã nói: "Phụ thân à, hần không thể uống nữa, lại uống phải uống ngã." dứt lời chia chia này chận vật đích các thực khách.

Vương gia gật đầu nói: "Vậy hôm nào lại uống, ta gọi là người đem cho hần."

Chu Vân Phương nói: "Không cần rồi, ta tự mình đem cho hần tốt lắm."

Vương gia tạ trứ rượu kính nhân nói: "Nữ nhi à, người cũng đem cho hần vào chính mình đích khuê phòng à! Người nhiều như vậy đều cũng nhìn thấy đây."

Chu Vân Phương mặt đỏ lên, nói: "Phụ thân, người không cần loạn ngôn." dứt lời, giúp đỡ Tiểu Ngưu đi ra ngoài. Tiểu Ngưu còn không vong hướng Vương gia lên tiếng kêu gọi.

Ra cửa sau khi, về phía sau cạnh đi đến. Tiểu Ngưu hỏi: "Ta ngủ nơi nào à?" hăn ngẩng đầu nhìn xem hắc thấu đích ngày, bầu trời đầy sao lóe ra, phi thường vui mắt.

Chu Vân Phương hồi đáp: "Chúng ta nơi này có chuyên môn cung khách nhân dùng đích phòng khách, mỗi một gian đều cũng rất dễ chịu."

Tiểu Ngưu cảm thụ được Chu Vân Phương ấm áp đích thân thể cùng mùi thơm, trong lòng kích động, thấp giọng nói: "Ta thật muốn với người ngủ ở lập tức, kia mới kêu hưởng thụ, kia mới kêu dễ chịu đây."

Chu Vân Phương tâm hồn thiếu nữ [loạn|bậy] nhảy, ngượng ngùng mà nói: "Kia cũng không phải thành, người này nhưng là nhà của ta, ta không dám làm như vậy đích."

Tiểu Ngưu tại nàng đích mặt cười trên hôn một cái, nói: "Ta biết. Sau này cơ hội còn nhiều mà, ta còn sợ không có thân mật đích buổi tối sao?"

Chu Vân Phương cười, nói: "Người như thế nào lão nghĩ chuyện này đây! Người thật sự là một chích đại sắc lang."

Tiểu Ngưu tự ta giải trào mà nói: "Nam nhân không sắc, nữ nhân không thương à!" nói chuyện hai người trải qua vài đạo cánh cửa, đi tới phòng khách phòng khách trước cửa, đang đứng trứ một nha hoàn.

Chu Vân Phương buông...Ra Tiểu Ngưu đích tay, theo hăn vào phòng. Nàng đuổi đi nha hoàn [sau khi|phía sau], cấp cho Tiểu Ngưu làm ra nước ấm, lại là gội đầu, lại là rửa tay. Bởi vì chưa bao giờ hầu hạ hơn người, không khỏi có chút bốn thủ bốn cước đích, nhưng mà Tiểu Ngưu đã rất thỏa mãn rồi.

Thu thập hết sau khi, hai người ngồi xuống. Tiểu Ngưu dò xét Chu Vân Phương, thực nghĩ thấy vui vẻ thoải mái. Chu Vân Phương vào phủ sau khi, đã đổi thành tiểu thư cách ăn mặc. Mặc màu sáng váy dài, đầu xuyên vào tên quý châu thúy, trên mặt bạc thi chi phấn, cổ trên lộ vẻ vòng cổ. Loại này cách ăn mặc càng có vẻ hoa lệ cùng phú quý, nhất phái hoàng thân quốc thích đích khí tượng.

Tiểu Ngưu gặp trước mặt không ai, phải mĩ kết kết mà ôm nàng nhập vào hoài, nói: "Chi tâm ca tan à, ta thật muốn đem người theo ngã à!"

Chu Vân Phương cười duyên trứ, nói: "Ta bây giờ vốn là Quận chúa, không thể cho người theo ngã. Cha ta không cho a!"

Tiểu Ngưu hắc hắc cười, nói: "Ta mới mặc kệ hắc đây. Hắc có thể ôm Vương phi khoái hoạt, ta đã giống nhau có thể ôm người." nói chuyện, chỉ một tay làm càn đứng lên, đệ nhất là sờ mặt, [sau khi|phía sau] vốn là sờ cổ, sau đó đi tới trước ngực, một chút nhẹ một chút trọng địa vân vê lên, vân vê được Chu Vân Phương hô hấp đều có chút thay đổi.

Chu Vân Phương hừ tiếng xé gió nói: "Tiểu Ngưu à, không cần, không thể, nơi này không được."

Tiểu Ngưu đùa nàng nói: "Có cái gì không được đích. [giữ cửa|cân nhắc] một khóa, ai đều cũng vào không được." nói chuyện, tay hắc nhắc lên nàng đích quần áo, thăm nhập vào nàng đích quần, hướng tới bụng dưới tìm kiếm.

Chu Vân Phương rên rĩ một tiếng, nói: "Đại sắc lang à, không cần sờ loạn." chỉ cảm thấy kia ngón tay giống [xà|rắn] giống nhau củng trứ tiểu đậu đậu, lại vừa hoạt nhập vào trong động, hoàn lại một duỗi co rút lại đích, chơi trứ chính mình đích mẫn cảm giải đất.

Nơi đây đã bị công kích, ai chịu nổi đây? Chu Vân Phương nhịn không được đem chân phân được khai tẩy, làm cho ngón tay càng tự do một ít.

Nàng đích eo nhỏ không khỏi mà xoay vạt áo trứ, hoàn lại thật sự động trứ hạ thân, tựa như can sự khi giống nhau. Mặc dù kích động, nàng cũng không dám kêu ra tiếng đến, chỉ có thể chịu được trứ kia 瘙 ngứa đích tra tấn.

Tiểu Ngưu đã kích động được thiết bổng thẳng vểnh, thật muốn bái dưới nàng đích quần, đề thương lên ngựa, đại mau sắc tâm. Nhưng là nơi này quá thật vốn là không thích hợp à! Vạn nhất có người xông tới làm sao bây giờ? Khóa cửa chỉ là nói nói thôi, không có khả năng làm như vậy đích. Nơi này không phải khách điểm, nơi này nhưng là nàng đích nhà, vốn là vương phủ. doc truyện tại . Chính mình tại nàng đích trong nhà [xăng bậy|làm ẩu làm càn], nếu để cho người bên ngoài biết rồi, Quận chúa đích thanh danh bị hao tổn, sau này hoàn lại như thế nào đi ra ngoài gặp người? Nhưng là, gặp Quận chúa đích xuân tình đã động rồi, không xuyên vào vài cái sao được đây?

Đang phía sau, bên ngoài có nha hoàn kêu lên: "Quận chúa, Vương gia ời, mời người nhanh một chút."

Chu Vân Phương cả kinh, lập tức đáp: "Ta biết rồi. Người trước đi xuống ba." nàng đích tiếng xé gió điều rất nghiêm túc, rất đứng đắn, tựa như bình thường tại hạ mọi người trước mặt một hình dáng.

Tiểu Ngưu đích ngón tay tại nàng đích lỗ nhỏ mãnh khu rồi vài cái mới rút ra, còn đang bên miệng liếm rồi vài cái, một bộ nồng nhiệt đích hình dáng.

Chu Vân Phương đại xấu hổ, điểm một chút đầu của hăn, nói: "Người cũng thật chán ghét, làm hại ta đều cũng cháy." dứt lời đứng dậy, lại là sửa sang lại tóc, lại là cả y, sợ đi ra ngoài bị người nhìn ra sơ hở đến.

Tiểu Ngưu giúp Chu Vân Phương sửa sang lại qua [sau khi|phía sau], gặp không có gì sơ hở rồi, mới để cho nàng đi. Trước ra cửa nàng hoàn lại

yêu cầu nói: "Đi ngủ sớm một chút, nghỉ ngơi tốt rồi, ngày mai ta lĩnh người đi du sơn ngoạn thủy, Kim Lăng nơi này hảo ngoạn đích địa phương [khá|rất nhiều]."

Tiểu Ngưu cười xấu xa nói: "Kim Lăng đích này địa phương ta cũng không yêu, ta nhưng thật ra muốn kiến thức một chút vu sơn mây mưa."

Chu Vân Phương hờn dỗi mà quét hăn liếc mắt, phải cất bước ra khỏi..., lưu lại Tiểu Ngưu một người [một mình trông phòng|phòng không gối chiếc].

Tiểu Ngưu hướng tới trên giường một nằm, một lòng chậm rãi tích yên tĩnh. Hăn lại vừa hồi tưởng khởi luận vô khi đích nguy hiểm tình cảnh.

Hăn lúc ấy dưới tình thế cấp bách, đành phải đem công lực vận hành tập trung tại trên mặt, thầm nói: "Tốt nhất da mặt dày một chút, không cần bị bắn thủng. Chỉ cần không bắn thủng nói, mặc dù phá tương, cũng sẽ không nguy và sinh mệnh." kia một khắc hăn cơ hồ cũng bị sợ tới mức nước tiểu rồi quần.

Kỳ thật, này chỉ là một loại vô lại đích ý nghĩ. Nếu người ta đích pháp lực cả mặt của người đều cũng bắn không mặc nói, đó là người ta công lực không đủ, hoặc là hạ thủ lưu tình. Tiểu Ngưu biết tên kia không có tốt như vậy tâm. Hăn vậy đối phó chính mình, khẳng định có vấn đề.

Đợi cho bắn tới trên mặt rồi, kia bạch quang thể nhưng một chút hiệu quả đều không có rồi, phảng phất vô cơ biến mất. Lúc ấy hăn muốn nghĩ không rõ, nhưng giờ phút này còn muốn, rốt cục tìm được kết luận. Ta có thể tránh được một kiếp, không phải da mặt dày, cũng không phải vận khí tốt, nhất định là ma đao nổi lên tác dụng, nhất định là Tiểu Đao vườn viện thủ rồi.

Tiểu Ngưu cười xuống ma đao, nhẹ giọng hỏi: "Tiểu Đao, có thể nghe được ta đích thanh âm sao?"

Một hồi lâu nhân, Tiểu Dao đích thanh thúy thanh âm vang lên: "Nghe được, chủ nhân có chuyện gì sao?"

Tiểu Ngưu trịnh trọng mà hỏi thăm: "Hôm nay luận võ, tại nguy hiểm nhất đích thời điểm, có phải là người giúp ta?"

Tiểu Dao nở nụ cười, nói: "Ngoại trừ ta còn sẽ có người khác sao? Ta thấy mặt của người da dày độ không đủ, đỡ không được cái kia cương thi đích tiến công, ta phải đem chính mình đích công lực rót vào mặt của người trên. Như vậy, mặt của người da mới [chống lại|chịu đựng] đối phương đích công kích à."

Tiểu Ngưu rất là cảm kích, nói: "Thật sự là thật cảm ơn rồi. Nếu không có của người nói ta cái này chết chắc rồi."

Tiểu Dao nói: "Có câu ta nghĩ nhắc nhở chủ nhân, hy vọng chủ nhân có thể nhớ rõ."

Tiểu Ngưu hỏi: "Có cái gì nói ba, ta đang người là người một nhà."

Tiểu Dao đứng đắn mà nói: "Người bây giờ tại vương phủ trong, cũng không phải cái gì chuyện tốt. Ta xem người xong xuôi chính sự sau khi, mau chút rời đi ba."

Tiểu Ngưu khó hiểu mà hỏi thăm: "Có cái gì không đúng sao?"

Tiểu Dao nói: "Người nhìn không ra sao? Cái kia hoàng tử thành rõ ràng là muốn cần mạng của người, phương diện này khẳng định có âm mưu. Ta mặc dù không thể xác định là ai làm chủ đích, nhưng có thể tưởng tượng, nhất định là có người yếu hại người."

Tiểu Ngưu gật gật đầu, nói: "Tiểu Dao à, người nói có lý. Chờ ta làm qua chính sự [sau khi|phía sau], ta bước đi được xa xa đích, đỡ phải người lo lắng."

Tiểu Dao thanh thúy mà cười cười, nói: "Chủ nhân, ta là không phải có chút nhiều chuyện rồi?"

Tiểu Ngưu lập tức nói: "Không thể nào. Người này cũng là tốt với ta à! Ta đã cảm giác cái kia hoàng tử thành không phải thứ, nên không phải Vương gia để cho hắn làm ba? Kia không thể là chuyện tốt rồi."

Tiểu Dao lại nói: "Tóm lại, nhiều lắm dài điểm tâm mắt. Lòng người cách cái bụng, bất hảo nắm lấy à!"

* * * * *

Ngày kế ngày hảo, Quận chúa phải dẫn Tiểu Ngưu đi ra ngoài du ngoạn. Cái gì huyền vũ hồ, mạc sâu hồ, vũ hoa bàn, sáu hướng cổ mộ từ từ. Hảo ngoạn đích địa phương thật nhiều, có Quận chúa đích làm bạn phải càng vui vẻ rồi.

Đang hai người đi tới hiệu lãng phụ cận khi, Tiểu Ngưu nhớ tới Tiểu Tự cấp cho chính mình nói đích mình rất tổ đích chuyện xưa, nói nói: "Vân Phương à, của người vị này tổ tiên cũng thật thật sự có tài. Từ một ăn cơm đều cũng thành vấn đề đích bình dân dân chúng, biến thành một rất giỏi đích hoàng đế, kia nhưng là bản lĩnh à."

Quận chúa nghe hắn nhắc tới mình rất tổ Chu Nguyên Chương đến, phải hừ nói: "Người hay là không cần đề này người, ta không quá thích hắn."

Tiểu Ngưu đi rồi một tiếng nói: "Vị này Thái tổ hoàng đế mặc dù thật sự không phải thứ đích, khá vậy vốn là có thể người a."

Quận chúa khinh thường mà hừ một tiếng, nói: "Tên kia rất không ai tính chất rồi, một lên làm hoàng đế phải trở nên không phải người rồi, đem cùng chính mình đánh giang sơn đích các huynh đệ sát một [sạch sẽ|ngăn nắp] đích, tay nhưng đủ hắc đích. Tại đây phương diện, hắn nhưng là đủ ngoạn độc đích rồi, ta cũng không phải thừa nhận là hắn đích tử tôn."

Tiểu Ngưu thở dài một tiếng nói: "Nhỏ giọng chút à, nếu làm cho người ta nghe thấy, các người cả nhà đã có thể không hay ho rồi."

Quận chúa cười, nói: "Sợ cái gì à! Rất tổ đã chết đã bao nhiêu năm, đương kim đích hoàng đế lại nhỏ, hay là ta đích văn bối đây, hắn sẽ không đem chúng ta thế nào đích."

Tiểu Ngưu tưởng tượng đến đương kim đích tiểu hoàng đế đích mẫu thân cùng chính mình đích quan hệ, trong lòng ảm áp đích. Hắn thầm nói: "Thật không biết khi nào thì tài năng gặp lại vị kia đa tình đích thái hậu. Nàng đích phong tình nhưng điều người mê mẩn."

* * * * *

Liên tiếp nhiều ngày, Tiểu Ngưu đều cũng tại ăn uống chơi nhạc trong qua đích. Đây trong lúc, Vương gia hoàn lại mời qua vài lần rượu, mỗi lần đều cũng phi thường tận hưởng. Đây làm cho Tiểu Ngưu đích tâm tình thật tốt, đều có chút không nghĩ đi rồi, Tiểu Dao đích nhắc nhở cũng đều vong đến sau đầu rồi. Trải qua tiếp xúc, Tiểu Ngưu cho rằng Vương gia cũng không có hại hắn chi tâm. Hắn đích hào sảng, hắn đích rộng lượng, đều cũng rất đầu chính mình đích tính tình.

[hốt|chợt] một ngày, Quận chúa cùng Vương phi tới ngoài thành một trong miếu dâng hương đi, cần buổi tối tài năng trở về. Tiểu Ngưu nhàn rồi không có việc gì, lại bị Vương gia rồi tới uống rượu rồi.

Này không phải cái gì cùng lắm thì chuyện, bởi vậy Tiểu Ngưu không cần suy nghĩ phải đi rồi. Hắn vẫn đang mang theo ma đao tới, hắn đã dưỡng thành thói quen, ma đao cũng không rời khỏi người.

Đến [chỗ|nơi|lúc ấy] vừa thấy, ngoại trừ Vương gia ở ngoài, chỉ có Vương gia đích mấy tâm phúc người, cũng không có cái kia đáng giận đích hoàng tử thành, cũng không có tề thái, không biết này hai người chạy đi đâu rồi.

Lần nhau ngồi xuống sau khi, [khen ngược| chế giễu| hoan hô ngược] rượu ngon, đối với khô một chén sau khi, Vương gia phải cười hỏi: "Ngụy công tử, người xem ta đích nữ nhi thế nào?"

Tiểu Ngưu đáp: "Hảo rất, lại vừa xinh đẹp lại vừa thông minh, vừa nặng cảm tình, vốn là khó được đích cô nương."

Vương gia lại hỏi: "Vậy người muốn kết hôn nàng sao?"

Tiểu Ngưu cười, nói: "Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu. Giống Quận chúa như vậy thật là tốt cô nương, người nào thanh niên không nghĩ cưới đây."

Vương gia thở dài một hơi, nói: "Ngụy công tử, người là một xuất sắc [niên kỉ| tuổi] nhẹ người, nhưng là đây, người theo chúng ta người như vậy nhà không phải một đường đích, ta hy vọng người hiểu được ta đích ý tứ. Trên đời tốt đấy cô nương rất hiếm có vốn là, người sẽ không nhất định tại Vân Phương trên thân phí tâm rồi."

Tiểu Ngưu nghe xong khó chịu, giọng nói kiên quyết mà nói: "Không, mặc kệ có bao nhiêu sao gian nan, ta nhất định phải cưới Quận chúa đang phu nhân. Đã nàng chuông tình cho ta, ta sẽ không có thể cô phụ nàng đích ý tốt."

Vương gia sau khi nghe xong, cười ha ha, nói: "Đã như vậy, vậy người phải tiếp thu khảo nghiệm ba."

Tiểu Ngưu hỏi: "Cái gì khảo nghiệm đây?"

Vương gia lông mi giơ giơ lên, nói: "Người thứ nhất khảo nghiệm, thì phải là người trước được đem ta cấp cho quán ngã. Qua không được ta này đóng, người coi như không lên ta đích nữ tử." "

Tiểu Ngưu cũng không yếu thế, nói: "Hảo, vậy thử một chút."

Vì vậy, bên ngoài lấy đến lớn hơn nữa đích hai bát, một người một. Lại vừa chuyên môn có người ôm cái bình cấp cho rót rượu. Hai người ai cũng không phục ai, ngẫu nhiên nói vài câu, càng nhiều đích thời điểm đúng là ngửa đầu phải khô. Uống đích người nhiệt huyết sôi trào, xem đích người kinh tâm động phách. Này thực khách đều cũng cảm thấy hai người không phải tại đấu rượu, mà là liều mạng.

Bọn họ khuyên nhủ: "Vương gia à, hay là cùng cục ba, uống rượu nhiều tổn hại sức khỏe đích."

Vương gia hét lớn một tiếng, nói: "Cút ngay, hôm nay ai khuyên ta dừng rượu, ai đúng là ta đích địch nhân." nói rồi, dương đầu lại vừa xử lý một chén rượu lớn.

Vì tận hứng, song phương đích trước mặt đều cũng vạt áo đầy chén lớn. Có chuyên người đem chén lớn đều cũng đảo mãi, hai người bèn người tới ta đi đích so với trứ uống. Uống đến cuối cùng, hai người đều cũng lung lay lắc lắc rồi, Vương gia lớn đầu lưỡi nói: "Tiểu tử, [đi|được] à, không thể so ta kém à!"

Tiểu Ngưu đã cà lăm mà nói: "Ta...Nhất định thắng...Còn hơn của người." tiếng nói vừa dứt, Vương gia đã ngã xuống. Mà Tiểu Ngưu thấy hấn ngã xuống, như là phóng ra tâm giống nhau, đã cục cục đông một tiếng té trên mặt đất. Hai người cũng không tỉnh [việc đòi|phải trái] rồi.

* * * * *

Không biết qua bao lâu, Tiểu Ngưu mới chậm rãi tỉnh táo lại. Hấn làm một mộng đẹp, [mộng|mơ thấy] chính mình đang rồi Vương gia đích cô gia, cùng Quận chúa ân ân yêu yêu, cử án tề mi. Tiếp theo, lại nữa rồi một đoàn đích mỹ nữ, đám đích đều cũng đối với chính mình cười, cười đến Tiểu Ngưu cảm giác so với hoàng đế còn phải ý đây. Đang cao hứng đây, đột nhiên một trận gió lớn quất đến, quất được thiên hôn địa ám, không phải sa

đi thạch, không thấy thái dương. Cái gì vương phủ à, cái gì Quận chúa, cái gì mỹ nhân, toàn bộ không thấy rồi. Tiểu Ngưu kêu lên: "Vân Phương, Vân Phương..."

Tại tiếng kêu trong, Tiểu Ngưu tỉnh táo lại. Vừa mở mắt, bèn cảm giác âm lạnh, cảm giác ẩm ướt, cảm giác hôn ám. Hẳn rất là khó hiểu, đây là nơi nào đây? Giương mắt vừa thấy, trước mặt còn có cửa sắt, còn có lan can, cố sức mà đứng lên đánh giá sát, nguyên lai đặt mình trong tại một nhà đá tử trong, một mặt trên tường còn có một vào quang đích cửa sổ nhỏ tử, nơi này rõ ràng đúng là phòng giam.

Tiểu Ngưu vân vân dụi mắt, chỉ cảm thấy toàn thân vô lực, thầm nói: "Ta như thế nào sẽ tới rồi nơi này đây? Ta cũng không có cùng quan phủ đại kết giao nói à! Chính mình không phải cùng Vương gia uống rượu tới, uống rượu rồi cũng không nên đến nơi đây à? Mà nên bị đưa đến phòng khách nghỉ ngơi à. Vương gia đây? Quận chúa đây? Đây thực khách đây?"

Tiểu Ngưu một bụng đích nghi hoặc, không ai nói rằng. Hẳn là một không thích bị tù đích người, thầm nói: "Đây tiểu tường như thế nào có thể ngăn trụ ta đây? Nhìn ta dùng ma đao cấp cho bổ ra. Kia trường hợp nhất định đồ sộ." hẳn thói quen tính chất về phía bên hông một sờ, thế nhưng sờ soạng một khoảng không. Lần này tử Tiểu Ngưu kinh hãi, mồ hôi lạnh đều cũng xuống tới rồi.

Đây là sao lại thế này? Chẳng lẽ có người ở ta túy khi, trộm rồi đao của ta? Lại vừa đem ta bắt lại rồi? Ai vậy đây?

Không có ma đao, đành phải kháo bản lãnh thật sự rồi. Vì vậy, Tiểu Ngưu trung bình tấn ngồi chồm hồm đang, muốn nghĩ phát lực đem tường chấn tháp. Nào biết nói một vận khí, một chút khí lực đều không có, ngược lại có chút cháng váng đầu, như là khí lực đều bị tháo nước rồi dường như. Tiểu Ngưu sợ hãi rồi, thầm nói: "Chẳng lẽ ta tại uống rượu sau khi, lại vừa trong rồi người khác đích nói sao?" đang nghi hoặc khó hiểu khi, song sắt

can ở ngoài truyền đến âm trầm thâm đích tiếng cười. Này tiếng cười không phải một, mà là hai. Xen lẫn trong cùng một chỗ, nói không nên lời đích khủng bố, kẻ khác trong lòng sợ hãi.

Theo thanh âm, ba người xuất hiện rồi. Trước cạnh chính là hai lão nhân, một béo đích, mặt đỏ, bạch hoa đích bào tử: [người|cái kia] gầy được bao da cốt, như là cương thi. Đừng xem hai người đích bộ dáng chênh lệch thật sự đại, nhưng bọn hắn nhìn về phía Tiểu Ngưu đích ánh mắt đều cũng giống nhau, đều là tràn ngập rồi cừu hận đích, như là muốn đem Tiểu Ngưu cấp cho sống nuốt. Kia người thứ 3 vốn là một vị diêu linh mỹ nữ, trên đầu rất nhiều mái tóc, cổ tay trên quả linh đang. Này ba người Tiểu Ngưu đều cũng nhận thức, rõ ràng là Quỷ Vương, Xà Vương cùng với ma nữ Mạc Tiểu Thiên. Vừa thấy đến bọn họ, Tiểu Ngưu phải hiểu được rồi, chính mình vốn là rơi xuống bọn họ trong tay rồi. Chỉ là không rõ vương phủ theo chân bọn họ có cái gì quan hệ.

Tiểu Ngưu cũng không sợ hãi, tay cầm lấy lan can, nói: "Nhiều ngày không thấy, hai vị tiền bối, khí sắc hoàn lại tốt như vậy à! Còn có mạc cô nương, vẫn là xinh đẹp được cùng tiên nữ giống nhau."

Mạc Tiểu Thiên hừ một tiếng, trách mắng: "Ít ba hoa, chết đã đến nơi, người hoàn lại thật sự nhac đây!"

Mà Quỷ Vương cùng Xà Vương trên mặt lộ ra cười lạnh đến. Quỷ Vương nói: "Ngụy Tiểu Ngưu, ngươi không thể tưởng được chúng ta nhanh như vậy lại thấy mặt ba. Ngươi tại trong hoàng cung nhưng cho chúng ta để lại khắc sâu đích ấn tượng. Ta cùng Xà Vương thương lượng tới, [tốt|hay] hảo mà báo đáp ngươi đối với chúng ta thật là tốt ý."

Lời này nghe mang theo đậm. Tiểu Ngưu lập tức nhớ tới rồi tại hoàng cung khi, này hai người bị chính mình giết được tè ra quần, chặt vật không chịu nổi đích hình dáng. Hắn thầm nói: "Nghe này hai vị này đích ý tứ, là muốn tính lão trưởng đây. Này cũng không phải diệu, ta Tiểu Ngưu nguy tại

sáng tịch à! Trước mắt có thể cứu ta đích, chỉ có này Mạc Tiểu Thiên rồi. Hy vọng nàng xem tại lẫn nhau tốt hơn một lần đích phần trên, cho ta nói nói tình." vì vậy, Tiểu Ngưu đem ánh mắt nhìn về phía Mạc Tiểu Thiên. Tiểu Thiên bạch liễu tha nhất nhãn, bèn đem ánh mắt dời đi.

Tiểu Ngưu cười nói: "Chúng ta trong lúc đó cũng không có nhiều cỡ nào đích [ăn tết|chơi hội|nghỉ lễ], không cần phải liều mạng ba? Mọi người nhưng đều là nhĩ nhận người."

Xà Vương xì một tiếng khinh miệt, mắng: "Tiểu tử tử, hôm nay ngươi nói đúng là ra hoa đến cũng khó trốn vừa chết. Nói đi, ngươi muốn chết như thế nào đây?"

Tiểu Ngưu [đùa|chơi] da khuôn mặt tươi cười mà nói: "Ta nghĩ lão chết."

Quý Vương cùng Xà Vương đô cười to ra tiếng, mà Mạc Tiểu Thiên thì róc rách mà nở nụ cười, cười đến so với tiên hoa hoàn lại sáng lạn, mà nàng đích linh đang thì thanh thúy mà vang lên, mỗi một tiếng xé gió đều cũng như là hy vọng giống nhau, đập vào Tiểu Ngưu trong lòng.

MA ĐẠO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 105: Ngọt Ngào Báo Thù

Ba người cười bãi, hai vương lại vừa khôi phục rồi dữ tợn gương mặt. Quý Vương hừ nói: "Tiểu tử, ngươi [nghĩ đến|hiếu] mĩ à, muốn nghĩ lão chết, để cho cuộc đời ba."

Xà Vương cười lạnh nói: "Tiểu tử, xem tại ngươi vi vô lâm đã trải qua chút chuyện tốt đích phần trên, chúng ta cho ngươi một thống khoái. Ta cho ngươi chút độc được uống ba."

Vừa nghe "chuyện tốt" hai chữ, Tiểu Ngưu nhớ tới Xông Hư muốn tiến công tà phái đích bí mật đến, bèn cây ngay không sợ chết đứng mà nói: "Các người không thể giết ta, muốn giết ta nói, thì phải là ân đem cừu báo, các người sẽ lại không chết tử tế được đích."

Quý Vương một bữu môi, cả giận nói: "Tiểu tử, ít ở chỗ này nguyên rửa chúng ta, chúng ta mới không tin kia bộ đây."

Xà Vương hắc hắc cười, nói: "Ngươi đối với chúng ta lại vừa không có gì đại ân, chúng ta giết ngươi cùng giẫm chết một con kiến giống nhau thoải mái."

Tiểu Ngưu trịnh trọng mà hỏi thăm: "Các người có biết hay không chánh đạo ngày gần đây muốn tiến công tà phái chuyện?"

Hai vương nhìn nhau cười, Quý Vương nói: "Chúng ta đã biết rồi. Nguyên nhân chính là cho chúng ta tà phái mọi người biết rồi, Xông Hư cái kia lão lỗ mũi trâu mới không dám [lỗ mãng|vội vàng], hủy bỏ rồi này kế

hoạch. Lầm bầm, tính hăn thức thời. Chỉ cần hăn dám vào công, đã kêu hăn có đến mà không có về."

Tiểu Ngưu chất vấn nói: "Bọn họ muốn tiến công tà phái chuyện, kia nhưng là thiên đại đích bí mật, các người là làm sao mà biết được?"

Quỷ Vương hồi đáp: "Chúng ta đương nhiên biết rồi, chúng ta đích tại mắt linh trứ đây."

Xà Vương đặc ý nói: "Vốn là Tây Vực tiên cơ Ngưu Lệ Hoa cho chúng ta biết đích. Uhm, ngưu tiên cơ lúc này vì tà phái nhưng lập rồi một công lớn à, mỗi tà phái người trên đều cũng nên cảm ơn nàng."

Quỷ Vương đã phụ họa nói: "Vốn là à, nếu không phải nàng trước đó nghe được tiếng gió, thông tri mọi người nói, không biết được tổn thất nhiều ít huynh đệ."

Tiểu Ngưu vừa nghe nở nụ cười, nói: "Vậy người các cũng biết Ngưu Lệ Hoa vốn là như thế nào biết việc này đích?"

Vãn trầm mặc đích Mạc Tiểu Thiên lúc này chỉ tiếng xé gió rồi, nói: "Người chung quy sẽ không nói cho chúng ta biết, là người thông tri ngưu tử tử đích ba?"

Tiểu Ngưu khẳng định mà kiên quyết mà nói: "Không sai, đúng là ta thông tri nàng đích."

Xà Vương một bữu môi, nói: "Nói hươu nói vượn, đây là thả chó thí."

Quỷ Vương thì nói: "Không muốn chết, đã không tất yếu dùng này lý do à! Một khi chúng ta điều tra ra người bốc lên tên thể thân, chúng ta sẽ làm người chết được thảm hại hơn đích."

Tiểu Ngưu phi rồi hai tiếng, nói: "Nếu hôm nay các người giết ta nói, các người sẽ lại đã bị trời phạt đích. Ta đúng là các người đích ân nhân cứu mạng."

Gặp Tiểu Ngưu nói được như thế trình trọng cùng chăm chú, hai vương nhìn nhau, đều cũng trầm mặc rồi. Tiểu Ngưu càng làm chờ mong đích ánh mắt đầu đến Tiểu Thiên trên mặt.

Mạc Tiểu Thiên vốn là một người thông minh, đương nhiên hiểu được ý tứ của hãn rồi. Nghĩ đến cùng hãn đích ân ân oán oán, thực [hận không thể|nóng lòng] hãn chết được nhanh một chút. Nhưng tưởng tượng đến Ngưu Lệ Hoa, còn muốn đến lẫn nhau trong lúc đó từng có đích thân mật quan hệ, Mạc Tiểu Thiên đối với Tiểu Ngưu sinh ra rồi phức tạp đích cảm tình. Nàng suy nghĩ một hồi lâu nhân mới đúng hai vương nói: "Đã tiểu tử này luôn miệng nói, chuyện này là hãn đích công lao, kia chúng ta sao không tra một hiểu được lại xử trí hãn đây. Vạn nhất sát sai rồi người, người khác sẽ nói buôn chuyện đích."

Hai vương trầm tư một lát, Xà Vương nói: "Tiểu tử này so với cá chạch hoàn lại hoạt, giữ lại vốn là tai họa, cũng đừng làm cho hãn chạy rồi."

Quý Vương đã gật đầu nói: "Vốn là à, bắt lấy hãn cũng không phải dễ dàng à. Nếu hãn chạy rồi, nhưng là chúng ta đích một đại uy hiếp."

Mạc Tiểu Thiên nhìn lướt qua Tiểu Ngưu, nói: "Hãn đúng là chạy rồi thì thế nào, chúng ta muốn nghĩ bắt hãn như thường bắt trở về. Tiểu tử này dựa vào cái gì đối với chúng ta tạo thành uy hiếp à, không phải vốn là dựa vào một cây ma đao. Bây giờ ma đao tại chúng ta trong tay, hãn đúng là chạy rồi, cũng chỉ là một tên mao đầu tiểu tử, thành rồi khí hậu."

Hai vương vừa nghe, đều cũng lộ ra nụ cười. Quý Vương nói: "Đúng rồi, vốn là này để ý. Không có ma đao, tiểu tử này đúng là không răng đích lão hổ, cấp cho khối thịt đều cũng ăn không được."

Xà Vương thì nói: "Không có ma đao, tiểu tử này tựa như [xà|rắn] bị rút ra độc răng, thành rồi phế vật."

Hai vương đô nở nụ cười, cười đích cái kia cuồng vọng kính, kiêu ngạo kính, làm Tiểu Ngưu cả đời đều cũng quên không được. doc truyện tại . Khi hắn nhìn về phía Mạc Tiểu Thiên khi, Mạc Tiểu Thiên vẫn đang tức giận mà trừng mắt hắn. Rất hiển nhiên, đối với chuyện quá đi tới, nàng hay là canh cánh trong lòng đích.

Trải qua một trận tử đích nói thầm, làm ra quyết định: Tạm thời giữ lại Tiểu Ngưu một cái mạng nhỏ, đợi tra rõ ân nhân cứu mạng là ai [sau khi|phía sau], lại phát lạc hắn.

Tiểu Ngưu sau khi nghe xong, một tròn treo lơ lửng đích tâm cuối cùng rơi xuống chỗ cũ rồi. Hắn là một tri ân báo đáp đích người, lập tức hướng Mạc Tiểu Thiên đầu đi cảm kích đích ánh mắt. Mà Mạc Tiểu Thiên ánh mắt tuy là hàm chứa u oán, oán trách, nhưng không có cái loại này trong tưởng tượng đích cừu hận rồi. Đây làm cho Tiểu Ngưu hơi cảm giác an ủi. Hắn thầm nói: "Chỉ cần nha đầu kia chịu giúp ta, ta tạm thời vốn là không chết được đích. Chỉ cần ta sống trứ, ta có thể ý nghĩ tử chạy trốn. Chờ ra khỏi này địa phương quỷ quái, trọng lấy được tự do, ta đây Tiểu Ngưu đúng là phi long tại thiên, này hai lão nhân muốn bắt ta đã có thể khó khăn."

Nói xong chính đề, hai quỷ đi rồi. Mạc Tiểu Thiên đã đi theo, lúc gần đi, nàng nói một câu nói: "Tiểu tử, hễ là thương tổn qua ta đích người, cũng không hội trường thọ đích." Tiểu Ngưu nghe xong cười, bởi vì hắn từ nàng hung ác mong mong đích trong thanh âm nghe ra rồi một chút nhu tình. Hắn biết nàng dù sao không phải một vô tình đích người, nàng vẫn nhớ rõ này lấy đi nàng lần đệ nhất đích nam nhân.

Đang ba người sau khi biến mất, Tiểu Ngưu chán nản mà ngồi ở nhà đá trong đích cây cỏ đồng trên, suy nghĩ trứ như thế nào thoát hiểm. Hắn muốn tường đánh tháp, nhưng là làm cho không ra công lực, không biết bọn họ

cấp cho chính mình ăn cái gì được. Hãn muốn thủ vệ đích người lừa gạt đến, cướp đến cái chìa khóa, lao ra phòng giam, lại vừa không biết rốt cuộc thủ phòng giam đích người có bao nhiêu một. Hãn muốn nghĩ hướng ra phía ngoài cạnh phát ra cầu cứu tín hiệu, lại vừa không có trợ giúp.

Hãn [nghĩ đến|hiểu] đầu đều cũng đau rồi, cũng không có nghĩ ra hảo đưa tới. Hãn thầm nói: "Ta còn là không đủ thông minh à! Nếu ta có thể so sánh được với Chư Cát Lượng nói, nho nhỏ đích nhà đá như thế nào có thể vây được trụ ta đây?" [nghĩ đến|hiểu] mệt mỏi, hãn bèn nằm ở cây cỏ đồng trên đang ngủ. Dựa theo ý tứ của hãn, nếu không chiếm được tự do nói, còn không bằng phải trực tiếp ngủ chết quên đi, đỡ phải sống chịu tội.

Cũng không biết qua bao lâu, đột nhiên nghe được một tiếng cửa phòng mở. Trợn mắt vừa thấy, tựa trứ trên tường đích ngọn nến chói lọi, chỉ thấy một người mở cửa sắt, lặng lẽ tới bên người, nói: "Tiểu Ngưu ca, nhanh một chút theo ta đi."

Đây là một cô nương, khéo léo linh lung đích, một đôi mắt to sáng trông suốt đích, chuyển động là lúc, lóe châu quang.

Lúc này nàng đích mặt cười đang tràn ngập rồi ân cần cùng lo lắng. Đây không phải người khác, đúng là cùng chính mình quan hệ không sai đích Quỷ Linh.

Tiểu Ngưu hưng phấn mà từ cây cỏ đồng trên nhảy dựng lên, giữ chặt tay nàng, nói: "Quỷ Linh, như thế nào là người! Người vào bằng cách nào?"

Quỷ Linh vội la lên: "Thời gian gấp gáp, dư thừa nói không nói rồi, trước đi ra ngoài nói lại." nói rồi, móc ra một đám dược, đưa cho Tiểu Ngưu.

Tiểu Ngưu tiếp nhận tới hỏi nói: "Đây là cái gì?"

Quý Linh quay đầu lại nhìn nhìn phía sau, nói: "Bọn họ sợ người chạy rồi, cho người ăn tán công đan, đây là giải dược." Tiểu Ngưu không nói hai lời, ném tới miệng nuốt đi xuống.

Quý Linh nói: "Đi nhanh đi!" lôi kéo Tiểu Ngưu đích tay tự vãng ngoại bào. Hoàn lại đừng nói, này giải dược thật đúng là linh, vào cửa sau khi, rất nhanh phải nghĩ thấy trên thân tràn ngập rồi lực lượng.

Hai người lôi kéo tay ra bên ngoài chạy, tại khúc chiết hành lang trong thỉnh thoảng bắt gặp ngã xuống đất đích hán tử, tổng cộng có hơn mười người. Không cần phải nói, tất cả đều là Quý Linh giải quyết đích rồi.

Chạy ra cuối cùng một đạo cửa đá sau khi, chỉ thấy bên ngoài vốn là tinh quang sáng lạn. Một hô hấp đến mới mẻ đích không khí, Tiểu Ngưu nghĩ thấy hảo hạnh phúc à!

Quý Linh từ trên thân móc ra một cái đoản đao đến, hướng không trung ném đi, sau đó lôi kéo Tiểu Ngưu nhảy đi tới, hai người bèn đăng vân giá vũ bàn bay đi rồi, Tiểu Ngưu chỉ cảm thấy tốc độ thật nhanh, gió bên tai tiếng xé gió không dứt.

Bởi vì đoản đao, Tiểu Ngưu sợ té xuống, bèn từ sau cạnh ôm Quý Linh đích eo nhỏ, nghe trên người nàng đích mùi thơm, cảm thụ được nàng thân thể đích tốt đẹp, Tiểu Ngưu đích tâm tình thoáng cái [khá|tốt hơn nhiều]. Nếu không vội vàng chạy trốn, nếu không sợ ra ngoài ý muốn, Tiểu Ngưu đích tay khẳng định muốn lên di, [tốt|hay] hảo sờ sờ Quý Linh đích bộ ngực đích, thử xem nơi đây đích tay cảm giác như thế nào.

Khi bọn hắn đi tới hồ châu chỗ ngồi này thành thị khi, ngày đã sáng. Hai người rơi xuống ngoài thành đích trên cỏ, Quý Linh thu hồi đao, nói: "Tiểu Ngưu ca à, ta đích công lực có hạn, không thể bay thẳng đến người trụ đích Hàng Châu."

Tiểu Ngưu nắm chặt nàng địch tay nhỏ bé, nói: "Quý Linh à, người đã hết sức rồi. Ta cảm kích vô cùng a, thật muốn lấy thân báo đáp."

Quý Linh bật cười, sáng giọng: "Thật đáng ghét, ta cứu người, người hoàn lại chiếm ta địch tiện nghi. Sớm biết rằng như vậy, không bằng làm cho bọn họ giết người."

Tiểu Ngưu ha ha cười, nhẹ vỗ về nàng địch tay nhỏ bé, nói: "Ta nhưng là nói thật à. Ta từ trước đến nay vốn là thích của người, người cũng có thể cảm thụ tìm được."

Quý Linh nhẹ nhàng đẩy ra Tiểu Ngưu địch tay, nói: "Người thích địch cô nương nhiều hơn, chưa luân tìm được ta à! Thật sự là không thể tưởng được, cả Mạc Tiểu Thiên đã cho người nói tốt."

Tiểu Ngưu hỏi: "Nàng nói gì đó rồi?"

Quý Linh đôi mắt đẹp nhìn Tiểu Ngưu, nói: "Ta lúc này cứu người, đúng là nàng địch chủ ý."

Tiểu Ngưu cảm thấy ngoài ý muốn, hỏi: "Đây là sao lại thế này?"

Quý Linh ôi rồi vài tiếng, nói: "Ta mệt mỏi đã đói bụng, chúng ta tìm một chỗ, nghỉ một lát nhân, ăn một chút gì, ta lại với người nói tỉ mỉ rồi."

Tiểu Ngưu đồng ý, vì vậy hai người đi vào hồ châu thành, tìm một nhà khách điểm dàn xếp xuống tới, lại để cho chương quây địch cấp cho chuẩn bị một ít đồ ăn đến.

Đang trong phòng chỉ còn lại có hai người khi, Quý Linh địch đôi mắt đẹp tại Tiểu Ngưu địch trên thân đánh trứ chuyển, cảnh giới mà hỏi thăm: "Tiểu Ngưu ca, người để làm chi chỉ cần một gian phòng? Người là muốn ta với người ở cùng một chỗ sao? Người nguyên lai bất an hảo tâm a."

Tiểu Ngưu vội vàng khoát tay, nói: "Quý Linh à, người không cần hiểu lắm. Ta là không nghĩ chúng ta hai tách ra, nếu có chuyện gì nói, chúng ta có thể lẫn nhau chiếu ứng à."

Quý Linh cong trứ cái miệng nhỏ nhắn, nói: "Ta xem người là muốn nghĩ chiếm ta tiện nghi đích."

Tiểu Ngưu nghiêm trang mà nói: "Không chuyện này. Ta đích làm người người chẳng lẽ còn không biết sao? Ta nhưng là nghiêm trang đích."

Quý Linh nhìn hăn giả bộ khàng làm bộ đích hình dáng, không khỏi cảm thấy buồn cười, nói: "Người giả bộ cũng không có dùng. Ta nhưng là biết đến, người là một chích thật to đích sắc lang. Chỉ cần người ta nữ thật là tốt xem, người đã nghĩ chiếm người ta tiện nghi. Của người sắc danh ta nhưng là lâu nghe thấy."

Tiểu Ngưu kêu to oan uổng, vội vàng giải thích trứ nhân phẩm chính mình như thế nào đoan chính, như thế nào bị một ít [dụng tâm kín đáo|có ý khác] đích tên vu hãm. Quý Linh chỉ là tha có hứng thú mà nghe, nếu không làm những gì đích tỏ vẻ.

Chờ chương quây đích đem đồ ăn bưng lên khi, Tiểu Ngưu đành phải nhắm lại miệng rồi. Bọn người nhà sau khi ra ngoài, hai người bèn ngồi xuống, thống khoái mà ăn đứng lên. Chờ tốc độ chậm lại sau khi, mới nhớ tới nói chuyện. Lúc này nói chuyện, không hề tiếng người phẩm chuyện rồi, mà là Tiểu Ngưu vẫn không nghĩ ra đích vấn đề.

Tiểu Ngưu cấp cho Quý Linh gắp khối thịt phóng ra trong bát, sau đó lấy lòng mà cười, nói: "Quý Linh à, lúc này nếu không người ra tay cứu giúp nói, ta đây Tiểu Ngưu đã có thể nguy hiểm rồi, chuẩn bị bắt hảo đã bị kia hai lão quý cấp cho lẫn qua lẫn lại mà chết."

Quý Linh một cong miệng, sáng giọng: "Cái gì lão quý, Quý Vương là ta phụ thân."

Tiểu Ngưu cười, nói: "Người ba không phải vốn là lão quỷ sao? Hẳn là Quỷ Vương, lại là lão nhân."

Quỷ Linh hừ nói: "Kia cũng không được, vậy kêu nhiều khó nghe a."

Tiểu Ngưu nói: "Hảo, vậy không gọi lão quỷ rồi. Ta hỏi người à, ta là như thế nào rơi xuống bọn họ trong tay địch?"

Người lại là như thế nào đem ta cứu ra địch? Còn có à, ma đao bây giờ tại trong tay ai đây?"

Quỷ Linh cười cười, nói: "Người đã muốn biết, ta phải phát phát từ bi, đều cũng nói cho người."

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, nói: "Kia ta đây Tiểu Ngưu phải cảm kích vô cùng rồi."

Quỷ Linh hé miệng cười, nói: "Chỉ cần người đừng lại ác tâm mà muốn nghĩ lấy thân báo đáp, ta phải cảm ơn trời đất rồi."

Vừa nghe lời này, Tiểu Ngưu cười ha ha, cười đến vui vẻ cực kỳ.

Sau khi, Quỷ Linh mới ngôn về đang truyền. Nàng nói: "Người biết không? Kia trong vương phủ có ta phụ thân đích tâm phúc, đúng là ngày đó với người luận võ đích hoàng tử thành. Hẳn là ta phụ thân đích đệ tử, đối với ta phụ thân phi thường mà trung tâm. Ngày đó hẳn không phải thiếu chút nữa cần rồi mạng của người sao?"

Tiểu Ngưu ôi rồi một tiếng nói: "Không thể là. Ngày đó nếu không có ma đao tương trợ, ta đã sớm xong đời rồi."

Nói rồi sờ sờ đầu, hồi tưởng trở lại lúc đó hiểm cảnh.

Quỷ Linh còn nói thêm: "Ngày đó không có giải quyết diệu người, hoàng tử thành tựu cùng đợi rất tốt đích cơ hội."

Tiểu Ngưu hỏi: "Hắn vì cái gì cần xử lý ta đây? Ta cùng hắn không oán không cừu địch. Ta nghĩ, kia nhất định là người phụ thân muốn giết điệu ta đi?"

Quỷ Linh vẽ mặt đích bất đắc dĩ, sau đó gật gật đầu. Tiểu Ngưu khó hiểu hỏi: "Người phụ thân vì cái gì vậy cừu hận ta đây? Ta nơi nào đắc tội hắn rồi?"

Quỷ Linh nói: "Ta phụ thân một lòng muốn làm quốc sư, muốn nghĩ đang nhân tám kinh mà đang một hồi đại quan, muốn nghĩ vinh hoa phú quý, nhưng của người xuất hiện phá hủy kế hoạch của hắn, chỉ bằng vào này, hắn sẽ không muốn cho người sống. Hơn nữa, người hay là Lao Sơn đích đệ tử. Người cũng là biết đến, hắn đối với Lao Sơn đích người phi thường bất mãn, hơn nữa người trong tay có ma đao."

Ta phụ thân cho rằng, người là chúng ta tà phái đích một đại uy hiếp, chỉ có diệt trừ người, chúng ta tài năng sống được an tâm."

Tiểu Ngưu hừ rồi hừ, nói: "Trước cạnh hai điều ngã hoàn lại miễn cưỡng, [sau khi|phía sau] một cái phải sai rồi. Ta Tiểu Ngưu mặc dù trong tay có ma đao, nhưng ta nghĩ đích chỉ là như thế nào [đẹp loạn|lãng lại] vô lâm đích phân tranh, làm ọi người có thể hữu hảo ở chung, không nên cử động đao động thương có...Nữa chết, ta cũng không có nghĩ tới đối với tà phái xuống tay. Người cũng là biết đến, tà phái trên có ta một ít bằng hữu, ta như thế nào có thể đối với các người hạ độc thủ đây? Đó là tuyệt đối sẽ không đích."

Quỷ Linh nói: "Ta đã khuyên qua ta phụ thân, nhưng là hắn không tin. Biết người vào vương phủ sau khi, phải mệnh lệnh hoàng tử thành tìm cơ hội diệt trừ người."

Tiểu Ngưu cười, nói: "Người phụ thân cũng quá đánh giá thấp thực lực của ta rồi. Cho dù ta không có ma đao, hắn muốn giết ta cũng không phải

thoải mái chuyện."

Quỷ Linh còn nói: "Hắn tại luận võ trên giết người không thành, [sẽ chờ|đợi] trứ cơ hội tốt. Trải qua quan sát, hắn phát hiện Vương gia thường xuyên mời người uống rượu. Hắn phải cho rằng, có thể tại rượu trên bàn chế tạo cơ hội. Cơ hội tốt cục đến đây. Ngày đó, Quận chúa cùng Vương phi cũng không tại, hắn cho rằng cơ hội tới rồi, phải trước đó theo ta phụ thân thông rồi tin tức. Tại người cùng Vương gia đấu rượu đích thời điểm, hắn phải nhìn chăm chăm người rồi, bất quá không ở trong phòng nhìn chăm chăm, hắn ở ngoài cửa đứng. Đang người vừa quất ngã sau khi, hắn sẽ đưa người quay về phòng khách. Thời điểm này, ta phụ thân bèn tới người trong phòng, đem người cấp cho chuẩn bị đi rồi. Mà hắn hoàng tử thành thì đại khuông đại dạng mà ra khỏi phòng, để ọi người nghĩ đến người không có gì sự tình. Hắn là một đám hảo tâm, đúng là ra khỏi những gì sự tình, đã cùng hắn không hề quan hệ đích."

Tiểu Ngưu chút bình nói: "Này nhất chiêu thực khá tốt, ta thật sự là sơ suất quá." hắn nhớ tới rồi Tiểu Dao đích dặn dò, đuổi hối không thôi à.

Quỷ Linh lại vừa tiếp theo nói: "Ta phụ thân mang đi người sau khi, đem người cho tới Kim Lăng đích đại lao trong. Ta phụ thân cùng Kim Lăng Tri phủ vốn là bạn tốt, đem ột người đi vào, đó là không thành vấn đề đích. Vì phòng ngừa người chạy trốn, phải cho người ăn tán công đan, như vậy phải hết sức cẩn thận rồi."

Tiểu Ngưu hỏi: "Xà Vương như thế nào đã ở đây?"

Quỷ Linh hồi đáp: "Từ ở kinh thành bị người đả bại sau khi, hai người ở lập tức rồi, sau lại Mạc Tiểu Thiên đã tìm đến đây."

Tiểu Ngưu lại hỏi: "Vậy còn người?"

Quỷ Linh nói: "Ta bởi vì không thích bọn họ, phải mỗi ngày trên đường phố đi chơi. Kết quả người [bị nắm|chộp] sau khi, Mạc Tiểu Thiên đối với

ta tiết lộ rồi người [bị nắm|chộp] đích tin tức. Ta nghe xong đương nhiên phi thường sốt ruột. Nàng vì giúp ta, hoàn lại đưa ta một ít dược, hơn nữa cho ta hội rồi mở ra phòng giam đích bản đồ, trả lại cho ta kể lại giảng giải. Lúc ấy, ta bởi vì sốt ruột, cũng không có rất muốn. Tại nơi ngày buổi tối, chúng ta ước hạo, do nàng đem hai lão nhân cấp cho ổn định, do ta phụ trách cứu người. Hoàn lại đừng nói à, Mạc Tiểu Thiên cấp cho đích dược thật đúng là dùng tốt, ta chỉ vốn là tùy tiện lấy tay giường lên, kia khỏi một tán, này thủ vệ đích phải đều cũng ngã xuống. May mắn ta có chuẩn bị, nói cách khác, cả ta cũng phải ngã xuống."

Tiểu Ngưu nghe xong mỉm cười, nói: "Thật sự là không thể tưởng được à, nàng còn có thể gọi người cứu ta. Ta còn nghĩ đến nàng chỉ mong sao ta sớm một chút chết đây." ngoài miệng nói như vậy, trong lòng ngả ảm áp đi lên. Nghĩ thầm rằng: "Từ nay về sau sự tình trên phân tích, Mạc Tiểu Thiên cũng không phải một đối với nam nhân chỉ có hận, mà không có yêu đích nữ tử. Xem ra, ta đối với nàng đích hiểu rõ hay là có chút không đủ à."

Quý Linh lúc này nhìn chăm chăm Tiểu Ngưu đích mặt, hỏi: "Người còn không có nói cho ta biết, nàng vì cái gì cần cứu người đây? Nàng từ trước đến nay là đúng nam nhân tràn ngập cừu hận đích, nhưng vì cái gì lần này tốt như vậy tâm đích cứu người đây? Người cùng nàng cái gì quan hệ? Có phải là cả bọn hăn đối với người có ý tứ đây?" nàng đích giọng nói rất đứng đắn, lại có chút dấm chua vị, hiển nhiên đối đáp án rất để ý.

Tiểu Ngưu sớm có chuẩn bị, chích nhẹ nhàng cười, nói: "Này có cái gì kỳ quái đích? Nàng cùng Ngưu Lệ Hoa [tốt|hay], mà ta cùng Ngưu Lệ Hoa là muốn tốt đấy bằng hữu. Đã là như thế này, nàng gặp ta gặp rủi ro rồi, đương nhiên sẽ không đứng nhìn bàng quan."

Nếu nàng thấy chết mà không cứu được nói, ngày sau nhìn thấy Ngưu Lệ Hoa nàng bất hảo giao cho à."

Quỷ Linh chuyển động đôi mắt đẹp, một bộ trầm tư đích hình dáng, nói: "Nàng vì cái gì sẽ lại sợ Ngưu Lê Hoa đây? Cái này quái rồi."

Tiểu Ngưu cười cười, nói: "Người sẽ không cần đoán mò. Người ta đích tư ẩn, chúng ta cũng không tiện hỏi nhiều."

Quỷ Linh lại hỏi: "Người cùng Ngưu Lê Hoa như thế nào tốt pháp? Chẳng lẽ nàng cũng là chi tâm người trên người sao?"

Tiểu Ngưu khoát tay áo, nói: "Người trước nói cho ta biết, ma đao ở nơi nào, đây mới là trọng yếu nhất đích."

Quỷ Linh nói: "Này còn dùng hỏi, người người rơi xuống ta phụ thân đích trong tay rồi, đao đương nhiên đã rơi xuống trong tay của hãn rồi. Bất quá vì đao chuyện, hãn cùng [xà|rắn] thúc thúc [huyền|nhiệt não] có chút không thoải mái. Bởi vì [xà|rắn] thúc thúc cũng muốn tìm được cái chuôi...Này đao à."

Tiểu Ngưu nói: "Người phụ thân không phải biết một chút ma đao đích bí mật sao? Hãn nhưng là hiểu được đích, ma đao rơi xuống trong tay của hãn tác dụng không lớn, hãn không phù hợp sử dụng ma đao đích điều kiện."

Quỷ Linh giải thích nói: "Mặc dù như thế, kia ma đao cũng là kiện bảo bối, hãn cho dù là để cho hãn nát vụn ở trong tay, cũng không hy vọng bị người khác [cầm|lấy đi] đích."

Tiểu Ngưu thở dài nói: "Nguyên lai người phụ thân vốn là người như thế, may mắn người không phải."

Quỷ Linh cái miệng nhỏ nhắn một phiết, nói: "Ai nói đích à, ta cũng vậy. Người như vậy. Nếu ta có thứ tốt ở trong tay, cho dù không phải ta đích, ta thà rằng đem hãn đánh nát rồi, đánh phế đi, ta cũng sẽ không để cho người khác tìm được đích. Người hiểu được không có?"

Tiểu Ngưu mỉm cười nói: "Ta tin tưởng người không phải loại người như vậy." nói rồi, lại là cấp cho thịnh cơm lại là cấp cho đĩa rau đích, phi thường ân cần.

Quý Linh ăn nhiều rồi vài khẩu, bèn nói: "Vấn đề của người ta đều cũng trả lời rồi, ta đích vấn đề đây? Người cũng nên đáp rồi ba."

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, biết không nói không được, nói nói: "Ta cùng nàng đúng là bạn tốt thôi! Chúng ta là ở Trung Nguyên nhận thức đích, giao tình vẫn không sai."

Quý Linh trực tiếp rồi địa phương hỏi: "Người như vậy thú vị, nàng phải đối với người một chút ý tứ đều không có sao? Bọn họ Tây Vực người nhưng là so với người Trung Nguyên nhiệt tình nhiều lắm, hào phóng nhiều lắm."

Tiểu Ngưu rất đứng đắn mà nói: "Nàng đối với ta nhưng thật ra có ý tứ đích, chỉ là ta không có đồng ý. Người muốn nghĩ à, ta là Lao Sơn phái đích, nàng vốn là tà phái đích, ta như thế nào có thể cùng nàng như vậy đây."

Quý Linh không phục mà hừ nói: "Ta cũng vậy. Tà phái đích, nhưng là người không như thường theo ta kết giao bằng hữu?"

Tiểu Ngưu giải thích nói: "Người cùng nàng bất đồng đích. Nàng vốn là hướng ta biểu đạt rồi hảo cảm, muốn làm phu nhân của ta đích, ta đương nhiên tại đại sự trước mặt không hề đồ đích. Mà người đây, chỉ là ta đích bằng hữu à! Người nhưng cho tới bây giờ không có nói với ta, người có bao nhiêu sao thích ta, cớ nào yêu ta, cớ nào muốn làm phu nhân của ta à."

Quý Linh nghe xong mặt đỏ, ôm cái lỗ tai nói: "Hảo thật tệ đại à. Ta hãy nhìn không lên của người. Nói thật nha, so với người ưu tú đích nam nhân rất hiếm có vốn là, ta cũng không phải nhất định phải tuyển của người. Người này người vô cùng háo sắc, chỉ cần vốn là mỹ nữ người đều có hứng

thú. Nếu đang rồi phu nhân người, cuộc sống sẽ không tốt hơn đích, mỗi ngày tổng yếu lo lắng người bị nữ nhân khác đoạt đi rồi. Như vậy còn sống còn có cái gì ý tứ."

Tiểu Ngưu đùa nàng nói: "Nếu người gả cho ta nói, ta sẽ không như vậy rồi. Ta nhất định chích đối với người một người hảo, đối với nữ nhân khác, ta ngay cả xem cũng không sẽ lại xem liếc mắt đích, chích cho là bình hoa tốt lắm."

Quý Linh đôi mắt đẹp một nghiêng, nói: "Người này xem như cái gì à? Vốn là cầu hôn sao? Nếu đúng vậy nói, vậy kiên nhẫn chờ hồi âm ba! Theo đuổi bốn tiểu thư đích nhiều người được vốn là, người cũng chậm chậm sắp xếp trừ ba!" nói rồi, Quý Linh đích trên mặt tràn ngập rồi tiểu cô nương đích ngang ngạnh cùng ngạo mạn, này không chỉ có không để người phản cảm, hoàn lại nghĩ thấy nàng đáng yêu đây! Này vẻ mặt làm cho Tiểu Ngưu thoáng cái nghĩ tới chính mình đích muội muội Tiểu Tụ. Hắn nghĩ thấy hai người có nào đó chỗ tương tự.

Chờ hai người nói xong nói, ăn bữa cơm, bèn đều tự nghỉ ngơi một chút. Một tại đầu giường, một tại giường vĩ. Trước một đêm đều không có ngủ ngon, bởi vậy hai người chỉ chốc lát sau đều cũng đang ngủ. Thực tế đích Tiểu Ngưu, ngủ ngã sau khi, cho dù kêu đã kêu bất tỉnh đích.

Chờ hắn tỉnh lại sau khi, đã vốn là tối đêm rồi. Hắn phát hiện Quý Linh đang nhìn không chuyển mắt mà nhìn mặt mình đây.

Tiểu Ngưu ngồi dậy, hỏi: "Quý Linh à, người thấy thế nào ta đây? Có phải là coi trọng ta rồi?"

Quý Linh xì một tiếng khinh miệt, nói: "Đừng có tự ta say mê rồi, ta cũng không phải là xuất giá không ra tới." nói chuyện, đến một bên ghế trên ngồi xuống, xem cũng không nhìn hắn.

Tiểu Ngưu nhìn nàng đích khuôn mặt cùng bộ ngực, thầm nói: "Này tiểu mỹ nhân không sai, được muốn nghĩ một biện pháp thu phục nàng. Nói cách khác, thực xin lỗi lên trời ban tặng đích cơ hội tốt à!"

Đợi cho buổi tối ngủ khi, cả giường vĩ chưa từng được ngủ. Tiểu Ngưu luôn mãi cam đoan người một nhà phẩm cao thượng, thập phần quân tử, cũng đều vô ích, Quý Linh không chút khách khí mà mời Tiểu Ngưu đến trên mặt đất [ngủ|thiếp đi].

Tiểu Ngưu nhú mày nói: "Trên mặt đất rất lạnh rồi, ngủ sẽ lại được thương phong đích, hay là đến ngủ trên giường ba. Chúng ta cùng nơi ngủ, được không? Ta cam đoan ngồi trong lòng mà vẫn không loạn."

Quý Linh đầu điều được cùng trống bỏi dường như, nói: "Đó là tuyệt đối không thành đích. Người tốt như vậy sắc, với người tại một trên giường, đó là cùng lang cộng chằm. Ta một chút cảm giác an toàn đều không có, người hay là đến trên mặt đất [ngủ|thiếp đi]."

Những lời này đem Tiểu Ngưu vừa xong khẩu nói phá hỏng, nửa ngày mới nói nói: "Không bằng chúng ta bắt cừu ba."

Quý Linh khó hiểu mà hỏi thăm: "Bắt cái gì cừu?"

Tiểu Ngưu cười hì hì nói: "Tự nhiên là ai không hay ho ai đi ra trên mặt đất ngủ, vận khí tốt đích cái kia ngủ ở trên giường."

Những lời này đâm rồi tổ ong vò vẽ. Quý Linh mạnh sao khởi một gỏi đầu hướng Tiểu Ngưu trên đầu đánh tới, sắc giọng: "Ngươi Tiểu Ngưu, thiệt thòi người cũng là một đại nam nhân, một chút phong độ đều không có, cứ nhiên muốn nghĩ cùng một thiếu nữ tử tranh giường vị. Người rất cuộc hay là không phải nam nhân?"

Gỏi đầu đánh vào Tiểu Ngưu đích trong lòng. Tiểu Ngưu vể mặt đích cười khổ, nói: "Được rồi, ta hôm nay phát phát thiện tâm, sẽ không với

người cãi. Bất quá ta cũng không phải ngủ trên mặt đất, ta tại trên bàn ngủ ngon rồi." này trong phòng có mở ra cái bàn, mặc dù không bỏ xuống được Tiểu Ngưu đích cả thân thể, nhưng đánh một nghiêng, chung quy có thể sắc mặt dưới hơn phân nửa một, cước có thể vươn cái bàn ngoài.

Quý Linh róc rách mà nở nụ cười, nói: "Ta không mời người đến bên ngoài đi ngủ, đã rất cho người mặt mũi rồi."

Tiểu Ngưu ôi rồi một tiếng, thầm nói: "Cùng như vậy đích nữ hài tử ở chung, thật sự là lấy nàng không có biện pháp à! Còn tưởng rằng Quý Linh có điều ôn nhu đây, nguyên lai cùng Mạc Tiểu Thiên có rất đại đích giống nhau chỗ, đều là không dễ chọc đích."

Tiểu Ngưu trái lại mà ôm [chăn|mền] hướng tới cái bàn đi. Hắn thầm nói: "Ngủ này chung quy so với trụ phòng giam khi mạnh hơn nhiều. Bất quá ta đây Tiểu Ngưu không thể là quân tử, chúng ta đi tới nhìn."

Sắp sửa trước, Tiểu Ngưu tựa như con thỏ giống nhau chui vào ổ chăn. Mà Quý Linh thì trước móc ra đoản đao nhìn nhìn, đối với giả bộ ngủ đích Tiểu Ngưu nói: "Ta cái chuôi...Này đao để lại tại gối đầu dưới rồi, nếu có động tĩnh gì nói, ta này đao không thể là ngồi không." nói rồi, hướng Tiểu Ngưu nghiêng rồi nghiêng mắt.

Tiểu Ngưu tận lực mà bảo trì khuôn mặt tươi cười, cực lực làm ra một bộ cùng thiện cùng quân tử đích bộ dáng, trong lòng lại nói: "Tiểu nha đầu, không đem người biến thành thiếu phụ, ta đây Tiểu Ngưu tại hoa bụi rậm trong đúng là bạch lẫn lộn."

Sau khi, thổi tắt ngọn nến, trong phòng một đám hắc ám. Trong bóng đêm, chỉ nghe đến một trận tử rất nhỏ đích tất tốt có tiếng, không cần phải nói, tự nhiên là Quý Linh tại cởi quần áo rồi. Này rất nhỏ đích thanh âm làm hại Tiểu Ngưu một trận tử đích tâm ngứa. Hắn lập tức vận dụng phong phú đích sức tưởng tượng, tưởng tượng thấy Quý Linh lỏa thể đích hình dáng.

Một bên nghĩ, một bên nuốt trứ nước miếng. Đang thoát ý sau khi chấm dứt, bèn hết thấy gió êm sóng lặng rồi.

Tiểu Ngưu nơi nào ngủ được đây, bên người có như vậy một vị thơm mát phun phun đích vưu vật tại, ai có thể ngủ ai là thái giám.

Huống chi Tiểu Ngưu vốn là một ngữ văn thật sự mạnh mẽ [niên kỉ|tuổi] nhẹ người. Hắn phi thường hy vọng tại đây dạng một tỉnh đêm, phóng túng một chút chính mình đích tình dục, như vậy ngủ mới có thể hưởng vị ngọt ngào.

Hắn hồi tưởng chính mình cùng Quỷ Linh trong lúc đó đích nhiều vô số, một màn một màn. Rất nhanh tìm được kết luận, này nha đầu đối với chính mình hay là có chút ý tứ đích. Ko từ mà biết, nói lúc này nàng có thể không cố cá nhân an nguy mà mạo hiểm cứu giúp, này không phải nói rằng rồi sao! Đã mỹ nhân cố ý, Tiểu Ngưu há có thể vô tình? Không bằng xuôi dòng đây thuyền, đem chuyện tốt làm ba. Nghĩ đến này, Tiểu Ngưu nhiệt huyết sôi trào. Trải qua tại hoa bụi rậm trong đích phóng đảng cùng được thú, hắn càng phát ra mà không giống quân tử rồi.

Chờ thêm rồi một đêm canh giờ sau khi, phỏng chừng Quỷ Linh đã nhập vào mộng rồi. Hắn cấp cho chính mình [phình|nổi lên] dũng khí, bèn lén lút xuống cái bàn, niếp tay niếp cước về phía trên giường dời đi. Đến bên giường [sau khi|phía sau], nhẹ nhàng nhấc lên [chăn|mền] đích một sừng, bèn đột nhiên chui vào. Quỷ Linh" a - " đích một tiếng kêu sợ hãi, này thanh âm cho thấy, Quỷ Linh cũng không có ngủ.

Quỷ Linh cùng một người nam nhân cùng phòng, tâm hồn thiếu nữ khẩn trương, nàng nơi nào ngủ được đây? Nàng bắt đầu muốn nghĩ tại trên giường trở mình đến trở mình tới đích, nhưng lại sợ kinh động Tiểu Ngưu, bởi vậy, đành phải vậy chịu đựng rồi. Đồng thời, nàng lại sợ ngủ, vạn nhất Tiểu Ngưu tạ cơ ăn bớt đây? Tám chín phần mười sẽ bị chiếm tiện nghi đích.

Ngay lúc này, Tiểu Ngưu biết nàng thanh tình trứ khi, kinh ngạc, thời điểm này muốn nghĩ quay đầu lại đã khó khăn. Trước mặt chỉ có một cái đường, thì phải là dừng hướng tới thẳng trước, quyết không thối lui.

Tiểu Ngưu [bằng|theo cách] mau đích tốc độ ôm lấy Quý Linh, mỉm cười nói: "Quý Linh à, ca ca nhớ người muốn chết, muốn nghĩ với người một khối ngủ, trên bàn quá khó tiếp thu rồi."

Quý Linh kinh hô: "Không thể tưởng được người là người như thế, ta thật sự là nhìn lầm người rồi. Người nhanh một chút rút đi, bằng không ta không khách khí rồi."

Tiểu Ngưu cầu xin nói: "Dù sao chúng ta lưỡng tình tương duyệt đích, không bằng phải kết làm vợ chồng ba!"

Quý Linh hừ nói: "Không thành, muốn kết hôn ta, cũng phải mình môi đang cười à! Này tính cái gì? Này kêu thông gian, ta rất có hại đích."

Tiểu Ngưu thấy nàng đích phản cảm không phải vậy kịch liệt, thì có rồi chủ ý, nói: "Chúng ta vốn là yêu nhau đích, nói không đến ai chiếm ai tiện nghi đích." nói chuyện, chỉ một tay hoạt động mở, tại thân thể của hắn trên di động tới, vuốt ve, vận dụng trứ nam nhân đích toàn bộ kỹ xảo, mục đích chỉ có một, đúng là làm cho nữ tính làm mềm.

Quý Linh miệng thật sự ngạnh, nói: "Người ít đến này bộ. Ta nhưng là biết người, luôn cùng người tốt hơn sau khi, phải vỗ vỗ kiêu đồn rồi đi rồi, không phụ trách nhiệm."

Tiểu Ngưu lấy ủy khuất đích khẩu khí hỏi: "Ai nói đích? Đây là vu miệt à!" tay còn không đứng ở nàng đích trên lưng, trên đùi trượt trứ. Quý Linh trên thân chỉ có nội y, bởi vậy tay cảm giác hoàn lại rất tốt đích.

Quý Linh hừ nói: "Dù sao ta biết." tiếp theo ôi rồi một tiếng, cả giận nói: "Lấy điệu của người thối tay, đừng có hướng tới trong sờ à."

Tiểu Ngưu sớm có phòng bị, cười hắc hắc, không né không tránh, bởi vì hẳn biết, này quyền căn bản không có nhiều cớ nào đích khí lực. Sau đó Tiểu Ngưu đích miệng đã lên rồi, tại Quỷ Linh đích khuôn mặt trên thân trứ, liếm trứ. Kia tay càng quá phận, hướng bộ ngực tìm kiếm. Hẳn là quyết định tốt lắm, đêm nay phải vô lại tốt cuộc rồi.

Quỷ Linh bị hẳn đùa được trên thân nóng lên, lại vừa khẩn trương ngưỡng ngừng đích, do dự mà có nên hay không toàn lực phản kháng. Tại đây loại dưới tình huống, muốn nghĩ không mất thân cũng không có thể à!

Tiểu Ngưu [nắm đúng|chính xác] rồi nàng loại này tâm lý, nhanh hơn hành động. Rất nhanh phải hôn tại nàng đích ngoài miệng, kia tay thật thật sự ở mặt đất đặt tại nàng đích ngực trên. Tiểu Ngưu cảm giác nàng đích môi hảo nộn à, nàng đích ngực hảo phình ra à, thật sự là không thể tưởng được, khéo léo thân hình đích nàng, cư nhiên sẽ có tốt như vậy đích vú. Này hai đường tiến công, làm cho Quỷ Linh hoàn toàn mất đi năng lực phản kháng.

Trên người nàng nhiệt lượng gia tăng, hô hấp đều cũng trở nên khác thường rồi, cô gái đích xuân tình đã bột động rồi.

Tiểu Ngưu làm càn mà thôi động trứ nàng đích nhũ phong, đùa bỡn trứ, cảm thụ được, càng sờ càng yêu sờ, đó là nam nhân thích nhất đích món đồ chơi à! Còn có nàng đích môi, lại có một cổ mùi thơm ngát, Tiểu Ngưu giống ăn bữa ăn ngon giống nhau nhắm nháp trứ nàng đích môi. Không cần bao lâu, Quỷ Linh phải toàn bộ tuyến hồng mất rồi.

Đang Tiểu Ngưu đem đầu lưỡi hướng tới nàng đích trong miệng đình khi, nàng đã quên ngăn cản. Mà Tiểu Ngưu đích tay đã xuống phía dưới cạnh dưới tới, tại nàng đích hông dưới lại là khu, lại là [cọ|chà sát|đi từ từ], lại là chút kích đích, làm hại Quỷ Linh đích thân thể mềm mại lần đầu giây dựa đứng lên, vậy mãnh liệt, nhiều như vậy tình, ai thấy ai đều đã phát cuồng đích.

Tiểu Ngưu hàm chứa Quỷ Linh đích cái lưỡi thơm tho, mỡ mỡ mà ăn. Cái tay kia tại nàng đích hạ thân tùy ý mà phát huy trứ, đem một cô gái khiêu khích được cơ hồ cần thỉnh cầu nam nhân tiến nhập. Nàng đích cái mũi hừ tiếng xé gió không đứt, nếu không phải Tiểu Ngưu ngăn chặn nàng đích miệng, nàng sẽ lại lớn tiếng mà hô lên đến, chân thật mà kêu đi ra.

Tiểu Ngưu vừa thấy không sai biệt lắm rồi, bèn đem [chấn|mền] ném tới một bên, sạch sẽ lưu loát mà đem lẫn nhau cởi sạch. Đang hai người lỏa thể tương [thiếp|dán] đích thời điểm, hai người đứng như củi đốt liệt hỏa rồi.

Tiểu Ngưu lúc này không có nhiều lắm đích tính nhẫn nại, nắm chính mình đích thiết bổng hướng diệu dụng tiến quân. Quỷ Linh thở hào hển, rên rỉ nói: "Tiểu Ngưu ca à, không cần cắm vào tới, không cần xuyên vào à."

Tiểu Ngưu hỏi: "Vì cái gì đây?"

Quỷ khác hồi đáp: "Ta sợ đau, ta sợ đau đích. Nghe người ta nhà nói sẽ lại đau chết đích."

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, nói: "Đó là loạn ngôn đích. Sẽ không đau chết, chỉ biết nhạc chết đích." nói chuyện, quy đầu đã chạm được cái động khẩu trên rồi.

Quỷ Linh không thích ứng mà [ngắt|nhéo] xoay thắt lưng, nàng không dám tưởng tượng, kia cứng rắn đích tên cắm vào tới sau này, sẽ lại đau thành cái dạng gì. Bên người nàng đích nô phó nói cho qua nàng, lần đệ nhất quả thực là muốn mệnh à!

Tiểu Ngưu đặt ở Quỷ Linh đích trên thân, yêu thương mà hôn môi cặp môi thơm, lại vừa liếm đầu vú đích. Mặc dù đang trong bóng đêm thiếu thị giác mỡ, nhưng...Này đến từ xúc cảm cùng đi tới giác đích mỡ cảm giác vẫn làm lòng người say đích.

Kia quy đầu tại cái động khẩu [sự ma xát|đụng chạm] rồi trong chốc lát, đem dâm thủy đều cũng dính chút ít [sau khi|phía sau], bèn hướng lỗ nhỏ chen vào. Quý Linh chỉ cảm thấy nơi đây giống cũng bị chống đỡ nứt ra giống nhau đích chẳng thiết sống nữa. Nàng ôm lấy Tiểu Ngưu, nhú mày nói: "Tiểu Ngưu ca, đau quá à, đừng có xuyên vào rồi."

Tiểu Ngưu há có thể lui về phía sau, hống nàng nói: "Quý Linh à, rất nhanh sẽ không đau rồi. Người kiên nhẫn một chút ba, rất nhanh khoái hoạt đi ra rồi." nói chuyện, vòng vo chuyển quy đầu, một dùng sức nhân, bèn tắc rồi đi vào.

Quý Linh thân thể mềm mại chấn động, cảm giác chính mình đã bị xé rách rồi. Nàng đau phải gọi rồi một tiếng, nói: "Cần đau đã chết, ta [phạm|làm]." trong thanh âm tràn ngập rồi thê sở cùng chẳng thiết sống nữa, khiến người sinh liên.

Tiểu Ngưu thấy nàng đau thành như vậy, ngã thật sự ngoài ý muốn đích. Hắn có phong phú đích khai bao kinh nghiệm, thật không có gặp được đau được lợi hại như vậy đích người. Trong lúc tình huống dưới, ngã thật sự không thể thô lỗ rồi.

Tiểu Ngưu liếm liếm trên mặt hắn đích nước mắt, hai tay nắm nàng đích vú, đùa nghịch trứ đầu vú, thỉnh thoảng an ủi, nói: "Đại cô nương khai bao, nào có dễ dàng như vậy đích. Lần đệ nhất thôi, đây đều là bình thường đích, chỉ cần qua lần đệ nhất, sau này nhưng đều là khoái hoạt rồi. Khi đó ta đúng là không muốn làm, người cũng sẽ buộc ta làm đích."

Quý Linh hừ nói: "Nói hươu nói vượn, ai sẽ lại vậy không biết xấu hổ đây? Ta mới không cần làm, người [rút|nhổ ra] ba."

Tiểu Ngưu há có thể rút ra, nói nói: "Quý Linh à, hắn bên ngoài cạnh kì quái tịch mịch đích, lại phóng ra trong chốc lát ba, phải trong chốc lát rồi." hắn thầm nói: "Không xuyên vào rồi cuộc vô cùng hưng, như thế nào có thể

dừng tay đây? Bỏ vở nữa chừng không thể là ta đây Tiểu Ngưu đích tác phong."

Quý Linh hỏi: "Vậy người cùng bọn hăn làm đích thời điểm bọn hăn đã đau rồi không có?"

Tiểu Ngưu hồi đáp: "Ta theo ta sư tử Nguyệt Lâm lần đệ nhất làm đích thời điểm, nàng cũng là đau rồi đích. Bất quá nàng thật sự kiên cường đích, rốt cuộc vốn là chịu đựng rồi, kết quả rất nhanh phải nhọc đi lên."

Quý Linh hỏi: "Trừ người ra sư tử Nguyệt Lâm ở ngoài, người còn có nhiều ít nữ nhân a?"

Tiểu Ngưu hắc hắc cười không ngừng, nói: "Chờ chúng ta làm xong rồi, ta phải thành thật mà trả lời người." nói chuyện, mạnh phát lực, kia đại thiết bổng bèn thẳng xuyên vào rốn cuộc rồi, kia lá mỏng tự nhiên bị đâm xuyên qua.

Tại Quý Linh biến thành phụ nhân đích trong nháy mắt, nàng nhin không được khóc lên. Loại này khóc vừa đến từ sinh lý trên, đã đến từ tâm lý trên. Từ nay về sau [sau khi|phía sau], nếu không là nhỏ cô nương rồi. Mà làm khai bao người đích Tiểu Ngưu, thì [lại||vừa nhiều] rồi một chút kiêu ngạo đích tiền vốn.

Qua cửa thứ nhất, phía sau chuyện là tốt rồi làm. Tại Quý Linh đích đau cảm giác hơi nhẹ sau khi, Tiểu Ngưu bèn thông thả mà quất xuyên vào rồi. Thiết bổng bị ở chỗ khóa rất chặt, bên trong rất ấm, rất nhiều thủy. Mặc dù hăn động được chậm, cũng có thể nghe thấy trong đó đích tiếng nước.

Tiểu Ngưu một bên khô nàng, một bên chăm sóc trứ nàng, rất giống một đủ tư cách đích trượng phu, này làm cho Quý Linh đích trong lòng ấm áp nhiều hơn.

Tiểu Ngưu đích miệng cùng tay đồng thời sử dụng, tại Quỷ Linh đích ngực trên, môi trên, trên thân khiêu khích trứ, khiến nàng nhanh hơn mà nhấc đứng lên.

Đang Quỷ Linh đích chẳng thiết sống nữa biến mất đích thời điểm, đúng là nàng [ngọt|vui vẻ] đích thời điểm. Nàng lớn mật mà dùng tứ chi quấn quít lấy Tiểu Ngưu đích thân thể, miệng nói: "Tiểu Ngưu ca à, của người thiết bỗng vậy dài, xuyên vào được ta phía dưới đều cũng sừng lên à." cái mũi hừ trứ, phi thường êm tai.

Tiểu Ngưu cười nói: "Nhiều xuyên vào vài lần sẽ không sừng lên." nói chuyện, nhanh hơn tốc độ, một chút xuống đất vọt tới để, mỗi một dưới đều cũng đỉnh tại nhu nộn đích sâu nhất chỗ. Mỗi một dưới đều cũng làm cho Quỷ Linh ôi mà một tiếng kêu, có thể muốn gặp, đối với nàng đích kích thích to lớn rồi.

Tiểu Ngưu cố ý đùa Quỷ Linh, mau xuyên vào vài cái, phải dừng trong chốc lát, làm hại Quỷ Linh kiêu ác luôn miệng: "Tiểu Ngưu ca, người tốt xấu, mau động à, mau động à!"

Tiểu Ngưu cố ý nói: "Hắn mệt mỏi, hắn được nghỉ ngơi nghỉ ngơi."

Quỷ Linh khê cười nói: "Lại đây loạn ngôn rồi, vừa rồi còn muốn ăn thịt người dường như, bây giờ phải 焉 mong rồi sao? Người hay là không phải nam nhân?"

Tiểu Ngưu đứng đắn mà nói: "Có phải là nam nhân, người bây giờ nhất biết rõ rồi." nói chuyện, mạnh xuyên vào rốt cuộc, làm cho Quỷ Linh ăn đau. Nàng dùng đôi bàn tay trắng như phấn đánh Tiểu Ngưu đích phía sau lưng, hừ nói: "Người còn như vậy, ta sau này không bao giờ...Nửa cho người chạm ta rồi."

Tiểu Ngưu ha ha cười, nói: "Ta nhất định hảo hảo biểu hiện, cho người mỗi ngày buổi tối đều phải cầu ta chạm người, chạm được nhẹ cũng không

vừa lòng."

Quý Linh ha ha mà cười, nói: "Bại hoại, ta mới không có vậy lãg đây."

Tiểu Ngưu đắc ý khô trứ, đem lỗ nhỏ làm được phác kết phác kết vang lên. Quý Linh đích dâm thủy thời điểm này đã sướt chảy, không thể so những gì mỹ nữ đích ít. Bởi vậy có thể thấy được, nàng không thể là một lãnh đạm đích con gái.

Song phương đang làm đích đồng thời, đều cũng chiếm được muốn đích khoái cảm. Tiểu Ngưu bị nàng [kẹp|nách] được sáng méo mó, mà Quý Linh đã ở nhục bồng đích xuyên vào động dưới, cảm giác toàn thân không chỗ khó chịu, muốn nghĩ một đóa đám mây tại không trung tung bay.

Song phương ngẫu nhiên đã nói vài câu lời tâm tình. Chỉ nghe Quý Linh hỏi: "Tiểu Ngưu ca à, người còn không có nói cho ta biết, người cùng Ngưu Lệ Hoa là cái gì quan hệ? Còn có Mạc Tiểu Thiên, nàng có phải là đối với người có một chút ý tứ à?"

Tiểu Ngưu đắc ý cười, nói: "Người đoán chúng ta là cái gì quan hệ?" nói chuyện khi, thiết bồng cũng không có dừng lại.

Quý Linh lo lãg mà nói: "Chung quy sẽ không vốn là tình nhân quan hệ ba?"

Tiểu Ngưu thời điểm này cái gì còn không sợ rồi, kiêu ngạo mà nói: "Theo như người nói ba. Ta cùng bọn hãnh đích quan hệ, đúng là chúng ta bây giờ này quan hệ."

Quý Linh a rồi một tiếng thét kinh hãi, nói: "Điều này sao có thể? Tiểu Thiên nhưng là hận nhất nam nhân đích rồi."

Tiểu Ngưu hắc hắc cười, nói: "Nhưng nàng thủy chung vốn là một nữ nhân, vốn là nữ nhân phải cần phải nam nhân đích." dứt lời như cấp bách

một cơn lốc vũ mà khô trứ, làm được phụ thân vang lên, làm được Quỷ Linh rên rỉ không ngừng, nói chuyện cũng không thành câu tử rồi.

Quỷ Linh như vậy đích tay mới, dù sao không phải đối thủ, không cứng rắn nhiều ít dưới, cũng đã cao trào rồi. Tiểu Ngưu đành chỉ hành động, ghé vào Quỷ Linh đích trên thân, nói: "Người không biết à, cái kia Mạc Tiểu Thiên kỳ thật thật sự giống một nữ nhân đích. Khi ta cùng nàng làm khi, nàng cũng là rất hưng phấn đích. Ai có thể tin tưởng, nàng vốn là hận nam nhân đích đây? Nếu nàng bây giờ tại ta bên người nói, ta nghĩ, nàng đã nguyện ý cùng chúng ta lập tức nhạc đích."

Không đợi Quỷ Linh nói tiếp đây, ngoài cửa sổ có người nói nói: "Ngụy Tiểu Ngưu, người cũng thật không phải thứ à! Ta hảo tâm hảo ý mà trạm người cứu người, người chẳng những không cảm giác ân mang đức, hoàn lại sau lưng nói ta đích nói bậy, thật sự là một hỗn đản." theo thanh âm, cửa sổ một [hưởng|vang], ngọn nến sáng ngời, một thân xanh xanh đỏ đỏ đích mỹ nữ xuất hiện tại trước mắt. Người này không phải người khác, đúng là lớn lao tiểu thư. Lúc này, nàng nhìn Tiểu Ngưu hai người người trên người đích hình dáng, vốn là vừa sợ vừa chua xót.

Quỷ Linh nhanh chóng nói: "Người mau đứng lên à!" Tiểu Ngưu ôi một tiếng, bò lên, còn không vong xem liếc mắt thân thể của hắn tử. Quỷ Linh đích thân thể bạch lại vừa quang, song phong tròn như bát, phía dưới đích nhung mao cũng không ít.

Quỷ Linh bắt qua [chấn|mền] cái ở tại trên thân, đối với Mạc Tiểu Thiên cười khổ vài tiếng, đôi mắt đẹp một nghiêng Tiểu Ngưu, nói: "Này tên vô lại ăn hiếp ta, người nên thay ta báo thù à!" Quỷ Linh thầm nói: "Tốt nhất Mạc Tiểu Thiên thay ta đánh hắn dừng lại, như vậy mới thống khoái. Đêm nay tiểu tử này quá phạm, có chút cưỡng gian đích tính chất à." nào biết nói Mạc Tiểu Thiên vừa thấy Tiểu Ngưu sạch sẽ chuồn mất, thật sự trừ âm ướm lâm lâm đích giang tử đích xấu dạng, lại có rồi khác chủ ý.

Tiểu Ngưu đang muốn mặc quần áo, Mạc Tiểu Thiên khoát tay chặn lại, nói: "Ngươi Tiểu Ngưu, của người chuyện tốt còn không có khô hết đây, để làm chi dừng lại, tiếp theo đến à! Người không phải vẫn thật sự anh hùng đích sao? Người cường gian rồi ta, lại vừa cường gian rồi Quỷ Linh. Người thật đúng là kì nam tử à."

Tiểu Ngưu dùng quần áo chống đỡ chính mình đích hạ thân, hướng tới trên giường ngồi xuống, nói: "Mạc Tiểu Thiên, người nói câu lương thầm nói, ta có cường gian qua người sao? Kia không phải nguyện ý của người sao?"

Mạc Tiểu Thiên lắc đầu nói: "Không có việc này. Ta khi nào thì nói cho người, ta là nguyện ý với người khô kia gièm pha đích rồi. Lúc trước còn không phải là người thừa dịp người chi nguy, thừa dịp ta cùng ngươi tỷ tỷ hảo, người vọt đi lên. Ta cũng không có gọi người vậy khô, càng không có gât đầu."

Tiểu Ngưu vẻ mặt đau khổ nói: "Chuyện cười, loại này nói còn cần làm cho người ta ký tên sao?"

Mạc Tiểu Thiên kiên quyết mà nói: "Mặc kệ nói thế nào, đều là người cường gian ta, ta là thụ hại người, người muốn nghĩ làm sao vậy kết ba?" nói rồi trên mặt trở nên phần nộ cùng cừ hận rồi.

Này một màn thấy Quỷ Linh đều cũng hãi hùng khiếp vía đích, nàng thực sợ Mạc Tiểu Thiên giận dữ dưới, ném chút cái gì độc dược hoặc là độc trùng và tâm trạng, như vậy nói, Tiểu Ngưu phải dữ nhiều lành ít rồi. Không có ma đao đích Tiểu Ngưu, hay là bình thường đích Tiểu Ngưu à.

Quỷ Linh hỏi: "Tiểu Thiên, người là như thế nào tìm được chúng ta đích?"

Mạc Tiểu Thiên tức giận mà nói: "Người kêu được lớn tiếng như vậy, ta tại Kim Lăng trong thành chợt nghe tới. Ta dọc theo này thanh âm tìm được

rồi các người."

Quý Linh nghe xong mặt đỏ không nói, cũng cúi đầu. Tiểu Ngưu nhưng vẫn không quan tâm, một bộ lợn chết không sợ nước sôi năng đích sắc mặt. Hắn nói: "Người ngay lúc đó tiếng kêu cũng không nhỏ à! Kêu được không chỉ Thiên Sơn phạm vi có thể nghe thấy, phải cả Trung Nguyên đích các bằng hữu đều có thể nghe được biết rõ."

Mạc Tiểu Thiên chỉ vào Tiểu Ngưu, oán hận mà nói: "Người bây giờ vừa mới cùng nàng như vậy người phải bắt công rồi, người trong lòng rất cuộc có...Hay không con người của ta?"

Tiểu Ngưu nghe xong cười, nói: "Lòng ta trong có Quý Linh, đương nhiên cũng có người, này người tần nhưng yên tâm."

Mạc Tiểu Thiên ừ, nói: "Những lời này nghe giống câu tiếng người. Được rồi, người còn không có nói, người rất cuộc như thế nào đối với ta đây, chúng ta đích trưởng như thế nào tính?"

Tiểu Ngưu hí mắt cười, nói: "Này có cái gì khó đích? Người không phải nói ta cưỡng gian rồi người sao? Người nói người ăn thiệt thòi. Tốt lắm, ta đã có hại một lần, người cưỡng gian ta tốt lắm. Vừa lúc ta không có mặc quần áo."

Này vốn là nói đùa, nào biết nói Mạc Tiểu Thiên thật là rồi. Nàng không hề nhiều lời, lại thoát khỏi quần áo đến. Cái này gọi là Tiểu Ngưu giật mình rồi, nhúu mày hỏi: "Người làm cái gì vậy à?"

Mạc Tiểu Thiên hừ nói: "Người không phải muốn ta cưỡng gian người sao, cái này bắt đầu ba. Tới, trái lại mà nằm tới."

Nói chuyện, một món đồ kiện quần áo rơi xuống đất, hai người đích trước mặt phải hiện ra tốt đẹp chính là lửa thể đến. Kia đối với vú lại cùng Tiểu Ngưu gặp mặt, còn có trụ lúi đích phía dưới.

Tiểu Ngưu thấy nàng đang rồi thực, cũng không phản đối. Một con dê cũng là đuổi, hai dương cũng là phóng ra. Như vậy nhưng là tiện nghi chính mình rồi. Trong chốc lát, còn có thể chơi một ba người [đi|được], một mùi tên hạ hai chim à.

Tiểu Ngưu hướng tới trên giường một nằm, Mạc Tiểu Thiên bèn nhảy trên giường, hướng hẳn đến gần. Chỉ thấy nàng mang theo vẻ mặt đích cười lạnh, sải bước Tiểu Ngưu đích thân thể, cầm uy phong lẫm lẫm đích đại thiết bổng. Kia trên cạnh hay là dánh hồ hồ đích đây. Mạc Tiểu Thiên dưới ngòai chồm hồm, nhắm ngay rồi chính mình đích lỗ nhỏ, kia hồng hồng đích cái động khẩu nộn được có thể tích ra thủy đến.

Bởi vì thiếu khuyết hơi nước, xuyên vào rồi vài dưới, đều không có thành công. Tiểu Ngưu nhắc nhở nói: "Thiếu chút thứ à! Hiếu chưa?"

Mạc Tiểu Thiên hừ nói: "Thành thật đợi, Ít nói nhảm." nói chuyện, buông...Ra thiết bổng, ghé vào Tiểu Ngưu đích thân thể trên, đi phía trước tiếp cận tới.

Chỉ thấy Mạc Tiểu Thiên đuổi trứ miệng, tại Tiểu Ngưu đích trên mặt thân đứng lên, giống một trận gió mát thổi qua, sáng được Tiểu Ngưu mỗi lỗ chân lông đều cũng mở ra rồi. Nàng vươn cái lưỡi thơm tho, liếm khởi Tiểu Ngưu đích đầu vú đến, ngứa được Tiểu Ngưu a a thẳng kêu. Mạc Tiểu Thiên nhưng là có kinh nghiệm đích, muốn làm ban đầu, tại Thiên Sơn đem Ngưu Lệ Hoa đều cũng hầu hạ được cảm thấy mỹ mãn. Này bản lĩnh dùng tại Tiểu Ngưu đích trên thân, cũng là đồng dạng hữu hiệu đích.

Tiểu Ngưu khen ngợi nói: "Hảo, hảo, Tiểu Thiên đích công phu giỏi quá à!" nói chuyện, thân thủ sờ nàng đích quang lưng.

Mạc Tiểu Thiên cũng không phản đối, chỉ để ý vội vàng chính mình đích. Liếm qua đầu vú, bèn xuống phía dưới dời đi. Liếm tới liếm lui, bèn đi tới bụng dưới. Nàng đích miệng tới nơi nào, nơi nào bèn như là trứ rồi

hỏa giống nhau, kêu Tiểu Ngưu vốn là lại vừa khó chịu, lại vừa dễ chịu. Hẳn không thể chờ đợi được mà nói: "Tiểu Thiên à, trái lại đích, ăn ta đích thiết bồng à! Của người ăn bồng bản lĩnh nhưng là cao thủ."

Quý Linh nghe được cái hiểu cái không. Chỉ thấy Mạc Tiểu Thiên đích ánh mắt không hề vốn là lạnh đích rồi, mà là trở nên phóng đảng cùng nhiệt liệt rồi. Nàng đã biến thành rồi một đoàn hỏa.

Quý Linh thầm nói: "Ăn thiết bồng là cái gì ý tứ? Chung quy sẽ không chỉ dùng để miệng như vậy ba?" đang nghi hoặc khi, chỉ thấy Mạc Tiểu Thiên đã nhắc tới nhục bồng tử, bắt nó đề cao, sau đó cúi đầu, dùng cái lưỡi thơm tho liếm khởi trứng trứng đến, liếm được vậy chuyên chú, như là bồng trên có phong mật các loại gì đó. Ngẫu nhiên còn dùng môi đỏ mọng [kẹp|nách] [kẹp|nách] trứng trứng, phảng phất đau lòng bảo bối dường như. Liếm trứ liếm trứ, nàng đích cái lưỡi thơm tho hướng trên, dọc theo nhục bồng một đường hướng trên, để lại loang lỗ đích dấu môi son. Đạt tới quy đầu [sau khi|phía sau], đệ nhất là quét vài cái ngựa mắt, sau đó mĩ mĩ mà ngậm rồi quy đầu, ân cần mà bộ chuẩn bị trứ, hút trứ, giống tại ăn một cây đại thơm mát tràng.

Này một màn đem Quý Linh xem ngây người, [không thể tin được|khó tin] hai mắt của mình. Này đã đem Tiểu Ngưu khoái hoạt đã chết, hẳn cảm giác chính mình giống một tòa núi lửa, lập tức muốn bạo phát, xu thế không thể đỡ.

Tiểu Ngưu chỉ lo khoái hoạt rồi, chưa nghĩ đến ngay lúc này kia hai lão nhân đã hướng hẳn đuổi theo. Mới mẻ đích nguy hiểm đang ở hướng hẳn đánh úp lại, diệt đỉnh tai ương càng ngày càng gần.

MA ĐẠO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 106: Thu Thập Tiểu Thiên

Tiểu Thiên đích môi đỏ mọng làm cho Tiểu Ngưu cảm thấy rồi mất hồn đích khoái cảm khi, Tiểu Ngưu phải nghĩ thấy thế nào cũng phải lại đến một hồi bão táp không thể rồi. Mà Tiểu Thiên tại làm cho nam nhân thoải mái đích đồng thời, đã thư thái chính mình. Theo nàng đích hôn nồng nhiệt đích xâm nhập, Tiểu Thiên đã cảm thấy chính mình đích dục hỏa càng lên càng cao, dần dần mà không thể thu thập rồi. Đương nhiên, âm thủy đã đại lượng mà phân bút đi ra rồi.

Tiểu Ngưu ác ác mà kêu, vuốt ve Tiểu Thiên đích mái tóc, Tiểu Thiên đích đầu động được thật sự lợi hại, nàng đích môi cùng lưỡi bận rộn cực kỳ, làm cho Tiểu Ngưu đều muốn bắn ra đến. Hắn sợ chính mình xong đời, bèn nói: "Tiểu Thiên à, tốt lắm, tốt lắm, ta nghĩ phục vụ ngươi rồi."

Tiểu Thiên tuôn ra nhục bồng, hướng Tiểu Ngưu thị uy mà cười, nói: "Ngươi Tiểu Ngưu, ta đến phục vụ ngươi ba, ngươi xem ta như thế nào thu thập ngươi." Nói chuyện, Tiểu Thiên sải bước Tiểu Ngưu đích thân thể, nắm nhục bồng nhắm ngay cái động khẩu, xuống phía dưới ngòi tới.

Này một màn Tiểu Ngưu thấy rất cẩn thận, chỉ thấy kia thủy lưng tròn đích cái động khẩu mặc dù không lớn, nhưng lại tựa như âm thủy đích hỗ trợ đem thiết bồng chậm rãi nuốt đi vào. Đang nhục bồng vừa vào động, Tiểu Thiên đích mặt bèn xuất hiện rồi vừa lòng đích nụ cười. Đang nhục bồng tẩn căn sau khi, Tiểu Thiên thở dài một cái.

Tiểu Ngưu đã cảm thấy thoải mái, kia ấm áp đích lỗ nhỏ [kẹp|nách] được quy đầu ngựa ngựa đích, làm chính mình rất muốn động đứng lên

hung hăng mà khô nằn. Cũng không dùng Tiểu Ngưu nhắc nhở, Tiểu Thiên đã tại động rồi. Nàng đích kiêu đồn vừa lên một chút mà đùa bồn trứ nhục bổng, mà càng động càng nhanh, kia tuyết trắng đích kiêu đồn khởi rơi vào kẻ khác hoa cả mắt, thấy Tiểu Ngưu rất là cực kỳ thoả mãn, cả Quỷ Linh đã trợn mắt há hốc mồm.

Quỷ Linh vốn là phương diện này đích tay mới, chưa bao giờ gặp qua nữ nhân tại đây sự tình trên vốn là như vậy đích chủ động. Tại nàng xem đến, nữ nhân đều nên vốn là ngậm súc, bảo thủ đích, chờ nam nhân đến tài năng đối với, lạnh không đành bắt gặp Tiểu Thiên như vậy, thực sự có chút khó có thể tiếp thu.

Bởi vì Tiểu Thiên đích biểu hiện vô cùng lớn mật, dâm dăng, Quỷ Linh nhiều ít đã bị rồi kích thích, bởi vậy nàng đích tiểu huyết lại có chút ngứa rồi. Ko từ mà biệt, đơn độc chỉ Tiểu Thiên đích lãng kê ba, phải đủ kinh tâm động phách đích, đó là kinh tiếng xé gió hô to, lại vừa như khóc như tổ đích, căn bản không thêm để ý bên cạnh còn có một gã người xem.

Tiểu Ngưu thấy nàng như thế phát lãng, song phong nhảy lên được lợi hại, giống hai con thỏ dường như, tâm tình cũng là đại sướng. Hắn thầm nói: "Nhìn người sau này hoàn lại theo ta đối nghịch không? Lão tử hôm nay không hung hăng phục vụ người, ta sẽ không họ Ngụy!"

Nghĩ như vậy trứ, đã thường thường mà thật sự trứ hạ thân phối hợp trứ Tiểu Thiên đích động tác, chỉ nghe phụ thân có tiếng vang lên, dâm thủy văng khắp nơi. Sau đó, Tiểu Ngưu ngồi dậy, hai tay cầm lấy [loạn|bậy] nhảy đích vú, xoa nắn không thôi, đại qua tay ần.

Vì đùa nàng, Tiểu Ngưu còn hỏi nói: "Tiểu Thiên à, lúc này người sáng rồi ba?"

Tiểu Thiên kiêu đồn đại động trứ, đôi mắt đẹp nửa mị, như tại trong mộng, môi đỏ mọng khẽ nhếch trứ, thỉnh thoảng lại kê, cái mũi đã lằm

bầm, một bộ sảng khoái vô cùng đặc biệt sảng đích hình dáng, ngoài miệng lại nói: "Hôm nay người nếu không đem ta cấp cho trải qua ần rồi, ta sẽ không bỏ qua của người, ta phải lĩnh ta thúc thúc tới bắt người."

Tiểu Ngưu hắc hắc cười, tin tưởng mười phần mà nói: "Ta hôm nay nhất định này ăn no người, cho dù người thúc thúc đến đây, đã để cho hắc [nhìn|xem] của người lẫm hình dáng. Cho hắc biết, ta với người nhưng là thật sự đích vợ chồng." Nói chuyện, mãnh đỉnh rồi Tiểu Thiên vài cái, Tiểu Thiên bèn a a mà kêu.

Một lát sau nhân, Tiểu Thiên đích động tác chậm một chút, Tiểu Ngưu cho rằng chính mình biểu hiện đích cơ hội tốt tới. Hắc ôm Tiểu Thiên nghiêng người, đã sắp Tiểu Thiên cấp cho đặt ở dưới thân rồi, kia căn thiết bổng tại đây một tư thế dưới chiếm được phát huy tài năng đích cơ hội. Chỉ thấy Tiểu Ngưu hắc hắc cười không ngừng, nói: "Tiểu Thiên, nhìn ta như thế nào khô của người ba." Nói chuyện, điên cuồng xuyên vào không thôi, phụ thân có tiếng xé gió, như là muốn đem Tiểu Thiên cấp cho khô vỡ giống nhau. Kia to lớn đích khí thế, thực để cho bên cạnh đích Quỷ Linh lo lắng, sẽ lại đem Tiểu Thiên cấp cho khô đã chết.

Nhưng là nàng muốn nghĩ sai rồi, Tiểu Thiên chẳng những không có chết, hoàn lại thoải mái rất đây. Chỉ thấy Tiểu Thiên tứ chi lộn xộn trứ, đầu đã loạn chuyển trứ, miệng dâm tiếng gầm ngữ: "Ngụy Tiểu Ngưu, tiểu tử người thực sẽ lại khô a, làm được ta muốn chết, nếu không được rồi." Cái này gọi là tiếng xé gió hỗn loạn trứ giọng mũi, nam nhân không phát cuồng mới là lạ đây. Hơn nữa này linh đang đã ở đỉnh đỉnh mà [hưởng|vang] trứ, làm cho Tiểu Thiên đích phong tình không giống người thường.

Tiểu Ngưu dừng lại một chút, nói: "Khô chết người, nhìn người sau này còn dám theo ta đỉnh miệng không." Nói chuyện, lại vừa mạnh xuyên vào rớt cuộc, xuyên vào được hoa tâm đều cũng [rung động|lắc lư] không thôi.

Tiểu Ngưu một hơi [phạm|làm] hơn một ngàn dưới, Tiểu Thiên bèn chịu không được rồi: "Tiểu Ngưu a, ta hảo sảng à...A, ta cần phiêu khởi đến đây, thực con mẹ nó sảng à!" Tiếng kêu đều có chút biến âm rồi. Cái này gọi là tiếng xé gió làm Quỷ Linh [mặc cảm|tự ti], lại vừa mở rộng ra nhãn giới, cũng biết rồi nữ nhân tại đây phương diện có khả năng đạt tới đích cảnh giới.

Tiểu Ngưu gặp Tiểu Thiên toàn thân run rẩy được lợi hại, biết nàng cần xong rồi, bèn đem tốc độ nhắc tới nhanh nhất. Tiểu Thiên bèn dài tiếng gầm kêu đạt tới rồi cao trào. Đang kia một khắc đã đến khi, một cổ ẩm chảy kiêu đến nhục bông trên, kêu được Tiểu Ngưu một giật mình, nhịn không được sống lưng câu tê rần, bèn phác phác mà bắn, bắn được mạnh mẽ mà hữu lực, như là mũi tên bình thường.

Tiểu Thiên lớn tiếng kêu: "Đẹp quá à, nóng quá à, cần bồng chết ta rồi." Song chương chặt ôm Tiểu Ngưu, hai chân cao nâng, mang theo Tiểu Ngưu đích thất lưng, Tiểu Ngưu muốn chạy đều cũng chạy không được. Đây mới là ôn nhu đích trói buộc, đây là nữ nhân đích lực lượng [chỗ|nơi] à! Tiểu Ngưu ghé vào Tiểu Thiên đích trên thân, vù vù thở gấp, cảm thụ được này thân thể đích mềm mại cùng tốt đẹp, nghe nàng đích mùi thơm, trong lòng vô hạn kiêu ngạo.

Lúc này Quỷ Linh mặc vào quần áo đến, Tiểu Thiên thấy rồi, nói: "Quỷ Linh à, đều cũng đã trẻ thế này, hoàn lại mặc cái gì quần áo à, muốn làm sự tình khi cũng không thích hợp."

Quỷ Linh ngượng ngùng mà nói: "Sạch sẽ chuồn mất đích hình dáng [hỗ thẹn|không đẹp]."

Tiểu Thiên cười khanh khách rồi, nói: "Quỷ Linh à, chờ sau này người nếm đến trong đó đích niềm vui thú sau này, người cùng nam nhân cùng một chỗ đích thời điểm, khẳng định không thích lại mặc cái gì quần áo, hay

là quang trứ hảo, muốn làm phải khô, còn không dùng lo lắng chuẩn bị quần áo." Nghe Tiểu Thiên đích này phiên lý luận, Quỷ Linh không nói.

Nghỉ ngơi trong chốc lát sau khi, Tiểu Ngưu cuối cùng từ nhỏ thiên đích trên thân xuống tới rồi. Tiểu Ngưu hướng tới trên giường ngồi xuống, nói: "Từ nay về sau, các người nhưng đều là nữ nhân của ta, nhưng cũng phải nghe lời của ta nói à, nói cách khác, ta sẽ vận dụng gia pháp đích."

Quỷ Linh thật không có nói cái gì, mà Tiểu Thiên lập tức phản đối: "Không đúng, chúng ta căn bản không phải của người nữ nhân. Mặc dù người cực kỳ đáng giận mà giữ lấy rồi chúng ta đích thân thể, nhưng là người không có minh môi đang cười, không tính toán gì hết đích, nào có người thừa nhận người à?"

Tiểu Ngưu trừng nàng liếc mắt, đem Quỷ Linh kéo đến bên người nằm xuống, hỏi: "Người nói thế nào?"

Quỷ Linh nghĩ nghĩ, nói: "Tiểu Thiên nói được [có đạo lý|rất có lý], chúng ta đây là tư định cuối cùng thân, không thể là sáng rọi chuyện, rốt cuộc hay là chính thức bái đường rồi mới tốt."

Tiểu Ngưu ừ, một ôm Quỷ Linh đích bả vai, nói: "Ta đây chợt nghe của người, ta sẽ nghĩ biện pháp mau chóng mà cưới người vào cửa. Người cần phải chuẩn bị tâm lý thật tốt à." Tiểu Ngưu cố ý không đề cập tới Tiểu Thiên.

Tiểu Thiên nghe xong khó chịu, vội vàng ngồi dậy, tại Tiểu Ngưu đích trên vai vỗ một chút, nói: "Họ Ngụy đích, người đừng rút giới không nhận trưởng. Quỷ Linh với người ngủ, ta đã với người ngủ, còn không chỉ một lần đây. Nàng đưa cho người vốn là cô nương thân thể, ta cũng không phải thiếu phụ thân thể à, của người lương tâm nên phóng ra đang, nói cách khác, khẳng định sẽ lại tao thiên lôi đánh xuống." Nói đến người này, Tiểu Thiên đích đôi mắt đẹp trừng đứng lên, giọng nói đã thành lớn.

Tiểu Ngưu nghe được thẳng nhú mày, vội vàng nói: "Mặc cô nương, nhỏ giọng chút nhân, người thật muốn đem người thúc thúc bọn họ đưa tới à! Bọn họ đến đây sẽ không đem người các thế nào, ta Tiểu Ngưu đã có thể bị thảm rồi."

Tiểu sản hừ nói: "Nếu bọn họ biết người đem chúng ta cấp cho ngủ, người đoán đoán bọn họ sẽ lại thế nào đối với người? Ta xem a, đúng là đem người thiên đao vạn quả rồi cũng không giải hận." Nói xong, Tiểu Thiên hắc hắc mà nở nụ cười.

Tiểu Ngưu không thể không tỏ thái độ, nói: "Tốt lắm, tốt lắm, tính ta Tiểu Ngưu mệnh khổ, chờ ta cưới phu nhân đích thời điểm tính người một phần tốt lắm."

Tiểu Thiên một véo thắt lưng, cả giận nói: "Người như thế nào nói như vậy? Người hoàn lại mệnh khổ? Người chiếm bốn cô nương mỹ ngọc bình thường đích thuần khiết thân thể, hoàn lại bán thông minh! Phải biết rằng bốn cô nương đích nam nhân so với con chó hoàn lại nhiều đây. Ai ngờ đến ta mệnh khổ, hay là rơi xuống một cái kém cỏi nhất kính đích con chó nhỏ trong tay, ta chẳng phải thành rồi..." Tiểu Thiên cũng không nói gì đi xuống, ngại khó nghe.

Tiểu Ngưu cấp cho nàng bổ túc rồi, cười nói: "Vậy người thực thành rồi bị con chó thao đích rồi." Nói rồi tiếng cười tăng lớn, cả Quỷ Linh đã rách mà nở nụ cười.

Tiểu Thiên nhưng lại cười không nổi, mắng: "Ngươi Tiểu Ngưu người này vương bát đản, nếu người sau này không cưới ta nói, ta phải cho người mang một đồng lớn nón xanh (Cắm sừng!), ta còn sẽ lại nói cho bọn họ, ta đích trượng phu kêu Ngụy Tiểu Ngưu."

Tiểu Ngưu cấp cho nàng khiến cho không có cách nào, đành phải nói: "Tiểu Thiên à, tốt lắm, tốt lắm, ta đáng sợ rồi người rồi, ta hết thấy đều

cũng y người đúng là. Người nhỏ giọng chút ba, làm cho người ta nhà nghe được bất hảo." Nói chuyện, lấy tay sờ sờ Tiểu Thiên đích này mái tóc, nghĩ thấy nàng rất tốt xem đích.

Tiểu Ngưu nói: "Chậm, chúng ta ngủ đi." Nói rồi, ôm hai nàng nằm xuống đến. Sau đó vung tay lên, hoa nến bèn diệt. Trong bóng đêm, ôm lấy hai nàng đích Tiểu Ngưu, tự hiểu là điểm phúc sâu, lên trời đối với chính mình không tệ, từ thoát đi gia môn sau khi, không biết ăn tươi nhiều ít mỹ nữ rồi, tại biết như thế nói, sớm nên rời nhà trốn đi mới đúng à. Tưởng tượng đến già ba, kể mẫu, còn muốn đến đáng yêu đích Tiểu Tự, phải nghĩ thấy có tất yếu lại hướng tới trong nhà đi một chuyến. Lâu như vậy không thấy, bọn họ nhất định rất nhớ thương chính mình rồi.

Lúc này Quỷ Linh nói: "Người không cần ôm ta, ta sẽ ngủ không được đích." Tiểu Ngưu bèn đem cánh tay thu hồi đến.

Mà Tiểu Thiên nhưng không có ý kiến, nàng rất nguyện ý bị Tiểu Ngưu như vậy chiếm tiện nghi. Nàng còn nói: "Tiểu Ngưu à, người đã nói qua cưới ta rồi, cũng không thể mất ước à. Nói cách khác, ta sẽ tìm người tính sổ đích. Coi là người trốn đi rồi cũng không có dùng, ta biết nhà người ở nơi nào, người còn có cha mẹ, còn có một muội muội. Đến lúc đó người đang rời trần thế giới rồi, ta có thể tìm bọn họ tính sổ đích."

Vừa nghe lời này, Tiểu Ngưu mặt đều cũng rồi dài quá. Tiểu Ngưu cảnh cáo nói: "Ta không cho phép người đi quấy nhiễu bọn họ, nói cách khác, ta phải đối với người không khách khí rồi." Nói chuyện, đem ôm nàng đích cánh tay đều cũng thu hồi đến đây.

Tiểu Thiên hừ nói: "Phát cái gì tính tình thôi, ta bất quá đánh một cách khác. Chỉ cần người không lo phụ lòng hán, ta tự nhiên sẽ lại hảo hảo đối với bọn họ rồi. Của cha người mẹ đúng là cha mẹ của ta, muội muội của người đúng là ta đích muội muội. Ta thấy bọn họ tính nói tốt còn không được sao?"

Tiểu Ngưu nở nụ cười, một xoay Tiểu Thiên đích cái mũi, nói: "Người này nha đầu, luôn không chịu có hại."

Tiểu Thiên hì hì nở nụ cười, nói: "Tiểu Ngưu à, ta có chút ngủ không được rồi, người nói chút chuyện xưa tới nghe ba."

Quỷ Linh đã nói: "Tiểu Ngưu ca, người bình thường linh răng lì miệng đích, khẳng định có không ít dễ nghe chuyện xưa nhưng nói đây, người nói đi nghe một chút ba!"

Tiểu Ngưu ừ, nói: "Quỷ Linh à, người nơi đây không đau rồi ba?"

Quỷ Linh nhỏ giọng nói: "Uhm, [khá|tốt hơn nhiều]."

Tiểu Thiên thấy hần quan tâm Quỷ Linh, bèn hừ một tiếng, nói: "Bất công quý."

Tiểu Ngưu rõ ràng rồi rõ ràng giọng, nói: "Chuyện xưa ta ngã sẽ không nói cái gì, ta phải nói hai chuyện cười ba, bảo đảm các người bật cười đích." Hai nàng đều nói hảo, hơn nữa không thêm nói lại, chờ hần nói giỡn nói. Bọn hần tin tưởng Tiểu Ngưu có đùa người cười đích bản lĩnh.

Mặc dù tại trong bóng tối, Tiểu Ngưu cũng biết hai nàng đang rửa tai lắng nghe. Hần nghĩ nghĩ, nói: "Có một ngày, lí tú tài cùng lưu tú tài tại trên đường gặp nhau. Lưu hỏi: "Họ gì?" Lí viết: "Cười thanh ngưu qua hàm đóng, lão tử họ Lý." Lão tử người, lí đam vốn là đã. Lí lại vừa hỏi lại lưu: "Người đây?" Lưu viết: "Trăm bạch mãng định thiên hạ, cao tổ vốn là lưu." Cao tổ người, lưu bang vốn là đã. Một hướng tới một phục, có thể nói tuyệt đối."

Lưỡng nữ thật không có cười, Tiểu Thiên thở dài, nói: "Này nơi nào là cái gì chuyện cười, một chút không đùa người, chích quên đi miệng."

Quý Linh thì nói: "Mặc dù không đùa người, thật sự có văn mới đích, rất tốt đích."

Tiểu Thiên không đáp ứng, nói: "Nói tiếp, nói tiếp, không đem ta đùa nở nụ cười, không cho người ngủ."

Tiểu Ngưu không có cách nào khác tử, đành phải nói tiếp: "Có một vị thợ săn, rồi cung nhắm ngay trên đầu một chích điếu, lúc này điếu kéo gạt cút vừa lúc rơi xuống thợ săn đích trên mặt. Thợ săn tức giận mà mắng: "Người đi ra [thải| ỉa ra] cũng không mặc nội khố." Điếu hỏi ngược lại: "Chẳng lẽ thợ săn [thải| ỉa ra] hoàn lại mặc nội khố?"

Quý Linh ha hả nở nụ cười, Tiểu Thiên cũng cười rồi, cười mắng: "Như vậy ác tâm, bất hảo chơi, lại tiếp theo nói."

Tiểu Ngưu nói: "Ta không phải đem người các đùa nở nụ cười thôi, đã đạt tới yêu cầu rồi."

Tiểu Thiên không thuận theo không buông tha, nói: "Kia cũng không thành. Người được đem chúng ta đùa cười, cần văn nhã vừa muốn thú vị, hiểu được không có?"

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Hiểu được rồi, hiểu được rồi, người thật đúng là bất hảo đuổi à!"

Tiểu Thiên hừ một tiếng, nói: "Nếu tốt như vậy đuổi nói, sẽ không vốn là nữ hài tử rồi." Sau đó nói: "Đúng không, Quý Linh?"

Quý Linh chỉ là cười, nhưng không phát biểu ý kiến. Rất hiển nhiên, nàng cùng Tiểu Thiên muốn nghĩ đích cũng không giống nhau. Chỉ nghe Quý Linh nói: "Tiểu Ngưu à, lại tiếp theo nói ba, nghe người nói chuyện cười, rất có ý tứ đích."

Tiểu Ngưu cười, nói: "Hảo, vậy tiếp theo [nói|kể]. Từ trước có một Huyện thái gia, có một ngày trải qua điền cạnh đúng lúc gặp một hòa thượng cùng một nữ nhân, hễ đã nghĩ biểu hiện một chút chính mình mới cao tám đầu đích văn mới, mở miệng nói: "Nha môn hai bên khai, huyền gia ngồi [trung gian| giữa]. Bình tốt trạm hai bên, đại cáo tiểu cáo mặc dù đến." Hòa thượng nghe xong, nghĩ thầm rằng làm cho thi đối nghịch ta cũng sẽ, lập tức nói: "Phật môn hai bên khai, Phật tổ phóng ra [trung gian| giữa]. Hòa thượng quỳ hai bên, đại [bái|lạy] tiểu [bái|lạy] mời đến đến." Nữ nhân vừa nghe, nghĩ thầm rằng đã cho ta sẽ không à, lập tức nói: "Mắt to hai bên khai, thơm mát huyết ở giữa. Cỏ đại sinh hai bên, đại đơn vị tiểu đơn vị đến đến đến."

Tiếng nói vừa dứt, Tiểu Thiên cười khanh khách rồi, sau đó tại Tiểu Ngưu đích ót trên bắn ra, mắng: "Hảo hạ lưu à, tần giễu cợt chúng ta nữ nhân."

Quỷ Linh cũng cười rồi, nói: "Tiểu Ngưu à, chuyện cười thật sự có ý tứ, chỉ là có chút rất cái kia rồi ba."

Tiểu Ngưu giải thích nói: "Nếu ta tần nói cao nhĩ đích, các người không thích nghe thôi, chỉ có nói phương diện này đích, các người mới có thể cười."

Tiểu Thiên phản bác nói: "Kia cũng không nhất định à. Nếu người thật là có bản lĩnh nói, đúng là nói chút ít bình thường lại vừa sạch sẽ đích chuyện cười, chúng ta cũng sẽ cười đích, chỉ sợ người không có cái kia bản lĩnh à!"

Tiểu Ngưu không phục, nói: "Kia không có khả năng, ta nói tiếp một chuyện cười, cam đoan cho các người vừa lòng đích."

Tiểu Thiên hừ nói: "Vốn là [la|lừa] vốn là ngựa. Lôi ra đến chuồn mất chuồn mất sẽ biết." Tiểu Ngưu tại nàng đích trên đùi [ngắt|nhéo] một cái,

Tiểu Thiên đầu được ôi chao một tiếng, cả giận nói: "Người như thế nào có thể véo ta, ta còn không qua cánh cửa đây, người phải đối với ta bất hảo, sau này cần thật sự là gả cho người, kia như thế nào được?"

Tiểu Ngưu cười cười, nói: "Người đệ nhất phải học sẽ lại tôn trọng lão công, ta mới có thể cưới người à."

Tiểu Thiên nói: "Đừng có đề mấy cái này, trước đem chuyện cười [nói|kể xong] rồi, nói cách khác, người đêm nay đi ra trên mặt đất đợi ba."

Quý Linh mỉm cười nói: "Tiểu Thiên cũng thật đủ lợi hại đích rồi, Tiểu Ngưu người có được bị."

Tiểu Ngưu nại trừ tính tình, chậm rãi nói: "Tại một sáng sớm, hai hàng xóm gặp nhau rồi. Này nói: "Tối hôm qua nghe thấy người thê tử đại âm ỉ đại náo." Người kia nói: "Đúng vậy, nàng tại đối với con chó phát giận." Này người ta nói: "Đáng thương đích con chó à, ta giống như nghe được người thê tử thậm chí uy hiếp nói muốn lấy đi hăn vào cửa đích cái chìa khóa."

Lưỡng nữ vừa nghe đều cũng róc rách mà nở nụ cười, cười đến đặc biệt cao hứng. Lúc này Tiểu Thiên không có gì ý kiến rồi, Quý Linh thì nói: "Này tốt nhất, tại bình thường đích đối thoại trong, có thể nói rằng chủ đề rồi. Này nam nhân đã đủ đáng thương đích rồi."

Tiểu Thiên khinh thường mà nói: "Loại này nam nhân cũng quá không có cốt khí, ở nhà cũng là một gặp cảnh khốn cùng. Phỏng chừng hăn đúng là đeo nón xanh (Cắm sừng!), cũng không dám kêu một tiếng đích, thật sự là vũ đại đám bán bông, người mềm hóa túi à! Hoàn lại thật sự cần mặt mũi đây, rõ ràng vốn là chính mình đã trúng chửi mắng, lẳng nói là con chó."

Quý Linh nói: "Há chỉ là nam nhân, chúng ta nữ nhân đã giống nhau đích cần mặt mũi, có đôi khi vì mặt mũi không biết cần ăn nhiều ít đau khổ đây."

Tiểu Thiên phụ họa nói: "Không thể là thôi, ta đúng là bởi vì vấn đề mặt mũi, không dám đem Ngụy Tiểu Ngưu ăn hiếp chuyện của ta nói cho ta biết thúc thúc với cha người, nếu ta nói đi ra nói, bọn họ đã sớm đem Ngụy Tiểu Ngưu cấp cho làm thịt, chưa còn có thể còn sống đi ra." Nói đến phía sau khi, Tiểu Thiên đích khẩu khí trở nên hung tợn đích.

Tiểu Ngưu không cho là đúng, nói: "Tiểu Thiên a, nói chuyện được bằng lương tâm. Ta chẳng lẽ cưỡng gian qua người sao? Kia nhưng là chính nguyện ý của người, ta cũng không có ngại đến."

Tiểu Thiên hỏi ngược lại: "Ta chẳng lẽ cầu người làm như vậy rồi sao? Ta sẽ vậy không biết xấu hổ sao?"

Tiểu Ngưu nói: "Kia thật không có, nhưng là người đã cũng không có cực lực phản đối à, giãy dụa đều là rất có hạn đích, sau lại người hoàn lại thật sự khát vọng đích đây."

Tiểu Thiên hồi tưởng khởi lần đệ nhất đích tình cảnh, một bụng đích mất hứng, hừ nói: "Thật sự là nói hươu nói vượn, người nào nữ nhân nguyện ý với người khô cái loại này sự tình à, đều là người bắt buộc đích. Ta lúc ấy ngã muốn nghĩ phản kháng, muốn nghĩ kêu to, đối với người phản kháng được sao? Lúc ấy nàng ở đây, nàng đồng ý rồi, ta có biện pháp gì đây."

Quỷ Linh nghe được hồ đồ, hỏi: "Cái kia nàng là ai vậy?"

Tiểu Thiên lập tức nói: "Quỷ Linh à, việc này với người không có vấn đề gì, người sẽ không muốn đánh nghe xong. Dù sao ta không phải cam tâm tình nguyện đích, hẳn là cưỡng gian ta đích."

Tiểu Ngưu hắc hắc nở nụ cười, nói: "Dù sao vốn là gạo nấu thành cơm, chúng ta đều là người một nhà rồi."

Tiểu Thiên hỏa hỏa mà nói: "Nhưng trưởng còn không có tính đây, người nếu thực xin lỗi ta, ta nhất định sẽ lại [nhượng|cho] [nhượng|cho] đi

ra ngoài đích, cho người xú danh xa dương, tại có người đích địa phương đều cũng hồn không dưới tới, bằng hữu đối với người nôn nước miếng, nữ nhân gặp người bỏ chạy chạy."

Tiểu Ngưu giận, kêu lên: "Câm miệng, người còn dám uy hiếp ta, ta sẽ không cưới người."

Tiểu Thiên nghe xong thương tâm, nói: "Người cư nhiên như vậy vô tình?"

Tiểu Ngưu không nghĩ nhiều cùng nàng vô nghĩa, đơn giản trầm mặc rồi. Quỷ Linh thì khuyên nhủ: "Tiểu Thiên à, Tiểu Ngưu là theo người nói trứ đùa, chỉ cần người nhiều thuận theo hắn, hắn sẽ không sẽ lại không cần người, còn có thể thương người yêu của người. Người nên hiểu được này để ý đích."

Tiểu Thiên tức giận mà nói: "Biết rồi, mạng của ta mới kêu khổ đây."

Tiểu Ngưu nghe nàng nói được đáng thương, tâm mềm nhũn, phải đem Tiểu Thiên kéo vào rồi trong lòng. Tiểu Thiên vừa vào Tiểu Ngưu đích trong lòng, lập tức không có câu oán hận rồi, giống con mèo nhỏ giống nhau hướng Tiểu Ngưu đích trên thân nương tựa trứ, chỉ một tay còn đang Tiểu Ngưu đích trên thân sờ tới sờ lui, biểu hiện trứ cô gái nhà đích đa tình. Đang tiến đến nhục bổng giờ tý, bèn lưu luyến không tha rồi, cả niết mang theo vân vê đích, còn dùng ngón tay kích thích trứ quy đầu. Này làm cho Tiểu Ngưu sắc tâm lại vừa khởi, sắc tâm lập tức, thiết bổng bèn rất nhanh lại vừa cứng rồi.

Tiểu Ngưu hỏi: "Tiểu Thiên, lại vừa phát lãng rồi sao? Lại muốn kề bên [phạm]làm]?"

Tiểu Thiên hô hấp gia tăng thô, ừ. Tiểu Ngưu cười nói: "Đã lãng rồi, ta sẽ giúp người đi tới ngựa ba."

Nói chuyện, hai tay tại Tiểu Thiên đích trên thân sờ loạn trứ, đối với nàng đích vú không...Chút nào ôn nhu mà đùa bỡn trứ, chỉ chốc lát sau phải cảm giác vú bành trướng đi lên.

Tiểu Thiên hừ nhẹ trứ, nói: "Đến đây đi, người có thể làm tiến vào."

Tiểu Ngưu cười, nói: "Lớn như vậy ruột gan đây, cũng không sợ Quý Linh chuyện cười người."

Quý Linh biết bọn họ vừa muốn làm việc rồi, bèn nói: "Ta nhưng cái gì đều không có nghe thấy đích, các người không cần để ý ta."

Tiểu Ngưu nói: "Quý Linh à, người không cần ghen, ta đau hết nàng sau khi sẽ thương người đích, nếu người nguyện ý nói."

Quý Linh xấu hổ mà nói: "Ta mới không muốn đây." Kia thanh âm lại vừa nhu lại vừa ngọt đích, ai đều cũng nghe được đi ra, nàng vốn là nguyện ý đích.

Tiểu Ngưu đem Tiểu Thiên vạt áo thành năm nghiêng, một chân khúc khởi. Chính mình nâng lên nàng cái kia chân, đem thiết bổng hướng trong đỉnh tới.

Tiểu Thiên đã thật sự phối hợp, cực lực về phía sau tiếp cận trứ kiều đồn. Dâm thủy mặc dù không có nhiều lắm, nhưng là cũng đủ thiết bổng dùng đích rồi.

Vì vậy, Tiểu Ngưu đích nhục bổng tử lại bị Tiểu Thiên cấp cho nuốt lấy.

Tiểu Ngưu một tay nắm nàng đích vú, bắt bắt theo theo đích, kia thiết bổng đã thông thả mà hữu lực mà ra vào trứ. Tiểu Thiên đã bị nhục bổng đích công kích, thoải mái mà thở gấp không ngừng, nhẹ giọng nói: "Cảm giác này thật tốt à, toàn thân không có một chỗ không thoải mái đích. Khó trách nữ nhân này vì nam nhân chuyện gì đều cũng khô đây!"

Tiểu Ngưu đích thiết bổng bị nàng kia nhiều thủy đích lỗ nhỏ gạt trứ, phi thường sáng khoái. Hắn cố ý mà để cho thiết bổng tại trong động [loạn|bậy] giáo trứ, ngoài miệng trêu đùa: "Vậy người có thể hay không vì ta mà [liều lĩnh|không để ý tới] đây?"

Tiểu Thiên hừ nói: "Người cũng thật không có lương tâm, nếu không phải vì rồi của người nói, ta sẽ phản bội ta thúc thúc sao?"

Ta sẽ giúp đỡ Quý Linh đem người cứu ra sao? Lòng của người đã đủ tàn nhẫn đích rồi, ta chỉ vốn là nói vài câu người không thích nghe nói, người sẽ không muốn ta rồi, ta muốn tìm người tỷ tỷ nói để ý tới."

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, tại nàng đích trên mặt hôn thân, nói: "Còn nói cái gì à, nói chúng ta cùng một chỗ có bao nhiêu sao khoái hoạt, nói chúng ta cùng một chỗ một buổi tối khô một lần, người không hài lòng, thế nào cũng phải để cho ta nhiều khô vài lần mới thành đây."

Tiểu Thiên cười mắng: "Cút đi của người, ta mới sẽ không theo nàng nói này đây."

Tiểu Ngưu nói: "Không thể là thôi, chúng ta như vậy ân yêu, hoàn lại cùng nàng nói cái gì à!" Nói chuyện, lực mạnh mà quất cầm, thoáng cái đều cũng xuyên vào được phác kết phác kết vang lên. Kia âm thủy càng phát ra mà nhiều hơn, tiếng vang đã càng lúc càng lớn.

Một đôi nam nữ đều cũng tại tính chất đích trong chiến đấu chiếm được khoái hoạt. Bọn họ giống ki khát đích lữ nhân giống nhau, tham lam mà tác lấy trứ chính mình cần phải gì đó.

Như vậy [phạm|làm] trong chốc lát, Tiểu Ngưu nghĩ thấy anh hùng không có đất dụng võ, bèn đến một nam trên nữ dưới đích truyền thống thức. Hắn nâng lên Tiểu Thiên đích một cái đùi, sau đó dùng sức mà khô nàng, một chút trầm xuống trứ mà hữu lực lượng, mỗi một dưới đều cũng

đỉnh tại mềm mại đích hoa tâm trên, làm cho Tiểu Thiên đầy đủ tìm được bị làm sáng kính nhân.

Tiểu Ngưu một hơi [phạm|làm] mấy trăm dưới, làm được Tiểu Thiên âm tiếng gầm ngữ không dứt, cái gì mặt mũi, cái gì tự tôn cũng không cần rồi. Nàng càng lãng, Tiểu Ngưu đích tâm tình càng cao, hẳn hy vọng nàng biến thành một tiêu chuẩn đích âm phụ mới tốt đây! Như vậy mỗi khi niềm vui thú.

Hai người chỉ lo trừ chính mình vui vẻ, nhưng lại xem nhẹ rồi Quý Linh. Quý Linh mặc dù nhìn không tới, lại nghe tìm được, quang từ nghe giác trên, cũng đã bị bọn họ đích ảnh hưởng rồi. Tại bọn họ đích ảnh hưởng dưới, Quý Linh đích xuân tình đã động rồi, cũng muốn bị Tiểu Ngưu an ủi rồi.

Tiểu Ngưu nào biết nói Quý Linh đích ý nghĩ à, chỉ là một mặt mà không trừ Tiểu Thiên. Tiểu Thiên tại hẳn đích trên thân giãy dụa, duyên dáng gọi to, rên rỉ, nếu đem đăng chút trên nói, kia lãng thái nhất định phi thường khả quan. Chỉ là thời điểm này Tiểu Ngưu đích thiết bổng bị đối phương đích lỗ nhỏ [kẹp|nách] được đang mĩ, nào có cái kia thời gian đây? Đây nam nữ chi nhạc, vốn là không thể nói biểu đích.

Tiểu Thiên vốn là một hiếu phong tình đích cô nương, cũng không phải dễ dàng có thể này ăn no đích người. Bởi vậy Tiểu Ngưu vốn là xuống lực mạnh tức giận, xuất ra rồi chính mình cao nhất đích tiêu chuẩn đối phó nàng. Hẳn trong chốc lát thông thả, trong chốc lát nhanh chóng; trong chốc lát như thư ngựa do cương, trong chốc lát tự phóng ngựa rong ruổi; trong chốc lát thiển nhập vào thiển ra, trong chốc lát xâm nhập thiển ra đích, dùng phong phú đích kỹ xảo công kích tới Tiểu Thiên.

Tiểu Thiên khoái hoạt à, lãng kêu lên: "Tiểu Ngưu à, người thiết giỏi à, Tiểu Thiên thích trên người rồi. Người sau này sẽ đối ta ôn nhu một chút à!"

Tiểu Ngưu hắc hắc nở nụ cười, nói: "Ta bây giờ nếu vậy ôn nhu mà khô của người nói, người sẽ lại đáp ứng sao?"

Nói chuyện, đem thiết bổng từ mặt trời mới mọc trong rút đi ra, cũng không nóng lòng sáp nhập.

Tiểu Thiên hừ một tiếng, nói: "Tiểu Ngưu à, ta cần, ta cần! Ta bên trong ngựa rất."

Tiểu Ngưu đùa nàng nói: "Vậy cầu ta đi, ta thích nghe người lấy lòng ta đích thanh âm."

Tiểu Thiên không nghĩ nói, phải nằm bình rồi thân thể, hướng Tiểu Ngưu đích thiết bổng tiếp cận tới. Tiểu Ngưu muốn đùa nàng, đúng là ẩn núp nàng. Bất đắc dĩ dưới, Tiểu Thiên đành phải thân thủ bắt lấy thiết bổng, nhắm ngay chính mình đích cái động khẩu, thật sự trứ hạ thân, cần cùng hãn kết hợp.

Tiểu Ngưu hắc hắc cười nói: "Không nói dễ nghe, ta sẽ không động."

Tiểu Thiên hừ nói: "Thối Tiểu Ngưu, [phá hư|hông] Tiểu Ngưu, người muốn nghĩ lẫn qua lẫn lại chết ta à!" Nói chuyện, dùng cái động khẩu [sự ma sát|đụng chạm] trứ thiết bổng, nhưng Tiểu Ngưu đúng là không đi vào, gấp đến độ Tiểu Thiên dâm thủy chảy ròng, không biết chảy nhiều ít, đúng là không đạt được mục đích.

Tiểu Ngưu ôi rồi một tiếng, nói: "Tiểu Thiên a, dưa hái xanh không ngọt. Người là một thông minh đích cô nương, biết làm thế nào chứ?"

Tiểu Thiên lầm bầm nói: "[phá hư|hông] Tiểu Ngưu, thối Tiểu Ngưu, nhìn ta sau này như thế nào trả thù người."

Tiểu Ngưu hỏi: "Vậy người đầu hàng không đầu hàng, thảo không lấy lòng ta?"

Tiểu Thiên bất đắc dĩ, đành phải nói: "Tiểu Ngưu lão công, ta van cầu người rồi, nhanh một chút khô ta đi, nếu không khô ta nói, Tiểu Thiên phải cấp bách điên rồi."

Tiểu Ngưu sau khi nghe xong mừng rỡ, nói: "Tiểu Thiên phu nhân đã nói như vậy rồi, lão công ta còn có thể không nghe theo sao?"

Nói chuyện, trầm xuống kiều đồn, tức đích một tiếng, lại thâm sâu thâm mà xuyên vào rồi đi vào. Lần này xuyên vào rất lợi tác, rất có lực độ, xuyên vào được Tiểu Thiên ôi chao một tiếng, ai đều cũng nghe được đi ra, đó là thoải mái đích thanh âm.

Tiểu Thiên sợ Tiểu Ngưu lại chơi vừa rồi đích kia một bộ, phải giơ cao hai chân, quần tại Tiểu Ngưu đích trên lưng, khiến cho hắn không thể tùy tiện đem nhục bông quất điếu. Tiểu Ngưu đã ý thức được ý tứ này rồi, trong lòng cười thầm: "Tiểu Thiên này cô nương mặc dù có rất nhiều đáng giận chỗ, nhưng là đáng yêu chỗ cũng không ít." Tiểu Ngưu tình cảm mãnh liệt như hỏa mà một chút dưới khô nàng, mỗi một dưới đều cũng làm được rất giống nam nhân, tấn lộ vẻ nam nhi hùng phong. Mỗi một dưới đều cũng phát ra một tiếng "Ba", mỗi một dưới đều cũng mang theo tiếng nước. Tiểu Thiên dâm đẳng mà rên rỉ trứ, giọng mũi vô cùng êm tai. Miệng nàng thảo luận: "Năm cũ à, như vậy mới đúng thôi! Ta là của người nữ nhân, người nên như vậy đối với ta."

Tiểu Ngưu dừng lại một chút, hỏi: "Ta có không có cưỡng gian người đây?"

Tiểu Thiên lý trí cũng không có đánh mất, nói: "Hôm nay không có."

Tiểu Ngưu nghe xong cười không ngừng, nói: "Xem ra ngày hôm qua hoặc là ngày mai là có rồi." Nói chuyện, lại là một cái dài đánh, xuyên vào được Tiểu Thiên thân thể mềm mại thẳng run rẩy. Hai người vừa nói vừa

khô, vừa từ thân thể trên chiếm được khoái cảm, lại vừa từ ngôn ngữ trên chiếm được niềm vui thú.

Trong gian phòng đó vốn là các loại thanh âm kết giao hỗn tạp lập tức, trong bóng đêm tràn đầy nhiệt tình, tình cảm mãnh liệt, còn có xuân tình, ở bên cạnh nghe tiếng xé gió đích Quý Linh có thể cảm giác được giường đích [rung động|lắc lư], nàng thật lo lắng này giường đột nhiên sụp. Nàng hay là làm không hiểu, Tiểu Thiên vì sao như thế yêu khô, mà Tiểu Ngưu lại vừa vì sao tốt như vậy sắc. Bởi vì làm thời gian dài, Quý Linh sẽ không đợi tiếp rồi. Trong bóng đêm, nàng xé qua [chăn|mền], đều cũng cái tại chính mình đích trên thân, muốn nghỉ hảo hảo mà nghỉ ngơi một chút.

Đang nàng mơ mơ màng màng mà lại tỉnh lại khi, ngoài cửa sổ đã có ánh sáng, nguyên lai ngày tờ mờ sáng rồi, không thể tưởng được sẽ lại ngủ lâu như vậy. Quay người lại, chỉ thấy Tiểu Ngưu nằm ở [trung gian|giữa], Tiểu Thiên sườn tại một bên, kia mặt cười hoàn lại mang theo đào hồng, mang theo mỉm cười đây, tựa hồ tại trong mộng đã ở hưởng thụ đang nữ nhân đích khoái hoạt. Nàng đích bả vai sạch sẽ chuồn mất đích, [kiên|vai] dưới cái rồi [chăn|mền], rất hiển nhiên nàng ở chỗ vốn là một tia quải đích.

Lại nhìn Tiểu Ngưu khi, Tiểu Ngưu đã mở to mắt rồi, đối diện trứ nàng cười đây. Quý Linh trên mặt nóng lên, hỏi: "Người chừng nào thì tỉnh lại đích?"

Tiểu Ngưu nháy ánh mắt, nói: "Ta vừa mới tỉnh lại. Tối hôm qua vắng vẻ người rồi, sau này nhất định bồi thường người."

Quý Linh trong lòng đau xót, nói: "Thật sự là không thể tưởng được à, người cùng nàng trước kia là tốt rồi qua. Ta còn nghĩ đến người không có mấy nữ nhân đây."

Tiểu Ngưu cười, nói: "Kia đều là vận mệnh đích an bài, ta đã cự tuyệt không được."

Quý Linh thân thể vừa chuyển, ánh mắt không nhìn hẳn, chậm rãi nói: "Tại biết người có nhiều như vậy nữ nhân, ta đã sẽ không nhất định vô giúp vui rồi. Ta làm gì cùng bọn hắn cướp người đây, có vẻ con người của ta xuất giá không ra đi đường như."

Tiểu Ngưu nghe nàng [rất có|nhiều] u oán đích ý tứ, bèn tiếp cận đi, từ phía sau ôm rồi nàng đích thắt lưng, nói: "Quý Linh à, nhân ở giang hồ, thân bất do kỷ à! Có đôi khi vì mạng sống, đành phải làm một chút nhượng bộ rồi. Ta nghĩ, người cũng là đi qua giang hồ đích, nên hiểu được trong đó đích đạo lý." Nói chuyện, Tiểu Ngưu đích chỉ một tay đã đặt tại nàng đích ngực trên.

Quý Linh ôi rồi một tiếng, nói: "Từ bỏ, từ bỏ, Tiểu Thiên ở bên cạnh đây."

Tiểu Ngưu cười nói: "Nếu nàng vắng mặt bên cạnh đây, chúng ta có thể tự do hoạt động sao?"

Quý Linh hừ nói: "Kia cũng không tốt. Người đã có rồi nhiều như vậy nữ nhân, sẽ không nhất định tại ta trên thân phí thời gian rồi."

Tiểu Ngưu nghe nàng tràn ngập rồi dấm chua chút - ý vị, trong lòng thống khoái, nghĩ đến nàng vừa mới trở thành chính mình đích nữ nhân, còn không có hoàn toàn nếm đến "Thịt" Chút - ý vị, liền có rồi lại "Sùng hạnh" Nàng đích ý tứ. Tiểu Ngưu đem thân thể của hắn tử vận đi tới, kéo, nói: "Quý Linh, ta là thích của người, nói cách khác, ta cũng sẽ không đem người biến thành nữ nhân của ta." Nói chuyện, tiếp cận trên miệng, hôn môi trứ nàng đích mặt.

Quý Linh đệ nhất là trốn tránh đích, tiếp theo [nhậm chức|mặc cho] do hắn hôn. Tiểu Ngưu hôn trụ Quý Linh đích môi đỏ mọng, chỉ một tay đặt ở nàng đích bộ ngực trên. Kia mới vừa bị khai phát qua đích thân thể, lại vừa tại Tiểu Ngưu đích khiêu khích dưới nóng lên rồi. Tại Tiểu Ngưu đích thật

sự dưới, Quỷ Linh mở ra rồi miệng, Tiểu Ngưu bèn cùng nàng đích đầu lưỡi tương quần rồi.

Đặt ở bộ ngực trên đích tay rất linh hoạt, trước tiên ở bên ngoài khiêu khích, sau đó bèn duỗi nhập vào ở chỗ, tại Quỷ Linh đích vú trên vuốt ve, vân vê chuẩn bị, trực tiếp mà kích thích đầu vú.

Quỷ Linh đích thân thể thật sự hấp dẫn, chưa chịu được này à, lập tức hô hấp dồn dập rồi, thân thể cũng không cấm nhẹ nhàng giãy dụa trứ. Tiểu Ngưu thấy cao hứng, ngón tay lại vừa xuống phía dưới tìm kiếm, cách bạc bố mát xa trứ Quỷ Linh đích bí chỗ. Nơi đây cũng là lửa nóng đích, đã có một chút ướt át, bởi vậy có thể thấy được, nàng đã [động tình|xúc động|gợi tình|sinh lòng ái mộ] rồi.

Lúc này đích Quỷ Linh đặc biệt xinh đẹp, nàng đích mặt cười che kín mây đỏ, hô hấp vậy nhiệt hồ, thân thể mềm mại càng xoay càng nhanh, đầu vú đã ngạnh lên. Đang Tiểu Ngưu buông...Ra nàng đích miệng khi, nàng đích môi đỏ mọng mở ra hợp lại đích, khát vọng lại đại đích mưa gió.

Tại đây loại dưới tình huống, Tiểu Ngưu xốc lên [chấn|mền], đem nàng đích tiết khố cởi, tách ra nàng đích đùi, chỉ thấy nơi đây đã một đám thủy rồi. Tiểu Ngưu cười, nói: "Quỷ Linh à, người thật đáng yêu, chảy được cũng không ít à!"

Quỷ Linh then thùng, bèn muốn nghĩ khép lại chân. Tiểu Ngưu ha ha cười nói: "Để cho ca ca ta an ủi an ủi người ba."

Nói chuyện hân đem [chấn|mền] một hiên, đều cũng cái ở sau người đích Tiểu Thiên trên thân rồi. Như vậy, hai người lại vừa thẳng thắn thành khẩn gặp lại rồi.

Quỷ Linh vừa thấy đến Tiểu Ngưu kia ngạnh bang bang, thô thật dài tên, phải tâm hồn thiếu nữ [loạn|bậy] nhảy. Nàng hồi tưởng khởi chính mình lần đầu bị làm tình cảnh, tiểu huyết đều cũng ngứa ngứa rồi. Nàng híp đôi mắt

đẹp, rụt rè mà thở gấp trứ, nàng cũng không thể giống Tiểu Thiên vậy phóng đảng.

Tiểu Ngưu chậm rãi ghé vào Quỷ Linh trên thân, Quỷ Linh đích thân thể đã nhiệt rồi, Tiểu Ngưu hôn môi trứ nàng đích khuôn mặt, nói: "Tiểu bảo bối, để cho ta tới phục vụ người ba. Ta thật sự thích của người. Của người lỗ nhỏ vậy chặt, vậy ấm đây."

Nói chuyện, Tiểu Ngưu đem quy đầu nhắm ngay cái động khẩu, [sự ma xát|đụng chạm] rồi vài cái, khiến cho dính dâm thủy, hảo hưởng trong tiền quân.

Quỷ Linh dừng rồi một tiếng, nói: "Tiểu Ngưu, đau à, nhẹ chút." Trên thực tế Tiểu Ngưu đã đủ ôn nhu rồi, bất đắc dĩ nàng vốn là phương diện này đích tay mới, vừa mới hư thân, tự nhiên không thể giống Tiểu Thiên vậy thoải mái rồi.

Tiểu Ngưu [hôn nhẹ|gần gũi] nàng đích miệng, nói: "Kia khó nhất qua đích một cửa đều cũng quá đi tới rồi, bây giờ cũng đừng sợ." Nói chuyện, hai tay tại nàng đích ngực trên vân vê đến vân vê tới đích. Này áo cũng không có cỡi, mặc dù nhìn không thấy vú, cũng là thật sự cực kỳ thoả mãn đích. Cùng lúc đó, kia nhục bồng còn đang phía dưới hoạt động trứ.

Quỷ Linh cũng biết phối hợp rồi, bởi vậy, Tiểu Ngưu đích quy đầu hay là tiến vào. Đang Tiểu Ngưu một thật sự kiều đồn xuyên vào rốt cuộc đích thời điểm, Quỷ Linh ôi rồi một tiếng, cũng không biết là vui hay buồn, vốn là đau nhức vốn là sướng. Tiểu Ngưu hỏi: "Quỷ Linh à, cảm giác thoải mái sao?"

Quỷ Linh hừ một tiếng, nói: "Không có vậy đau rồi."

Tiểu Ngưu cười nói: "Cái này hảo, niềm vui thú đều cũng ở phía sau đây." Nói chuyện, ôn nhu mà quất cầm, làm cho nhục bồng giống vũ mao tại thủy trên tung bay giống nhau đích nhẹ, như vậy Quỷ Linh không có gì

cảm thấy không khỏe đích địa phương rồi. Không cứng rắn nhiều ít dưới, Quý Linh đích cảm giác [khá|tốt hơn nhiều]. Vì vậy nàng mở đôi mắt đẹp, nhìn qua tràn ngập rồi khoái hoạt cùng hưng phấn.

Tiểu Ngưu thấy rõ sở, bèn nhanh hơn rồi quất động. Theo dâm thủy càng ngày càng nhiều, kia địa phương đã phát ra phác kết phác kết có tiếng. Quý Linh nể tới thiết bổng phong phú thịt động vẻ đẹp, nể tới đánh vẻ đẹp, nhin không được nhẹ giọng rên rỉ đứng lên, thỉnh thoảng hoàn lại phát ra a a có tiếng.

Tiểu Ngưu nghe được dễ nghe, một bên khô, một bên hỏi: "Quý Linh, người thích ta sao?"

Quý Linh hồi đáp: "Thích."

Tiểu Ngưu lại hỏi: "Vậy người yêu ta sao?"

Quý Linh lại vừa đáp: "Yêu."

Tiểu Ngưu trong lòng sáng khoái vô cùng, lại hỏi: "Vậy người nguyện ý để cho ta gì chứ?"

Quý Linh ha ha mà cười, nói: "Ta không biết oa."

Tiểu Ngưu hắc hắc cười, nói: "Vậy để cho ta thử xem ba." Nói chuyện, đem thiết bổng rút ra đến huyết khẩu, mãnh đến cắm vào tới, xuyên vào được thân thể run rẩy rồi một chút. Từ lúc này khởi, Tiểu Ngưu bắt đầu lực mạnh quất xuyên vào rồi. Hắn biết này tiểu cô nương cần phải một chút "Bạo lực" Là hắn lộ vẻ uy phong đích [lúc|khi].

Tại Quý Linh tiểu huyết đích [kẹp|nách] chuẩn bị, làm dịu dưới, Tiểu Ngưu [hận không thể|nóng lòng] thân thể đều cũng hóa thành thủy, cái tại thân thể của hắn trên.

Mới vừa khô hết đê nhất hiệp, đang tinh thần gấp trăm lần mà nếu độ tiến quân khi, ngoài cửa sổ nhưng lại truyền đến một tiếng rống to: "Tiểu tử, mau lăn ra đây cho ta. Người dám chạm chúng ta cô nương tà phái, người là ngại chính mình mệnh dài quá ba." Đây thanh âm bắt đầu khó nghe, hơn nữa tâm tình bất hảo, lộ ra thương cảm cùng lửa giận, tự nhiên phải hơn chói tai rồi.

Tiểu Ngưu bị dọa đến một run run, vội vàng từ Quỷ Linh trên thân xuống tới. Tiểu Thiên cũng bị bừng tỉnh rồi, thoáng cái ngồi dậy, kinh hô: "Bất hảo rồi, là ta thúc thúc đến đây." Nàng ngồi xuống đứng lên, bèn lộ ra tốt đẹp chính là trên thân, vú [phình|nổi lên], bả vai [khéo đưa đẩy|tròn trịa|khôn khéo|trơn tru]. Nhưng là thời điểm này Tiểu Ngưu đã không có tâm tư nhìn.

Hắn vội vàng mà mặc quần áo, ngoài miệng nói: "Xà Vương, người này lão quỷ, người như thế nào thoát ra tới?"

Xà Vương tại ngoài cửa sổ kêu lên: "Tiểu tử, ta lão nhân gia muốn tìm người, kia còn không đi theo cây cỏ trong tìm điều [xà|rắn] giống nhau dễ dàng sao? Hôm nay người là bằng muốn sống rồi. Bắt đầu, xem tại người đối với chúng ta tà phái có ân đích phần trên, có thể thả người một con ngựa đích, nhưng là người bây giờ tội đại ác vô cùng, chính mình hưởng tới tử lộ trên đi. Người chẳng những chơi Quỷ Linh kia nha đầu, hoàn lại ngủ ta đích thân chất nữ. Hắc hắc, Ngụy Tiểu Ngưu, hôm nay chúng ta sẽ không cho người bị chết vậy thống khoái đích." Nói đến phía sau, thanh âm đã trở nên âm trầm đáng sợ rồi, như là dã thú đã lộ ra răng nanh.

Tiểu Ngưu ra vẻ thoải mái, cười nói: "Xà Vương à, người hiểu lầm rồi, ta không có chơi bọn hắn, vốn là bọn hắn yêu trên rồi ta, đều cũng cướp muốn gả ta à! Ta cũng vậy. Một bình thường đích nam nhân, người nói một chút, ta có thể cự tuyệt sao? Bọn hắn nhưng đều là đại mỹ nữ à."

Xà Vương tại ngoài cửa sổ xì một tiếng khinh miệt, mắng: "Da mặt dày, vô sỉ."

Tiểu Thiên thì hừ nói: "Ai cướp xuất giá người rồi, tự biên tự diễn."

Tiểu Ngưu đối với hai nàng nói: "Hắn gọi ta đi ra ngoài, ta không thể đang rửa đen rút đầu, ta bây giờ phải ra khỏi...Hai người các người mặc quần áo [sau khi|phía sau], đừng có đi ra. Hắn tìm chính là ta, với các người không quan hệ, ta cũng không phải muốn nghĩ liên lụy các người à."

Tiểu Thiên nói: "Vậy người nên để ý rồi. Ta thúc thúc so với bản lãnh của người mạnh hơn nhiều, huống chi người bây giờ trong tay cả ma đao đều không có rồi."

Quý Linh quan tâm mà nhìn Tiểu Ngưu, nói: "Tiểu Ngưu à, chúng ta sau đó phải đi ra ngoài giúp người, chúng ta sẽ không nhìn thấy người chết đích."

Tiểu Thiên cười xấu xa nói: "Người nếu đã chết, ta cũng không thể cho người thủ lễ à, ta sẽ tìm rất tốt đích nam nhân."

Tiểu Ngưu thật sự khuôn mặt tươi cười, nói: "Vì cho người an phận chút, ta cũng sẽ để cho chính mình tận lực sống được lâu một ít đích." Trong lòng nhưng lại âm thầm lo lắng, không biết như thế nào ứng phó mới tốt. Không có ma đao, không có trợ giúp, không ai chỗ dựa, chính mình như thế nào có thể giải quyết trước mắt đích nguy cơ đây? Hơn nữa, hắn đến đây, phỏng chừng Quý Linh nàng cha Quý Vương đã cách lần không xa rồi ba. Cái kia lão gia hỏa thứ nhất, ta chết được phải nhanh hơn rồi.

Tiểu Ngưu khẽ cắn môi, nhìn hai nàng liếc mắt, thấy các nàng đang ở mặc quần áo. Tiểu Ngưu lại vừa đối với ngoài cửa sổ kêu lên: "Xà Vương, ta bây giờ phải đi ra rồi. Người nhưng là hảo hán đây, người cũng không nên đánh lén ta à."

Xà Vương xì một tiếng khinh miệt, nói: "Chỉ bằng ta lão nhân gia đích thân phận, còn có thể đánh lên người một hậu bối? Người nếu không lăn ra đây, ta phải chạy ào vào đi." Nói chuyện, Xà Vương hắc hắc mà cuồng tiếu đứng lên, cười đến hảo dọa người.

Tiểu Ngưu cũng không có vậy ngực. Hắn đệ nhất là đi ra cánh cửa, sau đó nhảy lên nóc nhà, lại từ nóc nhà trên nhảy xuống, trạm đến Xà Vương trước mặt. Chỉ thấy Xà Vương đang đưa lưng về phía cửa sổ, vù vù mà thở phì phò, trên đầu đích vài căn tóc đều cũng đứng lên đến đây, xem Tiểu Ngưu khi đích ánh mắt cùng lưỡi dao không sai biệt lắm. Tiểu Ngưu phát hiện kia kiện hắc bào tử đang run rẩy trứ.

Thấy hắn khí thành như vậy, Tiểu Ngưu ha ha cười, chấp tay nói: "Xà Vương, chút xíu thời gian không thấy, người lão nhân gia [khỏe |được không]?"

Tiểu Ngưu đã thông suốt ra khỏi..., dù sao cũng không phải lần đệ nhất cùng cường địch [quan hệ| liên hệ], nói nói: "Ai cũng không có đặc tội người à, người hay là xin bớt giận ba, khí đại thương thân, [sẽ khiến|làm cho] nhiều loại tật bệnh đích. Một khi bị bệnh, nhẹ người tại trên giường nằm trên mấy tháng hoặc là vài năm, trọng người có thể chuẩn bị hậu sự rồi."

Xà Vương kêu lên: "Tiểu tử, ít xé này vô ích đích, người khi dễ rồi ta chất nữ cùng Quỷ Linh, ta muốn giết người." Nói chuyện, mở ra tay, trong tay đã nhiều hơn một cái [loạn|bậy] xoay đích [xà|rắn], xà tín đang duỗi lui trứ, nhìn làm cho người ta sợ hãi.

Tiểu Ngưu khoát tay chặn lại, vừa cười vừa nói: "Chậm đã, chậm đã, chúng ta được đem nói hiểu được rồi tài năng đánh à, nói cách khác, đánh ơ hồ."

Xà Vương giơ cái kia [xà|răn] xông Tiểu Ngưu giơ giơ lên, hừ nói: "Còn có cái gì hồ đồ đích? Ta chính là muốn giết người."

Tiểu Ngưu cũng không lui về phía sau, cười hì hì nói: "Người muốn giết ta, phải có một lý do ba? Ít nhất được để cho ta dùng khí à."

Xà Vương nhếch miệng cười lạnh, nói: "Ta muốn giết người đích lý do nhiều lắm, ko từ mà biệt, nói người là chánh đạo đích, ta là tà phái đích, ta giết chết người cũng không oan uổng."

Tiểu Ngưu kêu lên: "Sai! Đại sai đặc biệt sai. Ta trước kia vốn là chánh đạo đích, nhưng là bây giờ đã bị Lao Sơn phái đuổi ra ngoài, ta chính mình đều cũng không biết xem như tà phái hay là chánh đạo."

Xà Vương còn nói thêm: "Chúng ta bắt lấy người, nhưng người nhưng lại vượt ngục chạy rồi, chỉ bằng điểm này, ta đã có thể giết chính là người."

Tiểu Ngưu miệng một phiết, lại bảo nói: "Người điểm này hay là trạm không được cước. Nếu người bị ta bắt được, còn muốn giết người, chẳng lẽ người sẽ lại thành thành thật thật mà chờ chết, không nghĩ trứ chạy trốn sao?"

Xà Vương bị hần nói được có chút không từ rồi, nói nói: "Khác đích không nói, nói trước mắt. Người đem chúng ta tà phái tốt nhất hai cô nương cấp cho cưỡng chiếm rồi, chỉ bằng này một cái, ta giết người một trăm quay về người cũng không oan uổng đích."

Tiểu Ngưu vừa cười rồi, khoát tay chặn lại, nói: "Xà Vương à, ta nhưng là nghe nói rồi, người theo ta giống nhau thật là tốt sắc à! Không đúng, của người nữ nhân xa so với ta đích nhiều. Dù sao người là lão tiên bối thôi, bản lĩnh tự nhiên là ột ít rồi. Người muốn nghĩ, là nam nhân không có không thích nữ nhân đích. Không thích nữ nhân đích, kia há là nam nhân?"

Xà Vương bị khen ngợi, lạnh lùng đích trên mặt tìm cách vẻ tươi cười, nói: "Lão phu vốn là thích nữ nhân, gặp nữ nhân không chuẩn bị, khẳng định có bệnh."

Tiểu Ngưu hai tay một quán, mỉm cười nói: "Này không phải kết rồi sao? Người có thể háo sắc tìm nữ nhân, ta vì cái gì không thể?"

Xà Vương giáo huấn nói: "Người là có thể tìm nữ nhân, nhưng là người không nên tìm Tiểu Thiên cùng Quý Linh. Bọn hăn nhưng là chúng ta tà phái đích người, người không nên cưỡng chiếm bọn hăn." Nói đến người này, Xà Vương về điểm này nụ cười lại vừa biến mất, lại vừa bày ra chuẩn bị động thủ giết người đích tư thái.

Tiểu Ngưu không chút khách khí mà [vạch|chỉ ra]: "Ta tìm chính là đáng yêu đích nữ nhân, căn bản chẳng phân biệt được cái gì chánh đạo tà phái đích."

Chỉ cần ta thích đích nữ nhân, ta mặc dù đi tìm. Người nói ta cưỡng chiếm bọn hăn, đó là thiên đại đích oan uổng a! Ta Tiểu Ngưu là từ đến không mạnh chiếm nữ nhân đích. Mặc cho ta lại thích người nào nữ nhân, ta cũng không chịu dùng cái loại này dưới ba lạng đích thủ đoạn tới tìm được nàng, ta sẽ quang minh chính đại mà đuổi nàng, để cho nàng cam tâm tình nguyện mà đầu đến ta đích trong ngực. Giống Tiểu Thiên cùng Quý Linh ba, bọn hăn cũng là yêu trên ta, mới theo ta cùng một chỗ đích."

Xà Vương hướng trên mặt đất [phun|nhổ] mấy ngụm nước miếng, mắng: "Chẳng biết cảm thấy thế, [người cho là|rằng] người là võ lâm minh chủ sao? Này cô nương đều muốn gả cho người. doc truyện tại . Người cũng không tát gạt nước tiểu [chiếu|theo] [chiếu|theo] chính mình đích tánh tình. Nếu người không phải dùng heo chó không bằng đích hạ lưu thủ đoạn, bọn hăn như thế nào sẽ lại với người cùng một chỗ đây? Người đem người nói thành thánh nhân giống nhau, quỷ mới tin tưởng."

Tiểu Ngưu thấy hãn khẩu khí [người gây sự|hung hăng], tùy thời đều cũng có thể hướng chính mình đột hạ sát thủ, bèn nói: "Khẩu nói không có bằng chứng, mắt thấy vi thật có. Đã Xà Vương người đem nói đến người này rồi, vừa lúc bọn hãn ở chỗ này, vậy đã kêu bọn hãn hai [tự|chính mình nói] nói, ta có không có cường gian bọn hãn."

Xà Vương hừ một tiếng, nói: "Coi là người nói đích có một nửa là thật đích ba, kia cũng là bọn hãn trên rồi của người đang, mới có thể vậy ngốc mà khổ tâm cứu người đi ra. Người chẳng những không cảm kích bọn hãn, ngược lại đùa bỡn bọn hãn, cũng thật không phải cá nhân. Háo sắc cũng phải có một nguyên tắc ba."

Tiểu Ngưu thầm nói: "Tại háo sắc phương diện này, người so với ta còn không phải là người, chỉ là lời này cũng không dễ làm mặt nói. Trước mắt trọng yếu nhất chính là để cho hãn tiêu tan khí, để không nổi tức giận hướng ta xuống tay." Vì vậy Tiểu Ngưu tiểu mị mị mà nói: "Bọn hãn hai đều là băng tuyết thông minh đích cô nương, ta đúng là muốn nghĩ lừa gạt bọn hãn cũng là không lừa được đích."

Xà Vương trầm giọng nói: "Chuyện ma quỷ cả thiên, ai tin của người. Ta không thể là kia hai cô nương, sẽ không vậy dễ dàng tin tưởng của người nói."

Tiểu Ngưu thấy hãn như thế, liền đối với cửa sổ kêu lên: "Tiểu Thiên, Quỷ Linh, các người [tự|chính mình nói] nói, chúng ta cùng một chỗ, có phải là các người cam tâm tình nguyện đích?"

Quỷ Linh lập tức lên tiếng đáp: "Xà Vương thúc thúc, Quỷ Linh là thật tâm thích Ngụy Tiểu Ngưu đích. Ta là bởi vì thích hãn, mới cùng hãn hảo, người không cần hiểu lầm à!"

Xà Vương mặt một bóp méo, mắng: "Ăn trong bái ngoài, cấp cho Quỷ Vương mất hết mặt rồi." Chửi mắng được Quỷ Linh không dám ra tiếng rồi.

Đợi trong chốc lát, Tiểu Ngưu gặp Tiểu Thiên không có động tĩnh, phải thúc giục nói: "Tiểu Thiên, người đã nói nói, người theo ta trong lúc đó là chuyện gì xảy ra đây?"

Tiểu Thiên lúc này mới phát ra âm thanh: "Bảo ta nói cái gì cho phải đây?"

Tiểu Ngưu cường điệu nói: "Tự nhiên là lời nói thật nói thật rồi."

Tiểu Thiên ôi rồi hai tiếng, thở dài: "Muốn nói cam tâm tình nguyện ba, ta có chút thực xin lỗi chính mình đích lương tâm. (Vốn chương tảo miêu đồ [ở đây|bên này] chỉ)..."

MA ĐAO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 107: Oai Phong Lắm Liệt

Làm Tiểu Ngưu vô cùng kinh ngạc đích, cũng không phải này [xà|rắn] lại vừa lộn trở lại, mà là hãn cư nhiên có thể bay. Hãn bình thường biết đến [xà|rắn], đều là tại bãi cỏ trong thường lui tới đích, còn không có nghe nói qua chưa điều [xà|rắn] có thể không dựa vào những gì đích thật thể, mà tài năng ở không trung tự do mà hoạt động. Giống hãn trước mắt nhìn thấy đích này [xà|rắn] có điều khác loại, chẳng những sẽ lại cản người, còn có thể không trung qua tự nhiên, tận tình mà vũ động.

Ở Tiểu Ngưu [loạn|bậy] muốn nghĩ đích thời điểm, cái kia [xà|rắn] vẫn liên tiếp phát động tiến công, trong chốc lát cản Tiểu Ngưu đích mặt, trong chốc lát phác Tiểu Ngưu đích tay, trong chốc lát cản Tiểu Ngưu đích cước, trong chốc lát lại hướng Tiểu Ngưu đích khố đang dùng sức nhân. Cảnh này khiến Tiểu Ngưu phi thường chật vật, trước kia cũng sẽ qua không ít cao thủ, nhưng cho tới bây giờ không bị một cái súc sinh khiến cho như thế luống cuống tay chân đích.

Đối với này [xà|rắn], hãn cũng không có dùng khí dùng cước đá, cũng không dám lấy tay bắt, chỉ sợ đã bị thương tổn. Cái này khiến cho hãn bị vây hạ phong rồi. Mà bên kia đích Xà Vương, thì vẻ mặt đích nhe răng cười, trong miệng thì trào tự nói, như là niệm tụng cái gì khẩu quyết, tại chỉ huy trừ này [xà|rắn].

Tiểu Ngưu bị [xà|rắn] làm cho trốn tránh đích, chật vật không chịu nổi. Hãn mau tránh, kia [xà|rắn] khoái công; hãn chậm trốn, kia [xà|rắn] chậm phác. Đây tuyệt đối không phải một cái bình thường đích [xà|rắn]. Đây nhất

định là trải qua tỉ mỉ huấn luyện đích độc xà. Nói cách khác, Xà Vương cũng sẽ không lấy hấn đến đối phó Tiểu Ngưu.

Người này [xà|rắn] đại chiến dị thường hấp dẫn. Tiểu Ngưu bị [xà|rắn] làm cho bất đắc dĩ, tại tránh né đích đồng thời, khổ tư trữ lương sách. Một không cẩn thận, bị kia [xà|rắn] tại cánh tay trên cắn một ngụm, hoàn hảo hấn chột hiện được mau, chỉ là cắn phá quần áo, cũng không có thương đến thịt. Mặc dù như thế, Tiểu Ngưu cũng là trên đầu gặp mồ hôi rồi. Đây không phải mệt đích, mà là dọa đích.

Kia [xà|rắn] một ngụm đắc thủ, cũng là kiêu ngạo kiêu ngạo, đối với Tiểu Ngưu càng là từng bước ép sát, thế nào cũng phải tại Tiểu Ngưu đích yếu hại lưu ký hiệu không thể. Tiểu Ngưu giận, nghĩ thầm rằng: "Như vậy đi xuống không thể là biện pháp, ta phải tiến công à! Chỉ là này [xà|rắn] cùng người không giống với, hoạt hoạt đích, trở trụ đích, xem không cho phép chỗ nào là muốn hại. Người ta nói đánh [xà|rắn] đánh khởi tắc, đây là như thế nào một tính toán pháp đây?" Nghĩ vậy nhân, Tiểu Ngưu thừa dịp [xà|rắn] miệng cắn trống không sát na, chiếu đuôi rắn đúng là một trảo. Chưa từng muốn nghĩ, mới vừa đụng tới cái đuôi, kia đầu rắn bèn thiểm điện bàn mà một hồi khom, hướng Tiểu Ngưu đích tay hung ác mà cắn tới.

Tiểu Ngưu mạnh co rút lại tay, kia đuôi rắn mong tự do sau khi, kia [xà|rắn] giống trả thù dường như, cũng không dừng lại, mà là tạ xu thế nhảy lên hướng Tiểu Ngưu đích ngực. Tiểu Ngưu mắt: "Này súc sinh, như vậy độc à." Một toàn thân né đi. Kia [xà|rắn] thừa thắng truy kích, không để cho Tiểu Ngưu thở dốc đích cơ hội.

Tiểu Ngưu bị một con rắn khiến cho đầu cháng váng não trưởng, chẳng biết như thế nào ứng phó mới tốt. Trong phòng đích Quỷ Linh đem cửa sổ tạo ra một cái phùng hướng ra phía ngoài nhìn quanh, gặp Tiểu Ngưu nguy hiểm nguy cơ, liền vội [hoán|gọi|kêu] Tiểu Thiên: "Tiểu Thiên, người nhanh một chút giúp hấn một cái à, hấn cần chống đỡ không được rồi."

Tiểu Thiên đang ngồi ở ghế trên chải tóc đây, không đếm xỉa tới mà nói: "Tiểu tử này nếu cả một con rắn đều cũng không đối phó được nói, cũng không xứng khi ta đích nam nhân. Ai chẳng biết nói" Xạ nhân tiên xạ mã: Bắt người trước hết phải bắt ngựa, bắt kẻ trộm trước bắt vương" Đích đạo lý à, phải hãn này ngốc tử không biết à."

Quỷ Linh nghe xong khó hiểu của nó ý, hỏi: "Đây là cái gì ý tứ? Người cũng không thể được nói được hiểu được chút ít?"

Tiểu Thiên hừ rồi hừ, nói: "Kia tiểu tử nên không phải đưa ngốc."

Quỷ Linh chẳng muốn lại để ý nàng, tiếp tục quan sát bên ngoài đích động tĩnh. Nàng đã quyết định chủ ý, chỉ cần Tiểu Ngưu một khi gặp được nguy hiểm, nàng sẽ không cố hết tay mà lao ra tới. Khi đó nàng phải cố không lên cái gì mặt mũi không mặt mũi, đồng đạo bất đồng nói rồi. Nàng thích này nam nhân, đương nhiên không thể để cho nàng đã bị thương tổn rồi.

Ngoài cửa sổ đích Tiểu Ngưu chiếm được đề kì, rất nhanh ngộ tới trong đó đích đạo lý. Vì vậy hãn một sửa chiến thuật, không hề một mặt mà trốn tránh rồi, mà là chiếu đầu rắn đúng là một quyền. Kia [xà|rắn] đã phản ứng nhanh nhẹn, cư nhiên biết né tránh. Thừa dịp này khoảng không nhân, Tiểu Ngưu quả đấm giương lên, một đạo hồng quang hướng Xà Vương vọt tới. Tay kia lại là bắn ra, lớn hơn nữa đích hồng quang bắn về phía Xà Vương.

Xà Vương mặc dù không đem Tiểu Ngưu để vào mắt, nhưng là này lưỡng đạo hồng quang bắn về phía yếu hại, cũng không được không đăng ra tay ứng phó. Đến lúc này, hãn niệm động khẩu quyết đích tốc độ không khỏi mà chậm một chút, ảnh hưởng rồi đối với [xà|rắn] đích chỉ huy. Tiểu Ngưu cần đích đúng là này hiệu quả, vì vậy chủ động hướng kia [xà|rắn] chop tới. Kia [xà|rắn] tại không có Xà Vương đích thao túng dưới, kêu ngạo bỗng nhiên tiêu tan, gặp Tiểu Ngưu chop tới, hướng Tiểu Ngưu một căn phác rồi một khoảng không đã nghĩ chạy. Tiểu Ngưu nơi nào sẽ cho hãn

cơ hội, ôm đồm trụ đầu rắn, bắt đi tới ra sức hướng trên mặt đất một té, kia [xà|rắn] [ngắt|nhéo] vài xoay, bèn bất động rồi. Phải biết rằng, Tiểu Ngưu đích công lực mặc dù không tính cao, cần ngã chết một con rắn nhưng lại rất dễ dàng.

Này biến hóa chỉ là trong nháy mắt chuyện. Xà Vương vừa thấy âu yếm đích [xà|rắn] bị Tiểu Ngưu cấp cho giết chết rồi, sắc mặt trở nên dị thường khó coi. Hắn trương liễu trương chủ, nghẹn ngào nói: "Ta đích [xà|rắn] à, lòng ta yêu đích [xà|rắn] à." Như vậy tử, so với đã chết nữ nhân hoàn lại đau lòng đây.

Tiểu Ngưu một lau trên đầu đích mồ hôi lạnh, thoải mái mà nói: "Bất quá một con rắn thôi, có cái gì cùng lắm thì, người bên kia đích [xà|rắn] rất hiếm có vốn là, lại bắt là được. Nếu không ta đến tập thị trên mua một đồng đem cho người đã khỏe, không cần người tiền đích."

Xà Vương xì một tiếng khinh miệt, nói: "Người có biết cái rắn à. Này [xà|rắn] trân quý rất, không thể là bình thường đích [xà|rắn] có khả năng so sánh với đích. Ta tại trong bụi cỏ thủ rồi ba tháng, mới bắt được hắn đích. Lại vừa này hắn ăn không ít được vật, lại vừa huấn luyện rồi đã nhiều năm. Này vài năm trong, hắn không biết cắn chết nhiều ít địch nhân."

Tiểu Ngưu không khách khí mà nói: "Ta đây vốn là vì này người tốt trừ hại, báo thù rồi."

Xà Vương giận không thể át, kêu lên: "Đưa ta [xà|rắn] đến." Nói chuyện, hai tay tề huy, nhưng thấy vô số điều Tiểu Bạch [xà|rắn] hướng Tiểu Ngưu vọt tới. Mỗi một điều đều cũng [loạn|bậy] xoay lộn xộn trứ, giống một trận bạch vũ giống nhau hướng Tiểu Ngưu vọt tới. Đồng thời, Xà Vương mang theo đầy ngập đích cừu hận, đã nhào tới.

Mấy cái này [xà|rắn] mặc dù không bằng vừa rồi đem điều [xà|rắn] lợi hại, nhưng là cũng không vốn là bình thường độc xà, đáng sợ nhất chính là

Xà Vương đã phác rồi đi lên. Tiểu Ngưu hai tay cả huy, hồng quang loạn xạ. Mặc dù có nhất bộ phân [xà|rắn] bị đánh rơi, nhưng mà hay là có thiệt nhiều [xà|rắn] đến gần chính mình. Càng không xong chính là Xà Vương mang theo một cổ sắc bén đích kinh phong, đã vọt tới rồi.

Thời điểm này, [song | cửa sổ] trong đích Quỷ Linh đợi không được rồi, lôi kéo Tiểu Thiên đang từ trong phòng nhảy đi ra. Sau đó, Tiểu Thiên niệm khởi chú ngữ, này bạch [xà|rắn] bèn đột nhiên biến mất. Tiểu Ngưu trước mắt không còn, chỉ còn lại có rồi phần nộ đích Xà Vương.

Xà Vương hướng Tiểu Ngưu bố một chương [sau khi|phía sau], quay đầu lại hướng Tiểu Thiên mắng: "Xú nha đầu, người đây là phản bội ta à. Ta nuôi không người rồi."

Tiểu Thiên giải thích nói: "Thúc thúc, hẳn là ta thích đích nam nhân, người vì cái gì thế nào cũng phải giết hẳn đây?"

Xà Vương lại vừa hướng Tiểu Ngưu cả bố vài chương [sau khi|phía sau], đình chỉ động tác, nói: "Tiểu Thiên, ta giết hẳn không chỉ là vì thay người hết giận, cũng là vì chúng ta tà phái suy nghĩ à. Người muốn nghĩ à, tiểu tử này đích bản lĩnh càng lớn, đối với chúng ta tà phái đích uy hiếp lại càng lớn. Nếu có một ngày hẳn dẫn chánh đạo hướng chúng ta tiến công nói, chúng ta tà phái đã có thể toàn bộ hủy rồi à."

Tiểu Ngưu cách Xà Vương xa một chút, nói: "Người lời này phải sai rồi."

Xà Vương căm tức trứ Tiểu Ngưu, nói: "Có cái gì không đúng?"

Tiểu Ngưu cười, lại vừa lau lau mồ hôi trên trán, nói: "Xà Vương, người ngẫm lại, nếu ta cần tiêu diệt các người nói, còn dùng đợi cho bản lĩnh luyện [khỏe |được không]? Chỉ bằng ta cầm trong tay ma đao, cần quét sạch các người tà phái, cũng không nhất định làm không được ba?"

Lời này đổ rồi Xà Vương đích miệng. Không sai, ma đao nơi tay, Tiểu Ngưu đích bản lĩnh thông thiên, ai có thể ngăn cản được con nhện đây?

Xà Vương đơn vị ta trong chốc lát, nói: "Đó là bởi vì bản lĩnh của người không được, nói cách khác, người còn có thể giống bây giờ như vậy nhân từ sao?"

Tiểu Ngưu sợ cùng Xà Vương giao thủ, cũng không phải sợ cùng hắc đấu võ mồm, chính mình đích sở trường nhưng là tại ngoài miệng, mà không phải nơi tay trên. Tiểu Ngưu hắc hắc mà cười, nói: "Xà Vương lão tiền bối, người nói ta vì cái gì muốn tiến công tà phái đây? Ta tại tà phái trên đích bằng hữu [khá|rất nhiều], tỷ như giống Quỷ Linh với người chất nữ Tiểu Thiên. Bọn hắc đều là lòng ta yêu đích nữ nhân, tà phái vốn là bọn hắc đích mẹ nhà, ta như thế nào sẽ lại lĩnh người tới tiến công bọn hắc đích mẹ nhà đây? Như vậy nói, bọn hắc hai còn có thể để ý ta sao? Nay đối với ta có cái gì chỗ tốt đây?" Xà Vương nghe xong không nói.

Tiểu Ngưu phải hỏi hai nàng: "Ta nói đối với không đúng đây?"

Lúc này Tiểu Thiên đã thật sự phối hợp, cùng Quỷ Linh cùng kêu lên nói: "Nói đúng."

Xà Vương đích đầu một lạch ra, lâm vào trầm tư, hiển nhiên Tiểu Ngưu nói đã động rồi hắc. Tiểu Ngưu đánh thiết thừa dịp nhiệt, còn nói thêm: "Xà Vương tiền bối, người muốn nghĩ a, lần trước tại Lao Sơn, ta là không phải không có giống khác chánh đạo người giống nhau, muốn nghĩ đem người các đuổi tận giết tuyệt? Mà là với các người lập tức giải quyết song phương trong lúc đó đích mâu thuẫn. Còn có, lần này chánh đạo cần tấn công các người, tập kích các người, là ai cho các người đem cho đích thư? Là ta Ngụy Tiểu Ngưu. Là ta xuyên thấu qua Tây Vực tiên cơ Ngưu Lệ Hoa đem tin tức chuyển đạt cho các người, các người tài năng bình an, nói cách khác, các người người chết đích nhưng nhiều hơn."

Xà Vương nghe xong động dung, dừng ở Tiểu Ngưu, hỏi: "Cái kia thứ thật là người đem cho đích?"

Tiểu Ngưu vỗ bộ ngực, nói: "Ngoại trừ ta còn có ai tốt như vậy tâm? Đây chánh đạo nhân sĩ [hận không thể|nóng lòng] giết sạch các người, đối với người Ngụy Tiểu Ngưu chưa bao giờ vậy muốn nghĩ. Không chỉ là bởi vì cho ta âu yếm đích cô nương cũng là tà phái người trong." Hắn dùng tràn ngập ý nghĩ - yêu thương đích ánh mắt nhìn thấy Tiểu Thiên cùng Quỷ Linh, tiếp theo nói: "Hơn nữa, chánh đạo người là người, tà phái người cũng là người, tà phái người cũng có sinh tồn đích quyền lợi, vì cái gì lẫn nhau không thể hòa bình chung sống, thế nào cũng phải sát một người chết ta sống đây?"

Ta không nghĩ bắt gặp lẫn nhau ác chiến đích trường hợp. Vì này mâu thuẫn không biết đã chết bao nhiêu người, chảy nhiều ít huyết. Người khác nghĩ như thế nào ta không biết, nhưng là ta Tiểu Ngưu vốn là tuyệt đối muốn nghĩ mọi người hòa bình chung sống, thiên hạ thái bình đích."

Xà Vương nghe xong vỗ thon gầy đích đùi, kêu lên: "Nói cho cùng, nói cho cùng. Lão phu đã nghĩ như vậy qua, nhưng là này chánh đạo người giả nhân giả nghĩa, tự cho là vốn là, xem thường chúng ta. Thao con mẹ nó, ai sợ ai à? Chúng ta mấy cái này lão gia hỏa theo chân bọn họ chiến đấu tới cùng rồi. Chỉ là chúng ta thật sự không đành lòng nhìn thấy chúng ta đích huynh đệ đã chết một đám lại vừa một đám à."

Tiểu Ngưu lớn mật mà vỗ vỗ Xà Vương đích bả vai, nói: "Đúng rồi, cái này cần phải chúng ta cộng đồng thật sự, hóa giải can qua rồi. Người muốn nghĩ, nếu có một ngày, mọi người tại cùng phiến dưới bầu trời cuộc sống, đều có thể giống bằng hữu giống nhau ở chung, thật là tốt biết bao."

Xà Vương dùng sức chút trứ đầu, nói: "Thực sự có ngày nào đó nói, kia cũng thật con mẹ nó hăng hái, khi đó ta có thể an tâm mà nghiên cứu [xà|rắn] rồi."

Tiểu Ngưu ứng với cùng nói: "Đúng là, đúng là. Khi đó ta Tiểu Ngưu có thể an tâm mà nói chuyện yêu đương rồi." Hắc nhìn thấy hai vị mỹ nữ, Quỷ Linh quay về phía hắc ngọt ngào mà cười, mà Tiểu Thiên nhưng lại vẻ mặt đích hồn dỗi, hoàn lại thẳng cong miệng, [rất có|nhiều] làm nũng đích ý tứ.

Đến tận đây, một hồi kịch liệt đích xung đột nên tuyên cáo đã xong. Tiểu Ngưu âm thầm thở dài một hơi, nghĩ thầm rằng: "Này Xà Vương giống như cũng không có muốn nghĩ thực sát chính mình, bằng không dùng cái gì [xà|rắn] à? Dựa vào bản lĩnh thật sự đánh nhau, ta đã xa không phải đối thủ. Rốt cuộc hắc hay là đau lòng Tiểu Thiên đích, nói cách khác, ta nào có mệnh tại?"

Trải qua Tiểu Ngưu đích ba tác không nát vụn [miệng lưỡi|ăn nói], cùng với Tiểu Thiên đích quan hệ, Xà Vương cùng Tiểu Ngưu bắt tay giảng hòa rồi. Tiểu Ngưu lại vừa vỗ vỗ Xà Vương đích bả vai, Xà Vương cũng không có phản cảm, này tỏ vẻ Tiểu Ngưu bây giờ không có sinh mệnh nguy hiểm rồi.

Xà Vương nhìn Tiểu Ngưu, hỏi: "Người đối với Quỷ Linh cùng Tiểu Thiên nhưng là thiệt tình đích?"

Tiểu Ngưu hồi đáp: "Đó là đương nhiên rồi. Người hỏi nàng các, ta đã đáp ứng cưới bọn hắc, mà bọn hắc đã đáp ứng phải gả cho ta rồi."

Xà Vương nghi hoặc mà nhìn hai nàng. Quỷ Linh mặt mang theo ngượng ngùng, gật gật đầu. Tiểu Thiên thì nói: "Hắc là đáp ứng cưới, nhưng là ta không có đáp ứng xuất giá à! Hắc cả màu lễ vật kim chưa từng đề một chút, ta như thế nào sẽ lại gả cho hắc đây? Ta Tiểu Thiên như thế nào sẽ lại vậy ngốc? Để cho hắc chiếm tiện nghi, không có cửa đâu." Xà Vương nghe xong lời này, nhin không được có nụ cười, mà Quỷ Linh cũng cười rồi.

Tiểu Ngưu gặp mọi người nở nụ cười, chính mình đã hắc hắc mà nở nụ cười. Hắc cũng muốn không đến, chính mình hôm nay đích nghịch cảnh là như thế này thoát khỏi đích. Quỷ Linh gặp không có việc gì rồi, bèn tiếp cận đi lên một xé Tiểu Ngưu đích cánh tay, yêu cầu nói: "Đã Xà Vương thúc thúc đều cũng đồng ý người theo chúng ta kết thân rồi, người sau này cần phải hảo hảo đối với chúng ta, không cho phép làm thực xin lỗi chuyện của chúng ta."

Tiểu Ngưu nhếch miệng cười, nói: "Ta nào dám a? Nếu ta dám đối với không nổi các người nói, Xà Vương thúc thúc lại vừa sẽ lại đem [xà|rắn] hướng ta ném đi tới, ta nhưng là lĩnh giáo qua trong đó đích lợi hại đích."

Xà Vương trừng mắt, hừ nói: "Ngươi Tiểu Ngưu, ta hôm nay không giết người, chủ yếu là xem tại hai vị cô nương đích phần trên, người đừng đã cho ta giết không được người. Ta dùng rắn cắn người, chỉ là cho người chút giáo huấn. Chúng ta cũng không có thâm cừu đại hận, sau này nếu trở thành thân thích, kia cảm tình tốt lắm. Nếu người dám thực xin lỗi bọn hắc, khi đó người nên cái gì nói cũng không dùng nói, chờ chịu chết đi."

Tiểu Ngưu vẻ mặt đích thành ý, liên tục chút trứ đầu, nói: "Ta đều cũng nghe người lão nhân gia đích. Ta sẽ không bạc đãi bọn hắc đích."

Đang lúc tình thế tốt đẹp, không khí thoải mái đích thời điểm, chợt nghe giữa không trung có người nói chuyện rồi: "Xà Vương, người cũng dễ dàng tin hắc, tiểu tử này không thể là một thứ. Hôm nay người buông tha hắc, người sẽ hối hận cả đời đích." Vừa nghe này thanh âm, Quỷ Linh sắc mặt đều cũng thay đổi.

Tiểu Ngưu vừa nhắc đầu, chỉ thấy một người từ một đóa mây đen trên nhảy xuống. Đó là một béo lão nhân, thần tình hồng quang, mặc bạch hoa đích bào tử, vẻ mặt đích sát khí. Người này đều không phải là người khác, đúng là Quỷ Linh nàng cha: Đông sơn quỷ vương. Vừa thấy hắc, Tiểu Ngưu đích tâm không khỏi đi xuống trầm xuống.

Quỷ Linh vừa thấy, vội vàng tiếp cận đi tới, kêu một tiếng: "Cha, sao người lại tới đây?"

Quỷ Vương trừng nàng liếc mắt, mắng: "Người nhưng làm ta cấp cho tức chết rồi. Nhìn người cùng Tiểu Thiên làm chuyện tốt. Cha thật vất vả đem Ngụy Tiểu Ngưu cấp cho bắt lấy, ai biết lại bảo các người hai nha đầu cấp cho phóng ra chạy rồi. Các người cũng biết, các người làm rồi nhiều cớ nào chuyện sao?"

Quỷ Linh vẻ mặt đích hồ thẹn, nói: "Cha à, ta thích Ngụy Tiểu Ngưu, ta không nghĩ hấn chết."

Quỷ Vương tức giận đến thẳng dậm chân, cả giận nói: "Nha đầu chết tiệt kia, người thích ai đều cũng có thể, đúng là không thể thích hấn."

Quỷ Linh vẻ mặt đích thiên chân, hỏi: "Vì cái gì đây? Hấn cũng không phải là bại hoại."

Quỷ Vương chỉ vào Ngụy Tiểu Ngưu, nói: "Hấn là không phải bại hoại, ta mặc kệ. Nhưng là hấn là chánh đạo đích người, chúng ta vốn là tà phái, chúng ta cùng hấn là "Thủy hỏa bất dung" đích. Người hiểu được không có?"

Quỷ Linh đã báo rồi, hăm hừ mà nói: "Không rõ."

Quỷ Vương tức giận, giơ lên tay đã nghĩ đánh, nhưng là tay đến nửa đường hãy thu ở, thở dài một tiếng, nói: "Thật sự là gia môn bất hạnh a."

Xà Vương đi tới hỏi: "Quỷ Vương, người trước đừng nóng giận, ta tới hỏi người, ma đao tìm được rồi không có? Đều có trong chốc lát rồi, ma đao cũng nên có tin tức rồi ba?" Lời này vừa ra, khác ba người đều muốn ánh mắt bắn đi tới. Nhất là Tiểu Ngưu, không thể tưởng được ma đao đích hạ lạc lại có rồi mới mẻ đích biến hóa.

Tiểu Thiên nóng vội, hỏi: "Thúc thúc, làm sao vậy, ma đao bị người đánh cắp rồi sao?"

Quý Vương không nói, Xà Vương thì gật đầu nói: "Vốn là à. Hai chúng ta bắt đầu không biết các người cứu đi rồi Ngụy Tiểu Ngưu, nhưng là đột nhiên phát hiện ma đao không thấy rồi, chúng ta mới bị kinh động rồi. Thương lượng hảo do ta tìm Ngụy Tiểu Ngưu, Quý Vương đi tìm ma đao. Ta tìm được rồi các người, không biết Quý Vương có...Hay không tìm được ma đao."

Quý Vương luôn miệng thở dài, nói: "Ta cũng không hàm hồ, ta đã tìm được cái kia trộm đao người. Chỉ là chưa từng bắt lấy nàng, rốt cuộc hay là để cho nàng trốn thoát rồi."

Xà Vương đi rồi một tiếng, mọi người cũng đều rất kỳ quái, là ai tài năng ở quỷ trước mặt chạy trốn đây? Quý Vương [đóng|nhắm] trong chốc lát ánh mắt, đột nhiên mở, mắng: "Cái kia nha đầu chết tiệt kia bản lĩnh càng ngày càng tốt rồi, cư nhiên có dũng khí cầm ma đao theo ta so chiêu."

Xà Vương a rồi một tiếng, hỏi: "Ma đao tại tay nàng trong hảo làm cho sao?"

Quý Vương xem liếc mắt Tiểu Ngưu, nói: "Xà Vương, người có thể có có chẳng biết, cái chuôi...Này đao không phải rơi xuống trong tay ai đều có dùng đích. Giống chúng ta nếu lấy đao nơi tay, cũng chỉ là một cái bảo đao, không phải ma đao. Hẳn thật là tốt chỗ chỉ là so với bình thường đích đao phong lợi, rắn chắc, dùng bền, nhưng không thể phát huy ra hẳn đích lực lượng. Nếu hẳn rơi xuống hữu duyên nhân thủ trong, kia đã có thể bất đồng rồi."

Xà Vương cùng hai nàng phải nhìn thấy Quý Vương, muốn nghe xem hẳn đích dưới văn. Quý Vương vừa nhìn Ngụy Tiểu Ngưu, nói: "Cho nên

hà vị hữu duyên người, Ngụy Tiểu Ngưu vốn là nhất biết rõ rồi." Vì vậy, mọi người đích ánh mắt đều cũng nhìn thấy Ngụy Tiểu Ngưu.

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, nói: "Nhìn ta có ích lợi gì a? Kia đao lại vừa không có tại tay của ta trong. Cho dù là ta đem bí mật đều cũng nói cho rồi các người, kia cũng không có dùng, ta không thể biểu thị cho các người xem. Ta nhất muốn biết, kia đao ở nơi nào? Là ai từ trong tay của người trộm đi rồi đao?"

Mọi người đã rất quan hệ vấn đề này, kết quả là lực chú ý lại nhớ tới Quý Vương đích trên thân. Quý Vương nghĩ nghĩ, nói: "Kia nha đầu tất cả mọi người nhận thức, nàng đích bản lĩnh có thể là tuổi còn trẻ một đời đích trong cao thủ nhất bổng đích, hơn nữa nàng so với người khác lớn lên đều cũng xinh đẹp."

Lời kia vừa thốt ra, mọi người lập tức phải đoán được là ai rồi. Tiểu Ngưu đích tâm không khỏi mà run lên, thầm than thở: "Đó là ta sư tỉ Đàm Nguyệt Ảnh à! Nói bản lĩnh, ai có thể đuổi được với nàng đây? Nếu không lấy ma đao nói, ta cùng với nàng nhưng kém xa."

Tiểu Thiên hừ một tiếng, nhìn chăm chú rồi Tiểu Ngưu liếc mắt, chua xót chuồn mắt chuồn mắt mà nói: "Kia nhất định là Lao Sơn phái đích Đàm Nguyệt Ảnh rồi."

Quý Vương gật đầu nói: "Đúng là. Nàng bị ta đuổi theo sau này, một ít cũng không sợ ta, hoàn lại thường thường theo sát ta so chiêu. Ta cùng nàng [một tá|đánh], lại càng phát mà giật mình rồi, nàng đích bản lĩnh vậy bổng à! Ta còn nghĩ đến ở kinh thành đích thời điểm, nàng đã bị rồi ảnh hưởng đây."

Xà Vương nghi hoặc mà nói: "Quý Vương, lấy bản lĩnh của người, bắt lấy nàng hoặc là đoạt được ma đao, đều là không khó chuyện à!"

Quỷ Vương sa sút tinh thần mà nói: "Không sai, nếu vốn là nàng một người hoàn hảo, vấn đề vốn là, đánh trứ đánh trứ, nàng chạy đến một người trước mặt. Người kia vốn là nàng sư phụ Xông Hư lỗ mũi trâu. Vừa thấy đến hăn, ta cũng không có nói chuyện, quay đầu bước đi rồi." Nói đến người này, trên mặt rất hổ thẹn. Làm một đời cao thủ, bị người nhà dọa chạy, thật sự là một loại sỉ nhục.

Mọi người lúc này mới hiểu được, vì cái gì Quỷ Vương không có đoạt lại đao rồi. Nguyên lai Xông Hư đã xuống núi rồi.

Xà Vương nói: "Này Xông Hư vốn là một điển hình đích ngụy quân tử. Hăn quanh năm mà tu luyện là vì cái gì?" Nói chuyện xem liếc mắt Tiểu Ngưu.

Tiểu Ngưu cười cười, lại vừa lắc đầu. Hăn nghe nói ma đao rơi xuống Nguyệt Ảnh trong tay, thật không có sốt ruột, vừa nghe nói rơi xuống Xông Hư đích trong tay rồi, ngã có chút nóng nảy. Hăn thầm nói: "Rơi xuống trong tay của hăn không thể là cái gì chuyện tốt, sau này nếu muốn cầm lại đến đã có thể khó khăn à."

Xà Vương tiếp theo nói: "Cái kia lỗ mũi trâu đích tâm tư ta hiểu được, hăn có dã tâm, muốn làm võ lâm minh chủ à."

Tất cả mọi người ôi rồi một tiếng, chỉ có Tiểu Ngưu không có gì phản ứng, hăn đã sớm biết điểm này rồi. Hăn thầm nói: "Này đao rơi xuống Xông Hư đích trong tay đã có thể xong rồi. Đao nếu không trở về, sau này như thế nào đối mặt Ngưu Lệ Hoa đây?"

Quỷ Vương ôi rồi một tiếng, nói: "Nếu để cho Xông Hư đang rồi võ lâm minh chủ, kia đối với chúng ta tà phái không thể là chuyện tốt à. Người này mặt ngoài ôn hòa giống như một con dê, trên thực tế hăn là một nhất hắc tâm bất quá đích người. Người khác nhìn không ra đến, hai ta nhưng là thấy rõ biết rõ sở đích."

Xà Vương hỏi: "Kia làm sao bây giờ đây?"

Quý Vương trầm tư trong chốc lát, đột nhiên hỏi Tiểu Ngưu: "Người đối với ta đích nữ nhi cùng Tiểu Thiên có phải là thiết tình đích?"

Tiểu Ngưu không rõ đây là cái gì ý tứ, thuận miệng hồi đáp: "Đương nhiên là thật tâm đích, nếu là giả đích, ta đã bị sét đánh chết." Nghe xong lời này, hai nàng trên mặt đều cũng lộ ra vui vẻ đích nụ cười, mà Tiểu Ngưu nói xong phải hồi hận rồi, thầm nói: "Loại này độc thệ như thế nào có thể loạn ngôn đây, vạn nhất ứng nghiệm rồi cũng không phải hảo."

Quý Vương cùng Xà Vương nhìn nhau cười, nói: "Đã như vậy, chúng ta đã thư người. Bất quá vì cho thấy của người thành tâm, chúng ta giao cho người một nhiệm vụ, chỉ cần người đem nhiệm vụ này hoàn thành rồi, này hai vị mỹ nữ đều cũng có thể gả cho người, nói cách khác, đời này người là đừng nghĩ rồi."

Tiểu Ngưu lập tức cảm thấy rồi một loại lớn lao đích áp lực, hẩn tỉnh lại rồi một chút tinh thần, thử thăm dò hỏi: "Cái gì nhiệm vụ? Khó làm sao?" Sau khi nói xong, hẩn lập tức ý thức được, đây là vô nghĩa, nếu không gian cự nói, Quý Vương như thế nào sẽ làm hẩn đi khô đây? Giống ăn cơm uống nước dễ dàng chuyện như vậy, nhưng không cần phải hẩn làm.

Chỉ thấy Quý Vương vác tay, trên mặt đất bước đi thông thả trữ bước, chậm điều tư để ý mà nói: "Nói có khó không, nói khó cũng khó."

Bất quá đối với người tới nói, kia tính không được và tâm trạng."

Tiểu Ngưu thật sự khuôn mặt tươi cười, nói: "Vậy mời Quý Vương nói rõ tốt lắm."

Quý Vương nói: "Hảo, ta phải thích rõ ràng đích người. Nhiệm vụ này rất đơn giản, người đi đem ma đao trộm đến, sau đó giao cho ta. Người xem thế nào?"

Vừa nghe lời này, hai nàng đích trên mặt đều có rồi vẻ lo lắng, càng đừng có đề Tiểu Ngưu rồi. Tiểu Ngưu thì á khẩu không trả lời được, kia ma đao rơi xuống Xông Hư đích trong tay, ai có bản lĩnh hổ khẩu trong rút rằng đây? Tiểu Ngưu vốn là Lao Sơn đích khí đồ, nếu trở về trộm thứ nói, thành công hoàn hảo, nếu không thành, nhưng cả mạng nhỏ đều cũng đáp trên rồi. Tiểu Ngưu đương nhiên hiểu được trong đó đích lợi hại quan hệ.

Tiểu Ngưu trong lòng bất ổn đích, nếu không đáp ứng, Quỷ Vương giận dữ dưới, lập tức sẽ ra tay giết chính mình.

Nếu đáp ứng, chính mình nơi nào có cái kia bản lĩnh à? Xông Hư trước mắt đối với chính mình khẳng định hận thấu xương, chính mình trộm rồi hãn phu nhân hãn có thể không biết, nhưng chính mình [phạm|làm] Nguyệt Ảnh, cấp cho tử hùنگ đeo nón xanh (Cắm sừng!), hãn nhưng là rành mạch đích.

Hãn muốn gặp rồi chính mình, phỏng chừng nói đều cũng chẳng muốn nói, phải đem chính mình cấp cho làm thịt. Ta như thế nào có thể trở về đây?

Quỷ Vương hướng Tiểu Ngưu đến gần vài bước, nói: "Ngươi Tiểu Ngưu, ngươi là một người thông minh, ta nghĩ ngươi nên biết làm như thế nào đích. Nếu ngươi không đáp ứng nói, ngươi chẳng những làm không thành ta đích nữ tể, hoàn lại sống không quá hôm nay. Ta không thể là Xà Vương, ta sẽ không nghe lời ngươi vô nghĩa đích."

Tiểu Ngưu gặp quỷ vương nghiêng rằng nghiêng lợi đích hình dáng, đích xác không phải hay nói giỡn. doc truyện tại . Này mà nếu hà vốn là hảo? Lúc này mới kêu tránh hằm té giếng, mới vừa thoát hiểm, lại đây phiền toái rồi. Hãn thầm nói: "Ta thật sự là năm xưa bất lợi à, ra cửa phải đụng với quỷ."

Tiểu Ngưu khó xử là lúc, hai nàng đang nhìn hắn, Xà Vương đang nhìn hắn, Quỷ Vương càng là không nháy mắt mà theo dõi hắn. Mỗi người nhìn hắn khi, tâm tình cũng không rất giống nhau. Vấn đề này đem Tiểu Ngưu cấp cho khó ở, hắn có thể đáp ứng sao? Không thể. Có thể không đáp ứng sao? Cũng không thể.

Tiểu Ngưu tại tại chỗ loạn chuyển trứ, suy tư về chính xác đích đáp án. Hắn thực hy vọng có thể có cá nhân thương lượng một chút, lựa chọn một vĩnh viễn không hối hận đích đáp án.

Lúc này, chỉ nghe một thương kính hữu lực đích thanh âm nói: "Tiểu Ngưu, người không cần khó xử, ta đến thay người giải quyết bọn họ." Đây thanh âm phi thường quen thuộc, Tiểu Ngưu không cần muốn nghĩ cũng biết là ai đến đây. Tưởng tượng đến này người, hắn trong lòng thì có chút khẩn trương. Đây người không phải cừ nhân, cũng không so với cừ nhân đối với chính mình đích uy hiếp tiểu. Người này đúng là Xông Hư.

Quỷ Vương bọn họ cũng là cả kinh, theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy từ xa xa nhanh chóng đi tới hai người, một trước một sau, phía trước đích người thanh bào nói quan, vẻ mặt sơn dương râu mép, nhìn qua thật sự hòa khí; phía sau đích người kia vốn là một vị cô nương, bạch y như tuyết, mỹ mạo như tiên, không phải người khác, đúng là làm Tiểu Ngưu [khiên|dắt] tràng quái [bụng|dạ dày], thủy chung mê muội đích sư tỉ Đàm Nguyệt Ảnh.

Vừa thấy đến hai người kia, Tiểu Ngưu hãi hùng khiếp vía đích, sợ Xông Hư lập tức cùng chính mình tính sổ. Cho nên Nguyệt Ảnh thôi, hắn ngã không thể nào sợ, dựa vào chính mình đích tiểu thông minh cùng với cùng nàng đích duyên phận, không sợ nói bất động nàng. Chỉ là đối với sư phụ như vậy đích lão giang hồ, hoa ngôn xảo ngữ sẽ không dùng được rồi.

Xông Hư đi đến Tiểu Ngưu trước mặt, ôn hòa mà nhìn thấy hắn, nói: "Tiểu Ngưu, người có khỏe không? Sư phụ cũng không có đem người cấp

cho đã quên." Hắn đích trên mặt chỉ có trường giả đích hiền lành, không có ác độc đích đe dọa.

Tiểu Ngưu nghe xong trong lòng đau xót, nói: "Sư phụ, đệ tử hoàn hảo, chỉ là thường xuyên tưởng niệm Lao Sơn, tưởng niệm 勞 trên núi đích thân nhân các."

Nguyệt Ảnh đã nhìn Tiểu Ngưu nói: "Lúc này sư phụ là cho người mang đến tin tức tốt đích. Phúc của người khí đến đây."

Nàng nói lời này khi, trên mặt vốn là bình tĩnh đích, vừa không có oán hận cũng không có phản cảm, này làm Tiểu Ngưu nhiều ít có chút an ủi.

Tiểu Ngưu hướng Xông Hư làm thi lễ, nói: "Sư phụ, đệ tử thật sự thực xin lỗi người, làm không ít cho người tức giận sự tình."

Xông Hư khoát tay chặn lại, rất lớn độ mà nói: "Chuyện quá đi tới, ta đều cũng đã quên. Người xem rồi sư phụ vốn là như thế nào đuổi này hai lão quỷ đích." Nói chuyện, vỗ trên lưng đích đao. Lúc này Tiểu Ngưu mới chú ý tới, bình thường cũng không lấy binh đao đích sư phó thế nhưng đã đeo đao, nhưng vừa thấy đến cái chuỗi...Này đao, Tiểu Ngưu trong lòng run lên, kia màu đen đích ngoại hình, rõ ràng đúng là ma đao thôi! Nhìn thấy chính mình âu yếm vật rơi xuống rồi sư phụ trong tay, Tiểu Ngưu trong lòng rất không vốn là tư vị nhân.

Kia hai ma vương cùng với hai vị tiểu mỹ nữ vừa thấy Tiểu Ngưu kêu Xông Hư sư phụ, đều cũng khí không đánh một chỗ đến. Quỷ Linh ngã chưa nói cái gì, Tiểu Thiên tức giận rồi, kêu lên: "Ngụy Tiểu Ngưu, người không phải nói người thoát ly Lao Sơn phái sao? Như thế nào trong nháy mắt lại vừa thành rồi chánh đạo người đây? Người rất bảo ta thất vọng rồi, ta cần với người nhất đao lưỡng đoạn." Nói đến người này, vẻ mặt đích ủy khuất cùng bi thương.

Tiểu Ngưu miệng giật giật, muốn nghĩ giải thích một chút, nhưng là vừa thấy đến Nguyệt Ảnh đang nhìn thấy chính mình đây, bèn vô luận như thế nào đã nói không ra lời rồi. Hắn bất đắc dĩ mà nhìn bọn hắn, thầm nói: "Ta thật là tốt cô nương à, các người chớ có trách ta. Ta thừa nhận hắn là sư phụ ta, đó là bởi vì Nguyệt Ảnh đích quan hệ à. Nguyệt Ảnh vốn là Lao Sơn phái đích, ta nếu muốn cùng nàng cùng một chỗ, ta phải biến thành người một nhà. Một ngày nào đó, các người sẽ lại hiểu rõ cái khổ của ta trung đích."

Lúc này Quỷ Linh nhìn Tiểu Ngưu, nước mắt tại hốc mắt trung chuyển trứ, nói: "Ngươi Tiểu Ngưu, ôi, người theo ta trong tưởng tượng đích không giống với, người nói chuyện như thế nào có thể không chắc chắn đây?"

Tiểu Ngưu vội vàng nói: "Không thể nào, không có không tính toán gì hết à, chỉ là ta..." Tại Nguyệt Ảnh cùng Xông Hư trước mặt, hắn không thể nói thật ra.

Quỷ Linh vội kéo Tiểu Thiên đích tay, nói: "Tiểu Thiên, chúng ta hai đi thôi, ta không nghĩ lại nhìn đến hắn rồi."

Tiểu Thiên hướng Tiểu Ngưu xì một tiếng khinh miệt, nói: "Hào, chúng ta đi thôi, hắn theo chúng ta không phải một cái nói đích. Ta còn muốn nói cho ngươi tỷ tỷ, người đã biến tâm rồi." Nói rồi, hướng hai vị ma vương [nhìn|xem].

Quỷ Vương gật đầu một cái, nói: "Cũng tốt, các người ở phía trước chờ chúng ta, chúng ta rất nhanh phải với các người hội hợp rồi."

Hai nàng cuối cùng nhìn nhìn Tiểu Ngưu, dắt tay mà đi. Nhìn bọn hắn đích thân ảnh càng ngày càng nhỏ, Tiểu Ngưu trong lòng khổ chuồn mất chuồn mất đích, rồi lại thúc thủ vô sách. Nếu không có Nguyệt Ảnh ở đây nói, hắn nhất định sẽ lại cùng hai nàng lập tức đi đích. Bắt gặp này một

màn, Xông Hư cũng không có nói cái gì, bởi vì hấn đích mục đích không phải này.

Nguyệt Ảnh nhưng lại cười lạnh nói: "Tiểu Ngưu, thật sự là sĩ đừng có ba ngày, quát mục tương xem a. Ngăn ngừa đích vài ngày, người thì có rồi điểm ngộ, thật sự là kẻ khác bội phục."

Tiểu Ngưu nhếch miệng cười, nói: "Sư tử, người không cần hiểu lắm ta à."

Xà Vương hừ nói: "Còn có cái gì hảo hiểu lắm đích. Người muốn kết hôn ta chất nữ cùng Quý Vương đích nữ nhi, ta nói cho người, đó là không có khả năng đích. Ta bây giờ cải biến chủ ý rồi, người đời này đều cũng đừng nghĩ, trừ phi người có thể đi theo chúng ta đi, gia nhập chúng ta tà phái."

Xông Hư nghe xong cười không ngừng, một loạt râu mép nói: "Hai vị lão quỷ, Ngụy Tiểu Ngưu là chúng ta Lao Sơn phái đích đệ tử, hấn nếu không tiến bộ, ta cũng không tin tưởng hấn sẽ lại đọa lạc đến gia nhập tà phái đích tình trạng. Hay là nói chính đề ba, các người quyết định khi nào thì hướng chúng ta chánh đạo đầu hàng đây?"

Xà Vương cười hắc hắc, nói: "Chúng ta hai lão gia hỏa, chỉ biết là thắng lợi, không biết đầu hàng."

Quý Vương thì nói: "Lỗ mũi trâu, của người khẩu khí càng lúc càng lớn lượng. Chỉ bằng người một, đánh thắng được chúng ta hai sao?"

Xông Hư đắc ý cười cười, nói: "Trước kia có lẽ không được, bây giờ nên có thể đích." Nói chuyện, từ trên lưng đem ma đao rút đi ra. Sáng loáng đích quang mang khiến người cả người lạnh cả người.

Hai vị ma vương vừa thấy, trong lòng đều cũng tại hồi hộp. Quý Vương lại vừa tưởng tượng, hấn bắt được ma đao thì thế nào? Hấn là hay không

phù hợp ma đao có được người đích điều kiện? Hãn bắt được cái chuôi...Này đao, có thể phát huy ra uy lực sao? Vậy thử xem tốt lắm.

Xà Vương triều hãn trước mặt một tiếp cận, nói: "Quý Vương, chúng ta làm sao bây giờ?"

Quý Vương nghĩ nghĩ, thấp giọng nói: "Người trước trên, thí chịu thực lực của hãn, chú ý rồi, nhiều lắm gia tăng cẩn thận. Này lỗ mũi trâu không thể là quân tử."

Xà Vương gật gật đầu, hướng Xông Hư trừng hai mắt, quát: "Lỗ mũi trâu, nhìn ta như thế nào thu thập người." Nói chuyện, Xà Vương tại tại chỗ xoay tròn rồi vài vòng, sau đó hai tay tề đuôi, chỉ thấy lưỡng đạo lục quang bắn nhanh mà ra, mang theo sắc bén đích khí thế.

Xông Hư cũng không có dùng đao, mà là đem đao cắm xuống mà, hai tay một đuôi, lưỡng đạo chói mắt đích hồng quang cũng là đồng thời phát ra. Chỉ nghe bịch đích một tiếng, hai loại nhan sắc đích quang đánh vào lập tức, hai người đích thân thể đều cũng quơ quơ, Xà Vương lung lay năm dưới, mà Xông Hư lung lay hai dưới. Sau đó, song phương đích quang mang tiếp tục bắn ra, giống tương hồ giống nhau dính cùng một chỗ. Trong chốc lát hồng quang dài chút ít, trong chốc lát lục quang dài chút ít đích, triển khai rồi rồi cứ chiến. Những người đứng xem có lẽ không cảm giác được áp lực đại, nhưng là hai người đích mặt chỉ chốc lát sau đều cũng trở nên hỏa hồng rồi.

Đang xem cuộc chiến đích Tiểu Ngưu bởi vậy cho ra kết luận, mặc dù Xông Hư so với Xà Vương lợi hại chút ít, nhưng nếu muốn đánh bại Xà Vương, cũng không phải ba chiêu hai thức chuyện, phải được nỗ lực nhất định đích đại giới. Tiểu Ngưu thầm nói: "Bởi vậy có thể thấy được, vừa rồi hãn đối phó ta đích thời điểm, cũng không có đem hết toàn lực à. Nói cách khác, ta Tiểu Ngưu đã sớm đã chết."

Quý Vương ở bên cạnh thấy rõ sở, cơ bản nhìn ra rồi Xông Hư đích thực lực. Hẳn biết bằng chính mình hai người đích hợp lực, đả bại Xông Hư không thành vấn đề, vấn đề vốn là kia đem ma đao đến tột cùng tại hẳn trong tay hảo làm cho bất hảo làm cho đây? Nếu bất hảo làm cho, chính mình có thể đem đao đoạt đi tới. Nhưng là một khi hảo làm cho, chính mình phải nguy hiểm rồi.

Xông Hư đột nhiên hô to một tiếng: "Rồi ngã xuống ba, lão [xà|rắn]." Chỉ nghe bịch đích một tiếng, quang mang lại là va chạm, Xà Vương về phía sau thụt lùi mấy bước, rốt cục hay là đứng lại, không có rồi ngã xuống. Mà Xông Hư lui hai bước.

Đối với như vậy đích kết quả, Xông Hư cũng không vừa lòng. Hẳn trong lòng đã động rồi khí, không khỏi một thân thủ, đem ma đao thao ở trong tay. Lúc này, Xông Hư không hề vậy nhân từ rồi, mà là vẻ mặt đích hung ác, mắng: "Hai lão ma quỷ, ta đem cho các người đi gặp diêm vương gia ba." Nói chuyện, hẳn đưa tay trong đích ma đao vũ động, nhưng thấy mấy đạo hồng quang một đạo so với một đạo mau về phía Xà Vương vọt tới.

Xà Vương vội vàng phát chiêu, nào biết nói đánh lên cường đại đích hồng quang sau khi, hẳn đích lực quang lập tức bị kích quay về. Xà Vương bị lực phản chấn đụng phải một té ngã. Quý Vương thấy kinh ngạc, vội vàng nâng dậy hẳn đến, cổ võ nói: "Không sợ, chúng ta lập tức đấu hẳn, [không cần thiết|không có thể] sẽ bại." Hẳn trong lòng nhưng lại tại cười khỗ, thật sự là không thể tưởng được, này Xông Hư cư nhiên cũng là ma đao đích hữu duyên người.

Mà Tiểu Ngưu nhìn càng là trợn mắt há hốc mồm. Hẳn không thể tưởng được ngoại trừ chính mình ở ngoài, ma đao tới ở trong tay người khác, đã giống nhau có thể phát huy ra uy lực đến. Mặc dù này uy lực không nhất định vốn là toàn bộ, khá vậy đủ dọa người đích rồi. Hẳn trong lòng nói thầm trứ: "Sự phụ như thế nào có thể để a đao phát huy uy lực đây?" Hẳn nhớ rõ ma đao đích có được người cần cụ bị hai điều kiện tài năng phát huy

ra một nửa đích uy lực. Đệ tam điều kiện, sư phụ vốn là tuyệt đối không cù bị đích. Nói như vậy, sư phụ cũng là theo ta cùng một ngày sinh nhật, nói cách khác, sẽ không xuất hiện trường hợp như vậy đích.

Tiểu Ngưu [lo sợ|bất an] bất an mà nhìn về phía Nguyệt Ảnh, chỉ thấy Nguyệt Ảnh sắc mặt đã trở nên tái nhợt, rất hiển nhiên, nàng cũng bị trước mắt đích tình cảnh kinh ngạc ngây người rồi. Nàng bắt được ma đao sau khi, cũng từng trộm thử qua, như thế nào thí đều không có cái gì hiệu quả, nàng còn tưởng rằng trộm sai rồi đây. Không nghĩ tới, này đao tới sư phụ trong tay, cũng không đồng người thường rồi. Nàng muốn nghĩ không rõ vì cái gì sẽ lại như vậy.

Nàng đích ánh mắt rơi xuống Tiểu Ngưu trên thân, liền có rồi chủ ý. Nàng hướng Tiểu Ngưu nhất chiêu tay, Tiểu Ngưu phải thí điên thí điên mà đi tới rồi, mỉm cười nói: "Chuyện gì, sư tử?"

Nguyệt Ảnh nghi hoặc mà nói: "Vì cái gì kia đao tại người cùng sư phụ trong tay đều cũng hảo làm cho, ta lấy đao nơi tay như thế nào mặc kệ xử dụng đây? Một chút hiệu quả đều không có, cùng bình thường đao giống nhau."

Tiểu Ngưu nghe xong, thần bí mà cười, nói: "Sư tử à, đây là bí mật, đúng vậy đích."

Nguyệt Ảnh sắc mặt trầm xuống, nhỏ giọng nói: "Tiểu Ngưu, người không phải luôn miệng nói yêu ta sao? Như thế nào như vậy một chút việc nhỏ người cũng không chịu nói, người không nghĩ cưới ta rồi?"

Tiểu Ngưu không dám đắc tội nàng, phải gật đầu nói: "Sư tử à, ta chỉ muốn hỏi người, người thích không thích ta?"

Nguyệt Ảnh rùng mình, do dự một chút mới nói: "Nếu không thích của người nói, ta trước kia sẽ lại cứu người sao? Người không phải rất

thông minh sao? Người nên hiểu được đích." Nói người này nói, nàng đích mặt có chút đỏ lên, động lòng người cực kỳ.

Nghe xong lời này, tái kiến mỹ nữ đích vẻ mặt, Tiểu Ngưu tâm hoa nộ phóng, chưa hoàn lại lo lắng cái gì phòng ngự người chi tâm không thể không có à? Hắn đem miệng tiến đến Nguyệt Ảnh bên tai, nhỏ giọng nói đứng lên. Nghe thấy tới Nguyệt Ảnh trên thân đích mùi thơm, Tiểu Ngưu tựa hồ đem nhân gian mọi sự đều cũng vạn rớt.

Thời điểm này, trận trên đã có một ít biến hóa. Thì phải là Xông Hư mặc dù cầm trong tay ma đao, cũng không có giống hắn muốn nghĩ đích như vậy, có thể đem hai lão quỷ đều cũng giết.

Quý Vương cùng Xà Vương sóng vai tác chiến, tình thế liền có rồi thật lớn đích biến hóa. Đang Xông Hư một mình đánh với Xà Vương khi, hắn dựa vào trứ ma đao đích uy lực giết được Xà Vương chỉ có chống đỡ lực, mắt thấy trứ muốn không được. Nhưng mà đang hai người cộng đồng ngăn cản khi, Xông Hư lập tức phải cảm giác lực bất tòng tâm rồi. Tại hai người đích đồng tâm hiệp lực dưới, Xông Hư chiếm không đến cái gì tiện nghi rồi, có thể nói, song phương đánh thành rồi ngang tay.

Đang Xông Hư phát hiện ma đao tại chính mình đích trong tay có thật lớn uy lực khi, hắn mừng rỡ như điên, nghĩ đến từ nay về sau có thể thiên hạ vô địch rồi. Nào biết nói không phải vậy trước kia, này hai người cùng tiến lên, chính mình phải cảm thấy nhất định đích áp lực rồi. Hắn nghe nói qua, Tiểu Ngưu ma đao nơi tay khi, ai đều cũng đỡ không được. Nhưng là vì cái gì đồng dạng là ma đao, tới chính mình trong tay sẽ không giống nhau rồi đây? Xem ra bí mật này còn phải tìm Tiểu Ngưu cỏi.

Nói lại Tiểu Ngưu, tiến đến Nguyệt Ảnh đích bên tai nói: "Không dối gạt sư tử người nói, cái chuôi...Này ma đao cũng không phải ai dùng [đều được] đích. Người dùng đúng là một cái bình thường đao, ta dùng tự thành rồi thần đao. Mà sư phụ xử dụng đây, mặc dù không bằng ta dùng trứ uy lực

đại, khá vậy có uy lực. Vì cái gì đây? Hắc đích bí mật chủ yếu có hai điều." Nói đến người này, Tiểu Ngưu lại có chút do dự rồi. Hắc thầm nói: "Này ma đao đích bí mật ít một người biết, phải ít một ít phiền toái cùng [gút mắt|rối rắm]."

Nguyệt Ảnh quay đầu nhìn Tiểu Ngưu, hỏi: "Vì cái gì? Nói a." Nàng đích đôi mắt đẹp trong tràn ngập rồi chờ mong cùng khát vọng.

Đó là một loại vô hình đích lực lượng, khiến cho Tiểu Ngưu quản không được miệng mình; hơn nữa, chính mình đích trong lòng vẫn muốn nghĩ lấy lòng nàng đích. Bởi vậy, hắc hay là nói: "Hắc đích bí mật vốn là, đệ nhất, [trì|cầm] đao người tu là nam nhân. Đương nhiên rồi, tùy tiện [người|cái nào] nam nhân lấy đao nơi tay, cũng là vô dụng. Đệ nhị điều trọng yếu nhất, [trì|cầm] đao người đích sinh nhật phải cùng ma đao yêu cầu đích cuộc sống tương xứng."

Đương nhiên còn có đệ tam điều, Tiểu Ngưu lược qua không nghĩ nói cho Nguyệt Ảnh, bởi vì nếu này đã nói cho nàng rồi, kia chính mình cũng thật đích không có gì bí mật đáng nói rồi. Vạn nhất ngày nào đó Nguyệt Ảnh không cẩn thận, đem bí mật nói cho rồi sư phụ, vậy chính mình đích cuộc sống có lẽ phải tai nạn trùng trùng rồi.

Nguyệt Ảnh nghe được khê gật đầu, lâm vào trầm tư, nàng có chút hiểu được rồi. Nàng đích ánh mắt rơi xuống giữa sân, nhìn thấy sư phụ cùng hai vị ma đầu đánh cho đang kịch liệt đây, có thể nói vốn là thiên hôn địa ám, cát bay đá chạy. Thời điểm này đích bọn họ, đã không phải đơn thuần đích đấu pháp rồi.

Xông Hư cũng không cố chính mình đích phong độ rồi, vũ động ma đao, chiếu hai người điên cuồng chém [loạn|bậy] tước, cấp bách mà hy vọng đem hai người chém thành kể ra đoạn. Kia hai người cũng không hàm hồ, trải qua một trận tử đích đánh nhau, đã tìm được rồi đối phó ma đao đích biện pháp, thì phải là tránh đi mũi nhọn, phát huy chính mình đích sở

trường, này biện pháp khiến cho Xông Hư vô pháp tại trong khoảng thời gian ngắn thủ thắng.

Nguyệt Ảnh thầm nói: "Không thể tưởng được ma đao lợi hại như vậy, sư phụ cư nhiên có thể lấy một địch hai, sư phụ này chỉ là vừa mới lấy đao, còn chưa đủ quen thuộc, giả lấy khi ngày, còn có ai có thể đủ ngăn cản đây?" Nguyệt Ảnh lúc này phi thường tiếc nuối, hận chính mình không phải nam nhân.

Mà Tiểu Ngưu nhìn Xông Hư đại lộ vẻ uy phong đích trường hợp, thầm nói: "Nếu thay đổi là của ta nói, này hai vị ma vương đã thi hoành đường trường. Đồng dạng dùng ma đao, người sẽ không như ta à! Này đệ tam bí mật người vĩnh viễn sẽ không biết đích.

Cho dù vốn là Nguyệt Ảnh, ta cũng phải gạt đi nàng. Ta nếu đem toàn bộ đích bí mật nói cho rồi người khác, chẳng khác nào đem chính mình đá vào vực sâu, ta nên phóng ra thông minh chút, đối với Nguyệt Ảnh cũng phải có điều giữ lại."

Nguyệt Ảnh đích đôi mắt đẹp chú ý trứ song phương đích đánh nhau, ngoài miệng hoàn lại thấp giọng hỏi: "Tiểu Ngưu, người nói ma đao yêu cầu đích phù hợp cuộc sống là cái gì thời gian?"

Tiểu Ngưu nghĩ nghĩ, cũng không có trực tiếp trả lời, nói: "Nếu người có biết sư phụ đích sinh nhật nói, người đã chỉ biết cái kia cuộc sống rồi." Hẳn cố ý hàm hồ của nó từ. Mặc dù như thế, Nguyệt Ảnh cũng nghe hiểu được rồi. Nàng thầm nói: "Xem ra sư phụ đã thực sự có kiềm giữ ma đao đích mệnh cách."

Lại vừa một lát sau nhân, Nguyệt Ảnh gặp sư phụ đánh lâu không dưới, mà trên mặt chảy mồ hôi hột, đã kêu nói: "Sư phụ, ta đến giúp người ba."

Xông Hư tự giữ thân phận, không chịu làm cho người ta hỗ trợ, hẳn một bên vũ đao, vừa nói nói: "Không cần rồi, người chiếu cố hảo sư đệ là đến

nơi."

Mặt ngoài vốn là quan tâm Tiểu Ngưu, trên thực tế đã có đề phòng đích ý tứ. Tiểu Ngưu nghe ra đến đây, thầm nói: "Như thế nào?"

Sợ ta chạy rồi sao?"

Trong nháy mắt, chỉ nghe hai ma cao kêu một tiếng, song phương lại vừa liều mạng một lần pháp lực. Nhưng thấy quang mang né khỏi, ba đích một thanh âm vang lên sau khi, song phương đều cũng về phía sau rời khỏi một đoạn, đợi trạm định sau khi, chỉ thấy Quỷ Vương cùng Xà Vương đích sắc mặt tái nhợt, khóe miệng cũng có rời vết máu, hiển nhiên vốn là có hại rồi. Mà Xông Hư đây, thoát nhìn chỉ là có chút mệt mỏi mà thôi. Hắn mặt mang theo mỉm cười, [vết đao|cắt] hướng ra ngoài, tùy thời đều cũng chuẩn bị tái chiến một ngàn hiệp.

Xông Hư cười nói: "Hai lão quỷ, không phục nói, chúng ta lại đánh như thế nào?"

Quỷ Vương hắc hắc cười không ngừng, nói: "Xông Hư, người cũng xem như một đời tông sư rồi, dựa vào ma đao theo chúng ta so chiêu, mặt của người da cũng không bạc oa!" Nói rồi, cùng Xà Vương nhìn nhau cười.

Xông Hư đích mặt đỏ lên rồi, nhìn thoáng qua hai vị đồ đệ, sau đó nói: "Đối phó các người mấy cái này tà môn lệch ra nói, nào có nhiều như vậy đích chú ý à, ta là tại vì dân trừ hại." Lời tuy như thế, nói được cũng không đủ cây ngay không sợ chết đứng, oai phong lẫm liệt.

Xà Vương xì một tiếng khinh miệt, nói: "Ít lấy mạnh miệng gạt người rồi. Người đừng đã quên, người lấy đích ma đao nhưng là chúng ta tà phái gì đó, người cần mặt không biết xấu hổ?"

Xông Hư giải thích nói: "Thứ này cũng không có ghi trứ" Tà phái" Hai chữ. Ai có bản lãnh, ai có duyên phận, thì phải là ai đích."

Quý Vương cười lạnh nói: "Xông Hư, cái chuôi...Này đao với người vốn là vô duyên đích. Ta dám nói, không dùng được bao lâu, cái chuôi...Này đao sẽ đổi lại chủ nhân đích."

Xông Hư nghe xong khó chịu, đem đao hướng tới trong lòng một ôm, sợ bị người đoạt đi, hỏi: "Vì cái gì? Hắn bây giờ ở trong tay ta đây, ai có bản lĩnh này đây?"

Quý Vương nói: "Chẳng lẽ người đã quên cái chuôi...Này đao là đến từ cho nơi nào rồi sao?"

Xông Hư nghĩ nghĩ, nói: "Hắn đến từ Tây Vực người nhà." Yêu cơ" Người Lệ Hoa gia." Vì biểu hiện chính mình đích địch thị, hắn đem" Tiên cơ" Nói thành" Yêu cơ".

Quý Vương một lau khoe miệng đích vết máu, nói: "Không sai, đã là chúng ta tà phái gì đó, hắn cuối cùng phải về đến chúng ta tà phái đích, không tin người bước đi trứ nhìn."

Xông Hư lắc đầu nói: "Sẽ không đích, sẽ không đích, ta mỗi ngày ôm hắn, ngã muốn nhìn ai có cướp chạy hắn đích bản lĩnh." Tại phát hiện chính mình dùng ma đao đều không phải là thiên hạ vô địch sau khi, Xông Hư không khỏi có chút mất mát rất sa sút tinh thần. Hắn không nghĩ ra nguyên nhân trong đó, vì cái gì chính mình đều không phải là thiên hạ vô địch đây? Chính mình đã có ma đao à!

Quý Vương thở hắt hắt vài khẩu thoải mái nhiều hơn. Vừa rồi đích đại chiến khiến cho bọn hắn tiêu hao không ít công lực, nếu tái chiến đi xuống, không ai hỗ trợ nói, hắn tin tưởng lẫn nhau nhất định sẽ lại đồng quy vu tận đích. May mắn Xông Hư không nghĩ liều mạng, hai người mới có thể còn sống.

Quý Vương không nghĩ để cho Xông Hư tâm tình khoái trá, nói nói: "Cái chuôi...Này đao đến từ Tây Vực người nhà, bọn họ khẳng định biết như

thế nào thu hồi cái chuôi...Này đao, như thế nào bảo vệ cái chuôi...Này đao đích. Cái chuôi...Này đao sở dĩ tới người trong tay, chủ yếu hay là Hắc Hùng Quái này nhà kẻ trộm trộm rồi đao. Nói cách khác, cho dù người chánh đạo anh hùng ngàn vạn lần, cũng không thể nại chi như thế nào."

Xông Hư cho rằng hắc nói được hữu lý, ngoài miệng lại nói: "Đã tới ta trong tay, hắc đúng là của ta, theo chân bọn họ nguơ nhà không quan hệ rồi. Các người trở về hảo hảo cùng những người khác thương lượng một chút, nhanh một chút đầu hàng ba, chúng ta chánh đạo xem tại các người chủ động nhận lầm đích phần trên, sẽ lại tha các người một cái mạng nhỏ đích." Lời này nói được rất cuồng vọng.

Lời này cực kỳ chói tai, Xà Vương mở ra miệng, đã nghĩ dùng thô tục mắng to vừa thông suốt. Quỷ Vương vội vàng che cái miệng của hắc, nói: "Được rồi, chúng ta trở về cùng băng vương câu thông một chút, nhìn hắc nói thế nào."

Xông Hư đắc ý nở nụ cười, nói: "Thức thì vụ giả vi tuần kiệt. Buông đồ đao, lập mà thành phật." Hắc cuộc đời đầu một hồi lấy một địch hai mà đánh hai vị cao thủ, trong lòng sáng cực kỳ. Hắc thầm nói: "Trong thiên hạ, còn có ai có thể là của ta đối thủ đây? Một chọi một, làm cho [cũng] đều không được]. Ma đao, ma đao, quả nhiên vốn là một cái hảo đao. Có được người, ta chẳng những có thể tung hoành thiên hạ, còn có thể đang võ lâm minh chủ. [nhiều]hơn...Năm] đích nguyện vọng mau cần thực hiện rồi, ta Xông Hư mới là thiên hạ đệ nhất à!" Hắc nhìn trong lòng đích đao ngân người.

Quỷ Vương xem xét thu Xà Vương, nói: "Lão [xà|rắn], chúng ta đi thôi."

Xà Vương biết chính mình một ngày nay ngày vốn là không thể chiếm được tiện nghi rồi, đã gật gật đầu.

Quý Vương hướng Xông Hư nói: "Xông Hư, chúng ta ngày khác tái chiến."

Xông Hư chỉ là chờ dẫn địa điểm gặt đầu, xem cũng không xem bọn hăn.

Quý Vương bèn cùng Xà Vương đi rồi, đi rồi vài bước, Quý Vương quay đầu lại [nhìn|xem] Tiểu Ngưu. Lúc này hăn trong mắt không có phần nô, không có chỉ trích, mà là có ý cười. Đây ý cười rõ ràng đại biểu cho hữu hảo cùng thưởng thức đích, làm cho Tiểu Ngưu nhìn khó hiểu của nó ý. Hăn thầm nói: "Chẳng lẽ hăn không hề hận ta rồi sao? Ta [kẹp|nách] tại hắc bạch trong lúc đó, thật sự là thế khó xử."

Lại nhìn Xông Hư, hay là giống đầu gối giống nhau đứng ở [chỗ|nơi|lúc ấy], quay về phía trong lòng đích ma đao phát ngốc. Lại nhìn Nguyệt Ảnh, Nguyệt Ảnh đã ở xem chính mình đây, cũng là vẻ mặt đích nghi hoặc. Nguyệt Ảnh nói: "Sư phụ vốn là làm sao vậy?"

Tiểu Ngưu cười khố nói: "Hăn có thể là rất cao hứng, rất hưng phấn rồi ba. Ôi, thay đổi ai đều đã giống nhau đích."

Nguyệt Ảnh lắc đầu nói: "Cũng chỉ bất quá vốn là bả đao thôi, có lớn như vậy đích mị lực sao?"

Lúc này, Xông Hư nói chuyện rồi: "Nguyệt Ảnh, mặc dù hăn chỉ là một cây đao, nhưng là hăn đích mị lực so với nữ nhân đều đại à. Tỷ như, hăn với các người sư mẫu so với nói, tại tâm lý của ta, hăn nhất định không thể so nàng đích tầm quan trọng kém đích."

Hăn đích ánh mắt hay là chích nhìn chăm chăm ma đao.

Lời này làm hai người đều cũng cảm thấy ngoài ý muốn. Nguyệt Ảnh thực hoài nghi sư phụ đích tinh thần ra khỏi mao bệnh. Tiểu Ngưu thì không cho là đúng, hăn biết, ai có ma đao, ai đích tâm tình đều đã bị ảnh hưởng. Chính mình lúc trước lấy đao nơi tay khi, đã đồng dạng đích hưng

phần, chỉ là khi đó chính mình đích biểu hiện không có giống sư phụ như vậy kinh người. Hắc thầ nói: "Muốn hay không muốn nghĩ một biện pháp đem ma đao lập tức đoạt lại đây? Chỉ là thật vất vả tìm được một quay về Lao Sơn phái đích cơ hội, nếu đoạt đao nói, phải có thể rút cuộc không thể cùng sư nương còn có Nguyệt Lâm làm bạn rồi, đã có thể mất đi Nguyệt Ảnh đích."

Nguyệt Ảnh đi vào Xông Hư, nói: "Sư phụ, chúng ta đi thôi, kia hai đại ma đầu đã đi xa rồi."

Xông Hư ôi rồi một tiếng, lúc này mới hướng xa xa nhìn lại, trên mặt lại vừa khôi phục rồi bình thường đích rõ ràng minh. Lúc này, hắc nghĩ tới vấn đề lớn nhất, phải mỉm cười nói: "Nguyệt Ảnh à, ta nghĩ cùng Tiểu Ngưu một mình nói nói mấy câu."

Nguyệt Ảnh ừ, hướng bên cạnh đi đến. Kia thân ảnh, động tác vẻ đẹp, cả Xông Hư này đang sư phụ đích đều cũng nghĩ thấy đã bị một chút đánh sâu vào, huống chi vốn là vẫn đối với nàng thềm thường ba thước đích Tiểu Ngưu đây.

Nguyệt Ảnh vừa đi xa, Xông Hư mà bắt đầu nói ra chính mình đích nghi vấn rồi.

MA ĐẠO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 108: Thuần Rượu Mỹ Nhân

Xông Hư đạo trưởng rất ưu nhã mà đem ma đao xuyên vào quay về vô đao, thu hồi lưu luyện đích ánh mắt, sau đó đứng cách Tiểu Ngưu có vài bước xa đích địa phương, hỏi: "Tiểu Ngưu, sư phụ muốn hỏi người mấy vấn đề." Hắn trên mặt mỉm cười, cùng trước kia giống nhau đích hiền lành, cùng vừa rồi muốn giết người đích hung ác bộ dáng phán nếu hai người, chính hắn tưởng rất bình dị gần người đích, nhưng mà tại Tiểu Ngưu đích trong mắt, nhưng lại nghĩ thấy nhân tính đáng sợ, nhân tính thiện biến. Tại hắn đích trong mắt, sư phụ không hề vốn là lần đầu gặp mặt đích cái kia sư phụ rồi. Chính mình đến bây giờ mới tính đối với sư phụ đích hình tượng nhận thức một ít rồi.

Tiểu Ngưu đã mỉm cười, cực lực làm bộ ngôn nghe kể từ đích hình dáng, có chút cúi đầu, nói: "Sư phụ, có chuyện người chỉ để ý hỏi đi, đệ tử không phải là người chính mình hài tử giống nhau thôi."

Xông Hư cười tủm tỉm địa điểm trừ đầu, nói: "Tiểu Ngưu à, tại ta đích mấy cái này trong hàng đệ tử, người là nhất có thể nói đích, cũng chỉ có người nói nói ta thích nghe nhất. Hảo, người là ta thật là tốt đồ đệ. Ta tới hỏi người, này ma đao đích bí mật đích cái gì?" Nói vài câu khách khí nói, Xông Hư rốt cuộc nhịn không được chính mình thật là tốt quan tâm.

Tiểu Ngưu đã hí mắt cười, thầm nói: "Người rốt cục lộ ra hồ ly cái đuôi rồi ba? Người bây giờ chích đối với ma đao cùng với cùng ma đao có quan hệ chuyện tình cảm hứng thú, người cũng không phải thật sự thích ta Tiểu Ngưu, mà là thích ta biết đến ma đao đích bí mật." Tiểu Ngưu rõ ràng rồi

một chút giọng, nói: "Ma đao đích bí mật thôi, sư phụ không phải đã từ chính mình đích thực tiễn trong biết rồi sao?"

Xông Hư về mặt đích hoang mang, nói: "Vốn là à, ta là tổng kết ra một chút kinh nghiệm rồi, nhưng hay là không quá hiểu được. Vì cái gì này ma đao tại trong tay của người uy lực cường đại, nhưng là tại tay của ta trong uy lực tuy có, nhưng là vốn là thật sự có hạn đích. Đây là cái gì nguyên nhân đây?" Hắc đích ánh mắt đều cũng mở to, bắn ra bức người đích quang mang. Này quang mang trong tuy có tò mò cùng cầu cùng, khả đồng khi cũng có tham lam cùng tàn khốc.

Tiểu Ngưu làm bộ suy tư, trong chốc lát mới nói nói: "Sư phụ, người về trước đáp ta một vấn đề, ta lại trả lời người."

Xông Hư rung mình, không thể tưởng được Tiểu Ngưu ở phía sau cũng không phải vậy thuận theo đích, trong lòng có chút không mau, nói nói: "Người nói đi, sư phụ nhất định rõ ràng không công mà trả lời người."

Tiểu Ngưu trực tiếp hỏi: "Sư phụ bây giờ hay không còn đem ta xem làm cho Lao Sơn đệ tử?"

Xông Hư [không lường lự|không suy nghĩ thêm] mà nói: "Đương nhiên rồi. Mặc dù ra khỏi kia đương tử sự tình, đối với người đã tha thứ người rồi, người đương nhiên hay là Lao Sơn đích chính tông đệ tử, hơn nữa là ta Xông Hư đích thứ sáu một đệ tử đích truyền." Hắc nói được phi thường trịnh trọng, khiến người không thể không thư.

Tiểu Ngưu nghe xong trong lòng ấm áp, sau đó nói: "Sư phụ, của người nói để cho đệ tử đem đi đích lo lắng cùng buồn rầu đều cũng quên hết, đa tạ sư phụ đích đại độ. Chỉ là sư phụ người thật sự bất kể giác kia kiện đại sự sao?" Vừa nói đến chuyện này, Tiểu Ngưu đích [tim đập|trống ngực] phải so với bình thường đều nhanh.

Xông Hư đích sắc mặt đối đối, nói: "Sư phụ nói chuyện giữ lời, ta bất kể giác rồi."

Tiểu Ngưu hỏi: "Vì cái gì?"

Này vấn đề thật sự đột nhiên, Xông Hư sững sốt, ôi rồi một tiếng, nói: "Việc này tuy là ta Lao Sơn chuyện, nhưng là cuối cùng, cũng là người cùng Nguyệt Ảnh trong lúc đó chuyện. Nghe Nguyệt Ảnh đích khẩu khí, nàng đã không hề oán hận người rồi, vậy ta này đang sư phụ đích còn có thể trách tội người sao?" Hắn đích thanh âm phi thường nhu hòa, biểu hiện ra một trường giả đích khoan dung cùng thông suốt đạt.

Tiểu Ngưu dài ra một hơi, nói: "Ta đây an tâm."

Xông Hư cười cười, nói: "Tiểu Ngưu à, người cái này theo ta trở về núi trên sao?"

Tiểu Ngưu nghĩ nghĩ, nói: "Sư phụ à, ta nghĩ niệm gia nhân của ta, ta nghĩ về nhà thăm bọn họ, chờ đối với cha mẹ hết một chút hiếu tâm sau khi, ta lại phản hồi Lao Sơn tới bái kiến sư phụ cùng sư nương."

Xông Hư ừ nói: "Kia cũng tốt. Chỉ là người sư nương không ngừng một lần theo ta nói cho người nhanh một chút trở về, thiệt nhiều học chút ít bản lĩnh, vì Lao Sơn phái đích hưng vượng cùng phát triển làm một ít cống hiến."

Vừa nghe đến sư phụ nói như vậy, Tiểu Ngưu trong lòng đau xót, lại cao hứng đối với sư nương chính là cảm kích cùng nhiệt tình yêu thương tình rồi.

Chỉ là tại sư phụ trước mặt, hắn không thể dừng cảm mà nhớ lại cùng sư nương lập tức khi đích ngọt ngào chuyện tốt. Mặc dù sư phụ không biết, nhưng là chính mình chung quy cảm thấy có chút áy náy. Loại cảm giác này chỉ có tại trước kia đang sư phụ vốn là hảo sư phụ đích thời điểm mới có

qua, bây giờ mặc dù cũng có, nhưng lại cảm giác chẳng phải mãnh liệt. Lý do rất đơn giản, sư phụ đều không phải là giống chính mình tưởng tượng đích cao thượng như vậy, lỗi lạc, hãn cũng có phi thường âm u đích một mặt. Hai ma đầu đích phê bình cùng trào phúng cũng không phải không có đạo lý đích.

Xông Hư còn nói thêm: "Ai đều là cha mẹ sinh đích, ta nghĩ tận hiếu, đáng tiếc à, bọn họ đã sớm mất."

Tiểu Ngưu hỏi: "Sư tỉ đã lập tức với người trở về núi sao?"

Xông Hư nhìn Tiểu Ngưu, nói: "Sư phụ, có thể hay không để cho sư tỉ theo giúp ta đến Hàng Châu đi vừa đi, ta có thiệt nhiều muốn nói với nàng nói đây."

Xông Hư nghe xong không nói, trầm tư trong chốc lát mới nói nói: "Cá nhân việc tư, sư phụ không nghĩ can thiệp nhiều lắm. Một hồi người tự mình hỏi nàng ba. Nếu nàng nguyện ý nói, ta này đang sư phụ đích mưu nhiên sẽ không phản đối. Nàng bây giờ đã không phải con của ta người vợ rồi." Nói đến người này, hãn đích giọng đạo lộ ra vài phần thê lương cùng bất đắc dĩ. Rất hiển nhiên, loại quan hệ này đích biến hóa, cũng là Xông Hư trước đó thật không ngờ đích. Tại hãn đích tâm trong mắt, giống Nguyệt Ảnh như vậy ưu tú đích cô nương chẳng những nên là hãn đích đệ tử, càng nên là hãn đích thân nhân, bây giờ nhưng lại thay đổi.

Tiểu Ngưu quan sát đến sư phụ đích vẻ mặt, trong lòng bất ổn đích, thầm nghĩ: "Từ nay về sau ta cùng sư phụ nói chuyện, được dài mấy tâm mắt rồi. Nếu sau này trở lại Lao Sơn, càng được chú ý sư phụ đích hành động a. Hãn không thể là một chút tiểu cừ, ngã có chút giống lão hồ ly rồi. Ta Tiểu Ngưu chỉ là một hài tử, đấu tâm mắt dù sao so với hãn kém một ít."

Không cần Xông Hư nhắc nhở, Tiểu Ngưu chính mình nói rồi: "Sư phụ vừa rồi hỏi ta cái gì vấn đề tới?"

Xông Hư cười, nói: "Ta hỏi người vì cái gì ma đao tại tay của ta trong uy lực không lớn, mà ở trong tay của người nhưng lại uy lực lớn như vậy?"

Tiểu Ngưu vỗ vỗ chính mình đích ót, nói: "Đừng, đừng, đối với, đúng là vấn đề này. Vấn đề này thôi, đệ nhất được từ ma đao đích bí mật nói lên." Nhắc tới này tra, Xông Hư ánh mắt đều cũng sáng, hắc đích hạng nặng tâm thần đều bị hấp dẫn rồi. Phía sau nếu ai từ sau lưng đánh hắc một cái tát, hắc nhất định trốn không thoát.

Tiểu Ngưu nói: "Sở dĩ tại người bình thường trong tay ma đao vô ích, là bởi vì vi không có duyên phận. Sư phụ lấy đao nơi tay, đã có uy lực, vốn là bởi vì sư phụ đúng là ma đao đích hữu duyên người."

Vừa nghe lời này, Xông Hư mặt mày hớn hở đích. Lời này nói đến rồi hắc đích tâm khảm trên, hắc cũng hiểu được ma đao đích hữu duyên người không ngừng hắc Tiểu Ngưu một, chính mình cũng là.

Xông Hư lại hỏi: "Vì cái gì ma đao tại tay của ta trong, không bằng ở trong tay người uy lực đại đây?"

Tiểu Ngưu đã sớm muốn nghĩ tốt lắm đáp án, bèn chậm rãi hồi đáp: "A, này thôi, cũng không có cái gì bí mật.

Chủ yếu nguyên nhân thôi, là bởi vì sư phụ vừa mới có được ma đao, đối với đao không đủ quen thuộc, đối với như thế nào vận dụng ma đao đã lạ lẫm. Ta đây, bởi vì dùng đao thời gian dài chút ít, tự nhiên phát huy đích uy lực đã lớn hơn một chút rồi."

Xông Hư bán tín bán nghi, nháy ánh mắt hỏi: "Đúng là vì vậy sao?"

Tiểu Ngưu nói: "Trừ lần đó ra, còn có thể có cái gì đây?"

Xông Hư trầm mặc rồi, sau nửa ngày mới nói: "Ta nghĩ đến còn có khác bí mật đây, này ngã có chút không ngờ rồi."

Tiểu Ngưu vẽ mặt thành khăn, nói: "Trên thực tế không phải như thế, sư phụ [nghĩ đến|hiểu] nhiều lắm."

Xông Hư nhìn cao xa đích bầu trời, vẽ mặt đích khổ tư trạng. Tiểu Ngưu không biết lại nói với hắn cái gì tốt lắm, hắn mới vừa nhìn phía Nguyệt Ảnh đứng thẳng đích địa phương, nàng đang ở cách đó không xa trừ lập trứ, thỉnh thoảng lại hướng bên này nhìn quanh trứ. Tiểu Ngưu thầm nói: "Nếu nàng có thể theo giúp ta quay về Hàng Châu nói, này dọc theo đường đi, ta nhưng là khoái hoạt tự thân tiên rồi."

Một hồi sẽ qua nhân, Xông Hư thu hồi ánh mắt, đối với Tiểu Ngưu nói: "Tiểu Ngưu à, người quay về Hàng Châu [sau khi|phía sau], nhớ rõ sớm một chút trở về. Lao Sơn cần phải người, sư phụ cần phải người, sư nương đã cần phải người."

Tiểu Ngưu cung kính mà nói: "Đệ tử tuân mệnh."

Xông Hư nhìn thấy cách đó không xa đích Nguyệt Ảnh, nói: "Người đi cùng nàng nói chuyện ba, cho nên nàng như thế nào trả lời người, ta đã có thể quản không được rồi."

Tiểu Ngưu vẽ mặt đích cao hứng, nói: "Đệ tử đi trước, không lâu trở về Lao Sơn hầu hạ sư phụ."

Xông Hư gật gật đầu, mỉm cười nói: "Hảo, hãy đi đi." Tiểu Ngưu bèn hướng Xông Hư thâm thi lễ, miết kết kết về phía Nguyệt Ảnh đi đến. Trong lòng tình như thế khoái trá đích thời điểm, ma đao đối với hắn mà nói, cũng không vậy trọng yếu rồi. Từ có ma đao sau khi, hắn phát hiện chính mình đích áp lực đã lớn. Bây giờ thật tốt à, không có đao một thân nhẹ.

Lại nhìn Xông Hư, đã xoay người đi rồi. Đi được rất nhanh, thần thái bay lên, giống một vị người tuổi trẻ giống nhau. Người [phùng|gặp] việc vui tình thần sáng à, ai tìm được ma đao, ai không hưng phấn đây? Tại đây một thời khắc, không có gì so với ma đao hoàn lại trọng yếu đích, có ma đao, hấn đích giấc mộng phải cách được không xa rồi.

Tiểu Ngưu đi tới Nguyệt Ảnh trước mặt, kêu một tiếng: "Sư tỉ."

Nguyệt Ảnh quay đầu, trong suốt đích đôi mắt đẹp thu trứ Tiểu Ngưu, nói: "Người cùng sư phụ nói xong nói rồi sao?"

Tiểu Ngưu uhm một tiếng, nói: "Nói xong rồi."

Nguyệt Ảnh lại hỏi: "Đều nói rồi chút ít cái gì?"

Tiểu Ngưu thâm tình mà nhìn nàng, nói: "Nói thiệt nhiều đây, không phải nói mấy câu có thể nói hết đích. Chúng ta sau này có thể chậm rãi nói đích, dù sao cuộc sống dài trứ đây."

Nguyệt Ảnh hỏi: "Cái gì sau này?"

Tiểu Ngưu lúc này mới nói: "Ta cùng sư phụ thỉnh cầu qua, cho người theo giúp ta quay về Hàng Châu, sư phụ không có ý kiến."

Nguyệt Ảnh đầu một lẹch ra, môi đỏ mọng nhấp mân, nói: "Hấn không có ý kiến, cũng không đại biểu ta không có ý kiến. Ta cũng không phải là người rãnh rỗi, nào có công phu đi theo người Hàng Châu. Ta cần cùng sư phụ trở về núi, trên núi còn có thiệt nhiều sự tình muốn ta hỗ trợ đây."

Tiểu Ngưu vội vàng ngăn lại nàng, cười nói: "Sư tỉ à, trở về núi là muốn trở về núi đích, nhưng là không cần vậy cấp bách thôi!

Sư tỉ à, van cầu người, theo giúp ta tới Hàng Châu ba! Ta đã thật lâu chưa cùng người cùng một chỗ rồi. Người có biết ta có cớ nào nhớ người,

cớ nào tưởng niệm người sao? Ta nghĩ người [nghĩ đến|hiểu] sắp nổi điên rồi." Nói chuyện, lớn mật mà tới rồi Nguyệt Ánh đích hai tay.

Tay nàng như thế mềm mại, như thế đích trắng ấm áp, như là ngọc điêu thành đích. Nguyệt Ánh cũng không có dùng sức giãy, chỉ là hừ một tiếng, nói: "Người không cần lại đùa ta chơi, của người nữ nhân cũng không ít."

Tiểu Ngưu vội vàng mà nói: "Mặc kệ có bao nhiêu nữ nhân, người đều là lòng ta trong đích đệ nhất nhân. Theo ta đi ba, theo theo giúp ta. Chúng ta nên hảo hảo trao đổi một chút, sau này chúng ta còn muốn kết làm vợ chồng đây." Nói chuyện, cầm lấy tay nàng, tại chính mình bên miệng hôn môi rồi một chút, hôn được" Sách" Một tiếng, giống hôn tại Nguyệt Ánh đích trong lòng.

Hắn cũng không biết, nàng có thể hay không đồng ý, có thể hay không theo chính mình về nhà.

Nguyệt Ánh nhẹ nhàng rút về chính mình đích tay, hướng bên cạnh đi rồi vài bước dừng lại, khẽ nhú mày, giống tại tự hỏi trứ. Tiểu Ngưu mở to hai mắt thu trứ nàng, tràn ngập rồi chờ mong cùng khát vọng. Hắn cớ nào hy vọng nàng có thể đáp ứng chính mình một hồi à. Chỉ cần nàng có thể đáp ứng, chính mình đúng là ma đao nơi tay khi, đưa cho bọn hắn [đi|được] đích.

Bực này đợi phảng phất biến thành một loại tra tấn. Tiểu Ngưu chú ý trứ Nguyệt Ánh đích vẻ mặt biến hóa. Một lát sau nhân, nàng mới mày giãn ra, nhìn Tiểu Ngưu nói: "Người đã như vậy có thành ý, được rồi, ta phải cùng người đi một chuyến. Bất quá người được đáp ứng ta mấy điều kiện."

Tiểu Ngưu mừng rỡ như điên, mạnh nhảy dựng, hoan hô nói: "Thật tốt quá, thật tốt quá. Người nói đi, có cái gì điều kiện, ta đều cũng đáp ứng người là được."

Nguyệt Ảnh chăm chú mà nói: "Đệ nhất, không được đối với ta vô lễ, vô luận vốn là nói chuyện, hay là động tác, cũng không có thể."

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Không thành vấn đề. Chỉ cần người không gật đầu, ta sẽ không chạm của người."

Nguyệt Ảnh không khỏi làm cho tức cười, nói: "[nghĩ đến|hiểu] mỹ à, ta như thế nào sẽ làm người chạm đây? Ta cũng không phải là mê gái."

Tiểu Ngưu nhếch miệng cười, nói: "Người tiếp theo nói đi." Nhìn thấy âu yếm đích mỹ nữ nở nụ cười, Tiểu Ngưu đã đặc biệt thoải mái. Hắn xem nàng cười đến so với nở rộ đích hoa đào hoàn lại mỹ đây, kia thuần túy đích xinh đẹp cùng với cao khiết đích khí chất, vốn là người khác có không có đích.

Nguyệt Ảnh một ôm bàng, không nhanh không chậm mà nói: "Đệ nhị, này một đường phía trên, người cũng phải nghe lời của ta, không cho phép đối với ta phát hào thi làm."

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Cũng không có vấn đề. Chúng ta ở chung tới nay, khi nào thì không phải người nói rồi tính? Ta cũng không có quản qua người."

Nguyệt Ảnh hừ một tiếng, nói: "Đệ tam, ta chỉ với người đến thành Hàng Châu, vào thành Hàng Châu sau khi, ta sẽ rời đi, ta không nghĩ đi theo tới nhà người. Như vậy bất hảo, bọn họ sẽ lại hiểu lầm đích, giống như ta đã là người đích phu nhân rồi."

Tiểu Ngưu thầm nói: "Theo ý ta đến, người đã là của ta phu nhân rồi." Nhưng hắn ngoài miệng vẫn nói: "Này đã theo người, chỉ là không thể với người ở chung càng nhiều đích thời gian, thật sự là tiếc nuối."

Nguyệt Ảnh âm thầm cười, nói: "Người không phải nói chúng ta sau này đích cuộc sống dài trứ đây, người cần gì phải nóng lòng nhất thời đây?"

Nàng đích ánh mắt nhu hòa nhiều hơn, thanh âm cũng ít rồi chút ít lạnh đậm, điều này làm cho Tiểu Ngưu cảm thấy lẫn nhau đích khoảng cách kéo vào một ít rồi.

Tiểu Ngưu hỏi: "Còn có đã không có?"

Nguyệt Ảnh lắc đầu nói: "Đã không có, ta tạm thời đã nghĩ đến nhiều như vậy, sau này tùy thời nghĩ đến tùy thời nói đi."

Tiểu Ngưu ừ, nói: "Tốt lắm, chúng ta trước tìm một chỗ ăn một chút gì ba! Ta còn không có ăn điểm tâm đây."

Nguyệt Ảnh gật đầu nói: "Vậy đi thôi."

Tiểu Ngưu về phía trước một thân thủ, nói: "Mời ba." Nguyệt Ảnh ừ, phải hướng phía trước đi đến. Tại Tiểu Ngưu trước mặt, nàng từ trước đến nay vốn là vun cao tại thượng đích. Tiểu Ngưu giống nam nhân khác giống nhau, đem nàng đặt ở cao nhất đích vị trí trên, làm cho Nguyệt Ảnh trong lòng cảm thấy nhất định đích thỏa mãn, không mau đích chuyện cũ bóng ma càng ngày càng nhỏ rồi.

Bọn họ đi tới một nhà không sai đích tửu quán, nơi đây còn có đơn độc gian đây, dựa theo Nguyệt Ảnh đích ý tứ, đã đúng là ăn hai bánh bao bước đi người. Nhưng là Tiểu Ngưu không nên có một bữa cơm no đủ không thể, vì vậy con gà thịt cá từ từ, đều cũng mang lên bàn đến.

Đang mùi thơm mãn mũi, chén bàn la nhóm khi, Tiểu Ngưu đập bẻ rồi đập bẻ miệng, cười nói: "Sư tỉ à, cũng không thể được uống chút rượu đây?"

Nguyệt Ảnh lấy đôi mắt đẹp quét tảo hắn, nói: "Tùy tiện ba, người nguyện ý phải uống ba."

Tiểu Ngưu vui vẻ, nói: "Sư tử, người yên tâm tốt lắm. Ta sẽ không uống nhiều, chỉ uống một chút." Sau đó kêu chủ quán cấp cho lấy đến một vò rượu. Đang đơn độc gian bên trong chỉ có hai người khi, Tiểu Ngưu cảm thấy mỹ mãn. Quay về phía bữa ăn ngon rượu ngon, hơn nữa tiên tử bàn đích mỹ nhân, Tiểu Ngưu đã có chút lòng say rồi.

Tiểu Ngưu tại chính mình cùng Nguyệt Ảnh đích trước mặt các xiêm áo một cái chén, nói: "Sư tử, người cũng uống một chút quán bar."

Nguyệt Ảnh nói: "Ta không thích thứ này, cũng sẽ không uống."

Tiểu Ngưu mỉm cười nói: "Sư tử, người có điều chẳng biết à. Rượu này thứ vốn là tốt thứ, thích hợp đích uống sẽ lại thư cân sống huyết, đối với thân thể có chỗ tốt đích."

Nguyệt Ảnh phản bác nói: "Không nhất định ba. Người nói đích mấy cái này ta thật không có bắt gặp, ta xem đến đích lộ vẻ rượu [sau khi|phía sau] nháo sự, rượu [sau khi|phía sau] không có đức, rượu [sau khi|phía sau] thất thổ, rượu [sau khi|phía sau] không phải người." Nàng nói được lưu chuyển như châu, thanh âm vô cùng mỹ, giống ca hát giống nhau dễ nghe, nghe được Tiểu Ngưu đều phải khuynh đảo rồi.

Tiểu Ngưu ha ha cười, [nhổ|vặt] cái bình trên đích tắc tử, dùng sức mà nghe thấy vài cái, nói: "Thơm quá à, nghe thấy đã nghĩ bay lên đến. Sư tử, [không|chưa ăn] qua cây nho đích, như thế nào sao biết được nói cây nho đích hương vị đây? Không tự mình nếm thử như thế nào sao biết được nói rượu gì chút - ý vị đây?" Nói chuyện, gấp khối thịt phiến cấp cho Nguyệt Ảnh, sau đó mới chính mình ăn một ngụm đồ ăn.

Nguyệt Ảnh thu trứ Tiểu Ngưu, thấy hân một bộ rất hưởng thụ đích hình dáng, giống ăn trường sanh bất lão được giống nhau đích mỹ, sẽ thấy lần hỏi: "Thực sự có tốt như vậy uống sao? Người không phải tại gạt ta ba?"

Tiểu Ngưu lại vừa ngã một ly, uống nửa chén, nói: "Sư tử à, này rượu thôi, ta uống vốn là nghĩ thấy thật sự sảng thích. Cho nên người thôi, lần đầu uống khẳng định không thói quen thích. Nhưng là nếu uống nhiều một ít, uống lâu, người sẽ lại cảm nhận được hẳn thật là tốt chỗ thích. đọc truyện tại . Đang người học được sau khi, nếu thời gian dài quá, không uống hẳn, người sẽ tưởng niệm hẳn thích."

Nguyệt Ảnh trắng bệch Tiểu Ngưu liếc mắt, nói: "Có vậy huyền sao? Người là tại hay nói giỡn ba. Từ người miệng đi ra nói, lộ vẻ giả thích."

Tiểu Ngưu cười hắc hắc nói: "Sư tử à, ta cũng không phải khuyên người thế nào cũng phải uống rượu. Nếu ta ngạnh khuyên người nói, người còn tưởng rằng ta đối với người dụng tâm không tốt đây. Ta Tiểu Ngưu nếu không vốn là người tốt, ta cũng sẽ không đối với người lấy tay đoạn thích." Tiểu Ngưu tự cho là nói được rất hấp dẫn.

Nguyệt Ảnh hừ một tiếng, nói: "Nói cho cùng nghe, người không có đối với ta dùng qua thủ đoạn sao? Ta cùng Mạnh Tử Hùng thành thân thích ngày đó buổi tối, người là như thế nào tìm được ta thích? Không phải dùng hạ lưu thủ đoạn sao?"

Tiểu Ngưu vừa nghe, mặt hiện lên xấu hổ, nói: "Chỉ có kia sự kiện, ta thật sự thấy thẹn đối với người, ta mỗi lần nhớ tới đến, trong lòng đều cũng rất khó chịu."

Nguyệt Ảnh ánh mắt như kiếm, nói: "Cái này đầy đủ nói rằng rồi người người này nhân phẩm rồi, như thế nào giải thích, cũng không có cách làm cho kia sự kiện không có phát sinh."

Tiểu Ngưu cắn cắn môi, nói: "Sư tử, chuyện này trên, ta là tội đại ác vô cùng. Người đúng là đem ta chém thành thịt nát rồi, ta cũng sẽ không có một chút câu oán hận thích. Ta tùy thời đều cũng chuẩn bị trứ người tới lấy

ta này mệnh." Hắn nói được phi thường chân thành, đã nói được phi thường [động tình|xúc động|gợi tình|sinh lòng ái mộ].

Nguyệt Ảnh nghe xong hốc mắt ửng đỏ, nói: "Tiểu Ngưu, người biết không? Khi ta tỉnh lại, biết đã xảy ra chuyện này sau khi, ta người thứ nhất cảm giác là cái gì, người biết không?"

Tiểu Ngưu cười khố nói: "Nhất định là tâm đều cũng nát ba."

Nguyệt Ảnh mị rồi mị đôi mắt đẹp, một bộ trầm thống đích hình dáng, nói: "Ta người thứ nhất cảm giác đúng là ta chính mình vốn là bản đích, ta không nên sống thêm đi xuống rồi."

Tiểu Ngưu vội vàng nói: "Người không nên nghĩ như vậy, hết thầy đích tội ác đều cũng tại ta đích trên thân. Người là thụ hại người, người là vô tội đích, người cũng không nên khô việc ngược à."

Nguyệt Ảnh nhìn chăm chăm Tiểu Ngưu đích mặt, nói: "Lúc ấy ta chỉ muốn chết, nhưng không có chết thành, sư nương khuyên can rồi ta."

Nàng nói ta không có sai, ta còn tuổi còn trẻ, nên đừng cảm mà sống sót, nếu trong lòng bất bình hành nói, có thể báo thù tới. Lúc ấy ta tưởng tượng với, nếu ta phải chết, ta cũng phải trước hết giết rồi người mới là."

Tiểu Ngưu nghe được hời hợt khiếp vía, không thể tưởng được sư nương vì khuyên can Nguyệt Ảnh bất tử, thế nhưng cố võ Nguyệt Ảnh sát chính mình.

Vậy hắn không rõ, Nguyệt Ảnh vì cái gì không có tìm chính mình báo thù đây? Tiểu Ngưu từ đáy lòng mà nói: "Sư nương nói đúng, nếu thay đổi ta là nàng, ta cũng sẽ nói như vậy đích. Nhưng người cũng không có đi tìm ta à."

Nguyệt Ảnh tiếp theo nói: "Ta đích xác xuống sơn, cũng quyết định tìm người báo thù. Nhưng là đi đến nửa đường trên, ta lại vừa cải biến chủ ý rồi. Lòng ta muốn nghĩ, ta đúng là giết người lại có gì hữu dụng đâu? Chỉ có thể giải hết giận, cũng không thể đủ giải quyết vấn đề. Bây giờ ta là tử hùnh đích thê tử, nhưng lại thất thân cho người. Vậy, ta bây giờ phải làm một lựa chọn rồi, cần thôi tuyền người, cần thôi tuyền hãn, nhưng là ta phải khảo nghiệm các người một chút, bắt gặp để ai thật sự yêu ta. Đang nghĩ ngợi như thế nào khảo nghiệm các người khi, ta gặp Quỷ Vương, chúng ta đánh đã đứng lên, ta rõ ràng có thể chạy đích, nhưng lại làm bộ không địch lại, cho hãn lấy ở. Ta biết hãn là tới hoàng cung đang kém đích, ta cũng biết hãn nhất định sẽ không giết ta. Quả nhiên, tại Quỷ Linh đích đề nghị dưới, hãn đem ta đưa đến rồi hoàng cung. Người dùng đã cho ta thật sự bị hãn cấp cho đã không chế, kỳ thật hãn rất đánh giá thấp ta rồi. Ta tại bị hãn bắt [sau khi|phía sau] không lâu, ta cũng đã có năng lực khôi phục tự do rồi. Nhưng ta không có, ta đang chờ nam nhân đến tìm ta."

Tiểu Ngưu ôi rồi một tiếng, không thể tưởng được nơi này cạnh có lớn như vậy đích nội tình, liền hỏi nói: "Vì vậy, người để lại ra tin tức, nói người bị bắt rồi?"

Nguyệt Ảnh ừ, nói: "Ta suy nghĩ, ai có thể trước đến đây? Nếu hai người các người đồng thời biết, khẳng định đều đã tới. Kết quả không thể tưởng được sẽ là cái kia hình dáng, rất ra ngoài ta dự kiến rồi. Ta lựa chọn đích trượng phu đã theo ta trong tưởng tượng đích không giống với, ta nghĩ đến hãn mới là yêu nhất ta đích, vì ta có thể đem mệnh đều cũng đáp trên, kết quả không phải vậy trước kia."

Tiểu Ngưu đắc ý cười, nói: "Kết quả là ta đi kinh thành, tiến vào hoàng cung, một người một ngựa mà đi cứu người. Khi đó ta thật sự không có nắm chắc cứu cho ra người, ta nghĩ đến người là thật đích [bị nắm|chộp] rồi. Lúc ấy ta đã quyết định phá phủ trăm thuyền đích quyết tâm, trừ chết cũng

muốn [hợp lại|liều mạng] một cái. Ta không thể trơ mắt mà nhìn người rơi vào hố khẩu."

Nguyệt Ảnh gật gật đầu, nói: "Thế sự khó liệu, tới tìm ta đích, không phải ta đích trượng phu, mà là ta đích cừu nhân. Người đối với ta đích chân tình, tại nơi một thời điểm đã tìm được nguyên vẹn chứng minh. Này so với người bình thường theo ta nói một ngàn câu một vạn câu lời ngon tiếng ngọt đều cũng dùng được."

Tiểu Ngưu nói: Đường xa biết mã lực, lâu ngày gặp người tâm", người có biết rồi chi tâm ta ý là tốt rồi. Bây giờ người hoàn lại đem ta đang cừu nhân sao?"

Nguyệt Ảnh đứng đắn mà nói: "Nếu người hay là ta đích cừu nhân nói, chúng ta còn có thể ngồi ở lập tức ăn cái gì sao?" Nói chuyện, Nguyệt Ảnh đột nhiên cầm lấy rượu, một ngửa cổ uống một hớp lớn.

Tiểu Ngưu ôi rồi một tiếng, khuyên nhủ: "Uống chậm một chút, người là tay mới."

Đang Nguyệt Ảnh buông chén rượu khi, đã ho khan đứng lên, mở ra mặt cười đều cũng ửng đỏ rồi. Tiểu Ngưu quan tâm nàng, vội vàng để sát vào nàng, nhẹ nhàng mà vỗ nàng đích phía sau lưng, khiến nàng có thể dễ chịu chút ít, mà trong lòng lại nói: "Nếu Nguyệt Ảnh học xong uống rượu, kia không thể là chuyện xấu à. Sau này chúng ta trở thành vợ chồng, nàng có thể theo rượu rồi. Kia cũng thật tốt à! Có nàng ở bên cạnh, không uống đã túy à!"

Nguyệt Ảnh ho khan tiếng xé gió ít hơn khi, tại Tiểu Ngưu đích khuyên bảo dưới, ăn một ngụm đồ ăn dè dè, như vậy quả nhiên dễ chịu một ít rồi. Nguyệt Ảnh lúc này mới sẵn giọng: "Tiểu Ngưu, người không phải nói rượu vốn là tốt thứ sao, như thế nào như vậy cay?"

Tiểu Ngưu nhìn thấy âu yếm đích mỹ nữ bị rượu cay được đôi mắt đẹp trong đều có rồi nước mắt, trong lòng có chút bất an, vội vàng giải thích nói: "Lần đệ nhất uống rượu là như thế này đích, sau này thói quen rồi đã thì tốt rồi. Sau này vốn là càng uống càng yêu uống, càng uống càng muốn nghĩ uống à." Nói chuyện, chính mình lại vừa [phạm|làm] một ly.

Tiểu Ngưu gặp Nguyệt Ảnh không ngại rồi, lại hỏi: "Sư tỉ à, người đã đã không hận ta, ta đã thông qua của người khảo nghiệm rồi, vậy người khi nào thì rời đi Mạnh Tử Hùng, chính thức gả cho ta đây?"

Nguyệt Ảnh nghe thế một vấn đề, sắc mặt lại vừa nghiêm túc đứng lên, nói: "Ta đã quyết định rời đi hẳn rồi."

Tiểu Ngưu hỏi: "Các người đích hôn sự vốn là sư phụ quyết định đích, hẳn quay về đồng ý sao?"

Nguyệt Ảnh hồi đáp: "Bắt đầu sẽ không đồng ý đích, bất quá bây giờ hẳn đồng ý rồi."

Tiểu Ngưu khó hiểu mà hỏi thăm: "Vì cái gì đây?"

Nguyệt Ảnh nói: "Bởi vì hẳn chiếm được ma đao."

Tiểu Ngưu vừa nghe ma đao, không khỏi chau mày, thứ này vốn là chính mình đích, bây giờ nhưng lại đổi chủ, điều này sao không làm...Thất vọng ngưu tỷ tỷ đây. Một ngày nào đó, ta còn là muốn đoạt lại tới, ta mới là ma đao đích chân chính chủ nhân. Chỉ là này đao rơi xuống Xông Hư trong tay, đã cùng Nguyệt Ảnh có quan hệ.

Tiểu Ngưu dừng ở nàng, nói: "Ý của người là..."

Nguyệt Ảnh hồi đáp: "Khi ta đưa ra cùng tử hùng giải trừ vợ chồng quan hệ khi, sư phụ rất tức giận, nhưng cuối cùng hướng ta đưa ra một gạt nghèo đích yêu cầu. Hẳn nói, chỉ cần ta có thể bắt được ma đao, giao cho

rồi hắn, hắn sẽ đồng ý, ta lúc này mới đi ra tìm người. Không nghĩ tới người bị bọn họ bắt được, đối với người vừa thấy có người cứu người rồi, sẽ không nhất định ta động thủ rồi, ta phải động thủ trộm đao."

Tiểu Ngưu nháy ánh mắt nói: "Người có biết ta [bị nắm|chộp] rồi?"

Nguyệt Ảnh ừ, nói: "Ta biết, chỉ là có người quan tâm người, có người trợ giúp người, ta cũng không cần phải lại quan tâm rồi." Nói đến người này, Nguyệt Ảnh đích trong giọng nói có chút chua xót chút - ý vị, Tiểu Ngưu nghe được đi ra, trong lòng ấm dương dương đích, so với Nguyệt Ảnh thân hắn một chút hoàn hảo chịu đây.

Tiểu Ngưu lại hỏi: "Người từ Quý Vương bọn họ trong tay trộm thứ, kia khó khăn nhưng đủ đại đích."

Nguyệt Ảnh đôi mắt đẹp một mị, như là lâm vào hồi ức trật trật. Nàng mỉm cười, nói: "Không thể là thôi! Cái kia Quý Vương tinh rất, từ hắn trong tay trộm đao, thực so với từ lão hổ miệng cướp ăn hoàn lại khó, người cũng biết hắn đem đao đặt ở nơi nào rồi sao?"

Tiểu Ngưu thuận miệng đáp: "Kia nhất định là an toàn nhất đích địa phương rồi, phỏng chừng vốn là đặt ở trong bao quần áo, thời khắc không rời mà đặt ở bên người."

Nguyệt Ảnh nói: "So với...Kia một hoàn lại nghiêm trọng đây, hắn đem đao gói lên đầu dưới, trở thành gói đầu. Nếu không đưa hắn đích đầu dờ, vốn là không thể đạo đao đích."

Tiểu Ngưu đến đây hứng thú, ánh mắt tỏa sáng mà nói: "Kia nhất định phải nghĩ biện pháp rồi, nhưng này biện pháp không được tốt muốn nghĩ."

Nguyệt Ảnh đặc ý cười, nói: "Này không làm khó được ta à! Ta đã nghĩ rồi một biện pháp, đưa hắn đích thân thể thay đổi một vị trí, ta đã sắp đao bắt được trong tay. Sau đó chạy trốn rất nhanh, sợ bị hắn cấp cho đuổi theo."

Kết quả đây, hắn rất cảnh giác, rất nhanh phải đuổi tới. Bởi vì ta vốn là cùng sư phụ đang xuống núi đích, ta cũng không sợ Quỷ Vương, ta đã sắp hắn dẫn tới sư phụ trước mặt. Kết quả hắn vừa thấy đến sư phụ tại, đánh cũng không đánh bỏ chạy rồi."

Tiểu Ngưu nói: "Quỷ Vương đích bản lĩnh mặc dù không sai, nhưng cùng sư phụ đánh, chỉ sợ cũng không có phần thắng, huống chi còn có người này không sai đích trợ giúp đây." Nghĩ thầm rằng nàng rốt cuộc chỉ dùng để cái gì biện pháp đem Quỷ Vương đầu dưới đích đao cấp cho bắt được tay đích đây? Nàng mỹ nữ thật là có bản lĩnh.

Nguyệt Ảnh cười, nói: "Nếu hắn thực có nói, chúng ta thầy trò hai muốn đánh bại hắn, cũng phải phí một chút công phu rồi."

Tiểu Ngưu quan tâm đích không phải này, hắn hỏi: "Sư tỉ, sư phụ bắt được trong tay sau khi, có phải là thật cao hứng đây?"

Nguyệt Ảnh gật đầu nói: "Kia còn dùng nói thôi! Ta lớn như vậy, chưa thấy qua hắn như vậy hưng phấn qua. Hắn bả đao vũ đứng lên, kia cổ lực lượng đem trước mặt đích đại thụ đều cũng chém ngã rồi, hắn mới tin tưởng đây là thật sự ma đao. Hắn đệ nhất là cười to, cười đến kinh thiên động địa, tiếng cười qua đi, hắn vừa khóc rồi, khóc được bất tỉnh bầu trời tối đen mà, lại vừa như đại giang vỡ đê. Hắn đích tâm tình rất kích động, ta thật lo lắng hắn là bị bệnh."

Tiểu Ngưu cười thầm, thầm nói: "Chuyện này nói rằng rồi cái gì? Nói rằng hắn đều không phải là vốn là một an tâm tu đạo người."

Hắn đích dã tâm sớm đã có rồi, đối với ma đao đích thèm thường cũng không biết đã bao lâu. Ta Tiểu Ngưu đã từng tìm được qua ma đao, nhưng là cũng không có giống hắn như vậy, cùng cần nổi điên rồi giống nhau."

Tiểu Ngưu ôi rồi một tiếng, nói: "Nguyên lai là như vậy à. Người cho hắn bắt được rồi đao, hắn sẽ cùng ý cho người tự do."

Nguyệt Ảnh hỏi: "Tiểu Ngưu, người là một người thông minh. Người nói một chút, dùng đao đối lại tự do, có phải là rất không có lời?"

Tiểu Ngưu lắc đầu, mỉm cười nói: "Không phải đích, ta nghĩ thấy người đích tự do mới là trọng yếu nhất đích. Nhất là người, người giải trừ rồi cùng hãn đích quan hệ, chúng ta tài năng kết làm vợ chồng."

Nguyệt Ảnh nhướn mày, sáng giọng: "Đừng xem ta giải trừ rồi cùng hãn đích quan hệ, ta cũng không có đáp ứng muốn gả cho người à."

Tiểu Ngưu vẻ mặt đau khổ, nói: "Sư tỉ, ta nhưng là người chân chính đích người thứ nhất nam nhân a."

Nguyệt Ảnh hừ nói: "Kia lại vừa như thế nào? Ta đã có thể có người thứ hai, đệ tam, hoặc là đệ tứ từ từ."

Nói lời này khi, nàng đích mặt mắt cỡ đỏ. Dù sao loại này nói cùng nàng đích cá tính tương mâu thuẫn, không phải nàng sẽ nói đích.

Tiểu Ngưu nhìn so với hoa kiều, so với ngọc thơm mát đích mỹ nữ, tâm thần câu túy, nói: "Sư tỉ à, không phải ta làm thấp đi này nam nhân. Trong thiên hạ, ngoại trừ ta ở ngoài, bọn họ đều cũng không xứng với của người."

Nguyệt Ảnh khó hiểu hỏi: "Người xứng đôi sao?"

Tiểu Ngưu cười tủm tỉm mà nói: "Ta ít nhất so với bọn hãn mạnh mẽ. Hơn nữa ta đối với người vốn là một đám chân tình, vì người, ta cái gì đều có thể thông suốt đi ra ngoài."

Nguyệt Ảnh hỏi: "Lúc này ma đao tới sư phụ trong tay, chi tâm người trong nhất định rất khó chịu ba?"

Tiểu Ngưu cười cười, nói: "Với người so sánh với, hãn chỉ là một khối phế thiết mà thôi."

[nguyệt] ứng với kinh ngạc nói: "Người thật sự nghĩ như vậy sao?"

Tiểu Ngưu nặng nề mà gật đầu nói: "Đương nhiên rồi, tại lòng ta trong mắt, không có gì so với người quan trọng hơn đích, người là lòng ta trong mắt đích nữ thần, người theo ta đích cha mẹ chiếm đồng dạng trọng yếu đích địa vị."

Nguyệt Ảnh nghe xong cười, nói: "Đừng nói như vậy à, người như vậy vừa nói, ta giống như đều cũng thành rồi trường bối của người, người đều phải quản ta gọi là a di rồi."

Lời này vừa ra, Tiểu Ngưu vui vẻ mà nở nụ cười, Nguyệt Ảnh đã nhẹ giọng cười rộ lên, hai người trong lúc đó đích khoảng cách giống như lại vừa kéo gần lại không ít. Tiếng cười dừng lại, Tiểu Ngưu đem chính mình đích cái chén mẫn trên. Nguyệt Ảnh nói: "Đến, cho ta đã đến chút ít."

Tiểu Ngưu thấy cao hứng, nói: "Hảo, có người theo giúp ta, chỉ mong dài tủy không cần tỉnh." Nói rồi, cấp cho nàng rót rượu.

Nguyệt Ảnh sáng giọng: "Chỉ cần người quân tử một chút, ta có thể cùng người."

Tiểu Ngưu đoán khởi cái chén, nói: "Chỉ cần người cao hứng là tốt rồi, ta cái gì đều cũng y người." Nói chuyện, uống một hơi cạn sạch, như là đem ngọt ngào đích hạnh phúc đều cũng uống xong đi.

Nguyệt Ảnh đã nhấp một ngụm, lúc này đích cảm giác không phải vậy kém. Tiểu Ngưu lại đoán trang Nguyệt Ảnh, thấy nàng mặt cười ửng đỏ, hai tròng mắt như nước, bạch y trắng tuyết, kia khí chất, kia động tác từ từ, thật có thể nói là tiên tư linh thái, phải cả nàng đích mỗi một căn ngón tay, tìm khắp không ra cái gì mao bệnh, thực bị cho là trên vốn là hoàn mỹ đích nữ tử rồi. Hơn khó được chính là, nàng trước kia đối mặt Tiểu Ngưu khi quán có ngạo khí cùng lãnh đạm, đã thiếu thiệt nhiều. Xem ra, Tiểu Ngưu tại chi tâm nàng trong mắt đã có vị trí.

Tiểu Ngưu hỏi: "Sư tử, ta đã thông qua của người khảo nghiệm rồi ba?"

Nguyệt Ảnh hỏi: "Người là chỉ kinh thành lần này sao?"

Tiểu Ngưu gật đầu. Nguyệt Ảnh nói: "Lần này đích khảo nghiệm vốn là thông qua rồi. Bất quá còn chưa đủ, nếu muốn để cho ta giả cho người, còn phải có lần thứ hai, lần thứ ba từ từ, người cần phải nhận được trụ à, ta cũng không phải một dễ dàng như vậy đối phó đích nữ hài tử."

Tiểu Ngưu cười, rất tự tin mà nói: "Hoan nghênh người khảo nghiệm ta, chỉ là lần tới dừng...Nửa vậy dọa người rồi. Trong hoàng cung nhiều đáng sợ à, cái kia hoàng đế thoát nhìn giống một cái dã lang, cái kia thái tử giống một cái dã con chó, bọn họ đều cũng đối với người chảy ròng nước miếng. Ta bây giờ nhớ tới đến đều cũng hãi hùng khiếp vía đích, sợ người có hại à."

Nguyệt Ảnh không cho là đúng, nói: "Ăn được khổ trong khổ, mới là người trên người thôi! Ta đích bản lĩnh không tính cao, nhưng là ta nếu muốn chạy nói, đúng là Quý Vương bọn họ cũng không nhưng nề hà."

Tiểu Ngưu tán dương: "Đó là đương nhiên rồi. Tại chúng ta này mấy đồ đệ trong, sư tử nhưng là ưu tú nhất đích một, cả Đại sư huynh đều cũng được cho người ba phần. Chỉ là ta có chút không rõ à?"

Nguyệt Ảnh hỏi: "Có cái gì không rõ đích?" Nàng đích đôi mắt đẹp rơi xuống Tiểu Ngưu đích trên mặt.

Tiểu Ngưu nói ra rồi chính mình đích nghi vấn: "Này bốn nam đồ đệ trong, Mạnh Tử Hùng cũng không phải ưu tú nhất đích, nhưng người vì cái gì không ngừng mà muốn giả hân? Ta nhiều lần khuyên người, người cũng không nghe. Ta nghĩ quá nhiều ít quay về vấn đề này, thủy chung không nghĩ hiểu được."

Nghe nói như thế, Nguyệt Ảnh trầm mặc rồi, cũng đang kinh đứng lên, nói: "Người thật sự muốn nghe?"

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Ta rất muốn biết, Mạnh Tử Hùng đến tột cùng có gì đặc biệt hơn người đích địa phương, làm cho người một lòng một dạ mà muốn nghĩ cho hãn đang phu nhân, mà đối với ta làm như không thấy. Chẳng lẽ hãn có rất nhiều địa phương cho người yêu sao?"

Nguyệt Ảnh buồn bã cười, nói: "Việc này đích nguyên nhân thật sự nhiều, nếu để cho ta từ trong nội tâm tuyển một người nam nhân xuất giá nói, ta thà rằng gả cho người, cũng sẽ không gả cho hãn."

Lời này Tiểu Ngưu thích nghe, nói: "Vốn là à, ta cho rằng cũng nên như vậy. Mặc dù ta không bằng tên kia anh tuấn, võ công hảo, nhưng là ta cũng có ta đích ưu thế, tổng hợp thực lực không thể so hãn kém đích. Ta đã nhìn ra được đến, người xuất giá hãn trước, cũng không có cớ nào vui vẻ, không giống khác tân nương tử như vậy."

Nguyệt Ảnh nói: "Người quan sát được ngã thật sự cẩn thận đích. Không sai, ta cũng không vui vẻ, bởi vì ta trong nội tâm không nghĩ gả cho hãn."

Tiểu Ngưu truy vấn nói: "Vậy người vì cái gì gả cho? Hoàn lại một bộ chết không hối hận đích hình dáng, chẳng lẽ thực sự có người buộc người xuất giá sao?"

Nguyệt Ảnh lâm vào trầm tư giữa, nói: "Tiểu Ngưu à, này nguyên nhân trong đó đề cập tới người khác. Ta thật sự không nghĩ nói cho người, nói cho người sau khi, người nhưng thật ra cái gì đều cũng hiểu được rồi, nhưng là đối với người khác tới nói, có lẽ sẽ lại tạo thành thương tổn đích. Cho nên, người hay là không biết thật là tốt."

Tiểu Ngưu mãnh uống một ngụm rượu, kích động mà nói: "Không, sư tỉ, người hay là nói cho ta biết ba. Người không nói cho ta biết, lòng ta trong

luôn không thoả mái. Ta có thể thề, tuyệt không sẽ lại nói cho cho người khác, nếu ta nói rồi, bảo ta không chết tử tế được."

Nguyệt Ảnh gặp Tiểu Ngưu như thế chăm chú, nói: "Được rồi. Chỉ là ta nói cho người sau khi, người có thể sẽ xem thường ta rồi."

Tiểu Ngưu cổ võ nói: "Người nói đi, ta sẽ không vậy bất thông tình lý đích." Thầm nói: "Chỉ cần người không có suy bại qua phong trần, ta chuyện gì cũng không để ý đích."

Nguyệt Ảnh suy nghĩ trong chốc lát, mới tiếng xé gió như văn hù mà đem Tiểu Ngưu muốn biết đích nói cho hẳn rồi. Tiểu Ngưu nghe xong, cảm giác được đại vụ tan hết [sau khi|phía sau], nhìn thấy thái dương giống nhau đích thống khoái. Hẳn một hơi cả uống hai chén rượu, cũng nói: "Sư tỉ à, người quả nhiên không phải một bình thường đích cô nương. Ta sẽ không xem thường người, ta sẽ càng yêu của người."

Nguyệt Ảnh nghe xong, chỉ là ảm đạm cười, nụ cười trong lộ ra một chút khổ sáp cùng bi thương.

Nguyệt Ảnh cùng Tiểu Ngưu nói gì đó đây?

Nguyệt Ảnh nói: "Lúc trước ta sẽ cùng tử hùng đánh hôn, là bởi vì sư phụ cấp cho làm đích chủ. Ta chính mình lúc ấy tuổi còn nhỏ, thiếu chút chủ ý, đã phải mơ hồ mà định ra rồi. Khi đó, sư phụ hướng ta hứa hẹn nói, chỉ cần ta gả cho Mạnh Tử Hùng, vậy tương lai phải do ta đảm đương Lao Sơn phái đích chương môn nhân."

Tiểu Ngưu nghe xong, ôi rồi một tiếng, nói: "Sư tỉ, người rất nhìn trúng người chương môn này người đích đích vị trí sao?"

Nguyệt Ảnh ôi rồi một tiếng, nói: "Có lẽ vị trí này tại của người trong mắt không đáng một đồng, nhưng là tại tâm lý của ta, cũng là trọng yếu đích. Người có biết vì cái gì sao?"

Tiểu Ngưu nghĩ nghĩ, hồi đáp: "Ta nghĩ có thể là bởi vì sư tử của người cá tính mạnh mẽ, có hùng tâm tráng chí, muốn làm người trên người ba?"

Nguyệt Ảnh ừ, nói: "Người nói rất đối với. Ta đúng là muốn làm người trên người, trước đang Lao Sơn phái đích chưởng môn, sau đó tranh cãi nữa lấy đang võ lâm minh chủ, sau đó lại tiêu diệt tà phái." Nói đến người này, Nguyệt Ảnh lại vừa trở nên anh tư tấp sảng rồi, phảng phất là ở trên chiến trường liều chết bình thường uy phong.

Tiểu Ngưu nghe xong kinh hãi. Hẳn mặc dù biết Nguyệt Ảnh không giống người thường, có chí khí, cá tính mạnh mẽ, không thể tưởng được nàng đích lý tưởng cùng sư phụ giống nhau, cũng muốn đang võ lâm minh chủ à! Càng gọi hẳn giết mình chính là, nàng cứ nhiên đưa ra cần tiêu diệt tà phái, điều này sao có thể đây? Hẳn nghĩ thầm rằng: "Người muốn làm chưởng môn, ta không phản đối. Người muốn làm minh chủ, ta đã ủng hộ người."

Nhưng là người cần tiêu diệt tà phái, để cho vô số đích sinh mệnh đã bị thương tổn, làm cho võ lâm trọng khởi huyết vũ tinh phong, ta cũng là không thể đáp ứng đích. Bây giờ chính mình mặc dù lại là Lao Sơn phái đệ tử, lại là chánh đạo người, nhưng là chính mình cùng tà phái nhưng là có thiên ti vạn lữ đích quan hệ à. Kia tà phái đích tứ đại mỹ nữ, [người|cái nào] chính mình có thể bỏ được đây? Chính mình không thể nhìn trứ bọn hắn bị thương đích."

Phía sau, không phải cùng nàng biện luận đích thời điểm, vì vậy Tiểu Ngưu bèn nói: "Nguyên lai người cùng Mạnh Tử Hùng hảo, là vì chính mình đích chí lớn à."

Nguyệt Ảnh gật đầu nói: "Mỗi sai, chính là vì này, ta mới nhẫn nại nhục phụ trọng đích. Ta tuổi hơi đại sau khi, đối với hắn trên thân thật là tốt nhiều khuyết điểm càng ngày càng phản cảm, có chút chịu được không

được. Nhưng là ta không được lựa chọn, nếu ta không lo trên chưởng môn nói, ta đích chí lớn tự thành rồi bọt nước, vì chí lớn, ta phải chịu đựng."

Tiểu Ngưu cười khố nói: "Kia nhưng rất ủy khuất người rồi. Người tốt như vậy đích cô nương, gả cho Mạnh Tử Hùng, thật đúng là tiên hoa cảm ở trên bãi phân trâu rồi."

Nguyệt Ảnh nói: "Ta vì đang chưởng môn mới đáp ứng xuất giá hân đích, người hiện tại đã biết rõ rồi ta vì cái gì thành thân trước mất hứng rồi ba."

Tiểu Ngưu nói: "Không thể là thôi, chỉ là nếu thay đổi ta, ta mới sẽ không vì đang chưởng môn mà hy sinh cả đời đích hạnh phúc đây."

Nguyệt Ảnh lắc đầu nói: "Mỗi người đích ý nghĩ đều là bất đồng đích. Người theo ta đích theo đuổi không giống với. Người là có rượu ngon mỹ nữ, phải cảm thấy mỹ mãn rồi. Mà ta là muốn thành phải một phen nghiệp lớn đích."

Tiểu Ngưu tán thưởng nói: "Người rất cuộc vốn là một vị nổi tiếng đích cô nương à!"

Nguyệt Ảnh hỏi: "Vậy người có thể hay không xem thường ta à?"

Tiểu Ngưu nói: "Sẽ không đích, mỗi người đều có lý tưởng của chính mình, người cũng có hoàn thành lý tưởng của chính mình đích quyền lợi."

Nguyệt Ảnh mỉm cười nói: "Kia thật tốt à! Khó được người có thể như vậy giải thích ta. Nếu Mạnh Tử Hùng biết ta này một phen chí lớn nói, hẳn nhất định sẽ lại khinh thường một cố đích."

Tiểu Ngưu chút bình nói: "Mạnh Tử Hùng người nọ, cũng không phải cái gì thượng phẩm, chỉ có thể vốn là tục phẩm ba, ngã đáng tiếc rồi hẳn đích tướng mạo cùng xuất thân rồi."

Nguyệt Ảnh dừng ở Tiểu Ngưu nói: "Người nói rất đối với. Nếu hãn có thể giống người giống nhau thông minh, giống người giống nhau hiểu chi tâm ta, ta đích tính cách nói, ta đã sớm đầu nhập hãn đích trong lòng, người đã phải phá hư không được ta đích đại kế rồi."

Tiểu Ngưu xin lỗi mà cười, nói: "Sư tử à, thật sự thực xin lỗi rồi, là ta đánh rối loạn của người kế hoạch."

Nguyệt Ảnh hừ một tiếng, nói: "Nói này còn có cái gì dùng? Khi ta thất thân cho người sau khi, sư phụ đích sắc mặt đặc biệt khó coi. Ta đoán hãn chỉ sợ cần cải biến chủ ý rồi, không chịu đem chương môn truyền cho ta rồi. Sau lại, hãn nghĩ tới một chủ ý, thì phải là để cho ta từ người trên thân tìm được ma đao giao cho hãn. Nói như vậy, hãn hay là sẽ lại đem chương môn đích vị trí truyền cho ta, ta lúc này mới đánh khởi ma đao đích chủ ý."

Tiểu Ngưu nở nụ cười, nói: "Sớm biết như thế nói, ta sẽ trực tiếp đem đao tặng cho người, cho người ổn ngồi chương môn bảo tọa."

Nguyệt Ảnh cảm kích mà nhìn Tiểu Ngưu, nói: "Cám ơn người rồi, Tiểu Ngưu. Đây ma đao nên là người đích, ta nhường lại cho sư phụ, hy vọng người chớ có trách ta à."

Tiểu Ngưu khẳng khái mà nói: "Cùng người so sánh với, ma đao cũng chỉ là phế thiết."

Nguyệt Ảnh hàm chứa lệ quang, nói: "Cám ơn rồi, Tiểu Ngưu. Ta đây là đầu một hồi đối với người khác nói chính mình đích bí mật, không thể tưởng được người có thể như vậy khai thông. Ta đã cho ta theo như người nói sau khi, người sẽ lại xem thường ta, tiện đà hoàn lại chán ghét ta đây."

Tiểu Ngưu thâm tình mà nhìn nàng, mỉm cười nói: "Người thật sự để ý ta đối với người đích cảm giác sao?"

Nguyệt Ảnh một xấu hổ, nói: "Trước kia không quan tâm, bây giờ có chút để ý rồi."

Tiểu Ngưu ha ha cười, nói: "Cái này được rồi, người là phu nhân của ta thôi. Đến, chúng ta uống một ngụm."

Nguyệt Ảnh sáng giọng: "Da mặt dày, ta cũng không nói giả cho người. Nếu người để cho ta tức giận nói, ta giống nhau có thể không chọn của người." Nói chuyện, đoan khởi cái chén, nhấp một ngụm.

Tiểu Ngưu thấy nàng hờn dỗi giận tái đi đích hình dáng tương đối động lòng người, bèn tâm tình tốt đẹp, một ngựa đầu, lại vừa [phạm|làm] một chén rượu.

Khi hân hoan cái chén khi, chỉ thấy Nguyệt Ảnh vuốt đầu, nói: "Ôi, có chút chóng mặt..."

Tiểu Ngưu nói: "Này rất bình thường đích, người sẽ không uống rượu thôi. Sau này thì tốt rồi." Nói chuyện, lại vừa giúp Nguyệt Ảnh gấp khối thịt gà phóng tới trong bát.

Nguyệt Ảnh ăn vài khẩu đồ ăn sau khi, nghĩ thấy chẳng phải hôn mê. Nàng thầm nói: "Đã biết vốn là làm sao vậy, cư nhiên uống khởi rượu đến đây. Nếu để cho sư phụ bắt gặp, nhất định sẽ lại khí điên rồi."

Tạ trứ rượu kính nhân, Tiểu Ngưu hỏi: "Sư tử, người quyết định khi nào thì gả cho ta đây?"

Nguyệt Ảnh nghe xong cười, nói: "Vậy người khi nào thì đem hoa kiệu nâng đến đây?"

Tiểu Ngưu lập tức nói: "Chỉ cần người nguyện ý nói, chúng ta bây giờ tự thành thân, ta bây giờ tìm hoa kiệu tới."

Nhìn Tiểu Ngưu kia phó chăm chú kính nhân, Nguyệt Ảnh sáng giọng: "Tới của ngươi, nào có nhanh như vậy à! Lập gia đình không thể là gấp đến độ tới sự tình, được tuyển đối với người. Lần đệ nhất chọn sai rồi, lần thứ hai được ngàn cẩn thận, vạn cẩn thận đích. Ta sau này cũng không thể lấy chính mình đích chung thân đại sự làm đánh cược chú rồi, như vậy rất về không đến."

Tiểu Ngưu giận dữ nói: "Như thế nào đến ta người này, người phải trở nên nghiêm khắc rồi đây? Người không ngại hồ đồ một chút, chúng ta phải đem thân sự tình cấp cho làm."

Nguyệt Ảnh thản nhiên cười, nói: "Không thành, không thành, ta hấp thu lần trước đích giáo huấn, lại thành thân khi, nhất định được tuyển một tốt nhất nam nhân."

Tiểu Ngưu thấy nàng uống được không sai biệt lắm rồi, nói nói: "Sư tử à, chúng ta cái này ra đi ba, nói cách khác, hôm nay bước đi không nhiều lắm xa."

Nguyệt Ảnh khoát tay chặn lại, nói: "Đi cái gì đi à, không cần đi đích. Ta thi triển pháp thuật, mang theo ngươi, chỉ chốc lát sau phải đuổi tới Hàng Châu rồi, kia rất dễ dàng làm được đích."

Tiểu Ngưu nghe xong đầu đầu, vội vàng nói: "Không cần rồi, không cần rồi, chúng ta hay là chậm rãi đi thôi. Người không biết, ta có cụ cao chứng à, ta vừa đến chỗ cao đã nghĩ nôn." Hắc hắc nói: "Nếu vậy người đi đường nói, còn có cái gì ý tứ? Ta cho ngươi cùng, chính là vì trên đường có thể có chút niềm vui thú. Đây một đẳng vân giá vũ đích, phải mất đi ý nghĩa rồi."

Nguyệt Ảnh đôi mắt đẹp một mị, nói: "Ta biết ngươi có ý tứ gì."

Tiểu Ngưu nói: "Ta đích ý tứ rất đơn giản, ta đúng là muốn nghĩ nhiều với ngươi cùng một chỗ. Ta nghĩ với ngươi nhiều lời nói chuyện, nhiều trao đổi trao đổi. Vạn cầu ngươi rồi, sư tử, nhiều theo theo giúp ta ba." Nói rồi,

Tiểu Ngưu hướng Nguyệt Ảnh thẳng làm nũng, giống như một chích đáng thương đích con chó nhỏ.

Nguyệt Ảnh nghĩ nghĩ, nói: "Được rồi, chỉ cần người thủ trữ kia ba điều, ta phải cùng người đi một hồi tốt lắm."

Tiểu Ngưu vỗ nhẹ cái bàn, nói: "Sư tử, lúc này mới đối với thôi! Đây mới là ta thật là tốt phu nhân đây." Nói chuyện lại vừa khô ba chén.

Nguyệt Ảnh hừ nói: "Da mặt càng ngày càng dày, đẹp để nói càng ngày càng tại [đi|được], khó trách này yêu nữ thích người đây."

Nghe nàng nhắc tới này nói, Tiểu Ngưu hì hì cười, nói: "Sư tử, người không cần [loạn|bậy] muốn nghĩ à. Ta cùng bọn hăn chỉ là bằng hữu, ta yêu nhất đích người cũng là người."

Nguyệt Ảnh lại vừa sờ sờ nóng lên đích đầu, nói: "Ta mặc kệ người cùng bọn hăn có phải là bằng hữu, dù sao ta cùng bọn hăn không phải một đường đích, nếu người cần bọn hăn nói, phải cách ta xa một chút. Nếu người muốn kết hôn ta nói, phải theo ta đứng ở cùng trận tuyến trên."

Tiểu Ngưu nghe xong tâm lạnh cả người, ngoài miệng nói: "Biết rồi, sư tử." Trong lòng lại nói: "Ngư cùng hùng chường, ta Tiểu Ngưu đều phải. Ta trước đáp ứng người nói lại. Chờ hết thủy trở thành kết cục đã định rồi, khi đó nhưng không phải do người rồi. Khi đó ta đây Tiểu Ngưu nói coi là."

Song phương trầm mặc trong chốc lát, Nguyệt Ảnh đột nhiên hỏi: "Ngày đó buổi tối, người đối với ta làm chuyện xấu, ta có chút không rõ, người là như thế nào cho chúng ta dưới đích được? Là ở phòng bếp dưới đích được? Hay là nha hoàn đem cho rượu đích nửa đường trên? Cái kia nha hoàn với người cái gì quan hệ?"

Tiểu Ngưu nghe xong trong lòng khẩn trương, thầm nói: "Ta cũng không thể đem Đại sư huynh cấp cho bán đứng rồi." Nói nói: "Người sẽ không tìm

cái kia nha hoàn hỏi sao?"

Nguyệt Ảnh bình tĩnh mặt nói: "Cái kia nha hoàn đã không thấy rồi. Khi ta tỉnh lại sau khi, sẽ tìm cái kia nha hoàn, nàng đã không thấy rồi, ai cũng không biết nàng [đi nơi nào|đâu]."

Tiểu Ngưu nghe được ôi rồi một tiếng, thầm nói: "Đây là sao lại thế này đây? Nàng nha hoàn cùng Đại sư huynh cái gì quan hệ?"

Nàng vì cái gì đồng ý dừng cảm mà đem dược rượu đưa vào động phòng tới? Nàng không thấy rồi, chẳng lẽ là Đại sư huynh đem nàng cấp cho làm rớt?

Đó là giết người diệt khẩu a. Nếu vốn là như vậy nói, Đại sư huynh nhưng đủ ngoan độc đích rồi."

Nguyệt Ảnh truy vấn nói: "Tiểu Ngưu, người nói chuyện à."

Tiểu Ngưu cười cười, nói: "Nói cái gì đây?"

Nguyệt Ảnh nhắc nhở nói: "Người phải nói cho ta biết, người tại 勞 trên núi đích cái kia trợ giúp là ai. Ta tin tưởng cái kia nha hoàn với người không có vấn đề gì. Người muốn cho nàng tại rượu trong dưới dược, nàng cũng không có cái kia lá gan. Đã như vậy, vậy nha hoàn nhất định là mặt khác có người sai sử nàng. Ta tra qua, này nha hoàn cũng không phải khác môn phái đích năm vùng, mà tại 勞 trên núi làm việc [nhiều|hơn...Năm], không ra qua sự tình gì. Bởi vậy, ta khẳng định người tại 勞 trên núi còn có một trợ giúp. Người nói cho ta biết, Hắn là ai vậy?"

Tiểu Ngưu nghe xong, âm đạm thở dài, nói: "Nơi nào có cái gì trợ giúp à? Ta đúng là chính mình dưới đích dược, người đừng hỏi nữa."

Nguyệt Ảnh gặp Tiểu Ngưu không chịu mở miệng, cả cười cười, nói: "Được rồi, ta cũng không hỏi người rồi, dù sao người không nói, ta cũng có

thể đoán được ra là ai. Đến, chúng ta tiếp tục uống rượu ba." Nói chuyện Nguyệt Ánh lại vừa uống một hớp lớn.

Này khẫu rượu đi xuống, Nguyệt Ánh đầu cháng váng được lợi hại, buông chén rượu sau khi, bèn nằm ở trên bàn bất động rồi.

MA ĐẠO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 109: Thơm Mát Xe Chi Duyên

Tiểu Ngưu tìm nhà khách điểm, cần rồi gian tốt nhất đích phòng, đã sắp Nguyệt Ảnh ôm đến trên giường nghỉ ngơi rồi. Hắn đem Nguyệt Ảnh tại trên giường phóng ra bình, trên đầu chấm hảo gối đầu. Hắn cũng không có trên giường, mà là ngồi ở bên giường thưởng thức nàng. Ngủ đích Nguyệt Ảnh, như là nghệ thuật tinh phẩm giống nhau tại Tiểu Ngưu trước mặt sáng rọi [chiếu|theo] người, rồi xa người nhập vào thẳng, Tiểu Ngưu không cần động thủ, cũng đã hơi bị khuynh đảo rồi.

Thân thể của hắn tử có chút nằm nghiêng, hướng hướng Tiểu Ngưu. Mái tóc của nàng giống như mây đen; nàng đích mặt cười giống như biển đường trán phóng ra; nàng đích trong ngực vun cao hở ra, cất giấu khôn cùng đích hấp dẫn; nàng đích eo nhỏ có thể sánh bằng dương liễu; nàng đích hai chân hoàn mỹ không tỳ vết. Nàng đích lông mi có chút vừa động, sẽ tại Tiểu Ngưu đích tâm trên biển kích khởi sóng lớn; nàng đích hô hấp lay động, làm cho Tiểu Ngưu muốn nghĩ tiếp cận đi; nàng đích môi đỏ mọng vì khai một phùng, bay rượu thơm mát. Nàng đích hông dưới tựa hồ cũng là hở ra đích, là Tiểu Ngưu phá lệ chú mục chỗ. Nơi đây là Tiểu Ngưu từng lĩnh lược qua đích diệu dụng, vốn là một chỗ kỳ quan. Hắn từ nơi đây chiếm được sinh lý trên đích kích thích, đồng thời chiếm được tâm lý trên đích kiêu ngạo.

Lúc này, mỹ nữ phía trước, bất tỉnh nhân sự, nhưng là Tiểu Ngưu cũng không có cần xâm phạm đích ý tứ. Hắn có ý nghĩ của chính mình. Hắn nghĩ thầm rằng: "Nàng theo ta đã giải hòa rồi, ta đã không cần phải...Lại đến âm đích. Nếu ta bây giờ xâm phạm nàng rồi, nàng tỉnh lại sau khi, sẽ lại đối với

ta đích ẩn tượng thay đổi đích. Nàng sẽ lại đã cho ta chích đối với thân thể của hẩn tử thấy hứng thú, cũng không phải thật sự yêu nàng, kia cũng không phải hảo, chỉ sợ vừa mới thành lập đích hữu hảo quan hệ lại vừa bao phủ trên một tầng bóng ma." Tiểu không đành lòng, sẽ bị loạn đại mưu", đợi đến lúc thời cơ chín mùi rồi, muốn nghĩ như thế nào khoái hoạt đều cũng do trứ chính mình, chính mình cũng không thể mắc thêm lỗi lầm nữa rồi."

Như vậy tưởng tượng sau khi, hẩn đích trong lòng bình tĩnh rồi, hẩn đứng lên, cũng không đồng đích góc độ quan sát, mặc dù" Chùng cao thấp các bất đồng" Ba, nhưng xem qua tới đều là mỹ đích. Nàng thật là một vị kẻ khác phần thưởng tâm vui mắt mà tán thưởng không thôi đích tuyệt thế mỹ nữ, lên trời đem cho như vậy một vị tiên tử đến, thật sự là đối với nhân gian đích một đại cống hiến đây!

Càng khó được chính là, để cho Tiểu Ngưu gặp gỡ rồi nàng, kia càng là lên trời đối với Tiểu Ngưu đích chiếu cố cùng thiên vị. Thử nghĩ, nếu không có Nguyệt Ảnh nói, Tiểu Ngưu đích nhân sinh nào có như vậy phong phú nhiều màu, hấp dẫn phân trình đây? Tiểu Ngưu cẩn thận hồi tưởng, chính mình từ lần đệ nhất rời nhà bắt đầu, cho tới bây giờ, trong đó có bao nhiêu sự tình đều là cùng Nguyệt Ảnh có quan hệ đích. Tưởng tượng đến mấy cái này chuyện cũ, Tiểu Ngưu đích trong lòng phải mỹ kết kết đích. Trong đó có nàng đối với chính mình đích phản cảm cùng oán hận, cũng có nàng đối với chính mình đích chiếu cố cùng trợ giúp, càng nhiều chính là chính mình đối với nàng đích yêu say đắm cùng vô lễ.

Tiểu Ngưu đã không hề lưu tâm chính mình đích không quân tử hành vi, hẩn cho rằng chính mình có đôi khi thật sự là bất đắc dĩ làm chi đích. Nếu không phải vì rất cao đến nàng đích thân thể hoặc là nàng đích niềm vui, chính mình vốn là sẽ không thái lấy không đạo đức đích hành động đích. Để cho Tiểu Ngưu áy náy đích, đúng là nàng thành thân đích ngày đó buổi tối chính mình có phạm dưới lỗi sự tình, chuyện như vậy đối với nàng đích

thương tổn vốn là không thể đo lường đích. Nàng nói nàng cần tự sát, điều này làm cho Tiểu Ngưu kinh ngạc cũng đau lòng. Nếu nàng tự sát đã chết nói, chính mình sau này đích nhân sinh đem như thế nào sống đây? Chính mình đem vĩnh viễn cũng không sẽ lại tha thứ chính mình. May mắn nàng còn sống.

Mà chính mình vậy khô, cũng là bị buộc đích. Nếu chẳng phải làm nói, sẽ hoàn toàn mất đi nàng, cũng rất lớn tiện nghi rồi Mạnh Tử Hùng. Cái kia con chó thứ, hẳn như thế nào xứng đôi Nguyệt Ảnh đây? Phi!

Tiểu Ngưu đối mặt trứ Nguyệt Ảnh, một kính mà miên man suy nghĩ trứ. Có mỹ nữ làm bạn, Tiểu Ngưu cảm giác này nho nhỏ đích phòng đó là thế ngoại đào nguyên. Có Nguyệt Ảnh làm bạn, đúng là để cho hẳn cả đời đợi ở chỗ này, cũng là cam tâm tình nguyện đích.

Ước chừng tại thấp đèn thời điểm, Nguyệt Ảnh mở đôi mắt đẹp. Đang nàng nhìn thấy Tiểu Ngưu tại bên giường nhìn chính mình đích thời điểm, nàng kinh ngạc, phác lãng an vị đi lên, nhanh chóng kiểm tra một chút chính mình đích quần áo, gặp hết thấy bình thường, mới thở dài một hơi. Nàng xem trứ Tiểu Ngưu hỏi: "Người không có đối với ta động thủ động cước ba?"

Tiểu Ngưu đối với nàng cười, nói: "Sư tử à, ta đang muốn đối với người động thủ động cước, người phải đã tỉnh."

Nguyệt Ảnh hít sâu một hơi, nói: "Nếu người còn dám đối với ta vô lễ, chúng ta đích quan hệ phải hoàn toàn băng rồi."

Ta sẽ thấy cũng không muốn gặp đến người."

Tiểu Ngưu một nhếch miệng, nói: "Sư tử à, ta không có người trong tưởng tượng đích vậy [phá hư|hỏng]. Ta trước kia là đúng người vô lễ qua, nhưng...Này là bị hiện thực cấp cho bức đích, bây giờ người đã là của ta phu nhân rồi, ta còn dùng được trứ xé cái kia sao?"

Chỉ có người yêu cầu như vậy, ta mới có thể như vậy."

Nguyệt Ảnh bị đùa được một tiểu, sáng giọng: "Lại vừa tại da mặt dày rồi. Sư tử ta sẽ vậy không biết xấu hổ sao? Tốt lắm, ta khát nước rồi, tới cho ta chuẩn bị chút thủy đến uống."

Tiểu Ngưu ai rồi một tiếng, nói: "Ta rất nhanh sẽ." Nói chuyện, đi tìm tiểu nhị cấp cho làm ra một chén nước.

Hắn trong lòng vốn là cao hứng đích, Nguyệt Ảnh rất cục đối với chính mình có một nụ cười rồi. Cái này cho thấy, lẫn nhau đích cảm tình tăng tiến từng bước rồi, cách thành thân ngày đó sẽ không quá xa rồi.

Tiểu Ngưu lại phản hồi phòng, bưng thủy nói: "Sư tử, ta đến này người, để cho ta đang một lần chăm sóc nhập vào vi đích lão công ba."

Nguyệt Ảnh khoát tay chặn lại, nói: "Không cần rồi, không cần rồi, ta chính mình có tay đây." Rốt cuộc hay là cầm chén rồi tiếp nhận tới, Tiểu Ngưu cũng không có như nguyện. Hắn biết nàng đích tính cách vốn là tốt lắm mạnh mẽ đích, chẳng phải thích nam nữ gian đích thân mật, lời tâm tình liên tục. Xem ra sau này chính mình nhiều lắm khai đạo nàng, nhiều dạy nàng, khiến nàng chậm rãi thích.

Nguyệt Ảnh vẫn tĩnh mà uống mấy ngụm nước, buông bát, từ trên giường xuống tới, nhìn nhìn sắc trời, nói: "Ta ngủ đã bao lâu?"

Tiểu Ngưu đi theo nàng đích phía sau, nói: "Từ đó ngộ ngủ thẳng bầu trời tối đen."

Nguyệt Ảnh ôi rồi một tiếng, nói: "Như thế nào sẽ lại lâu như vậy à? Này rượu cũng thật không phải tốt thứ, sau này ta cũng không nên uống nữa, lúc này không có có hại, cũng không đại biểu sau này cũng không có hại." Nói chuyện, lấy đôi mắt đẹp quét Tiểu Ngưu liếc mắt, trong đó [rất có|nhiều] hàm ý.

Tiểu Ngưu giả ra một bộ ủy khuất đích mặt, nói: "Sư tử à, người cũng không nên oan uổng ta. Ta lần này đối với người tuyệt đối không có an trú ý xấu mắt đích, ta là thật sự quan tâm người."

Nguyệt Ảnh đích đôi mắt đẹp trát liễu trát, nói: "Đã là như thế này, vậy người vì cái gì cần phòng đích thời điểm, chỉ cần một gian đây? Đây không phải mình vật áo trú cần chiếm ta tiện nghi sao?"

Tiểu Ngưu cười khổ vài tiếng, giải thích nói: "Sư tử à, người ngẫm lại, người uống rượu nhiều hơn. Nếu ta cần hai gian phòng, gồm người đưa đến trong phòng phải đi ra ngoài nói, ai tới chiếu cố người đây? Hơn nữa, đem người một mình phóng ra một cái phòng trong, ta cũng không yên tâm a. Bây giờ này thế đạo à, người xấu không chỗ vắng mặt, ta nên nhiều quan tâm quan tâm người."

Nguyệt Ảnh nghe được hẩn đích thổ lộ, trong lòng một đổi lại, nghĩ thấy hẩn nói được có chút đạo lý, ngoài miệng lại nói: "Ta xem, chỉ cần người cách ta xa một chút, ta đúng là an toàn nhất đích. Ta đã thấy đích người xấu trong, đối với ta uy hiếp lớn nhất đích đúng là người rồi." Nói chuyện, Nguyệt Ảnh mỉm cười mà chỉ vào Tiểu Ngưu.

Tiểu Ngưu nhìn thấy nàng giận dữ đích hình dáng thập phần động lòng người, bèn ôm đồm trụ tay nàng, hôn môi rồi một chút, nói: "Nam nhân không xấu, nữ nhân không thương à. Sư tử à, người thật đẹp lệ. Ta mỗi lần nhìn người, đều bị người mê hoặc."

Nguyệt Ảnh cũng không có thu hồi tay, chỉ là nói: "Từ xưa hồng nhan nhiều bạc mệnh, xinh đẹp cũng không phải cái gì chuyện tốt."

Tiểu Ngưu cười nói: "Sự tình tại bởi vì, trên đời này chuyện không có gì tuyệt đối đích. Tỷ như ta với người ba. Ai có thể nghĩ đến, chúng ta có một ngày rốt cục cùng một chỗ rồi, rốt cục yêu nhau rồi đây."

Nguyệt Ảnh hừ một tiếng, nhẹ nhàng thu hồi tay, nói: "Tiểu Ngưu, đừng có tự biên tự diễn rồi, ta cũng không có với người yêu nhau."

Tiểu Ngưu hắc hắc cười, nói: "Là ta yêu người còn không được sao?"

Nguyệt Ảnh hừ nói: "Muốn cho ta yêu người, người nhiều lắm biểu hiện biểu hiện, để cho ta bội phục mới được à! Này lời ngon tiếng ngọt đối với ta khởi không được nhiều đại tác dùng đích, ta không thể là Nguyệt Lâm bọn hần như vậy hảo lừa gạt đích."

Tiểu Ngưu lại vừa hậu trừu kiểm bì bắt lấy Nguyệt Ảnh đích tay, nói: "Sư tỉ, ta biết rồi. Ta sẽ không lừa gạt người, ta chỉ sẽ lại hảo hảo đối với người, cho người vui vẻ. Được rồi, người hoàn lại nghĩ thấy không thoải mái sao?"

Nguyệt Ảnh trừng mắt nhìn, nói: "[khá|tốt hơn nhiều]. Đều tại người, nói cái gì uống rượu có bao nhiêu hảo, nguyên lai như vậy chịu tội, người là cố tình muốn ta vốn là không?"

Tiểu Ngưu vội vàng nói: "Sư tỉ à, người lúc ấy còn không có chờ ta nói xong, phải ngậm lớn uống rượu, khó trách cần say. Nếu người dựa theo ta nói nói, uống ít vài khẩu, ăn nhiều đồ ăn, đem tiết tấu thả chậm chút, đã sẽ không sẽ lại say, [nhiều lắm là|thì] một mặt đỏ."

Nguyệt Ảnh sờ sờ mặt mình, nói: "Ta đích mặt hoàn lại hồng sao?"

Tiểu Ngưu nhìn Nguyệt Ảnh kia như là tuyết trắng trên ánh trừu ánh bình minh bàn đích mặt cười, từng đợt địa tâm túy, hồi đáp: "Còn có nhất điểm hồng."

Nguyệt Ảnh lại hỏi: "Có phải là rất khó xem?"

Tiểu Ngưu thành thật mà trả lời: "Không có à, thật sự mỹ đích, ta thích xem."

Nguyệt Ảnh lúc này mới yên tâm, sáng giọng: "Người thích xem, đó là bởi vì háo sắc thôi."

Tiểu Ngưu nói: "Người nào nam nhân không háo sắc đây? Ăn sắc, tính chất đã. Tiền nhân đều cũng nói như vậy, có thể thấy được đây là chân lý rồi."

Nguyệt Ảnh không ra tiếng, một lát sau nhân, nàng ngồi vào bên giường, nói: "Tiểu Ngưu à, người đã quyết định theo ta tốt lắm, muốn kết hôn ta, vậy Nguyệt Lâm nên làm cái gì bây giờ đây?" Nàng vẻ mặt đích chăm chú, không phải do Tiểu Ngưu loạn ngôn.

Tiểu Ngưu không thể tưởng được nàng đột nhiên sẽ lại hỏi như vậy, có chút kinh hoảng, bèn do dự mà nói: "Này thôi, sư tử, người nói thế nào mới tốt?"

Nguyệt Ảnh sau khi nghe xong cười, nói: "Tiểu Ngưu, ta đang hỏi người đây, người như thế nào hỏi lại khởi ta đến đây."

Tiểu Ngưu trầm ngâm trứ nói: "Chẳng lẽ sư tử vốn là để cho ta từ bỏ Nguyệt Lâm sao?" Hắn trong lòng đau xót, thầm nghĩ: "Mặc dù ta rất yêu Nguyệt Ảnh, nhưng ta tuyệt không có thể [phụ|cha|bị] Nguyệt Lâm. Đó là chính mình sinh mệnh người thứ nhất thích đích nữ nhân.

Nếu ta phụ bạc nàng, tất cả mọi người sẽ lại chửi mắng ta đích, nói lại đã không nữa."

Nguyệt Ảnh khoát tay áo, nói: "Tiểu Ngưu à, ta cũng không có vậy nói, ta chỉ vốn là cho người làm ra lựa chọn.

Người muốn nghĩ à, phu nhân cũng chỉ có thể có một, người cưới ta sẽ không có thể cần nàng. Người cần nàng sẽ không có thể muốn ta. Người chung quy không có thể ăn trứ trong bát đích, nhìn thấy trong nồi đích, bắt cá hai tay."

Tiểu Ngưu vẻ mặt đích khổ sắc, nói: "Sư tử, vậy phải làm sao bây giờ?"

Nguyệt Ảnh hừ rồi hừ, nói: "Cái này nhìn người đích rồi, người muốn ta hay là muốn nàng."

Tiểu Ngưu nhăn chầu thiêm động, nói: "Này thôi, sau này nói lại."

Nguyệt Ảnh lắc đầu nói: "Không thành. Ta bây giờ muốn biết, này rất trọng yếu, đề cập đến chúng ta đích tương lai."

Tiểu Ngưu hỏi: "Phải muốn chọn sao?"

Nguyệt Ảnh cường điệu nói: "Hai chỉ có thể tuyển một."

Tiểu Ngưu vác tay, ở trong phòng vòng vo mấy vòng, nói: "Nếu sư tử không phải đích bức ta nói, ta chỉ có hai loại cách làm."

Nguyệt Ảnh đôi mắt đẹp sáng ngời, nói: "Nói à." Nàng đặc biệt quan tâm vấn đề này, này cùng nàng đích chung thân đại sự có quan hệ.

Tiểu Ngưu chậm quá mà nói: "Cần thôi hai đều phải, cần thôi hai cũng không cần."

Nguyệt Ảnh nghe xong rất ngoài ý muốn, gặp Tiểu Ngưu vẻ mặt đích kiên quyết, biết không là ở nói giỡn nói. Nàng đối với như vậy đích kết quả không phải rất vừa lòng, nhưng là này đáp án đại biểu rồi Tiểu Ngưu đích tính cách cùng nhân cách. Thử nghĩ, nếu chính mình là hắc, còn có thể có rất tốt đích lựa chọn sao? Nguyệt Ảnh lâm vào trầm tư.

Tiểu Ngưu nhìn Nguyệt Ảnh đích mặt, biết chính mình đích đáp án cũng không có làm nàng phản cảm, trong lòng đích khẩn trương chậm rãi biến mất. Hắc biết chính mình lại vừa xông qua rồi một đạo đóng. Nguyệt Ảnh là ở khảo nghiệm chính mình, sau này còn không biết có bao nhiêu nghiêm

trọng đích khảo nghiệm chờ chính mình đây? Muốn kết hôn một tuyệt thế mỹ nữ quả thực không đổi à!

Tối ngủ đích thời điểm, Tiểu Ngưu vốn là rất muốn cùng nàng đồng giường cộng chằm đích, nhưng hăn trải qua chăm chú cân nhắc, hay là buông tha cho rồi loại này không hiện thực đích ý nghĩ. Hăn biết, trước mắt lẫn nhau đích quan hệ còn không có thể làm cho Nguyệt Ảnh cam tâm tình nguyện mà cùng chính mình cộng miên, mà chính mình cũng không thật mạnh bách nàng, như vậy chỉ biết con gà bay trứng đánh, lắm rồi đại sự. Bởi vậy, trước mắt chỉ có thể nhẫn nại. Đợi cho cảm tình nước chảy thành sông rồi, lại trở mình vân phúc vũ, nam nữ hoan ái [cũng không chậm|muộn] a.

Tiểu Ngưu chủ động nói: "Sư tỉ à, người tối ngủ giường, ta ngủ trên bàn là đến nơi."

Nguyệt Ảnh nghe xong rung mình, hỏi: "Người nói chính là nói thật?"

Tiểu Ngưu hữu hảo mà cười, nói: "Đương nhiên là thật nói rồi, ta sẽ không lừa gạt người."

Nguyệt Ảnh thì thảo mà nói: "Người như thế nào sẽ lại trở nên như vậy cao thượng đây? Ta đều có chút [không thể tin được|khó tin] rồi."

Tiểu Ngưu hỏi: "Vậy tại sư tỉ xem ra, ta đêm nay nên thế nào mới giống ta chính mình đây?"

Nguyệt Ảnh chớp chớp đôi mắt đẹp, khẽ cười nói: "Dù sao không phải bây giờ cái dạng này."

Tiểu cười khổ nói: "Này chỉ có thể nói mình người đối với ta không đủ hiểu rõ à. Ta đích ưu điểm rất nhiều đích, chỉ là người còn không có phát hiện. Đợi cho phát hiện rồi ta đích toàn bộ ưu điểm sau khi, người sẽ thân

bất do kỷ mà yêu trên ta, không phải ta không lấy chồng, cả đời không thay đổi rồi."

Nguyệt Ánh nghe xong cười không ngừng, lấy tay chỉ vào Tiểu Ngưu nói: "Giống người như vậy da mặt dày đích nam nhân, ta xem trọng đời rất cuộc tìm không ra người thứ hai rồi."

Tiểu Ngưu hắc hắc cười, nói: "Ta đây tốt xấu đã chiếm một thiên hạ đệ nhất à."

Nguyệt Ánh nói: "Tốt lắm, không với người xé da rồi. Ta muốn ngủ." Nói chuyện, nàng trên rồi giường.

Tiểu Ngưu vội vàng hiến ân cần, tiến lên cấp cho nàng phô hảo [chăn|mền], lại vừa đem chính mình đích [chăn|mền] ôm đi tới, phô đến mở ra trên bàn. Mặc dù cái bàn không tính đại, nhưng hoàn hảo có thể sắc mặt dưới hơn phân nửa một thân thể, cuối cùng cũng có thể ngủ xuống, so với trên mặt đất ngủ nhưng mạnh hơn nhiều.

Nguyệt Ánh sửa đúng nói: "Chúng ta vốn là các ngủ các đích, không phải lập tức ngủ."

Tiểu Ngưu nghe xong nở nụ cười, nói: "Sư tử người nói đối với, người nói thế nào [đều được], dù sao ta không có chiếm tiện nghi của người."

Nguyệt Ánh còn nói thêm: "Tiểu Ngưu, người cần phải nhớ kỹ chúng ta đích ước pháp tam chương à! Nếu người không tuân thủ nói, để cho ta bắt lấy người, nhẹ người gãy chân, trọng người bản điệu, người cần phải phóng ra thông minh chút."

Tiểu Ngưu nghe xong thẳng nhú mày, nói: "Biết rồi, sư tử. Ta tại người trước mặt, nhất định đang một chính nhân quân tử." Nói chuyện, trong bóng đêm lục lợi trứ trên rồi cái bàn, lại vừa tiến vào ổ chăn. Bởi vì cái bàn chiều dài không đủ, hăn đích chân có nhất bộ phân rơi xuống bên ngoài, không

phải vậy thoả mái, Tiểu Ngưu thầm nói: "Sớm biết rằng như vậy, ta còn không bằng cần hai gian đây." Lại vừa tưởng tượng: "Như vậy bất hảo, như vậy ta cùng nàng sẽ không có thể chung sống một thất rồi, cảm tình đích phát triển sẽ chậm một chút. Ôi, vì tìm được nàng đích tâm hồn thiếu nữ, chịu chút khổ hay là đáng giá đích."

Ngắm lại Nguyệt Ảnh đích mỹ mạo, Nguyệt Ảnh nhìn chăm chú chính mình đích ánh mắt, Tiểu Ngưu trong lòng một đám ấm áp, nghĩ thấy lại nếm chút khổ sở, lại chịu chút ít tội cũng là đáng giá đích, dù sao chính mình cùng nàng đã có nhất định đích phát triển." Đợi cho chúng ta thành thân rồi, khi đó ta có thể tùy tâm sở dục rồi. Khi đó, nàng thật là tốt chỗ sẽ đem ta mất đi đích đều cũng bổ trở về."

Tiểu Ngưu là ở trong lúc miên man suy nghĩ ngủ đích. Ngủ sau khi, cũng không phải vậy thoả mái đích, hoàn lại đứt quãng mà làm không ít mộng, đều là [loạn|bậy] mộng. Thật sự là [loạn|bậy] mộng điên đảo, phá thành mảnh nhỏ, không thể nói nói. Tóm lại vốn là không có [mộng|mơ thấy] tiên hoa, Nguyệt Ảnh, rượu ngon, càng không có mỹ nữ. Xem ra, vận khí bất hảo đích thời điểm, nằm mơ cũng không thể hài lòng như ý đích.

Đợi cho Tiểu Ngưu vừa cảm giác tỉnh lại, ngày đã sáng rồi. Lại nhìn Nguyệt Ảnh, rửa mặt đã tắt, đang ngồi ở bên giường trầm tư đây. Tiểu Ngưu từ trên bàn xuống tới, lại vừa đem [chăn|mền] thu thập hảo, hướng Nguyệt Ảnh nói: "Sư tỉ sớm, tối hôm qua ngủ ngon giấc không?"

Nguyệt Ảnh đích đôi mắt đẹp tại Tiểu Ngưu đích trên mặt đảo qua, nói: "Không tốt lắm, luôn sợ có ác quỷ quẩn thân."

Tiểu Ngưu cười, hiểu được Nguyệt Ảnh là ở ảnh bản chính mình, nói nói: "Cho dù là thực sự có ác quỷ cũng không sợ à."

Tiểu đệ ta đúng là chuông quỳ, có thể thay người đánh quỷ đích."

Nguyệt Ảnh sáng giọng: "Ít nhất vô nghĩa, nhanh một chút rửa mặt tối. Tẩy hết mặt sau khi, chúng ta ăn một chút gì hảo chạy đi."

Ta không thể là nhàn rồi không có việc gì cùng người du sơn ngoạn thủy, 勞 trên núi còn có không ít chuyện chờ ta đi làm đây."

Tiểu Ngưu đáp ứng một tiếng, nói: "Sư tỉ, ta hiểu được. Lý tưởng của người rất lớn đây, tiểu đệ ta nhất định sẽ lại giúp người thực hiện đích."

Nguyệt Ảnh hừ nói: "Người có thể giúp ta cái gì đây? Không có kia bả đao, người chỉ có thể ra chút sư chủ ý thôi."

Tiểu Ngưu hì hì cười, nói: "Người cũng xem thường sư chủ ý à, có đôi khi này sư chủ ý cũng có thể hoàn thành đại sự đích."

Nguyệt Ảnh giơ lên cái tát, làm một xuyên vào đích điệu bộ, Tiểu Ngưu phải nhanh như chớp mà chạy ra tới rửa mặt rồi. Nguyệt Ảnh thấy hăn biến mất, thầm nói: "Tiểu tử này mặc dù không phải một chính nhân quân tử, nhưng là không thể xem như một đại phôi đản, hơn nữa hăn đích xác so với Mạnh Tử Hùng có ý nghĩ. Hăn tương lai nhất định so với Mạnh Tử Hùng mạnh mẽ nhiều lắm. Ta theo hăn, chung quy so với cùng Mạnh Tử Hùng hảo. Có hăn ủng hộ ta, có lẽ chính mình muốn nghĩ thực hiện xa Đại Lý muốn nghĩ sẽ lại càng dễ dàng một ít đã nói không chừng đây." Như vậy tưởng tượng, Nguyệt Ảnh đích trong lòng phải thoải mái nhiều hơn.

Chờ Tiểu Ngưu tẩy bãi mặt, hai người ném qua điểm tâm, đơn giản mà nghỉ ngơi trong chốc lát sau khi, hãy thu thập thỏa đáng trên mặt đất đường rồi.

Hai người đi ở rộng xước đích trên quan đạo, khiến cho rồi lui tới người đi đường đích chú ý. Đương nhiên rồi, mọi người chủ yếu là chú ý Nguyệt Ảnh đích, bởi vì Nguyệt Ảnh đích mỹ mạo trở thành trên đường đích một đại thịnh cảnh.

Nguyệt Ảnh không thích người khác như vậy xem nàng, rồi lại không thể làm cho người ta nhà nhắm mắt lại. Làm sao bây giờ đây? Tiểu Ngưu có biện pháp, hắn đi cấp cho Nguyệt Ảnh mua đỉnh đầu mũ, kia mũ vốn là mang theo lụa mỏng dính, từ mũ diêm rủ xuống xuống tới, che khuất rồi mặt, hoàn lại nhưng [che|chặn] bão cát, mà người ngoài thấy không rõ nàng dính mặt, nàng nhưng lại có thể bắt gặp người khác.

Đang Nguyệt Ảnh đem mũ mang hảo sau khi, Tiểu Ngưu cẩn thận quan sát rồi một lần, tán dương: "Tốt lắm, tốt lắm, có một loại mông lung, mũ à, càng hấp dẫn ta đây."

Loại này mũ Nguyệt Ảnh cũng không lạ lắm, nàng trước kia cũng là mang qua dính. Lúc này gặp Tiểu Ngưu như thế chăm sóc hiểu chuyện, trong lòng đối với hắn dính ấn tượng càng phát ra mà tốt lắm. Lúc này, nếu để cho nàng một lần nữa tuyển một lần lập gia đình đối tượng, nàng nhất định sẽ lại không chút do dự lựa chọn Tiểu Ngưu dính. Mặc dù hắn trên thân có nhiều như vậy dính khuyết điểm để cho nàng không thích, nhưng hà không che đầy du à.

Hai người song song đi ở trên đường, Tiểu Ngưu tâm tình khoái trá cực kỳ. Hắn cảm giác cả người đều cũng tràn ngập rồi lực lượng, đã hy vọng trừ con đường này vĩnh viễn đi không xong. Mặc dù đường hai bên chỉ là một ít màu xanh biếc dính hoa màu, cùng một ít hỗn tạp thụ, nhưng tại Tiểu Ngưu dính trong mắt, nhưng lại trở thành đẹp nhất dính cảnh xem. Hắn thật hy vọng nàng có thể vẫn cùng chính mình đi xuống tới, giống như là đi [dài|buồn chán] nhân sinh con đường của giống nhau.

Khi hắn dính ánh mắt vừa rụng đến thân thể của hắn trên, nghe nàng dính mùi thơm, Tiểu Ngưu phải nghĩ thấy chính mình dính sinh mệnh đều cũng đã bị lên trời dính chiếu cố, giống như có một cổ lực lượng đang làm cho linh hồn của chính mình bay lên đây.

Có như vậy một lương bạn, Tiểu Ngưu sẽ không nghĩ thấy trên đường tịch mịch rồi. Hẳn hết sức phấn khởi theo sát Nguyệt Ảnh nói chuyện, trong chốc lát nói vô lâm, trong chốc lát nói nhân sinh, trong chốc lát lại vừa nói tình yêu, trong chốc lát lại vừa nói thân tình đích, nội dung phong phú, [đa dạng]. Mà Nguyệt Ảnh đây, nói cũng không nhiều, luôn có một câu không một câu đích. Nhưng này một cũng không ảnh hưởng Tiểu Ngưu đích tâm tình, có thể cùng nàng cùng một chỗ đi đường, lập tức hô hấp dần cùng phiến không khí, hẳn tại phải cảm thấy mỹ mãn rồi. Nhân sinh được mỹ nhân như thế, phu phục hà cầu đây?

Ước chừng đi rồi hơn mười dặm đường ba, phía sau có một chi đội ngũ đuổi theo, Tiểu Ngưu nhìn lại, vốn là hơn trăm người đích kỵ binh hộ vệ trừ một lượng thơm mát xe đi tới. Kia thơm mát xe màu sáng, xa hoa, trang sức xinh đẹp, vừa thấy đúng là có đến đây đích người ta đích nữ quyến, xe bên cạnh hoàn lại đi theo vài một nha hoàn đây, cũng đều cỡi ngựa.

Đang xe cộ đi đến trước mặt khi, Tiểu Ngưu bèn cùng Nguyệt Ảnh hướng tới ven đường trên vừa đứng, để cho xe cộ trước qua. Kia thơm mát xe tại mọi người đích vây quanh dưới, nhẹ mau mà quá đi tới rồi. Nhìn này khí phái, Tiểu Ngưu cảm khái nói: "Này nhất định là một vị quý tộc ba."

Nguyệt Ảnh nhìn này đơn vị đi xa đích đội ngũ, nói: "Nên không phải bình thường đích quý tộc, có thể hay là hoàng thân quốc thích đây."

Tiểu Ngưu không khỏi nhớ tới rồi kia đa tình mà phong tao đích thái hậu, nhớ tới rồi trong hoàng cung này hiến thân đích mỹ nữ, không khỏi địa tâm trong rung động, trêu ghẹo nói: "Sự tỉ à, nếu khi đó người tại hoàng cung khi đáp ứng rồi kia hoàng đế đích yêu cầu, người có thể đúng là hoàng hậu rồi. Như vậy nói, mỗi lần người vừa ra tới, đội ngũ nhất định so với này còn lớn hơn đây."

Nguyệt Ảnh hừ một tiếng, nói: "Cái kia con chó hoàng đế đích hình dáng, ta vừa thấy đã nghĩ nôn, hẳn muốn kết hôn ta đang hoàng hậu, để cho

cuộc đời ba."

Tiểu Ngưu hay nói giỡn nói: "Sư tử, nếu ta là thái tử nói, chờ ta đang rồi hoàng đế, người đúng là ta đích hoàng hậu rồi."

Nguyệt Ảnh thu thu Tiểu Ngưu đích mắt, trào phúng nói: "Phải người này tánh tình, mặc vào long bào cũng không giống thiên tử à, người hay là không cần nằm mơ rồi ba."

Tiểu Ngưu không phục mà nói: "Đem tương vốn không có loại thôi, sư tử, người đừng xem thường người thôi, người muốn nghĩ à, phải cả lưu bang như vậy đích đại lưu manh, đại vô lại, đều có thể đang hoàng đế đây, ta Tiểu Ngưu còn có thể so với hăn kém sao?"

Nguyệt Ảnh khinh thường mà nói: "Một giống dạng đích hoàng đế, nhiều vốn là lưu manh cùng vô lại, cũng đang bởi vì vốn là lưu manh cùng vô lại, hăn tài năng thành công. Đây là người so với Mạnh Tử Hùng mạnh mẽ đích địa phương ba!" Nói chuyện, đi nhanh về phía trước đi đến.

Tiểu Ngưu vội vàng đuổi theo, nói: "Sư tử à, người đừng lảo lầy ta cùng hăn so với à, hăn là vật gì vậy à? Ta Tiểu Ngưu nếu vốn là con cá nói, hăn cả khoa đầu đều cũng không tính là."

Nguyệt Ảnh tức giận mà nói: "Ít nói nhảm, chạy đi quan trọng hơn." Tiểu Ngưu đành phải nhắm lại miệng, tạm thời không chi tiếng xé gió rồi.

Nào biết nói, chỉ chốc lát sau, từ trước cạnh xa xa mà chạy tới một con ngựa đến, chạy trốn gần chút khi, thấy rõ rồi đó là một áo xanh nha hoàn, tướng mạo thanh tú. Chờ đi tới trước mặt khi, kia nha hoàn vung chuông xuống ngựa, hướng Tiểu Ngưu thi lễ. Xem nàng đích cách ăn mặc, nên vốn là trước cạnh kia đơn vị đội ngũ trong đích người.

Tiểu Ngưu không hiểu ra sao, nhìn thoáng qua Nguyệt Ảnh, nói: "Cô nương, người là vị nào à? Có cái gì nói theo ta nói?"

Nha hoàn mỉm cười nói: "Ngụy công tử, ta nhưng là nhận thức của người, người tới chúng bệ hạ phủ đích thời điểm, ta đã thấy người."

Tiểu Ngưu vuốt cúi đầu rồi muốn nghĩ, nói: "Chẳng lẽ người là Kim Lăng trong vương phủ đích người sao?"

Nha hoàn cười, nói: "Ta gọi là tiểu văn, đúng là Kim Lăng trong vương phủ đích người. Vừa rồi kia trong xe ngồi đích chính là ta nhà Vương phi."

Tiểu Ngưu nghe xong cao hứng, bởi vì hẳn nghĩ tới Quận chúa, cũng muốn tới vị kia Vương phi đích cao quý cùng xinh đẹp, bèn nói: "Kia thật sự là rất xảo rồi, ở chỗ này gặp gỡ rồi, chỉ là vô duyên bái kiến đây."

Nha hoàn tiểu văn nói: "Vương phi phía trước cạnh đích trà bằng chờ người đây, bảo ta đến mời người."

Tiểu Ngưu ôi rồi một tiếng, cảm thấy thật sự ngoài ý muốn đích, bèn nói: "Thay ta cảm ơn nhà người Vương phi, nói ta một hồi đi ra."

Tiểu văn hướng Tiểu Ngưu lại vừa làm thi lễ, bèn lên ngựa mà đi. Nhìn thấy này một màn, Nguyệt Ảnh trong lòng thì có rồi nghi vấn, nàng rất muốn biết, Tiểu Ngưu là cái gì thời điểm nhận thức Kim Lăng Vương phi đích, cùng Kim Lăng vương lại có cái gì quan hệ?

Tiểu Ngưu cùng Nguyệt Ảnh nói: "Sư tỉ à, chúng ta cùng đi gặp Vương phi ba." Hẳn tưởng tượng đến Quận chúa, nghĩ đến Vương phi đích mỹ mạo, trong đầu hay là thoải mái đích, chỉ là lần trước không kịp cùng Quận chúa cáo biệt, không biết nàng có thể hay không trách ta à?

Nguyệt Ảnh trầm ngâm trứ nói: "Không, ta không biết nàng không tất yếu đi gặp nàng, cũng là người chính mình hãy đi đi." Nàng đích giọng nói rất kiên quyết, không thích loại này ứng với thù.

Tiểu Ngưu nghĩ nghĩ nói: "Được rồi, ta đi trước một bước, đi gặp nàng nói nói mấy câu. Ta phía trước chờ người, người không cần đi được quá chậm a."

Nguyệt Ảnh gật gật đầu, nói: "Được rồi, phải như vậy làm tốt rồi."

Tiểu Ngưu đối với Nguyệt Ảnh cười, sau đó triển khai khinh công, giống quát phong bình thường về phía trước phương phi đi. Hắn thầm nói: "Vị này Vương phi cũng không biết cần theo ta nói cái gì nói, khó được nàng còn nhớ rõ ta, ta còn không có chính thức theo sát nàng nói qua một lần đây." Trong lòng nghĩ, dưới chân không ngừng, chuyển qua vài đạo khom, phía trước đích ven đường bèn xuất hiện một trà bằng.

Nơi này cách trước cạnh đích một trấn nhỏ đã không xa rồi, từ nơi này có thể bắt gặp cách đó không xa đích phòng xá. Vừa rồi kia đơn vị đội ngũ phải đứng ở nơi này đây, thơm mát xe dừng trứ, chúng kỵ sĩ cũng đều xuống ngựa, mà Vương phi đang ngồi ở trà bằng trong, do bốn nha hoàn cùng trà bằng đích lão bản hầu hạ trứ.

Tiểu Ngưu một đi tới, tên...Kia kêu tiểu văn đích nha hoàn bèn từ trà bằng trong đón đi ra, hướng hắn mỉm cười nói: "Ngụy công tử, của người cước trình trứ mau à. Mau mời ba, chúng ta Vương phi đang chờ đây." Nói rồi thân thủ làm một "Mời"

Đích tư thế.

Tiểu Ngưu cười, nói: "Kia thì không dám à, ta chỉ vốn là một giới cây cỏ dân." Nói chuyện, đi vào rồi trà bằng. Tiến trà bằng, chỉ thấy đến mặc màu đỏ váy dài, đầu xuyên vào châu thúy đích Vương phi, nàng đang cười khanh khách mà nhìn hắn.

Thấy hắn đến đây, đưa tay trên đích trà bát buông xuống.

Tiểu Ngưu vội vàng tiến lên thi lễ, nói: "Vương phi ở trên, tiểu dân Ngụy Tiểu Ngưu ở chỗ này có lễ rồi."

Vương phi cười, nói: "Miễn lễ, miễn lễ, mời ngồi ba." Chỉ vào đối diện đích một chỗ ngồi. Tiểu Ngưu bèn không khách khí mà ngồi xuống. Vương phi kia mở xinh đẹp, hòa ái mà hữu tốt đầy mặt, làm cho Tiểu Ngưu đại sinh hảo cảm, huống chi nàng vốn là Quận chúa Vân Phương đích mẫu thân à.

Vương phi phân phó cấp cho Tiểu Ngưu xem trà, sau đó đã sắp trà bằng trong đích mọi người đuổi ra khỏi..., nàng cần cùng Tiểu Ngưu một mình nói chuyện. Vương phi mỉm cười mà nhìn hân, nói: "Ngụy công tử, vừa rồi tại trên đường bắt gặp ngươi, ta còn nghĩ đến nhìn lầm rồi đây, không nghĩ tới thật là ngươi."

Tiểu Ngưu nói: "Này thật sự là xảo, không thể tưởng được từ vương phủ từ biệt sau khi, nhanh như vậy có năng lực đủ gặp lại Vương phi, thật sự là tam sinh hữu hạnh à!"

Vương phi thản nhiên cười, cười đến sáng lạn mà bình thản, nói: "Ngụy công tử, ngày đó ngươi như thế nào đi không từ giã đây, Quận chúa đều cũng tức giận rồi."

Tiểu Ngưu sau khi nghe xong ôi rồi một tiếng, nói: "Ta đi không từ giã?"

Vương phi gật đầu nói: "Không thể là thôi. Ngày đó Vương gia mời ngươi uống rượu, ngươi túy ngã sau khi bị đuổi về đến phòng của ngươi, nửa tìm ngươi khi, năm đã không thấy rồi, chúng ta cũng không hiểu được sao lại thế này." Nói chuyện, dùng ánh mắt hỏi trứ Tiểu Ngưu.

Tiểu Ngưu thầm nói: "Nguyên lai nàng còn không biết chuyện của ta à. Đã như vậy, cũng không nhất định nói cho nàng rồi, miễn cho để cho Quận chúa biết rồi lo lắng." Vì vậy Tiểu Ngưu nói: "Vương phi à, ngày đó ta lâm thời nhớ tới rồi một món đồ chuyện trọng yếu muốn làm, sẽ không cáo mà

đừng có, thật sự là thất lễ rồi. Muốn nghỉ chờ ngày sau nhìn thấy Vương gia, Quận chúa lại bồi tội."

Vương phi dặn dò nói: "Vương gia kia đầu hoàn hảo nói, Quận chúa nơi đây người nên chính mình tới nói. Cái kia nha đầu mặc dù đã thật sự ẩm thuận đích, chỉ là có đôi khi cũng sẽ làm cho tiểu tính tình đích, người đối với nàng nên có chút kiên nhẫn. Bắt đầu, nàng cần đi ra tìm được người rồi, bởi vì nàng sư môn có việc, phải vội vàng quay về thái sơn rồi. Có rảnh nói, người đi tìm nàng ba, cùng nàng nói rõ sở, miễn cho nàng trong lòng không thoải mái."

Tiểu Ngưu từ đáy lòng mà nói: "Cám ơn Vương phi chỉ điểm, Tiểu Ngưu ta nhất định [chiếu|theo] của người phân phó đi làm."

Vương phi ừ, nói: "Ngụy công tử, người đây là đi nơi nào à?"

Tiểu Ngưu hồi đáp: "Quay về Vương phi nói, ta đây là về nhà thăm người thân."

Vương phi gật gật đầu, nói: "Ta nghe Quận chúa nói qua, người là Hàng Châu người. Nơi đây nhưng là tốt địa phương, địa linh nhân kiệt, Tây hồ càng là văn minh thiên hạ đích cảnh đẹp."

Tiểu Ngưu phụ họa nói: "Vốn là tốt địa phương, Vương phi có rảnh nói, có thể đi hảo hảo du du."

Vương phi thân thủ để ý rồi một chút tóc mai, nói: "Ta lần này ra cửa nửa sự tình, cũng muốn đến Hàng Châu đi một hồi đích, không bằng người theo ta lập tức đi thôi."

Tiểu Ngưu vốn là thật sự nguyện ý đích, nhưng là tưởng tượng đến Nguyệt Ảnh, phải sửa lại chủ ý, nói: "Cám ơn Vương phi đích ý tốt. Ta còn có vị bằng hữu ở phía sau đây, ta phải đợi chờ nàng, Vương phi mời đi trước ba."

Vương phi nghe xong, ừ, gật đầu nói: "Cũng tốt." Phất rồi một miếng trà sau khi, bèn đứng lên, nói: "Ngụy công tử, người chớ quên ta với người nói nói à."

Tiểu Ngưu đã đứng lên, nói: "Sẽ không đích. Ta nhớ lao rồi."

Vương phi hướng Tiểu Ngưu cười, nói: "Ngụy công tử, người hảo hảo thật sự lên, ta hy vọng người có một ngày có thể trở thành ta đích thân nhân."

Nghe được Vương phi đích cổ võ, Tiểu Ngưu trong lòng ấm dương dương đích, nói: "Ta sẽ không cho người thất vọng đích."

Vương phi thu thủy bàn đích đôi mắt đẹp thu trứ hân, nói: "Ta tin tưởng người là một có năng lực thật là tốt hài tử." Nói chuyện, ra lệnh một tiếng, nàng tại nha hoàn đích [nâng|dịu đỡ] dưới trên rồi thơm mát xe. Ngựa tiếng xé gió lập tức, đội ngũ lại vừa về phía trước đi đến, trong nháy mắt, đã vào phía trước đích trấn nhỏ.

Trải qua này một phen nói chuyện, Tiểu Ngưu đối với Vương phi đích tính cách có sơ bộ đích hiểu rõ. Hân phát hiện nàng vốn là một vị rất thân thiết, rất theo cùng đích mỹ nhân. Nếu không phải Quận chúa đích lời của mẹ, chính mình nhất định sẽ lại đối với nàng ý nghĩ kỳ quái đích. Hân nghĩ thầm rằng, như vậy xuất sắc đích nữ nhân, gả cho Vương gia cái kia lão nhân thực sự có chút đáng tiếc rồi. Nhưng trên đời chuyện thường thường là như thế này, mỹ nữ bạn xấu phu, đẹp trai không nhất định sẽ lại cưới đến mỹ nữ, tựa hồ hết thấy đều là nhất định rồi bình thường.

Trải qua này phiên nói chuyện, Tiểu Ngưu đối với Vương phi đại sinh hảo cảm. Hân muốn nghĩ: "Xem ra Vương phi vốn là thật sự đồng ý chính mình cùng Quận chúa kết giao đích. Chỉ cần chính mình thật sự, trên đời này không có gì không thành chuyện. Chỉ cần ta cùng Quận chúa nguyện ý, Vương gia cũng không thể ngăn cản chúng ta thành thân đích

cước bộ. Chỉ là việc này thôi, trước mắt hay là không cho Nguyệt Ảnh biết đến hảo, trước mắt chúng ta đích quan hệ đang ở phát triển trong, không thể lại đã bị cái gì gió lớn mưa to đích tập kích."

Một lát sau nhân, Nguyệt Ảnh mới tiểu sanh sanh mà đi tới trà bằng. Tiểu Ngưu tự mình cấp cho nàng ngã trà, mời nàng ngồi xuống, miệng nói: "Sư tử, mời dùng trà." Nói chuyện, còn giúp nàng đem kia đỉnh đại mũ hái xuống.

Nguyệt Ảnh bản nghiêm mặt, nói: "Người gặp qua Vương phi rồi?"

Tiểu Ngưu hồi đáp: "Gặp qua rồi."

Nguyệt Ảnh âm đạm cười, nói: "Nàng có phải là rất mỹ lệ?"

Tiểu Ngưu cố ý nghĩ nghĩ, nói: "Cùng sư tử người một so với, trên đời này nơi nào còn có mỹ mạo đích người a!"

Nguyệt Ảnh hừ một tiếng, nói: "Ít đến này bộ, ta nhưng là biết đến, Kim Lăng có hai vị đại mỹ nữ, đúng là vị này Vương phi cùng Quận chúa Chu Vân Phương. Ngã thật sự là xảo rồi, này hai vị mỹ nữ người đều cũng nhận thức. doc truyện tai . Thật không biết, ngoại trừ bọn hắc ở ngoài, người hoàn lại nhận thức nhiều ít vị mỹ nữ." Này giọng nói trong, rõ ràng vốn là mang theo một cổ dấm chua chút - ý vị, Tiểu Ngưu nghe xong vui mừng.

Tiểu Ngưu lấy lòng mà cười cười, nói: "Sư tử, người không cần rất muốn à. Ta nhận thức đích nữ nhân cố nhiên không ít, nhưng đa số đều là phiếm phiếm chi kết giao, không có gì quan hệ đích, người cũng không nên oan uổng rồi ta."

Nguyệt Ảnh không có chi tiếng xé gió, đoan khởi chén đến phẩm trà. Tiểu Ngưu đã hướng lão bản cần rồi một ly, cùng Nguyệt Ảnh đối diện đích uống. Nguyệt Ảnh kia kêu phẩm trà, Tiểu Ngưu cũng là giống uống rượu giống nhau mà một ngụm xử lý, liên tiếp xử lý mấy chén. Nguyệt Ảnh thấy

không khỏi cười, nói: "Tiểu Ngưu à, người này nơi nào vốn là uống trà à, người đây là ngưu ẩm thôi!"

Tiểu Ngưu cười hì hì nói: "Ta đây Tiểu Ngưu cũng không phải hiểu được cái gì phẩm trà, ta đây không phải người đọc sách, không này hạt chú ý, ta đây chỉ biết là giải khát."

Nguyệt Ảnh cười ra tiếng đến, nói: "Người người này, sau này xem ra không có việc gì khi, nên nhiều đọc đọc sách à."

Tiểu Ngưu khoát tay chặn lại, nói: "Coi như hết, đọc sách nhiều buồn tẻ vô vị à, ta nhưng ngồi không được bản ghế dài, càng chán ghét này người đọc sách đích chua xót khí, lắc đầu hoảng não đích, không giống một đại nam nhân. Tay trái gà không chắc, không sai biệt lắm cùng phế vật giống nhau. Ta đây Tiểu Ngưu lại vừa không nghĩ khảo cái gì Trạng Nguyên, vào sĩ, lại càng không muốn nghĩ cấp cho hoàng đế đang kém, loại này tội hay là thôi đi. Có này tốt đẹp thời gian, ta đây hay là nhiều luyện luyện công phu, để cho chính mình nhiều đả bại mấy địch nhân, vì Lao Sơn phái làm vẻ vang mới là thật cách đích."

Nguyệt Ảnh nói: "Người lại vừa xé xa. Ta cho người đọc sách, không vì danh lợi, chỉ là muốn cho người đi điếu một ít trên thân đích tục khí, nhiều một ít nhã khí, hiểu được không có?"

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Hiểu được rồi, ta ngày mai mà bắt đầu đọc" Thi kinh"." Đóng đóng tuy cừ, tại hà chi châu. Yếu điếu thực nữ, quân tử hảo cầu. Một bên nhớ kỹ, một bên lắc đầu hoảng não đứng lên, học này ngốc tử.

Nguyệt Ảnh nhìn thấy hần cái loại này giả bộ khang làm bộ đích thấy tức cười hình dáng, thiếu chút nữa đem miệng đích nước trà nôn điếu, thật vất vả nhịn xuống tới bên miệng đích cười to. Nàng sẵn giọng: "Xong rồi ba, người cái dạng này dáng vẻ không giống như một người đọc sách, ngã có chút như là hỗn tạp đùa giỡn trong đích vở hài kịch."

Tiểu Ngưu nghe nói như thế, bèn rồi dài quá mặt, nói: "Không phải ta không nghĩ đọc sách à, chỉ là ta một đọc sách đã nghĩ ngủ."

Nguyệt Ảnh hừ nói: "Coi như hết, không đọc coi là rồi. Sau này coi như một thô người ba, tiếp theo đang gà gáy con chó đạo đồ đệ."

Tiểu Ngưu lay động đầu, nói: "Không, không, ta nghe lời người nói, ta đi đọc sách tốt lắm. Ta không đọc mà thôi, một đọc phải kinh người, ta nhất định khảo một vào sĩ cho người xem xem. Ta đã nếm thử đường triều triều đình mệnh quan đích tư vị nhân, kia nhưng là cao nhân nhất đẳng à."

Nguyệt Ảnh cố ý đùa nàng nói: "Hảo a, vậy người phải đi khảo ba. Đợi cho lên làm nhất phẩm đại thành tròn khi, ta gả cho người."

Tiểu Ngưu nghe xong a mà một tiếng, vẻ mặt đau khổ nói: "Sử tử, người có thể hay không phóng ra thấp điều kiện à. Đây yêu cầu cũng quá cao rồi, chờ ta đọc hảo sách, lại khảo trên tú tài, giờ người, lại khảo trên vào sĩ, lại lên làm nhất phẩm đại thành tròn, này nhiều lắm thiếu niên đây? Ta Tiểu Ngưu đích râu mép đều dài hơn được như vậy dài quá." Nói chuyện, hắn dùng tay một so với vẽ, nói râu mép vừa được bụng.

Nguyệt Ảnh cố ý nói: "Người không ra loại bạt tụy, ta xuất giá người làm gì à?"

Tiểu Ngưu hắc hắc cười, nói: "Ta xem người đem điều kiện rơi chậm lại một chút tốt lắm."

Nguyệt Ảnh hỏi: "Như thế nào một rơi chậm lại pháp?"

Tiểu Ngưu tròn mắt đi dạo, nói: "Ta xem không bằng như vậy, chỉ cần ta có thể đem" Đóng tụy" Kia thủ thi lưng xuống tới, người gả cho ta đi."

Nguyệt Ảnh nghe xong, tức giận đến phi một tiếng, đem mặt vừa chuyển, sẽ không để ý Tiểu Ngưu rồi. Tiểu Ngưu nhìn thấy Nguyệt Ảnh tức

giận bộ dáng, cũng là đẹp không sao tả xiết, trong lòng cũng vui vẻ được [mạo|xuất] gặt. Hắn thầm nói: "Để cho ta đi đang người đọc sách, trừ phi thái dương từ phía tây mọc lên."

Uống hết trà, kết hết trướng, hai người đang đi phía trước cạnh đích trấn nhỏ đi đến. Đây trấn nhỏ tên là phượng ngô trấn, đối với tên đích do đến, Tiểu Ngưu hay là nghe qua đích. Giờ phút này, một bên đi đường, Tiểu Ngưu một bên hướng Nguyệt Ảnh bán chuẩn bị trừ chính mình đích mặc thủy.

"Sư tỉ, người có biết này trấn nhỏ tên gọi là gì sao?" Tiểu Ngưu cố ý rồi dài quá âm.

"Không biết." Nguyệt Ảnh trả lời được rõ ràng.

Tiểu Ngưu giới thiệu nói: "Sư tỉ, này trấn nhỏ kêu phượng ngô trấn, đây là có điển cố đích."

Nguyệt Ảnh [mắt lé|liếc xéo] Tiểu Ngưu liếc mắt, nói: "Như vậy một không ngờ đích trấn nhỏ, sẽ có cái gì điển cố à?"

Tiểu Ngưu rõ ràng rồi rõ ràng giọng, lắc đầu hoảng não mà nói: "Mặc dù không ngờ, hắn cũng là một trụ người đích địa phương à. Chỉ cần là có người đích địa phương, sẽ có chuyện xưa. Vì cái gì hắn kêu phượng ngô trấn đây? Tục truyền nói, tại thật lâu trước kia, có một chích phượng bay tới, dừng ở rồi nơi này đích một gốc cây ngô đồng trên cây, trấn nhỏ đánh này sau này đã kêu phượng ngô rồi."

Nguyệt Ảnh nghe xong gật gật đầu, mỉm cười nói: "Tên hoàn lại [đi|được]. Tiểu Ngưu, người không đơn giản đây, có chút học vấn thôi, ta nhưng thật ra xem đi rồi mắt, bắt người đang thô người." Nàng cười rộ lên đích hình dáng, làm cho Tiểu Ngưu đích tâm đều cũng đi theo phập phồng không chừng.

Tiểu Ngưu đắc ý dương dương, mà người này vừa được ý khó tránh khỏi lộ ra xấu thái, chỉ nghe hần nói tiếp: "Này may mắn à vốn là phượng dừng ở ngô đồng trên cây, kêu làm cho phượng ngô, hoàn lại rất tốt đích. Mà nếu quả vốn là một con gà dừng ở ba tiêu trên cây, tên này đã có thể khó nghe rồi."

Nguyệt Ảnh không có nghe hiểu, hỏi: "Thật là tên gọi là gì à?"

Tiểu Ngưu cười tủm tỉm mà nói: "Vậy không gọi" Phượng ngô" Rồi, mà kêu" Con gà ba" Rồi."

Nguyệt Ảnh nghe xong trên mặt biến sắc, mắng: "Hạ lưu, ác tâm, lưu manh." Nói chuyện, đi nhanh về phía trước, đem Tiểu Ngưu hạ xuống mặc kệ.

Tiểu Ngưu sau khi nghe xong, tại mặt mình trên nhẹ nhàng mà dương rồi hai dưới, tự mắng: "Thật sự là miệng chó không thể khạc ra ngà voi à." Nói rồi, nhanh hơn cước bộ đuổi theo Nguyệt Ảnh rồi. Tại đuổi theo Nguyệt Ảnh sau khi, hần quản trụ miệng mình, không để hần loạn ngôn. Hần muốn nghĩ cũng bởi vì đã biết mở thối miệng, phá hủy đại sự à!

Hai người vào thành sau khi, mới phát hiện này trấn nhỏ so với trong tưởng tượng đích lớn hơn. Trấn trong có cái gì đường lớn, nam bắc đường lớn, mỗi điều trên đường đều cũng người đến người đi, xe thủy ngựa long đích, tiểu hóa quán gần bó một đám. Ven đường đích phòng ốc cùng tiểu lâu đã thật sự giống dạng, liếc mắt vọng không đến đầu.

Nhìn thấy như thế náo nhiệt đích địa phương, Tiểu Ngưu cảm giác chính mình đích máu đều cũng nhiệt lên, hoan hô nói: "Sư tỉ à, nơi này quả thực mau so với được với thành thị rồi."

Nguyệt Ảnh đã gật đầu nói: "Không thể là thôi, không thể tưởng được hợp lý người nhiều như vậy." Nàng nghĩ thấy kia mũ có chút ảnh hưởng chính mình hô hấp, phải hái xuống cầm ở trong tay, đã cố không lên người

ta thấy thế nào nàng rồi. Tiểu Ngưu thật sự thông minh đích, thuận tay bèn đem mũ lấy tại chính mình trong tay.

Quả nhiên, Nguyệt Ảnh đích mỹ mạo trở thành trấn nhỏ đích một đại tiêu điểm. Sử dụng một câu đương đại nói mà nói, đó là trấn nhỏ trang sức rồi tưởng tượng của người, người trang sức rồi người khác đích mộng. Không chỉ là nam nhân các hướng Nguyệt Ảnh đều tới kinh điểm đích ánh mắt, phải cả nữ nhân cũng nhiều xem nàng vài lần. Đúng vậy, mỹ mạo cũng là một loại vượt quá tầm thường đích lực lượng.

Đi rồi một đoạn đường, đột nhiên phát hiện trước cạnh đích bên đường vây quanh một đám người, không biết vốn là đang làm gì. Tiểu Ngưu thầm nói: "Có lẽ là đi giang hồ, bán nghệ đích ba." Hắn bỏ chạy chạy nhảy nhảy mà chen vào nhìn, nhìn sau khi kinh ngạc. Chỉ chốc lát sau bỏ chạy rồi trở về.

Nguyệt Ảnh đón nhận Tiểu Ngưu hỏi: "Nơi đây làm sao vậy?"

Tiểu Ngưu hồi đáp: "Vốn là một người tuổi còn trẻ người ngồi dưới đất ô ô khóc đây."

Nguyệt Ảnh hỏi: "Vì cái gì?"

Tiểu Ngưu nói: "Ta cũng không có tế hỏi, trước mặt đích người ta nói người nọ là một đánh cuộc đồ, ta đã phải chẳng muốn đi xuống hỏi."

Nguyệt Ảnh ôi rồi một tiếng, đã sẽ không hỏi lại rồi, bởi vì nàng đối với hảo đánh cuộc đích tên cũng không có hảo cảm. Người như vậy nếu để cho nàng xem gặp, không đánh cho hắn giống dã con chó giống nhau chạy loạn đã tính nhân từ rồi. Hai người bèn sóng vai đi tới, khi bọn hắn trải qua kia đồng người khi, nghe được kia tiếng khóc một trận ột trận thấp đích, phi thường thâm, thanh âm đã ách rồi.

Nguyệt Ảnh không khỏi dừng bước, trầm ngâm trứ nói: "Chúng ta đi xem."

Tiểu Ngưu tự nhiên sẽ không phản đối, phải đầu trước dẫn đường, một bên đi một bên kêu lên: "Nhàn hỗn tạp người chờ đều cũng tản ra, quản sự đích đến đây."

Hắn như vậy một la lên, mọi người lập tức như là thủy triều giống nhau hướng hai bên một phần. Hai người lập tức phải thấy được cái kia người tuổi trẻ.

Vừa thấy người kia, Nguyệt Ảnh không khỏi nhú nhú mày đầu. Người kia đại khái có hai mươi mấy tuổi ba, bị đánh cho hai mắt phát thanh, mặt đã sưng lên, mà có vết máu. Lại nhìn trên thân, kia quần áo đã vết máu loang lổ đích, đang ngồi ở trên mặt đất khóc đây. Nguyệt Ảnh chú ý tới hắn vô ích tay phải lau lệ, mà là dùng tay trái, theo lẽ thường nên chỉ dùng để tay phải mới đúng à?

Nguyệt Ảnh nhìn về phía tay kia, chỉ thấy hắn đích tay phải buông xuống trứ, như là phế đi bình thường.

Tiểu Ngưu nhìn hắn vài lần, xoay người hỏi: "Tiểu tử, rõ ràng ngày đích, không [mở lớn|mở rộng] miệng cười, khóc một cái gì kính nhân à?"

Người kia ngẩng đầu nhìn rồi xem, bắt gặp Tiểu Ngưu ngã không gì, vừa thấy đến Nguyệt Ảnh như vậy đích mỹ nữ, không khỏi ngẩn ngơ, sau đó giây dựa trứ quỳ xuống, hướng Nguyệt Ảnh thẳng dập đầu, khóc ròng nói: "Tiên tử nương nương à, mời vi tiểu nhân làm chủ à. Tiểu nhân sống không nổi nữa."

Vừa nghe đến này xưng hô, Nguyệt Ảnh nghĩ thấy buồn cười. Nguyệt Ảnh nói: "Tiểu Ngưu, người dìu hắn đứng lên nói chuyện."

Tiểu Ngưu đáp ứng một tiếng, đem cái kia người tuổi trẻ cấp cho giúp đỡ đứng lên. Vừa đứng đứng lên, Tiểu Ngưu phát hiện này người lớn lên cũng không so với chính mình thấp, chỉ là không có chính mình đẹp mắt.

Nguyệt Ảnh đứng cách hắn vài bước xa đích vị trí trên, nói: "Người là người nào? Vì cái gì ngồi ở chỗ này khóc đây?"

Người nọ cúi đầu hồi đáp: "Tiểu nhân kêu a ngưu, vốn là này trấn nhỏ người trên, thời đại lấy loại điền mà sống."

Nói tới đây, chung quanh thì có người reo lên: "Hắn này vài năm căn bản không loại điền rồi, chỉ biết bài bạc. Hắn không thể là cá nhân, đem mẹ nó cấp cho tức chết rồi, lần này hoàn lại đem muối muối cấp cho làm phiền hà, cô nương người cũng quản hắn, để cho hắn chết tốt lắm."

Vừa nghe lời này, a ngưu tựa đầu buông xuống được càng thấp, một bộ xấu hổ vô cùng đích hình dáng.

Nguyệt Ảnh nghe xong phản cảm, nại trừ tính tình hỏi: "Bọn họ nói chính là thật vậy chăng?"

A ngưu gật đầu nói: "Là thật đích."

Nguyệt Ảnh nói: "Người tiếp theo đi xuống nói đi, người nếu dám gạt ta, ta sẽ đánh gãy chân của người."

A ngưu luôn miệng nói: "Vốn là, vốn là, vốn là, tiểu nhân tuyệt không nói dối."

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, nói: "Tiểu tử, người nếu dám gạt ta các, ta phải [ninh|vắt] điệu của người đầu chó."

A ngưu lại là liên tiếp đích cam đoan, sau đó mới nói: "Nhà của ta thời đại loại điền, rơi vào tay phụ thân này một đời, đã không lo ăn mặc rồi."

Trước chút ít năm, phụ thân nhiễm bệnh đã chết, trong nhà còn lại ta cùng mẫu thân còn có muội muội ba người. Bắt đầu ngày hôm đó tử qua được cũng không tệ lắm, chỉ là ta bất hảo, đi theo người xấu học xong bài bạc, kết quả đem trong nhà đích mà đều cũng cấp cho thua hết. Vài bói người giầy tới mà, đều cũng về ngụy lão nguời rồi." Nói đến "Ngụy lão nguời" Ba chữ, hăn đích thanh âm run rẩy trứ, lại vừa có vẻ vô cùng trầm trọng.

Tiểu Nguời hỏi: "Sau lại đây?" Tại Nguyệt Ảnh trước mặt, hăn tận lực giả trang thành một đánh hồn tạp đích.

A nguời bi thở dài một hơi, nói: "Bởi vì đem mà sản đều cũng thua hết, mẫu thân một mạch dưới cũng đã chết.

Phía sau ta phi thường thống hận chính mình, [hận không thể]nóng lòng] đi tìm chết. An táng hết mẫu thân sau khi, lại có bằng hữu Cổ Động ta đi đánh bạc, ta lúc ấy uống rượu, lại vừa tới đánh cuộc rồi, hay là tại ngụy lão nguời đích sòng bạc, ta càng làm trong nhà gì đó đã thua hết, hoàn lại đem muội muội đâm tú giầy đích tiền đã cấp cho phải thua." Nói đến người này, hăn vừa khóc đứng lên.

Tiểu Nguời nghe xong, nhin không được mắng to nói: "Mụ nội nó đích, nguời là không phải nguời? Nếu nguời là con ta, ta bây giờ phải một cước đá chết nguời." Nói chuyện, một thân thủ, giống linh con gà con nhân giống nhau đưa hăn cấp cho linh lên.

Nguyệt Ảnh nghe xong hăn đích trần thuật, trên mặt đã tràn ngập rồi phần nộ cùng khinh bỉ, nhưng nàng so với Tiểu Nguời tình táo, khoát tay chặn lại, nói: "Tiểu Nguời, buông...Ra hăn, để cho hăn đem nói cho hết lời."

Tiểu Nguời dụng quyền đầu tại a nguời trước mắt so với lượng thoáng cái, mắng: "Nguời con bà nó, ta thật muốn đánh chết nguời."

Nói chuyện, cái tay kia buông lỏng, a nguời phải điệu đến trên mặt đất, rơi thẳng nhếch miệng. Tiểu Nguời quát: "Đứng lên, tiếp tục nói chuyện."

A ngừ từ trên mặt đất đứng lên, ổn định một chút tâm tình, mới nước mắt lưng tròng mà nói: "Bởi vì thua hết thứ, ăn cơm đều cũng thành vấn đề rồi. Ta lại là một không thương làm việc đích người, đã nghĩ, đã tiền của ta đều cũng bại bởi rồi ngụy lão ngừ, vậy ta phải trên hấn nhà lấy chút thứ tới, đổi lại hai [tiền tiêu|xài], hảo mua thuốc qua ngày. Bởi vậy, tiểu nhân tối hôm qua phải lên vào ngụy lão ngừ nhà."

Vừa nghe trộm thứ, Tiểu Ngừ tinh thần tỉnh táo.

Trước kia tại Hàng Châu khi, hấn đã thích làm chuyện loại này. Hấn nhà không thiếu tiền, làm như vậy, chỉ là nghĩ thấy hưng phấn, nghĩ thấy kích thích. Tiểu Ngừ vội vàng hỏi: "Kết quả thế nào? Trộm được thứ không có? Trộm được cái gì rồi? Có...Hay không người phát hiện người?"

A ngừ thẳng lắc đầu, nói: "Đừng nói nữa, ta mới vừa bắt lấy một con gà, đang muốn nhảy tường chạy khi, không nghĩ kia con gà kêu lên, đem hộ viện đích rời xa rồi đi tới. Ta quýnh lên, phải đem con gà cấp cho bóp chết rồi. Kia giúp người đi lên, ta lập tức bị người nhà cấp cho bắt được."

Tiểu Ngừ nghe xong khó chịu, mắng: "Thật sự là một phế vật à! Một chút kinh nghiệm đều không có. Ta với người nói à, này ăn trộm gà thôi, đệ nhất người được để cho con gà đừng lên tiếng, vậy chỉ có hai biện pháp, một vốn là ngăn chặn con gà đích miệng; này người thứ hai thôi, đúng là đem con gà giết chết lại bắt đi."

Nguyệt Ảnh hừ nói: "Tiểu Ngừ, không cần nói hươu nói vượn, ta đang hỏi hấn chính sự đây."

Tiểu Ngừ lúc này mới đành chỉ chính mình đích kinh nghiệm lời tuyên bố, hướng Nguyệt Ảnh một nhếch miệng, mỉm cười nói: "Ta là nhìn hấn rất ngốc, rất xuân rồi, đã nghĩ giáo huấn một chút hấn. Hấn thật sự là vô ích."

A ngừ còn nói thêm: "Ta bị bọn họ lấy trụ sau khi, bị dừng lại độc đánh, đem ta đích hữu cánh tay đều cũng đánh gãy rồi, trên thân cũng đều là

vết thương. Lòng ta muốn nghĩ ta bị đánh chết rồi thật không có cái gì, chỉ là ta đích muội muội nhưng như thế nào sống à."

Người chung quanh đều gật đầu, nghĩ thấy người này coi như cá nhân.

Tiểu Ngưu xì một tiếng khinh miệt, nói: "Cuối cùng người còn có chút lương tâm."

A ngưu tiếp theo nói: "Bọn họ bắt lấy ta, đánh đã dừng lại sau khi, còn không cam hưu, hoàn lại đến nhà của ta đem ta muội muội đã chộp tới rồi."

Nguyệt Ảnh nghe xong giận dữ, hỏi: "Bất quá vốn là một con gà thôi, đánh người dừng lại còn chưa tính, còn muốn thế nào?"

A ngưu ôi rồi hai tiếng, nói: "Ngụy lão ngưu nói, kia chích con gà không phải một chích bình thường đích gà mái, vốn là một chích rất có thể đẻ trứng đích gà mái. Này chích con gà đã chết, không biết cần ít nhiều ít trứng đây. Một ngày kế tiếp, một năm đúng là ba trăm sáu mươi năm, mười năm đúng là ba nghìn sáu trăm năm mươi một, mấy cái này trứng tích lũy đứng lên, hắc tổn thất không biết bao nhiêu tiền đây. Hắc tạm thời đem con gà định vì năm mươi lượng bạc. Hắc nói ta không có tiền, mượn muội muội để khoản nợ ba. Trong vòng 3 ngày, không giao cho hắc năm mươi lượng bạc, muội muội phải cho hắc đang [tiểu phu nhân|vợ bé]. Sau đó phải đem ta phóng xuất, để cho ta mở la tiền tới."

Nguyệt Ảnh tròn tròn rồi đôi mắt đẹp, nói: "Người này rất đáng giận rồi, tội đáng chết vạn lần."

Tiểu Ngưu ở bên cạnh ứng tiếng nói: "Không sai, người như thế là người cặn bã à, hắc còn sống người khác cũng đừng muốn sống hảo. Chúng ta cái này tìm hắc tính sổ tới."

Nào biết nói, lời kia vừa thốt ra, vị này kêu a ngưu [niên kỉ|tuổi] nhẹ người bùm một tiếng lại vừa quỳ xuống rồi.

MA ĐẠO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 110: Sư Tỉ Lợi Ích

Tiểu Ngưu hỏi: "Tiểu tử, người như thế nào lại vừa quỳ xuống rồi đây? Người trời sinh đúng là một loại nhu nhược, đúng không?"

A ngưu cả khái rồi mấy [hưởng|vang] đầu, nói: "Đại hiệp à, mời các người không cần tìm hấn tính số."

Tiểu Ngưu mắng: "Hỗn đản, hấn vậy ăn hiếp người, làm hại người không giống cá nhân dạng, chúng ta giúp người hết giận, người như thế nào còn giúp hấn nói chuyện đây?" Nói chuyện, trừng [thu hút|để mắt tới] hạt châu đến. Hấn vung tay vung chân đích hình dáng, như là tùy thời đều phải biến người.

Nguyệt Ảnh còn có thể trầm được, nói: "Tiểu Ngưu, nghe hấn đem nói cho hết lời."

A ngưu thẳng đứng dậy tử nói: "Ngụy lão ngưu tại bản địa giống như là hoàng đế giống nhau, ai dám gây ra hấn à? Các người đi tìm hấn tính số, ta là lo lắng các người có hại. Nhà bọn họ quang động thủ thì có hơn mười người, mỗi người võ nghệ cao cường, ai dám đi tìm hấn tính số đây?"

Nguyệt Ảnh hỏi: "Vậy người vì cái gì không cáo hấn đây?"

A ngưu cười khố nói: "Cáo hấn? Tiên tử nương nương à, người có điều chẳng biết à. Hấn theo chúng ta đích huyền quan vốn là thân thích, nếu như đi cáo nói, Huyện thái gia giận dữ, người chẳng những kẻ bên bản tử, còn phải bị [xem ra|coi như|thoạt nhìn]. Ta ngày gần đây tìm được một tin tức,

nói là ngụy lão nguừ từ lúc cha ta còn sống đích thời điểm ở mưu đồ nhà của ta đích mà rồi. Ta học được đánh cuộc, vào sòng bạc, cùng người học cái xấu, đều là âm mưu của hã. Lúc này hã sở dĩ như vậy hại ta, như vậy đánh ta, là bởi vì vì hã coi trọng rồi ta đích muội muội, muốn kết hôn nàng đang tiểu thiếp. Hã không biết nghe người nào thầy tướng số tiên sinh phóng ra đích thí, nói ta muội muội có thể sinh đứa con, hã phải đối với ta muội muội động rồi ý xấu rồi. Hã có một đám nữ nhi, rất muốn cần con trai."

Tiểu Ngưu mắng: "Này vương bát đản, nên đoạn tử tuyệt tôn mới đúng à. Xem ra, hã làm hại người cũng không phải chỉ là người một nhà à."

A nguừ bị thán vài tiếng, nói: "Hã làm hại nhiều người rồi, ta chỉ vốn là một tiểu vai diễn."

Tiểu Ngưu hỏi người chung quanh: "Ngụy lão nguừ vốn là một cái dạng gì đích người? Hã hại bao nhiêu người?" Những người này vừa nghe, đều cũng cúi đầu, không dám nói tiếp nữa.

A nguừ tiếp tục nói: "Đại hiệp à, người cũng đừng khó xử bọn họ rồi. Kia ngụy lão nguừ vốn là bản địa đích đệ nhất đại tài chủ, nơi này đích sòng bạc, kỹ viện, tiêu cục, tửu lâu từ từ, mười nhà gã có tám nhà là hã khai đích, ngoài ra hoàn lại cho vay nặng lãi, bị hã bức tử đích người không biết có bao nhiêu. Mọi người hận hã, lại vừa không thể trêu vào hã. Hã nhà có khi là tiền, mỗi một lượng bạc trên cạnh đều cũng dính tuyết đây."

Tiểu Ngưu lại hỏi người chung quanh: "Hã nói chính là không phải thật sự?" Những người này đều cũng chút trố đầu, nhưng lại vẫn như cũ không dám ra tiếng.

A nguừ nói: "Đại hiệp a, tiên tử nương nương à, các người nếu thật muốn giúp chúng ta nói, vậy cho ta mượn năm mươi lượng bạc ba, để cho

ta đem muội muội cứu ra, này tiền đúng là làm ngựa làm trâu ta cũng muốn trả lại người các đích." Nói chuyện, lại là đông đông mà dập đầu.

Tiểu Ngưu để sát vào Nguyệt Ảnh, hỏi: "Sư tử, làm sao bây giờ?"

Nguyệt Ảnh [không lường lự|không suy nghĩ thêm] mà nói: "Ở trong mắt ta, người nên vốn là điều hảo hán, vốn là một có có mặt đích thiếu hiệp.

Việc này còn dùng hỏi ta chẳng?"

Tiểu Ngưu ha ha cười, nói: "Sư tử, người nên biết ta nghĩ làm sao bây giờ đích." Nói chuyện, Tiểu Ngưu đi đem a ngưu kéo qua đến, nói: "A ngưu à, như vậy đi, chúng ta với người cùng đi gặp ngụy lão ngưu. Đến hăn nhà đích thời điểm, ta sẽ tự mình giao tiền đích." Lời này nhưng làm a ngưu nhạc phá hủy, luôn miệng kêu lên: "Các người thật sự là ta đích tái sinh cha mẹ a!"

Nguyệt Ảnh nghe xong then thùng, thối nói: "Đừng có nói mò à, để ý ta đánh người đích miệng."

Tiểu Ngưu hướng mọi người cùng chấp tay, nói: "Các vị già trẻ gia các, đại ca đại tử các, mời mọi người không cần đi theo chúng ta rồi. Vạn nhất kia ngụy lão ngưu khởi xướng thú tính chất đến, sợ liên lụy mọi người." Mọi người nghe xong, đều cũng đều tán đi rồi.

Tiểu Ngưu cùng Nguyệt Ảnh trao đổi một ánh mắt, khiến cho a ngưu dẫn đường, hướng tới ngụy lão ngưu nhà đi đến. Hai người đi ở phía sau, cũng không nói cái gì, bọn họ trong lòng đều cũng [nghẹn|nín] trứ một mạch, mà này luồng kính nhân khiến cho bọn hăn đều muốn dùng võ lực đến phát tiết một chút.

Chờ a ngưu nói nhanh đến rồi đích thời điểm, Tiểu Ngưu mới kéo qua Nguyệt Ảnh, hỏi: "Sư tử, chúng ta cụ thể nên làm như thế nào? Muốn hay không lại thương lượng một chút đây?"

Nguyệt Ảnh khinh thường mà cười, nói: "Đối phó một thổ tài chủ, một ác phách, còn muốn thương lượng cái gì? Khoái đao trăm [loạn|bậy] tê đại là được." Tiểu Ngưu gật gật đầu, hiểu được rồi nàng đích ý tứ.

Đi rồi chỉ chốc lát sau, bọn họ đi tới một nhà đại trạch sân trước cửa, đây là màu đỏ thắm đích đại môn, trên cửa thú đầu đồng hoàn đích, rất có khí thế. Tiểu Ngưu đối lập rồi một chút, người ta đích cánh cửa có thể sánh bằng chính mình nhà đích khí phái nhiều hơn, xem ra chính mình đích cha hay là không bằng ngụy lão ngưu có tiền. Nhắc tới ngụy lão ngưu tên này, Tiểu Ngưu phải khí không đánh một chỗ đến. Vì cái gì đây? Bởi vì chính mình kêu Ngụy Tiểu Ngưu, người ta kêu ngụy lão ngưu, động nghe dưới, còn tưởng rằng ngụy lão ngưu vốn là chính mình đích thân cha đây. Coi là không phải thân cha, nghe đứng lên đã như là thân thích, đây là mình vạt áo trứ cùng chính mình không qua được. Tiểu Ngưu quyết tâm hảo hảo trừng phạt một chút này cùng chính mình có thể tổ trên có thân thích quan hệ đích lão gia hỏa.

Lúc này a ngưu trở nên khẩn trương đứng lên, hăn dùng run rẩy đích ngón tay trứ đại môn, nói: "Đây là ngụy lão gia nhà rồi."

Tiểu Ngưu gật gật đầu, nói: "Vào đi thôi." Nói rồi, cũng không dùng a ngưu dẫn đường, phải đi phía trước đi.

Tới trước cửa, đẩy cánh cửa, cánh cửa cư nhiên không có cấm. Cửa vừa mở ra, chỉ thấy một sạch sẽ đích đại viện tử, trong viện hoàn lại loại rồi vài cây, đều dài hơn được lục mờ mờ đích.

A ngưu gặp Tiểu Ngưu như vậy, lá gan đã lớn chút nhân, chạy tiến lên tới, nói: "Đại hiệp, hay là ta dẫn đường ba." Nói chuyện, do dự rồi một chút, mới cất bước vào cửa hạm. Tiểu Ngưu cùng Nguyệt Ảnh đã không thêm quan tâm theo sát tiến vào.

Đám đầu đi tới một người hầu, lớn tiếng hỏi: "A ngu, người như thế nào còn dám tới đây?"

A ngu lộ ra lấy lòng đích nộ cười, nói: "Ta là tới gặp nguyễn lão gia đích, ta mượn đến tiền rồi. Đây hai vị đứng là ta đích ân công."

Kia người hầu vừa nghe, nói: "A ngu, người đừng chạy loạn à, ta cái này cho chúng ta biết lão gia tới." Nói chuyện, giống vội vả đầu thai giống nhau chạy vào ở chỗ đi.

Không lớn trong chốc lát, một người mặc trù đoạn đích ục ịch tử tại mười mấy đại hán đích chúng tinh phủng nguyệt - sao quanh trăng sáng bàn đích vây quanh dưới, từ bên trong đi ra. Hắn đi tới trong viện dừng lại, sớm có người đem một cái ghế dựa buông. Đây ục ịch tử đặt mộng bên ngồi xuống. Chỉ nghe kia ghế dựa chỉ à một tiếng, thực gọi người lo lắng bị ngồi tán cái rồi.

Tiểu Ngưu một nhìn kỹ hắn đích tướng mạo, thiếu chút nữa không ói ra. Người này lớn lên hói đầu, thủ mục, đại rượu [tao|hồng bát] cái mũi, đại bụng, trên mặt hoàn lại sinh trứ một ít mụn nhọt. Hắn cười đứng lên, vậy càng gọi người không dám đương thị rồi. Lúc này, hắn ngồi xuống sau khi, a ngu bèn tiến đến gần trước, kêu một tiếng: "Nguyễn lão gia hảo oa, tiểu nhân lại vừa đã trở lại."

Nguyễn lão ngu [mắt lé|liếc xéo] rồi hắn liếc mắt, ừ. Ánh mắt về phía trước vừa thấy, thấy được Tiểu Ngưu, đã không rất chú ý. Khi hắn đích ánh mắt rơi xuống Nguyệt Ảnh đích trên mặt khi, hắn đích thủ mục đột nhiên mở to, mở bạch nhiều hắc ít, kia há mồm mở được lão Đại, nước miếng bất giác gian đều cũng [chảy ra|xuống] rồi.

Một vị quản gia bộ dáng đích tên nói: "Lão gia, làm sao vậy?" Cả kêu vài tiếng, nguyễn lão ngu mới tỉnh qua thần đến, cười hắc hắc, nói: "A ngu, người tới làm gì?" Ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm Nguyệt Ảnh xem. Nguyệt

Ảnh con mắt cũng không nhìn hăn, dường như không có việc ấy mà nhìn một cái sân, nhìn một cái thụ.

A ngưu cúi rồi một cung, cúi đầu nói: "Quay về lão gia nói, tiểu chính là đến hoàn lại bạc đích, bồi lão gia đích gà mái."

Ngụy lão ngưu gật đầu một cái, nuốt rồi nuốt nước miếng, nói: "Đã vốn là hoàn lại tiền đến đây, vậy đem tiền kết giao đi lên ba."

A ngưu đáp ứng một tiếng, quay đầu lại nhìn Tiểu Ngưu. Tiểu Ngưu đi lên trước, móc ra rồi năm mươi lượng bạc. Đang bạc đưa cho quản gia [sau khi|phía sau], ngụy lão ngưu nhìn bạc nở nụ cười, nói: "A ngưu à, không nghĩ tới à, người còn có như vậy có tiền đích thân thích."

A ngưu cũng cười rồi, hỏi: "Ngụy lão gia, ta này tiền đã trả lại người rồi, người cũng nên đưa ta muối muối rồi ba?"

Ngụy lão ngưu gật gật đầu, nói: "Này không khó, bất quá thôi, ta nghĩ hỏi một chút người, người phía sau đích vị cô nương nợ là ai vậy?"

Tiểu Ngưu vừa thấy đến hăn xem Nguyệt Ảnh kia tham lam đích ánh mắt phải tức giận, nói: "Vị cô nương nợ là ta phu nhân."

Nói rồi, chặn lại ngụy lão ngưu nhìn về phía Nguyệt Ảnh đích tầm mắt.

Ngụy lão ngưu đứng lên, trừng mắt ánh mắt nói: "Nàng là người đích phu nhân? Người là ai à?"

Tiểu Ngưu vẻ mặt đứng đắn, vỗ bộ ngực, hồi đáp: "Ta họ nghê, tên cha, chữ lão tử." Bên kia đích Nguyệt Ảnh vừa nghe, nhin không được nở nụ cười.

Ngụy lão ngưu vừa nghe, lập tức phải giận, này rõ ràng là cho chính mình đang cha thôi. Hăn hắc rồi một tiếng, cười lạnh nói: "Tiểu tử, ta xem

người là chán sống ba? Nếu người đồng ý đem phu nhân lưu lại theo giúp ta vài ngày nói, ta hãy bỏ qua người."

Tiểu Ngưu nghe xong cười ha ha, nói: "Người một lão súc sinh, người buông tha ta, ta cũng không phải muốn nghĩ buông tha người."

Nói chuyện, mạnh xông lên trước, vừa ra tay chỉ nghe ba địch một tiếng, đảo rồi ngụy lão ngưu một bạt tai. Này cái tát đánh cho rất nặng, đánh cho ngụy lão ngưu thân thể vòng vo vài giới, chờ dừng lại khi, trên mặt lưu lại năm thủ ấn, khóe miệng chảy ra rồi huyết, mở ra miệng tuôn ra hai khối răng đến.

Ngụy lão ngưu khi nào ném qua loại này thiết thời lớn à, lập tức kêu lên: "Cho ta trên, đem tiểu tử này cấp cho đánh chết." Này động thủ vừa nghe, đều cũng giống ác lang giống nhau đánh tới. A ngưu vừa thấy, sợ tới mức má ới một tiếng, tụt văng ngoại bào, nhưng tưởng tượng đến muội muội không cứu ra, phải lại vừa [ngừng|dừng]. Hắn đứng ở Nguyệt Ảnh địch phía sau không xa, muốn nghĩ quan sát một chút tình thế địch phát triển lại quyết định.

Mấy cái này động thủ ủa lên. Tiểu Ngưu mãi không quan tâm, cười nói: "Cháu các, đều cũng đi lên ba, để cho gia gia [nhìn|xem] các người địch ba cước miêu công phu." Đang khi nói chuyện, này động thủ có huy nhảy lên, có ra cước, đều cũng bổ nhào vào trước mặt.

Tiểu Ngưu thầm nói: "Các người có thể có nhiều cớ nào địch bản lĩnh à." Chỉ nghe kêu thảm thiết luôn miệng, Tiểu Ngưu ra tay rồi. Hắn một chưởng phải đánh ngã một, một cước phải đá bay một, lại một chưởng lại vừa đánh chết một, không lưu tình chút nào. Bất quá ba chiêu hai thức gian, kia mười mấy động thủ phải nằm ngã bảy tám, có đã chết, có hôn mê, còn lại địch tên khô đứng, hư mở thanh thế, không dám trở lên.

Này một màn thấy ngụy lão nguời kinh ngạc lạnh mình đích, chân đều cũng mềm rồi. Hẳn sống lớn như vậy tới nay, chưa bao giờ gặp qua lợi hại như vậy đích nguời.

Nguyệt Ảnh gặp Tiểu Nguừ đánh cho thoải mái, hướng hẳn một chọn ngón tay cái. Tiểu Nguừ mừng rỡ ánh mắt chưa từng phùng rồi, hẳn cười tùm tùm mà tới gần ngụy lão nguừ, nói: "Còn có không có cao thủ?"

Ngụy lão nguừ kêu lên: "Đều cũng cho ta trên, ta dưỡng các nguời không thể là nhìn thấy đùa." Tại hẳn đích thúc giục dưới, còn lại đích động thủ chỉ phải ngạnh trên rồi. Lúc này bọn họ đều từ trên thân rút ra đoản đao, còn có vài nguời xoay nguời tới lấy thích hợp đích binh khí rồi.

Tiểu Nguừ hướng ngụy lão nguừ cười cười, nói: "Chờ ta phóng ra ngã bọn họ, sẽ đến lượt nguời." Nói chuyện, Tiểu Nguừ chủ động hướng bọn họ tiến công rồi.

Tiểu Nguừ xông lên tới, như hổ nhập vào dương đàn, huy quyền như gió, xuất chưởng như mưa, thỉnh thoảng hỗn tạp lấy cước đá. Tại một đám tiếng kêu thảm thiết sau khi, này động thủ năm một mà, binh khí trên mặt đất tán trủ. Lúc này, [không ai bì được|ngông cuồng tự đại] đích ngụy lão nguừ bên nguời cũng chỉ còn lại một quân gia rồi. Kia quân gia lớn lên nhỏ gầy khô héo, mắt oa hãm sâu đích, thấy thế nào cũng không giống một vũ phu.

Tiểu Nguừ hướng ngụy lão nguừ cười nói: "Ngụy lão nguừ, bây giờ nên đến phiên nguời rồi, chính mình đi tới chịu chết đi."

Ngụy lão nguừ tận mắt trủ chính mình đích động thủ bị đánh cho chết đích chết, thương đích thương, nào dám đi tới đây? Miệng hẳn môi run rẩy trủ nói: "Quân gia, nguời trên, nguời trên. Nguời thay ta ngăn cản một trận, nguời nghĩ muốn cái gì, ta đều cũng đáp ứng nguời."

Kia quán gia giáo hoạt mà trừng mắt nhìn, nói: "Ta muốn kết hôn người nhất xinh đẹp đích nữ nhi."

Ngụy lão ngừ trong lòng thầm mắng khô con mẹ người, nhân lúc cháy nhà mà đi hôn của. Nhưng ngoài miệng lại nói: "Chỉ cần người có thể giúp ta qua hôm nay đích cửa ải khó, ta phải đem nàng gả cho người."

Quán gia lúc này mới lộ ra tiểu nhân đặc chí đích sắc mặt, nói: "Nhạc phụ đại nhân, vậy cảm ơn rồi."

Ngụy lão ngừ tức giận mà nói: "Còn không mau trên."

Quán gia đáp ứng một tiếng, vù mà nhảy lên đi, ngăn trở Tiểu Ngừ đích đường đi. Tiểu Ngừ mắng: "Trợ Trụ vi ngược, không thể sống à." Một chưởng bổ về phía quán gia đích đầu. Đây một chưởng đánh cho phi thường sắc bén, phi thường mạnh mẽ, có lòng phải hấn đánh chết. Tại biết được ngụy lão ngừ đích hành vi phạm tội sau khi, Tiểu Ngừ đã trở nên ngoan độc rồi.

Chỉ thấy quán gia phiến diện đầu, một cước bay lên, tàn nhẫn đá Tiểu Ngừ đích cổ tay. Đây hai động tác gấn bó một mạch, nhanh như thiểm điện. Hấn đích biểu hiện rõ ràng vốn là một cao thủ à! Tại đây một tiểu địa phương có thể gặp được cao thủ, làm cho Tiểu Ngừ kinh ngạc rồi.

Tiểu Ngừ quay người lại, né qua một cước sau khi, quán gia khi thân mà lên, liên tục tiến công, quyền đâm cước đá đích thẳng bức Tiểu Ngừ đích yếu hại. Hấn đích động tác cùng tư thế, đều nói sáng tỏ hấn là một khó đối phó đích người. Tiểu Ngừ không dám đại ý, cẩn thận ứng phó, cùng đối phương đánh vào rồi lập tức. Khi thì mau, khi thì chậm, bình bình bâng bâng mà đánh cho hấn say nhân. Hấn thầm nói: "Mặc kệ điệu hấn, Nguyệt Ảnh sẽ lại xem thường ta đích." Tiểu Ngừ đích công phu có điều phức tạp rồi, có tại Hàng Châu đang cuộn cuộn khi đích hoa quyền tú chân, cũng có Lao Sơn đích nhập môn cơ bản công, cũng có Ngừ Lệ Hoa truyền thụ đích

Tây Vực tuyệt chiêu từ từ. Mấy cái này công phu hợp cùng một chỗ, làm cho Tiểu Ngưu đích võ nghệ nội dung phong phú, linh hoạt hay thay đổi.

Tại đánh nhau trong, Tiểu Ngưu phát hiện đối phương đích nắm tay đặc biệt lợi hại. Trái quyền huy vũ, kẻ khác hoa cả mắt, hữu quyền hơi chậm, nhưng lại chiêu chiêu có trí người tử địa đích ý tứ. Tiểu Ngưu rất là ngoài ý muốn, thầm nói: "Xem người này thân thủ, nên vốn là xuất thân danh môn chính phái, nói cách khác, không có như vậy đích tu vi."

Bên kia đích Nguyệt Ảnh nhìn thấy Tiểu Ngưu gặp đối thủ, không khỏi mà nở nụ cười, nói: "Tiểu Ngưu, lúc này gặm đến xương cứng rồi ba? Vốn là hảo hán, phải đánh ngã hăn."

Tiểu Ngưu miệng thực cứng, nói: "Nhất định, nhất định, ta nhất định sẽ lại đánh ngã hăn, để cho hăn quỳ trên mặt đất bảo ta gia gia."

Quản gia cười lạnh nói: "Kia cũng không phải nhất định. Các người những người này tự cho là thiên hạ vô địch, hôm nay ta gọi các người kiến thức một chút cái gì kêu lợi hại." Nói chuyện, một quyền đánh về phía Tiểu Ngưu đích mặt, trên đường biến đổi, sửa đánh bộ ngực.

Tiểu Ngưu nói: "Tới tốt nhất." Một chân nâng lên, một đá bộ ngực, lại đá mặt, cùng đối phương như là một đường đích chiến thuật, này hai người toát ra, năm sắp thấp đích, lại vừa đánh vào một chỗ.

Nguyệt Ảnh gặp Tiểu Ngưu đã chiến rồi hơn mười hiệp, còn không có thể thủ thắng, nói nói: "Tiểu Ngưu à, này cùng người đánh nhau, nếu muốn thủ thắng, trọng yếu nhất chính là tìm được đối phương đích" Từ huyệt", chỉ cần tìm được, đánh trúng rồi, đối phương không có không ngã đích."

Tiểu Ngưu một bên đánh trứ, vừa nói nói: "Vốn là, sư tử, ta bây giờ mà bắt đầu tìm. Này cháu, không phải người bình thường à." Hăn lưu ý trứ đối phương đích đích chỗ yếu.

Kia nguyệt lão nguừ gặp hai người đánh cho kia giải nạn phân, nghĩ thầm rằng ta còn là tìm một chỗ trốn đi, như vậy tưởng tượng, bèn xoay nguừ sau này trạch chạy tới. Nguyệt Ảnh phát hiện rồi, đối với phía sau [lo sợ|bất an] bất an đích a nguừ nói: "A nguừ, nguời đi ngăn lại hửn, đừng có giây độ hửn chạy rồi. Hửn nếu chạy rồi, nguời muội muội trở về đừng tới."

A nguừ vừa nghe đến Nguyệt Ảnh đích mệnh lệnh, như nghe thấy tiên âm, như là đã bị rồi thần linh đích tẩy não giống nhau, thoáng cái trở nên dững cảm rồi. Hửn nhanh chân phải đuổi, vài bước phải đuổi theo cũng ngăn lại nguyệt lão nguừ. Thử nghĩ, a nguừ vốn là một tiểu tử, tay chân linh bèn, mà nguyệt lão nguừ sống an nhàn sung sướng, một thân đích thịt béo, chạy đứng lên còn không có nguời ta đi nhanh đây.

Nguyệt lão nguừ gặp luôn luôn đối với chính mình mọi cách lấy lòng đích a nguừ cư nhiên dám như thế vô lễ, phải thở hồng hộc mà kêu lên: "Hỗn đản, cút ngay cho ta."

A nguừ sợ tới mức một run run, nhìn nhìn Nguyệt Ảnh. Nguyệt Ảnh trách mắng: "Nguời hay là không phải nam nhân? Hửn đoạt nguời muội muội, làm hại nhà nguời phá nguời [vong|mất], hửn là của nguời đại cừu nhân a, nguời sợ hửn làm gì? Bẩn hửn."

Nguyệt Ảnh nói quả nhiên hảo làm cho, a nguừ tiến lên nhéo nguyệt lão nguừ đích quần áo, mắng: "Lão súc sinh, nguời không phải nguời." Nói chuyện, dùng tay trái cấp cho nguyệt lão nguừ một đại cái tát.

Nguyệt lão nguừ bị đánh cho a mà một tiếng, thân thể quơ quơ, thiếu chút nữa té ngã. Hửn bùm mặt kêu lên: "Phản rồi, phản rồi, nguời dám đánh ta? Ta gọi là nguời cả nhà chết hết quang."

A nguừ đích kính nhân đã lên đây, đi đem nguyệt lão nguừ theo ngã, cười ở trên thân dừng lại đánh, chỉ nghe phách phách bạch bạch đích thanh âm,

ngụy lão ngu a a thẳng kêu, miệng nói: "Ta còn người muội muội đúng là, người đừng đánh ta."

Nguyệt Ảnh ở bên thấy cười không ngừng, nói: "Cái này được rồi, lúc này mới kêu nam nhân. A ngu, người xem nhìn ta trượng phu, vì cái gì ta lựa chọn hử?"

A ngu cười trợn ngụy lão ngu, giờ nắm tay, hỏi: "Vì cái gì?"

Nguyệt Ảnh thu trứ Tiểu Ngu nói: "Bởi vì hử một thân tất cả đều là ruột gan, vốn là một nam tử hán."

A ngu vừa nghe, nói: "Ta chỉ điểm vị kia đại hiệp học." Lại vừa dùng sức đánh khởi ngụy lão ngu đến, đánh cho ngụy lão ngu quỷ khóc sói tru đích.

Mà Tiểu Ngu cũng nghe tới Nguyệt Ảnh nói, hử trong lòng mừng rỡ thẳng nở hoa, Nguyệt Ảnh gọi hử vi trượng phu, lại vừa khen ngợi chính mình vốn là một nam tử hán. Những lời này hóa thành rồi một cỗ cường đại đích lực lượng, làm cho Tiểu Ngu đột nhiên trở nên lợi hại hơn rồi. Tại tìm được đối phương đích chỗ yếu [sau khi|phía sau], Tiểu Ngu một chương bổ đi ra ngoài, đối phương cuống quýt tới tiếp, kết quả là Tiểu Ngu đem đối phương đánh iệng phun máu tươi, té trên mặt đất.

Nguyệt Ảnh vỗ tay nói: "Hảo dạng đích, lúc này mới kêu Tiểu Ngu à. Hử với người đích thân thủ không sai biệt lắm, người có thể đánh ngã hử, chứng minh người tiến bộ rồi."

Tiểu Ngu từ quần gia trên thân nhảy ra kia năm mươi lượng bạc cất vào túi tiền, lại vừa nhảy ra một tiểu đỉnh vàng, cũng không khách khí mà thu hồi đến. Nguyệt Ảnh mỉm cười nói: "Tay người cũng không phải rất sạch sẽ đây."

Tiểu Ngưu giải thích nói: "Tên hồn đản này đem ta mệt muốn chết rồi, được để cho hăn bồi thường ta một chút." Nói chuyện, tại quán gia trên thân đá một cước, đá được quán gia rên rỉ một tiếng.

Bên kia đích a ngưu đối với ngụy lão ngưu dừng lại tàn nhẫn đánh, rốt cục đánh cho ngụy lão ngưu bất động không gọi rồi. Nguyệt Ảnh cùng Tiểu Ngưu đi qua tới, chỉ thấy ngụy lão ngưu đã mắt trợn trắng rồi. A ngưu nhảy xuống, một sờ ngụy lão ngưu đích cái mũi, kêu sợ hãi rồi một tiếng nói: "Bất hảo rồi, hăn không có tức giận."

Tiểu Ngưu một lau trên đầu đích mồ hôi, nói: "Không khí sẽ không khí, hăn sớm nên không tức giận. Người sợ cái gì à? Người phải học ta, người nếu không học ta nói, người đời này nhất định tìm không thấy phu nhân." Nói chuyện, hướng Nguyệt Ảnh cười.

Nguyệt Ảnh sáng giọng: "Học người có thể, bất quá có thứ không thể học à, học rồi sẽ lại thiên hạ đại loạn đích." Hai người nhìn nhau trứ, vui vẻ mà nở nụ cười.

Tiểu Ngưu hỏi: "Bây giờ, nên làm cái gì bây giờ đây?"

Nguyệt Ảnh hồi đáp: "Đã người này đã chết, chúng ta hay là đi thôi, miễn cho chọc phiền toái."

Tiểu Ngưu đáp ứng một tiếng, nói: "Như vậy cũng tốt à. Chỉ là người này đã chết, có chút rất tiện nghi hăn rồi."

A ngưu tiếp cận đi tới, hỏi: "Ta nên làm cái gì bây giờ đây?"

Nguyệt Ảnh nói: "Tới đem người đích muối muối lĩnh đi ra, sau đó đi xa bay cao. Nơi này các người không thể đợi. Nếu để cho ngụy lão ngưu đích này đồng đảng biết người, bọn họ sẽ không bỏ qua của người." A ngưu đáp ứng một tiếng, về phía sau mặt chạy tới. Nguyệt Ảnh còn nói: "Tiểu Ngưu, người đã đi theo tới, đừng quên lấy chút tiền đi ra."

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, nói: "Sử tử à, việc này còn dùng người phân phó ta sao? Ta đi vào một chuyến, nếu tay không đi ra, ta đây còn gọi Tiểu Ngưu sao?" Nói chuyện đã hướng ở chỗ chạy tới. Hắc thầ nói: "Gặp gỡ này cơ hội, nhất định không thể bỏ qua, được [mò|vớt] chút nước luộc, dù sao không lấy bạch không lấy."

Bọn họ vừa đi, Nguyệt Ảnh đi đến trên mặt đất lăm bầm tức tức đích quản gia trước mặt, hỏi: "Người là người nào môn phái đích?"

Thân thủ không sai à."

Quản gia sắc mặt tái nhợt, ngồi dậy, chậm rãi điều tức trứ, nói: "Ta là phái Điểm Thương đích đệ tử."

Nguyệt Ảnh ôi rồi một tiếng, nói: "Nhìn người đích thân thủ, nên vốn là đích truyền đích đệ tử mới đúng."

Quản gia gật đầu nói: "Đúng vậy."

Nguyệt Ảnh cách hắc một khoảng cách, ánh mắt theo dõi hắc, chất vấn nói: "Đã vốn là danh môn đệ tử, như thế nào chạy đến này tiểu địa phương đang quản gia đến đây? Trả lại cho này Lão bất tử đích mưu đồng lõa?" Nói chuyện, nhìn quét một chút trên mặt đất nằm úp sấp trứ đích ngụy lão ngưu.

Quản gia xấu hổ mà nói: "Bởi vì sử phụ ta đoạt chi tâm ta trên người, ta một mạch dưới, đã đi xuống sơn rồi. Ta không có địa phương tới, phải đầu nhập vào ngụy lão ngưu rồi. Ta là nhất thời hồ đồ, mới theo hắc đích, hy vọng đàm cô nương giơ cao đánh khề."

Nguyệt Ảnh nói: "Người nhận thức ta?"

Quản gia nói: "Đương nhiên rồi, ai chẳng biết nói đàm cô nương đẹp như thiên tiên đây? Tại hạ có thể một nhìn phương sắc mặt, tam sinh hữu hạnh, vĩnh viễn khó quên."

Nguyệt Ảnh nghe xong, hừ một tiếng, nói: "Đừng có đi theo ta này một bộ. Dựa theo của người có làm gây nên, ta nên giết người. Nhưng nhìn người một thân công phu, giết người có chút đáng tiếc. Ta cho người một sửa đổi tự mới mẻ đích cơ hội, nếu người sau này lại làm chuyện xấu, ta nhất định đem người chém thành tám khối."

Quản gia cố sức mà đứng lên, hướng Nguyệt Ảnh liền ôm quyền, nói: "Cám ơn đàm cô nương không giết chi ân."

Nguyệt Ảnh hỏi: "Người tên là gì?"

Quản gia hồi đáp: "Tại hạ Lưu thúc đức."

Nguyệt Ảnh vung tay lên, nói: "Người đi đi, lúc này không cần đi làm đường à. Lần tới gặp mặt đến người, hy vọng người đã vốn là một người tốt."

Lưu thúc đức hướng Nguyệt Ảnh thi lễ, sau đó [lảo đảo|lắc lư|loạng choạng] mà đi rồi. Vì cái gì lắc lư đây? Bởi vì hắn chịu phát thương cũng không phải nhẹ à. Tiểu Ngưu vốn là đem toàn thân đích lực lượng tập trung đi sau ra công kích đích, hơn nữa vốn là thừa dịp hắn công lực không thể lập tức ngưng tụ xuống tay đích.

Trong chốc lát, a ngưu cùng Tiểu Ngưu dẫn một vị cô nương đi ra rồi, cô nương chủ động hướng Nguyệt Ảnh hành lễ.

Nguyệt Ảnh nói: "Miễn rồi, miễn rồi." Nhìn lên cô nương nọ, lớn lên mi mắt tuần tú, thân hình miêu điều, bị cho là trên đẹp.

Lại nhìn Tiểu Ngưu, vác một đại gánh nặng. Trên mặt tất cả đều là đặc ý đích nụ cười, xem ra không ít lấy bạc.

Nguyệt Ảnh phân phó nói: "Tiểu Ngưu à, đem người kia năm mươi lượng bạc cho bọn hắn ba, làm cho bọn họ đi mau." Tiểu Ngưu đáp ứng một

tiếng, phải móc ra rồi bạc, huynh muội hai tiếp nhận bạc, cũng không do quỳ xuống.

Tiểu Ngưu đưa bọn họ nâng dậy, nói: "Tốt lắm tốt lắm, đi nhanh đi. A ngưu, người sau này không cần lại đánh cuộc rồi, nói cách khác, ta sẽ tới chém điệu tay người đích."

A ngưu tỏ vẻ nói: "Ta cũng không dám...Nửa rồi." Nguyệt Ảnh vung tay lên, huynh muội hai vội vàng đi rồi.

Nguyệt Ảnh nhìn thoáng qua trên mặt đất đích người bị thương cùng thi thể, không khỏi [mặt nhăn|cau] nháu mày, sau đó cùng Tiểu Ngưu ly khai.

* * * * *

Hai người làm một món đồ hiệp nghĩa việc, đều cũng nghĩ thấy cảm thấy mỹ mãn. Bọn họ trước tìm một địa phương ăn cơm. Tại ăn cơm đích thời điểm, còn nghe được chung quanh người nghị luận đều đây, đều nói ngụy lão ngưu bị trời giáng thần binh cấp cho đánh chết chuyện, bọn họ còn nói, hôm nay binh ngày đem dài trừ ba con mắt, bốn cái cánh tay.

Tiểu Ngưu cùng Nguyệt Ảnh nhìn nhau cười, đều cũng nghĩ thấy phi thường buồn cười. doc truyện tại . Đây bất quá vừa mới phát sinh chuyện, truyền ra đến phải khẩn trương rồi hình dáng, bất quá như vậy cũng tốt, đỡ phải có người nhận ra bọn họ. Chờ bọn họ ăn cơm xong sau khi, bèn đang ra khỏi trấn nhỏ.

Đi ở thật dài quan trên đường, đại đường phảng phất thông thiên. Tiểu Ngưu nhin không được cười nói: "Chúng ta khi nào thì biến thành thiên binh thiên tướng rồi? Đây cũng quá nâng giơ cái kia lão gia hỏa rồi ba? Chỉ bằng hăn một ác phách, hoàn lại đáng giá vận dụng cái gì thiên binh thiên tướng đối phó hăn sao? Hăn không xứng đích."

Nguyệt Ảnh tiếc nuối mà nói: "Này ngục lão ngục bị chết quá may mắn, nói cách khác, ta thật muốn hảo hảo lặn qua lặn lại lặn qua lặn lại hửn."

Tiểu Ngưu nói: "Vừa rồi rời đi đích thời điểm, ta thật muốn phóng ra một cái hỏa tời, đưa hửn nhà cháy sạch [sạch sẽ|ngăn nắp] mới tốt đây."

Nguyệt Ảnh lắc đầu nói: "Không, một người công việc một người đang. Ngục lão ngục không phải thứ, hửn đã đã chết, sẽ không cần chu cả người nhà của hửn rồi, người nhà của hửn có cái gì tội đây? Không thể vậy khô."

Tiểu Ngưu cười cười, nói: "Sư tử, người nói đối với, may mắn không có phóng hỏa à." Hửn nhìn một cái phía trước đích đường, tưởng tượng đến cách Hàng Châu càng ngày càng gần rồi, phải nhin không được thở dài một hơi.

Này thanh âm không lớn, Nguyệt Ảnh lại nghe tới, hỏi: "Người làm sao vậy, Tiểu Ngưu."

Tiểu Ngưu nheo lại ánh mắt, nói: "Không có gì, Hàng Châu càng lúc càng gần." Nhìn nàng bạch y tung bay tung bay, đội sa mào đích hình dáng, trong lòng vốn là lại vừa ngọt vừa khổ à, hửn thật sự không nghĩ cùng nàng tách ra, rồi lại không thể đem nàng lưu lại.

Nguyệt Ảnh tựa hồ hiểu được tâm tư của hửn, thuận miệng niệm hai câu từ: "Hai tình nếu là lâu dài khi, lại vừa há tại triều hướng mộ mộ."

Tiểu Ngưu nghe xong trong lòng an tâm một chút, nói: "Sư tử, ta còn không biết người đã thích đọc sách niệm thi đây, ta trước kia chỉ biết là người thích vũ thương chuẩn bị côn đích."

Nguyệt Ảnh giải thích nói: "Ta cũng không rất thích đọc tổ, chỉ là có đôi khi nhàn rỗi rồi, phải đọc đọc, chỉ là muốn nghĩ tiêu trừ một chút chính mình đích tục khí thôi, không học được cái gì."

Tiểu Ngưu nghe nàng đích mùi thơm, trong lòng thư thả, nói: "Đợi cho rồi Lao Sơn sau khi, ta nhất định hướng người học đọc sách, ta cũng muốn đem chính mình đích tục khí nhiều tiêu trừ một ít, trở nên văn nhã một ít, sư tử nhìn thấy đã giống trước kia à."

Nguyệt Ảnh gật đầu nói: "Này ta tán thành, chỉ là đến lúc đó, không biết người có thể hay không càng làm việc này cấp cho đã quên."

Tiểu Ngưu khoát tay chặn lại, nói: "Cho nên sư tử nên thường nhắc nhở ta à, ta đích trí nhớ từ trước đến nay không tốt lắm."

Nguyệt Ảnh cười nhạo nói: "Ta xem không phải đâu. Ta xem người đang nhìn nữ nhân phương diện trí nhớ vô cùng tốt, nói chuyện đến đọc sách trí nhớ còn kém nhiều hơn, cái này nói rằng rồi của người bản tính."

Tiểu Ngưu giải thích nói: "Sư tử à, người không cần chung quy dùng cái loại này ánh mắt xem người thôi! Có vậy một ngày, ta tại đọc sách phương diện đích trí nhớ cũng sẽ đặc biệt hảo đây."

Nguyệt Ảnh cười nói: "Chỉ hy vọng như thế rồi."

Hai người vừa nói trứ nói, một bên đi đường, vừa nghĩ thấy khoái trá, lại vừa đã quên đi đường đích vất vả. Chút bất tri bất giác đi tới một chỗ sơn khu, sơn đạo khúc chiết, cây rừng tươi tốt, bầu trời ở chỗ này đều cũng trở nên nhỏ hẹp rồi. Nơi này làm cho người ta nghĩ thấy thâm trầm mà thanh u. Thời điểm này sơn đạo trên đích người đi đường cực nhỏ.

Đi tới đi tới, Tiểu Ngưu đích trên đầu chỉ thấy mờ hôi rồi. Tiểu Ngưu [nhìn|xem] chỗ cao đích thái dương, nói: "Người này nhưng đủ nhiệt đích, lấy ta đang bánh bao chừng rồi."

Nguyệt Ảnh ngã giống nhau bình thường, nàng đã nhìn nhìn thái dương, nói: "Tiểu Ngưu à, ta nói thôi, muốn dùng pháp thuật chạy đi, như vậy nói, quay người lại đích công phu đi ra nhà rồi, hà khổ nhận được này tội đây?"

Tiểu Ngưu vẫn đang không thay đổi ban đầu trung, nói: "Sư tử à, chỉ cần có thể với người cùng một chỗ, đừng nói bầu trời một thái dương, đúng là mười tám, ta Tiểu Ngưu đã chịu được."

Nguyệt Ảnh cười, nói: "Người đối với ta thật tốt quá, ta có chút chịu không được."

Tiểu Ngưu nhân cơ hội nói: "Vậy gả cho ta đi."

Nguyệt Ảnh đùa hăn nói: "Vậy chờ người đang rồi đương triều Tể tướng ba."

Vừa nghe lời này, Tiểu Ngưu mặt một dài, nói: "Này so với ta từ bầu trời trích ngôi sao hoàn lại khó a." Nói chuyện, sườn nhĩ lắng nghe.

Nguyệt Ảnh hỏi: "Người nghe cái gì đây?"

Tiểu Ngưu hồi đáp: "Ta nghĩ nghe một chút này phụ cận có...Hay không dòng suối nhỏ các loại đích, ta nghĩ rửa cái mặt."

Nguyệt Ảnh hỏi: "Kia nghe được sao?"

Tiểu Ngưu nói: "Không có, bất quá ta cảm giác phụ cận là có đích."

Nguyệt Ảnh nở nụ cười, sáng giọng: "Này cũng có thể cảm giác được sao? Không bằng ta nhảy bầu trời trong đi xem ba."

Tiểu Ngưu lắc đầu nói: "Không cần rồi, sư tử, ta giống như đã nghe được, người ở chỗ này chờ ta, ta rất nhanh sẽ trở lại. Ta nhất định phải tìm được rửa mặt đích địa phương." Nói chuyện đối với Nguyệt Ảnh cười cười, bèn quẹo vào trong rừng, theo sần sật đích tiếng bước chân, Tiểu Ngưu không thấy rồi.

Nguyệt Ảnh ở phía sau kêu lên: "Tiểu Ngưu, người nhanh một chút trở về à. Nếu về trễ, ta trước hết đi rồi."

Tiểu Ngưu tại xa xa đáp ứng một tiếng, sau đó núi rừng lắng lặng, sơn đạo trên chỉ có Nguyệt Ảnh một người rồi.

Nguyệt Ảnh dò xét một chút trước mắt đích hoàn cảnh, nhìn thấy chỗ đều là màu xanh biếc đích, bầu trời đặc biệt úy lam, không khí đặc biệt tươi mát, không trung còn có chút ướt át đây. Nguyệt Ảnh trong lòng nói thầm trứ, chẳng lẽ này phụ cận thật sự sẽ có dòng suối nhỏ sao? Nếu có nói, chính mình cũng phải tẩy rửa mặt rồi.

Ước chừng một chén trà nhỏ đích công phu, Tiểu Ngưu từ trong rừng chui ra đến, vẻ mặt đích hưng phấn, ngoài miệng cùng trên thân còn có thủy tích. Nguyệt Ảnh hỏi: "Thật sự có dòng suối nhỏ sao?"

Tiểu Ngưu hết sức phấn khởi mà hồi đáp: "Không phải dòng suối nhỏ à, vốn là thác nước cùng thủy đàm đây. Đừng nói là rửa mặt, đúng là tắm rửa đã đủ dùng. Đến, sư tỉ, ta lĩnh ngươi xem tới." Nói chuyện, lôi kéo Nguyệt Ảnh hướng tới trong rừng đi đến.

Tiến rồi cánh rừng, mới phát hiện trong rừng thế nhưng có một cái đường mòn, kia đường mòn quanh co khúc khuỷu đích, hướng ở chỗ sâu trong kéo dài. Xuyên qua cánh rừng, trở mình rồi hai triền núi, bèn nghe được hoa hoa đích tiếng nước rồi. Lại lừa gạt hai khom, trước mắt sáng tỏ thông suốt, chỉ thấy trước cạnh dĩ nhiên là một loạt thác nước, cùng sở hữu bốn, mặc dù lớn nhỏ không đồng nhất, nhưng lại đều cũng bay châu bản tung tóe ngọc, tiếng nước hạo đăng. Này đại lượng đích thủy đều cũng rót vào một thủy đàm trong, thủy đàm hướng hơi nghiêng mở rộng, biến thành rồi một cái sông nhỏ hướng xa xa chảy xuôi. Bờ sông có một chút tảng đá, tảng đá cạnh còn lại là sinh cơ dạt dào đích cây cỏ bình, vọng đi phải cùng thảm trái giống nhau xinh đẹp, mà hỗn tạp trứ ngôi sao nhiều điểm đích tiểu hoa đại.

Tiểu Ngưu lôi kéo Nguyệt Ảnh đích tay, đi ở cây cỏ bình trên, hoan hô nói: "Thật đẹp rồi, quá tuyệt vời, ta hảo muốn nghĩ nhảy vào tới."

Nguyệt Ảnh cũng cười nói: "Này quả thực giống một thần tiên đích chỗ ở à."

Hai người đi tới thủy cạnh, chỉ thấy thủy vốn là trong suốt đích, trong nước đích người cá lịch lịch có thể đếm được, thủy trên hoàn lại bay cỏ xanh đích mùi thơm đây. Tiểu Ngưu ngum lớn mà hô hấp dẫn, nói: "Sớm biết rằng nơi này có này hảo địa phương, ta phải đem nhà đưa đến rồi."

Nguyệt Ảnh tháo xuống mũ, phóng tới một bên, nàng cúc rồi một cái thủy, dùng miệng nếm rồi nếm, nói: "Này thủy cư nhiên còn có ngọt chút - ý vị đây."

Tiểu Ngưu nghe xong, bèn giống ngưu giống nhau ghé vào thủy cạnh uống đứng lên, uống được cục cục đông cục cục đông đích. Nguyệt Ảnh nhìn ha hả cười không ngừng, nói: "Tiểu Ngưu à, tên của người thật sự không có lấy sai, người quả nhiên vốn là một đầu ngưu."

Tiểu Ngưu ngẩng đầu lên, lấy tay một mặt miệng, nói: "Quá sung sướng, cùng can sự giống nhau sáng à. Ở chỗ này trụ nói, nhất định có thể dài mệnh trăm tuổi ba."

Nguyệt Ảnh lắc đầu nói: "Tiểu Ngưu à, người khác có thể dài mệnh, người không thể."

Tiểu Ngưu khó hiểu mà hỏi thăm: "Vì cái gì à?"

Nguyệt Ảnh cười nói: "Người tốt như vậy sắc, như thế nào có thể sống đến trăm tuổi đây."

Tiểu Ngưu sau khi nghe xong, hắc hắc mà nở nụ cười, cười đến phi thường kiêu ngạo. Hắn thầm nói: "Nam nhân không háo sắc, vậy không gọi nam nhân. Ta nếu không háo sắc nói, người hoàn lại theo ta cùng một chỗ làm gì đây? Đúng là buổi tối ngủ, người cũng sẽ tức giận đến một cước đem ta cấp cho đá xuống giường tới."

Tiểu Ngưu nhìn nước trong, nhìn nước trong trong Nguyệt Ảnh đích mặt cười. Nước gợn khẽ nhúc nhích, Nguyệt Ảnh đích mặt cười đã chậm rãi động trứ, phi thường sinh động. Tiểu Ngưu do trong nước vọng đến Nguyệt Ảnh đích bắt đầu đích trên mặt, nói: "Sư tử à, ngày như vậy nhiệt, thủy như vậy rõ ràng, không bằng người tắm rửa ba."

Nguyệt Ảnh mặt đỏ lên, nháy đôi mắt đẹp nói: "Người lại vừa tại đánh [phá hư|hông] chủ ý rồi, ta mới không lên đang đây."

Tiểu Ngưu cười, nói: "Sư tử, người ngộ giải ta rồi. Ta cũng không có cái gì ác ý à, ta là thiệt tình cho người tốt đấy. Ta nghĩ, người tắm rửa sau khi, sẽ lại cảm giác trên thân nhẹ nhàng khoan khoái không ít đích. Cũng chỉ có như vậy đích thủy, mới xứng cho người tắm rửa à."

Nguyệt Ảnh nghe xong lòng có có động, nghĩ nghĩ nói: "Người nói được cũng có đạo lý, chỉ là người ở bên cạnh nhìn thấy, ta như thế nào tẩy đây?"

Tiểu Ngưu lập tức nói: "Sư tử à, người yên tâm tẩy của người tốt lắm, ta sẽ không đứng ở bên cạnh đích, ta sẽ đứng ở cái kia đường nhỏ trên thủ trứ, tránh cho có người đến quấy rầy người. Mặc kệ là ai, ta cũng không sẽ làm hấn thông qua đích."

Nguyệt Ảnh gật đầu nói: "Như vậy an bài tốt lắm, như vậy ta sẽ không dùng lo lắng có người khác nhìn lén cùng phi lễ rồi."

Tiểu Ngưu cười hì hì nói: "Đúng là, đúng là, ta đã nghĩ như vậy đích."

Nguyệt Ảnh như cười mà không phải cười mà thu trứ Tiểu Ngưu nói: "Người khác không cần lo lắng rồi, nhưng là ta lo lắng người đây, vạn nhất người nhìn lén ta làm sao bây giờ?"

Tiểu Ngưu cười trong nháy mắt, nói: "Sư tử, người yên tâm tốt lắm, người sư đệ ta từ trước đến nay rất quân tử đích, nếu ta nếu vậy làm nói,

khiến cho ta rơi vào trong nước chết đuối." Nói đến phía sau, hắc đích giọng nói nghiêm túc đứng lên, như là thực cách đích.

Nguyệt Ảnh trầm ngâm một hồi nói: "Được rồi, ta sẽ tin người một hồi, người bây giờ phải đi kia lộ khẩu thủ trú tới. Nhớ kỹ à, cả chích vật còn sống cũng không thể buông tha đến à. Nói cách khác, ta cũng không phải tha cho người."

Tiểu Ngưu trịnh trọng mà nói: "Vốn là, sư ti. Ta bây giờ phải đi. Người tắt hết sau khi, đã kêu tên của ta à, ta cũng muốn tắt tắt."

Nguyệt Ảnh ừ, nói: "Ta không gọi người, người không cho phép đi tới à." Nàng đích trên mặt phiếm trừ đào hồng, làm Tiểu Ngưu trong lòng ngửa ngửa đích.

Tại Nguyệt Ảnh đích nhìn chăm chú dưới, Tiểu Ngưu hướng ra phía ngoài đi đến. Khi hắc đi lên đường nhỏ, lừa gạt rồi vài đạo khom sau khi, lại quay đầu lại khi, cũng chỉ có thể bắt gặp xanh biếc một đám rồi. Hắc thầm nói: "Vì cái gì không cho ta xem trừ người tắm rửa đây? Đang của người quần áo [xóa|bỏ đi] sau khi, của người ngọc thể vẻ đẹp, kia mới là kỳ tích đây." Hồi tưởng khởi chính mình từng gặp qua đích Nguyệt Ảnh đích lửa thể, chỉ cảm thấy toàn thân nóng lên. Còn muốn đến kia mất hồn đích diệu thú, nhục bổng tử đều cũng thẳng đứng thẳng lên đến, này khiến cho hắc đi đường khi đều cũng được xoay người rồi, bằng không ma được kì quái đau đích.

Tiểu Ngưu không tình nguyện mà dọc theo lai lịch đi phía trước đi, đi đến lộ khẩu, cũng không có bắt gặp một người. Đừng nói người, cả một vật còn sống cũng không có. Hết thấy vậy tĩnh, chỉ là ngẫu nhiên có thể nghe được vài tiếng chim hót. Hắc tại nói khẩu đích một thân cây khô trên một khát, ánh mắt một mị, miên man suy nghĩ. Hắc thầm nói: "Ngay lúc này, Nguyệt Ảnh nên xuống nước rồi, nàng trần như nhộng, hướng tới trong nước đi đến, kia thủy càng ngày càng thâm, mất nàng đích cước, nàng đích

tiểu thối, nàng thon dài đích đùi ngọc, thần bí đích nhung mao, phì mũi đích kiêu đồn, lại hướng tới trên đúng là eo nhỏ, phong ngực rồi." Như vậy tưởng tượng, Tiểu Ngưu trên thân phải càng nhiệt rồi. Hãn [hận không thể|nóng lòng] đã biến thành thủy, thủy có thể tiếp cận Nguyệt Ảnh đích thân thể à.

Hãn rốt cuộc nhớ thương trứ Nguyệt Ảnh, không dám tại xa xa đợi đến lâu lắm, hãn rất nhanh lại vừa hướng thủy đàm đi đến, tại đi đến thủy đàm trước đích queo vào chỗ, mới dừng lại cước bộ. Hãn không dám lại đi phía trước, lại đi phía trước nhất định có thể bắt gặp Nguyệt Ảnh đích thân thể. Hãn đã đã đáp ứng không xem, sẽ không có thể nuốt lời. Hãn nhưng là phát qua thế đích, hãn nếu vi bối liễu, độc thế thực ứng nghiệm rồi làm sao bây giờ?

Tiểu Ngưu tại đường mòn đi lên quay về bước đi thông thả trứ bước, vì chính mình nhìn không tới Nguyệt Ảnh đích ra dục mà tiếc nuối, đã vi chính mình đích hèn nhát mà tự trách. Hãn thầm nói: "Chúng ta đã thân mật qua. Đã một lần có thể, lần thứ hai, lần thứ ba lại có cái gì không thể đây?" Qua một hồi lâu nhân, hãn đích xúc động mới tốt một ít. Đang lúc này, chỉ nghe một thanh âm cả kinh kêu lên: "Tiểu Ngưu, mau tới à! Mau tới à!" Đây là Nguyệt Ảnh đích thanh âm, lộ ra kinh hoảng cùng sợ hãi. Tiểu Ngưu không kịp muốn nghĩ là chuyện gì xảy ra, tựa như một chích nổi điên rồi đích con ngựa hoang giống nhau vọt đi. Hãn đích [tim đập|trống ngực] được lợi hại, lúc này ngã không phải bởi vì có thể bắt gặp nàng đích lửa thể mà như vậy, mà là sợ nàng gặp được nguy hiểm.

Đang Tiểu Ngưu lao ra đường mòn chạy hướng thủy đàm khi, chỉ thấy Nguyệt Ảnh còn đang kêu: "Tiểu Ngưu Tiểu Ngưu, mau tới à."

Nàng đứng ở thủy cạnh, thân thể run rẩy trứ, đôi mắt đẹp nhìn trong nước.

Tiểu Ngưu chạy đến nàng trước mặt, hỏi: "Sao lại thế này?"

Nguyệt Ảnh bổ nhào vào hắc đích trong lòng, chỉ vào trong nước nói: "Có [xà|rắn], có [xà|rắn], có thủy [xà|rắn]."

Tiểu Ngưu ôm nàng đích ngọc thể, tập trung nhìn vào, quả nhiên có một cái Tiểu Bạch [xà|rắn] tại trên mặt nước du trú. Bất quá, hắc cũng không có xâm phạm Nguyệt Ảnh, không hướng bên này [bơi lại|tới], mà cách Nguyệt Ảnh có một trượng nhiều đích khoảng cách đây. Tiểu Ngưu vỗ vỗ nàng đích phía sau lưng, nói: "Sư tử, đừng sợ à. Chỉ là một cái con rắn nhỏ thôi. Ta thay người thu thập hắc."

Nguyệt Ảnh run rẩy trứ nói: "Mau giết chết hắc, hắc muốn cắn ta."

Tiểu Ngưu vuốt ve nàng trở trụ đích làn da, nói: "Nàng không có cắn được người ba?"

Nguyệt Ảnh hồi đáp: "Kia thật không có."

Tiểu Ngưu dài ra một hơi, nói: "Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi." Hắc cảm thấy phi thường buồn cười, hôm nay không sợ đất không sợ đích Nguyệt Ảnh, cư nhiên sẽ lại sợ một cái tiểu thủy [xà|rắn], nói ra ai tin tưởng đây? Nếu là nhỏ thiên bắt gặp này [xà|rắn] nói, còn không mừng rỡ thẳng bính à.

Tiểu Ngưu nói: "Ta đi bắt nó đuổi đi là được, người đừng động." Nguyệt Ảnh ừ. Tiểu Ngưu mà bắt đầu rời khỏi, lưu lại một điều tiết khổ [sau khi|phía sau], bèn xuống nước rồi. Đến trong nước sau khi, hắc vận khí mạnh bắn ra chỉ, một đạo hồng quang bắn ra, đang đánh trúng đầu rắn, kia [xà|rắn] bèn trầm mất, không thấy ảnh nhân rồi.

Nguyệt Ảnh nói: "Tiểu Ngưu, đem hắc bắt đi ra, ném xa một chút."

Tiểu Ngưu đáp ứng trứ, một đầu tết nước vào trong đem [xà|rắn] thì mò đi ra, tại Nguyệt Ảnh trước mặt nhoáng lên. Nguyệt Ảnh che đôi mắt đẹp, nói: "Ném xuống hắc, ném xuống hắc, ta không nên nhìn." Tiểu Ngưu phải

đem [xà|rắn] thi hướng bờ bên kia ném đi. Vì vậy, kia [xà|rắn] bèn vô tung vô ảnh rồi.

Tiểu Ngưu từ đám trong đi tới, đi đến Nguyệt Ảnh trước mặt, mỉm cười nói: "Này không phải không có việc gì rồi sao? Người như thế nào không cần pháp thuật đối phó hử đây?"

Nguyệt Ảnh kinh hồn không định, nhẹ giọng nói: "Ta một sợ hãi, đầu trống rỗng, cái gì đều cũng đã quên."

Tiểu Ngưu nhìn nàng đích lỗa thể, gian nan mà nuốt rồi khẩu nước miếng, nói: "Người như thế nào sẽ lại sợ một con rắn đây?"

Nguyệt Ảnh nói: "Ta khi còn bé bị rắn cắn qua, sau này ta thấy rồi sẽ sợ." Lại nhìn Tiểu Ngưu, đang nhìn chăm chăm chính mình đích thân thể ngần người đây.

Giờ phút này, Nguyệt Ảnh sạch sẽ chuồn mất mà đứng ở Tiểu Ngưu trước mặt, mái tóc trên đang xuống phía dưới chảy bọt nước. Kia bọt nước chảy qua nàng đích cổ, chảy vào nàng đích nhũ cầu, chảy qua nàng đích bụng, [chảy về phía|hướng chảy|xu hướng] nàng đích hung mao, [chảy về phía|hướng chảy|xu hướng] nàng đích bí chỗ. Nàng đích thân thể tán trứ sáng bóng, bay dễ ngửi đích mùi thơm ngát. Nàng đích song phong cao vút trứ, biểu hiện trứ nữ nhân đích mị lực. Mà nàng bí chỗ đích hung mao, thì hắc phát sáng phát sáng đích, thủy lâm lâm đích, che đầy ánh trứ đẹp nhất đích giải đất. Tại Tiểu Ngưu đích trong mắt, đã nói không nên lời cái gì rồi, chỉ cảm thấy đây là trên đời đẹp nhất chuyện vật. Hử không thể thỏa mãn cho chỉ dùng ánh mắt xem nó.

Nguyệt Ảnh đại xấu hổ, lúc này mới ý thức được chính mình quang trứ thân đây. Nguyệt Ảnh một tay che ngực một tay ngăn cản huyết, nói: "Tiểu Ngưu, người xoay người sang chỗ khác, ta cần mặc quần áo."

Tiểu Ngưu một bộ hoa mắt thần mê đích hình dáng, thì thảo mà nói: "Sư tử à, không cần mặc, tốt như vậy đích thân thể, để cho ta nhiều [nhìn|xem] ba." Nói chuyện, hăn lớn mật đi lên trước, đem Nguyệt Ảnh kéo.

Nguyệt Ảnh lắc đầu nói: "Không được, chúng ta không phải vợ chồng."

Tiểu Ngưu nói: "Chúng ta đã sớm vốn là vợ chồng rồi. Từ chúng ta gặp mặt đích lần đệ nhất bắt đầu, ta coi như người là phu nhân rồi." Nói chuyện, tiếp cận trên miệng hôn môi trứ Nguyệt Ảnh đích môi đỏ mọng. Nàng đích môi lạnh lạnh đích, mềm đích, thơm mát thơm mát đích, đồng thời, Tiểu Ngưu đích tay hoàn lại đến ngực trên hoạt động. Hăn vận bung ra Nguyệt Ảnh đích tay, do tay hăn đến vuốt ve nơi đây. Đầy đặn đích vú rơi xuống Tiểu Ngưu đích trong tay, đã bị tốt đẹp chính là chiếu cố. Hai tay của hăn phụ giúp, theo trứ, đầu ngón tay tại đùa nghịch trứ phần hồng đích đầu vú, không chuẩn bị vài cái, Nguyệt Ảnh đích hô hấp phải dồn dập đi lên.

Tiểu Ngưu đích miệng đệ nhất là nhẹ nhàng đích, sau đó trở nên trùng trùng đích, cả hấp mang theo liếm trứ, hoàn lại khẽ cắn. Chỉ chốc lát sau phải chui vào Nguyệt Ảnh đích miệng, cùng nàng đích đầu lưỡi dây dưa đứng lên. Nguyệt Ảnh sống lớn như vậy, còn không có cùng nam nhân lớn như vậy ruột gan mà thân mật qua. Trước kia, Tiểu Ngưu chiếm nàng đích tiện nghi đã đều ở không rõ tình đích trạng thái dưới, bởi vậy, nàng hay là phương diện này đích tay mới.

Đang Nguyệt Ảnh toàn thân nóng lên, xuân tình nhộn nhạo khi, Tiểu Ngưu quyết định lấy lớn hơn nữa đích nhiệt tình đến khiêu khích. Hăn đem chính mình đích quần áo phô đến một khối bình như giường mặt đích trên tảng đá, sau đó lôi kéo Nguyệt Ảnh đích tay đi tới, dẫn đạo nàng nằm trên đó. Nguyệt Ảnh mặt như hoa đào, đôi mắt đẹp nửa híp, tình dục lên đây. Đúng là loại tình huống này dưới, Tiểu Ngưu tài năng xuống tay.

Tiểu Ngưu nằm úp sấp đến Nguyệt Ảnh đích dưới thân, từ trên đi xuống hôn. Hăn đích đầu lưỡi rất sẽ lại chơi, hiểu lắm được kỹ xảo. Đang liếm

Nguyệt Ảnh đích đầu vú khi, Nguyệt Ảnh lại nhin không được hừ rồi đi ra, nhẹ giọng nói: "Tiểu Ngưu, hảo ngứa đích, không cần liếm."

Tiểu Ngưu đem đầu vú hấp đến miệng, mĩ mĩ mà hấp dẫn, khẽ cắn, tranh thủ mới nói: "Sư tỉ, ta nhất định phải cho người hạnh phúc được kêu to." Nói chuyện, miệng dờ xuống động, tách ra một đôi đôi ngọc, bái khai nhung mao, làm cho Nguyệt Ảnh đích cánh hoa bại lộ bên ngoài, nơi đây phần nộn màu sáng, xuân thủy róc rách, làm cho Tiểu Ngưu nhìn đều muốn bắn.

Hắn cố nén trứ bắn đích ý nghĩ, hắn tiếp cận trên miệng, nhẹ nhàng vừa hôn, Nguyệt Ảnh ôi rồi một tiếng, thân thể mềm mại run lên.

Tiểu Ngưu lại duỗi thân ra đầu lưỡi, liếm chuẩn bị Nguyệt Ảnh đích hoa nhỏ lồi, kia đồ vật đã hưng phấn rồi, rất đột ra đích, rất thích hợp Tiểu Ngưu đích khiêu khích.

Nguyệt Ảnh chưa chịu được Tiểu Ngưu như vậy mà "Hại" Nàng à, nhin không được kiêu hừ trứ. Tiểu Ngưu hưng trí bùng bùng mà đem nhiệt tình đều cũng dùng ở tại Nguyệt Ảnh đích phía dưới, hắn không đề phòng quốc những gì một chỗ mẫn cảm khu. Hắn chẳng những thân cánh hoa, cắn hoa lồi, còn nghĩ đầu lưỡi thăm nhập vào trong động càn quét, làm hại Nguyệt Ảnh a a mà kêu lên, người nào nữ nhân có thể chịu được được như vậy đích lẫn qua lẫn lại đây? Tiểu Ngưu còn không cam hừ, lại dùng đầu lưỡi tảo trứ Nguyệt Ảnh đích tiểu cúc hoa. Kia căng căng đích mang theo [mặt nhăn|cau] đích đỏ sậm đích một vòng, nộn như hoa nha, chích nhẹ nhàng một chạm, Nguyệt Ảnh bèn toàn thân như động đất rồi.

Nguyệt Ảnh thở gấp hu hu, hừ nói: "Tiểu Ngưu, không cần lại lẫn qua lẫn lại ta rồi, đình chỉ ba! Người đã đủ quá phận đích rồi, còn như vậy đi xuống, ta sẽ với người trở mặt đích, ôi...Nơi đây không thể liếm đích."

Tiểu Ngưu cẩn thận mà liếm chuẩn bị trứ tiểu cúc hoa, nói: "Ta yêu người, người toàn thân đích mỗi địa phương ta đều cũng yêu, ta yêu liếm, ta thích nghe người kêu đích thanh âm." Nói chuyện, lại là một phen kích thích.

Nguyệt Ảnh cả hừ mang theo kêu, cầm lòng mà nói: "Người như vậy đi xuống, sư tử sẽ lại điên đích."

Tiểu Ngưu ngẩng đầu, nhìn Nguyệt Ảnh kia bị xuân tình cháy sạch đỏ bừng đích mặt cười, thâm tình mà nói: "Sư tử, ta sẽ cho người khoái hoạt như thần tiên đích."

Nói chuyện, Tiểu Ngưu đem đoản khổ cỡi, thật sự trứ cao vểnh đích nhục bông tử, lại nằm úp sấp đi lên, kia thùng trưởng bàn đích đại quy đầu đỉnh ở tại Nguyệt Ảnh đích tiểu hoa hồng trên.

Nguyệt Ảnh rên rỉ trứ, nói: "Của người thứ lớn như vậy à, không cần cắm vào tới."

Tiểu Ngưu hôn môi trứ nàng đích khuôn mặt, nói: "Sư tử, ta biết người đã yêu ta. Đến đây đi, để cho chúng ta mất hồn một lần ba, làm một lần chân chính đích vợ chồng." Nói chuyện, nhục bông tử tại nàng đích phía dưới [sự ma sát|đụng chạm] vài cái [sau khi|phía sau], bèn hướng trong xuyên vào tới.

Nguyệt Ảnh a rồi một tiếng, nói: "Tiểu Ngưu, có chút đau à." Dù sao nàng đích lỗ nhỏ chích bị Tiểu Ngưu thăm qua một hồi.

Tiểu Ngưu mỉm cười nói: "Không sợ đích, đau qua phải rồi." Nói chuyện, tạ trứ xuân thủy đích làm dịu, lại vậy một dùng sức nhân, thô lớn lên thứ đã đỉnh tới hoa tâm trên, nhỏ nhắn xinh xắn đích thịt động bao vây lấy Tiểu Ngưu gì đó, sáng được Tiểu Ngưu đích linh hồn đều cũng tại khiêu vũ đây.

Ghé vào trong mộng nữ thần đích trên thân, cảm nàng mê người đích tiểu huyết, vuốt nàng song phong, người nào nam nhân có thể không kiêu ngạo đây?

Tiểu Ngưu ôn nhu mà quất cầm, thưởng thức Nguyệt Ảnh phong phú đích vẻ mặt. Nguyệt Ảnh đã ở Tiểu Ngưu đích xuyên vào chuẩn bị dưới, dần dần nếm tới hoan ái đích niềm vui thú. Nàng lúc này mới hiểu được, vì cái gì nam nữ gian phải có việc này rồi.

Tiểu Ngưu thấy nàng đích vẻ mặt vốn là khoái trá khi, cứ yên tâm lớn mật mà [phạm|làm]. Hắn đích thiết bổng nhanh chóng quất động trứ, đem tiểu huyết xuyên vào được tức tức có tiếng xé gió.

Tại [lam thiên|trời lam] mây trắng dưới, tại ngẫu nhiên đích chim hót trong, tại thủy đàm cạnh đích bình thạch trên, băng cơ ngọc cốt đích Nguyệt Ảnh phát ra phát ra từ nội tâm đích mất hồn rên rỉ. Tại đây cao thấp đích tiếng rên rỉ trong, hai người đều cũng giống thần tiên giống nhau đích khoái hoạt.

Tiểu Ngưu lần thứ hai sủng hạnh rồi sư tỉ Nguyệt Ảnh, Nguyệt Ảnh đã từ Tiểu Ngưu trên thân lần đệ nhất nếm tới ích lợi, bọn họ đích quan hệ nhất định rồi vốn là vĩnh viễn xé không rõ, bổ không lối thoát. Tiểu Ngưu chỉ cần sống một ngày, khẳng định cần sủng hạnh nàng một ngày. Nguyệt Ảnh muốn chạy trốn đã trốn bất quá, có thể đây là số mệnh ba.

MA ĐAO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 111: Bên Trong Có Phi Thường Lễ Vật

Tiểu Ngưu đặt ở Nguyệt Ảnh đích trên thân, ném hết ích lợi. Hắn đích mỗi một dưới xuyên vào chuẩn bị, đều cũng làm cho Nguyệt Ảnh phát ra êm tai đích thanh âm. Kia thanh âm lộ ra hương phấn cùng ngọt ngào, người nào nam nhân nghe xong đều cũng chịu không được, Tiểu Ngưu trong lòng tràn ngập rồi kiêu ngạo, động tác đã phải càng kịch liệt. Nàng đích thân thể mềm mại theo Tiểu Ngưu đích động tác một chút xuống đất khẽ run trứ, tay thỉnh thoảng lại cầm lấy hoặc là nắm quyền, đầu cũng không khi mà đóng đưa trứ; kia mái tóc tản ra, phảng phất mây đen, đã đi theo tung bay phiêu đảng đảng đích.

Tiểu Ngưu một bên quát cầm, một bên hỏi: "Sư tử, người thoải mái không thoải mái?"

Nguyệt Ảnh thở gấp trứ, hừ nói: "Tiểu Ngưu, người thành thật làm việc, ít nhất nhiều lời." Nói rồi, nửa mị đích đôi mắt đẹp quét Tiểu Ngưu liếc mắt. Phải này liếc mắt, còn kém chút để cho Tiểu Ngưu bắn.

Tiểu Ngưu ôm "Cúc cung tận tụy, chết rồi sau đó đã" Đích tinh thần, giống như một bàn máy móc giống nhau lặp lại trứ một đơn điệu đích động tác, khiến cho Nguyệt Ảnh không khỏi mà giãy dựa trứ, phối hợp trứ hẳn. Mặc dù có điều ngốc, đối với nàng mà nói, cũng là rất khó được đích rồi.

Đang Nguyệt Ảnh tại sáng khoái đích dưới tình huống, đem hai điều liên ngẫu bàn đích cánh tay ngọc ôm Tiểu Ngưu đích cổ khi, một loại cao độ đích mãnh liệt hạnh phúc cảm giác tập kích rồi Tiểu Ngưu, khiến cho hắn rốt cuộc không chế không được chính mình đích tâm tình, bèn đem tốc độ

nhắc tới nhanh nhất, chỉ nghe phác kết phác kết không ngừng bên tai, nhục bồng tại lỗ nhỏ trong bay nhanh xuất nhập.

Nguyệt Ảnh kêu lên vui mừng nói: "Tiểu Ngưu à, người muốn hại chết ta à. Người kia biểu diễn cứng quá à, muốn đem ta cấp cho chuẩn bị sừng lên." Thanh âm biểu hiện ra ít có đích kiêu my cùng phong tình, giống như vũ mao tao đến Tiểu Ngưu đích thần kinh trên, hơn nữa Nguyệt Ảnh đích lỗ nhỏ có tiết tấu đích [kẹp|nách] chuẩn bị, mỗi một dưới đều cũng [kẹp|nách] được hăn sáng méo mó. Bởi vậy, Tiểu Ngưu rốt cuộc nhin không được, tại mãnh xuyên vào rồi hơn mười dưới sau khi, bèn phác phác mà bắn đi ra ngoài. Nguyệt Ảnh bị bắn được thân thể mềm mại mãnh run rẩy, thở dốc nhanh hơn, đem Tiểu Ngưu ôm quá chặt chẽ đích, hai người có thể nói thân mật khăng khít rồi, mà lúc này đích Nguyệt Ảnh đã sớm qua cao trào.

Nguyệt Ảnh nhắm mắt lại con người, thể nghiệm trứ nhân sinh lần đầu đích ngọt ngào, chi tâm nàng trong phi thường phức tạp, vừa đối với việc này tò mò, vui mừng, lại vừa không thể không ngượng ngùng cùng bất an. Đã bởi vì có việc này, khiến nàng đối với Tiểu Ngưu dĩ vãng đích bất mãn cùng oán hận đảo qua mà quang, chính cô ta đều cũng kinh ngạc cho loại này biến hóa rồi. Nàng cho rằng chính mình vốn là vun cao tại thượng đích, nhưng là bây giờ lại bị người đặt ở rồi dưới thân.

Tiểu Ngưu nào biết nói Nguyệt Ảnh suy nghĩ cái gì à? Hăn xạ xong sau khi còn không nhớ tới đến, kia căn cũng không có hoàn toàn mềm xuống gì đó ngâm mình ở Nguyệt Ảnh đích lỗ nhỏ trong, vẫn như cũ nhận thức trứ bị gạt đích thoải mái kính nhân.

Kia lỗ nhỏ thực so với làn suối ấm hoàn lại ấm, hăn đã nhắm mắt lại cảm giác trong chốc lát, cảm giác sâu sắc chính mình không có sống uống phí à! Hăn tưởng niệm rồi lâu như vậy đích nữ thần cấp mỹ nữ, rốt cục cam tâm tình nguyện mà bị hăn cấp cho trên rồi, loại này khoái hoạt cũng không phải chỉ đến từ chính trong lòng. Hăn thầm nói: "Sau này thật là tốt cuộc sống hoàn lại [khá|rất nhiều]! Mỗi ngày có nàng làm bạn, ta nơi nào hoàn

lại biết ưu sầu phiền não là cái gì đây?" Hắc lại vừa trợn mắt, mím cười mà [nhìn|xem] Nguyệt Ảnh. Thấy nàng vẫn như cũ hợp trứ đôi mắt đẹp, mặt cười như hà, cả trên mang theo một loại chưa bao giờ từng có, quyến rũ liêu người đích phong vận, hắc nhĩn không được mĩ mĩ mà tại nàng đích trên mặt hôn một cái.

Nguyệt Ảnh mở mắt ra, thấy hắc vậy nhiệt tình tham lam mà nhìn thấy chính mình, không khỏi đứng lên ngưỡng ngừng chi tâm. Nàng thu hồi tương ôm đích song chương, nói: "Người đã đạt tới mục đích, nhanh một chút đi xuống ba." Nàng nói đích thanh âm rất nhỏ, cùng bình thường mới vừa thất thân đích tiểu cô nương đích khẩu khí không có gì bất đồng.

Tiểu Ngưu cười, hậu trứ kiểm bì nói: "Sư tỉ, ghé vào người trên thân thực sướng à, so với ghé vào trên giường hoàn lại thoải mái, để cho ta lại nằm úp sấp một chút ba."

Nguyệt Ảnh thân thủ tại hắc đích kiều đồn trên vỗ một cái, hừ nói: "Đứng lên, không cho phép lại hồ đồ rồi."

Tiểu Ngưu một nhếch miệng nhú mày nói: "Sư tỉ, chúng ta vốn là vợ chồng thôi, thân mật vốn là nên đích, không phải hồ đồ."

Nguyệt Ảnh khinh thường mà nói: "Tại người không có chính thức cười ta trước, không cho phép lại đối với ta vô lễ."

Tiểu Ngưu cười hì hì nói: "Này không phải vô lễ, đây là yêu người à, đây là để cho tất cả mọi người khoái hoạt tự thân tiên thật là tốt sự tình."

Nguyệt Ảnh hừ nói: "Không để cho người chút lợi hại nếm thử, người là không biết tiến thoái à." Nói chuyện, mạnh một vận công, một cỗ lực lượng đem Tiểu Ngưu từ trên người nàng bắn lên, thuận mà Tiểu Ngưu bắn lên lão Cao, sau đó bùm một tiếng tiến vào trong nước. Hắc kia chặt vật đích hình dáng để cho Nguyệt Ảnh không khỏi nghĩ thấy buồn cười. Sạch sẽ chuồn

mất đích thân thể tại không trung khi, kia nửa mềm đích thiết bỗng hoàn lại lóe thủy quang, thật sự là đâu chết người đi được.

Lại nhìn Tiểu Ngưu, điệu đến trong nước sau khi, đập bể khởi một đám bọt nước, sau đó, hắt từ trong nước toát ra đầu đến, lau một cái mặt, hét lớn: "Sư tử, người muốn nghĩ mưu sát chồng à!"

Nguyệt Ảnh từ trên tảng đá đứng lên, [mắt lé|liếc xéo] trứ hắt, nói: "Người phạm quy. Chúng ta ước pháp tam chương trong, thì có không được vô lễ này. Người hôm nay không ngừng vốn là vô lễ, hoàn lại ăn hiếp rồi ta, cho người chút lợi hại ném thử, nhìn người sau này còn dám không dám như vậy làm càn."

Tiểu Ngưu nhìn Nguyệt Ảnh, chỉ thấy nàng tại [lam thiên|trời lam] tiếp theo tơ tằm không quải, ánh nắng chiếu vào nàng đích ngọc thể trên, khiến nàng sáng rọi [chiếu|theo] người. Kia đột ra chỗ cở nào chói mắt, kia âm u chỗ lại là vậy thần bí, quang cùng ánh thập phần [phối hợp|sắp xếp], để cho nàng càng phát ra mà hấp dẫn chính mình, tựa như một pho tượng hoàn mỹ không tỳ vết đích pho tượng. Hắt phát hiện nàng đích hung mao trên hoàn lại lóe thủy quang, tại ánh mặt trời [chiếu|theo] dưới còn có thể bắt gặp bên trong đỏ bừng đích cái bóng, hồi tưởng chính mình vừa rồi hoàn lại thăm qua bên trong, hắt đích tâm phải [rung rinh|đau đũa] đích, thật muốn lại đến một lần à!

Nguyệt Ảnh gặp Tiểu Ngưu không nói, chích hướng phía chính mình đích thân thể nhìn thẳng, rất là ngượng ngùng, vội vàng cầm lấy quần áo đến mặc, miệng còn nói: "Mau xoay người sang chỗ khác, không cho phép xem. Phi lễ chó thị. Nhìn hội trường châm mắt đích."

Tiểu Ngưu ngoài miệng nói: "Vốn là, vốn là, vốn là, ta không xem." Trong lòng lại nói, không xem đó là ngốc tử, không xem đúng là thái giám, không xem chưa xem như nam nhân! Hắt mắt thấy Nguyệt Ảnh quần áo

một món đồ kiện một lần nữa mặc vào, tuyệt vời đích ngọc thể bị che khuất rồi, chỉ còn lại có tốt đẹp chính là yếu diệu đáng vẻ.

Tiểu Ngưu gặp không có gì để xem, phải đơn giản giặt sạch tẩy, sau đó lên bờ đi đến Nguyệt Ảnh trước mặt. Nguyệt Ảnh ngồi ở thủy cạnh, lấy thủy vi kính, đang sửa sang lại trứ chính mình đích mái tóc. Đang nằng từ trong nước bắt gặp Tiểu Ngưu đích ngã ảnh khi. Bèn quay đầu sảng giọng: "Còn không mặc xong quần áo, người còn muốn lại đến trong nước lạnh mau một chút sao?"

Tiểu Ngưu cười, nói: "Ta ngã muốn nghĩ lại mất hồn một lần. Sư tử, người nhất định đã rất muốn ba?" Nguyệt Ảnh nhất cử nắm tay, Tiểu Ngưu bèn trốn thoát rồi, hẳn đã sớm làm tốt chạy trốn đích chuẩn bị rồi.

Nguyệt Ảnh đem chính mình đích mái tóc phi trên vai trên, mỉm cười nói: "Ta xem người nhất thích hợp luyện đích công phu đúng là chạy trốn.

Người phản ứng tốt như vậy, nhất định cùng sẽ lại trở thành chạy trốn phương diện đích đại sư đích."

Tiểu Ngưu hướng tới vừa rồi sung sướng đích kia tảng đá trên một kháo, nói: "Sư tử à, có người tại bên người, ta còn dùng được trứ chạy sao? Chúng ta hai cùng một chỗ, đúng là thiên hạ vô địch."

Nguyệt Ảnh khó hiểu mà nói: "Chúng ta còn không có lập tức cùng người đối với so chiêu, người như thế nào chỉ biết?"

Tiểu Ngưu giải thích nói: "Sư tử, người muốn nghĩ thôi, vừa rồi chúng ta hai tại mất hồn đích thời điểm, phối hợp được tốt như vậy, có thể nói châu liên bách hợp. Có thể nghĩ, nếu là theo người so chiêu nói, kia nhất định cũng là không người có thể địch."

Nguyệt Ảnh nghe xong Tiểu Ngưu đích vợ vấn lý luận, không khỏi xì một tiếng khinh miệt, nói: "Miệng chó trong nôn không ra răng ngà. Nhanh

một chút mặc xong quần áo, ta vừa nhìn thấy người kia xấu thứ, đã nghĩ đem hăn cắt điệu. Nếu sớm cắt rớt, ta sẽ không sẽ lại có hại rồi."

Tiểu Ngưu nghe xong ha ha cười, một đùa nghịch chính mình đích nhục bồng, nói: "Sư tử, người xem hăn cỡ nào đáng yêu à."

Nếu không có hăn nói, sư tử người nơi nào có cái gì khoái hoạt? Nếu không có hăn nói, người này nhưng như thế nào nổi dỗi tông đường."

Nguyệt Ảnh nhìn lướt qua hăn đích đồ vật, nói: "Tốt lắm, mặc xong quần áo, chúng ta cũng nên đi." Tiểu Ngưu vừa nghe, lúc này mới không thể không mặc quần áo.

Khi hăn mặc chỉnh tề sau khi, Nguyệt Ảnh đi tới hăn trước mặt, từ trên xuống dưới [nhìn|xem], nói: "Lúc này mới giống người, vừa rồi như vậy tử, chân tướng một dân tộc."

Tiểu Ngưu lôi kéo Nguyệt Ảnh đích tay, nhìn chăm chú vào nàng nói: "Sư tử, vậy người vốn là thích bây giờ đích" ngưu" đây, hay là thích vừa rồi đích" dân tộc"?" Hăn hỏi được ngã thật sự chăm chú, tựa hồ muốn từ Nguyệt Ảnh đích mặt cười trên nhìn ra chút cái gì.

Nguyệt Ảnh khinh miệt mà cười cười, bỏ qua Tiểu Ngưu đích tay, hừ nói: "Cũng không thích." Nói chuyện, xoay người từ trước đến nay khi đích đường mòn đi đến.

Tiểu Ngưu nhanh chóng nhặt lên kia đỉnh sa mào đuổi theo tới, miệng hét lên: "Sư tử, không cần vứt bỏ ta à, ta bây giờ nhưng là của người nam nhân rồi."

Nguyệt Ảnh cũng không quay đầu lại mà nói: "Người nếu không đả bại ta nói, phải mơ tưởng cười ta."

Tiểu Ngưu nhìn nàng giãy dựa đích mĩ mông, nói: "Sư tử, chúng ta đã gạo nấu thành cơm rồi."

Nguyệt Ảnh hừ nói: "Đừng nói này, cho dù là có hài tử, người không đạt được yêu cầu của ta, ta cũng sẽ không gả cho người."

Tiểu Ngưu cười khố nói: "Sư tử, để làm chi yêu cầu cao như vậy?"

Nguyệt Ảnh quay đầu lại xem xét Tiểu Ngưu liếc mắt, nói: "Tiểu Ngưu, ta cùng khác nữ tử bất đồng, ta là một cầu hoàn mĩ đích người. Ta phải gả tự nhiên muốn tìm một cường đại đích, có thể thắng được ta đích nam nhân, ta cũng không nên tìm một giống vũ đại đám như vậy đích mềm hóa."

Tiểu Ngưu trong lòng không thoải mái, nói: "Kia Mạnh Tử Hùng so với người lợi hại sao? Nhưng người cũng không giống nhau đáp ứng xuất giá hãnh rồi sao?"

Nguyệt Ảnh nghiêm túc mà nói: "Kia không giống với, cha hãnh là ta sư phụ, vốn là Lao Sơn đích chương môn."

Tiểu Ngưu đột nhiên nở nụ cười, nói: "Ta đây ngày mai muốn nhúng tay vào sư phụ kêu cha, như vậy nói, người đã có thể lập tức gả cho ta rồi."

Nguyệt Ảnh mắng: "Thật sự là một vô lại." Nói chuyện đích đồng thời, mạnh bay lên một cước.

Tiểu Ngưu sớm có phòng bị, một thả người, nhảy ra thật xa, hoàn lại mỉm cười nói: "Ta chỉ biết, người vừa muốn phát uy rồi."

Nguyệt Ảnh một cước đá khoảng không, kia chân hoàn lại duỗi trứ, treo lơ lửng trứ, tư thái đẹp hơn. Nàng chậm rãi nói: "Nếu ta thật muốn đá của người nói, lượng người đã trốn không được."

Lúc này Tiểu Ngưu không dám loạn ngôn rồi, hăn mang theo lấy lòng đích nụ cười, nói: "Sư tử, người bản lĩnh hảo, ta là bội phục đích. Ta sau này nhất định hướng người học tập, sớm ngày đem công phu luyện hảo, sớm một chút cười người qua cánh cửa."

Nguyệt Ảnh nghe rồi cười, nói: "Nói nửa ngày, phải này vài câu coi như là người nói." Nói rồi, bước nhanh đi rồi.

Tiểu Ngưu bị huấn được á khẩu không trả lời được, trong lòng cũng là ngọt ngào đích. Hăn nghĩ thầm rằng: "Lợi hại phải lợi hại ba, có hại phải có hại ba, dù sao nàng đã bị ta trên qua. Nàng lại hung ác cũng là nữ nhân của ta, ta còn sợ nàng sau này không nghe ta đích sao? Hết thầy từ từ sẽ đến ba." Nghĩ như vậy trứ, hăn lại vừa thí diên thí diên theo sát đi tới.

* * * * * ngày này, bọn họ đi tới một tên là bành công đích tiểu địa phương. Nơi này cách Hàng Châu không tính xa, nói cách khác, hai người tách ra đích cuộc sống càng phát ra mà gần. Nguyệt Ảnh trên mặt thật không có nhìn ra có cái gì không thích hợp đích địa phương, mà Tiểu Ngưu cũng là sâu mi khổ kiếm. Hăn thật sự không nghĩ chấm dứt này đoạn trắng mặt bàn thật là tốt cuộc sống, nhưng mà có ngôn tại trước, lại vừa không thể cưỡng cầu nàng, ngấm lại thực làm cho người ta buồn bực.

Hai người vào thành sau khi, gặp người ở đây triều phần đông, trật tự có trí, ở trên đường nhiều vòng vo trong chốc lát. Vì lấy lòng Nguyệt Ảnh, Tiểu Ngưu xuất nhập vài nhà bố trang cùng ngân lâu, muốn vì nàng mua chút lễ vật, bất đắc dĩ Nguyệt Ảnh đối với phương diện này không có hứng thú.

Đi tới đi tới, chỉ thấy đến trước cạnh một đám người đang ở đá trứ cái gì, một bên đá đánh một bên hoàn lại gầm rú nói: "Đánh chết hăn, đánh chết tên hỗn đản này, người kia nhưng hãm hại chết người đi được." Tiếp theo, lại là phách phách bạch bạch đích thanh âm.

Hai người trải qua đích thời điểm, đều cũng thấy rõ rồi chứ. Kia bị có người vốn là một lão nhân, bị người [khốn|trói|buộc] trứ cánh tay, đánh cho giống cầu giống nhau lăn qua lăn lại, khóc cha gọi mẹ. Tiểu Ngưu thấy hăn tuổi cũng không nhỏ rồi, tóc bạc một hơn phân nửa, lại bị người đánh ặt mũi bầm dập, trong lòng không đành lòng, bèn tiến lên ngăn cản nói: "Các người đang làm cái gì? Dừng tay!" Hăn cả hô vài tiếng, những người đó mới dừng tay.

Tiểu Ngưu hỏi: "Các người vì cái gì đánh này lão nhân gia? Hăn đã như vậy già."

Những người đó nổi giận bùng bùng, trừng mắt cái kia từ trên mặt đất nơm nớp lo sợ đứng lên đích lão nhân, có người nói nói: "Vị này tráng sĩ, người đừng nhìn hăn vốn là một lão nhân sẽ cùng tình hăn, hăn căn bản không phải một thứ." Lại có người ta nói nói: "Chúng ta những người này đều cũng trên qua hăn đích mưu, lừa chúng ta không ít trước. Chúng ta thật vất vả bắt lấy hăn, cũng không thể để cho hăn chạy rồi."

Tiểu Ngưu xem xét thu cái kia bị đánh đích lão nhân, hỏi: "Này, người thật là một tên lừa gạt sao? Chính người nói nói."

Lão nhân cúi đầu, thấp giọng nói: "Cám ơn tráng sĩ hỗ trợ, ta đích thật là lừa bọn họ, nhưng là ta cũng vậy. Cuộc sống bức bách, không phải cố ý muốn gạt người vốn là."

Có người quát: "Nói hươu nói vượn. doc truyện tai . Cái gì mà sống sống bức bách, chúng ta đều biết nói nhà người ở nơi nào, người tại nơi địa phương nhưng là tiểu địa chủ à!"

Lão nhân sừng sốt, nói: "Các người nhưng thật ra nghe rất biết rõ."

Tiểu Ngưu nghe xong phải càng kỳ quái rồi, đã trong nhà bất tận, vì cái gì đi ra gạt người? Vì vậy phải hỏi: "Người là tiểu địa chủ còn ra lừa gạt người? Thật sự là việc lạ rồi."

Lão nhân ôi rồi vài tiếng, nói: "Ta có nan ngôn chi ẩn."

Có người mắng: "Con mẹ nó, cái gì nan ngôn chi ẩn. Đúng là người này Lão bất tử đích tâm địa bất hảo, nên đánh chết người." Lời kia vừa thốt ra, lại vừa khơi dậy dân phần, mọi người lại vừa giơ lên nắm tay, muốn dạy huấn này lão nhân.

Tiểu Ngưu gặp lão nhân kia hốc mắt đều bị đánh ứ thanh rồi, bèn nói: "Các vị, coi như hết. Hẳn đã một cái tuổi rồi, lại đánh tiếp, vạn nhất thực đánh chết rồi, các người cũng muốn ăn quan tòa đích. Hơn nữa hẳn đã chết, các người đã thảo không đến chỗ tốt đích."

Mọi người nói: "Không đánh hẳn cũng đúng, nhưng là được để cho hẳn đem lừa gạt đi đích bạc còn."

Lão nhân giơ lên tay, nói: "Hảo hảo hảo, không thành vấn đề, ta cái này về nhà tới lấy."

Mọi người đồng loạt lắc đầu: "Không thành. Người nếu đào tẩu rồi, chúng ta trên chưa tìm người?"

Lão nhân đề nghị nói: "Vậy người các phái hai người theo ta tới, chu toàn rồi ba?"

Mọi người lại là lắc đầu, nói: "Kia cũng không được. Chúng ta đích người tới địa bàn của người, còn không trừ rồi của người nói? Không đi, ở nơi này hoàn lại tiền."

Lão nhân vẻ mặt cười khổ, nói: "Đối với người trên thân bây giờ không có tiền, chỉ có cái Chuôi...Này lão xương cốt."

Mọi người nói: "Không trả tiền, cũng đừng muốn nghĩ rồi đi."

Lão nhân còn nói: "Không bằng chúng ta đi gặp quan ba."

Mọi người còn nói: "Không được. Thấy quan, coi là bắt được tiền, cũng sẽ đánh đã chiết khấu đích, ai chẳng biết nói đang quan đích hắc trứ đây."

Tiểu Ngưu thấy cảm giác buồn cười, phải cao giọng nói: "Tốt lắm, tốt lắm, hắc nộ các người bao nhiêu tiền, ta thay hắc hoàn lại rồi." Có người coi là rồi một chút, cho ra kết quả, ước chừng vốn là tám chín lượng bạc. Tiểu Ngưu móc ra mười hai bạc, nói: "Tốt lắm, các người đem đi đi." Mọi người lúc này mới hoan hô đứng lên.

Có người nói nói: "Lão gia hỏa, tính người gặp may mắn, nói cách khác, hôm nay nhất định đánh gãy của người chân chó." Một người khác nói: "Tráng sĩ à, người thật sự là tốt tâm người, chỉ là người này tiền đừng hy vọng hắc trả lại cho người rồi."

Tiểu Ngưu cười cười, nói: "Các vị, đã đã bắt được tiền, phải tan ba, không cần khó xử hắc rồi." Mọi người lúc này mới quay về phía lão gia hỏa phi phi vài tiếng, đều tự tán đi rồi. Tiểu Ngưu cho hắc tòng rồi buộc, hướng Nguyệt Ảnh cười, đã quyết định rồi đi.

Lão nhân kia vội vàng đi tới thi lễ, nói: "Ân công, xin dừng bước."

Tiểu Ngưu hỏi: "Người còn có chuyện gì sao?"

Lão nhân thâm thi lễ, nói: "Ân công, lần này ít nhiều người, nói cách khác, tiểu lão đầu ta hôm nay thật sự bị đánh gãy chân chó rồi."

Tiểu Ngưu khoát tay chặn lại, nói: "Người sau này không cần lại gạt người rồi."

Lão nhân thở dài nói: "Ta luyện rồi cả đời lừa gạt thuật, hay là bị người bắt được. Xem ra, ta đích công phu hay là chưa đến nơi à."

Tiểu Ngưu nghe xong cười, nói: "Người là chuyên môn luyện này đích? Chính là vì lừa gạt tiền?"

Lão nhân cười tủm tỉm mà nói: "Ân công, người đã nghe bọn hăn nói, nhà của ta cũng không nghèo."

Tiểu Ngưu hỏi: "Người đã không thiếu tiền, vì cái gì còn ra cánh cửa lừa gạt tiền?"

Lão nhân nhỏ giọng nói: "Ta với người nói người có thể không tin, ta gạt người chỉ là vì cực kỳ thoả mãn. Mỗi quay về một cái người khác lừa, lòng ta trong phải đặc biệt cao hứng, nghĩ thấy chính mình vốn là trên đời thông minh nhất đích người. Không nghĩ tới, lúc này nhưng lại thua té ngã."

Tiểu Ngưu nghe xong thấy hứng thú, thầm nói: "Trên đời này người nào đều có, còn có thích này một hàng đích, phải theo ta tại Hàng Châu khi, ngẫu nhiên vào người ta trong nhà trộm thứ vốn là giống nhau đích." Vì vậy Tiểu Ngưu nở nụ cười, nói: "Dĩ vãng thành công, lúc này như thế nào thua té ngã?"

Lão nhân hồi đáp: "Dĩ vãng thành công thời điểm nhiều, lúc này thôi, cũng lạ ta chính mình. Bởi vì...Này những người này đều là lòng tham không đáy, ra tay nhỏ mọn đích tên, ta phải lừa bọn họ một cái."

Tiểu Ngưu hỏi: "Người lừa bọn họ cái gì? Như thế nào lừa gạt đích?"

Lão nhân nhìn thoáng qua đứng ở một bên đích Nguyệt Ảnh, cười hắc hắc, nói: "Việc này nói ra, người nhất định thấy hứng thú, này cùng nữ nhân có quan hệ hệ."

Tiểu Ngưu ôi rồi một tiếng, nói: "Có cái gì quan hệ?"

Lão nhân tại Tiểu Ngưu đích bên tai nói: "Nhà của ta vốn là khai được điểm đích, ta bán một ít được cho bọn hăn."

Tiểu Ngưu hỏi: "Cái gì được?"

Lão nhân nói: "Đúng là trạng dương được, ăn một đêm không ngủ, có thể đem nữ nhân thu thập được dùng dùng thiếp thiếp đích."

Tiểu Ngưu nhả tình sáng lên, cười nói: "Nguyên lai người là khô này đích."

Lão nhân nghiêm mặt nói: "Ta mặc dù thích lừa gạt thuật, nhưng ta không dễ dàng gạt người, lại càng không sẽ ở phương thuốc mặt gạt người."

Nhưng là vừa rồi những người đó thật sự đáng giận, bọn họ đều là khai cửa hàng đích, mặc dù trong nhà có tiền, cũng là vì phú bất nhân, bọn họ chẳng biết hãm hại rồi bao nhiêu người. Ta đi năm trải qua nơi này khi, nghe đến mấy cái này người đích có làm gây nên phải tức giận phi thường, cho nên ta phải bán một ít giả được cho bọn hắn, khiến cho bọn hắn ra hết dương tương."

Tiểu Ngưu hưng trí bừng bừng mà hỏi thăm: "Người trước kia nhận thức bọn họ sao? Bọn họ như thế nào sẽ lại mua của người được đây?"

Lão nhân cười, nói: "Không biết, ân công, vừa thấy người chỉ biết vốn là một người thông minh. Đây gạt người thôi, đệ nhất được lấy được bọn họ đích tín nhiệm. Ta vừa mới bắt đầu bán cho bọn họ đích được, đều là hàng thật giá thật thật là tốt được, đợi cho sau lại, bọn họ tín nhiệm ta sau khi, ta phải cho bọn họ giả được, bắt được tiền sau khi bỏ chạy rồi. Bọn họ ăn mấy cái này được sau khi, tại nữ nhân trước mặt ra hết xấu. Có bị phu nhân từ trên giường đá đến trên mặt đất, có bị kĩ nữ cười nhạo. Thật sự là cực kỳ thoả mãn a!"

Tiểu Ngưu thầm nói: "Nếu chân tướng hắn theo như lời đích, người này nên coi như vốn là một hiệp nghĩa người trong." Tiểu Ngưu lại hỏi: "Vậy người vốn là như thế nào bị bọn họ bắt lấy đích?"

Lão nhân nghe xong sắc mặt buồn bã, ôi rồi một tiếng, nói: "Năm trước ta lừa bọn họ, sau khi bọn họ nghe được nhà của ta, nhưng là không dám

tìm tới cửa đến. Tại ta đích mà đầu ta đúng là lão Đại, bọn họ không dám tới. Cũng là ta sơ ý đại ý, ta nghĩ đến sự tình qua lâu như vậy, bọn họ nhất định đem ta đã quên, cho nên ta hôm nay lại đến nơi này, muốn nghĩ nói lại vài bút kinh doanh, lại lừa gạt lừa gạt này vì phú bất nhân đích tên. Nào biết nói mới vừa lừa một, đã bị người cấp cho theo dõi.

Nguyên lai những người đó một mực ở giám thị ta, ta mới rơi vào như vậy một kết cục."

Tiểu Ngưu sau khi nghe xong cười to, nói: "Này không phải của người lừa gạt thuật không tinh, chỉ là lần này công việc không đủ cẩn thận. Xem ra, người hay là một có lương tâm đích tên lừa gạt. Chỉ bằng người này phần hiệp nghĩa tâm địa, đã làm cho người bội phục rồi."

Lão nhân nói: "Tiểu ca khen trật rồi. Ta sống rồi cả đời, không có vài người như vậy hiểu rõ ta đích."

Tiểu Ngưu hướng hấn gật gật đầu, nói: "Tốt lắm, ta phải đi rồi, phu nhân của ta chờ ta đây."

Lão nhân nhanh chóng nói: "Ân công xin dừng bước, ta còn có chuyện nói."

Tiểu Ngưu nói: "Nói ba."

Lão nhân thành khẩn mà nói: "Ân công, ta không thể lấy không của người tiền, nơi này có một nhà khách điểm kê" cao lên chức khách điểm", mời ở nơi này chờ ta, ta buổi chiều phải đi bái phỏng người, hảo trả lại người tiền."

Tiểu Ngưu cười, nói: "Coi như hết, bất quá mười hai bạc."

Lão nhân cố chấp mà nói: "Được nhân tích thủy chi ân, nhất định đang dừng tuyên tương báo. Này tiền ta là nhất định phải trả lại người đích."

Tiểu Ngưu nghĩ nghĩ, nói: "Được rồi, ta cũng muốn với người nhờ một chút lừa gạt thuật."

Lão nhân gật đầu nói: "Hào. Tiểu lão nhân đi trước một bước rồi." Nói chuyện, một cung đến mà, sau đó xoay người đi rồi.

Tiểu Ngưu nhìn hắt ánh bóng lưng, thầm nói: "Thật sự là cái gì yêu thích đều có, còn có yêu gạt người đích! Đây thật sự là một vị có ý tứ đích lão nhân."

Tiểu Ngưu trở lại Nguyệt Ảnh bên người, Nguyệt Ảnh hỏi thăm đây đều là sao lại thế này, hắt bèn đem sự tình trải qua nói một lần.

Nguyệt Ảnh hừ nói: "Thật sự là một lão không đứng đắn đích, cư nhiên bán loại này được, đã đủ thiếu đức đích rồi."

Tiểu Ngưu giải thích nói: "Sư tử, loại này được đối với người là có dùng đích. Khó người nếu không được khi, ăn một chút có thể trọng chấn hùng phong."

Nguyệt Ảnh mặt đỏ lên, nhỏ giọng nói: "Người không phải đã nếm qua loại này được ba?"

Tiểu Ngưu tin tưởng mười phần mà nói: "Bằng ta loại này thể lực, còn dùng được trứ uống thuốc sao? Người là biết thực lực của ta đích."

Nguyệt Ảnh cười mắng: "Tới của người, chúng ta đi thôi."

Tiểu Ngưu nói: "Chúng ta không đi rồi, đi ra cao lên chức khách điểm tới."

Nguyệt Ảnh nói: "Người thật đúng là chờ hắt đến hoàn lại tiền a? Ta xem người bị lừa." Tiểu Ngưu cười, cũng không nhiều nói, lôi kéo Nguyệt Ảnh phải chạy cao lên chức khách điểm đi.

Hai người đi tới cao lên chức khách điểm, chỉ thấy đây là một nhà lâu vũ thức đích khách điểm, có một đại viện tử, cánh cửa hoàn lại thật sự đại thật sự xinh đẹp. Tới cửa, Nguyệt Ảnh [nhìn|xem] sắc trời, nói: "Lúc này mới vừa qua khỏi giữa trưa, chúng ta trụ cái gì điểm? Người nhất định là lại vừa bất an hảo tâm rồi."

Nguyệt Ảnh hờn dỗi giận tái đi đích mặt phi thường tốt xem, Tiểu Ngưu cách sa chương mơ hồ bắt gặp. Tiểu Ngưu nhẹ giọng cười nói:

"Sư tử, người nghĩ đến đâu trong đi. Ta tới nơi này là bởi vì cho ta phải đợi lão nhân kia đem cho đưa ta kia mười hai bạc."

Nguyệt Ảnh cũng cười rồi, nói: "Người cho rằng cái kia tiểu lão đầu sẽ lại thật sự đem cho bạc đến?"

Tiểu Ngưu nói: "Có cái gì không có khả năng đích, ta có thể cảm giác được hẳn nói chính là nói thật."

Nguyệt Ảnh nhìn một cái Tiểu Ngưu tự tin đích vẻ mặt, nói: "Cái kia lão nhân lớn lên chương đầu thử mục, vừa thấy sẽ không vốn là người tốt. Ta xem người lúc này vốn là trên rồi kế hoạch lớn rồi, người muốn nghĩ người ta đem cho tiền đến đó là năm mơ."

Tiểu Ngưu sờ sờ đầu, nói: "Không thể nào? Ta xem hẳn vẻ mặt thành khẩn."

Nguyệt Ảnh nháy đôi mắt đẹp nói: "Lão nhân kia đều nói chính mình vốn là tên lừa gạt rồi, người hoàn lại tin hẳn?"

Tiểu Ngưu nhíu mày nói: "Hẳn không phải loại người như vậy ba?"

Nguyệt Ảnh hừ nói: "Mười hai bạc chích đang mua một giáo huấn ba. Nhìn người bình thường thật sự gian hiểm thông minh đích, không thể tưởng được cũng có rút lui chịu lừa gạt đích thời điểm."

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Trụ một đêm, có lẽ hẳn đã tới rồi."

Nguyệt Ảnh cười nhạo nói: "Vậy chờ một đêm ba, dù sao cũng không kém này một đả." Nói xong, cùng Tiểu Ngưu lập tức vào khách điểm.

Tiến sân, sớm có tiểu nhị khuôn mặt tươi cười đón chào. Tiểu Ngưu phân phó nói: "Cho ta tìm một gian tốt nhất đích phòng khách, chúng ta vợ chồng [tốt|hay] hảo nghỉ ngơi một chút."

Tiểu nhị đáp ứng một tiếng, đem hai người lĩnh nhập vào đại sảnh, sau đó mang theo hai người đến lầu hai phòng khách, bèn biết thú dưới đất lầu đi.

Cánh cửa một cửa hảo, Nguyệt Ảnh đã sắp sa mạo hái được xuống tới, sẵn giọng: "Như thế nào muốn một gian phòng? Chúng ta còn không phải là vợ chồng, không thể cùng ở một gian, như vậy sẽ lại phá hủy ta đích thanh danh."

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, nói: "Sợ cái gì, ta cũng sẽ không ăn người. Chúng ta trụ lập tức cũng tốt có thể chiếu ứng lẫn nhau thôi!" Nói chuyện, một đôi sắc mắt đều ở Nguyệt Ảnh đích trên thân đảo quanh, thấy Nguyệt Ảnh trong lòng sợ hãi, biết hẳn trong lòng khẳng định đánh trứ lệch ra chủ ý.

Nguyệt Ảnh hướng tới trên giường ngồi xuống, nói: "Đêm nay người được cho ta thành thật chút nhân, bằng không, ta phải đem người biến thành thái giám."

Tiểu Ngưu lên tiếng "Tuân mệnh", sau đó nói: "Người đói bụng ba, ta đi kêu chút ăn đích, người trước nằm trong chốc lát ba."

Nguyệt Ảnh gật đầu nói: "Cũng tốt." Nói rồi hướng tới trên giường một nằm, nghiêng người mà ngọa, đem bóng lưng để lại cho Tiểu Ngưu.

Tiểu Ngưu nhìn thấy nàng đích bóng lưng, eo nhỏ tròn mông đích thập phần hấp dẫn. Hắn nhớ tới cùng nàng đích mất hồn chuyện tốt bèn [tim đập|trống ngực] nhanh hơn, trên thân đều có chút nhiệt rồi. Hắn thầm nói: "Nếu lúc này có thể cởi sạch nàng đích quần áo, đem thiết bồng sáp nhập nói, kia nhất định là vô cùng mỹ chuyện."

Bất quá rốt cuộc vốn là ban ngày, Tiểu Ngưu không dám làm càn, sợ chọc giận nàng, bèn nhẹ tay nhẹ chân đi ra ngoài kê ăn đích rồi. Chỉ chốc lát sau, Tiểu Ngưu trở về, tiểu nhị sau đó đã đem đồ ăn xiêm áo một bàn, trong phòng tung bay đầy mùi thơm, dự được Tiểu Ngưu bụng phát ra cục cục cục tiếng xé gió.

Đuổi đi tiểu nhị, Tiểu Ngưu đóng cửa cho kỹ đến gần bên giường, tại Nguyệt Ảnh đích trên đùi sờ soạng một cái, nói: "Sư tử, đứng lên ăn cái gì."

Nguyệt Ảnh hừ một tiếng, cũng không có đứng lên. Tiểu Ngưu phải bắt tay đặt ở nàng đích kiêu đồn trên, nhẹ nhàng mà vuốt ve, cảm thụ được nơi đây đích co dãn, còn nói thêm: "Sư tử đứng lên đi, ăn xong ta cùng người lập tức ngủ."

Nguyệt Ảnh đang mà ngồi xuống, khu rồi Tiểu Ngưu đích tay một chút, sáng giọng: "Người lại vừa phạm quy rồi. Động thủ lần nữa động cước đích, ta phải chém điệu của người con chó tráo."

Tiểu Ngưu cười làm lành nói: "Biết rồi, sư tử." Nói chuyện, thân thủ muốn nghĩ rồi Nguyệt Ảnh đích tay. Nguyệt Ảnh không có để ý đến hắn, chính mình từ trên giường xuống tới rồi.

Hai người ngồi đối diện trứ. Tiểu Ngưu có chút đói bụng, nuốt ngấu nghiền đích. Mà Nguyệt Ảnh thì ăn tương nhĩ nhận, lại vừa giống tâm sự trùng trùng đích. Tiểu Ngưu sau khi ăn xong mới chú ý nói, liền hỏi nói: "Sư tử, người suy nghĩ cái gì? [nghĩ đến|hiểu] như vậy mê mẩn."

Không phải bởi vì ta đích mười hai bạc nếu không trở về, đau lòng ba?"

Nguyệt Ảnh nghe xong cười, nói: "Ta sẽ vậy không có tiền đồ sao? Ta là suy nghĩ 勞 trên núi chuyện."

Tiểu Ngưu hỏi: "勞 Trên núi đích chuyện gì?"

Nguyệt Ảnh hồi đáp: "Ta suy nghĩ, trở lại Lao Sơn sau khi, ta nên như thế nào cùng Mạnh Tử Hùng ở chung?"

Tiểu Ngưu rất tiêu sái mà nói: "Sư tử người nhiều lo lắng. Người đã cùng hãn giải trừ rồi vợ chồng quan hệ, tự do rồi, sau này năm cùng hãn hay là hòa bình ở chung là được. Nhưng thật ra ta cùng Mạnh Tử Hùng khó ở chung đây. Ta đoạt hãn đích phu nhân, hãn tâm lý như thế nào có thể thắng bằng đây? Hãn nhất định sẽ lại ý nghĩ đổi phó ta đích."

Nguyệt Ảnh an ủi nói: "Không sợ, ta sẽ giúp người đích."

Tiểu Ngưu nghe xong trong lòng ấm áp, lôi kéo tay nàng nói: "Sư tử, người thật sự là ta thật là tốt phu nhân."

Nguyệt Ảnh cười, nói: "Đừng có kêu được vậy sớm. Có lẽ có một ngày ta đang rồi Lao Sơn phái đích chương môn sau khi, coi như không được thê tử của người rồi."

Tiểu Ngưu ôi rồi một tiếng, nói: "Đang Lao Sơn chương môn cùng khi ta phu nhân, có xung đột sao? Chẳng lẽ đang chương môn sẽ không có thể lập gia đình?" Hãn nói ra rồi chính mình đích lo lắng.

Nguyệt Ảnh lắc đầu nói: "Này ngã không phải. Ta là lo lắng nếu ta đang Lao Sơn phái đích chương môn, coi như bất hảo thê tử của người rồi. Bởi vì ta đích tinh lực có thể đại bộ phận đều cũng đặt ở rồi công vụ trên, không thể giống bình thường đích thê tử hầu hạ trợng phu bàn hầu hạ người."

Tiểu Ngưu dài ra một hơi, nói: "Này không có gì, chỉ cần người có thể khi ta phu nhân, cái gì đều cũng có thể giải quyết đích."

Nguyệt Ảnh đột nhiên nói: "Ta đã đoán được người tại 嶺 trên núi đích trợ giúp là ai rồi."

Tiểu Ngưu ôi rồi một tiếng, nói: "Sư tử, người không nên suy nghĩ bậy bạ, ta nơi nào có cái gì trợ giúp à."

Nguyệt Ảnh cười cười, nói: "Tiểu Ngưu, mình người trước mặt không nói thầm nói. Không ai hỗ trợ nói, người như thế nào có thể đem kia kiện chuyện xấu làm được cao như vậy mình? Ta biết Hãn là ai vậy rồi, chỉ là ta bây giờ không nói đi ra, chờ có một ngày, hãn sẽ lại chính mình nhảy ra đích. Bởi vì hãn đã đem ta xem thành là hãn đi tới trên đường đích trở ngại."

Tiểu Ngưu nghe xong cả kinh, thầm nói: "Chẳng lẽ Đại sư huynh cùng sư tử cũng có xung đột? Sư tử nói như vậy là cái gì ý tứ? Chẳng lẽ nói Đại sư huynh cũng muốn đang chường môn vị? Mà sư tử là hãn cực mạnh đích đối thủ, bởi vậy hãn giúp ta làm rồi sư tử, đối với hãn là có lợi đích?"

Tiểu Ngưu mỉm cười nói: "Sư tử, người lại vừa tại [loạn|bậy] suy nghĩ."

Nguyệt Ảnh thần bí mà cười, nói: "Hãn nghĩ đến hãn đem nha hoàn cấp cho diệt khẩu, ta phải tra không ra hãn làm ác đích chứng cứ sao? Hãn thông minh, ta cũng không ngốc. Người nhìn ba, không dùng được bao lâu, hãn sẽ có đại động tác đích."

Tiểu Ngưu ác rồi một tiếng, nói: "Hãn muốn thế nào?"

Nguyệt Ảnh thâm trầm mà cười nói: "Xem ra chúng ta Lao Sơn không dùng được bao lâu lại vừa sẽ lại phong vân biến sắc, khi đó có thể lại là một hồi đại chiến. Lúc này sư phụ chiếm được ma đạo, hãn như thế nào đồng ý bỏ qua đây? Đồng thất thao qua, thật sự là thật đáng buồn à!"

Tiểu Ngưu cúi đầu nghĩ nghĩ, nghĩ thấy việc này thực sự có chút từng người nghe nói, chẳng lẽ Đại sư huynh thực sẽ lại làm cái gì âm mưu không

thành? Hãn giúp ta thu phục sư tử, chẳng lẽ này cũng là âm mưu của hãn đích nhất bộ phận? Hãn thật sự muốn làm Lao Sơn đích chưởng môn?

Người chưởng môn này vị thực sự có vậy trọng yếu?

Tiểu Ngưu nói: "Thân là Lao Sơn đệ tử, ta sẽ không ngồi nhìn mặc kệ đích."

Nguyệt Ảnh dừng ở Tiểu Ngưu, nói: "Kia đương nhiên, người nhưng nhất định phải bảo vệ tốt sư nương à."

Tiểu Ngưu tâm trầm xuống, hỏi: "Sư tử, người đây là cái gì ý tứ?" Thầm nói: "Chẳng lẽ nàng nghe nói rồi ta cùng sư nương trong lúc đó chuyện rồi? Nếu để cho nàng biết đến nói, kia không thể là cái gì chuyện tốt. Coi hãn đích tính tình, chỉ sợ không thể tiếp thu."

Nguyệt Ảnh nhẹ nhàng cười, nói: "Không có gì, ăn cái gì ba, sau này chuyện, sau này nói lại." Nói xong, Nguyệt Ảnh cúi đầu chuyên tâm ăn cái gì, không hề nhiều lời. Mà Tiểu Ngưu nhưng lại lâm vào trầm tư, cân nhắc trứ Nguyệt Ảnh ý tứ trong lời nói.

Cơm nước xong, hai người đang tán dóc trứ, tiểu nhị bên ngoài gõ cửa, nói là có người muốn gặp Tiểu Ngưu. Tiểu Ngưu hỏi:

"Là ai? Cái dạng gì đích người?"

Tiểu nhị ở ngoài cửa hồi đáp: "Vốn là một lão nhân, mặc được đẹp để quý giá, bên người đích tùy tùng có năm sáu, xem hình dáng vốn là một có tiền đích đại gia."

Tiểu Ngưu cùng Nguyệt Ảnh liếc nhau, nói: "Chẳng lẽ cái kia lão nhân đến đây? Nhanh như vậy?"

Nguyệt Ảnh cười trêu nói: "Người mau đi xem một chút ba, có lẽ bạc đã trở lại."

Tiểu Ngưu nói: "Sư tử, người cũng đi ba."

Nguyệt Ảnh lắc đầu nói: "Loại này bắn hề hề đích tên, ta thấy hăn để làm chi? Cũng là người hãy đi đi, ta nếu nằm trong chốc lát." Nói chuyện, đuổi rồi một lười thất lưng. Kia kiêu thung đích hình dáng, đừng có khối phong tình, làm cho Tiểu Ngưu không khỏi nhìn nhiều vài lần.

Nguyệt Ảnh chỉ vào ngoài cửa, nói: "Nhanh đi, tới chậm, có lẽ hăn bỏ chạy rồi."

Tiểu Ngưu cười, nói: "Ta đi tới sẽ." Nói xong, ra cửa xuống lầu.

Đi tới dưới lầu, tiểu nhị đưa hăn dẫn vào một gian phòng hảo hạng, một lão nhân đang ngồi ở chỗ uống trà đây. Tiểu Ngưu vừa thấy, người nọ mặc trù đoạn, đầu đội ngói lăng mào, nhất phái phú quý khí tượng. Người nọ vừa thấy Tiểu Ngưu, lập tức đứng dậy chấp tay nói: "Ân công, ta đến bái kiến người rồi." Nói rồi một cung rất cuộc.

Tiểu Ngưu [không thể tin được|khó tin] mà nói: "Người đúng là hôm nay bị người có cái kia lão nhân?" Bất quá xem đối phương mặt mũi bầm dập đích, nên kém không được.

Lão nhân ha ha cười, nói: "Đúng là tiểu lão nhân. Tiểu lão nhân họ Hồ, kêu hồ duy dùng, còn không có thỉnh giáo ân công đại danh đây."

Tiểu Ngưu đã hoàn lễ nói: "Hồ lão gia, tại hạ Ngụy Tiểu Ngưu."

Lão nhân nở nụ cười, nói: "Không dám nhận, bảo ta Hồ lão nhân tốt lắm. Ngụy công tử, hôm nay chuyện phi thường cảm tạ người, nếu không người, những người đó khởi xưởng điên đến, nói không chính xác thực sẽ lại muốn ta đích mệnh đây."

Tiểu Ngưu cười nói: "Hồ lão nhân, người phúc đại mạng lớn, sẽ không dễ dàng sẽ chết đích." Nói chuyện, hai người đều tự ngồi xuống. Đến phía sau, Tiểu Ngưu đã có chút tin tưởng hẳn vốn là một tròn ngoại, thích lừa gạt thuật, nhưng hẳn cần phải tiến thêm một bước xác nhận.

Hai người ngồi đối diện trứ uống mấy ngụm trà sau khi, Hồ lão nhân nói: "Tiểu lão nhân lúc này đến, ngoại trừ hoàn lại công tử bạc, ngay mặt trí tạ ơn ở ngoài, trả lại cho công tử mang đến rồi một món đồ bảo bối, ta nghĩ công tử thấy nhất định thích."

Tiểu Ngưu nghe xong cao hứng, ngoài miệng lại nói: "Chỉ là việc nhỏ, hà đủ quái xỉ? Nay tiền hoàn lại phải hoàn lại rồi, lễ vật phải miễn rồi." Trong lòng nhưng lại suy nghĩ, là cái gì lễ vật? Có thể giá trị bao nhiêu tiền?

Chỉ thấy Hồ lão nhân vỗ vỗ chưởng, ngoài cửa liền có tùy tùng mang theo một gánh nặng tiến đến.

Tùy tùng lui ra [sau khi|phía sau], Hồ lão nhân bèn đem gánh nặng mở, ở chỗ ngoại trừ có vài thỏi bạc tử ở ngoài, còn có một hộp gấm.

Hồ lão nhân hướng Tiểu Ngưu nhất chiêu tay, Tiểu Ngưu bèn tiếp cận đi, mở to hai mắt nhìn thấy hộp gấm. Hẳn thầm nói: "Không biết ở chỗ là cái gì bảo bối? Vốn là lỗi thời, hay là ngọc khí, hoặc là đích dạ minh châu và tâm trạng?"

Hồ lão nhân đem vài thỏi bạc tử đưa qua, mỉm cười nói: "Ngụy công tử, này vài thỏi bạc tử vốn là trả lại người đích tiền, mời người cười nạp."

Tiểu Ngưu nhìn nhìn, cũng không có lập tức tiếp nhận, nói: "Hồ lão nhân, này kể ra không đúng à, mấy cái này có thể có hơn mười hai ba?"

Hồ lão nhân gật đầu nói: "Không sai. Đây là năm mươi hai, ngoại trừ trả lại người đích mười hai, còn lại đích cấp cho công tử uống chút rượu và tâm

trạng." Nói rồi, mạnh mẽ nhét vào Tiểu Ngưu trong tay.

Tiểu Ngưu bị hấn khách khí được có chút không biết làm sao, chỉ phải mặt mày hớn hở mà nói: "Này không tốt lắm đâu? Ta nhưng là sẽ lại không có ý tứ đích." Mà trong lòng nhưng lại nhạc khai liễu hoa, hấn không khỏi muốn nghĩ, nếu mỗi người đều cũng giống Hồ lão nhân nói như vậy, vậy ta Tiểu Ngưu thường xuyên như vậy giúp người, mỗi lần đầu nhập mười hai bạc, hồi báo năm mười hai, vậy một tháng coi là chích khô mười kiện chuyện tốt như vậy, này một năm xuống tới phải phát tài rồi. Như vậy tưởng tượng, tâm tình vô cùng tốt, đã nửa đầy nửa phải mà nhận bạc.

Hồ lão nhân nói: "Lúc này mới đối với thôi! Như vậy mới là sáng khoái người."

Tiểu Ngưu tẩu rồi bạc, nghĩ thấy lẫn nhau quan hệ kéo gần lại, bèn nói: "Hồ lão nhân, nhìn không ra người thật là một tài chủ, nhà người nhất định rất có tiền ba?"

Hồ lão nhân đắc ý cười, nói: "Không dám nói rất có tiền, nhưng tại chúng ta kia vùng, ta là nhất có nhiều đích." Nói chuyện, đem chơi trứ cái kia hộp gấm, thật lâu mà nhìn chăm chú vào.

Tiểu Ngưu đã nhìn hộp gấm, hỏi: "Hồ lão nhân, phương diện này là cái gì thứ? Chẳng lẽ cũng là bạc?"

Hồ lão nhân hắc hắc cười, nói: "Ngụy công tử, người không biết thứ này thật là tốt à, hấn có thể sánh bằng bạc có giá trị nhiều lắm rồi."

Tiểu Ngưu ôi rồi một tiếng, nói: "Là cái gì thứ như vậy quý trọng?"

Hồ lão nhân không đáp, lại nói: "Ngụy công tử, ta hỏi người, người thích nữ nhân sao? Chính xác mà nói, thích mỹ nữ sao?"

Tiểu Ngưu hì hì cười, nói: "Kia còn dùng hỏi, là nam nhân nào có không thích mỹ nữ đích, trừ phi hẳn có mao bệnh."

Hồ lão nhân gật gật đầu, nói: "Đúng là, cả ta lão nhân một cái tuổi rồi, mỗi ngày hoàn lại thích bị mỹ nữ hầu hạ trứ, huống chi Ngụy công tử đang lúc thanh xuân còn trẻ đây?"

Tiểu Ngưu đích ánh mắt chuyển hướng Hồ lão nhân, nói: "Hồ lão nhân, người cái chuôi...Này tuổi rồi, hoàn lại thích mỹ nữ?"

Hồ lão nhân sờ sờ chính mình đích nét mặt già nua, nói: "Kia còn dùng nói. Không đối gặt Ngụy công tử, đừng xem ta đã vốn là một cái lão xương cốt rồi, ta không sai biệt lắm mỗi ngày buổi tối còn có thể [đi|được] phòng một lần đây."

Tiểu Ngưu nghe xong kinh hãi, nhìn một cái Hồ lão nhân kia lão khí hoành thu đích mặt, lại nhìn nhìn hẳn đích thân hình, [không thể tin được|khó tin] mà nháy ánh mắt, nói: "Như thế ngoài dự đoán mọi người rồi."

Hồ lão nhân hắc hắc nở nụ cười vài tiếng, nói: "Ngụy công tử, chúng nam nhân của ta thôi, tuổi còn trẻ đích thời điểm, lòng tham không đáy, không biết thỏa mãn, thời điểm này thân thể đang bồng trứ đây, không cảm giác có cái gì không đúng. Nhưng tới lão già đích thời điểm xương cốt xố, thể lực giảm xuống, nhìn thấy mỹ nữ, cho dù có làm ý tứ, đã luôn lòng có hơn mà lực không đủ."

Tiểu Ngưu hiểu được trong đó đích đạo lý, đã đồng ý địa điểm đầu, nói: "Không thể là thôi, tựa như ta phụ thân, thân thể sẽ không rất được rồi." Hẳn do phụ thân trên thân nghĩ tới phong tình vạn trọng đích kế mẫu trên thân, phải trong lòng mạnh nhảy dựng, thầm kêu tội qua.

Hồ lão nhân nói: "Ai già ai đều cũng kia tánh tình, nhưng là lão nhân ta vì cái gì còn có thể mỗi đêm [đi|được] phòng một lần, mà không tổn hại sức

khỏe đây? Ta có ta đích tuyệt chiêu."

Tiểu Ngưu thấy hứng thú, hỏi: "Cái gì tuyệt chiêu?" Tưởng tượng đến chính mình nếu lão được không giống dạng đích thời điểm, còn có thể hưởng thụ điểm phúc, Tiểu Ngưu trong lòng phải ngửa ngửa đích.

Hồ lão nhân chia chia kia hộp gấm, nói: "Ta đích tuyệt chiêu ở nơi này."

Tiểu Ngưu hỏi: "Đó là cái gì?"

Hồ lão nhân đem hòm mở, xuất ra giống nhau thứ. Kia thứ bị bao vây rồi vài tầng, đang mở ngã kể ra tầng thứ hai khi, hần bèn dừng tay rồi. Tiểu Ngưu nhìn lên, đó là một cây hắc hồ hồ gì đó, bị một khối sa mỏng bọc. Nhìn kia thứ đích ngoại hình, ngã cùng người đích tên chuyện này tương tự, chỉ là so với người đích lớn lên nhiều, so với được với lư đích rồi.

Tiểu Ngưu thấy khó hiểu, thầm nói: "Thứ này là cái gì? Có ích lợi gì?"

Hồ lão nhân không đợi Tiểu Ngưu hỏi, nói nói: "Thứ này nhưng là thứ tốt à! Nam nhân có hần, chẳng khác nào hộ thân phù giống nhau, tại nữ nhân trước mặt, sẽ không nhất định thở vắn than dài rồi. Có hần, nhược nam đã biến thành mãnh nam rồi. Không có thứ này, ta lão nhân gia cũng không thể sống được nhanh như vậy sống à!" Nói rồi, cách bố hân hần một chút.

Tiểu Ngưu thấy buồn nôn, thầm nói: "Này giống nhục bống gì đó, người như thế nào có thể thân được đi xuống?" Tiểu Ngưu hỏi: "Hồ lão nhân, này rốt cuộc là cái gì thứ? Có chỗ lợi gì?"

Hồ lão nhân cười cười, đem thứ đặt ở trên bàn, nói: "Thứ này kêu" biến long căn"."

Tiểu Ngưu lắc đầu nói: "Không có nghe nói qua."

Hồ lão nhân giải thích nói: "Đủ đích đồ vật kêu con chó roi, lộc đích đồ vật kêu lộc roi, hổ đích đồ vật kêu hổ roi. Có một loại hải lý đích long, hản đích đồ vật đã kêu biến long roi, đã kêu biến long căn."

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Nguyên lai đúng là biến long đích con gà con gà." Tưởng tượng đến già đầu vừa rồi thân qua kia thứ, mặc dù vốn là cách bố thân đích, lúc này cũng hiểu được có chút ác tâm.

Hồ lão nhân tiếp theo nói: "Tại đây chút ít cầm thú giữa, biến long đích tính tình vốn là nhất tâm đích. Một chích công đích biến long, một lần có khả năng hơn mười chích mẫu biến long, hơn nữa có thể làm ôi một chích mẫu biến long tìm được thỏa mãn, hơn nữa từ tuổi còn trẻ đến tuổi già, công biến long đều có thể bảo trì như vậy đích trạng thái, người nói lợi hại không lợi hại?"

Tiểu Ngưu nghĩ nghĩ, chính mình bây giờ tại chúng nữ trước mặt có thể sinh long hoạt hổ, giống một mạnh mẽ người, chờ già sau khi, còn có thể vậy xuất sắc sao? Chỉ sợ không được. Tiểu Ngưu nói: "Thật sự rất lợi hại, luận võ các nhân hoàn lại mạnh mẽ đây."

Hồ lão nhân ừ, nói: "Đúng là à. Ngắm lại chúng ta nhân ở phương diện này, [chẳng|chi bằng] cái kia súc sinh, thật sự là hổ thẹn rồi."

Tiểu Ngưu nói: "Kia nhưng thật ra. Hồ lão nhân, thứ này đối với chúng nam nhân của ta có chỗ tốt gì sao?"

Hồ lão nhân cười nói: "Chỗ tốt [khá|rất nhiều]. Có hản đích hỗ trợ, người sẽ thấy cũng không dùng lo lắng ình thể lực không đơn vị rồi. Ta này nửa đời sau, có thể như vậy thoải mái, toàn bộ khát hản rồi."

Tiểu Ngưu kinh ngạc mà ôi rồi một tiếng, nói: "Hản có vậy lợi hại sao? Chẳng lẽ chúng ta ăn hản, sẽ giống biến long nhất dạng càng gì chứ?"

Hồ lão nhân khoát tay chặn lại, nói: "Ngươi công tử, người đại sai đặc biệt sai rồi. Thứ này cũng không thể ăn à, hẳn không thể là bình thường đích cái gì rồi."

Tiểu Ngưu nháy ánh mắt, nói: "Không có thể ăn, kia nhất định phải gạt uống rượu rồi? Ta xem gặp không ít nam nhân đều vậy làm."

Hồ lão nhân ai rồi một tiếng, nói: "Thứ này, cũng không có thể ăn, cũng không thể gạt uống rượu."

Tiểu Ngưu nghĩ thấy kỳ quái, nói: "Vì cái gì? Không có thể ăn, không thể uống, kia hẳn còn có cái gì dùng à?"

Hồ lão nhân nói: "Này biến long tính tử rất âm, nếu chúng ta ăn biến long căn nói, nhất định sẽ lại hưng phấn mà chết, cả dương khối đều đã bạo liệt, chích ăn một chút cũng là giống nhau. Nếu gạt uống rượu, kia cũng không được, chỉ cần uống một ngụm như vậy đích rượu, người sẽ hưng phấn được ngủ không yên, liên tiếp vài đêm kia thứ đều không thể mềm xuống tới, nhận hết tra tấn."

Tiểu Ngưu nghe được trợn mắt há hốc mồm, nói: "Lợi hại như vậy?"

Hồ lão nhân nói: "Không thể là. Thứ này người cũng biết dùng như thế nào mới tốt?"

Tiểu Ngưu lắc đầu nói: "Không biết, ngã chỉ điểm người thỉnh giáo rồi."

Hồ lão nhân đem kia đồ vật sai ở trong tay, nói: "Thứ này thôi, chỉ cần mở này cuối cùng một tầng bố, nghe thấy trên một nén hương đích công phu, sẽ có hiệu quả rồi."

Tiểu Ngưu hết sức phấn khởi hỏi: "Sẽ có cái gì hiệu quả?"

Hồ lão nhân cười tủm tỉm mà đáp: "Bình thường đích nam nhân chỉ cần nghe thấy trên một nén hương đích công phu, kia dương khối sẽ trở nên so với bình thường đều cũng thô đều dài hơn đều cũng đại, sẽ lại làm người âu yếm đích nữ nhân nghĩ thấy vô cùng khoái hoạt, hơn nữa có thể chiến đấu một đêm."

Tiểu Ngưu hai mắt sáng lên, nói: "Thật vậy chăng?"

Hồ lão nhân gật đầu nói: "Đó là đương nhiên rồi. Bất quá ta xem công tử người giống một luyện võ đích người, vậy người chỉ cần nghe thấy lập tức có thể rồi. Thứ này có thể giúp người tăng đại dương khối, đề cao lực chiến đấu, mà không thương nguyên khí."

Tiểu Ngưu xoa xoa tay nói: "Thứ này thật sự vậy bống?"

Hồ lão nhân cười nhìn Tiểu Ngưu, nói: "Đến lúc đó người thử xem sẽ biết."

Tiểu Ngưu hỏi: "Kia thứ này có cái gì...Không hoài chỗ à?"

Hồ lão nhân nghĩ nghĩ, nói: "Chỗ hồng cũng là có đích. Thì phải là một ngày chỉ có thể nghe thấy trên một lần. Nghe thấy nhiều hơn sẽ có hại thân thể đích."

Tiểu Ngưu nhìn chăm chăm kia thứ, nói: "Hắn có như vậy thần kỳ à?"
Hồ lão nhân đem kia thứ giao cho Tiểu Ngưu trong tay, Tiểu Ngưu lấy tay nâng, nói: "Này căn thứ, lại có lớn như vậy thật là tốt chỗ, chân thần kì."
Sai ở trong tay, chỉ cảm thấy nhẹ nhàng đích, lạnh lạnh đích, để sát vào vừa nghe, thật không có cái mùi vị gì.

Hồ lão nhân nói: "Này hoàn lại cách bố đây, đợi cho đem bố lấy điếu, hắn sẽ tản mát ra phi thường tốt nghe thấy đích mùi thơm, làm lòng người say, hơn nữa hắn đích thần kỳ chỗ không chỉ như vậy."

Tiểu Ngưu lặp đi lặp lại đem chơi trứ, hỏi: "Kia hửn còn có cái gì chỗ tốt?"

Hồ lão nhân nói: "Này tây đối với nữ nhân cũng là có chỗ tốt đích."

Tiểu Ngưu thúc giục nói: "Người nói mau à." Ánh mắt nhưng lại nhìn chăm chăm này căn hắc hồ hồ gì đó không để. Hửn thầm nói:

"Không ngại ta đây đêm nay phải thử xem, xem nó đích hiệu quả thế nào."

Hồ lão nhân còn nói thêm: "Thứ này không chỉ là đúng nam nhân hảo, đối với nữ nhân đã tốt lắm. Nữ nhân kia phương diện lạnh cảm giác nói, chỉ cần mỗi ngày nghe thấy nghe thấy, thời gian lâu, sẽ biểu hiện ra nhiệt tình đích một mặt. Mà bình thường đích nữ nhân nếu nghe thấy, sẽ trở nên xuân tình nhộn nhạo, hy vọng nam nhân yêu thương. Đương nhiên, này cũng không phải xuân dược, sẽ không để cho nữ nhân mất đi lý trí đích."

Tiểu Ngưu kinh hỉ mà nói: "Nghe người như vậy vừa nói, thứ này thực thành vật báu vô giá rồi."

Hồ lão nhân nói: "Hửn đúng là vật báu vô giá à! Hơn nữa hửn thật là tốt chỗ còn có rất nhiều, nhưng ta trước mắt chỉ biết là mấy cái này. Chờ hửn tới trong tay của người sau khi, người có thể chậm rãi nghiên cứu."

Tiểu Ngưu nghĩ nghĩ, nói: "Quân tử không đoạt người có yêu, đây là người âu yếm vật, ta như thế nào có thể lấy đi đây? Hay là trả lại cho người ba." Nói chuyện, hướng Hồ lão nhân trong tay đệ tới.

Hồ lão nhân khoát tay chặn lại, mỉm cười nói: "Công tử, nhà của ta còn có một chi thứ này đây, người hãy thu dưới ba."

Tiểu Ngưu vừa nghe, lúc này mới mặt mày hớn hở mà nhận lấy, đem hửn thả lại hộp gấm, luôn miệng nói lời cảm ơn.

Nói trong chốc lát buồn chuyện, Hồ lão nhân bèn cáo từ đi rồi. Trước khi chia tay, Hồ lão nhân nói: "Công tử, tiểu lão nhân ở tại Hàng Châu phụ cận đích hồ gia trang, có rảnh đến ngồi ngồi."

Tiểu Ngưu hồi đáp: "Nhất định, nhất định." Đợi cho Hồ lão nhân vừa đi, Tiểu Ngưu bèn mang theo thứ, bị kích động trên mặt đất lâu rồi.

MA ĐAO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 112: Mỹ Nữ Mất Hồn

Nguyệt Ảnh bắt gặp Tiểu Ngưu cầm một hộp gấm trở lại phòng, vẻ mặt dương dương đắc ý đích về mặt, lại hỏi: "Là người cái kia tiểu lão đầu sao? Hắn trả lại người tiền rồi sao? Người không có có hại ba?" Nàng ngồi ở bên giường, mặt mang theo mỉm cười.

Tiểu Ngưu thấy nàng cười, tâm tình đã phá lệ mà hảo, nói: "Kia đương nhiên rồi, người tới xem..." Sách trứ, đem hộp gấm đặt lên bàn, trước đem kia năm mươi lượng bạc đem ra.

Nguyệt Ảnh gật đầu nói: "Không sai thôi, nhiều cho bốn mươi hai, người phát rồi một bút tiểu tài. Thật sự là không thể tưởng được, cái kia lão nhân cư nhiên thật sự thủ tín dùng."

Tiểu Ngưu đầy mặt xuân phong, nói: "Ta cuối cùng tính không có xem đi mắt."

Nguyệt Ảnh chú ý tới cái kia hộp gấm, lấy tay chỉ vào, hỏi: "Này hòm kì quái đẹp mắt đích, thoát nhìn bên trong gì đó nên thật sự đáng giá đích."

Tiểu Ngưu cười hì hì đem hộp gấm hướng tới dưới giường một tắc. Nguyệt Ảnh từ trên giường xuống tới, hỏi: "Người như thế nào thần thần bí bí đích, hòm ở chỗ rốt cuộc là cái gì thứ?"

Tiểu Ngưu phóng ra hảo hòm, thẳng khởi thắt lưng, nói: "Sự tỉ, thứ này đích thật là đáng giá, bất quá không thể để cho nữ nhân xem, cũng không

thích hợp nữ nhân dùng." Dứt lời, duỗi cước đem hòm hương tới trong đá một chút.

Vẻ mặt của hắn và động tác, càng khiến cho Nguyệt Ảnh thật là tốt quan tâm, không khỏi ngồi xổm xuống thân thủ muốn bắt. Tiểu Ngưu đem trạng lồi kéo nàng đứng lên, nói: "Sư tử, người thật sự muốn nhìn? Kia trước hết nghe ta đem nói cho hết lời."

Nguyệt Ảnh đích đôi mắt đẹp nhìn chăm chăm dưới giường đích hòm, nói: "Người muốn nói cái gì trước hết để cho ta xem xem ở chỗ gì đó nói lại."

Tiểu Ngưu lồi kéo nàng ngồi xuống, nói: "Sư tử, chờ ta nói xong, người đã chỉ biết hòm trong gì đó toàn bộ đích bí mật rồi."

Nguyệt Ảnh nại trứ tính tình nói: "Được rồi, người nói, ta trong chốc lát lại nhìn là được." Hai người cũng ngồi ở bên giường. Nguyệt Ảnh đích mùi thơm vây quanh rồi Tiểu Ngưu, làm Tiểu Ngưu tâm ngứa khó nhịn, hắn cố nén trứ xúc động, nhìn chăm chú vào Nguyệt Ảnh đích mặt cười, kéo nàng đích ngọc thủ, đã sắp chính mình vừa rồi cùng Hồ lão nhân đích nói chuyện đại khái nói một lần, bất quá chỉ nói đi ra tiền chuyện, chưa nói ra biến long căn chuyện.

Nguyệt Ảnh chờ không kịp rồi, bỏ qua Tiểu Ngưu đích tay, nói: "Người nếu không nói, ta phải chính mình nhìn rồi."

Tiểu Ngưu thấy nàng vội vã đích, bèn nói: "Ta đây nói cho người ba, hòm trong chứa gì đó tên là biến long căn."

Nguyệt Ảnh nghe xong không hiểu ra sao, lại hỏi: "Đó là vật gì vậy? Một món đồ binh khí sao?"

Tiểu Ngưu hồi đáp: "Không phải."

Nguyệt Ảnh còn nói thêm: "Đó là một loại dược vật, dùng để chữa bệnh đích?"

Tiểu Ngưu ngẫm lại cũng là, nói nói: "Không sai biệt lắm, đã có thể dùng để chữa bệnh."

Nguyệt Ảnh mỉm cười, nói: "Còn tưởng rằng là cái gì rất giỏi đích bảo bối, nguyên lai bất quá vốn là một loại dược."

Nhìn người khiến cho vậy thần bí, nguyên lai là cố ý đùa ta. Người người kia, sau này nói cái gì cũng không có thể thư của người, tình yêu ở trước mặt ta giờ trò quỷ."

Tiểu Ngưu vẽ mặt đích cười khổ, nói: "Sư tử, ta không có giờ trò quỷ. Kia thứ đích thật là một món đồ bảo bối. Nếu người có biết rồi hẳn đích tác dụng nói, người nhất định sẽ thích hẳn đích." Trong lòng thì muốn nói: "Người thích mới tốt, khi đó chúng ta có thể lập tức mất hồn."

Nghe nói đó là dược sau khi, Nguyệt Ảnh đã mất đi hứng thú, nàng nói: "Đã vốn là dược, kia đã không có gì rất giỏi đích rồi. Chẳng lẽ hẳn có thể khởi tử hồi sinh, hoặc là có thể làm cho chúng ta đích công phu thoát cái tiến bộ vài thập niên sao?"

Tiểu Ngưu thành thật hồi đáp: "Kia ngã không thể."

Nguyệt Ảnh nói: "Đã không thể nói, vậy không cần phải nói rồi. Người hay là chính mình giữ đi."

Tiểu Ngưu nghĩ thầm rằng: "Tạm thời không nói cho nàng, đợi cho rồi buổi tối nói lại, cấp cho nàng một kinh hỉ ba!" Vì vậy, Tiểu Ngưu thay đổi một chủ đề, nói: "Sư tử, chúng ta đi ra ngoài đi dạo phố ba?"

Nguyệt Ảnh không yên lòng mà nói: "Muốn đi chính người tới, ta không đi rồi. Ta cần dưỡng hảo tinh thần, ngày mai một hơi đuổi tới Hàng Châu."

Ta có thể phản hồi Lao Sơn rồi. Mỗi ngày cùng người làm chút ít vô ích chuyện, thật sự là lãng phí quang âm a."

Tiểu Ngưu nhắc nhở nói: "Sự tỉ, chúng ta cùng một chỗ không thể là lãng phí quang âm, đây là tại gia tăng cảm tình."

Nguyệt Ảnh cười cười nói: "Tiểu Ngưu, ta biết ý tứ của người. Nhưng là trước mắt đối với ta quan trọng hơn chính là như thế nào ổn định mà lên làm chương môn người thừa kế, sau khi lại làm chút đại sự, đây mới là ta lớn nhất đích nguyện vọng. Cho nên cảm tình thôi, lập gia đình thôi, nhưng là xếp hạng vị thứ hai đích."

Tiểu Ngưu cũng cười: "Sự tỉ, ta và người muốn nghỉ đích vừa lúc sự khác biệt. Ta là muốn nghỉ trước giao tâm trên người cười qua cánh cửa, sau đó lại lập nghiệp. doc truyện tại . Không có người trong lòng làm bạn, ta làm gì đều không có kính."

Nguyệt Ảnh xì một tiếng khinh miệt, nói: "Nghe người lời này, chỉ biết vốn là một không có tiền đồ đích tên. Chúng ta nhưng là [đâu có|không dám|cũng được] rồi, người không thẳng ta nói, ta cũng không phải xuất giá đích."

Tiểu Ngưu ngoài miệng sáng khoái mà đáp: "Này không thành vấn đề." Trong lòng lại nói: "Ta nhất định sẽ ở trên giường chinh phục người, khác sự tình đều là thứ yếu đích." Nghĩ như vậy trứ, hắc âm thâm địa bàn tính buổi tối nên như thế nào cùng nàng khô chút chuyện tốt, gồm kia kiện bảo bối cấp cho dùng tới.

* * * * * buổi chiều, Nguyệt Ảnh nằm ở trên giường dưỡng thần. Mà Tiểu Ngưu cũng không có đi ra ngoài, Nguyệt Ảnh không ra cánh cửa, hắc nghĩ thấy chính mình đi ra ngoài cũng không có ý tứ, ở khách điểm đợi, cùng chính mình đích người trong lòng. Tưởng tượng

đến muộn trên cần làm chuyện tốt, hấn đích linh hồn đều cũng nhẹ nhàng đứng lên.

Tối buổi tối, nếm qua cơm chiều, nói một lát nói, phải chuẩn bị giấc ngủ.

Nguyệt Ảnh nghĩ đến chính mình cùng hấn không rõ không bạch ở đất tại cùng nơi, hay là cảm thấy ngượng ngùng, nói nói: "Đêm nay trên người đi ra ngoài [ngủ|thiếp đi], không cho phép trên giường." Tiểu Ngưu biết nàng trong lòng muốn nghĩ đích, phải sáng khoái mà đáp ứng rồi, nhưng vẫn đang ngồi ở bên cạnh bàn không đi. Nguyệt Ảnh nghiêng liếc hấn liếc mắt, hỏi: "Người như thế nào còn không đi?"

Tiểu Ngưu nhếch miệng cười, nói: "Sư tử, ta là không nở rời đi người thôi! Người khiến cho ta ngủ trên mặt đất, hoặc là ngủ cái bàn đều cũng hảo, đi ra ngoài là muốn ta ngủ nơi nào à? Vạn nhất ta bị nữ nhân khác đoạt đi rồi, người hối hận cũng không kịp."

Nguyệt Ảnh nghe xong khẽ cười một tiếng, nói: "Nhìn người cái kia lưu manh dạng, làm sao có nữ nhân coi trọng người đây? Người là tại làm ban ngày mộng ba. Người bây giờ đi ra ngoài, cam đoan cả một thu lưu của người nữ nhân đều không có." Tưởng tượng đến Tiểu Ngưu ra cửa [sau khi|phía sau] đích hình dạng, Nguyệt Ảnh không khỏi nở nụ cười.

Tiểu Ngưu nghe xong đã hắc hắc nở nụ cười, nói: "Đã như vậy, ta đây hay là lưu lại ba. Xem ra ngay lúc này, chỉ có ta thật là tốt phu nhân đồng ý thu lưu ta rồi."

Nguyệt Ảnh nghe xong mặt nghiêm, nói: "Tối trên mặt đất ngủ, không cho phép trên giường."

Tiểu Ngưu nghe được rồi dài quá mặt, hỏi: "Vì cái gì?"

Nguyệt Ảnh đỏ mặt nói: "Người nhưng là một sắc lang, ta không với người ngủ lập tức."

Tiểu Ngưu gặp Nguyệt Ảnh như thế kiên trì, cũng không thật mạnh cầu, nói nói: "Tốt lắm ba." Vì vậy cầm [chăn|mền], trên mặt đất phơ đứng lên. Đây trong phòng đích mà không phải thổ, mà là phơ rồi bản tử đích, bởi vậy cũng không vậy bản.

Phơ hảo [chăn|mền], Tiểu Ngưu phải từ dưới giường xuất ra hộp gấm, hướng tới [chăn|mền] trên ngai xuống, lập đi lập lại mà đem chơi trứ, thăm nghĩ:

"Thứ này thật sự tốt như vậy dùng sao? Ta vừa nghe thiết bổng sẽ thành lớn biến dài? Nguyệt Ảnh vừa nghe sẽ [động tình|xúc động|gợi tình|sinh lòng ái mộ]? Nếu là thật đích, ngã không đề phòng thử xem."

Nguyệt Ảnh ngồi ở bên giường, gặp Tiểu Ngưu vẫn nhìn chăm chú vào hộp gấm, nghĩ thấy kỳ quái, nàng nói: "Không phải vốn là được, có cái gì hảo loay hoay đích? Thu hồi đến chuẩn bị ngủ ba, ngày mai sớm một chút rời giường, chúng ta còn có đường cần đuổi đây." Nói chuyện, ngáp một cái, xem hình dáng có chút mệt nhọc.

Tiểu Ngưu miệng đáp ứng trứ, nhưng lại xoay người đem hòm mở, đem biến long căn cầm ở trong tay, thăm nói: "Thứ này có vậy thần kỳ sao? Có thể bảo ta đích nữ thần yêu thương nhưng nhớ? Nếu nàng có thể chủ động một hồi, vậy thật đẹp rồi."

Nguyệt Ảnh gặp Tiểu Ngưu lưng qua thân tới, càng nghĩ thấy kỳ quái, không khỏi đi lên tiến đến, hỏi: "Nhìn người thần thần bí bí đích, làm cái gì quỷ?" Đang nàng xem gặp này căn cực đại đích biến long căn khi, không khỏi sửng sốt, không biết thứ này vốn là làm gì dùng đích, nàng cho tới bây giờ đều không có gặp qua.

Tiểu Ngưu hướng nàng cười, nói: "Này chỉ là một dài được, dùng để chữa bệnh đích." Nói chuyện, hẩn cẩn thận mà đem sa mỏng gỡ xuống, cũng phóng tới hộp gấm trong.

Sa mỏng một lấy điệu, Tiểu Ngưu lập tức nghe thấy được một cổ thanh lãnh đích mùi thơm, có chút ngọt, có chút dày, chích hút vài khẩu, sách tóm tắt được tinh thần rung lên. Nguyệt Ảnh di rời một tiếng, nói: "Thơm quá, so với mùi hoa hoàn hảo nghe thấy đây." Nói chuyện, đã ngồi vào Tiểu Ngưu trước mặt, hít sâu rồi vài khẩu.

Tiểu Ngưu đối với nàng cười nói: "Sư tử, nghe nói đây chính là tốt thứ, vốn là vật báu vô giá. Nếu người có biết rồi hẩn thật là tốt chỗ nói, người nhất định sẽ lại theo ta cần đích."

Nguyệt Ảnh khinh thường mà cười, nói: "Nếu thứ này có tốt như vậy nói, cái kia tiểu lão đầu như thế nào bỏ được đem cho người? Này sợ hẩn vốn là lừa gạt người. Người ngã nói nói, thứ này có chỗ lợi gì?"

Tiểu Ngưu cười cười, hướng tới Nguyệt Ảnh trên tay một đệ, nói: "Sư tử, người trước hảo hảo [nhìn|xem] hẩn, tiếp theo để cho ta tới nói hẩn thật là tốt chỗ."

Nguyệt Ảnh do dự mà đem thứ nhận lấy. Nàng cẩn thận quan sát đến, chờ thấy rõ rồi hẩn đích hình dáng sau khi, không khỏi trên mặt nóng lên. Bởi vì nàng lúc này mới phát hiện, thứ này cùng nam nhân gì đó quá giống, chỉ là [phẩm chất|độ dày] có rất đại đích bất đồng.

Nguyệt Ảnh không khỏi hỏi: "Thứ này như thế nào vậy giống nam nhân đích bản thứ?" Nói rồi, hướng tới trên mặt đất đặt một đầu.

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, nói: "Sư tử người nói được rồi, thứ này vốn là rất giống nam nhân gì đó, bất quá hẩn không phải nam nhân gì đó, mà là một loại kêu là biến long đích biến thú đích đồ vật, mà thứ này đích tác dụng nhưng lớn."

Tiếp theo, hắn phải đem Hồ lão nhân nói lặp lại một lần. Tại nói đích đồng thời, hắn đã cảm giác trên thân bắt đầu nóng lên, đợi cho hắn [nói|kể xong] đích thời điểm, thiết bổng đã nhếch lên đến đây.

Nguyệt Ảnh chờ Tiểu Ngưu nói xong sau khi, bèn hừ nói: "Hảo lòng tham, chính người nghe thấy ba. Ta đi giấc ngủ." Miệng nói rồi, nhưng lại cảm giác trên thân nhiệt được lợi hại. Nàng thầm nói: "Nếu lúc này [chiếu|theo] gương nói, chỉ sợ mặt so với hoa đào hoàn lại tươi đẹp."

Tiểu Ngưu lập tức giữ chặt nàng, nhẹ giọng nói: "Sư tử, cần ngủ chúng ta lập tức ngủ đi. Hai người cùng một chỗ thật tốt à, vừa nhưng dùng miệng nói chuyện, lại vừa có thể dùng phía dưới nói chuyện." Nói rồi hôn lên Nguyệt Ảnh đích mặt. Đây vừa hôn hắn mới phát hiện nàng đích mặt đã nhiệt giống như hỏa thiêu. Hắn vừa mừng vừa sợ, biết là biến long căn nổi lên tác dụng rồi. Bước tiếp theo, đúng là tận tình mà hưởng thụ rồi.

Nguyệt Ảnh thở hào hển nói: "Tiểu Ngưu, người này đầu sắc lang, lại vừa tại chiếm ta tiện nghi rồi." Người qua biến long căn sau khi, Nguyệt Ảnh đích thể xác và tinh thần nổi lên rất lớn đích biến hóa, tựa như một hồ bình tĩnh đích thủy nổi lên rung động, toàn thân đều cũng nghĩ thấy không thích hợp nhân. Nhưng cùng trong xuân được không giống với, ăn xuân được đã nghĩ khô, mà lúc này đích cảm giác còn lại là [tim đập|trống ngực] nhanh hơn, mặt nhiệt nhiệt đích, rất muốn cùng người trong lòng nói chuyện, hoặc là làm chút chuyện gì.

Tiểu Ngưu hôn môi trứ nàng vô cùng mịn màng đích mặt cười, cười hì hì nói: "Sư tử, người cũng không tại chiếm ta đích tiện nghi sao?" Nói rồi còn đang Nguyệt Ảnh đích ngoài miệng hôn một cái.

Nguyệt Ảnh mỉm cười nói: "Đại sắc lang, ta nói rồi nhiều ít trở về, không cần như vậy. Người nếu không nghe, người mơ tưởng sau này cưới ta."

Tiểu Ngưu hồi đáp: "Ta đúng là muốn kết hôn ngươi, mới thường xuyên như vậy đích. Bởi vì...Này dạng có thể rồi gần chúng ta đích khoảng cách à!" Nói chuyện, tiếp cận trên miệng hôn ở Nguyệt Ảnh đích môi đỏ mọng, đồng thời hai tay đặt ở Nguyệt Ảnh đích trên lưng, cảm thụ được thắt lưng đích tinh tế cùng đàn lực.

Tiểu Ngưu hôn môi rất tại [đi|được], không phải một mặt mà thân, mà là gia tăng trừ một ít rất nhỏ đích động tác. Ngẫu nhiên liếm, củng, khê cắn, khiến cho Nguyệt Ảnh vừa ngứa, lại vừa phi thường khát vọng hân đích xâm nhập. Tại cảm quan trên đích thoải mái dưới, Nguyệt Ảnh mở ra rồi miệng để cho Tiểu Ngưu dài khu thẳng nhập vào, cùng Nguyệt Ảnh đích đầu lưỡi quấn cùng một chỗ, rất nhanh mà phát ra rất nhỏ đích tức tức có tiếng. Lúc này tay hân mép thắt lưng xuống, đi tới Nguyệt Ảnh đích kiêu đồn trên.

Nguyệt Ảnh đích kiêu đồn dựa theo thân thể của hân tài tử lệ, phát dục được tương đối thỏa đáng. Biểu hiện ra một người tuổi còn trẻ cô nương không thể kháng cự đích mị lực. Tiểu Ngưu đích tay như là đang đùa món đồ chơi giống nhau, tại nàng phong mỹ đích kiêu đồn thịt trên cả bắt mang theo vân vê đích. Thỉnh thoảng gia dĩ trượt, vuốt ve, làm cho Nguyệt Ảnh đích tâm hồn thiếu nữ càng là nhộn nhạo được lợi hại, nhịn không được chậm rãi giãy dụa trừ.

Tiểu Ngưu đích thủ ấn rồi một hồi, phải hoạt tới nàng đích luồng câu trong. Ngón tay ở nơi này [sự ma sát|đụng chạm], khiêu khích trừ, khiến cho Nguyệt Ảnh trong lỗ mũi thẳng phát ra lăm bầm đích tiếng rên rỉ, thân thể xoay được lợi hại.

Tiểu Ngưu nghĩ thầm rằng: "Không cần vậy cấp bách đích, có thể từ từ sẽ đến à!" Vì vậy thu hồi hai tay, một tay ôm nàng đích thắt lưng, một tay thì đụng đến Nguyệt Ảnh trước ngực, tại một chích vú trên hoạt động đứng lên. Hân đè lại hân, nơi đây thật sự thật sự đích, ấm áp đích, sờ lên rất thoải mái. Tiểu Ngưu tình cảm mãnh liệt như hỏa, trăm sờ không chán, kia đầu

ngón tay thỉnh thoảng lại đùa nghịch tiểu đầu vú, làm cho Nguyệt Ảnh đã bị lớn hơn nữa đích tập kích. Vì công bình khởi gặp, Tiểu Ngưu thay phiên mà chơi trứ song phong.

Nguyệt Ảnh chịu không được này kích thích, mạnh đẩy ra Tiểu Ngưu, sáng giọng: "Không cần lại phi lễ ta rồi, ta đích tiện nghi đã bị người cấp cho chiếm hết rồi."

Tiểu Ngưu thấy nàng mặt đỏ tới mang tai, kiều diễm ướt át, đôi mắt đẹp thủy lưng tròn đích, hơn nữa thở gấp, bộ ngực phập phồng, nơi nào chịu được? Hắn lôi kéo Nguyệt Ảnh đích tay nói: "Sư tử, chúng ta đã vốn là vợ chồng rồi, thân mật vốn là nên đích, hợp lý đích." Dứt lời, lôi kéo nàng hướng tới trên mặt đất đích [chấn|mền] nằm tới.

Nguyệt Ảnh ngoài miệng nói rồi: "Bất hảo, bất hảo, bất hảo." Nhưng trên nàng đích chân nhưng lại đi theo hắn đi rồi. Vì cái gì đây? Biển long căn đích tác dụng đã để cho nàng xuân tình ba động, tình không tự kìm hãm được rồi. Nói lại, cho dù không có biển long căn, nàng cũng sẽ nửa đẩy nửa phải đích. Nam nữ trong lúc đó, có gian nan đích lần đệ nhất, lần thứ hai, lần thứ ba đích phát sinh phải dễ dàng nhiều hơn.

Đi tới bị trước, Tiểu Ngưu hướng phía nàng cười, nói: "Sư tử, chúng ta rời khỏi ba?"

Nguyệt Ảnh lúc này hay là then thùng đích, nói: "Cần thoát, người trước thoát." Đôi mắt đẹp tại Tiểu Ngưu đích trên mặt nhìn lướt qua, rất kiều, rất mịn, vượt qua giận phóng ra đích mẫu đơn.

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Ta đây trước rời khỏi." Hiện diện Nguyệt Ảnh đích mặt, hắn ba mọi nơi đã sắp quần áo cấp cho cởi sạch, lộ ra tinh xích đích thân thể.

Nguyệt Ảnh đỏ mặt nhìn thấy, trong lòng miên man suy nghĩ. Hắn đích thân thể vốn là kiện tráng đích, rắn chắc đích, cân xứng đích, nhất dẫn nhân

chú mục đích kia cần thiết bổng, giống như một cây bổng chùy, thật sự được lão Cao. Quy đầu phát tử, gân xanh đột ra, kia ngựa mắt trên hoàn lại dính trứ một giọt chất nhầy. Tiểu Ngưu cố ý động trứ thắt lưng, để cho thiết bổng chớp lên trứ, như là tại cùng Nguyệt Ảnh chào hỏi.

Nguyệt Ảnh vừa chuyển đầu, hừ nói: "Nói nhiều khó coi, phải nhiều khó coi." Kia thanh âm hàm chứa ngượng ngùng cùng bất an, phi thường động lòng người.

Tiểu Ngưu đã nhìn một cái chính mình đích thiết bổng, hăn lập tức phát hiện rồi biến hóa, thì phải là so với bình thường [lâu|dài hơn], càng thô, lớn hơn nữa rồi. Nếu nói bình thường vốn là một cây tiểu hà thiết bổng chùy nói, bây giờ đúng là đại nhất hào rồi, hơn nữa kia độ cứng đã so với bình thường càng ngạnh. Kỳ quái chính là, cũng không giống ăn xuân được như vậy, thiết bổng trưởng được khó chịu. Hăn nghĩ thầm rằng: "Kia biến long căn quả nhiên vốn là tốt thứ." Nghĩ như vậy trứ, Tiểu Ngưu khom dưới thắt lưng, đem biến long căn đặt ở hộp gấm trên, sau đó đặt trên bàn, để cho hăn tiếp tục tản ra mùi thơm.

Nguyệt Ảnh nhìn thấy Tiểu Ngưu làm đích hết thấy, nhịn không được nói: "Người đây là tại hại ta à."

Tiểu Ngưu đi đến Nguyệt Ảnh trước mặt, nói: "Thân ái đích Tiểu bảo bối, ta đây là tại yêu người à. Đến đây đi, ta giúp người cời quần áo."

Nguyệt Ảnh tiềm thức mà lui từng bước, nói: "Không cần rồi, ta chính mình động thủ đi."

Tiểu Ngưu quả thực [không thể tin được|khó tin] chính mình đích cái lỗ tai, hỏi: "Là thật đích sao?"

Nguyệt Ảnh mỉm cười nói: "Đương nhiên là thật đích."

Tiểu Ngưu nghe xong mừng rỡ, khó được nàng như vậy chủ động à! Cái này có thể có được nhìn rồi. Chỉ nghe Nguyệt Ảnh còn nói: "Bất quá, người được đem ngọn nến tắt, bằng không ta không thoát."

Tiểu Ngưu nghe xong cười, thầm nói: "Ta đã nghĩ thôi, nàng còn chưa tới cái loại này phóng túng đích trình độ. Thối phải thối ba, sau này từ từ sẽ đến. Bằng ta Tiểu Ngưu đích bản lĩnh, không sợ không có thời gian đem nàng biến thành nhất mê người nhất phóng đảng đích vưu vật."

Tiểu Ngưu chiếu ngọn nến vung tay lên, ngọn nến lên tiếng mà diệt, trong phòng bèn hắc hồ hồ đích rồi. Tiểu Ngưu cười nói: "Sư tỉ, bây giờ có thể rồi ba." Nguyệt Ảnh ừ, tiếp theo chợt nghe đến tất tất vờ vờ đích thanh âm. Tiểu Ngưu biết nàng tại cỡi quần áo, tâm ngứa khó nhịn, hắc thầm nói: "Cái này diễm phúc tới, đêm nay cần phải hảo hảo hưởng thụ."

Đang kia thanh âm dừng lại, Tiểu Ngưu bèn biết nàng đã thoát xong rồi. Cùng lúc đó, hoàn lại nghe thấy được nhàn nhạt đích mùi thơm, hắc biết đó là từ trên người nàng vọng lại, không khỏi sắc tâm đại động, tiếp cận tiến lên một sờ, quả nhiên sạch sẽ chuồn mất đích, vậy ấm áp. Đang đụng đến phía dưới khi mới phát hiện, nàng còn giữ tiết khố. Tiểu Ngưu biết đối với nàng mà nói, có thể thoát đến này tình trạng đã không sai rồi.

Tiểu Ngưu ôm nàng, [hôn nhẹ|gần gũi] mặt cười, nói: "Sư tỉ, để cho ta tới hảo hảo đau thương người ba."

Nguyệt Ảnh yêu cầu nói: "Cần ôn nhu một chút à, cần giống trượng phu giống nhau."

Tiểu Ngưu cười nói: "Biết rồi. Người là ta yêu nhất đích nữ nhân, ta tự nhiên sẽ lại thương người rồi." Nói xong, cùng Nguyệt Ảnh đi tới bị trên, chậm rãi rồi ngã xuống, Tiểu Ngưu đặt ở Nguyệt Ảnh đích trên thân. Song phương một [thiếp|dán] trên, Tiểu Ngưu phải nghĩ thấy hảo bóng loáng, hảo mềm mại.

Tiểu Ngưu lại vừa hôn trụ nàng đích môi đỏ mọng, hai tay tại nàng toàn thân vuốt ve. Nhất là song phong, bị Tiểu Ngưu khiến cho rất nhanh phải ngạnh lên. Tiểu Ngưu trong bóng đêm cũng có thể cảm giác được điểm này, trong lòng cao hứng. Chỉ chốc lát sau, phải đem miệng tiến đến trước ngực, giống trẻ con giống nhau đích hút đứng lên, chỉ một tay hoàn lại xoa [người|cái kia].

Nguyệt Ảnh bị hấp được ngựa cực kỳ, phải theo trứ đầu của hắn, nói: "Đại sắc lang, như thế nào chung quy thích hấp này, ta lại vừa người là người mẹ."

Tiểu Ngưu buông...Ra vú, cười nói: "Nhưng người là nương tử của ta, ta có quyền lợi như vậy khô." Nói chuyện, lại vừa ngâm trụ nhũ hoa, hấp được tức tức có tiếng xé gió.

Nguyệt Ảnh ôi ôi mà thở gấp, hừ nói: "Đại sắc lang, người yếu hại chết ta rồi." Tiểu Ngưu cũng mặc kệ nhiều như vậy, tận tình mà tại chính mình âu yếm đích cô nương trên thân đại triển bản lĩnh. Không lâu phải tách ra nàng đích đùi ngọc, lại vừa đem miệng tiếp cận đi tới, tại nàng kia thần bí giải đất nồng nhiệt mà hút đứng lên. Nơi này không thể là nhũ phong, nơi này là Nguyệt Ảnh nhất mẫn cảm đích địa phương, chịu không được kích thích đích.

Tiểu Ngưu này một phen động tác, khiến cho Nguyệt Ảnh đích hừ tiếng xé gió biến thành rồi run rẩy đích duyên dáng gọi to, như là ngã bệnh rồi bình thường. Tiểu Ngưu hô hấp dẫn Nguyệt Ảnh hạ thể đích khí tức, liếm chuẩn bị trứ nàng đích quý giá giải đất, cảm giác vô hạn hạnh phúc cùng kiêu ngạo. Hắn đương nhiên sẽ không dừng lại, từng ngậm từng ngậm mà ăn, như là ăn tốt nhất mỹ thực, thậm chí còn nghĩ đầu lưỡi đuổi đến lỗ nhỏ trong đùa bờn.

Nguyệt Ảnh thật sự chịu không được rồi, thở gấp trứ nói: "Tiểu Ngưu, không cần lại liếm rồi, không cần lại chơi. Người đi lên ba, ta cần người."

Nàng đích thủy đã chảy được trở thành dòng suối nhỏ, đại bộ phận vào Tiểu Ngưu đích miệng, Tiểu Ngưu như ẩm quỳnh tương ngọc lộ, chỉ cảm thấy miệng đầy đều là mùi thơm. Nếu không phải tại trong bóng tối, Tiểu Ngưu nhất định sẽ lại mở rộng tầm mắt đích.

Tiểu Ngưu vừa nghe Nguyệt Ảnh để cho hẫng trên rồi, bèn không hề lãng phí thời gian, hẫng một lần nữa nằm úp sấp hảo, đem ngạnh được không giống dạng đích nhục bổng hướng tới Nguyệt Ảnh đích hạ thân thật sự tới. Mặc dù không có ánh mắt đích hỗ trợ, Tiểu Ngưu như thường có thể chuẩn xác mà tìm được mục tiêu. Kia căn thiết bổng rất nhanh phải để tại Nguyệt Ảnh đích cái động khẩu trên. Ở nơi này trước chậm rãi [sự ma sát|đụng chạm] rồi trong chốc lát, ma được Nguyệt Ảnh rên rỉ ra tiếng, có chút nóng nảy, hy vọng kia thứ có thể nhanh một chút đi vào.

Nguyệt Ảnh thân thủ đụng đến nhục bổng, kinh ngạc nói: "Như vậy thô, như vậy ngạnh, lúc này chỉ sợ ta phải chết rồi."

Nàng trước kia không nghĩ thấy lớn như vậy đích.

Tiểu Ngưu ha ha cười, nói: "Sư tỉ, người nhiều lo lắng. Nữ nhân cả hài tử đều có thể ngày thường đi ra, huống chi vốn là như vậy một cây đồ vật đây, người nói vốn là ba?"

Nguyệt Ảnh thúc giục nói: "Vậy người còn đang ma [cọ|chà sát|đi từ từ] cái gì? Trong chốc lát ta đã có thể cải biến chủ ý rồi." Tiểu Ngưu biết là để cho chính mình mau xuyên vào đích ý tứ, hết lần này tới lần khác chỉ ở phía dưới đảo quanh, không hướng tới ở chỗ tiến quân. Nguyệt Ảnh hừ một tiếng, tại Tiểu Ngưu đích kiều đồn trên chụp một chút, nói: "Xuống tới ba, ta không cho người làm."

Tiểu Ngưu cười hì hì nói: "Sư tỉ, ta cũng không phải là Đại Vũ, ta sẽ không trải qua gia môn mà không vào đích." Nói chuyện, kiều đồn trầm

xuống, kia nhục bổng bèn tức đích một tiếng, cắm vào hơn phân nửa căn tới. Có xuân thủy đích làm dịu, nhục bổng hay là không khó đi vào đích.

Nguyệt Ảnh a rồi một tiếng, bèn ôm Tiểu Ngưu đích cổ, nói: "Lúc này có thể sánh bằng lần trước lớn hơn nữa, càng ngạnh rồi.

Cái kia lão gia hỏa đưa cho người thứ, cũng thật không phải tốt thứ." Nói lời này khi trong lòng nhưng lại cảm thấy một trận ngọt ngào.

Tiểu Ngưu một trận kiêu ngạo, nói: "Lớn, ngạnh rồi, mới càng thoải mái thôi!" Nói rồi, tiểu phúc độ quất xuyên vào vài cái, cảm thụ một chút tiểu huyết đích tuyệt vời, sau đó lại một dùng sức nhân đã xuyên vào đến hoa tâm trên rồi. Hai người đích bảo bối kết hợp cùng một chỗ, chặt được không có khe hở.

Tiểu Ngưu chậm rãi quất cắm, chỉ cảm thấy vô hạn sáng khoái. Thiết bổng bị nện bánh bao trứ, mỗi động một chút đều đã tìm được thần tiên bàn đích khoái cảm. Nguyệt Ảnh đã giống nhau khoái hoạt, đừng xem nàng không có lớn tiếng kêu, đó là bởi vì nàng hoàn lại phóng ra không lối thoát.

Tiểu Ngưu hưng phấn mà quất cắm, mỗi một dưới cũng không mau, nhưng đều là dài ra dài nhập vào đích, thẳng xuyên vào được Nguyệt Ảnh thở gấp không ngừng, rên rỉ không dứt. Kia mê người đích trong thanh âm lộ ra ngọt ngào cùng sáng khoái, Tiểu Ngưu nghe được đều phải bần.

Tiểu Ngưu dang ra hai tay nắm nàng đích vú, một bên khô nàng, một bên chơi trứ, nhẹ giọng nói: "Sư tỉ, thế nào, thoải mái ba?"

Nguyệt Ảnh hừ nói: "Đại sắc lang, người xấu lắm, mỗi lần đều cũng xuyên vào được lớn như vậy lực, muốn đem ta giết chết rồi."

Nói chuyện, Nguyệt Ảnh thật sự trứ hạ thân, ngốc mà phối hợp trứ. Bởi vì xuân thủy đích tràn lan, theo Tiểu Ngưu đích động tác, bèn phát ra dễ

nghe phác kết phác kết tiếng xé gió, nghe được Nguyệt Ảnh ngượng ngừng không thôi, nghe được Tiểu Ngưu hưng phấn như hỏa.

Một hơi [phạm|làm] trên trăm dưới, Nguyệt Ảnh đích tiếng rên rỉ đã càng lúc càng đại, nàng không hề vậy rứt rứt rồi, cũng dám cho hừ kêu. Đây làm cho Tiểu Ngưu phi thường vừa lòng. Rốt cuộc Nguyệt Ảnh vốn là tay mới, Tiểu Ngưu xuyên vào không đến hai trăm dưới, Nguyệt Ảnh phải dài tiếng xé gió hoan hô trừ đạt tới rồi cao trào.

Tiểu Ngưu ghé vào Nguyệt Ảnh đích trên thân bất động, thiết bồng ngâm mình ở nhiều thủy đích trong động, cảm giác vô hạn ấm áp. Nguyệt Ảnh chậm rãi thở hào hển, Tiểu Ngưu bèn nói: "Sư tử, của người lỗ nhỏ thật tốt à, vậy chặt, vậy nện, lại vừa nhiều như vậy thủy. Ta mỗi lần cắm vào tới, cũng không muốn nghĩ lại [rút|nhổ ra] rồi."

Nguyệt Ảnh hừ nói: "Đáng tiếc ta một hảo cô nương, dừng ở người này đại sắc lang đích trong tay rồi."

Tiểu Ngưu hôn một cái nàng đích miệng, nói: "Sư tử à, này chứng minh chúng ta hữu duyên. Người nhất định đúng là nữ nhân của ta, sau này còn muốn giúp ta sinh hài tử đây. Khi đó hài tử gọi người mẹ, bảo ta cha, người nói chúng ta có bao nhiêu hạnh phúc à."

Nguyệt Ảnh nghe xong trong lòng đã cảm thấy cao hứng, nói: "Ta với người sinh đích hài tử, nhất định là quý đầu quý não, không phải một chính nhân quân tử."

Tiểu Ngưu nói: "Kia cũng không nhất định. Kia hài tử nhất định giống người giống nhau xinh đẹp, giống ta giống nhau thông minh. Ta nhất định không gọi hân đang cái gì võ lâm minh chủ, mà gọi hân tới đọc sách, tương lai hảo hảo Trạng Nguyên cho chúng ta ngụ nhà làm về vang."

Nguyệt Ảnh nghe xong cười không ngừng, nói: "Đến lúc đó ít gây ra mấy cô nương, phải cảm ơn trời đất rồi."

Tiểu Ngưu cười nói: "Con ta đương nhiên vốn là vạn người mê rồi, người nào cô nương đều cũng thích hẳn."

Nguyệt Ảnh nói: "Người không có chính thức ghen ghét ta, ta sẽ không thay người sinh hài tử đích."

Tiểu Ngưu nói: "Chúng ta bây giờ không phải tại động phòng sao?" Nói rồi, giãy dựa kiêu đồn, làm cho nhục bông tử tại huyết trong chuyển động trứ, ma trứ lỗ nhỏ trong đích nộn thịt.

Nguyệt Ảnh ôi ôi rồi hai tiếng, nói: "Tiểu Ngưu, người còn không có [khỏe |được không]?"

Tiểu Ngưu cười khổ nói: "Sư tử, chúng ta lúc này mới vừa mới bắt đầu, ta còn chưa từng có ân đây." Nói rồi, chậm quất chậm xuyên vào mà hoạt động trứ.

Nguyệt Ảnh đột nhiên nói: "Bị người đè nặng rất không thoải mái, ta nghĩ đến mặt trên tới."

Tiểu Ngưu vui mừng mà nói: "Tốt lắm à, ta nhưng là cầu còn không được." Nói rồi ôm Nguyệt Ảnh nghiêng người, đến lúc này Nguyệt Ảnh phải ghé vào Tiểu Ngưu đích trên thân rồi. Nguyệt Ảnh thẳng khởi thắt lưng, để cho chính mình biến thành quỳ xu thế, mà lỗ nhỏ vẫn đang đem nhục bông bao quá chặt chẽ đích. Đáng tiếc, trong bóng tối cái gì đều cũng nhìn không tới, nói cách khác, Tiểu Ngưu nhất định hô to cực kỳ thoả mãn.

Nguyệt Ảnh lần đệ nhất ở trên mặt, không biết làm như thế nào mới tốt, Tiểu Ngưu tự thành vì lâm thời chỉ đạo. Nguyệt Ảnh vốn là một người thông minh, học được rất nhanh, trong chớp mắt nàng đã sẽ lại theo trứ Tiểu Ngưu đích bụng, đem đưa kiêu đồn rồi.

Tiểu Ngưu bị nàng xuất sắc đích biểu hiện cảm động rồi, luôn miệng khen ngợi nói: "Sư tử, ta đến bây giờ mới biết được người thật sự là một

hoàn mỹ đích cô nương à." Nói rồi hai tay vươn, nắm chơi trứ nàng đích vú, cả bắt mang theo niết đích, cấp cho nàng kích thích.

Nguyệt Ảnh động rồi trong chốc lát, động tác càng ngày càng thuần thực, tại Tiểu Ngưu đích chỉ điểm dưới, nàng sửa quỳ vì ngồi chồm hổm, kia nhục bông tử một chút bóc ra rồi. Tiểu Ngưu bèn nói: "Sư tử, chính người bắt nó bỏ vào hãy đi đi." Nghĩ đến mỹ nữ chính mình đem thiết bông nhét vào tới, trong lòng là tốt rồi chịu.

Nguyệt Ảnh hừ nói: "Ta mới không, ta không có vậy dưới tiện."

Tiểu Ngưu nghe xong nghĩ thấy buồn cười, thầm nói: "Này cùng dưới tiện không dưới tiện có cái gì quan hệ? Này theo ta tốt hơn đích mỹ nữ, ở trên mặt rời xa bông nhập vào động đích mỹ nữ, người nào cũng không dưới tiện a. Bất quá sư tử vốn là tay mới, nhiều ít hay là có chút then thùng, xem ra sau này nhiều lắm nhiều điều giáo mới là."

Tiểu Ngưu nói nói: "Sư tử, vậy để cho ta hỗ trợ ba." Tiểu Ngưu chính mình tiếp tục nhục bông, Nguyệt Ảnh trầm dưới kiêu đồn, song phương trải qua Trải qua tiếp xúc, kia lỗ nhỏ bèn đụng tới quy đầu trên, nhục bông khiến cho Nguyệt Ảnh đích lỗ nhỏ cấp cho nuốt sống.

Tiểu Ngưu nghĩ thấy nhục bông tiến vào một ấm áp mà ướt át đích chặt tiếp cận [chỗ|nơi], kia nộn thịt thoáng vừa động, chính mình đích tứ chi trăm hài không có một chỗ khó chịu đích, hần vù vù thở phì phò, nói: "Sư tử, của người huyết thật tốt, sướng được ta xương cốt đều cũng mềm rồi." Nói chuyện, bản năng thật sự trứ nhục bông, làm cho quy đầu đánh nàng đích hoa tâm, bị đâm cho Nguyệt Ảnh a a thẳng kêu, sướng giọng:

"Tiểu Ngưu người không cần lộn xộn, để cho ta chính mình đến à."

Tiểu Ngưu ha ha cười, nói: "Hảo oa, sư tử, phải nhìn người đích rồi." Hai tay lại nhớ tới nàng đích vú trên, nắm bắt nhũ hoa, phụ giúp thịt cầu.

Nguyệt Ảnh tại Tiểu Ngưu đích kích thích dưới, rất là hưng phấn, nàng vạt áo chuyển kiều đồn, không ngừng mà phun ra nuốt vào trứ, làm cho hai người đích kết hợp chỗ phát ra rất nhỏ đích phác kết tiếng xé gió, này thanh âm càng làm cho hai người hứng thú tăng nhiều. Nguyệt Ảnh nói: "Thật sự là mắc cỡ chết người rồi, khô việc này còn có động tĩnh."

Tiểu Ngưu ngồi xuống, tại nàng đích vú trên cả thân vài khẩu, nói: "Sự tử, có động tĩnh mới có tình thú à!

Cái loại này gốc khô nhiều không có ý nghĩa." Nói chuyện, chỉ huy nàng sửa ngồi chồm hổm vì cười, cũng đem hai chân bàn hấn đích trên lưng, mà Tiểu Ngưu thì ôm nàng đích kiều đồn mãnh đỉnh, đỉnh được Nguyệt Ảnh thở gấp tiếng xé gió nhanh hơn.

Như vậy [phạm]làm] trong chốc lát, Tiểu Ngưu nói nói: "Sự tử, chúng ta đến chó khô tư thế ba, kia chiêu đã rất sáng đích."

Nguyệt Ảnh hai tay theo trứ Tiểu Ngưu đích bả vai, nói: "Bất hảo, bất hảo, kia chiêu quá khó khăn nhìn." Mặc dù nàng không có thử qua, nhưng nàng xem qua hai con chó tại ban ngày ban mặt dưới chẳng biết cảm thấy thẹn mà can sự, kia tư thế thật sự có tổn hại hình tượng.

Tiểu Ngưu cười nói: "Sự tử, sợ cái gì à, dù sao như vậy hắc, ai cũng nhìn không thấy ai."

Nguyệt Ảnh kiên trì nói: "Bất hảo, ta nói mặc kệ sẽ không khô."

Tiểu Ngưu cũng không miễn cưỡng, nói: "Kia coi như hết, chúng ta lại đổi lại một tư thế." Nói chuyện, đem Nguyệt Ảnh đạp đổ, đem nàng đích đùi ngọc gác ở chính mình đích trên vai, mà chính mình tứ chi chắm đất hạ thân treo lơ lửng, leng keng hữu lực mà khô đứng lên. Này tư thế làm được thâm, làm được trọng, mỗi một dưới đều cũng rất có khí thế.

Nguyệt Ảnh rên rỉ nói: "Tiểu Ngưu người xấu lắm, mau đưa ta cấp cho giết chết rồi."

Tiểu Ngưu thờ hồn hển như ngưu mà khô trứ, nói: "Sư tử, ta đây là tại cho người thoải mái à! Ta sẽ cho người biết, ta có cớ nào yêu người. Phải bởi vì yêu người, ta mới cần phục vụ người. Người đời này đều cũng thuộc loại ta đích, người đáp ứng không đáp ứng à?"

Nguyệt Ảnh trong lúc trước mắt, nào có tâm tình trả lời hẳn, phải a a mà kêu, kêu được lại vừa êm tai lại vừa say mê.

Tiểu Ngưu nở nụ cười, nói: "Đây là đáp ứng rồi." Nói rồi, nhục bổng càng thêm thiểm điện bàn mà khô nạng, làm được phụ thân vang lên, kia âm thủy chẳng biết chảy nhiều ít.

Đợi cho Nguyệt Ảnh thật sự chịu không được khi, phải [hưởng|vang] Tiểu Ngưu phát ra hô tiếng xé gió. Tiểu Ngưu không đành lòng nhiều lần qua lần lại nạng, phải cảm thấy mỹ mãn mà phác phác bắn, toàn bộ bắn tới Nguyệt Ảnh đích tiểu huyết trong. Hẳn lúc này đây bắn rất nhiều, đem Nguyệt Ảnh đích tiểu huyết đều cũng quán đầy. Tiểu Ngưu lấy tay một sờ, còn có chút [chảy ra|xuống] rồi. Tưởng tượng đến chính mình đang giữ lấy âu yếm đích nữ thần, sách tóm tắt được trong lòng vô hạn hạnh phúc. Sau đó hai người đều không có tâm tư nói chuyện rồi, lẫn nhau ôm trứ, mĩ mĩ mà đang ngủ.

Ngày kế tình lại, hai người hoàn lại chặt ôm ở lập tức. Bốn mắt nhìn nhau, Tiểu Ngưu vô cùng kiêu ngạo, mà Nguyệt Ảnh nhưng lại mặt đỏ như hà, nhắm lại đôi mắt đẹp. Lúc này hai người vốn là sườn ôm, Tiểu Ngưu đích thiết bổng hoàn lại cảm ở Nguyệt Ảnh đích trong động, có thể thấy được ngủ sau khi, hai người đích bảo bối hoàn lại kết hợp trứ, này làm cho Nguyệt Ảnh đại xấu hổ.

Nguyệt Ảnh mở đôi mắt đẹp, nói: "Trời đã sáng, mau đứng lên ba."

Tiểu Ngưu cười hì hì nói: "Ta không nỡ [rút|nhổ ra] à, ngâm mình ở ở chỗ quá sung sướng."

Nguyệt Ảnh sắc giọng: "Nếu không [rút|nhổ ra] nói, ta phải cắt điệu hân."

Tiểu Ngưu thẳng nhếch miệng, nói: "Phu nhân, người để làm chi vậy hung ác, rút phải rút thôi!" Nói chuyện, phác đích một tiếng, đem thiết bổng rút đi ra. Vừa kéo đi ra, bèn nhìn thấy kia lỗ nhỏ nhưng mao dính dính đích, nộn thịt hồng hồng đích, dâm thủy cũng không có toàn bộ khô.

Tiểu Ngưu muốn nghĩ nhiều xem vài lần, Nguyệt Ảnh đem chân cũng chặt rồi, cũng nói: "Nhanh một chút đi ra ngoài, ta cần mặc quần áo."

Tiểu Ngưu biết Nguyệt Ảnh lại vừa khôi phục nguyên dạng, cũng không dám lại kéo dài, bèn đứng lên mặc quần áo. Mặc sau khi lại vừa đem biển long căn dùng bố bao hảo, lại phóng tới hộp gấm trong. Tưởng tượng đến tối hôm qua đích điểm phúc, trong lòng phải Điềm Điềm đích, thầm nói: "Này thứ thật sự là trong báu vật, [phạm|làm] lâu như vậy lại không biết là một, hơn nữa tên hoàn lại trở nên lớn như vậy. Này đồ vật thật sự là kiện bảo bối, vốn là vật báu vô giá à, có cơ hội nên tới bái phỏng Hồ lão nhân, dù sao hân nhà cách nhà của ta cũng không xa."

Chờ hân lại xoay người khi, Nguyệt Ảnh đã mặc chỉnh tề, tuyệt vời đích thân thể lại bị màu trắng đích váy dài cấp cho che lấp rồi.

Tiểu Ngưu thầm kêu đáng tiếc, bởi vì tại hân xem ra, Nguyệt Ảnh hay là quang trứ thân thể đẹp nhất, thân thể của hân tử cơ hồ chọn không ra một chỗ khuyết điểm đến, không hổ là tứ đại mỹ nữ đứng đầu, tiên nữ hạ phàm bàn đích mỹ nhân à!

Nguyệt Ảnh đi tới, trên mặt mang theo tàn hồng, nhìn chăm chú rồi kia hộp gấm liếc mắt, hừ nói: "Thứ này không phải tốt thứ, cho ta, để cho ta hủy rồi hân ba."

Tiểu Ngưu đem hộp gấm chặt ôm vào trong ngực, nói: "Vì cái gì?"

Nguyệt Ảnh bất mãn mà nói: "Tối hôm qua nếu không phải bởi vì hăn nói, ta mới sẽ không cùng người [xăng bậy] làm ầu làm càng]. Hăn không phải tốt thứ, lấy vội tới ta hủy diệt."

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, nói: "Không đúng, hăn nhưng là ta đích ân nhân. Có hăn tại bên người, sự tử mới có thể rất thích ý theo sát ta ngủ à."

Nguyệt Ảnh mắng: "Thối sắc lang, thật không biết xấu hổ."

Tiểu Ngưu thầm nói: "Theo người nói thế nào, như thế nào chửi mắng, dù sao người đã là người của ta rồi, nói cái gì đều cũng chậm. Thứ này cũng không thể hủy diệt, ta đây sau này còn dùng được trừ đây, dùng hăn đến đổi phó mỹ nữ, nhưng là pháp bảo à!"

Nguyệt Ảnh phân phó nói: "Tới bản bồn thủy đến, ta cần chải tóc." Tiểu Ngưu đáp ứng một tiếng, cần ôm kia hộp gấm tới. Nguyệt Ảnh thấy buồn cười, nói: "Thứ phóng ra ta nơi này ba, ta sẽ không hủy diệt hăn đích."

Tiểu Ngưu hỏi: "Thật sự?"

Nguyệt Ảnh cười nhạo nói: "Trước kia không có thứ này đích thời điểm, người đã không ít làm ác." Tiểu Ngưu nghe xong, lúc này mới yên lòng. Buông hộp gấm, tới đánh nước ấm đi. Hồi tưởng khởi tối hôm qua thật là tốt sự tình, hăn thật muốn mỗi ngày qua như vậy đích cuộc sống.

Chờ Nguyệt Ảnh tẩy quá..., nếm qua điểm tâm, thu thập xong phải tiếp theo chạy đi rồi. Lúc này Nguyệt Ảnh cũng không có nghe Tiểu Ngưu đích, mà là theo chính mình đích cảm giác đi, một hơi phải chạy tới cách Hàng Châu chỉ có trăm dặm xa đích mục nhà trấn.

Mặc cho Tiểu Ngưu đem lời hay nói tẩn, Nguyệt Ảnh cũng không thái nạt Tiểu Ngưu đích chủ ý, làm cho Tiểu Ngưu càng phát ra nghĩ thấy, này

mỹ nữ cũng không phải tốt như vậy khổng chế.

Y Nguyệt Ảnh đích chủ ý, còn muốn suốt đêm chạy đi, một hơi đuổi tới Hàng Châu. Tiểu Ngưu vẻ mặt đau khổ lắc đầu nói: "Sư tử, làm gì vậy cấp bách đây? Cũng không phải là tới nhà người, người chung quy sẽ không so với ta hoàn lại vội vả đến nhà của ta ba?"

Nguyệt Ảnh cười cười, nói: "Tiểu Ngưu, ta là không nghĩ lãng phí thời gian. Sớm một ngày đến Hàng Châu, ta có thể sớm một chút quay về Lao Sơn, cho ta đích lý tưởng nhiều làm chút sự tình."

Tiểu Ngưu giơ lên hai tay, nói: "Tâm tình của người có thể lý giải, nhưng ta thật sự đi không đành."

Nguyệt Ảnh nghĩ nghĩ, nói: "Dù sao nơi này cách Hàng Châu cũng không xa rồi, không bằng chúng ta ở người này chia tay ba."

Vừa nghe lời này, Tiểu Ngưu vội vàng khoát tay, nói: "Không được, không được, sư tử người còn không có đem cho ta về đến nhà, chúng ta lúc trước nhưng là [đâu có|không dám|cũng được] rồi, đến Hàng Châu mới tách ra, người cũng không thể nói nói không tính toán gì hết à. Tại tâm lý của ta, người nhưng là luôn luôn nói một không hai đích."

Nguyệt Ảnh bạch liễu tha nhất nhãn, giận dữ nói: "Người thật đúng là một nhờ vả da quý. Không bằng như vậy, ta cách dùng thuật tiên người một đoạn đường, như vậy tình khi dùng ít sức, đối với người ta đều có chỗ tốt."

Tiểu Ngưu lại vừa khoát tay, nói: "Không thành không thành, nếu như vậy đã có thể nói, ta đã sớm đồng ý rồi."

Nguyệt Ảnh lại vừa giận dữ nói: "Ta gặp gỡ người người này, thật sự là ngã tám cuộc đời đích môi rồi. Người thật đúng là ta đích hung tinh."

Tiểu Ngưu ha ha cười nói: "Cái gì hung tinh à, kì quái khó nghe đích, ta nên là người đích cứu tinh. Người muốn nghĩ, nếu không phải ta nói, người nơi nào sẽ biết nam nữ trong lúc đó đích tình thú à? Người lại vừa nơi nào sẽ biết nam nữ còn có nhanh như vậy sống chuyện này?"

Nguyệt Ảnh đôi mắt đẹp trừng, [chiếu|theo] Tiểu Ngưu đích cái mũi đúng là một quyền, Tiểu Ngưu sớm có chuẩn bị, đầu hướng bên cạnh phiến diện, đánh huyệt rồi.

Nào biết nói, cùng lúc đó, Nguyệt Ảnh đích một...Khác quyền đã tới, kết rắn chắc thật mà đánh vào Tiểu Ngưu đích bụng trên.

Đây chính là không có đoán trước đến đích, hấn bị đánh cho ôm phúc kêu đau. Nguyệt Ảnh hừ một tiếng, cười nói: "Chẳng lẽ ta sẽ không sẽ lại biến chiêu kể ra sao? Sau này lại miệng lưỡi chiếm ta tiện nghi, đúng là kết cục này." Sau đó xoay người bước đi, không để ý tới Tiểu Ngưu đích "Chẳng thiết sống nữa".

Tiểu Ngưu đành phải đứng dậy, lập tức phải đuổi, thời điểm này đã bất chấp bụng có đau hay không rồi. Hấn thầm nói:

"Cũng không biết khi nào tài năng đang nàng đích chủ tử, nàng sẽ lại đối với ta ôn nhu như nước, không phát giận? Phòng chừng ngày nào đó hoàn lại thật sự xa đích."

Hai người tại mục nhà trấn trên đường [chuyển động|đi dạo] trong chốc lát, bèn đầu điểm trụ dưới, phía sau đã vốn là đang lúc hoàng hôn, không thể lại chạy đi rồi. Mặc dù Nguyệt Ảnh đủ hung ác đủ ngang ngạnh, cuối cùng hoàn lại tôn trọng Tiểu Ngưu đích ý kiến, cũng không có kiên trì suốt đêm chạy đi. Nói cách khác, Tiểu Ngưu đã có thể bị thảm rồi.

Đầu điểm về đầu điểm, nhưng đêm nay hai người cũng không có ở cùng một chỗ. Nguyệt Ảnh lúc này làm chủ căn rồi hai phòng, hơn nữa cách

được nắm gần, vừa lúc vốn là một loạt phòng đích đầu cùng vĩ, Tiểu Ngưu ở tại vĩ [đoan|bưng], mà Nguyệt Ảnh ở tại cấp trên.

Không chỉ như vậy, nếm qua cơm chiều sau khi, Nguyệt Ảnh nói cần nghỉ ngơi, nhưng lại đem khóa cửa trên rồi, nhắc nhở Tiểu Ngưu không được xâm nhập, nếu không tự gánh lấy hậu quả.

Tiểu Ngưu thấy nàng như thế, là tốt rồi gön lấy lòng. Đáng tiếc Nguyệt Ảnh căn bản không để mình bị đẩy vòng vòng, xem ra vốn là quyết tâm muốn cùng Tiểu Ngưu "Phân cư", không hề cùng hãn [xăng bậy] làm ầu làm càng] rồi. Tiểu Ngưu mãi nghĩ đến có thể lại hưởng diễm phúc, ai biết sẽ lại rơi xuống như thế kết cục.

Không chỉ có như vậy, Nguyệt Ảnh còn nghĩ Tiểu Ngưu đích "Bảo bối" Biển long căn cấp cho không nhận được, nói là vì để cho Tiểu Ngưu an phận thủ thường, không nổi tà niệm, nàng cần tạm thời bảo quản. Cái này gọi là Tiểu Ngưu dở khóc dở cười, hãn thâm nói: "Ta với người cùng một chỗ, ta còn đi ra ngoài trộm tinh? Ta sẽ vậy nhược trí sao?"

Tiểu Ngưu trở lại chính mình đích phòng, thở vắn than dài đích. Không chỉ là bởi vì vi đêm nay không có diễm phúc nhưng hưởng, càng chủ yếu chính là Hàng Châu buông xuống, Nguyệt Ảnh cần cùng chính mình các chạy thứ rồi. Chính mình thật vất vả tranh thủ đích "Trăng mặt" Muốn chấm dứt, ai biết như vậy đích diễm phúc sau này còn có thể tại khi nào thì xuất hiện?

Hãn hướng tới trên giường một nằm, một bụng đích không vui vẻ. Đang nghĩ ngơi tâm sự, chợt nghe cửa sổ chạm chạm [hưởng|vang] rồi hai tiếng, Tiểu Ngưu còn tưởng rằng chính mình nghe lầm rồi, cũng không có để ý. Cửa sổ lại vừa [hưởng|vang] rồi hai tiếng, hãn mới hiểu được có người quang lâm rồi.

Hắn thoáng cái ngồi dậy, hướng phía cửa sổ hỏi: "Ai? Muốn vào đến phải từ cánh cửa tiến đến, bò cửa sổ đích cũng không vốn là thứ tốt." Hắn đích thanh âm không lớn, nhưng rất nghiêm khắc.

Một giọng nữ ở bên ngoài vang lên: "Nhanh chóng khai cửa sổ, bằng không ta phóng ra răn căn chết người. Không căn chết người, cũng muốn căn điệu của người tiểu kê kê." Thanh âm thanh thúy lại vừa bá đạo, vừa nghe chỉ biết vốn là một không dễ chọc đích nữ tử.

Tiểu Ngưu lập tức chỉ biết là ai rồi, không khỏi nở nụ cười, nói: "Người vì cái gì không đi cánh cửa đây?"

Kia giọng nữ nói: "Ta cao hứng đi cửa sổ thế nào, không được sao? Mau đánh khai, bằng không ta phóng ra [xà|răn] rồi."

Tiểu Ngưu không hề nói nhiều, bèn đẩy ra cửa sổ. Cửa sổ một khai, một cái bóng nhảy lên rồi tiến đến, giống như yến tử xuyên toa bình thường, lại vừa nhẹ tiệp, lại vừa nhanh chóng. Cùng lúc đó, trên người nàng đã phát ra vài tiếng linh đang [hưởng|vang]. Người nọ hướng tới trong phòng vừa đứng, đình đình ngọc lập, người tươi đẹp như hoa, chỉ là quần áo có chút xanh xanh đỏ đỏ đích, không quá chú ý. Nàng đích trên mặt đang mang theo một loại bi phần cùng bất mãn, đôi mắt đẹp đang oan trứ Tiểu Ngưu.

Tiểu Ngưu đóng hảo cửa sổ, quay đầu lại mỉm cười nói: "Tiểu Thiên, sao người lại tới đây? Từ đâu tới đây đích? Mau ngồi xuống nói chuyện."

Người tới đúng là Mạc Tiểu Thiên, nàng cổ trứ quai hàm, nói: "Ta tới là muốn hỏi người, người rốt cuộc có nghĩ là cưới ta?"

Tiểu Ngưu đến gần nàng, nói: "Ta đương nhiên suy nghĩ."

Tiểu Thiên nói: "Nhưng người ngày đó đã đáp ứng Xông Hư cái kia lỗ mũi trâu quay về Lao Sơn, này không phải cần theo chúng ta là địch sao?"

Tiểu Ngưu đối với nàng cười, lớn mật mà giữ chặt tay nàng, nói: "Tiểu Thiên, nghe ta giải thích."

Tiểu Thiên bỏ qua rồi tay hắn, nói: "Người không đem nói biết rõ, sau này chúng ta đúng là đối đầu, đúng là địch nhân."

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Được rồi, ta cái này với người giải thích biết rõ. Ta đáp ứng Xông Hư một lần nữa quay về Lao Sơn, là vì ma đao. Người muốn nghĩ, kia vốn là ta gài đó, lại bị hắn lấy mất, lòng ta trong có bao nhiêu sao tức giận? Ta nghĩ bỏ đao cướp về, bởi vậy ta trở về Lao Sơn, tùy thời chờ đợi đao đao đích cơ hội."

Tiểu Thiên đích sắc mặt hòa hoãn một chút, nói: "Người nói đích nhưng là nói thật? Không có gạt ta?"

Tiểu Ngưu lại vừa giữ chặt Tiểu Thiên đích tay, nói: "Ta tự nhiên sẽ không lừa người rồi, người cùng Quỷ Linh hai ta đều cũng rất thích. Còn có, mặc kệ thế nào, ta cũng không muốn nghĩ với các người tà phái trở mặt. Ta không phải sớm với các người nói qua, ta muốn cho tà phái cùng chánh đạo hóa giải cừu hận, tất cả mọi người có thể qua tốt nhất cuộc sống."

Tiểu Thiên lúc này không có bỏ qua tay, nói: "Vậy người ngày đó nói đích [những lời này|đó|kia]..."

Tiểu Ngưu giải thích nói: "Đó là nói cho Xông Hư nghe đích, tại tâm lý của ta, căn bản không có chính tà chi phân, chỉ có người tốt người xấu đích khác nhau. Người muốn nghĩ, nếu ta thật sự đem chính tà chi đừng xem được vậy trọng nói, ta còn có thể với các người [khỏe |được không]?"

Tiểu Thiên bạch liễu tha nhất nhãn, nói: "Người người kia vốn là một đại sắc lang, ai biết người là không phải thầm nghĩ đùa bỡn chúng ta?"

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, nói: "Người mấy ngày nay có phải là rất muốn ta? Trên thân phát tao à?"

Tiểu Thiên nhẹ giọng nở nụ cười, mắng: "Hảo ác tâm, người mới phát tao [lý|dặm]!"

Tiểu Ngưu sợ dẫn khởi cái gì phiền toái, phải quay về phía ngọn nến vung tay lên, ánh nến lâu diệt. Tiểu Thiên ôi rồi một tiếng, hỏi: "Người muốn làm gì? Của người sư tử ở phía trước đích trong phòng, ta thúc thúc đã cách này không xa."

Tiểu Ngưu đem nàng hướng tới trong lòng một ôm, nói: "Ta không nghĩ làm gì, chẳng lẽ với người nói chút nhân lời tâm tình còn không được sao?" Nói chuyện, lôi kéo Tiểu Thiên trên rồi giường. Hai người nằm ở trên giường lời tâm tình liên tục đích, loại này tình cảnh đã thật sự gọi người lưu luyến đích.

Tiểu Ngưu hỏi: "Người là từ đâu tới đây đích? Như thế nào tìm được ta đích?"

Tiểu Thiên tại Tiểu Ngưu đích cái lỗ tai khê cắn rồi một chút, nói: "Người này trần thế giới mỹ à. Ngày đó ta cùng Quý Linh đi rồi không xa sau khi, chúng ta phải ra đi, nàng đi nơi nào ta không biết, ta là tại người phía sau đi theo đích. Theo tới đi theo, nhưng lại cùng đã đánh mất, bởi vì Đàm Nguyệt Ảnh đích cảnh giác tính chất rất cao, ta không dám cùng được thân cận quá. Sau lại ta trước hết đến nơi đây trụ dưới, ta nghĩ chờ người đến. Không ngờ tới không đợi đến người tới, nhưng lại chờ đến đây ta thúc thúc. Ta thúc thúc nhắc tới người, cũng không có như thế nào tức giận, giống như hẳn thật sự thương thức của người."

Tiểu Ngưu nói: "Ta chỉ biết người thúc thúc không phải một người hồ đồ."

Tiểu Thiên tiếp theo nói: "Hắn muốn dẫn ta đi, ta không đi, ta nói thế nào cũng phải gặp người một mặt lại đi, có rất nhiều nói được với người nói rõ."

Tiểu Ngưu cười hì hì nói: "Nhất định là muốn nghĩ nói cho ta biết, người có bao nhiêu yêu ta, có bao nhiêu sao cần phải ta, cớ nào không rời khỏi ta."

Tiểu Thiên ha ha cười, nói: "Thối mĩ, ta tới tìm người đúng là muốn hỏi một chút người, người còn muốn không nghĩ muốn ta cùng Quỷ Linh. Nếu người không cần, chúng ta không muốn khác xuất giá người khác rồi. Lấy chúng ta đích điều kiện, muốn tìm một trượng phu còn không khó."

Tiểu Ngưu nghe xong khẩn trương, tại Tiểu Thiên đích kiều đồn trên néo một cái, nói: "Hai người các người đều cũng có chủ đích, như thế nào có thể sửa xuất giá đây? Đây là tuyệt đối không được đích."

Tiểu Thiên bị véo được a mà một tiếng, hừ nói: "Ai kêu người vô tình vô nghĩa rồi? Theo chúng ta hai hảo, hoàn lại cùng Đàm Nguyệt Ảnh làm cùng một chỗ, người cũng thật không phải thứ." Nói rồi lại vừa xé Tiểu Ngưu đích cái lỗ tai.

Tiểu Ngưu ăn đau nhức, vội vàng nói: "Tiểu Thiên, người cũng không nên đi ra ngoài loạn ngôn a, như vậy sẽ lại ảnh hưởng ta đích thanh danh đích."

Tiểu Thiên xì một tiếng khinh miệt, nói: "Người bắt đầu phải xú danh xa dương rồi, còn sợ người ta nói? Bất quá, ta còn thực không thể nói, ta sợ ảnh hưởng ta chính mình đích thanh danh, dù sao ta coi như là của người nữ nhân."

Tiểu Ngưu hắc hắc cười, nói: "Người nghĩ như vậy là được rồi."

Tiểu Thiên nói: "Ta nhưng là mọi chuyện đều cũng cho người suy nghĩ, ta không làm...Thất vọng người, người cũng phải không làm...Thất vọng ta."

Tiểu Ngưu nói: "Đó là, đó là, ai kêu chúng ta vốn là vợ chồng đây. Đêm nay, người ở người này ngủ đi."

Tiểu Thiên đằng mà ngồi dậy, nói: "Ta thúc thúc đang chờ ta đây. Chúng ta cần suốt đêm lên đường, ta cần theo hắc đi bắt một loại độc xà, người muốn hay không cùng?"

Tiểu Ngưu vội vàng nói: "Không cần rồi, không cần rồi, loại này phúc khí ta hưởng thụ không được." Hắc tưởng tượng đến độc xà trong lòng phải run lên.

Tiểu Thiên còn nói thêm: "Lúc này Xông Hư được ma đao, nhưng là chúng ta tà phái đích bất hạnh, chúng ta nhất định sẽ lại nghĩ biện pháp đối phó hắc đích. Người cũng muốn gia tăng đem kính nhân, sớm một chút đem ma đao cướp về, kia đao tại trong tay của người, lòng ta trong hoàn hảo qua một chút."

Tiểu Ngưu ừ, nói: "Kia không có vấn đề."

Tiểu Thiên nhảy xuống giường, nói: "Ta phải đi rồi, ta còn sẽ tìm đến của người, người phải nhớ kỹ người đã nói nói, bằng không ta cùng Quỷ Linh cũng không sẽ bỏ qua của người." Nói chuyện, tại Tiểu Ngưu đích ngoài miệng tàn nhẫn hôn một cái, càn [song | cửa sổ] mà ra.

Chờ Tiểu Ngưu đi tới phía trước cửa sổ khi, chỉ thấy đầy sao đầy trời, bốn phía tĩnh lặng, gió đêm thổi trúng người tinh thần rung lên.

MA ĐAO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 113: Lưỡng Nữ Đồng Tâm

Ngày kế điểm tâm sau khi, hai người phải ra đi rồi. Tại Nguyệt Ảnh đích kiên trì dưới, hai người vội vàng đi tới, vì nhanh hơn tốc độ, Nguyệt Ảnh cả nói cũng không cùng Tiểu Ngưu nói. Đợi cho giữa trưa thời gian, rốt cục đi tới thành Hàng Châu ngoài. Nguyệt Ảnh thở dài một hơi, nói: "Ta hoàn thành ta đích hứa hẹn rồi."

Tiểu Ngưu nhưng lại một bộ khổ qua - quả mướp đắng mặt, giận dữ nói: "Của người khoái hoạt, là của ta chẳng thiết sống nữa oa."

Nguyệt Ảnh đích đôi mắt đẹp tại Tiểu Ngưu đích trên mặt quét tảo, nói: "Nam tử hán đại trượng phu, đừng có cùng một nữ nhân dường như."

Tiểu Ngưu nặng nề mà gật đầu nói: "Biết rồi, sư tỉ." Mà trong lòng nhưng lại khổ thủy chảy ròng, bởi vì đến vậy, hai người phải ra đi. Hắn thật sự không muốn cùng âu yếm đích mỹ nhân chia tay, hồi tưởng hai người cùng một chỗ đích khoái hoạt thời gian, giống như một hồi mộng đẹp.

Nguyệt Ảnh trịnh trọng mà nói: "Tiểu Ngưu, chúng ta ở này phân biệt ba."

Tiểu Ngưu tâm trầm xuống, vội vàng kéo Nguyệt Ảnh đích tay, rất chăm chú mà nói: "Sư tỉ, đã đến người này rồi, cũng không để ý lại nhiều đợi trong chốc lát. Không bằng như vậy, chúng ta trước tìm một chỗ ăn bữa cơm, sau đó lại du du Tây hồ, sau khi lại tách ra [khỏe | được không]?"

Nguyệt Ảnh nhẹ nhàng giãy khai Tiểu Ngưu đích tay, nhìn nhìn chung quanh, nói: "Muốn chết, bây giờ vốn là rõ ràng ngày, phía trước phía sau đều có người."

Tiểu Ngưu truy vấn nói: "Ta nói người có nghe hay không? Đáp ứng ta đi, được không?" Hắn đích trong mắt tràn ngập rồi chờ mong cùng khát vọng, làm cho Nguyệt Ảnh nhịn không được có chút mềm lòng.

Vừa thấy đến Nguyệt Ảnh đích vẻ mặt, Tiểu Ngưu trong lòng buông lỏng, lôi kéo nàng phải hướng tới trong thành đi đến, hắn biết nàng đã đồng ý rồi. Hắn thầm nói: "Xem ra Nguyệt Ảnh hay là trong lòng có ta đích, nếu thay đổi là từ trước, nàng vốn là tuyệt đối sẽ không đồng ý đích."

Hai người trước tìm một gian khách điểm dùng cơm. Tiểu Ngưu điểm một bàn thành Hàng Châu đích đặc sắc thức ăn, Nguyệt Ảnh ăn rất tận hứng.

Tại hảo tâm tình đích tác dụng dưới, Tiểu Ngưu cũng uống rồi vài chén rượu, nhưng tưởng tượng đến muốn các chạy thử, tâm tình lại vừa biến kém.

Nguyệt Ảnh nhắc nhở nói: "Người trong chốc lát còn muốn về nhà đây, cũng uống nhiều hơn, gây ra được trong nhà người mất hứng."

Tiểu Ngưu mỉm cười nói: "Sư tử, đừng lo đích, hôm nay ta cũng không có thoải mái sướng ầm."

Nguyệt Ảnh nhìn chăm chú vào Tiểu Ngưu, nói: "Chờ sau này có rảnh, ta lại cùng người uống một chút."

Tiểu Ngưu nhân tình sáng lên, nói: "Thật sự? Cũng gạt ta."

Nguyệt Ảnh gật đầu nói: "Thật sự là, bất quá được chờ ta thực hiện ta đích nguyện vọng sau này."

Chờ cơm nước xong sau khi, Tiểu Ngưu dẫn Nguyệt Ảnh đi tây hồ tới. Đây Tây hồ vốn là thiên hạ đệ nhất cảnh đẹp, từ trước đã bị mọi người nhiệt tình yêu thương. Tô thức viết qua một thủ thi: "Thủy mới vừa liễm diễm tình phương hảo, sơn sắc khoáng không lừa gạt vũ [diệc|cũng] kì. [dục|muốn] đem Tây hồ so với tây tử, lãnh đạm trang dày mặt chung quy tương nghi." Bởi vậy cũng biết Tây hồ vẻ đẹp rồi.

Ngày này hay là một trời nắng, ngôi lam đích trên bầu trời bay một ít mây trắng, Đóa Đóa như bông. Gió nhẹ từ đến, lại vừa khiến người cảm giác mát mẻ, lúc này đích Tây hồ, tự nhiên là đẹp không sao tả xiết rồi. Nguyệt Ảnh cũng không lại mang cái gì sa mào rồi, nàng quyết định giống người khác như vậy tự do mà du ngoạn.

Hai người đi tới bên hồ, sớm có rất nhiều du khách tại bồi hồi [lưu luyến|bịn rịn]. Bắt đầu tất cả mọi người bị cảnh đẹp có khuynh đảo, đợi ọi người chú ý tới Nguyệt Ảnh đích mỹ mạo khi, đều cũng đem lực chú ý tập trung tại thân thể của hân trên. Tất cả mọi người nghĩ thấy, này cô nương đích xinh đẹp so với Tây hồ hoàn lại thắng vài trù đây!

Tiểu Ngưu gặp mọi người kia tham lam đích ánh mắt phóng tới, trong lòng lại vừa kiêu ngạo lại vừa bất an. Hân nhỏ giọng nói: "Sư tỉ, bọn họ đều cũng đang nhìn người đây, nhất định bất an hảo tâm."

Nguyệt Ảnh nhẹ giọng nói: "Có cái gì tò mò kì quái đích, loại này ánh mắt thường xuyên tại của người trong mắt bắt gặp, ta sớm đã thành thói quen." Nói chuyện, lộ ra nụ cười đến.

Tiểu Ngưu nhìn rất vui vẻ, khen ngợi nói: "Sư tỉ, ta dám nói, người này cười đỉnh được với mười Tây hồ."

Nguyệt Ảnh sáng giọng: "Tới tới tới, ít vượt mộng ngựa rồi. Để ý ta một cước đem người đá đến Tây hồ trong này ngư." Tiểu Ngưu nghe xong cười mà không nói.

Hai người đứng ở Tây hồ cạnh đích liễu rủ dưới, nghe tươi mát đích hơi nước, nhìn kia một uông trong suốt đích hồ nước. Đây một mặt hồ nước, phẳng phất kéo dài đến chân trời giống nhau. Trên mặt hồ đang có chắt chắt chiến thuyền tiểu thuyền lui tới trứ, còn có một ít hoa lệ đích thuyền lớn đích cái bóng. Mấy cái này đạt quan lộ vẻ quý, tài tử danh sĩ, đã đến cảm thụ này đệ nhất cảnh đẹp đích mị lực. Tất cả mọi người nghĩ thấy, Tây hồ đích thủy so với rượu ngon càng gọi người lòng say đây.

Nguyệt Ảnh nhìn thấy Tây hồ, thầm khen trứ người này gian danh thẳng. Mà thiệt nhiều người nhưng lại đang nhìn Nguyệt Ảnh, cho rằng nàng mới là nhất đáng giá người khuynh đảo đích cảnh đẹp. Tiểu Ngưu đương nhiên đem này hết thấy đều cũng xem tại trong mắt, nhưng là hẳn chung quy không thể để cho tất cả mọi người nhắm mắt lại, hẳn có khả năng làm đích, đúng là dùng không quá hữu tốt đấy ánh mắt trừng mắt những người đó, hy vọng bọn họ sao biết được thú mà rời đi.

Nhưng là mọi người phẳng phất đều cũng trở nên trì độ rồi, không ai để ý tới hẳn đích ánh mắt, theo dõi không lầm. Nhất là có chút nam nhân đích ánh mắt, quả thực giống muốn ăn điệu Nguyệt Ảnh giống nhau, không chỉ có như thế, vốn trong hồ đích trên thuyền, có một tài tử đang đứng ở đầu thuyền ngâm thi, ngâm đến trên đường đột nhiên trông thấy trên bờ đích Nguyệt Ảnh, không khỏi ngậy người ngẩn ngơ, thân thể trước [khuynh|ngiêng], lại tài tới trong nước. Tài tử rơi xuống nước, như con gà xuống nước bình thường, [loạn|bậy] đập gọi dậy trứ, hô to cứu mạng.

Tại như vậy nhiều người đích trước mắt, kia chắt vật đích hình dáng để cho tất cả mọi người ha ha cười ra tiếng đến. Kia tài tử từ trong nước đi ra, tỉnh lại đích chuyện thứ nhất đúng là hướng tới trên bờ xem, hẳn đích ánh mắt còn đang tìm kiếm trứ Nguyệt Ảnh.

Tiểu Ngưu thấy này một màn, luôn miệng nói: "Người này nhất định là một phong lưu tài tử, so với ta hoàn hảo sắc."

Nguyệt Ảnh nghiêng đầu cười nói: "Lưu manh tài tử, cũng là một tài tử à. Người đây? Người là cái gì tài tử?"

Tiểu Ngưu gặp Nguyệt Ảnh cười đến xinh đẹp, lại nhìn nàng váy dài như tuyết, thắt lưng thân đình đình, thanh lệ thoát tục, thực nghĩ thấy chính mình đã vắng mặt nhân gian.

Đang thấy qua ần, chỉ cảm thấy trên chân đau xót, bị người giẫm rồi một cước, Tiểu Ngưu vừa chuyển đầu, chỉ thấy một người quen đang theo dõi hẳn. Nàng nói: "Thực xin lỗi à, công tử, ta đi được quá nhanh rồi, giẫm đến công tử rồi." Đây cũng là một mỹ nữ, một cái phấn hồng dính váy, nga trắng mặt, ánh mắt đen láy, cười đến quyến rũ. Đây không phải Xuân Viên sao?

Nàng như thế nào ở chỗ này? Chỉ thấy nàng dính trong mắt mang theo một tia u oán. Không cần phải nói, đó là đối với Tiểu Ngưu dính bất mãn. Tách ra lâu như vậy, lẫn nhau không có tin tức, khó trách nàng sẽ lại nháo tâm tình.

Tiểu Ngưu vội vàng nói: "Không có việc gì dính, không có việc gì dính, chỉ đổ thừa ta dính cước không nên đặt ở trên mặt đất rồi."

Xuân Viên cười, nói: "Công tử thực có thể nói." Nói chuyện, từ Tiểu Ngưu dính trước mắt đi qua. Đi rồi không vài bước lại lạc tiếp theo điều khăn tay. Tiểu Ngưu hiểu được nàng dính ý tứ, vội vàng tiến lên nhặt lên đến, đuổi theo, nói:

"Phu nhân, người thứ rớt."

Lại vừa đi rồi vài bước, Xuân Viên mới làm bộ nghe thấy dường như dừng lại. Tiểu Ngưu đưa tay [khăn|bọc] đẩy tới, Xuân Viên tiếp nhận tới, thấp giọng nói: "Tiểu tử, người như thế nào rồi đi lâu như vậy? Trở về cũng không đến xem ta?"

Tiểu Ngưu hồi đáp: "Lại nói tiếp nói dài, bất quá ta cũng không có quên người."

Xuân Viên cười cười, nói: "Tính người còn có chút lương tâm. Nhớ rõ nhìn ta, mấy ngày nay cái kia chết quỷ không ở nhà."

Tiểu Ngưu ừ, nói: "Biết rồi."

Xuân Viên hướng tới Nguyệt Ảnh bên kia một thu, hỏi: "Nàng là ai? Lớn lên cùng tiên nữ đường như." Nói trong mang theo dấm chua chút - ý vị.

Tiểu Ngưu hồi đáp: "Là của ta sư tỉ."

Xuân Viên nhìn chăm chăm Tiểu Ngưu, hỏi: "Nàng có phải là của người nữ nhân?"

Tiểu Ngưu lắc đầu nói: "Còn không phải là."

Xuân Viên nhắc nhở nói: "Tiểu tử, cũng có mới mề hoan đã quên cũ yêu à. Ta nhưng là quyết tâm mà cần với người, người nếu phụ lòng, ta nhất định cho người trở thành Hàng Châu đệ nhất danh nhân, phải cùng này Tây hồ giống nhau nổi danh."

Tiểu Ngưu nhú mày nói: "Biết rồi, biết rồi, ta phải đi rồi."

Xuân Viên hừ nói: "Không lương tâm đích." Nói chuyện, trừng liếc mắt Tiểu Ngưu, vội vàng mà đi rồi.

Tiểu Ngưu thở dài một cái, bước nhanh trở lại Nguyệt Ảnh bên người. Chỉ thấy Nguyệt Ảnh đang giúp đỡ lan can thưởng thức cảnh đẹp đây, tựa hồ đối với Tiểu Ngưu đích rồi đi cũng không có chú ý. Tiểu Ngưu thầm nói: "Nàng không có chú ý đó là tốt nhất bất quá rồi."

Tiểu Ngưu trong chốc lát [nhìn|xem] Tây hồ, trong chốc lát [nhìn|xem] Nguyệt Ảnh, trong chốc lát lại vừa [nhìn|xem] kia di động đích đám người. Hắn trong lòng vừa cảm giác khoái trá, lại vừa cảm giác khổ sở. Mặc dù chính mình lại nhớ tới nhà, có thể cùng người nhà đoàn tụ, nhưng là Nguyệt Ảnh muốn ly khai.

Lúc này, từ trong đám người lại vừa đi tới vài người, trùng hợp là Tiểu Ngưu đích hàng xóm. Bọn họ nhìn thấy Tiểu Ngưu sau khi, đều cũng hướng Tiểu Ngưu ôm quyền mỉm cười. Tiểu Ngưu nhìn thấy bọn họ, đã cao hứng đi lên.

Có người hỏi: "Ngụy công tử, người chừng nào thì trở về đích? Đã lâu không có bắt gặp người rồi."

Tiểu Ngưu hồi đáp: "Ta mới từ phần đất bên ngoài trở về, còn không có về nhà đây. Các vị đều cũng rất tốt ba? Cha mẹ ta cũng đều được rồi?"

Tất cả mọi người [đâu có|không dám|cũng được]. Tiếp theo một người nói: "Ngụy công tử, cha người mẹ bây giờ được rồi, hơn nữa gần nhất hoàn lại thêm một món đồ việc vui, nói vậy công tử đã sớm biết."

Tiểu Ngưu đi rồi một tiếng, hỏi: "Là cái gì việc vui? Ta như thế nào không có nghe nói?"

Người nọ phải trả lời nói: "Ngụy công tử, người muội muội đã cùng người đánh thân, người nhiều hơn một vị hảo muội phụ à."

Tiểu Ngưu cả kinh, nói: "Như thế nào? Ta muội muội Tiểu Tụ nàng đã đánh hôn, như vậy đột nhiên?" Hắn trong lòng đau xót, đã nói không rõ sở vì cái gì, trong đầu không được tự nhiên, giống đã bị cái gì đã kích giống nhau. Lẽ ra, nữ nhân của hắn đã quá nhiều rồi, không nên lại đối với Tiểu Tụ có cái gì không phải phần có suy nghĩ.

Người nọ nói: "Đã nhận thức thật lâu rồi, chỉ là gần nhất mới đánh đích thân."

Tiểu Ngưu bất động thanh sắc, hỏi: "Cái kia nam chính là đang làm gì? Nghĩ đến cũng là một người đọc sách ba, có công tên sao?"

Người nọ hồi đáp: "Tiểu Tụ ánh mắt cao như vậy, như thế nào sẽ tìm một không có công danh đích? Người nọ vốn là năm nay đích mới mở khoa vào sĩ, nghe nói Hoàng Thượng rất coi trọng hân."

Tiểu Ngưu nghe xong trong lòng trầm trọng, ngoài miệng lại nói: "Nói như vậy, Tiểu Tụ rốt cục tìm được một làm nàng vừa lòng đích nam nhân rồi."

Người nọ cười nói: "Không thể là thôi, tất cả mọi người nói bọn họ vốn là Kim Đồng Ngọc Nữ, trời sinh một đôi à."

Tiểu Ngưu ổn định một chút tâm tình, hỏi: "Bọn họ là cái gì thời điểm đánh đích thân?"

Người nọ nói: "Nên vốn là hôm trước ba, thiệt nhiều mọi người biết đến." Nói rồi [nhìn|xem] người khác, những người khác cũng đều gật đầu nói: "Không thể là thôi, đúng là như vậy."

Tiểu Ngưu đã làm bộ vẻ mặt nụ cười, nói: "Lúc này cha mẹ của ta có thể vừa lòng rồi."

Người nọ nói: "Không thể là thôi, ngày lão bản gần nhất vừa thấy đến bằng hữu, luôn vậy một câu."

Tiểu Ngưu hỏi: "Nói cái gì?"

Người nọ hồi đáp: "Hắn nói, hắn cuối cùng tìm được một vị thừa long mau tế rồi. Lúc này các người ngày nhà trên mặt có thể có hết."

Tiểu Ngưu không hề hỏi cái gì, cùng những người đó cáo biệt, trở lại Nguyệt Ảnh trước mặt, nửa ngày không có ra tiếng, tâm tư của hắn còn đang này tin tức xấu trên.

Nhìn trong chốc lát Tây hồ, Tiểu Ngưu đề nghị nói: "Sư tử, chúng ta đã ngồi thuyền du hồ ba."

Nguyệt Ảnh thu trứ hắn cười cười, nói: "Tiểu Ngưu, của người thủy tính chất thế nào? Ta cũng không phải rất hiểu a."

Tiểu Ngưu vỗ nhẹ bộ ngực, nói: "Nên còn có thể. Sư tử, người không rành thủy tính chất đừng lo, người không phải sẽ lại bay sao? Đây nhỏ nhỏ đích Tây hồ còn có thể vây khốn người? Thời điểm mấu chốt người có thể nhảy đến không trung tới đích."

Nguyệt Ảnh ừ, nói: "Kia ngã cũng là."

Vì vậy, Nguyệt Ảnh đồng ý rồi Tiểu Ngưu đích yêu cầu, hai người tìm điều thuyền nhỏ. Bất quá không cần thuyền phụ, Tiểu Ngưu muốn nghĩ chính mình vẽ vẽ. Hắn sinh tại Hàng Châu, tự nhiên đối với thủy, đối với thuyền và tâm trạng phi thường hiểu rõ quen thuộc, đương nhiên cũng sẽ chèo thuyền rồi.

Lên thuyền sau khi, Nguyệt Ảnh đứng ở đầu thuyền, Tiểu Ngưu ngồi chèo thuyền. Thuyền nhỏ tách ra nước gợn, hướng giữa hồ [bước vào|vô].

Nguyệt Ảnh quay về xem Tiểu Ngưu, chỉ thấy hắn đích động tác phi thường thuần thực, không khỏi nói: "Tiểu Ngưu à, ta cuối cùng tính lại vừa phát hiện của người một ưu điểm rồi, không dễ dàng."

Tiểu Ngưu cười cười, nói: "Sư tử, người đây là tại châm chọc ta à. Người muốn nghĩ, ta sinh tại thủy thành còn có thể sẽ không chèo thuyền sao? Không chỉ là ta, Hàng Châu đích người từ tám tuổi đến tám mươi tuổi,

không có sẽ không chèo thuyền đích. Không tin nói, người có thể nghe một chút đích."

Nguyệt Ảnh mỉm cười nói: "Ta đây cũng là bội phục của người, ta xem người vẽ được phi thường thoải mái."

Tiểu Ngưu hai tay phe phẩy, thản nhiên tự nhiên, nói: "Sư tử, chỉ cần người đồng ý học, rất nhanh có thể học thành đích, này cùng luyện võ giống nhau, công đến tự nhiên thành."

Nguyệt Ảnh nghe xong gật đầu, cảm khái nói: "Mặc dù hai người vắng mặt một phạm trù trong, nhưng thế gian đích đạo lý đều là tương thông đích."

Tiểu Ngưu nhân cơ hội khen ngợi nói: "Khó trách sư tử vốn là sư phụ đích trong hàng đệ tử ưu tú nhất đích, nguyên lai của người ngộ tính tốt như vậy à. Ta vốn đang nghĩ đến công phu của người hảo vốn là bởi vì sư phụ sư nương chính là bất công."

Nguyệt Ảnh nghe xong cười, nói: "Người nói đích cũng không tất cả đều là sai, sư phụ cùng sư nương chính là thật là hơi [trật|lệch] ta một chút."

Tiểu Ngưu nói: "Kia đã nói rằng rồi sư tử vốn là một khối nhưng điều đích mỹ ngọc à."

Nguyệt Ảnh vui vẻ mà nở nụ cười, nói: "Của người ngộ tính đã rất cao à. Người mới lên núi vài ngày, cũng đã có thể đánh bại Mạnh Tử Hùng, đây chính là không đơn giản chuyện."

Tiểu Ngưu dừng lại tưởng, giải thích nói: "Sư tử à, ta thắng vốn là thắng, đối với người hay là dùng tâm kế. Nếu hai chúng ta đều cũng bình tâm tĩnh khí mà so với đấu nói, ta còn hơn hẳn hay là thiếu chút nữa đích."

Nguyệt Ảnh chớp rồi một chút đôi mắt đẹp, nói: "Này ta biết. Bất quá này càng có thể nói minh bản lãnh của người lợi hại.

Người có thể lấy yếu thắng mạnh, đây là nổi tiếng à."

Tiểu Ngưu nghe xong cao hứng, nói: "Su tì, người đừng lại khen ngợi ta rồi. Người lại khen ngợi ta, lòng ta trong một nhạc, sẽ cùng vừa rồi kia đích sách gốc tử giống nhau, điệu đến trong hồ đi."

Nguyệt Ảnh mỉm cười nói: "Kia cũng tốt à. Ta còn thật muốn [nhìn|xem] đệ nhị chích thủy vọt lớn lên cái dạng gì nhân." Nàng cười đến xuân quang sáng lạn, sáng rọi [chiếu|theo] người, thấy Tiểu Ngưu ánh mắt đều cũng đăm đăm rồi.

Phong hòa nhật lệ đích thiên khí, tại xinh đẹp như bức tranh đích Tây hồ trên, một cái chậm rãi mà đi đích thuyền nhỏ trên, lập trừ một tuyệt sắc giai nhân. Nàng đích mỹ mạo, nàng đích phong tư, khởi tới bức tranh long chút con người đích tác dụng, làm cho cả Tây hồ bằng thêm ba phần tú sắc.

Này du khách thật có phúc, có thể bắt gặp tại tiên nữ ánh sấn dưới đích Tây hồ. Đương nhiên, nhất có phúc khí đích hay là Tiểu Ngưu, hẩn cách nàng vậy gần, có thể mở rộng tầm mắt, có thể nghe nàng đích mùi thơm. Hồi tưởng khởi kia mất hồn đích diễm phúc, Tiểu Ngưu thật muốn nhảy đến Tây hồ trong tắm rửa, hảo hảo sáng một chút, kêu là vài tiếng, để ọi người đều biết nói hẩn đích đặc ý. Tại đây một khắc, vừa rồi này hàng xóm mang đến đích về Tiểu Tụ đích tin tức xấu, hẩn toàn bộ quên hết.

Nguyệt Ảnh đối mặt như thế cảnh đẹp, tâm tình khoái trá, nói: "Tiểu Ngưu, người không phải đã với người muội muội học qua một ít thi từ, người tới lưng một thủ Tây hồ đích thi hoặc từ ba."

Vừa nghe lời này, Tiểu Ngưu nhú nhú mày. Nếu để cho hẩn trên nhà ai tới trộm chút vật gì vậy, hẩn nhất định sẽ không khó xử. Cho dù để cho hẩn đến hoàng cung trộm chút trân bảo, hẩn cũng dám cho nếm thử. Chỉ là nhắc

tới văn mới, viết chữ và tâm trạng, hẵn thì có chút khó xử. Bởi vì...Này phương diện cũng không phải hẵn đích mạnh mẽ hạng. Hẵn thầm nói: "Nếu Tiểu Tụ ở chỗ này nói, nàng nhất định vui với biểu hiện." Nhưng đã Nguyệt Ảnh nói đến người này rồi, Tiểu Ngưu đành phải nói: "Để cho ta nghĩ muốn nghĩ ba." Nói chuyện, một bên vẽ trứ thuyền, một bên tìm tòi khô tràng, muốn tìm chút inh đích thi từ đi ra.

Nguyệt Ảnh nhìn lên Tiểu Ngưu đích sắc mặt, không khỏi cảm thấy buồn cười. Chỉ thấy Tiểu Ngưu vẽ mặt đích chẳng thiết sống nữa, mày [mặt|cau] thành rồi mụn nhọt, tựa hồ lưng một thủ thi từ đi ra, so với đề cho nam nhân sinh hài tử hoàn lại khó dường như. Nguyệt Ảnh cố ý cả hẵn, năm lần bảy lượt mà thúc giục nói: "Nhanh một chút, nhanh một chút, một hồi sẽ qua nhân ta cần phải quay về Lao Sơn rồi."

Tại Nguyệt Ảnh đích trọng đề dưới, Tiểu Ngưu rốt cục nghĩ ra được rồi. Hẵn hoan hô nói: "Có, ta nghĩ đến một thủ rồi."

Nguyệt Ảnh bản nghiêm mặt, nói: "VẬY mau lưng ba."

Tiểu Ngưu bèn lại vừa thoải mái mà vẽ trứ thuyền, đọc thuộc lòng đứng lên: "Dù sao Tây hồ tháng sáu trong, phong quang không cùng bốn khi đồng.

Tiếp ngày liên điệp vô cùng bích, ánh ngày liên hoa đừng có dạng hồng."

Nguyệt Ảnh cười, nói: "Không sai không sai, tổng thay mặt dương ngàn dặm đích thi. [sau khi|phía sau] hai câu viết được sinh động, rõ ràng, giống bức tranh giống nhau mĩ, trước hai câu quả thực vốn là vô nghĩa."

Tiểu Ngưu hắc hắc cười, nói: "Kia đã so với ta mạnh hơn nhiều, ta còn không viết ra được đến này đồ vật đây."

Nguyệt Ảnh nhìn sang trước mắt đích cảnh sắc, trở về chỗ cũ một chút trong đó đích thi ý, nói: "Thi nhân dù sao cũng là thi nhân, không phải chúng ta có thể học được rồi đích. Tiểu Ngưu, nhìn không ra người hay là có chút mặc thủy đích. Được, người lại lưng một thủ cho ta nghe nghe."

Vừa nghe đến lời này, Tiểu Ngưu đầu đều cũng lớn. Hắn không khỏi mà buồn...Ra thuyền tưởng, vẽ mặt chẳng thiết sống nữa mà nói: "Sư tử, có thể không thể để cho ta trở về trở mình trở mình sách lại lưng à."

Nguyệt Ảnh nghe xong, hừ một tiếng, mỉm cười nói: "Tiểu Ngưu, người nói đi tham gia khoa khảo đích người, tại trường thi gặp được nan đề đích thời điểm, cũng không thể được cùng chủ khảo quan nói ta về nhà tới trở mình trở mình sách rồi trở về khảo?"

Tiểu Ngưu hồi đáp: "Đương nhiên không thể rồi."

Nguyệt Ảnh cười nói: "Vây lưng ba." Nàng đích đôi mắt đẹp nhìn chăm chú vào Tiểu Ngưu. Nàng rất thích xem Tiểu Ngưu khó xử, bất đắc dĩ, lo lắng đích hình dáng. Nàng thích để cho này người cơ trí qua không được cửa ải khó, như vậy tài năng hiện ra chính mình đích vinh đến.

Tiểu Ngưu buồn bực đầu khổ tư, Nguyệt Ảnh chấp tay ngắm cảnh. Thuyền không ai vẽ, tự nhiên mà ở trong nước bay, chuyển trứ, giống thủy trên đích lá rụng. Qua một hồi lâu nhân, Tiểu Ngưu đột nhiên kêu lên: "Ta nghĩ đi ra rồi." Này một tiếng thiếu chút nữa đem Nguyệt Ảnh cấp cho cả kinh thân thể nhoáng lên du, suýt nữa tài xuống nước trong tới.

Tiểu Ngưu vội vàng đứng lên giữ chặt Nguyệt Ảnh, chờ ổn định [sau khi|phía sau] nàng dài ra một hơi, nói: "Người nhỏ giọng chút nhân, đừng xem ta sẽ bay, sẽ lại đằng vân, nhưng là ta đối với thủy hay là có một chút sợ đích."

Tiểu Ngưu xin lỗi mà cười cười, nói: "Ta không phải cố ý đích."

Nguyệt Ảnh giãy mở Tiểu Ngưu đích tay, nói: "Vậ bắt đầu lưng ba."

Tiểu Ngưu ngồi trở lại nguyên lai đích vị trí, rõ ràng rồi rõ ràng giọng, học này sách gốc tử, một bên lắc đầu hoảng não, một bên đọc thuộc lòng trứ: "Cô sơn thi bắc cổ đình tây, mặt nước ban đầu bình vân cước thấp. Mấy chỗ sớm lộ tranh ẩm thụ, làm cho nhà mới mẻ yển trác xuân bần. [loạn|bậy] hoa...[loạn|bậy] hoa..." [loạn|bậy] đến nơi đây, Tiểu Ngưu thẳng chụp đầu, nhưng trong óc đúng là trống trơn đích, cái gì đều không có.

Nguyệt Ảnh lúc này cũng không chuyện cười hắc rồi, phải thay hắc lưng rồi đi xuống: "[loạn|bậy] hoa dần dần [dục|muốn] mê người mắt, bụi cỏ tài năng không ngựa móng. Yêu nhất hồ đi về phía đông không đủ, lục dương âm trong bạch sa đê." Nàng một bên nhớ kỹ, một bên chuyển động ánh mắt, [nhìn|xem] trước mắt đích Tây hồ.

Tiểu Ngưu vỗ tay nói: "Sư tử, người thật sự là một tài nữ à."

Nguyệt Ảnh quay đầu lại cười, nói: "Ta tính cái gì tài nữ à. Muốn nói tài nữ thôi, này chánh đạo đích tứ đại mỹ nữ trong, nhất có mới chính là Quan Vịnh Mai. Nàng vốn là cầm kỳ thi họa, mọi thứ tinh thông. Nói đến thi từ, nàng không chỉ vốn là đọc rộng đàn thi, hơn nữa chính mình hoàn lại viết thi điền từ, tiêu chuẩn thật sự cao đích."

Tiểu Ngưu hồi ức vị kia từng có gặp mặt một lần đích Nga Mi đệ tử Quan Vịnh Mai, chỉ cảm thấy như là tại trong mộng, vụ trong giống nhau, dù sao chính mình cùng nàng không lớn quen thuộc. Tiểu Ngưu nói: "Có cơ hội ngã muốn gặp thức một chút nàng đích tài hoa rồi."

Nguyệt Ảnh ừ, nói: "Sau này có cơ hội đích."

Hai người đang nói chuyện, chỉ thấy một người từ bờ biển đạp bắt tay vào chạy tới, động tác rất nhanh, tư thái tiêu sái. Bắt đầu Tiểu Ngưu vốn là không có phát giác đích, chỉ là khi hắc bắt gặp Nguyệt Ảnh đích sắc mặt có biến khi, hắc biết nhất định hữu tình tình hình rồi. Hắc quay đầu khi, người

kia đã vững vàng dừng ở rồi trên thuyền. Hắn rơi xuống trên thuyền khi, thuyền nhỏ chỉ là rất nhỏ run lên, có thể thấy được bản lĩnh bất phàm rồi. Hắn lạc đích rất là địa phương, vừa lúc dừng ở Tiểu Ngưu cùng Nguyệt Ảnh trong lúc đó, như là một bức tường, chặn lại hai người đích tầm mắt.

Tiểu Ngưu vừa thấy hắn, không khỏi ôi rồi một tiếng, thoáng cái đứng lên. Người này một thân lam sam, dài thân ngọc lập, phong độ chỉ có, lúc này trên mặt tràn ngập rồi bi phần cùng sầu bi, như là trên đời này nhất thương tâm đích người giống nhau. Người này không phải người khác, đúng là tình địch Mạnh Tử Hùng. Lúc này, Mạnh Tử Hùng đích ánh mắt nhìn chăm chăm Tiểu Ngưu, giống cần phun ra hỏa đến.

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, nói: "Mạnh sư huynh, người như vậy xông đi lên, cũng không phải rất có phong độ. Dù sao bây giờ vốn là rõ ràng ngày, hay là tại Tây hồ."

Mạnh Tử Hùng bữu môi, âm thanh lạnh lùng nói: "Ngươi Tiểu Ngưu, người cướp phu nhân của ta khi, người như thế nào không ngẫm lại có...Hay không phong độ đích vấn đề?"

Tiểu Ngưu lướt qua Mạnh Tử Hùng đích bả vai nhìn nhìn Nguyệt Ảnh, nói: "Ta cũng không có cướp nàng, vốn là chính cô ta nguyện ý theo ta lập tức đích, không tin người có thể hỏi nàng."

Mạnh Tử Hùng xoay người sang chỗ khác nhìn Nguyệt Ảnh. Hắn đích thân thể có chút run rẩy, nói: "Nguyệt Ảnh, người thật sự vậy nhẫn tâm sao? Chúng ta đều cũng đã báai đường, chúng ta hay là hòa hảo ba, có cái gì vấn đề có thể thương lượng giải quyết đích."

Nguyệt Ảnh trầm ngâm trong chốc lát, nói: "Mạnh Tử Hùng, ta không phải đã với người nói rõ rồi chứ sao?"

Mạnh Tử Hùng kêu lên: "Không, Nguyệt Ảnh, ta còn muốn với người bàn lại nói. Phải một lần [khỏe |được không]? Xem tại chúng ta thanh mai

trúc mã đích phần trên."

Nguyệt Ảnh nhìn hắn chẳng thiết sống nữa đích gương mặt, gật đầu nói: "Được rồi, phải một lần."

Mạnh Tử Hùng lộ ra vẻ tươi cười, nói: "Hảo, chúng ta lên bờ nói đi."

Nguyệt Ảnh nói tiếng hảo, sau đó đối với Tiểu Ngưu nói: "Người về trước nhà ba, chúng ta 勞 trên núi thấy." Nói chuyện rất sâu tình mà nhìn hắn liếc mắt, sau đó cưỡi một chút đầu thuyền, người đã bay lên, hướng kia bên hồ đích một rừng cây mà đi.

Mạnh Tử Hùng trừng mắt Tiểu Ngưu, nói: "Ta sẽ tìm người quyết đấu đích, người chờ xem." Dứt lời, thi triển thân hình đi theo Nguyệt Ảnh đích thân ảnh, bay về phía kia rừng cây.

Tiểu Ngưu nhìn thấy hai người đích công phu, không khỏi rất là bội phục, lấy hắn trước mắt đích năng lực, hoàn lại không đạt được loại này cảnh giới. Bất quá hắn thật muốn đi theo đi xem, gặp nói cái gì.

Tiểu Ngưu lại vừa tưởng tượng, làm gì đây? Nếu ta đi theo tới nói, khẳng định sẽ lại gọi bọn hắn phát hiện, vậy Nguyệt Ảnh sẽ đối với ta sinh ra phản cảm, cho rằng ta đối với nàng không tín nhiệm, kia không phải cấp cho Mạnh Tử Hùng cơ hội sao? Quên đi, ta còn là nghe Nguyệt Ảnh nói, trái lại mà về nhà, hưởng thụ cùng cha mẹ đoàn tụ chi nhạc. Bởi vậy, Tiểu Ngưu quay lại đầu thuyền, đem thuyền trở lại bờ biển.

Đợi cho phải rời khỏi Tây hồ khi, Tiểu Ngưu đem này tốt đẹp phong quang lại nhìn rồi xem, hồi tưởng vừa rồi cùng Nguyệt Ảnh gần bó làm bạn, trên thuyền chơi đùa đích tình hình, trong lòng hảo ngọt. Hắn nghĩ thầm rằng: "Đợi cho nàng trở thành phu nhân của ta sau khi, cơ hội như vậy nhất định không phải ít đích."

Rời đi Tây hồ, hân hưởng chính mình nhà đi đến. Tưởng tượng đến về nhà, trong lòng phải hết sức kích động. Tính đứng lên cự lần trước về nhà có đã hơn một năm rồi, trong nhà nên đã có một chút biến hóa ba? Phụ thân mặc dù hận ta không thành tài, nên hay là sẽ lại nhớ thương trừ ta, dù sao ta là con hân, nếu không thích đã cải biến không được chuyện này thật.

Hân đi được rất chậm, [tim đập|trống ngực] nhanh hơn. Khi hân đi đến chính mình nhà [chỗ|nơi] đích cái kia phố, có thể bắt gặp nhà mình đích hiệu thuốc khi, hân đích tâm tựa hồ đều phải nhảy ra ngoài. Hân dừng lại cước bộ, dò xét một chút chung quanh đích hoàn cảnh, thầm nói: "Rốt cuộc vốn là chính mình đích nhà, nhìn thấy này hết thấy đúng là cảm thấy thân thiết, cảm thấy thoải mái. Chờ có một ngày trên giang hồ cùng Lao Sơn chuyện giải quyết rồi, ta Tiểu Ngưu trở về quê quán định cư, tận tình hưởng thụ một chút quê quán thật là tốt chỗ."

Khi hân về mặt kích động mà đi đến hiệu thuốc cửa khi, bên trong đích tiểu nhị đều cũng hoan hô đứng lên: "Thiếu gia đã trở lại, thiếu gia đã trở lại."

Theo thanh âm, một tiểu mỹ nữ vọt ra, quần áo chất phác, tết trứ tiểu tạp dề, miêu điều mà tú khí, mặt cười cười nở hoa. Nàng vọt tới Tiểu Ngưu trước mặt, muốn nghĩ yêu thương nhưng nhớ, lại vừa không có ý tứ, đành phải đứng ở Tiểu Ngưu trước mặt, nói: "Tiểu Ngưu ca, người cuối cùng đã trở lại, cả nhà mọi người ngóng trông người đây." Đây tiểu mỹ nữ đúng là Diêm Nữ.

Tiểu Ngưu hưởng mọi người đánh so chiêu hô, lại hỏi: "Trong nhà đầu thế nào? Phụ thân được không? Kế mẫu được không? Còn có Tiểu Tụ..." Tưởng tượng đến mới vừa biết được Tiểu Tụ đính hôn đích tin tức, trong lòng tựa như ăn [phá hư|hỏng] thứ giống nhau không thoải mái.

Diêm Nữ mỉm cười nói: "Tiểu Ngưu ca, đợi lát nữa ngạo mạn chậm với người nói."

Tiểu Ngưu nói: "Đi thôi, theo ta trở về tâm sự, nơi này không cần người cũng đúng đích."

Lập tức có tiểu nhị cười làm lành nói: "Điềm Nữu tiểu thư, người trở về đi, nơi này có chúng ta là đến nơi, vội vàng được tới được. Người hay là theo thiếu gia nói chuyện phiếm ba, thiếu gia nhất định nhớ người muốn chết."

Lời này nghe được Điềm Nữu trên mặt nóng lên, mà Tiểu Ngưu nhưng lại hắc hắc mà nở nụ cười, hướng tiểu nhị một hoành ánh mắt, thầm nói:

"Người nhưng thật ra thật sự có thể nói." Việc buôn bán đích người thôi, phải có thể nói, nói cách khác, năm bản trứ mở ra khổ qua - quả mướp đắng mặt, nói chuyện so với mắng chửi người hoàn lại khó nghe, ai còn thăm của người cửa hàng?

Hai người nhìn nhau cười, một trước một sau ra khỏi cửa hàng, chuyển nhập vào ban ngày. Từ ban ngày đi đến hậu viện, càng không ngừng có người hầu đánh trống tiếp đón. Tiểu Ngưu lại vừa tìm về từ trước ở nhà đang thiếu gia đích cảm giác rồi. Hắn quay đầu lại đối với Điềm Nữu nói: "Điềm Nữu à, hay là ở nhà đang thiếu gia hảo, có người nhiều như vậy đối với chính mình cung kính, đem chính mình đang trước kia."

Điềm Nữu nói: "Vậy người sẽ trở lại ba, tất cả mọi người nhớ người có thể trở về đây. Người ở nhà, lão gia còn có thể thoải mái một chút."

Nói chuyện, hai người xuyên qua sân, đi vào Tiểu Ngưu đích trong phòng. Tiểu Ngưu đi vào dạo qua một vòng, phát hiện bên trong [song | cửa sổ] minh vài tịnh, cả trên giường đích [chăn|mền] đều cũng suốt nhất tề đích, cùng chính mình tại đích thời điểm giống nhau. Hắn nghĩ thầm rằng: "Hay là cha mẹ hảo, luôn quan tâm trứ chính mình."

Điềm Nữu đã nhìn thấy trong phòng đích hết thấy, nói: "Người không ở nhà khi, lão gia phân phó qua mấy cái này hạ nhân, nhất định phải đem

phòng quét dọn hảo, người có thể tùy thời đều đã trở về trụ đích."

Tiểu Ngưu mỉm cười nói: "Xem ra phụ thân đã không hề vậy chán ghét ta rồi."

Điền Nữ nói: "Nào có cha mẹ chán ghét chính mình nữ nhân đích, hồ độc còn không ăn tử đây."

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Đối với, đối với, đối với. Bất quá bọn họ giống như cũng không ở nhà?" Nói chuyện, lời kéo Điền Nữ đích tay ngồi vào bên giường. Nghe thấy tới trên người nàng đích mùi thơm, Tiểu Ngưu đích trong lòng phải đặc biệt thoải mái, tưởng tượng khởi cùng nàng thật là tốt sự tình, thật muốn lập tức tái diễn một lần. Mỗi người đàn bà đích khuôn mặt bất đồng, tính cách bất đồng, khô lên tư vị cũng có đừng có.

Điền Nữ cho dù Tiểu Ngưu lời kéo tay, trong lòng rất ngọt. Phải biết rằng, phân biệt lâu như vậy, nàng đã tưởng niệm vô cùng, còn kém cần đi ra ngoài" Tìm phu" Rồi. Điền Nữ nhìn Tiểu Ngưu đích mặt, nói: "Bọn họ đích xác cũng không ở nhà.

Lão gia đi ra ngoài sẽ lại bằng hữu đi, nói là có thể có một bút đại mua bán muốn vào đến. Thái thái đi ra ngoài dâng hương, nói là cấp cho người một nhà cầu phúc, cấp cho Tiểu Tụ cầu phúc. Tiểu Tụ thôi, cùng nàng đích như ý lang quân đi ra ngoài du ngoạn rồi, nói là cần vài ngày mới trở về."

Tiểu Ngưu nghe xong yên lòng, nói: "Cha mẹ bình an là tốt rồi. Người nói Tiểu Tụ đã tìm được như ý lang quân rồi?"

Điền Nữ gật gật đầu, nói: "Đối với, nàng rốt cục tìm được rồi."

Tiểu Ngưu trong lòng khó chịu, ngoài miệng hỏi: "Nàng này như ý lang quân là cái gì lai lịch?"

Điền Nữ giới thiệu nói: "Vốn là hơn điều người, năm nay mới mẻ trong đích vào sĩ. Lần này trở về tình thân cùng Tiểu Tụ nhận thức, hai người gặp mặt nói chuyện, đều cũng thật sự vừa lòng đích. Trước đó vài ngày bọn họ đính hôn, phỏng chừng thành thân đích cuộc sống cũng không xa rồi."

Tiểu Ngưu nghe xong, tâm tình càng là trầm trọng, lại hỏi: "Này vào sĩ đích tướng mạo cùng nhân phẩm như thế nào?" Biểu hiện ra, hăn bày ra dài huynh đích quan tâm hình dáng đến, trên thực tế đã có một loại tình nhân bị cướp đích đau nhức cảm giác cùng không mau. Hăn thầm nói: "Phải nghĩ biện pháp đem Tiểu Tụ cướp về. Tiểu Tụ vốn là một mỹ nữ, rơi xuống ở trong tay người khác, tựa như rơi xuống vũ đại đám trong tay không sai biệt lắm."

Điền Nữ hồi đáp: "Tướng mạo anh tuấn, nhân phẩm đoan chính, thoát nhìn thật sự nhã nhặn đích, người đọc sách thô, rất nhiều đều là cái dạng này, người ta vốn là vào sĩ, lại có học vấn, nói lên nói đến cao nhã rất, không phải chúng ta người như vậy có thể so sánh được với đích."

Tiểu Ngưu khinh thường mà hừ một tiếng, nói: "Trăm không một dùng vốn là thư sinh, này giúp nghèo chua xót, chỉ trên nói bình vốn là mạnh mẽ hạng, trên thực tế nhiều vốn là không thực tế đích khoảng không nói, lắm quốc đích nhiều người kể ra vốn là thư sinh."

Điền Nữ nháy đôi mắt đẹp, nói: "Không thể nào? Bọn họ một bụng học vấn, vừa lúc dùng để trị quốc à."

Tiểu Ngưu cười, nói: "Này giúp tên đều là đọc nửa cuộc đời sách, mới khảo thủ công danh. Bọn họ nhìn trời dưới đích hiểu rõ, đều là từ sách vốn đi lên đích, cũng không có đã từng nhìn, bản thân tới nhận thức, bởi vậy, bọn họ đích đàm luận nhiều là sai đích, không phù hợp sự thật đích."

Điền Nữu nói: "Nhưng bọn họ như thường đã bị triều đình đích trọng dụng à."

Tiểu Ngưu giải thích nói: "Mấy cái này thư sinh các, một khi đang rồi quan sau khi, nếu không nhanh chóng từ bỏ thư sinh đích chua xót khí cùng ngốc tức giận nói, vốn là rất khó có làm đích. Cho dù là đặt ở trọng yếu đích vị trí trên, cũng là khó có thể đảm nhiệm. Chẳng những không thể trị quốc, còn có thể làm quốc."

Điền Nữu ôi rồi một tiếng, còn hỏi nói: "Thực sự có chuyện như vậy?"

Tiểu Ngưu cười nói: "Người không có nghe người ta nói." tú tài tạo phản, ba năm không thành" sao? Đây đạo lý vốn là rất thiện bạch đích. Ta lại giơ một ví dụ, đúng là chúng ta vốn hướng đích chân nhân chuyện thật. Ta hỏi người, người là không phải đã cùng Tiểu Tụ đọc một ít sử sách?"

Điền Nữu gật đầu nói: "Đúng rồi, đọc một ít."

Tiểu Ngưu nói: "Cái này xử lý rồi. Chúng ta nói nói kiến văn để cùng vĩnh viễn nhạc đế, bọn họ là cái gì quan hệ, biết chưa?"

Điền Nữu hồi đáp: "Biết, biết, một đoạn này ta xem qua. Kiến văn đế vốn là vĩnh viễn nhạc đế đích cháu, vĩnh viễn nhạc đế lúc ấy vốn là yển vương, bởi vì triều đình ra khỏi gian thần, phải khởi binh" tĩnh khó", đem ngôi vị hoàng đế từ cháu đích trong tay đoạt lấy đến, sau khi kiến văn đế chẳng biết đi đâu, nghe nói tam bảo thái giám dưới biển chính là vì tìm hãn đích."

Tiểu Ngưu khen ngợi nói: "Điền Nữu, người [rất có|nhiều] tiến bộ, mau thành tài nữ rồi. Vậy người biết năm biết, kiến văn vì cái gì sẽ lại đã đánh mất ngôi vị hoàng đế?"

Điền Nữu nghĩ nghĩ, nói: "Ta nghĩ, có thể là bởi vì vĩnh viễn nhạc đế khôn khéo có khả năng, am hiểu chiến tranh, mà kiến văn đế vốn là một văn

nhược thư sinh ba?"

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Không sai, nói được có chút đạo lý. Vĩnh viễn nhạc đế vốn là một vị quân nhân, nhiều năm tại trên chiến trường chinh chiến, vốn là rất có bản lĩnh đích. Mà kiến văn đế sinh trưởng tại Nam Kinh, nào có cái gì đấu tranh kinh nghiệm, cho nên hai người đã đấu, tự nhiên là cường giả thắng. Bất quá, này chỉ là hai người tài năng đích đối lập, còn có khác nguyên nhân đích. Người muốn nghĩ à, vĩnh viễn nhạc đế chỉ là Bắc Kinh đích một Vương gia, hãn đích binh mã nơi nào có triều đình nhiều. Triều đình vốn là hùng binh trăm vạn, lại vừa xuất sư nổi danh, theo lý thuyết, đúng là vĩnh viễn nhạc đế giống đường rất tông giống nhau lợi hại, hãn cũng không nhất định có thể đánh thắng, nhưng là vì cái gì kiến văn đế thất bại đây?"

Điền Nữ hé miệng cười, nói: "Này ta đã nghĩ không rõ rồi."

Tiểu Ngưu tiếc hận mà cười cười, nói: "Kiến văn hoàng đế vốn là một người tốt, một nhân từ đích người, hãn không phải vĩnh viễn nhạc đế đích đối thủ, cũng là tự nhiên đích. Hãn mới nhiều cỡ nào à, lại vừa từ nhỏ sinh trưởng tại cung đình trong. Mà vĩnh viễn nhạc đế sẽ không đồng rồi, hãn là tại trên lưng ngựa qua cuộc sống đích người. Trọng yếu nhất chính là, vĩnh viễn nhạc đế thủ hạ nhiều có thể người, giống điêu nghiêm hiếu đúng là trong đó một. Lại nhìn kiến văn đế thủ hạ, cái gì tề thái, hoàng tử trừng, phương hiếu nho, mấy cái này đều là người nào vật à? Nếu làm cho bọn họ làm cho thi điền từ, phỏng chừng vĩnh viễn nhạc đế phải cam bái hạ phong. Nhưng là muốn nói kỳ mã chiến tranh, chinh chiến tứ phương, những người này đúng là một đám phế vật rồi. Mấy cái này chó má thư sinh không hiểu quân sự, đều là bọn họ làm hại kiến văn đế đã đánh mất ngôi vị hoàng đế. Mụ nội nó đích, thư sinh lâm quốc, thật sự là không giả à."

Điền Nữ nói: "Tiểu Ngưu ca, nếu thay đổi người là kiến văn đế nói, người có thể bảo trụ ngôi vị hoàng đế, tiêu diệt vĩnh viễn nhạc đế sao?"

Tiểu Ngưu rất tự tin nói: "Điềm Nữ, nếu thay đổi là ta Tiểu Ngưu nói." "vĩnh viễn nhạc" chỉ có thể kêu "vĩnh viễn khóc" rồi."

Điềm Nữ cười nói: "Người trước đừng có nói láo. Người cần như thế nào lấy được thắng lợi?"

Tiểu Ngưu nghĩ nghĩ, bắt đầu phát biểu chính mình đích cao nói: "Đệ nhất, đã cần tước phiên, phải hảo hảo mưu đồng dạng dưới. Đầu tiên, vốn trứ" xạ nhân tiên xạ mã: Bắt người trước hết phải bắt ngựa, bắt kẻ trộm trước bắt vương" đích nguyên tắc, vừa động thủ muốn trước đối với vĩnh viễn nhạc để xuống tay, khiến cho hãn bất ngờ không kịp phòng ngự, không kịp chuẩn bị đã bị làm đã chết. Cần làm phải làm chết hãn, cái gì thúc thúc không thúc thúc đích. Hãn không bắt người đang cháu, người cũng không dùng cùng hãn khách khí. Ngôi vị hoàng đế đệ nhất à! Đệ nhị, phái đại binh chinh thảo, thất bại hai lần sau khi, sẽ không nhất định lại phái binh tới đánh đã, đến một hóa cả vi Linh, binh tướng ngựa phân tán tại các trọng yếu mà khu phòng thủ, chờ vĩnh viễn nhạc đến công. Ta dám nói, hãn đúng là công cả đời đã cướp không đến long ý. Cái này gọi là dĩ dật đãi lao, một lúc sau, chính hãn chưa từng rồi tin tưởng rồi. Đệ tam, cũng là trọng yếu nhất đích, chính là hãn không nên vậy nhân từ nương tay. Nếu hãn không đúng thịnh dung dưới chỉ, nói cái gì không thể giết vĩnh viễn nhạc để, sợ lừng sát thúc tội danh nói, vậy vĩnh viễn nhạc để đã sớm xong đời rồi. Nếu là ta, ta sẽ dưới chỉ." gặp được đỏ thăm lệ, cách sát vật luận. Ai có thể sát đỏ thăm lệ, cho hãn hai vạn hai hoàng kim." kể từ đó, người trong thiên hạ đều cùng cùng hãn là địch, hãn muốn nghĩ bất tử cũng không thành rồi. Điềm Nữ, người xem ta nói đích thế nào đây?"

Điềm Nữ nghe được há to miệng, thật muốn không đến Tiểu Ngưu còn có như vậy độc đáo đích giải thích. Nàng nói: "Nếu cho người sinh tại đế vương nhà nói, người nhất định sẽ lại trở thành hoàng đế đích."

Tiểu Ngưu hắc hắc nở nụ cười, nói: "Ta Tiểu Ngưu hay là thích qua bây giờ đích cuộc sống. Bọn họ tất cả đều là vô dụng đích thư sinh." Hãn nói

này chuyện xưa, chủ yếu là công kích Tiểu Tụ đích người trong lòng.

Thời điểm này, chỉ nghe cánh cửa một [hưởng|vang], một thanh âm nói: "Trà đến đây." Cánh cửa khai sau khi, đi vào một người đến.

Này người bưng trà bàn, trên cạnh bày đặt hai chén trà. Nàng nên vốn là một nha hoàn mới đúng, nhưng là đang Tiểu Ngưu bắt gặp nàng đích mặt khi, không khỏi kinh hãi. Chỉ thấy nàng buông trà bàn sau khi, quay về phía Tiểu Ngưu mỉm cười. Này người mặt bạch, cao ngực, eo nhỏ, hai ánh mắt hắc phát sáng phát sáng đích, một bộ [diệc|cũng] hỉ [diệc|cũng] sân đích hình dáng. Xem nàng tết một tạp đề đích hình dáng, Tiểu Ngưu cũng không dám nhận thức rồi. Hắn thầm nói: "Nàng khi nào chạy đến nhà của ta đến đây?" Tiểu Ngưu không khỏi đứng lên kinh hô:

"Mộ Dung Mỹ, người như thế nào sẽ ở người này?" Nguyên lai bưng trà đích người, đúng là Bắc Hải La Sát Mộ Dung Mỹ.

Mộ Dung Mỹ nói: "Ta đều cũng đến đây vài ngày rồi, không tin, người hỏi Điềm Nữu."

Điềm Nữu vui vẻ mà cười, tiến lên lôi kéo Mộ Dung Mỹ đích tay, nói: "Mộ Dung Mỹ tỷ tỷ đến đây có vài ngày rồi.

Nàng đích bản lĩnh thật tốt, nàng hoàn lại đáp ứng dạy ta công phu rồi."

Mộ Dung Mỹ đối với Điềm Nữu nói: "Chỉ cần người nguyện ý học, ta phải nguyện ý dạy à."

Gặp hai nàng ở chung được giống như tỷ muội bình thường, Tiểu Ngưu trong lòng an tâm một chút. Nhưng hắn lại muốn: "Nàng vô duyên vô cớ mà tới nhà của ta khẳng định có sự tình, sẽ không là muốn đối với nhà của ta trong bất lợi ba?" Chỉ là thấy đến Mộ Dung Mỹ cười đến bộ dáng hạnh phúc, liệu muốn nghĩ cũng sẽ không có chuyện như vậy nhân.

Tiểu Ngưu hỏi: "Năm qua tìm ta, nhất định có cái gì chuyện quan trọng ba?"

Mộ Dung Mỹ hỏi ngược lại: "Không có chuyện sẽ không có thể tìm người sao?"

Tiểu Ngưu mỉm cười nói: "Đương nhiên có thể rồi. doc truyện tại . Như thế nào người hoàn lại tết trừ tạp dề?"

Mộ Dung Mỹ hồi đáp: "Mấy ngày nay nhàn rồi không có việc gì, ta đang ở cùng Điem Nữu học tập nấu cơm đây."

Vừa nghe lời này, Tiểu Ngưu không khỏi cười ra khỏi tiếng xé gió, nói: "Ta không có nghe sai ba?" Thử nghĩ, nàng một kiều sinh quán dưỡng công chúa dường như Đại tiểu thư, bị người nhà hầu hạ quán rồi, lạnh không đành đích học tập làm phở, này không phải phi thường tốt cười sao?

Mộ Dung Mỹ trắng bệch Tiểu Ngưu liếc mắt, nói: "Này có cái gì tò mò kì quái đích? Ta này hai tay chẳng lẽ ngoại trừ đánh đánh giết giết, sẽ không có thể làm cơm sao? Người trước ném thử ta gạt đích trà thế nào."

Tiểu Ngưu chăm chú mà nhìn nàng phải mắt, mới ngồi xuống bưng trà nhấm nháp. Vừa quất chích dưới, nghĩ thấy hương vị còn có thể, bèn nói: "Người trước kia không có gạt qua trà sao?"

Mộ Dung Mỹ nói: "Vốn là à, phải cả mặc quần áo đều có người hầu hạ. Người nói, hương vị thế nào?"

Tiểu Ngưu đứng đắn mà hồi đáp: "Còn có thể uống."

Lời vừa nói ra, Điem Nữu nở nụ cười, nói: "Tiểu Ngưu ca, người thực sẽ không nói, người như vậy vừa nói, Mộ Dung Mỹ tỷ tỷ sẽ lại thích nghe sao?" Lại nhìn Mộ Dung Mỹ, quả nhiên vốn là cổ má trứng mắt đích, mất hứng rồi.

Điềm Nữu biết Mộ Dung Mỹ cùng Tiểu Ngưu có một chút chuyện riêng tư muốn nói, nói nói: "Ta đi phòng bếp làm việc rồi, các người trước nói chuyện ba." Nói chuyện, nhẹ tay nhẹ chân mà đi rồi.

Điềm Nữu vừa đi, Mộ Dung Mỹ nói: "Tiểu Ngưu, người hảo bản lĩnh à, nguyên lai trong nhà đã có phu nhân rồi."

Lời này trong rõ ràng hàm chứa dấm chua vị.

Tiểu Ngưu cười, nói: "Không thể xem như phu nhân, chúng ta còn không có thành thân đây."

Mộ Dung Mỹ hừ nói: "Coi là không có thành thân, đã nhất định là dùng qua."

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, lôi kéo tay nàng, nói: "Lời này nghe đứng lên thật khó nghe. [chiếu|theo] của người nói, người không phải cũng bị ta dùng qua?"

Mộ Dung Mỹ vỗ Tiểu Ngưu đích tay, sắc giọng: "Người rất phong lưu, để ý bị nữ nhân cấp cho hận chết à."

Tiểu Ngưu rất tiêu sái mà cười nói: "Theo ta tốt đấy cô nương, đều là yêu ta đích, kể cả người à!"

Mộ Dung Mỹ hoành rồi hăn liếc mắt, nói: "Lão vương bán qua, tự bán khoe khoang."

Tiểu Ngưu một tay lấy nàng kéo vào trong lòng, nhẹ giọng hỏi: "Người tới nhà của ta, nhất định có chuyện gì ba?"

Mộ Dung Mỹ tựa ở Tiểu Ngưu đích trong lòng, cảm giác thật sự thoải mái, nói: "Ta nghe nói ma đao bị Xông Hư này lỗ mũi trâu đoạt đi, cũng rất

lo lắng người. Lại nghe nói người cùng Đàm Nguyệt Ảnh không rõ không bạch đích, phải sốt ruột rồi, phải đi theo phụ thân đi ra rồi."

Tiểu Ngưu ôi rồi một tiếng, nói: "Phụ thân người đã đến đây sao? Hắc ở nơi nào? Đã ở phòng bếp học nấu cơm?"

Mộ Dung Mỹ tại Tiểu Ngưu đích trên đầu bắn một chút, nói: "Cha ta người như vậy sẽ đi nấu cơm sao? Hắc từ thành danh sau này, sẽ thấy cũng không có trải qua kia sống. Hắc bây giờ ở thành Hàng Châu trong."

Tiểu Ngưu hỏi: "Hắc đang làm cái gì?"

Mộ Dung Mỹ hồi đáp: "Hắc đang chờ gặp người đây."

Tiểu Ngưu a rồi một tiếng, vội hỏi nói: "Hắc chờ gặp ta? Khẳng định có đại sự rồi."

Mộ Dung Mỹ ừ, nói: "Đó là đương nhiên, hắc lão nhân gia nhưng là không dễ dàng đi gặp một người, người xem hắc đối với người có bao nhiêu sao xem trọng."

Tiểu Ngưu hỏi: "Đến tột cùng có chuyện gì, có thể làm phiền hắc đích đại giá?"

Mộ Dung Mỹ nháy đôi mắt đẹp, nói: "Người không phải một người thông minh sao, người đoán đoán xem."

Tiểu Ngưu gật gật đầu, chỉ một tay tại Mộ Dung Mỹ đích trên thân vuốt. Mộ Dung Mỹ đưa hắc đích ma thủ đánh điệu, hừ nói:

"Đây chính là nhà người, vạn nhất làm cho người ta thấy rồi bất hảo, mau đoán ba."

Tiểu Ngưu suy nghĩ trong chốc lát, nói: "Có phải là tà phái cùng chánh đạo vừa muốn khởi xung đột rồi?"

Mộ Dung Mỹ lắc đầu nói: "Tạm thời thật không có."

Tiểu Ngưu lại vừa đoán, nói: "Kia nhất định là phụ thân người tìm không thấy đối thủ, nhớ tới rồi ta, cần theo ta luận bàn?"

Mộ Dung Mỹ cười, nói: "Cha ta đích đầu óc lại vừa không có bệnh, cần luận bàn nói, đã nhất định là đi tìm Xông Hư."

Tiểu Ngưu nói: "Có đôi khi ta thật sự là không rõ, vì cái gì các người tà phái chung quy thích tìm Xông Hư đích phiến toái, mà không tìm người khác đích phiến toái đây?"

Mộ Dung Mỹ mặt tức giận khí, nói: "Kia còn dùng hỏi sao? Đúng là bởi vì Xông Hư người này vốn là một nguy quân tử, biểu hiện ra không mất lòng nhau, trên thực tế một có cơ hội đã nghĩ đối với chúng ta xuống tay. Trước kia đích tranh chấp, không hề ít quay về đều là hấn khiến cho đích. Gần nhất lúc này ít nhiều người, nói cách khác, chúng ta tà phái vừa muốn đã bị tổn thất rồi."

Tiểu Ngưu mỉm cười nói: "Kia ngã không có gì, chỉ là Xông Hư phải biết rằng việc này là ta làm, nhất định sẽ lại theo ta tính sổ."

Mộ Dung Mỹ nói: "Bây giờ hấn lại vừa thành rồi sư phụ người, hấn giống như là của người phụ thân giống nhau, cho dù là biết rồi, cũng sẽ không với người so đo đích."

Tiểu Ngưu lắc đầu nói: "Đúng vậy à."

Mộ Dung Mỹ nói: "Người tiếp theo đoán à, ta nghĩ biết người đầu óc có bao nhiêu thông minh."

Tiểu Ngưu nghĩ tới nghĩ lui, rốt cục nghĩ ra được một chính mình cho rằng chính xác đích. Chỉ nghe hấn nói: "Ta nghĩ à, nhất định là của người tuổi càng lúc càng lớn, luôn xuất giá không ra tới, phụ thân người sợ người

thừa lại ở nhà, đã nghĩ nổi lên ta, để cho ta cười người, hảo [xóa|bỏ đi] hẳn một khối tâm bệnh."

Vừa nghe lời này, Mộ Dung Mỹ thân thủ phải [ngắt|nhéo] Tiểu Ngưu đích cái lỗ tai một cái, mắng: "Chỉ do thói lăm, ta như thế nào sẽ lại không ai cần đây? Người nếu muốn thử xem nói, ta có thể tại gần nhất đích thời gian bên trong, cho người mang nhiều nhất đích nón xanh (Cắm sừng!)."

Tiểu Ngưu vội vàng cầu xin tha thứ, nói: "Tiểu mỹ à, hay nói giỡn đích, không nên tưởng thiệt." Hẳn trong lòng nhưng lại đang nói:

"Này mấy mỹ nữ cũng không [dễ chọc|trêu] à, đều cũng như vậy yêu động thủ. Tiểu Thiên yêu chửi mắng, yêu thân thủ. Sư tử mặc dù không thương chửi mắng, nhưng thích đối với ta động thủ động cước, một không cẩn thận, sẽ thành rồi thương hoạn. Mà này Mộ Dung Mỹ à, hung hãn khí, một chút không thể so Tiểu Thiên kém, này hai cùng một chỗ, khẳng định có thể trở thành bạn tốt, hảo tỷ muội."

Mộ Dung Mỹ buông...Ra hẳn đích cái lỗ tai, từ hẳn đích trong lòng đứng lên, dừng ở Tiểu Ngưu, nói: "Thành thật với người nói đi, cha ta tìm người hay là vì võ lâm đại sự. Hẳn nghe nói ma đao tới Xông Hư đích trong tay sau khi, phải cho rằng việc lớn không tốt. Hẳn nói, y Xông Hư đích tính tình, hẳn nhất định sẽ lại nháo gặp chuyện không may đến. Ma đao tại hẳn trong tay, thật sự là một mối họa. Hẳn với người muốn nghĩ đích giống nhau, đã hy vọng chánh đạo cùng tà phái có thể hữu hảo ở chung, mà không phải tình đồng nước lửa."

Tiểu Ngưu trên mặt lộ ra kính nể tình, nói: "Này tam đại ma vương trong, ngã kể ra phụ thân người nhất có hiệp nghĩa chi tâm. Chỉ là như thế nào giải quyết vấn đề này, lòng ta trong cũng không có phổ, thật muốn nghe một chút hẳn ý kiến. Ta nghĩ lấy hẳn đích kinh nghiệm cùng ý nghĩ, nhất định có tốt đấy giải thích. Hẳn ở nơi nào? Ta rất muốn đi thấy hẳn."

Mộ Dung Mỹ nói: "Hôm nay người mới vừa trở về, còn muốn cùng trong nhà hảo hảo tự tự đây, chờ ngày mai ba. Ngày mai tìm một thời gian, ta mang người đi gặp hân, hân nhìn thấy người, nhất định thật cao hứng."

Tiểu Ngưu nói: "Người đã biết ta trở lại Lao Sơn phái, chẳng lẽ người sẽ không sợ ta sẽ đối phó các người tà phái?"

Mộ Dung Mỹ cười cười, nói: "Cha ta hiểu được một chút tương mặt học. Hân nói, người này không người nào nói gia nhập môn phái nào, người đều là một có nguyên tắc, có lương tâm, có thể tín nhiệm đích người."

Tiểu Ngưu nghe được trong lòng ấm áp như xuân, thầm nói: "Thật sự là khó được à, chính mình tại tà phái còn có tri âm đây."

Hân hỏi: "Vậy còn người, người nghĩ như thế nào?"

Mộ Dung Mỹ hồi đáp: "Ta cũng không có ta phụ thân [nghĩ đến|hiểu] nhiều như vậy. Ta là mặc kệ người là môn phái nào, ta chỉ cần người rất tốt với ta. Hôm nay, ta đã quản không được người có bao nhiêu nữ nhân, ta chỉ yêu cầu người trong lòng có ta là đủ rồi." Nói đến người này, Mộ Dung Mỹ đích đôi mắt đẹp trong lại có rồi lệ quang.

Tiểu Ngưu nhìn cảm động, nói: "Thật sự là thực xin lỗi người, ta dùng tình không chuyên, lẽ ra, ta nên chích cười người một đích."

Mộ Dung Mỹ cười, nói: "Coi như hết, nói mấy cái này còn có cái gì xử dụng đây? Người hay là rất muốn muốn nghĩ như thế nào hóa giải lưỡng đạo đích cừu hận cùng mâu thuẫn ba. Nếu người có thể làm đến nói, người nhất định sẽ lại trở thành chính tà lưỡng đạo đều cũng kính ngưỡng đích đại nhân vật."

Tiểu Ngưu hắc hắc vừa cười vừa nói: "Đang đại nhân vật phải thôi đi, chỉ cần mọi người không chia vào ta đích lưỡng chử mảng ta là đến nơi."

Mộ Dung Mỹ thâm tình mà nhìn nàng, nói: "Ta tin tưởng ngươi là có cái kia năng lực đích. Nam nhân thôi, phải thành tựu người khác không thể thành tựu đích nghiệp lớn, loại này nghiệp lớn ta nghĩ làm, chỉ là làm không thành."

Tiểu Ngưu nói: "Vấn đề này được từ từ sẽ đến, cấp bách không được đích. Được rồi, ngươi buổi tối ở nơi nào ngủ à?"

Mộ Dung Mỹ hồi đáp: "Mấy ngày nay ta đều là cùng Tiểu Tụ lập tức ngủ, nàng bây giờ không ở nhà, ta phải một người rồi."

Tiểu Ngưu ôi rồi một tiếng, nói: "Thật sự là khó được, ngươi theo ta trong nhà người ở chung được tốt như vậy. Xem ra ngươi nhất định rồi là của ta phu nhân rồi. Được, đêm nay ngươi tới ta trong phòng ngủ đi, chúng ta hảo hảo nhạc một nhạc." Nói chuyện, trên mặt che kín rồi không có hảo ý đích nụ cười.

Mộ Dung Mỹ đang muốn mắng hăn hai câu, lúc này, Điềm Nữu đích thanh âm bên ngoài cạnh vang lên: "Tiểu Ngưu ca, lão gia đã trở lại."

Tiểu Ngưu trong lòng nóng lên, nói: "Biết rồi." Nói chuyện, phải hướng ra phía ngoài đi đến. Đối với này phụ thân, hăn đã không hề có cái gì câu oán hận rồi.

MA ĐẠO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 114: Ban Đêm Mật Sẽ Lại

Một mở cửa, chỉ thấy hắc phụ thân Ngụy Trung Bảo đã đứng ở cửa. Tiểu Ngưu nhìn thấy hắc kinh hi đích nụ cười, cùng với rưng rưng đích ánh mắt, trong lòng không khỏi đau xót, kêu lên: "Phụ thân, ta trở về nhìn người rồi."

Ngụy Trung Bảo môi giật giật, mắng: "Hỗn tiểu tử, người chết đi nơi nào rồi? Người sẽ không đem người phụ thân đều cũng đã quên ba?"

Tiểu Ngưu tiến lên giữ chặt Ngụy Trung Bảo đích tay, nói: "Phụ thân, không thể nào. Bất luận ta ở nơi nào, cho dù là năm mơ đích thời điểm, ta đều cũng suy nghĩ người, muốn nghĩ kế mẫu, muốn nghĩ Tiểu Tụ, còn có nhà chúng ta đích hiệu thuốc đây."

Ngụy Trung Bảo nghe xong mặt mày hớn hờ, nghiêng rồi hắc liếc mắt, nói: "Tiểu Ngưu, người muốn nghĩ ta là giả, muốn nghĩ kế thừa ta đích tài sản mới là thật đích ba? Ta với người nói, người nếu không không chịu thua kém, ta đã có thể đem này tài sản đều cũng cấp cho Tiểu Tụ."

Tiểu Ngưu cố ý giả ra một bộ khổ dạng, nói: "Phụ thân, người sẽ không như vậy bất công ba." Nói chuyện, lôi kéo hắc phụ thân đích tay, đang vào phòng, cũng ngồi ở hai thanh ghế trên.

Thời điểm này, Tiểu Ngưu mới phát hiện Mộ Dung Mỹ không thấy rồi. Rất hiển nhiên, nàng cũng là một biết thú đích người, biết thời điểm này bọn họ cần phải một chỗ, không nghĩ có người quấy rầy.

Lâu như vậy không thấy, phụ tử hai tâm tình đều cũng thật sự kích động. Ngụy Trung Bảo hí mắt đánh giá đứa con, nhìn nửa ngày mới nói nói: "Tiểu Ngưu à, người càng dài càng anh tuấn rồi, tuổi cũng không nhỏ rồi, nên cho người xử lý hôn sự rồi."

Tiểu Ngưu lắc đầu nói: "Phụ thân, ta mới nhiều cỡ nào à, không vội đích." Hắn nhìn kỹ rồi xem chính mình đích phụ thân, thấy hắn trên đầu đầu bạc [lại||vừa nhiều] rồi một ít, trên mặt nếp nhăn cũng nhiều rồi, mặt đã so với trước kia gầy một vòng. Tiểu Ngưu nói:

"Phụ thân, người hay là cùng trước kia giống nhau tuổi còn trẻ."

Ngụy Trung Bảo thở vắn than dài, nói: "Tiểu Ngưu, người không cần hống ta rồi, ta biết chính mình đã già."

Tiểu Ngưu nói: "Phụ thân, người mới nhiều cỡ nào à. Người cũng không lão, coi là lại cưới mấy tiểu thiếp cũng có thể ứng phó được đến."

Ngụy Trung Bảo nghe xong, cười mắng: "Đồ ranh con, người phụ thân nào có vậy phong lưu à! Lời nói thật với người nói đi, ta cùng Tiểu Tự nàng muội thành thân tới nay, sẽ không có đến bên ngoài đánh qua đã ăn. Mấy ngày hôm trước cùng một bạn tốt tới uống hoa rượu, hắn lưu nơi đây qua đêm rồi, ta nhưng lại đã trở lại."

Tiểu Ngưu lập tức khen ngợi nói: "Phụ thân người phẩm đức cao thượng, ra nước bùn mà bất nhiễm."

Ngụy Trung Bảo liên tục khoát tay, nói: "Căn bản không phải lúc này sự tình, ta còn không có vậy rất giỏi. Người phụ thân ta là lực bất tòng tâm nột! Có thể nam nhân tới cái chuôi...Này tuổi, đều là như vậy tử đích."

Tiểu Ngưu trát trát nhăn tình, nói: "Chúng ta nhưng là khai hiệu thuốc đích, phô trong có khi là hảo dược à, người có thể thích hợp ăn một ít, này đối với người là có chỗ tốt đích."

Ngụy Trung Bảo cười, nói: "Ăn cũng là ăn đích, nhưng cuối cùng vốn là năm tháng không buông tha người. Chỉ chớp mắt, người đều dài hơn như vậy cao rồi, mà Tiểu Tụ đã đã dính rồi hôn."

Tiểu Ngưu hỏi: "Tiểu Tụ dính thân như thế nào không có nói cho ta biết một tiếng?"

Ngụy Trung Bảo trừng mắt, nói: "Người giống thất con ngựa hoang đường như, chạy ra tới sẽ không có cá nhân ảnh, ai biết người đi rồi nơi nào? Ta nhưng thật ra thật muốn cho người giúp đỡ [nhìn|xem], [nhìn|xem] người này muội phu nhân phẩm, tài cán các phương diện thế nào."

Tiểu Ngưu chính sắc mà nói: "Ta nghe nói tương lai muội phu vốn là một vào sĩ. Đây không sai à, đang phù hợp Tiểu Tụ đích yêu cầu."

Ngụy Trung Bảo gật đầu nói: "Kia nhưng thật ra. Đó là một có công tên đích người, bất quá ta cùng hắn không có gì nói trò chuyện."

Tiểu Ngưu nở nụ cười, nói: "Người nói với hắn không lên nói đó là bình thường. Hắn một sách gốc tử, há mồm cầm miệng đích tứ thư ngũ kinh, chi hồ người đã đích, người hay là tránh xa một chút nhân thật là tốt. Nói cách khác, ta với người cũng sẽ không thể nói nói đích."

Ngụy Trung Bảo nói: "Mặc dù ta không thích sách gốc tử, nhưng người muội muội thích là tốt rồi."

Tiểu Ngưu ồ rồi một tiếng, nói: "Tiểu Tụ thích người đọc sách, này sẽ không có biện pháp rồi."

Ngụy Trung Bảo nhìn Tiểu Ngưu, cười cười, nói: "Tiểu Ngưu à, ta biết tâm tư của người. Ta cũng muốn qua để cho Tiểu Tụ cho người đang phu nhân, dù sao cũng không phải là thân huynh muội. Nhưng là người muội muội không thích người loại này loại hình đích, phụ thân cũng không tài cán vì lực. Ta từng phải việc này với người kế mẫu nói qua đích."

Tiểu Ngưu rất là khiếp sợ, nói: "Mụ nàg nói thế nào?"

Ngụy Trung Bảo nói: "Mẹ người nàg nói, các người hai không thích hợp."

Tiểu Ngưu tâm cảnh âm đạm, nói: "Có thể nàg đối với ta còn là có thành kiến ba."

Ngụy Trung Bảo vỗ nhẹ nhẹ Tiểu Ngưu đích bả vai, nói: "Tiểu Ngưu, thấy đủ người dài nhạc. Người bây giờ cũng có thể thấy đủ rồi, có hai cô nương muốn gả cho người, người có thể sánh bằng phụ thân có diễm phúc à! Diễm Nữu vốn là tốt cô nương, chất phác, kiên định, này mới tới đích Mộ Dung Mỹ cô nương cũng không sai, thật sự cần mẫn, thật sự có thể nói đích, chỉ cần bọn hã nguyện ý, phụ thân đồng ý người đem bọn hã đều cũng cưới vào cửa."

Tiểu Ngưu nghe xong cười, nói: "Cám ơn phụ thân." Thầm nói: "Phụ thân, ta ở bên ngoài đích nữ nhân hoàn lại [khá|rất nhiều], bọn hã không thể là xuất sắc nhất đích. Giống Nguyệt Ảnh, Nguyệt Lâm, Quận chúa, còn có Ngưu Lệ Hoa, bọn hã mới là nhất bồng đích."

Ngụy Trung Bảo cảm khái nói: "Chúng ta người đình không vượng, đến người này đồng lứa, thực nên nhiều một ít nữ nhân à."

Tiểu Ngưu tỏ vẻ nói: "Phụ thân, ta sẽ hết sức đích." Hỏi tiếp nói: "Ta nghe nói Tiểu Tự cùng cái kia sách gốc tử du ngoạn đi, không biết [đi nơi nào|đâu]?"

Ngụy Trung Bảo hồi đáp: "Bọn họ đi thiệu hưng. Vị này vào sĩ nói muốn đi xem sách thánh đích lan đình, còn có lục cái gì du qua đích trầm tròn."

Tiểu Ngưu nói: "Đó là lục du, tổng hướng đích đại thi nhân."

Ngụy Trung Bảo lắc đầu nói: "Mấy cái này người đọc sách thật sự là chưa xốt hủ, nói chuyện, công việc, đi đường, ý nghĩ, đều cũng cùng chúng ta không giống với."

Tiểu Ngưu cười nói: "Người ta là có học vấn đích người."

Ngụy Trung Bảo hít thở dài, nói: "Tiểu Ngưu, hôm nay người thật vất vả đã trở lại, phụ thân cần với người uống một chén. Ta đã phân phó phòng bếp chuẩn bị cho tốt rượu và thức ăn rồi, chờ người mụ trở về chúng ta phải ăn cơm." Tiểu Ngưu đáp ứng một tiếng.

* * * * * tới bầu trời tối đen trước, kế mẫu rất cục đã trở lại. Tiểu Ngưu vừa thấy, kế mẫu thật không có cái gì biến hóa, hay là phong thái mê người. Vun cao đích bộ ngực, phì tròn đích kiêu đồn, trắng noãn đích mặt, thành thực đích phong vận. Này làm cho Tiểu Ngưu quá cảm khái:

"Như vậy đích vưu vật rơi xuống phụ thân trong tay, có phải là có chút đáng tiếc rồi?"

Tiểu Ngưu đón nhận tới, nhanh chóng kêu mụ. Kế mẫu nhìn nhìn Tiểu Ngưu, nói: "Tiểu Ngưu, người lại vừa dài cao rồi, đã vốn là một đại nhân. Người ba mỗi ngày đều cũng tại nhớ kỹ người đây. Người đã trở lại, hẳn nhất định rất vui vẻ."

Tiểu Ngưu cười nói: "Hẳn không phiền ta đã cảm ơn trời đất rồi."

Sau đó ăn cơm. Trên bàn ngoại trừ ngụy nhà ba khẩu ở ngoài, còn có Đầm Nữu cùng Mộ Dung Mỹ. Nhìn thấy trước mắt đích tình cảnh, Ngụy Trung Bảo trong lòng thật cao hứng. Phu nhân, đứa con, con dâu đều cũng toàn bộ rồi, người này sinh cũng nên thấy đủ rồi. Tại trên bàn cơm, Tiểu Ngưu đơn giản mà nói một chút chính mình đích học nghiệp quá trình, cũng không có nói này làm cho người ta lo lắng chuyện.

Đứa con đích bản lĩnh càng lúc càng lớn, hơn nữa sẽ không bị người ăn hiếp rồi, Ngụy Trung Bảo yên tâm rồi, nói: "Sau này ai còn dám gây ra chúng ta, đều có Tiểu Ngưu bãi bình bọn họ."

Tiểu Ngưu đã hào khí bức người mà nói: "Ai dám gây ra chúng ta, ta nhất định đánh cho hằn bốn chân đi đường, so với chặt đứt sống lưng cốt đích con chó hoàn lại bị thảm."

Vừa nghe lời này, ba vị mỹ nữ đều cũng lộ ra nụ cười. Điềm Nữu cười đến ngậm súc, kể mẫu cười đến thân thiết, mà Mộ Dung Mỹ thì mang theo trào phúng đích ánh mắt quét Tiểu Ngưu hai mắt.

Sau khi ăn xong, Tiểu Ngưu đem Mộ Dung Mỹ kéo vào trong phòng, Mộ Dung Mỹ rất là bất mãn, nói: "Tiểu Ngưu, chú ý chút, cha người mẹ đều cũng nhìn thấy đây."

Tiểu Ngưu nhếch miệng cười nói: "Ta nhưng quản không được nhiều như vậy, ta cần người hôm nay buổi tối theo ta ngủ."

Mộ Dung Mỹ mặt bá mà đỏ, nàng rõ rằng này ngủ đích hàm ý, kia không thể là nhắm mắt phải ngủ chuyện, đang ngủ trước, tự nhiên cần lăn qua lăn lại một phen. Mặc dù nàng trong lòng vốn là rất nguyện ý đích, nhưng là tại Tiểu Ngưu nhà, nàng hay là có chút câu thúc. Nàng dám giết người phóng hỏa, có dũng khí cùng người liều mạng, nhưng để cho nàng [rỏ ràng|rành rành] mà ngủ thẳng Tiểu Ngưu trong phòng, nàng nhưng thật ra sợ.

Mộ Dung Mỹ lắc đầu nói: "Bất hảo. Ta sợ người ta chuyện cười."

Tiểu Ngưu nghĩ nghĩ, nói: "Như vậy đi, buổi tối ta trộm mà chui vào của người ỗ chặn tới, cam đoan ai đều cũng nhìn không thấy."

Mộ Dung Mỹ bị hằn cuốn lấy không có cách nào khác tử, ừ, mau bước rồi đi Tiểu Ngưu đích phòng, không biết làm gì đi.

Trong chốc lát, Điem Nữu khô hết sống tiến đến, cùng Tiểu Ngưu nói chuyện phiếm. Tiểu Ngưu thấy nàng so với trước nhiều hấp dẫn rồi, đã nghĩ, nếu ăn xong Mộ Dung Mỹ, lại ăn Điem Nữu, người này sinh phải thật đẹp rồi. Nếu có thể nói, hai người lập tức ăn, kia càng làm cho lòng người vừa lòng đủ à!

Tới ngủ đích thời điểm, đêm nay không có Nguyệt Ảnh, mà chung quanh đích ngọn đèn dầu đều cũng tắt.

Tiểu Ngưu lén lút đứng dậy ra cửa, đi tới Tiểu Tự đích trước cửa, nhẹ nhàng đẩy, cánh cửa bèn mở. Trong phòng hắc hồ hồ đích, Tiểu Ngưu học rồi một tiếng mèo kêu. Chỉ nghe Mộ Dung Mỹ hừ nói: "Ta ghét nhất bị miêu rồi, người còn không bằng học hai tiếng con chó kêu."

Tiếp theo [người|cái kia] thanh âm nói: "Ngụy công tử, ta chờ người một hồi lâu nhân rồi." Đó là một nam nhân đích thanh âm.

Nghe quen tai, nghĩ nghĩ, nhớ ra rồi, đây là Bắc Hải Băng Vương đích thanh âm. Hắn đến đây lúc nào?

Tiểu Ngưu trong bóng đêm cái gì đã nhìn không tới, lại hỏi: "Vốn là băng vương tiền bối sao?"

Kia thanh âm hồi đáp: "Là ta. Bắt đầu nên ngày mai gặp người đích, nhưng ta vội vã quay về bắc hải tới, mà ban ngày người cũng có rất nhiều sự tình muốn làm."

Tiểu Ngưu mỉm cười nói: "Cám ơn tiền bối đích thông cảm. Không biết tiền bối cần theo ta nói cái gì?"

Băng vương nói: "Ta nghĩ hỏi người, người có...Hay không nghĩ đến cái gì biện pháp, hóa giải chính tà lưỡng đạo đích cừ hận?"

Tiểu Ngưu thành thật hồi đáp: "Còn không có đây, tiền bối người đây?"

Băng vương hít sâu một hơi, nói: "Ta là suy nghĩ rất nhiều biện pháp, nhưng là đều cũng nghĩ thấy không thành thực. Đã như vậy, vậy ta nhờ vào người một sự kiện, Ngụy công tử."

Tiểu Ngưu nói: "Tiền bối mời nói."

Băng vương trầm ngâm trứ nói: "Xông Hư này người, chúng ta ba lão gia hỏa đối với hắc cũng không tín nhiệm, hắc tìm được ma đao, bước tiếp theo có lẽ có thể sẽ lại đối với chúng ta khởi xướng công kích, ta hy vọng người có thể ngăn cản hắc, ta thật sự không đành lòng lại nhìn gặp càng nhiều đích dòng máu người rồi."

Tiểu Ngưu nghe xong rất là cảm động, nói: "Ta sẽ hết sức đích."

Băng vương còn nói: "Chỉ cần một có cơ hội, phải đem ma đao đoạt lại, này đao không thích hợp ở lại hắc trong tay."

Tiểu Ngưu sáng khoái mà nói: "[đi|được]."

Băng vương nói: "Ta muốn nói nói phải nhiều như vậy rồi. Ta bây giờ đi rồi. Nữ nhi của ta rất thích người, người cần chiếu cố hảo nàng."

Mộ Dung Mỹ then thùng mà nói: "Cha, người đừng đi."

Băng vương nhẹ giọng cười nói: "Người trưởng thành, không cần ta rồi."

Tiểu Ngưu tỏ vẻ: "Ta nhất định chiếu cố hảo nàng."

Băng vương ừ, chỉ nghe cửa sổ rất nhỏ mà một [hưởng|vang], băng vương đã đi rồi. Tiểu Ngưu trong bóng đêm hưởng ở chỗ đi đến, hắc mở ra song cửa, muốn đem mê người đích mỹ nữ ôm vào trong ngực hưởng thụ.

Đang Tiểu Ngưu đích hai tay chạm được Mộ Dung Mỹ trên thân đích thời điểm, chỉ nghe nàng nhẹ giọng nở nụ cười. Người đã giống cá chạch giống nhau né tránh rồi. Tiểu Ngưu một bên lục lợi trứ tìm nàng, vừa nói nói: "Người nếu lại trốn nói, ta muốn đem ngọn nến đốt sáng lên."

Mộ Dung Mỹ nói: "Ta biết người muốn nghĩ cái gì, không phải là muốn chiếm ta đích tiện nghi. Được rồi, nhìn người kì quái đáng thương đích, đi thôi, đến cửa người trong phòng."

Tiểu Ngưu bị khiến cho lừa gạt rồi, nói: "Để làm chi cần lẩn qua lẩn lại đến, lại vừa lẩn qua lẩn lại tới đích?"

Mộ Dung Mỹ nhẹ giọng cười, nói: "Bởi vì ta thích à. Người đi không đi? Không đi bước đi ba, ta còn thật muốn giấc ngủ."

Tiểu Ngưu nghe nàng đáp ứng rồi, trong lòng dù sao cũng là cao hứng đích, nói: "Như thế nào có thể không đi? Tại ai đích ốc [đều được], chỉ cần có thể [âu yếm|vuốt ve]." Nói chuyện, bắt được rồi Mộ Dung Mỹ đích tay, đem nàng kéo đến chính mình đích trong phòng.

Đang hai người vào nhà khi, chỉ thấy Diêm Nữ đang ngồi ở trong phòng, ngồi ở bên cạnh bàn, quả đấm đơn vị má, một bộ xấu hổ mà ức đích hình dáng.

Tiểu Ngưu đột nhiên nhìn thấy nàng, không khỏi sửng sốt, hỏi: "Diêm Nữ, người như thế nào lại ở chỗ này?"

Diêm Nữ đứng dậy, nhỏ giọng nói: "Đều là Mộ Dung Mỹ tỷ tỷ đích chủ ý, vốn là nàng để cho ta tới nơi này đích."

Tiểu Ngưu buông...Ra Mộ Dung Mỹ đích tay, lấy khó hiểu đích ánh mắt nhìn thấy nàng. Mộ Dung Mỹ đem cánh cửa đóng hảo, sau đó đối với Tiểu Ngưu nói: "Ngươi Tiểu Ngưu, người không phải cần chiếm tiện nghi sao? Đã chúng ta đều là của người nữ nhân, ta đương nhiên không thể một mình

khóai hoạt. Ta đem Điềm Nữu ước đến, cũng là cho người chiếm tiện nghi đích. Ai, người như thế nào sẽ lại ngốc đến loại trình độ này đây? Nhìn không ra ta đích dụng ý."

Vừa nghe lời này, Tiểu Ngưu mừng rỡ, nói: "Ta thật sự là rất có phúc phần." Hắn đích ánh mắt tại hai nàng đích trên mặt quét tới quét lui, nghĩ thấy đều cũng thật sự mỹ đích, vốn là hai đóa phong thái khác nhau đích tiên hoa. Một như là thuần phác đích hoa lan, một cũng là chói mắt đích hoa hồng.

Tiểu Ngưu một trận tử đích lòng say, hỏi: "Hai vị mỹ nữ, các người ai trước đến đây?"

Điềm Nữu [tương đối|vừa phải] then thùng, nói: "Mộ Dung Mỹ tỷ tỷ vi đại, hơn nữa các người thân mật được sớm, người cùng Mộ Dung Mỹ tỷ tỷ trước đến đây đi."

Mộ Dung Mỹ nghe xong hì hì cười, hướng về phía Điềm Nữu một hé miệng, nói: "Điềm Nữu, ta đây đã có thể không khách khí rồi, ta đây trước hết chiếm hãn đích tiện nghi rồi."

Điềm Nữu nghe xong cũng cười rồi. Tiểu Ngưu thì nói: "Ta hoan nghênh các người chiếm ta đích tiện nghi, bất quá thôi, tiếng kêu không cần quá lớn, để ý đem ta phụ thân đưa tới, như vậy đã có thể bất hảo rồi. Lão nhân mặc dù yêu thương con hãn, nhưng là biểu hiện ra hãn hay là thật sự nói cánh cửa phong đích."

Điềm Nữu vội vàng nói: "Ta sẽ không la hoảng, cho nên Mộ Dung Mỹ tỷ tỷ, ta đã có thể không rõ ràng lắm rồi."

Mộ Dung Mỹ khiêu khích dường như nói: "Người không cho ta gọi là, ta càng muốn kêu, ta sẽ kêu được cho người cả nhà đều cũng nghe được, còn muốn làm cho cả Hàng Châu đều cũng nghe thấy, làm cho tất cả mọi

người biết, ngặt nhà thiếu gia có bao nhiêu sao phong lưu, còn không có thành thân cũng đã chiếm hai cô nương đích tiện nghi."

Tiểu Ngưu hắc hắc cười nói: "Không sợ xấu nói, người đã kêu ba, ta Tiểu Ngưu đáng sợ xấu."

Mộ Dung Mỹ châm chọc nói: "Ai kêu người da mặt dày đây? Người cần đích có dũng khí nhận thức đệ nhị nói, không ai có dũng khí nhận thức đệ nhất đích."

Tiểu Ngưu cười tùm tùm mà tiếp cận đi lên, giữ chặt Mộ Dung Mỹ đích tay, nói: "Tiểu mỹ à, không cần lại lãng phí thời gian rồi, xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng, chúng ta cái này động thủ đi!"

Mộ Dung Mỹ mặt phiếm đào hồng, nói: "Nói mấy câu phải lộ ra của người sắc lang tương rồi."

Tiểu Ngưu không hề nói nhiều, đem Mộ Dung Mỹ kéo, trước tiên ở trên mặt hôn đứng lên. Hân thân rất nhẹ, phảng phất gió nhẹ phất qua. Mà chỉ một tay thì tại Mộ Dung Mỹ kia đẹp hơn đích thân hình trên trèo đèo lội suối mà thăm dò trứ, như là cần đào móc cái gì bảo tàng dường như.

Dần dần mà, Mộ Dung Mỹ đích hô hấp thô lên, thở dốc đã nhanh hơn rồi, mặt trở nên đỏ bừng. Đang Tiểu Ngưu hôn tại nàng đích môi đỏ mọng trên khi, nàng đích cái mũi đã có hừ tiếng xé gió. Tiểu Ngưu giống ăn mì thực giống nhau dùng sức chiếm tiện nghi. Mộ Dung Mỹ đích nhiệt tình đã bay lên rồi, không khỏi hé miệng đến, phóng ra Tiểu Ngưu đích đầu lưỡi đi vào. Vì vậy, hai người đích đầu lưỡi chiến cùng một chỗ, thân được nồng nhiệt. Một bên đích Diêm Nữ thấy mặt đỏ [tim đập|trống ngực] đích, thăm nói: "Mộ Dung Mỹ tỷ tỷ có thể sánh bằng ta lãng nhiều hơn."

Lúc này, Mộ Dung Mỹ đích song chưởng ôm Tiểu Ngưu đích cổ, làm cho hai người đích miệng kết hợp được càng chặt một ít. Tiểu Ngưu đích hai tay thì đặt tại Mộ Dung Mỹ đích ngực trên, theo trứ hai vưu vật, khi nhẹ

khi trọng địa cầm lấy, nắm bắt, làm cho Mộ Dung Mỹ thỉnh thoảng phát ra đã bị tập kích bàn địch hừ tiếng xé gió.

Tiểu Ngưu cả thân mang theo sờ địch, thể xác và tinh thần sảng khoái. Hắn như là một chích tham lam địch miêu giống nhau, cần địch cũng không phải chỉ mấy cái này, hắn còn muốn ăn càng nhiều địch mỹ thực. Đang Tiểu Ngưu địch chỉ một tay xuống phía dưới khu đến Mộ Dung Mỹ địch hông gian khi, Mộ Dung Mỹ thân thể mềm mại chấn động.

Tiểu Ngưu địch tay lại vừa liên tục động rồi vài cái, Mộ Dung Mỹ địch thân thể mềm mại bèn run rẩy một không ngừng, như là bị ném tới rồi bằng lỗ thủng trong giống nhau.

Tiểu Ngưu địch tay tại nàng hạ thân khiêu khích trứ, làm cho Mộ Dung Mỹ địch nhiệt tình càng lên càng cao. Nàng rốt cục chịu không được rồi, đã sắp chỉ một tay thăm đi xuống, đi bắt Tiểu Ngưu địch nhục bồng. Lúc này địch nhục bồng đã đem quần đỉnh được lão Cao, trở thành lều vải rồi.

Mộ Dung Mỹ dùng sức cầm lấy hắn, như là muốn đem hắn cấp cho vỡ vụn rồi giống nhau. Trong lúc thời khắc, nàng địch đôi mắt đẹp mị lên, hô hấp dồn dập mà [hưởng|vang] trứ, bộ ngực lập tức một năm sắp, vòng eo có tiết tấu mà lắc lắc. Đây quả thực vốn là một tòa sắp phun ra địch núi lửa.

Tại không thể nhịn được nữa là lúc, Mộ Dung Mỹ một cái đẩy ra Tiểu Ngưu, hai mắt thủy lưng tròn mà nhìn Tiểu Ngưu, thở hào hển nói: "Tiểu Ngưu, có thể rồi, ta cần, ta cần..."

Tiểu Ngưu biết rõ [cố|còn hỏi] mà nói: "Tiểu mỹ, người nghĩ muốn cái gì? Vốn là bầu trời địch ngôi sao, Nguyệt Ảnh, hay là trên mặt đất địch tảng đá, tròn ngói à?" Hắn cố ý đùa nàng.

Mộ Dung Mỹ hoành rồi hắn liếc mắt, một trảo Tiểu Ngưu kia đứng thẳng địch thiết bồng, thấp giọng nói: "Ta cần hắn, ta cần hắn nhanh một chút tiến đến."

Bởi vì bất ngờ không kịp phòng ngự, Tiểu Ngưu [bị nắm|chộp] được có chút đau nhức, nhú mày nói: "Nhẹ một chút, đừng có bắt phá hủy, ta đời này phải chỉ vào hăn tìm chút hạnh phúc đây."

Mộ Dung Mỹ hừ nói: "Bắt phá hủy rất tốt, đỡ phải người hồng hạnh ra tường rồi."

Vừa nghe lời này, một bên đang xem cuộc chiến đích Diêm Nữ nhìn không được hì hì nở nụ cười. Tiểu Ngưu cũng cười rồi, nói: "Tiểu mỹ, người đã như vậy cần phải, người lão công ta đương nhiên sẽ lại ngôn nghe kể từ, rút đao tương trợ rồi." Nói chuyện, lời kéo Mộ Dung Mỹ đích tay, hướng bên giường đi đến.

Tới bên giường, Mộ Dung Mỹ lập tức động thủ thoát Tiểu Ngưu đích quần áo. Tiểu Ngưu thấy nàng như thế chu đáo, cũng không khách khí, trái lại hưởng thụ mỹ nữ đích phục vụ, hoàn lại đối với đứng ở không gần không xa đích Diêm Nữ nói: "Chuẩn bị cho tốt rồi, lập tức đến phiên người rồi."

Diêm Nữ ngượng ngùng mà cười, chỉ vào cánh cửa nói: "Xem trong chốc lát ta phải chạy rồi, ta nhưng chịu không được của người đập hư à."

Tiểu Ngưu tự thối nói: "Loại này đập hư, không biết thiên hạ có bao nhiêu mỹ nữ muốn cho như ta vậy đây." Đang khi nói chuyện Mộ Dung Mỹ đã gấp không thể chờ mà cầm quần áo rời khỏi trụ. Quần áo một không, Tiểu Ngưu kia căn đại thiết bống lập tức hiện ra ở hai nàng đích trước mắt. Đã lâu không thấy hăn, hăn giống như trở nên so với trước kia lớn hơn nữa [lâu|dài hơn] rồi.

Diêm Nữ thấy tâm hồn thiếu nữ [loạn|bậy] nhảy, hồi tưởng khởi chính mình cùng hăn đích trao đổi sử. doc truyện tại . Mà Mộ Dung Mỹ thì vui mừng mà vuốt hăn, nắm bắt hăn, lại vừa nắm hăn bộ chuẩn bị, nói: "Thứ này giỏi quá à, so với được với ta đích cánh tay dài quá."

Tiểu Ngưu đắc ý thật sự trứ thiết bỗng, nói: "Thích không? Tiểu mĩ, thích nói phải thân hân vài khẩu ba."

Mộ Dung Mĩ bạch liễu tha nhất nhãn nói: "Thối hò hết đích ta mới sẽ không thân đây. Đến, nhanh một chút cho ta chỉ ngựa."

Nói chuyện, Mộ Dung Mĩ bắt đầu cởi quần áo, kia thoát đích tốc độ so với cấp cho Tiểu Ngưu thoát khi còn muốn mau.

Đang quần áo thốn tẩn, một khối phấn trang ngọc thể đích mĩ thể tại Tiểu Ngưu trước mắt xuất hiện rồi. Tại hoa nển đích chiếu rọi dưới, song phong tròn trịa, anh đào phấn hồng. Eo nhỏ đùi ngọc, nhưng mao ngậm lộ. Lại nhìn Mộ Dung Mĩ đích mặt, xấu hổ mang theo hỉ đích, vô cùng động lòng người.

Cùng lúc đó, Tiểu Ngưu đã nghe thấy được một cổ khiến người xúc động đích mùi thơm, không cần phải nói, đương nhiên là từ Mộ Dung Mĩ trên thân truyền đến đích.

Tiểu Ngưu khó có thể khống chế chính mình đích xúc động, thấy miệng khô lưỡi khô. Không đợi hân động thủ, Mộ Dung Mĩ đã bắt được Tiểu Ngưu đích thiết bỗng, nói: "Của người đồ vật đều cũng ngạnh thành như vậy rồi, người còn chờ cái gì?" Nói chuyện, lôi kéo nhục bỗng.

Tiểu Ngưu hướng nàng cười, nói: "Tiểu mĩ, đến, chính mình nằm ở trên giường ba."

Mộ Dung Mĩ lắc đầu nói: "Ta không cần nằm ở trên giường, ta cần người ôm ta làm."

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Hảo, ta nhất định gọi người cảm thấy mĩ mãn đích." Nói chuyện, Tiểu Ngưu đến bên cạnh bàn đích một cái ghế trên ngồi xong. Mộ Dung Mĩ đã tiếp cận đi lên, một bên cười - quyến rũ trứ, một bên

theo trứ Tiểu Ngưu đích bả vai, hai chân một chút mà, hai chân một khom, đã khóa ngòi ở Tiểu Ngưu đích trên thân rồi.

Tiểu Ngưu vội vàng ôm lấy nàng đích kiều đồn, nhắc nhở nói: "Nhẹ một chút à, đừng có đem ta đích chân cấp cho ngòi chiết rồi."

Mộ Dung Mỹ cười nói: "Ngòi chiết rồi mới tốt, đỡ phải người đến bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, câu ba đáp bốn, làm cho người ta lo lắng." Nói chuyện, giầy dựa kiều đồn, làm cho chính mình đích lỗ nhỏ hướng nhục bồng đến gần. Tiểu Ngưu cảm thấy trên đùi một ẩm ướt, nguyên lai Mộ Dung Mỹ đã Nước chảy rồi.

Tại phải đắc thủ hỗ trợ đích dưới tình huống, Tiểu Ngưu thân thủ đem song phương đích bảo bối đối với hảo, Mộ Dung Mỹ một xoay kiều đồn, con gà trứng đại đích quy đầu đã để ở cái động khẩu. Song phương đồng loạt một dùng sức nhân, nhục bồng bèn đâm đi vào. Mộ Dung Mỹ chờ nhục bồng hoàn toàn đỉnh đến hoa tâm trên khi, mới hai hàng lông mày giãn ra, một bộ cảm thấy mỹ mãn đích hình dáng.

Tiểu Ngưu ôm nàng đích kiều đồn, giầy dựa nhục bồng, tại nàng đích trên mặt một thân, hỏi: "Thế nào, đại thiết bồng được không à?"

Mộ Dung Mỹ híp đôi mắt đẹp, thở gấp trứ nói: "Còn không có cảm nhận được đây, ai biết hẳn có phải là trong xem không còn dùng được?"

Tiểu Ngưu cười nói: "Phụ thân cho người chút lợi hại nếm thử, người không biết người lão công đích bản lĩnh cao bao nhiêu à!" Nói chuyện, hai tay đang cầm nàng đích kiều đồn, đem thiết bồng quất tới huyết khẩu, sau đó lại vừa mạnh đâm đến để. Xuyên vào được Mộ Dung Mỹ a rồi một tiếng, phi thường thoải mái.

Tiểu Ngưu liên tục như vậy [phạm|làm] hơn mười dưới, sáng được Mộ Dung Mỹ rên rỉ không ngừng, nói: "Như vậy coi như vốn là một nam nhân."

Tiểu Ngưu nghe xong buồn cười, nghĩ thầm rằng: "Hôm nay nếu không đem nàng chuẩn bị thư thái, ngã kêu nàng chuyện cười ta rồi." Vì vậy, nàng trụ nàng đích kiêu đồn, lực mạnh quất cằm, mỗi một dưới đều là lực lượng đích biểu hiện, mỗi một xuyên vào đều có xuyên thủng đích khí thế, xuyên vào được Mộ Dung Mỹ a a, ôi ôi, y y mà kêu một không ngừng. May mắn thanh âm chẳng phải đại, không cần lo lắng đem lão nhân đưa tới.

Mộ Dung Mỹ khoái hoạt rồi, Tiểu Ngưu đã đồng dạng khoái hoạt. Thử nghĩ, như vậy một ấm áp, nhiều thủy đích tiểu huyết, bao trứ nam nhân đích nhục bông tử, mở ra co rút lại trong lúc đó, tự nhiên sẽ lại làm nam nhân mỹ được muốn nghĩ một bản vi mau. Đương nhiên rồi, Tiểu Ngưu vốn là sẽ không bắn đích, bởi vì...Này chỉ là một mở đầu.

Bởi vì thoải mái, Mộ Dung Mỹ" Xướng khởi ca" Đến, xướng được mềm mại êm tai, xướng được rời xa người nhập vào thẳng, có thể đem Tiểu Ngưu đích hồn đều cũng cấp cho câu đi ra, mặc dù nàng bởi vì có điều cố kỵ, cũng không thể hoàn toàn mà lên tiếng ca xướng, biểu hiện ra chính mình đích toàn bộ thực lực.

Tiểu Ngưu hôn môi trứ nàng đích môi đỏ mọng, nói: "Tiểu mỹ à, không thể tưởng được người kêu được tốt như vậy nghe, sau này có thể luyện xướng rồi."

Mộ Dung Mỹ giãy dựa trứ vòng eo, làm cho thịt động hết sức mà [sự ma xát|đụng chạm] trứ nhục bông, ngoài miệng nói: "Ta mới không luyện xướng đây, ta mới không lo cái loại này dưới tiện đích ca nữ."

Tiểu Ngưu lắc đầu nói: "Không phải đang ca nữ, vốn là xướng cho ta một người nghe."

Mộ Dung Mỹ ừ, nói: "Này còn có thể cân nhắc." Tiếp theo còn nói thêm: "Tiểu Ngưu, có thể tới hay không chút càn mẫn liệt một ít đích? Ta rất nhớ người càn giống một nam nhân giống nhau khô ta." Nói đến phía

sau, thanh âm đã hình như có tự không có rồi, có thể thấy được ngưỡng ngừng chi tâm vẫn phải có.

Tiểu Ngưu nghe xong trong lòng ngửa ngửa đích, nói: "Tiểu mĩ nghĩ muốn cái gì lão công nhất định cấp cho đích. Được rồi, chúng ta phải mãnh liệt một ít, xem lão công như thế nào phục vụ người, đem người làm được kiếp sau đều muốn khi ta phu nhân."

Nói chuyện, Tiểu Ngưu đứng lên, cũng muốn cầu Mộ Dung Mỹ hai chân bàn tại hân đích trên lưng, song chưởng ôm lấy chính mình đích cổ. Mà Tiểu Ngưu thì ôm nàng đích kiều đồn, một bên đi, một bên khô, như là chu du các nước. Như vậy, Mộ Dung Mỹ tựa như hầu tử quả thụ giống nhau động ở Tiểu Ngưu đích trên thân, khô khởi sự tình khi, thân thể đều cũng tại trên diện rộng độ mà nhảy lên. Mà Tiểu Ngưu đã mĩ không thể nói, kia căn thiết bổng thủy chung cắm ở bên trong, vừa ra vừa vào, đều cũng tần lộ vẻ nam nhi hùng phong. Tiểu Ngưu đã cảm giác nàng đích thâm thủy đại lượng mà chảy tại chính mình đích thiết bổng, cũng tại chính mình đích trứng trứng trên giặt, ngẫu nhiên rơi xuống đất.

Vì cấp cho Mộ Dung Mỹ kích thích, Tiểu Ngưu đến một trung bình tấn ngồi chồm hồm đang thức, đem lực lượng vận tại bên hông, sau đó dùng sức mà khô nàng.

Mộ Dung Mỹ rên rĩ trứ, hoan hô trứ, bởi vì mỗi một dưới đều cũng tại hoa tâm đi lên một đánh, nàng đích mặt cười tràn ngập rồi khoái hoạt, thâm thủy đã chảy được càng nhiều rồi. Vì gia tăng niềm vui thú, Mộ Dung Mỹ hoàn lại buông...Ra hai tay, đến đây một song chưởng trụ mà, mà đùi ngọc vẫn bàn tại Tiểu Ngưu đích trên lưng, thân thể trở thành một cung kiều trạng, đến lúc này khiến cho nàng đích bộ ngực rất cao tủng, lỗ nhỏ càng đột ra.

Tiểu Ngưu nâng nàng đích kiều đồn, tiếp tục hữu lực mà khô trứ, nhưng thấy song phong giống bạch thỏ giống nhau mà nhảy lên trứ, động lòng

người cực kỳ. Hơn nữa có thể thấy hai người đích tính chất khí đích kết hợp. Kia thô lớn lên thiết bổng cảm ở phần nộn đích lỗ nhỏ trong, mỗi một lần đều muốn bên trong đích nộn thịt mang theo ra, mà cảm vào tới khi nộn thịt đã tùy theo mà vào. Kia huyết cạnh đích nhưng mao đã đã sớm ẩm ướt lâm lâm đích, lóe thủy hết. Theo hẳn đích động tác, Tiểu Ngưu rõ ràng nghe thấy kia quen thuộc đích phác kết phác kết tiếng xé gió rồi.

Này thanh âm, làm cho giao chiến đích song phương đều cũng cảm thấy kích thích.

Tiểu Ngưu mạnh mẽ hữu lực mà khô trứ, một bên quan sát trứ Mộ Dung Mỹ đích khuôn mặt cùng vú, một bên đùa nàng nói: "Của người thủy cũng không ít à, đem nhà của ta đích mà đều cũng chuẩn bị ẩm ướt rồi. Nếu ngày mai phụ thân hỏi đứng lên, ta chỉ [đâu có|không dám|đồng ý] là người nước tiểu đích rồi."

Mộ Dung Mỹ hừ nói: "Nói lung tung. Đến lúc đó ta nói là người chính mình lười, không đi mao vệ sinh, vì tình sự tình sẽ theo mà nước tiểu rồi."

Tiểu Ngưu cười nói: "Tốt lắm à, bất quá sẽ không biết nói ta phụ thân sẽ lại nghe ai đích." Nói chuyện, lại là vài nhớ dài đánh.

Hai người làm được sinh động, nồng nhiệt, đều cũng cảm giác được giao hoan đích niềm vui thú rồi. Mà lúc này đích Diễm Nữ thấy hai mắt đã trở nên thủy linh rồi, toàn thân nóng hầm hập đích, một loại bản năng đích dục vọng đã sớm ở trên người ục tích rồi. Vậy như là một cổ đại thủy bị trên đường chặn lại không được đi tới giống nhau, kia trong đó đích vội vàng cùng kịch liệt chỉ có thủy chính mình hiểu được rồi.

Nàng nhìn hai nhân giao hoan đích tư thái, nghe tiếng thở dốc, tiếng rên rỉ, tiếng hoan hô, còn có phía dưới đích phụ thân tiếng xé gió, phác kết phác kết tiếng xé gió, đều cũng khiến nàng đã bị mãnh liệt đích kích thích. Nàng mặc dù không có giống này lưỡng nữ giống nhau xông lên phía trước cầu

hoan, nhưng là nàng đích chỉ một tay đã đặt ở trước ngực vuốt ve. Nàng vốn là một bình thường đích cô nương, đương nhiên đã khát vọng đã bị sủng ái.

Mà Mộ Dung Mỹ đây, khoái hoạt được đôi mắt đẹp đều cũng nhắm lại rồi, gương môi đỏ mọng, cả suyễn mang theo kêu đích. Tiểu Ngưu khen ngợi nói:

"Tốt lắm, người rất có lực chiến đấu, thật sự là ta thật là tốt phu nhân, [kẹp|nách] được ta đều muốn bắt." Nói chuyện, lại vừa đem Mộ Dung Mỹ bế đứng lên, đi đến cái bàn trước, để cho thân thể của hắn nằm ở mặt trên, sau đó nâng lên hai chân, đặt ở đầu vai, lấy lớn hơn nữa đích lực lượng quất cầm.

Này nhất thức so với vừa rồi làm được mỗi khi lực, càng sâu chút ít, đã làm cho Mộ Dung Mỹ càng sáng. Nàng lăm bầm trứ nói: "Tiểu Ngưu, người thực mãnh à, chân tướng đầu đã thú."

Tiểu Ngưu đem thiết bổng rút ra, nói: "Cái này được rồi. Nam nhân giống dã thú, nữ nhân tài năng sáng một thấu."

Cúi đầu vừa thấy lỗ nhỏ, đã bị chống đỡ thành một cái vòng tròn hình, kia phần nộn hồng nhuận đích hình dáng, rất giống một đoá dĩnh đầy lộ châu đích hoa nhỏ, nam nhân vừa thấy không có không nghĩ làm, mà hoa nhỏ trên đích thủy sớm chảy tới rồi kiêu đồn trên.

Tiểu Ngưu cố ý nhìn thoáng qua nàng đích tiểu cúc hoa, nơi đây thiên hồng mà sạch sẽ, căng căng đích một vòng, cũng có rồi thủy hết.

Tiểu Ngưu cố ý đem thiết bổng tiến đến cúc tiêu tổn xúc rồi xúc, Mộ Dung Mỹ đích cúc hoa rút lui, sắc giọng: "Người còn muốn chạy cửa sau? Kia có thể không làm được, ta cũng không phải thích này nhất chiêu."

Tiểu Ngưu cười tủm tỉm mà nói: "Chờ người ngày nào đó nơi này ngựa ngựa rồi, chúng ta phải thử một chút."

Mộ Dung Mỹ lắc đầu nói: "Làm của người đầu to mộng ba, nhanh một chút xuyên vào huyết." Nói chuyện, [ngắt|nhéo] xoay thắt lưng, khiến cho nàng đích tiểu huyết đã động trứ, giống hô hấp bàn mà mở lui trứ, phảng phất là ở kêu gọi trứ Tiểu Ngưu đích lại quang lâm.

Tiểu Ngưu chưa chịu được này trần trụi đích hấp dẫn à? Nhục bỗng nhắm ngay cái động khẩu, phác kết một tiếng, lại vừa khô rớt cuộc rồi.

Mộ Dung Mỹ kêu lên: "Hảo oa, hảo oa, lúc này mới như là một người nam nhân."

Tiểu Ngưu ôm Mộ Dung Mỹ đích đùi điên cuồng xuyên vào không thôi, xuyên vào được nàng toàn thân [loạn|bậy] run rẩy, chỉ chốc lát sau mà bắt đầu" Nói hửu nói vượn" Rồi. Tiểu Ngưu biết nàng nhập vào cảnh rồi, phải càng thêm thật sự mà thật sự bỗng tiến quân. Ngẫu nhiên dừng lại, bắt bắt nàng đích vú, cảm giác một chút nơi đây đích co dãn.

Bởi vì kích động, Mộ Dung Mỹ kêu được dễ nghe, Tiểu Ngưu một hơi [phạm|làm] vài trăm dưới, rốt cục làm cho Mộ Dung Mỹ chịu không được kích thích, toàn thân động đất bàn mà run lên vài cái, bèn kêu lên: "Tiểu Ngưu, ta chết rồi, ta không được." Một cổ ả nước chảy rồi đi ra.

Tiểu Ngưu đem thiết bỗng thật sâu mà để tại sâu nhất chỗ, mỉm cười nói: "Người nên nghỉ ngơi trong chốc lát rồi, qua trong chốc lát còn phải phục vụ người đây." Nói chuyện, hắn đem ánh mắt chuyển tới Diễm Nữu trên thân. Chỉ thấy Diễm Nữu đang híp đôi mắt đẹp, thân thể mềm mại khẽ run trứ, một chích tay nhỏ bé đang ở phía dưới tự an ủi, kia chích tay nhỏ bé mò hảo triển miên, nóng quá tình à! Tiểu Ngưu biết Diễm Nữu đã rất cần phải rồi.

Tiểu Ngưu đem thiết bổng rút đi ra, chỉ nghe phác đích một tiếng, từ trong động chảy ra thiết nhiều thủy đến. Hắn lưu luyến mà nhìn nhìn, đã sắp Mộ Dung Mỹ ôm tới trên giường nghỉ ngơi. Sau đó đối với Điem Nữ cười, nói: "Điem Nữ, ta đã đến yêu thương một chút ngươi, ta lâu như vậy không ở nhà, ngươi nhất định muốn chết ta rồi ba!"

Điem Nữ vừa thấy Tiểu Ngưu kia ẩm ướt lâm lâm đích thiết bổng hướng nàng chút trứ đầu, trong lòng đại xấu hổ, nhỏ giọng nói: "Tiểu Ngưu ca, mắc cỡ chết người rồi, việc này ta mặc kệ rồi." Nói chuyện, xoay người muốn đi. Tiểu Ngưu tự nhiên biết đây là nàng đích nữ nhi nhà đích xấu hổ thái, chỉ là làm hình dáng thôi, đều không phải là thật sự còn muốn chạy.

Tiểu Ngưu vội vàng từ phía sau bắt lấy nàng, một tay ôm thắt lưng, một tay nắm nàng đích vú, tại nàng đích bên tai nói: "Để cho ta khô vài cái lại đi ba, ta còn không có sáng đủ đây." Nói chuyện, đem Điem Nữ ngồi chỗ cuối mà ôm lấy đến, cũng đặt ở trên giường, cùng Mộ Dung Mỹ nằm một song song.

Tiểu Ngưu nhìn quang trứ đích Mộ Dung Mỹ, nàng giống tiến vào mộng cảnh bình thường, nửa híp đôi mắt đẹp, nhẹ nhàng thở hào hển, còn không có hoàn toàn khôi phục bình tĩnh. Mà kia ngực bụng gian đích xinh đẹp, khiến người thán vi xem chỉ. Mà Điem Nữ đây, hoàn lại mặc một thân quần áo, mặt đã giống như hồng bầy. Kia xuân tình đã động, vừa then ý khó tới đích hình dáng, đã gọi người tim đập thành thịch.

Tiểu Ngưu đứng ở bên giường, thân thủ tại Điem Nữ đích trên thân vuốt ve. Sờ nàng đích bộ ngực, sờ nàng đích hạ thân, sờ nàng đích đùi, chỉ thấy Điem Nữ xoay thắt lưng vạt áo mông đích, thở gấp không ngừng, kia thủy lưng tròn đích đôi mắt đẹp tần hướng tới Tiểu Ngưu trên thân phiêu, có thể muốn gặp nàng đã rất cần phải rồi.

Tiểu Ngưu hai tay đặt tại nàng đích bộ ngực trên, cạnh chơi cạnh nói: "Điem Nữ à, vừa rồi ngươi đã thấy được, ngươi Mộ Dung Mỹ tỷ tỷ nhanh

cớ nào sống à, giống đang rồi thần tiên giống nhau, người là không phải cũng muốn như vậy à?"

Điềm Nữu dịu dàng nói: "Tiểu Ngưu ca, ta không nghĩ đích, ta chỉ là muốn cho người ôm lấy ta, hôn ta, đau ta."

Tiểu Ngưu xoa nàng đích vú, mỉm cười nói: "Điềm Nữu à, đã lâu không thấy rồi, của người vú so với trước kia lớn, nhất định là bởi vì muốn nghĩ ta mới chính mình [vụng trộm|tranh thủ] vân vân đích ba." Đây chỉ là Tiểu Ngưu lung tung nói đích, nào biết nói thật đúng là nói đúng. Điềm Nữu có khi nhớ lại Tiểu Ngưu cùng chính mình thật là tốt sự tình, cũng sẽ sờ sờ chính mình đích mẫn cảm giải đất đích.

Điềm Nữu vội vàng nói: "Nào có chuyện, ta không có, ta không có, vốn là hấn chính mình thành lớn đích."

Tiểu Ngưu ha ha cười, nói: "Có...Hay không sau này hỏi lại, bây giờ thôi, khiến cho Tiểu Ngưu ca hảo hảo mà thương người rồi." Nói chuyện, bắt đầu cấp cho Điềm Nữu cỡi quần áo. Điềm Nữu đã thật sự phối hợp, cho dù Tiểu Ngưu động thủ, tùy thời hoàn lại biến hóa tư thái, lấy thích hợp hấn đích động tác. Lúc này, nàng đích ánh mắt mi sao tất cả đều là xuân ý, nàng mặc dù không phải tuyệt đại giai nhân, không thể cùng vài vị đại mỹ nữ so sánh với, nhưng là tính dấu hiệu, có khác một loại [nông dân|người làng quê] đích thuần phác cùng thanh thuần, thuộc loại cái loại này càng phẩm càng động lòng người đích.

Đang áo ngoài [xóa|bỏ đi] khi, Tiểu Ngưu thấy rồi Điềm Nữu đích hồng cái yếm, mà hồng cái yếm không che khuất đích địa phương, đúng là Điềm Nữu đích nộn thịt rồi. Tiểu Ngưu hít sâu một hơi, nói: "Thơm quá à!" Nói chuyện, tại Điềm Nữu lộ ra đích trơ trụi trên vai hôn vài cái.

Điềm Nữu nhẹ giọng cười nói: "Kì quái ngựa đích."

Tiểu Ngưu ngẩng đầu, chú ý tới Diềm Nữu đích cái yếm trên tú trứ một đồ án, vốn là một béo búp bê cỡi một cái ngư, búp bê tuần tú đáng yêu. Tiểu Ngưu nháy ánh mắt, nói: "Diềm Nữu à, người mặc cái này cái yếm có phải là ám chỉ ta, người muốn nghĩ thay ta sinh một béo đứa con à?"

Diềm Nữu khoát tay nói: "Nào có chuyện, ta chỉ vốn là tùy tiện mặc đích."

Tiểu Ngưu hắc hắc cười, nói: "Sinh một phải sinh một ba, nữ nhân nào có không sinh hài tử đích?" Nói chuyện, đem Diềm Nữu đích cuối cùng một tầng quần áo đều cũng lấy rớt. Đến lúc này, Diềm Nữu đích lỏa thể đã ở trước mắt thể hiện rồi. Cùng Mộ Dung Mỹ đích lỏa thể đặt ở lập tức, thật sự là xuân hoa thu nguyệt, mỗi phong tình rồi.

Mộ Dung Mỹ đích lỏa thể trắng noãn, phát sáng lệ, tinh tế, thuộc loại thiên kim tiểu thư hình đích; mà Diềm Nữu đích thì khỏe đẹp, rắn chắc, cân xứng, hơn nữa Diềm Nữu đích mặt cười, cùng với hàm hậu đích nụ cười, khiến nàng đích phong tình không giống người thường.

Tiểu Ngưu nhìn động tâm, bèn tiếp cận tiến lên, kéo tay nàng đặt ở chính mình đích nhục bồng trên, cùng lúc đó, tham lam mà thưởng thức nàng đích lỏa thể. Nếu không chú ý khống chế được, không biết sẽ lại chảy nhiều ít nước miếng đây. Nam nhân đều có này nhược điểm, tại mỹ nữ trước mặt, đều không thể cự tuyệt hấp dẫn.

Tiểu Ngưu nhìn thấy trông mà thèm, phải thân thủ bắt nàng đích vú. Ánh sáng màu nhàn nhạt đích đầu vú, cùng với hở ra đích hình cầu, làm cho Tiểu Ngưu mở rộng tầm mắt. Hắn đem vú nắm, ngón tay căng thẳng buông lỏng, cảm thụ được nơi đây đích co giãn, dùng tốt ngón cái đùa nghịch trứ đầu vú, khiến cho Diềm Nữu lại vừa ngứa lại vừa tê dại đích. Nàng đem đại nhục bồng nắm ở trong tay, chậm rãi bộ chuẩn bị. Cái kia quy đầu lộ ra dữ tợn đích gương mặt, hơn nữa hoàn lại bay một tia mùi nhân, khiến nàng

đích tâm hồn thiếu nữ càng là khẩn trương mà bất an, lại vừa cất giấu vô hạn đích ngọt ngào.

Bởi vì Tiểu Ngưu còn không có bản, bởi vậy hắn càng khát vọng nhanh một chút nhập vào động. Vì vậy, chơi trong chốc lát vú sau khi, hắn bèn bò lên trên thuyền tới, tách ra Diễm Nữ đích hai chân, quan sát kia một chỗ huyết vị. Nàng đích lỗ nhỏ ánh sáng màu rất tốt, nhỏ nhắn xinh xắn linh lung. Nhưng mao chĩnh tề, như là tu chĩnh qua giống nhau. Nơi đây đã có lộ châu nhiều điểm rồi, hơn nữa kia hơi mỏng đích thịt phiền hấp động trứ, phảng phất là nhỏ miệng tại động đây.

Tiểu Ngưu nhìn cực kỳ thoả mãn, duỗi chỉ tại tiểu đậu đậu trên một chút, Diễm Nữ bèn hưng phấn mà a rồi một tiếng. Đang Tiểu Ngưu đem hai chỉ kẹp lấy nơi đây, hơn nữa xoay tròn cùng mát xa khi, Diễm Nữ phải nhận không được ôi ôi luôn miệng rồi, lộ ra vui vẻ cùng vui sướng.

Tiểu Ngưu thấy nàng dễ chịu, phải lại vừa đưa tay chỉ duỗi đến nàng đích trong động vuốt ve, khiến cho Diễm Nữ thân thể mềm mại giãy dụa như [xà|rắn], miệng nói: "Tiểu Ngưu ca, ta còn ngứa à, người vào đi, ta cần của người thứ." Nói chuyện, nàng song khữu tay [chống|chỏi] giường, dùng kỳ vọng mà nhiệt liệt đích ánh mắt nhìn Tiểu Ngưu.

Nhìn thấy chính mình âu yếm đích cô nương lẳng thành như vậy, Tiểu Ngưu tự nhiên sẽ không lại tra tấn nàng rồi. Hắn mỉm cười nói: "Hảo muội tử, ca ca cái này cho người chỉ ngứa, cho người khoái hoạt rồi." Nói chuyện, Tiểu Ngưu bò tại Diễm Nữ đích trên thân, đem kia thô ngạnh đích thiết bổng nhắm ngay Nước chảy chỗ, hướng tới trong phải xuyên vào.

Đang quy đầu đem cái động khẩu chống đỡ đại khi, Diễm Nữ a rồi hai tiếng, rất hiển nhiên, lâu lắm không có làm nàng đích lỗ nhỏ, có chút không thể đủ thích ứng, hơn nữa nàng đích lỗ nhỏ khai phát được cũng không đủ. Tiểu Ngưu bèn dùng ôn nhu đích công phu, thân thủ bắt nàng đích vú, cũng hôn môi nàng đích môi đỏ mọng. Diễm Nữ thật sự thích Tiểu Ngưu thân

nàng, chủ động đem đầu lưỡi vươn miệng đến, hai người đích đầu lưỡi bèn thân mật mà liếm trứ, liếm được vậy thâm tình, vậy ngọt ngào, nhiều ngày đích tương tư ý đầy đủ chính là biểu hiện đi ra rồi.

Bên kia đích Mộ Dung Mỹ ngồi dậy, gặp này tình hình, không phải không có ghen tuông mà nói: "Tiểu Ngưu à, người cũng thật bất công, thân nàng thân được vậy [động tình|xúc động|gợi tình|sinh lòng ái mộ], đối với ta sẽ không có tốt như vậy." Nói chuyện, tại Tiểu Ngưu đích kiều đồn trên vỗ nhẹ một chút.

Tiểu Ngưu đối với nàng cười, nói: "Không cho phép ghen, trong chốc lát mới đến phiên người đây." Nói chuyện, một dùng sức nhân, đem nhục bồng xuyên vào đến tận căn rồi. Kia giàu...Co dẫn đích lỗ nhỏ một bao trụ nhục bồng, phải sáng được Tiểu Ngưu hít sâu rồi mấy khí tức, hảo ấm, hảo chặt, thiệt nhiều thủy à! Bởi vì thoải mái, Tiểu Ngưu hoàn lại dừng lại trong chốc lát, tinh tế cảm thụ sau khi, mới chậm rãi quất xuyên vào. Vừa ra vừa vào đích, khoái cảm liên tiếp.

Điềm Nữ đã giống nhau, đại nhục bồng một phong phú thịt trong động, lập tức không ngứa rồi, giống như là bị [cong|quấy nhiễu] được rồi địa phương. Điềm Nữ nhẹ nhàng mà xoay thắt lưng, cầm lòng mà nói: "Tiểu Ngưu ca, của người đồ vật thực ngạnh à, đỉnh được ta sáng đến tâm rồi." Nàng đích trong ánh mắt tràn ngập rồi nữ nhân đích hạnh phúc.

Tiểu Ngưu thấy nàng hình dáng đẹp mắt, lại vừa vô hạn ôn nhu, trong lòng thống khoái, bèn nhanh hơn tốc độ, một chút xuống đất [phạm|làm] đứng lên. Mỗi một lần đều là dài ra dài nhập vào, nhiều lần đánh hoa tâm, rất nhanh phải làm cho Điềm Nữ kích động đi lên. Nàng đã theo Tiểu Ngưu đích tiết tấu thật sự trứ, lắc lắc, xoay tròn trứ, làm cho hai người đích bảo bối trao đổi được hơn mật thiết, hơn nghiêm phẩm, hơn đa dạng.

Vì có thể làm cho chính mình đích uy lực đại chút ít, Tiểu Ngưu song chương đơn vị tại nàng đích bả vai hai sườn, vận khí cho trên lưng, hồ hồ

có tiếng xé gió mà khô trứ, mỗi một dưới tựa hồ đều phải đem lỗ nhỏ xuyên vào mặc, mỗi một dưới đều cũng khiến cho giường bản rung động, khiến người lo lắng, này giường có thể hay không tán cái.

Tại Tiểu Ngưu đích xuyên vào chuẩn bị dưới, Diễm Nữ cảm nhận được rồi mất hồn đích khoái cảm. Nàng nheo lại đôi mắt đẹp, môi đỏ mọng khẽ nhếch, thở gấp không ngớt, đầu thỉnh thoảng lại vung động trứ, lỗ nhỏ thỉnh thoảng lại thật sự động trứ. Nàng đích vú nhoáng lên nhoáng lên đích, giống như cuộn sóng.

Nàng đích mặt cười đã như hồng quả táo rồi.

Tiểu Ngưu một bên hết sức phấn khởi mà khô nàng, một bên thưởng thức nàng [động tình|xúc động|gợi tình|sinh lòng ái mộ] đích hình dáng, không khỏi mà khen ngợi nói: "Diễm Nữ à, người bây giờ đích hình dáng thật là đẹp mắt, quả thực mỹ được ứa ra gạt à." Nói chuyện, đem nhục bồng tử lấy mẫu ngẫu nhiên huyết khẩu, liên tục chuyển động vài giới, mới phác kết một tiếng cắm vào tới.

Diễm Nữ mỉm cười nói: "Tiểu Ngưu ca, người sẽ lại đích cũng thật nhiều, Diễm Nữ theo người, đời này cũng không hối hận."

Tiểu Ngưu nghe xong dễ chịu, nói: "Người lời này ta thích nghe. Phải xông những lời này, ta sẽ chiếu cố người cả đời." Nói rồi, nhanh hơn tốc độ, vũ đại ba tiêu giống nhau, làm được Diễm Nữ đích rên rỉ biến thành rồi lẳng kêu, chỉ là kêu được chẳng phải thoải mái, nàng sợ để cho ngoài cửa đích ai nghe thấy.

Hai người làm được như keo như sơn, liên tục vô cùng, bên kia đích Mộ Dung Mỹ thấy, đã cảm nhận được một loại nhiệt tình. Nàng tiếp cận đi lên, quan sát trứ hai người đích kết hợp chỗ, hoàn lại thân thủ sờ sờ nhục bồng, nói: "Người này đồ vật thật sự là một trong báu vật a, [phạm|làm] đã nửa ngày, còn không có bắn."

Tiểu Ngưu đặc ý nói: "Dễ dàng như vậy bản nói, ta sẽ không kêu Tiểu Ngưu rồi." Nói chuyện, đem nhục bổng tử rút đi ra, hướng Mộ Dung Mỹ quơ quơ, nói: "Đến, liếm hai dưới ba."

Mộ Dung Mỹ hừ nói: "Vậy bản gì đó, ta mới sẽ không liếm đây." Nói chuyện, nằng thân thủ cấp cho cầm.

Trên cạnh lộ vẻ chất nhầy, nàng cũng không có ngại khí, mà là cười túm túm mà bộ chuẩn bị rồi vài cái, còn nói thêm: "Này [phá hư|hổng] thứ, không biết xuyên vào quá nhiều cô gái người?" Tại quy đầu trên sờ.

Tiểu Ngưu tê rần, nói: "Tiểu mỹ à, không cần niết phá hủy, nếu phá hủy nói, người sẽ hối hận cả đời đích." Nói chuyện, rút về nhục bổng, cũng không lấy tay hỗ trợ, chiếu Điem Nữu đích hạ thân một thật sự, bèn phác kết một chút tiến vào, lại một thật sự, phải đỉnh đến hoa tâm trên rồi.

Điem Nữu sợ Tiểu Ngưu lại rút ra tới, phải duỗi chân ôm lấy Tiểu Ngưu đích thắt lưng, ngoài miệng nói: "Tiểu Ngưu ca, người không ở nhà đích cuộc sống, ta rất nhớ người, người hảo hảo đau đau Điem Nữu ba."

Tiểu Ngưu nghe xong trong lòng ấm áp, nói: "Hảo, ta nhất định cho người sáng một đủ." Nói chuyện, kia căn nhục bổng tử lại vừa hoạt động đứng lên, lần lượt mà xuyên vào rốt cuộc, sáng được Điem Nữu toàn thân lộn xộn, đùi khúc giường, dâm thủy chảy thành rồi dòng suối nhỏ.

Bên kia đích Mộ Dung Mỹ thấy quen mắt, tiểu huyết đã ngưng rồi, phải vuốt Tiểu Ngưu [nhún|làm rung động] đích kiêu đồn nói: "Tiểu Ngưu, ta cũng muốn cần rồi."

Tiểu Ngưu một bên cầm, một bên hỏi: "Như thế nào lại vừa lẳng đi lên đây?"

Mộ Dung Mỹ vuốt rồi một mị nhãn, nói: "Ai kêu người ở trước mặt ta khô việc này rồi, người liên can ta thì có phản ứng."

Tiểu Ngưu cười nói: "Xem ra người hay là một lãg nữ à."

Mộ Dung Mỹ mẫn mặt đỏ bừng, nói: "Lãg nữ lại vừa làm sao vậy? Ta chỉ cùng nam nhân của chính mình khô, lại vừa chưa cùng người khác lãg."

Tiểu Ngưu thu trứ nàng, nói: "Lời này ta thích nghe. Đã có làm ý tứ, trước hết kiêu đồn nhếch lên đến đây đi, ta nghĩ như vậy phục vụ người."

Mộ Dung Mỹ khoát tay chặn lại, nói: "Bất hảo, kì quái khó coi đích."

Tiểu Ngưu cười hì hì nói: "Ta phải thích vậy khô, nếu người không muốn, ta phải cùng Điềm Nữu vậy [phạm|làm]."

Mộ Dung Mỹ hừ nói: "Thật sự là chịu không được người."

Không có biện pháp, Mộ Dung Mỹ chỉ phải nhếch lên rồi kiêu đồn, tại một bên chờ đợi. Nàng bày ra này tư thế sau khi, Tiểu Ngưu nhìn lên, thấy nàng song phong đã nâng đứng lên, đầu vú the the the đích, phi thường tốt xem. Vì có thể sớm một chút khô nàng, tựa như cấp bách phong mưa rào bàn mà khô trứ Điềm Nữu, một hơi [phạm|làm] mấy trăm dưới, Điềm Nữu rốt cục giơ kì đầu hàng rồi.

Bên này chiến sự một rồi, Tiểu Ngưu lập tức dời đi trận địa, quỳ đến Mộ Dung Mỹ đích phía sau, thật sự trứ thiết bổng, tại huyết khẩu [sự ma sát|đụng chạm] rồi vài cái sau khi, bèn kết một tiếng đâm đi vào. Đâm vào rất có lực, rất chuẩn xác, đâm vào Mộ Dung Mỹ đích kiêu đồn co rụt lại. Mộ Dung Mỹ quay đầu lại sẵn giọng: "Nhẹ một chút, Tiểu Ngưu, người cũng không nên đem ta cấp cho đâm đã chết."

Tiểu Ngưu sờ sờ nàng đích bạch kiêu đồn, chỉ cảm thấy quang hoa mà tinh tế, thầm nói: "Rốt cuộc tiểu thư đích thân thể đúng là không giống với à." Một bên khô trứ một bên vuốt, rất là cực kỳ thoả mãn. Mộ Dung Mỹ lại bị khô, đã rất phóng ra được mở.

Mặc dù này tư thế làm nàng không phải rất thích, nhưng nhục bồng xuyên vào huyết đích khoái hoạt khiến nàng đích ngượng ngùng cảm giác đã rất phai nhạt.

Tiểu Ngưu một hơi khô mấy trăm mười đến dưới, Mộ Dung Mỹ mừng rỡ cả hừ mang theo kêu, đã cố không lên có thể hay không làm cho người ta nghe thấy được.

Tiểu Ngưu thân thủ một trảo nàng đích vú, chà xát rồi trong chốc lát, [ngắt|nhéo] vài cái đầu vú, khen ngợi nói: "Tiểu mỹ à, người thật sự là một mỹ nữ, chẳng những lớn lên mỹ, lỗ nhỏ cũng tốt. Ta liên can người à, đã nghĩ vẫn khô đi xuống, cả đời không ngừng."

Mộ Dung Mỹ thở gấp trứ nói: "Người cũng không sợ mệt chết."

Tại mỹ nữ đích tiếng rên rỉ cùng lẫn tiếng kêu trong, Tiểu Ngưu muốn nghĩ không cạn kiệt toàn lực đó là không có khả năng đích. Hắn giống một đầu tần chức đích lão ngưu giống nhau, cần cù cày cấy trứ. Mà Mộ Dung Mỹ cũng không yếu thế, ra sức chống cự lại, rốt cục [hợp lại|liều mạng] một ngang tay.

Trong chốc lát, khôi phục nam trên nữ dưới đích tư thế. Hai người cơ hồ là cùng khi đạt tới rồi cao trào. Mộ Dung Mỹ đem Tiểu Ngưu ôm thật chặt đích, mà Tiểu Ngưu thì đem chính mình đích tinh hoa giống bắn tên bình thường bắn tới mỹ nữ đích lỗ nhỏ trong. Tại nơi một khắc, hai người thật có thể nói là khoái hoạt tự thân tiên rồi.

Trên giường im lặng rồi, Tiểu Ngưu ghé vào Mộ Dung Mỹ đích trên thân thở phì phò, hẳn mặc dù rất khoái nhạc, nhưng là cảm giác việc này vốn là một phí thể lực chuyện. Xem ra tất yếu đích thời điểm, còn phải dùng biện long căn hỗ trợ à! Đáng tiếc, kia căn thứ tốt để cho sư tử cấp cho không nhận. Nàng sẽ sợ ta cùng khác mỹ nữ [xăng bậy|làm ầu làm càng], nhưng là như vậy có thể quản được trụ ta sao? Ta Tiểu Ngưu không khó

những gì ngoại lực đã giống nhau có thể chinh phục mỹ nữ, trước mắt đúng là một ví dụ. Đêm nay, ít nhất không có bại bắc à!

Sau đó, Tiểu Ngưu từ Mộ Dung Mỹ trên thân xuống tới, nằm đến thân thể của hãn cạnh. Càng làm Điềm Nữu gọi tới, nằm đến chính mình đích một...Khác sườn. Như vậy, chính mình bèn [kẹp|nách] ở tại hai vị mỹ nữ trong lúc đó, trong lòng để ý rút lui nhiên vốn là rất đặc ý rồi. Hãn mỗi tay ôm một, nói: "Hai vị phu nhân, đều cũng mệt mỏi ba? Chúng ta nghỉ ngơi ba!"

Hai người không có ý kiến, vì vậy tức đặng, rất nhanh nhập vào mộng rồi. Mông lung trong, cảm giác được có người sờ chính mình đích thiết bỗng, trợn mắt vừa thấy, cái gì đều cũng nhìn không tới.

Tiểu Ngưu căn cứ kia ngọc thủ [chỗ|nơi] đích phương hướng, phán đoán ra khỏi đối phương, nói nói: "Tiểu mỹ à, như thế nào lại vừa tỉnh dậy đây?"

Mộ Dung Mỹ đích thanh âm tại trong bóng tối đặc biệt ôn nhu: "Tiểu Ngưu ca, ta phía dưới lại vừa ngủ rồi, người lại xuyên vào vài cái ba."

Tiểu Ngưu bất đắc dĩ nhưng lại không thể cự tuyệt, đành phải xoay người lên ngựa, lại thật sự phẫn đấu rồi. Hãn thầm nói: "Lúc này mới hai, chờ có một ngày bọn hãn đều cũng gom lại lập tức, để cho ta sủng ái khi, ta có lẽ sẽ lại giống Chư Cát Lượng giống nhau mệt chết à!

Uhm, được muốn nghĩ tốt biện pháp..."

MA ĐẠO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 115: Khó Quên Qua Bằng

Liên tiếp vài ngày, Tiểu Ngưu đều cũng bị vây bận rộn trạng thái. Ban ngày, hắn theo mỹ nữ du ngoạn, hoặc là cùng phụ thân đi ra ngoài ứng với thù.

Buổi tối, tự nhiên trộm mà khoái hoạt một phen rồi. Mỹ nữ ở nhà không hiểu được hưởng dụng, kia coi như cái gì nam nhân? Bọn họ thật là tốt sự tình, Tiểu Ngưu đoán phụ thân đã biết rồi, từ phụ thân có chút điệp bính đích trong ánh mắt có thể nhìn ra được đến.

Bất quá, hắn phụ thân cũng không có can thiệp, có lẽ hắn đã muốn nghĩ mở. Do trứ Tiểu Ngưu nháo ba. Vạn nhất đối với hắn quản được rất nghiêm rồi, tiểu tử này lại vừa sẽ lại lòng bàn chân dưới mặt mỡ chuồn mất đích. Như vậy nói, thật sự phạm không lên.

Hôm nay giữa trưa, phụ tử hai người từ bên ngoài nói hết kinh doanh trở về. Tiểu Ngưu nhớ tới Tiểu Tụ đến, lại hỏi: "Phụ thân, đều cũng vài ngày rồi, Tiểu Tụ cùng cái kia vào sĩ như thế nào còn không có trở về đây? Không phải làm cho người ta nhà cấp cho bắt cóc rồi ba?"

Ngụy Trung Bảo trừng mắt, quát: "Tiểu tử, không cần nói mò. Cái kia sách ngọc tử sẽ không làm như vậy đích. Ta xem cho ra đến, kia sách ngọc tử đích nhân phẩm cũng không [phá hư|hỏng] à."

Tiểu Ngưu cười, nói: "Ta cũng không có nguyên rửa Tiểu Tụ, chỉ là nghĩ thấy thời điểm này cũng có thể đã trở lại."

Ngụy Trung Bảo vỗ nhẹ đầu của hần, nói: "Vốn là à, theo thời gian tính toán cũng nên đã trở lại, như thế nào sẽ không gặp một cái bóng đây? Nên sẽ không theo người ta về nhà rồi ba?"

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Cũng không phải không có khả năng à." Trong lòng nhưng lại rất là sốt ruột. Hần tâm kêu: "Bất hảo à, nếu Tiểu Tụ cùng kia tiểu tử về nhà nói, kia tiểu tử có thể hay không một xúc động, phải chiếm Tiểu Tụ đích tiện nghi đây? Tiểu Tụ không thể là Tiểu Thiên cùng Mộ Dung Mỹ, nàng ngoại trừ có học vấn, sẽ lại tiết tử ở ngoài, cũng sẽ không vũ đao chuẩn bị bồng đích."

Tới ăn cơm đích thời điểm, kế mẫu đã vẽ mặt đích lo lắng. Không cần phải nói, là ở lo lắng ình đích nữ nhi, tại nàng nói chuyện trước, Mộ Dung Mỹ đệ nhất hướng ngưu nhà hai lão từ [đi|được]. Nàng nói nên trở về [nhìn|xem] rồi, chờ có rảnh khi lại đến hiếu thuận hai lão.

Tiểu Ngưu cha mẹ đối với Mộ Dung Mỹ ấn tượng không sai, luôn mãi giữ lại. Bất đắc dĩ Mộ Dung Mỹ tới ý đã định.

Tiểu Ngưu cười cười, nói: "Được rồi, ta đồng ý người đi, bất quá cũng đem ta cấp cho đã quên à."

Mộ Dung Mỹ cười nói: "Ta sẽ không quên rồi bá phụ bá mẫu đích." Nói chuyện, thâm tình mà nhìn nhìn Tiểu Ngưu. Tiểu Ngưu thầm nói: "Đi thì đi ba, dù sao ta chính mình ở nhà đã đợi không dài, dùng không bao lâu phải quay về Lao Sơn. Bản lĩnh còn không có học được nhà, chí lớn cũng không có thực hiện. Ta còn phải nhiều hơn thật sự à!"

Mộ Dung Mỹ sau khi nói xong, kế mẫu mới nói nói: "Lão gia à, Tiểu Tụ cùng vị hôn phu tới thiệu hưng, như thế nào đi có vài ngày rồi còn không có trở về đây? Sẽ không vốn là ra khỏi chuyện gì ba?" Làm mẫu thân, nàng tự nhiên là phi thường [lo lắng|thắc mắc] chính mình đích nữ mà rồi.

Ngụy Trung Bảo trong lòng cũng không có để, an ủi nói: "Có lẽ bọn họ bây giờ đang ở trở về đích trên đường đã nói không chừng, có lẽ ngày mai buổi sáng người vừa cảm giác tỉnh lại, nữ nhi trở về về đến nhà rồi."

Kế mẫu âm thầm cười, nói: "Chỉ mong là như thế này, chỉ là ta hữu mất thăng nhảy, chung quy sợ gặp chuyện không may à."

Ngụy Trung Bảo khoát tay chặn lại, nói: "Không sợ đích. Cho dù có chuyện gì, có Tiểu Ngưu ở nhà, đều cũng có thể bãi bình đích."

Mộ Dung Mỹ nghe xong, đã nói: "Vốn là à, bá mẫu, người để lại một trăm hai mươi một tâm ba. Có Tiểu Ngưu tại, thiên đại chuyện cũng không sợ. Tiểu tử này tinh giống như một con khỉ, người bình thường đều cũng quý bất quá hăn. Cho dù là hăn làm không được sự tình, hăn cũng có thể ra chút quý chủ ý."

Nghe xong lời này, kế mẫu hai hàng lông mày hơi triển, nhìn thoáng qua Tiểu Ngưu, nói: "Kia nhưng thật ra, nhà của chúng ta Tiểu Ngưu đích thật là quý kế đa đoan."

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, nói: "Các người đây là khen ngợi ta, hay là tổn hại ta? Đem ta so với thành hầu tử? Hầu tử ngoại trừ quý ở ngoài, chạy trốn đích bản lĩnh cũng là nhất lưu đích."

Nghe xong lời này, tam nữ đều cũng nở nụ cười, cả Ngụy Trung Bảo đã cười ha ha, nói: "Con ta đương nhiên không phải lấy chạy trốn nổi danh, mà là lấy ý nghĩ thông minh nổi tiếng rồi." Bởi vì mọi người đích trấn an, kế mẫu đích tâm tình tốt lắm một ít.

Buổi chiều, Mộ Dung Mỹ đi rồi. Tiểu Ngưu cha mẹ ngoại trừ cấp ột bút tiền đang bàn quần ở ngoài, hoàn lại tự mình đưa đến rồi đại môn ở ngoài, đem Mộ Dung Mỹ cảm động được ánh mắt đều cũng ẩm ướt rồi. Nàng bình thường ngã không phải một đa tình thiện cảm giác đích cô nương, chỉ là này trọng nồng đậm đích thân tình xúc động rồi chi tâm nàng linh.

Điềm Nữu đưa đến [ngõ|hẻm] khẩu, hai người lôi kéo tay, hữu thuyết hữu tiếu. Mà Tiểu Ngưu thì đem nàng đưa đến rồi ngoài thành, tổng xuất thật xa sau khi, hai người tìm một không ai đích địa phương đứng lại. Tiểu Ngưu mở ra ngực, nói: "Phụ thân, lại ôm một cái ba, lần tới gặp mặt, cũng không biết ngày nào đó đây."

Mộ Dung Mỹ bèn giống chim nhỏ nhập vào lâm nhảy vào Tiểu Ngưu đích trong lòng. Tiểu Ngưu ôm nàng đích thắt lưng, nghe trên người nàng đích mùi thơm, nói: "Tiểu mỹ, ta sẽ nhớ người đích."

Mộ Dung Mỹ dùng đầu củng trứ Tiểu Ngưu đích bộ ngực, nói: "Ta cũng sẽ nhớ người. Nếu có một ngày, chúng ta thành rồi thân, mỗi ngày cùng một chỗ, kia đã có thể tốt lắm."

Tiểu Ngưu nhẹ vỗ về nàng đích lưng, nói: "Ngày nào đó sẽ không quá xa đích."

Mộ Dung Mỹ ngẩng đầu, mỉm cười nói: "Tiểu Ngưu, chờ người cười thân ngày nào đó, nhất định rất náo nhiệt đích."

Tiểu Ngưu ừ, đặc ý nói: "Nhất định đích. Khi đó chính tà hai phái đích mọi người đến đây, nhất định sẽ lại đem nhà của chúng ta cánh cửa giẫm vỡ đích."

Mộ Dung Mỹ lắc đầu nói: "Ta không phải chỉ này, ta là nói, đến lúc đó tân nương tử đích số lượng nhất định không phải ít đích." Nàng đích đôi mắt đẹp nhìn thẳng trứ hắn, như là muốn xem ra cái gì bí mật.

Tiểu Ngưu đương nhiên sẽ không vậy thẳng thắn rồi, chỉ là cười cười, nói: "Tân nương tử lại nhiều, cũng có thể kể ra được đi tới, hơn nữa nhất định kể cả người."

Mộ Dung Mỹ không nói cái gì nữa, từ Tiểu Ngưu đích trong lòng đi ra, nói: "Tốt lắm, ta phải đi rồi, không với người nhiều lời."

Tiểu Ngưu nhìn nàng, đột nhiên lại vừa đem nàng ôm lấy. Mộ Dung Mỹ hỏi: "Làm gì?"

Tiểu Ngưu tại nàng đích bên tai nói: "Ly biệt chi tế, phải [hôn nhẹ|gần gũi] ba?"

Mộ Dung Mỹ nở nụ cười, đôi mắt đẹp một mị, đem môi đỏ mọng tiếp cận đi tới, hai người bèn hôn ở tại lập tức. Mộ Dung Mỹ đem miệng mở ra, Tiểu Ngưu đích đầu lưỡi bèn đi vào. Hai người dây dưa trứ, thân được vô cùng ngọt ngào. Chờ hai người tách ra khi, Mộ Dung Mỹ đã bay hà đập vào mặt, xinh đẹp động lòng người. Tiểu Ngưu thực sự có loại muốn nghĩ theo ngã nàng mất hồn đích xúc động.

Mộ Dung Mỹ một trảo Tiểu Ngưu đích nhục bông tử, sáng giọng: "Ta vắng mặt cạnh ngươi, ngươi nên thành thật chút à. Sắc vốn là róc xương cương đao, đừng có đem mạng nhỏ cấp cho chuẩn bị đã đánh mất."

Tiểu Ngưu vẻ mặt đích trung thành, nói: "Không có vấn đề."

Mộ Dung Mỹ buông...Ra Tiểu Ngưu, về phía trước đi rồi vài bước, quay đầu nói: "Tiểu Ngưu, trở lại Lao Sơn sau khi, nhìn chăm chú chặt sự phụ ngươi. Hẳn không phải một tình mờ đích đẳng. Ma đao rơi xuống hẳn trong tay, đó là không rõ hiện ra à."

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Ta hiểu được. Tại đại sự trước mặt, ta sẽ không vậy hồ đồ đích."

Mộ Dung Mỹ hướng Tiểu Ngưu huy phát tay, xán nhiên cười, sau đó mới cất bước mà đi, kia khỏe đẹp mà đẹp hơn đích thân hình dần dần đi xa. Tiểu Ngưu hồi tưởng khởi cùng nàng thật là tốt cuộc sống, lưu luyến không thôi. Bất quá có cái gì biện pháp đây? Nhân sinh đúng là như vậy, cách cách hợp hợp. Chia lìa phải ý nghĩa tiếp theo đích gặp mặt.

Cho nhìn không thấy rồi, Tiểu Ngưu mới thở dài một hơi, hướng tới trong nhà đi. Hẳn một bên đi, một bên muốn nghĩ: "Ta trêu chọc đích mỹ nữ đã không ít rồi, sẽ có một ngày, tới thành thân đích thời điểm, tân nương tử thật không biết có bao nhiêu? Có chánh đạo đích, có tà phái đích, có trong kinh thành đích, có hương thôn đích. Có sẽ lại vũ đích, không hề sẽ lại vũ đích. Có so với chính mình tuổi đại đích, cũng có so với chính mình tuổi còn nhỏ đích. Khi đó đồng loạt muốn vào cửa, thật sự là vạn tử đỏ bừng, tranh kì đấu tươi đẹp, hảo một bách hoa viên đây. Ta đặt mình trong trong đó, mỗi một ngày đều là hoàng đế đích cuộc sống à."

Tiểu Ngưu càng nghĩ càng mê. Chỉ là tưởng tượng đến bọn hắn có hay không có thể ở chung hòa hợp khi, sẽ không cấm nhú mày. Ko từ mà biết, nói Nguyệt Ảnh ba, nàng đồng ý cùng mấy cái này tà phái cô nương chia xé một người nam nhân sao? Chỉ sợ rất khó. Làm sao bây giờ? Xe đến sơn trước so với có đường, đến lúc đó nói lại tốt lắm.

Tiểu Ngưu bước trứ khoan thai hướng trong nhà đi đến. Đi ở trên đường, thỉnh thoảng có người cùng hắn chào hỏi. Hẳn tại Hàng Châu coi như là có chút danh khí rồi, ai đều biết nói, Ngụy Trung Bảo ngụy lão bản có một không không chịu thua kém đích đứa con, bất hảo dễ làm thiếu gia, phải thích cùng này nhân giang hồ lêu lổng. Đồng thời bọn họ cũng biết, vị này Ngụy công tử ý nghĩ thông minh, dài cùng đánh nhau, hơn nữa thắng nhiều [cha| bị] ít.

Đợi cho về đến nhà cánh cửa khi, Tiểu Ngưu đi trước hiệu thuốc trong, muốn nghĩ ở chỗ này hỗ trợ. Điềm Nữu đang ở nơi này bận rộn trứ, kéo hắn đến một bên, nhỏ giọng nói: "Chim nhỏ à, vừa rồi ta xem đến người muội phu vào cửa rồi."

Tiểu Ngưu ôi rồi một tiếng, nói: "Nguyên lai Tiểu Tự đã trở lại, ta phải [nhìn|xem] nàng tới."

Điềm Nữu cường điệu nói: "Không, vốn là cái kia vào sĩ chính mình đến đây, không có thấy Tiểu Tụ."

Chim nhỏ kinh hãi, hỏi: "Vì cái gì? Tiểu Tụ chạy đi đâu rồi?"

Điềm Nữu lắc đầu nói: "Không rõ ràng lắm. Bây giờ cái kia vào sĩ tại phòng khách với cha người mẹ nói chuyện đây, người mau đi xem một chút ba."

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Hảo, ta xem xem đã xảy ra chuyện gì." Quay người lại muốn chạy. Không nghĩ tới hăn lại vừa tựa đầu tiến đến Điềm Nữu bên tai, nhẹ giọng nói: "Đừng quên, buổi tối theo giúp ta ngủ à."

Điềm Nữu đẩy hăn, sáng giọng: "Mau đi đi, ít đến dong dài rồi." Tiểu Ngưu bèn cười tủm tỉm hướng trong nhà đi.

Đợi cho hăn đẩy ra phòng khách cánh cửa đích thời điểm, ở chỗ một đám im lặng, đường trên là hăn đích cha mẹ cùng một vị lạ lắm đích thư sinh. Ba người đều cũng đứng thẳng trứ, vẻ mặt đích kinh hoảng. Nhất là kẻ mẫu, trên mặt hoàn lại mang theo khẩn trương cùng sợ hãi, môi đều có chút run lên. Mà Ngụy Trung Bảo thì ngẩn người, ngẫu nhiên đi dạo vòng luân quần.

Vừa thấy Tiểu Ngưu tiến đến, Ngụy Trung Bảo dài ra một hơi, nhanh chóng chào đón, lôi kéo Tiểu Ngưu đích tay kích động mà nói:

"Tiểu Ngưu à, [sẽ chờ|đợi] người rồi. Người nhanh một chút cấp cho lấy một chủ ý ba."

Tiểu Ngưu vẻ mặt nghi hoặc mà nhìn phụ thân hỏi: "Ra khỏi chuyện gì? Xem đêm người gấp đến độ mồ hôi đều cũng xuống tới rồi."

Ngụy Trung Bảo không ngừng lắc đầu, nói: "Ra đại sự rồi, cả ta đều cũng rối loạn một tắc vuông, chẳng biết làm sao mới tốt."

Tiểu Ngưu khai đạo nói: "Ngộ sơn mở đường, ngộ thủy đáp kiều. Phụ thân, đừng nóng vội à, chúng ta ngồi xuống, chậm rãi nói đi."

Ngụy Trung Bảo gật đầu nói: "Hảo, hảo, hảo. Chúng ta đều cũng ngồi xuống, đều cũng đừng có ngốc đứng rồi."

Bốn người đều cũng ngồi xuống, Ngụy Trung Bảo ngồi ở trên ngai, khác ba người đều cũng ngồi ở dưới thủ. Ngoại trừ Tiểu Ngưu ở ngoài, khác ba người đều cũng tâm sự trầm trọng, trọng được mà đều cũng khóa chặt.

Đang nói chính sự trước, Ngụy Trung Bảo cấp cho Tiểu Ngưu làm giới thiệu: "Tiểu Ngưu à, đây là người muội muội đích vị hôn phu, Trần Thế Mai, hẳn là năm nay đích mới mẻ khoa vào sĩ." Lại vừa chia chia Tiểu Ngưu, nói: "Đây là con ta Ngụy Tiểu Ngưu, sau này đúng là thân thích rồi."

Trần Thế Mai đứng lên hướng Tiểu Ngưu thi lễ, Tiểu Ngưu cũng chỉ hảo đứng lên hoàn lễ. Không đợi nói chuyện, hẳn đối với vị công tử này đã có ý kiến.

Trần Thế Mai cấp cho Tiểu Ngưu thi lễ, nói: "Ngụy huynh, tiểu sinh này sương có lễ rồi." Thanh âm phi thường nhu hòa cùng nhã nhặn.

Tiểu Ngưu hoàn lễ nói: "Trần công tử, không cần khách khí, sau này chúng ta đúng là người quen rồi." Hẳn nói là người quen, mà không nói người một nhà, có thể thấy được ở trong lòng cũng không thừa nhận hẳn.

Hai người sau đó ngồi xuống, Tiểu Ngưu nhìn kỹ rồi nhìn hẳn. Hẳn có hai mươi hai ba tuổi, một thân màu xanh đích nho sam, chỉ là quần áo trên lộ vẻ tro bụi. Nhân sinh được gương mặt như ngọc, môi hồng răng trắng, một đôi trong suốt đích ánh mắt rất là tuấn đạt. Cả người lộ ra nồng đậm đích sách quyển sách khí. Hẳn đích nhất cử nhất động, đều cũng khiến người nghĩ thấy hẳn là một có tu dưỡng đích nam tử, chỉ là lúc này trên mặt có chút mỗi một cùng đôi đường. Mặc dù như thế, đã làm cho Tiểu Ngưu tự ti mặc cảm.

Tiểu Ngưu kiến thức rồi Trần Thế Mai đích phong thái sau khi, trong lòng thầm mắng: "Mụ nội nó đích, người như thế nào có thể lớn lên như vậy anh tuấn đây? Cùng hăn một so với, ta thành rồi Trư Bát Giới rồi. Bất quá thôi, trăm không một dùng vốn là thư sinh. Mặc dù ta không bằng người anh tuấn, nhưng ta so với người hữu dụng." Tiểu Ngưu bắt đầu như vậy an ủi chính mình rồi.

Tiểu Ngưu vọng liếc mắt phụ thân, nói: "Phụ thân, chúng ta nhanh một chút nói chính sự ba."

Ngụy Trung Bảo phải đối với Trần Thế Mai nói: "Thế giới mai, người nói tiếp nói ba, nhất định phải nói biết rõ."

Trần Thế Mai gật đầu nói: "Hảo. Tự kia một ngày, tiên sinh cùng Tiểu Tụ cô nương đích thân sau khi, ý chí đại sướng, toại khởi du lịch chi tâm, cũng muốn thuận tiện phú thi vài thủ, cùng cổ người một tranh cao thấp. Xuất phát ngày ấy, phong hòa nhật lệ, liễu lục đào hồng. Ta cùng với Tiểu Tụ cô nương nói cười đang hoan, đi bộ hướng tới thiệu hưng mà đi. Thiệu hưng nơi này, cổ gọi sẽ lại kê, có cổ tích nhiều chỗ. Câu tiền, lục du, vương hữu quân đều cũng xuất từ nơi đây, thật có thể nói là địa linh nhân kiệt đã."

Tiểu Ngưu nghe được thẳng nhú mày, gấp đến độ đều phải nhảy dựng lên, thầm nói: "Này đều cũng khi nào thì rồi? Hoàn lại bán chuẩn bị của người văn mới? Này không phải nắm bắt mí mắt bính mũi, có lực nhân làm cho không đúng địa phương sao?" Hăn có chút chịu không được, đã nghĩ hét lớn một tiếng để cho hăn nhanh chóng nói chính sự, nhưng là cân nhắc đến lần đầu gặp mặt không tiện [phát hỏa|nổi giận], đã sắp ánh mắt nhìn phía phụ thân.

Ngụy Trung Bảo hiểu được ý tứ của hăn, phải hướng Trần Thế Mai khoát tay chặn lại, nói: "Thế giới mai, hay là ta mà nói ba, người nói được rất cao thâm rồi, Tiểu Ngưu không phải người đọc sách, hăn không thói quen."

Trần Thế Mai bị đánh gãy nói, có chút ngoài ý muốn, hướng Ngụy Trung Bảo cùng chấp tay, nói: "Toàn bộ bằng bá phụ làm chủ."

Ngụy Trung Bảo nghĩ nghĩ, nói: "Theo thế giới mai nói, bọn họ tới thiêu hừng sau khi, du qua trầm tròn cùng lan đình, phi thường vui vẻ. Sau khi nghe nói sẽ lại kê gió núi quang rất đẹp, phải đi nhìn nhìn. Vấn đề phải ra ở chỗ này. Nếu không đi kia trên núi, sẽ không xảy ra sự tình rồi."

Tiểu Ngưu hỏi: "Ra khỏi chuyện gì? Người nhưng thật ra nói à."

Ngụy Trung Bảo ôi rồi hai tiếng, nói: "Bọn họ đi đến giữa sườn núi gặp thổ phỉ, đem Tiểu Tụ cùng thế giới mai bắt đứng lên."

Tiểu Ngưu ôi rồi một tiếng, nói: "Tiểu Tụ có...Hay không đã bị thương tổn?"

Ngụy Trung Bảo hồi đáp: "Bây giờ còn không có, bất quá năm ngày [sau khi|phía sau], sẽ không [đâu có|không dám|đồng ý] rồi."

Tiểu Ngưu hỏi: "Đây là cái gì ý tứ?"

Ngụy Trung Bảo nhìn thoáng qua Trần Thế Mai, nói: "Này thổ phỉ phóng ra thế giới mai trở về lấy tiền, nói là được nhanh chóng đem ười vạn lượng bạc tới, nếu năm ngày trong vòng không tiền tiền đi, phải đem Tiểu Tụ cấp cho giết." Nói chuyện, vỗ ghế dựa đích tay vịn, về mặt đích phần nộ.

Tiểu Ngưu lúc này mới hiểu được, nguyên lai Tiểu Tụ vốn là rơi xuống rồi thổ phỉ trong tay, không khỏi tâm tình trầm trọng. Hắn thầm nói: "Này thổ phỉ như lang tự hổ đích, một so với một hung ác. Tiểu Tụ rơi xuống này giúp cầm thú trong tay, khẳng định huynh nhiều cát ít, được nhanh chóng mau đem nàng cứu ra mới được."

Tiểu Ngưu nhìn Trần Thế Mai, nói: "Trần công tử, này giúp thổ phỉ có bao nhiêu người?"

Trần Thế Mai hồi đáp: "Lúc ấy mặc dù bối rối, nhưng tiểu sinh hay là tra qua đích, đem chúng ta vây quanh đích thổ phỉ tổng cộng một trăm lẻ tám người, cùng thủy bạc Lương Sơn trên một trăm đơn độc tám tương thị giống nhau đích."

Tiểu Ngưu nghe xong buồn cười, thầm nói: "Người ta thủy bạc Lương Sơn vốn là anh hùng hảo hán, không thương tổn bình dân chúng, chích khô hiệp nghĩa việc. Mấy cái này thổ phỉ tính cái gì à? Đúng là chảy khẩu ba. Như thế nào có thể cùng Lương Sơn trên thật là tốt hán so với đây?"

Tiểu Ngưu gật gật đầu, nói: "Người nhưng thật ra tra được cẩn thận. Người có biết không biết bọn họ đích thủ lĩnh có mấy?"

Đều cũng tên gọi là gì? Có cái gì bản lĩnh?"

Trần Thế Mai nghĩ nghĩ, nói: "Ta nhưng thật ra không hỏi qua, nhưng là chính bọn nó chiêu. Một tự xưng vốn là" thanh mặt thú" dương hổ, [người|cái kia] tự xưng vốn là" qua giang long" lí báo. Cho nên bản lĩnh thôi, ngã chưa thấy qua bọn họ thì triển qua."

Tiểu Ngưu lại nói: "Kia bọn họ cầm cái gì binh khí?"

Trần Thế Mai cẩn thận hồi ức, nói: "Bọn họ hai người, dương hổ tay đề một cái quỹ đầu đao, sáng loáng thật là tốt không dọa người. Mà lí báo nắm một cây thô thiết côn, hắc hồ hồ đích. Xem bọn hắc đích điệu bộ, vốn là rất có chút ít bản lĩnh đích."

Tiểu Ngưu trầm ngâm trứ nói: "Đang người cùng Tiểu Tụ bị vây quanh sau khi, người có...Hay không động thân mà ra, cùng mấy cái này cường đạo đánh một trận?"

Trần Thế Mai vội vàng giải thích nói: "Tiểu sinh đánh tiểu độc chính là không mạnh chi sách, học chính là nho gia kinh điển, [sao lại| há có thể] đánh?"

Tiểu Ngưu thật muốn nói, làm một đại nam nhân, cả chính mình đích người trong lòng đều cũng có lẽ nhất, còn không bằng trên điều đã chết quên đi, nhưng là vừa thấy đến già ba cùng kế mẫu đích sầu lo về mặt, sẽ không có nói ra khẩu đến, lo nghĩ, phải nói tiếp: "Trần công tử, theo người nói, hai người các người vốn là lập tức [bị nắm|chộp] đích, đúng không?"

Trần Thế Mai hồi đáp: "Vốn là ba, những người đó huynh thần ác sát bình thường, trừng mắt nhếch miệng đích, cùng (Tây du nhớ)

Trong đích yêu quái giống nhau."

Tiểu Ngưu hỏi: "Người đã các hai là cùng khi bị bắt, vì cái gì bọn họ phóng ra người, mà không có phóng ra Tiểu Tụ đây?"

Trần Thế Mai nói: "Bởi vì một người cần lưu lại đang con tin, [người|cái kia] trở về báo tin hơn nữa lấy tiền trở về thực người."

Tiểu Ngưu nhất tâm kiến huyết mà hỏi thăm: "Thế nào cũng phải lưu một người đang con tin, vừa muốn thả lại một người, kia vì cái gì người không có lưu lại đang con tin, mà hết lần này tới lần khác là nhỏ tay áo để lại đây?" Hắn đích thanh âm không lớn, đã có đá vụn nứt ra bạch đích lực lượng.

Vừa nghe lời này, Ngụy Trung Bảo cùng kế mẫu cũng đều đem ánh mắt tập trung ở tại Trần Thế Mai đích trên mặt. Vấn đề này bọn họ đã sớm muốn hỏi rồi, Tiểu Ngưu thay bọn họ hỏi ra đến, tự nhiên là câu còn không được rồi.

Trần Thế Mai sau khi nghe xong, mặt đặng đích đỏ, thân thể đều có chút run lên. Vì cái gì đây? Bởi vì Tiểu Ngưu nói chạm được hắn đích miệng vết thương trên rồi, khiến cho hắn [lo sợ|bất an] bất an. Ngay lúc đó tình huống vốn là, thổ phỉ cũng không có chỉ định lưu [người|cái nào] làm con tin. Đang biết được bọn họ đích chi tiết sau khi, bọn họ đưa ra thực khoản đích yêu cầu. Tại con tin đích nhân tuyển trên, do hai người chính mình quyết

định. Tại nơi một thời điểm, Tiểu Tụ hy vọng hấn động thân mà ra, kết quả vị này vào sĩ nơm nớp lo sợ, mặt như màu đất, nói không ra lời. Đang thổ phỉ thúc dục được ngay rồi khi, Tiểu Tụ phải đem ánh mắt nhìn thẳng hấn. Đang thổ phỉ bắt lấy hấn đích cánh tay, nói cần lưu lại hấn khi, hấn không khỏi kêu to: "Không, không, ta bắt lưu dưới."

Tiểu Tụ nghe xong sau khi phi thường kinh ngạc cùng thương tâm. Vì vậy Tiểu Tụ chính mình yêu cầu: "Ta lưu lại tốt lắm. Các người để cho hấn trở về lấy tiền ba." Đến lúc này, Tiểu Tụ không trở về, mà Trần Thế Mai nhưng lại đã trở lại.

Nơi này đích nội tình, Trần Thế Mai vốn là khó có thể mở miệng đích. Tại Tiểu Ngưu đích truy vấn dưới, Trần Thế Mai ấp úng mà nói: "Bắt đầu, ta là cần lưu lại đang con tin, Tiểu Tụ bởi vì quan tâm ta, mới tranh nhau lưu lại đích. Không phải ta mặc kệ nàng, vốn là nàng rất cố chấp rồi." Bởi vì chột dạ, thanh âm mất đi ngày thường đích trấn định.

Vừa thấy vẻ mặt của hấn cùng biểu hiện, Tiểu Ngưu tựa hồ cái gì đều cũng đã hiểu, thậm chí nói: "Các người như vậy đích mỹ nam tử, sách ngọc tử, có ích lợi gì? Thời điểm mấu chốt chỉ sợ cũng không như một giết heo đích. Lão tử nhất xem thường các người như vậy đích phế vật rồi."

Tiểu Ngưu khinh miệt mà nhìn rồi Trần Thế Mai liếc mắt, không hề nói cái gì rồi. Hấn vì Tiểu Tụ cảm thấy bi ai, nàng ngàn tuyến vạn tuyến, hay là không có tuyến đến một thích hợp đích. Người này đích bề ngoài cùng học vấn quả thật nếu như người bội phục cùng vừa lòng, nhưng là một gặp được nguy hiểm đích thời điểm, hấn cũng là khí nàng mà không để ý. Đây chỉ là đang con tin, nếu thổ phỉ nói hai chỉ có thể sống một nói, kia chết diệu đích nhất định là Tiểu Tụ rồi. Tiểu Ngưu rất thay Tiểu Tụ không đáng giá à!

Đồng thời, Tiểu Ngưu cũng có chút vui vẻ. Bởi vì phát hiện rồi tình địch đích khuyết điểm cùng vết thương trí mệnh sau khi, hấn đối với chính mình đích tình đường lại có rồi hy vọng. Hấn thậm chí nói: "Ta chỉ cần tại Tiểu Tụ

trước mặt thoáng chầm ngòì một chút, tập kích nàng một chút, cửa này thân sự tình phải tan thành mây khói rồi. Đã không có tiểu tử này, ta Tiểu Ngưu còn có thể không thành công sao? Chỉ cần cho ta cơ hội, ta nhất định sẽ lại trên đích."

Bên kia đích Ngụy Trung Bảo nói: "Tiểu Ngưu, người đều cũng hỏi xong rồi sao?"

Tiểu Ngưu hồi đáp: "Hỏi xong rồi."

Ngụy Trung Bảo nói: "Người là nghĩ như thế nào đích? Người muốn dùng cái gì biện pháp cứu ra Tiểu Tụ?"

Tiểu Ngưu không đáp, nhưng lại hỏi Trần Thế Mai: "Trần công tử, người là vị ăn no đọc thi sách đích cao nhân, thánh nhân có...Hay không đã dạy người, thân nhân bị thổ phỉ bắt cóc rồi. Nên làm cái gì bây giờ đây?"

Trần Thế Mai nghĩ nghĩ, hồi đáp: "Thánh nhân cũng không có phương diện này đích dạy bảo, y tiểu sinh xem ra, không bằng báo quan, do quan phủ phái một đường đại quân, đem mấy cái này thổ phỉ sát một sạch sẽ."

Ngụy Trung Bảo lập tức lắc đầu nói: "[không thể làm|thực hiện], [không thể làm|thực hiện]. Như vậy Tiểu Tụ phải nguy hiểm rồi."

Tiểu Ngưu xông hấn cười lạnh vài tiếng, nói: "Trần công tử, nếu [chiếu|theo] của người biện pháp, Tiểu Tụ bị chết phải càng thêm nhanh. Đáng tiếc à, việc này không thể thí, nếu không phải Tiểu Tụ đang con tin, đang con tin chính là người nói, ta nhất định báo quan thử một chút hậu quả."

Trần Thế Mai huých cái đình, âm đạm không nói, kế mẫu nói: "Thế giới mai, không thể báo quan đích, này đang quan đích sẽ lại quản việc này sao? Nếu bọn họ mặc kệ làm sao bây giờ? Coi là quản nói, ai biết sẽ lại kéo dài

tới chưa một ngày đây? Đợi cho quan phủ phái binh đi, ta giết đích Tiểu Tụ đã sớm mất mạng." Nói chuyện, lệ quang tạt trong mắt thẳng chột hiện.

Ngụy Trung Bảo đứng lên, đi đến nàng đích trước mặt, an ủi nói: "Cảnh Phương, không cần khổ sở. Người cần phóng khoán tâm, người nên tin tưởng Tiểu Ngưu có cứu Tiểu Tụ đích năng lực."

Tiểu Ngưu đứng lên đi qua tới, nói: "Mụ, người không cần lo lắng, này thổ phỉ không phải cho năm ngày thời gian sao? Năm ngày thời gian đã vậy là đủ rồi. Này năm ngày trong chỉ cần Tiểu Tụ an toàn, ta thì có năm chắc cứu ra nàng."

Ngụy Trung Bảo mừng rỡ, xoay người vỗ Tiểu Ngưu đích bả vai, nói: "Đứa con, ta chỉ biết người có biện pháp. Đừng xem người không đọc sách, người cũng là hảo dạng đích, người trong chi long." Lời này làm cho Tiểu Ngưu dương dương tự đắc, nhưng lại làm cho Trần Thế Mai trong lòng sinh đau, giống bị châm đâm.

Ngụy Trung Bảo lại đặt câu hỏi nói: "Tiểu Ngưu, người xem việc này làm sao bây giờ?"

Tiểu Ngưu trầm tư trong chốc lát, nói: "Việc này từng bước một đến đây đi. Người trước chuẩn bị cho tốt mười vạn hai ngàn phiếu, chuẩn bị cho tốt rồi sau khi do Trần công tử phụ trách đưa đi."

Trần Thế Mai vừa nghe, vội vàng đứng lên, trên mặt biến sắc, nói: "Này do ta đi? Không quá thích hợp ba, ta...Ta..." Vừa nghe nói để cho hấn đi, hấn có chút chịu không được rồi, này thổ phỉ cho hấn để lại đáng sợ đích ấn tượng. Này thổ phỉ vì dọa hấn, trả lại cho hấn đi thăm rồi thi thể, bộ xương khô đầu, cùng với giết người đích trường hợp. Hấn đời này vốn là không bao giờ...Nửa muốn gặp đến này thổ phỉ rồi.

Tiểu Ngưu cười, nói: "Người sợ cái gì à? Người lấy này tiền tới, ta âm thầm bảo vệ người là được."

Trần Thế Mai liên tục khoát tay, nói: "Ngụy huynh, bất hảo, bất hảo. Người không biết này thổ phỉ có bao nhiêu hung ác a, ta tận mắt thấy bọn họ đem một người đầu chém điếu, kia đầu trên mặt đất lăn vài giới, hoàn lại gương miệng, phun ra thiệt nhiều huyết à!" Nói chuyện, trần vào sĩ ánh mắt đều cũng nhắm lại rồi.

Hắn đích biểu hiện cùng thái độ làm cho Ngụy Trung Bảo cùng thê tử đều cũng thật sự thất vọng, bọn họ không thể tưởng được Trần Thế Mai như vậy nhất gan như thử. Nếu một người nam nhân tình yêu một nữ nhân nói, có thể vì nàng phó thang đạo hỏa, vạn chết không chối từ. Nhưng là Trần Thế Mai đây, cũng là như vậy, này làm cho vợ chồng hai đều cũng hối hận đem nữ nhi gả cho hắn rồi.

Ngụy Trung Bảo biết này vào sĩ là chỉ vọng không lên rồi, bèn nói: "Tiểu Ngưu, thế giới mai không cần đi ba, hắn là một thư sinh, cùng thổ phỉ [quan hệ] liên hệ] không phải hắn đích mạnh mẽ hạng. Người ta nói cho cùng, tú tài gặp được binh, hữu lý nói không rõ à."

Trần Thế Mai lập tức nói: "Nhiên đã, nhiên đã, người đọc sách không cùng thổ phỉ không chấp nhận."

Tiểu Ngưu bĩu môi, thầm nói: "Này vào sĩ thật sự là vô dụng, cho dù vốn là một thư sinh, tại cường địch trước mặt cũng nên mặt không đổi sắc, thấy chết không sờn à! So sánh với dưới, cách khác hiệu nho kém xa. Năm đó, vĩnh viễn nhạc đế lấy diệt mười tộc đến uy hiếp phương hiệu nho, hắn cũng không có khuất phục. Mặc dù hắn là một vô dụng đích sách ngốc tử, nhưng hắn đích cốt khí cùng đảm lượng thật sự để cho ta Tiểu Ngưu bội phục. Nếu tất cả mọi người giống lão phương vậy có cốt khí, có khí lễ, này Trung Quốc không biết sẽ lại thiếu nhiều ít Hán gian đây."

Ngụy Trung Bảo nói: "Tiểu Ngưu, ta biết ngươi có biện pháp rồi, việc này cũng là ngươi hãy đi đi."

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Hảo, ta một người tới, ta đi xông xông này phi oa. Ta ngã muốn nhìn một chút này giúp tên dài quá mấy đầu." Nói đến phía sau, đã tròng [thu hút|để mắt tới] con người đến.

Ngụy Trung Bảo hỏi: "Tiểu Ngưu, này tiền khi nào thì cần?"

Tiểu Ngưu nói: "Đương nhiên càng nhanh càng tốt. Người tốt nhất hôm nay chuẩn bị cho tốt tiền, ngày mai sáng sớm ta phải xuất phát, ta phải nhanh một chút đem Tiểu Tụ cấp cho cứu ra."

Ngụy Trung Bảo gật đầu nói: "Hảo, ta bây giờ phải đi chuẩn bị cho tốt, chỉ mong buổi tối có thể hồi môn."

Tiểu Ngưu còn nói thêm: "Còn muốn cho ta chuẩn bị một khoái mã." Ngụy Trung Bảo đã miệng đầy đáp ứng.

Ngụy Trung Bảo nói xong nói, vội vã mà ra khỏi...Tiểu Ngưu nhìn quét rồi Trần Thế Mai liếc mắt, đã đi ra ngoài. Hắn trở lại chính mình phòng, tính toán về như thế nào cứu người chuyện.

Chỉ chốc lát sau, Diêm Nữ phải vào được, nghe nói Tiểu Tụ rơi xuống thổ phỉ đích trong tay, cũng là quá sợ hãi. Đang nghe nói Tiểu Ngưu cần lẻ loi một mình xông phi oa khi, không khỏi khẩn trương, nói: "Tiểu Ngưu, người cần phải rất muốn muốn nghĩ chính mình, người nếu xảy ra chuyện, ta nhưng như thế nào hảo?"

Tiểu Ngưu lôi kéo tay nàng, tin tưởng mười phần mà nói: "Diêm Nữ, người nhiều lo lắng. Người đã quên ta là học và tâm trạng? Ta học đích đúng là đánh người đích bản lĩnh, thu thập mấy thổ phỉ không nói chơi."

* * * * * tới ăn cơm chiều đích thời điểm, Ngụy Trung Bảo đem ngân phiếu đưa cho Tiểu Ngưu, hắn nói: "Tốn chút tiền ngã không sợ, mấu chốt vốn là được đem người hảo hảo mà mang về đến."

Tiểu Ngưu tỏ vẻ: "Phụ thân, người để lại rộng tâm ba, ta chẳng những sẽ lại đem người hảo hảo mang về đến, còn muốn đem mười vạn hai đích ngân phiếu còn nguyên giải đất trở về đây."

Ngụy Trung Bảo gật gật đầu, hắc tin tưởng đứa con có cái kia bản lĩnh. Kế mẫu đã đem chờ mong đích ánh mắt đặt ở Tiểu Ngưu trên thân. Điem Nữ đã nhìn thấy hắc, một bộ thâm tình chân thành đích hình dáng. Chỉ có Trần Thế Mai đại chịu vắng vẻ, không ai chú ý hắc, khiến cho hắc tâm tình rất xấu, vừa hận chính mình không không chịu thua kém.

Buổi tối nghỉ ngơi khi, Điem Nữ quả nhiên lén lút đến đây. Tiểu Ngưu thật cao hứng, đem Điem Nữ ôm đến trên giường, thổi tắt rồi ngọn nến. Trong bóng tối, hai người cũng không có lập tức phải ngủ, đương nhiên được [đi|được] một chút chu công chi lễ. Lúc này Điem Nữ đã học Mộ Dung Mỹ đích hình dáng, cười ở Tiểu Ngưu đích trên thân. Đang kia lửa nóng mà thô ngạnh đích tên đỉnh đến nàng đích lỗ nhỏ trong khi, nàng thoải mái được ghé vào rồi Tiểu Ngưu đích trên thân. Tiểu Ngưu ôm nàng, hạ thân dùng sức thật sự trứ, thật sự được Điem Nữ a a rên rỉ, thân thể mềm mại run rẩy trứ, miệng duyên dáng gọi to nói: "Tiểu Ngưu ca, người cần khô chết muội muội rồi, muội muội sáng được muốn lên ngày rồi."

Tiểu Ngưu vui mừng mà nói: "Điem Nữ à, thích ca ca thao người sao? Thích nói, nói một tiếng."

Điem Nữ then thùng cực kỳ, hay là cổ đủ dũng khí nói: "Điem Nữ thích ca ca thao, thao chết muội muội tốt lắm." Nói đến này phía sau, thanh âm cơ hồ nghe không thấy rồi.

Cần tính tình thuần phác đích ở nông thôn muội muội nói ra như vậy đích dâm đẳng chi ngữ quả thực không đối, Tiểu Ngưu nghe được nhiệt huyết sôi trào, đem Điem Nữ đặt ở dưới thân, ôm hai chân, điên cuồng xuyên vào không thôi, xuyên vào được Điem Nữ á á thẳng kêu, tứ chi lộn xộn trứ, hừ tiếng xé gió không ngừng. Kia say lòng người đích phong

tình làm cho Tiểu Ngưu [hận không thể|nóng lòng] hòa tan tại thân thể của hắn trên. Hắn một bên khô trứ, một bên bắt nàng đích vú, thân nàng đích miệng, ba đường tiến công, khiến nàng hơn hưởng thụ. Nàng thật muốn để cho Tiểu Ngưu vẫn khô đi xuống, cho chết điếu.

Một hơi đem Điem Nữ khô đến cao trào [sau khi|phía sau], Tiểu Ngưu ghé vào thân thể của hắn trên, nghe nàng đích mùi thơm, cũng là nói không nên lời đích khoái trá. Sau đó, Điem Nữ nói: "Tiểu Ngưu ca, người tiếp theo khô ba, ta còn không có sáng đây."

Tiểu Ngưu thấy nàng như thế chăm sóc, nói nói: "Càng ngày càng hiểu chuyện rồi." Tiếp theo, Tiểu Ngưu làm Điem Nữ nhếch lên kiều đồn, chính mình từ phía sau sáp nhập. Đang làm này nhất thức đích thời điểm, Điem Nữ có vẻ phi thường then thùng, cho dù là ở trong bóng tối, cũng có thể cảm thụ tìm được.

Tiểu Ngưu ôm nàng đích kiều đồn, nhục bông tử tử tử mà xuất nhập, cảm thụ được lỗ nhỏ đích chặt tiếp cận, ẩm áp, ướt át.

Điem Nữ đã cảm giác rất đẹp, như vậy khô mặc dù rất tu nhân, nhưng cũng có thể tìm được một loại khác tư thế không chiếm được đích thư sướng cảm giác. Tiểu Ngưu đem lỗ nhỏ xuyên vào được cục cục tức cục cục tức rung động, phảng phất con chó nhỏ uống nước bình thường, cùng lúc đó, hai tay của hắn không phải sờ nàng đích kiều đồn, đúng là bắt nàng đích vú, niết nàng đích đầu vú, khiến cho Điem Nữ kích động được phụ thân được.

Điem Nữ a a mà kêu, nói: "Tiểu Ngưu ca, người thao được thật tốt à, Điem Nữ yêu người chết mất." Nói chuyện, kiều đồn càng không ngừng [sau khi|phía sau] tung trứ, gãy dựa trứ, [kẹp|nách] được Tiểu Ngưu thoải mái cực kỳ. Xúc động dưới, Tiểu Ngưu lực mạnh quất cầm, nhục bông tử như cấp bách phong bảo dục ra vào cùng thịt động, làm được Điem Nữ chỉ biết a a uhm uhm rồi. Cuối cùng, Điem Nữ lại vừa đạt tới cao trào, Tiểu

Ngưu đã cảm thấy mỹ mãn mà đem tinh hoa bắn tới nàng đích trong động, kia trong đó đích tuyệt vời, cũng không phải ngôn ngữ có khả năng hình dung cho ra tới.

Sau đó hai người ôm ở lập tức, nói vài câu lời tâm tình, bèn ôm nhau mà miên.

Sáng sớm hôm sau, Tiểu Ngưu sớm mà đứng lên, đơn giản mà ăn khẩu cơm, mang theo thứ tốt cười lên ngựa, cùng cha mẹ cáo biệt.

Ngụy Trung Bảo yêu cầu nói: "Tất yếu đích thời điểm, tiền có thể không cần, người nhất định phải mang về đến. Người cứu người khi, cũng không cần đã quên bảo vệ chính mình."

Kế mẫu thì nước mắt lưng tròng mà nói: "Tiểu Ngưu, ta hy vọng có thể bắt gặp hai người các người bình an trở về."

Điền Nữ đã nói: "Cứu được người sau khi, sớm một chút trở về, ta làm cho người ăn ngon đích." Trải qua mấy ngày đích sung hạnh, Điền Nữ giống rót thủy đích hoa giống nhau thủy linh.

Tiểu Ngưu hướng mọi người huy phát tay, kỵ mã hướng cửa thành chạy đi. Ra khỏi thành sau khi, thẳng đến thiệu hưng mà đi.

Dọc theo đường đi ngựa không dừng vó, đợi cho rồi thiệu hưng thành khi, đã vốn là tối đêm. Hắn tìm một chỗ ăn dừng lại cơm, bèn cỡi ngựa hướng sẽ lại kê sơn mà đi. Tối sơn trước, trước đem ngựa giấu hảo, lại dựa theo Trần Thế Mai cung cấp đích kể lại địa hình hướng trên núi lặng lẽ chạy đi. Thời điểm này đã bầu trời tối đen rồi, lại vừa không có ánh trăng, hắn đích khinh công lại vừa hảo, cho dù tại giữa sườn núi gặp tuần sơn đích phi binh, cũng sẽ không bại lộ hành tung.

Vì cái gì Tiểu Ngưu vắng mặt ban ngày đến, mà ở buổi tối đến đây? Hắn muốn nghĩ, biết người biết ta, bách chiến bách thắng à. Tại theo chân bọn

họ [quan hệ liên hệ] trước, hay là thăm thăm bọn họ đích để cho thỏa đáng. Nếu có thể nói, tốt nhất có thể tra được Tiểu Tụ đích hạ lạc, trực tiếp đem người phải7 ra, đó là tốt nhất bất quá rồi, như vậy đã tỉnh tới không ít thời gian cùng phiền toái.

Hắn rốt cục đi tới đỉnh núi, chỉ thấy tại đỉnh núi đích một chỗ bãi đất trên, cái trứ vài tràng phòng ở. Kia phòng ở lấy bụi gai đang tường cấp cho vây quanh, từ xa nhìn lại, bên trong ngoại trừ tảng lớn ngọn đèn ngoài, hoàn lại phát sáng trứ kể ra chút tiểu ngọn đèn.

Tiểu Ngưu nhảy đến một thân cây trên, cẩn thận quan sát rồi một chút, phát hiện [tường vây| tường che] ở chỗ đích phòng ở, kể ra [trung gian| giữa] kia tràng cao nhất. Hắn nghĩ thầm rằng: "Có lẽ đây là bọn họ thủ lĩnh trụ đích địa phương, bình thường đang thủ lĩnh đích tự nhiên cần so với bình thường tiểu binh trụ đích địa phương hảo. Nhưng Tiểu Tụ ở nơi nào đây? Nàng nên bị nhốt tại trong phòng giam mới đúng. Bây giờ còn [không tới|đây] kỳ hạn, hơn nữa tại mười vạn hai ngàn phiếu [không tới|đây] tay trước, mấy cái này thổ phỉ nên sẽ không đối với nàng thế nào đích."

Mặc dù nghĩ như vậy trứ, hắn hay là quyết định đi chỗ đó căn phòng lớn trước mặt đi dạo. Vì vậy cẩn thận mà đi tới tường cạnh, nghe một chút bên trong không có động tĩnh, bèn vù mà nhảy đi vào. Hoàn hảo, ở chỗ không có con chó, nhưng hắn không dám dừng lại, bởi vì trong viện đích ngọn đèn phải dừng ở hắn đích trên thân. Hắn lập tức mấy toát ra, ẩn vào trong bóng tối. Đang tuần tra binh từ bên kia đi tới khi, Tiểu Ngưu đã nhảy đến phòng trên. Cùng Quỷ Hồn giống nhau, này thổ phỉ như thế nào có thể phát hiện được hắn?

Đợi cho tuần tra binh qua đi, Tiểu Ngưu bèn nhảy xuống mà, hướng kia cao nhất đích kia tràng phòng ở chạy đi. Tới kia phòng ở một đầu đích tường dưới chân, lại vừa trên rồi đỉnh, giống miêu giống nhau nhẹ nhàng mà nhanh chóng đi tới. Trải qua quan sát, hắn phát hiện trong đó một cửa có

vài một thổ phỉ gác. Rất hiển nhiên, nơi này không giống người thường. Tiểu Ngưu ghé vào phòng trên bất động, nghe một chút động tĩnh.

Chỉ nghe một người nhỏ giọng nói: "Nhị đương gia đích thật đúng là gan lớn à, có dũng khí vác Đại đương gia đích đem cái kia cô nàng làm ra theo ngủ, lợi hại à! Đại đương gia đích biết, nhất định sẽ không cam hưu đích." Một người khác nói: "Có lẽ đã khô trên rồi ba. Kia tiểu thư thực thủy linh, nếu có thể khô một cái, nhất định sáng được xương cốt mềm."

Nghe đến đó, Tiểu Ngưu rùng mình, bèn lớn mật mà đem phòng trên đích vài khối ngói hiên điệu, lập tức nghe được ở chỗ không tầm thường đích thanh âm. Nữ tử đích tiếng khóc, tức giận mắng tiếng xé gió, cùng với nam nhân đích rống lên một tiếng, nộ cười - dâm đảng tiếng xé gió. Tiểu Ngưu đích tâm căng thẳng, vội vàng đi xuống vừa thấy, này vừa thấy không vội vàng, còn kém chút từ nóc nhà trên đến rơi xuống.

Chỉ thấy một xích thân lộ thể đích đại hán đang truy đuổi trứ một cô gái, đang vòng quanh mở ra cái bàn chuyển. Kia đại hán một bên truy đuổi trứ, một bên dưới chân nói khiêu khích, ngẫu nhiên hoàn lại cười vài tiếng, gầm rú vài tiếng. Mà kia cô gái áo ngoài đã bị xé vỡ rồi mấy chỗ, lộ ra trắng ẩm áp đích bả vai cùng nhất bộ phân cái yếm, trên mặt lệ quang lờ lờ, hơn nữa mang theo sợ hãi cùng kiên quyết, trên chân đích một chích hài đều cũng chạy mất.

Kia đại hán đột nhiên dừng lại thân thể, đường ra một bộ hung ác tương, uy hiếp nói: "Người nếu không nghe ta loay hoay, ta đã có thể không khách khí rồi."

Cô gái cắn răng nói: "Ta đúng là thất thân cấp cho con chó, cũng sẽ không thất thân đưa cho người."

Đại hán mắng: "Con mẹ nó, con quỷ nhỏ không tán thưởng, xem đại gia như thế nào thu thập người." Nói chuyện, lại đánh tới.

Lúc này, hãn không thể là đùa giỡn rồi, mà là đến thật sự, cô gái chỉ là nhược chất nữ lưu, như thế nào tránh được, trong nháy mắt phải cấp cho bắt lấy cánh tay rồi. Cô gái vội vàng dưới, duỗi miệng cắn hãn một ngụm. Kia đại hán kêu thảm thiết một tiếng, nhẹ buông tay, kia cô gái bèn chạy ra thật xa.

Đại hán kêu lên: "Thối đàn bà, hôm nay ta đánh trước chết người, sau đó chúng ta đến một gian thi, nhất định cảm giác không sai. Đại gia ta chơi nhiều như vậy đàn bà, còn không có gian qua thi đây." Nói chuyện, tiện tay từ tường cạnh sao khởi một cây đại côn đến, đi bước một về phía cô gái bức lại.

Tiểu Ngưu mắt thấy tình thế nguy cấp, không kịp nghĩ nhiều bèn nhảy xuống, bởi vì...Này cô gái không phải người khác, đúng là chính mình đích muội muội Tiểu Tụ. Hãn cũng không thể mắt thấy trứ nàng gặp được nguy hiểm mà mặc kệ. Cho dù hôm nay bị nhốt tại sơn trại trên ra không được, hãn đã nhận mệnh rồi.

Khi hãn nhảy đến trên mặt đất khi, kia đại hán đích thiết côn đang đập bể rồi đi tới. Vốn là đập bể hướng Tiểu Tụ đích, vừa lúc Tiểu Ngưu nhảy đến hai người [trung gian| giữa], vì vậy này thiết côn phải hướng Tiểu Ngưu trên đầu đập bể đến. Tiểu Ngưu không thể trốn đích, nếu né phải có thể đánh tới Tiểu Tụ, bất đắc dĩ dưới, Tiểu Ngưu vận khí nơi tay, mạnh hướng thiết côn chộp tới. Thật đúng là [đi|được], bắt rất chuẩn. Kia dọa người đích thiết côn một chút dừng lại, nhưng...Này luồng thật lớn đích lực lượng hay là để cho Tiểu Ngưu đích cánh tay đau xót.

Nhưng hãn cũng không có do dự, bay lên một cước hướng đại hán đích cổ tay đá vào, ngoài miệng còn nói: "Lí báo, người hôm nay chết chắc rồi."

Này đột nhiên tới đích biến hóa làm cho hai đang gặp lí báo kinh hãi, hãn không thể tưởng được ở phía sau, này địa phương còn có người xa lạ xâm nhập.

Vì không để đại côn rời tay, lí báo đã nhắc chân một đá, cùng Tiểu Ngưu đích cước đá đến một chỗ. Chỉ nghe "Ai nha"

Một tiếng, lí báo đau đến từng rồi gậy gộc, hơn nữa đòn độc cước nhảy trứ sau này lui lại mấy bước. Ăn đau nhức đích đồng thời, còn không có đã quên hỏi: "Người là ai? Muốn làm gì?"

Tiểu Ngưu mắng: "Ta là người gia gia, đến giáo huấn người này cháu." Nói chuyện đích đồng thời, mãnh phác đi, một quyền đánh ra. Kia lí báo cũng không phải phế vật, tại gót chân không xong đích dưới tình huống, còn có thể nghiêng người tránh thoát.

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, nói: "Đánh người này cháu, phải cùng đùa tiểu hài tử đường như." Nói chuyện, chiếu lí báo đích tiểu thối đúng là một đá. doc truyện tại . Lí báo lại kêu thảm thiết, đứng thẳng không xong, bèn té trên mặt đất. Nguyên lai, hấn đích một chân đã chặt đứt.

Phía sau đích Tiểu Tự nhìn thấy Tiểu Ngưu như thế phong thái, đã sớm hoan hô đứng lên: "Ca ca, người thật lợi hại." Mừng rỡ thẳng vỗ tay. Bởi vì ca ca đến đây, nàng tinh thần đại chấn, đã quên là ở phi oa rồi.

Tiểu Ngưu hướng nàng cười, nói: "Tiểu Tự, đã lâu không thấy, càng dài càng nói khác rồi. Khó trách tìm một vào sĩ đang vị hôn phu đây."

Tiểu Tự hừ nói: "Ca ca, cầu người đừng để cái kia sách ngọc tử rồi." Lúc này, ngoài cửa kia mấy thổ phỉ nghe thấy ở chỗ có động tĩnh, bèn xông vào, hỏi: "Nhị đương gia đích, làm sao vậy?"

Đột nhiên nhìn thấy Tiểu Ngưu ở bên trong, đều cũng kêu sợ hãi ra tiếng. Bọn họ cùng kêu lên hô: "Bắt kẻ trộm à, đến kẻ trộm rồi."

Tại hô đích đồng thời, đều cũng đều rút ra đao hướng Tiểu Ngưu bổ tới.

Tiểu Ngưu không...Chút nào để ý, thả người tiến đến, hai tay cấp bách huy, chỉ nghe bùm có tiếng [hưởng|vang] rồi [hưởng|vang], lại nhìn khi, vài người đều cũng té trên mặt đất rên rĩ trứ, mà đao đều cũng rớt một mà. Lúc này, còn lại đích thổ phỉ đã kêu to trứ từ tứ phía vọt tới. Tiểu Ngưu không nghĩ cùng những người này dây dưa, nói: "Tiểu Tụ, chúng ta đi thôi."

Tiểu Tụ chỉ vào trên mặt đất đích cái kia lí báo, nói: "Ca ca, không thể buông tha hăn, hăn đập hư rồi vài một nữ nhân, ta tận mắt đến đích."

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Hảo." Duỗi cước trên mặt đất một đá, một cây đao bèn bay đi, tiếp theo lại là một đá, lại vừa một cây đao bay lên đến. Lí báo giãy dụa trứ tránh thoát đệ nhất đao, nhưng đệ nhị đao cuối cùng không tránh thoát tới, bắn tới hăn đích bụng trên.

Tiểu Tụ tìm được hài mặc. Tiểu Ngưu lôi kéo tay nàng, nói: "Theo ta đi ba." Nói chuyện, lôi kéo nàng đi ra cửa.

Ra cửa vừa thấy, ngoài cửa ngọn đèn dầu thông minh, đã vây quanh rồi mấy trăm tên thổ phỉ. Tiểu Ngưu cũng không sợ hãi, quát:

"Các vị bằng hữu, xin cho khai một cái đường, ta không nghĩ giết các người. Nếu các người đích lão Đại tại nói, mau ra đây trả lời."

Một đám yên tĩnh, không ai trả lời. Tiểu Tụ tại Tiểu Ngưu đích bên tai nói: "Tiểu Ngưu ca, cái kia lão Đại đêm nay vắng mặt, giống như xuống núi đi tìm thân mật đích đi."

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Kia thật tốt quá." Nói chuyện, không coi ai ra gì mà đi phía trước đi. Này tay cầm đao kiếm đích thổ phỉ sẽ không do mà để cho ra một cái đường đến. Tiểu Ngưu thầm nói: "Này cũng không tệ lắm, đỡ phải đánh đã."

Lúc này, có người chạy vào phòng, vừa thấy cái kia trường hợp, đã kêu lên: "Bất hảo rồi, Nhị đương gia bị này kẻ trộm người giết chết rồi. Mọi

người đồng loạt trên, vì Nhị đương gia báo thù."

Chung quanh đích thổ phỉ vừa nghe, lập tức có người quơ đao kiếm đánh tới, Tiểu Ngưu nếu muốn không động thủ [cũng] đều không được]. Nhưng là, hăn sợ thương đến Tiểu Tụ, nếu thực đánh đứng lên, chính mình đi không có vấn đề, nhưng là, có thể cam đoan không thương đến Tiểu Tụ sao? Đúng vậy.

Vì an toàn khởi gặp, Tiểu Ngưu tùy tiện đá mấy đá, bèn ngã mấy thổ phỉ. Sau đó Tiểu Ngưu quát: "Đều cũng cho ta dừng tay."

Những người đó bị hăn đích thanh âm cấp cho chấn trụ, đều cũng ngừng tay.

Tiểu Ngưu tạ trứ này cây đuốc, nhìn nhìn bọn họ kia hắc hồ hồ đích mặt, mỉm cười nói: "Ta là vị này cô nương đích ca ca. Ta muội muội bị các người đương gia đích cấp cho chộp tới, ta là tới cứu nàng đích. Các người Nhị đương gia lí báo ý đồ cường gian ta muội muội, ta vì bảo vệ muội muội, đã đưa hăn giết chết rồi. Hăn đây là chết có thừa cô, không cần phải đáng thương hăn."

Lời này để cho có chút thổ phỉ bắt đầu do dự. Tiểu Ngưu lại vừa tiếp theo nói: "Ta xem các người đã đều không phải là tự nguyện đang thổ phỉ, ta xem các người hay là tan ba. Xuống núi hảo hảo mà đang một bình dân chúng, như vậy có thể sống được lâu dài một ít."

Lúc này, đã có mấy người kêu lên: "Không được, các huynh đệ, không thể nghe hăn đích, hăn đây là tại nói hươu nói vượn. Mọi người mau đem rượu à, vì Nhị đương gia báo thù." Lời này hảo làm cho, quả nhiên lại có mười mấy rút kiếm lấy đao mà phác rồi đi lên.

Tiểu Ngưu quyết tâm nhất cử tiêu diệt, trước lập một uy. Vì vậy, hăn cười nói: "Là các người tự tìm đích, ta cũng không có biện pháp."

Nói chuyện, thâm niệm khẩu quyết, hai tay cả huy, ba vị chân hỏa phát ra, trong người đều bị ngã xuống đất. Trong nháy mắt, đem mười mấy xông lên đích thổ phi đa số đều cũng rồi ngã xuống, đi gặp rồi diêm vương. Còn lại đích mấy dọa choáng váng, không dám động rồi.

Tiểu Ngưu cần đích đúng là này hiệu quả.

Hắn đối mặt chúng phi vừa chấp tay, nói: "Tất cả mọi người vốn là đi ra hỗn đích, làm gì [hợp lại] liễu mạng] một người chết ta sống? Ta khuyên các người hay là tránh ra một cái đường, nói cách khác, các người sẽ lại giống bọn họ những người này giống nhau. Người đích mệnh chỉ có một cái, mọi người hảo hảo cân nhắc ba. Ta muốn đem các người toàn bộ giết, cũng không phải không có khả năng." Thầm nói: "Giết sạch các người không thành vấn đề, nhưng là Tiểu Tụ chỉ sợ khó bảo toàn à."

Hắn nói quả nhiên nổi lên tác dụng, tất cả mọi người trầm mặc rồi. Tiểu Ngưu dài ra một hơi, lôi kéo Tiểu Tụ đích tay đi phía trước đi. Những người này đã thức thời, đều cũng đều phát ra. Tiểu Ngưu cùng Tiểu Tụ bèn thân nhiên mà qua.

Đợi cho ra khỏi vòng vây sau khi, Tiểu Ngưu trong lòng an tâm một chút, nhìn lại, những người đó đã ở nhìn hắn.

Hắn vốn định nhanh chân câu chạy đích, nhưng là không thể làm như vậy, kia chẳng phải là có vẻ chính mình sợ? Vì vậy, bọn họ đại khuông đại dạng mà đi đến cửa trại trước. Cửa này vốn là khóa trứ đích, vì vậy Tiểu Ngưu đem Tiểu Tụ ôm lấy đến, hai chân một chút mà, giống điều giống nhau bay qua đại môn.

Đang kia một khắc, Tiểu Tụ nhắm lại rồi đôi mắt đẹp, nàng đột nhiên có một loại ngã vào anh hùng trong lòng đích cảm thụ, nghĩ thấy ca ca thật sự là rất giỏi, trước kia cũng không biết nói hắn đích bản lĩnh lớn như vậy, tại mấy trăm người đích thổ phi oa trong ra vào, như triệu tử long tại dài phản

sườn núi giống nhau đích anh hùng cùng uy phong. So sánh với dưới, cái kia sách ngọc tử tựa như một vũ đại đám giống nhau vô dụng.

Đang lúc nàng say mê khi, Tiểu Ngưu đột nhiên nói: "Bất hảo, bọn họ đích đồng lõa giống như đã trở lại." Đem Tiểu Tụ đặt ở trên mặt đất, đi phía trước vừa thấy, quả nhiên gặp cách đó không xa có một chút ngọn đèn hướng tới nơi này di động.

Tiểu Tụ ôi rồi một tiếng, nói: "Ca ca, này rất có thể là bọn họ đích lão Đại dương hồ đã trở lại."

Tiểu Ngưu nói: "Bây giờ ta không nghĩ cùng hăn đánh nhau, đi, chúng ta trốn đi." Nói tiếp: "Đến, Tiểu Tụ, ghé vào ta trên lưng."

Tiểu Tụ nghe lời mà nằm úp sấp trên rồi. Tiểu Ngưu nói tiếng: "Nằm úp sấp ổn rồi." Tiếp theo thi triển khởi khinh công, hướng bên cạnh đích trong rừng cây nhảy lên tới.

Vào rừng cây sau khi, nhảy đến ngọn cây, giống tại đất bằng phẳng giống nhau, dựa vào cảm giác hướng dưới chân núi chạy tới. Trong lúc tình hình dưới, Tiểu Tụ nhắm đôi mắt đẹp, chỉ cảm thấy bên tai vù vù xé gió, chính mình như là tại bay. Đồng thời, nghe thấy Tiểu Ngưu hữu lực đích [tim đập|trống ngực], hoàn lại nghe thấy được mãnh liệt đích nam nhân chút - ý vị, này hương vị làm cho Tiểu Tụ chóng mặt hồ hồ đích.

Tới dưới chân núi, Tiểu Ngưu tìm được ngựa, hai người cộng thừa một con ngựa, dọc theo quan đạo về phía trước chạy đi. Chạy vội hảo một đoạn đường sau khi, tới một đám qua điền, hai người bèn dừng lại. Nơi đây vừa lúc có một qua bằng, bên trong không ai.

Tiểu Ngưu thuyên hảo ngựa, lôi kéo Tiểu Tụ, đang vào qua bằng. Ở chỗ phô trữ dày đích cỏ khô, ngồi trên tới rất thoải mái. Hai người đều có chút mệt nhọc, bởi vậy rất nhanh phải đang ngủ. Đợi cho Tiểu Ngưu trợn mắt

khi, ngày đã sáng. Kỳ quái chính là, Tiểu Tụ không biết khi nào nằm ở chính mình đích trong lòng rồi.

Tạ trứ ánh mặt trời, Tiểu Ngưu bắt gặp nàng ngủ đích mặt cười, hồng hồng đích môi, cùng với kia lộ trứ đích vai cùng cái yếm, đột nhiên xúc động đứng lên. Hắn thầm nói: "Đây chính là một cơ hội à. Nếu bỏ qua, nhất định sẽ hối hận cả đời đích."

Vì không hối hận, Tiểu Ngưu hướng nàng đích môi trên hôn tới. Chỉ một tay đã duỗi hướng về phía chính mình hướng tới đích địa phương. Hắn thầm nói: "Tiểu Tụ, khi nữ nhân của ta ba, để cho ca ca mỗi ngày ôm người ngủ. Ca ca đích thiết bổng nhất định cho người hạnh phúc được mỗi ngày cười không thỏa thuận miệng."

Hắn hôn nàng, vuốt nàng, Tiểu Tụ thế nhưng không có gì phản ứng. Vì vậy, Tiểu Ngưu lá gan lớn đứng lên.

Hắn móc ra chính mình đích nhục bổng tử, lại vừa cỡi rồi Tiểu Tụ đích quần, vừa thấy đến kia mao nhung nhung, hồng nộn nộn đích tiểu đồ vật, hắn càng nóng nảy. Cũng không có lo lắng trước tấu, phải mạnh cầm xuống...Theo Tiểu Tụ đích một tiếng kêu ư, Tiểu Ngưu đích lại vừa một hồi diễm phúc bắt đầu rồi.

MA ĐAO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 116: Khai Phát Tiểu Tụ

Tiểu Ngưu đem Tiểu Tụ từ thổ phủ oa trong cứu ra, vội vàng chạy trốn tới một qua bằng tị nạn.

Bởi vì Tiểu Tụ nằm ở hắc đích trong lòng, mềm ngọc ấm thơm mát, một chuyện tình không tự kìm hãm được, đã sắp chính mình đích tên cắm vào Tiểu Tụ dưới thân. Đang kia thô ngạnh đích tên đâm phá Tiểu Tụ đích lá mỏng khi, Tiểu Tụ phát ra kẻ khác thương tiếc cùng kiêu ngạo đích kiêu đề.

Tiểu Tụ mở đôi mắt đẹp, nói: "Ca, người thật sự là một dã thú à, cả muội muội đều cũng khi dễ." Nói xong, khóe mắt nước mắt chảy xuống.

Tiểu Ngưu rất là xấu hổ cùng bất an, nói: "Tiểu Tụ à, người tại ta đích trong lòng, ta nhìn không được, phải [phạm|làm] việc này. Người chớ có trách ta à!"

Tiểu Tụ lại vừa khép lại đôi mắt đẹp, nói: "Thật sự là người mặt thú tâm, người như thế nào có thể làm loại này cầm thú việc? Ta đối với người quá thất vọng rồi."

Tiểu Ngưu ôi rồi một tiếng, nói: "Kia ca ca phải [rút|nhổ ra] ba."

Tiểu Tụ hừ nói: "Nên phát sinh đích đều cũng đã phát sinh, người đúng là bây giờ đình chỉ, cũng không có cách cải biến sự thật."

Tiểu Ngưu hỏi: "Thật là làm sao bây giờ đây?"

Tiểu Tụ nũng nịu nói: "Ca ca vốn là một người thông minh, biết nên làm cái gì bây giờ."

Tiểu Ngưu nghĩ thầm rằng: "Ta nào biết đâu rằng làm sao bây giờ? Nhưng là đã đã [phạm]làm], vậy khô đi xuống ba, khô một cực kỳ thoả mãn. Dù sao đều cũng vậy trước kia rồi." Nghĩ như vậy trứ, bèn nói: "Tiểu Tụ à, ca ca hiểu được rồi. Chúng ta đã có vợ chồng quan hệ, đương nhiên muốn đem vợ chồng quan hệ làm tốt rồi." Nói chuyện, kia nhục bổng tử tiểu phúc độ mà quất cầm, cũng đuổi miệng tới thân. Hắn hôn môi trứ hắn đích mặt cười, hai tay hoàn lại đuổi đến nàng đích trước ngực vuốt ve. Đây là hắn lần đệ nhất vuốt ve nàng, cái loại này mềm mại, cái loại này co dãn, đều cũng khiến cho hắn thầm kêu cực kỳ thoả mãn.

Tiểu Tụ chưa chịu được như vậy khiêu khích, rất nhanh phải hô hấp dồn dập, nhiệt độ cơ thể bay lên, có một loại cần phải từ nhỏ huyết trong mạch lên, cũng giống nước chảy giống nhau hướng toàn thân chảy tới. Tiểu Tụ nhin không được hừ trứ, rên rì trứ, cùng bị bệnh giống nhau. Tiểu Ngưu [tốt|hay] đúng là này hiệu quả, thấy nàng đôi mắt đẹp híp, mặt cười như hà, cái miệng nhỏ nhắn đã vì mở ra, một bộ cô gái hoài xuân mà hình dáng.

Tiểu Ngưu rất là hưng phấn, hôn ở nàng đích miệng, cả cụng mang theo liếm mà, hai tay càng là từ phía dưới đuổi nhập vào, tiến vào quần áo bắt Tiểu Tụ đích vú. Mặc dù bắt được rồi, nhưng không lớn thoả mái. Kích động đích Tiểu Ngưu, bèn không chút do dự rời khỏi nàng đích quần áo. Tại đây phương diện, hắn là một chuyên gia, hắn đã thành công mà giúp thiệt nhiều nữ hài tử thoát qua quần áo rồi. Tiểu Tụ đã nửa đẩy nửa phải mà để cho hắn cấp cho cỡi hết.

Tại nắng sớm đích chiếu rọi dưới, Tiểu Tụ da thịt như tuyết, song phong như ngọc, đầu vú như anh đào, eo nhỏ nhắn ôm đồm, vốn là một vị điển hình đích truyền thống thức mỹ nữ. Hơn nữa Tiểu Tụ đích mặt cười cùng với hắc mao, thật sự là một vị hấp dẫn tính chất rất mạnh đích mỹ nữ.

Tiểu Ngưu tán thưởng nói: "Tiểu Tự à, không thể tưởng được người tốt như vậy xem, ca ca nhìn đã nghĩ phục vụ người." Nói chuyện, lại hôn lên Tiểu Tự đích môi đỏ mọng, hai tay không khách khí mà đùa bỡn khởi vú đến. Hắn chơi được nồng nhiệt, trong chốc lát đem vú đè ép như bánh trắng; trong chốc lát đem vú thu đứng lên giống trùy hình; trong chốc lát lại dùng ngón tay cái đùa nghịch, giống đàn tấu nhạc khí bình thường; trong chốc lát lại vừa giống vân vê mặt giống nhau tham lam mà vân vê lên.

Tiểu Tự đang lúc thanh xuân năm hoa, sinh lý bình thường, như thế nào chịu được Tiểu Ngưu như vậy lăn qua lăn lại? Bởi vậy, nàng đích dục vọng nhanh chóng lên cao. Tại nàng đích miệng [muốn hô|gào] mà thời điểm, Tiểu Ngưu phải nhân cơ hội đem đầu lưỡi duỗi rồi đi vào, cùng Tiểu Tự đích cái lưỡi thơm tho quấn cùng một chỗ.

Tại Tiểu Ngưu đích thật sự dưới, Tiểu Tự càng ngày càng có thể thích ứng trước mắt đích tình cảnh rồi. Đang Tiểu Ngưu cảm giác nàng đích Nước chảy tràn đầy, đem nhục bông tử gạt được thoải mái khi, phải nhận không được đem nhục bông xuyên vào rốn cuộc rồi. Không đợi Tiểu Tự tỏ vẻ cái gì ý kiến, Tiểu Ngưu ngẩng đầu, hoạt bát khoái trá mà quất xuyên vào đứng lên. Hắn một bên cảm thụ được tiểu huyết mà chặt tiếp cận cùng tốt đẹp, một bên quan sát đến Tiểu Tự đích động lòng người vẻ mặt.

Tiểu Tự đích miệng chiếm được tự do, bèn a à, ôi ôi, uhm uhm mà phát ra âm thanh, mỗi một tiếng xé gió đều là kẻ khác tim đập thành thạch, dễ nghe êm tai. Vì càng cực kỳ thỏa mãn, Tiểu Ngưu đem song chương xanh tại bờ vai của hắn hai sườn, lực lượng tập trung tại hạ thân, sau đó thông thả mà hữu lực mà khô đứng lên.

Lúc này đích Tiểu Tự đã mây buông lỏng ra, trên mặt cũng ít rồi khổ đau nhức, thay thế chính là khoái trá cùng hưng phấn, Tiểu Ngưu biết nàng đã khổ tận cam lai rồi. Tại Tiểu Ngưu đích động tác dưới, Tiểu Tự nhẹ nhàng hừ trứ, vú có chút vạt áo trứ, mặt đỏ đích sáng lạn, thật sự là so với tiên hoa mê người.

Tiểu Ngưu đã nghe được rất nhỏ đích phác kết tiếng xé gió, biết Tiểu Tụ đích huyết trong thủy đã quá nhiều. Nhìn thấy chính mình nhớ thương [nhiều|hơn...Năm] đích tiểu mỹ nữ tại chính mình đích bồng dưới hầu hạ, hẳn phi thường cao hứng, nhanh hơn rồi quất xuyên vào tốc độ, làm cho hai người đích bảo bối kết hợp được càng [chặt chẽ|dày đặc], miệng còn hỏi nói: "Tiểu Tụ à, thế nào, cảm thấy thoải mái sao?"

Tiểu Tụ e thẹn nói: "Đau đã chết, [tuyệt không|không một chút nào] thoải mái. Thoải mái chính là người, không phải ta à!"

Tiểu Ngưu biết nàng đang nói dối, vốn là nàng đích tự tôn lòng đang tác quái, vì vậy hẳn hỏi: "Kia ngay lúc này, người có cái gì cảm tưởng?"

Tiểu Tụ ôi rồi một tiếng, cảm khái nói: "Đêm đến mưa gió tiếng xé gió, hoa lạc biết nhiều ít."

Tiểu Ngưu nghe xong ha ha cười, nói: "Muội muội, người không hổ là tài nữ à, phía sau còn có thể ngâm thi."

Tiểu Tụ hỏi ngược lại: "Vậy người có cái gì cảm tưởng đây?"

Tiểu Ngưu cười nói: "Lực rút sơn hê khí cái thế, xuân phong đặc ý móng ngựa cấp bách."

Tiểu Tụ nói: "Cái gì à, không chỉ không loại đích, Hạng Võ cùng mạnh giao căn bản kề bên không lên cạnh."

Tiểu Ngưu nghe xong hồ thẹn, còn nói thêm: "Ta lại nghĩ tới hai câu."

Tiểu Tụ hỏi: "Là cái gì?" Mặc dù tại phi thường dưới tình huống, nàng vẫn đang không quên biểu hiện chính mình thật là tốt kì.

Tiểu Ngưu chậm điều tư để ý mà trở lại nói: "[hốt|chợt] như một đêm xuân phong đến, ngàn thụ vạn thụ lê hoa khai."

Tiểu Tụ khen: "Hai câu này không sai, lấy xuân phong so với mây mưa, nhiều ấm áp, triền miên, chỉ là [sau khi|phía sau] câu có chút bất hảo."

Tiểu Ngưu cạnh xuyên vào cạnh hỏi: "Có cái gì bất hảo?"

Tiểu Tụ nói: "Lúc này chỉ có một đóa hoa khai, không nên đích ngàn thụ vạn thụ à? Trừ phi người sau này cần làm một tam cung lục viện."

Tiểu Ngưu nghĩ thầm rằng: "Đang hợp ta ý, chỉ là phu nhân của ta chung quy sẽ không so với hoàng đế lão tử hoàn lại nhiều ba." Miệng hăn trên nói: "Muội muội thực sẽ lại hay nói giỡn, ta phụ thân cũng không phải là Hoàng Thượng." Nói chuyện, đem thiết bổng lấy mẫu ngẫu nhiên huyết khẩu, sau đó mạnh mẽ hữu lực mà khô đi vào.

Tiểu Tụ a mà một tiếng, nói: "Ca ca, người hảo nhân tâm."

Tiểu Ngưu cười, nói: "Muội muội, ca ca vốn là yêu người à!" Nói chuyện, tựa như cuồng phong cấp bách vũ giống nhau khô trứ Tiểu Tụ, làm được Tiểu Tụ rên rỉ không ngừng, thân thể mềm mại giãy dụa, hoàn lại nhịn không được thân thủ tới vuốt ve Tiểu Ngưu.

Tiểu Ngưu biết nàng mau cao trào rồi, phải nhanh hơn tốc độ, đem chính mình nhanh nhất đích động tác lấy ra nữa. Kia lẳng tiếng kêu phi thường khả quan, như ngựa đạp bùn hăm hại. Tiểu Ngưu đích vẻ mặt đã rất đặc biệt, thật là như sau sơn mãnh hổ giống nhau.

Tiểu Tụ kêu lên: "Ta không được, ta không được, ca ca cứng quá à, yếu hại chết muội muội rồi." Kêu đích đồng thời, lại vừa đem cánh tay ôm lấy Tiểu Ngưu đích cổ.

Tiểu Ngưu lại vừa [phạm|làm] hơn mười dưới, Tiểu Tụ bèn tứ chi buông lỏng tiết rồi thân thể, kia luồng ấm chảy kiêu tại thiết bổng trên, thoải mái được Tiểu Ngưu đã nhịn không được phác phác mà bắn. Đây là rất ngoài ý muốn chuyện, hăn cũng không có muốn nghĩ xong đời, bất quá, hăn không

có gì hảo hảo khoan. Hẳn biết Tiểu Tụ mềm mại như hoa, căn bản kinh không nổi nhiều lắm đích mưa gió, phỏng chừng hôm nay sẽ không tái khởi gợn sóng rồi.

Sau đó, Tiểu Ngưu từ nhỏ tay áo trên thân đứng lên, xác khô cây cỏ trên đã lạc điểm đỏ chút, hẳn trong lòng đặc ý cực kỳ, biết đây là Tiểu Tụ đích trong sạch biểu tượng. Hẳn đem Tiểu Tụ kéo, hôn thân khuôn mặt, nói: "Tiểu Tụ à, sau này ca ca sẽ lại hảo hảo đối đãi người đích, người không cần lo lắng."

Tiểu Tụ thở dài nói: "Ta thực không nghĩ với người cùng một chỗ."

Tiểu Ngưu tâm mát lạnh, hỏi: "Vì cái gì?"

Tiểu Tụ rất chăm chú mà trở lại nói: "Bởi vì người không đạt được yêu cầu của ta à!"

Tiểu Ngưu biết rõ [cố|còn hỏi]: "Cái gì yêu cầu?"

Tiểu Tụ trở lại nói: "Ta tưởng công phải vốn là một có học vấn, có công tên đích người. Người được không?"

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, nói: "Ta vừa không có học vấn, lại vừa không có công danh, nhưng là ta cũng có ta đích ưu điểm à."

Tiểu Tụ giãy khai Tiểu Ngưu đích ngực, kia áo ngoài che khuất thân thể, nói: "Có cái gì ưu điểm?"

Tiểu Ngưu vỗ vỗ bộ ngực, nói: "Người không đều cũng tận mắt thấy sao? Người bị thổ phỉ cấp cho bắt được trên núi, người vị kia có học vấn, lại có công danh đích vị hôn phu thì thế nào? Hẳn cứu được người sao? Hẳn không có. Tại thời khắc mấu chốt, hẳn giống rùa đen rút đầu giống nhau không dám đi ra, cũng là người ca ca ta, này không có học vấn, không có

công danh đích tiểu tử cứu người. Người nói, chẳng lẽ ta không thể so hăn hữu dụng sao?"

Tiểu Tụ á khẩu không trả lời được, nửa ngày mới nói: "Kia nhưng thật ra. Nhưng là ta còn là hy vọng nam nhân của chính mình có thể có học vấn, có công tên. Nếu không có học vấn nói, ta cùng hăn nào có cái gì nói nhưng trò chuyện đích? Nếu không có công danh nói, hăn cả đời chỉ có thể đang một áo vải, ta trên mặt cũng không có quang."

Tiểu Ngưu nghĩ nghĩ, nói: "Tiểu Tụ à, người muốn nghĩ ta với người có chuyện nói kia cũng tốt làm, chỉ cần ta ngồi xuống hảo hảo đọc sách, tựa như đám...Kia chua xót thư sinh giống nhau, đầu nâng lương, trùy đến xương, ta cũng có thể đang một có học vấn đích người. Nói lại công danh, vì cho người trên mặt có quang, ca ca đã đuổi khảo tới, nếu không thành công nói, ca ca cũng muốn trở thành Hàng Châu đệ nhất danh nhân, Giang Nam đệ nhất phong lưu tài tử, cho người trên mặt có quang, so với thái dương hoàn lại phát sáng."

Tiểu Tụ nghe xong cười nói: "Người nói được [khen ngược| chế giễu| hoan hô ngược] nghe, nhưng là rất giả rồi. Tốt lắm, người xoay người sang chỗ khác, ta cần mặc quần áo rồi."

Tiểu Ngưu hắc hắc cười, nói: "Tiểu Tụ, chúng ta đều cũng đã như vậy rồi, không bằng để ời người giúp người truyền ba."

Tiểu Tụ lắc đầu nói: "Không cần, không cần. Nam nữ có đừng có, ta còn là chính mình đến. Bây giờ người xoay người sang chỗ khác."

Tiểu Ngưu nói: "Ta còn là đi ra ngoài ba." Nói chuyện, Tiểu Ngưu đứng lên, ra khỏi qua bằng. Đây qua bằng hoàn lại thật sự cao đích, đứng đã đỉnh không đến đầu. Qua bằng ở ngoài, vốn là một tảng lớn đích tây qua điền, kia lục mỡ mỡ đích đám tròn cầu, lịch lịch tại mục, làm cho người ta chảy nước miếng.

Tiểu Ngưu bèn tiếp cận trước hái được một, quả đấm nâng, đi tới qua bằng trước, chờ đợi Tiểu Tụ đi ra. Đợi một hồi lâu, Tiểu Tụ mới [khập khiễng|khập khễnh] mà đi ra.

Tiểu Ngưu cười, nói: "Tiểu Tụ, người như thế nào khiến cho? Đi cũng không tốt hảo đi."

Tiểu Tụ trừng hăn liếc mắt, nói: "Đều tại người này hái hoa tặc, đều là người làm hại! Như ta vậy trở về, như thế nào có mặt gặp phụ thân lão mục."

Nhắc tới này chủ đề, Tiểu Ngưu trong lòng lạc đảng một chút. Hăn nghĩ thầm rằng: "Đây là nếu để cho cha mẹ biết đến nói, trong nhà nhất định sẽ lại đại loạn. Phụ thân thật không có cái gì, hăn bắt đầu thì có ý cần Tiểu Tụ ngay lúc đó tức, nhưng là kế mẫu đây? Nàng nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ ba?"

Tiểu Tụ thấy hăn ngẩn người, tại hăn trước mặt quơ quơ tay, hỏi: "Ca ca, người làm sao vậy?"

Tiểu Ngưu cười cười, nói: "Không có gì, đến đây đi, chúng ta ăn tây qua." Dứt lời, vận chưởng như đao, đem qua cắt thành một đám phiến đích, phi thường đều đều, thực cùng đao thiết đích giống nhau. Tiểu Tụ luôn miệng kêu hảo, mà Tiểu Ngưu thì vẻ mặt đích cười khổ.

Ăn tây qua đích thời điểm, hai người ngồi ở cỏ khô trên. Tiểu Tụ phải hỏi: "Ca ca, kia hỏa thổ phỉ còn có thể sẽ không đuổi theo?" Nàng có chút sợ này đáng giận đích tên các còn có thể đuổi theo, lo lắng ình lại rơi xuống phỉ oa bên trong.

Tiểu Ngưu ngậm lớn ăn tây qua, này qua lại vừa ngọt lại vừa thơm mát, hăn ăn đích khoe miệng thẳng thẳng chất lỏng. Tiểu Ngưu trở lại nói: "Không sợ đích, cho dù là bọn họ đuổi theo, ta cũng không sợ, chỉ là mấy thổ phỉ thôi, không có gì rất giỏi đích."

Tiểu Tụ lòng còn sợ hãi mà nói: "Ca ca, người không biết, kia giúp tên nhưng hung ác rồi. Ta tận mắt gặp cái kia Nhị đương gia đích cường gian nữ nhân, lại dùng dao đem người ta đích đầu chém điếu, thật là đáng sợ."

Tiểu Ngưu cười cười, nói: "Có ta ở đây đây, cho dù là đến đây một đám ác ma cũng không có sự tình. Ca ca ta khác bản lĩnh không có, muốn nói hàng yêu trừ ma, không có vài người có thể so sánh được với ta."

Tiểu Tụ định nhãn nhìn nhìn Tiểu Ngưu, mỉm cười, nói: "Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi, vừa nhìn thấy bọn họ, lòng ta trong phải thẳng thắn mà nhảy một không ngừng, sợ lại bị bắt trở về. Lúc này nếu không phải người kịp thời đuổi tới nói, ta là tránh không được cần đã bị lãng nhục mà. Nếu như vậy nói, ta chỉ có vừa chết rồi." Nói chuyện, lộ ra vẻ mặt đích cảm kích.

Tiểu Ngưu ha ha cười, nói: "Tiểu Tụ, đi chính là cũng không nhắc lại. Có ca ca bảo vệ người, ai cũng thương tổn không được của người."

Tiểu Tụ lộ ra vui vẻ đích nụ cười, nói: "Từ nhỏ đến lớn, người thủy chung đều là ta thật là tốt ca ca. Chỉ cần ta không vui vẻ đích thời điểm, người luôn đùa ta cười; nếu ta được nhân khi dễ rồi, người đúng là liều mạng cũng muốn giúp ta hết giận, người thật sự là ta thật là tốt ca ca."

Tiểu Ngưu nhìn nàng đích mặt cười, nói: "Tiểu Tụ à, bây giờ ta cũng không phải chỉ là ca ca của người rồi, ta còn là của người trượng phu."

Tiểu Tụ mặt đỏ lên, ngượng ngùng đích nói: "Ta còn không có chuẩn bị sẵn sàng, người phải đem ta cấp cho" cái kia" rồi, người cũng quá quá phận rồi."

Tiểu Ngưu hắc hắc cười, nói: "Ai kêu người nằm ở ta đích trong lòng đây? Nếu người là một người quái dị nói, ta mới không có nhiều cỡ nào phản ứng. doc truyện tại . Nhưng là người mỹ mạo như hoa, lại vừa thổ khí như lan, người nào nam nhân có thể nhẫn được đây?"

Tiểu Tụ giải thích nói: "Ta không thể là cố ý cố võ người như vậy đích, ta bốn ý chỉ là muốn tìm một hữu lực đích bả vai kháo một kháo, ai ngờ đến người sẽ lại khởi cái kia ý xấu tư đây." Nói rồi, rất quyến rũ mà hoành rồi Tiểu Ngưu liếc mắt. Này liếc mắt chẳng những không dọa người, hoàn lại kẻ khác trong lòng ngứa ngứa đích, nếu là ở mở ra thoải mái đích trên giường nói, Tiểu Ngưu nhất định sẽ lại một lần nữa [khai triển|mở rộng] đích. Nhưng lúc này nhân ở thôn quê, lại vừa [phùng|gặp] hừng đông, đành phải chịu đựng rồi.

Tiểu Ngưu yêu cầu nói: "Tiểu Tụ, về nhà sau khi cũng không nên loạn ngôn nói à. Người ngàn vạn lần đừng cho cha mẹ biết, nhất là chúng ta đích mẹ."

Tiểu Tụ gật đầu nói: "Ta biết việc này đích nghiêm trọng tính chất. Mặc dù chúng ta vốn là huynh muội, nhưng dù sao không phải thân đích. Phụ thân biết rồi, có lẽ lại vừa sẽ lại đem người đuổi ra gia môn; nếu để cho ta mẹ biết đến nói, nàng nhất định sẽ làm bị thương tâm đặc khóc lớn, cũng đối với người mắng to."

Tiểu Ngưu cường điệu nói: "Đúng là bởi vì có thể xuất hiện trường hợp như vậy, ta mới dấn dò của người."

Tiểu Tụ môi đỏ mọng vi vênh, nói: "Ta cái gì đều cũng hiểu, chỉ là người quyết định như thế nào an bài ta đây?"

Tiểu Ngưu hỏi: "Người chỉ chính là cái gì?"

Tiểu Tụ hồi đáp: "Đương nhiên vốn là chúng ta hai chuyện. Đã ta đã thất thân cho người, người đúng là ta đích tướng công, nhưng là ta không thể không minh không bạch đích đi theo người, chúng ta phải thành thân, phải quang minh chính đại mà cùng một chỗ mới tốt."

Tiểu Ngưu nghĩ nghĩ, nói: "Việc này được từ từ sẽ đến, chúng ta trong lúc đó mà trở ngại cũng không ít, việc này tập không được."

Tiểu Tụ tưởng tượng cũng là, nhưng vì trong lòng thẳng băng, nàng nói: "VẬY người nên đang trước kia à! Cũng không thể chiếm tiện nghi phải vong. Ta là biết đến, người không ngừng ta này một nữ nhân, giống Đầm Nữu ba, nàng đúng là người của người."

Tiểu Ngưu cười cười, nói: "Tiểu Tụ, người nhiều lo lắng. Người cũng biết, từ xưa đến nay, người nào nam nhân không phải ba thê bốn thiếp? Đương nhiên, nếu một người nam nhân vô năng nói, chỉ có thể có một phu nhân."

Tiểu Tụ trịnh trọng mà nói: "Người tương lai nên cưới ta à, bằng không, ta cũng vô pháp với người ở cùng một chỗ." Nói người này, mặt hân hồng đích lợi hại, hoàn lại cúi đầu.

Tiểu Ngưu đem nàng ôm vào trong ngực, nói: "Ca ca ta không phải một không hiểu chuyện để ý đích người. Người nói cái gì, muốn nghĩ cái gì, ta đều cũng ủng hộ, chỉ là trước mắt chúng ta còn không có thể thành thân, ít nhất được qua mẹ người kia một cửa mới được."

Tiểu Tụ thở dài rồi một hơi, nói: "Nghĩ tới mục kia một cửa đích xác không đối, tìm một thích hợp đích thời điểm, ta sẽ cùng nàng nói đích, hy vọng nàng có thể đã thấy ra chút."

Tiểu Ngưu nói: "May mắn người có thể thấy khai."

Tiểu Tụ ôi rồi hai tiếng, nói: "Cái gì à, ta là không có cách nào. Ta đã thất thân cho người, chung quy không thể đi xuất giá người khác ba? Ta với người cùng một chỗ, chung quy nghĩ thấy không quá tự nhiên, dù sao người đang rồi ta nhiều như vậy năm được ca ca rồi, trong nháy mắt ca ca biến thành trượng phu, có chút thích ứng không được."

Tiểu Ngưu an ủi nói: "Thời gian lâu thì tốt rồi, người sẽ lại chậm rãi thói quen đích. Ta cũng sẽ lấy thiệt tình đối với người, ta sẽ thật sự đọc sách, thật sớm ngày vào kinh thành khảo Trạng Nguyên." Lời này vừa nói ra,

Tiểu Tụ nhin không được cười khanh khách đứng lên, cười đến giống một chích khai bình đích khổng tước giống nhau mĩ. Nàng cũng biết, cần Tiểu Ngưu tới khảo Trạng Nguyên, thật sự là có chút rất khó xử hẳn rồi. Này giống như để cho công con gà đẻ trứng, gà mái đánh mình giống nhau khó khăn.

Ăn xong qua, nên ra đi rồi. Bởi vì Tiểu Tụ vừa mới hư thân, thân thể không khỏe, Tiểu Ngưu đã sắp nàng ôm đến lập tức, để cho nàng sườn ngồi. Đi lại khi, đã để cho ngựa chậm một chút, như vậy không cho nên để cho Tiểu Tụ chịu khổ. Tiểu Ngưu nắm ngựa, Tiểu Tụ ngồi, như vậy tử ngã chân tướng trước phu đem cho thê tử quay về mẹ nhà rồi.

Tiểu Tụ hỏi: "Ca ca, chúng ta cái này về nhà sao?"

Tiểu Ngưu quay đầu lại nói: "Vốn là à, không trở về nhà chẳng lẽ chúng ta hoàn lại đi chơi một vòng sao? Trong nhà người tới lúc gấp rút trứ đây."

Tiểu Tụ lo lắng mà nói: "Ta xem không thể trực tiếp về nhà."

Tiểu Ngưu hỏi: "Vì cái gì đây?"

Tiểu Tụ nghĩ nghĩ, đỏ mặt nói: "Ta bây giờ hành động không tiện, nếu bây giờ trở về nhà nói, mụ nhất định sẽ lại nhìn ra tới. Nàng vốn là một căn thận đích người, lại có kinh nghiệm, nếu bắt gặp ta đi đường đích hình dáng, nàng sẽ nghi ngờ đích."

Tiểu Ngưu gật đầu, nói: "Tiểu Tụ, người nói được không sai. Vậy người nói nói, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?"

Tiểu Tụ trầm ngâm trứ nói: "Không bằng chúng ta tìm một chỗ chơi vài ngày, chờ ta khôi phục rồi, lại phản hồi trong nhà."

Tiểu Ngưu hồi đáp: "Hảo, phải như vậy làm. Chúng ta có thể một mình cùng một chỗ rồi, ta thích. Bất quá về nhà sau khi, người nên xử lý tốt

người cùng cái kia sách gốc tử chuyện."

Nhắc tới đến sách gốc tử, Tiểu Tụ lập tức nghĩ tới anh tuần tiêu sái, văn khí bất phàm đích Trần Thế Mai. Nàng thầm nghĩ chính mình, mới tuyển đến như vậy một nổi tiếng chính là nhân vật, cần buông tha cho hẳn thật sự có chút đáng tiếc. Hẳn hoàn toàn phù hợp chính mình đích điều kiện, tướng mạo, học vấn, tu dưỡng, đều là nhất đẳng nhân tuyển, đúng là xương cốt mềm, nhát gan, thiếu khuyết nam tử hán khí khái.

Xảy ra lần này giáo huấn sau khi, Tiểu Tụ hiểu được một sự kiện: Một người nam nhân đích tướng mạo, học vấn cố nhiên trọng yếu, nhưng quan trọng hơn chính là phải cần nam tử hán khí đích cường hãn cùng khí phách. Nếu gặp được thổ phỉ đích mưu khi, Trần Thế Mai có thể bình tĩnh mà cùng chi đối kháng, lâm nguy không sợ, có can đảm chống lại, có can đảm bảo vệ người trong lòng, nhỏ như vậy tay áo nhất định sẽ lại cùng hẳn đồng sanh cộng tử, không rời không khí đích.

Ôi, ai ngờ đến thời khắc mấu chốt, hẳn cũng là kia một bộ đức hạnh, thực đáng tiếc rồi hẳn đích tướng mạo cùng học vấn rồi. Nhìn cái kia điệu bộ, vì mạng sống, hẳn là chuyện gì đều cũng làm được đích. Tới lưu con tin đích thời điểm, hẳn cư nhiên không có động thân mà ra, hoàn lại đem chính mình ở lại phỉ oa trong, như vậy vô tâm không phế đích nam nhân cần hẳn hà dùng? Ném xuống ba, giống ném xuống mở ra phế chỉ.

Tiểu Ngưu gặp Tiểu Tụ nửa ngày không nói, sắc mặt ngưng trọng, biết nàng tâm tình rất xấu, hẳn cười cười, nói: "Tiểu Tụ, nếu người cảm thấy khó xử nói, việc này do ta nói với hẳn ba. Có lẽ nam nhân trong lúc đó nói chuyện, có điều dễ dàng một ít."

Tiểu Tụ lắc đầu nói: "Quên đi, quên đi, việc này hay là ta chính mình xử lý ba! Ai để cho hẳn rất gọi người thất vọng rồi."

Nghe được Tiểu Tụ tỏ thái độ, Tiểu Ngưu âm thầm vui mừng, nghĩ thầm rằng: "Chỉ cần vớt điệu cái kia sách ngọc tử, Tiểu Tụ phải thuộc loại của ta. Đã biết quay về cũng không có bạch đi ra. Nếu không phát sinh việc này nói, bình thường phát triển, Tiểu Tụ tất nhiên sẽ bị cái kia sách ngọc tử đoạt được, xem ra, ông trời hay là có mắt đích."

Hai người phải như vậy tự tại mà đi tới, đi đến một tên là tiêu sơn đích địa phương mới tìm nơi ngủ trọ. Phía sau đã vốn là đang lúc hoàng hôn, tàn dương đem một tảng lớn bầu trời nhuộm được đỏ bừng.

Tiểu Ngưu mở phòng khách cửa sổ, nhìn Tây Thiên nói: "Này cảnh sắc không sai à, mặt trời chiều ngã về tây, yến tử quay về sào, đêm nay nhất định rất mỹ lệ."

Bên người đích Tiểu Tụ thì nói: "Trời chiều vô hạn hảo, chỉ là gần hoàng hôn."

Tiểu Ngưu lập tức khen ngợi nói: "Muội muội hảo văn mới, nói ra tựu thành thi."

Tiểu Tụ lắc đầu nói: "Đây là cổ người đích thi, không phải ta làm đích."

Tiểu Ngưu lập tức nói: "Này đã chứng minh rồi muội muội vốn là một có học thức đích người, giống ta sẽ không biết nói này thi là đích."

Tiểu Tụ đối với này bị tây sơn nuốt điệu một khối đích mặt trời lặn, nói: "Trời chiều cần hạ xuống rồi, không đáng thương tâm, bởi vì ngày mai hẳn còn có thể xuất hiện; nhưng là một nữ nhân sẽ không thành rồi, một khi già, mất đi mỹ mạo, cũng chỉ có chờ chết rồi."

Tiểu Ngưu ha ha cười, nói: "Có một cổ người không phải nói nói, việc này cổ khó toàn bộ, còn sống đích thời điểm là tốt rồi hảo còn sống, nên sống [đủ|huề|bù vốn]."

Tiểu Tụ ngâm nói: "Người có [thăng trầm|buồn vui của cuộc đời], [nguyệt] có âm tình tròn khuyết, việc này cố khó toàn bộ. Chỉ mong người lâu dài, ngàn dặm cộng thiên duyên."

Tiểu Ngưu hoan hô nói: "Hảo câu tử, hảo câu tử, đem ta muốn nói đích đều nói đi ra rồi, thật sự là lợi hại." Hắc biết câu này tử lại là cố người lưu lại đích, chỉ là đã quên là đích rồi.

Tiểu Tụ vừa chuyển đầu, nói: "Tốt lắm, ta đói bụng, chúng ta ăn cơm đi." Nói rồi, đem cửa sổ đóng lại, giống như nhìn thấy thái dương [sẽ khiến|làm cho] người đích vô hạn sầu sự tình dường như. Tiểu Ngưu không hề nhiều lời nói, đã kêu tiểu nhị chuẩn bị một ít ăn ngon đích, cấp cho đưa đến trong phòng đến.

Cơm nước xong, còn nói rồi một lát nói, ngày phải [đen|tối]. Tiểu Tụ vốn định cùng Tiểu Ngưu nói chuyện nhiều nói công danh, đọc sách và tâm trạng, thấy hắc không có gì hứng thú, đã dừng nói rồi. Bởi vậy, hai người sớm phải nghỉ ngơi rồi. Đây sẽ lại hai người ngủ thẳng trên một cái giường, một ổ chăn trong.

Bọn họ mặc dù ngủ ở lập tức, nhưng cũng không có can sự. Vì cái gì đây? Bởi vì Tiểu Tụ mới vừa hư thân không lâu, thân thể không khỏe, Tiểu Ngưu e sợ cho sẽ lại khiến nàng đau đớn, bởi vậy, hắc phải thành thật mà nằm ở trên giường, không dám [lỗ mẫn|vội vàng]. Hắc nghĩ thầm rằng: "Dù sao đã chiếm được, còn nhiều thời gian, không cần nóng lòng nhất thời."

Tiểu Tụ ngủ sau khi, Tiểu Ngưu còn không có ngủ, hắc suy nghĩ chuyện tình thiệt nhiều, từ chánh đạo đến tà phái, từ Lao Sơn đến Hàng Châu, từ đi đến bây giờ, từ nhỏ tay áo đến Nguyệt Ảnh từ từ, [nghĩ đến|hiểu] hắc tinh thần càng ngày càng tốt, kết quả mất ngủ.

Đại khái vốn là nửa đêm thời điểm ba, Tiểu Ngưu đột nhiên nghe được phòng trên có vài tiếng rất nhỏ mà thanh âm xẹt qua, hần lập tức hiểu được, bên ngoài hữu tình tình hình. Vì vậy, hần tại không sợ hãi tình Tiểu Tự đích tình huống dưới, cẩn thận dưới đất rồi giường, sau đó đẩy ra cửa sổ, lén lút mà ra khỏi...Hần nhảy lên đỉnh, hướng xa xa nhìn quanh, chỉ thấy bầu trời đêm tiếp theo phiến hắc ám, đang lúc không biết làm sao khi, xa xa truyền đến rồi một tiếng khiển trách uống: "Ác tặc, còn không thúc thủ chịu trói? Càng đợi khi nào."

Tiểu Ngưu lập tức lấy chính mình nhanh nhất đích tốc độ, tìm theo tiếng mà đi. Khi hần đạt tới nơi đây khi, chỉ thấy một người đang về phía trước bay bình thường mà trên đường. Tiểu Ngưu không rõ sao lại thế này, đã dùng sức đuổi theo tới. Trước mặt mặt người nọ đuổi gần phương xa người nọ khi, Tiểu Ngưu đã thấy rồi người kia đích thân ảnh.

Bị đuổi đích người mặc dù không có thấy rõ mặt, nhưng từ kia cao lớn đích thân hình có thể biết, đó là một người nam nhân. Rồi sau đó mặt vị này, thân hình giáo hảo, tự nhiên là một vị có phong vận đích nữ tử rồi. Phía trước cái kia nam tử tự biết chạy không được, phải cùng nữ tử quanh quần khởi giới đến. Đó là một tòa thạch kiều, mặt sông cũng không rộng. Kiều bên kia vốn là một đám rộng lớn đích bình nguyên, không có ẩn thân đích địa phương. Vì vậy kia nam tử phải vòng quanh kiều chuyển. Đang nữ tử tại kiều bên trái khi, hần đến kiều bên phải. Hai người đều cũng công phu rất cao, từ mặt sông trên xẹt qua, cùng điệu giống nhau, làm cho Tiểu Ngưu rất là bội phục.

Tiểu Ngưu đứng ở bên cạnh xem náo nhiệt, không có ra tay, bởi vì hần hoàn lại làm không rõ hai người đích thân phận, càng không biết ai là bằng hữu, ai là địch nhân. Cái kia đuổi theo đích người vài quay về đều phải thành công rồi, chung quy đến thời điểm mấu chốt, cái kia nam tử nhưng lại giống cá chạch giống nhau [trốn|lén đi] rồi. Nam tử một bên chạy, một bên kêu lên: "Cô nàng à, đừng xem ta đánh không lại người, nhưng là cần nói

chạy trốn, bốn công tử nhưng là người có nghề. Đến à, đến à, người tới đuổi ta à! Người đuổi theo ta, ta muốn người." Kia khẩu khí vừa cuồng vọng lại vừa thô tục, làm cho Tiểu Ngưu nghe xong nhú mào.

Kia nam tử hắc hắc cười, giống như sói tru, nói: "Cô nàng, ta đã không cứng rắn cái gì chuyện xấu à!"

Nữ tử chẳng muốn cùng hắn vô nghĩa, chỉ nói: "Chỉ cần ta bắt lấy người, khai võ lâm đại hội thăm người, đến lúc đó nhìn người nhận tội không nhận tội."

Kia nam tử cười nói: "Vấn đề là người có thể bắt trụ ta sao?"

Nữ tử hừ nói: "Vây thử xem xem." Nàng đột nhiên đứng ở kiều đích một mặt, hai tay quay về phía nam tử mạnh một đuổi, lưỡng đạo bạch quang vũ mà bắn ra, bắn về phía kiều kia đầu đích nam tử. Kia nam tử ôi rồi một tiếng, đã thân thủ bắn ra lưỡng đạo bạch quang.

Bất đồng chính là, nữ tử đích chỉ là tuyết trắng đích, nam tử đích quang lau băng bạch đích. Bốn đạo quang bạch đích va chạm, kia nam tử nhin không được về phía sau lui vài bước, không đợi hắn đứng vững, nữ tử đã thừa dịp xu thế từ không trung lướt qua, hướng nam tử đánh tới.

Kia nam tử một bên tị lóe, một bên kêu lên: "Nữ nhân đuổi nam nhân, đã như vậy ra sức à! Xem ra người nhất định rất ngứa rồi."

Nữ tử song chưởng cả huy, không rời nam tử đích yếu hại, miệng mắng: "Đồ vô sỉ, miệng đầy hồ nói."

Nói chuyện đích đồng thời, công kích càng là mãnh liệt, giống như biển phun dũng.

Nữ tử người bị rất cao, kia nam tử cũng không kém. Tiểu Ngưu chạy qua thạch kiều, từ bên cạnh quan sát. Mặc dù bầu trời tối đen, nhưng cách

được gần chút ít, ít nhất có thể bắt gặp song phương thân ảnh. Hắn nhìn thấy nàng kia thân ảnh như gió, tư thế ưu nhã, nhận định nàng khẳng định vốn là rất có phong tình đích mỹ nữ; mà cái kia nam tử mặc dù còn không có có hại, nhưng hay là bị vây hạ phong, mà ở chống cự đích đồng thời, thỉnh thoảng nói rồi một ít hạ lưu ngôn ngữ kích thích nữ tử, nữ tử nhưng lại thủy chung vốn là miệng không mang theo bẩn chữ.

Bảy tám hiệp qua đi, nam tử ủng hộ không được, lại muốn chạy trốn. Nữ tử lúc này chú ý rồi, khắp nơi đề phòng trứ hắn. Hai người trong chốc lát đấu vũ, trong chốc lát đấu pháp, đánh cho dị thường náo nhiệt. Tiểu Ngưu nhìn tay ngứa, nghĩ thầm rằng: "Đã nữ tử nói nam tử vốn là miệng đầy hồ nói, tên kia nhất định không phải thiện loại, mà nữ tử còn lại là người tốt."

Đang hai người càn đấu đang hàm khi, Tiểu Ngưu chuẩn bị xuống tay rồi. Hắn vận khí nơi tay, tại hai người đánh trứ đánh trứ, ngẫu nhiên tách ra khi, Tiểu Ngưu bèn hai tay bắn ra, lưỡng đạo hồng quang đột nhiên phát ra, bắn về phía nam tử được bộ ngực. Kia nam tử mặc dù sớm phát hiện có người khác bàng quan, nhưng không nghĩ tới này vẫn trầm mặc đích người sẽ ra tay, bất ngờ không kịp đề phòng, gấp hương bên cạnh trốn tránh. Nữ tử há có thể buông tha cơ hội này? Quả đấm vung lên, bạch quang nơi nơi chỉ thấy kia nam tử bùm một tiếng ngã quỵ, ối ra một búng máu, tay chân [loạn|bậy] duỗi trứ, hiển nhiên bị thương thật sự trọng đích.

Tiểu Ngưu chạy đi tới, nói: "Người cư nhiên không có chết?"

Kia nam tử rên rỉ trứ, gian nan mà nói: "Người là ai?"

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, nói: "Ta là người gia gia." Nói chuyện, tại hắn đích trên thân đến một cước, này một cước đem nam tử đích thân thể đá được về phía trước bay ra nhiều trượng.

Nàng kia vội vàng đã chạy tới, nói: "Vị này huynh đài, cũng không nên đá chết hắn, dưới chân lưu người." Nói chuyện chạy tới, xoay người lại thử

xem kia nam tử đích hô hấp. Kia nam tử đã bất động rồi, nguyên lai đã hôn mê bất tỉnh.

Nàng kia thẳng khởi thắt lưng, nói: "May mắn không có chết, nếu hãn đã chết, phải thiếu không ít niềm vui thú. Lần này chuyện những cảm ơn người rồi, ngụy huynh đệ." Thanh âm ôn nhu êm tai, lại vừa nhã nhặn có lễ, giống như đã từng quen biết.

Tiểu Ngưu ôi rồi một tiếng, nói: "Người nhận thức ta?"

Nàng kia cười, nói: "Đương nhiên rồi, Lao Sơn phái Ngụy Tiểu Ngưu, Xông Hư tiền bối đích tiểu đệ tử, đàm đại mỹ nữ đích sư đệ."

Tiểu Ngưu ngẩn ngơ, suy nghĩ trong chốc lát, đem có thức đích mỹ nữ toàn bộ nghĩ tới một lần, rốt cục hoan hô nói: "Ta biết rồi, người là Quan Vịnh Mai, Quan nữ hiệp."

Nàng kia đã vui vẻ mà nở nụ cười, nói: "Đối với, người rốt cục nhớ tới rồi."

Tiểu Ngưu nói: "Nếu không phải bầu trời tối đen nói, ta đã sớm nhận ra người đã đến rồi. Người theo ta đích sư tỷ giống nhau lắm, ta vẫn muốn nghĩ gặp lại người." Hãn nói chính là thiệt tình nói. Hồi tưởng Vịnh Mai kia xinh đẹp đích khuôn mặt, xuất chúng đích tài hoa, trong lòng luôn tung bay tung bay đích.

Quan Vịnh Mai nhẹ giọng cười, nói: "Ta nào có cái gì đẹp mắt đích? So với của người hai vị sư tỷ kém xa. Nhưng thật ra ngụy huynh đệ, lâu như vậy không thấy, có phải là trở nên càng trong nhìn đây?" Nói chuyện, Vịnh Mai quay về phía sau lưng đích một tròn cây nhỏ phất phất tay, kia thụ bèn đột nhiên trứ khởi hỏa đến, hỏa quang lờ lờ, chiếu sáng một tảng lớn thiên địa.

Này sẽ lại song phương đều có thể thấy rõ đối phương rồi. Vịnh Mai đi đem người nọ linh đi tới, lại vừa tại hấn đích trên thân cả điểm vài cái; Tiểu Ngưu thì cố ý muốn nghĩ cùng nàng hảo hảo trò chuyện, tìm rồi một ít củi đốt đi tới, long rồi một đồng hỏa, mời Vịnh Mai đi tới ngồi ngồi. Hấn rất muốn cùng nàng nói một ít cộng đồng thấy hứng thú nói đề tài.

Hai người sòng vai ngồi ở đồng lửa bên cạnh, đều cũng nhìn đối phương mỉm cười.

Tiểu Ngưu dò xét Vịnh Mai, thấy nàng trên thân màu đen trang phục, mặt như hoa đào, mắt như thu thủy, lại vừa lộ ra văn tĩnh cùng rụt rè, cùng khác đích đích mỹ nữ các phong thái bất đồng. Giống nàng như vậy vừa anh tư tấp sảng, vừa tức chất văn nhã đích mỹ nữ ngã không nhiều lắm gặp.

Vịnh Mai đã ở nhìn thấy Tiểu Ngưu, nói: "Ngụy huynh đệ à, người lớn lên càng tuần tú rồi, giống một đại nhân."

Tiểu Ngưu ha ha cười, khen ngợi nói: "Người đã nhiều hấp dẫn rồi, mau vượt qua ta đích Nguyệt Ảnh sư tỷ rồi."

Vịnh Mai nghe xong, nhẹ nhàng cười, nói: "Ngụy huynh đệ, cùng sư tỷ người so sánh với, ta nhưng là kém quá xa, giống như sơn con gà so với phượng hoàng."

Tiểu Ngưu nói: "Người rất khiêm tốn rồi, ai chẳng biết nói người cũng là tứ đại mỹ nữ một trong, nếu lớn lên không đẹp, đương nhiên sẽ không sắp xếp trên đích."

Vịnh Mai chăm chú mà nói: "Ta mặc dù đứng hàng trong đó, nhưng là thủy chung vốn là đệ nhị tên, luôn so với bất quá của sư tỷ người, kỳ thật ta so với nàng kém không ít đây."

Tiểu Ngưu ôi rồi một tiếng, bởi vì hấn đầu một hồi biết Vịnh Mai đích tên lần, nói nói: "Này tứ đại mỹ nữ hoàn lại nói cái gì bài danh sao?"

Vịnh Mai gật đầu, nói: "Vốn là này người hiểu chuyện sắp xếp đích, bất quá cũng có nhất định đích đạo lý."

Tiểu Ngưu thấy hứng thú, nói: "Như thế nào một sắp xếp pháp?"

Vịnh Mai hồi đáp: "Đàm, đóng, đỏ thắm, giang."

Tiểu Ngưu gật gật đầu, nói: "Nguyên lai ta Nguyệt Lâm sư tỷ sắp xếp đệ tử, người cư đệ nhị, tự nhiên là có nhất định đạo lý đích."

Hắn lại quan sát Vịnh Mai, quả nhiên thật sự mỹ, so với sư tỷ Nguyệt Ảnh chỗ thua kém không được bao nhiêu, nhưng nhất định tại Nguyệt Lâm phía trên.

Vịnh Mai một xấu hổ, nói: "Ngụy huynh đệ, năm bồ liễu chi tư, thật sự không thể xem chỗ."

Tiểu Ngưu khen ngợi nói: "Người quả thật rất đẹp, khó trách sẽ lại cư đệ nhị tên, mà người theo ta đích sư tỷ Nguyệt Ảnh, cũng chỉ tại sần sần như nhau trong lúc đó, khó phân cao thấp."

Vịnh Mai vẫn tĩnh mà cười, nói: "Người như vậy khen ngợi ta, ta thật sự là cao hứng. Bất quá ta này mỹ nữ, đã không đảm đương nổi đã bao lâu."

Tiểu Ngưu rùng mình, nói: "Vì cái gì đây?"

Vịnh Mai nháy đôi mắt đẹp, trên mặt có một chút ảm đạm, nói: "Bởi vì...Ôi, đều là chính mình chuyện, không có gì hay nói đích. Được rồi, đã trẻ thế này, người đây là đi ra làm cái gì?"

Tiểu Ngưu ôi một tiếng, nói: "Ta đang ngủ không được, nghe được bên ngoài có động tĩnh, phải đi ra [nhìn|xem] rồi. Người đây? Người vì cái gì cũng không ngủ? Người bắt người kia vốn là đang làm gì? Nhìn hẳn đích công phu, nhưng là không sai đích."

Vĩnh Mai nhìn nhìn bên cạnh nằm đích cùng chết con chó giống nhau đích nam tử, nói: "Không thể là thôi, nếu hôm nay không có của người hỗ trợ, có thể lại vừa sẽ làm hãn đào thoát. Người này mặc dù nói bản lĩnh đánh không lại ta, nhưng là chạy trốn [cũng|nếu không phải] người bình thường có thể đuổi đích trên đích."

Tiểu Ngưu nghĩ thầm rằng: "Ngã có chút theo ta tương tự, ta đã chạy trốn tại [đi|được]." Chỉ nghe Vĩnh Mai tiếp theo nói: "Người này có chút biến thái, không đùa giỡn nữ nhân, chuyên môn đùa giỡn mỹ thiếu nam, ta đã sớm chú ý hãn rồi. Ta theo dõi có vài ngày rồi, cuối cùng bị ta cấp cho bắt được. Ôi, lúc này khai một công thám đại hội, đến lúc đó tà phái nhất định sẽ lại mất hết thể diện đích."

Tiểu Ngưu nhìn sang tên kia, nói: "Người này chẳng lẽ còn có cái gì đại đích đến đây sao?"

Vĩnh Mai cười nói: "Lai lịch không nhỏ đây! Hãn không thể là bình thường đích dân tặc, mà là một đại ma đầu đích đứa con."

Tiểu Ngưu nghe xong lời này, phải trong lòng [loạn|bậy] nhớ tới đến. Ngưu vương không có đứa con; Xà Vương giống như cũng không có; Quỷ Vương nhưng thật ra có hai, chính mình đều cũng gặp qua đích, năm đích này không phải; thì phải là Bắc Hải Băng Vương đích đứa con, đã đúng là Mộ Dung Mỹ đích ca ca.

Tiểu Ngưu phán đoán nói: "Này chặt vật đích tên nên sẽ không vốn là Bắc Hải Băng Vương đích đứa con ba?"

Vĩnh Mai mỉm cười gật đầu nói: "Ngụy huynh đệ không hổ kiến thức nghiêm, người này đúng là băng vương đích nghiệt tử. Lúc này chúng ta chánh đạo nên hảo hảo ra một hơi rồi." Nói chuyện, Vĩnh Mai đích trên mặt cũng có rồi một ít hàn khí, này làm cho Tiểu Ngưu đối với nàng nhiều hơn một ít hiểu rõ.

Tiểu Ngưu hỏi: "Quan nữ hiệp, người quyết định xử lý như thế nào người kia?"

Vịnh Mai hồi đáp: "Đã vốn là tà phái người, vậy do chúng ta chính phái nhân sĩ thương lượng giải quyết."

Tiểu Ngưu lại hỏi: "Vậy người cá nhân đích ý tứ đây?" Hãn rất muốn biết nàng đích thái độ là cái gì.

Vịnh Mai nghĩ nghĩ, nói: "Ta mặc dù thống hận tà phái, nhưng ta còn là cho rằng không thể đem cá nhân đích tình cảm dùng tại đại sự trên, đối với tà phái hay là lấy hòa bình thủ đoạn giải quyết thật là tốt. Rất nhiều chuyện lệ chứng minh, đánh đánh giết giết đối với song phương đều không có chỗ tốt, chỉ biết làm cho cừu hận càng ngày càng thâm, chết đích người càng đến càng nhiều, bọn họ tà phái không chiếm được tiện nghi, chúng ta cũng không có tìm được cái gì chỗ tốt. Cần từ căn bản trên giải quyết vấn đề, tốt nhất hay là song phương có thể ngồi xuống đàm phán."

Tiểu Ngưu nghe xong mừng rỡ, bởi vì hãn có tìm được một tri âm rồi, hãn liên tục gật đầu nói: "Không sai, không sai, ta cũng vậy. Nghĩ như vậy đích. Chánh đạo người là người, tà phái người cũng là người, chúng ta có thân nhân, bọn họ đã giống nhau có. Như vậy cừu hận cùng cừu sát đi xuống, năm nào tháng nào tài năng chấm dứt?"

Vịnh Mai cười, nói: "Đúng vậy, ta cùng sư phụ đều là nghĩ như vậy đích, nhưng chúng ta môn phái đích đa số người hay là cho rằng hắc vốn là hắc, bạch vốn là bạch, "Thủy hỏa bất dung"."

Tiểu Ngưu nói: "Đây là sai lầm đích cái nhìn, nếu vậy cho nhau sát đi xuống, vấn đề vĩnh viễn giải quyết không được."

Vịnh Mai gật đầu nói: "Chúng ta muốn nghĩ đích đều cũng giống nhau. Dem này bằng vương đích đưa con đưa đến võ lâm đại hội trên công thẩm, nên sẽ có một công bình đích kết quả đích."

Tiểu Ngưu ân cần mà hỏi thăm: "Này băng vương mà đứa con sẽ lại thế nào?"

Vịnh Mai hồi đáp: "Vạn ác dân cầm đầu, hễ mặc dù không có cường gian con gái, nhưng là đùa giỡn thiếu niên đã giống nhau vốn là trọng tội, tránh không được bị xử tử mà."

Tiểu Ngưu nghe xong trầm tư, trong chốc lát nói: "Dựa theo hễ đích hành vi phạm tội, vốn là không nên xử tử đích."

Vịnh Mai cười cười, nói: "Coi là không nên chết, tới công thẩm đại hội trên đã không sống được. Đầu tiên, hễ là băng vương đích đứa con, phải này thân phận hễ đúng là tử lộ một cái rồi."

Tiểu Ngưu lo lắng mà nói: "Chỉ sợ lúc này lại vừa sẽ có một hội đại chiến rồi." Nói xong, không thẳng thở dài.

Vịnh Mai nhìn hễ, nói: "Ngụy huynh đệ, người thật sự là một thiện lương đích người. Lúc trước ta nghe được về của người rất nhiều đồn đãi, ta cũng không thư."

Tiểu Ngưu ôi rồi một tiếng, nói: "Người đều cũng nghe được cái gì đồn đãi rồi?" Hễ rất muốn biết chính mình tại đây một không quá quen thuộc đích mỹ nữ đích trong lòng là cái gì hình dáng.

Vịnh Mai trầm ngâm trứ nói: "Bọn họ nói người cùng tà phái người cấu kết, chặt vật vi gian, bất quá ta là không tin đích."

Tiểu Ngưu bát rồi cời lửa đồng, khiến cho càn vượng chút ít, hỏi: "Vì cái gì?"

Vịnh Mai hồi đáp: "Ta tin tưởng người không phải cái loại này không rõ đại nghĩa người, mặc dù người cũng có rất nhiều mao bệnh, nhưng không phải người xấu."

Tiểu Ngưu nghe xong trong lòng ấm áp, hẳn không thể tưởng được này cùng hẳn chỉ là ở chung qua vài ngày đích mỹ nữ, sẽ lại đối với hẳn có sâu như vậy khắc đích nhận thức.

Hắn nói: "Cám ơn người, chỉ là ta không có người nói đích tốt như vậy, ta đích mao bệnh rất nhiều đích." Nghĩ thầm rằng: "Nàng như thế nào biết ta đích mao bệnh nhiều đây?"

Vịnh Mai để ý rồi một chút dừng ở trên mặt đích mái tóc, nói: "Ta còn nghe nói người trộm rồi sư phụ người đích ma đao, trốn thoát."

Tiểu Ngưu vội hỏi nói: "Này người tin không tin?"

Vịnh Mai lắc đầu nói: "Ta không tin. Ta cho rằng người không cần phải...Trộm, người là một người thông minh, sẽ không khô kia việc ngốc. Hơn nữa, cho tới bây giờ không có nghe nói ma đao tại sư phụ người đích trong tay, ta cho rằng đây là người khác đích vu hãm."

Tiểu Ngưu nghe được cơ hồ cần chảy ra nhiệt lệ, hẳn năm mơ cũng muốn không đến có người sẽ lại đem chính mình [nghĩ đến|hiểu] tốt như vậy, hẳn thật muốn ôm nàng vào trong ngực mãnh liệt một đủ, lấy kì cảm kích.

Nhưng đối phương vốn là Vịnh Mai, không phải Tiểu Tụ, cũng không phải Điem Nữu, không thể tiếp thu chính mình đích loại này trí tạ ơn phương thức.

Tiểu Ngưu đành phải nói: "Ta thật sự không biết nên như thế nào cảm tạ người mới tốt, người nhiều như vậy đều cho rằng ta là chánh đạo đích bại hoại, người nhưng lại khi ta vốn là người tốt."

Vịnh Mai còn nói: "Sự thật đã chứng minh rồi ta là chính xác đích. Này không, bây giờ trên giang hồ đích mọi người biết người là bị ngộ giải đích,

cũng đều biết sự phụ người đã cho người trở lại Lao Sơn phái, người lại vừa thành rồi chánh đạo người trong."

Tiểu Ngưu ha ha cười, nói: "Ta cũng không để ý chính mình vốn là chánh đạo hay là tà phái, chỉ cần chính mình sở tác sở vi không thẹn với lương tâm, vậy đủ rồi."

Vịnh Mai khen: "Người thật sự là một thông suốt đạt lại vừa tiêu sái đích người."

Tiểu Ngưu nhìn nàng nói: "Người đã giống nhau, như vậy có kiến thức, như vậy thông đạt rửa sạch. Nếu mỗi người đều có thể giống người giống nhau hiểu được sự tình để ý nói, này võ lâm đã sớm thái bình rồi, đã sẽ không phải chết người nhiều như vậy, chảy nhiều như vậy huyết rồi."

Vịnh Mai khoát tay chặn lại, nói: "Người đừng khen ngợi ta, ta là kinh không nổi khen ngợi đích."

Tiểu Ngưu nói: "Không thua sút người tán phiếm thật sự là một chuyện tốt, nếu đây là tại khách điểm nói, ta thật muốn với người uống trên một vò rượu."

Vịnh Mai âm đạm cười, nói: "Ta cũng muốn à, khó được gặp gỡ một vị giống người như vậy sang sảng, không có tâm kế đích người. Chỉ là chúng ta môn quy có định, không được uống rượu đích."

Dưới ngưu nói: "Kia thật sự là rất tiếc nuôi rồi. Được rồi, ta nghe nói người có vị hôn phu rồi, nhưng lại vốn là tiếp theo cho dù đích Nga Mi chương môn."

Vịnh Mai sắc mặt buồn bã, nói: "Người nói được không có sai."

Tiểu Ngưu quan sát đến nàng đích sắc mặt, nói: "Ta chỉ là có chút kỳ quái."

Vịnh Mai gật đầu, nói: "Ta hiểu được ý tứ của người, người là nói đã ta có vị hôn phu, sau này như thế nào đang chường môn? Đã muốn làm chường môn, lại vừa như thế nào sẽ có vị hôn phu? Người nghĩ thấy này phi thường mâu thuẫn vốn là ba?" Hắn đích đôi mắt đẹp nhìn Tiểu Ngưu, khiến cho hắn cảm thấy một loại bị ánh trăng chiếu rọi được cảm giác.

Tiểu Ngưu nói: "Đối với, đây là ta cảm thấy rất kỳ quái được sự tình. Ta vẫn cho rằng, nếu người đang rồi ni cô, kia thật sự là rất đáng tiếc chuyện."

Vịnh Mai lắc đầu nói: "Cho dù đang rồi ni cô, cũng không có cái gì đáng tiếc đích. Hiến thân phật môn, cùng phật làm bạn, nghiên cứu phật kinh, phổ độ chúng sinh, kia cũng là một loại công đức, chỉ sợ ta còn không có cái kia tạo hóa đây. Mặc dù ta bị chế định vi kế nhiệm nhân tuyển, nhưng này tùy thời đều cũng có thể biến đích, chúng ta phái Nga Mi đối với chường môn đích yêu cầu, kia nhưng là rất nghiêm khắc đích."

Tiểu Ngưu nơi đây hiểu được phật môn chuyện, nói: "Người vị kia vị hôn phu vốn là một cái dạng gì đích người? Có thể nói nói hắn sao?"

Vịnh Mai nghĩ nghĩ, nói: "Ta lấy ngụy huynh đệ không lo người ngoài. Ta cùng vị hôn phu đính hôn khi, ta còn chỉ là Nga Mi đích bình thường đệ tử, đang người thừa kế đó là sau lại chuyện. Khi ta bị tuyên bố vi người thừa kế sau khi, hắn chưa có tới nháo sự, chỉ là thường khuyên ta cần lo lắng nhiều một chút chính mình đích tương lai."

Tiểu Ngưu nói: "Có thể gọi người coi trọng đích người, nhất định là người trong chi long chính là nhân vật rồi."

Vịnh Mai trên mặt lộ ra ý cười, ai nấy đều thấy được đến, hắn đối với người kia là có nhất định đích cảm tình đích. Vịnh Mai nói: "Chúng ta vốn là thanh mai trúc mã lớn lên đích, cảm tình hoàn hảo, sau lại phải định rồi thân. Chúng ta song phương đích cha mẹ vốn là thế giao, đều cũng hy vọng chúng ta sớm một chút thành thân, nhưng là sư phụ ta phi thường nhìn trúng

ta, cho rằng ta nếu có thể trở thành chưởng môn, đó là Nga Mi chi phúc, hy vọng ta giải trừ hôn ước."

Tiểu Ngưu quan tâm hỏi: "Kia bây giờ đây, các người còn hướng tới sao?"

Vịnh Mai ôi rồi một tiếng, nói: "Ta bây giờ còn đang buồn rầu trong, ta vừa không có giải trừ hôn ước, cũng không có quyết tâm đích muốn làm chưởng môn."

Tiểu Ngưu an ủi nói: "Người cũng không nhất định vậy phiền, việc này thay đổi ai đều đã phiền não đích."

Vịnh Mai hướng Tiểu Ngưu cười, nói: "Ngụy huynh đệ, tại nam nữ phương diện ta còn là có điều bội phục của người. Rất nhiều người đều biết nói, Ngụy Tiểu Ngưu vốn là đương kim võ lâm một vị xuất sắc đích phong lưu nhân vật, thiết nhiều cô nương đều cũng đối với người tâm hồn thiếu nữ thâm [hứa| cho phép]."

Tiểu Ngưu hai tay một quán, hắc hắc cười nói: "Đây là đồn đãi, rất khoa trương rồi, ta nơi nào có vậy lợi hại đây?"

Vịnh Mai nhìn Tiểu Ngưu, nói: "Coi là khác vốn là đồn đãi, vậy sư tỷ người Giang Nguyệt Lâm luôn của người tình nhân ba? Còn có nhà người trong đích Diễm Nữ, luôn của người thân mật ba?" Nói lời này khi, Vịnh Mai đích mặt có chút phát sốt, hơn nữa đỏ mặt, chính như trước mắt kia thiêu đốt đích hỏa diễm.

Tiểu Ngưu thấy nàng trở nên kiều diễm ướm át, không khỏi lòng có có động, thật muốn ôm nàng nhập vào hoài. Đối phương mặc dù không phải phong tình vạn chủng đích mỹ nữ, nhưng đều có một loại mê người đích mị lực, khiến người không thể cự tuyệt, nói cách khác, nàng đã sẽ không có thể đứng hàng tứ đại mỹ nữ rồi.

Tiểu Ngưu biết mặt hắc hồng đích nguyên nhân, nàng dù sao cũng là một chưa lập gia đình đích cô nương, đúng vậy loại sự tình này đích. Tiểu Ngưu ha ha cười, nói: "Tại của người trước mặt ta không nói dối, người nói đích này lưỡng nữ tử, quả thật là của ta thân mật."

Vịnh Mai nháy đôi mắt đẹp, nói: "Tục truyền ngôn, của người nữ nhân có thiệt nhiều đây, ta đều có chút [không thể tin được|khó tin] rồi."

Tiểu Ngưu rất đứng đắn mà nói: "Ta có không phải hoàng đế lão tử, nơi nào tới nhiều như vậy nữ nhân. Ta không phải cái gì ưu tú đích nam nhân, không có hấp dẫn nữ nhân đích tiền vốn."

Vịnh Mai mỉm cười, nói: "Rau củ củ cải, mỗi có yêu ba! Có lẽ có người phải thích người, không có gì nguyên nhân."

Tiểu Ngưu sáng khoái mà nói: "Nếu thích ta đích người là người nói, ta nhất định sẽ lại vui vẻ được ngắt xui tới đích."

Vịnh Mai vội vàng khoát tay, nói: "Ta cũng không có tư cách thích nam nhân khác, ta có vị hôn phu, đúng là tương lai không thành thân, cũng sẽ đang ni cô. Ta tại cảm tình phương diện, chạy tới tới hạn rồi." Kia trong giọng nói hàm chứa mất mát ý.

Tiểu Ngưu nói: "Người đích vận mệnh nắm giữ tại chính mình đích trong tay. Nếu người nguyện ý lập gia đình, người phải đi lập gia đình; không muốn lập gia đình, có thể đi đang chương môn; không lo chương môn, đã có thể đi khô khác. Người không cần ủy khuất chính mình, phải khô chính mình muốn làm đích, như vậy mới vui vẻ, mới có thể hạnh phúc."

Vịnh Mai hỏi: "Phải đơn giản như vậy sao?"

Tiểu Ngưu ừ, nói: "Phải đơn giản như vậy, phải nhìn người như thế nào lựa chọn rồi."

Vịnh Mai đột nhiên hỏi: "Theo ý của huynh, ta nên như thế nào lựa chọn đây?" Một đôi đôi mắt đẹp nhìn thẳng trứ Tiểu Ngưu.

Tiểu Ngưu chia chia chính mình, nói: "Chuyện lớn như vậy, người tại trưng cầu ta đích ý kiến sao?"

Vịnh Mai nói: "Ta biết người là một có chủ kiến đích người, rất muốn mời người cho ta cung cấp một chút đề nghị."

Tiểu Ngưu nghĩ thầm rằng: "Nếu nghe ta đích, tự nhiên không thể đang ni cô, cũng không phải gả cái kia tên, tốt nhất thôi, vốn là gia nhập ta đích hậu cung. Ta đã nhận không ít mỹ nữ, cũng không để ý nhiều người như vậy một, huống chi người lại vừa như vậy mê người."

Tiểu Ngưu nghĩ nghĩ, nói: "Này thôi, ta còn là bảo trì trăm mặc được hảo. Này vấn đề ta không dám [loạn|bậy] đáp."

Vịnh Mai thở dài một tiếng, tựa hồ có chút thất vọng.

Tiểu Ngưu nói: "Như vậy đi, mời người xướng một thủ ca tới nghe, đang người xướng hết sau khi, ta nhất định có thể nghĩ ra một ý kiến hay đích."

Vịnh Mai nói: "Hảo oa! Người nên cho ta muốn nghĩ một được không đích chủ ý."

Dứt lời, nàng xướng khởi ca đến, xướng chính là tô đông sườn núi đích (Niệm nô kiều. Xích xích hoài cổ). Xướng được chữ đang khang tròn, khí thế dâng trào. Đang xướng nói "Giang sơn như bức tranh, nhất thời nhiều ít hào kiệt" Khi, Tiểu Ngưu nhin không được cố lấy chưởng đến.

MA ĐAO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 117: Ước Hẹn Lao Sơn

Một khúc xướng bài, Tiểu Ngưu cảm khái nói: "Này thật sự là" Này khúc chích ứng với bầu trời có, nhân gian khó được vài lần nghe thấy"." Hoàn hảo, hai câu này không có phạm sai lầm, cũng khó được hẳn còn có thể nhớ tới như vậy kinh điển đích thi câu, hơn nữa thật sự thỏa đáng đích.

Vịnh Mai cả nói: "Không dám nhận, không dám nhận, ta đích tu vi có hạn."

Tiểu Ngưu nói: "Nghe nói nữ hiệp cầm kỳ thi họa, mọi thứ tinh thông, ta thật muốn toàn bộ kiến thức một chút."

Vịnh Mai khiêm tốn mà nói: "Này bốn phương diện, ta đều cũng học rồi chút [da lông|bề ngoài], không đáng lấy ra nữa bêu xấu."

Tiểu Ngưu ôi rồi một tiếng, nói: "Chỉ bằng của người đàn xướng tiêu chuẩn, đều cũng đủ để khi ta đích sư phụ rồi."

Vịnh Mai cười, nói: "Ta nhưng là không thu đồ đệ đích." Lập tức, nàng thu hồi nụ cười, hỏi: "Ta đích ca đã xướng xong rồi, của người chủ ý đây? Cũng nên nói cho ta biết rồi ba?"

Tiểu Ngưu ôi rồi một tiếng, bèn nhúu mày trầm tư đứng lên, nguyên lai vừa rồi hẳn hoàn toàn đắm chìm tại tuyệt vời đích tiếng ca trong, đã quên thay nàng tưởng chủ ý, nhưng là lúc này mỹ nhân hỏi, chung quy không thể lời nói thật nói thật ba? Vì vậy, hẳn hiện trường tự hỏi đứng lên.

Vĩnh Mai nháy đôi mắt đẹp, nhìn thấy Tiểu Ngưu giờ phút này kia chăm chú mà nghiêm túc đích mắt, nói: "Nếu người thật sự không có gì ý kiến hay, quên đi."

Từng có một lát, Tiểu Ngưu mặt lộ mỉm cười, nói: "Ta đã nghĩ ra chủ ý đến đây, bất quá không tính cái gì ý kiến hay."

Vĩnh Mai thúc giục đến: "Vậy người nói ba, ta nghe đây."

Tiểu Ngưu hỏi: "Người lớn nhất đích nguyện vọng là cái gì?"

Vĩnh Mai nghĩ nghĩ, hồi đáp: "Ta lớn nhất đích nguyện vọng vốn là tiêu trừ chính tà lưỡng đạo đích cừu hận, mọi người hóa can qua vi ngọc bạch, từ nay về sau không hề gió tanh mưa máu, mỗi người có thể qua trứ bình tĩnh cuộc sống."

Tiểu Ngưu nghe xong cao hứng, bởi vì...Này đang cùng chính mình không mưu mà hợp, có thể gặp được như vậy một chí đồng đạo hợp đích mỹ nữ, đúng là khó được. Tiểu Ngưu mỉm cười nói: "Ta đích chủ ý đúng là cùng này có quan hệ đích."

Vĩnh Mai nhìn chăm chăm Tiểu Ngưu, nói: "Không cần lại thừa nước đục thả câu rồi, nói đi."

Tiểu Ngưu chậm rãi nói: "Người bây giờ không phải phiền não rất nhiều sao?"

Vĩnh Mai gật đầu nói: "Đúng vậy, muốn ta tại thành thân cùng chường môn trong làm cho lựa chọn, là ở để cho ta đứng ngồi không yên, tâm phiền ý loạn."

Tiểu Ngưu mỉm cười nói: "Người đã có lớn như vậy đích nguyện vọng, vậy là tốt rồi làm. Người có thể trước giải quyết đại sự, tại cân nhắc việc nhỏ. Ta nói như vậy, người minh bạch chưa?"

Vĩnh Mai nháy đôi mắt đẹp, nói: "Ý của người là để cho ta trước thực hiện rồi nguyện vọng, tại cần nhắc chính mình chuyện sao?"

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Đúng là như vậy. Trước giải quyết võ lâm đích đại sự, đợi cho đại sự giải quyết rồi, người còn muốn thành thân hoặc là đang chường môn. Nói cách khác, tại đại sự giải quyết trước, không cần nhắc cá nhân vấn đề. Như vậy, người không phải thoải mái rồi sao?"

Vĩnh Mai sau khi nghe xong, thấp mi trầm tư đứng lên. Dưới ngưu thu trứ nàng đích mặt, tại hỏa quang đích chớp động dưới, vậy hồng, vậy tươi đẹp, vậy có khí chất, vậy có tài hoa, cùng Tiểu Tụ ngã có chút giống rồi. Chỉ là Tiểu Tụ không bằng nàng xinh đẹp, cũng ít rồi một cổ cường ngạnh khí. Giản mà nói chi, Tiểu Tụ chỉ là tài nữ, mà Vĩnh Mai mới là tài nữ gia tăng hiệp nữ.

Hỏa diễm phác phác mà [hường|vang] trứ, ngoài ra còn có thể nghe được sông nhỏ róc rách đích Nước chảy tiếng xé gió, hắc ám đích trong thiên địa chỉ có như vậy một sáng ngời chỗ. Đống lửa bên cạnh chỉ có trứ hai người, bọn họ cũng không cô độc. Tiểu Ngưu từ đối phương đích trên mặt, thấy được một loại khó có thể nói rõ đích tốt đẹp, khiến cho hắn rất muốn tiếp cận nàng, hơn nữa giữ lấy nàng. Phảng phất như vậy xuất sắc đích nữ tử nên vì chính mình sở hữu giống nhau. Hắn muốn nghĩ, chính mình đích nữ nhân đã quá nhiều rồi, nếu lại có thể đem nàng trên rồi, vậy hoàn mỹ rồi. doc truyện tại . Tại chính tà lưỡng đạo đích tám đại mỹ nữ trong, trước mắt chỉ có Vĩnh Mai này một cái ngư lọt lưới rồi.

Tại trầm tư trong chốc lát sau khi, Vĩnh Mai lại ngẩng đầu, cũng lộ ra thoải mái đích nụ cười. Tiểu Ngưu tham lam đích phiêu rồi phiêu nàng đích mặt, hỏi: "Thế nào, người suy nghĩ cẩn thận không có?"

Vĩnh Mai gật gật đầu, nói: "Nghe quân buổi nói chuyện, thẳng đọc mười năm sách. Ta rất cực tìm được một tuyệt hảo đích chủ ý. Ta nghĩ qua nhiều

như vậy chủ ý, cũng không như này hảo. Mặc dù không thể bảo ta cả đời không có phiền não, ít nhất tạm thời ta có thể không lo lo lắng."

Tiểu Ngưu ha ha cười, nói: "Tốt lắm, người vui vẻ ta đã phải vui vẻ rồi."

Vịnh Mai tiếp theo còn nói: "Nếu võ lâm sự tình vĩnh viễn không giải quyết, ta muốn vĩnh viễn không cần nhắc cá nhân vấn đề sao? Nếu giải quyết rồi nói, ta có nên làm cái gì bây giờ?"

Tiểu Ngưu nghĩ thầm rằng: "Để làm chi lão hỏi ta? Ta cũng không phải là người nam nhân." Vì vậy, Tiểu Ngưu nói: "Người còn trẻ, không vội đích. Nếu người chừng nào thì có phiền não rồi, hoặc là cần phải đề nghị rồi, người mặc dù tới tìm ta ba. Đừng xem ta bản lĩnh không được tốt lắm, chủ ý hay là có một chút đích."

Vịnh Mai nhẹ giọng cười nói: "Đây chính là người nói đích, ta sau này nhất định sẽ lại ít không được phiền toái của người."

Tiểu Ngưu sáng khoái mà nói: "Hoan nghênh phiền toái."

Nói chính sự, Vịnh Mai phải hỏi: "Người như thế nào đến này địa phương đến đây? Như thế nào không tại Lao Sơn đây?"

Tiểu Ngưu ôi rồi một tiếng, nói: "Sự phụ để cho ta trở lại Lao Sơn sau khi, ta phải quyết định ngay lúc đó về nhà thăm người thân. Ở nhà đợi đến bức mình rồi, phải đi ra đi dạo, [nhìn|xem] có cái gì...Không bất bình việc cần phải ta ra tay."

Vịnh Mai ừ, nói: "Ngụy huynh đệ như thế, thật sự là võ lâm chi phúc à."

Tiểu Ngưu nói: "Người đã giống nhau, so với ta còn ra sắc đây. Khi nào thì ngã chúng ta Lao Sơn ngồi ngồi."

Vịnh Mai nói: "Ta có thể rất nhanh sẽ tới Lao Sơn, đến lúc đó ta có thể còn phải hướng người lãnh giáo lãnh giáo."

Tiểu Ngưu nghe xong lời này, rất là vui vẻ, nói: "Mặc dù tới tìm ta à."

Vịnh Mai đứng đắn mà nói: "Ta nghĩ ta trên Lao Sơn nói, cũng là vì đại sự tới đích, bất quá có thể nhìn thấy các người Lao Sơn đích bằng hữu, cũng là thập phần khoái trá." Nói chuyện, Vịnh Mai xem phương đông đã lộ ra màu trắng bạc rồi, mà trước mặt đích đồng lửa đã đã dập tắt.

Tiểu Ngưu gặp thời gian không còn sớm rồi, bèn đứng lên, nói: "Ôi, nhanh như vậy ngày phải sáng, thực không nghĩ trở về."

Vịnh Mai đã đứng lên, nhẹ nhàng duỗi rồi duỗi thắt lưng, nói: "Với người nói chuyện, đều cũng đã quên mệt nhọc."

Tiểu Ngưu mặt mày hớn hở, nói: "Sau này người nếu mệt mỏi, có thể theo ta nói chuyện."

Vịnh Mai uhm rồi hai tiếng, nói: "Hảo, ta nhớ kỹ."

Tiểu Ngưu hỏi: "Người tính toán đến đâu rồi trong?"

Vịnh Mai chia chia băng vương đích đưa con, nói: "Ta muốn đưa hân đến Thiếu Lâm, sau đó triệu khai võ lâm đại hội."

Tiểu Ngưu nói: "Hảo, vậy gặp lại sau rồi." Nhìn vị này đau đớn động lòng người đích cô nương, Tiểu Ngưu khó xá khó cách. Nàng không phải cái loại này vừa thấy đã nghĩ trên đích nữ tử, mà là giống trà giống nhau, càng phẩm càng thơm mát, càng phẩm càng có hương vị. Đây hương vị làm cho người tưởng tượng khởi nàng, đều cũng nghĩ thấy vô hạn tốt đẹp.

Vịnh Mai thu trứ Tiểu Ngưu, nói: "Biển bên trong tồn tri kỷ, thiên nhai nếu so với lân."

Tiểu Ngưu cười, nói: "Vô vi tại kì đường, nữ nhân cộng dính khăn."

Vịnh Mai hướng Tiểu Ngưu huy phát tay, nói: "Kia chúng ta gặp lại sau rồi."

Tiểu Ngưu đã giơ lên tay, ngây ngốc mà nói: "Gặp lại sau, gặp lại sau..."
Vịnh Mai nhẹ giọng cười, linh khởi băng vương đích đưa con, bèn bước trứ nhẹ nhàng đích bước tử đi.

Đợi cho Tiểu Ngưu quay về thần đích thời điểm, giai nhân đã qua, ánh mặt trời đại phát sáng.

Tiểu Ngưu không khỏi nhẹ nhàng lắc đầu, tự nhủ: "Ta đây là làm sao vậy? Tại sao có thể như vậy đây? Ta mặc dù háo sắc, cũng không phải một thấy nữ nhân phải bước không được bước đích không tiền đồ tên à! Có lẽ là bởi vì Vịnh Mai rất xuất sắc đích duyên có ba?" Hắn nghĩ thầm rằng: "Nói tướng mạo, nàng tự nhiên so với Nguyệt Ảnh sư tỷ cần chỗ thua kém một ít, nhưng là nói tài hoa, chỉ sợ sư tỷ cũng sẽ cảm thấy không bằng...Đích. Nói bản lĩnh đây, ai có điều lợi hại đây? Nay đúng vậy rồi. Như vậy ưu tú đích mỹ nữ, coi là không cưới vào cửa, nếu có thể thường xuyên gặp mặt, thường xuyên trò chuyện, cũng là kẻ khác cao hứng đích." Tiểu Ngưu trước mắt tịnh hoảng trứ Vịnh Mai đích thân ảnh cùng mặt cười, thật lâu lái đi không được. Hắn mang theo phức tạp đích tâm tình hướng tới khách điểm chạy tới.

Chờ trở lại khách điểm, tiến vào phòng, chỉ thấy Tiểu Tự đang ngủ được thơm mát đây. Môi đỏ mọng mân trứ, lông mi ngẫu nhiên hoàn lại động vừa động, hô hấp rất đều đều, chân tướng trẻ con giống nhau đáng yêu.

Tiểu Ngưu cời quần áo, chuyển vào ổ chăn, quan sát đến nàng đích ngủ tương. Trong chốc lát, Tiểu Tự nhẹ nhàng xoay người, bèn vào Tiểu Ngưu đích trong lòng. Tiểu Ngưu nghe nàng đích mùi thơm, nghĩ Vịnh Mai đích phong tình, thực sự có điểm tâm trong ngứa ngứa. Hắn đích chỉ một tay tại

Tiểu Tụ đích trên thân vuốt ve, cảm thụ được nàng đích co giãn cùng bóng loáng. Lúc này, Tiểu Tụ đích trên thân chỉ có một món đồ cái yếm cùng một cái tiết khố. Nàng hoạt nị đích da thịt làm cho Tiểu Ngưu đại qua tay ấn. Đang kia tay đi tới Tiểu Tụ đích kiêu đồn trên khi, phải không nỡ lại đi tới rồi. Vì vậy, ở nơi này tận tình mà cầm lấy, xoa, vuốt, càng nghĩ thấy cực kỳ thoả mãn. Bởi vì cảm giác hảo, tay hấn vừa trượt, bèn vào nàng đích luồng câu, ở nơi này thăm dò trứ, giống đã đánh mất vật gì vậy.

Tiểu Tụ ôi rồi một tiếng, mở rồi đôi mắt đẹp, nói: "Ca ca, người như thế nào tỉnh được sớm như vậy? Tỉnh dậy phải tần làm chuyện xấu. Hừ, cũng chỉ sẽ lại khi dễ ta."

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, nói: "Nhà của ta Tiểu Tụ vốn là Hàng Châu đệ nhất mỹ nữ, ca ca như thế nào có thể nhẫn được đây? Bất quá ca ca không khi dễ người, người tới khi dễ ca ca ba." Nói chuyện, một hiên [chấn|mền], đem Tiểu Tụ cởi sạch [sau khi|phía sau], đặt ở chính mình trên thân. Tiểu Tụ kia mềm mại trắng nõn được ngọc thể hiện ra tại Tiểu Ngưu được trong mắt.

Tiểu Tụ ngượng ngùng mà nói: "Bất hảo ba, đều cũng trời đã sáng, chúng ta hoàn lại như vậy."

Tiểu Ngưu nói: "Có cái gì bất hảo đích? Chúng ta đã vốn là vợ chồng rồi, đã vốn là vợ chồng, đương nhiên phải được thường mà bồi dưỡng cảm tình. Đến, ca ca cho người chiêm tiện nghi." Nói chuyện, làm cho Tiểu Tụ mà đùi tách ra chút ít, chính mình dùng nhếch lên mà thiết bổng đình trứ nàng đích nơi riêng tư.

Kia thiết bổng đích thô ngạnh cùng lửa nóng, làm cho Tiểu Tụ cảm giác khác thường, ôn nhu nói: "Ca ca, của người thứ thực dọa người, giống như lại muốn làm chuyện xấu rồi."

Tiểu Ngưu một bên ma xát trứ, vừa nói: "Nơi nào là xấu sự tình à, đây là thần tiên đều muốn làm chuyện tốt à!" Nói chuyện, ôm Tiểu Tụ đích thất lưng, đuổi miệng tới thân nàng.

Tiểu Tụ nhẹ nhàng cười, phe phẩy đầu, không cho hấn thân đến, Tiểu Ngưu bèn đến đây một xoay người, đem nàng đè rớt cuộc dưới. Như vậy đuổi miệng đi, không vài cái phải hôn đến Tiểu Tụ đích ngoài miệng, hôn được vậy lửa nóng, vậy tham lam, như là đói khát bình thường. Cùng lúc đó, kia đẳng đẳng sát khí được thiết bổng còn đang hạ thân cùng trứ, ma trứ, tùy thời đều muốn đi vào.

Hai người đích đầu lưỡi quần cùng một chỗ, thân được tức tức có tiếng xé gió. Tiểu Ngưu đích tay lại đây đến nàng đích ngực trên, ở nơi này tận tình đích đùa bỡn, thiếu chút nữa muốn đem vú cấp cho vân vê nát. Kia hai hạt đầu vú đã khiến cho thành lớn biến ngành rồi, mà nàng đích nơi riêng tư đã bởi vì kích thích cùng kích động mà xuân thủy róc rách rồi.

Tiểu Tụ đích cái mũi phát ra hừ tiếng xé gió, thất lưng đã ngốc mà gãy dựa trứ, thở ra đích khí thể vậy nhiệt.

Tiểu Ngưu tán dương: "Tiểu Tụ à, người quang trứ thật là đẹp mắt, so với mặc quần áo cần mỹ đích nhiều hơn."

Tiểu Tụ hai tay che mặt, nói: "Tại ca ca người trước mặt không có mặc quần áo, thật sự là mắc cỡ chết người rồi."

Tiểu Ngưu hắc hắc cười nói: "Lớn lên mỹ đúng là dùng để xem đích thôi, nói cách khác thực đáng tiếc rồi này phó tướng mạo rồi." Hấn đích ánh mắt tham lam mà nhìn quét trứ Tiểu Tụ thân thể đích mỗi một một góc. Tiểu Tụ mà lỗ thể rất trắng nõn, rất miêu điều, đường cong lưu sướng, tỉ lệ thỏa đáng, không có gì quá lớn đích thiếu sót. Mặc dù so ra kém Nguyệt Ảnh bọn hấn vậy nổi tiếng, nhưng cũng bị cho là tốt nhất phẩm rồi.

Nhìn nàng đích lỗa thể, nghe thấy người nàng đích mùi thơm, Tiểu Ngưu mà tròn mắt đều phải trừng đi ra rồi, cả linh hồn đã bắt đầu ly thể rồi. Tiểu Ngưu nhìn không được mà thắng nước miếng rồi, nói: "Tiểu Tụ à, vừa nhìn thấy người cái dạng này, ca ca phải chịu không được, nếu sớm biết rằng người yêu ta nói, chúng ta đã có thể sớm thành rồi chuyện tốt rồi."

Tiểu Tụ từ khe hở trong nhìn Tiểu Ngưu, nói: "Nào có chuyện à? Ta trước kia nhưng là không thương của người, ta nghĩ thấy người là một không có tiền đồ đích nam nhân. Có tiền đồ đích nam nhân đều cần đọc sách, đều phải khảo thủ công danh đích, nhưng là người cái gì đều không có, chỉ là một không làm việc đàng hoàng, ngồi rồi hảo nhân đích công tử ca. Ta chỉ đang người là một không dài vào đích ca ca, cũng không đem người xem thành hảo nam nhân đích."

Tiểu Ngưu quý gối nàng đích hai chân gian, cười khổ nói: "Ta tại của người trong mắt phải vậy kém cõi sao? Có phải là khi đó tùy tiện một a con chó a miêu đã so với ta mạnh mẽ?"

Tiểu Tụ nhẹ nhàng cười, nói: "Ca ca, ta cũng không có vậy nói, nếu chính người thế nào cũng phải vậy muốn nghĩ nói, ta cũng không có biện pháp."

Tiểu Ngưu hắc hắc cười, nói: "Bây giờ chúng ta đều cũng như vậy rồi, người nhất định là yêu trên ta rồi."

Tiểu Tụ lắc đầu nói: "Ta cũng không biết, bất quá bây giờ người tại lòng ta trong nhưng thật ra so với nguyên lai mạnh mẽ một ít rồi."

Tiểu Ngưu hỏi: "Mạnh mẽ ở nơi này?"

Tiểu Tụ nghĩ nghĩ, nói: "Ít nhất người rất dũng cảm, rất có khí phách, vì cứu ta, người không để ý cá nhân an nguy, xá sinh vong chết, dũng hướng tới thẳng trước. Chỉ bằng này, đã làm uội muội ta phó thác cuối cùng thân

rồi." Nàng nói được rất chân thành, rất [động tình|xúc động|gợi tình|sinh lòng ái mộ].

Tiểu Ngưu vui vẻ, nói: "Này còn kém không nhiều lắm, ta Tiểu Ngưu cuối cùng so với...Kia con chó cái đuôi cây cỏ mạnh hơn một ít rồi."

Tiểu Tụ [ngắt|nhéo] xoay thân thể, nói: "Bị người đặt ở trên thân, thực sự có chút không quá thoải mái."

Tiểu Ngưu hí mắt, nói: "Chờ chúng ta thân mật đứng lên, người sẽ thoải mái được thẳng ca hát đích. Cái loại này tư vị người cũng là thể nghiệm qua đích, bất quá kia quay về không có thể nghiệm được vậy khắc sâu. Lúc này ca ca nhất định cho người sáng một đủ. Kia kêu chích tiện uyên ương không tiện tiên." Nói chuyện, đề trên thân thể của hắc tử, cũng cúi đầu thân nàng; đồng thời, hai tay đã [cầm|nắm] nàng trước ngực được bảo bối. Tay cùng miệng đồng thời bắt đầu động tác, không vài cái, Tiểu Tụ mau nhạc mà lầm bầm đứng lên: "Ca ca à, ngựa à, ngựa được ta cần rơi lệ rồi."

Tiểu Ngưu tại nàng đích ngoài miệng trùng trùng hôn một cái, nói: "Ca ca bây giờ phải cho người chỉ ngựa." Nói chuyện, tay cầm nhục bỗng, chiếu mục tiêu thẳng tiến. Đang quy đầu đỉnh tại hai phiến hồng thit trên khi, Tiểu Tụ ôi rồi một tiếng, nói: "Ca ca, cần nhẹ một ít à, nơi đây còn không có hoàn toàn hảo đây."

Tiểu Ngưu an ủi nói: "Yên tâm đi, ta sẽ chăm sóc của người." Sau đó đã sắp miệng thân đến nàng đích vú trên, giống liếm băng bỏng giống nhau liếm lên, liếm được Tiểu Tụ ha ha cười không ngừng, không hề trụ xoay thắt lưng, ngoài miệng nói: "Ca ca người xấu lắm, có thể hại chết ta à. A, cắn được hảo ngựa." Nguyên lai Tiểu Ngưu đã nhẹ nhàng cắn, đồng thời hai tay còn đang nàng đích cho đề trên vuốt ve trứ. Vuốt ve được vậy chăm chú, vuốt ve được vậy nhiệt tình, như là muốn đem Tiểu Tụ cấp cho hòa tan rồi bình thường.

Tiểu Tụ chịu không được, nói nói: "Ca ca, ca ca, người thế nào [đều được], muội muội ta cho người tùy tâm sở dục rồi." Nàng dích mặt đã đỏ như lửa diễm rồi, hô hấp dồn dập giống như tại chạy trốn.

Tiểu Ngưu hiểu được nàng dích ý tứ, lợi dụng thiết bổng tại hạ cạnh ma sát kể ra dưới, chờ xuân thủy tẩy qua quy đầu, mới chính thức tiến quân. Đang quy đầu chậm rãi sáp nhập, khiến cho hai thịt phiến mở ra khi, Tiểu Tụ ôi rồi vài tiếng, hai tay tại Tiểu Ngưu được trên lưng vuốt ve, nói: "Thật lớn à, cứng quá à, thực không giống như là người dích rồi."

Tiểu Ngưu cười tại nàng dích trên mặt hôn thân, nói: "Phía sau, ca ca đúng là dã thú rồi." Nói chuyện, xoay tròn nhục bổng, [loạn|bậy] giáo rồi một hồi, lúc này mới đem thiết bổng xuyên vào rốn cuộc. Kia cứng rắn dích tên, đình tại Tiểu Tụ dích hoa tâm trên, làm cho Tiểu Tụ khẽ nhú mày.

Tiểu Ngưu ngừng một chút, hỏi: "Cảm giác thế nào?"

Tiểu Tụ ôn nhu nói: "Còn có một chút đau nhức, bất quá không bằng lần đệ nhất đau nhức."

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Cái này được rồi, lúc này người nhất định quay về thoải mái được bay lên tới." Nói chuyện, Tiểu Ngưu chậm rãi quất cầm, vốn là thiển nhập vào thiển ra, làm cho Tiểu Tụ đầy đủ cảm nhận được hân dích chăm sóc cùng ôn nhu, cảm nhận được hân dích một đám nhiệt tình yêu thương chi tâm.

Đợi cho Tiểu Tụ biểu tình thoải mái một ít sau khi, hân mới nhanh hơn tốc độ, hơn nữa dài ra dài nhập vào. Lúc này Tiểu Tụ mà khoái cảm đến đây, phải rên rỉ đứng lên, kia thanh âm dễ nghe êm tai, vốn là nhất lưu dích âm nhạc, chẳng những rên rỉ, ngẫu nhiên hoàn lại duyên dáng gọi to trứ, kêu lên vui mừng trứ.

Tiểu Ngưu cao hứng cực kỳ, bèn phác kết phác kết mà không đứng lên, một bên hưởng thụ trứ kia chặt [kẹp|nách] mà sáng khoái, một bên nghe

nàng đích thanh âm, này song trọng mà hưởng thụ, làm cho Tiểu Ngưu mà động tác nhanh hơn. Nếu vừa rồi vốn là mưa phùn liên tục nói, bây giờ đúng là lớn hơn biều bát rồi. Kia căn đại bang tử nhanh chóng ra vào, mỗi một dưới đều cũng đánh vào hoa tâm trên, làm cho hoa tâm run lên run rẩy đích. Này run rẩy hóa thành khoái cảm, truyền khắp Tiểu Tụ đích toàn thân, khiến nàng càng ngày càng thoải mái, càng lúc càng lớn mật, tiếng kêu lớn hơn nữa, động tác càng hoạt động.

"Ca ca người quá lợi hại rồi, muội muội thật sự cần bay lên đến đây." Tiểu Tụ hết sức mà xoay thắt lưng vạt áo mông, phối hợp trứ Tiểu Ngưu mà quất động.

Tiểu Ngưu cười nói: "Muội muội, người thực biết thú, sau này ca ca sẽ lại nhiều dạy người một ít thứ đích, cho người mau chóng mà lớn lên." Nhìn muội muội mà mặt cười cùng sinh động biểu tình, Tiểu Ngưu hạnh phúc được cơ hồ muốn nghĩ bản.

Trong lúc nhất thời, trong phòng xuân sắc khôn cùng, các loại thanh âm hỗn tạp cùng một chỗ, động lòng người tâm hồn. Tiểu Tụ kích động dưới, ôm Tiểu Ngưu đích cổ, ngốc mà thật sự hạ thân, lấy làm cho chính mình rất tốt chịu. Tại song phương đích thật sự dưới, kia xuân nước chảy thành rồi dòng suối nhỏ, hạ thân một đám đông hỗn độn.

Tại Tiểu Ngưu mà công kích dưới, Tiểu Tụ rất nhanh phải đầu hàng rồi. Nghỉ ngơi một lát, Tiểu Ngưu khiến cho Tiểu Tụ cười ở chính mình mà trên thân đến bộ đại nhục bổng. Tiểu Tụ then thùng, nhưng tại Tiểu Ngưu mà Cổ Động dưới, hay là thử thí. Đang kia thô to gì đó bị thủy lưng tròn mà lỗ nhỏ nuốt hết sau khi, nghỉ ngơi cũng không sẽ lại hoạt động, Tiểu Ngưu đành phải một bên chỉ đạo trứ, một bên ngồi xuống, duỗi qua hai tay, đang cầm nàng đích kiều đồn, [trợ|giúp] nàng khởi lạc phun ra nuốt vào trứ đại thiết bổng.

Đang nổi lại chỗ truyền đến phác kết phác kết có tiếng khi, Tiểu Tụ mắc cỡ đều cũng nhắm mắt lại, mà Tiểu Ngưu nhưng lại mừng rỡ ánh mắt mất phùng. Hắn mắt thấy Tiểu Tụ mà ngọc thể tại chính mình đích trên thân rung động, bắt gặp nàng phía dưới đích cái miệng nhỏ nhắn ăn tươi rồi chính mình đích đồ vật, cái loại này đặc ý kính so với thân thể trên đích khoái cảm còn lớn hơn đây. Hắn biết chính mình đã hoàn toàn chinh phục nàng rồi.

Tại Tiểu Tụ đích khởi hạ xuống, nhục bồng lúc ẩn lúc hiện, Tiểu Ngưu đại qua mắt phúc. Thấy được thịt phiến đích nhận được phóng ra, thấy được xuân thủy đích tràn lan, bắt gặp mỹ nữ đích xúc động, đã thấy được vú đích khiêu vũ, nhân sinh đích mừng rỡ đều ở trong đó. Mà Tiểu Tụ đã ở loại này nguyên thủy đích hoạt động trong, chiếm được nói không hết đích khoái hoạt.

Hai người giống hai tham ăn đích miêu giống nhau, đều cũng tại lẫn nhau đích phối hợp trong chiếm được chính mình có cần gì đó. Tiểu Tụ càng ngày càng giống thiếu phụ rồi, mà Tiểu Ngưu nam nhân đích hư vinh tâm đặc tới thỏa mãn.

Đang hai người tiêu tan dừng lại sau khi, Tiểu Ngưu đem nàng ôm vào trong ngực, để cho song phương từ kích động trong bình tĩnh trở lại. Tiểu Tụ hợp trứ đôi mắt đẹp, giống đặt mình trong ộng đẹp trong; mà Tiểu Ngưu thì nhìn nàng xinh đẹp đích hình dáng từng đợt đích lòng say, hắn nghĩ thầm rằng: "Nếu để cho cha mẹ biết chúng ta giờ phút này đang làm và tâm trạng nói, kia nhất định sẽ lại kích động được nhảy dựng lên."

Qua một hồi lâu nhân, Tiểu Tụ mới mở to mắt, hỏi: "Ca ca, người suy nghĩ cái gì đây?"

Tiểu Ngưu cười cười, nói: "Ta có thể muốn nghĩ cái gì đây, đương nhiên là muốn người rồi."

Tiểu Tụ cười, nói: "Ta có cái gì giống như đích đây? Ta đã là người đích người, người cũng nên cảm thấy mỹ mãn rồi."

Tiểu Ngưu nói: "Ta suy nghĩ, người cùng ta nên khi nào thì về nhà tới."

Tiểu Tụ dùng đầu củng rồi cùng Tiểu Ngưu đích bộ ngực, nói: "Này muốn hỏi người mới đúng à."

Tiểu Ngưu cười ha hả mà thu trữ nàng mang theo cuồng hoan [sau khi|phía sau] đích tham hồng ngọc mềm mại đích mặt, nói: "Đã chúng ta đã gạo nấu thành cơm rồi, vậy bây giờ đúng là chúng ta đích tân hôn kì, chúng ta tự nhiên cần nhiều ở vài ngày lại đi rồi."

Tiểu Tụ khanh khách cười, nói: "Kia cũng không phải thành. Đi ra lâu lắm, Tam nương sẽ lại lo lắng chết đích."

Tiểu Ngưu hỏi: "Kia ý tứ của người thế nào?"

Tiểu Tụ trừng mắt nhìn con người, nói: "Phải trụ ba, trụ đến chúng ta không muốn ở lại rồi đi tốt lắm."

Tiểu Ngưu cười to, nói: "Người so với ta hoàn lại tuyệt à!" Tại một đám vui vẻ hạnh phúc đích trong tiếng cười, hai người ôm nhau mà miên, thật có thể nói là trên mặt đất thần tiên rồi. Tiểu Tụ đã quên chính mình đích này trách ngẫu nhiên điều kiện, mà Tiểu Ngưu đã tạm thời đã quên hùng tâm tráng chí, yêu hận triền miên.

Hai người tại đây một không ngờ đích tiểu khách điểm, một trụ đúng là bảy ngày. Ban ngày đi ra ngoài tán tẩn bộ, buổi tối phải cuồng hoan mật yêu, loại này cuộc sống làm cho hai người đều cũng say mê trong đó, thật sự không nghĩ đi rồi. Nhưng Tiểu Ngưu rốt cuộc không phải một tiểu hài tử rồi, biết trong nhà mọi người vẫn nhớ thương trữ, muốn Tiểu Tụ viết một phong nhà sách, tìm người đưa đi. Hai người lại vừa ở ba ngày, mới đang trở về. Đương nhiên rồi, hay là Tiểu Tụ ký mã, Tiểu Ngưu đi bộ, lập tức

chạy đi, đều cũng nghĩ thấy vô hạn khoái hoạt, đều cũng hy vọng con đường này vĩnh viễn không đến đầu mới tốt. Thời điểm này đích Tiểu Tụ đem một lòng đều cũng đặt ở Tiểu Ngưu trên thân, không bao giờ...Nữa nói cái gì đọc sách cùng công danh việc rồi.

Đang Tiểu Ngưu nằm ngựa, mang theo Tiểu Tụ tiến vào thành Hàng Châu cánh cửa đích thời điểm, lập tức nghe được có người hoan hô: "Tiểu Ngưu ca Tiểu Tụ, các người nhưng đã trở lại, lão gia cùng thái thái đều phải vội muốn chết." Theo thanh âm, Điem Nữu cùng mấy gia đình từ bên cạnh chạy tới.

Tiểu Ngưu nhìn Điem Nữu, mỉm cười nói: "Các người như thế nào đến đây?"

Điem Nữu nói: "Từ người đi rồi sau khi, lão gia mỗi ngày đều cũng phái người đến ngoài thành nghe tiểu tức. Chờ nhận được các người đích thư sau khi. Phải mỗi ngày phái ta đến chờ đây. Bọn tại hạ rồi vài ngày, cuối cùng đem người các đợi cho rồi. Lúc này trong nhà nhưng náo nhiệt rồi.

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Hảo, hảo, hay là trong nhà hảo a!" Dứt lời, bèn đem Tiểu Tụ đỡ xuống ngựa đến. Đoàn người hướng ngự phủ tiến đến.

Một hồi về đến nhà trong, kia trường hợp thật là đồ sộ đích. Kế mẫu vừa thấy Tiểu Tụ, bèn chạy tới, cùng Tiểu Tụ ôm ở lập tức, ôm đầu chẳng thiết sống nữa; mà Ngụy Trung Bảo đây, thì đi tới giữ chặt đứa con đích tay, kích động đích nói: "Đứa con, người không có bảo ta thất vọng. Người quả nhiên vốn là một có tiền đồ đích nam nhân, phụ thân đối với người rất vừa lòng."

Đêm đó, vạt áo dưới nhà tiệc rượu, cấp cho hai người [đón gió|đón tiếp]. Tại ăn cơm đích đồng thời, mọi người tránh không được muốn hỏi Tiểu Ngưu vốn là như thế nào cứu người đích, lại vừa vì sao đến bây giờ mới trở về. Đối với này, Tiểu Ngưu bắt đầu phát huy chính mình đích khẩu tài rồi. Hắn đệ nhất tuyên nhiễm rồi một chút nguy hiểm đích không khí, sau đó

mới nói địch nhân có bao nhiêu cường đại, có bao nhiêu lợi hại. Chính mình giống năm đó đích triệu tử long nhất dạng dũng cảm, xuất sắc, tại đầm rồng hang hổ trong sát một bảy vào bảy ra, như thế nào gian nan mà từ trong tay địch nhân đem Tiểu Tụ cấp cho cứu ra, như thế nào lui lại, như thế nào tiêu diệt đạo tặc đích. Cả quá trình, để cho hãn như vậy vừa nói, thật sự là nghe thấy người sợ hãi than, xem người biến sắc, đều cũng phảng phất người lạc vào cảnh giới kỳ lạ giống nhau.

Tiểu Ngưu nói được mi phi sắc vũ, nước miếng tung bay, nghe được tất cả mọi người mắt trợn trừng. Mọi người trong chốc lát [nhìn|xem] Tiểu Ngưu, một hồi [nhìn|xem] Tiểu Tụ mà Tiểu Tụ cũng không nói nói, chỉ là ngẫu nhiên gật đầu, mọi người đã sẽ tin rồi, đều cũng đối với Tiểu Ngưu đích bản lĩnh cùng ruột gan thức bội phục chi tới.

Ngụy Trung Bảo đem chén rượu giờ được vun cao đích, nói: "Thật không hổ là con ta, thật sự có tài."

Kế mẫu Cảnh Phương thì mỉm cười nói: "Tiểu Ngưu cần so với người mạnh hơn nhiều, ít nhất tại đánh nhau cùng cứu người phương diện mạnh hơn đích nhiều."

Ngụy Trung Bảo nói: "Mỗi các đích sở trường thôi, ta đích mạnh mẽ hạng là làm kinh doanh, hãn là đánh nhau." Uống nửa chén rượu, mặt đều cũng đỏ, phiếm trứ hồng quang. Hãn còn hỏi: "Tiểu Ngưu, các người như thế nào trở về đích như vậy vẫn đây? Đều cũng hơn mười ngày rồi, đem ta và người mục lo lắng được tâm đều phải nhảy ra ngoài."

Tiểu Ngưu bèn nói "Bởi vì Tiểu Tụ tại thổ phỉ oa trong đã bị rồi kinh hách, thân thể không thoải mái, ta tìm rồi một im lặng đích địa phương cấp cho nàng tĩnh dưỡng. Chờ nàng [đờ|tốt một chút] rồi, chúng ta lúc này mới trở về."

Ngụy Trung Bảo gật đầu nói: "Người nhưng thật ra thật sự cẩn thận đích. Hảo, lúc này phụ thân được hảo hảo tưởng thưởng người, người có thể sánh bằng cái kia cái gì vào sĩ mạnh hơn nhiều."

Tiểu Ngưu lúc này mới nhớ tới cái kia tên đến, nói nói: "Phụ thân, vị kia trồn vào sĩ đây? Như thế nào không có bắt gặp hửn?"

Ngụy Trung Bảo hừ nói: "Đừng có đề cái kia tên rồi. Tên kia đợi vài ngày, thấy các người không có trở về, [sẽ chờ|đợi] không dưới tới, về nhà đi. Nói là về nhà tới chờ. Con mẹ nó, các người là tại trong lúc nguy hiểm muốn sống, cũng không phải là đi du ngoạn, nhìn hửn nói được vậy thoải mái."

Cảnh Phương nói: "Hửn là một người đọc sách, đối với loại sự tình này đã xuyên vào dưới trên tay đích."

Ngụy Trung Bảo hừ nói: "Ít nhất cũng phải biểu hiện được nhiệt tâm một chút, tích cực một chút ba! Người xem nhìn hửn, này công phu còn có tâm tư về nhà đây, người này cũng quá không có lương tâm rồi ba?"

Cảnh Phương nhíu mày nói: "Lão gia, Tiểu Tụ đã bị cứu về rồi, cửa này thân sự tình nên xử lý như thế nào? Có phải là còn muốn theo sớm định ra kế hoạch thành thân?"

Ngụy Trung Bảo xì một tiếng khinh miệt, oán hận mà nói: "Nữ nhi của ta cho dù là cuối cùng thân không lấy chồng, cũng không phải gả nhanh nhanh cái kia nhát gan, không lương tâm đích."

Cảnh Phương nói: "Lão gia, người không cần nói khí nói. Người này nữ đích thân sự tình không thể là việc nhỏ, cũng không thể nói không lấy chồng sẽ không xuất giá à!"

Ngụy Trung Bảo trừng lớn ánh mắt, nói: "Chẳng lẽ trải qua này đương sự tình, người hoàn lại nguyện ý đem nữ nhi gả cho tên kia?"

Cảnh Phương nói: "Tiểu Tụ cùng hãn rốt cuộc vốn là đính hôn, đây là rất nhiều người đều biết nói đích, chúng ta hồi hôn không tốt lắm đâu?"

Ngụy Trung Bảo nói: "Hoạn nạn gặp chân tình à! Lúc này Tiểu Tụ xảy ra chuyện, đối với hãn là một khảo nghiệm, nhưng là hãn cũng quá gọi người thất vọng rồi? Tại sinh tử du đóng đích thời điểm, hãn lựa chọn chính mình chạy, đem Tiểu Tụ ở lại lang oa trong, như vậy đích nam nhân xuất giá hãn để làm chi? Hãn trong lòng căn bản là không có Tiểu Tụ."

Vừa nghe hai người nói lên việc này, khác đích ba người đều cũng chú ý đứng lên. Lo lắng nhất chính là Tiểu Ngưu, sợ hai người mở ra miệng, hoàn lại đem Tiểu Tụ gả cho trần vào sĩ, như vậy nói, chính mình đích thật sự đã có thể toàn bộ thất bại rồi. Hãn gặp hai người tranh chấp không dưới, nói nói: "Phụ thân, lão mụ, việc này quan hệ đến Tiểu Tụ đích cuối cùng thân hạnh phúc, ta nghĩ lấy hay không lấy chồng cũng có thể nghe một chút Tiểu Tụ bốn nhân đích ý tứ à."

Ngụy Trung Bảo vỗ vỗ ót, nói: "Không thể là thôi! Người khác nhà vốn là cha mẹ chi mệnh, môi ước nói như vậy, nhà chúng ta được vì nữ nhân suy nghĩ, nghe một chút nữ nhân nói thế nào."

Cảnh Phương đã gật đầu nói: "Điều này cũng đúng, cũng không thể ủy khuất rồi nữ nhi." Vì vậy mọi người đích ánh mắt rơi xuống Tiểu Tụ đích trên thân.

Tiểu Ngưu vội vàng hướng Tiểu Tụ [nháy mắt|đưa mắt ra hiệu], để cho nàng minh xác tỏ thái độ. Tiểu Tụ đệ nhất là nhìn nhìn cha mẹ, lại vừa nhìn nhìn Tiểu Ngưu, có một chút do dự. Thay đổi ai đều đã như vậy đích, dù sao trần vào sĩ hoàn toàn hợp hồ Tiểu Tụ đích trạch ngẫu nhiên điều kiện, mặc dù hãn sau lại đích biểu hiện kẻ khác thất vọng, nhưng hãn hay là một có công tên đích người.

Nàng như vậy một do dự, Tiểu Ngưu lo lắng rồi, nhẹ nhàng vỗ cái bàn, nhắc nhở nói: "Tiểu Tụ, tại đây thời khắc mấu chốt, người cũng không nên phạm ngốc à! Người ngẫm lại, người tại thổ phỉ oa trong khi, người là cái dạng gì đích tâm tình? Cân nhắc hiểu được rồi nói nữa."

Nhắc tới thổ phỉ oa, Tiểu Tụ lập tức nghĩ tới chính mình có chịu đích ô nhục cùng tinh thần tra tấn, bèn lập tức khắc nói: "Ta không cần gả cho hãn. Hãn nhất gan như thử, vô tâm không phế, xuất giá như vậy một người, nói không chừng ngày đó đều cũng có thể bị hãn cấp cho bán."

Nói chuyện vánh mắt đều cũng đỏ, lỗ chã - chực khóc.

Bên cạnh đích Cảnh Phương thấy, bèn đem Tiểu Tụ kéo, nhẹ giọng nói: "Tốt lắm, Tiểu Tụ, muội nghe lời người, cửa này thân sự tình chúng ta coi là rồi ba." Nói chuyện, nhìn Ngụy Trung Bảo.

Ngụy Trung Bảo uống một hớp rượu lớn, nói: "Con mẹ nó, loại này vô dụng đích nam nhân, đúng là ném tại trên đường cái, chúng ta cũng không nhặt."

Lúc này Diêm Nữ đã nói: "Vốn là à, này người không đáng phó thác cuối cùng thân. Một nữ nhân lập gia đình, được xuất giá một hữu tình có nghĩa đích, nếu đối phương không lo người là trước kia, cho dù là gả cho, cũng không có cái gì hạnh phúc, kia chẳng khác vốn là chính mình nhảy vào rồi khổ hải trong."

Tiểu Ngưu khen ngợi nói: "Đối với, đối với, đối với, Diêm Nữ lời này nói cho cùng. Nữ nhân lập gia đình không xuất giá đối với, đúng là sống chịu tội, chúng ta cũng không thể làm cái loại này việc ngốc."

Ngụy Trung Bảo gật đầu nói: "Việc này do ta đến làm tốt rồi, tất cả mọi người có thể yên tâm rồi."

Vì vậy cái này đại sự phải như vậy định rồi.

Tiểu Ngưu vốn là cảm thấy mỹ mãn, thở dài một cái. Mà Tiểu Tụ đây, tại vừa lòng trong, nhiều ít đã lộ ra một chút tiếc nuối. Đang Tiểu Ngưu nhìn phía nàng khi, ánh mắt của nàng rất phức tạp, nói rằng nàng đích nội tâm cũng là giống nhau đích.

Tiểu Ngưu nghĩ thầm rằng: "Chúng ta đã có vợ chồng chi thật, chẳng lẽ chi tâm nàng còn có biến hóa sao? May mắn bọn họ có chuyện này, nói cách khác, nàng đêm nay có thể hay không quyết định lui thân còn không nhất định đây. Chẳng lẽ ta liều chết cứu nàng, này phần tình ý còn không bằng một sách ngọc tử đích công danh trọng yếu sao?"

Sau khi ăn xong, Ngụy Trung Bảo giao cho Tiểu Ngưu một phong thư, nói: "Tiểu Ngưu, đây là Lao Sơn đưa tới thư, vốn là viết đưa cho người, cũng không biết đều nói rồi chút ít cái gì."

Tiểu Ngưu nghe xong cả kinh, không thể tưởng được Lao Sơn còn có thể có thư đến, không biết là đích? Hắn tưởng tượng trứ thư trong đích nội dung, bèn cầm thư trở lại chính mình đích phòng hỏi, muốn nghĩ một người im lặng mà xem. Hắn nghĩ thầm rằng: "Chẳng lẽ là sư nương viết đích?" mở vừa thấy, thư có hai phong, một phong vốn là sư phụ viết đích, một phong vốn là sư nương viết đích. Sư phụ đích thư viết được oai phong lẫm liệt, chính khí đường đường, khuyên Tiểu Ngưu mau chóng trở về núi, học giỏi võ nghệ, sư phụ phân ưu, vì võ lâm nhiều ra chút lực, đã vì dẹp yên tà phái ra mưu vẽ sách.

Mà sư nương chính là thư, mặc dù không phải tình ý liên tục, nhưng cũng ám chỉ trứ tương tư cùng tình ý. Tỷ như trong đó có như vậy đích câu tử: "Người vắng mặt trên núi khi, phòng của người ta mỗi ngày đều phải tới đi dạo, hơn nữa tự mình quét dọn, khiến cho bảo trì vệ sinh...Trông mong người sớm ngày trở về, sư nương đang tự mình xuống núi nghênh đón." Như vậy đích câu tử nếu người khác nhìn, chích tưởng đối với đồ đệ đích yêu thương, nhưng là Tiểu Ngưu vừa thấy, phải cảm nhận được sư nương đối với chính mình đích ý nghĩ - yêu thương cùng chân tình.

Nàng đối với chính mình tình thâm ý trọng, chính mình đã cũng không có đem nàng quên à! Nàng đã đến thư, đã nói lên rồi nàng trong lòng vốn là cỡ nào lo lắng.

Tiểu Ngưu lại vừa tưởng tượng, chính mình về nhà cũng không có vài ngày, còn không có đợi đủ đây. Nếu phải như vậy đi rồi, không biết cần bao lâu tài năng lại trở về, lúc này đây nói cái gì cũng phải trụ một cực kỳ thoả mãn. Hơn nữa, còn có Xuân Viên cùng Điềm Nữu chưa kịp yêu thương đây, lần này trở về, như thế nào cũng phải khô bọn hản một lần ba, nói cách khác, mỹ nữ sẽ lại thất vọng đích.

Hắn đem thư thu hồi đến, yên lặng mà nghĩ tâm sự, cân nhắc trứ chính mình khi nào nhích người, khi nào trở lên [mò|vớt] sơn.

Lên núi sau khi như thế nào cùng Mạnh Tử Hùng ở chung, như thế nào cùng sư phụ chu toàn, như thế nào đem ma đao lại chuẩn bị xoay tay lại trong, như thế nào cùng sư nương, Nguyệt Ảnh, Nguyệt Lâm bọn hản làm tốt quan hệ.

Đang ở trong phòng [chuyển động|đi dạo] trứ, cánh cửa thẳng thẩn mà bị gõ [hưởng|vang] rồi. Tiểu Ngưu hỏi: "Ai à?"

"Là ta, ta là Điềm Nữu."

Một nữ tử [ngọt|vui vẻ] mà vui sướng mà thanh âm vang lên.

Tiểu Ngưu lộ ra nụ cười, nói: "Đều là nhà mình người, hoàn lại gõ cái gì cánh cửa? Mau vào ba." Tiếng nói vừa dứt, cửa vừa mở ra, Điềm Nữu bước trứ nhẹ mau đích bước tử đi vào đến, cũng đóng cửa cho kỹ. Nàng đi tới Tiểu Ngưu đích trước mặt, hỏi: "Tiểu Ngưu ca, người đang làm cái gì đây?"

Tiểu Ngưu kéo nàng ngồi ở bên cạnh bàn, nói: "Không cứng rắn cái gì, ở ốc nghỉ ngơi đây. Người đây, như thế nào chạy tới rồi? Đều cũng đã trẻ thế này, hoàn lại cách ăn mặc được như vậy xinh đẹp?" Điềm Nữu tóc sơ được

trở trọi phát sáng phát sáng đích, trên trán một loạt đáng yêu đích lưu biển, hoàn lại chút môi, lau chút phấn, cả người thơm mát phun phun, như nước trong veo đích, không giống lúc trước đích cái kia thôn cô rồi.

Nàng hoàn lại mặc một cái phấn hồng sắc đích váy, khiến nàng hơn diễm lệ. Bởi vì bất ngờ thật là tốt xem, Tiểu Ngưu đích hai mắt phải nhìn chăm chăm thân thể của hắn tử thẳng xem.

Điềm Nữ bị thấy then thùng, nói: "Tiểu Ngưu ca, ngày còn sớm đây, ta nghĩ với người trò chuyện. Từ người trở về, chúng ta còn không có hảo hảo mà nói qua một lần nói đây."

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Như thế. Nếu không phải bởi vì Tiểu Tự chuyện vội vàng được ta thẳng chuyển giới nói, chúng ta đã sớm cùng một chỗ hảo hảo tự tự rồi."

Nói chuyện, đem Điềm Nữ kéo, mặt ma xát trứ nàng đích mặt; chỉ một tay đã duỗi rồi đi, hướng nàng đích ngực trên mặc đi tới.

Điềm Nữ cười phát ra, nói: "Tiểu Ngưu ca, không cần [xăng bậy] làm ầu làm càng], trong nhà có không ít người đây."

Tiểu Ngưu cười nói: "Sợ cái gì à, dù sao tất cả mọi người biết chúng ta đích quan hệ, không ai sẽ lại ngăn trở chúng ta đích."

Điềm Nữ lo lắng mà nói: "Vạn nhất có người đến đây bắt gặp nói, kia cỡ nào bất hảo à!" Nàng đích trên mặt vừa then vừa mừng đích, làm Tiểu Ngưu trong lòng ngứa ngứa đích, thật muốn bật người theo ngã nàng can sự.

Tiểu Ngưu đem Điềm Nữ bắt lấy, nói: "Đừng sợ, có ta ở đây, người khác vốn là sẽ không đến phá hư chúng ta thật là tốt sự tình đích."

Nói chuyện, cúi đầu, đem miệng khắc ở Điem Nữu đích môi trên. Điem Nữu ôi rồi một tiếng, không như thế nào phản kháng. Tiểu Ngưu mãnh hôn một trận, phải đỉnh khai nang đích môi đỏ mọng, đem đầu lưỡi duỗi rồi đi vào, cùng nang [lời lẽ|môi lưỡi] đại chiến.

Song phương hôn được bất tỉnh bầu trời tối đen mà, hai đầu không ngừng mà động trứ, mắt thấy trứ thì có bước tiếp theo đích hành động rồi, lại nghe ngoài cửa có người kêu: "Ca ca, người đã ngủ chưa? Ta có việc muốn tìm người nói."

Hai người cả kinh, vội vàng tách ra, bọn họ đều cũng nghe ra đến đây, đây là Tiểu Tụ đích thanh âm. Nang tới làm gì đây? Điem Nữu vội vàng sửa sang lại một chút quần áo té ngã phát, khiến người nhìn không ra đến vừa rồi đích thân mật cử động.

Cánh cửa đẩy, Tiểu Tụ cười mị mẽ mà vào được, bắt gặp Điem Nữu, nói: "Người đã ở nơi này, còn không có ngủ a?"

Điem Nữu cười cười, nói: "Ngủ không được, phải đi ra chuyển vừa chuyển. Đều cũng đã trễ thế này, cũng nên ngủ. Ta đi trước rồi." Nói chuyện, hướng Tiểu Tụ gật đầu một cái, lại vừa hướng Tiểu Ngưu nhìn liếc mắt, liền rời đi rồi.

Tiểu Tụ nhìn thoáng qua Điem Nữu đích bóng lưng, nói: "Ta một đoán chỉ biết nang là tới nơi này. Này không phải buổi tối rồi, cũng không sợ người khác nói buôn chuyện?" Nói chuyện, đóng cửa lại rồi.

Tiểu Ngưu lôi kéo Điem Nữu đích tay, nói: "Người muốn nghĩ ta rồi, cho nên đến xem ta?"

Tiểu Tụ lắc đầu nói: "Ta là đến xem người tại ngàn cái gì chuyện xấu, may mắn ta tới sớm, bằng không, người phải thất thân rồi."

Tiểu Ngưu mở to tình nhãn, nói: "Cái gì kêu thất thân? Nàng bắt đầu đúng là nữ nhân của ta."

Tiểu Tụ vừa cười vừa nói: "Ta đây nên nhìn chăm chú người nhìn chăm chú được ngay chút ít, không thể cho người tùy tiện bị nữ nhân khác chiếm tiện nghi à!"

Tiểu Ngưu đem nàng một ôm, nói: "Vậy bây giờ ta đã bị người một người chiếm tiện nghi ba." Nói chuyện, hướng Tiểu Tụ đích trên mặt thân tới. Tiểu Tụ bị hấn này một thân, vội vàng đẩy ra Tiểu Ngưu, nói: "Nơi này nhưng là trong nhà, không thể so bên ngoài, chúng ta cũng không thể [xăng bậy|làm ẩu làm càng]."

Tiểu Ngưu thất vọng mà nói: "Nói như vậy người đêm nay đến dưới là tới theo giúp ta à?"

Tiểu Tụ nói: "Ta cũng không có nói qua là tới cùng người đích, ta chỉ là tới nhìn người liếc mắt, xem qua bước đi đích. Người không cần hiểu lầm." Nói chuyện, xoay người bước đi.

Tiểu Ngưu vội vàng đuổi đi, từ sau lưng ôm lấy nàng đích thắt lưng, nói: "[chớ|đừng đi]."

Tiểu Tụ quay đầu lại nói: "Còn có chuyện gì sao?"

Tiểu Ngưu nói: "Buổi tối [chớ|đừng đi] rồi, theo giúp ta ngủ đi."

Tiểu Tụ kiên quyết mà lắc đầu, nói: "Chúng ta mặc dù có rồi vợ chồng chi thật, dù sao không có chính thức thành thân, làm như vậy sẽ lại [phá hư|hỏng] thanh danh, ta cũng không nên. Tốt lắm, ta cũng nên đi."

Tiểu Ngưu ôm lấy không để, nói: "Phải thân mật một chút lại đi ba." Nói chuyện, hai tay đặt ở nàng đích ngực trên, cả bắt mang theo niết đích, hảo một trận đùa bỡn, đùa bỡn Tiểu Tụ hô hấp đều cũng biến dạng rồi. Tiểu

Ngưu lại vừa đem nàng xoay người lại, đuổi đầu lưỡi đi, để cho Tiểu Tụ hút, Tiểu Tụ bèn trái lại mà hút đứng lên. Tiểu Ngưu còn không thỏa mãn, lại vừa đưa tay luồn vào nàng dích váy trong, tận tình mà kéo ra rồi trong chốc lát, kéo ra được Tiểu Tụ đã ươn ướt mới buông...Ra nàng.

Tiểu Tụ cười mắng một câu: "Đại sắc lang." Nhiên tuần mới giống một trận gió mà chạy rồi.

Tiểu Ngưu đóng hảo cửa phòng, nghĩ thấy hảo một trận tử dích mất mát. Bắt đầu nghĩ đến luôn luôn một vị mỹ nữ theo ngủ dích, ai ngờ đến bây giờ cả một đêm không có tìm được, thật sự là không có ý nghĩa. Hắn nằm ở trên giường, nhớ tới sư nương mà lá thư này, khiến cho hắn không thể không cân nhắc trở về núi chuyện tình. Trên núi còn có ba vị mỹ nữ chờ hắn đây! Kia nhưng là chính mình yêu nhất dích các nữ nhân.

Ngày kế cơm trưa [sau khi|phía sau], Tiểu Ngưu vốn định hảo hảo mà nghỉ ngơi một chút. Không ngờ, này ý nghĩ không thể như ý, bởi vì trần vào sĩ đột nhiên đến đây. Hắn vừa xuất hiện tại ngục phủ, mọi người liền đối với hắn mắt lạnh tương đối. Trải qua thổ phỉ bắt cóc việc [sau khi|phía sau], mọi người đối với hắn dích ấn tượng có một trăm tám mươi độ dích đại chuyển biến, tất cả mọi người biết hắn là một nhát gan, vô dụng dích nam nhân.

Hắn vừa xuất hiện ở phía sau sân khi, Ngụy Trung Bảo nói nói: "Trần vào sĩ, ta có lời cần với người nói chuyện, việc này thật sự trọng yếu dích."

Trần vào sĩ hướng Ngụy Trung Bảo được rồi lễ, nói: "Tiểu sinh nghe nói Tiểu Tụ đã đã trở lại, đăng môn thăm."

Ngụy Trung Bảo chau mày, nói: "Chỉ sợ nàng không muốn gặp người à."

Trần vào sĩ nói: "[sao lại|há có thể] như thế? Tiểu Tụ cùng tiểu sinh thực đã chính thức đính thân, đúng là thân nhân rồi, nàng từ trong lúc nguy

hiểm thoát thân, há có thể không thấy?"

Tiểu Ngưu ở bên nói: "Chúng ta cũng không có lừa người, nàng quả thật tâm tình rất kém cỏi, không nghĩ gặp người."

Trần vào sĩ kêu lên: "Ta không tin, ta không tin, ta tin tưởng nàng sẽ lại gặp ta đích." Nói chuyện, trần vào sĩ thương tâm được cần khóc đi ra. Tiểu Ngưu cười thầm: "Một đại nam nhân há có thể như thế? Nam nhân vốn là đồ máu không đồ lệ đích."

Lúc này, Tiểu Tụ xuất hiện tại chính mình đích trước cửa phòng, nói: "Trần vào sĩ, người đã luôn miệng nói muốn gặp ta, vậy đến đây đi, chúng ta trong lúc đó là nên nói chuyện rồi." Nói rồi, chia chia chính mình đích cửa phòng." Mời đến ba."

Trần vào sĩ bắt gặp Tiểu Tụ, trong lòng mừng rỡ, ba bước tỉnh làm hai bước mà vào Tiểu Tụ trong phòng đi. Cửa phòng nhẹ nhàng mà khép lại.

Tiểu Ngưu chia chia Tiểu Tụ phòng, nói: "Muốn hay không đi theo nghe một chút?"

Ngụy Trung Bảo khoát tay chặn lại, nói: "Tiểu Tụ đã lớn lên, ta tin tưởng loại sự tình này nàng có thể xử lý tốt đích, chúng ta hai đã tìm một chỗ ngồi trong chốc lát ba" Nói chuyện, đem Tiểu Ngưu lĩnh vào chính mình đích trong phòng, cũng phân phó nha hoàn trên rồi trà.

Hai người ngồi xuống uống mấy ngụm trà, Tiểu Ngưu nói: "Phụ thân, kia tiểu tử sẽ không ăn hiếp Tiểu Tụ ba?"

Ngụy Trung Bảo lắc đầu nói: "Trần vào sĩ mặc dù có rất nhiều không phải đích địa phương, nhưng hắn vốn là một nhả nhận người, sẽ không đánh đích, người chỉ để ý yên tâm. Hơn nữa, tại chúng ta nơi này, hắn còn dám thế nào đây?"

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Kia ngã cũng là."

Ngụy Trung Bảo ánh mắt nhìn chăm chăm Tiểu Ngưu, nói: "Đứa con, người quyết định khi nào thì nhích người?"

Tiểu Ngưu di ròi một tiếng, nói: "Phụ thân, người như thế nào biết ta phải đi đây?"

Ngụy Trung Bảo cười, nói: "Lao Sơn không phải đến tin sao? Bọn họ đến thư tự nhiên là cần người trở về, khó không thành là muốn người đừng đi trở về?"

Tiểu Ngưu ừ, nói: "Phụ thân, người đoán rất đối với, lá thư này vốn là thúc dục ta trở về núi đích. Bất quá ta cũng không sốt ruột, ta quyết định nhiều theo cùng người cùng mụ lại đi."

Ngụy Trung Bảo thở dài, nói: "Nam nhi chí tại tứ phương, người thích làm gì, phải đi khô ba, chỉ cần không phải làm chuyện xấu, phụ thân đều cũng ủng hộ của người. Ta không bao giờ...Nữa sẽ lại bức người làm người không thương làm chuyện rồi. Người đã trưởng thành, không cần phụ thân nhiều quan tâm rồi. Chuyện gì người đều cũng hiểu, không cần ta [đóng|tắt]."

Tiểu Ngưu nhìn phụ thân trên đầu đích đầu bạc và kiể trên đích nếp nhăn, nói: "Bắt đầu ta rất muốn rời đi nhà, nhưng là bây giờ ta nhưng lại muốn nghỉ đợi ở nhà, ta nghỉ nhiều theo cùng các người."

Ngụy Trung Bảo sờ sờ Tiểu Ngưu đích đầu, nói: "Đứa con, đừng nói loại này không tiền đồ nói, nam nhân nên giống một chích lão hổ giống nhau công kích, không cần chung quy muốn nghỉ đợi ở nhà. Chung quy đợi ở nhà đích nam nhân sẽ có cái gì làm đây? Người đã thích tại trên giang hồ hỗn, vậy hãy đi đi, phụ thân sẽ không lại can thiệp người rồi. Chỉ cần người có thể đang một người tốt, giống cá nhân dạng, phụ thân đúng là lập tức đã chết, cũng chết được sáng mắt à."

Tiểu Ngưu nở nụ cười, nói: "Phụ thân, ta đầu một hồi phát hiện người như vậy thông tình đạt lý, người thật sự là ta thật là tốt phụ thân à! Bất quá người không cần loạn ngôn, lấy thân thể của người cùng khí sắc, nhất định có thể dài mệnh trăm tuổi đích."

Ngụy Trung Bảo sờ sờ cằm trên đích đoản tu, nói: "Ta có thể sống đến một trăm tuổi sao? Sống lâu như vậy ngàn thôi à, sống chịu tội đích."

Tiểu Ngưu tỏ vẻ: "Ta lần này rời nhà sau khi, sẽ lại tận khả năng sớm một chút trở về xem các người đích."

Ngụy Trung Bảo gật đầu nói: "Hảo, hảo, người chỉ cần thường về nhà [nhìn|xem], ta đã đã biết đủ rồi." Phụ tử hai người bốn mắt tương đối, đều cũng nghĩ thấy phi thường khoái trá. Một lát sau nhân, Ngụy Trung Bảo nói: "Người muội muội này công phu cũng nên nói xong nói rồi ba. Chúng ta đi ra ngoài [nhìn|xem]."

Khi bọn hắn đi tới trong viện khi, bắt gặp đích kia một màn phi thường thê lương, chỉ thấy trần vào sĩ ngơ ngác mà đứng ở Tiểu Tự đích ngoài cửa phòng, không rên một tiếng, như là căn đầu gỗ giống nhau.

Ngụy Trung Bảo hỏi Tiểu Ngưu nói: "Người này làm sao vậy?"

Tiểu Ngưu trong lòng mừng rỡ, biết trần vào sĩ cùng Tiểu Tự thực đã xong đời rồi. Hắn nói: "Xem ra lúc này Tiểu Tự vốn là quyết tâm cần cùng hắn quyết liệt rồi, đây là chính cô ta đích quyết định, ai đều không có biện pháp cải biến."

Lúc này, trần vào sĩ đột nhiên chạy tới, quỳ trên mặt đất hướng Ngụy Trung Bảo dập đầu. Đây cử động làm cho Ngụy Trung Bảo kinh ngạc, tranh thủ (Cần ktra thêm) trần vào sĩ giúp đỡ đứng lên, nói: "Trần vào sĩ, người làm cái gì vậy à? Nam nhi dưới trướng có hoàng kim, êm đẹp đích, người như thế nào có thể quỳ xuống đây? Đại nam nhân cũng không nên như vậy không có cốt khí."

Trần vào sĩ lệ quang lờ lờ mà nói: "Bá phụ, ta cầu người khuyên nhủ Tiểu Tụ, để cho nàng cải biến chủ ý, ta chịu không được này đả kích đích."

Ngụy Trung Bảo làm bộ chẳng biết mà gian nói: "Bọn hăn nói cái gì rồi?"

Trần vào sĩ hàm chứa lệ nói: "Nàng nói đúng lòng ta bụi ý lạnh, cần theo ta giải trừ hôn ước, sau này nàng không bao giờ...Nữa muốn gặp đến ta rồi"

Tiểu Ngưu nghe được hoan hô nhảy nhót, thiếu chút nữa không có bính đứng lên. Hăn thầm khen Tiểu Tụ quả quyết. Mà Ngụy Trung Bảo thì an ủi nói: "Trần vào sĩ, đã bọn hăn nói như vậy rồi, ta này đang phụ thân đích cũng không có biện pháp. Người hay là trở về đi. Này màu lễ và tâm trạng, ta sẽ trả lại cho của người, người không cần lo lắng."

Trần vào sĩ lắc đầu nói: "Vài thứ kia ta không cần, ta chỉ cần Tiểu Tụ, ta cần cùng Tiểu Tụ tại hai khởi. Ta muốn kết hôn nàng đang thê tử, nàng là của ta, nàng là của ta..."

Tiểu Ngưu nghe xong khó chịu, tiến lên nói: "Ta nói trần vào sĩ, người có mặt, thụ có da. Đã Tiểu Tụ đã đem nói hiểu được, ta nghĩ, chúng ta cũng không tu nhiều lời, người hay là đi thôi! Ta tin tưởng lấy của người tài mạo có thể tìm được so với Tiểu Tụ càng ưu tú đích cô nương."

Ngụy Trung Bảo gật đầu, nói: "Tiểu Ngưu lời này nói được hữu lý, người hay là trở về đi."

Bực này cho đuổi hăn đi rồi, trần vào sĩ đích tự tôn đại bị thương tổn, phải hướng phụ tử hai người cùng chấp tay, nói: "Mời thay ta hướng Tiểu Tụ tạ lỗi. Đều do ta bất hảo, nếu ta có thể giống một nam nhân, chúng ta sẽ không sẽ lại đi đến bây giờ này tình trạng rồi." Nói chuyện, chảy ra rồi nước mắt, hăn đã cố cho trên lau đi nước mắt, bèn xoay người đi nhanh mà đi.

Ngụy Trung Bảo liên tục thở dài, nói: "Đáng tiếc, đáng tiếc." Mà Tiểu Ngưu nhưng lại bính khởi lão Cao, biểu đạt trứ nội tâm đích vui sướng.

MA ĐAO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 118: Hoan Ái Chi Nhạc

Giải quyết rồi trần vào sớ đích cái vấn đề [sau khi|phía sau], Tiểu Ngưu thở dài một cái, lúc này cũng không có người cùng hăn thương Tiểu Tụ rồi, hăn có thể tận tình mà hưởng dụng Tiểu Tụ này nói bữa ăn ngon rồi. Chỉ là tại cha mẹ trước mặt, có chút không lớn thích hợp xuống tay.

Rốt cục có một ngày, cha mẹ đi ra ngoài tiếp khách rồi, cần buổi tối tài năng trở về. Tiểu Ngưu nghĩ thấy đây là một tốt đẹp cơ hội, chỉ là không biết nên cùng vị nào mỹ nữ triền miên. Lẽ ra hảo hảo yêu thương Điềm Nữu một phen mới đúng. Dù sao lần này trở về còn không có sủng hạnh qua nàng đây, rất muốn rất muốn rồi, nhưng là Tiểu Tụ đã rất hấp dẫn người... Vì vấn đề này, hăn ở trong phòng [chuyển động|đi dạo] trứ, gian nan mà làm trứ quyết định. Mà lúc này hai vị tiểu mỹ nữ đều cũng tại hiệu thuốc trong làm việc đây.

Thật sự lấy không chừng chủ ý khi, hăn phải ra khỏi cửa phòng, ở trong sân tùy ý mà đi lại, lấy làm cho chính mình sớm một chút quyết định chủ ý. Đang ở thế khó xử là lúc, Điềm Nữu đích thân ảnh xuất hiện tại trước mắt, nàng đang bước trứ nhẹ mau đích bước tử đi tới, trên mặt mang theo ngọt ngào đích nụ cười. Nàng đi tới gần trước, nói: "Tiểu Ngưu ca, tại sân phát cái gì gốc à? Như thế nào không ra đi làm sống?"

Tiểu Ngưu gặp bên người không có những người khác, phải lôi kéo tay nàng, nói: "Điềm Nữu à, ngươi không phải ở phía trước vội vàng sao? Như thế nào lại vừa đã trở lại?" Nghĩ thầm rằng: "Nàng đây là chui đầu vô lưới

à, vừa lúc ta cần phải ăn nữ nhân, nàng đã tới rồi, lúc này không cần chọn rồi."

Điềm Nữ nhìn Tiểu Ngưu, nói: "Tiểu Tụ sợ người lười biếng, đặc biệt để cho ta tới [nhìn|xem] người, thúc dục người đi ra ngoài đánh hỗn tạp tới."

Tiểu Ngưu lắc đầu nói: "Không, ta có quan trọng hơn chuyện khô."

Điềm Nữ đi rồi một tiếng, nói: "Người còn có chuyện gì à? Ta có thể giúp người, nhưng cũng không biết có thể hay không giúp vội vàng."

Tiểu Ngưu cười, nói: "Công tác của ta ở trong phòng đây? Người vào xem sẽ biết." Nói xong, bèn lôi kéo Điềm Nữ hướng tới trong đi. Điềm Nữ cũng không biết chi tiết, phải theo đi vào. Đợi cho vào trong phòng, đóng cửa, nhưng không có bắt gặp cái gì công tác, chỉ có thấy Tiểu Ngưu hỏa diễm bàn đích ánh mắt.

Điềm Nữ tâm hồn thiếu nữ [loạn|bậy] nhảy, ở trong phòng chuyển giới nhìn nhìn, nói: "Công tác đây? Ta như thế nào không có bắt gặp?"

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, nói: "Rất nhanh người sẽ thấy được." Nói chuyện, Tiểu Ngưu tiếp cận đi lên, đem Điềm Nữ ôm vào trong ngực, tiếp cận trên miệng, hôn môi trứ Điềm Nữ đích mặt cười.

Điềm Nữ cười trốn tránh trứ, nói: "Tiểu Ngưu ca, này rõ ràng ngày đích cũng không phải tốt đẹp à! Vạn nhất ai chạy rồi đến, sẽ làm người chê cười đích."

Tiểu Ngưu hừ nói: "Đây là nhà của ta, ta sợ cái gì à? Đến, để cho ta hảo hảo yêu yêu người ba. Ta có mấy ngày nay tử không có thương người rồi." Nói chuyện, đem Điềm Nữ ôm ngồi ở trong phòng đích trên bàn, sau đó một tay nâng nàng đích lưng, cùng nàng thân khởi miệng đến.

Tới lúc này, Điem Nữu hoàn toàn hiểu được rồi Tiểu Ngưu đích mục đích, nhưng là dưới phản đối, tất cạnh lẫn nhau đích quan hệ không đồng nhất bàn. Nàng đã sớm ngóng trông cùng Tiểu Ngưu đến một hồi thịt bác đại chiến đây, cái loại này đẳng vân giá vũ bàn đích khoái hoạt khiến nàng trở về chỗ cũ vô cùng.

Tiểu Ngưu hầu cấp bách mà cỡi nàng đích áo ngoài, lộ ra ở chỗ mà bạch cái yếm, hai điều mượt mà rắn chắc đích cánh tay biểu hiện trứ khỏe mạnh cùng thanh xuân. Khi hắn đem cái yếm lấy điếu khi, song phong phải lộ ra đến đây, có chút run rẩy trứ, hấp dẫn trứ Tiểu Ngưu. [phình|nổi lên] chuồn mất chuồn mất mà thịt cầu, đỏ sạm đích đầu vú, làm cho Tiểu Ngưu nuốt nước miếng một cái.

Tiểu Ngưu mỉm cười nói: "Điem Nữu, của người vú không sai à." Nói chuyện, ngậm trụ [một|từng mảnh] đầu vú, nồng nhiệt mà hút đứng lên, một tay hoàn lại xoa [người|cái kia]. Điem Nữu đã bị kích thích, bèn a a mà rên rỉ đứng lên, hoàn lại rồi ai đều đã khó nhin tao ngứa đích.

Tiểu Ngưu tại nàng đích vú trên công tác trứ, vì công bình khởi gập, trong chốc lát lại vừa chơi nổi lên một...Khác chích, chơi được Điem Nữu xoay thắt lưng hoảng [kiên|vai] đích, hừ tiếng xé gió liên tiếp. Trên thân có chút không xong khi, bèn song chưởng [sau khi|phía sau] trụ, thật sự khởi cước [ngực|thang], làm cho vú càng đột ra, làm cho Tiểu Ngưu công tác được càng thích hợp.

Hai người một hấp dẫn, hô hấp thô trọc; [người|cái kia] rên rỉ gia tăng lần lần, biểu hiện trứ khoái hoạt cùng khó chịu. Đang Tiểu Ngưu chỉ một tay xuống phía dưới thăm, phát hiện bên trong thực đã hồng thủy tràn lan rồi. Hắn biết mỹ nữ có thể trên rồi.

Khẽ nhúc nhích dưới, Tiểu Ngưu đem nàng đích đoạn khố cỡi rồi, tách ra đùi vừa thấy, bên trong đã thủy quang lờ lờ, một đám bừa bãi. Kia ẩm ướt đích nhung mao, hoa bình thường đích thịt môi, đều cũng hướng Tiểu

Ngươi triển lãm trứ hấp dẫn đích phong thái, khiến người không thể nhin được nữa. Hơn nữa, kia tiểu thịt động hoàn lại theo mỹ nữ đích hô hấp có tiết tấu mà hấp động trứ, như là kêu gọi trứ lớn hơn nữa đích gió trăng đây.

Thời gian quý giá. Tiểu Ngưu cỡi chính mình đích quần áo, chỉ thấy kia thiết bổng đã giống cột cờ giống nhau thẳng dựng thẳng trứ. Điềm Nữu thấy kia hung ác mong mong đích đồ vật, nũng nịu nói: "Tiểu Ngưu ca, người cái kia đồ vật thực đáng sợ à, mau so với ta đích cánh tay thô rồi."

Tiểu Ngưu đùa nghịch một chút chính mình đích thiết bổng, khiến cho hăn lắc đầu hoảng não, nói: "Thứ này thôi, đương nhiên vốn là càng lớn càng tốt rồi. Đại mới thoải mái thôi, tài năng xuyên vào được thâm, xuyên vào được thật, làm người nhanh hơn nhạc." Nói chuyện, hăn tiếp cận đi lên, đem thiết bổng để ở mỹ nữ được hạ thân, ma xát vài cái [sau khi|phía sau], bèn nâng lên nàng đích đùi, hướng tới trong dùng sức cắm xuống.

Tạ trứ xuân thủy đích hỗ trợ, chậm rãi mà vào. Đang quy đầu giống đao giống nhau tách ra hai thịt phiến khi, Điềm Nữu ôi rồi một tiếng. Tiểu Ngưu hỏi: "Thế nào? Không thoải mái sao?"

Điềm Nữu khẽ nhú mày, nói: "Hoàn hảo, hoàn hảo, người chỉ để ý tiến đến, ta không sợ đích."

Tiểu Ngưu biết nàng lâu chưa khô sự tình, tự nhiên có chút không thích ứng, bèn chậm rãi đem thiết bổng xuyên vào rốt cuộc. Đang quy đầu đỉnh tại hoa tâm trên khi, Điềm Nữu thở dài một hơi, mày đã từng cũng rồi. Tiểu Ngưu đích nâng tử bị kia tiểu bánh bao thịt bàn đích đồ vật bao lấy, thoải mái được hít sâu mấy khí tức.

Vì tìm được càng nhiều đích khoái cảm, Tiểu Ngưu khoá trứ nàng đích tiểu thối, thoải mái khoái trá mà quất xuyên vào đứng lên. Từ Tiểu Ngưu này góc độ, đang có thể bắt gặp hai người kết hợp đích chi tiết. Chỉ thấy một cây thô thô thật dài thiết bổng, tại hồng nộn nhỏ nhắn xinh xắn đích thịt

trong động vừa ra vừa vào đích. Mỗi lần đi ra, chắc chắn chút ít nộn thịt mang theo ra; mỗi lần đi vào, nộn thịt lại vừa lùi về đi. Vừa ra vừa vào trong lúc đó, xuân thủy [suối|chọn] [suối|chọn], không tiếng động chảy ra. Nhung mao đích hắc, thịt phiến đích hồng, cùng với đuôi đích nộn, đều cũng làm cho Tiểu Ngưu mở rộng tầm mắt.

Tiểu Ngưu thật sự khởi kiêu đồn, leng keng hữu lực mà khô trứ Điem Nữ; Điem Nữ đã ở hãn đích quất xuyên vào dưới, xoay vạt áo trứ, thật sự động trứ, rên rí trứ. Kia vẻ mặt vốn là sung sướng đích, khi thì vốn là hưng phấn đích, khi thì lại vừa mang theo chút khẩn trương nòng đích tiếng rên rí giống một cái khúc chiết đích sông nhỏ chảy qua Tiểu Ngưu đích tâm điền, khiến cho hãn sáng khoái mà thư sướng, hơn nữa kiêu ngạo.

Tiểu Ngưu còn không vong hỏi: "Điem Nữ, cảm giác thế nào?"

Điem Điem nữ lằm bằm trứ, nói: "Rất tốt đích, chân tướng là muốn đã chết giống nhau." Nói chuyện, hướng tới tuần mãnh thật sự hạ thân, như là cần cùng Tiểu Ngưu đấu một cuộc rồi.

Tiểu Ngưu cười nói: "Chỉ cần người thoải mái, ta nỗ lực lại nhiều cũng vui vẻ ý." Nói chuyện, lại vừa đem Điem Nữ đích đuôi phóng ra trên đầu vai, lấy lớn hơn nữa đích lực lượng khô trứ Điem Nữ. Đây một xu thế làm Điem Nữ đích hạ thế đột ra, làm cho công kích đích lực lượng lớn hơn nữa? Tiểu Ngưu kia căn đại thiết bổng thiểm điện bàn mà đảo trứ thịt động, làm được lỗ nhỏ trong đích xuân thủy đều cũng biến thành rồi sữa đích màu trắng. Kia phác kết tiếng xé gió, cùng phụ thân tiếng xé gió, tiếng rên rí, thờ hồn hên tiếng xé gió gần bó một đám, đều cũng thành kích thích người đích nhân tố.

Hai người lập tức thật sự, đều cũng chiếm được mất hồn thực cốt đích khoái hoạt. Tại đây loại nam nữ cuộc chiến trong, làm cho lẫn nhau càng nhận thức đến nhân sinh đích ý nghĩa. Tại khoái hoạt đích hấp dẫn dưới, Tiểu Ngưu nhanh hơn tốc độ, làm cho chính mình đích tiêu chuẩn đạt tới

đỉnh phong, mà Diễm Nữ thì chịu không được hấn đích công kích, hô to kêu to, xoay thắt lưng vạt áo mông, đã cố không lên có thể hay không làm cho người ta nghe được.

"Tiểu Ngưu ca, người xuyên vào được hảo thâm, đều phải xuyên vào đến Diễm Nữ đích trong lòng rồi. Ôi, ta muốn chết, ta cũng bị người xuyên vào đã chết." Lúc này đích nàng, không hề cố kỵ đích chính mình hình tượng rồi.

Tiểu Ngưu ngừng cao hứng, nói: "Diễm Nữ à, Tiểu Ngưu ca nhất định cho người mừng rỡ tìm không ra bắc, không nghĩ đang người, thâm nghĩ thành tiên." Nói chuyện, toàn lực công kích, so với mãnh hổ hoàn lại mãnh, so với trong báu vật ngựa còn nhanh. Diễm Nữ giống một đóa hoa tại cuồng phong trong mãnh run rẩy trứ, tùy thời đều có bay xuống đích có thể.

Tại dồn dập mà cao vút đích lẫm tiếng kêu trong, Diễm Nữ đạt tới rồi cao trào. Tại nơi tuyệt vời đích một khắc trong, Tiểu Ngưu đem thiết bổng để ở hoa tâm bất động, cảm thụ được ấm chảy kiều bổng đích thoải mái. Hấn nhắm mắt lại con người, buông nàng đích đùi. Phảng phất lại nhớ tới rồi Lao Sơn, thấy được sư nương, Nguyệt Ảnh, Nguyệt Lâm bọn hấn, đã phảng phất thấy được tà phái tứ đại mỹ nữ, cùng với Quận chúa, Xuân Viên, còn có vài ngày trước đã gặp mặt đích Quan Vịnh Mai. Kỳ quái, hấn như thế nào sẽ lại nghĩ đến nàng đây? Nàng rõ ràng hoàn lại chỉ là một băng hữu.

Tiểu Ngưu trù mẩn mà đem Diễm Nữ ôm lấy đến, ôm đến chính mình đích trên giường, cũng cái trên một cái [chăn|mền] để cho nàng nghỉ ngơi. Hấn chuẩn bị nghỉ ngơi một trận tái chiến. Nhưng Đúng lúc này, bên ngoài một thanh âm hô: "Ca ca, người như thế nào còn không ra?" Đây đúng là Tiểu Tụ đích thanh âm.

Tiểu Ngưu cả kinh, cùng Diễm Nữ đối với xem liếc mắt, Diễm Nữ trên mặt lập tức xuất hiện rồi hoảng sợ bất an đích vẻ mặt, Tiểu Ngưu

nhưng thật ra chẳng phải sợ hãi. Hắn quay về phía bên ngoài kêu lên: "Tiểu Tụ à, ta đang ở tẩy thao đây đây."

"Cái gì? Người tại tắm rửa? Đây rõ ràng ngày đích tẩy cái gì tắm?"
Nghe thanh âm nàng đã tới cửa.

Tiểu Ngưu nói: "Ta thân thể bẩn, đương nhiên được tẩy."

Tiểu Tụ hỏi: "Kia như thế nào không có nhìn thấy người yếu nhân nấu nước đây?"

Tiểu Ngưu hồi đáp: "Đó là bởi vì ta dùng nước lạnh tẩy đích. Người không biết sao? Dùng nước lạnh tắm rửa hữu ích khỏe mạnh."

Tiểu Tụ vừa nghe ngã với, nói: "Nhưng là không có nghe nói qua người yếu dùng nước lạnh tắm rửa à?"

Tiểu Ngưu một bên hừ trứ tiểu khúc, vừa nói nói: "Người đích thói quen đang không ngừng cải biến thôi, này thói quen là ta gần nhất mới có đích."

Tiểu Ngưu hồi đáp: "Có chuyện gì sao?"

Tiểu Tụ nói: "Ta có chút mệt mỏi, muốn cho người thay ta tới hiệu thuốc hỗ trợ, ta nghĩ tới năm sẽ lại."

Tiểu Ngưu ôi rồi một tiếng, nói: "Rất nhanh đích, rất nhanh đích. Người đi trước vội vàng, đợi lát nữa ta đi ra."

Tiểu Tụ lại hỏi: "Điềm Nữ tử đây? Nàng chưa có tới sao?"

Tiểu Ngưu nói: "Nàng đã tới rồi, chỉ là vừa rồi để cho ta đuổi tới mua đồ ăn rồi."

Tiểu Tụ nói: "Ta còn nghĩ đến nàng tại người trong phòng đây."

Tiểu Ngưu cười nói: "Nàng theo ta cùng một chỗ tắm rửa đây, không bằng người đã tiến đến lập tức tẩy ba!"

Tiểu Tụ sanh nói: "Nói hươu nói vượn! Nam nữ có đừng có, rõ ràng ngày đích, há có thể [đi|được] kia cầu thả việc." Dứt lời hừ một tiếng, chỉ nghe tiếng bước chân càng ngày càng xa, rất hiển nhiên nàng thực đã đi rồi. Trong phòng đích Tiểu Ngưu dài ra một hơi, mà Diêm Nữ đích trên trán mồ hôi lạnh chảy ròng.

Diêm Nữ ngồi dậy, nói: "Nhưng làm ta sợ muốn chết, nếu nàng thật muốn vốn là tiến đến, bắt gặp chúng ta như vậy, vậy mắc cỡ chết người rồi."

Tiểu Ngưu cười, nói: "Ta đương nhiên sẽ không để cho nàng tiến đến, hơn nữa ta còn không đối phó được nàng sao?" Nói rồi thu trứ Diêm Nữ. Diêm Nữ như vậy ngồi xuống, tốt đẹp chính là trên thân bèn [lỏa lồ|phơi bày ra] tại Tiểu Ngưu đích trước mắt, kia [phình|nổi lên] dững dững đích nộn thịt, làm cho Tiểu Ngưu cảm thấy hưng phấn, kia hơi chút cúi đầu đích tên lại vừa nâng rồi khởi thước.

Diêm Nữ nói: "Ta phải mặc quần áo ra khỏi..., trong chốc lát nói không chừng ai lại vừa sẽ lại tiến đến đây."

Tiểu Ngưu sờ sờ chính mình đích nâng tử, nói: "Nhưng là ta còn không có sáng đủ đây!"

Diêm Nữ nói: "Hay là hôm nào tốt lắm, nếu Tiểu Tụ lại chạy vào, ta dọa người đã có thể đầu lớn." Nói chuyện, cần xuống đất mặc quần áo.

Tiểu Ngưu hắc hắc cười, nói: "Mặc quần áo có thể, bất quá phải chờ ta sáng qua mới được à."

Diêm Nữ nháy đôi mắt đẹp, nói: "Người không sợ có...Nữa người tiến đến sao?"

Tiểu Ngưu lắc đầu nói: "Không sợ. Cho dù là ta phụ thân vào được, ta cũng muốn kiên trì khô hết."

Điềm Nữ sau khi nghe xong nở nụ cười, cười nói: "Thật sự là chích đại sắc lang, rất vô lại đích sắc lang." Nàng như vậy cười, song phong bèn nhảy lên đứng lên, dẫn tới Tiểu Ngưu dục hỏa đốt người. Hắn đương nhiên nhịn không được rồi, nói: "Chúng ta mau khô, khô hết phải tan." Tiến lên đem Điềm Nữ bãi bình, khiến nàng nằm ở trên giường, nhiên tuần chính mình đè ép đi tới. Kia cứng rắn đích quy đầu lại đỉnh mở mỹ nữ đích hồng cánh cửa, vậy lớn lên tên đều cũng xuyên vào rồi đi vào.

Điềm Nữ ôi rồi một tiếng, nói: "Hay là vậy trưởng à, đỉnh được người thật là lợi hại."

Tiểu Ngưu chậm rãi quất động trứ, nói: "Trong chốc lát người sẽ thoải mái được phải chết muốn sống rồi." Không quất vài cái, nơi đây đích xuân thủy lại vừa sự dư thừa đứng lên. Hai người đích kết hợp lại vang lên rồi tu nhân đích thanh âm, làm cho Điềm Nữ đích tình dục lại mọc lên.

Điềm Nữ rên rỉ trứ, kêu lên vui mừng trứ, nói: "Tiểu Ngưu ca, người giỏi quá, Điềm Nữ yêu người chết mất. Cả đời đều cũng yêu người."

Tiểu Ngưu một bên đại động, vừa nói nói: "Ta đã giống nhau à, đã đem người để ý can bảo bối đến đau." Kia căn đại thiết bổng mỗi lần đều cũng xuyên vào tới huyết khẩu, lại cắm xuống rất cuộc, cái loại này khoái cảm từ hai người đích hạ thân bắt đầu, truyền khắp toàn thân, làm cho hai người đều cũng cảm thấy vô cùng đích khoái hoạt, đều cũng nghĩ thấy cần vũ hóa thành tiên rồi.

Tiểu Ngưu càng xuyên vào càng nhanh, càng xuyên vào càng nhanh, Điềm Nữ đích vẻ mặt trở nên dâm đãng rồi, vú phập phồng như cuộn sóng. Kia kêu lên vui mừng tiếng xé gió đã càng phát ra đích dễ nghe. Kia

mở giường đã theo tiếng kêu có tiết tấu mà [hưởng|vang] trứ, tiếng vang rất lớn, [rất có|nhiều] tứ phân ngũ liệt chi xu thế.

Tiểu Ngưu kích động mà kêu lên: "Điềm Nữu, ta đang làm người đây, làm được người thoải mái sao?"

Điềm Nữu ôi ôi mà hừ kêu, nói: "Làm tốt lắm, cho được điệu, làm được Điềm Nữu đều phải nở hoa rồi."

Tiểu Ngưu đem tốc độ nhắc tới nhanh nhất, một hơi [phạm|làm] không dưới ngàn dưới. Tại Điềm Nữu đích lãng tiếng kêu trong, tại lỗ nhỏ đích [kẹp|nách] chuẩn bị dưới, hăn mặc dù một nhần nại nhin nữa, đã không thể nhin được nữa, tại thở hỗn hển như ngưi đích mãnh liệt quất xuyên vào sau khi, sống lưng cốt tê rần, bèn phác phác mà bắn; mà Điềm Nữu đã phát ra động lòng người đích dài tiếng xé gió. Tại Tiểu Ngưu đích công kích dưới, nàng lại đạt tới cao trào, tuôn ra rồi ầm áp đích xuân thủy.

Sảng qua [sau khi|phía sau], Điềm Nữu đã cố không lên nghỉ ngơi rồi, vội vàng mặc quần áo. Tiểu Ngưu ha ha cười, nói: "Điềm Nữu, người đừng vội à, lại theo giúp ta nằm một lát thôi."

Điềm Nữu vội vàng mà mặc, nói: "Không được, ta sợ Tiểu Tụ lại đã chạy tới, ta phải nhanh một chút đi, đừng có kêu nàng cấp cho bắt được."

Tiểu Ngưu nói: "Chúng ta nhưng là người một nhà, người sợ nàng làm gì?"

Điềm Nữu một bên mặc quần áo, một bên hoàn lại thường thường nhìn thấy cửa phòng, nói: "Chúng ta còn không có thành thân, không thể công khai cùng một chỗ đích." Một bên mặc quần áo, không đợi Tiểu Ngưu nói thêm cái gì, nàng đã chạy ra đi.

Tiểu Ngưu từ trên giường ngồi xuống, nói: "Trong nhà đúng là không bằng bên ngoài thích hợp, này nếu ở bên ngoài, ta thế nào cũng phải khô

một đủ, thẳng khô đến tinh bì lực tăn mới thôi."

Đợi cho buổi tối, cha mẹ hẳn đều cũng đã trở lại, người một nhà cùng một chỗ nếm qua cơm chiều. đọc truyện tại . Tiểu Ngưu cân nhắc đến qua vài ngày muốn đi rồi, phải ước phụ thân đi ra tới đi một chút. Ngụy Trung Bảo đương nhiên nguyện ý cùng đưa con đi ra đi, phải vui vẻ đồng ý, cũng không có mang theo người khác, phải bọn họ gia hai sóng vai đi ra.

Đêm nay đích bóng đêm tốt lắm, bầu trời đầy sao trải rộng, trăng sáng giống như vòng tròn; phong nhẹ nhàng thổi tới trên mặt, không khí cũng không giống ban ngày vậy buồn bức rồi. Thành Hàng Châu tại buổi tối như thường vốn là mê người đích, nếu lúc này đi tới Tây hồ nói, kia Tây hồ đích cảnh đêm như thường sẽ lại kẻ khác khuynh đảo đích. Phụ tử hai bất tri bất giác sẽ đến Tây hồ bên cạnh. Lúc này, [nguyệt] minh trong như gương, trở trọi phát sáng phát sáng đích, ánh trăng tại hồ trên nhộn nhạo trứ; hồ trên còn có người phiếm thuyền [đi|được] nhạc, đánh đàn phóng ra ca. Tại dong dong đích ánh trăng trong, hết thấy đều cũng lộ ra thi tình bức tranh ý?

Hai người đứng ở Tây hồ bên cạnh, trầm mặc một hồi lâu nhân. Tiểu Ngưu mới nói:. Người ta nói, trên có thiên đường, dưới có tô hàng, thật sự là không sai. Buổi tối xem Tây hồ, đã đều có nơi khác có không kịp chỗ?"

Ngụy Trung Bảo cảm khái nói: "Hàng Châu mặc dù hảo, nhưng hẳn là có tiền người đích thiên đường. Muốn làm ban đầu ta ban đầu đến Hàng Châu khi, đúng là một nghèo quang trướng, khi đó ta một chút cũng không nghĩ thấy Tây hồ có bao nhiêu mỹ, Hàng Châu có bao nhiêu hảo. Khi đó ta ngay cả ăn cơm đều cũng thành vấn đề, nơi nào có lòng tư thưởng thức cảnh đẹp? Cho gặp mẹ người, ta đối với Hàng Châu cùng Tây hồ đích ấn tượng mới có rồi cải biến, bắt đầu nghĩ thấy nơi này thật sự mỹ đích." Nói đến người này, hẳn thở dài, chỉ chớp mắt, mẹ người đều cũng đi mau hai mươi năm rồi. Nàng không thể sống lại, ta [cũng thành|được] rồi một lão nhân, nói không chừng ngày nào đó, ta phải đi thấy nàng rồi."

Tiểu Ngưu nghe được trong lòng phát chua xót, nói: "Phụ thân à, người không cần quá khó khăn qua. Mụ đã chết đi đã lâu như vậy, người đã quên nàng ba, do ta nhớ kỹ là đến nơi? Hơn nữa, người tuổi còn không đại, còn có thể sống một vài thập niên đây."

Ngụy Trung Bảo sờ sờ chính mình đích đoản tu, nói: "Chỉ sợ ta sống không được đã lâu như vậy, người đều cũng lớn như vậy rồi, chỉ cần lại thành rồi nhà, có phu nhân, phụ thân đúng là nuốt tức giận, cũng không có cái gì tiếc nuôi rồi."

Tiểu Ngưu nói: "Phụ thân, người đây là làm sao vậy? Như thế nào tần nói chút ít diêm xấu nói như vậy đây."

Ngụy Trung Bảo nói: "Ta mấy ngày hôm trước tới quên đi một lần mệnh, thầy tướng số tiên sinh nói ta sống không được vài năm đích."

Tiểu Ngưu cười, nói: "Kia thầy tướng số nói không cần nhẹ thư, đều là chút ít giang hồ tên lừa gạt, theo ta thấy, người có thể dài mệnh trăm tuổi."

Ngụy Trung Bảo cười cười, nói: "Đứa con, cũng là người có thể nói à."

Tiểu Ngưu hoàn lại rồi một chủ đề, nói: "Phụ thân, hôm nay đi ra ngoài sẽ lại bằng hữu rất vui vẻ sao?"

Ngụy Trung Bảo lắc đầu nói: "Không mấy vui vẻ, bắt đầu tâm tình rất tốt đích, cùng bằng hữu nói chuyện, ai ngờ đến Mai Diêm Vương đi, không khí đều cũng biến kém."

Tiểu Ngưu hừ đến: "Người kia, nhất định không có kết cục tốt đích."

Hắn nghĩ tới Thất di rất Xuân Viên, nghĩ đến chính mình nhiều lần cho hắn đeo nón xanh (Cắm sừng!), trong lòng thoải mái nhiều hơn.

Ngụy Trung Bảo nhẹ giọng nói: "Người này lão yêu theo ta không qua được."

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Ta biết các người đích [ăn tết|chơi hội|nghỉ lễ] cũng không ít à."

Ngụy Trung Bảo cười cười, nói: "Kia nhưng thật ra, có vài quay về ta cùng hấn tại kinh doanh trận trên đều cũng đã xảy ra xung đột. Mặc dù hấn thật sự hung ác đích, thật sự không cho người đích, nhưng ta cũng không có thoái nhượng, cùng hấn [đối chọi|châm chích] tương đối, khiến cho hấn chiếm không đến một chút tiện nghi."

Tiểu Ngưu nhắc nhở nói: "Phụ thân à, thà rằng đắc tội quân tử, cũng không [tốt|hay] tội tiểu nhân à."

Ngụy Trung Bảo nói: "Này phụ thân hiểu được. Ta sẽ không sợ hấn, hấn bằng hữu nhiều, ta bằng hữu cũng không ít."

Tiểu Ngưu nói: "Đối với người như thế, hay là cẩn thận đề phòng được hảo." Nghĩ đến Xuân Viên để cho chính mình nhìn chuyện của nàng, cảm thấy một trận phiền muộn. Giá trị này hai nhà quan hệ khẩn trương là lúc, nhìn nàng có chút không ổn à, vạn nhất đi lậu rồi tiếng gió, hai nhà sẽ lại khởi xung đột đích. Chính mình ở nhà hoàn hảo nói, vạn nhất không ở nhà, chỉ sợ chính mình nhà sẽ lại có hại đích.

Ngụy Trung Bảo gật gật đầu, nói: "Người muốn nghỉ hảo ngày nào đó đi rồi sao?"

Tiểu Ngưu hồi đáp: "Ta quyết định năm ngày sau khi sẽ lên đường."

Ngụy Trung Bảo ừ, vỗ vỗ Tiểu Ngưu đích bả vai, nói: "Người hay là đi học hảo bản lĩnh ba. Ba trăm sáu mươi [đi|được], nghề nào cũng có trạng nguyên. Này hiệu thuốc thôi, ta sống trứ thời điểm, ta có thể quản lý; nếu ta mất, còn có mẹ người cùng Tiểu Tự nật."

Tiểu Ngưu khoát tay chặn lại, nói: "Phụ thân, người lại vừa tại loạn ngôn rồi."

Ngụy Trung Bảo nói: "Ngày không hề trắc phong vân, người có sáng tịch họa phúc, ta đã làm tốt rồi tùy thời chết điệu đích chuẩn bị.", Tiểu Ngưu nói: "Nếu người mất, ta làm sao bây giờ đây?"

Ngụy Trung Bảo nói: "Nếu ta mất, người phải kế thừa gia nghiệp, chiếu cố hảo người kế mẫu, nếu nàng nguyện ý lập gia đình nói, phải đuổi nàng gả cho. Còn có Tiểu Tụ, nếu nàng thích của người nói, người không ngại đem nàng cùng Điem Nữu lập tức cưới, để cho bọn hã hai chiếu cố cửa hàng. Chỉ là nha đầu kia vẫn thích có công tên đích nam tử, ta lo lắng người không thể người nàng đích mắt."

Tiểu Ngưu nghe hã nói, sinh ra một loại trầm trọng đích bi ai. Hã cảm thấy phụ thân những lời này có chút giống di ngôn.

Hã nghĩ thầm rằng: "Hã đêm nay vốn là làm sao vậy? Như thế nào sẽ nói ra mấy cái này [điem xấu|không may] nói đây? Chẳng lẽ hã sinh rồi cái gì bệnh nặng? Hoặc là có cừu oán nhà muốn trả thù hã sao?"

Tiểu Ngưu cười cười, nói: "Phụ thân, người không có việc gì đích, hết thảy có ta giúp người đây."

Ngụy Trung Bảo [động tình|xúc động|gợi tình|sinh lòng ái mộ] mà nói: "Trước kia phụ thân [rất hợp|rất thích hợp|rất ăn ý] không nổi người rồi, đem mẹ người đích chết đổ lỗi đến người trên thân. Kỳ thật kia đúng là ngoài ý muốn, với người một chút quan hệ đều không có, đối với người nhưng lại thiên giận cho người, từ nhỏ phải đối với người bất hảo. Bây giờ phụ thân biết sai rồi, sau này sẽ lại hảo hảo đối với người đích."

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, nói: "Không có chuyện đích, ta sẽ không tha trong lòng trên đích. Người đối với ta bất hảo, cũng là bởi vì cho ta không có dựa theo suy nghĩ của người đi làm à. Người hy vọng ta trở thành một

thương nhân, nhưng là ta đối với kia phương mà không có hứng thú. Người hy vọng ta có thể học chút kỹ thuật, hoặc là làm học vấn, nhưng ta còn là thích ngồi rồi hảo nhân, đang một công tử ca, ta rất làm người thất vọng rồi."

Ngụy Trung Bảo nói: "Chỉ cần người cao hứng, người muốn nghĩ làm như thế nào [đều được], chỉ cần không thay đổi thành người xấu là tốt rồi."

Tiểu Ngưu vui vẻ mà nói: "Ta nhất định nghe phụ thân của người."

Nói tới đây, Tiểu Ngưu vừa nhắc đầu, bèn thấy được bầu trời kia trắng ảm áp đích mặt trăng. Hắn nói: "Phụ thân, người xem mặt trăng biến tròn khi thật tốt xem, giống như là bát giống nhau tròn. Mọi người thường nói đoàn tròn, đoàn tròn, thật là có đạo lý."

Ngụy Trung Bảo cảm khái nói: "Trăng tròn tuy đẹp, nhưng là tròn qua [sau khi|phía sau] sẽ biến không tròn vẹn đích, tựa như một người thịnh vô cùng sau khi sẽ già yếu chết điệt giống nhau."

Tiểu Ngưu ôi rồi một tiếng, nói: "Phụ thân à, người hôm nay nói chuyện có chút kì quái à."

Ngụy Trung Bảo ha ha cười, nói: "Tốt lắm, tốt lắm, không nói mấy cái này mất hứng nói rồi. Đêm nay chúng ta hảo hảo du hồ, du qua [sau khi|phía sau], tại về nhà uống bỗng nhiên rượu, cũng tốt tốt đấy hưởng thụ một chút nhân sinh." Tiểu Ngưu cười đồng ý. Vì vậy, hai người lại vừa tại bên hồ đi rồi đứng lên.

Buổi tối tản bộ phi thường vui vẻ, sau đó về nhà lại vừa uống rượu. Khi đó thực đã ban đêm thâm người tĩnh rồi? Phụ tử hai người ở cơm đại sảnh, tương đối trừ uống rượu. Ngoại trừ mấy hầu hạ đích người hầu ở ngoài. Cảnh Phương, Tiểu Tụ, Diêm Nữu bọn hắn đều cũng đã đang ngủ.

Tiểu Ngưu cho tới bây giờ không giống bây giờ như vậy thích qua phụ thân. Hắn không hề táo bạo, không hề mắng chửi người, không hề hô to kêu to, mà như là từ dạng hòa khí đích trường giả, cùng [tự|chính mình nói] nói đều là [về mặt ôn hoà| vui vẻ hoà nhã], không hề hướng chính mình trừng mắt con người. Nay làm cho Tiểu Ngưu cảm thấy kỳ quái, còn tưởng rằng hắn là ăn sai rồi được đây.

Phụ tử hai chuyện trò vui vẻ, nâng chén ngôn hoan. Ngụy Trung Bảo đầy mặt hồng quang, thần thái sáng láng, hưng phấn mà cấp cho Tiểu Ngưu giảng thuật chính mình năm đó đi tới Hàng Châu khi nghèo rớt mồng tơi đích hình dạng, cả một chỗ ở đều cũng dịch có. Vì ăn một ngụm cơm, giống con chó giống nhau mà nghe người ta nhà sử dụng. Khi đó cho dù tự dừng mà kê bên chửi mắng bị đánh, cũng phải chịu trứ, bởi vì chính mình không có khác cánh cửa đường. Trong đó đích gian nan khổn khổ, vốn là người ngoài không thể tưởng tượng đích. Khi đó lớn nhất đích nguyện vọng đúng là ăn no mặc ấm, giống cá nhân giống nhau mà còn sống.

Tiểu Ngưu nghe xong đã đại sinh cảm khái, nghĩ thầm rằng: "Ta có sinh tới nay, nói tóm lại, hay là thuận buồm xuôi gió mà, mặc dù không chiếm được phụ thân đích yêu thương, nhưng thích ta đích người đến tột cùng không ít. Trọng yếu nhất chính là không đã bị nhiều ít đánh sâu vào, cũng không có đói qua bụng, so sánh với dưới, ta còn là một có phúc đích người."

Ngụy Trung Bảo lại vừa kết mà một tiếng uống điệu nửa chén vậy, nói: "Cho ta gặp được mẹ người, ta người này sinh đã có thể bất đồng rồi."

Tiểu Ngưu hỏi: "Ta nghe người ta nhà nói, vốn là ngoại công gặp người thông minh cần mẫn, mới đem mục gả đưa cho người. Bởi vậy có thể thấy được, phụ thân người tại nơi một thời điểm tại rất nhiều đích di kế trong nhưng là xuất sắc nhất đích một."

Ngụy Trung Bảo cười cười, nói: "Đứa con, này đồn đãi thôi, mặc dù cũng có chân thật đích thành phân. Nhưng cũng không xác thực, sự thật cùng này đồn đãi là có chênh lệch đích. Tất cả mọi người chỉ có thấy một mặt, còn có một...Khác mặt vốn là mọi người xem không đến đích."

Tiểu Ngưu hỏi: "Chẳng lẽ nơi này còn có cái gì bí mật sao?"

Ngụy Trung Bảo gật đầu nói: "Năm đó người ngoại công thường thức ta ngã cũng là thật sự, nhưng là ta tất cạnh chỉ là hấn đích một tiểu tiểu nhị, tại hấn đích trong mắt ta là một dưới tiện đích người, hấn như thế nào dễ dàng đem bảo bối nữ nhi gả cho ta? Khi đó, mẹ người vốn là thành Hàng Châu trong nổi danh đích mỹ nữ, hơn nữa thức văn đoạn chữ, có nhất định đích tu dưỡng, có thể sánh bằng ta mạnh hơn nhiều. Lúc ấy tại phần đông đích đối thủ cạnh tranh trong, so với ta mạnh mẽ nhiều lắm đích người [rất có|nhiều] nhân ở, vì cái gì ta cưới tới nàng, mà người khác không có cưới đến đây?"

Tiểu Ngưu mở to hai mắt, nói: "Vốn là à, giống mù như vậy đích mỹ nữ, thích hấn nam nhân nhất định rất nhiều. Người có thể lấy được mù, không cần phải nói, là bởi vì vi ngoại công làm chủ, mới chiêu người vi phụ tế đích?"

Ngụy Trung Bảo cười khoát khoát tay, nói: "Đứa con, người không có gặp qua người ngoại công. Hấn người kia phi thường tham lam, phi thường giáo hoạt, rất nhiều tâm, phi thường ngoan độc, đối với chúng ta mấy cái này tiểu nhị rất ngặt nghèo đích, hấn người như vậy không dễ dàng đối với ai có ấn tượng tốt đích? Mọi người đối với hấn là lại vừa phản cảm lại vừa sợ hãi, hấn cũng làm qua không ít chuyện xấu, bất quá sẽ không nói cho người rồi. Ta nghĩ nói cho của người vốn là, hấn mặc dù có nhiều như vậy đích không phải, nhưng đối với chính mình đích nữ nhi thực đang bảo bối giống nhau? Bình thường nữ nhi đích thân sự tình đều cũng do cha mẹ định ra đích, nhưng là người ngoại công không phải như vậy, hấn vì để cho nữ nhi [hôn|cưới] [sau khi|phía sau] qua được vui vẻ, qua được dễ chịu, tại thân sự tình phương mà, vốn là rất để ý nữ nhi đích ý kiến đích? Cho nên à, coi

là có thể thắng được lão bản đích niềm vui, cũng không nhất định có thể tìm được tiểu thư đích vừa lòng."

Tiểu Ngưu hỏi: "Đã có vậy gian nan, người như thế nào có thể thành công đây? Nơi này có cái gì bí quyết sao?"

Hắn nghĩ thầm rằng: "Nếu không uống nhiều hơn rượu, phụ thân còn không sẽ lại cùng chính mình nói mấy cái này chuyện cũ năm xưa, cá nhân bí mật đây?" Tiểu Ngưu cấp cho Ngụy Trung Bảo cái chén đảo mãn rượu, cung nghe hắn đích giảng thuật...

Ngụy Trung Bảo nhẹ nhàng hạp rồi một ngụm rượu, nói: "Cái này cần phải trí tuệ cùng dũng khí rồi. Nếu muốn cưới đến lớn tiểu thư, đã đúng là mẹ người, ta cho rằng chủ yếu lấy quyết cho hai điểm, một chút vốn là phải được lão bản gật đầu, một...Khác chút là nhỏ tử đồng ý. Đứa con, nếu thay đổi người, người nên làm như thế nào đây?"

Tiểu Ngưu không chút do dự hồi đáp: "Kia còn dùng nói, tự nhiên là [liều lĩnh|không để ý tới] mà thảo được lão bản lọt mắt xanh rồi. Chỉ cần lão bản nguyện ý, khác sự tình đều cũng xử lý." Tiểu Ngưu được mặt đã tại rượu đích tác dụng dưới đỏ lên rồi, nhưng [đôi|cặp mắt] vẫn mở thật sự đại đích.

Ngụy Trung Bảo cười, nói: "Rất nhiều người đều cũng cùng của người quan điểm không sai biệt lắm, bởi vậy, này người cạnh tranh đều cũng bị thua rồi, mà tiện nghi rồi ta." Nói người này, hắn ánh mắt một mị, mang theo thắng lợi đích nụ cười, như là về tới đắc ý đích mười năm.

Tiểu Ngưu hỏi: "Vậy người vốn là nghĩ như thế nào đích? Lại là làm như thế nào đích đây?"

Ngụy Trung Bảo nói: "Ta theo chân bọn họ không giống với, ta chủ yếu là đặt ở tranh thủ tiểu thư đích niềm vui trên."

Tiểu Ngưu ôi rồi một tiếng, nói: "Chẳng lẽ tiểu thư đồng ý rồi, lão bản sẽ đồng ý?"

Ngụy Trung Bảo nghĩ nghĩ, nói: "Lúc ấy ta thấy đến mấy đã bị lão bản thường thức đích người, vừa đến tiểu thư nơi đây bèn chạm bích rồi, phải ngộ đến một cái đạo lý: "Muốn kết hôn tiểu thư, lão bản bên kia cố nhiên trọng yếu, nhưng quan trọng hơn chính là tiểu thư đích thái độ à. Ta một hiểu được đạo lý này sau khi, phải lập tức xuống tay rồi."

Tiểu Ngưu a mà một tiếng, nói: "Cái gì? Xuống tay? Dưới cái gì tay? Người đối với mụ dùng thô?"

Ngụy Trung Bảo xì một tiếng khinh miệt, nói: "Xú tiểu tử, người đem ta đang người nào rồi? Ta nói đích xuống tay, đúng là bắt đầu áp dụng ta đích kế hoạch rồi."

Tiểu Ngưu cười cười, hướng phụ thân đuổi một đuổi cổ, làm cho hai người đích mặt cách gần một ít, nói: "Phụ thân, của người kế hoạch sự tình thế nào đích?"

Ngụy Trung Bảo nghiêm túc đứng lên, nói: "Phụ thân thái lấy đích người thứ nhất động tác đúng là cấp cho Đại tiểu thư viết thủ thi." Vừa nghe viết thi, Tiểu Ngưu ngẩn ngơ, sau đó thoải mái cười to, cười đến thẳng ho khan, nửa ngày đều cũng dừng không được đến.

Ngụy Trung Bảo trên mặt có chút quái không được rồi, mắng: "Hồn tiểu tử, chẳng lẽ tại của người trong mắt, người phụ thân cũng chỉ nhận thức tiền, không hiểu thi sao? Chỉ biết nhớ sổ sách, sẽ không viết thi sao?"

Tiểu Ngưu khó khăn ngừng cười, gian nan mà khoát tay, nói: "Không có, không có, phụ thân người tiếp tục nói."

Nhưng hân đích trong lòng còn đang cười đây. Tại hân đích ấn tượng trong, người ba chích đối với tiền thấy hứng thú, đối với được thấy hứng

thú. Hắn đương nhiên đã động bút mặc, bất quá không phải viết thi viết văn mà là nhớ trường đích. Bình thường tại người hầu trước mặt yêu bản nghiêm mật, hoàn lại động bất động nói thô nói, phát giận. Như vậy một người cùng viết thi có cái gì quan hệ đây? Phụ thân cư nhiên viết thi, này rất kêu Tiểu Ngưu [không thể tin được|khó tin] rồi. Nếu có một ngày, mọi người nói mặt trời mọc từ hướng tây rồi, Tiểu Ngưu tin tưởng; nếu có một ngày, mọi người nói mặt trăng biến thành phương đích rồi, Tiểu Ngưu tin tưởng; nhưng lúc này nghe được phụ thân sẽ lại viết thi, Tiểu Ngưu nói gì [không thể tin được|khó tin], bởi vậy mới có kia không giống bình thường đích tiếng cười.

Ngụy Trung Bảo khinh thường mà tảo trừ Tiểu Ngưu kia vừa mới che đây tới nụ cười đích mặt, nói: "Ta cũng không sẽ lại viết thi, nhưng ta sẽ sao thi. Vì hướng tiểu thư cho thấy bạch mình đích tâm ý, ta phải sao rồi một thủ" tương tư", hồng đậu sinh nam quốc, xuân đến phát vài chi. Nguyên quân chọn thêm hiệt, vật ấy nhất tương tư."

Tiểu Ngưu hoan hô nói: "Hảo thi à, hảo thi à. Này thi nhất có thể cho thấy tâm ý rồi, thật khó được phụ thân nghĩ ra."

Ngụy Trung Bảo kiêu ngạo mà nói: "Phụ thân cuộc đời lần đệ nhất sao loại này thi, sao được không quá thuận tay, vì để cho chính mình đích chữ đẹp mắt một ít, ta đặc biệt tìm một tiên sinh viết, sau đó chính mình phản phúc [vụng trộm|tranh thủ] luyện tập, cho nghĩ thấy viết được đẹp mắt, ta lúc này mới sao xuống tới, giao cho tiểu thư."

Tiểu Ngưu khó hiểu hỏi: "Các người bình thường có thể nhìn thấy tiểu thư sao?"

Ngụy Trung Bảo lắc đầu nói: "Không thường. Lúc ấy phụ thân cùng tiểu thư sẽ ngụ ở chúng ta này hậu viện, tiểu thư vài ngày mới đi ra một lần, cùng nha hoàn đến cửa hàng trong [nhìn|xem]. Mỗi lần nàng thứ nhất đến đích thời điểm, chúng ta đều cũng giống choáng váng giống nhau, có khi

còn có thể đã quên chính mình đỉnh đầu đích công tác. Ta mỗi lần nhìn thấy tiểu thư, đều đã bị nàng hấp dẫn. Ta thường xuyên thầm kêu: "Con mẹ nó, nếu có thể để cho ta cưới đến nàng đang phu nhân nói, ta đúng là ít sống hai mươi năm, ta cũng vậy. Nguyên ý đích."

Tiểu Ngưu hỏi: "Nói như vậy người sao đích kia thủ thi đúng là tại tiểu thư đến hiệu thuốc đích thời điểm, giao cho nàng đích rồi."

Ngụy Trung Bảo nói: "Không phải. Thạch tiểu thư mỗi lần tới thời điểm, tất cả mọi người sẽ lại chú ý đích, ta cũng không có dũng khí không chuyện này. Ta là xuyên thấu qua nha hoàn đem thi giao cho tiểu thư đích."

Tiểu Ngưu trừng mắt nhìn con người, nói: "Mẹ còn có một nha hoàn, ta như thế nào không biết đây? Nàng bây giờ ở nơi nào nặt?"

Ngụy Trung Bảo ôi rồi một tiếng, nói: "Người nghe ta đi xuống nói. Tiểu thư không thường đi ra, nhưng là nha hoàn chúng ta nhưng thật ra thường nhìn thấy đích, nàng mỗi ngày đều phải đến cửa hàng tới lấy dược. Tiểu thư thân thể không phải tốt lắm, mười ngày được có tám ngày cần uống thuốc đích. Ta đúng là tại nha hoàn tới lấy dược đích thời điểm, đem thi giao cho nàng đích."

Tiểu Ngưu khen ngợi nói: "Phụ thân, người thật sự dũng cảm đích thôi!"

Ngụy Trung Bảo mặt hiện lên quần thái, nói: "Đứa con, ta lúc trước cũng không phải giống bây giờ công việc như vậy có dũng khí. Khi đó ta đến thành Hàng Châu không nhân năm, hay là rất thành thật, rất sợ xấu hổ đích. Khi đó ta tại cửa hàng trong, thuộc loại rất không [thu hút|để mắt tới] đích một, cả ngày ngoại trừ thật sự công việc, để cho lão bản vừa lòng ở ngoài, trên cơ bản rất ít nói chuyện đích. Tất cả mọi người không biết ta đối với tiểu thư có ý tứ, càng không biết ta thái lấy đích sách lược. Ta lúc ấy lo lắng nhất chính là nha hoàn không chịu hỗ trợ."

Tiểu Ngưu vội hỏi nói: "Cái kia nha hoàn đồng ý hỗ trợ sao? Nếu không hỗ trợ người nhưng làm sao bây giờ đây?"

Ngụy Trung Bảo dài ra dưới khẩu khí, nói: "Hoàn hảo, cuối cùng cái kia nha hoàn bình thường đối với ta ấn tượng rất tốt. Ta cùng nàng nói, đây là ta làm cấp cho tiểu thư đích thi, nàng nghe xong trợn mắt há hốc mồm, bởi vì...Này sao nhiều đích người theo đuổi trong còn không có một cấp cho tiểu thư viết thi đích. Nàng theo ta nói, nàng sẽ lại giao cho tiểu thư đích, bất quá ta phải cấp cho nàng mua qua tử, mua đường ăn. Ta đương nhiên thật cao hứng mà đáp ứng rồi."

Tiểu Ngưu nói: "Xem ra à, theo đuổi tiểu thư mà những người này trong, còn có một vốn là người đọc sách đây."

Ngụy Trung Bảo gật đầu nói: "Đúng rồi, trên cơ bản không có đích, bởi vì lão bản vốn là xem thường này thư sinh đích. Đừng xem tất cả mọi người vốn là thức chữ đích, nhưng chỉ chỉ dùng để mấy cái này chữ đến việc buôn bán, không ai muốn đi khảo cái gì tú tài giờ người đích."

Tiểu Ngưu lại hỏi: "Kia tiểu thư cho người hồi âm rồi sao? Nàng nói chút ít cái gì?"

Ngụy Trung Bảo nở nụ cười, nói: "Vài ngày sau, nha hoàn đã lấy đến một thủ thi, quang xem chữ, ta phải trợn tròn mắt. Kia chữ viết cho ra kì đích xinh đẹp, so sánh với dưới, phụ thân này hai bút chữ làm cho người ta nhà xách giày cũng không xứng. Này đương nhiên là nhỏ tử đích chữ rồi. Kia thi viết nói: Ngày phố mưa nhỏ nhuận như tô, cây cỏ sắc xa xem gần nhưng lại không có. Nhất một năm xuân chỗ tốt, tuyệt thẳng khói liễu mãi hoàng đô."

Tiểu Ngưu nói: "Này thi ta nghe Tiểu Tự niệm qua, vốn là đường thay mặt hàn [dữ|khởi bệnh] viết đích, tên là gì ta đã quên."

Ngụy Trung Bảo gian nói: "Tiểu Ngưu, vậy người mình tự đại tiểu thư cho ta này thử thi là cái gì ý tứ sao?"

Tiểu Ngưu lắc đầu nói: "Không rõ. Đây chỉ là một thử viết cảnh đích thi."

Ngụy Trung Bảo nói: "Vốn là à, lúc ấy ta cũng không hiểu được. Ta phải đi thỉnh giáo phụ cận đích một tú tài. Trải qua kia tú tài đích giải thích, ta mới bừng tỉnh đại ngộ. Đây thi đích hàm ý mấu chốt ở chỗ đề tài mục, đề tài mục vốn là " sớm xuân trình thủy bộ mở mười tám tròn ngoại hai thử", lúc này người mình bạch chưa?"

Tiểu Ngưu nghĩ nghĩ, ha ha cười, nói: "Ta hiểu được rồi. Mấu chốt là ở một " Xuân " Chữ, lại liên lạc thi câu, phải càng hiểu được rồi? Nguyên lai tiểu thư đối với người động rồi tâm rồi."

Ngụy Trung Bảo ừ, nói: "Kia đương nhiên rồi, nói cách khác ta như thế nào cười đến tiểu thư, lại vừa như thế nào sẽ lại sinh rồi người đây?"

Nói chuyện, Ngụy Trung Bảo vui vẻ mà nở nụ cười, lại vừa đoán khởi chén rượu đến. Tiểu Ngưu đã thuận theo hẳn. Đang Ngụy Trung Bảo uống được có chút chóng mặt khi, Tiểu Ngưu mới dìu hẳn đi ngủ giấc. Tưởng tượng đến già ba năm đó theo đuổi mẫu thân đích tình cảnh, cảm giác vừa buồn cười, lại có ý tứ. Bởi vậy có thể biết, mẫu thân là người mới nữ, phụ thân hay là một đa tình loại đây.

Lại vừa qua vài ngày, tại một buổi sáng, Tiểu Ngưu ly khai ấm áp đích nhà, phải về bàn sơn đi. Đã sư phụ sư nương đã thúc giục rồi, sẽ không tài năng ở nhà nhiều đợi. Rồi đi đích trước một ngày buổi tối, Ngụy Trung Bảo đặc biệt cử hành nhà tiệc rượu cấp cho Tiểu Ngưu đem cho [đi|được].

Đêm đó, gia hai uống được thống khoái, cả Tiểu Tụ cùng Diêm Nữ đều không có tới kịp nói chuyện. Bởi vì bọn họ uống được quá muộn rồi.

Rời đi đích ngày đó buổi sáng, Tiểu Tụ cùng Điềm Nữu gõ cửa đến đem cho [đi|được]. Tiểu Tụ đưa Tiểu Ngưu một bức chữ, trên cạnh vốn là một thủ thi, vốn là lưu bang đích "Gió lớn ca", hiển nhiên vốn là cổ võ Tiểu Ngưu giống lưu bang giống nhau có tiền đồ, mà không phải đang một bình thường dân chúng. Mà Điềm Nữu thì đưa Tiểu Ngưu một [cái ví - bóp|hầu bao|túi áo], xem như đại biểu rồi chính mình đích tâm ý, bọn hăn hai không phải lập tức tới, mà là trước sau tới. Lăn nhau tương đối, đã chưa nói cái gì nhiều lắm nói, Tiểu Tụ cùng Tiểu Ngưu nói chính là: "Tiểu Ngưu ca, không có chuyện đích thời điểm, phải nhiều đọc đọc này thủ thi, đối với người có chỗ tốt đích."

Tiểu Ngưu nở nụ cười, nhìn chăm chăm kia quyên tú đích chữ viết mãi xem, nói: "Tiểu Tụ à, người là không phải cổ võ ca ca đang hoàng đế, do người tới đang hoàng hậu đây?"

Tiểu Tụ mỉm cười nói: "Là có chút ý tứ này, phải nhìn người đích bản lĩnh rồi."

Tiểu Ngưu vẻ mặt đau khổ nói: "Nếu người nói vốn là để cho ta đang Hàng Châu Tri phủ nói, ta đời này chỉ cần thật sự, cũng không phải không có khả năng đích. Nhưng là để cho ta đang hoàng đế, này không phải hay nói giỡn sao? Phụ thân cũng không phải là hoàng đế, ta sinh đích người ta không đúng."

Tiểu Tụ phản bác nói: "Người ta lưu bang cha hăn cũng không phải hoàng đế, nhưng lưu bang còn không phải là đang rồi hoàng đế."

Tiểu Ngưu lắc đầu nói: "Hăn đó là tạo phản thành công rồi. Chẳng lẽ người cũng cho ta tạo phản sao? Người xem ca ca ta bộ dáng này, giống cái loại này phản tặc sao? Nói thật, đúng là thực sự có ngôi vị hoàng đế để cho ta ngồi, ta có ngồi hay không, còn muốn cân nhắc đây?"

Tiểu Tụ thở dài nói: "Vừa nghe người lời này, chỉ biết người này cả đời sẽ không có quá lớn đích tiền đồ rồi. Muốn hay không gả cho người, ta cũng phải cân nhắc một chút đây." Nói chuyện, thở dài vài tiếng mà rời đi.

Điền Nữ thì cùng Tiểu Ngưu nói: "Tiểu Ngưu ca, rời đi nhà sau khi, cần rất muốn muốn nghĩ này nhà à! Ta trông mong người sớm một chút trở về."

Tiểu Ngưu lôi kéo tay nàng, hôn nàng vài cái, nói: "Hay là Điền Nữ người tốt nhất, cũng không cho ta cái gì áp lực. Cưới phu nhân, hay là được cưới người như vậy đích."

Điền Nữ nói: "Bên ngoài đích mỹ nữ nhiều lắm, Tiểu Ngưu ca cần ở trong lòng cho ta lưu một vị trí à."

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Đó là nhất định đích."

Nói chuyện, đem Điền Nữ kéo, lại vừa thân lại vừa sờ đích, khiến cho Điền Nữ một trận [loạn|bậy] xoay, thiếu chút nữa không kêu ra tiếng đến. Nàng sanh nói: "Tiểu Ngưu ca, lão gia cùng thái thái đều cũng đang chờ người đây, người nếu không tới, bọn họ muốn đến đây."

Tiểu Ngưu lúc này mới dừng lại động tác, dẫn Điền Nữ cùng phụ vô lập tức ăn điểm tâm. Sau khi ăn xong, Tiểu Ngưu nhảy trên Ngự Trung Bảo cấp cho tình tuyến thật là tốt ngựa, hướng người nhà phất tay cáo biệt.

Kế mẫu Cảnh Phương nói: "Tiểu Ngưu à, học giỏi bản lĩnh, vi trong nhà làm vẻ vang."

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Nhất định, nhất định."

Tiểu Tụ dặn dò nói: "Đừng quên nhiều đọc chút sách, sau này hảo hảo tú tài và tâm trạng."

Tiểu Ngưu cười nói: "Tận lực, tận lực."

Điềm Nữu nói: "Có rảnh nhiều về nhà à, người nhà đều cũng chờ đây."

Tiểu Ngưu đáp lại nói: "Nên, nên."

Ngụy Trung Bảo xem đứa con ngồi trên lưng ngựa đích anh tũ, nghĩ đến chỉ phanh hùng binh trăm vạn đích người tướng quân, trong lòng một trận kích động, nói: "Đứa con, chờ người lần sau trở về đích thời điểm, phụ thân nhất định đem cho người một món đồ bảo bối."

Tiểu Ngưu nói: "Hảo a!" Nhiên tròn hướng mọi người vung tay lên, nói: "Chờ ta đây Tiểu Ngưu rồi trở về khi, ta đây thực đã biến thành đại ngưu rồi."

Nói chuyện, hai chân một [kẹp|nách] bụng ngựa, kia ngựa bèn buông...Ra bốn vó chạy trốn, hướng bắc cánh cửa chạy tới. Tiểu Ngưu nhìn lại, chỉ thấy trong nhà người càng đến càng nhỏ, còn đứng tại cửa đây? Đây một màn làm cho Tiểu Ngưu đích tâm linh đã bị rất lớn đích cảm động, cảm giác sâu sắc thân tình chi đáng quý.

Hắn nghĩ thầm rằng: "Chờ ta xử lý tốt trên giang hồ chuyện, ta còn là quay về Hàng Châu trụ ba, nơi này mới là nhà của ta à!"

Ra khỏi bắc môn, chạy trốn tại thật dài trên quan đạo, gió bên tai tiếng xé gió vù vù đích, tầm nhìn trống trải. Tình cảnh này, làm cho Tiểu Ngưu đích tư hướng tình phai nhạt một chút, ngã nhớ thương khởi Lao Sơn đến. Lao trên núi có ba vị mỹ nữ, một món đồ bảo vật làm hắn không thể buông.

Hắn chẳng những [tốt|hay] đến ba vị mỹ nữ, còn muốn cầm lại ma đao. Kia đao nhưng là hắn đích, vốn là Xông Hư dùng không riêng màu đích thủ đoạn cướp đích. Hắn lợi dụng rồi Nguyệt Ảnh, chỉ bằng điểm này, hắn tại chính mình đích trong lòng phải hình tượng tổn hao nhiều.

Một đường ngày đi đêm nghỉ, bình an vô sự, bất tri bất giác, đã qua rồi Kim Lăng. Tại qua Kim Lăng khi, Tiểu Ngưu thoáng cái nghĩ tới Quận chúa, hăn nghĩ thầm rằng: "Không biết nàng có ở nhà không trong, nếu tại nói, nên phải lần trước chuyện cùng nàng giải thích một chút. Lần trước chuyện cũng không thể oán ta, ta là thụ hại người à, ta bị người nhà cấp cho tính kế."

Qua Kim Lăng, tiếp tục về phía trước chạy đi, hăn khát vọng nhanh một chút lên núi, hảo nhìn thấy chính mình âu yếm đích mỹ nữ các, nhưng lại có chút khấn trương.

Hăn có chút sợ, sợ sư phụ Xông Hư, cũng sợ Mạnh Tử Hùng, thậm chí có chút sợ Chu Khánh Hải. Đối với sư phụ, chính mình phạm vào sai, đem sư nương cấp cho trên rồi. Đối với Mạnh Tử Hùng, chính mình đoạt hăn phu nhân, hăn nhất định ghi hận trong lòng, không biết lại muốn cái quý gì chú ý đối phó ta đây! Hăn bốn nhân không thể sợ, đáng sợ chính là hăn có sư phụ đang hậu trường.

Cho nên Chu Khánh Hải, hăn giúp qua chính mình, làm cho chính mình chiếm được Nguyệt Ảnh đích ban đầu đêm. Nhưng là này nhập thần bí rất, hỉ giận không hiện ra sắc, xem ra hăn cũng là một có dã tâm đích người, ai biết có thể hay không có một ngày đối với chính mình động thủ đây? Này người không thể không phòng ngự.

Vui vẻ chuyện cũng có, thì phải là có thể cùng âu yếm đích mỹ nữ các đoàn tròn rồi. Lần này không biết sư phụ có thể hay không giống như trước giống nhau bế quan luyện công? Chỉ mong sẽ lại, chỉ có tại hăn bế quan khi, chính mình mới có làm càn đích cơ hội, nói cách khác, sư nương ăn không đến, Nguyệt Ảnh ăn không đến, phải cả Nguyệt Lâm có thể hay không thuận lợi mà ăn đến hay là một vấn đề đây.

Ngày này hăn đang giục ngựa tại trên đường lớn chạy trốn, tuần mắt đột nhiên tiếng vó ngựa khởi, nghe thanh âm tới rất nhanh.

Tiểu Ngưu vừa quay đầu lại, chỉ thấy một khoái mã chạy tới. Nhìn chăm chú vừa nhìn, chỉ biết lập tức người nọ vốn là một người tuổi trẻ, hay là một luyện võ đích. Đợi cho rồi gần trước, Tiểu Ngưu thấy đó là một anh tuấn đích thanh niên, không ngừng so với chính mình tuấn tú, đúng là cùng Mạnh Tử Hùng so sánh với, cũng sẽ không chỗ thua kém, vốn là cái loại này làm Tiểu Ngưu có chút tự ti đích mỹ nam tử.

Tiểu Ngưu nghĩ thầm rằng: "Cùng người ta đích tướng mạo so sánh với, ta tính lấy căn hành?"

Tiểu Ngưu không có nhiều xem, tiếp tục chạy đi. Chính mình bên người kinh phong lập tức, phía sau kia kỵ sĩ thực đã chạy tới rồi, giống một đạo bạch quang về phía trước phương vọt tới.

Chỉ có điều cách không có rất xa, người nọ một ghim ngựa, ngựa người lập mà dậy, hí vài tiếng sau khi, đầu ngựa vừa chuyển, hướng Tiểu Ngưu chậm rãi đi tới.

Chờ Tiểu Ngưu đích ngựa chạy đến trước mặt khi, người nọ ngăn lại đường đi, cũng hướng Tiểu Ngưu liền ôm quyền. Tiểu Ngưu đành phải dừng ngựa lại, hướng đối phương đã đến một ôm quyền, xem như đánh đã một tiếp đón. Kia thanh niên nói: "Xin hỏi các hạ nhưng là Ngụy Tiểu Ngưu ngụy đại hiệp?"

Tiểu Ngưu hồi đáp: "Tại hạ đúng là Ngụy Tiểu Ngưu, chỉ là không phải cái gì đại hiệp, chỉ là tại trên giang hồ [loạn|bậy] hỗn đích."

Người nọ gật đầu nói: "Ngưỡng mộ đại danh đã lâu. Ngụy thiếu hiệp không cần khiêm tốn, ta nghe nói tên của người thực đã thật lâu rồi."

Tiểu Ngưu mỉm cười từ: "Còn không có thỉnh giáo đại danh?"

Người nọ hồi đáp: "Ta là phái Võ Đang đệ tử, vốn là chương môn nhân ít nhất đệ tử, ta gọi là Mạnh Phàm Thành." Nhìn Tiểu Ngưu, ánh mắt phi

thường phức tạp.

Tiểu Ngưu gật gật đầu, nói: "Nguyên lai là Võ Đang đệ tử, thất kính rồi. Chỉ là chúng ta tổ không nhận thức, người ngăn lại ta có thể có chuyện gì sao?"

Mạnh Phàm Thành miễn cưỡng cười cười, nói: "Ta tìm người đương nhiên là có sự tình rồi. Xin hỏi ngụy đại hiệp, người nhưng nhận thức Nga Mi đệ tử Quan Vịnh Mai?"

Tiểu Ngưu hồi đáp: "Ta cùng nàng gặp qua hai quay về, bị cho là trên nhận thức rồi."

Mạnh Phàm Thành nhảy xuống ngựa đến, nói: "Người nhận thức nàng, việc này là tốt rồi làm."

Tiểu Ngưu ngồi ở lập tức, hỏi: "Là chuyện gì à?"

Mạnh Phàm Thành ngẩng đầu nhìn Tiểu Ngưu, nói: "Người cùng nàng rất thuộc ba?"

Tiểu Ngưu cười cười, nói: "Này giống như với người không có gì quan hệ, đó là ta đích việc tư."

Mạnh Phàm Thành nói: "Người cùng nàng quen biết, theo ta nhưng [rất có|nhiều] quan hệ."

Tiểu Ngưu lắc đầu nói: "Cái này gọi là ta càng nghe càng hồ đồ rồi."

Mạnh Phàm Thành ảm đạm cười, nói: "Đang người có biết ta là ai chi tuần, người sẽ cái gì đều cũng hiểu được đích."

Tiểu Ngưu hỏi: "Hiểu được cái gì?"

Mạnh Phàm Thành hỏi: "Ngụy đại hiệp, người có...Hay không nghe nàng nói qua, nàng có một vị hôn phu chuyện?"

Tiểu Ngưu hồi đáp: "Nói qua đích, bắt quá sớm nhất không thể là nghe nàng nói đích."

Mạnh Phàm Thành nói nói: "Này cũng không phải bí mật rồi, giang hồ đích người cơ bản đều biết nói rồi?"

Tiểu Ngưu nháy ánh mắt, nhìn kỹ rồi xem Mạnh Phàm Thành, hình như có có ngộ, thử mà nói: "Người sẽ không theo ta nói, người đúng là Quan cô nương mà vị hôn phu ba?"

Mạnh Phàm Thành lúc này mới có nụ cười, nói: "Người rất cục mới đi ra rồi. Không sai, ta đúng là Quan cô nương mà vị hôn phu, chẳng lẽ nàng không có nói cho người ta gọi là tên là gì sao?" Hắn có chút ngoài ý muốn, hơn nữa bất mãn rồi.

Tiểu Ngưu nói thực ra nói thực ra: "Quan cô nương có thể là bởi vì theo ta không quen đích duyên cớ, không có chủ động đề cập qua người? Là ta chủ động hỏi nàng, nàng mới nói rồi nhân câu đích."

Mạnh Phàm Thành thu hồi nụ cười, nói: "Người giang hồ đều nói, Ngụy Tiểu Ngưu vốn là một rất người thông minh, vậy người phải sai sai ta hôm nay tới tìm người đích mục đích."

Tiểu Ngưu tại hắn đích trên mặt cùng trên thân dò xét lập tức nói: "Nên cùng Quan cô nương có quan hệ ba?"

Mạnh Phàm Thành hồi đáp: "Không sai, đúng là cùng nàng có quan hệ đích."

Tiểu Ngưu nghĩ thầm rằng: "Nhìn mặt hắn trên cả một nụ cười đều không có, hắn tới tìm ta, đương nhiên không phải đến bộ cái gì giao tình

đích, mới có thể là tới tìm phiền toái đích."

Nghĩ đến này, Tiểu Ngưu nói nói: "Chẳng lẽ Quan cô nương lại vừa gặp được chuyện gì lấy không chừng chủ ý, muốn ta giúp chút tiểu vôi vàng?"

Mạnh Phàm Thành lắc đầu nói: "Vậy người nhưng đã đoán sai, lần này Quan cô nương so với những gì thời điểm đều có chủ ý. Mấy ngày hôm trước chúng ta thấy, ta lại khuyên nàng giả cho ta, không cần đang cái gì chường môn, cái kia vị chữ có cái gì tốt đấy? Lập gia đình thật tốt. Ai biết lúc này bọn hăn không nghĩ phải cự tuyệt rồi ta thật là tốt ý."

Tiểu Ngưu chút bình nói: "Nàng hay là một có chủ ý đích người."

Mạnh Phàm Thành sửa đúng nói: "Trước kia tại tình trận trên, nàng vốn là một người không có chủ kiến, nhưng là bây giờ nàng trở nên có chủ kiến rồi, này được gán công cho người à!" Dứt lời phát ra cười lạnh.

Tiểu Ngưu nghe được phi thường dễ nghe, đại khái có thể đoán được đối phương đích ý đồ đến rồi, nói nói: "Ta cũng không có thương tích hại qua nàng."

Mạnh Phàm Thành lớn tiếng nói: "Bị thương tổn chính là ta, ngụy đại hiệp, ta hôm nay tới tìm người, chủ yếu là tính sổ đến đây."

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, nói: "Ta cũng không có nợ người tiền."

Mạnh Phàm Thành hét lớn: "Hỗn đản, nhìn ta hôm nay như thế nào thu thập người." Nói chuyện, Mạnh Phàm Thành dưới chân hoạt bước, hai tay nắm quyền, hướng Tiểu Ngưu đánh tới.

MA ĐẠO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 119: Ban Đêm Giai Nhân

Tiểu Ngưu từ lập tức nhảy xuống, hét lớn: "Chậm đã. Tên họ Mạnh, người đem nói biết rõ rồi."

Mạnh Phàm Thành cố nén tức giận, nói: "Còn có cái gì không rõ ràng lắm đích."

Tiểu Ngưu hỏi: "Vô duyên vô cớ đích, người vì cái gì cần đánh với ta cái?"

Mạnh Phàm Thành nói: "Có phải là người cấp cho Vịnh Mai ra đích chủ ý, để cho nàng không lấy chồng người?"

Tiểu Ngưu nghe xong cười, nói: "Nguyên lai là chuyện này à! Ta chỉ vốn là đề nghị nàng tạm thời không lấy chồng người, cũng không đang chưởng môn, cũng không cần nàng nhất định làm như thế nào."

Mạnh Phàm Thành nói: "Có thể chứ. Mấy ngày hôm trước ta tại Hà Nam nhìn thấy nàng, nàng sẽ không để ý ta rồi, ta hỏi nàng nguyên nhân, nàng nói vô lâm bất bình, không cần nhắc lập gia đình. Người ngấm lại, này vô lâm trong loạn bảy tám tao chuyện nhiều hơn, ai biết gì thời điểm có thể thái bình đây? Ta cùng nàng nói chuyện, nàng nghe mà không nghe thấy, giống một người xa lạ, đây đều là người làm hại." Nói chuyện, vừa muốn phác đi lên.

Tiểu Ngưu không nghĩ tới Quan Vịnh Mai thực dựa theo chính mình đích đề nghị làm, trong lòng thư thả. Xem ra Vịnh Mai thực đem hấn đang

trước kia, ít nhất đem hẳn coi như một có thể tin cậy đích bằng hữu, nói cách khác, nàng không cho nên dựa theo hẳn đích chủ nghĩa làm việc.

Tiểu Ngưu mỉm cười nói: "Này không phải tốt lắm sao, nàng đã thanh tĩnh, người đã tỉnh tâm."

Mạnh Phàm Thành lấy cước đoạ mà, chất vấn nói: "Họ Ngụy đích, lời này nói thế nào?"

Tiểu Ngưu giải thích nói: "Người muốn nghĩ à, trước đó, nàng phi thường buồn rầu, người cũng khó chịu. Bây giờ bất đồng rồi, bây giờ nàng dựa theo ta đích đề nghị làm, có thể tạm thời không buồn rầu, người đã có thể tạm thời không thèm nghĩ nữa nhiều như vậy, đây là chuyện tốt à!"

Mạnh Phàm Thành oán hận mà nói: "Nàng vốn là không buồn rầu rồi, nhưng là ta đây? Nàng không để ý tới ta, ta như thế nào có thể không lo lắng? Nếu chỉ tâm người trên người không để ý tới người, người làm sao bây giờ?"

Tiểu Ngưu cười hì hì nói: "Nếu chỉ tâm ta trên người không để ý tới ta, vậy ta sẽ giúp hẳn giải quyết trong lòng nan đề. Chỉ cần nan đề giải quyết rồi, nàng vui vẻ rồi? Tim đã phải vui vẻ rồi, chuyện gì đều đã thuận tâm."

Mạnh Phàm Thành sau khi nghe xong, suy nghĩ sâu xa đứng lên, thu hồi chí đầu, một hồi lâu nhân mới nói: "Ý của người là để cho ta giúp hẳn giải quyết trong chốn võ lâm đích nan đề?"

Tiểu Ngưu nói: "Vốn là à, chỉ cần nan đề giải quyết rồi, có lẽ nàng Trường Số 1 hưng, nàng phải quyết định không lo chương môn mà nguyện ý lập gia đình rồi đây." Nói lập gia đình, mà không nói xuất giá ai, đây là Tiểu Ngưu mà thông minh chỗ.

Mạnh Phàm Thành ngẩn ngơ, gật gật đầu, nói: "Như thế [có đạo lý|rất có lý]. Nếu ta giúp hẳn làm tốt nàng muốn làm chuyện, nàng phải nhất định sẽ

lại cao hứng, đã sẽ không sẽ lại không để ý tới ta rồi." Nói chuyện, hướng Tiểu Ngưu cùng chấp tay, nói: "Thực xin lỗi rồi, ngụy đại hiệp, vừa rồi nhiều có đắc tội, mời nhiều hơn thứ lỗi."

Tiểu Ngưu cười, nói: "Kia không có gì. Người đây là hướng tới chạy đi đâu đây?"

Mạnh Phàm Thành nói: "Ta muốn đi tìm Vịnh Mai."

Tiểu Ngưu hỏi: "Nàng [đi nơi nào|đâu]?"

Mạnh Phàm Thành hồi đáp: "Nàng hướng tới các người Lao Sơn đi, có việc gặp mặt Xông Hư đạo trưởng."

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Được rồi, người đi trước ba."

Mạnh Phàm Thành lại nói rồi tạ ơn, bèn nhảy lên ngựa, một trận gió bàn đích chạy rồi. Tiểu Ngưu nhìn hăn đích bóng lưng, nghĩ thầm rằng: "Này người công việc rất lỗ mãng rồi, bởi vậy có thể thấy được, cũng không phải một thành thực mà người thông minh. Quan Vịnh Mai đích hàm dưỡng so với hăn nhưng cao nhiều lắm rồi. So sánh với dưới, không bằng ta đây Tiểu Ngưu, Vịnh Mai nếu giả cho hăn, có chút đáng tiếc rồi."

Tiểu Ngưu đã nhảy lên ngựa, tiếp tục chạy đi. Hăn không giống Mạnh Phàm Thành vậy sốt ruột, hăn lấy bình thường đích tốc độ chạy hướng Lao Sơn một bên chạy đi, một bên nghĩ tâm sự; trong chốc lát muốn nghĩ trông mong sơn, một hồi vài muốn nghĩ Vịnh Mai đích. So sánh với dưới, muốn nghĩ Vịnh Mai đích lần kể ra một chút cũng không ít, có thể là bởi vì...Này chút ít mỹ nữ trong chỉ có Vịnh Mai không phải chính mình đích nữ nhân ba! Hăn nghĩ thầm rằng: "Nếu có một ngày, Vịnh Mai tỏ vẻ phải giả chính mình nói, ta đây Tiểu Ngưu có thể sánh bằng hoàng đế thần khí rồi. Phỏng chừng này rất khó, trừ phi Vịnh Mai ăn sai rồi được."

Một ngày này, hần tiến nhập hoài an địa giới. Chỉ thấy phía trước đi tới một đại hán, cúi đầu ủ rũ đích, như là sương có gia tử. Người nọ ột, mặt đen, miệng rộng, có một toán đầu cái mũi, Tiểu Ngưu nhận thức hần, biết hần là Vịnh Mai đích sư huynh" Thi đấu lí thuật" Lỗ nam, Tôn Tam Nương ôi nam nhân. Tưởng tượng đến Tôn Tam Nương, Tiểu Ngưu đích trong lòng phải ngửa ngửa đích, cái kia nữ nhân đủ phong tao đích, chính mình đã cấp cho lỗ nam đeo đỉnh đầu nón xanh (Cắm sừng!).

Hai người cách được gần, Tiểu Ngưu đã kêu nói: "Lỗ nam, người đây là làm sao vậy? Cùng này" Đồng thời, nhảy xuống xuống ngựa đến.

Lỗ nam nhìn lên, phải hét lên: "Nguyên lai là tiểu tử người à, Ngụy Tiểu Ngưu, ta sống không nổi nữa." Vừa nói trứ nói, dậm chân dậm cước đích, một bộ tìm chết đích hình dáng.

Tiểu Ngưu ngưu từ trên xuống dưới dò xét hần một chút, nói: "Lỗ nam, ta xem người cái dạng này, cũng không giống được bệnh gì à?"

Lỗ nam kêu lên: "Người mới được bệnh nặng rồi, ta thân thể hảo được có thể một hơi đánh chết mười chích lão hổ."

Tiểu Ngưu cười cười, nói: "Người đã so với lão hổ đều cũng rắn chắc, còn có cái gì sống không nổi đích?" Nghĩ thầm rằng: "Chớ không phải là hần cùng hần phu nhân Tôn Tam Nương lại vừa nháo không được tự nhiên rồi? Nay đối với vợ chồng đã không phải tiểu hài tử rồi, nhưng lại luôn không có một [ồn trọng|chững chạc] dạng."

Lỗ nam bùm một tiếng hướng tới trên mặt đất ngồi xuống, vỗ chính mình đích đùi nói: "Phu nhân của ta lại vừa tức giận rồi, lại vừa chạy rồi."

Tiểu Ngưu nghe xong cười, nói: "Vì cái gì tức giận? Có chạy đi nơi đâu rồi?"

Lỗ nam hồi đáp: "Ta cùng phu nhân cùng Tiểu sư muội đã tới trước nghi, mắt thấy trứ muốn đến các người Lao Sơn rồi, đơn giản là ta nhìn nhiều Tiểu sư muội vài lần, phu nhân phải tức giận rồi. Ta cùng nàng giải thích nói ta đối với Tiểu sư muội không có gì hoài tâm tư, nàng đúng là không tin, một mực chắc chắn lòng ta trong có quỷ. Tiếp theo nàng nói nàng muốn tìm một im lặng mà địa phương ngấm lại, muốn hay không tiếp tục theo ta làm vợ chồng, sau đó nàng bỏ chạy rồi, ta chân sau phải đuổi. Đuổi theo đuổi theo đích, phải đuổi đã đánh mất người, ta thật sự là rất dọa người rồi, rất oan uổng rồi. Ta nơi nào sẽ lại đối với Tiểu sư muội có cái gì bất hảo đích ý nghĩ đây. Tại tâm lý của ta, Tiểu sư muội tựa như tiên nữ giống nhau thần thánh, ta sẽ không cũng không dám có cái gì ý nghĩ đích."

Tiểu Ngưu nghe xong nghĩ thấy buồn cười, hỏi: "Người cùng Quan Vịnh Mai đều là đồng môn, đều cũng thực đã vậy chín, còn có cái gì đẹp mắt đích? Hơn nữa, phu nhân người còn đang trước mặt."

Lỗ nam giải thích nói: "Người nào biết đâu rằng trong đó đích tình hình cụ thể và tỉ mỉ à! Là như thế này đích, ngày đó buổi tối, phu nhân của ta cùng Tiểu sư muội đi ra ngoài tắm rửa, tẩy hết sau khi, bọn hân hai đứng chung một chỗ, để cho ta xem tới. Người cũng biết, tắm rửa xong sau khi, nữ nhân vốn là tốt lắm xem đích, huống chi là ta phu nhân cùng Tiểu sư muội đây. Bởi vì Tiểu sư muội lớn lên so với ta phu nhân mỹ, hơn nữa khí chất hảo, đương nhiên thắng phu nhân của ta thập bội, ta phải nhìn không được nhìn nhiều vài lần, cũng khen ngợi Tiểu sư muội so với tiên tử hoàn hảo xem."

Tiểu Ngưu nghe xong cười ra tiếng đến, nói: "Người đây chính là không có việc gì tìm sự tình rồi."

Lỗ nam [chiếu|theo] mặt mình tới một vang dội đích miệng, nói: "Lời kia vừa thốt ra, ta chỉ biết cần chuyện xấu rồi."

Tiểu Ngưu không khách khí mà nói: "Người nhiều xem vài lần người Tiểu sư muội còn chưa tính, còn dám hiện diện phu nhân mặt khen người Tiểu sư muội, người thật sự là thông minh được có thể à!"

Lỗ nam hành trên mặt đất đứng lên, cúi đầu, giống một phạm sai lầm đích hài tử giống nhau, thanh âm đều cũng nhỏ đi rồi: "Vốn là à, ta cũng biết phá hủy. Quả nhiên, đang Tiểu sư muội trở về phòng sau khi, phu nhân của ta giận dữ, đi lên phải đánh đã ta hai cái tát, mắng: "Người này vương bát đản, người dài trứ một tròn hắc tâm. Người loại này nam nhân, ta cần người làm gì? Người cắt cho ta trứng ba." Nói xong, phải xoay người chạy rồi."

Lỗ nam sờ sờ chính mình đích mặt đen, nói: "Ta bị đánh cho bất tỉnh đầu rồi, chờ nàng đi rồi nửa ngày, ta mới nhớ tới đến đuổi nàng. Trước khi đi, ta còn nói cho Tiểu sư muội, cần chính cô ta trên Lao Sơn, ta phải tìm phu nhân đi."

Tiểu Ngưu hỏi: "Kia Vịnh Mai nói cái gì tới?"

Lỗ nam hồi đáp: "Tiểu sư muội nói, để cho ta thấy đến phu nhân chi toa, nhiều lời chút lời hay, nhiều hò hét nàng, đã thương người nói ngàn vạn lần không thể nói. Ta đáp ứng một tiếng sau khi, phải đuổi theo ra đến đây. Vừa mới bắt đầu còn có thể bắt gặp nàng đích cái bóng, sau lại tìm không đến rồi, ta biết nàng vốn là cố ý ẩn núp ta đích."

Tiểu Ngưu cười ha ha. Lỗ nam khổ trứ mở ra mặt, nói: "Ta đều cũng lợi này tình trạng rồi, người hoàn lại cười? Cũng không giúp ta ra chút chủ ý."

Tiểu Ngưu thật vất vả ngừng cười, nói: "Chưa còn có thể có cái gì chủ ý à, người tiểu muội không phải đã cho người ra khỏi chủ ý sao? Kia chủ ý phải thật sự inh đích."

Lỗ nam thán trứ khí, hỏi: "Ta nên làm cái gì bây giờ?"

Tiểu Ngưu hồi đáp: "Này còn dùng hỏi sao? Đương nhiên vốn là tiếp tục tìm phu nhân à, tìm được nàng sau khi, nếu nàng hay là chạy nói, người đã nghĩ biện pháp để cho nàng không chạy."

Lỗ nam vội hỏi nói: "Có biện pháp nào?"

Tiểu Ngưu cười cười, nói: "Này còn muốn ta dạy cho người sao?"

Lỗ nam cười khúc khích trứ nói: "Đương nhiên cần rồi." Một bộ hư tâm tính thiện lương học đích bộ dáng.

Tiểu Ngưu thu hồi nụ cười, đứng đắn mà nói: "Ta nhưng thật ra có tốt chủ ý, đúng là không thích hợp nói. Cho dù nói, người cũng không nhất định có thể làm được."

Lỗ nam giá trị này nguy nan chi tế khoách đã sớm rối loạn đúng mực, bèn nói: "Người nói, người nói, chỉ cần vốn là có thể để cho phu nhân của ta để ý ta đích chủ ý, để cho nàng tha thứ ta đích chủ ý, người chỉ để ý [đâu có|không dám|cũng được] rồi. doc truyện tại . Chỉ cần không phải để cho ta đi chết, ta đều đã đáp ứng đích."

Tiểu Ngưu nói: "Ta đúng là cần người đi chết."

Lỗ nam không khỏi mà nhảy dựng lên, nói: "Người tiểu tử này cũng quá ác độc rồi ba? Ta với người có cái gì thâm cừ đại hận?"

Tiểu Ngưu kêu lên: "Lỗ nam, hãy nghe ta nói hết. Ta không phải thực cho người chết, chỉ là làm làm hình dáng."

Lỗ nam ôi rồi một tiếng, nói: "Vậy người nói mau, ta nên làm như thế nào?"

Tiểu Ngưu nghĩ nghĩ, nói: "Người như vậy, đang người lại đuổi tới phu nhân người khi, người phải đối với nàng hô, nếu không dừng lại nói, người

sẽ không sống. Nếu nàng không để ý tới người, người sẽ giả bộ tự sát."

Lỗ nam ôi rồi một tiếng, nói: "Muốn nghĩ lừa gạt nàng rất khó đích."

Tiểu Ngưu nói: "Người hay dùng dao cắt cổ. Này cắt là thật cắt, vừa đạt tới đổ máu đích mục đích, có năng lực không chết người, sau đó người phải hướng tới trên mặt đất một năm. Ta dám cam đoan, phu nhân người rất nhanh sẽ đi ra cứu người đích. Như vậy nói, các người không phải gặp mặt rồi sao? Không phải hòa hảo rồi sao?" Hãn nói được thật sự thoải mái.

Lỗ nam nghĩ nghĩ, kiên quyết tỏ vẻ: "Chỉ cần có thể kêu phu nhân trở về, ta có năng lực bất tử, ta chuyện gì đều cũng làm, việc này ta chột nghe của người rồi."

Tiểu Ngưu cười, nói: "Lỗ nam, ta đã đem biện pháp nói cho người rồi, người cũng không phải chuẩn bán đứng ta à! Đến lúc đó đừng có một hưng phấn, nói là ta dạy cho người đích."

Lỗ nam trịnh trọng chuyện lạ mà tỏ vẻ: "Đánh chết cũng không nói."

Tiểu Ngưu gật gật đầu, nói: "Này còn kém không nhiều lắm." Dứt lời, nhảy lên ngựa chạy đi đi.

Lỗ nam triều Tiểu Ngưu vừa chấp tay, nói: "Ngụy huynh đệ, nếu việc này có thể thành công nói, quay đầu lại ta nhất định cho người dập đầu trí tạ ơn."

Tiểu Ngưu khoát tay chặn lại, nói: "Dập đầu thôi đi, ta chịu không nổi, mời uống vậy còn kém không nhiều lắm."

Lỗ nam nói: "Hảo, xin mời rượu rồi."

Tiểu Ngưu cười nói: "Chúc người mã đáo thành công." Dứt lời, một [kẹp|nách] bụng ngựa, kia ngựa bèn hướng hoài an sườn núi chạy tới rồi.

Hắn tâm tình tốt lắm, cho người khác ra chủ ý, giúp người khác giải quyết vấn đề, có năng lực để cho chính mình vui vẻ, bởi vì như vậy có thể thể hiện ra bản thân đích giá trị đến.

Tại bầu trời tối đen trước, Tiểu Ngưu đã tiến nhập hoài an thành. Chỗ ngồi này thành không nhỏ, nhiều người khách điểm cũng nhiều. Tiểu Ngưu chọn rồi một nhà khá lớn đích khách điểm trụ dưới, nơi đây đích phòng có sạch sẽ lại vừa dễ chịu. Tiểu Ngưu cơm nước xong, tẩy qua cước, mở cửa sổ, nhìn thấy ngoài cửa sổ đích cảnh đêm.

Bóng đêm rất đẹp, đầy sao lờ lờ, đèn lồng nhiều điểm, khắp nơi biểu hiện trứ chỗ ngồi này thành thị mà náo nhiệt cùng phồn hoa. Ở phía sau, Tiểu Ngưu rất muốn tìm cá nhân cùng đi dạo phố, hoặc là xúc tất tâm sự, tốt nhất là mỹ nữ à, hết lần này tới lần khác chính mình thích đích mỹ nữ các một cũng không tại. Một người lạnh lùng rõ ràng quả niệ, vất vả cô đơn.

Nhìn trong chốc lát cảnh đêm, Tiểu Ngưu phải ngồi xếp bằng đến trên giường, hợp suy nghĩ con người, bắt đầu ấm tập bốn môn đích tâm pháp. Khi hắn sắp nhập định là lúc, ngoài cửa sổ truyền đến một tiếng cười khê, sau đó cửa sổ [hưởng|vang] rồi [hưởng|vang]. Tiểu Ngưu mở mắt ra, nhảy xuống giường, gian nói: "Là vị ấy bằng hữu? Có cái gì chỉ giáo?" Hắn đã nghe ra đến đây, đó là nữ tử đích thanh âm.

Bên ngoài người nọ nói: "Người sẽ không đoán một cái sao? Chẳng lẽ chúng ta quen biết một hồi, người cả ta đích thanh âm đều cũng nghe không hiểu sao?" Này thanh âm nghe tới quen tai, chỉ là trong lúc nhất thời đã quên là ai rồi.

Tiểu Ngưu nghĩ nghĩ, nói: "Người nhất định theo ta không quen, nói cách khác, ta như thế nào sẽ lại nghĩ không ra tên của người đây?" Nói chuyện đích đồng thời, hắn còn đang khổ tư người này đích [tư cách|địa vị].

Bên ngoài người nọ thất vọng mà thở dài, nói: "Thật sự là si tình nữ tử phụ lòng hán đây, người đã cả ta là ai đều muốn không được rồi, ta còn với người gặp cái gì mặt à, ta còn không bằng đi rồi." Nói chuyện, nghe thấy tiếng bước chân, xem ra nàng thật muốn đi.

Tiểu Ngưu vội vàng nói: "Người đừng đi à, ta thực đã nhớ tới người đã đến rồi."

Người kia hỏi nói: "Vậy người nói nói ta là ai đây?"

Tiểu Ngưu mỉm cười nói: "Người là lỗ nam đích nương tử, mời từ cánh cửa vào đi."

Người nọ cũng cười rồi, nói: "Chúng ta nói chuyện, đề tên của hần nhiều mất hứng à! Người đã nhớ tới ta đến đây, vậy gặp mặt cũng không phương." Nói chuyện, người đã từ mở đích cửa sổ nhảy vào, tư thái rất đẹp, động tác rất nhẹ, rơi xuống đất khi cả một chút thanh âm đều không có.

Tạ trú trong phòng đích hoa nển, Tiểu Ngưu vừa thấy, nàng mặc áo lam, mái tóc cao vắn, bên hông quả kiếm, môi đỏ mọng mân trứ, tượng từ trước giống nhau, hay là vậy mê người, lại vừa mang theo chút ngạo khí. Tiểu Ngưu cười hì hì tiếp cận đi tới, nói: "Tam nương, không thể tưởng được người sẽ tìm đến ta."

Tôn Tam Nương cổ trứ quai hàm, nói: "Người đương nhiên không thể tưởng được rồi, bởi vì người đem ta vọng được không sai biệt lắm rồi. Các người nam nhân toàn bộ bộ vốn là không có lương tâm, không đáng tin đích. Có lẽ ta đêm nay tới là đến nhầm rồi." Nói chuyện, hướng tới bên cạnh bàn ngồi xuống, một bộ không có tinh đánh màu đích hình dáng.

Tiểu Ngưu để sát vào nàng, nói: "Nói chi vậy? Ta cũng không có quên nhớ người, nếu quên nói, ta như thế nào nghe được ra của người thanh âm đây?"

Tôn Tam Nương ôi rồi hai tiếng, nói: "Người đem ta đã quên cũng là bình thường đích, nên đích, bắt đầu ta với người cũng không có nhiều cớ nào đích quan hệ. Chúng ta bắt quá là có qua thân mật chuyện, thân mật qua đã phải tan, người như thế nào sẽ lại đem ta để ở trong lòng? Ta đương nhiên so với không được Đàm Nguyệt Ảnh, Giang Nguyệt Lâm, còn có Chu Vân Phương mấy cái này tiểu cô nương trọng yếu rồi."

Tiểu Ngưu tại nàng đích đối diện ngồi xuống, nói: "Cũng không thể nói như vậy. Mặc dù người có lão công, đối với người mỗi quay về tưởng tượng khởi cùng người trong lúc đó thật là tốt sự tình, ta còn là trong lòng phi thường thống khoái đích."

Tôn Tam Nương ôi ánh mắt rơi xuống Tiểu Ngưu đích trên mặt, nói: "Người đương nhiên phi thường thống khoái, bởi vì người chiếm ta đích tiện nghi à."

Tiểu Ngưu cười cười, nói: "Chúng ta thật vất vả gặp một hồi, người như thế nào cả một nụ cười đều không có? Người tới chính là vì theo ta âm ỉ cái sao?"

Tôn Tam Nương hồi đáp: "Đương nhiên không phải rồi. Người đem ta cấp cho vong được không sai biệt lắm rồi, ta cũng không có quên người. Ta tới là muốn nói với người nói, như vậy tâm lý của ta sẽ lại thoải mái chút ít." Nói đến người này, nàng đích đôi mắt đẹp tràn ngập rồi thâm tình cùng ưu ái.

Tiểu Ngưu gật gật đầu, nói: "Ta chỉ biết người tìm đến ta, là muốn theo ta tâm sự đích."

Tôn Tam Nương ôn nhu nói: "Chúng ta phân biệt lâu như vậy, ta nhưng là thường xuyên nghe được tin tức của người đích."

Tiểu Ngưu cười, nói: "Không cần phải nói, đa số tin tức đều là [phá hư|hông] đích, ta đã sớm nghe nói rồi, trong đó đích thật giả chính người

phán đoán tốt lắm."

Tôn Tam Nương nói: "Ta mới sẽ không lãng phí thời gian phán đoán đây, ta chỉ phải biết rằng người còn sống, hơn nữa sống được thật sự có tình thần đích, ta cũng đã thỏa mãn rồi. Người đừng tưởng rằng ta chỉ vốn là đem người trở thành một trên giường đích bạn nhân, ta đối với người nhưng là động rồi tình rồi." Nói người này, nàng đích thanh âm biến thấp, phảng phất vốn là người phải sợ hãi nghe thấy giống nhau.

Tiểu Ngưu vội vàng đem cửa sổ đóng hảo, nói: "Người lời này ta thích nghe, chỉ là ta có thể quay về cô phụ của người ý tốt rồi."

Tôn Tam Nương lắc đầu nói: "Kia không có vấn đề gì, dù sao ta chỉ vốn là đem loại này cảm tình đặt ở trong lòng, ta cũng không có trông cậy vào mỗi ngày với người sinh hoạt tại lập tức. Nếu cho người khi ta đích trượng phu, có thể ta còn không vui ý đây."

Tiểu Ngưu một lần nữa ngồi xuống, hỏi: "Vì cái gì đây?"

Tôn Tam Nương nói: "Người muốn nghĩ à, người một đại bang đích phu nhân, mỗi người đều cũng so với ta ưu tú, so với ta xinh đẹp. Ta xem thấy các nàng mỗi ngày vây quanh người chuyển, ta còn không được tức chết à."

Tiểu Ngưu ôi rồi một tiếng, nói: "Kia ngã cũng là. Người đi theo lỗ nam qua, so với đi theo ta mạnh hơn nhiều."

Tôn Tam Nương xì một tiếng khinh miệt, nói: "Đừng có đề cái kia vương bát đản, cái kia hỗn cầu rồi. Ta lần này đi ra, đều là gọi hãn cấp cho tức giận, thao hãn tổ tông đích." Nói lên lời này, Tôn Tam Nương ôi đôi mắt đẹp đều cũng trợn tròn rồi, trên mặt tràn ngập rồi bất bình cùng tức giận, như là muốn giết người giống nhau.

Tiểu Ngưu nói: "Ta ban ngày thực đã gặp qua hãn rồi, ta tại trên đường đụng tới hãn, hãn thực đã đem sự tình đều cũng nói cho ta biết rồi. Hãn kỳ

thật đã thật sự bị thảm đích."

Tôn Tam Nương oán hận mà nói: "Hắn bị thảm cái gì à? Hắn quay về phía Tiểu sư muội [loạn|bậy] xem, loạn ngôn nói. Thay đổi những gì đích nữ nhân nghe xong đều đã chịu không được đích. Ta chỉ vốn là đánh đã hắn cái tát, thực đã tiện nghi hắn rồi. Ta lúc ấy tức giận đến đều muốn đem hắn đích đầu [ninh|vắt] xuống tới đang cầu đá." Nói đến người này, nàng đích đôi mắt đẹp đều có chút đỏ, không phải cần khóc, mà là tức giận có trí.

Tiểu Ngưu khai đạo nàng nói: "Các người đều là [nhiều|hơn...Năm] đích vợ chồng rồi, người nên biết hắn đích tính tình. Chỉ bằng hắn đích bản lĩnh, hắn đích đảm lược, người đúng là chuẩn rồi hắn, để cho hắn tùy tiện nhìn người Tiểu sư muội, hắn cũng sẽ không tìm được cái gì thật sự thật là tốt chỗ đích, [nhiều lắm là|thì] qua qua mắt ẩn."

Tôn Tam Nương gật đầu nói: "Kia nhưng thật ra. Chúng ta thành thân tới nay, hắn nói tóm lại hay là quy củ đích, ta Tiểu sư muội người như vậy vật, hắn là kẻ bên không lên cạnh đích. Ta Tiểu sư muội đích ánh mắt cao trử đây, nàng vị hôn phu Mạnh Phàm Thành nhưng là phái Võ Đang đích cao đồ à, hơn nữa người đã tuần tú."

Tiểu Ngưu nói: "Không sai, không sai, kia tiểu tử lớn lên vốn là không sai, hôm nay ta đã nhìn thấy hắn rồi." Nghĩ đến hắn, Tiểu Ngưu đích trong lòng không hiểu ra sao đích phiếm chua xót, kỳ thật chính mình đối với Vọng Mai cũng không có sĩ sao đã tâm đích. Bình thường nghĩ đem nàng đã nhận, kia chỉ là nghĩ đùa, trên thực tế cũng không có thật sự muốn động thủ. Thử nghĩ, chính mình đích nữ nhân đã quá nhiều rồi, này đã giữ lấy đích còn không có nắm chắc toàn bộ thu phục đây, làm gì tại đây một lễ cốt mắt trên trêu chọc nàng đây? Nếu lấy tuần có rảnh rồi, nhưng thật ra mới có thể đích.

Tôn Tam Nương cười nói: "Cái kia Mạnh Phàm Thành so với người hoàn lại tuần đây."

Tiểu Ngưu thành thật mà nói: "Vốn là à. Hẳn có thể so với được với sư phụ ta đích đưa con Mạnh Tử Hùng rồi."

Tôn Tam Nương nói: "Người cũng là không lầm." Nói đến người này, nàng đích ánh mắt đã ở Tiểu Ngưu đích trên mặt đối tới đối lui.

Tiểu Ngưu hỏi: "Người là từ Sơn Đông tới ba? Nhưng nghe nói chúng ta Lao Sơn có cái gì động tĩnh? Thái sơn có cái gì động tĩnh sao?"

Tôn Tam Nương hồi đáp: "Các người Lao Sơn gần nhất có kiện đại sự đáng giá chú ý à."

Tiểu Ngưu cả kinh, nói: "Là cái gì? Là ta trở về Lao Sơn chuyện sao?"

Tôn Tam Nương lắc đầu nói: "Không phải đích, là người sư phụ mấy ngày hôm trước tuyên bố rồi dưới cho dù chương môn đích tên."

Tiểu Ngưu thoáng cái đứng lên, nói: "Vốn là Chu Khánh Hải, hay là Đàm Nguyệt Ảnh?"

Tôn Tam Nương hồi đáp: "Chu Khánh Hải."

Tiểu Ngưu a mà một tiếng, nhú mày nói: "Điều này sao có thể? Sư phụ rõ ràng vốn là [hứa| cho phép] nặc cần Nguyệt Ảnh đang chương môn đích, như thế nào sẽ lại lại thay đổi đây?"

Tôn Tam Nương nói: "Chúng ta mới nghe cũng có chút không tin, nhưng là tin tức là như thế này đích."

Tiểu Ngưu nhú mày, nói: "Này rất kỳ quái rồi? Chờ ta trở về núi trên khi, ta nhất định phải hỏi biết rõ." Hẳn trong lòng lo lắng, hẳn biết vào chuyện này đối với Nguyệt Ảnh đích đả kích có bao nhiêu đại? Vì lên làm chương môn, Nguyệt Ảnh có thể nói vốn là hao hết rồi tâm cơ, tìm thiệt nhiều thời gian. Nếu chương môn vị rơi vào người khác tay, nàng không nổi

điên mới là lạ? Nàng giúp sư phụ đem ma đao bắt được tay, sư phụ cư nhiên như vậy không nói tình mặt, thật sự hơi quá đáng."

Tôn Tam Nương còn nói thêm: "Gần nhất phái Thái Sơn cũng có chuyện tốt."

Tiểu Ngưu nói chuyện mà nói: "Có cái gì chuyện tốt? Có phải là đã lập rồi dưới cho dù chương môn?"

Tôn Tam Nương khoát tay chặn lại, nói: "Kia nhưng thật ra không phải, mà là một vị hiền hách nhân vật trên thái sơn thấp hương đi."

Tiểu Ngưu hỏi: "Đó là tà phái đích, hay là chánh đạo đích?"

Tôn Tam Nương nở nụ cười, nói: "Thế nào cũng phải vốn là nhân gian hồ sao?" Tiểu Ngưu nói: "Không phải nhân gian hồ nói, kia coi như cái gì hiền hách nhân vật à."

Tôn Tam Nương nói: "Vốn là Kim Lăng vương kì dẫn một nhóm người trên rồi thái sơn. Lúc này cao hứng nhất chính là phái Thái Sơn cùng đồ thăm Quận chúa à!"

Tiểu Ngưu nhất thời nhớ tới rồi vị kia mỹ mạo cao quý chính là Vương phi cùng chính mình gặp lại đích tình hình, hăn nghĩ thầm rằng: "Vị này Vương phi giả ột lão nhân, thật sự là minh châu thầm đầu rồi, vì cái gì không lấy chồng cấp ột người tuổi còn trẻ nhân đâu?" Lại vừa tưởng tượng, giả cho lão nhân cũng không sai, nếu giả ột người tuổi còn trẻ đích người thường, nàng sẽ không vốn là Vương phi rồi.

Tiểu Ngưu nói: "Điều này cũng đúng một đại sự. Kim Lăng vương công phi quang lâm thái sơn, thật sự là phái Thái Sơn đích quang vinh à."

Tôn Tam Nương cười cười, nói: "Nhưng là nàng tại thái sơn ở vài buổi tối [sau khi|phía sau] đã đi xuống sơn rồi, sau đó để cho lỗ vương mời đi

làm khách quý rồi, này đã có thể không phải cái gì chuyện tốt rồi."

Tiểu Ngưu cả kinh, hỏi: "Vì cái gì?"

Tôn Tam Nương hồi đáp: "Bởi vì lỗ vương người này vốn là một điển hình đích nguy trứ tử, đại sắc lang."

Tiểu Ngưu biến sắc, nói: "Kia Vương phi chẳng phải là nguy hiểm sao?"

Tôn Tam Nương gật đầu nói: "Vốn là à. Bất quá theo ta cũng không có cái gì quan hệ, người cũng không muốn xen vào."

Tiểu Ngưu không có ra tiếng, nghĩ thầm rằng: "Việc này nếu ta không biết coi là rồi, đã biết, ta như thế nào có thể không quản đây? Nàng nhưng là Quận chúa đích má ời! Cho dù là không có tăng này quan hệ, chỉ bằng trứ ta đối với nàng thật là tốt ấn tượng, ta cũng phải quản. Ta không thể nhìn trứ tốt như vậy đích người đã bị thương tổn." Tiểu Ngưu âm thầm mà quyết định rồi chủ ý.

Biểu hiện ra, Tiểu Ngưu cũng không có hiện ra bộ dáng khẩn trương, mà là trấn định tự nhiên, hỏi: "Này lỗ vương vốn là một cái gì đến đây? Hắn đang ở nơi nào?"

Tôn Tam Nương nghe xong róc rách cười không ngừng, cười đến cùng hoa đào trán phóng ra đường như, nói: "Thiệt thòi người tại 嶗 trên núi hoàn lại đợi lâu như vậy đây, mà ngay cả lỗ vương đô không biết. Lao Sơn tại Sơn Đông cảnh nội, mà lỗ vương đúng là Sơn Đông đích hoàng đế, quyền thế to lớn, cả Tuần phủ cũng không dám trêu chọc."

Tiểu Ngưu khó hiểu mà hỏi thăm: "Dựa theo ta hướng đích quy định, một Vương gia nên vốn là không có nhiều cớ nào đích quyền lực à? Năm đó thành tổ vì phòng ngừa mấy cái này Vương gia không hề quý chi tâm, nhưng là thái lấy không ít [thi thố| bày ra] à, sợ mấy cái này Vương gia cùng hãn năm đó giống nhau đến một tạo phản đoạt quyền."

Tôn Tam Nương giải thích nói: "Đại đa số đích Vương gia từ thành tổ khi đó bắt đầu, sẽ không ăn nhiều thơm. Nhưng là lỗ vương ngoại lệ, hãn chẳng những nổi tiếng, hoàn lại rất có quyền thế đây. Nếu có một ngày, nếu nghe nói lỗ vương mưu phản rồi, kia một chút cũng không kỳ quái."

Tiểu Ngưu hư tâm cầu dạy: "Này lỗ vương có gì đặc biệt hơn người đích?"

Tôn Tam Nương hồi đáp: "Kỳ thật hãn cũng không có cái gì rất giỏi đích. Hãn là tiên hoàng đế đích đứa con, mặc dù không có lên làm thái tử, nhưng tiên hoàng đế khắp nơi chiếu cố hãn. Hãn là tiên hoàng đế một sủng phi sinh đích, lúc trước đã nghĩ lập hãn đang thái tử tới, nhưng bởi vì quần thần liều mạng phản đối, đành phải phong làm lỗ vương, đem hãn cho tới Sơn Đông này khối trong báu vật mà đến đây, hơn nữa đối với hãn phi thường ưu đãi, cho hãn đích bạc so với người khác nhiều, cho hãn gì đó đã so với người khác nhiều. Này lỗ vương muốn làm gì phải làm gì, không hổ là Sơn Đông vùng đích thổ hoàng đế."

Tiểu Ngưu gật gật đầu, nói: "Kia hãn cùng Kim Lăng vương nhất định là thân thích rồi?"

Tôn Tam Nương hồi đáp: "Kia còn dùng hỏi sao? Bọn họ vốn là huynh đệ, một cha hai mẹ nó."

Tiểu Ngưu dừng rồi một tiếng, nói: "Nguyên lai đủ đồng phụ khác vô đích huynh đệ. Này cũng khó trách rồi, hoàng đế đích nữ nhân thật sự nhiều lắm, chỉ sợ này hài tử đồng thời đều cũng đứng ở hoàng đế trước mắt, hãn cũng không có thể kêu ra sở hữu hài tử đích tên. Sơn này có thể thấy được, này đang hoàng đế vốn là nhanh cỡ nào sống à!" Nói chuyện tấm tắc cảm thán."

Tôn Tam Nương xì một tiếng khinh miệt, cười mắng: "Các người mấy cái này nam nhân, chưa từng mạnh khỏe tâm, đều muốn chiếm nữ nhân

đích tiện nghi. May mắn người không có sinh tại đế vương [nhà|gia đình], nói cách khác, lấy của người quý thông minh, cùng tâm địa gian xảo, nhất định có thể tranh được thái tử vị đích."

Tiêu Ngưu lắc đầu nói: "Kia cũng không thấy được, có lẽ tại cung đình đích đấu tranh trong, mơ hồ đích cứu bị người giết chết rồi, so sánh với dưới, hay là đang một dân chúng có điều an toàn một ít."

Tôn Tam Nương ừ, nói: "Kia ngã cũng là."

Tiêu Ngưu thúc giục nói: "Người tiếp theo đi xuống nói, sau lại làm sao vậy."

Tôn Tam Nương vênh trứ hai đám chân, nói: "Này lỗ vương chẳng những hảo tửu, hảo chơi, chính yếu chính là hảo sắc. Nhà của hắn trong đã có hảo nhân mười nữ nhân cung hắn phát tiết thú [dục|muốn], nhưng hắn còn không thỏa mãn, thường xuyên đi ra ngoài cướp bóc mỹ nữ, không biết để cho bao nhiêu người cửa nát nhà tan đây."

Tiêu Ngưu mắng: "Này người cận bã, nếu để cho ta đụng với nói, ta nhất định làm thịt hắn."

Tôn Tam Nương mỉm cười nói: "Vấn đề vốn là người này chúng ta đều không có đụng với, nhưng lại để cho Kim Lăng Vương phi cấp cho đụng phải."

Tiêu Ngưu nói: "Theo quan hệ mà nói, Kim Lăng Vương phi nên là hắn đích chị dâu ba?"

Tôn Tam Nương gật đầu nói: "Đúng là. Nhưng là này lỗ công bởi vì hảo sắc thành tánh, vừa thấy đến Kim Lăng Vương phi phải cùng miêu thấy ngư giống nhau, một tròn sắc tâm thiếu chút nữa không nhảy ra khang ngoài. Đánh từ hắn nhìn thấy Vương phi đích đệ nhất mắt, hắn phải nhớ thương trên rồi. Hắn người kia, hảo sắc không muốn sống, hắn đâu thêm cái gì bối

phận không bối phận, thân thích không thân thích, nghe nói, hăn cả chính mình đích chất nữ cùng ngoại sanh nữ đã [chiếu|theo] khô không lằm." "

Tiểu Ngưu chút bình nói: "Này thật sự là người cận bã trong đích người cận bã, triều đình cũng không quản quản?"

Tôn Tam Nương nói: "Tiên hoàng đế đã chết sau khi, tiểu hoàng đế đăng cơ, mặc dù hăn tuổi còn nhỏ, nhưng trời sinh đúng là đang hoàng đế đích liêu, xử trí rồi rất nhiều không hợp pháp đồ đệ, có đúng không hăn vị này thúc thúc, thủy chung không dám nhẹ động."

Tiểu Ngưu cười nói: "Ta biết rồi, hăn là sợ này lỗ vương con chó cấp khiêu tường mưu phản."

Tôn Tam Nương gật đầu nói: "Đúng rồi. Này lỗ vương mặc dù đối với tiểu hoàng đế có chút sợ hãi, kiêu ngạo có điều thu liễm, nhưng lần trở lại này vừa nghe nói Vương phi đi tới Sơn Đông, hăn đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, lập tức phái người mời Kim Lăng Vương phi đến lỗ trong vương phủ làm khách rồi."

Tiểu Ngưu ôi rồi một tiếng, nói: "Nghe người này vừa nói, Kim Lăng Vương phi không phải rất nguy hiểm sao?"

Tôn Tam Nương khẳng định mà nói: "Không sai, Vương phi bây giờ giống như là một chích chim bay vào lồng sắt, muốn nghĩ bay ra đến, trừ phi đem lung cánh cửa mở."

Tiểu Ngưu vẽ mặt đích hèn mọn, nói: "Này lỗ vương muốn làm gì?"

Tôn Tam Nương cười cười, nói: "Còn có thể làm gì à? Một người nam nhân thích một nữ nhân, nhất muốn làm chuyện là cái gì, còn muốn ta đến nói cho người sao? Người tại đây phương diện cùng cái kia nên thiên đao vạn quả đích lỗ vương thật sự giống đích, bất quá hăn là một ma quỷ, mà người nhưng lại như là quân tử."

Tiểu Ngưu vẻ mặt đích bất mãn, nói: "Quân tử phải quân tử, vì cái gì còn muốn gia tăng một" Giống" Đây?"

Tôn Tam Nương giải thích nói: "Bởi vì người có đôi khi quân tử, có đôi khi không thể nào quân tử."

Tiểu Ngưu nghe xong cười rộ lên, nói: "Người lời này thực sự có ý tứ, nói nửa ngày, người còn không có nói cho ta biết, này hết thấy sự tình người như thế nào sẽ biết? Giống như người ở lỗ vương trước mặt đang kém đường như."

Tôn Tam Nương đắc ý cười, nói: "Ta thật không có tại lỗ vương [chỗ|nơi|lúc ấy] đang kém, nhưng là ta một xa phòng thân thích nhưng lại ở nơi này công việc, việc này đều là hăn nói cho ta biết đích. Nói cách khác, ta một nhân giang hồ nào biết nói nhiều như vậy đích triều đình sự tình đây?"

Tiểu Ngưu nói: "Cái này được rồi, xem ra người cái kia xa thân tại lỗ vương nơi đây hoàn lại thật sự chịu tín nhiệm đây?"

Tôn Tam Nương nói: "Không sai, không nói gạt người, hăn ở nơi này đang sư gia, chuyên môn phụ trách cấp cho lỗ vương nghĩ thư hiển sách."

Tiểu Ngưu nói: "Cũng không nên giúp đỡ lỗ vương hại người, làm chuyện xấu à!"

Tôn Tam Nương thở dài: "Tại nơi một hoàn cảnh, muốn nghĩ một thân trong sạch đều cũng khó. Bất quá hoàn hảo, phải mà nói, cũng không có giúp lỗ vương khô nhiều ít chuyện xấu, chỉ là làm tốt chính mình phân bên trong chuyện thôi."

Tiểu Ngưu tại tại chỗ chuyển trứ vòng luẩn quẩn, nói: "Ta bối tuy là người trong giang hồ, nhưng nghe nói nào có bất bình sự tình, đều muốn

quản quan tâm đích, người chẳng lẽ sẽ không có nghĩ tới muốn cứu người sao?"

Tôn Tam Nương lắc đầu nói: "Nếu vốn là người khác, ta có thể còn có thể thân thủ khấu cứu, hết lần này tới lần khác vốn là Kim Lăng vương nhà đích người, ta sẽ không cứu. Ta nhớ rõ ta với người nói qua, Kim Lăng vương là ta nhà đích cừu nhân, ta không có tự mình làm thịt hăn, cũng đã đủ tiện nghi hăn rồi. Hăn đích phu nhân cấp cho hăn mang duyên mũ, ta đương nhiên cao hứng. Bất quá vốn là đỉnh đầu nón xanh (Cắm sừng!) thôi, tính không được và tâm trạng. Kim Lăng vương lẽ ai thuận tiện ba, dù sao mũ mang hết, người này đã phải cấp cho phóng xuất rồi."

Tiểu Ngưu hỏi: "Đã lỡ vương người này như vậy không phải thứ, kia Vương phi nên sự tình biết đến, sẽ không nên hướng tới lang oa trong tới à?"

Tôn Tam Nương cười, nói: "Người như vậy thông minh, như thế nào này sẽ lại trở nên ngu như vậy rồi đây? Người ngẫm lại, tại Sơn Đông vùng, lỡ vương đúng là thổ hoàng đế, Kim Lăng Vương phi tới hăn đích địa bàn, bị lỡ vương cấp cho theo dõi, nàng không đi được không?"

Tiểu Ngưu nói: "Kim Lăng Vương phi bên người nên mang theo một nhóm lớn đích cao thủ bảo vệ mới đúng à?"

Tôn Tam Nương khinh thường mà nhìn Tiểu Ngưu liếc mắt, nói vào: "Kia có năng lực thế nào? Nàng đích người lại nhiều, sẽ có lỡ vương đích nhiều người sao? Nàng đích hộ vệ lại lợi hại, có thể so sánh lỡ vương đích lợi hại sao? Tại Sơn Đông cảnh nội, lỡ vương thu thập người nào đại nhân vật, đều cũng như trong túi lấy vật."

Tiểu Ngưu ôi rồi một tiếng, nói: "[chiếu|theo] người nói như vậy, chẳng những Vương phi nguy hiểm, cả ta đích hai sư tỷ cũng đều có nguy hiểm rồi?"

Tôn Tam Nương khoát tay chặn lại, nói: "Kia ngã sẽ không. Lỗ vương lại gan lớn, cũng không dám gây ra chúng ta luyện võ người. Bất quá hẳn trước kia thật đúng là đối với Đàm Nguyệt Ảnh động qua tâm, nhưng tự đánh bị Đàm Nguyệt Ảnh đùa giỡn Quá nhi quay về sau khi, hẳn cũng không dám...Nữa [lỗ mãng|vội vàng] rồi."

Tiểu Ngưu kinh ngạc mà nói: "Hẳn hoàn lại nhận thức sư tỷ của ta?"

Tôn Tam Nương nói: "Đâu chỉ nhận thức Đàm Nguyệt Ảnh à, Sơn Đông cảnh nội nổi danh đích mỹ nữ, hẳn đều là biết đến. Chỉ là có chút mỹ nữ không thể động, có chút mỹ nữ không dám động, giống sư tỷ người như vậy đích phải thuộc loại không dám động đích."

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Sư tỷ của ta lợi hại rất, nếu đoạt sư tỷ của ta nói, mạng của hẳn cũng không bảo. Sư tỷ của ta muốn làm gì sự tình, bình thường đều đã thành công đích."

Tôn Tam Nương đuổi rồi một huy thắt lưng, nói: "Nói nhiều như vậy nói, ta đều có chút mệt mỏi. Tốt lắm, [nên|phải hỏi] nói cũng đều nói, ta cũng nên trở về nghỉ ngơi rồi." Nói chuyện, đứng lên, thâm tình mà nhìn Tiểu Ngưu liếc mắt, xoay người nhắc chân, thật muốn đi đích hình dáng.

Tiểu Ngưu lập tức nói: "Chậm đã, chậm đã, người giống như đã quên một sự kiện à! Chuyện này trọng yếu phi thường đích."

Tôn Tam Nương trừng mắt nhìn con người, hỏi: "Nào có cái gì sự tình à? Người muốn hỏi đích, ta đều nói rồi."

Tiểu Ngưu đi ra phía trước, cười hì hì nói: "Chỉ có một sự kiện không có nói đây."

Tôn Tam Nương nhìn chăm chăm Tiểu Ngưu, hỏi: "Gì sự tình?"

Tiểu Ngưu híp mắt tại nàng đích thân thể trên nhìn quét trứ, nói: "Người đêm nay quyết định tại ta đích trong lòng chết trên nhân quay về à?" Kia thanh âm lại vừa cuồng vọng lại vừa vô lễ đích.

Tôn Tam Nương mặt đặng mà thoáng cái đỏ, nói:.. Nói hửu nói vượn, ta lần này đến không thể là vì việc này tới. Ta chỉ vì [nhìn|xem] người à!" Mặc dù Tiểu Ngưu lời này từ lúc dự kiến trong, nàng hay là không thể không thẹn thùng, tất cạnh lẫn nhau không phải vợ chồng, mà là tình nhân quan hệ.

Tiểu Ngưu cười ha hả mà giữ chặt Tôn Tam Nương ôi tay, nói: "Người không nghĩ, ta nghĩ à! Người cũng biết, ta vừa nhìn thấy người à, trong lòng phải ngứa ngứa rất, giống như là có trùng tử bò qua giống nhau, người được giúp giúp ta à!"

Tôn Tam Nương cúi đầu, ôn nhu nói: "Kia nhưng làm sao bây giờ đây?"

Tiểu Ngưu hắc hắc cười không ngừng, nói: "Đương nhiên là muốn biện pháp đem trùng tử đuổi đi, trùng tử vừa đi, không phải không ngứa rồi sao?"

Tôn Tam Nương nhẹ nhàng đưa tay thu hồi, nói: "Ta nào biết đâu rằng như thế nào đuổi đi trùng tử? Tốt lắm, ta thật sự phải đi rồi." Nói rồi đã cất bước rồi.

Tiểu Ngưu lập tức tiến lên ngăn lại nàng, nói: "Còn muốn chạy sao? Chờ khô hết nên làm sự tình lại đi ba. Đêm như vậy dài, người chẳng lẽ thật sự không đau lòng ta sao?" Nói chuyện, xông lên tới, đem Tôn Tam Nương kéo, bất động rồi trong chốc lát, hai tay bèn bắt đầu làm càn đứng lên.

Tôn Tam Nương thẹn thùng, hừ nói: "Không cần, không cần, chúng ta không thể đích."

Tiểu Ngưu kiên quyết mà nói: "Có một...Gần...Có hai, có hai thì có ba, không có ba không thành lễ à!" Nói chuyện, đã đổ trên rồi Tôn Tam Nương ôi miệng. Vì vậy, Tôn Tam Nương chỉ có lăm bằm cùng giầy dựa đích phần rồi, một hồi trò hay sắp trên diễn rồi.

Tiểu Ngưu hôn môi trứ, Tôn Tam Nương bắt đầu hoàn lại giầy dựa vài cái, chỉ chốc lát sau, phải chủ động hút Tiểu Ngưu rồi. Này từ lúc Tiểu Ngưu đích dự kiến trong, hẳn biết nàng đến xem chính mình, cũng là làm tốt rồi cùng chính mình đại chiến một hồi đích chuẩn bị.

Hai người lập tức nỗ lực, dục vọng càng lên càng cao. Không lâu, Tiểu Ngưu đã sắp nàng đích quần áo một món đồ kiện cởi, mà Tiểu Ngưu chính mình cũng bị Tôn Tam Nương rất lão luyện đích bái một tinh quang. Hai người đều cũng thẳng thắn thành khẩn gặp lại rồi, bọn họ người xem rồi ta, ta xem trứ của người, đều cũng cảm giác được rồi mãnh liệt đích cần phải.

Tiểu Ngưu nhìn nàng đích lỏa thể, nói: "Người thân thể thật là đẹp mắt, so với bầu trời đích mặt trăng hoàn lại bạch, người nào nam nhân nhìn đều đã kích động lên." Nói chuyện, nuốt rồi một ngụm nước miếng.

Tôn Tam Nương đã đôi mắt đẹp tỏa ánh sáng, thu trứ Tiểu Ngưu đích thân thể, đang chú ý tới nam nhân thật sự khởi lão Cao đích bảo bối khi, ha ha mà nở nụ cười, nói: "Tiểu Ngưu, người này căn thứ so với trước kia lớn hơn nữa rồi, ta sợ ta đều cũng ăn không tiêu rồi." Nói chuyện, duỗi qua tay, cẩn thận mà đem chơi đứng lên.

Tiểu Ngưu bị nàng như vậy một sờ, mò hỏa diễm rất cao, cảm giác chính mình sắp nổ mạnh rồi bình thường. Tiểu Ngưu vù vù mà thở phì phò, nói: "Người không cần sờ nữa rồi, sờ nữa đi xuống, ta phải biến thành dã thú rồi."

Tôn Tam Nương khanh khách cười duyên, nói: "Chẳng lẽ người bây giờ không phải dã thú sao? Ta nhưng là lĩnh giáo qua của người thú tính chất

đích, kia thực gọi người đang không thành người." Hồi tưởng từ trước đích tốt đẹp thời gian, không khỏi tâm hồn thiếu nữ kinh hoàng, [vội vã|không đợi kịp].

Tiểu Ngưu đã thân thủ đi, tại nàng đích hông tiếp theo sờ, đụng đến rồi một uông xuân thủy, nói: "Ba nương nương, người đã rất muốn sáp nhập rồi, kia còn chờ cái gì đây. Xem, đây là chứng cứ."

Tôn Tam Nương cũng không lại rụt rè, nói: "Người muốn nghĩ như thế nào khô, chỉ để ý phóng ngựa đến, ta có thể tiếp thu được đích."

Tiểu Ngưu nói: "Vậy đến một" Kim Kê Độc Lập" Ba, kia chiêu thật sự có ý tứ đích."

Tôn Tam Nương không phản đối, vì vậy, đem đùi phải chậm rãi nâng lên, thẳng nâng quá..., cơ hồ dựng thẳng thành văn tuyến, như vậy Tôn Tam Nương hông dưới đích bí mật, tại hoa nển đích chiếu rọi xuống đều cũng bộc lộ tại Tiểu Ngưu đích trước mắt rồi. Kia nhung mao thủy lâm lâm, xuân thủy thực đã dọc theo đùi đi xuống chảy. Kia mao dưới đích thịt môi đã lóe màu sáng đích chói lọi, nơi đây đã nứt ra rồi tế phùng, mời quân quang lâm đây.

Tiểu Ngưu ngồi xổm xuống quan sát, tấm tắc tán thưởng nói: "Thật sự là hảo nữ nhân, thật sự là hảo đồ vật à!" Nói chuyện, trọng qua tay tới, thí nghiệm bắt tay vào làm cảm giác. Tại cánh hoa trên, nhung mao trên, cùng với tiểu đậu đậu trên đều cũng lưu lại rõ ràng đích chỉ ngân.

Tôn Tam Nương chịu không được quấy nhiễu, nâng lên đích đùi đều cũng có chút run rẩy trứ, ngoài miệng nói: "Không cần gấp mặt rồi, nhanh một chút tiến đến, ta chịu xuống rồi."

Tiểu Ngưu cao hứng dưới, lại ôm nàng đích kiều đồn, đem miệng tiếp cận rồi qua đầu. Kia môi, kia đầu lưỡi đều cũng phát huy chính mình đích sở trường, tại mỹ nữ đích mẫn cảm giải đất tiến hành nhất hoàn toàn đích

vuốt ve. Cái này tử làm cho Tôn Tam Nương ôi thân thể như là động đất rồi bình thường đích [rung động|lắc lư] trứ, thân thể [lảo đảo|lắc lư|loạng choạng] muốn ngã. Nàng a a mà kêu đứng lên, nói: "Tiểu Ngưu, Tiểu Ngưu, người chẳng lẽ thật muốn hại chết ta sao? Thế nào cũng phải để cho ta mở miệng cầu người, người mới cảm vào tới sao? Đến đây đi, đến khô ta đi, ta cần phải nam nhân [phạm|làm]. Ta thích bị nam nhân khô, ta thích bị ta thích đích nam nhân khô, khô chết mới thoải mái."

Gặp này tình cảnh, nghe này lãng ngữ, Tiểu Ngưu lập tức đứng lên, một tay ôm thắt lưng, một tay nâng cái kia thực đã phóng ra thấp đích đùi, thật sự trứ nhục bổng, hướng kia chỗ con suối xúc tới. Kia thiết bổng đã ngạnh giống như một thanh sắt thiết bổng, hơn nữa kỹ thuật lão luyện, bởi vậy cũng không lấy tay đỡ, xúc rồi vài cái, bèn gõ cửa mà vào. Đang quy đầu chen vào tới, cả căn thiết bổng cảm vào tới, Tôn Tam Nương bèn thoải mái được ôi ôi mà hừ đứng lên, oa oa mà kêu đứng lên: "Hảo thô, thật lớn, hảo mãn à, muốn đem ta cấp cho trưởng đã chết. Loại này tư vị nhân thật đẹp à!" Nói chuyện, kia đôi mắt đẹp mịn thành một cái phùng, một bộ rất hưởng thụ mà hình dáng.

Tiểu Ngưu ha ha cười, đem thiết bổng để tại hoa tâm trên nghiên nát trứ, nói: "Ta nhất định sẽ làm người sáng đủ rồi lại đi đích."

Tôn Tam Nương ôm lấy Tiểu Ngưu đích cổ, hừ nói: "Người cứ yên tâm đại chiêm mà khô ba! Người muốn nghĩ như thế nào khô, phải như thế nào khô ba, thẳng khô đến nam nhân của ta đến tìm ta mới thôi."

Tiểu Ngưu cười ha ha, nói: "Đây mới là nữ nhân, đáng yêu đích nữ nhân, mê chết người đích nữ nhân." Nói chuyện, thật sự khởi kiêu đồn, đại thiết bổng có tiết tấu đích quất xuyên vào đứng lên, mỗi một dưới đều là cường hãn mà hữu lực đích, tấn lộ vẻ anh hùng gỗ sặc.

Tôn Tam Nương đã thật sự trứ hạ thân, nói: "Phải như vậy khô, phải như vậy khô ba. Ta cần đích nam nhân đúng là người loại này đích."

Tiểu Ngưu tại nữ nhân đích cổ võ dưới, mãnh xuyên vào điên cuồng xuyên vào, đem lỗ nhỏ xuyên vào được phác phác có tiếng xé gió, kia xuân nước chảy được càng nhiều, giống dòng suối nhỏ giống nhau dọc theo hai người đích kết hợp chỗ hạ lưu, chảy qua đồi, chảy tới trên mặt đất. Mà hai người chỉ biết cảm lòng mà ngàn sự tình, khác đích căn gỗ cổ không lên rồi.

Hai người người tham ta yêu, người tới ta đi, đều cũng đem chính mình đích dự vọng hóa thành động tác làm cho đánh giá trứ. Một cổ luồng khoái cảm từ hai người đích kết hợp chỗ truyền khắp toàn thân.

Tiểu Ngưu thở hổn hển như ngưu, Tôn Tam Nương lẳng kêu như miêu, làm được sinh động, hữu tình cố ý, thật có thể nói là kỳ phùng địch thủ, đem ngộ lương mới rồi.

[phạm|làm] trong chốc lát, thay đổi một "Cách sơn lấy hỏa" Địch tư thế. Tôn Tam Nương khom trứ thắt lưng, hai tay đỡ cái bàn, đem kiều đồn vênh được vun cao đích, để cho Tiểu Ngưu từ phía sau sáp nhập.

Này tư thế tốt nhất, là từ dã thú nơi đây học được đích, nam nhân ở phía sau một bên khô trứ huyết, một bên còn có thể vuốt ve nữ nhân đích vú cùng kiều đồn, vừa qua thao ần, lại vừa qua tay ần. Bởi vậy rất nhiều đích nam nhân đều thích như vậy làm.

Này tư thế so với vừa rồi cái kia thoải mái nhiều hơn. Tiểu Ngưu xuyên vào được cũng không mau, mỗi lần đều cũng lấy mẫu ngẫu nhiên huyết khẩu, nhiên tuần thoáng cái xuyên vào rốt cuộc, tại bên trong hảo hảo giao hợp nhân xem, sau đó lại quất lại xuyên vào. Hai tay tại nàng đích vú đại tác văn vẽ, lại vừa bắt lại vừa vân vê, lại vừa niết lại vừa toàn đích, tận tình chính là biểu hiện bắt tay vào làm trên đích động tác.

Tiểu Ngưu nồng nhiệt mà chơi trứ, ngoài miệng còn hỏi nói: "Được không? Chiêu này có đẹp hay không?"

Tôn Tam Nương một bên lẳng kêu, một bên [nhún|làm rung động] trứ kiều đồn, nói: "Hảo, hảo, mỹ, mỹ. Này thiết bổng thực ngạnh, thực dài, hẳn cần đâm thủng ta đích bụng rồi."

Nói chuyện, quay đầu lại hướng Tiểu Ngưu kiều mỹ mà cười.

Tiểu Ngưu chưa chịu được loại này hấp dẫn, đem đối với nàng thật là tốt cảm hóa làm cho tình cảm mãnh liệt, càng thêm ra sức mà thật sự trứ, cảm, thịt chạm thịt đích thanh âm hảo [hưởng|vang], tiểu huyết cũng bị làm được" Bạch lẳng ngập trời" Đích. Tiểu Ngưu ngẫu nhiên còn nghĩ thiết bổng toàn bộ [rút|nhổ ra], nhưng thấy cái kia lỗ nhỏ thực đã mở thành tròn tròn đích rồi, đang vừa thu lại một phóng ra đích, như là hô hấp bàn.

Mỗi khi nhục bổng rút ra, Tôn Tam Nương đều cũng nghĩ thấy vô cùng hư không, bèn quay đầu lại sanh nói: "Nhanh một chút tiến đến, nhanh một chút tiến đến, ở bên ngoài nhiều tịch mịch à."

Đồng thời kiều đồn hoàn lại giây dựa trứ, câu dẫn trứ nam nhân. Kia thần bí đích cái khe bèn làm cho rất nhỏ đích biến hóa, [hốt|chợt] đại [hốt|chợt] tiểu đích, lẳng thủy thật dài, như là nháo tai rồi.

Tiểu Ngưu mở rộng tầm mắt, bèn lại vừa kích động mà xuyên vào rồi đi vào. Nhất thời hỏi trong phòng xuân quang vô hạn hảo, tiếng kêu [liên tiếp|liên tục], hai người đều cũng nghe được không phải cực kỳ thoả mãn, đều muốn đem loại chuyện tốt này tiến hành rốt cuộc.

Tôn Tam Nương rốt cuộc vốn là kinh nghiệm sa trường đích lão tướng, không phải Tiểu Tụ cùng Điềm Nữu cái loại này ban đầu ra mao lư đích tay mới có thể sánh bằng.

Tiểu Ngưu [phạm|làm] mấy ngàn dưới, cũng không có để cho Tôn Tam Nương giờ bạch kỳ, này làm cho Tiểu Ngưu đích tự tôn đã bị rồi trình độ nhất định đích khiêu chiến, hẳn quyết định không phải chinh phục nàng

không thể. Nếu không cho nàng phục rồi, kia hoàn lại rất cao, sau này chính mình tại nàng đích trước mặt như thế nào nâng được ngẩng đầu lên à!

Tiểu Ngưu đem nàng ôm đến trên giường, bãi bình sau khi, chính mình nằm úp sấp rồi đi tới. Đây tư thế bình thường nhất bình thường bất quá, nhưng là là nam nhân [ưa|thích hơn] đích một xu thế. Bởi vì đặt ở nữ nhân trên thân, này chẳng những là ở sinh lý trên thỏa mãn, cũng là một loại tâm lý thỏa mãn. Đây nói rằng nam nhân đích địa vị, nói cách khác, sẽ không sẽ lại đem nữ nhân tại đè dưới thân à.

Tiểu Ngưu đem Tôn Tam Nương ôi đùi phân được khai khai đích, sau đó đem ẩm ướt lâm lâm đích thiết bổng phác kết sáp nhập, xuyên vào rất thâm, xuyên vào rất hữu lực.

Tôn Tam Nương kêu lên: "Thật lớn đích lực lượng à, người thật sự là nam tử hán." Nói chuyện, đã thật sự trứ hạ thân, cực lực phối hợp hẳn.

Tiểu Ngưu một bên khô nàng, một bên vuốt nàng hai đại vú. Vú đã hoàn toàn tăng đứng lên, tại Tiểu Ngưu hai tay được bắt chuẩn bị dưới, giống hai đại bánh bao giống nhau. Tiểu Ngưu quất xuyên vào trong lúc đó, song phong phải nhảy dựng nhảy dựng đích, làm Tiểu Ngưu đánh qua mắt ần.

Tiểu Ngưu khen ngợi nói: "Đây vú thật tốt à, nếu dưỡng hài tử nói, đồng thời dưỡng hai cũng là đủ ăn đích."

Tôn Tam Nương xoay thắt lưng vạt áo mờ mà kêu lên: "Người thích hài tử nói, ta phải cho người sinh, bất quá người nên nhận thức bọn họ. Dưới nhiên nói, ta nhưng đâu không nổi người kia."

Tiểu Ngưu xuyên vào được khanh nào có tiếng xé gió, nói: "Nếu người sinh rồi hài tử, kia hài tử nên xem như lỗ nam đích mới đúng."

Tôn Tam Nương mãnh lắc đầu, nói: "Không, không, ta mới không cần hẳn đang hài tử đích ba. Ta cũng không phải hy vọng hài tử của ta có như

vậy đích ba, như vậy nhiều không có mặt mũi à! Tên kia vốn là một không tiền đồ đích hóa, trời sinh đúng là đang vương bát đích liêu." Nói chuyện, hạ thân mãnh thật sự, làm cho hai người kết hợp được càng mật thiết, hơn bạn rạn.

Hai người như là đuổi theo con mồi giống nhau đích kích động. Bọn họ tại chẳng biết mệt mỏi mà hoạt động trứ, chẳng biết cảm thấy thẹn mà chơi trứ, tận tình sử dụng trứ chính mình hưởng nhạc đích quyền lợi.

Cũng không biết đến tột cùng [phạm|làm] bao lâu, Tiểu Ngưu mới đưa Tôn Tam Nương cấp cho khô ra cao trào đến. Tiểu Ngưu nguyên tưởng rằng còn phải nghỉ ngơi trong chốc lát tài năng tiếp tục đây, ai biết muốn nghỉ sai rồi, Tôn Tam Nương chỉ là hợp rồi hợp ánh mắt, im lặng chỉ chốc lát, bèn lại vừa cần phải rồi. Lúc này nàng thể nhưng cười ở Tiểu Ngưu đích trên thân, đem thiết bổng nuốt vào động trong, đang rồi quay về nữ kỳ sĩ.

Nàng đích kiều đồn linh hoạt mà khởi lạc trứ, lay động trứ; nàng đích hai tay tại chính mình đích vú trên vuốt ve; nàng đích đôi mắt đẹp híp, miệng thỉnh thoảng phát ra hoan tiếng xé gió, tiếng kêu, trên mặt đã gặp mồ hôi rồi. Thời điểm này đích nàng, hoàn toàn vốn là một dâm phụ bộ dáng, chỉ biết là hưởng nhạc, không biết cảm thấy thẹn. Đây đúng là Tiểu Ngưu thích đích cái loại này loại hình.

Tiểu Ngưu thấy nàng chơi được cao hứng, tại chính mình đích trên thân nhảy đánh không ngừng. Hắn trong lòng đã thoải mái, nghĩ thầm rằng: "Như vậy đích nữ nhân chơi đứng lên mới có ý tứ. Không giống Tiểu Tự, Địch Nữu bọn hắn, dù sao không có gì kinh nghiệm, không thể nào sẽ lại chơi. Quang dạy bọn hắn đích thời gian, chẳng biết vào tổn thất rồi nhiều ít niềm vui thú à! Sau này nếu có trống không nói, có thể cho Tôn Tam Nương cấp cho bọn hắn khi trước sinh, coi hắn các đích tư chất, đều có thể trở thành ưu tú đích lãng nữ đích. Nữ nhân không lãng, nam nhân đủ sang."

Tại Tôn Tam Nương chẳng biết thỏa mãn đích yêu cầu dưới, Tiểu Ngưu ôm định rồi" Cúc cung tận tụy, chết rồi sau đó đã" Đích quyết tâm. Hai người rút cuộc lại vừa chiến rồi bao lâu, thắng bại như thế nào, cũng không nhất định nói tỉ mỉ rồi.

MA ĐẠO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 120: Độc Xông Hang Hồ

Bình minh thời điểm, Tôn Tam Nương đi rồi hai người cũng không tâm ngủ tiếp, bèn vội vàng ăn khẩu thứ, đến quây chỗ vén màn, lên ngựa mà đi. Hãn đích tâm sự trùng trùng, thực tế tại hãn nghe nói rồi Kim Lăng Vương phi gặp nạn đích tình huống sau khi, bèn tâm như hỏa thiêu rồi. Hãn đã quyết định rồi chủ ý, mặc kệ nỗ lực nhiều cỡ nào đích đại giới, đều phải đem nàng cứu ra hồ khẩu.

Hãn một đường đánh ngựa giơ roi, phong cồm nghỉ ngơi, [bằng|theo cách] mau đích tốc độ chạy tới tế nam thành. Từ nơi này tới Lao Sơn, đương nhiên vốn là vốn là vòng quanh đường quanh co, nhưng là vì cứu Kim Lăng vương kị tự nhiên là chạy nơi này đến đây. Bởi vì lỗ vương đích hang ổ ở tế nam thành., khi hãn vào thành khi, lập tức cảm thấy rồi không khí đích ngưng trọng. Ở cửa thành, lui tới đích mọi người bị thủ binh bàn tra được phi thường cẩn thận, rất hiển nhiên này trong thành có vấn đề. Tiểu Ngưu sợ bị người nhà tra ra cái gì đến, phải quyết định ban ngày không vào thành ở ngoài thành đợi, lại vừa đem ngựa kị tồn tại một hộ người ta. Đợi cho rồi buổi tối, mới thừa dịp bóng đêm, lướt qua thành tường, tiến vào trong thành.

Hãn trước tìm gian khách điểm trụ dưới, sau đó bắt đầu cân nhắc trứ như thế nào cứu người đích vấn đề. Muốn cứu người, cần từ lỗ vương trong tay đem Vương phi hoàn hảo giải đất đi ra, phải được nói trước Vương phi khó khăn chỗ. Cháu viết: Biết người biết ta, bách chiến bách thắng. Mà Tiểu Ngưu lúc này nhưng lại cả lỗ vương phủ ở đâu nhân, cánh cửa hướng bên kia khai cũng không biết rõ.

Tối ngày kế, hần đi tới một nhà tửu lâu ăn cái gì. Hần vừa ăn, một bên tính toán về bước tiếp theo đích hành động. Hần cho rằng trước mặt trọng yếu nhất chuyện là tìm một dẫn đường, đầy đủ hiểu rõ một chút lỗ vương phủ đích tình huống. Chỉ có biết rõ rồi nơi đây đích chi tiết, mới tốt xuống tay. Cũng không biết ngay lúc này, Vương phi có...Hay không lọt vào bất trắc? Tưởng tượng đến chủ phi kia xinh đẹp mà nhân từ đích mặt, Tiểu Ngưu sách tóm tắt được trong lòng ấm áp, nghĩ thấy như vậy người tốt, không nên có cái gì ác vận đích.

Đang ăn thứ đây, chỉ nghe trên lầu có người mắng: "Gọi nhỏ hoa tử, cắt cho ta xa một chút. Đại gia ta còn không đủ ăn đây, nào có thứ cho người à. Mau cắt, bằng không đại gia biến người."

Lại vừa một thanh âm nói: "Đại gia à, ta đã ba ngày không có ăn cái gì, cầu người cho ta chút thứ ba." Thanh âm khàn khàn mà nhỏ yếu.

Tiểu Ngưu ngẩng đầu vừa thấy, chỉ thấy cách vài bàn đích địa phương đang có một tên là hoa tử hướng một hắc đại hán ăn xin. Do đối thoại cũng biết, chẳng những không có tìm được thực vật, hoàn lại bị đối phương đích nhục nhã. Cái kia gọi nhỏ hoa tử, lại đã người thứ hai đích trước mặt ăn xin. Đó là một tròn ngoại bộ đáng đích người. Chỉ thấy hần [mặt nhẵn|cau] nhúu mày, mặc dù không có hô to kêu to, nhưng lại đem mặt cấp cho lưng rồi đi.

Tiểu Ngưu thấy mềm lòng, hướng gọi nhỏ hoa tử ngoắc, nói: "Tiểu huynh đệ, người đi tới. Ta nơi này có ăn đích." Hần trời sinh một bộ mềm tâm địa, không thể gặp người đáng thương, chỉ cần đối phương không phải người xấu, Tiểu Ngưu bình thường đều đã giúp người ta đích.

Kia gọi nhỏ hoa tử quay đầu nhìn nhìn Tiểu Ngưu, đệ nhất là rùng mình, sau đó ánh mắt phóng ra chói mắt đích sáng rọi. Hần bị kích động mà đã chạy tới, hướng Tiểu Ngưu thẳng thi lễ. Tiểu Ngưu cười, khoát tay nói: "Không cần rồi, đến, người ngồi ở ta bên cạnh ba."

Gọi nhỏ hoa tử gật gật đầu, ngồi ở Tiểu Ngưu đích bên người. Tiểu Ngưu vừa thấy hấn đích bộ dáng, thân hình không cao, bông đầu cầu mặt, quần áo không tính bẩn, cũng không có nhân khối miếng vá, so sánh với dưới, ngã xem như một sạch sẽ đích tên khất cái rồi. Tuy là một tên khất cái, [đôi|cặp mắt] nhưng lại thật sự có thần đích, sáng ngời mà tú dật.

Tiểu Ngưu thay hấn cần rồi bánh bao, bánh, thang từ từ, khiếu hóa tử bèn tàn nhẩn nuốt hổ mình mà ăn đứng lên, ăn được thẳng phát ra âm thanh, làm cho trước mặt này khách hàng đều cũng nhúu mày mắt trợn trắng, bọn họ vốn là không thể tiếp thu một tên là hoa tử giống chính mình giống nhau, tại cùng một địa phương ăn cơm đích.

Tiểu Ngưu vốn muốn hỏi hấn chút cái gì vấn đề đích, nhìn hấn vội vàng được lợi hại, bèn đứng vậy cái gì rồi. Thật vất vả chờ hấn ăn xong rồi, mới nói nói: "Tiểu huynh đệ, người tên là gì? Như thế nào sẽ lại biến thành kêu hoa đây? Người còn có không có thân nhân?"

Gọi nhỏ hoa tử nhìn nhìn Tiểu Ngưu, lau lau dính cơm hạt cùng thang thủy đích miệng, nói." Ngụy công tử, ta nhận thức của người."

Thanh âm như trước vốn là khàn khàn đích, nhưng Tiểu Ngưu lại nhìn kỹ hấn, nghĩ thấy có chút nhìn quen mắt, nhưng đã quên là ở địa phương nào gặp qua hấn. Hấn nghe nói đối phương nhận thức chính mình, cảm thấy phi thường kỳ quái, hỏi: "Vậy người là ai đây? Có thể hay không nói cho ta biết."

Gọi nhỏ hoa tử hướng Tiểu Ngưu trừng mắt nhìn, thấp giọng nói: "Công tử, người ở đây nhiều, nói chuyện không tiện. Công tử, chúng ta xuống lầu nói đi."

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Được rồi." Lại vừa rất nhanh mà ăn vài khẩu thứ, mới cùng hấn xuống lầu rồi. Một chút lâu, đi tới hơi chút [hẻo lánh|vắng vẻ] đích địa phương, liền hỏi nói: "Người là ai? Người như thế

nào sẽ lại nhận thức ta đây?" Hãn nhớ không nổi này người rớt cuộc là ai, nhưng có thể khẳng định chính là chính mình gặp qua hãn đích.

Kia gọi nhỏ hoa tử đột nhiên bùm một chút quỳ xuống, lên tiếng khóc lớn, hướng về Tiểu Ngưu thẳng đập đầu. Này nhưng làm Tiểu Ngưu cấp cho chuẩn bị mơ hồ, vội vàng tới dìu hãn, nói: "Tiểu huynh đệ, mau đứng lên, chuyện gì cũng từ từ. Nếu người gặp cái gì nan đề, người chỉ để ý hướng ta mở miệng, ta mặc dù không có gì đại bản lĩnh, nhưng ta sẽ hết sức giúp người đích. Coi là ta bản lĩnh kém, đã có thể giúp người ra ra chủ ý đích."

Gọi nhỏ hoa tử bị Tiểu Ngưu giúp đỡ đứng lên. Hãn nhìn Tiểu Ngưu, nói: "Ngụy công tử, ta biết người thần thông quảng đại, người nhanh đi cứu ta nhà Vương phi, thật sự nếu không đi cứu nàng, nàng có thể phải bị độc thủ rồi." Nói chuyện, nàng đích thanh âm đều cũng thay đổi, biến thành rồi thanh thúy dễ nghe giọng nữ. Này rõ ràng nói rằng nàng vốn là một nữ đích, hoàn lại thật sự tuổi còn trẻ đây,.

Tiểu Ngưu cả kinh, về phía sau lui lại mấy bước, hỏi: "Người rớt cuộc là ai? Người như thế nào sẽ lại nhận thức ta? Người theo như lời đích Vương phi vốn là vị nào?"

Gọi nhỏ hoa tử nói: "Vương phi đương nhiên là chỉ Kim Lăng Vương phi, đã đúng là với người thân mật đích Quận chúa đích kế mẫu rồi. Ta là tiểu văn, vốn là Vương phi bên người đích nha hoàn, chúng ta đã gặp mặt đích, người dù cho hảo ngấm lại." Nói chuyện, tiểu văn đem chính mình buông xuống tại trên mặt đích tóc rối bời về phía sau mặt một để ý. Tiểu Ngưu chăm chú vừa thấy, kia mặt mặc dù bần chút ít, cũng là xinh đẹp đích, kia bần nhưng lại khó nén tú sắc.

Tiểu Ngưu chậm rãi nhớ tới rồi chính mình tại về nhà đích trên đường, cùng ánh trăng một đạo đi tới, trên đường gặp được Vương phi chuyện. Vương phi vì gặp chính mình, đặc biệt phái một gã nha hoàn tìm đến chính

mình, cái kia nha hoàn giống như đúng là tiểu văn. Nàng lớn lên bộ dáng gì nữa, có chút nhớ không rõ rồi.

Tiểu Ngưu hỏi: "Vậy người còn nhớ rõ theo ta lần đệ nhất gặp mặt là ở địa phương nào sao?"

Tiểu văn hồi đáp: "Tại tới Hàng Châu đích trên đường, Vương phi phái ta đi tìm người."

Tiểu Ngưu trong lòng cao hứng, hỏi: "Kia vương kị bây giờ thế nào rồi? Người lại vừa như thế nào biến thành cái dạng này đích?"

Tiểu văn vừa nghe, không khỏi thanh âm ách nuốt, lại khóc lên, nói không ra lời.

Tiểu Ngưu gặp này tình hình, bèn nói: "Tiểu văn, người theo ta tới khách điểm ba, ta sẽ ngụ ở nơi đây đích."

Tiểu văn ừ, nói: "Công tử đi nơi nào, ta phải đi nơi nào."

Tiểu Ngưu bèn lĩnh nàng tới chính mình đầu trụ đích khách điểm. Đến khách điểm đích chuyện thứ nhất, đó là muốn tới thủy, hợp gọi người tới mua quần áo. Vì cái gì đây? Đối mặt tiểu văn này bộ dáng, Tiểu Ngưu có chút không được tự nhiên, hy vọng có thể bắt gặp nàng đích lư sơn chân diện mục, như vậy mới tốt nói chuyện.

Đang tiểu văn tẩy hảo mặt, sơ hảo đầu, đổi lại hảo quần áo, lại xuất hiện tại Tiểu Ngưu đích trước mặt khi, Tiểu Ngưu tâm linh chấn động, cũng không dám nhận thức nàng rồi. Chỉ thấy nàng thân hình tinh tế mà cân xứng, mi thanh mục tú, mặt trắng môi hồng, trên mặt mang theo ngượng ngùng cùng khẩn trương đích vẻ mặt. Này phong thái mặc dù không thể cùng Nguyệt Ảnh cùng Vịnh Mai bọn hăn so sánh với, nhưng sẽ không so với Tiểu Tụ cùng Diễm Nữu kém đích.

Tiểu Ngưu từ trên xuống dưới dò xét nàng, khen ngợi nói: "Tiểu văn, người lớn lên thật sự xinh đẹp đích, không giống nha hoàn, ngã như là tiểu thư rồi."

Tiểu văn hướng Tiểu Ngưu được rồi lễ, nói: "Công tử người quá khen. Tiểu văn đang rồi vài chục năm đích nô tài rồi, nào có đang tiểu thư đích mệnh."

Tiểu Ngưu chỉ vào chỗ ngồi, nói: "Tiểu văn, mau ngồi xuống ba, người này một đổi lại cách ăn mặc, ta đều có chút khăn trương rồi."?

Tiểu văn ảm đạm cười, nói: "Công tử, tại người trước mặt, khăn trương đích nên là ta mới đúng."

Tiểu Ngưu ha ha cười, nói: "Tốt lắm, chúng ta hai cũng không quan trọng hơn mở, người chích cho là cùng một bằng hữu cùng một chỗ. Hơn nữa, ta mặc dù không phải một bộ từ mi thiện mục đích hình dáng, cũng không cho nên sẽ lại ăn thịt người ba. Người chỉ để ý phóng ra thoải mái, như vậy chúng ta mới tốt nói chính sự."

Nhắc tới chính sự, tiểu văn vừa mới triển khai đích mào, lập tức lại vừa nhú lại, [mặt nhăn|cau] thành rồi tiểu mụn nhọt. Nàng đằng mà đứng lên, nói: "Công tử, ta van cầu người, mau cứu cứu ta nhà Vương phi ba. Nàng bây giờ tại lỗ vương cái kia ma đầu đích trong tay, dữ nhiều lành ít à!"

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Ta biết rồi, người ngồi xuống ba. Ta có thiệt nhiều đích vấn đề cần gian người đây, người đem mấy vấn đề này đều nói hiểu được rồi, ta mới tốt đi cứu nàng. Nếu ta bây giờ mạo muội mà tiến đến nói, chẳng những cứu không được Vương phi, cả ta chính mình đều cũng được đáp trên."

Tiểu văn gật gật đầu, đôi mắt đẹp thu trứ Tiểu Ngưu, nhẹ giọng nói: "Công tử, có chuyện người chỉ để ý hỏi, chỉ cần có thể cứu ra nhà của ta

Vương phi đến, bảo ta làm gì [đều được]. Cho dù là tan xương nát thịt cũng không [mặt nhăn|cau] một chút mi đích."

Tiểu Ngưu tán dương: "Nhìn người lớn lên ôn nhu nhược nhược đích, không thể tưởng được như vậy kiên cường. Được rồi, người đệ nhất nói cho ta biết, Vương phi bây giờ thế nào rồi?"

Tiểu văn vẽ mặt đích trầm trọng, nói: "Ta mấy ngày hôm trước trốn tới đích thời điểm, nàng hay là hảo hảo đích. Nàng bị lỗ vương nhốt tại một trong viện, cùng chúng ta mấy cái này nha hoàn cách ly rồi. Lỗ vương cấp cho nàng mười ngày đích thời gian cân nhắc, nói là nếu đến lúc đó không đáp ứng nói, hẳn sẽ một bá vương ngạnh trên cung rồi." Nói tới đây, tiểu trượng không khỏi mặt đều cũng đỏ. Nàng tuy là một chưa lập gia đình đích cô nương, nhưng là hiểu được câu nói kia là cái gì ý tứ.

Tiểu Ngưu gian nói: "Vậy bây giờ nhà người Vương phi bị nhốt vài ngày rồi?"

Tiểu văn hồi đáp: "Hôm nay đã vốn là thứ sáu ngày rồi, tiếp qua bốn ngày nếu không thể đem nàng cứu ra nói, nàng muốn bị lỗ vương đập hư rồi. Nay lỗ vương, nhìn thấy giống cá nhân, như thế nào tấn khô cầm thú không bằng chuyện đây?" Nói chuyện, có chảy ra rồi nước mắt.

Tiểu Ngưu vội vàng khuyên nhủ: "Tiểu văn, bây giờ không phải khóc được thời điểm. Người trước nói cho ta biết, lỗ vương đến tột cùng muốn làm gì? Có nghĩ là hại nàng đích tánh mạng?"

Tiểu văn lắc đầu nói: "Kia lỗ vương vốn là một đại sắc lang, thâm nghĩ giữ lấy Vương phi, còn không cho nên bị thương Vương phi đích mệnh."

Tiểu Ngưu thở dài một cái, nói: "Hoàn hảo, nói như vậy, nhà người Vương phi tạm thời còn không có sự tình."

Tiểu văn lo lắng mà nói: "Kia cũng không được đích, tên kia không nhất định vốn là một thủ tín dùng đích tên, vạn nhất hăn đột nhiên [thay đổi|lật lọng] rồi, đối với nhà của ta Vương phi dùng sức mạnh làm sao bây giờ?"

Tiểu Ngưu ừ, nói: "Bây giờ người phải đem lỗ vương phủ đích kể lại tình huống nói cho ta nghe, ta biết rõ rồi hăn nhà đích tình huống, mới tốt ra tay cứu người." Vừa nghe đến lời này, tiểu văn phải kiên nhẫn mà [nói|kể] đứng lên, nhất nhất nói rằng, Tiểu Ngưu đều ghi tạc trong lòng.

Tiểu văn nói: "Lỗ vương đã vốn là Vương gia, hăn trụ đích địa phương tự nhiên là nhất xinh đẹp đích rồi, so với Sơn Đông Tuần phủ nhà khí phái nhiều lắm; so với chúng bộ hạ phủ hoàn lại xa hoa đây"

Tiểu Ngưu cười nói: "Một tham lam thành tánh đích tên, đương nhiên sẽ lại đem nhà khiến cho so với người khác nhà đều cũng xa hoa rồi. Chỉ là không biết vương phủ đích hộ vệ nhiều hay không. Nếu như đi cứu Vương phi nói, cũng phải hiểu rõ mấy cái này."

Tiểu văn mặt ngay lúc đó quần thái, nói: "Công tử à, bởi vì ta không hiểu vũ, sẽ không có như thế nào lưu ý."

Tiểu Ngưu khoát khoát tay, nói: "Không cần biết nhiều như vậy, chỉ cần người nói một chút Vương phi bị tù đích cái kia sân có bao nhiêu người là đến nơi."

Tiểu văn nghĩ nghĩ, nói: "Trước cánh cửa cùng cửa sau tổng cộng có hơn trăm người gác, hơn nữa mỗi cách một đoạn thời gian, thì có người mang theo đội tuần tra, sợ Vương phi nàng bay."

Tiểu Ngưu gật gật đầu, hỏi: "Các người Vương phi trên thái sơn thắp hương, tổng cộng dẫn theo bao nhiêu người?"

Tiểu văn nói: "Tổng cộng đã phải trăm tám mươi người, nhưng này trăm tám mươi người cùng lỗ vương đích người so sánh với, kia nhưng kém đến

nhiều lắm. Lỗ vương thủ hạ không thiếu được có một hơn một ngàn người, nghe nói trong đó không hề ít cao thủ đây."

Tiểu Ngưu nói: "Lỗ vương người kia, ta xem nhất định là có mưu trái lại tâm, nói cách khác, dường nhiều người như vậy làm gì? Còn không phải là muốn cướp ngôi vị hoàng đế sao?"

Tiểu văn nói: "Rất nhiều người nhưng thật ra đều cũng nói như vậy, bắt quá ta không quan tâm này, ta quan tâm chính là Vương phi đích an nguy."

Tiểu Ngưu ôi rồi hai tiếng, nói: "Việc này cũng lạ các người Vương phi rồi, biết rõ lỗ vương không phải tốt thứ, hoàn lại chui đầu vô lưới."

Tiểu văn nói: "Nhà của ta Vương phi tới Sơn Đông cảnh nội sau khi, vốn định cách khá xa xa đích, ai ngờ đến hay là bị người của hãn cấp cho theo kịp, muốn tránh đều cũng trốn không được."

Tiểu Ngưu hừ nói: "Hãn đích chiêm tử thật đúng là đại, cũng không sợ nhà người Vương gia cùng hãn tính sổ."

Tiểu văn nói: "Tên kia vốn là một vô lại, căn bản không sợ. Nhà của ta Vương phi nói với hãn nói khi, hoàn lại nhiều lần đề cập người đích phẩm đức vấn đề, tên kia chích đang nghe không hiểu, vẫn đang khô trừ hãn đích chuyện xấu. Thân huynh đệ đích quan hệ cũng không có ảnh hưởng hãn đích dã tâm."

Tiểu Ngưu nhìn chăm chú vào tiểu văn, nói: "Người còn không có nói cho ta biết, người là như thế nào trốn tới đích, lại vừa như thế nào sẽ lại biến thành gọi nhỏ hoa tử, vì cái gì hoàn lại giả trang thành nam nhân tương đây?"

Tiểu văn vẻ mặt [mây đen|ảm đạm], nói: "Vương phi [bị nắm|chộp] sau khi, chúng ta bị nhốt tại một trong viện, bởi vì thủ vệ đích theo ta nhà có chút thân thích quan hệ, cho nên thừa dịp đêm [vụng trộm|tranh thủ] đem ta

một người phóng ra. Bởi vì ta chỉ vốn là một tiểu nhân vật, ta đích biến mất cũng không sẽ bị người chú ý đích."

Tiểu Ngưu cảm thán nói: "Kia người lá gan cũng thật đại, đã thực niệm cũ. Thay đổi ai nói, đều cũng được ngẫm lại kia nghiêm trọng đích hậu quả."

Tiểu văn còn nói thêm: "Ta chạy đi sau khi, đã nghĩ trứ đem Vương phi đã cứu ra. Ta ngoại trừ viết phong khô đem cho hướng tới Kim Lăng ở ngoài, còn đang tế nam trong thành [chuyển động|đi dạo] trứ. Vì thích hợp, ta mới giả trang thành khiêu hóa tử đích, dưới nhiên, ta sợ bị lỗ vương phủ đích người cấp cho phát hiện."

Tiểu Ngưu hỏi: "Vậy người vì cái gì không trốn đây?"

Tiểu văn hồi đáp: "Lỗ vương đem cửa thành thấy rất chặt, ta chỉ sợ trốn không thoát đi. Hơn nữa, cho dù có thể chạy đi, chờ ta mang đến cứu binh khi, hết thấy đều cũng chậm. Ta còn không bằng tại tế nam trong thành hạt chuyển trứ, vạn nhất gặp được cái gì cao nhân, ta cũng tốt há mồm để cho hãn cứu người."

Tiểu Ngưu cười nói: "Người này biện pháp thật đúng là không sai. Người xem, ta này không phải đến đây sao?"

Tiểu văn dùng tràn ngập chờ mong đích ánh mắt nhìn thấy Tiểu Ngưu, nói: "Ngụy công tử đúng là cao nhân, ta vừa thấy đến người, chỉ biết ta đích hy vọng đến đây."

Tiểu Ngưu hít mấy khí tức, nói: "Kia lỗ vương phủ đề phòng sâm nghiêm, lấy một mình ta lực, cứu giúp ra nhà người Vương phi, khó khăn rất lớn, tốt nhất có thể lại mời đến mấy cao thủ, mọi người lập tức động thủ, kia còn kém không nhiều lắm." Tiểu Ngưu nghĩ thầm rằng: "Đáng tiếc ta sẽ không bay, nói cách khác, ta hoàn toàn có thể dựa vào bay đích bản lĩnh qua tự nhiên."

Tiểu văn vẻ mặt đích cầu khẩn, nói: "Ngụy công tử, người cũng không thể mặc kệ, chúng ta quận vương nhưng là giao tâm đều cũng kéo ra cho người rồi. Nếu hôm nay chuyện người mặc kệ nói, chúng ta quận vương nếu biết rồi, khẳng định rất thương tâm đích."

Tiểu Ngưu tỏ vẻ: "Ta nhất định sẽ lại hết sức đích. Ngày ban ngày người ở khách điểm đợi, buổi tối người cũng chỉ quản ngủ, không cần [loạn|bậy] muốn nghĩ khác."

Tiểu văn uhm rồi hai tiếng, nói: "Ta nghe theo công tử đích an bài, chỉ là công tử buổi tối làm gì tới à?"

Tiểu Ngưu hồi đáp: "Ta cần đi ra ngoài thăm thăm động tĩnh. Nếu không có gì động tĩnh nói, ta đây đã có thể tự mình cứu người rồi." Nói chuyện, tiểu văn đem chính mình nhớ kỹ đích vị trí, đã nói cho Tiểu Ngưu rồi.

Tiểu Ngưu nói: "Hảo, hảo, ta sẽ hết sức đem nàng bình an giải đất trở về."

Tiểu văn gật đầu, nói: "Công tử, người nên cẩn thận một chút. Người vắng mặt ta bên người, ta nhưng là sợ hãi rất."

Tiểu Ngưu nói: "Ta sẽ mau chóng sớm một chút trở về đích."

Đợi cho rồi buổi tối, Tiểu Ngưu đổi lại tốt lắm y phục dạ hành dùng, yêu cầu tiểu văn đóng cửa cho kỹ [song | cửa sổ], chính mình dẫn theo phải gì đó, lén lút rồi đi khách trạm mà đi. Dựa theo tiểu văn đích chỉ điểm, đi tới lỗ vương phủ cái kia phố. Xa xa vừa thấy lỗ vương phủ, cánh cửa đại tường cao, nhất phái phú quý tương. Tiểu Ngưu nghĩ thầm rằng: "Nếu để cho ta phụ thân bắt gặp này phiền cao quý khí phái đích cánh cửa, hẳn nhất định sẽ lại ghen ghét đến ăn cơm không ngon."

Cửa đứng thật nhiều thủ vệ đích, từng bước từng bước đích tinh thần [chấn hưng|tỉnh táo], không có một là muốn đánh tấn đích. Tiểu Ngưu nghĩ

thầm rằng: "Mấy cái này hộ vệ hoàn lại thật sự xứng chức đích, chỉ là bọn hăn chăm chú đứng lên, ta từ trước cánh cửa đã có thể bắt hảo vào. Vậy hay là thói quen từ lâu ba, ta còn là đi cửa sau tốt lắm." Bởi vậy, Tiểu Ngưu bèn về phía sau mặt tha đi.

Tiểu Ngưu đánh giá sát, phát hiện phía sau thật sự hảo im lặng, chỉ là ở chỗ mơ hồ có một chút ngọn đèn. Tiểu Ngưu nghe xong nghe, bên trong cũng không có động tĩnh, mới phi thân mà vào. Cước rơi xuống thật chỗ, nhìn nhìn chính mình đích vị trí, đối lập một chút tiểu văn nói đích, nên kế tiếp sân đúng là vương kỉ đích nhất chỗ.

Hăn đứng ở này trong viện, gặp một tràng trong phòng ngọn đèn đầu thông minh, cũng không biết vốn là đang làm gì. Hăn tạ trừ bóng đêm đích hỗ trợ, hướng phát sáng cửa sổ tiếp cận đi. Nào biết nói mới vừa đi vài bước, phải phát hiện có mấy người đứng ở cửa, xem cái kia điệu bộ, thuộc loại bảo tiêu hoặc là hộ viện các loại đích. Trong bóng đêm nhìn lại, ước chừng có sáu người."

Tiểu Ngưu vội vàng vọt đến một thân cây [sau khi|phía sau], không dám đi ra. Trong bóng đêm, chích, nghe được có người đang nói chuyện: "Nghe nói chúng ta Vương gia cho Kim Lăng Vương phi mời đại đích thời gian, cùng nhìn thấy này thứ sáu ngày phải quá đi tới rồi, tiếp qua bốn ngày, chúng ta Vương gia có thể nếm đến tiên rồi. Kim Lăng vương từ trước đến nay cùng chúng ta Vương gia không hợp, lần này không được đem lão gia hỏa tức giận đến trên điều mới là lạ à!"

Kia Nhất nói: "Trên điều cũng là nên đích, ai kêu hăn lớn như vậy tuổi hoàn lại cưới như vậy tuổi còn trẻ đích Vương phi, đáng đời phải đang vương bát. Kim Lăng Vương phi không nghĩ cho hăn mang mũ, chúng ta Vương gia giúp đỡ hăn mang, hăn không nghĩ mang đều không được à!"

Nhất nói: "Chúng ta Vương gia cùng quản gia ở trong phòng lâu như vậy không có động tĩnh, là chuyện gì xảy ra?"

Người kia nói: "Kia còn dùng nói, đương nhiên vốn là thương lượng đại sự rồi."

Nhất nói: "Chúng ta Vương gia đối với này Kim Lăng Vương phi thật sự là động rồi chân tình rồi. Theo Vương gia lâu như vậy, còn không có gặp qua hẳn đối với người nào nữ nhân như vậy chăm chú qua. doc truyện tại . Trước kia, chỉ cần vốn là Vương gia coi trọng đích nữ nhân, chưa tùy vào người đồng ý không đồng ý, đã sớm hạ lệnh đoạt. Nếu không phải tự mình ra trận, đem cái kia nữ nhân trên rồi. Ôi, Vương gia thật sự là diễm phúc khôn cùng."

Người kia nói: "Đó là tự nhiên. Chúng ta Vương gia nhưng là trước để thích nhất đích hoàng tử à! Năm đó nếu không Kim Lăng vương đích trở [cong|quấy nhiễu], chúng ta Vương gia đã sớm biến thành hoàng đế rồi. Lúc này chúng ta Vương gia nhưng đã trừ hết giận đích cơ hội, tiếp qua bốn ngày, có thể làm tốt sự tình rồi."

Nhất nói: "Còn dùng cái gì bốn ngày à? Lấy chúng ta Vương gia đích tính tình, chỉ sợ không đến khi đó phải sớm xuống tay rồi."

Người kia nói: "Phải không? Phải không?"

Nhất nói: "Có cái gì sẽ không đích. Chúng ta Vương gia tám phần vốn là sợ đêm dài lắm mộng, muốn nghĩ sớm ra tay rồi. Bọn họ ở bên trong không được, có thể đúng là đang thương lượng việc này đây."

Người kia nói: "Chúng ta Vương gia từ trước đến nay thủ tín, hẳn [dễ thân|ân cần] khẩu cùng Kim Lăng Vương phi nói đích, lấy mười ngày trong khi. Nếu vi phạm nói, có đúng không hẳn đích danh dự bất hảo."

Một mỉm cười nói: "Chúng nam nhân của ta tự nhiên là giữ lời nói đích, chỉ là bây giờ tình huống đặc thù thôi! Vương gia đương nhiên cần đặc thù đối đãi rồi."

Thời điểm này, chỉ nghe cánh cửa một [hưởng|vang], đi ra hai người, mọi người lập tức câm miệng rồi. Kia hai người một trước một sau, đi ra ngoài, đều không có nói cái gì, mọi người cũng đều trầm mặc trừ theo đi tới. Bọn họ hướng [người|cái kia] sân đi đến. Bởi vì này không phải bên ngoài, Tiểu Ngưu không dám cùng được thân cận quá, phải xa xa mà nhìn chăm chăm. Sau lại phát hiện, bọn họ tại [người|cái kia] sân đích trước cửa dừng lại.

Cái kia cầm đầu đích tên nói: "Các người đều cũng ở chỗ này chờ trừ ba. Bốn vương một người đi vào, không có bốn vương đích mệnh lệnh, ai cũng không có thể đi vào tới."

Bên người cái kia tên nói: "Vương gia, vạn nhất cái kia nữ nhân lại với người động đao động tiễn tử đích, người một...Không...Lưu ý, kia cũng không phải tốt lắm."

Vương gia cười, nói: "Chỉ có điều vốn là một thiếu nữ tử thôi, có năng lực thế nào? Nếu không bốn vương đáp ứng qua mười ngày trong khi, bốn vương hôm nay phải nhập vào động phòng rồi." Dứt lời phát ra vô cùng âm mê đích tiếng cười, mấy người kia đã hắc hắc cười rộ lên. Này tiếng cười như là một đám quạ đen đột nhiên từ trong bóng đêm bay lên đến giống nhau, làm xa xa đích Tiểu Ngưu nghe xong đều có chút rợn tóc gáy. Hắn nghĩ thầm rằng: "Chợt nghe này tiếng cười, chỉ biết này lỗ vương rất không vốn là thứ rồi."

Tiếp theo, bên kia sẽ không có động tĩnh rồi. Tiểu Ngưu biết này lỗ vương đã vào sân đi quấy rồi Kim Lăng Vương phi rồi. Nếu chính mình không kịp khi đi vào nói, chỉ sợ nàng sẽ lại gặp được nguy hiểm; nhưng là nếu chính mình hướng tới trong xông nói, bị này giúp người phát hiện kia nhưng chỉ có con gà bay trứng đánh đã. Vậy phải làm sao bây giờ đây? Xem ra này ban ngày lại vừa vào không được. Ta còn phải queo vào, từ bên cạnh đích tường viện nhảy vào tới, hẳn chung quy không thể để cho thủ hạ vây quanh cả sân ba! Phóng ra vốn là, Tiểu Ngưu lại vừa sử dụng lão biện

pháp rồi. Hắn một bên hành động, một bên thở dài, nếu ma đao tại chính mình trong tay nói, kia còn dùng được trứ như vậy cố sức sao? Ta chỉ cần đại đao vung lên, hết thủy đích vấn đề phải giải quyết rồi.

Nhảy dựng vào này sân, Tiểu Ngưu lập tức lại càng hoảng sợ. Chỉ thấy này sân ngọn đèn dầu thông minh, phát sáng như ban ngày, cơ hồ làm cho người ta không có ẩn thân đích địa phương. Có một tòa phòng ở tọa lạc tại trong viện tử gian, chung quanh tất cả đều là đăng, đều cũng đứng ba một đám, hai một di đích người. Còn có tuần tra đội ngũ thỉnh thoảng lại [chuyển động|đi dạo] trứ, so với tiểu văn nói đích tình huống cần không xong nhiều lắm.

Tiểu Ngưu tùy thời đều có bại lộ đích có thể tính chất, hắn làm sao bây giờ đây? Nếu vốn là trực tiếp chạy tới nói, kia nhất định sẽ bị người phát hiện. Hắn suy nghĩ một biện pháp, đem thân thể giấu đến một hoa đàn đích phía sau, sau đó móc ra một khối thạch tử, hướng hữu phía trước hết sức ném đi. Này ba mà một tiếng, tại ban đêm phá lệ biết rõ, lập tức khiến ọi người đích chú ý, thiết nhiều người hô to gọi nhỏ, hướng bên kia chạy tới. Ở như vậy một hồi công phu, Tiểu Ngưu sử xuất tuyệt đỉnh khinh công, hướng kia phòng ở chạy đi, lại nhảy phòng hảo hạng đỉnh. Đạt tới mục đích này phi thường gian nan, nhưng hắn thực đã đạt tới rồi.

Tại phòng ở trên giống miêu giống nhau mà di động, lắng nghe trứ phía dưới đích động tĩnh. Một hồi lâu nhân, mới đến đến một dưới mà có động tĩnh đích địa phương. Hắn biết cái kia lỗ vương ở này nóc nhà đích phía dưới rồi. Vì vậy, hắn thân thể kề sát mái ngói, nghe bọn hắn đang nói cái gì.

Chỉ nghe một người nam nhân đích thanh âm: "Vương phi, người này lại là hà khổ đây? Chỉ cần người từ rồi ta, phải nhưng qua tốt nhất cuộc sống, không cần chịu này phần tội rồi."

Một nữ nhân nói: "Lỗ vương, người tốt xấu cũng là một Vương gia, người nên biết trên đời còn có" Cảm thấy thẹn" Hai chữ. Ta là Kim Lăng

Vương gia đích phi tử, không thể là của người phi tử. Theo bồi phận tính, ta nhưng là của người chị dâu, người bức tấu cho thỏa đáng, nhưng là cần tao trời phạt đích."

Lỗ vương hắc hắc cười không ngừng, cười đến làm cho người ta trong lòng sợ hãi, không rồi mới nói: "Vương phi, ta đương nhiên biết" Cảm thấy thẹn" Hai chữ, nhưng là vì đạt tới mục đích của chính mình." Cảm thấy thẹn" Đây hai chữ đành phải phóng tới một bên tới. Người mặc dù không phải ta đích phi tử, nhưng người nhưng là chi tâm ta trên người. Ta từ lần đệ nhất nhìn thấy người, cũng đã thích trên người rồi. Ta có cái gì so ra kém Kim Lăng vương cái kia lão nhân đích? Nói tướng mạo, ta so với hắn mạnh hơn nhiều; nói bản lĩnh, ta đã ở hắn phía trên; nói sau này đích tiền đồ, ta đã nhất định so với hắn mạnh mẽ."

Vương phi nói: "Các người đều là Vương gia, nhất định rồi lui cuộc đời đã đúng là này mệnh rồi, người còn có cái gì tiền đồ đáng nói?"

Lỗ vương đặc ý đích cười, nói: "Sự tình tại bởi vì à! Hôm nay ta là một Vương gia, có thể ngày mai phải đội hạng nhất vương miện đây."

Vương phi nghe xong ôi mà một tiếng, nói: "Chẳng lẽ người muốn tạo phản?"

Lỗ vương hừ rồi hai tiếng, nói: "Cái kia tiểu tử đang được hoàng đế, người khác vì cái gì nhưng không được?" Hắn là Chu gia đích tử tôn, ta cũng vậy., ta còn là hắn đích thân thúc thúc đây. Nếu lúc trước không phải bởi vì Kim Lăng vương người này tại phụ hoàng trước mặt yết ta đích đoán, làm cho ta thất sủng nói, cái kia ngôi vị hoàng đế đã sớm nên là của ta rồi. Hừ, này lão vương bát đản, thật sự là đáng chết."

Vương phi nói: "Hắn nhưng là của người huynh trưởng, người cũng không nên lung tung mắng chửi người. Ông trời là có mắt đích, đang nhìn người đây, người để ý tìm được báo ứng."

Lỗ vương cười ha ha, nói: "Báo ứng? Ta sẽ tìm được cái gì báo ứng? Ta đời này chỉ có điều làm rồi mấy nữ nhân, cũng không có hại chết bao nhiêu người. Có báo ứng đích nhưng thật ra phụ hoàng, bị chính mình đích đưa con cấp cho xử lý rồi. Hẳn vì cái gì phải nhận được báo ứng? Bởi vì hẳn buông tha cho rồi ta, không có để cho ta đang hoàng đế. Nếu để cho ta đang hoàng đế nói, hẳn sẽ sống lâu nhân năm, ta sẽ hảo hảo hiếu thuận hẳn đích: Cho dù hẳn đã chết, ta cũng sẽ hàng năm tế bái hẳn. Còn có Kim Lăng vương, hẳn hại ta vứt bỏ rồi ngôi vị hoàng đế, hẳn cũng muốn tìm được báo ứng. Ta sẽ với người lập tức cho hẳn mang đỉnh đầu nón xanh (Cầm sừng!), tươi sống tức chết này vương bát đản."

Vương phi mỉm cười: "Lỗ vương, người mới là một vương bát đản. Lúc trước nếu cho người đang rồi hoàng đế, này tốt đẹp giang sơn chỉ sợ đã sớm cho người cấp cho đã đánh mất, Kim Lăng vương làm như vậy nhưng thật ra cứu người rồi, người nên cảm tạ hẳn, nếu người đang rồi hoàng đế, người có thể đã sớm bị người cấp cho giết chết rồi."

Lỗ vương cũng không tức giận, nói: "Vương phi, người không cần đem Kim Lăng vương khen ngợi thành một đóa hoa. Chẳng lẽ hẳn đối với người thật sự tốt lắm sao? Người là Vương phi không giả, hẳn cũng từng sủng qua người. Nhưng là hẳn bây giờ thích càng tuổi còn trẻ đích rồi, theo ta được biết, người lần này trên thái sơn thấp hương, chỉ là một lý do, chủ yếu nguyên nhân hay là đi ra tán tâm đích."

Vương phi cười nói: "Không cần nói hươu nói vượn, ta qua được hảo hảo đích, muốn cái gì tán tâm?"

Lỗ vương nói: "Người cho ta vốn là đứa ngốc sao? Ta đã sớm nghe biết rõ rồi. Cái kia Kim Lăng vương lại vừa chuẩn bị hai mỹ nữ vào phủ, bọn hẳn bất quá hai mươi xuất đầu, đều dài hơn được cùng bức tranh trên thiên hạ giống nhau. Này lão vương bát đản hàng đêm cùng bọn hẳn ngủ, không với người ngủ, người thất sủng rồi, bởi vậy, người mới đi ra tán tâm đích."

Vương phi kêu lên: "Câm mồm. Không cần loạn ngôn, nào có việc này? Người mơ tưởng cách hỏi ta các vợ chồng đích cảm tình."

Lỗ vương hắc hắc cười, nói: "Ta tại Kim Lăng nhưng là có thám tử đích, Kim Lăng vương phủ đích nhất cử nhất động, ta đều biết nói được rành mạch đích. Phải cả Quận chúa với ai thân mật, ta đều là biết đến. Đương nhiên, nàng dù sao cũng là ta đích văn bối, ta đối với nàng không có hứng thú. Bây giờ người nên biết rồi, tại đây một trên đời ai là yêu của người, chỉ có ta lỗ vương. Người đi theo ta, ta tuyệt không sẽ lại bạc đãi người đích, người xem ta đích vương tử đã chết sau khi, ta vẫn không có lại lập Vương phi, vì cái gì đây? Bởi vì ta nghĩ thấy này vị trí người khác ngồi cũng không xứng, chỉ có người nhất thích hợp rồi."

Chỉ nghe Vương phi kêu lên: "Người cách ta xa một chút, nói cách khác, ta không khách khí rồi." Tiếp theo chỉ nghe ba mà một tiếng giòn [hưởng|vang]. Tiểu Ngưu cả kinh, vội vàng hiên dưới vài miếng ngói xuống phía dưới quan sát. Chỉ thấy lỗ vương bùm mặt lui về phía sau từng bước, cả kinh kêu lên: "Người dám đánh ta? Người không muốn sống nữa sao? Người thật sự đã cho ta không dám giết người sao? Ta giết qua đích nữ nhân cũng không phải tại số ít."

Vương phi chỉ vào mũi hắc kêu lên: "Người này hỗn trưởng thứ, có loại người sẽ giết ta! Dù sao bị người nhốt tại nơi này ta đã không muốn sống chẳng." Xinh đẹp đích trên mặt tràn ngập rồi kiên quyết.

Lại nhìn cái kia lỗ vương, buông che mặt đích tay, kia khuôn mặt trên cũng không có lưu lại cái gì dấu vết. Xem ra này chỉ có hai loại có thể, một loại vốn là nữ nhân khí lực tiểu, tạo không thành như vậy đích hậu quả; một loại khác đúng là lỗ vương đích da mặt qua dày, căn bản đánh không ra dấu vết đến.

Tiểu Ngưu [một tá|đánh] lượng lỗ vương, tuổi cũng không tính đại, ước bốn mươi xuất đầu, dài trứ mặt chữ điền, mũi cao tử, [đôi|cặp mắt] rất tú

khí, lại vừa lộ ra nhất định đích uy nghiêm, mới vừa thấy tới, vốn là một anh [sau khi|phía sau] đích nam nhân. Không được hoàn mỹ chính là, sắc mặt kém một chút, hoàn lại mang theo một ít tửu sắc quá độ đích chán chường.

Chỉ thấy lỗ vương cười cười, nói: "Người này đã vốn là lần thứ hai đánh ta rồi, cũng là cuối cùng một lần. Ta đích nhẫn nại cũng là có hạn độ đích, hôm nay vốn là thứ sáu ngày rồi, đợi ười ngày kỳ hạn vừa đến, hắc hắc, người đúng là người của ta."

Vương phi căn rằng nói: Lưỡng nữ không lấy chồng hai phu, người đúng là giết ta, ta đã dưới sẽ lại với người đích."

Lỗ vương nói: "Cái kia lão vương bát đản có cái gì đáng giá người lưu luyện đích? Hãn cũng không cần người rồi, người còn đang vì hãn thủ thân như ngọc, thật sự là phạm không lên chuyện."

Vương phi trên mặt lộ ra bi thương đến, lớn tiếng nói: "Đó là chuyện của ta, không cần người lo. Ta tin tưởng Kim Lăng vương sẽ lại hồi tâm chuyển ý đích, hãn là thích nhất ta đích."

Lỗ vương xì một tiếng khinh miệt, nói: "Cái kia lão vương bát đản vốn là một ngụy quân tử, ta lỗ vương hảo tửu hảo sắc, vốn là quang minh chính đại đích, quang minh lỗi lạc đích. Hãn đây? Rõ ràng đã theo ta giống nhau, hết lần này tới lần khác làm bộ chính nhân quân tử, nghĩ đến chính mình làm sự tình người khác đều cũng dưới biết. Theo ta được biết, hãn đùa nữ nhân so với ta hoàn lại nhiều đây! Mỗi lần chơi nữ nhân, cũng không làm cho người ta biết, tổng yếu trộm mà ngàn, sau đó dùng các loại biện pháp che dấu. Vì che dấu, hãn cũng không biết vào hại chết quá nhiều ít người rồi, mấy cái này ta nhưng là đều cũng đã điều tra xong, ta cùng hãn hai người, trên thực tế đều là một hình dáng. Người cũng biết, lúc trước ta cùng hãn thân như huynh đệ, vì cái gì sau lại nháo trở mình rồi sao?"

Vương phi không có khí mà nói: "Người còn có mặt mũi hỏi? Còn không phải là hăn cáo phát người ngủ người phụ hoàng đích một nữ nhân chuyện sao? Thật sự là ác tâm."

Lỗ vương đứng đắn mà nói: "Ta ngủ phụ hoàng đích nữ nhân này không có sai, nhưng là lấy ta cùng Kim Lăng vương mà cái loại này quan hệ, hăn như thế nào sẽ lại cáo ta đây? Có chút không hợp tình để ý. Lúc trước ta cũng không hiểu được, sau lại trải qua điều tra, ta mới hiểu được là chuyện gì xảy ra."

Vương phi hỏi: "Sao lại thế này?"

Lỗ vương nghiêm túc mà nói: "Bởi vì ăn không trứ cây nho nói cây nho chua xót. Kim Lăng vương đã thích cái kia nữ nhân, vài lần hướng người ta thổ lộ, người ta cũng không tiếp thu, mà cái kia nữ nhân nhưng lại thuận theo ta rồi, ta tài năng cùng nàng tốt lắm một hồi. Kim Lăng vương biết sau này thiếu chút nữa không kiên rồi, từ kia một khắc khởi, hăn hận cực kỳ ta, đi ra phụ hoàng nơi đây tố cáo ta một trạng, làm hại ta vứt bỏ rồi ngôi vị hoàng đế, vào ngày lao, còn kém một chút phải đã đánh mất tánh mạng. Nếu không có người cầu tình, ta phải xong rồi."

Vương phi hừ nói: "Đó là người tội có nên được, trách không được người khác."

Lỗ vương vác tay đi rồi nhân bước, nói: "Ta là vốn là tội có vạ được, nhưng là hăn Kim Lăng vương chiếm được cái gì đây? Cái kia bị ta ngủ qua đích nữ nhân tự vạ rồi, mà ngôi vị hoàng đế hăn cũng không có tìm được, hăn còn không phải là giống như ta giống nhau trái lại mà rời đi kinh thành, đến chính mình đích phong trên mặt đất tới sao? Người này, vô tình vô nghĩa, không có cái gì kết cục tốt đích, cả chính mình đích huynh đệ đều cũng bán đứng đích người, nhất định tao trời phạt."

Vương phi mắng: "Người mới là một vô tình vô nghĩa đích tên nạt."

Lỗ vương triều Vương phi cười, nói: "Vương phi, trứ đến tại của người trong mắt, hãn không phải một vô tình đích người. Người nói nếu bây giờ Kim Lăng vương biết thuật người tại ta nơi này làm khách nói, hãn sẽ lại thế nào đây?"

Vương phi nói: "Kia còn dùng hỏi sao? Tự nhiên là nóng vội như đốt, tự mình chạy tới cứu ta rồi."

Lỗ vương sau khi nghe xong cười to, nói: "Vương phi à, người không cần lừa mình dối người rồi. Người thực đem hãn trở thành người tốt sao? Xem ra người cùng hãn [nhiều|hơn...Năm], hay là đã không có giải đến hãn đích làm người đây, người thật sự là rất đáng thương rồi."

Vương phi nhìn chăm chú vào thịnh khí lăng người đích lỗ vương, nói: "Ta có thể cam đoan, hãn sẽ lại làm như vậy đích, chỉ là hãn nào biết đâu rằng ta bây giờ đích trạng huống. Nếu ta làm một phong thơ cho hãn..."

Lỗ chủ khoát tay chặn lại, nói: "Không cần rồi."

Vương phi hừ nói: "Người hay là sợ hãn biết đến."

Lỗ vương đã cười vài tiếng, nói: "Hãn đã sớm biết."

Vương phi ôi rồi một tiếng, nói: "Không có khả năng."

Lỗ vương đặc ý nói: "Đang người tiến vào Sơn Đông đích ngày đệ nhất, ta cũng đã viết thơ cho hãn, nói cho hãn, người đã bị ta mời tới, hỏi hãn có gì cảm tưởng."

Vương kỉ vội hỏi: "Hãn nói thế nào?"

Lỗ vương từ trên thân móc ra một phong thơ đến, tại Vương phi trước mắt quơ quơ, nói: "Đây là hãn đích hồi âm, người có thể [nhìn|xem], vì không ảnh hưởng tâm tình của người, ta còn là đi thôi, sửa thời gian lại đến

nhìn người. Người cần phải chịu đựng à! Không cần té xỉu rồi." Nói chuyện, đem thư hướng tới trên bàn một phóng ra, phải xoay người ra khỏi...

Vương phi vội vàng bắt qua thư, đem thư chỉ rút ra vừa thấy, mới vừa nhìn một đoạn, cứu cả người run rẩy đứng lên. Sau đó, người bèn về phía sau mặt ngã tới.

Phòng trên đích Tiểu Ngưu thấy rõ ràng, đã bắt chấp rất muốn, giống yển tử giống nhau từ trên cạnh lược dưới, kịp thời mà từ sau lưng nâng nòng đích thắt lưng, khiến cho hần không cho nên rồi ngã xuống, cũng nói: "Vương phi, người nên đứng vững vàng, quăng xuống người [sẽ chịu không nổi|được] đích."

Vương tử cả kinh, vội vàng từ nhỏ ngọ đích trong lòng giãy ra thước, nhảy lên ra vài bước, mới xoay người lại, hỏi: "Người là ai?"

Tiểu Ngưu mỉm cười nói: "Ta là Ngụy Tiểu Ngưu, Quận chúa thật là tốt bằng hữu à."

Vương phi đã thấy rõ Tiểu Ngưu rồi, dài ra một hơi, sắc mặt ôn hòa nhiều hơn, nói: "Ngụy công tử, là người! Nơi này là đầm rồng hang hổ, người như thế nào sẽ đến đến nơi đây đây?"

Tiểu Ngưu trịnh trọng mà nói: "Ta là tới cứu người đích, ta vừa nghe nói người bị lỗ vương cấp cho chộp tới rồi, phải đặc biệt chạy đến."

Vương phi sắc mặt trầm trọng, lắc đầu nói: "Ngụy công tử, người bản lĩnh lại đại cũng không có cách đem ta cứu ra, ta xem hay là thôi đi, người đi một mình ba, ta là ra không được rồi. Nói lại, ra khỏi...Có cái gì ý tứ? Kim Lăng vương trong lòng đã không ta, ta không bằng chết ở chỗ này." Nói chuyện, nàng thương tâm mà nhìn thoáng qua kia trên bàn đích thư.

Tiểu Ngưu mặc dù không biết kia thư trên viết cái gì, nhưng biết khẳng định nếu như Vương phi đã bị trọng đại đả kích đích nội dung, bèn nói: "Lá thư này cũng không nhất định là thật sự, có lẽ là lỗ vương cố ý ngụy tạo đích đây. Người không cần rút lui à."

Vương phi hồng suy nghĩ giới, cười khổ mà nói nói: "Ta cùng Kim Lăng vương cùng một chỗ nhiều như vậy năm, ta như thế nào sẽ lại không biết hần đích chữ đây? Không sai được, là hần viết đích, hay là ngày gần đây viết đích đây. Người có biết hần tại thư thảo luận rồi cái gì?"

Tiểu Ngưu lắc đầu nói: "Ta không biết."

Vương phi căn căn môi, cực kỳ ức chế trừ bi thương, nói: "Hần tại thư trong cùng lỗ vương nói, hần thực đã đối với ta không có hứng thú, quyết định muốn phế điếu ta đích Vương phi vị, hần để cho lỗ vương tùy tiện xử trí ta, nói không cần phóng ra ta trở về."

Tiểu Ngưu kinh ngạc được trợn to tinh nhãn, hần thật muốn không đến, nhìn qua vậy giống anh hùng hảo hán đích Kim Lăng vương, cạnh vốn là như vậy đích ác độc, mắt thấy trừ chính mình đích ái thể rơi vào hổ khẩu, chẳng những không cứu, hoàn lại như thế ác độc mà yếu nhân hại nàng.

Xem ra người này tâm thật sự là khó dò à! Nguyên lai Kim Lăng vương là như thế này đích người, trước kia ta thật sự là nhìn lầm hần rồi.

Tiểu Ngưu khuyên nhủ: "Vương phi, người không cần vậy bi quan, vậy tiêu cực à! Cho dù người không lo Vương phi rồi, cũng không thể ở lại này lang oa trong."

Vương phi bình tĩnh mà nói: "Ta thực đã quyết định không sống, chết ở nơi nào đều là giống nhau đích."

Tiểu Ngưu nghe xong khổ sở, nói: "Vương phi, người không thể ở tại chỗ này, người ở tại chỗ này, sẽ lại so với chết càng đáng sợ đích. Cái kia lỗ

vương vậy tà ác, vậy âm hiểm, hắc như thế nào có thể cho người đi chết đây? Hắc nhất định sẽ lại đem người ô nhục một đủ đích, chẳng lẽ người không sợ này sao?"

Vương phi nghe được thân thể run lên, nói: "Người nói được không sai, nhưng là ta có thể lập tức tự vận à."

Tiểu Ngưu dùng sức khoát tay chặn lại, nói: "Vương phi, coi là Kim Lăng vương biến tâm rồi, người đã không cần phải đi tìm chết à! Nếu người chết rồi, chẳng phải là đang thuận rồi hắc đích ý sao? Hắc gọi người chết, người nên hết lần này tới lần khác còn sống, còn muốn sống được tốt lắm, cho hắc [nhìn|xem]. Nếu người phải như vậy đã chết, hắc còn có thể [vụng trộm|tranh thủ] nhạc đây. Hơn nữa, như vậy vô bảo bối đích nam nhân, đáng giá người đi chết sao? Người cần phải hiểu rõ rồi chứ."

Vương phi nghe xong này phiên nói, nhất thời tình ngộ đi tới, nói: "Vốn là à, như vậy đích nam nhân đã vốn là sài lang rồi, mạng của ta không nên vậy không đáng giá tiền à."

Tiểu Ngưu thấy nàng hồi tâm chuyển ý, vội vàng gật đầu nói: "Cái này được rồi. Ta mang người đi thôi!"

Vương phi trên mặt lại có rồi ưu sắc, nói: "Coi là ta có thể rời đi nơi này, ta có năng lực đi nơi nào đây?"

Tiểu Ngưu hồi đáp: "Chỉ cần ra khỏi..., thì có đường ra. Không nhất định thế nào cũng phải quay về Kim Lăng đích."

Vương phi nhìn cửa sổ, nói: "Bọn họ đã ở bên ngoài bày ra thiên la địa võng, bản lãnh của người lại đại, chỉ sợ cũng không có cách mang đi ta à."

Tiểu Ngưu vẻ mặt đích kiên quyết, nói: "Đã ta thực đã đến đây, ta sẽ không có sợ qua. Mặc kệ thành công cùng hay không, ta đều phải thử xem."

Vương phi thấy hần như thế có thành ý, nói: "Tốt lắm ba, ta nghe lời người, chỉ là người phải đáp ứng ta một sự kiện."

Tiểu Ngưu nói: "Mời nói."

Vương phi cũng là vẻ mặt đích cố chấp, nói: "Nếu chúng ta lâm vào ôm chặt khi, thật sự xông không ra tới. Người phải ném ta, chính mình chạy ba, ta không nghĩ đang của người phiền toái."

Tiểu Ngưu nghe xong rất là cảm động, nói: "Được rồi. Ta đáp ứng người." Nghĩ thầm rằng: "Chỉ bằng người này một câu, ta Tiểu Ngưu cho dù là cử tử nhất sinh, ta cũng sẽ mang người đi đích. Khó được Vương phi này người như vậy chăm sóc à, ta sẽ không khí nàng cùng không để ý đích."

Vương phi nói: "Này kia chúng ta đi thôi. Chỉ là đi như thế nào?"

Tiểu Ngưu nói: "Người ghé vào ta đích trên lưng. Ta công người đi ra ngoài."

Vương phi nghe xong mặt đỏ lên: Nghĩ thầm rằng: "Nam nữ thụ thụ bất thân, này nhưng như thế nào hảo?" Chỉ là tình huống nguy cấp, đã không phải do lo lắng nhiều. Vương phi dừng cảm địa điểm gật đầu, nói: "Được rồi, ta đều cũng nghe lời người an bài là được.", Tiểu Ngưu vừa muốn xoa người, lúc này chỉ nghe ngoài mà vang lên rồi tiếng cười to, cười đến vậy đặc ý, vậy cuồng vọng, không phải người khác đích thanh âm, đúng là kia đáng giận đích lỗ vương. Lỗ vương ở ngoài cửa gọi vào: "Còn muốn chạy? Tại ta lỗ vương trước mặt còn muốn chạy người, đó là người si nói mộng." Đang khi nói chuyện, cửa sổ đã bị cây đuốc chiếu sáng. Bởi vậy có thể thấy được, Tiểu Ngưu hai người đã bị một đám người cấp cho vây quanh rồi.

Vương phi nói: "Ngụy công tử, người lao ra hãy đi đi, mặc kệ ta rồi."

Tiểu Ngưu nói: "Không, chúng ta lập tức đi." Nói chuyện, khom dưới thắt lưng, để cho Vương phi ghé vào hần đích trên lưng. Vương phi gặp

Tiểu Ngưu như thế tự tin, cũng không lại do dự, bèn bò lên trên tới, giáo giáo nhược nhược mà nằm úp sấp trên. Tiểu Ngưu lập tức cảm thấy một ấm áp mà mềm mại mà thân thể [thiếp|dán] đi lên, chính mình đích nhiệt độ cơ thể đều cũng lên cao rồi, đồng thời kia khác thường đích mùi thơm đã vào cái mũi, làm lòng người say, nhưng Tiểu Ngưu không có lòng say, vì vậy thời điểm căn bản không có tâm tình tinh tế nhận thức.

Cười ngưu nhẹ giọng nói: "Nằm úp sấp tốt lắm." Sau đó quay về phía bên ngoài rộng to: "Bên ngoài đích người mau tránh ra rồi, người lão tử ta lao ra đi." Nói chuyện, hướng cánh cửa đẩy chường, cùng lúc đó, người nhưng lại hướng trên một nhảy lên, do cái kia vào đỉnh đích lỗ thùng nhảy lên rồi đi ra ngoài. Mặc dù mang theo một người, vẫn đang tốc độ kì mau.

Nhưng hăn vừa đứng trên nóc nhà, lập tức phát hiện nóc nhà đã đứng vài người. Kia mấy người vừa thấy Tiểu Ngưu xuất hiện, đều cũng hét lớn: "Này kẻ trộm ở chỗ này!" Nói xong, [kén|chọn|xoay] đao múa kiếm về phía Tiểu Ngưu đánh tới.

Tiểu Ngưu cười to nói: "Các người người này một phế vật có thể đem ta thế nào đây? Không sợ chết đích cứ tới đây." Nói chuyện, thân thể bắn ra, hướng ngoài tường phương hướng nhảy lên tới. Phía trước có hai người vọt tới, Tiểu Ngưu song chường một vũ, kia kinh phong thực đã đem hai người đánh bay, sau đó ngựa không dừng vó về phía trước chạy đi, mặc phòng càng sống, như giẫm trên đất bằng. Tiểu Ngưu chính mình đều cũng nghĩ thấy chính mình làm được xinh đẹp.

Lỗ vương cùng hăn thủ hạ chính là người cũng đều đều trên rồi nóc nhà, như ong vỡ tổ mà đuổi theo. Tiểu Ngưu [bằng|theo cách] rất nhanh độ nhảy ra ngoài tường, về phía trước chạy vội. Thật sự là nhanh như phong, nhanh như điện. Mặc dù vác một người, cũng không nghĩ thấy có bao nhiêu đại đích gánh nặng.

Lỗ vương cùng thủ hạ của hắn gấp gấp không tha, nhưng đa số người hay là càng đuổi càng xa, chỉ có lỗ vương cùng hai ba người thủy chung bảo trì khoảng cách nhất định, đi theo Tiểu Ngưu đích phía sau.

Bọn họ có còn không khi hướng Tiểu Ngưu phát ám khí, tỷ như phi đao, thạch tử và tâm trạng. Tiểu Ngưu luôn đầu cũng không quay về, về phía sau vung tay lên, vài thứ kia bèn đều rơi xuống đất. Hắn dù sao cũng là tại bồng trên núi học qua bản lĩnh đích, lại bị Ngưu Lệ Hoa chỉ điểm qua, công phu đã đại thắng từ trước, tiến bộ nhanh như vậy, xa xa lướt qua rồi chính hắn đích tưởng tượng.

Tiểu Ngưu cũng không có chạy khách điểm tới, mà là chạy ngoài thành, lướt qua thành tường, đại điều bình thường nhảy lên vào núi lâm. Núi này lâm phi thường lớn, [kéo|chạy dài] chẳng biết nhiều ít trong, cho dù tại ban ngày, nếu đi vào nơi này, muốn tìm một người đều cũng rất khó, huống chi vốn là không có ánh trăng đích buổi tối đây.

Tiểu Ngưu một hơi chui vào núi rừng ở chỗ sâu trong, hơn nữa giống con báo giống nhau trên rồi một gốc cây đại thụ, sau đó ngồi ở thụ xoa trên, đem Vương phi đặt ở bình như mặt bàn đích thân cây bên cạnh, như vậy mới tìm được thở dốc đích cơ hội. Tiểu Ngưu nhẹ giọng nói: "Không cần nói chuyện, bọn họ ở phía sau."

Vương phi ừ, cũng không ra tiếng, trong nháy mắt, lỗ vương dẫn hai ba người tiên tiến rồi cánh rừng, trong chốc lát, nhất bang mọi người đến đây. Sau lại mà những người đó đều cũng cầm trong tay cây đuốc, đem rừng cây [chiếu|theo] được một đám quang minh.

Lỗ vương kêu lên: "Vương phi, người ở nơi nào? Người mau ra một tiếng xé gió à! Ta sẽ không làm khó dễ người đích, ta sẽ đem người bình an đuổi về Kim Lăng đích."

Vương phi nghe xong, nghĩ thầm rằng: "Ta mới sẽ không vậy ngốc, ta nếu ra khỏi..., còn có thể hảo sống sao? Nàng đem miệng đóng quá chặt chẽ đích."

Lỗ vương dưới tàng cây [chuyển động|đi dạo] trứ, giống chó điên giống nhau kêu nửa ngày, cũng không có nghe được Vương phi đích đáp lại, chỉ nghe thấy chính mình đích thanh âm ở trong núi quanh quần trứ. Hắn thủ hạ đám...Kia người cũng đều thất chủ bát thiết mà quát to đứng lên, loạn thành rồi một đám.

Lỗ vương vung tay lên, nói: "Tốt lắm, tốt lắm, dừng...Nửa náo loạn, hay là mau nghĩ biện pháp đem người tìm ra ba." Mọi người đáp ứng một tiếng, bèn chia nhau đi tìm rồi. Nhưng cánh rừng lớn như vậy, như thế nào có thể tìm được đây? Nhất bang người tìm nửa ngày, đều không có kết quả.

Lỗ vương cùng mọi người đứng chung một chỗ, hỏi: "Các người đều có biện pháp gì, nói ra nghe một chút."

Mọi người vì vậy đều nói đứng lên. Có người chủ trương chờ trời đã sáng sẽ tìm, có người chủ trương đem thụ chém quang, có người chủ trương phóng hỏa thiêu sơn. Lỗ vương nghe xong thẳng lắc đầu, nói: "Đều cũng con mẹ nó một đám trư đầu, mỗi biện pháp cũng không được không. Các người nửa tìm, còn muốn biện pháp." Mọi người đáp ứng được phi thường vang dội, lại vừa đều cũng đi tìm người.

Cách đó không xa đích Tiểu Ngưu trong lòng cười thầm: "Ta xem các người có cái gì biện pháp tìm được chúng ta. Ta Tiểu Ngưu nhưng là thiện cho tại rừng cây tác chiến đích. Chỉ cần chúng ta không ra tiếng, các người đúng là kêu phá yết hầu đã tìm không thấy." Trong bóng đêm, hắn có thể nghe được Vương phi đích tiếng hít thở, có thể nghe thấy được trên người nàng đích mùi thơm.

Mặc dù không nói gì, nhưng hẳn biết vương tử khẳng định đang nhìn chính mình, coi là nhìn không tới, cũng là đồ một tâm lý an ủi.

Lúc này đột nhiên nghe được lỗ vương hưng phấn mà hét lớn: "Vương phi, ta thực đã bắt gặp người rồi. Ha ha, ta cái này đem người từ trên cây ôm xuống tới."

Lời này làm cho Tiểu Ngưu trong lòng cả kinh, mà Vương phi thì thân thể run lên, hướng bên cạnh nhoáng lên, muốn từ trên cây té xuống. Nàng không thể tưởng được chính mình giấu được như vậy ẩn mật, hẳn cũng có thể phát hiện, thật sự là tốt kẻ trộm à! Nàng bắt đầu oán hận chính mình đích mệnh khổ rồi.

MA ĐẠO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 121: Dưới Tàng Cây Kinh Hồn

Tiểu Ngưu một cái ôm nàng đích thất lưng, khiến cho thân thể mềm mại ổn định, thấp giọng nói: "Vương phi, đừng nghe hản thúi lắm. Hản tại làm cho trá, người đừng tin hản đích." Vương phi ôi rồi một tiếng, lúc này mới giật mình, nàng thầm nói: "Nguy hiểm thật, thiếu chút nữa rút lui."

Như vậy một ôm thất lưng, Tiểu Ngưu lập tức cảm thấy nàng đích thất lưng vốn là vậy tinh tế cùng mềm mại, đồng thời trên người nàng đích mùi thơm của cơ thể đã từng đột mà truyền đến, làm cho Tiểu Ngưu tâm thần rung động, thật muốn tay kia đã đi tới hỗ trợ, hưởng thụ một chút này tốt nhất đích bữa ăn ngon. Nhưng là tưởng tượng đến vậy khi đích hoàn cảnh cùng đối phương đích thân phận, Tiểu Ngưu phải tâm lạnh rồi.

Vương phi đã cảm thấy khác thường. Bởi vì nàng vốn là một tuân thủ lễ giáo đích nữ tử, từ lúc chào đời tới nay, ngoại trừ trượng phu bên ngoài, còn không có cùng nam nhân khác tiếp xúc qua, bởi vậy Tiểu Ngưu đích khí tức cùng cánh tay, khiến nàng bối rối cùng khẩn trương, muốn làm rồi sinh mệnh chuyện xấu giống nhau. Bởi vậy, thân thể của hản tử hưởng bên cạnh giật giật, nhưng tại đây cây đại thụ trên, căn bản không có nhiều cỡ nào di động không gian.

Lúc này lỗ vương dưới tàng cây nhìn quanh rồi trong chốc lát, gặp không có phản ứng, lại cao kê lên: "Vương phi, người không cần không nâng giơ à! Đây chính là cuối cùng đích cơ hội rồi, chẳng lẽ không nên bốn vương tự mình ôm người xuống tới không thành sao? Nhiều người như vậy nhưng thu trứ đây." Nói chuyện, hắc hắc người nụ cười - dâm đẳng đứng

lên. Hắn này thủ hạ đã đi theo cười quái dị đứng lên. Tại đây ban đêm đích trong rừng nghe tối, nói không nên lời đích khó nghe.

Tiểu Ngưu cùng Vương phi gần bó tương ôi, cảm thụ được vị này thành thực mỹ nữ đích mùi thơm cùng mị lực, ngoài miệng nói: "Hắn lại vừa tại thúi lăm, này bộ tiểu xiếc, ta mặc khai đang khổ đích thời điểm cũng đã chơi đùa rồi."

Vương phi nghe xong cười, nhỏ giọng nói: "Hắn sẽ không tìm được chúng ta ba?" Nàng tựa ở hắn đích trong lòng, như là tìm được rồi tránh gió đích cảnh loan, trong lòng có một loại cảm giác an toàn, không giống vừa rồi vậy sợ.

Tiểu Ngưu tự tin mà nói: "Sẽ không đích, chỉ cần chúng ta không ra tiếng, hắn đúng là muốn nghĩ phá đầu chó, đã tìm không thấy chúng ta."

Lúc này lỗ vương dưới tàng cây càng nóng nảy. Hắn gặp chính mình đích trá thuật không có hiệu quả, bèn [hỗn hển|nhớ nhác] mà nói: "Con mẹ nó, này tiểu tặc nhưng thật ra một thông minh quý, nếu cấp cho bốn vương bắt lấy nói, không phải cho hắn đại tháo gỡ tám khối không thể, này Tiểu vương tám trứng."

Hắn thủ hạ chính là người gặp lỗ vương chửi mắng được hung ác, căn cứ vào vượt mông ngựa đích tâm lý, mọi người cũng đều thất chủ bất thiết mà mắng đứng lên. Chửi mắng sinh mệnh đích đều có, nam khang bắc điều, các nơi phương ngôn, hễ là khó nhất nghe đích, đều cũng dùng tới rồi, phảng phất đàn con chó tề phê.

Tiểu Ngưu nghe đích rành mạch, lớn như vậy, kề bên chửi mắng đích lần kể ra cũng không thiếu, nhưng giống lớn như vậy quy mô đích, nội dung như thế phong phú đích hay là mới gặp gỡ. Này có chút giống vạn tiền mặc thân rồi. Nếu thay đổi người khác nhất định chịu không được, đã sớm hét lớn một tiếng, từ trên cây nhảy xuống liều mạng rồi. Nhưng là Tiểu Ngưu

không lên đàng, ngược lại thấp giọng nói: "Này giúp con chó nuôi dưỡng đích tên, mắng cha hăn cũng không thể như vậy một chửi mắng pháp à? Không cười tử tôn."

Vương phi nói: "Này giúp mọi người vốn là thô người, người không cần để ý đích."

Tiểu Ngưu cười cười, nói: "May mắn ta có chút hàm dưỡng, nếu không ta đã sớm đi xuống biển này giúp cháu rồi."

Mắng hảo một trận, chửi mắng được tất cả mọi người giọng hơi nước, miệng khô lưỡi khô, đã không có thể đem Tiểu Ngưu chửi mắng đi ra. Lỗ vương hắc rồi một tiếng, nói: "Này tiểu tặc, thực con mẹ nó da mặt dày, cả chính mình đích tổ tông cũng không cần rồi."

Thủ hạ phụ họa nói: "Vốn là à, vốn là à, Vương gia, tiểu tử này đề căn sẽ không là người, khẳng định vốn là súc sinh sai sinh đích."

Lỗ vương chống nạnh trừng mắt mà kêu lên: "Ít nói nhảm, đều cũng cho ta muốn nghĩ chút biện pháp. Ta dưỡng các người này giúp người không thể là nuôi không đích. Nhanh chóng đem kia tiểu tử cho ta khu đi ra, ta cần Vương phi à."

Mọi người lập tức lại muốn biện pháp. Qua một nén hương công phu, một người nói: "Vương gia, tại hạ có biện pháp rồi?"

Vương gia vui vẻ, nói: "Nói đến nghe một chút. Nếu có thể thành, tất có trọng thưởng."

Người nọ duỗi quá..., đối với lỗ vương thì thầm rồi một trận, lỗ vương liên tục gật đầu, hỏi: "Biện pháp này chuyện tốt hảo, có thể hay không đối với Vương phi tạo thành thương tổn đây?"

Người nọ cười nói: "Vương gia, chúng ta có thể đem khói đổi thành khói mê, như vậy vừa có thể đem người hôn mê, cũng sẽ không người chết."

Lỗ vương trầm ngâm rồi trong chốc lát, nói: "Được rồi, phải theo người nói đích làm, bất quá được cam đoan Vương phi đích an toàn."

Người nọ nói: "Tiểu nhân biết rồi." Tiếp theo lỗ vương phân phó mọi người tránh xa một chút, miễn cho người bị trì ngư chi hại. Trên cây đích Tiểu Ngư vừa nghe, kinh ngạc. Hắn từ bọn họ đích đối thoại đoán được, bọn họ cần phóng độc khói rồi, không, chuẩn xác mà nói, vốn là phóng ra khói mê. Lúc này đề Vương phi suy nghĩ, nói cách khác, sẽ không lưu người sống rồi.

Tiểu Ngư là có biện pháp đích, từ trên thân đem chính mình đích gánh nặng lấy đi tới, móc ra hai khối dược hoàn, cấp cho Vương phi một tròn, nói: "Ngậm tại miệng, không cần ăn tới, thứ này đối với phòng ngư khói mê hữu hiệu." Vương phi ừ, thuận theo mà ngậm tại miệng. Sau đó Tiểu Ngư đã ngậm rồi một tròn.

Chỉ chốc lát sau, kia khói mê bèn giống đại vụ bàn mà tràn ngập ra, đem rừng cây đều cũng bao phủ rồi. Bởi vì hai người miệng đều có dược hoàn, bởi vậy không cảm giác sinh mệnh dị thường. Hai người như trước gần bó tương ôi, ngẫu nhiên còn nói trên nói mấy câu, lấy đuôi [dài dòng|buồn chán] thời gian.

Qua hảo một trận nhân, khói mê bị gió mát thổi tan. Lỗ vương dẫn này chân chó tử lại vừa đi tới rồi, dưới tàng cây cần thận sưu tầm, tìm lão nửa ngày, đều không có kết quả. Đang mọi người lúc này gom lại cùng nơi khi, lỗ vương hỏi cái kia phóng ra khói người: "Sao lại thế này, nhân đâu? Như thế nào không thấy được người?"

Người nọ nói: "Quay về Vương gia nói, ta nghĩ bọn họ nhất định là trong khói mê rồi. Chỉ là bởi vì đợi tại trên cây, cho nên té xỉu tại trên cây

rồi, phỏng chừng đã té xỉu trong chốc lát rồi."

Lỗ vương nghĩ nghĩ, hỏi: "Chân thật như vậy sao?"

Người nọ ngạnh trứ đầu bì nói: "Các người cho ta lên cây trên tìm, cần phải đưa bọn họ tìm được." Mọi người đáp ứng một tiếng, tiếp theo hành động đứng lên, đều cũng giống con báo giống nhau hướng tới trên cây nhảy lên tới. Lỗ vương hét lớn: "Tìm được người, tất có trọng thưởng; vô cùng lực đích, bốn vương chém điệu hăn đích đầu chó."

Trong lúc nhất thời, trong rừng náo nhiệt đứng lên, hô to gọi nhỏ tiếng xé gió cùng thân thể [sự ma sát|đụng chạm] thân cây tiếng xé gió găn bó một đám. Hoàn lại dừng nói, trong đó có một tên đánh bậy đánh bạ đích, thật đúng là nằm úp sấp trên rồi Tiểu Ngưu này cây. Khi hăn mới vừa bò lên trên thụ khi, Tiểu Ngưu lập tức cảnh giác, lập tức dời đi, ôm Vương phi hướng đỉnh na tới. Nào biết nói tên kia giáo hoạt đích rất, nghe thấy được đặc biệt đích mùi thơm, nàng hoài nghi bọn họ ở này cây trên. Nhưng bởi vì không có nhìn thấy bóng người, không dám xác định, phải xoát xoát về phía trên bò tới.

Tiểu Ngưu phải người nọ càng bò càng gần, mắt thấy muốn phát hiện hai người, xem ra phải thái lấy [thi thố|bày ra] rồi.

Vì vậy, hăn cỡi đai lưng, đem Vương phi cột vào trên cây, phòng ngừa nàng dọa lạc; chính mình thì giống từng thử giống nhau dời xuống động, di không đến vài bước, phải lắc mình trốn được một đại phân xoa trên. Này thụ xoa như thường chi nhiều diệp mạo đích, hướng hồ có khi ban đêm, không đối phát hiện.

Tiểu Ngưu nhìn chăm chú vào thụ đích chính, thầm nói: "Người này thật sự chăm chú đích, bò đến nửa thắt lưng, xem hai mắt đã đi xuống tới không phải tốt lắm sao? Thế nào cũng phải bức ta ra tay, ta vừa ra tay người còn có mệnh tại sao? Ta phải một kích trong tai, nhất chiêu thấy hiệu quả, tuyệt

không có thể để cho hắn phát ra âm thanh, nói cách khác, nhất định sẽ lại đem này con chó đưa tới."

Hắn xem người kia đã tiến vào hắn đích tầm mắt, trong bóng đêm, chỉ thấy một hắc ửu ửu đích cái bóng. Tiểu Ngưu từ gánh nặng trong rút ra một cái đoản đao, đang người nọ bò qua chính mình trước mắt khi, đột nhiên duỗi cánh tay huy đao. Bạch quang chột lóe, tại nơi người đích trên cổ cắt một chút. Người nọ mở ra miệng, muốn nghĩ hô to một tiếng. Tiểu Ngưu sớm thân thủ che miệng hắn rồi. Bởi vì...Này bả đao mặt trên vốn là mang theo độc đích, dính máu hắn phải chết, hắn hừ chưa từng hừ một tiếng, sẽ chết rồi.

Tiểu Ngưu ôm đồm trụ người nọ đích thân thể, khiến cho hắn không cho nên té xuống. Lại vừa đem thi thể tìm một rộng xước mà ổn định đích địa phương buông, cũng cột vào trên cây. Chờ hết thấy xử lý xong, đi ra thụ đỉnh cùng Vương phi hội hợp. Có thể nói, chuyện này làm được phi thường xinh đẹp. Hắn vô ích chường bố, sợ người nọ trước khi chết sẽ lại kêu to; cũng không có dùng cước đá, sợ đem người nọ đá đến dưới tàng cây tới, bộc lộ chính mình đích hành tung; càng vô ích pháp thuật trí người nọ vào chỗ chết. Bởi vì pháp thuật tại gần gũi không có tốt như vậy đích hiệu quả. Hơn nữa, pháp thuật là có quang đích, vạn nhất để cho phía dưới đích người phát hiện, vậy bất hảo chơi.

Hắn dùng đích cái chuôi...Này đao, cũng chỉ là bình thường đích đao. Bình thường vốn là không dễ dàng mặt độc đích. Lúc này vốn là tình huống nguy cấp, cũng không phải được không cần độc rồi. Từ chính mình trên rồi Lao Sơn học nghệ, mấy cái này công cụ đã nhàn trí đã lâu rồi. Xem ra, lên núi sau khi, còn phải khổ học bản lĩnh, không thể lão khát mấy cái này lệch cánh cửa. Tốt nhất sẽ đem ma đao đoạt lại trong tay. Tưởng tượng đến ma đao, Tiểu Ngưu tâm lý nói không ra đích khó chịu. Kia vốn là chính mình gì đó, lại lạc tới Xông Hư tên kia đích trong tay, chân thật thật dễ rơi xuống miệng chó trong rồi. Dùng cái loại này thủ đoạn tìm được ma đao, thật sự

có mất nhất phái chương môn đích thân phận. Do ma đao lại muốn tới Nguyệt Ảnh. Việc này cũng không thể hoàn toàn kì quái Nguyệt Ảnh, nàng dù sao không phải từ chính mình trong tay chuẩn bị tới, chính mình không có quyền kì quái nàng.

Khi hắc cùng Vương phi hội hợp [sau khi|phía sau], đem Vương phi cỡi đến, đem đai lưng một lần nữa hệ hảo. Tiếp theo, Tiểu Ngưu đem Vương phi đặt ở bằng phẳng đích địa phương ngồi xuống, lại dùng cánh tay ôm nàng đích thắt lưng, khiến nàng hết sức cẩn thận. Vương phi cũng không có phản đối, đây chính là phi thường thời kì, so đo không được rất nhiều rồi. Cũng may trong bóng tối, bóng đêm [che|chặn] hết hết thấy. Nếu là ban ngày, Vương phi nhất định không chịu để cho hắc ăn bớt đích.

Wương phi ôn nhu hỏi: "Ngụy công tử, người kia đây?"

Tiểu Ngưu hít sâu một hơi, hút vào thật nhiều nàng đích mùi thơm, kia tư vị nhân tốt lắm, lúc này mới hồi đáp: "Người kia thôi, đi lên sau khi, gặp không có gì phát hiện, phải chính mình đi xuống rồi."

Wương phi trong lòng một rộng, nói: "Vậy là tốt rồi, đỡ phải đánh nhau rồi."

Tiểu Ngưu nói: "Không thể là thôi! Cùng người cùng một chỗ, ta cũng không phải muốn nghĩ cùng người đánh nhau."

Wương phi trong lòng ấm áp, nói: "Ngụy công tử, lần này đích ân cứu mạng thật không biết như thế nào báo đáp người mới tốt."

Tiểu Ngưu nắm thật chặt tay nàng, càng cẩn thận mà thể nghiệm trứ nàng thân thể thật là tốt chỗ, nói: "Wương phi à, chúng ta không đều là người một nhà thôi, không cần khách khí. Ôi, huống chi Quận chúa đã lấy thân báo đáp, này đã đủ rồi." Vừa nói đến nơi đây, Tiểu Ngưu trong lòng trầm xuống, thầm nói: "Nàng vốn là Quận chúa đích [sau khi|phía sau] mẫu,

ta ôm nàng, lại cùng Quận chúa hảo, này quan hệ chẳng phải là rối loạn sao?"

Vương phi nghe nói như thế, chích thở dài một hơi, không nói gì. Thân thể của hắc tử hướng bên cạnh giấy rồi giấy, đại khái trong lòng cũng là cực kỳ bất an ba!

Nói lại dưới tàng cây kia giúp tên lục soát rồi một trận tử không có thu hoạch sau khi, hữu đều cũng gom lại lỗ vương trước mặt. Lỗ vương mắng: "Đều là nhất bang phế vật, dưỡng các người còn không bằng dạng một cái con chó đây. Hôm nay các người tìm không thấy người nói, đều cũng con mẹ nó cho ta rời đi." Chửi mắng được tất cả mọi người không rên một tiếng đích.

Lỗ vương ngẩng đầu, quay về phía đàn thụ, miệng vờ mắng to: "Thao con mẹ nó tiểu tử, bốn vương hôm nay không đem người bắt được đến, sẽ không họ Chu."

Lúc này, hắc bên người đích một người nói: "Vương gia, chúng ta thiếu một người."

Lỗ vương quay đầu lại hỏi: "Ai à?"

Người nọ hồi đáp: "Cù lão Nhị không thấy rồi."

Lỗ vương hỏi: "Sao lại thế này."

Người nọ nhỏ giọng nói: "Ta thấy hắc bò lên trên rồi một thân cây sau khi sẽ không có xuống lần nữa đến."

Lỗ vương a rồi một tiếng, vội hỏi: "Vốn là chưa cây?" Hắc nổi lên lòng nghi ngờ.

Người nọ nói: "Mời Vương gia đi theo ta." Tại hắc đích dẫn dưới, tại cây đuốc đích chiếu rọi xuống, đoàn người hướng tới Tiểu Ngưu [chỗ|nơi] đích bên này đi tới.

Này làm cho Tiểu Ngưu [tim đập|trống ngực] nhanh hơn rồi. Hắc thật sự không tin, chính mình đích ác vận cần tới.

Một đám người tinh thần [chấn hưng|tỉnh táo] mà đi tới Tiểu Ngưu ẩn thân đích đại thụ phụ cận. Người nọ chuyển giới nhìn nhìn, nhíu mày nói: "Đúng là trước mặt này vài cây, Vương gia, ta cũng có chút không nhớ rõ rốt cuộc vốn là chưa cây rồi."

Lỗ vương vui vẻ, vỗ vỗ người nọ đích bả vai, nói: "Hảo dạng đích, chỉ cần vốn là này vài cây là tốt rồi làm." Sau đó ngẩng đầu hướng tới trên xem, hắc hắc cười nói: "Con thỏ nhỏ tể tử, nhìn người hướng tới nơi nào trốn. Ta đích Vương phi à, lúc này chúng ta có thể đến trận phong lưu mộng rồi." Tiếp theo vung tay lên, nói: "Cho ta hướng tới này vài cây trên xông."

Trong đó một người nói: "Vương gia, sao không đem này vài cây phóng ra ngã đây? Thụ một ngã, kia tiểu tử cùng Vương phi không phải đi ra rồi sao? Đã đỡ phải chúng ta tìm."

Lỗ vương nghe xong giận dữ, [chiếu|theo] người nọ trên mặt đúng là một bạt tai, mắng: "Người con mẹ nó đầu óc để cho lư đá sao? Nếu vậy làm nói, vạn nhất thương đến ta đích Vương phi làm sao bây giờ? Kia tiểu tử một khi con chó cấp khiêu tường, chỉ lo chính mình chạy trốn chết, ta đích Vương phi không phải mất mạng sao? Con mẹ nó, ai nói lại loại này vô nghĩa, bốn vương làm thối hắc." Người nọ bùm mặt không dám ra tiếng rồi.

Lỗ vương lại vừa vung tay lên, gọi vào: "Con mẹ nó, cho ta trên, ai trước tìm được người, ta phần thưởng hắc hoàng kim trăm hai."

Vừa nghe tiền thưởng, mọi người sĩ khí đại chấn, đều cũng trừng lớn ánh mắt, hướng tới trên cây phóng đi. Bởi vì mục tiêu tập trung kia vài cây,

bởi vậy, mỗi cây trên đều cũng đi tới vài người. Trong đó có mấy tên giống trùng tử giống nhau, một tiếp một đích hướng tới Tiểu Ngưu này cây bò rồi đi lên.

Tiểu Ngưu biết lại vừa nên ra tay rồi. Vương phi nhỏ giọng hỏi: "Ngụy công tử, làm sao bây giờ?"

Tiểu Ngưu an ủi nói: "Không phải sợ, chờ ta phóng ra ngã này mấy tên sau khi, ta phải mang theo người chạy." Tiếp theo, Tiểu Ngưu hiệp đạo nửa thắt lưng, làm tốt tập kích đích chuẩn bị. Hãn thầ nói: "Cháu các, gặp được ta tính các người không hay ho. Đã đến đây, cũng đừng đến không, ta cấp cho các người chừa chút kỷ niệm."

[người đệ nhất|thứ nhất] bò trứ bò trứ, bèn bắt gặp Tiểu Ngưu mỉm cười đích ánh mắt. Hãn a mà một tiếng. Tiểu Ngưu nói: "Kêu là mặt kêu, lăn xuống hãy đi đi." Nói đích đồng thời, một cước đá đi. Tên kia cũng không phải phế vật, phiến diện đầu, đá một khoảng không. Tiểu Ngưu này cước đá đích rất inh, không đợi đá thật, [chiếu|theo] hãn đích trên mặt có mất một chút. Đầu của hãn xoay chuyển mau, Tiểu Ngưu đích cước trở nên nhanh hơn, này một cước kết rắn chắc thật mà đá vào người nọ đích trên mặt.

Người nọ đau phải gọi một tiếng, tay chân buông lỏng, bèn giống lợn chết giống nhau rớt đi xuống, mặc dù hạ lạc, cũng không lại kêu. Bất quá hoàn hảo, hãn đích công phu không sai, tại không trung trở mình rồi vừa lật, thân thể hướng thân cây nghiêng mà vừa rụng, lại vừa bám vào trên cây rồi. Bên này vừa xuất hiện tình huống, lập tức khiến cho rồi lỗ vương bọn người đích chú ý. Sớm có người kêu to: "Vương gia, kia tiểu tử tại nơi cây trên đây, đừng làm cho hãn chạy rồi."

Lỗ vương mừng rỡ, nói: "Hảo, đem này thụ vây quanh đứng lên, chúng ta nhất định phải bắt sống đích, cũng không thể cần hãn chạy rồi. Ta thế nào cũng phải [nhìn|xem] này con thỏ nhỏ tế tử lớn lên mặt trên quỹ hình dáng. Toàn bộ cho ta lên cây, cần phải lấy trụ."

Tiểu Ngưu thầm kêu bất hảo, vì [nay|bây giờ] chi kế, đánh bừa vốn là không được đích. Hắn vài bước nhảy lên đến Vương phi trước mặt, một xoay người, nói: "Đến, nằm úp sấp đi lên, chúng ta chạy mau."

Vương phi lo lắng mà nói: "Nếu không được nói, người trước chạy ba. Ta đúng là rơi xuống bọn họ trong tay, cũng sẽ không chết đích."

Tiểu Ngưu mỉm cười nói: "Chỉ cần ta còn còn sống, sẽ không sẽ làm người rơi xuống cái kia con chó thứ trong tay. Tin tưởng ta."

Vương phi không hề nói nhiều, bèn thành thành thật thật mà ghé vào Tiểu Ngưu trên lưng. Tiểu Ngưu nói: "Nằm úp sấp ổn rồi, ta cần bay." Nói chuyện, Tiểu Ngưu mũi chân một chút, giống lão ưng giống nhau bay đứng lên, từ này cây trên, nhảy đến kia cây trên; sau đó lại do kia cây, nhảy đến một...Khác cây trên. Loại này nhảy pháp, rất giống trong rừng đào tức giận hầu tử.

Lớn như vậy đích cử động, tự nhiên sẽ lại phát sai thanh âm. Lỗ vương bọn họ tự nhiên là phát hiện rồi, đều cũng học Tiểu Ngưu nhảy thụ, từ sau đuổi sát không để, có mấy người không có nhảy hảo, ngã xuống trên mặt đất.

Kia cây đuốc đã ở toát ra trong, [hốt|chợt] chợt hiện [hốt|chợt] chợt hiện đích, chập chờn không chừng. Tiểu Ngưu giống con khỉ giống nhau linh mãnh, này tên cũng không yếu thế. Mấy khinh công nhất bổng đích, cách Tiểu Ngưu không tính quá xa, ngược lại vốn là lỗ vương lạc hậu rồi.

Tại thụ đỉnh nhảy trong chốc lát, Tiểu Ngưu lại vừa chạy vào một...Khác ngòi cánh rừng. Tiến vào này cánh rừng sau khi, hắn chạy rồi mấy bước, bèn trốn được một thân cây [sau khi|phía sau] rồi. Kia mấy người đuổi tới, không thấy Tiểu Ngưu bóng dáng, vì vậy những người này tách ra tìm, đều cũng gấp đến độ giống chó điên bình thường.

Có một người cách Tiểu Ngưu càng ngày càng gần. Tiểu Ngưu thầm nói: "Mặc kệ người công phu tốt xấu, ta đều phải phóng ra ngã người." Đang người kia đến bên người cũng trái qua khi, Tiểu Ngưu đột nhiên thoát ra [chiếu|theo] người nọ cái ót đúng là một chưởng. Người nọ cũng là một luyện nhà tử, nghe được tiếng gió, vội vàng về phía trước một phác. Tiểu Ngưu phản ứng nhanh hơn, đã tùy theo sờ soạng đi, song chưởng tề trên. Người nọ không đợi xoay người, đã bị Tiểu Ngưu đánh trúng rồi phía sau lưng, hân oa oa ói ra vài khẩu huyết sau khi, bèn tắt thở rồi.

Tiểu Ngưu vội vàng đưa hân đích thi thể kéo dài tới một thân cây [sau khi|phía sau]. Bên này đích động tĩnh kinh động rồi những người khác, mấy người kia giống chấn kinh đích con thỏ giống nhau hướng bên này nhảy lên rồi đi tới. Bọn họ cảm thấy trước mặt, nhờ cây đuốc đích quang mang, thấy được nhìn thấy mà giật mình đích vết máu. Kia mấy người a mà một tiếng, đều cũng dọn xong phòng bị đích tư thế. doc truyện tại . Bọn họ đều biết nói đáng sợ đích địch nhân ở trước mặt. Trong đó có một gan lớn đích kêu lên: "Tiểu tử, có loại đích phải đi ra, không được chính là rùa đen rút đầu." Cả nói vài tiếng, đều không có hồi âm này trong rừng tĩnh được đáng sợ, ngoại trừ ngẫu nhiên có chút tiếng gió ở ngoài, tựa hồ điệu một cây châm đều đã nghe được biết rõ. Đêm vậy hắc, cánh rừng vậy tĩnh, giống tử vong giống nhau đích tĩnh. Chỉ nghe vài tiếng cười lạnh, một thân ảnh do một thân cây trên nhảy xuống, Tiểu Ngưu đứng ở bọn họ trước mặt. Mặc dù vốn là một người một ngựa, trên mặt nhưng không có bối rối. Hân biết không đem này vài người xử lý, phải vùng không xong bọn họ. Vì vậy, hân ngoài dự đoán mọi người đích hiện thân rồi, mà đem Vương phi dấu đi.

Mọi người lúc này mới thấy rõ sở, này đáng sợ đích địch nhân cũng bất quá vốn là một không đủ hai mươi tuổi đích đại hài tử. Tiểu Ngưu hướng bọn họ nhất chiêu tay, nói: "Đến đây đi, lập tức đến đây đi, lập tức đến diêm vương gia nơi đây cù uống rượu tới. Cùng đi, cũng sẽ không cô đơn rồi."

Những người này cũng là luyện võ xuất thân, chưa [chống lại|chịu đựng] hấn đích phép khích tướng đây? Đều cũng đều kì quái kêu, các linh tên vọt đi tới. Bởi vì thời gian gấp gáp, Tiểu Ngưu biết không có thể ham chiến, lỗ vương kia giúp người nhất định cũng muốn tới. Vì vậy, hấn đột nhiên song chưởng một duỗi, lưỡng đạo hồng quang bắn nhanh mà ra, đúng là Lao Sơn phái đích ba vị chân hỏa, hai tay [loạn|bậy] chút sau khi, những người đó đều cũng nằm bình rồi.

Tiểu Ngưu mừng rỡ, thầm nói: "Hay là pháp thuật tốt nhất! Chỉ là ta đích pháp thuật không có luyện đến nhà, nói cách khác, cả lỗ vương những người đó đều cũng kể cả ở bên trong, nơi nào là của ta đối thủ à!" Nhờ hấn vác Vương phi, lại vừa về phía trước chạy tới, đã bắt chấp mấy cái này trên mặt đất tên đích chết sống rồi.

Bởi vì chưa thấy được truy binh đích cái bóng, Tiểu Ngưu trong lòng an tâm một chút, vác Vương phi tạt như lưu tinh mà bay chạy trốn. Hấn tự tin phía sau này tên sẽ không đuổi theo chính mình đích. Tại chạy trốn đích trên đường, hấn đối với chính mình đích biểu hiện phi thường vừa lòng, hấn cũng muốn không đến chính mình tiến bộ được như thế nhanh chóng. Hấn sớm không phải đang của người vô lại Tiểu Ngưu rồi, hai mươi cao thủ Tiểu Ngưu rồi. Chỉ cần sẽ đem pháp thuật luyện hảo, võ lâm trong, ta còn sẽ lại sợ ai đây?

Này một pháo thẳng chạy tới hừng đông mới dừng lại. Bọn họ đi tới một đám cũng không rậm rạp đích trong rừng. Có một cái sông nhỏ mặc lâm mà qua, thật dài, khom khom đích, như là một con rắn. Kia nước sông trong suốt trong như gương, có thể [chiếu|theo] rõ ràng người đích mặt. Bờ sông có thật nhiều đích hòn đá nhỏ. Tiểu Ngưu ngồi ở bờ sông một khối trên tảng đá thờ. Mà Vương phi tại bờ sông rửa tay. Trải qua này một đêm đích chiến đấu bốn ba, Tiểu Ngưu quả thật mệt mỏi. Đáng giá cao hứng chính là người đã bắt được đến đây, chính mình cũng không có bị thương. Cho nên lỗ vương kia giúp tên, khẳng định tìm không thấy nơi này đích. Bởi vì tại

chạy trốn đích trong quá trình, hắn cũng không có [chiếu|theo] trực tiếp đi, trên đường nhiều lần sửa nói, làm cho địch nhân sờ không rõ chính mình đích đường đi. Nói như vậy, cho dù làm cho bọn họ cấp cho đuổi tới, cũng không sợ bọn họ, bởi vì bọn họ đích lực lượng không có cách nào khác từ ngừng tụ, chính mình đối phó tách ra đích một đường nhân mã, nên vốn là không thành vấn đề.

Lúc này, hắn thở dài một cái, ngồi ở trên tảng đá, xem sáng sớm đích đệ nhất lữ ánh mặt trời chiếu sáng lâm sao, sau đó rồi nhất bộ phân nước sông, mà mỹ mạo đích Vương phi ngồi xổm bờ sông rửa tay đây. Hắn chích giặt sạch rửa tay, cũng không có rửa mặt, bởi vì nàng lo lắng này thôn quê đích nước sông không sạch sẽ, đối với làn da bất hảo.

Ánh mặt trời đồng thời đã rơi xuống rồi Vương phi đích trên thân và nàng đích trên lưng, trên hông. Bởi vì nàng vốn là ngồi chồm hổm trứ đích, nàng đích kiều đồn có vẻ thập phần phong long, thập phần mê người. Cho dù cách quần áo, đã làm Tiểu Ngưu đích sắc tâm ngo ngoe [dục|muốn] động. Tuy nói Vương phi đã hơn - ba mươi tuổi rồi, nhưng năm tháng cũng không có tại nàng đích trên mặt cùng trên thân lưu lại dấu vết, hắn chẳng những không thể so tuổi còn trẻ thời điểm kém, hoàn lại càng cụ bị thành thực cùng [đầy đà|tươi tốt] vẻ đẹp đây.

Tiểu Ngưu thu trứ nàng đích bóng lưng, âm thầm mà nuốt nước miếng. Hắn thầm nói: "Nếu không phải Quận chúa đích mẫu thân nói, ta Tiểu Ngưu nói gì cũng muốn [âu yếm|vuốt ve] đích. Chân thật không thể tưởng được à, làm ta đích trưởng bối cũng là như vậy mê người đích. So sánh với dưới, này tiểu cô nương chích tính thanh quả táo, mặc dù đẹp mắt, không nhất định tốt như vậy ăn. Như vậy đích nữ nhân mới là chín đích tây qua cùng đào tử, hương vị thật tốt. Nàng thôi, cùng sư nương có được một so với rồi." Sư nương diễm lệ cùng xinh đẹp, mà Vương phi thì đoan trang mà tao nhã, tuy là hai loại phong tình, nhưng đều là đồng dạng làm Tiểu Ngưu đích thiết bổng nhảy dựng nhảy dựng đích kích động.

Tiểu Ngưu nhìn nàng đích kiều đồn ngăn người, hấn tưởng tượng trứ ở chỗ đích phong cảnh, càng muốn tượng bắt tay vào làm rơi xuống mặt trên có sinh ra đích khoái cảm. Hấn muốn nghĩ: "Vì cái gì này kiều đồn không phải sinh trưởng ở Quận chúa đích trên thân đây, như vậy còn có đích một sờ. Làm một hậu bối, chính mình dù cho sắc, cũng không không biết xấu hổ động thủ tới sờ thân thể của hấn tử à! Tuy nói này một đêm cùng nàng thiếp thân tiếp cận, nhưng...Này vốn là sự tình cấp bách từ quyền, căn bản không kịp tinh tế nhận thức, càng không có chạm nàng đích mẫn cảm bộ vị. Ôi, ta Tiểu Ngưu vì cái gì không đủ sắc lang đích tiêu chuẩn đây? Sắc lang bộ phận lão nộn, ngoại trừ chính mình người nhà không lên ở ngoài, còn lại đích nhưng là một cũng không buông tha à!"

Đang thầm kêu đáng tiếc đây, Vương phi thân thể Trường Số 1, đứng lên. Hấn xoay người, ánh mặt trời rơi xuống nàng đích khuôn mặt trên, kia chưa rửa mặt đích mặt vẫn đang vốn là xinh đẹp đích, cao khiết đích, cũng có chứa một loại kẻ khác không dám xâm phạm đích chính nghĩa mỹ, kia no đủ đích bộ ngực giống xa xa đích ngọn núi giống nhau đẹp mắt.

Tiểu Ngưu không dám nhiều xem, liền đối với nàng cười. Vương phi nhẹ nhàng mà đã đi tới, nói: "Ngụy công tử, người cũng đi tẩy tẩy ba, kia thủy rõ ràng rất."

Tiểu Ngưu đáp ứng một tiếng, nói: "Hảo, hảo, người đã hiết sẽ lại ba. Lăn qua lăn lại rồi một đêm, người cũng mệt mỏi rồi." Nói chuyện, đem chính mình đích áo ngoài cởi, hướng tới thật dài trên tảng đá một phô, lúc này mới tới rửa mặt rồi. Đang hai người sát bên người mà qua khi, Tiểu Ngưu đích ánh mắt hướng tới hấn đích ngực trên một nghiêng, thầm than đến: "Thật lớn a, thật lớn a, đáng tiếc vô phúc được sờ à!"

Tiểu Ngưu âm thầm thán trứ khí, mang theo đối với mỹ nhân thân thể đích phong phú tưởng tượng, tới bờ sông rửa mặt đi.

Tiểu Ngưu tây nghiêm mặt, ngẫu nhiên quay đầu lại cười nhìn thấy Vương phi. Vương phi sườn nằm ở trên tảng đá, hợp trứ đôi mắt đẹp, rất có kiều thung nhàn thích vẻ đẹp. Tiểu Ngưu lập tức nghĩ đến biển đường xuân ngủ đồ còn có khác nghệ thuật phẩm và tâm trạng. Hắn cúi đầu rửa mặt khi, còn không khi mắng thầm: "Kim Lăng vương này lão vương bát đản, thực con mẹ nó diễm phúc sâu. Bằng hắn cái kia [tao|hồng hét] lão nhân, đã xứng cùng Vương phi cùng một chỗ? Tiên hoa cắm ở trên bãi phân trâu rồi...Không, vốn là cắm ở trư phần trên rồi."

Đang lúc Tiểu Ngưu cần tây hết mặt khi, chợt nghe phía sau a mà một tiếng. Tiểu Ngưu cả kinh, vội vàng quay đầu lại, không khỏi một lòng đều cũng nâng lên. Hắn thấy được làm hắn nghiêng rằng nghiêng lợi đích một màn: Chỉ thấy Vương phi đã đứng lên, yết hầu bị người lấy ngón tay nắm bắt. Chỉ cần người nọ một dùng sức, Vương phi sẽ thơm mát tiêu tan ngọc vẫn đích. Lại nhìn cái kia khẩu nàng đích người trên mặt mang theo âm mưu thực hiện được đích cười gian cùng đắc ý. Người này không phải người khác, đúng là cùng Tiểu Ngưu đấu rồi một đêm đích ác côn Vương gia lão vương.

Tiểu Ngưu vài bước nhảy lên rồi đi, còn gọi nói: "Lão vương, buông...Ra nàng."

Lão vương hắc hắc cười, nói: "Tiểu tử tử, ngươi nếu lập tức tự vận nói, ta để lại rồi nàng."

Tiểu Ngưu cường điệu nói: "Người trước hết phóng ra nàng."

Vương phi nhìn Tiểu Ngưu, nói: "Đừng quên ta với người nói qua nói, tất yếu đích thời điểm, chính người chạy ba."

Lão vương cười ha ha, nói: "Vương phi à, ta nghĩ đến người đã đối với nam nhân hết hy vọng rồi đây, không thể tưởng được còn có thể thích này tiểu mao hài tử."

Vương phi mặt đỏ lên, nói: "Lỗ vương, người không cần nói hươu nói vượn."

Lỗ vương cười cười, đối với Tiểu Ngưu nói: "Tiểu tử, không thể tưởng được người tuổi nhỏ như vậy thiếu thật sự có tài, này một đêm đem bốn vương lẫn qua lẫn lại được sáu thần không có chủ. Bất quá nghĩ lại muốn nghĩ, người nhưng thật ra một nhân tài. Nếu đồng ý thay ta dốc sức nói, ta nhất định cho người có hưởng không xong đích vinh hoa phú quý."

Tiểu Ngưu cũng cười rồi, nói: "Người xem ta như là làm cho người ta đang nô tài đích cái loại này người sao?"

Lỗ vương nói: "Nô tài có trời sinh đích, cũng có ngày một luyện ra đích."

Tiểu Ngưu đứng ở cả hăn vài bước đích khoảng cách, nói: "Đáng tiếc ta Tiểu Ngưu đích đầu gối cốt không vậy mềm. Ta muốn luyện nói, cũng chỉ sẽ lại luyện đang chủ tử."

Lỗ vương gật gật đầu, nói: "Hảo oa, thật sự có chí khí. Nói cho ta biết, người tên là gì? Ta không giết vô danh đích tên."

Tiểu Ngưu nháy ánh mắt, mỉm cười nói: "Người có giết ta đích bản lĩnh sao?"

Lỗ vương nói: "Người cho rằng ta không có cái kia bản lĩnh sao?"

Tiểu Ngưu một bữu môi, nói: "Người ngoại trừ một thiếu nữ tử làm người chất, uy hiếp ta ở ngoài, người còn có cái gì bản lĩnh? Nếu nói có nói, đồng ý có thể đúng là ăn uống phiêu đánh cuộc ba."

Lời này làm cho lỗ vương đích mặt trướng thành rồi gia tử da sắc, không khỏi mà tay nắm thật chặt, Vương phi không khỏi nhúu mày. Tiểu Ngưu kêu lên: "Không thể gây thương rồi Vương phi."

Lỗ vương lúc này mới đưa đem cho tay, Vương phi mới tốt chịu một ít. Nàng lại nói: "Ngụy công tử, người đi đi, nơi này chuyện không cần người quan tâm rồi."

Tiểu Ngưu ngẩng đầu nói: "Lỗ vương chính là thủ hạ vốn là thùng cơm, ta đã thử qua rồi. Nhưng lỗ vương có phải là thùng cơm, ta còn không biết đây? Ta rất muốn biết đáp án."

Lỗ vương hừ nói: "Tiểu tử, người muốn thế nào?"

Tiểu Ngưu mặt nghiêm, chỉ vào lỗ vương đích cái mũi, nói: "Người nếu một nam nhân nói, buông...Ra Vương phi, chúng ta lấy nam nhân đích phương thức giải quyết."

Lỗ vương hỏi: "Cái gì phương thức?"

Tiểu Ngưu hồi đáp: "Một chọi một quyết đấu." Hắn một chữ một chữ mà nói rồi, hai hàng lông mày giơ lên.

Lỗ vương đích vẻ mặt lóe ra không chừng, khi thì thoải mái đích, khi thì ưu sầu đích, khi thì lại là giáo hoạt đích, cuối cùng hắn đột nhiên vừa cười rồi, nói: "Tiểu tử, người lấy ta coi thành đứa ngốc sao? Ta như thế nào sẽ lại trên của người đang đây? Người muốn nghĩ gạt ta phóng ra Vương phi, người lại mang theo Vương phi chạy trốn. Ta không phải ba tuổi đích hài tử, sẽ không trứ rồi của người nói. Đã Vương phi tại tay của ta trong, người lại là vậy xem trọng nàng, ta vì sao bất lợi dùng nàng làm chút văn vẻ đây? Như vậy vừa nắm chắc thắng lợi nắm, lại vừa không uống khí lực." Nói người này, ha ha ha đích nở nụ cười.

Tiểu Ngưu khinh thường mà hừ một tiếng, nói: "Nếu là như thế này nói, người sẽ không nhất định đang cái gì Vương gia rồi, người hay là tới đến hương thôn này trừ còn sống loại điền hầy đi đi. Giống người nói đích loại sự tình này chỉ có tiểu nhân cùng súc sinh tài cán đích đi ra, ta thật sự không tin người có khả năng cho ra đến."

Lỗ vương cười lạnh, anh tuấn đích trên mặt có vẻ rất âm hiểm, hần nói: "Bốn vương cái gì thiếu đức sự tình đều cũng trải qua, nhưng chưa bao giờ khô làm cho chính mình phong độ bị hao tổn chuyện. Người không phải là muốn theo ta một mình đấu, có thể. Ta đáp ứng người. Bất quá thôi, được chờ ta chính là thủ hạ đến mới được. Ta đem Vương phi giao cho bọn họ, chúng ta lại đến quyết đấu, bảo người thua đích tâm phục khẩu phục."

Tiểu Ngưu nghe được trên thân lạnh cả người, thầm nói: "Nếu như vậy nói, cho dù ta đã bại rồi lỗ vương cũng không có nhiều cớ nào ý nghĩa rồi." Vì vậy Tiểu Ngưu nhanh chóng nói: "Lỗ vương, người làm như vậy sẽ không giống nam nhân rồi. Nếu người có bản lĩnh thật sự nói, người đã bại rồi ta, Vương phi đúng là của người rồi. Người đem Vương phi phóng ra, chẳng lẽ tại thâm sơn rừng già trong, nàng còn dám chạy loạn không thành? Người làm như vậy, nhất định là bởi vì đánh không lại ta, muốn dùng Vương phi bức bách ta. Như vậy nói, chúng ta sẽ không nhất định đánh đã."

Lỗ vương từ trước đến nay tâm cao khí ngạo, nghe xong nói thế, tức giận đến oa oa kêu to, quát: "Tiểu tử, người không cần [loạn|bậy] thúi lắm, ta lỗ vương muốn thu thập người hay là có năm chắc đích. Đừng xem người không báo họ tên, bốn vương từ của người võ công chiêu số trên, đã sớm đã nhìn ra, người đúng là Lao Sơn phái đích đệ tử. Mặc dù của người võ công không sai, nhưng còn không có học được nhà đây."

Tiểu Ngưu thầm nói: "Người kia ngã có chút ánh mắt, xem ra hôm nay phải được giải quyết hần, nói cách khác, sau này hần sẽ tìm chúng ta Lao Sơn phái đích phiền toái. Chỉ là này lỗ vương đích bản lĩnh rất cuộc thế nào, vẫn chưa biết được, phỏng chừng cũng tốt không đến chỗ nào tới, hần một đại sắc lang, có thể có nhiều cớ nào đích bản lĩnh đây? Từ tối hôm qua hần đích khinh công xem, mặc dù không sai, cũng không phải cái gì nhất lưu cao thủ. Chỉ cần hần có thể phóng ra Vương phi, công bình quyết đấu nói, ta đích phần thắng hay là khá lớn đích."

Tiểu Ngưu cười nói: "Vương gia rốt cuộc không phải phạm phu tục tử, rốt cuộc nhìn ra đến ta đích võ công chiêu số rồi. Vậy người còn dám không dám theo ta so với đây?"

Lỗ vương một duỗi cổ, lớn tiếng nói: "Có cái gì không dám đích. Hảo, ta để lại rồi Vương phi với người so với." Dứt lời, một buông tay, Vương phi bèn chiếm được tự do. Vương phi lui vài bước, sờ sờ cổ, kia tay khấu chỗ đã có hồng ấn. Lỗ vương thu trứ Vương phi nói: "Vương phi, chờ ta giải quyết rồi cái kia Xú tiểu tử, ta phải mang người trở về qua hảo cuộc sống. Ta đích tài sản đủ chúng ta hoa vài cuộc đời rồi, vận khí tốt nói, ta còn có thể cho người đang hoàng hậu đây."

Tiểu Ngưu thầm nói: "Người này, thực sẽ lại nằm mơ à! Người lớn lên sao cao quý chính là kiêu đồn rồi sao?"

Vương phi hừ nói: "Đây đều là chính người nói đích, ta cũng không có nói, cũng không có đáp ứng người cái gì."

Lỗ vương tham lam người thu trứ Vương phi, nói: "Vương phi, người cũng không nên chạy loạn à, này trong rừng có lão hổ, cũng có hắc hùng, chạy loạn nói, ta nhưng bảo không được người." Nói chuyện, hướng Tiểu Ngưu đi đến.

Tiểu Ngưu một chọn ngón tay cái, nói: "Người làm như vậy, mới giống một nam nhân, mới xứng khi ta đích đối thủ."

Lỗ vương đắc ý cười cười, đứng ở Tiểu Ngưu đích đến mặt. Nói: "Này có thể là người cuối cùng đích nói chuyện cơ hội rồi."

Tiểu Ngưu hỏi: "Người có nắm chắc thắng ta sao?"

Lỗ vương cường điệu nói: "Không phải thắng người. Mà là giết người." Nói chuyện, lỗ vương song chưởng mở rộng trứ, hai cánh tay đột nhiên thô

rồi gấp đôi. Nói làm cho Tiểu Ngưu mở rộng ra nhãn giới, thầm nói: "Đây là cái gì công phu? Chẳng lẽ là đao thương không vào sao?"

Tiểu Ngưu nhìn chăm chăm lỗ vương đích mặt, nói: "Lộc tử thù thù, cũng còn chưa biết."

Lỗ vương cuồng tiếu nói: "Tiểu tử. Chờ chịu chết đi." Dứt lời, lỗ vương một bước xa xông lên, [kén|chọn|xoay] khởi thiết quyền bàn đích tảng đá đập bể đi tới. Kia uy mãnh đích khí thế, cả trên mặt đất đích cây cỏ diệp đều cũng bay đứng lên.

Tiểu Ngưu có lòng thử xem hãn đích phân lượng, đã huy quyền đón nhận. Phan mà một tiếng, hai quyền chạm nhau, Tiểu Ngưu về phía sau lui lại mấy bước, chỉ cảm thấy trên tay sinh đau. Hãn thầm nói: "Này lỗ vương không đồng nhất bàn, lúc trước ngã thật sự là đánh giá thấp rồi hãn."

Lỗ công vương ngửa mặt lên trời cười to, nói: "Tiểu tử. Người có biết lợi hại rồi ba? [người cho là|rằng] bốn vương vốn là tú hoa gối đầu sao? Quá coi thường bốn vương rồi ba." Nói chuyện, bước trứ đi nhanh, lại vừa đi tới rồi.

Lúc này Tiểu Ngưu học thông minh rồi, cũng không đón danh tiếng mà lên, mà là cạnh trốn cạnh đánh, chuyên chọn đối phương đích mềm chỗ đánh. Đối phương đã dài cho ngạnh công, tất nhiên đoản ềm công. Bởi vậy, Tiểu Ngưu phải lấy linh hoạt thân pháp đối phó hãn. Chiêu này quả nhiên hữu hiệu, lỗ vương đích đại quyền mặc dù liên tiếp xuất kích, uy lực tuy lớn. Thủy chung không thể đụng vào đến Tiểu Ngưu đích quần áo.

Lỗ vương giận dữ, đột nhiên trạm định, mở ra miệng, một đại hỏa cầu hướng Tiểu Ngưu phóng tới. Tiểu Ngưu kinh hãi, không thể tưởng được người này còn có thể pháp thuật đây. Hãn vội vàng hai tay giống nhau, hai cổ hồng quang bắn ra, giữa đường đón nhận hỏa cầu, đem hỏa cầu đánh diệt

[sau khi|phía sau], hơn quang tiếp tục hướng lỗ vương vọt tới, bắn về phía hắc đích mặt.

Lỗ vương kêu lên: "Tới hảo. Tới hảo." Hai tay một duỗi, lưỡng đạo bạch quang đem hơn quang cấp cho đánh diệt.

Như vậy mấy đối mặt, song phương đều cũng biết rõ thực lực của đối phương rồi. Lỗ vương biết gặp được kinh địch rồi. Không phải trăm tám một trăm hiệp có thể giải quyết địch; mà Tiểu Ngưu cũng biết rồi, người này cũng không phải sống an nhàn sung sướng, không học vẫn không nghề nghiệp đích bao cở, hẳn là có bản lãnh thật sự đích. Bởi vậy có thể thấy được, hẳn bình thường đích biểu hiện không hề ít đều là một nhọc.

Có trước cạnh đích đánh giá, hai người đều cũng bỏ thêm một hai phân cẩn thận. Lúc này song phương đấu khởi pháp thuật đến. Lỗ vương người này cũng không hàm hồ, kia tay hướng mặt đất nhất chiêu, kia mặt đất đích nhánh cây cùng với hòn đá bèn nghe lời mà giống cấp bách vũ giống nhau bắn về phía Tiểu Ngưu. Tiểu Ngưu hai tay vũ động, dùng tam muội chân hỏa đem tiêu diệt sau khi, đem hai tay nhắm ngay sông nhỏ, trong lòng tiếng kêu đến đến đến, kia nước sông bèn như là nô tài giống nhau, trái lại nhảy đi ra, đại lưỡng đại lưỡng về phía lỗ vương bát tới.

Lỗ vương nhìn thấy mà giật mình, đã vũ động hai tay, cấp bách niệm khẩu quyết. Làm cho nước sông sửa hướng. Song phương đều cũng toàn lực ứng phó, chỉ huy trừ nước sông vì chính mình phục vụ. Kia đại lượng đích nước sông tựa như rồi cứ bình thường, trong chốc lát hướng Tiểu Ngưu đánh tới, trong chốc lát lại vừa hướng lỗ vương đánh tới, song phương đều cũng đem ánh mắt mở cùng ngưu mắt giống nhau, đều sợ bỏ lỡ tốt nhất cơ hội tốt.

Một bên đích Vương phi, cũng là hải hùng khiếp vía đích, sợ Tiểu Ngưu thất bại. Một khi Tiểu Ngưu thất bại nói, kia Vương phi chỉ có một cái đường đi rồi. Thì phải là tự sát. Thà rằng tự sát, cũng không cần rơi vào sài

lang tay. Nàng cũng muốn không đến lỗ vương đích công phu như vậy chúc hại. Xem ra trước kia tất cả mọi người xem đi mắt rồi một hồi đại chiến, nước sông kích động. Thiên địa biến sắc. Tại Tiểu Ngưu đích kinh nghiệm trong, hoàn lại chưa bao giờ gặp được qua như thế khó chơi đích tên.

Hai người đánh một không thể tách rời, thắng đánh giá rồi nửa canh giờ, cũng khó phân thắng bại. Lỗ vương bình thường không cùng nhân giao thủ, bởi vậy biết hãn võ công đày đích người không nhiều lắm; mà Tiểu Ngưu gặp được đích đối thủ có thể nói không ít, rất nhiều người đều có thể đối với Tiểu Ngưu tạo thành uy hiếp. Nhưng là hôm nay sự tình khó làm, bởi vì lỗ vương tại cùng Tiểu Ngưu quyết cánh cửa đích thời điểm, căn bản không để cho Tiểu Ngưu lo lắng nhiều cái gì, chỉ cần người vừa đi thần, người phải có thể bị phong phương đánh bại, cho nên hai người cũng không dám đại ý, đều cũng dùng thực lực của chính mình đánh biện trứ. Bọn họ biết hôm nay chỉ sợ vốn là không thể vậy dễ dàng mà phân ra cao thấp đến.

Trải qua này phiên đánh giá, Tiểu Ngưu biết chính mình cùng đối phương thực lực tương đối, nếu muốn nghĩ thắng được nói. Không cần chút biện pháp vốn là không thành đích. Chỉ là song phương tại đấu pháp thuật đích thời điểm, căn bản không có thời gian ý nghĩ tử, cũng không có gần người đích cơ hội, không có đánh lén đích có thể. Hãn đau khổ mà chống đỡ trứ, nhưng lại đem bên cạnh đích Vương phi gấp đến độ phát hoảng. Nàng mặc dù không hiểu võ công, cũng biết lần này hai người vốn là sinh tử cuộc chiến, nếu Tiểu Ngưu vì nàng mà nỗ lực sinh mệnh nói, nàng này cả đời cũng không hiểu ý an đích. Nàng âm thầm vì Tiểu Ngưu cầu nguyện trứ, nguyện ông trời mở mắt, phù hộ người tốt bình an, hóa hiểm vi di, xử lý lỗ vương.

Cuối cùng song phương đến một được ăn cả ngã về không, đều cũng mạnh bay đứng lên, giống hai đại điều hướng đối phương đánh tới. Theo kia gào thét đích thanh âm, khiến cho phong vân biến sắc. Hai người tại không trung gặp nhau, đều tự phát công, hướng đối phương đánh tới. Chỉ

nghe long trời lở đất bàn địch một thanh âm vang lên, hai người đều tự giống đoạn tuyến đích con điều giống nhau rơi xuống rồi. Phác 唳 một tiếng đều cũng ngã trên mặt đất, rơi rất thật, hôn mê bất tỉnh.

Vương phi hét lớn: "Ngụy công tử, người thế nào? Người không cần làm ta sợ à! Người ngàn vạn lần không cần có việc. Nếu người có việc nói, ta như thế nào không làm...Thất vọng Vân Phương đây?" Nói chuyện, Vương phi chạy tới, đụng đến Tiểu Ngưu đích trên thân, đại cả kêu gọi trứ.

Tiểu Ngưu mặc dù hôn mê rồi, nhưng hăn cảm giác chính mình giống tại trong mộng bình thường. Hăn [mộng|mơ thấy] chính mình chạy tại đám mây trong, phía trước vốn là Nguyệt Ảnh đích cái bóng. Chính mình phát lực đuổi theo, nhưng lại như thế nào đều cũng đuổi không kịp nàng. Khi hăn lạc hậu một đoạn đường sau khi, Nguyệt Ảnh bèn dừng lại, quay về con người mắt cười, đùa hăn nói: "Đến đuổi ta à, đuổi theo rồi ta phải cho người đang phu nhân."

Tiểu Ngưu sau khi nghe xong, bèn tỉnh lại tinh thần, hét lớn: "Đừng có đắc ý, ta nhất định sẽ lại đuổi theo của người, người nhất định sẽ lại trở thành phu nhân của ta." Dứt lời, lại vừa toàn lực đuổi theo. Đây một phen thật sự quả nhiên không có uổng phí, khi hăn cách Nguyệt Ảnh càng ngày càng gần khi, trên đường lại đột nhiên lòi ra tới một người, đúng là bình sinh ghét nhất bị đích Mạnh Tử Hùng. Tên kia cầm trong tay ma đao, hướng chính mình không lưu tình chút nào mà bổ tới, hoàn lại rút gào nói: "Ngụy Tiểu Ngưu, đi tìm chết ba." Kia lạnh như băng đích đao phong đã bổ về phía Tiểu Ngưu đích đầu, Tiểu Ngưu một sợ hãi, một cước đạp rồi một khoảng không, bèn từ đám mây trên rút đi xuống.

Chờ hăn ý thức hơi chút thanh tỉnh một chút khi, bèn nghe được một thanh âm thê sở mà kêu lên: "Ngụy công tử, không cần chết à, người không cần chết à!" Tiểu Ngưu cả ánh mắt đều không có mở đây, chỉ cảm thấy trên cạnh có gió mát đánh úp lại. Trợn mắt nhìn lên, quả nhiên có sáng trong đích đao phong hướng chính mình bổ tới, còn muốn né tránh đã không còn

kịp rồi. Trong lúc chỉ mảnh treo chuông chi tế, Tiểu Ngưu bèn đem pháp lực tập trung tại ngoài miệng, mở ra miệng ỏi ra một ngum, vì vậy một cổ kính phượng bắn đi ra ngoài, ba mà một tiếng, chẳng những bả đao bắn được về phía sau giường lên, cả [trì|cầm] đao mọi người bị cổ lực lượng này hiên ngã.

Tiểu Ngưu phải xu thế nhảy siêu đến, phát hiện chính mình còn đang trong rừng, sông nhỏ cạnh, mà Vương phi lại lạc đến mấy nam nhân đích trong tay. Vừa thấy kia cách ăn mặc đã biết là lỗ vương đích người. Vương phi gặp Tiểu Ngưu tỉnh lại cũng tránh được một kiếp, đã kêu nói: "Ngụy công tử, người không chết à! Thật tốt quá, người chạy mau, bọn họ muốn giết người."

Vương phi bị dây thừng [khốn|trói|buộc] trứ, bên cạnh một người nam nhân nụ cười - dâm đang nói: "Chúng ta chẳng những đùa giỡn giết chết tiểu tử này, còn muốn giết người vì Vương gia báo thù đây, bất quá vốn là tiền dâm hậu sát."

Tiểu Ngưu vừa nghe, hướng bên cạnh vừa thấy, kinh ngạc, chỉ thấy kia trên mặt đất nằm lỗ vương. Vừa rồi hắn cùng chính mình lập tức từ giữa không trung đến rơi xuống, chính mình bất tỉnh rồi, nói vậy đối phương cũng tốt không đến chạy đi đâu, nhưng là bây giờ hắn chẳng những nằm ở nơi đây, hoàn lại thần tình vết máu, vẫn không nhúc nhích đích. Lại nhìn Vương phi, trên mặt cũng có vết máu, chẳng lẽ là Vương phi giết lỗ vương sao? Không có khả năng ba? Nàng nhưng là một nhu nhược đích nữ nhân à!

Tiểu Ngưu cảm giác thể lực giống như khôi phục một ít rồi, liền đối với kia mấy địch nhân nói: "Buông...Ra nàng, có chuyện hảo thương lượng."

Kia cầm đầu đích người gầy hừ nói: "Thương lượng cái rắm! Chúng ta Vương gia đều bị nữ nhân này giết, chúng ta đương nhiên nên vì Vương gia báo thù."

Tiểu Ngưu chất vấn nói: "Các người như thế nào biết Vương gia là bị Vương phi giết đây?"

Người gầy cằn rắng nói: "Chúng ta từ bên kia đi tới khi tiểu, phải bắt gặp Vương phi nàng cầm một khối tảng đá đang ở đập bể Vương gia đích đầu, chờ chúng ta đi lên ngăn lại khi, Vương gia đã không tức giận."

Tiểu Ngưu nghe nói lỗ vương đã chết, trong lòng một an, thầm nói: "Bị chết hảo, bị chết hảo, nếu hãn bất tử nói, hôm nay chết đích có thể đúng là ta rồi." Tiểu Ngưu càng làm ánh mắt nhắm ngay Vương phi, hỏi: "Thật là người giết lỗ vương sao?"

Vương phi gật đầu, nói: "Không sai, là ta giết hãn. Ta hô người nửa ngày, người đều không có có động tĩnh, ta phải nghĩ đến người đã chết, một mạch dưới. Tìm rồi tảng đá đập bể đầu của hãn. Đập bể đã chết tốt nhất, vì dân trừ hại rồi."

Gầy quắt: "Thối đàn bà, câm miệng, chờ chúng ta thu thập rồi này Xú tiểu tử, lại thu thập người."

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, nói: "Vài vị huynh đệ, đã lỗ vương đã đã chết, các người hoàn lại vì hãn bán cái gì mệnh à? Các người cho dù là kiên quyết rồi ta cùng Vương phi, có năng lực thế nào? Hãn có thể sống lại sao?"

Người gầy vẻ mặt đích trung gồ, nói: "Lỗ Vương gia khi còn sống đợi chúng ta không tệ, chúng ta không thể không có lương tâm, chúng ta đương nhiên được vì hãn báo thù rồi, nói cách khác, chúng ta coi như người sao?"

Tiểu Ngưu lại là cười lạnh, nói: "Lỗ vương khi còn sống làm ác đa đoan, đó là chết có thừa cô, các người vì hãn báo thù, chẳng phải là không rõ sự tình để ý, trợ Trụ vi ngược? Truyền ra tới sẽ lại kêu trời hạ nhân nhạo báng đích. Hơn nữa, coi là các người muốn vì hãn báo thù, các người có thể báo được sao? Vương phi tại trong tay các người, các người có thể giết nàng, nhưng các người giết được ta sao? Các người Vương gia mới cùng ta một

mình đấu, đều bị ta đánh ngã, các người chẳng lẽ so với hãn địch bản lĩnh còn lớn hơn sao? Nếu các người nghĩ thấy [đi|được] nói. Phải cùng lên đi, ta hôm nay đã giết không ít người rồi, cũng không để ý lại phóng ra ngã mấy, người đã các không muốn sống, ta đã phát phát thiện tâm, đã sắp các người lập tức đuổi rồi." Dứt lời, làm một ai đến cũng không - cự tuyệt đích thủ thế.

Mấy người kia sau khi nghe xong, đều cũng ngơ ngác nhìn nhau, lấy không chừng thổ ý. Bọn họ trải qua này một đêm cùng Tiểu Ngưu đích tác chiến, rõ ràng Tiểu Ngưu đích năng lực. Tiểu Ngưu mang theo một người chạy trốn, chính mình người nhiều như vậy cũng không có thể đem hãn làm sao bây giờ, cả Vương gia đều cũng thất bại rồi, bọn họ này vài người được không?

Tiểu Ngưu trong lòng thẳng thắn [loạn|bậy] nhảy, lấy trước mắt tình thế đến xem, chính mình chạy trốn không thành vấn đề, nhưng cần từ trong tay đối phương cứu ra Vương phi khó khăn nhưng lớn. Tự mình trải qua một đêm đích lăn qua lăn lại, hơn nữa cùng lỗ vương đích quyết đấu, thể lực dùng một hơn phân nửa, hoàn lại còn lại đích lực lượng có thể đem bọn họ đều cũng xử lý sao? Hãn không có nắm chắc.

Tiểu Ngưu thấy bọn họ ở vào do dự trong, vì xúc thành bọn họ đích chính xác lựa chọn, quyết định cho bọn hãn một xuống ngựa uy [nhìn|xem]. Tiểu Ngưu chỉ vào cách đó không xa đích một gốc cây bát khẩu thô đích thụ, nói: "Các người xem này cây đủ dày ba?"

Những người đó không rõ cho nên, nhưng đều cũng gật gật đầu. Tiểu Ngưu nói: "Các người xem tốt rồi." Nói chuyện, Tiểu Ngưu vận pháp lực nơi tay, quay về phía kia đại thụ mạnh càng lực, một đạo hồng quang bèn mãnh bắn xuyên qua. Tất cả mọi người nhìn chăm chú nhìn lại, chỉ thấy kia hồng quang bắn xuyên qua sau khi, tại trên cây từ trên khi đến tìm vậy một chút, sau đó hết thấy đều cũng bất động rồi, giống như cái độ đều không có phát sinh.

Mấy người kia mắt to trừng đôi mắt nhỏ đích nhìn thấy, nhìn trong chốc lát, không có gì biến hóa, những người đó đều cũng cười ha ha, chỉ là tiếng cười đáp một nửa, rồi đột nhiên đình chỉ, chỉ thấy êm đẹp đích đại thụ, đột nhiên lá rụng bay tán loạn, trong nháy mắt phải trụi lủi đích rồi. Cái này cũng chưa tính, tiếp theo kia thụ từ trên xuống, tự [trung gian| giữa] vỡ ra, càng nứt ra càng lớn, như là mở ra đích tiền tử, mở đến trình độ nhất định khi, hai bộ phận bèn tản ra rơi xuống đất, cả căn bộ đều cũng gãy rồi.

Này hết thấy thấy vài người trợn mắt há hốc mồm, thật lâu nói không ra lời. Tiểu Ngưu nhẹ nhàng vỗ tay một cái, rất tiêu sái mà cười nói: "Chút tài mọn mà thôi, ta kia sở trường đích tuyệt sống đều không có sử xuất đến đây. Bất quá sử xuất tới thời điểm, phải ra nhân mạng rồi."

Mấy người kia cho nhau nhìn rồi nhìn, đều cũng cho nhau gật gật đầu. Cái kia người gây hương Tiểu Ngưu liền ôm quyền, nói: "Tiểu hiệp, chúng ta thừa nhận chúng ta không phải của người phong tay, chúng ta phục rồi. Vương phi chúng ta phóng ra, từ nay về sau, chúng ta các đi các đích đường."

Tiểu Ngưu cười, nói: "Thật sự không thể so rồi sao?"

Mấy người kia đều cũng cười khúc khích trứ nói: "Không thể so rồi, không thể so rồi, không tất yếu so với rồi." Bọn họ trong lòng đều cũng hiểu được, đúng là động thủ, cũng đều là bạch vôi vàng.

Nghe xong lời này, Tiểu Ngưu trong lòng an tâm một chút. Hẳn sợ nhất này vài người cùng hăn liều mạng rồi, nếu thật sự đánh đứng lên, kết quả bất hảo duệ. Xem ra chính mình chiêu này giết gà dọa khỉ đích xiếc có tác dụng rồi, không thể tưởng được hôm nay việc này có thể dùng phương thức này giải quyết.

Trong đó một người cỡi Vương phi đích dây thừng, Vương phi bèn chạy tới, chạy đến Tiểu Ngưu đích bên người. Tiểu Ngưu hương nàng cười cười.

Vương phi cũng không có nói chuyện, phải đứng ở Tiểu Ngưu đích thân vào.

Mấy người kia đối với Tiểu Ngưu cũng chấp tay, bèn hướng cánh rừng ngoài đi đến. Người gầy đi ở cuối cùng, quay đầu lại hỏi: "Xin hỏi tiểu hiệp tôn tính đại danh?"

Tiểu Ngưu hồi đáp: "Lao Sơn Ngự Tiểu Ngưu, đại danh của người vốn là?"

Người gầy nghe xong biến sắc, luôn miệng nói: "Thất kính, thất kính à." Nói chuyện, bước nhanh mà đi, cả một tên đã không có dũng khí báo.

Tiểu Ngưu chờ hắt cánh cửa đích cái bóng không thấy rồi, bèn cười ha ha. Này cười cười không ngừng được khom dưới thắt lưng thẳng ho khan, mà [cổ họng|hầu|yết hầu|họng] nóng lên, nhin không được khụ ra một búng máu đến. Vương phi thấy, hoa dung thất sắc, vỗ Tiểu Ngưu đích phía sau lưng, nói: "Ngự công tử. Người cũng không nên có việc à. Người nếu có việc nói, ta nhưng sống không nổi nữa."

Tiểu Ngưu xoa xoa miệng, phong nàng cười, nói: "Không có chuyện đích, không có chuyện đích, ta sẽ dài mệnh trăm tuổi đích. Ôi. Ta đi tẩy một chút." Nói chuyện. Hướng bờ sông đi đến. Tại trái qua lỗ vương thi thể khi, nghĩ nghĩ, một tay linh lên. Linh đến bờ sông sau khi. Một dùng sức nhân, thi thể rơi vào trong sông, theo kia Nước chảy chảy đi rồi.

Vương phi đi đến bờ sông, nói: "Người này đã chết, chích xứng này lang. Ném tới trong sông, ngã chuẩn bị ô uế nước sông."

Tiểu Ngưu một bên tẩy nghiêm mặt, vừa nói nói: "Không đem thi thể xử lý rồi, ta xem trứ không thoải mái. Nước sông vốn là thường chảy đích, vốn là sống thủy, sẽ không bẩn đích."

Vương phi nhìn Tiểu Ngưu đích mắt, mỉm cười nói: "Người nói được với." Nói chuyện, nhìn kia khom khom đích sông nhỏ xuất thần. Cũng không biết trong lòng nghĩ đến cái gì. Có lẽ nàng nhớ tới rồi người của chính mình sinh, có lẽ nàng cái gì đều không có muốn nghĩ.

MA ĐAO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 122: Đánh Hùng Thú Sự Tình

Sau khi rửa mặt, Vương phi hỏi: "Ngụy công tử, chúng ta bước tiếp theo làm sao bây giờ?"

Tiểu Ngưu nhìn ngày, hồi đáp: "Chúng ta trước mắt trọng yếu nhất chính là rời đi này địa phương, cách được càng xa càng tốt. Tại lỗ vương đích địa bàn trên đời, chỉ cảm thấy là ở đao the thế trên đi, Vương phi, người thấy thế nào?"

Vương phi nói: "Ta là một hạc không có gì chủ ý đích người, ta đương nhiên vốn là nghe lời người rồi."

Tiểu Ngưu cười, nói: "Hảo. Ta phải thích không chủ ý đích nữ nhân." Nhìn nàng lịch kinh đau khổ đích xinh đẹp khuôn mặt, Tiểu Ngưu trong lòng có chút vui mừng, cũng có chút trầm trọng. Vừa rồi nhiều nguy hiểm a, những người đó nếu thật sự con chó cấp khiêu tường, tốt như vậy đích nữ nhân phải xong rồi.

Tiểu Ngưu nói: "Vương phi. Người đã tẩy một chút ba, người trên thân cùng trên mặt đều có vết máu."

Vương phi nghe xong mặt đỏ lên, nói: "Mặt có thể tắm, này quần áo bất hảo tẩy à." Nói chuyện, nàng tránh đi Tiểu Ngưu đích ánh mắt. Nàng nghĩ đến giặt quần áo phải cởi quần áo. Tại một người nam nhân trước mặt cởi quần áo, nàng nhưng là làm không được đích, bình thường cho dù cùng Kim Lăng Vương gia can sự, cũng nhiều là ở trong bóng tối tiến hành đích. Mặc dù Tiểu Ngưu vốn là nàng đích tuần bối, nhưng dù sao cũng là một

chân chính đích nam nhân, cần nàng cởi áo tháo - thắt lưng, kia thật sự rất khó khăn rồi.

Tiểu Ngưu thở hổn hển mấy khí tức, nói: "Người tây của người ba, ta tùy tiện đi dạo tới, [nhìn|xem] nên từ chưa con đường đi."

Vương phi hiểu được hẩn đích dụng ý, bèn nói: "Không cần đi xa à, nghe nói nơi này đích dã thú không ít."

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Người yên tâm tốt lắm, ta không hợp cách quá xa đích, ta sẽ bảo trì một thỏa đáng đích khoảng cách đích." Nói xong đối với Vương phi cười, xoay người bước đi. Mới vừa đi rồi vài bước, phải cảm thấy mềm cả người, lưng lay muốn ngã, [cổ họng|hầu|yết hầu|họng] phát thục, lại muốn học máu.

Vương phi thấy rõ sở, tốc cả chạy tới tương đỡ, ân cần mà nói: "Sao long dạng? Người sao độ dạng?"

Tiểu Ngưu đem kia khẩu huyết áp đi xuống, nói: "Không có việc gì, không có việc gì đích, ôi, này giúp đỡ ranh con, đem ta mệt được học máu rồi." Tưởng tượng đến này một đêm tới nay đích nguy kinh lịch, hãi hùng khiếp vía đích. Từ lúc chào đời tới nay, còn không có một lần đối phó qua nhiều như vậy đích cường địch. Nếu phía sau này mấy tên không tin tà, thật muốn cùng Tiểu Ngưu quay về phía khô, Tiểu Ngưu đã có thể bi thảm rồi, vừa rồi hẩn là mạnh mẽ đánh tinh thần thi triển pháp lực đích, bắt đầu suy yếu đích thân thể tự nhiên thừa nhận không được. Đang những người đó tại trước mắt khi. Hẩn còn có thể mạnh mẽ tự chống đỡ, nhưng là những người đó vừa đi, hẩn đích tinh thần phải [suy sụp|sụp đổ] rồi. Bởi vậy, phải ói ra huyết.

Vương phi giúp đỡ Tiểu Ngưu ngồi ở trên tảng đá, lập tức xem ánh mặt trời dưới đích rừng cây, sông nhỏ. Thụ vậy lục, sông nhỏ vậy rõ ràng, bầu trời vậy lam, thực cùng đồ sách bình thường. Ở chỗ này cuộc sống, coi như

là nửa thần tiên rồi ba. Huống chi cùng một vị mê người đích mỹ nữ cùng một chỗ đây.

Tiểu Ngưu thu thu Vương phi, thấy nàng vẻ mặt đích lo lắng, bèn an ủi nói: "Người không cần lo lắng, ta là chúc miêu đích, có chín cái mạng đây, không dễ dàng chết đích."

Vương phi lộ vẻ sầu thảm cười, nói: "Người bị thương như vậy nghiêm trọng, còn nói đẹp để nói."

Tiểu Ngưu tinh tế cảm giác một chút thân thể của chính mình, bị thương cũng không nhẹ. Bèn nói: "Người đi tẩy một chút ba, ta muốn luyện trong chốc lát công, như vậy thương hảo được mau chút ít."

Vương phi hỏi: "Người thật sự được không?"

Tiểu Ngưu gật gật đầu nói: "[đi|được] đích, người cứ yên tâm đi."

Vương phi thử thăm dò buồng...Ra tương đỡ đích tay, Tiểu Ngưu quả nhiên không có ngã, trong lòng an tâm một chút. Tiếp theo, Tiểu Ngưu ngồi xếp bằng ngồi ở trên tảng đá, khép lại hai mắt, một bộ lão tăng nhập định đích bộ dáng. Vương phi nhìn trong chốc lát, nghĩ thấy hoàn hảo, bèn không nghĩ quấy rầy hấn, chính mình tới bờ sông rửa mặt đi.

Lúc này Vương phi không có ngại thủy bồn, lại là rửa tay, lại là rửa mặt đích. Tới nói một tình trạng, cái gì đều muốn phải rồi. Nàng tẩy vài cái, trở về đầu [nhìn|xem] Tiểu Ngưu. Từ này góc độ xem, Tiểu Ngưu vốn là nghiêng người quay về phía chính mình đích, chỉ thấy hấn hai tay trọng điệp, thỉnh thoảng lại biến đổi tay đích hình cùng tư thế, xem ra chữa thương đích hiệu quả không sai, hơn nữa kia đỉnh đầu đã bốc lên rồi một lũ lũ? Đích nhiệt khí, phảng phất xuy khói bình thường.

Vương phi tẩy hết tay mặt, chỉ cảm thấy thần thanh khí sảng, tựa hồ tiêu trừ thiệt nhiều đích mệt nhọc. Lại quay về phía nước sông một [chiếu|theo],

gặp chính mình bạch tịnh, tế nộn, xinh đẹp, phi thường chịu xem. Vương phi rất vừa lòng, thầm nói: "Nữ vi duyệt mình người sắc mặt. Ta này xinh đẹp nên cho ai xem? Đương nhiên không phải cấp cho Kim Lăng vương nhìn, cái kia lão hỗn đản, sớm muộn được chết ở nữ nhân đích cái bụng trên. Ta đích xinh đẹp nên cho ta trong lòng anh hùng xem." Nghĩ như vậy trứ, nàng nhìn lại Tiểu Ngưu, hoàn lại ngồi ở trên tảng đá, còn đang luyện công đây.

Nàng thầm nói: "Hắn thật sự là một dũng cảm mà hữu tình đích nam nhân, Quận chúa tuyển hắn cũng không có chọn sai, hắn có thể làm một một nữ nhân liễu mình. Giống tối hôm qua, tại nguy hiểm nhất đích thời điểm, hắn bắt đầu có thể một người chạy trốn đích, nhưng là hắn không có, thể nào cũng phải mang theo ta đi, liên lụy được hắn đều cũng thiếu chút nữa đã đánh mất mệnh. Đây thật sự là một đáng yêu đích tiểu nam nhân. Đáng tiếc ta đã già. Lại là có phu chi phụ, bằng không đích quát, ta nhất định sẽ lại yêu trên hắn đích. doc truyện tại . Ôi, gặp lại được không phải thời điểm à!" Nàng nghĩ lại tới này một đêm bọn họ thân thể tương [thiếp|dán], khí tức tương nghe thấy, một tròn tâm hồn thiếu nữ phập phồng không chừng.

Vương phi biết chính mình quần áo ô uế, rất muốn tẩy một tẩy đích, nhưng là tưởng tượng đến Tiểu Ngưu, sẽ không có dũng khí thoát y. Đang cảm giác khó xử chi tế, chỉ thấy Tiểu Ngưu từ trên tảng đá đứng lên, kia tái nhợt đích trên mặt đã có rồi một ít huyết sắc.

Vương phi hỏi: "Ngươi công tử, người thế nào?"

Tiểu Ngưu vỗ vỗ bộ ngực, nói: "So với lão ngưu hoàn lại trắng đây. Người tẩy giặt quần áo ba, ta đến phụ cận đi dạo."

Vương phi ừ, Tiểu Ngưu liền rời đi tảng đá, đi vào rừng cây trong.

Trải qua vừa rồi đích luyện công, hãn cảm giác chính mình thoải mái nhiều hơn, tinh thần nhiều hơn, giống như thân thể tốt lắm một hơn phân nửa giống nhau.

Kinh lần này liều mạng, hãn đối với chính mình đích bản lĩnh cùng thể lực nhận thức được rõ ràng hơn rồi. Hãn ngẫm hạ quyết tâm, trở lại Lao Sơn sau khi, nhất định thật sự luyện công, trở thành võ lâm đệ nhất nhân. Hãn thầm nói: "Ta đích bản lĩnh có Nguyệt Ảnh vậy bống nói, phóng ra ngã nói chút ít địch nhân sẽ không cố sức rồi. Ta Tiểu Ngưu cũng không thể đang một kí sinh trùng. Không thể rời đi ma đao sau khi, tựu thành rồi phế vật."

Tiểu Ngưu một bên nghĩ tâm sự, một bên tại trong rừng tản bộ, phán đoán trứ phương hướng, phán đoán trứ ra cánh rừng đích chính xác đường.

Nhưng là tưởng tượng đến Vương phi đích thời điểm, hãn phải nhận không được cảm xúc kích động. Hãn biết Vương phi lúc này đang ở giặt quần áo đây. Kia nàng nhất định lộ ra thân thể rồi. Nếu là Quận chúa thật tốt à. Ta nhất định tại thân thể của hãn bên cạnh xem nàng [lỏa lồ]phơi bày ra] đích hình dáng.

Đang muốn cho ra thần đây, chợt nghe được một thanh âm hét lớn: "Nguy công tử, cứu mạng à." Thanh âm lộ ra khủng bố cùng bối rối, đúng là Vương phi đích thanh âm. Tiểu Ngưu kinh hãi, thầm nói: "Chẳng lẽ Vương gia thủ hạ chính là người lại nữa rồi sao?" Hãn không kịp nghĩ nhiều, mấy bước xa bèn nhảy lên rồi đi.

Rất nhanh hãn phải thấy được, một chích hắc hùng đang đuổi theo Vương phi. Vương phi vây quanh kia khối tảng đá lớn đầu quanh quần giới đây. Trong chốc lát,? Hắc hùng từ trái đuổi, Vương phi phải hướng hữu trốn; trong chốc lát, hắc hùng từ hữu đuổi, Vương phi lại vừa hướng trái chạy. Hắc hùng đích vóc cùng phình to, cùng Vương phi đích hoảng mạnh mẽ cùng thở hỗn hển, hình thành rồi rõ ràng đích đối lập.

Tiểu Ngưu nhanh chóng đã kêu nói: "Vương phi, hướng tới ta nơi này chạy." Vương phi giống như tìm được sinh lộ bình thường, phát lực hướng tới Tiểu Ngưu nơi đây chạy đi. Tiểu Ngưu một toát ra, bèn che ở Vương phi đích trước cạnh. Lúc này kia hắc hùng đã tiếp cận rồi. Tiểu Ngưu quay về đi nói: "Người mau tránh đứng lên, do ta đối phó hắc." Vương phi lúc này trên thân chỉ có một món đồ cái yếm, lộ ra trắng ấm áp đích làn da. Kia tuyết cánh tay cùng một đoạn nhũ cầu kẻ khác huyết lưu nhanh hơn. Chỉ là lúc này đối đầu kẻ địch mạnh, không có thưởng thức đích thời gian.

Kia hắc hùng nhìn thấy người chặn đường, đã tức giận đến kì quái kêu, cũng lộ ra đại răng đến, [kén|chọn|xoay] khởi hùng chương, hướng Tiểu Ngưu đích đỉnh đầu chụp đến. Tiểu Ngưu kinh ngạc nói: "Hắc, người hoàn lại theo ta đấu vũ, thức thời nhanh chóng rời đi...Không, vốn là đi hùng." Nói chuyện, đầu một lệch ra, một cổ kinh phong từ đỉnh đầu thổi qua.

Hắc hùng gặp một kích không trúng, càng phát ra tức giận, giống nổi điên bình thường hướng Tiểu Ngưu đánh tới, Tiểu Ngưu cười nói: "Chẳng lẽ người là Thiếu Lâm tự xuất thân, hoàn lại luyện qua thiết đầu công?" Thân thể vậy vừa chuyển, nhanh chóng né khỏi một bên, hắc hùng không đánh lên Tiểu Ngưu, xung lực không giảm, về phía trước thoát ra vài bước, phác 唵 một tiếng quỳ rạp trên mặt đất.

Tiểu Ngưu cười to, nói: "Cái này gọi là con chó ăn cứt à! Không đúng, vốn là hùng ăn cứt." Hắc này cả đánh mang theo cười đích. Làm cho tránh ở một thân cây [sau khi|phía sau] đích Vương phi lá gan đã tăng lên, lại lộ ra đầu quan sát. Gặp Tiểu Ngưu đùa hùng đích hình dáng phi thường thấy tức cười, lại nghe hắc chính là lời nói, thật sự nhịn không được rồi, lại lộ ra nụ cười.

Tiểu Ngưu tại đã đấu chi hơn, ngẫu nhiên [nhìn|xem] Vương phi đích mặt cười cùng thân thể, liền cảm thấy vô hạn đích thỏa mãn. Vương phi kia vun cao đích bộ ngực cùng bạch ngọc bàn đích da thịt, đối với hắc tràn ngập rồi lực hấp dẫn. Hắc thầm nói: "Nếu có thể kéo tùy tâm sở dục thì tốt

rồi, ta Tiểu Ngưu nếu không tốt, đã so với Kim Lăng vương cái kia [tao|hồng bét] lão nhân [sau khi|phía sau] tú ba!"

Tiểu Ngưu né qua trốn tới đích, cũng không phản công, đem cái kia hùng mệ được vù vù thẳng suyễn. Vương phi tại thụ [sau khi|phía sau] hỏi: "Tiểu Ngưu, ngươi vì cái gì không đánh hắc?"

Tiểu Ngưu hồi đáp: "Không nói gạt ngươi, ta có một vị bằng hữu cùng hùng đích bằng bảo tốt lắm, đang hùng vốn là bảo bối. Ta vị kia bằng hữu đã mất, ta vừa thấy đến hùng, đã nghĩ khởi hắc đến đây. Đối với hùng, ta có chút không hạ thủ được." Kế tiếp đối với hùng nói: "Ta nói hùng bằng hữu à. Ngươi hay là đi thôi. Ta thật sự không nghĩ thương ngươi. Ta nếu muốn giết của ngươi nói, đúng là mười chích hùng, bây giờ cũng đều thành rồi ta đích bữa tiệc lớn rồi. Nếu ngươi muốn sống nói, phải nhanh chóng đi thôi."

Kỳ quái chuyện đã xảy ra. Kia chích hùng đình chỉ tiến công, hoàn lại nhìn kỹ rồi xem Tiểu Ngưu, sau đó hướng Tiểu Ngưu gật gật đầu, như là thi lễ giống nhau, tiếp theo quay người lại, lại [bằng|theo cách] mau đích tốc độ chạy vào cánh rừng, rất nhanh sẽ không gặp bóng dáng rồi.

Vương phi bắt gặp nói một màn, cảm giác rất kinh ngạc, tiện đà nở nụ cười, nói: "Ngụy công tử à, không thể tưởng được này chích hùng hiểu người ngữ à, nói cách khác, hắc như thế nào sẽ lại đi đây?" Nói chuyện, nàng từ thụ [sau khi|phía sau] đi ra, vì vậy tốt đẹp chính là trên thân lại vừa xuất hiện tại Tiểu Ngưu đích trong mắt.

Tiểu Ngưu nhìn nàng đích mặt cùng bộ ngực, có chút cà lăm rồi: "Hắc có thể...Theo ta có...Thân thích quan hệ ba!"

Vương phi vừa cười rồi, thuận theo Tiểu Ngưu đích ánh mắt thấy được chính mình trên thân. Lúc này mới giật mình chính mình trên thân chỉ có kiện cái yếm, thật sự dọa người. Bởi vì thẹn thùng, mặt hắc hồng giống như

thái dương. Nàng vội vàng lại vừa lui đến thụ [sau khi|phía sau] tới. Tâm hồn thiếu nữ kinh hoàng đích thanh âm cơ hồ có thể nghe được.

Tiểu Ngưu đã bị nàng cấp ê hoặc, thấy nàng trốn đi, lại cầm lòng mà đi qua tới, đi đến thụ [sau khi|phía sau] nhìn nàng. Nhịn không được giữ chặt tay nàng, khen ngợi nói: "Vương phi, người thật là đẹp mắt, nếu ai cười người, khẳng định cả đời vui vẻ đích."

Vương phi thấy hân một bộ si mê đích hình dáng, trong lòng vừa then lại sợ, lại có chút ít vui mừng, nhẹ nhàng giã khai tay, nói: "Đẹp mắt có ích lợi gì? Cũng không có người hiểu được thưởng thức." Nói chuyện, lấy tay che chính mình [lỏa lồ|phơi bày ra] đích địa phương.

Tiểu Ngưu bị này động tác đùa được tâm tròn ý mã, không khỏi mãi một thân thủ, đem nàng ôm vào rồi chính mình đích trong lòng, Vương phi đã quên cự tươi đẹp. Hai người đích thân thể bèn căng căng mà dán tại lập tức. Hết thấy đều cũng trở nên im lặng rồi, lẫn nhau tương [thiếp|dán], nghe đối phương đích khí tức, có thể nghe thấy đối phương đích [tim đập|trống ngực]. Bọn họ đều cũng cảm giác làm như vậy vốn là tốt đẹp chính là.

Bọn họ giống hai yêu nhau đích dương, lâm dục tại nắng sớm đích hải lý.

Cứ như vậy trầm mặc mà bế trong chốc lát, cũng không có gần từng bước đích động tác, nguyên nhân là Tiểu Ngưu nghĩ thấy không thể làm sợ nàng, hết thấy cần theo tự dần dần gần mà đến. Nếu dọa nàng, sau này chuyện đã có thể không dễ làm rồi. Hơn nữa Tiểu Ngưu nguyên khí đại thương, cũng không thể oát chuyện này. Lúc này Vương phi tại hân đích trong lòng, vậy im lặng, vậy mềm mại, cũng không có phản kháng đích ý tứ. Này làm cho Tiểu Ngưu tin tưởng, chính mình đúng là thật muốn khô chuyện này, cũng là có thể thực hiện được đích, nhưng bây giờ thật sự không phải thời điểm.

Một lát sau nhân, hai người tách ra. Vương phi vẫn đang vẽ mặt đích đồ ửng, cúi đầu không nói. Tiểu Ngưu xuân phong đặc ý, tâm tình tốt đẹp, nói: "Vương phi à, [chiếu|theo] trước mắt đến xem, chúng ta chỉ sợ không thể lập tức rời đi nơi này rồi."

Vương phi sửng sốt, hỏi: "Sao lại thế này?"

Tiểu Ngưu thở dài một hơi, nói: "Ta bây giờ thân thể hoàn lại rất suy yếu, nếu tại chúng ta trở về đích trên đường gặp được cái gì địch nhân nói, ta nhất định chống cự không được, nghĩ tới nghĩ lui, ta còn là nghĩ thấy trước dưỡng hảo thương lại đi mới là ổn thỏa nhất? Đích."

Vương phi nhìn nhìn Tiểu Ngưu đích mặt, nói: "Uhm, vốn là được dưỡng hảo thương. Nhưng là chúng ta ở lộ thiên đợi sao? Vạn nhất trời mưa đây? Hoặc là đến đây dã thú đây?"

Tiểu Ngưu cười, nói: "Vương phi à, người không cần lo lắng. Chúng ta có thể tìm một chỗ trụ, chờ ta đích thương dưỡng tốt lắm, chúng ta có thể đi rồi."

Vương phi hỏi: "Kia cần ở chỗ này ở bao lâu?"

Tiểu Ngưu nhú mày, nghĩ nghĩ nói: "Như thế nào đích cũng muốn mười ngày nửa tháng ba. Khi đó ta khôi phục một ít thể lực rồi, sẽ không sợ cái gì địch nhân rồi."

Vương phi gật gật đầu, nói: "[đi|được], chỉ là được trước tìm một trụ đích địa phương mới tốt. Nơi này cũng không có cái gì phòng ở."

Tiểu Ngưu nói: "Nơi này không có phòng ở, nhưng là có lẽ có thể tìm được sơn động đây. Phương diện này ta tại [đi|được], người không cần lo lắng đích." Tiếp theo nói: "Người ở chỗ này nghỉ ngơi một chút, ta đi tìm xem xem."

Vương phi lắc đầu nói: "Không, không, ta còn là với người cùng một chỗ thật là tốt. Ta một người sợ hãi. Vạn nhất có...Nửa lỗ vương chính là thủ hạ chạy đến, ta đã có thể đỡ nhiều lành ít rồi." Kia nhìn về phía Tiểu Ngưu đích ánh mắt tràn ngập rồi chờ mong cùng ôn nhu.

Tiểu Ngưu thâm chịu ảnh hưởng, lập tức nói: "Hảo, tốt đấy. Chúng ta cùng đi tìm đi."

Vương phi nói: "Chờ một chút, ta đích áo ngoài còn đang bờ sông đây." Nói chuyện tới lấy áo ngoài rồi.

Sau đó, Tiểu Ngưu dẫn Vương phi tại trong rừng loạn chuyển. Vòng vo không đến nửa canh giờ, ở một chỗ chân núi phát hiện một huyết động, đi vào vừa thấy, bên trong hoàn lại thật sự [khoát xước: Vung tay quá trán| hoang phí] đây. Có cỏ khô, có giường đá đích, cũng không biết là ai lưu lại đích, cũng không biết có...Hay không người trụ nơi đây.

Tiểu Ngưu nhìn một vòng, phi thường vừa lòng, nói: "Không sai, không sai, đang một lâm thời đích chỗ ở luôn có thể đích."

Vương phi đã chăm chú đánh giá, nói: "Nơi này không có cái gì [xà|rắn] ba?"

Tiểu Ngưu an ủi nói: "Sẽ không đích, cho dù thực sự có nói, ta cũng sẽ đưa hân diệt trừ đích." Tiếp theo nói: "Vương phi à, người đã đói bụng ba? Người ở chỗ này nghỉ ngơi một chút, ta đi chuẩn bị chút ăn đích đến."

Vương phi kỳ quái hỏi: "Nơi này không ai nhà, không nên đích ăn đích?"

Tiểu Ngưu cười cười, nói: "Không ai nhà, chúng ta giống nhau có thể có cái gì ăn, tỷ như chúng ta có thể ăn dã đồ ăn, đã nhưng đi săn mà sống đích." Vương phi nói: "Người nói đích loại này cuộc sống, ta nhưng thật ra không có kinh nghiệm."

Tiểu Ngưu nói: "Người chờ, ta phải đi tìm con mồi."

Vương phi vội vàng nói: "Không, không, ta cần đi theo người, ta không cần một người đợi ở chỗ này."

Tiểu Ngưu không có biện pháp, còn phải mang theo Vương phi. Lần này đi ra ngoài, đương nhiên không có đi đào dã đồ ăn rồi. Hắn đi đánh đã một chích thỏ hoang trở về, đừng xem hắn nguyên khí đại thương, đánh một con thỏ và tâm trạng còn không thành vấn đề. Cầm dã vị trở về, lại tẩy lột sạch sẽ rồi, tại ngoài động cái rồi một đồng lửa, đơn vị khởi một cái giá đến nướng thỏ thịt.

Vương phi chưa bao giờ qua như vậy đích kinh lịch, đã cảm thấy phi thường mới mẻ. Nàng đã tràn đầy hưng phấn cùng vui sướng. Nàng nhìn thấy Tiểu Ngưu rất thuộc luyện đích nướng thỏ thịt, lại hỏi: "Ngụy công tử. Người như thế nào sẽ lại nướng thỏ thịt đây? Nhà người cũng không phải người nghèo nhà à."

Tiểu Ngưu hồi đáp: "Nhà của ta đích xác không phải! Không cần phải ta chính mình thịt nướng ăn đích. Chỉ là ta trước kia thích hồ đồ, thích đi lấy người ta gì đó, này đã kể cả một ít dã vật. Ta sợ trong nhà chủi mắng không dám đem vài thứ kia mang về nhà, phải chính mình tìm địa phương nướng ăn. Ta này bản lĩnh đều là khi đó học đích."

Vương phi sau khi nghe xong nở nụ cười, nói: "Ngụy công tử. Không thể tưởng được người còn có qua này kinh nghiệm đây."

Tiểu Ngưu ha ha cười, nói: "Việc này hay là không đề cập tới thật là tốt, nhắc tới đến ta đều cũng nghĩ thấy dọa người." Trong lòng lại nói: "Ta này huy hoàng bận rộn trừ đây, ta sẽ không với người nói ra. Một lại nói rồi. Chỉ sợ người trong lòng sẽ lại xem thường ta."

Theo kia thịt dần dần thực thối, một cổ luồng mùi thịt tung bay tại chung quanh. Vương phi khen ngợi nói: "Thơm quá à, không thể tưởng

được thỏ thịt đã có thể như vậy thơm mát pháp."

Tiểu Ngưu nhìn kia mỡ lưng tròn đích thịt, thỉnh thoảng lại chuyển động trứ, nói: "Chờ người ăn đích thời điểm, người sẽ lại cảm thấy càng thơm mát đích. Chỉ là đây là hoang vùng đồng nội - ngoại ô ngoài đích, không có gì điều vị." Nói chuyện, xé tiếp theo điều đùi đưa qua tới.

Vương phi do dự mà nhận lấy, cắn trên một ngụm [sau khi|phía sau], chích nhận được mùi thơm miệng đầy, đã cố không lên khen ngợi rồi, cũng không cố phong độ rồi, chỉ để ý ngụm lớn ăn, bởi vì nàng thật sự là đói bụng. Nói cách khác, tại một người nam nhân trước mặt nàng nhất định sẽ lại rất chú ý chính mình đích hình tượng đích.

Tiểu Ngưu nhìn nàng cười nói: "Không nên gấp gáp, ta sẽ không theo người cướp đích."

Vương phi ngừng một chút, trên mặt nóng lên, nói: "Thực xin lỗi rồi, quá thất lễ."

Tiểu Ngưu cười cười, nói: "Chúng ta là người một nhà, không có nhiều như vậy đích chú ý đích." Dứt lời, chính mình đã xé tiếp theo chân gặm lấy gặm để, thật là như gió quyển sách mây tản bình thường.

Chờ hai người ăn được không sai biệt lắm, lại vừa tẩy qua tay sau khi, trở về trong sơn động nghỉ ngơi tới. Hai người ngồi ở cỏ khô trên, tùy tiện mà nói lên nói đến. Nay phiên nói chuyện làm cho song phương đích hiểu rõ càng là làm sâu sắc rồi.

Tiểu Ngưu lại hỏi: "Vương phi. Ta nghĩ hỏi một chút người, vừa rồi kia hắc hùng vốn là như thế nào tới?"

Vương phi nghe xong thân thể run lên, nói: "Ta cũng không biết. Khi đó ta đang ở bờ sông giặt quần áo, chỉ nhìn đến trong nước có một bóng đen, làm ta giặt cả mình. Vừa chuyển đầu, kia hắc hùng ở bên người. Ta phải vội

vàng đứng lên chạy, kia chích hắc hùng ở phía sau đuổi. May mắn người kịp thời cảm thấy, nói cách khác, lúc này đây ta tự thành rồi hùng đích bữa tiệc lớn rồi." Nói đến người này, Vương phi đích sắc mặt khẽ biến, có thể thấy được hay là lòng còn sợ hãi đích.

Tiểu Ngưu nói: "Vương phi à, người là phú quý mệnh, tự nhiên là có phúc khí đích người."

Vương phi lắc đầu nói: "Ta là bởi vì gặp gỡ người, ta tài năng sống đến bây giờ đích. Không có người, ta không biết đều cũng đã chết nhiều ít trở về."

Tiểu Ngưu cười, nói: "Vương phi à, người nói như vậy nhưng làm ta đang người ngoài, chúng ta không phải người một nhà sao?"

Vương phi đỏ mặt gật gật đầu, cũng không có nói khác cái gì.

Tiểu Ngưu nghe Vương phi trên thân đích mùi thơm, trong lòng mê kết kết đích, nói: "Vương phi à, có một việc ta thủy chung muốn nghĩ không rõ, muốn mời người giải đáp."

Vương phi ôn hòa mà nói: "Có việc người nói, ta tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẫn."

Tiểu Ngưu nói: "Được rồi. Ta đây đã có thể hỏi. Người cũng không thể tức giận à."

Vương phi nói: "Người nói đi, ta sẽ không sinh giận dữ với người đích, chỉ cần không phải quá phạm đích vấn đề."

Tìm được Vương phi đích cho phép sau khi, Tiểu Ngưu tráng thêm can đảm tử, hỏi: "Người tuổi còn trẻ mạo mĩ, như thế nào gả cho Kim Lăng vương như vậy đích lão nhân đây? Đây thật đúng là minh châu thâm đầu

rồi." Lời này hay là dễ nghe, hễ muốn nói chính là, tiên hoa cảm ở trư phần trên.

Vương phi sâu kín thở dài, nói: "Việc này nói dài quá."

Tiểu Ngưu nói: "Người nếu cảm thấy khó xử nói, vậy không cần phải nói rồi, coi như ta không hỏi."

Vương phi lắc đầu, nói: "Này ngã cũng không có cái gì cùng lắm thì đích, không có gì không thể nói đích. Muốn nghĩ thường ban đầu, ta tuổi nhẹ, lớn lên hảo, cầu thân đích mọi người đập phá cánh cửa rồi, nhưng là cha của ta ai đều không có đồng ý."

Tiểu Ngưu nói: "Nói như vậy phụ thân người muốn vì người chọn lựa một hảo trượng phu rồi."

Vương phi cười khố nói vi: "Cái gì à, hễ là muốn ta gả cho Kim Lăng vương. Hễ đã sớm nghe nói rồi, Kim Lăng vương đích nguyên xứng phu nhân mất, bởi vì ta phụ thân lúc ấy vốn là một Huyện lệnh, vì thăng quan phát tài, lúc này mới làm chủ đem ta gả cho Kim Lăng? Vương tặc huyện đích."

Tiểu Ngưu cảm khái nói: "Phụ thân người đã thật là nhẫn tâm đích rồi, vì chính mình, thế nhưng để cho chính mình đích nữ nhi nhảy hỏa hãm hại."

Vương phi cười cười, nói: "Ta chỉ vốn là một nhu nhược đích nữ tử, căn bản không có cách nào khác bài bố chính mình đích vận mệnh. Phụ thân vì thăng quan, chỉ là đem ta trở thành vật phẩm."

Tiểu Ngưu bất bình mà nói: "Người vậy tuổi còn trẻ, hễ vậy lão, này thật sự không phân xứng à."

Vương phi trên mặt hiện ra bi phần vẻ, nói: "Tại cha ta đích trong mắt, nữ nhi đều là bồi tiền hóa. Còn không bằng nhiều hơn lợi dụng."

Tiểu Ngưu nói: "Phụ thân người đặt lên Kim Lăng vương này cây đại thụ, nói vậy phải từng bước cao lên chức, quan vận hù thông rồi ba!"

Vương phi gật gật đầu, nói: "Điều này cũng đúng, cha ta ngăn ngùn đích vài năm phải lên tới rồi ba phẩm quan. Nếu không có Kim Lăng vương lồng bảo vệ trứ, hẳn đúng là hồn đến hồ tì trắng bạch, cũng sẽ không có tiền đồ đích, đang vị triều đình có người dễ làm quan à."

Tiểu Ngưu nói: "Người gả cho Kim Lăng vương có chút năm rồi, kia bây giờ phụ thân người đích quan nhất định rất cao, nên lên tới đại học sĩ rồi ba?"

Vương phi nở nụ cười, nói: "Hắn nếu còn sống nói, nên có thể lên tới nhất phẩm, chỉ là hẳn không cái kia mệnh."

Tiểu Ngưu ôi rồi một tiếng, nguyên lai hẳn đã nhẹ mất.

Vương phi ừ, nói: "Hắn bị nháo sự đích dân chúng cấp cho tươi sống đánh chết rồi."

Tiểu Ngưu kinh ngạc mà nói: "Lại có loại sự tình này?"

Vương phi nói: "Hắn này người nhất ăn được không có ghét. Kia một năm hẳn đi địa phương phương quan, bởi vì thịt cá dân chúng, trí làm cho trời giận người oán. Nay tức giận đích dân chúng chạy ào vào rồi nha môn, đem cha ta cấp cho đánh chết rồi."

Tiểu Ngưu cảm khái nói: "Thủy có thể tái thuyền, cũng có thể phúc thuyền, dân chúng cũng không thể đắc tội à."

Vương phi thở dài một hơi, nói: "Hắn là đáng đời à! Vì thăng quan, cả phu nhân, nữ nhi cũng không cần rồi."

Tiểu Ngưu an ủi nói: "Vậy người phải đã quên hẳn. Nói một câu người cao hứng nhất chuyện cho ta nghe ba!" Lời này làm cho Vương phi lâm vào trầm tư giữa. Vốn là một thật sự bình thường đích vấn đề, nhưng lại làm cho Vương phi rất khó xử, này ngả làm cho Tiểu Ngưu kỳ quái đứng lên.

Vương phi khổ tư thật lâu sau, đều không có trả lời đi lên. Tiểu Ngưu mỉm cười nói: "Đã như vậy khó xử nói, sẽ không nhất định nói." Hắn thầm nói: "Này cũng không phải cái gì cùng lắm thì đích vấn đề à!"

Vương phi thở dài một hơi, nói: "Thật sự là buồn cười, ta nghĩ rồi nửa ngày, đều không có cái gì nhất làm ca tao hứng chuyện. Có lẽ là ta lập gia đình trước kia đoạn cuộc sống, mới là cao hứng nhất đích ba. Khi đó cha mẹ sung túc, người hầu hầu hạ túc, vô ưu vô lự? Đích, chỉ cảm thấy trên đời căn bản không có chuyện xấu."

Tiểu Ngưu nói: "Ta mặc dù không có của người tuổi đại, đối với người nhưng lại tinh tường biết, trên đời này đích chuyện xấu nhiều lắm. Người có biết đích chuyện xấu giống một đầu ngưu trên thân đích mao nhiều như vậy, không biết đích chuyện xấu căn giống chín đầu ngưu trên thân đích mao nhiều như vậy."

Vương phi gật đầu nói: "Ta lập gia đình sau khi, càng phát ra nghĩ thấy nhân tính chi đáng giận, thế giới thái chi viêm lạnh. Ngụy công tử, không cần gọi ta rồi, người cao hứng nhất chuyện là cái gì đây?"

Tiểu Ngưu cười cười, nói: "Ta cao hứng chuyện nhiều hơn. Tỷ như trước kia tại thành Hàng Châu xé da [gây sự|phá phách] khi, đánh nhau đánh thắng rồi, ca tao hứng; ở nhà bị ta phụ thân khen ngợi một lần, ta đã cao hứng; luyện công khi có tiến bộ, ta đã cao hứng: Nhưng là cao hứng nhất chuyện thì phải là rời đi Hàng Châu, đi vào giang hồ. Chỉ có rời đi giang hồ [sau khi|phía sau], ta mới biết được này thiên địa có bao nhiêu đại. Người có bao nhiêu phức tạp."

Vương phi nói: "Ngụy công tử nói đúng là không giống người thường."

Tiểu Ngưu nói: "Vương phi à, sau này người đã kêu ta Tiểu Ngưu tốt lắm, không cần kêu công tử rồi."

Vương phi nghĩ nghĩ, nói: "Tốt đấy, đã kêu Tiểu Ngưu, tên này nghe rất tốt nhớ đích."

Tiểu Ngưu cười nói: "Nói là ta phụ thân cấp cho lấy đích tên. Không gọi lão ngưu, cũng không kêu đại ngưu, thế nào cũng phải kêu Tiểu Ngưu. Chờ có một ngày ta biến già, còn gọi Tiểu Ngưu sao?"

Vương phi nói: "Nói tên đều là cha mẹ lấy đích, tự nhiên muốn dùng cả đời. Ai ngôn tắc cây cỏ tâm, báo được ba xuân huy. Ôi, đáng tiếc ta mẫu thân mất. Cha ta cho dù tại nói, cũng không phải một đáng giá hiếu thuận đích phụ thân."

Tiểu Ngưu hỏi: "Người mẫu thân nàng qua đời?"

Vương phi mặt mang theo bi thương, nói: "Đúng vậy, bất quá nàng không phải lão chết đích, vốn là tự sát."

Tiểu Ngưu ôi rồi cả đời, nói: "Đây là bởi vì cái dùng tự sát? Thường ngôn nói cho cùng, chết tử tế không bằng nhờ vả sống à."

Vương phi trầm mặc rồi trong chốc lát, nói: "Nàng là bị cha ta hại chết đích."

Tiểu Ngưu hỏi: "Phụ thân người đối với nàng bất hảo sao?"

Vương phi hồi đáp: "Cha ta bình thường đối với nàng hoàn hảo, chỉ là cha ta hấn vì hướng trên bờ không từ thủ đoạn. Tại hấn còn không có mong trên Vương gia đích thời điểm, hấn vì thắng quan, lại đồng ý đem mẫu thân của ta mượn cấp ột Tri phủ hưởng thụ một hạc [nguyệt]. Ta mẫu thân cùng

hắn cầu tình rồi rất nhiều lần, nàng không nghĩ tới, hắn cũng không đồng ý. Kết quả ta mầu thân ôm ta khóc một đêm, ngày hôm sau tại tới đích trên đường đầu hà tự vận rồi."

Tiểu Ngưu thở dài nói: "Nói một nam nhân đích tâm địa đủ tàn nhẫn đích, rất không lương tâm rồi."

Vương phi đích vành mắt ửng đỏ, nói: "Cha ta này người bình thường nhìn thấy thật sự ôn hòa đích, giống người tốt, nhưng là một đề cập đến thăng quan phát tài, hắn phải lộ ra nhất ác độc đáng sợ nhất đích một mặt. Đợi cho ta xuất giá nhập vào vương phủ sau khi, hắn càng là bay lên [ngang ngược|tàn ác], cuồng vọng cực kỳ, rốt cực chiếm được báo ứng."

Tiểu Ngưu nói: "Không thể tưởng được trên đời còn có như vậy đích nam nhân, so sánh với dưới, cha ta coi như là một người tốt. Hắn tuổi vốn là một người làm ăn, cũng sẽ làm chút tiểu động tác. Nhưng hắn chưa bao giờ hại qua người khác, cũng không có chân chính đích đối với ta tàn nhẫn qua."

Vương phi thuyết phục: "Vậy người coi như là hạnh phúc đích rồi, huống chi còn có mỹ nữ làm bạn đây."

Tiểu Ngưu nghe xong mặt nóng lên, nói: "Vương phi, người như thế nào biết đây?"

Vương phi mỉm cười nói: "Quận chúa nói đích à, nàng cái gì đều cũng theo ta nói, nàng còn nói người thật sự phong lưu đích."

Tiểu Ngưu khoát tay chặn lại, nói: "Nơi nào, nơi nào, ta không có lớn như vậy đích lực hấp dẫn."

Vương phi rất lớn độ mà nói: "Nam nhân phong lưu một chút đừng lo, nhưng không thể thiếu đức, này rất trọng yếu đích. Ta xem cho ra đến, người là một không sai đích nam nhân."

Tiểu Ngưu khiêm tốn mà nói: "Vương phi, người quá mức thưởng rồi. Ta đích rất nhiều mao bệnh người nếu biết đến nói, người sẽ không nói như vậy rồi."

Hai người cùng một chỗ thân mật mà nói chuyện với nhau trứ, càng nói quan hệ càng gần. Thời gian đang nói nói trong chảy qua, bất tri bất giác đi ra rồi buổi tối. Nơi này không có [chăn|mền]. Đành phải nằm ở cây cỏ trên ngù. Bắt đầu, vì khác thủ lễ tiết, hai người nằm xuống khi cách được thật sự xa; sau lại, Tiểu Ngưu chịu không được kia mùi hương hấp dẫn, bèn chậm rãi tiếp cận rồi đi; cuối cùng hai người đích thân thể rốt cục dán tại lập tức. Vương phi không quá thói quen, hướng bên cạnh tiếp cận rồi tiếp cận, Tiểu Ngưu tự nhiên đã cùng đi, làm cho Vương phi không có trốn chỗ. May mắn, Tiểu Ngưu không có bước tiếp theo đích động tác, thích nhưng mà chỉ. Cùng thơm như vậy như vậy ẩm đích thân thể tiếp xúc, đây là một loại hưởng thụ.

Vương phi thở dài: "Ta đã không phải mười tám chín tuổi đích tiểu cô nương rồi, người cần gì phải đến gần ta đây."

Tiểu Ngưu chân thành mà nói: "Người mặc dù so với ta lớn hơn nhiều. Nhưng người cũng là rất tuổi còn trẻ, người đối với ta đích lực hấp dẫn một chút không thể so mười tám chín tuổi đích cô nương tiểu đích."

Vương phi nghe xong trong lòng ấm áp, nói: "Ta đây hay là Quận chúa đích mẹ đây."

Tiểu Ngưu nói: "Kia cũng không phải là thân đích, theo ý ta không có nhiều cỡ nào đích quan hệ."

Vương phi lau thăm trứ hỏi: "Vậy người muốn nghĩ đối với ta thể nào đây? Người muốn ta sao?" Nói lời này khi, nàng đích thanh âm? Đã thấp đủ cho cơ hồ đã không có.

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, duỗi qua tay hoàn trữ nàng đích thất lưng, nói: "Nếu người nguyện ý nói, ta đương nhiên vốn là rất muốn cần của người."

Vương phi nói: "Mạng của ta là người cứu ra đích, người muốn làm gì đều cũng thành. Nói lại. Ta nghĩ cự tuyệt người đã rất khó, ta là một thiếu nữ tử, muốn nghĩ phản kháng cũng không thành."

Lời này nghe được Tiểu Ngưu trong lòng khó chịu, nói nói: "Ta mặc dù đối với người có cái kia ý tứ, muốn cho người theo giúp ta khoái hoạt, nhưng ta cho tới bây giờ không nghĩ tới cần bức bách người. Ta tự nhiên sẽ không bởi vì chính mình cứu người, khiến cho người thuận bắt ta. Ta Tiểu Ngưu chưa bao giờ bức người khác làm gì sự tình đích, đây là ta đích nguyên tắc. Hơn nữa, ta bây giờ thân thể cũng không tốt, muốn nghĩ phạm chút sai lầm, cũng làm không đến. Đương nhiên rồi, cần người không cần câu dẫn ta mới được, hay không khắc, ta là biện rồi mệnh cũng muốn đi phía trước xông đích."

Vương phi nghe xong nhin không được cười lên một tiếng, nói: "Ta đều nhanh thành lão thái bà rồi, đã không có tư cách câu dẫn người rồi, người phải an tâm mà ngủ ba."

Tiểu Ngưu hắc hắc cười, nói: "Ta thật không có nhìn thấy nhớ người như vậy xinh đẹp đích lão thái bà à." Nói xong, lấy cánh tay đang chằm, để cho Vương phi chằm đi tới, hai người kề sát trữ, ngã chân tướng vốn là vợ chồng rồi.

Vương phi cũng không có cự tuyệt, nàng đã cảm giác như vậy dán tại lập tức, tư vị không sai. Nàng trong lòng lại vừa hưng phấn, lại vừa khẩn trương, còn có chút chờ mong đây. Nàng giống như lại nhớ tới rồi đêm động phòng hoa chúc đích thời điểm. Đáng tiếc ngày đó buổi tối Vương gia đối với nàng nhưng là thật sự thô lỗ đích, khiến nàng một chút cũng không thoải mái, sau đó đối với cái loại này sự tình không có nhiều ít hảo cảm.

Tiểu Ngưu có thể làm đến trước mắt đích hình dáng. Đã thật sự thấy đủ rồi, hắn cũng không có được một tắc lại muốn tiến một thước, đi xuống từng bước tiến hành. Hắn biết đối với như vậy đích truyền thống nữ tử, vốn là cần phải tính nhẫn nại, cần phải kiên trì đích, không thể nguyên nhân tiểu mà mất đại. Hai người ở chung đích cuộc sống còn có vài ngày đây. Như vậy tưởng tượng, trong lòng khoái trá, rất tự nhiên đích đã phải nhập vào la rồi.

Ngày kế tiếp lại, Vương phi hoàn lại ngủ ở hắn đích trong lòng đây. Như vậy tử rất ngọt, đã rất dễ chịu. Tiểu Ngưu nhìn nàng hồng nhuận mà đầy đặn đích môi, nhin không được khê hôn một cái, thầm nói: "Nàng thật sự là mê người, ôi, đáng tiếc lúc này không thể tận hưởng à!"

Nói cả ngày, bọn họ ngoại trừ nói chuyện ở ngoài, đúng là tại trong rừng tản bộ, [nhìn|xem] ngày, nhìn sang nước sông. Lại đúng là đánh đi săn, đều cũng tâm tình thật sự khoái trá đích. Tối buổi tối, Tiểu Ngưu trước cần chữa thương trong chốc lát, sau đó lại cùng Vương phi ôm nhau mà miên. Bọn họ giống vợ chồng giống nhau ở chung trú, hết thảy vốn là vậy tự nhiên. Mắt thấy trú lúc này gian trong nháy mắt mà qua, mười ngày quá đi tới rồi. Tiểu? Ngưu đích thương cơ bản tốt lắm, hắn biết chính mình nên đi rồi, hắn không thể ở chỗ này ở lâu, hắn được quay về Lao Sơn.

Có một ngày tối đêm, hai người tại lưỡng đạo sáng mờ trong tản bộ, đột nhiên thời tiết thay đổi. Trong nháy mắt mây đen bốn hợp, giống một đại thất miếng vải đen [che|chặn] lần bầu trời. Thiên địa hiem trầm lắng đích, khiến người bức mình, tiếp theo lại vừa thiểm điện chói mắt, tiếng sấm cuồn cuộn. Bên tai lại vừa nổi lên gió mát, thổi trúng cây cối hoa hoa tác hưởng, phảng phất Nước chảy bình thường.

Rất hiển nhiên, đây là cần trời mưa rồi. Tiểu Ngưu vội vàng dẫn Vương phi phản hồi sơn động. Trong sơn động hắc được mau vượt qua buổi tối rồi. Song phương mặc dù ngồi ở lập tức, cũng chỉ có thể bắt gặp đối phương mơ

hồ đích mặt, bởi vì phong càng lúc càng lớn, có chút hàn ý, Tiểu Ngưu bèn đem cái động khẩu dùng cây cỏ cấp cho phong trên rồi.

Lại vừa thấy Vương phi, thân thể có chút phát run, hiển nhiên vốn là lạnh. Tiểu Ngưu bèn quét dọn một khối địa phương, chuẩn bị chút ít cây cỏ chi tử đông một đồng, dùng hỏa điểm, thành một tiểu hình đồng lửa. Lại để cho Vương phi ngồi vào bên cạnh, Vương phi thân thủ nướng, không hề run lên. Nàng nhìn sang hỏa điểm, lại vừa [nhìn|xem] Tiểu Ngưu, nói: "Tiểu Ngưu, ngươi là một biết lạnh biết nhiệt đích người, sau này Quận chúa gả cho ngươi, sẽ không [bị khinh bỉ|ức hiếp] đích."

Tiểu Ngưu ngồi ở nàng đích bên cạnh, nghe nàng đích mùi thơm, nói: "Nàng đương nhiên sẽ không [bị khinh bỉ|ức hiếp] đích, vậy ngươi đây?" Sườn mặt nhìn nàng. Nàng đích mặt cười tại hỏa quang đích chiếu rọi tiếp theo chợt hiện chợt lóe đích, hồng tươi đẹp tươi đẹp đích, đặc biệt diễm lệ.

Vương phi mày vì cổ, nói: "Ta cái gì à?"

Tiểu Ngưu hỏi: "Bây giờ Kim Lăng vương đã trở thành trần thế giới mỹ, chẳng lẽ ngươi còn muốn quay về Kim Lăng, còn muốn cùng hắn qua cuộc sống sao?"

Vương phi không chút do dự nói: "Không, ta sẽ không lại đi theo hắn rồi."

Tiểu Ngưu lại hỏi: "Vậy ngươi muốn nghĩ hảo đi nơi nào rồi sao?"

Vương phi lắc đầu nói: "Không biết, bất quá thiên địa lớn như vậy, luôn luôn ta nơi dung thân." Nàng có vẻ rất kiên cường.

Tiểu Ngưu rất chăm chú mà nói: "Nếu ngươi không có địa phương tới nói, không bằng gả cho ta đi?"

Vương phi nghe được thân thể run lên, sau đó nhin không được cười ra tiếng đến, nói: "Tiểu Ngưu, không cần hay nói giỡn rồi. Người là một hài tử, như thế nào có thể cười ta lớn như vậy đích nữ nhân đây? Hơn nữa, ta còn xuất giá hơn người. Không thích hợp người. Người không phải đã không hề cô gái người sao?"

Tiểu Ngưu nhìn không chuyển mắt mà nhìn nàng, nói: "Ta chỉ muốn hỏi người, diệt trừ hết thầy đích nguyên nhân. Chỉ nói người cùng ta đích quan hệ, người nguyện ý gả cho ta sao?"

Vương phi khoát khoát tay, nói: "Loại này nói không cần phải nói rồi, ta còn không nghĩ qua cùng chính mình đích nữ nhi cướp nam nhân."

Tiểu Ngưu lại hỏi: "Vậy người thích ta sao? Muốn nghĩ theo ta cùng một chỗ sao?"

Vương phi nghe xong trầm mặc, cũng quay mặt đi, đưa lưng về phía Tiểu Ngưu, làm cho Tiểu Ngưu giống say mê giống nhau phán đoán trứ chi tâm nàng để ý. Hắn gặp Vương phi thủy chung không có trả lời, bèn nói: "Chúng ta không nói chuyện này rồi, dù sao ngày mai ta quyết định rời đi nơi này rồi. Tốt lắm, chúng ta ngủ đi."

Vương phi lập tức quay đầu, vẻ mặt đích kinh ngạc, hỏi: "Người phải đi rồi sao? Thương thế của người tốt lắm sao?"

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Ta đích thương tốt lắm, ngày mai chúng ta bước đi, không tất yếu ở chỗ này nhiều đợi, nói lại nơi này người đã qua không quen đích. Vương phi không nói gì, chỉ là vẻ mặt như băng.

Đợi cho hai người nằm xuống ngủ khi, Tiểu Ngưu cũng không có giống ngày thường như vậy ôm nàng, mà là ngửa ngọa trứ, lẳng lẳng mà nghĩ tâm sự của mình, phảng phất cả bên cạnh có một mỹ nữ chuyện đều cũng đã quên.

Cũng không biết trải qua bao lâu, đồng lửa dập tắt, trước mắt một đám hắc ám. Vương phi đã ngủ, mà Tiểu Ngưu nhưng lại trong bóng đêm trợn tròn mắt. Nghĩ tâm sự của mình. Hắn nghĩ đến quay về [mò|vớt] sơn nhìn thấy vài vị mỹ nữ, tự nhiên là hết sức phấn khởi, mà chính mình rất nhanh phải rời khỏi Vương phi rồi, thì có chút kẻ khác lòng chua xót. Ngăn ngùn đích mấy ngày tiếp xúc, Tiểu Ngưu đã đối với nàng có cảm giác rồi. Xem ra tuổi cũng không có trở thành hai người trao đổi đích khoảng trống整理.

Nghĩ đến Vương phi đích mỹ mạo, nghĩ đến Vương phi đích cao quý, cùng với nàng đích nụ cười cùng thanh âm, Tiểu Ngưu đích tâm tình phải kích động đi lên. Hắn tại không thể nhịn được nữa chi tế, bèn thử thăm dò duỗi qua tay tới. Đầu tiên là trên vai bâng trên phóng ra phóng ra, sau đó vừa trượt, phải hoạt đến nàng đích bộ ngực trên rồi. Hắn nhẹ nhàng nhấn một cái, nơi đây rất cao rất mềm đã rất có co giãn đích, một chút cũng không có bởi vì qua tuổi ba mươi mà mất đi cái độ ưu điểm, kia tay cảm giác một chút không thể so thanh xuân cô gái kém.

Xoa bóp vài cái, gặp Vương phi không có động tĩnh, Tiểu Ngưu đích lá gan lớn đứng lên. Thoáng gia tăng chút ít lực lượng đùa bỡn khởi nàng đích bộ ngực đến. Kia ngón tay giống瘙 ngứa tự mà lộn xộn trứ, khi thì bắt, khi thì nắm, khi thì vân vê, khi thì niết đích, hắn qua đủ rồi tay ấn, nhưng cũng làm cho Vương phi có cần tĩnh.

Vương phi ôi rồi một tiếng, nói: "Tiểu Ngưu à, người như thế nào như vậy không thành thật đây? Ta còn nghĩ đến người rất quân tử đây."

Nói chuyện, nghiêng người, ghé vào cây cỏ trên. Làm cho Tiểu Ngưu mất đi vuốt ve nhũ phong đích có thể. Tiểu Ngưu một bên tại nàng đích trên lưng hoạt cần trứ, vừa nói nói: "Vương phi à, ta cũng không phải cái gì chính nhân quân tử. Ta chỉ vốn là một phạm phu tục tử. Ta có thất tình lục dục cũng là rất bình thường đích. Người chẳng lẽ không biết nói uống? Ta đã coi trọng người rồi. Ta rất muốn cần của người."

Vương phi nói: "Người nếu huých ta đích quá. Sau này như thế nào tới đối mặt Quận chúa đây?" Nàng hy vọng dùng nói một nguyên nhân khiến cho hân đánh lui đường cổ.

Tiểu Ngưu căn bản không để mình bị đẩy vòng vòng, nói: "Ta đều muốn thông rồi, Quận chúa vốn là Quận chúa, người là người, căn bản không có cái gì tất nhiên đích liên lạc. Ta cần nàng. Ta cũng muốn người, các người đều là nữ nhân của ta." Nói chuyện, Tiểu Ngưu đích tay đi tới Vương phi đích kiều đồn trên, tại nơi ra phong long rắn chắc đích bộ vị luyện khởi ngón tay đến.

Tiểu Ngưu không phải ban đầu ra mao lư đích ngốc tiểu tử, hân là thâm hiểu nam nữ việc đích, bởi vì từng có phong phú đích thực chiến kinh nghiệm, làm cho Tiểu Ngưu vừa ra tay bèn cụ bị cấp đại sư đích tiêu chuẩn. Kia ngón tay vừa thu lại một phóng ra, một khúc mở ra đều là rất chú ý đích. Chẳng được bao lâu, Vương phi phải trở nên hô hấp dồn dập, mặt thực như phát hỏa.

Vương phi thở gấp trứ nói: "Người tới ba, người muốn thế nào [đều được], người là ta đích ân nhân cứu mạng, người giữ lấy ta cũng vậy. Nên đích." Nàng đích thanh âm rất ôn nhu, rất êm tai, mà lộ ra một chút u oán.

Tiểu Ngưu đương nhiên nghe ra rồi trong đó đích hàm ý, nói nói: "Người rốt cuộc thích không thích ta? Ta nghĩ nghe lời người trong lòng nói."

Vương phi lắc mông, trốn tránh trứ tay hân chỉ quấy nhiễu, nói: "Này không trọng yếu, quan trọng là...Người có thể giữ lấy ta."

Tiểu Ngưu dừng lại hoạt động đích ngón tay, cường điệu nói: "Không, này rất trọng yếu. Nếu người là lấy một trong báo ân đích tâm lý tiếp thu ta, quên đi. Nếu ta cho người nghĩ thấy bị lãng nhục hoặc là bị ủy khuất. Ta bây giờ hãy thu tay tốt lắm."

Một đức lờn này, Vương phi nhin không được nở nụ cười, nói: "Của người lý do cũng thật nhiều, giữ lấy đúng là giữ lấy. Nào có nhiều như vậy quát [đâu có|không dám|đồng ý]. Nam nói ta còn muốn với người nói, ta rất hoan nghênh người giữ lấy ta, người mới cao hứng sao?"

Tiểu Ngưu cười nói: "Kia đương nhiên rồi! Nếu người nguyện ý, chúng ta khô chút chuyện gì, cũng đều là cực nhanh sống. Nếu người không muốn, vậy cùng cường gian không có gì thất dừng có. Ta cũng không phải muốn làm một hái hoa tặc. Ta Tiểu Ngưu còn không có dọa lạc đến cái kia trình độ."

Vương phi trầm mặc rồi một ngậm nhân, nói: "Nếu ta không muốn, người thật sự sẽ bỏ qua ta sao?"

Tiểu Ngưu hồi đáp: "Kia đương nhiên rồi, ta sẽ không bắt buộc người, đây là ta làm người đích nguyên tắc."

Vương phi giả nói: "Vậy dĩ vãng người đối với nữ nhân khác cũng là nói một thái độ sao?"

Tiểu Ngưu hồi đáp: "Đúng vậy, cũng không uy hiếp." Nói rất vang dội, nhưng là hấn đích trong lòng thoáng cái nghĩ tới Nguyệt Ảnh cùng Nguyệt Lâm, này hai vị mỹ nữ đích ban đầu đêm nên không xem như cam tâm tình nguyện mà hiến dâng đích ba? Kia nhưng là có âm mưu, có chút cường gian đích tính chất. Đương nhiên, cũng không thể toàn bộ tự trách mình đích.

Vương phi nghĩ nghĩ, hỏi: "Vậy người cùng Quận chúa đã làm chuyện này không có?"

Tiểu Ngưu nói: "Đã làm à, nàng vậy yêu ta, ta đương nhiên sẽ không bỏ qua nàng đích." Nói chuyện, hiện lên rồi Quận chúa đích thân thể cùng phát lẳng đích hình dáng.

Vương phi ôi rồi một tiếng, nói: "Không thể tưởng được Quận chúa như vậy đứng đắn đích cô nương đã mất đi trinh tiết."

Tiểu Ngưu khai đạo nói: "Nữ nhân không đều phải mất đi chút thao sao? Chẳng lẽ bọn hăn có thể cả đời không có nam nhân sao?"

Vương phi nói: "Vì cái gì nam nhân có thể giữ lấy một đám nữ nhân, mà nữ nhân cũng chỉ có thể có một người nam nhân đây? Rất không công bình rồi."

Tiểu Ngưu còn nói thêm: "Này thôi, từ xưa đến nay phải như vậy. Vậy người thích ta không?"

Vương phi lúc này trả lời rồi: "Thích, đương nhiên thích rồi. Ta sống lớn như vậy, hoàn lại chưa từng có cùng nam nhân lời nói nói đây." Nói đến phía sau, nàng đích thanh âm rất nhỏ rồi.

Tiểu Ngưu vừa nghe lời này, nhất thời hưng phấn như hỏa, nói: "Thật tốt quá, ta rốt cục nghe thế câu rồi." Sau khi nói xong, hăn dờ qua thân thể, tiếp cận qua miệng, tại Vương phi đích trên mặt hôn môi đứng lên. Đích thân đến thân tới, đã sắp Vương phi thân thể vừa lật, chính mình đè đi tới, hôn trụ nàng đích miệng. Đồng thời, hai tay tùy ý làm, vất vả khoái hoạt.

Tiểu Ngưu đích miệng giống hỏa diễm giống nhau, đốt rồi Vương phi đích tình cảm mãnh liệt. Hơn nữa kia lão luyện đích ngón tay tại Vương phi đích vùng cấm khiêu khích, không quá nhiều lâu, Vương phi phải rên rỉ đứng lên. Nàng đích thắt lưng mỏng đã ở giây dựa trứ, có thể thấy được chịu không được Tiểu Ngưu đích công kích rồi.

Tiểu Ngưu đầu lưỡi cũng không thành thật, tại Vương phi đích trên mỏng liếm rồi kể ra dưới sau khi, phải luồn vào rồi Vương phi đích miệng, cùng Vương phi đích cái lưỡi thơm tho tiếp cùng một chỗ. Vương phi nhất thời cảm thấy thân thể tung bay phiêu nhiên đích.

Từ nàng làm việc này tới nay, hoàn lại cho tới bây giờ không bị như vậy chăm sóc đích đưa bốn qua đây! Dĩ vãng Kim Lăng vương cùng nàng [đi|được] phòng đích thời điểm, vốn là rất thô lỗ đích. Thường thường cả ngực cũng không sờ một chút, phải thật sự trứ căn lão thiết bổng âm âm mà vào, không đợi Vương phi kích động đứng lên, Kim Lăng vương đã minh kim nhận được binh rồi. Bởi vậy, Vương phi đối với loại sự tình này không có gì hảo cảm.

Nhưng là hôm nay đụng với Tiểu Ngưu sau khi, mới phát hiện nam nhân cùng nam nhân vốn là bất đồng đích. Tiểu Ngưu kia tay đích chúc hại, miệng đích công phu, đều cũng làm Vương phi quát mục tương xem. Đây khiến nàng từ đáy lòng mà cảm thấy, hay là Tiểu Ngưu như vậy đích nam nhân tốt nhất!

Tiểu Ngưu đích thủ ấn gặp gỡ thân sau khi, bèn đuổi đến Vương phi đích hông dưới hoạt động. Cái tay kia giống mất đi thứ giống nhau thăm dò trứ. Kia ngón tay trong chốc lát đụng tới tiểu đậu trên, trong chốc lát đụng tới thịt trên mông, trong chốc lát lại vừa giống bắt ngựa giống nhau [loạn|bậy] bắt. Đây làm cho Vương phi đích tình dục cấp tốc bay lên, cơ hồ cần kêu đứng lên, muốn gọi Tiểu Ngưu đâm vào tới.

Mà Tiểu Ngưu thời điểm này đã nhẹn không được rồi, hắn trong bóng đêm nhanh chóng cởi rồi lẫn nhau đích quần áo. Đừng xem là ở trong bóng tối, bởi vì Tiểu Ngưu thiện giải người y, cho nên cởi quần áo đối với hắn mà nói vốn là quen việc dễ làm, có...Hay không quang đều là giống nhau. Đang song phương đều cũng cởi hết sau khi. Tiểu Ngưu đích tâm đều phải nhảy ra ngoài. Mặc dù nhìn không thấy, nhưng tay đích xúc cảm là chân thật đáng tin đích. Vương phi đích làn da thật tốt, giống sa tanh giống nhau bóng loáng, lại có chút đồ sứ đích lạnh lẽo. Đây làm cho Tiểu Ngưu nghĩ tới băng cơ ngọc cốt. Hắn thật muốn đem đồng lửa một lần nữa thắp sáng, dùng hai mắt của mình tận tình mà thưởng thức một chút mỹ nhân đích

phong thái. Nhưng là, hắn không có làm như vậy, hắn bây giờ có càng quan trọng hơn chuyện muốn làm.

Tiểu Ngưu đụng đến Vương phi đích trên thân, hé miệng từ trên bắt đầu hôn, hôn đến nhũ phong đích thời điểm, hoàn lại ở lâu luyện rồi trong chốc lát, hắn cầm lấy một chích lại vừa hôn môi trứ một...Khác chích, hắn vân vê được nồng nhiệt, thân được tức tức có tiếng xé gió. Vương phi thì ngửa được a a thẳng kêu, thân thể [ngắt|nhéo] lại vừa xoay. Ngoài miệng nói: "Tiểu Ngưu à, của người miệng giống như có hỏa à, muốn đem ta thiêu trứ rồi dường như."

Tiểu Ngưu tuôn ra [một|từng mảnh] đầu vú, nói: "Đã có hỏa, vậy thiêu ba." Sau đó, hắn một cúi đầu, lại vừa ngậm ở một...Khác hạt đầu vú, kia tay lại vừa đổi lại đến một...Khác chích trên rồi. Còn không đoạn đích đùa bỡn. Làm cho Vương phi giống nằm ở ấm dương dương đích biển rộng trên, kia một sóng sóng biển thỉnh thoảng lại đem nàng vút cao vút bỏ, nàng rất thích loại cảm giác này. Tiểu Ngưu tại thân thể của hắn trên chơi trứ, khiến nàng không cảm giác sỉ nhục, cũng là một loại hưởng thụ. Nàng thầm nói: "Chẳng lẽ ta đã biến thành xấu sao?"

Lại vừa qua trong chốc lát, Tiểu Ngưu đích ngón tay trượt, trực tiếp đến nàng đích mẫn cảm giải đất [chuyển động|đi dạo], càng làm cho Vương phi nhịn không được. Xuất phát từ tình dục đích nguyên nhân, nàng đích phía dưới đã chảy ra thiệt nhiều thủy rồi, may mắn là ở trong bóng tối, nói cách khác, na hội mắc cỡ nàng xấu hổ vô cùng.

Tiểu Ngưu đích tay đương nhiên đã dính trên kia đặc thù đích chất nhầy, hắn hưng trí bùng bùng mà khu trứ, theo trứ, nắm bắt, đem Vương phi đùa được miệng kêu lên: "Tiểu Ngưu, Tiểu Ngưu, ta thích người, ta rất thích người. Người muốn ta, ta cũng muốn người, người nhanh một chút đi lên ba. Nói cách khác, ta cần điên mất rồi." Thanh âm quyến rũ liêu người, có thể đem thiết đều cũng nóng chảy rồi. Tiểu Ngưu chưa chịu được chiêu này à, vội vàng ngừng tay, phân đại đúi ngọc, dọn xong tư thế, thật sự trứ kia

căn ngành được không giống dạng đích thiết bổng, hướng kia thần bí ở ngoài đêm tối.

Đang quy đầu tại Vương phi đích hông gian đối tới đối lui, rốt cục đình đến cái động khẩu khi, Vương phi đích thân thể thẳng run rẩy, kinh hô: "Nói sao đại à, cũng thật cần rồi mệnh à."

Tiểu Ngưu vô hạn đắc ý, tại nàng đích trên mặt một thân, nói: "Người không cần sợ, ta chỉ muốn cho người muốn chết dục tiên, sẽ không cần rồi mạng của người, người [sẽ chờ|đợi] trứ sáng ba." Nói chuyện, một dùng sức nhân, nhờ xuân thủy hỗ trợ, đã đi vào nửa căn rồi? Vương phi a rồi một tiếng, nói: "Quá lớn, muốn đem ta chống đỡ phá." Nói chuyện, thân thủ tới sờ hai người đích phía dưới, phát hiện còn có một nửa ở bên ngoài đây.

Tiểu Ngưu ha ha cười, nói: "Thói quen thì tốt rồi. Yên tâm đi, người rất nhanh sẽ khoái hoạt tự thân tiên đích." Nói chuyện, đẩy ra tay nàng, làm trứ tiểu phúc độ mà quất xuyên vào, lấy mở rộng không gian, khiến nàng có thể sớm một chút thích ứng chính mình thiết bổng đích thước mã.

Tiểu Ngưu chậm điều tư để ý mà quất động trứ, cảm giác bên trong hảo chặt, hảo ấm, hảo thâm, mạnh một dùng sức nhân, phải đêm rốt cuộc rồi. Hãn cơ hồ có thể cảm giác được kia hoa tâm phát run, cũng biết chi tâm nàng trong có chút khẩn trương. Phải đuổi qua miệng tới, tại nàng đích môi lên mặt trên [loạn|bậy] thân trứ, hai tay cầm trứ nàng đích vú, một bên đêm một bên niết chuẩn bị đầu vú. Ước chừng [phạm|làm] trăm mười đến dưới ba, Vương phi phải phát ra cao thấp đích tiếng rên rĩ.

Kia thanh âm rõ ràng lộ ra [ngọt|vui vẻ] cùng khoái trá, lộ ra trứ mỹ nữ đích chân thật bí mật.

Tiểu Ngưu nghe đích hưng phấn, bèn sinh long hoạt hổ mà không đứng lên. Kia thô lớn lên thiết bổng đem tiểu huyết làm được phác kết rung động,

mà Vương phi đích thanh âm đã hàm chứa thâm đảng đích ý tứ. Vương phi hoàn lại vờn song chương, ôm lấy rồi Tiểu Ngưu đích cổ.

MA ĐAO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 123: Sáng Sớm Đại Chiến

Tiểu Ngưu một bên hưởng thụ trứ điểm phúc, một bên hỏi: "Vương phi, người cảm giác thế nào? Hoàn lại khó chịu sao?"

Vương phi giãy dụa trứ hạ thân, cầm lòng mà kêu lên: "Hảo, thật tốt, nguyên lai loại sự tình này đã có thể nhanh như vậy sống."

Tiểu Ngưu ha ha cười, nói: "Kia đương nhiên rồi, người không có nghe người ta nói qua chích tiện uyên ương không tiện tiên sao? Trên thực tế đúng là chỉ việc này." Dứt lời, đem thiết bổng quất tới huyết khẩu, sau đó một can vào động.

Vương phi lăng kêu lên: "Lúc này xuyên vào đến trong lòng đi."

Trong lúc nhất thời trong sơn động tiếng vang một đám, nam nhân đích tiếng thở dốc, tiếng hoan hô, nữ nhân đích tiếng rên rỉ, lăng tiếng kêu, cùng với thân thể chạm vào nhau đích phụ thân tiếng xé gió, hai người bảo bối kết hợp khi đích phác kết phác kết tiếng xé gió từ từ, hỗn hợp cùng một chỗ, trở thành nhất động lòng người tâm hồn đích [giai điệu|nhịp điệu]. Tại đây ban đêm đích trong sơn động, này tiếng vang vậy [phản nộ|ngang tàng], lại vừa kia ma the the nói. Làm cho song phương đích tâm tình đã bị rồi lớn hơn nữa đích kích thích.

Tiểu Ngưu oai hùng anh phát, biểu hiện được đặc biệt cường hãn, kia căn thiết bổng mất mạng mà ra xuất nhập nhập vào, làm được Vương phi thân thể giãy dụa như [xà|rắn], lăng tiếng kêu tiếng xé gió, đã sớm đã quên chính mình đích [tư cách|địa vị] cùng tự tôn rồi. Thời điểm này đích nàng,

hưởng nhạc chiếm là việc chánh đạo địa vị. Đường nhiên, thay đổi những gì một nữ nhân, đều đã như vậy phóng đảng đích.

Tiểu Ngưu tại diễm phúc đích kích thích dưới, đem tốc độ nhắc tới nhanh nhất. Mỗi một một xuyên vào chuẩn bị, đều cũng xuyên vào đến hoa tâm trên. Mỗi một lần công kích, đều là lực lượng đích thể hiện. Bất đắc dĩ Vương phi đích lỗ nhỏ rất sẽ lại [kẹp|nách] đích, Tiểu Ngưu [phạm|làm] không đến ngàn dưới, phải nhịn không được cần bản. doc truyện tại . Hoàn hảo, Vương phi" ăn" được không sai biệt lắm rồi.

Tại Tiểu Ngưu cuối cùng hơn mười dưới xuyên vào qua đi, phốc phốc mà bản tới, bản được Vương phi dài tiếng gầm kêu, đã đạt tới rồi cao trào. Sau khi, hai người gần bó tương ôi, nửa ngày không chi tiếng xé gió, chờ chính mình đích hô hấp biến thành bình tĩnh. Tiểu Ngưu nói: "Vương phi, người có khỏe không?" Chỉ một tay tại nàng no đủ đích bộ ngực trên vuốt ve!

Vương phi ôn nhu nói: "Bất hảo, ta cảm giác chính mình giống như chết qua vài lần rồi. Ôi, khô cần bảo ta Vương phi, bảo ta chu nam ba."

Tiểu Ngưu cười nói: "Hảo oa, hảo oa, tên này thật là dễ nghe."

Vương phi nói: "Tên này là ta phụ thân lấy đích, điển cố đến từ thi kinh."

Tiểu Ngưu ôi rồi một tiếng, nói: "Ta biết kia quyển sách, ta nghe ta đích người người đọc qua, thật muốn không đến phụ thân người đã vậy có học vấn."

Vương phi chúc nói: "Hảo đích học vấn tự nhiên tốt lắm, động lòng người phẩm quá kém rồi."

Tiểu Ngưu ừ, nói: "Chu nam à, lúc này người đã là nữ nhân của ta rồi."

Vương phi sâu kín mà nói: "Tiểu Ngưu, người đã giữ lấy rồi ta. Lúc này người vừa lòng rồi ba?"

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, nói: "Cảm thấy mỹ mãn, không thể tưởng được với người làm chuyện loại này nhanh như vậy sống à. Người nơi đây hẹp hòi rất, giống như không cứng rắn quá nhiều ít quay về chuyện này dường như."

Vương phi kiểm trên nóng lên, nói: "Vốn là à, Kim Lăng vương đích nữ nhân không ngừng ta một, không có khả năng ngày yêu bận rộn ta, hơn nữa hãn tuổi đã lớn, vô luận vốn là kia thứ đích thước mã hay là lực chiến đấu, đều cũng [sai|kém quá nhiều] rồi. Chúng ta một tháng có thể làm một lần sẽ không sai rồi."

Tiểu Ngưu cười hì hì nói: "Khó trách người nơi đây vậy chặt, hơn nữa tận cùng bên trong giống như xử nữ giống nhau, nguyên lai là hãn cái kia thứ không đâm qua vậy thâm."

Vương phi cùng Tiểu Ngưu thân mật qua đi, đàm luận khởi việc này đến cũng không như thế nào nghĩ thấy rất tu nhân. Vương phi nói: "Hãn so ra kém các người người tuổi trẻ rồi, hãn mỗi ngày đều phải ăn một ít bổ được đích, nói cách khác, kia thứ cũng khó lấy ngạnh đứng lên."

Tiểu Ngưu nói: "Bi ai à, nam nhân một lão. Đều đã như vậy đích."

Vương phi cười nói: "Vậy còn người. Người già cũng sẽ như vậy đi? Nếu là như thế này, của người này phu nhân làm sao bây giờ? Người nếu không có cái kia năng lực, bọn hãn chỉ sợ sẽ lại ngại khí người."

Tiểu Ngưu thực cứng khí mà nói: "Ta đương nhiên không có chuyện rồi, ta là thiết có, ta kia thứ đều là thiết có."

Vương phi cười ra tiếng đến, nói: "Vậy chờ cái kia thời điểm lại nhìn rồi."

Tiểu Ngưu nói: "Nói như vậy. Chu nam người nguyện ý theo ta cùng một chỗ rồi?"

Vương phi thu hồi nụ cười, nói: "Chúng ta lẫn nhau đều cũng thích đối phương, ta đương nhiên vốn là nguyện ý rồi. Chỉ là ta cùng Kim Lăng vương chuyện cũng khó giải quyết, ta không thể không mình không bạch mà phải đi theo người, hơn nữa cái kia lão gia hỏa cũng quá đáng giận rồi."

Tiểu Ngưu nói: "Kia để cho ta đi giúp người ba, ta nhất định xử lý này lão vương bát đản."

Vương phi nói: "Không cần rồi, ta chính mình chuyện hay là chính mình giải quyết thật là tốt." Nàng đích giọng nói rất kiên quyết, gọi người không thể ra ngôn ngăn cản.

Tiểu Ngưu bất đắc dĩ mà nói một tiếng: "Được rồi, ta không can thiệp người. Chúng ta cái này ngủ đi." Nói chuyện, ôm Vương phi, trên thân cái rồi chút ít quần áo, phải mỹ mỹ mà người mộng rồi.

Ngày kế tỉnh lại sau khi, Tiểu Ngưu trước đem cái động khẩu mở, ra bên ngoài vừa thấy, rõ ràng khoảng không một bích, cây cối thương lục, đều cũng giống tấy qua giống nhau, không khí đặc biệt tươi mát. Ánh mặt trời đã đem vạn vật đều cũng vậy lần. Tiểu Ngưu thầm nói: "Này địa phương thật không sai à, ở chỗ này ở cũng là hạnh phúc đích."

Tiểu Ngưu vừa quay đầu lại, chỉ thấy Vương phi hoàn lại ngủ được thơm mát đây! Kia cổ, kia bả vai, kia đùi, kia nửa lộ đích bộ ngực, kia mang theo thỏa mãn cùng nhu tình đích mặt cười, kia mây đen bàn đích mái tóc từ từ, đều bị biểu hiện ra nàng mê người đích phong tình. Tiểu Ngưu chỉ cảm thấy chính mình trong lòng ngứa nhẹ đích, hồi tưởng tối hôm qua kia trong bóng đêm đích diễm phúc, thiết bổng không khỏi nhảy dựng nhảy dựng đích muốn công kích.

Tiểu Ngưu chạy rồi đi. Đem Vương phi đích quần áo lấy điếu, nàng đích lửa thể phải cùng Tiểu Ngưu đối mặt. Kia no đủ đích nhũ phong trên chuế trứ tử hồng đích cây nho; kia tròn xoe đích bụng, không có một chút chuế thịt; kia nhiều mao đích hông dưới, kia đột ra đích thịt môi, còn có mao trên kia đã khô một đích chất nhầy, đều cũng làm Tiểu Ngưu phát cuồng.

Tiểu Ngưu chưa chịu được? Lập tức tiếp cận đi tới. Tại nàng tuyết trắng đích làn da trên mãnh liệt đứng lên. Vương phi lúc này đã tỉnh dậy, gặp Tiểu Ngưu như thế, không khỏi sảng giọng: "Tiểu Ngưu, rõ ràng ngày đích, người cũng có hưng trí sao?"

Tiểu Ngưu ngẩng đầu cười nói: "Đương nhiên rồi, này ban ngày thấy rõ sở thôi! Tối hôm qua thực đáng tiếc. Cái gì đều không có bắt gặp." Nói chuyện, hai tay cầm trụ nhũ phong, mạnh mẽ mà hữu lực mà xem chà xát động trứ, như là đang đùa hão ngoạn đích món đồ chơi.

Vương phi ôi rồi một tiếng, nói: "Không cần cấp bách, không cần cấp bách, thời gian hoàn lại dài trứ đây."

Tiểu Ngưu xúc động mà đem ánh mắt chăm chú vào Vương phi đích hông dưới, hắn đem nàng mỹ ngọc bàn đích đùi phân được khai khai đích, chỉ thấy tại nơi âm mao đích che dấu dưới, kia chỗ bộ vị có chút đột ra trứ, giống một gò đất. Tại gò đất trên mở ra một cái phùng, phùng đích nhan sắc hay là hồng đích đây!

Tiểu Ngưu khen ngợi nói: "Người nơi này thực cùng bình thường cô nương nhà đích có được so với." Nói chuyện, Tiểu Ngưu tách ra nhung mao, đem miệng tiếp cận đi, duỗi đầu lưỡi liếm lên. Vương phi thân thể run lên, kêu lên: "Không cần à, không cần à, Tiểu Ngưu, nơi đây như thế nào có thể thân đây? Mau buông...Ra ba."

Tiểu Ngưu ngẩng đầu, nói: "Chu nam. Người chẳng lẽ không biết nói sao? Nơi này thân đứng lên giống nhau nếu như người thoải mái đích, tựa

như nữ nhân liếm nam nhân đích thiết bồng giống nhau đích." Nói xong nói, Tiểu Ngưu lại vừa cúi đầu vội vàng đứng lên. Tại hăn mãnh thân kia chỗ huyết vị đích đồng thời, kia tay cũng không có nhàn rồi, tại nàng đích tiểu đậu đậu trên đùa nghịch trứ, niết chuẩn bị trứ, toàn lực đùa với nàng.

Vương phi chưa chịu được này nhất chiêu? Nàng sống nói sao đại, cũng không có người thân qua nơi đây. Bởi vậy, nàng kích động được thân thể [loạn|bậy] run rẩy, xuân nguồn nước nguyên không ngừng mà chảy, tiếng kêu cũng không giống nhau rồi: "Tiểu...Ngưu, đừng có...Như vậy...Ta cũng bị người...Giết chết rồi..."

Tiểu Ngưu thấy nàng thật là chịu không được, thật đúng là sợ làm bị thương nàng, hãy thu nổi lên chiêu này. Vương phi lúc này mới thở dài một hơi, nói: "Ta đều phải mất mạng, nơi đây nhiều bản à!"

Tiểu Ngưu vuốt ve Vương phi đích đùi, nói: "Nam nữ gian nếu có yêu đích quát, đương nhiên vốn là không bản đích. Chẳng lẽ người chưa từng nghe qua nữ nhân liếm nam nhân đích thiết bồng sao?"

Vương phi nhìn lên Tiểu Ngưu đích thiết bồng, giống một cây đại hoàng qua, mà ngạnh bang bang mà đứng thẳng trứ, trong lòng kinh hãi, nói: "Thật lớn đích tên, thực cùng ngựa đích giống nhau dài quá."

Tiểu Ngưu đặc ý nói: "Đại mới thoải mái à! Sao độ dạng, người liếm qua thứ này không có?"

Vương phi lắc đầu nói: "Không có, không có, ta đã thấy nữ nhân khác liếm qua Kim Lăng vương đích, ta chỉ nghĩ thấy rất ác tâm."

Tiểu Ngưu thấy nàng nói như vậy, đã sẽ không bèn đưa ra để cho nàng chơi chiêu này rồi. Tiểu Ngưu cười cười, nói: "Tốt lắm, chúng ta làm việc ba, ta sẽ không cho người liếm đích."

Vương phi gặp Tiểu Ngưu như thế chăm sóc, nói nói: "Nếu người rất muốn nói, chưa một ngày ta nghĩ thông rồi, ta phải cho người vậy khô." Nói đến này, Vương phi đích đôi mắt đẹp một mị.

Tiểu Ngưu nghe được cao hứng, nói: "Hảo oa, ta nhưng chờ mong ngày nào đó rồi." Trong lòng lại nói, chúng ta lần này tách ra? Nói, ai biết ngày nào đó tài năng gặp mặt đây. Bất quá Vương phi nếu có thể liêm ta đích thiết bổng, kia nhưng là thoải mái rất. Nhưng từ tâm lý đi lên nói. Ta đã thỏa mãn rồi.

Tiểu Ngưu ghé vào Vương phi trên thân, thật sự trứ thiết bổng, dính chút ít xuân thủy sau khi, bèn hướng cái động khẩu một thật sự. Vương phi ôi rồi một tiếng, phản ứng lãng có lớn như vậy rồi. Chỉ thấy thiết bổng chậm rãi đem thịt môi cùng khai, lại một [phát động|thúc đẩy], phác kết một tiếng. Đâm vào nửa thanh. Vương phi thịt chặt được nâng lên hai chân, đặt ở Tiểu Ngưu đích trên lưng. Tiểu Ngưu lại một dùng sức, Vương phi xoay xoay thắt lưng, bèn tấn căn mà vào rồi.

Tiểu Ngưu đối với nàng cười, nói: "Lúc này [khá|tốt hơn nhiều] ba?"

Vương phi dài ra một hơi, nói: "Của người đồ vật thực không nhỏ à! Nếu không tối hôm qua đi vào, bây giờ cần phải chịu khổ rồi." Nàng đích trên mặt mang theo quyến rũ đích vẻ mặt, trong trắng lộ hồng.

Tiểu Ngưu nói: "Bây giờ là người vui vẻ đích [lúc|khi]." Nói chuyện, mềm nhẹ mà quất xuyên vào đứng lên. Kia đại thiết bổng bị tiểu huyết bao trứ, căng căng đích, ẩm áp đích, hơi nước sung túc. Tiểu Ngưu mỗi một lần quất xuyên vào, đều cũng cảm thấy khoái cảm liên tục, so với gạt làn suối ấm hoàn lại thoải mái đây! Hắn đem quy đầu lấy mẫu ngẫu nhiên huyết khẩu, sau đó xuyên vào rốt cuộc, dừng trong chốc lát mới động, cảm thụ được nàng thân thể thật là tốt chỗ.

Vương phi nhẹ nhàng rên rỉ trứ, kia híp đích đôi mắt đẹp đa tình mà nhìn Tiểu Ngưu, kia thắt lưng mỏng đã hết sức phối hợp trứ hần, thư thái nam nhân, đã thư thái chính mình.

Trong chốc lát, Tiểu Ngưu gia tốc rồi, kia thiết bổng đem tiểu huyết xuyên vào được phác kết phác kết cả [hưởng|vang], Vương phi đích đại vú liền có tiết tấu mà nhoáng lên nhoáng lên đích, thật giống như Sơn Đông đại bánh bao giống nhau đích bạch, hoặc như là ngọc điêu đích giống nhau đích mĩ. Này tình cảnh rơi xuống Tiểu Ngưu đích trong mắt, cả đầu lưỡi đều cũng ngứa ngứa rồi. Hần duỗi qua đầu lưỡi, thỉnh thoảng liếm hai dưới.

Vương phi thở gấp hu hu, nói: "Tiểu Ngưu, Tiểu Ngưu, người thật là lợi hại à, ta cũng bị người cấp cho đụng nát."

Tiểu Ngưu ngẩng đầu cười, nói: "Đẹp hơn đích ở phía sau đây." Nói chuyện, Tiểu Ngưu đem Vương phi đích hai chân khoá lên, càng thêm hữu lực mà khô đứng lên. Chỉ chốc lát sau, lại vừa cải biến tư thế, đem hai chân khiêng đến trên vai, mà tự mình tứ chi chầm đất, đem lực lượng tập trung tại nhục bổng, giống đụng chuông giống nhau khô khởi Vương phi đến. Làm được Vương phi sáng khoái vô cùng, kia lẳng tiếng kêu càng phát ra mà lớn, càng phát ra mà mĩ rồi. Nàng như là phát tình đích tiểu dương giống nhau, tại nam nhân đích thao chuẩn bị dưới biểu hiện trứ chính mình đích hưng phấn cùng dâm đảng. Này một màn rơi xuống nam nhân đích mắt để ý, tự nhiên là vô cùng rồi.

Lại vừa [phạm|làm] chẳng biết nhiều ít dưới, Tiểu Ngưu cảm thấy mỹ mãn mà bắn, mà Vương phi đã nhiều lần cao trào, thân thể mềm giống như bông. Đang gió êm sóng lặng sau khi, Vương phi dán tại Tiểu Ngưu đích trên thân, thở hào hển nói: "Lực lượng của người ghê gớm thật, so với được với một chích mãnh hổ rồi."

Tiểu Ngưu nở nụ cười, hỏi: "Cùng Kim Lăng vương thế nào?"

Vương phi nghĩ nghĩ, hồi đáp: "So sánh với dưới. Hẳn chỉ có thể tính một chích cừu thôi." Nói nói nghe được Tiểu Ngưu phi thường đặc ý, hẳn thầm nói: "Kia lão giống hỏa nhiều cỡ nào tuổi rồi, như thế nào có thể theo ta như vậy [niên kỉ|tuổi] nhẹ người so với đây."

Tiểu Ngưu hôn thân vương phi đích mặt, nói: "Vậy người nguyện ý theo ta khô việc này sao?"

Vương phi không nói gì, chỉ là gật gật đầu. Tiểu Ngưu bắt gặp nàng kia mưa gió qua đi thỏa mãn đích vẻ mặt và đỏ ửng đích sắc mặt, trong lòng phi thường thoải mái. Hẳn nghĩ thấy Vương phi tại trải qua loại sự tình này đích tẩy lễ sau khi, trở nên nhiều hấp dẫn rồi. Đồng thời, bởi vì gặp sắc khởi ý, hẳn hông dưới đích đồ vật lại đích ngạnh lên.

Tiểu Ngưu vuốt ve nàng đích nhũ phong, nói: "Chu nam, bảo bối của ta nhân, ta phía dưới đích huynh đệ lại vừa đói bụng."

Vương phi trợn to đôi mắt đẹp nhìn lên, không thể là sao? Kia đồ vật lại vừa dựng đứng đứng lên, như là cột cờ giống nhau. Vương phi [không thể tin được|khó tin], Tiểu Ngưu có tốt như vậy đích thể lực. Nàng thân thủ đi một sờ, ngạnh ngạnh đích, nhiệt nhiệt đích, hàng thật giá thật. Vương phi kinh ngạc mà nói: "Nếu không phải tận mắt nhìn thấy đích quát. Ta còn nghĩ đến người vốn là ăn được đây."

Tiểu Ngưu đặc ý dương dương mà nói: "Ta Tiểu Ngưu đích tư chất trời sinh đúng là hảo. Ai ăn kia đồ vật à, hay là giữ lại cấp cho Kim Lăng vương này không còn dùng được đích tên ăn đi!"

Vương phi nắm hẳn đích nhục bông, gặp quy đầu hồng hồng đích, đặc biệt sạch sẽ, giống tẩy qua giống nhau. Mà bông thân cũng là gân xanh đột ra, biểu hiện trừ hẳn đích kích động cùng đặc điểm. Vương phi đích tay một trao một đem cho đích, tinh tế cảm thụ được hẳn, nói: "Tiểu Ngưu, người sinh rồi một hảo giản tây, khó trách này cô nương đều cũng yêu người đây."

Tiểu Ngưu bị nàng mò ngứa nhè nhẹ đích thoải mái cực kỳ, nói: "Vậy người yêu không thương ta đây?"

Vương phi cười, nói: "Đương nhiên yêu rồi, không thương như thế nào sẽ bị người chiếm tiện nghi đây."

Tiểu Ngưu nghĩ nghĩ, nói: "Sau này người phải theo ta ba, ta sẽ bắt người đang bảo bối đau đích."

Vương phi lắc đầu nói: "Của người nói được quá sớm rồi, coi là người bất kể giác, người nữ nhân này có thể sắc mặt được dưới ta sao? Quận chúa có thể đồng ý sao?"

Tiểu Ngưu vuốt nàng đích mặt cười, nói: "Muốn nghĩ nhiều như vậy để làm chi? Còn sống cũng không phải là vì người khác sống. Còn sống đúng là để cho chính mình vui vẻ." Tiếp theo, hắn nói: "Chu nam, đến đây đi, cười ở ta trên thân, để cho ta xem nhìn người phát lãng đích hình dáng."

Vương phi nghe xong khoát tay chặn lại, nói: "Ta sẽ không khác tư thế đích."

Tiểu Ngưu nói: "Ta có thể dạy người." Nói chuyện, lôi kéo Vương phi, làm nàng trở mình đi tới.

Vương phi đang làm sự tình đích thời điểm, từ trước đến nay là bị động đích, hoàn lại chưa bao giờ như vậy trải qua. Chỉ thấy nàng ngồi xổm Tiểu Ngưu trên thân, tay đem nhục bồng tử, chậm rãi trầm xuống. Đang hai người đích bảo bối gặp nhau khi, Vương phi bèn giãy dựa vòng eo, làm cho nhục bồng nhanh một chút đi vào. May mắn nơi đây hay là ướm át đích, nhục bồng bèn một tắc tắc mà hướng tới trong vào, kia thoát nhìn không lớn đích lỗ nhỏ lại đem vậy thô đích tên cấp cho nuốt sống. Đang tấn căn mà vào [sau khi|phía sau], Vương phi dài ra một hơi, sẵn giọng: "Tiểu Ngưu à, người này đồ vật quá lớn, Tiểu Ngưu cười nói: "Sau này chúng ta khô thì tốt rồi." Nói chuyện, nhẹ nhàng mà thật sự trứ, để cho nhục bồng tại Vương

phi đích trong động hoạt động. Vương phi đã chịu không được tiểu huyết đích瘙 ngứa, không khỏi mà khởi lạc trứ, tăng lớn [sự ma sát|đụng chạm], làm cho chính mình tìm được càng nhiều đích khoái cảm. Cứ như vậy Tiểu Ngưu hưởng thụ rồi khô ỉn, hoàn lại thấy được đại vú đích nhảy lên, mặt cười sinh động, cùng với phía dưới tiểu huyết ăn bổng đích đáng yêu hình dáng.

Tiểu Ngưu kêu lên: "Người thật sự là một mê người đích nữ nhân, ta nếu mặc kệ đủ của người nói, ta khẳng định sẽ hối hận cả đời đích." Nói chuyện, vươn hai tay bắt lấy nàng đích vú, mãnh bắt mãnh vân vê đích, đồng thời kia căn thiết bổng đã phối hợp trứ Vương phi đích tiết tấu, một thật sự một thật sự đích, mỗi một dưới đánh đều cũng làm Vương phi phát ra a mà lẳng kêu.

Kia thanh âm lại vừa quyến rũ, lại vừa êm tai, cả Vương phi bản thân đều cảm giác chính mình rất lẳng rồi. Nàng chưa từng có như vậy lẳng qua.

Chỉ thấy nàng khởi lạc trứ trắng bóng đích đại kiều đồn, đầu vi lệch, híp đôi mắt đẹp, tản ra đích mái tóc vung vung đích, môi đỏ mọng đóng mở trứ, thỉnh thoảng phát ra lẳng kêu và âm ngữ. Kia âm đẳng đích hình dáng, xuất chúng đích phong thái, trắng ấm áp đích da thịt, đều cũng làm cho Tiểu Ngưu mất hồn xúc cốt. Hả đích thiết bổng bị lỗ nhỏ bao trứ, cảm giác toàn thân tứ chi trăm hài đều bị sáng khoái.

Tiểu Ngưu khen ngợi nói: "Người là một hảo nữ nhân, ta rất thích người."

Vương phi thở gấp trứ nói: "Người thích nói, vậy nhiều hơn khoái hoạt ba, ta cho dù chết tại người trên thân cũng không hối." Nói chuyện, kia động tác không ngừng. Dính dính đích xuân thủy không tiếng động mà chảy ra, dọc theo hai người đích kết hợp chỗ, ẩm ướt rồi hạ thân, chảy tới rồi cây cỏ trên.

Chỉ chốc lát sau, Vương phi cảm thấy mệt mỏi. Tiểu Ngưu bèn để cho Vương phi nhếch lên kiêu đồn, chính mình từ phía sau khô. Vương phi đích kiêu đồn mân mê đến sau khi, phải làm Tiểu Ngưu sợ hãi than. Kia tròn cuồn cuộn, trắng noãn nộn đích vưu vật, đem Tiểu Ngưu mê được hồn đều phải mất. Gặp lại luồng câu gian thủy lưng trông đích lỗ nhỏ. Và chặt tiếp cận đích đỏ sậm đích cúc hoa, Tiểu Ngưu càng là mất đi ý nghĩ rồi.

Hắn bản năng thật sự khởi thiết bổng, mạnh mẽ hữu lực mà [phạm|làm] đi vào, sau đó một bên vượt kiêu đồn, một bên mau khô trứ. Làm được Vương phi chặt tiếp cận [nhún|làm rung động], vú [loạn|bậy] hoảng, tiếng rên rĩ cùng lãng tiếng kêu không dứt bên tai. Làm cho Tiểu Ngưu lại thể nghiệm đến đang nam nhân thật là tốt chỗ, chơi nữ nhân đích khoái hoạt. Hắn thầm nói: "Như vậy đích vưu vật nếu buông tha rồi, mới có thể hồi hận cả đời đây!" Hắn thâm vi chính mình tối hôm qua đích dững cảm mà cô dĩnh tự hi.

Hai người phải vậy khô trứ, thẳng làm được Vương phi chống đỡ không được ghé vào rồi cây cỏ trên. Mà Tiểu Ngưu đã ghé vào thân thể của hắn trên, lại vừa [phạm|làm] kể ra dưới, mới đem tinh hoa đều cũng bắn đi ra ngoài. Đến lúc này, hết thủy mới an tĩnh lại. Hai người ai cũng không muốn nghĩ động một chút.

Tối giữa trưa. Hai người mới đứng lên mặc quần áo. Trải qua mưa móc làm dịu đích Vương phi nét mặt hoán phát, mị lực vô cùng. Kia đoạn trang đích trên mặt nhiều hơn vài phần quyến rũ, cả người đều cũng giống rót vào rồi mới mẻ đích sinh mệnh lực giống nhau sức sống bắn ra bốn phía. Tiểu Ngưu thấy cao hứng, nói: "Chu nam. Sớm biết rằng nói như vậy, ta đã sớm đem người cấp cho [phạm|làm]."

Vương phi đại xấu hổ, nói: "Người sắc lang một chích. Ta sớm biết rằng nói như vậy, ta đã sớm cách người xa xa đích rồi. Ta bây giờ mới biết được, người so với lỗ vương càng đáng sợ."

Tiểu Ngưu cười ha ha, nói: "Đối với người đã so với lỗ vương đáng yêu nhiều lắm rồi, người nên nhất có nhận thức rồi." Nói chuyện, hướng Vương phi chớp mắt vài cái con người. Vương phi thấy, bèn mỉm cười rồi, lại vừa cúi đầu.

Hai người lại vừa ân ân yêu yêu mà qua ba ngày sau khi, mới lưu luyến mà rời đi này đặc thù đích" động phòng". Tiểu Ngưu nhìn hắn nói: "Này địa phương. Ta vĩnh viễn cũng sẽ không đã quên đích."

Vương phi thì nói: "Ta ngã muốn nghĩ lập tức đã quên hắn."

Tiểu Ngưu hỏi: "Vì cái gì đây?"

Vương phi cảm giác khái mà nói: "Rời đi nơi này sau này, người hay là Ngụy Tiểu Ngưu, mà ta sẽ không vốn là chu nam rồi, ta còn là Vương phi, khi đó chúng ta không bao giờ...Nữa có thể giống như bây giờ rồi."

Tiểu Ngưu nở nụ cười, nói: "Như thế nào sẽ lại đây? Chỉ cần người nguyện ý, chúng ta hoàn lại nhưng nhập vào" động phòng" đích." Vương phi lộ ra cười khổ, không nói gì.

Bởi vì Tiểu Ngưu thân thể tốt lắm, Vương phi đã dưỡng đủ tinh thần, chỉ dùng rồi nửa ngày thời gian, hai người liền rời đi rồi núi rừng, trên rồi đường lớn. Cách tế nam thành có một khoảng cách khi, Tiểu Ngưu vì an toàn khởi gặp, tới phụ cận đích dân chúng nhà chuẩn bị rồi một bộ quần áo để cho Vương phi thay rồi. Như vậy tử nàng tự thành rồi bình dân dân chúng. Tiểu Ngưu vừa thấy Vương phi cái dạng này, nhin không được nở nụ cười.

Vương phi kéo kéo chính mình đích quần áo, nói: "Ta rất khó xem sao?" Lại vừa thu thu chính mình đích trên thân.

Tiểu Ngưu lắc đầu nói: "Không có, không có, người là ta đã thấy đích đẹp nhất đích phụ nhân rồi." Như thế nói thật. Lúc này đích Vương phi mặc

dù vải thô quần áo, vẫn đang khó nén lệ sắc. Kia cao quý chính là khí chất, kia sáng trong đích xinh đẹp, cũng không vốn là bình thường dân chúng ứng với có. Nàng đích mỹ mạo có thể cùng sư nương tranh tươi đẹp rồi.

Chờ hai người vào thành sau khi, cũng không có phát sinh cái gì khác động tĩnh. Tiểu Ngưu thầm nói: "Chẳng lẽ lỗ vương đích chết, nơi này đích mọi người không biết sao? Kia tốt nhất rồi." Tiếp theo, Tiểu Ngưu đem Vương phi lĩnh đến chính mình [chỗ|nơi] đích khách điểm. Trở lại chính mình đích phòng, chỉ thấy tiểu văn cô nương đang ở trong phòng ngăn người đây.

Vừa thấy đến Vương phi, tiểu văn bèn chạy tới, nhịn không được chảy xuống mắt lãng. Nàng lôi kéo Vương phi đích tay, nàng kêu lớn: "Vương phi. Ta có thể tưởng tượng người chết bầm." Tiểu Ngưu nhanh chóng [giữ cửa|cân nhắc] đóng cửa, thở dài một tiếng, nói: "Nói chuyện cẩn thận một chút à, đừng làm cho người biết Vương phi ở chỗ này." Tiểu văn hướng Tiểu Ngưu cười cười, quả nhiên đem thanh âm phóng ra thấp.

Tiểu Ngưu gặp hai nàng không hề ít nói, chính mình bèn ra khỏi...Sau khi ra ngoài, cần rồi chút ít đồ ăn. Chờ đồ ăn [đoan|bưng] tiến đến dọn xong [sau khi|phía sau], Tiểu Ngưu mà bắt đầu ăn nhiều. Ăn vài khẩu, nghĩ thấy không có chút - ý vị, bèn nhanh chóng cần rồi một vò rượu tiến đến. Một bên uống, vừa ăn, lúc này mới nghĩ thấy cả người hữu lực lượng.

Ăn cơm xong [sau khi|phía sau], tinh thần đại chấn. Hai người vội vàng nói chuyện, Tiểu Ngưu cơ hồ xuyên vào không lên miệng, hẳn tìm một khoảng không, nói: "Các người trước nói trứ, ta đi ra ngoài [nhìn|xem] động tĩnh."

Vương phi gật đầu, nói: "Người nhanh một chút trở về à, ta sợ trước mặt còn có người xấu." Tiểu Ngưu đáp ứng một tiếng sau khi, bèn đi nhanh ly khai khách điểm. Hẳn thầm nói: "Lỗ vương đã chết, chuyện lớn như vậy.

Dân chúng các không biết sao? Hay là quan phủ phong tỏa tin tức, không cho đi lậu tiếng gió đây?"

Hắn đi tới trên đường, giống tản bộ giống nhau hướng lỗ vương phủ đi đến. Chờ đi tới lỗ vương phủ cái kia phố khi, mới phát hiện nơi đây đứng không ít người. Đến gần trước vừa thấy, chỉ thấy quan binh đem vương phủ cấp cho vây trên rồi. Đây xem nào nhiệt đích dân chúng xa xa mà đứng thẳng trứ.

Tiểu Ngưu không biết đã xảy ra chuyện gì, phải hỏi bên người một lão nhân: "Lão Đại gia, nơi này đã xảy ra chuyện gì?"

Lão sừng hồi đáp: "Nghe nói tại bắt người. Nói là lỗ vương thủ hạ có một chút người phạm pháp rồi, này Tuần phủ đại nhân đang ở lĩnh người bắt người đây."

Tiểu Ngưu lại hỏi: "Kia lỗ vương đây?"

Lão nhân lắc đầu nói: "Không biết a! Lỗ vương phủ bình thường không có quan phủ người dám xông loạn đích. Hôm nay này đều cũng [loạn|bậy] bộ rồi."

Đang nói chuyện đây, lục soát bên trong đến một đội người. Cũng là nhất bang quan binh áp trứ mười mấy đại hán đi tới. Phía sau đi theo một đám trang phục hán tử, trên lưng đều cũng lộ vẻ đao kiếm. Cuối cùng đi ra chính là một gã quan tròn cùng một mỹ nữ. Kia mỹ nữ mặc tử sắc đích quần áo, khí chất cao nhã, động tác đẹp hơn. Vừa thấy đến nàng, Tiểu Ngưu trong lòng ầm ập, hắc, nàng như thế nào lại ở chỗ này đây? Chẳng lẽ cũng là tới cứu người đích sao?

Người này không phải người khác, cũng là Kim Lăng vương đích nữ huynh - Vân Phương Quận chúa. Tiểu Ngưu thầm nói: "Cái này tử tốt lắm, ta đang lo trứ Vương phi làm sao bây giờ. Vừa lúc có thể giao cho Quận chúa, nàng nhất định sẽ có ổn thỏa đích an bài đích."

Chỉ thấy Quận chúa cùng kia quan tròn đến một bên nhỏ giọng nói thầm trong chốc lát [sau khi|phía sau], bèn cùng đám...Kia trang phục hán chữ hướng đầu phố đi đến. Tiểu Ngưu vội vàng đuổi theo, tới gần trước mới kêu gọi nói: "Quận chúa, là người sao? Người luôn luôn được oa?"

Quận chúa Vân Phương nhìn lại, phát hiện là Tiểu Ngưu khi, trên mặt đẽ nhất là giật mình tiếp theo có nụ cười. Nàng hướng này hán tử các phát lệnh: "Các người cho ta chia nhau tìm, đến lúc đó tại chỗ cũ tập hợp." Đây hán tử các đáp ứng một tiếng [sau khi|phía sau], vội vàng mà đi.

Vân Phương từ trên xuống dưới đánh giá Tiểu Ngưu, hỏi: "Người như thế nào lại ở chỗ này đây?"

Tiểu Ngưu hít một hơi, nói: "Nói đến nói dài quá, nhất ngôn khó nói hết. Được rồi, người có...Hay không muốn nghe ta?"

Vân Phương đích đôi mắt đẹp trát liễu trát, mỉm cười nói: "Tiếp qua đoạn cuộc sống, ta sẽ đem người đã quên. Nói mau, người như thế nào sẽ tới nơi này đây?"

Tiểu Ngưu hỏi ngược lại: "Vậy người lại vừa như thế nào gặp phải tại đây tế nam thành đây? Nhất định cũng là có chuyện quan trọng ba?"

Vân Phương sau khi nghe xong nhíu mày, cảm thán nói: "Tự nhiên là có chuyện quan trọng. Ta dẫn này đàn các sư đệ, vội vàng đi tới tế nam thành, là vì cứu ta đích kế mẫu, nàng bị lỗ vương cấp cho chộp tới rồi. Ai biết, chúng ta ba ngày trước đuổi tới khi, nghe nói thú vương bị người cấp cho làm thịt, hẳn đã chết nhưng thật ra việc vui, đã đỡ phải chúng ta động thủ rồi, nhưng là đúng là tìm không thấy kế mẫu. Ôi, nếu nàng có cái gì bất trắc nói, cha ta nhất định sẽ lại rất thương tâm đích." Nói chuyện, vẻ mặt đích sầu bi.

Tiểu Ngưu đã đoán được nàng đích ý đồ đến, phải cười cười. Nói: "Người không biết nàng ở nơi nào? Nhưng là ta biết."

Vân Phương nghe được đôi mắt đẹp tỏa ánh sáng, vội hỏi: "Nàng ở nơi nào đây?"

Tiểu Ngưu cố ý lắc đầu, lại vừa đơn vị ta nói: "Ta phải hảo hảo ngẫm lại."

Vân Phương vội la lên: "Người nhanh một chút nói à, đều cũng cấp bách chết ta rồi." Nói chuyện, không khỏi mà dậm chân.

Tiểu Ngưu đột nhiên [mở lớn|mở rộng] miệng, a rồi hai tiếng, nói: "Người này một thúc dục. Ta ngã thật muốn đi lên. Nàng tại một nhà khách điểm, cùng nàng đích nha hoàn tiểu văn cùng một chỗ."

Vân Phương vui vẻ nói: "Thật sự à, kia thật tốt quá. Bọn hăn bình an vô sự ba?"

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Đó là đương nhiên rồi."

Vân Phương để sát vào Tiểu Ngưu, hỏi: "Ta đây kể mẫu ở đâu nhà khách điểm đây?"

Tiểu Ngưu nhếch miệng một nhọc, nói: "Ta nói rồi có chỗ tốt gì đây?"

Vân Phương [mắt lé|liếc xéo] trứ Tiểu Ngưu, nói: "Người người kia, đến phía sau hoàn lại theo ta cò kè mặc cả, người không đem ta đang người một nhà sao?"

Tiểu Ngưu thấy nàng đích hình dáng xinh đẹp đẹp mắt, trong lòng ngứa ngứa đích, bèn đem địa chỉ nói cho nàng rồi, tiếp theo lại vừa đem chính mình cứu Vương phi đích quá trình đơn giản mà nói một lần, kể cả chính mình mất lỗ vương và hăn thủ hạ những người đó đích đánh giá, còn có gian nan đích đánh ngã lỗ vương vương đích trải qua. Mấy cái này nghe được Vân Phương mặt mày trong sắc, thở dài: "Này cũng quá nguy hiểm rồi! Người trong tay không có ma đao, này quả thực vốn là lấy mệnh đang

đánh cuộc chú à! Chuẩn bị bất hảo, người cùng ta kể mẫu đều đã gặp chuyện không may đích." Nàng vẽ mặt đích quan tâm, làm cho Tiểu Ngưu trong lòng ấm áp.

Tiểu Ngưu ha ha cười, nói: "Ta phúc đại mạng lớn tạo hóa đại. Ta này không phải hảo hảo đích sao?"

Vân Phương nói: "Sau này cũng lại mạo hiểm như vậy rồi! Nếu lúc ấy ta cần tại nói thì tốt rồi, ta ít nhất có thể giúp người xử lý này chân chó tử. Được rồi, người nói là ta kể mẫu đem lỗ vương đập bể chết đích?"

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Đúng vậy. Lúc ấy chúng ta hai tương xứng, đều cũng té xỉu rồi, Vương phi mượn tảng đá đem lỗ vương cấp cho đập bể đã chết."

Vân Phương tán dương: "Đập bể được hảo, đập bể được hảo, đạo gia hỏa đã sớm đáng chết rồi. Hắn còn sống người khác phải sống bất hảo, hắn sớm muộn sẽ lại tạo phản đích, chẳng biết sẽ liên lụy nhiều ít vô tội người đem ệnh đây. Thật sự là không thể tưởng được à, ta kể mẫu như vậy một vị khuê phòng trong mỹ phụ, thế nhưng giống như này đích đảm lượng. Thật sự là nữ trung hào kiệt."

Tiểu Ngưu cười nói: "Người chích khích lệ nàng. Vì cái gì không khen ngợi khen ngợi ta?"

Vân Phương cười cười, nói: "Có cái gì hảo khen ngợi đích. Nếu bản lãnh của người dù cho chút ít, lỗ vương đã sớm xong đời rồi."

Tiểu Ngưu nghe được trên mặt nóng lên, nói: "Ta lần này trở về núi [sau khi|phía sau] nhất định khắc khổ luyện công, trở thành Lao Sơn đệ nhất nhân."

Vân Phương cười nói: "Chỉ hy vọng như thế. Được rồi, lần trước người như thế nào chạy rồi đây? Ta còn muốn chúng ta đích thân sự tình định ra

đến đây?" Nói đến người này, nàng trở nên nghiêm túc đứng lên.

Tiểu Ngưu nói: "Chẳng lẽ Vương phi chưa cùng người giải thích sao?"

Vân Phương gật đầu nói: "Nàng giải thích qua. Nhưng là ta hoài nghi người đối với ta không phải thiệt tình, mới chạy trốn. Có lẽ người đi sẽ lại khác cái gì nữ nhân đây, không nghĩ muốn ta rồi."

Tiểu Ngưu vội vàng nắm chặt tay, nói: "Không chuyện này, giống người như vậy lại vừa xinh đẹp lại vừa hiểu chuyện đích cô nương đốt đèn lồng đều cũng khó tìm, ta nhưng không nỡ buông tha cho đích."

Vân Phương nhấp hé miệng, nói: "Chỉ mong người nói chính là thiệt tình nói. Được rồi, võ lâm đại hội người tham gia không tham gia?"

Tiểu Ngưu nói: "Ta nhưng thật ra muốn nhìn một chút tới. Chỉ là tại Thiếu Lâm tự triệu khai, ta sẽ không đi. Đường thật sự xa đích, nói lại không có sự phụ đích mệnh lệnh một mình tới bất hảo."

Vân Phương lắc đầu nói: "Người lầm rồi, võ lâm đại hội vắng mặt Thiếu Lâm tự cử hành rồi."

Tiểu Ngưu ôi rồi một tiếng, hỏi: "Kia ở nơi nào triệu khai đây?"

Mây mù phương hồi đáp: "Sửa tại chúng ta thái sơn rồi. Như vậy thật tốt, người đi trú đã thích hợp. Không có vài ngày muốn bắt đầu rồi. Khi đó nhất định rất náo nhiệt."

Tiểu Ngưu hỏi: "Nói lần võ lâm đại hội đều cũng làm gì? Chỉ là muốn thu thập cái kia hái hoa tặc sao?"

Vân Phương giải thích nói: "Không chỉ vốn là nói một, trọng yếu nhất chính là muốn chọn một võ lâm minh chủ."

Tiểu Ngưu a mà một tiếng, nói: "Đây chính là đại sự à, không bằng ta cũng đi đang người ứng cử ba!"

Vân Phương mỉm cười, nói: "Người thật sự là một người thường, không hiểu quy bó đuốc. [người cho là]rằng] võ lâm minh chủ thật sự là tuyển ra tới sao? Đại sai đặc biệt sai! Đó là bằng bản lãnh thật sự đánh ra tới."

Tiểu Ngưu nói: "Nói một ta đoán tới, ta có thể bằng bản lãnh thật sự tranh đích."

Vân Phương cười mắng: "Thật là khờ qua. Mấy cái này người ứng cử không phải ai đều cũng có thể đích, phải là có danh vọng có địa vị đích vũ lâm nhân sĩ. Trọng yếu nhất đích một chút chiêu phải vốn là trọng yếu môn phái đích chương môn nhân. Cái này người đã hiểu ba?"

Tiểu Ngưu một nhếch miệng, nói: "Thao, này quy củ như thế nào nhiều như vậy đây?"

Vân Phương quét hăn liếc mắt. Nói: "Nếu mỗi người đều cũng có thể đi tranh nói, người nhiều như vậy cần tranh đến năm nào tháng nào mới có kết quả à. Có mấy cái này điều điều khuông khuông đích hạn chế, tranh đích người sẽ không nhiều hơn."

Tiểu Ngưu một tiếng thở dài tức, nói: "[chiếu|theo] như vậy xem ra, ta Tiểu Ngưu đời này vốn là đang không lên võ lâm minh chủ rồi."

Vân Phương mỉm cười nói: "Ta xem, người hay là trước luyện hảo công phu, trước tranh một chương môn đương đương mới là thật cách đích."

Tiểu Ngưu thầm nói: "Luyện hảo công phu đối với ta mà nói, chỉ là vấn đề thời gian, muốn làm chương môn phải khó hơn nhiều. Nguyệt Ảnh muốn làm chương môn, Chu Khánh Hải cũng muốn. Hai người kia, ta có thể với ai tranh đây? Nói công phu, ta không bằng bọn họ. Cho dù ta so với bọn hăn lợi hại, ta cũng không thể cùng Nguyệt Ảnh cướp. Ta không lo chương

môn không có gì, Nguyệt Ảnh nếu đang không lên chương môn, chỉ sợ nàng ngủ cũng không thơm mát."

Vân Phương thâm tình mà nhìn Tiểu Ngưu, nói: "Võ lâm đại hội người nhưng nhất định phải tới à! Ta tại thái sơn chờ người rồi. Bằng không, người cũng đừng quay về Lao Sơn rồi, trực tiếp theo ta trên thái sơn ba."

Tiểu Ngưu nhẹ nhàng lắc đầu, nói: "Ta phải về trước sơn bá vọng một chút sư phụ cùng sư nương, bằng không cho để ý không hợp."

Vân Phương ừ, nói: "Vậy người theo ta đi gặp ta đích kế mẫu ba?"

Vừa nói nói nói, Tiểu Ngưu trong lòng chấn động, nghĩ đến chính mình cùng Vương phi đích tư tình, cùng với Vương phi cùng Vân Phương đích quan hệ, nếu ba người đồng thời gặp mặt nói, đó là cỡ nào không được tự nhiên à! Vạn nhất Vương phi một kích động, sẽ đem chúng ta hai người đích bí mật tiết lộ cấp cho Vân Phương, kia cũng không phải được. Vân Phương chỉ sợ không tiếp thụ được, sẽ lại theo ta trở mặt đích. Cái loại này mạo hiểm chuyện ta Tiểu Ngưu hay là mặc kệ thật là tốt.

Vì vậy, Tiểu Ngưu rất chăm chú mà nói: "Vân Phương à, ta sẽ không đi gặp Vương phi rồi. Người đi tiếp nàng ba. Nàng bây giờ trong lòng rất khổ, nàng với người phụ thân đích quan hệ không có tốt như vậy. Cụ thể cái dạng gì, nàng sẽ lại nói cho của người. Người cần phải hảo hảo chiêu cố nàng à, tốt nhất đừng cho nàng quay về Kim Lăng rồi."

Vân Phương đáp ứng một tiếng, nói: "Ta kế mẫu chuyện người không cần lo lắng, ta có thể xử lý tốt đích. Rất nhanh các môn phái đều đã tới thái sơn, các người Lao Sơn cũng sẽ phái người tới đích. Người phải đi theo ba, đến lúc đó chúng ta hảo hảo tâm sự."

Tiểu Ngưu nhú mày nói: "Chỉ là tâm sự vậy không tất yếu đi. Như thế nào đích cũng phải đến một đao thật thực thương đích đại chiến à."

Kia sắc sắc đích ánh mắt làm cho vân tâm hồn thiếu nữ nhảy nhanh hơn, mặt cười đều cũng đỏ, cười mắng: "Mau rút của người ba, nói mấy câu phải lộ ra hồ ly cái đuôi rồi. Nếu người lần này không đi nói, sau này ta sẽ không để ý người rồi." Đang khi nói chuyện, bước nhanh đi rồi.

Đi ra vài bước sau khi, mặc nhiên quay đầu, hướng Tiểu Ngưu vút rồi một mị nhãn, mới lại vừa xoay người đi rồi.

Kia liếc mắt thu được Tiểu Ngưu trong lòng giống có trùng tử bò giống nhau đích khó chịu. Hắc thầm nói: "Nói đuổi được cũng quá không khéo rồi. Nếu là ở một [hẻo lánh|vắng vẻ] đích địa phương, chỉ có chúng ta hai người nói, kia đã có thể có được hưởng thụ rồi. Sau này ít không được cùng nàng" thật bác" thật là tốt cơ hội, nếu có thể đồng thời cùng bọn hắc mẹ con hai người thân mật, kia đã có thể rất hài lòng như ý rồi."

Tiểu Ngưu hướng tới ngoài thành đi, một bên đi hoàn lại một bên nghĩ Vương phi. Ngày mỹ nữ vừa mới cùng chính mình có thân mật quan hệ, muốn ra đi, lẽ ra có chút rất tàn khốc rồi. Ta nên đi theo nàng nói tiếng tái kiến đích, chỉ là cái kia trường hợp nhất định sẽ làm chua xót lòng người đích. Hơn nữa, có Quận chúa ở bên, chỉ sợ cả một câu trong lòng nói chưa từng pháp nói ra khẩu.

Tiểu Ngưu lưu luyến không rời mà rời đi tế nam thành, đến ngoài thành lấy ngựa, bèn hướng Lao Sơn vội vàng mà đi. Hắc tại ngựa trên đường đích thời điểm cũng không an bình, Quận chúa cùng Vương phi hai người kia đích cái bóng giống cưỡi ngựa đặng giống nhau tại trước mắt [chuyển động|đi dạo] trứ, đều là vậy tốt đẹp, đều là hấp dẫn hắc đích. Hắc ai cũng không muốn nghĩ buông tha cho. Hắc lại muốn đến Nguyệt Ảnh, Nguyệt Lâm, sự nương bọn hắc, còn muốn đến tà phái tứ đại ma nữ, cùng với chính mình trong nhà đích vũ vị, còn có này dã tình nhân, thật sự là có khác bình thường tư vị trong lòng đầu.

Hắn thầm nói: "Nếu mấy cái này mỹ nữ có một ngày toàn bộ tập trung cùng một chỗ nói, bọn hắn sẽ lại thế nào? Có thể hay không thiên hạ đại loạn? Bọn hắn đánh đứng lên làm sao bây giờ? Ta Tiểu Ngưu nên làm thế nào cho phải đây?" Hắn không dám suy nghĩ, không nói người khác, nếu để cho Nguyệt Ảnh biết chính mình có nhiều như vậy nữ nhân nói, nàng nhất định [sẽ chịu không nổi|được], chỉ sợ sẽ lại lập tức cùng chính mình nhất đao lưỡng đoạn đích.

Rất nhanh, hắn đi tới chân núi. Xuống ngựa, Tiểu Ngưu ngẩng đầu chú mục trứ nói một quen thuộc đích địa phương. Lại mà đến, trong lòng khổ chuồn mất chuồn mất đích. Hắn thầm nói: "Lúc này ta sẽ không lại bị đuổi đi ba?" Tưởng tượng đến kia ba mỹ nữ tại trên núi đây, Tiểu Ngưu đích tâm giống dài cây cỏ rồi giống nhau, [hận không thể|nóng lòng] từng bước phải trên đến đỉnh núi.

Cảm khái một phen [sau khi|phía sau], Tiểu Ngưu đang định lên núi khi. Lúc này từ trên núi xuống tới hai mỹ nhân đến. Một khom mi tú mục, phấn mặt đào má, mang theo vài phần vẻ lo lắng, mặc áo lam. [người|cái kia] đẹp hơn, mặt như hoa đào, mắt như thu thủy, thân hình kiều hảo, trên mặt mang theo một cổ linh phân.

Vừa thấy đến hai người kia, Tiểu Ngưu đích [tim đập|trống ngực] nhanh hơn rồi. Đây hai người không phải người khác, một vốn là sư tỉ Giang Nguyệt Lâm, [người|cái kia] vốn là trước đó không lâu hoảng gặp qua đích nga mị đệ tử Quan Vịnh Mai. Tiểu Ngưu có thể đồng thời nhìn thấy bọn hắn, tự nhiên là mừng rỡ rồi.

Nhất là Nguyệt Lâm, có chút cuộc sống chưa cùng nàng trao đổi rồi, từ chính mình bị đuổi ra sư môn, nàng phải cùng chính mình [làm bất hòa|xa lánh] rồi.

Hai nàng đã bắt gặp Tiểu Ngưu, Nguyệt Lâm đệ nhất là sửng sốt, môi giật giật, chưa nói ra nói đến, mà Quan Vịnh Mai hào phóng mà nói: "Nguy

Tiểu Ngưu, người cuối cùng đã trở lại. Người chậm một chút nữa chút trở về, người cũng chỉ hảo đến vô lâm đại hội trên gặp ta rồi."

Tiểu Ngưu trước kêu một tiếng Giang tử tử, sau đó hướng VỊnh Mai cười, nói: "Ta là tại trên đường [phạm|làm] tốt hơn sự tình, mới chậm trễ đích. Nói cách khác, đã sớm tới."

VỊnh Mai nói: "Ngụy Tiểu Ngưu, có nói mấy câu ta nghĩ với người nói nói."

Tiểu Ngưu nói: "Người nói tốt lắm." Có thể cùng nói dạng đích mỹ nữ nói nói, hẳn đương nhiên tâm tình vô cùng khoái trá rồi.

VỊnh Mai hướng Tiểu Ngưu nhất chiêu tay, chiêu đến một bên tới. VỊnh Mai hướng Nguyệt Lâm cười cười, nói: "Giang tử tử à, phải lập tức tốt lắm, sẽ không ảnh hưởng các người cảm tình đích."

Nguyệt Lâm mặt một giang, nói: "Có cái gì nói, phải đi nói đi, ta có thể lảng tránh đích."

VỊnh Mai [lắc lắc|phe phẩy] tay, nói: "Không cần rồi, không cần rồi, ta rất nhanh nói hết đích." Sau đó thấp giọng hỏi nói: "Người nhìn thấy Mạnh Phàm Thành rồi?"

Tiểu Ngưu ừ, nói: "Ta thấy đến hẳn rồi. Tiểu tử này thật sự hung ác à, cần theo ta động thủ đây."

VỊnh Mai thở dài một hơi, nói: "Hẳn bình thường ngã cũng là một tình táo đích người, nhưng là một gặp được cùng ta có đóng chuyện, tựa như thay đổi một người dường như. Điểm này làm ta rất không vừa lòng."

Tiểu Ngưu nói: "Hẳn nói hẳn muốn tìm người, tìm được không có?"

VỊnh Mai gật đầu nói: "Tìm được rồi."

Tiểu Ngưu hỏi: "Kia hắn bây giờ người nào vậy?"

Vịnh Mai mỉm cười, nói: "Ta ngại hắn phiền người, phải đem hắn chạy về Võ Đang sơn đi, người này có chút hết hy vọng mắt."

Tiểu Ngưu chút bình nói: "Hắn lớn lên không sai. Bị cho là trên vốn là mỹ nam tử rồi. Hơn nữa đối với người cũng là mẫn si tình đích, tin tưởng có thể cảm động người."

Vịnh Mai âm đạm cười. Nói: "Hắn nhưng là theo ta nói, hắn muốn cùng người động thủ tới."

Tiểu Ngưu nói: "Không thể là thôi! Hắn lúc ấy trông mắt trừng lớn được cùng người ánh mắt giống nhau đại, quả thực muốn sống nuốt ta à. Bất quá không có đánh thành. Bảo ta nói mấy câu phải cấp cho khuyên chạy rồi."

Vịnh Mai hí hóp hỏi: "Nếu đánh đứng lên, người đoán sẽ lại thế nào?"

Tiểu Ngưu không khách khí mà nói: "Kia hắn nhất định là khắp cả người lân thương mà chạy."

Vịnh Mai nhin không được cười ra tiếng đến, song nói: "Ngụy Tiểu Ngưu, người nhưng rất có thể nói láo rồi. Lấy công phu của người, nếu trên tay không lấy vũ khí nói, người so với hắn kém không ít đây."

Tiểu Ngưu nói: "Ta đây nếu lấy vũ khí sẽ lại thế nào?"

Vịnh Mai hồi đáp: "Kia hắn cho người đang người hầu cũng không xứng à." Lời này nói được Tiểu Ngưu tung bay phiêu nhiên, tựa hồ chính mình thoáng cái biến thành một đời tông sư rồi.

Tiểu Ngưu nói: "Hắn nhưng là trách ta cho người ra chủ ý rồi, cần theo ta liều mạng đây."

Vịnh Mai hừ một tiếng, nói: "Hắn nếu vốn là một người thông minh nói, hẳn nên biết, ta sở dĩ nghe lời người, là bởi vì cho người nói rất có đạo lý. Chúng ta người trong võ lâm, vốn là không thể thâm nghĩ trứ chính mình, mà không để ý người khác đích cảm thụ đích. Phải cả người đều cũng dùng võ lâm đại sự vì mình cho dù đây, huống chi ta Quan Vịnh Mai hay là nga mị phái đệ tử đây."

Tiểu Ngưu cười cười, nói: "Quan nữ hiệp, thứ ta nói thẳng. Người này vị hôn phu thật sự bình dung rất, ta chỉ đích không phải võ công, ta là chỉ hẳn công việc, hẳn giống như không có dài đầu óc giống nhau."

Vịnh Mai nói: "Nếu hẳn nghe được nói, hẳn nhất định sẽ lại với người không có hết đích."

Tiểu Ngưu nói: "Ta không sợ hẳn, cho dù ta đánh không lại hẳn, ta cũng không sợ hẳn. Hai quân gặp lại, trí giả thắng à."

Vịnh Mai yêu cầu nói: "Sau này tái kiến hẳn, không cần cùng hẳn không chấp nhận. Hẳn này lòng người mắt không lớn, lại có chút [cực đoan|quá khích], nếu hẳn có cái gì thương đến của người địa phương, ta thay mặt hẳn hướng người nói khiêm rồi."

Tiểu Ngưu cười nói: "Người nói như vậy phải quá khách khí. Ôi, cũng không biết khi nào thì tài năng lại nghe được người ca hát. Của người tiếng ca mỗi lần nhớ tới đến, đều cũng làm cho ta cảm giác thư thả."

Vịnh Mai nghe xong cười, nói: "Sau này cơ hội như vậy nên không phải ít đích, qua vài ngày thái sơn trên khai võ lâm đại hội tào, người có thể đi tìm ta đích."

Tiểu Ngưu nói: "Lần này tham gia đại hội, cũng không biết chúng ta Lao Sơn phái ai tới?"

Vịnh Mai đích đôi mắt đẹp hướng cách có một khoảng cách đích Nguyệt Lâm thoáng nhìn, nói: "Việc này nên hỏi người sư tử rồi. Tốt lắm, ta không nói nhiều rồi. Ta phải tới thái sơn rồi." Dứt lời hướng Tiểu Ngưu gật đầu một cái, lại vừa hướng Nguyệt Lâm long long tay, nàng cước bộ như bay mà ly khai. Nếu không phải tại ban ngày nói, nàng phải bay lên đến đây.

Nàng đi rồi sau khi, Tiểu Ngưu đến gần Nguyệt Lâm, lôi kéo tay nàng nói: "Giang tử tử, người còn có thể theo ta [khỏe |được không]?"

Nguyệt Lâm vẻ mặt đích xấu hổ, nói: "Thực xin lỗi, Tiểu Ngưu, là ta hiểu lầm người rồi. Ta còn thực nghĩ đến người trộm rồi thứ thoát đi nơi này. Nhưng là lại muốn muốn nghĩ, người không phải như vậy một người, sư phụ đã hướng ta giải thích qua, nguyên lai là ta hiểu lầm người rồi, người sẽ không trách ta đi?"

Tiểu Ngưu lắc đầu, nói: "Ta như thế nào sẽ lại trách người đây? Chúng ta nhưng là người một nhà, vốn là đầu giường đánh nhau giường vĩ cùng đích cái loại này à."

Nguyệt Lâm trên mặt nóng lên, sắc giọng: "Lại vừa nói hừ nói vượn rồi, tới trên núi sau khi, nên quản trụ miệng mình à, nói cách khác, có người đẹp mắt đích."

Tiểu Ngưu mỉm cười nói: "Giang tử tử giáo huấn được vốn là."

Nguyệt Lâm hỏi: "Mấy ngày nay tới nay, người là không phải đã đem ta cấp cho đã quên? Người đúng là đã quên ta, ta cũng sẽ không trách người đích. Dù sao ta đối với người đích hiểu lầm quá lớn, ta đối với người cũng không nên dùng cái loại này địch thị đích thái độ, ta bây giờ mới biết được ta trước kia có bao nhiêu sai lầm rồi."

Tiểu Ngưu khai đạo nói: "Người không nên suy nghĩ bậy bạ rồi, ta cho tới bây giờ sẽ không có oán qua người, việc này là ta chưa cùng người nói biết rõ à."

Nguyệt Lâm nhú mày nói: "Tóm lại là ta bất hảo, người có thể tha thứ ta sao?"

Tiểu Ngưu nói: "Người không có làm sai chuyện gì, nói không đến cái gì tha thứ không tha thứ đích vấn đề à. Được rồi, lần này võ lâm đại hội, đều có ai tới à?"

Nguyệt Lâm lắc đầu nói: "Ta cũng không biết rõ. Sư phụ vì chuyện này, mấy ngày nay ngủ cũng không được tiêu tan dừng, bây giờ còn tại đại điện trên đối với mọi người phát biểu đây."

Tiểu Ngưu nói: "Ta đang muốn thấy bọn họ đây, ta thật sự rất muốn nghĩ bọn họ rồi."

Nguyệt Lâm gật đầu nói: "Tốt lắm, Tiểu Ngưu, chúng ta nhìn sư phụ cùng sư nương ba." Vừa nghe đến này, Tiểu Ngưu đích trong lòng kích động cực kỳ, nói: "Hảo oa, kia nhanh một chút ba."

Nguyệt Lâm đáp ứng một tiếng, bèn dẫn Tiểu Ngưu hướng tới trên núi mà đi.

Ở trên sơn đích trong quá trình, Tiểu Ngưu nhìn mấy cái này quen thuộc đích cảnh vật, trong đầu yêu thích tham nũa. Hắn thầm nói: "Nhìn thấy sư nương sau khi, ta [nên|phải hỏi] chút sư môn đây? Chúng ta trong lúc đó đích trao đổi quá ít rồi."

Đợi cho rồi đỉnh núi sau khi, này không phải đích truyền đích các đệ tử vừa thấy là Tiểu Ngưu, đều cũng xúc động được kêu to sư huynh. Nói chút ít không phải đích truyền đích đồ đệ các, đối với Tiểu Ngưu nhưng là tốt lắm, hảo được thật tốt.

Tiểu Ngưu theo chân bọn họ đánh so chiêu hô sau khi, bèn đến gần rồi đại sảnh. Nguyệt Lâm đi vào chỉ chốc lát sau, một vị đệ tử bèn đi ra nói: "Dâng tặng sư phụ chi mệnh, tuyên Ngự Tiểu Ngưu tiến đến gặp sư phụ."

Tiểu Ngưu thống khoái mà đáp ứng một tiếng, bèn hướng ở chỗ đi đến rồi. Hắn trong lòng bất ổn đích, sợ bị phụ biết chút ít cái gì, hơn nữa sinh chính mình đích khí.

Đang Tiểu Ngưu đi vào trong đại điện đích thời điểm, sở hữu đích ánh mắt đều cũng nhìn thấy hắn. Tiểu Ngưu phát hiện rồi, trong phòng ở đây đích đều là chút ít nhất thân cận nhất nổi tiếng đích đệ tử, trong đó nhất được sủng đích tự nhiên là sư phụ tự tay truyền nghề đích đệ tử rồi. Kể cả Tần Viễn, Chu Khánh Hải ở bên trong, mà Nguyệt Ảnh cùng Mạnh Tử Hùng nhưng không có cái bóng, cũng không biết làm gì đi.

Tiểu Ngưu tốc gấp hướng trước cấp cho sư phụ cùng phế mẹ hành lễ, nói: "Sư phụ, sư nương ở trên, đệ tử có lễ rồi. Rồi đi nói đoạn trong cuộc sống, đệ tử không có một ngày không nghĩ Lao Sơn đích. Sau này đệ tử nhất định nhiều thật sự, nhiều luyện công, đem này tà môn lệch ra phái hoàn toàn tiêu diệt." Dứt lời nhìn một cái trên ngai đích hai người. Sư phụ hay là nghiêm trang đích hình dáng, trên mặt mang theo chút ít đặc ý vẻ; mà sư nương đây, vẫn đang vốn là thành thực, nhàn tĩnh, phong thái như trước. Đang nàng đích ánh mắt cùng Tiểu Ngưu đích tiếp xúc khi, Tiểu Ngưu rõ ràng cảm giác được rồi nàng đích kích động cùng vui sướng. Hắn tâm thoát: "Sư nương à, chỉ cần sư phụ không ngại sự tình, đệ tử nhất định hảo hảo hiếu thuận người, cho người nếm tẩm đang nữ nhân đích nhanh."

Chỉ thấy sư phụ nói: "Tiểu Ngưu à, vừa rồi ta còn tại nhắc tới người đây, người cuối cùng vốn là đã trở lại. Hảo hảo hảo, lần này vô lâm đại hội cần mở, chúng ta Lao Sơn biểu hiện đích cơ hội tới rồi."

Mà sư nương thì nói: "Trở về là tốt rồi oa à, sau này làm chuyện gì nên du trú chút, đừng có vậy ngang ngạnh rồi."

Tiểu Ngưu lại thi lễ, nói: "Cám ơn sư phó cùng sư nương chính là dạy bảo, Tiểu Ngưu nhất định ghi nhớ trong lòng."

Sư nương nhẹ giọng cười, nói: "Ngồi đi." Dứt lời, sớm có một gã đệ tử tại Tần Viễn đích bên cạnh phóng ra một cái ghế dựa. Tiểu Ngưu cũng không khách khí, bèn đi ngồi trên đi, lần lượt Tần Viễn ngồi. Khi hần ngồi xuống sau khi, hướng Tần Viễn cùng Chu Khánh Hải đánh đã một chút tiếp đón. Tần Viễn không có cái mặt phản ứng, mà Chu Khánh Hải cũng rất hữu tốt đẩy hướng hần cười cười.

Cách rồi lâu như vậy, Tần Viễn đối với Tiểu Ngưu hay là có thành kiến đích, hần thủy chung cho rằng, chính mình không thể cùng Nguyệt Lâm cùng một chỗ, đúng là bởi vì Tiểu Ngưu từ đó cản trở, Tiểu Ngưu muốn nghĩ cùng hần giải thích biết rõ, nhưng lại lo lắng ình nói không rõ. Bởi vậy, việc này cứ như vậy vẫn kéo.

Tiểu Ngưu hướng đối diện đích Nguyệt Lâm xem xét liếc mắt, Nguyệt Lâm đã ở thu hần đây. Bốn mắt nhìn nhau, như là chạm ra hoa lửa bình thường.

Nguyệt Lâm bất an, cả đem ánh mắt chuyển qua rồi nơi khác. Lúc này, sư phụ đưa hần đích quyết định nghi bày.

Sư phó chậm rãi nói: "Trải qua ta phản phúc tự hỏi, chiêm chước, bây giờ quyết định tới thái sơn tham gia võ lâm đại hội đích nhân tuyển. Tức Chu Khánh Hải, Tần Viễn. Còn lại người ở lại trên núi, bảo vệ cho chúng ta đích gia tròn, này cũng là rất trọng yếu chuyện." Tất cả mọi người đáp ứng một tiếng vốn là.

Sau đó, sư phụ đem mọi người [khiến|sai] trở về, tiếp theo đem Tiểu Ngưu một mình mang theo hậu viện trong. Tiểu Ngưu không biết hần muốn làm gì, phải trái lại theo sát đi, trong nội tâm một đám hồ nghi. Hần thầm nói: "Dù sao có sư nương tại trước mặt, sư phụ không thể đem ta thế nào đích."

MA ĐẠO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 124: Trở Lại Lao Sơn

Đến sư phụ đích trong phòng ngồi xuống sau khi, sư phụ đích trên mặt lộ ra nụ cười. Hắn vui vẻ hỏi rồi một ít Tiểu Ngưu đích gia sự, cùng với mấy ngày này đích tình huống, nhưng Tiểu Ngưu cũng không có cảm động, bởi vì bằng Tiểu Ngưu đích quan sát, sư phụ này giờ giống tại một nhọc. Từ hắn đích trong ánh mắt có thể nhìn ra đến, mà Tiểu Ngưu đã làm bộ thụ sủng nhược kinh đích hình dáng. Cũng may hắn phương diện này có nhất định đích thiên phú, liệu muốn nghĩ sư phụ đã nhìn không ra đến.

Chờ sư phụ nói tạm dừng [sau khi|phía sau], hôm mẹ lúc này mới nói chuyện, tại sư phụ trước mặt, sư nương không dám biểu hiện ra chân thật đích cảm tình.

Nàng đích đôi mắt đẹp tại Tiểu Ngưu đích trên thân quét tảo, nhàn nhạt mà nói: "Lần này sau khi trở về, nên nắm chắc luyện công. Trước mắt chánh đạo cùng tà phái đích quan hệ lại vừa ác hóa rồi. Tùy thời đều cũng có thể đại chiến, người cũng muốn vì chúng ta chánh đạo tấn một phần lực lượng."

Tiểu Ngưu không dám nhiều thu sư nương, cung kính mà hồi đáp: "Sư nương chính là nói, đệ tử nhớ kỹ."

Sư nương còn nói thêm: "Sư phụ người cùng đại [trợ|giúp] huynh đều cũng bề bộn nhiều việc, bọn họ có thể quất không ra thời gian đến dạy. Tạm thời hay là do ta đến dạy." Vừa nghe lời này, Tiểu Ngưu trong lòng vui vẻ, thật muốn sờ lên, cấp cho nàng một hôn, mà hiện diện sư phụ đích mặt, chỉ có thể đáp ứng một tiếng thôi.

Trong chốc lát, sư phụ nói lên võ lâm đại sự đến, sư phụ nói: "Lần này võ lâm đại hội, đối với Lao Sơn mà nói, thực tế trọng yếu. Chúng ta chẳng những cần tại công thăm hái hoa tặc trong phát huy tác dụng. Nhưng lại cần tại cạnh tranh mình chủ phương diện có xuất sắc đích biểu hiện, lần này tình thế bắt buộc." Sư phụ đích giọng nói rất kiên quyết, vẻ mặt cương nghị.

Tiểu Ngưu thầm nói: "Sư phụ đem công danh thấy quá trọng yếu rồi. Đang mình chủ phải tốt như vậy sao? Ta Tiểu Ngưu cũng không có đang mình chủ, còn không phải là như thường sống được khoái hoạt thôi! Người xem người à, cả ngày nhớ thương việc này, không đếm xỉa tới sư nương, lúc này mới tạo thành rồi sư nương chính là hồng hạnh ra tường, người cũng không thể kì quái đệ tử ta bất hiếu à!"

Tiểu Ngưu nói: "Đáng tiếc đệ tử năng lực có hạn, không thể giúp sư phụ cái gì."

Xông Hư cười cười, loát rồi loát sơn dương hồ tì, nói: "Lần này sư phụ đi tham gia võ lâm đại hội, người ngoại trừ hảo hảo luyện công ở ngoài, phải giúp sư nương quản hảo trên núi đích đại sự à! Chờ người sau này năng lực cường đại rồi, sư phụ lại cho người tham dự đại sự."

Tiểu Ngưu nói: "Đệ tử nhớ kỹ sư phụ nói rồi."

Tiếp theo, Tiểu Ngưu nói ra rồi bạch mình đích nghi vấn: "Sư phụ, đệ tử lên núi như thế nào không có bắt gặp đàm sư tỷ cùng mạnh sư huynh đây?"

Xông Hư cười khan rồi hai tiếng, nói: "Bọn họ hai người bị phái đến dưới chân núi làm việc đi!"

Sư nương nói: "Tốt lắm, Tiểu Ngưu, người cũng mệt mỏi rồi, tới ăn dừng lại ăn no bụng, lại nghỉ ngơi một chút."

Tiểu Ngưu bèn đứng lên cáo từ, tại đi đích thời điểm, còn không đã quên tại sư nương chính là trên mặt cùng trên thân thu vũ mắt, sư nương mỹ mạo

như trước, chỉ là sắc mặt có chút tiêu tụy, hoặc như là có vô hạn tâm sự đích hình dáng. Tiểu Ngưu thầm nói: "Đây là vì cái gì đây? Nhất định là sư phụ bận quá rồi, vội vàng được không có thời gian đau sư nương. Thử nghĩ một đóa hoa nếu không kịp khi kiều thủy nói, lâu sẽ héo rũ đích. Sư phụ, người không thể làm đến chuyện, đệ tử thay người làm, đệ tử sẽ thay người cấp cho sư nương kiều thủy đích, để cho nàng nét mặt hoán phát, để cho nàng tươi đẹp quang bản ra bốn phía, để cho nàng đang một nhanh nhất nhạc đích nữ nhân."

Tại cuồng vọng đích trong lúc miên man suy nghĩ, Tiểu Ngưu ly khai hậu viện. Hắn một hồi đến trong sân, phải gặp Chu Khánh Hải. Chu Khánh Hải lôi kéo Tiểu Ngưu đích tay, nói: "Sư đệ à, người có thể tưởng tượng chết vì huynh rồi, người vắng mặt trên núi, núi này trên thật sự rất buồn bức rồi."

Tiểu Ngưu nhìn hắn nói: "Cám ơn sư huynh nhớ thương rồi, sư đệ đã đồng dạng tại nhớ thương người, người đối với ta thật là tốt chỗ, ta vĩnh viễn tốc cũng không sẽ lại vong đích."

Chu Khánh Hải ha ha cười, sau đó nói: "Người nhớ rõ là tốt rồi, bất quá người cũng muốn nhớ kỹ kia nói mấy câu à."

Tiểu Ngưu hỏi: "Vốn là chưa vài câu?"

Chu Khánh Hải đích sắc mặt nghiêm túc đứng lên, nói: "Nếu có một ngày, chúng ta trở thành địch nhân. Người nên phóng ra ta một con ngựa à."

Tiểu Ngưu ai rồi một tiếng, nói: "Đại pha huynh à, người thực sẽ lại hay nói giỡn, chúng ta như thế nào sẽ lại trở thành địch nhân đây. Lòng ta trong đối với Đại sư huynh chỉ có cảm kích, không có cừu hận."

Chu Khánh Hải hắc hắc nở nụ cười, nói: "Trước người đã đáp ứng rồi, người cũng không nên đổi ý."

Tiểu Ngưu cười khố nói: "Cho dù có một ngày chúng ta thật sự đánh đứng lên, cũng phải người để cho trứ ta, ta nơi nào là người đích đối thủ à!"

Chu độ biển nói: "Tiểu sư đệ người rất khiêm tốn rồi. Sư đệ thông minh hơn người, mới học vài ngày công phu, phải đem Mạnh Tử Hùng cấp cho đánh có dũng khí rồi, lấy sư huynh ta xem, người sau này nhất định có thể trở thành Lao Sơn đệ nhất nhân đích."

Tiểu Ngưu nở nụ cười, trong lòng thoải mái, nói: "Kia nhưng đa tạ sư huynh của người lời may mắn rồi! Đến đây đi, đến ta trong phòng ngồi ngồi xuống."

Chu Khánh Hải lắc đầu nói: "Không được, không được, ta còn có việc đây. Hơn nữa, ta không nghĩ tới quấy rầy người khác đích mỹ la." Tại Tiểu Ngưu sờ không được đầu mỗi khi, Chu Khánh Hải hướng hân cười cười, quay đầu vội vàng mà đi rồi. Tiểu Ngưu thầm nói: "Đây là cái độ ý tứ? Cười đến vậy thần bí."

Chờ hân đẩy cửa ra, tiến vào chính mình đích phòng khi, lập tức thấy được Nguyệt Lâm đích nụ cười, nàng đang ngồi ở cái bàn bên cạnh, vẻ mặt đích nhu tình. Mà trên bàn xiêm áo vài dạng ăn sáng, đồ ăn sắc tinh sảo, mùi thơm bốn phía, vừa thấy thì có muốn ăn, chỉ là lãng có rượu uống. Nói nhưng là Lao Sơn đích quy củ, vốn là không cho phép đệ tử uống rượu. Giống cái loại này [vụng trộm|tranh thủ] uống đích, bắt không được đã phải thôi, nhưng ai cũng không dám tại trên núi uống rượu. Để cho sư phụ cấp cho bắt lấy, kia cũng không phải được à, Nguyệt Lâm đứng lên, nhảy đến Tiểu Ngưu trước mắt, nói: "Ta nhưng chờ người đã nửa ngày, mau ngồi xuống ăn cái gì ba."

Tiểu Ngưu trong lòng âm áp, lôi kéo tay nàng nói: "Giang tỷ tỷ, cũng là người nhất quan tâm ta à, có người như vậy đích phu nhân, ta Tiểu Ngưu cảm thấy mỹ mãn rồi."

Nguyệt Lâm ôi rồi một tiếng, nói: "Hãy chấm dứt việc đó, mau ăn thứ ba."

Tiểu Ngưu bèn cùng Nguyệt Lâm mặt đối mặt ngồi xuống. Tiểu Ngưu cầm lấy chiếc đĩa, giống một đôi bụng mấy ngày dính người giống nhau, ngậm lớn ăn đứng lên. Ăn trong chốc lát, thả chậm tốc độ, Tiểu Ngưu hỏi: "Giang tỷ tỷ, người như thế nào không ăn đây?"

Nguyệt Lâm ẩn tình mà thu trứ Tiểu Ngưu, nói: "Ta không đói bụng, người ăn đi. Được rồi, này đồ ăn dính muội nói thế nào?"

Tiểu Ngưu vươn ngón tay cái nói: "Không thể chê, giác đối với dính nhất lưu."

Nguyệt Lâm lập tức nở nụ cười, mặt cười như tiên hoa trán phóng ra, vậy kiều diễm, vậy động lòng người, Nguyệt Lâm nói: "Đã ăn ngon, vậy ăn nhiều chút ít ba."

Tiểu Ngưu nói: "Tiệc nuôi chính là không có rượu à. Ăn hảo đồ ăn, uống rượu ngon, lại quay về phía mỹ nhân, kia cảm thụ thật đẹp rồi."

Nguyệt Lâm nhắc nhở nói: "Nói nhỏ chút. Sư phụ nhất không thích uống rượu dính người."

Tiểu Ngưu ăn thứ, hỏi: "Giang tỷ tỷ, gần nhất trên núi hoàn lại bình tĩnh ba?"

Nguyệt Lâm hồi đáp: "Nói tóm lại lui hảo. Chỉ là sư phụ tuyên bố để cho Chu Khánh Hải đang chương môn người thừa kế, làm ọi người nghị luận đều."

Tiểu Ngưu hỏi: "Có cái gì hảo nghị luận dính?"

Nguyệt Lâm thấp giọng nói: "Đa số người cho rằng. Người chưởng môn này người thừa kế vị do sư tử đảm đương càng thích hợp. Bởi vì sư tử đích võ công cùng mưu lược đều cũng còn hơn Chu Khánh Hải. Không biết sư phụ vốn là nghĩ như thế nào đích, càng không biết Chu Khánh Hải dùng cái tăng thủ đoạn làm cho sư phụ như vậy sủng hân."

Tiểu Ngưu ừ, nói: "Người xem Đại sư huynh này người thế nào?"

Nguyệt Lâm nghĩ nghĩ, nói: "Làm cho người ta đích cảm giác thật sự trung hậu, thật sự kiên định đích, một chút cũng không giống một giáo hoạt đích người, có dã tâm đích người."

Tiểu Ngưu cười cười, thầm nói: "Mặc dù người cùng hân ở chung [nhiều|hơn...Năm], người cũng không hiểu rõ hân. Hân đích lợi hại chỗ, người còn không có nhìn thấy đây. Nếu nói có một ngày ta nghe nói Chu Khánh Hải đem sư phụ giết, tạo phản rồi, ta một chút cũng không kỳ quái."

Tiểu Ngưu nói: "Kia sư tử cùng Mạnh Tử Hùng chạy đi đâu rồi?"

Nguyệt Lâm hồi đáp: "Mạnh Tử Hùng bởi vì khí bất quá, xuống núi sau khi, rốt cuộc không trở về, ai biết ở nơi nào hỗn đây? Sư phụ mắng hân không tiền đồ, không phải một nam tử hán. Mà sư tử thôi, đi trước thái sơn rồi. Sư phụ mệnh nàng tới thái sơn báo một tên, nói Lao Sơn cần tranh đang võ lâm minh chủ."

Tiểu Ngưu hưng phấn mà nói: "Lúc này thái sơn nhưng thực náo loạn, Lao Sơn phái nếu lên làm võ lâm minh chủ nói, kia nhưng quá mạnh mẽ rồi."

Nguyệt Lâm nói: "Sư phụ ngày gần đây theo chúng ta đệ tử đích truyền nói, đang võ lâm minh chủ vẫn là hân đích giấc mộng, nếu đang không lên nói, cho dù chết, cũng chết không sáng mắt à."

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Có này ý nghĩ tự nhiên là tốt đấy, nhưng chỉ cần hết sức rồi không thể như nguyện, cũng không nhất định canh cánh trong lòng thôi!"

Nguyệt Lâm [mắt lé|liếc xéo] trứ Tiểu Ngưu, nói: "Kia ngã cũng là, giống người ba, phải chưa bao giờ muốn làm cái gì chương môn cùng mình chủ đích."

Tiểu Ngưu buông chiếc đũa, nói: "Ta không phải không nghĩ. Chỉ là ta bản lĩnh có hạn, căn bản không có cái gì cơ hội à! Nếu có cơ hội, ta cũng muốn đang một mình chủ chơi chơi."

Nguyệt Lâm hừ một tiếng, khinh thường mà nói: "Coi như hết, chánh đạo trên nhân tài đông đúc, chỉ sợ người cả ban đầu thi đấu đều cũng qua không được, đã bị người ta đánh cho người ngã ngựa đổ, tè ra quần."

Tiểu Ngưu nghe xong không...Chút nào tức giận. Nói: "Nếu ta nghĩ đang nói, cũng không nhất định không có hy vọng. Người nhưng là tự mình thể nghiệm qua đích, ta có cớ nào hùng tráng, cớ nào hữu lực lượng." Nói chuyện. Hương Nguyệt Lâm lộ ra sắc sắc đích cười đến.

Nguyệt Lâm mặt nhất thời đỏ, nói: "Người này há mồm à, đúng là không [giữ cửa|cân nhắc] đích. Đừng có gọi người nghe thấy, ta cũng không phải muốn nghĩ bị người nhà chỉ vào phía sau lưng hạt nghị luận."

Tiểu Ngưu không thềm quan tâm mà nói: "Chúng ta đích quan hệ ai chẳng biết nói à? Tại đây một 崂 trên núi, ai đều biết nói người là nữ nhân của ta. Một ngày nào đó, người muốn làm phu nhân của ta đích."

Nguyệt Lâm tạ xu thế hỏi: "Vậy người quyết định khi nào thì cưới ta đây?"

Tiểu Ngưu hồi đáp: "Khi ta hai mươi tuổi đích thời điểm, ta tựu thành nhà rồi."

Nguyệt Lâm lại hỏi: "Người quyết định cưới nhiều ít một phu nhân?"
Tiểu Ngưu cười mà không đáp.

Nguyệt Lâm trừng mắt liếc, đột nhiên hỏi: "Kia ma đao rốt cuộc là chuyện gì xảy ra à? Trong chốc lát nói là người trộm rồi ma đao, trong chốc lát còn nói người đem ma đao hiến cho rồi sư phụ, ta nghe được loạn bảy tám tao đích, sờ không được ý nghĩ."

Tiểu Ngưu nghiêm túc mà nói: "Giang tỷ tỷ à, về ma đao thôi, sự tình phức tạp rất, người hay là không biết được hảo, nói cho người rồi, người còn có thể càng ruột gan tâm đích."

Nguyệt Lâm gật đầu nói: "Được rồi, ta nghe lời người, ta sẽ không hỏi."

Tiểu Ngưu còn nói thêm: "Giang tỷ tỷ à, chúng ta thật có chút cuộc sống không có thân mật rồi, đêm nay ta đi chui vào cửa người ố chặn ba."

Nguyệt Lâm lắc đầu nói: "Không được, không được. Người điên rồi sao? Đây chính là Lao Sơn à! Nhiều người mắt hỗn tạp đích, đừng cho người ta phát hiện rồi."

Tiểu Ngưu nhìn ngược ngùng đích Nguyệt Lâm, nói: "Kia nhưng làm sao bây giờ đây? Không bằng người tới ta đích ốc ba, ta cho người lưu cánh cửa."

Nguyệt Lâm thu thập trừ bát cái đĩa, toàn bộ phóng tới [khay|mâm] trong, nói: "Ta cũng không có đáp ứng người à, là người chính mình tại ban ngày nằm mơ." Nói chuyện, đối với Tiểu Ngưu đẹp đẽ mà cười, một trận gió tự mà đi rồi. Tiểu Ngưu thở dài, thầm nói: "Đến Lao Sơn rồi đúng là không thích hợp, muốn làm chút chuyện tốt đều cũng khó. Hắc, hôm nay này đồ ăn khẳng định vốn là Giang tỷ tỷ sao đích, nói cách khác, nàng sẽ không vậy chăm chú hỏi hương vị đích."

Nguyệt Lâm rời đi [sau khi|phía sau], Tiểu Ngưu đến trong viện nhìn một hồi bầu trời đêm, lại vừa luyện trong chốc lát quyền cước.

Trên núi đích đêm đặc biệt đích an tĩnh, cùng Hàng Châu đích bất đồng, tại sơn sắc đích phụ trợ dưới, kia tinh không có vẻ đặc biệt sáng lạn.

Hắn nhìn này ngôi sao, thầm nói: "Nghe nói mỗi người đều là một tròn ngôi sao. Có người vốn là hung tinh, bởi vậy hàng lâm nhân gian sau khi làm ác đa đoan, làm cho người ta thế giới thêm không ít tai nạn; có người vốn là táo đem tinh, chung quy mang đến cho người khác phiền toái; có người vốn là may mắn tinh, sống cả đời rất ít có phiền toái; mà bình thường dân chúng đây, chỉ là khối sao nhỏ tinh, có rất nhiều đích cực khổ chờ bọn họ đây. Vậy ta Tiểu Ngưu là cái gì đây? Như thế nào được cũng phải tính may mắn tinh ba.

"Ta sư tỉ Nguyệt Ảnh là cái gì tinh đây? Nàng nhất định không phải ngôi sao. Đã nàng đích tên mang theo một" [nguyệt] " Chử, như thế nào được cũng phải vốn là Nguyệt Ảnh ba. Đối với, [nguyệt] trong thường nga hạ phạm. Đáng tiếc à, như vậy không khéo, lại vừa không có đụng với sư tỉ." Hồi tưởng một chút nàng đích lửa thể cùng với trên giường đích phong tình, Tiểu Ngưu quả thực [không thể tin được|khó tin] này đều là thật sự rồi. Kia nhiều giống một mộng đẹp à.

Hắn lại nghĩ tới những người khác, giống sư nương, Nguyệt Lâm, Vịnh Mai bọn hắn. Hắn thầm nói: "Sư phụ rất nhanh bước đi rồi, vậy ta lại có cùng mỹ nhân gặp nhau đích cơ hội rồi. Sư nương, Nguyệt Lâm, chúng ta có thể đồng giường cộng nhạc à! Cho nên Vịnh Mai thôi, mặc dù thảo người thích, kia chỉ có thể vốn là qua qua mắt phúc thôi. Nàng nhưng là muốn làm chưởng môn, không lấy chồng người đích. Cho dù lập gia đình, cũng là giả cho Mạnh Phạm Thành tên hỗn đản nào, mà sẽ không khi ta Tiểu Ngưu đích [tiểu phu nhân|vợ bé] một trong. Ôi, nữ nhân của ta đã quá nhiều rồi, không cần lại nhiều chuyện rồi." Nhưng là hắn đích tiềm thức trong, cũng không phải nghĩ như vậy.

"Thông lần võ lâm đại hội, Nguyệt Ảnh cùng Vịnh Mai đều cũng tại, còn có Quận chúa, lẽ ra ta nên tới đích. Nhưng là sư phụ không cho ta đi, ta chẳng lẽ yêu cầu sư phụ mang ta đi sao? Nếu cùng sư phụ cùng đi nói, chẳng phải là mất đi cùng sư nương khoái hoạt đích cơ hội sao? Nếu ở lại nói trong, tạm thời lại thấy không đến Nguyệt Ảnh bọn hân...Này thật sự là khó làm chuyện à!"

Đội trong chốc lát, hân hướng tới Tần Viễn cùng Chu Khánh Hải đích phòng xem, đều không có động tĩnh. Cũng không biết vốn là vắng mặt ốc hay là ngủ. Hân thầm nói: "Tần thẩu theo ta quan hệ vẫn bất hảo, này có thể lý giải, không thể trách hân, chúng ta vốn là tình địch à."

Mà Chu Khánh Hải đây, tuy là Đại sư huynh, nhưng này người sâu không lường được. doc truyện tại . Chỉ bằng hân có thể từ Nguyệt Ảnh đích trong tay đem chương môn đích vị trí cướp đi, cũng đã nói rằng hân nhưng lại thật thật sự có tài, cũng không phải ta bình thường ánh mắt bắt gặp đích cái kia trung hậu đích nam nhân."

Tiểu Ngưu lại nhớ tới trong phòng, luyện trong chốc lát nội công tâm pháp, phải tiến vào ổ chăn nằm xuống. Cánh cửa thật sự không có khóa, hân cùng Nguyệt Lâm nói qua, để cho nàng nửa đêm đến ngủ. Hân muốn nghĩ Nguyệt Lâm sẽ không vậy làm, lại nói thế nào nàng cũng là một chưa lập gia đình đích cô nương à, nàng như thế nào có dũng khí đến vào hân đích cánh cửa. Cũng cùng hân [đi|được] tốt lắm sự tình đây, biết rõ không cái độ hy vọng, Tiểu Ngưu hay là [giữ cửa|cân nhắc] cấp cho giữ lại, này coi như là một loại hư ảo đích mộng tưởng rồi.

Bởi vì mấy ngày nay Tiểu Ngưu liên tục chạy đi. Nhiều ít có chút mệt mỏi. Không biết rồi khi nào thì, hân phải đang ngủ, mông lung trong, hân nghĩ thấy có một lửa nóng đích thân thể kề sát trứ chính mình, giống một chích miêu giống nhau tại chính mình đích trên thân cùng trứ, [cọ|chà xát|đi từ từ] trứ, một chút cũng không an phận, mà chính mình đích nhục bồng

cũng bị [cầm|năm]. Nay năm chặt đừng lo, đem Tiểu Ngưu từ mộng đẹp trong cấp cho kéo lại.

Tiểu Ngưu tỉnh lại, trước mặt một đám hắc ám, nhưng...Này một lửa nóng đích thân thể là chân thật đích, hơn nữa nhục bổng quả thật bị năm, nhưng lại căng thẳng buông lỏng mà bị chơi trứ. Thế cho nên Tiểu Ngưu đích nhục bổng tử chẳng biết khi nào thì đã bành trướng thành một cây đại hoàng qua rồi, đồng thời, đối phương đích mùi thơm đã một lũ lũ mà vào cái mũi. Làm cho Tiểu Ngưu xúc động được chúc hại.

Tiểu Ngưu dựa vào đối với mùi đích phân biệt, bèn nói: "Giang tử tử, thật là người sao?"

Đối phương hừ một tiếng, ôn nhu nói: "Tại 嶗 trên núi ngoại trừ ta cùng sư nương, còn có thể có người khác chui vào cửa người ỗ chần sao?" Nói chuyện đích đồng thời, cũng không có buông lỏng đối với nhục bổng đích vuốt ve, Tiểu Ngưu phải nghĩ thấy nhục bổng càng lúc càng lớn, càng ngày càng ngạnh.

Tiểu Ngưu xúc động mà đem nàng kéo, khen ngợi nói: "Giang tử tử, người thật sự là ta thật là tốt phu nhân, biết lão công buổi tối tịch mịch, đặc biệt đến làm bạn rồi."

Nguyệt Lâm lại vừa hừ một tiếng, nói: "Ta là đến xem xét xem xét, ta muốn nhìn ta vắng mặt bên cạnh người, người có thể hay không cùng nữ nhân khác lâu lổng."

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, nói: "Trừ người ra cùng sư nương, nơi nào sẽ có người yêu ta đây." Nói chuyện, tại thân thể của hắn tử trên vuốt ve. Xuyên thấu qua vuốt ve, hắn có thể biết thân thể của hắn trên chỉ có cái yếm cùng đoạn khố, đùi cùng cánh tay đều là trơ trụi đích.

Tiểu Ngưu đích tay đặt ở nàng đích bộ ngực trên, giống vân vê mặt giống nhau đích xoa, chỉ chốc lát sau, cái tay kia đã đi tới nàng đích phía

dưới, tại nàng đích vùng cấm trong tùy ý mà hoạt động trứ, giống tầm bảo giống nhau đích lục lợi trứ. Chẳng được bao lâu, Nguyệt Lâm đích hô hấp đều cũng biến thô rồi, trong lỗ mũi thỉnh thoảng phát ra vài tiếng lăm bầm. Tiểu Ngưu biết nàng đích tình dục đang ở lên cao, càng ngày càng cần phải nam nhân đích an ủi rồi.

Tiểu Ngưu hôn thân nàng đích khuôn mặt, nói: "Giang tử tử, ta cần phục vụ người rồi. Ta cần người tại ta đích hông dưới nhiều kêu vài tiếng, ta rất thích nghe đây!"

Nguyệt Lâm sáng giọng: "Kêu la cái gì à, người không sợ đem những người khác đều cũng hô qua tới sao?"

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, nói: "Ta không sợ à! Bọn họ phát hiện thì thế nào? Cả sư phó như vậy đích đạo sĩ đều có thể cưới phu nhân, ta Tiểu Ngưu cũng không phải đạo sĩ, cùng chính mình đích người trong lòng đồng giường lại vừa e ngại ai chuyện rồi."

Nguyệt Lâm cười trêu nói: "Không ai so với mặt của người da càng dày."

Tiểu Ngưu ha ha cười, nói: "Giang tử tử, ta biết không ai so đo càng yêu ta rồi, nói cách khác, người như thế nào sẽ lại buổi tối chạy ta đích trong phòng đến đây?"

Nguyệt Lâm trên mặt nhiệt rất, giải thích nói: "Ta nói rồi đích, ta là đến xem xét người quy củ không quy củ đích."

Tiểu Ngưu cười hì hì nói: "Quy củ? Ta Tiểu Ngưu đích thật là một quy củ người, bất quá thôi, với người cùng một chỗ, ta nghĩ quy củ cũng không thành đích, Giang tử tử so với hoa đào hoàn lại mỹ, bảo ta như thế nào nhẫn nại được đây." Đang khi nói chuyện, Tiểu Ngưu đã kích động mà đặt ở thân thể của hắn trên rồi. Kia căn đại thiết bổng tại Nguyệt Lâm đích hạ thân [loạn|bậy] đỉnh trứ, đỉnh được Nguyệt Lâm nhẹ giọng rên rỉ, có thể thấy

được Nguyệt Lâm đã đã rất cần phải rồi, đó là có thể lý giải đích. Tiểu Ngưu đi rồi lâu như vậy. Nguyệt Lâm tại nơi phương diện vẫn vốn là tịch mịch đích, nhưng nàng cũng không phải là một không nguyên tắc đích người, đương nhiên là thủ thân như ngọc rồi. Đêm nay rốt cục cùng người trong lòng cùng một chỗ rồi, nàng đương nhiên vốn là rất kích động đích. Nàng đích xuân tình đã sớm giống hỏa giống nhau thiêu đốt rồi.

Nhục bồng tử tại [chống đối|châm chọc] đích trong quá trình, đã dính vào một ít dâm thủy. Tiểu Ngưu hôn Nguyệt Lâm một miếng, nói: "Giang tử tử à, người đã Nước chảy rồi, nhất định rất muốn ta cắm vào đi ba." Nói chuyện, hai tay cầm trụ nhũ phong, đầu ngón tay tại đầu vú trên kích thích trứ. Cùng lúc đó, kia căn thiết bồng còn đang [loạn|bậy] ma trứ.

Nguyệt Lâm bất mãn mà nói: "Tiểu bại hoại, sẽ lăn qua lăn lại người." Nói chuyện, đùi ngọc mở rộng ra, người mỗi lái xuống phía dưới bắt lấy thiết bồng, nhắm ngay chính mình đích lỗ nhỏ phải hướng tới trong tắc. Tiểu Ngưu phải xu thế một dùng sức nhân, kia thiết bồng bèn đi vào nửa căn rồi.

Tiểu Ngưu tán dương: "Hảo chặt a, thật là thoải mái."

Nguyệt Lâm kinh hô: "Tiểu Ngưu à, của người thiết bồng lại vừa thành lớn rồi à, quả thực không giống người đích rồi."

Tiểu Ngưu giải thích nói: "Kia có cái gì kỳ quái đích? Ta [niên kỉ|tuổi] kỉ tại dài, một đầu tại dài, võ công tại dài, kinh nghiệm tại dài, ta đích thiết bồng đương nhiên cũng muốn dài quá, như vậy mới bình thường thôi! Chẳng lẽ người không thích ta gì đó thành lớn sao?" Nói chuyện, một dùng sức nhân, kia thiết bồng phác kết một tiếng, đã xuyên vào rốt cuộc, đình tại hoa tâm trên rồi.

Nguyệt Lâm a rồi một tiếng, thở gấp trứ nói: "Tiểu Ngưu à, đều phải nứt ra rồi. Của người đồ vật nóng quá à, sắp đem ta cấp cho hòa tan rồi." Nói

chuyện. Nguyệt Lâm đích song chưởng giống đấng mạn giống nhau quẩn lên, cũng tiếp cận trên miệng, tuôn ra cái lưỡi thơm tho, cùng Tiểu Ngưu đánh" miệng trượng".

Tiểu Ngưu cũng hiểu được rất đẹp, kia thô lớn lên thiết bổng bị mềm mại đích lỗ nhỏ bao vây lấy, cùng ngâm mình ở làn suối ấm trong giống nhau đích thoải mái. Tiểu Ngưu khen ngợi nói: "Giang tỷ tỷ, ta nghĩ thấy xương cốt đều cũng mềm rồi. Của người lỗ nhỏ thật tốt à, ta cắm vào tới sẽ không muốn nghĩ [rút|nhổ ra]."

Nguyệt Lâm nhẹ nhàng cười, nói: "Đã thích nói, vì cái gì người còn không động đây?"

Này nhắc tới tình, Tiểu Ngưu lập tức quất động đứng lên. Vừa kéo cảm xuống trong lúc đó, khoái cảm vô cùng. Tiểu Ngưu phân suyễn hu hu đích chỉ huy trừ chính mình đích thiết bổng, tại mỹ nữ đích lỗ nhỏ trong ra xuất nhập nhập vào. Nguyệt Lâm đã phi thường thoải mái, mặc dù mạnh mẽ tự áp lực trừ, nhưng nàng đích tiếng rên rĩ cùng tiếng thở dốc hay là càng lúc càng lớn. Nàng nghĩ thấy chính mình đã ly khai đất bằng phẳng, đang ở bầu trời bay đây.

Theo thời gian trôi qua, nhục bổng đích xâm nhập, từ nhỏ huyết trong phát ra phác kết phác kết đích thanh âm, có chút giống ngựa đạp hi bần giống nhau; lại vừa giống con mèo nhỏ uống nước. Tiểu Ngưu nghe được cực kỳ thoả mãn, nói: "Giang tỷ tỷ à, thế nào, rất cực kỳ thoả mãn ba?"

Nguyệt Lâm chặt ôm lấy Tiểu Ngưu đích cổ, hừ nói: "Tiểu Ngưu à, ít nhất vô dụng đích, nhiều khô chút thật sự tình ba!"

Tiểu Ngưu bèn đem nhục bổng tử mạnh rút ra, không có hướng tới trong biển xuyên vào. Nguyệt Lâm nói: "Làm gì độ à? Nhanh một chút tiến đến." Nói chuyện, đem hạ thân hướng tới trên nâng.

Tiểu Ngưu chuyển trứ nhục bổng đúng là không đi vào, nói: "Giang tỷ tỷ à, người cáo hủy đi ta, người thích ta phục vụ người sao?"

Nguyệt Lâm đang lúc dục hỏa đốt người chi tế, đã cố không lên khác rồi, phải quyến rũ mà nói: "Ta thích người, ta càng hỉ người người khô ta. Người khô ta đi, dùng sức khô ba. Ta nguyện ý với người cùng một chỗ."

Vừa nghe lời này, Tiểu Ngưu đích tâm đều cũng say, kiêu đồn trầm xuống, kia thứ không cần người hỗ trợ, phác kết một tiếng, lại vừa sáp nhập rồi đâm thủy sung túc đích trong động. Nguyệt Lâm hoan hô nói: "Tiểu Ngưu à, thật đẹp à, ta cần người cả đời đều cùng ta."

Tiểu Ngưu một bên rất nhanh mà khô trứ, vừa nói nói: "Đó là đương nhiên rồi. Người đời này đúng là người của ta. Phải cả kiếp sau, ta cũng muốn với người làm vợ chồng đích." Dứt lời, kia thiết bổng đã lấy thêm điện bàn đích tốc độ hoạt động. Tại Tiểu Ngưu đích quất xuyên vào dưới, Nguyệt Lâm đích tiếng rên rỉ cao thấp phập phồng, mũi không thể nói. Tiểu Ngưu thầm nói: "Những gì đích tiếng ca đều cũng so ra kém này à!"

Bởi vì thoải mái, Tiểu Ngưu càng thêm ra sức mà can sự rồi, hãnh nghĩ thấy chính mình giống đang rồi thần tiên giống nhau mũi.

Vũ người cuồng hoan một đêm, yêu đem phát sáng khi, Nguyệt Lâm bèn lén lút ly khai. Nàng vốn là người phải sợ hãi nhiều mắt hỗn tạp, bị người khác phát hiện rồi hậu họa vô cùng. Dù sao không có thành thân đích cô nương, cùng nam nhân trộm tình, nhất định nhiều lắm gia tăng cẩn thận. Nếu để cho sư phụ biết đến nói, khẳng định sẽ bị trách mắng.

Điểm tâm [sau khi|phía sau], tất cả mọi người đi tới đại sảnh nghị sự. Đang ngồi có Chu Khánh Hải, Tần Viễn, Nguyệt Lâm cùng với Tiểu Ngưu bốn người. Bốn họ ngồi đã lâu, sư phụ cùng sư nương còn không có đến đây. Ba nam nhân ngồi thành một loạt, người xem nhìn ta, ta xem nhìn người đích. Trong đó Tần Viễn xem Tiểu Ngưu đích ánh mắt rất không hữu

hảo, Tiểu Ngưu cũng không so đo, dù sao hắc hay là một không xấu đích người, tại Tiểu Ngưu trong mắt, hắc so với Mạnh Tử Hùng mạnh hơn nhiều lắm. Tần Viễn nhân phẩm không sai, mà Mạnh Tử Hùng nhưng lại bị cho là trên một tiểu nhân.

Tiểu Ngưu hướng Chu Khánh Hải mỉm cười nói: "Đại sư huynh à, ta còn không có chúc mừng người đây!"

Chu Khánh Hải vẻ mặt nụ cười, nói: "Ta có cái gì việc vui sao?"

Tiểu Ngưu hồi đáp: "Có, đương nhiên là có rồi. Ta ở dưới chân núi chợt nghe nói. Đại sư huynh đã bị sư phụ chính thức nhậm mệnh vi dưới cho dù chương môn, này chẳng lẽ không đúng việc vui sao? Vốn là đại hỷ sự à! Sư đệ ta nên vật áo rượu cho người chúc mừng."

Vừa nghe lời này, Chu Khánh Hải lộ ra phát ra từ nội tâm đích cười to. Này nụ cười trong có đắc ý cũng có hưng phấn, ngoài miệng hoàn lại thật sự khiêm tốn đích, cũng chấp tay nói: "Ta Chu Khánh Hải hà đức hà có thể à, có dũng khí đang chương môn người thừa kế. Lại nói tiếp việc này thì có chút hồ thẹn à, nhưng là sư phụ hắc lão nhân gia hết lời bà tâm địa yêu cầu ta nâng lên này trọng trách, ta cũng không thể cự tuyệt, thương lão nhân gia đích tâm."

Tiểu Ngưu nghe xong động dung, thầm nói: "Chu Khánh Hải người này thực có thể nói à. Hắc không nói chính mình chơi cái gì thủ đoạn, mà là nói sư phụ đích tín nhiệm cùng nhậm mệnh. Khắp nơi che dấu chính mình đích không quang minh đích thủ đoạn. Ta cũng không tin, Chu Khánh Hải không có sử dụng âm mưu. Bình thường cạnh tranh nói, hắc có thể tranh qua Nguyệt Ảnh sao?"

Tiểu Ngưu ha ha cười, nói: "Ai chẳng biết nói sư phụ đích ánh mắt vốn là phát sáng đích, xem người từ trước đến nay chuẩn xác. Mà Đại sư huynh

người lại là khiêm khiêm quân tử, đức cao vọng trọng, nếu nói tuyển dưới cho dù chưởng môn nói, đương nhiên không phải người mặc kể ra rồi."

Chu Khánh Hải vừa cười rồi, nói: "Cám ơn tiểu sư đệ đích khích lệ cùng tín nhiệm. Nếu Đại sư huynh ta tương lai lên làm chưởng môn, nhất định sẽ làm Lao Sơn phái xuyên vào trên cánh, bay được rất cao xa hơn đích."

Nguyệt Lâm nghe xong đã khen ngợi nói: "Đại sư huynh, người hô vốn là một trên vào tâm mạnh mẽ đích người, tin tưởng tương lai Lao Sơn phái nhất định sẽ lại trở thành trong chốn võ lâm đích thái sơn bắc đẩu."

Tần Viễn nghe xong nửa ngày, vẫn không ra tiếng. Lúc này nghe Nguyệt Lâm khích lệ Chu Khánh Hải, không khỏi trong lòng khó chịu, nói: "Nguyệt Lâm à, chẳng lẽ ta sẽ không trọng vào chưa? Người đã tận mắt tới, ta mấy ngày nay tới nay nhưng là liều mạng đích luyện công, đã tiến bộ không ít rồi. Không tin nói, ta có thể cho người thử xem."

Nguyệt Lâm cười cười, nói: "Không cần rồi ba, tần sư huynh đích tiến bộ mọi người cũng là xem tại trong mắt đích."

Tần Viễn mặc kệ, đứng lên, nói: "Vì chứng minh ta đích tiến bộ, tìm cá nhân thử xem ba." Hắc hướng Tiểu Ngưu nhất chiêu tay, nói: "Người dám thử xem sao? Nếu người là nam nhân nói."

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, đứng lên, nói: "Có cái gì không dám đích? Chỉ là chúng ta vốn là sư huynh đệ, vạn nhất ta thất thủ. Làm cho người bị thương, sư phụ trách tội xuống tới, ta nhưng không đảm đương nổi à."

Tần Viễn lắc đầu nói: "Ta không sợ à. Người sợ sao? Sợ coi là rồi. Nếu ta chết tại thủ hạ của người, ta đã không có gì hay oán đích."

Nguyệt Lâm thấy bọn họ muốn tới thật sự, vội vàng đi đến Đại sư huynh trước mặt, nói: "Đại sư huynh à, người xem bọn họ, rất không giống dạng rồi, người nhanh một chút cần bọn họ ngồi xuống ba."

Chu Khánh Hải ngồi ở ghế trên bất động, mỉm cười nói: "Tiểu sư muội à, không phải vốn là luận bàn một chút công phu xướng? Không sợ đích. Đây luận bàn nhưng là có lợi cho bọn họ đích tiến bộ à, lấy ta xem, luận bàn một chút cũng tốt. Có đoạn thời gian [không gặp|thấy] Tiểu Ngưu rồi, cũng không biết hẳn có...Hay không lười biếng."

Nguyệt Lâm không thể tưởng được sẽ lại như vậy, vội la lên: "Đại sư huynh, vạn nhất bọn họ bị thương làm sao bây giờ?"

Chu Khánh Hải khoát tay chặn lại, nói: "Tiểu sư muội mặc dù yên tâm, có Đại sư huynh ta ở chỗ này, bọn họ ai đều cũng thương không trứ."

Tần Viễn vừa nghe Đại sư huynh không phản đối bọn họ đánh giá, tinh thần đại chấn, hẳn hướng Tiểu Ngưu nhất chiêu tay, nói: "Ngươi Tiểu Ngưu, người tiên tiến công ba."

Tiểu Ngưu nhếch miệng cười, nói: "Tần sư huynh à, người là sư huynh, ta là sư đệ, ta như thế nào có thể dính tiện nghi của người đây?"

Tần Viễn phát hỏa, cả giận nói: "Ít con mẹ nó đến đây bộ, giả mù sa mưa đích, tiểu nhân một." Nói xong nói, một bước xa nhảy lên đi tới, giơ chưởng hướng Tiểu Ngưu đích trên đầu bổ tới. Đây một chưởng phát ra, lại tiếng gió táp táp đích, có thể thấy được bất phàm.

Tiểu Ngưu cũng có tâm thử xem hẳn đích chưởng lực, động chưởng phản kích. Song chưởng đánh vào một chỗ. Chạm mà nhất thanh muộn hưởng, một cổ lực lượng đem hai người đẩy lui, Tần Viễn nhin không được lui ba bước. Mà Tiểu Ngưu thì lui hai bước, này làm cho Tần Viễn kinh ngạc, hẳn thầm nói: "Đây tiểu tử lên núi mới vài ngày à, cư nhiên so với ta đích công lực cao hơn nữa rồi, này có chút không có khả năng."

Tần Viễn không tin tà, lại nhảy lên đi lên. Lúc này hóa chưởng vi quyền, đánh hướng Tiểu Ngưu đích ngực, Tiểu Ngưu tiếng kêu tới hảo.

Lui ra phía sau từng bước, mạnh chụp vào tay hấn cổ tay. Tần Viễn quả nhiên bất phạm, kia quyền vừa thu lại vừa lật, lấy nhanh hơn tốc độ kích đến. Tiểu Ngưu muốn tránh cũng không được, vội vàng lấy chưởng ngăn cản ngực, lại là chạm mà một tiếng. Đánh vào Tiểu Ngưu đích chưởng trên. Tiểu Ngưu không khỏi mà lui hai bước, mới đứng vững thân hình, ngoài miệng ha ha cười, nói: "Tần sư huynh, người quả nhiên tiến bộ rồi, còn có thể đem ta cấp cho đánh lùi." Lời này minh trữ khích lệ, kì thực châm chọc.

Tần Viễn tức giận đến oa oa kêu to. Muốn nghĩ lại nhảy lên trên. Chu Khánh Hải nói: "Tần Viễn, coi như hết, không cần lại đánh đã."

Hấn trong lòng cũng là giật mình, thật sự là không thể tưởng được à, một đoạn cuộc sống không thấy, Tiểu Ngưu đích công phu thể nhưng vượt qua Tần Viễn. Này có chút đáng sợ, không biết hấn đích pháp lực lại vừa như thế nào rồi.

Tần Viễn đâu chịu cam hựu, hét lớn: "Không thành, không thành, chúng ta còn không có so với hết đây. Ta thử lại thí hấn đích pháp lực vốn là gì dạng." Nói chuyện, hai tay giương lên, lưỡng đạo hồng quang hướng Tiểu Ngưu phóng tới.

Tiểu Ngưu trải qua vừa rồi đích tỷ thí, tin tưởng tăng nhiều. Hấn thầm nói: "Ta ngay cả Mạnh Tử Hùng đều cũng đã bại qua, chẳng lẽ còn không đối phó được một Tần Viễn sao?" Lập tức đã nâng lên hai tay, cũng là lưỡng đạo hồng quang phát ra.

Bốn đạo hồng quang giữa đường chạm vào nhau, bị đâm cho phụ thân vang lên. Kia hồng quang như là hỏa diễm giống nhau hồng, mặc dù tại ban ngày cũng chia ngoài chói mắt. Chỉ thấy kia hồng quang đích tương tiếp chút có chút trắng bệch. Kia diễm trắng khi thì dời về phía Tiểu Ngưu, khi thì dời về phía Tần Viễn, lại nhìn hai người đều cũng toàn lực phát công. Tần Viễn sắc mặt đỏ bừng, mà Tiểu Ngưu cũng không có biến sắc. Lại vừa qua trong chốc lát, Tiểu Ngưu đích sắc mặt đã trong đỏ, mà tần nói đích sắc

mặt thì như heo can sắc rồi, hơn nữa trên trán sinh rồi một tầng tinh tế mồ hôi hột.

Nguyệt Lâm ở bên cạnh nôn nóng mà chuyển động trứ. Sợ Tiểu Ngưu bị thương. Một đôi đôi mắt đẹp thời khắc chú ý trứ trận trên đích biến hóa. Mà Chu Khánh Hải vẻ mặt đích thâm trầm, trong lòng cũng là phức tạp rất. Hắn xuyên thấu qua lần này đánh giá, phát hiện rồi chính mình địch nhân lớn nhất là Tiểu Ngưu, hắn thầm nói: "Giả lấy khi ngày nói, cả ta cũng không phải đối thủ của hắn rồi, cho dù có một ngày ta đang rồi chường môn, cũng không có thể ngồi ổn. Cái này như là thân vương đích quyền lực cùng ảnh hưởng vượt qua thái tử khi, thái tử có thể ngủ ngon giấc sao? Nay thân vương nên chết rồi." Bởi vậy, hắn yên lặng mà nhìn thấy, hy vọng vũ người biến chết nhất quyết, tốt nhất Tiểu Ngưu đương trường chết điếu.

Nguyệt Lâm càng xem càng sợ, vội vàng kêu lên: "Đại sư huynh. Mau làm cho bọn họ dừng tay ba."

Chu Khánh Hải cố ý làm bộ thoải mái, nói: "Không có chuyện đích, bọn họ còn không có phân ra cao thấp đây."

Dưới tình thế cấp bách, Nguyệt Lâm cố không lên nhiều như vậy rồi. Cũng là tay giương lên, hồng quang bắn ra, bắn về phía kia điểm trắng. Nàng muốn cho hai người dừng tay. Lúc này cửa vừa mở ra, đi một mình tiến đến, ống tay áo tùy ý vẩy vung lên, ba người đích hồng quang phải đều cũng dập tắt. Mọi người giương mắt vừa thấy, đều cũng [tim đập|trống ngực] nhanh hơn, nguyên lai người nọ là sư phụ.

Xông Hư một thân mới mẻ đạo bào, vẻ mặt phi thường nghiêm túc. Hắn nhìn thoáng qua Tiểu Ngưu cùng Tần Viễn, hỏi: "Các người lúc này sao lại thế này?"

Tần Viễn hồi đáp: "Ta tại cùng Ngụy Tiểu Ngưu luận bàn công phu, ta nghĩ biết hắn đích công phu tiến bộ rồi không có."

Xông Hư hừ một tiếng, nói: "Có như vậy luận bàn công phu đích sao? Xem các người này điệu bộ giống xét ở mệnh. Nếu có một ngoài ý muốn, ta này đang sư phụ đích mặt hướng tới nơi nào các đây? Ngụy Tiểu Ngưu mới vào cửa vài ngày, người cùng hăn luận bàn, rõ ràng này đây đại khi tiểu, sau này nếu không mà nếu này rồi."

Tần Viễn bị huấn đích cúi đầu nhận lầm: "Sư phụ, đệ tử sai rồi. Đệ tử thâm nghĩ trứ công phu, không muốn nghĩ nhiều như vậy."

Xông Hư hừ rồi hừ, nói: "Tới ngồi đi, chúng ta còn có chuyện trọng yếu nói đây."

Xông Hư lại vừa thu thu Tiểu Ngưu, hỏi: "Tiểu Ngưu, người không có chuyện ba?"

Tiểu Ngưu cười cười, nói: "Hoàn hảo, hoàn hảo, nếu không phải tần sư huynh hạ thủ lưu tình, đệ tử đã sớm té trên mặt đất rồi."

Xông Hư hiền lành mà nhìn hăn, nói: "Người có bây giờ đích tiêu chuẩn, đã không sai rồi, người là một khối hảo ngọc thạch, cần phải hảo hảo tạo hình một chút tài năng thành ngọc à. Chờ sư phụ ta từ võ lâm đại hội trở về, ta phải tự mình dạy người công phu."

Tiểu Ngưu mừng rỡ, nói: "Cám ơn sư phụ."

Xông Hư ừ, nói: "Người cùng Nguyệt Lâm đều cũng tới ngồi đi." Nói chuyện, Xông Hư đích ánh mắt nhìn về phía Chu Khánh Hải. Chu Khánh Hải từ sư phụ vào cửa, đã sớm đứng lên rồi, cung kính đích, phi thường quy củ, Xông Hư nhìn nhìn hăn, mặt trầm như nước, nói: "Khánh Hải à, vừa rồi bọn họ đánh giá đích thời điểm, người nên gặp hảo hã thu, người như thế nào có thể làm cho bọn họ toàn lực đánh giá pháp thuật đây? Chẳng lẽ người không biết, pháp thuật vốn là rất dễ dàng đả thương người đích sao?"

Chu Khánh Hải xoay người cúi đầu, nói: "Đệ tử gặp hai vị sư đệ đều cũng hưng trí tốt lắm, trạng huống cũng không sai, đệ tử trong lúc nhất thời người xem mê rồi, phải đã quên mấy cái này cấm kỵ. Mời sư phụ thứ tội." Dứt lời làm xu thế phải lạy. Thần hư vung tay áo, Chu Khánh Hải chích đề được một cổ lực lượng tương trở, bèn quỳ không nổi nữa.

Thần hư vác bước đi thông thả bước, nói: "Coi như hết! Sau này công việc được ba tư rồi sau đó [đi|được] à, người nhưng là chúng ta Lao Sơn đích dưới cho dù chường môn, tới ngồi đi." Chu Khánh Hải đáp ứng một tiếng, bèn ngồi trở lại rồi ghé dựa.

Lúc này, cửa vừa mở ra, sư nương nhẹ nhàng mà đi đến. Nàng mặc màu xanh biếc váy dài, dáng vẻ vô cùng mỹ. Đi lại trong lúc đó, cao vút đích bộ ngực có tiết tấu mà rung động, làm Tiểu Ngưu giọng phát sốt. Hắn chú ý tới bên người đích Chu Khánh Hải đã cùng chính mình giống nhau nhìn thấy, chỉ là hắn nhìn thoáng qua. Phải dời ánh mắt. Sau đó, hắn lại bắt đầu nhìn lên. Đây tình cảnh rơi xuống Tiểu Ngưu đích trong mắt, trong lòng chua xót chuồn mất chuồn mất đích. Hắn thầm nói: "Ta vẫn nghĩ đến hắn là một quân tử, chẳng lẽ hắn cũng là tốt sắc đồ đệ sao?"

Lại nhìn sư nương chính là mặt, vô cùng mịn màng, tràn ngập nụ cười. Nàng đích nụ cười làm bách hoa thất sắc, làm nam nhân kích động. Phải cả Nguyệt Lâm thấy, đã cho rằng sư nương chính là mỹ lực cao hơn chính mình.

Sư phụ thấy sư nương, đã lộ ra nụ cười đến. Hắn đón nhận tới, vẫn giúp đỡ sư nương chính là cánh tay, đang đi hướng chủ tọa. Đang hai người trải qua Tiểu Ngưu trước mặt, sư nương hướng Tiểu Ngưu liếc liếc mắt. Đây liếc mắt giống thiểm điện giống nhau né khỏi, đánh trúng Tiểu Ngưu, làm cho Tiểu Ngưu một trận lòng say. Hắn thầm nói: "Nếu sư nương mỗi ngày như vậy cùng ta nên thật tốt à, thịt dê rơi xuống miệng chó trong, không công bình à."

Sư phụ cùng sư nương ngồi xong [sau khi|phía sau]. Sư phụ trước nhìn quét rồi một chút các vị đệ tử, sau đó nói: "Đồ đệ các, vì sư muốn nói nói không nhiều lắm. Đệ nhất, là chúng ta cần xuất phát, đi tham gia võ lâm đại hội. Vốn định qua hai ngày nữa, bất quá trước mắt đến xem, hay là đi sớm được hảo. Buổi chiều phải xuất phát."

Vừa nói lời này, Chu Khánh Hải cùng Tần Viễn nét mặt đều cũng lộ ra nụ cười, bởi vì bọn họ tại trên núi đợi lâu, đã sớm nghĩ ra tới hít thở không khí. Ngày võ lâm đại hội không thể là nói làm sẽ làm đích, hơn nữa lúc này đại hội bất đồng dĩ vãng, nói lẫn đại hội cùng Lao Sơn phái mật thiết tương quan, sư phụ cần đại biểu Lao Sơn phái cạnh tranh võ lâm minh chủ đích. Hắn từ đang chương môn tới nay, chưa bao giờ buông tha cho qua đang võ lâm minh chủ đích lý tưởng, đệ tử đều là rõ ràng đích, đừng xem thất bại nhiều lần, nhưng hắn cũng không có [nản lòng thoái chí] tâm tàn ý lạnh]. Hắn giống người tuổi trẻ giống nhau đối với chính mình đích theo đuổi vẫn duy trì cố chấp đích nhiệt tình cùng thái độ, lần này có ma đạo hỗ trợ, thành công đích hy vọng chiếm một nửa đã ngoài.

Xông Hư dừng một chút, nói: "Nếu lần này hết sức [sau khi|phía sau], vẫn đang không thể đạt tới mục đích, vậy tựa như dĩ vãng giống nhau. Phản hồi Lao Sơn, tiếp theo thật sự."

Chu Khánh Hải cùng Tần Viễn cơ hồ đồng thời nói: "Sư phụ, lần này nhất định thành công, minh chủ vị vốn là thuộc loại chúng ta đích."

Xông Hư cười cười, nói: "Lấy việc chỉ cần hết sức rồi, liền hỏi tâm không thẹn rồi." Tiếp theo, hắn nói: "Chuyện thứ hai thôi, đúng là ta đi rồi, Tiểu Ngưu cùng Nguyệt Lâm nhất định phải hiệp trợ các người đích sư nương xử lý tốt 勞 trên núi đích đại sự tiểu tình. Vì sư sẽ lại rất nhanh trở về đích."

Tiểu Ngưu cùng Nguyệt Lâm liếc nhau, đồng thời hồi đáp: "Vốn là, sư phụ. Đệ tử nhất định hết sức."

Xông Hư ôn hòa mà nói: "Muốn nói đích đã phải nhiều như vậy rồi, mọi người trước đi xuống ba, Khánh Hải cùng Tần Viễn tốc trở về chuẩn bị đi, nếm qua giữa trưa hãy, chúng ta phải xuất phát." Chu Khánh Hải cùng Tần Viễn đứng lên, đồng thời hướng ra phía ngoài cạnh đi đến.

Tiểu Ngưu cùng Nguyệt Lâm đã đứng dậy ra cửa. Vừa ra cửa, chỉ thấy Tần Viễn đứng ở ngoài cửa, hướng cửa nhìn quanh trứ. Tiểu Ngưu khó hiểu, hỏi: "Tần sư huynh à, có chuyện gì sao?"

Tần nhìn về nơi xa trứ Nguyệt Lâm nói: "Ta cần cùng Tiểu sư muội nói nói mấy câu, người đi trước ba."

Tiểu Ngưu nghe xong có khí, thầm nói: "Ta nhưng là nàng đích chuẩn lão công à, người cần theo nữ nhân của ta nói nói, để cho ta lảng tránh, này cũng quá quá phận rồi." Vừa định phát tác, chỉ thấy Nguyệt Lâm nói: "Tiểu Ngưu à, người trở về chờ ta ba. Ta cần cùng tần sư huynh nói chuyện."

Nghe xong lời này, Tiểu Ngưu có chút khó chịu, lại nhìn Tần Viễn trên mặt lộ ra tự cho là đẹp mắt đích nụ cười. Tiểu Ngưu gặp Nguyệt Lâm nói như vậy rồi, cũng không tốt ngăn cản, nói nói: "Vậy người nhanh một chút đến à, tần sư huynh lập tức phải đi rồi, đừng chậm trễ hửn chạy đi à."

Nguyệt Lâm nhẹ giọng cười, nói: "Biết rồi, Tiểu Ngưu." Trong lòng nói: "Các nam nhân tại đây sự kiện trên đều cũng để ý như vậy mắt à, giống Tiểu Ngưu như vậy tâm đại như hang đích người cũng là như vậy tử."

Tiểu Ngưu lại [nhìn|xem] Tần Viễn, thầm nói: "Tại 嶗 trên núi, lượng hửn cũng không dám khô sư muội vượt rào chuyện." Vì vậy, bước trứ khoan thai hướng trong sân đi đến. Đi vài bước vừa quay đầu lại đích hình dáng, Nguyệt Lâm thấy, nhin không được cười ra tiếng đến. Nàng trong lòng cũng là cao hứng đích, bởi vì hửn tạ này có thể biết, Tiểu Ngưu trong lòng là có nàng đích.

Tiểu Ngưu trở lại chính mình đích phòng, đợi đại khái có nửa canh giờ ba, Nguyệt Lâm mới khoan thai mà đến. Tiểu Ngưu đón nhận tới, hỏi: "Như thế nào lâu như vậy? Đây giống hùa không có đối với người vô lễ ba?"

Nguyệt Lâm sảng giọng: "Nói hừa nói vượn, tần sư huynh tuy là thô người, không thể là tiểu nhân."

Tiểu Ngưu lôi kéo tay nàng, theo cười nói: "Ta đã chưa nói hẳn là tiểu nhân, chỉ là người cùng nam nhân khác nói lạng lẽ nói, lòng ta trong luôn [lo sợ|bất an] bất an đích, giống như người cũng bị người cướp đi giống nhau."

Nguyệt Lâm ngồi xuống, nói: "Nếu ta cùng định rồi người, ai cũng cướp không đi đích. Nếu chán ghét người, người đã lưu không được ta đích."

Tiểu Ngưu tiến đến trước mặt, nói: "Đây đạo lý ta còn là hiểu đích, ta biết người trong lòng chỉ có một mình ta."

Nguyệt Lâm gật đầu nói: "Vốn là à, lòng ta trong chỉ có người một người, mà người trong lòng không biết có bao nhiêu người. Người cùng nữ nhân khác cùng một chỗ, lòng ta để ý đã đồng dạng không dễ chịu."

Tiểu Ngưu cười nói: "Đây ta biết. Ta biết người đối với ta cảm tình rất sâu đích. Người yên tâm tốt lắm, ta không chứa cô phụ của người. Được rồi, cái kia hùa với người nói cái gì rồi?" Đây là Tiểu Ngưu nhất quan tâm chuyện tình.

Nguyệt Lâm cười cười, cười đến thật sự ám muội, thâm ý sâu sắc đích, Tiểu Ngưu [tim đập|trống ngực] nhanh hơn. Nói: "Người nhưng thật ra nói chuyện à, chẳng lẽ người này đang của người mặt chữ mắng ta không thành?"

Nguyệt Lâm nhấp hé miệng sừng, trong chốc lát mới nói nói: "Hay là không nói thật là tốt, nếu nghe xong, người khẳng định sẽ lại mất hứng

đích."

Tiểu Ngưu chỉ biết không phải cái ứng với dễ nghe nói, nói nói: "Người còn không có nói, như thế nào biết ca tao mất hứng đây?"

Nguyệt Lâm nói: "Ta biết người tâm mắt đại lòng dạ rộng, nhưng việc này người nghe xong nhất định tức giận."

Tiểu Ngưu vừa nghe lời này, càng muốn biết rồi, nói nói: "Ta thật là tốt tử tử, người mau cáo hủy đi ta đi. Đừng...Nữa đánh với ta ách mê rồi."

Nguyệt Lâm nghĩ nghĩ, nói: "Nói cho người [cũng thành|được], bất quá không cho phép tóc rối bởi vì phân, lại càng không chuẩn ghi hận trong lòng, đi tìm tằm sư huynh đích phiến toái."

Tiểu Ngưu vẽ mặt đau khổ, giận dữ nói: "Được rồi, người nói cái gì đúng là cái gì. Ta coi như không có nghe gặp tốt lắm, không cùng hấn so đo, đô sợ hấn quật nhà của ta mười tám thay mặt tổ tông đây."

Nguyệt Lâm nở nụ cười, nói: "Nào có vậy nghiêm trọng. Hấn theo ta nói, hấn nói người là một sắc lang, nhìn thấy mỹ nữ trong lòng phải ngứa ngứa."

Tiểu Ngưu hắc rồi một tiếng, nói: "Lời này dùng hấn nói, người nào nam nhân không háo sắc à? Hấn tần thấy xa đến mỹ nữ tâm lý sẽ không ngứa ngứa sao? Chỉ cần là nam nhân sẽ ngứa ngứa đích, trừ phi hấn là thái giám."

Nguyệt Lâm nói: "Trọng yếu đích không phải mấy cái này, hấn nói à, người không ngừng vốn là háo sắc, hơn nữa đối với ta bất trung."

Tiểu Ngưu sờ sờ tóc, nói: "Việc này cũng không mới mẻ."

Nguyệt Lâm ừ, nói: "Hấn nói hấn hoài nghi người cùng sư nương không sạch sẽ, để cho ta nhất định phải nhìn chăm chú chặt người. Một khi phát

hiện rồi người cùng sư nương từng có cách hành vi, nhất định phải nói với hã, sau đó lại chuyển cáo cho sư phụ."

Vừa nghe lời này, Tiểu Ngưu thiếu chút nữa không nhảy dựng lên, cắn răng nói: "Người này đã đủ tàn nhẫn đích rồi. Việc này đều cũng đóng hã đánh rằm à."

Nguyệt Lâm cũng không tức giận, nói: "Hã chỉ là hoài nghi, cũng không có nói đúng là thật sự, người để làm chi vậy kích động à, huống chi việc này cũng là sự thật."

Tiểu Ngưu gật gật đầu, nói: "Vốn là, vốn là, ta không tức giận, dù sao cũng đều là thật sự, chỉ là hã cần thực tại sư phụ bên tai loạn ngôn vừa thông suốt, kia cũng không phải được đích."

Nguyệt Lâm chính sắc mà nói: "Người yên tâm tốt lắm, ta cùng hã [nói|kể], hoài nghi chỉ có thể phóng tới trong bụng, cũng không thể đến bên ngoài [loạn|bậy] [nhượng|cho] [nhượng|cho], nói cách khác, sẽ lại thiên hạ đại loạn đích, hã đã đáp ứng ta rồi."

Tiểu Ngưu dài ra một hơi, nói: "Cái này hảo, cái này hảo. Hã nên sẽ lại nghe lời người nói đích, hã sẽ không lừa gạt người."

Nguyệt Lâm nói: "Hã này người nhưng thật ra rất thành thật đích, không giống người, vừa nói nói chân chân giả giả đích, bất hảo phân biệt."

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, nói: "Giang tử tử à, ta coi là nói một ngàn câu một vạn câu đích giả nói. Đối với người đối với người đích tâm nhưng là thật sự."

Nguyệt Lâm mỉm cười nói: "Ta tin tưởng là được. Tần sư huynh còn nói rồi khác nói."

Tiểu Ngưu giả nói: "Hã còn nói rồi cái gì?"

Nguyệt Lâm nói: "Hắn nói, hắn phát hiện Chu Khánh Hải đối với sư nương có dã tâm."

Tiểu Ngưu ôi rồi một tiếng, hỏi: "Lời này nói thế nào?" Liên tưởng đến vừa rồi Chu Khánh Hải xem sư nương chính là ánh mắt, quả thật khả nghi. Kia trong ánh mắt không ngừng là có kinh ngạc, còn có nam nhân đích dục vọng, Nguyệt Lâm nói: "Hắn nói, hắn cùng Đại sư huynh ở chung [nhiều|hơn...Năm], nhưng thường phát hiện Đại sư huynh tại nhìn lên sư nương, nếu một lần hai lần phải thôi, vấn đề vốn là một có cơ hội, hắn sẽ nhìn lên."

Tiểu Ngưu nhú mày nói: "Chẳng lẽ nói hắn cũng muốn học ta sao?" Tưởng tượng đến vấn đề này, trong lòng lập tức phiếm chua xót.

Nguyệt Lâm nhìn Tiểu Ngưu, nói: "Tần sư huynh nói, lấy hắn đích cảm giác, Đại sư huynh là ở thâm mẩn sư nương. Đây không phải một ngày hai ngày chuyện rồi, nên vốn là rất nhiều năm rồi. Từ sư nương gả cho sư phụ tới nay, hắn sẽ không rất cao hứng, vì cái gì những năm gần đây không thành nhà đây? Nhất định là bởi vì sư nương."

Tiểu Ngưu [hăm|vùi lấp] người suy nghĩ sâu xa, thầm nói: "Nếu Chu Khánh Hải chỉ là muốn làm chường môn nói, vậy không có gì cùng lắm thì đích. Dù sao ta không thích đang, hắn muốn nghĩ ý đang coi như tới. Nhưng là hắn đối với sư nương muốn nghĩ người không phải không phải, cũng không có thể không xem trọng. Chỉ là muốn nghĩ phải thôi, ai có thể cam đoan chưa một yêu hắn sẽ không thú tính chất quá, đối với sư nương làm loạn đây? Kia nhưng là ta Tiểu Ngưu không tiếp thụ được đích."

Tiểu Ngưu nói: "Người nói việc này làm sao bây giờ?"

Nguyệt Lâm tự hỏi trong chốc lát, nói: "Thâm mẩn một người vốn là không có sai đích. Chỉ cần chỉ hồ cho lẽ thật không có cái gì."

Tiểu Ngưu cường điệu nói: "Nếu hắn không nghĩ chỉ hồ cho lẽ đây?"

Nguyệt Lâm chuyển động trứ đôi mắt đẹp, nói: "Vậy nếu muốn chút biện pháp rồi, ta cũng không phải muốn nghĩ sư nương đã bị thương tổn."

Tiểu Ngưu nghĩ nghĩ, nói: "Cũng may hắc cần cùng sư phụ xuống núi rồi, xuống núi sau khi nhưng bảo vô sự, chỉ là khi hắc trở lên sơn khi, chúng ta cũng không thể ngồi yên không lý đến rồi."

Nguyệt Lâm ừ, nói: "Khi đó còn muốn biện pháp cũng không trễ đích."

Tiểu Ngưu thầm nói: "Ta còn nghĩ đến Đại sư huynh vốn là một không gần nữ sắc đích nhân đâu, nguyên lai hắc còn có bí mật này à! Ta không biết đích chuyện của hắc xem ra hoàn lại [khá|rất nhiều]. Sau này nhiều lắm đề phòng này người. Nói không chừng ngày nào đó hắc nghĩ thấy ta cũng vậy. Một bán cước thạch, đem ta cấp cho làm."

Cơm trưa qua đi không lâu, sư phụ bọn họ muốn xuất phát. Sư nương dẫn trên núi chủ yếu đích đệ tử đưa tiễn, chừng hơn mười người nhiều, vẫn đưa đến chân núi. Sư phụ mỉm cười nói: "Không cần cho...Nữa rồi, người lĩnh bọn họ trở về đi. Ta rất nhanh phải phản hồi đích." Hắc trên lưng lộ vẻ ma đao, làm cho Tiểu Ngưu thấy nghĩ thấy đau lòng.

Chu Khánh Hải đã nói: "Vốn là à, sư nương. Chúng ta rất nhanh sẽ mang theo tin tức tốt trở về đích."

Tần Viễn nói: "Sư nương à, rồi trở về khi, sư phụ đúng là võ lâm minh chủ rồi."

Sư phụ cười ha ha, nói: "Cả Tần Viễn đều cũng như vậy có thể nói rồi, chúng ta đích đại sự há có thể không thành đây?"

Vừa nghe sư phụ khen ngợi hắc, Tần Viễn càng vui vẻ, xem xét liếc mắt Nguyệt Lâm, đem chính mình mới mẻ học đích một thủ ca xướng rồi đi ra: "Phong tiêu tiêu hề dịch nước lạnh, tráng sĩ vừa đi hề không còn nữa hoàn

lại." Này phá la giọng một xướng, khiến cho chúng đệ tử đều cũng ôm bụng cười cười to.

Sư nương cùng sư phụ nghe xong nhưng lại nhú mày, bởi vì...Này ca đối với bọn họ mà nói, cũng không phải rất cát lợi. Hình như là nói sư phụ chuyển này rồi cuộc cũng chưa về đường như.

Nguyệt Lâm thú chạt nói: "Tần sư huynh, này ca dùng ở chỗ này không thích hợp." Tần Viễn tưởng tượng không thể là thôi, vội vàng nhắm lại miệng, có chút bất an.

Sư phụ vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói: "Chỉ cần chúng ta có kinh kha đích dũng khí cùng mị lực, hà sâu chí lớn không thành."

Nói chuyện, hướng mọi người huy phát tay, mang theo ma đao. Bước khai đi nhanh, dẫn hai đồ đệ và mấy người hầu đích, hướng xa xa đi đến.

MA ĐẠO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 125: Ba Người Đồng Nhạc

Đợi cho sư phụ bọn họ đích thân ảnh biến mất tại xa xa khi, sư nương mới nói: "Ta như thế nào đột nhiên mí mắt nhảy đây, đây là không phải cần phát sinh cái gì [điềm xấu|không may] chuyện à?" Nói xong, nàng thu thu Nguyệt Lâm cùng Tiểu Ngưu.

Nguyệt Lâm nói: "Sẽ không đích, mí mắt nhảy vốn là bình thường đích, ta đích mí mắt có khi đã nhảy đích, đã [không gặp|thấy] có chuyện gì."

Tiểu Ngưu hỏi nói: "Sư nương à, người là trái mắt nhảy, hay là hữu mắt nhảy à?"

Sư nương sờ soạng một chút chính mình đích mí mắt, quy nói: "Vốn là hữu mắt nhảy à. Người ta thường nói trái mắt nhảy tài, hữu mắt nhảy tai, xem ra cần chuyện xấu."

Tiểu Ngưu khoát tay nói: "Sư nương, đó là chỉ nam nhân. Nữ nhân thôi, vừa lúc sự khác biệt đích, hữu mắt nhảy tài. Sư nương à, có lẽ người ngày gần đây muốn phát tài rồi." Vừa nghe Tiểu Ngưu như vậy vừa nói, sư nương phải nở nụ cười, nói: "Phát cái gì tài à, chẳng lẽ bầu trời sẽ lại điệu kim nguyên trong báu vật sao?"

Nguyệt Lâm nhân cơ hội nói: "Có thể à, có lẽ đi tới đi tới, đã bị một đại nguyên trong báu vật cấp cho [sảy|trượt chân] rồi đây."

Nghe hai người như vậy vừa nói, sư nương chính là trong lòng biến thoải mái một ít. Sư nương vung tay lên, nói: "Tất cả mọi người trở về núi

ba." Vì vậy, một đám người nhanh chóng hướng trên núi chạy tới, chỉ có sư nương cùng Tiểu Ngưu ba người đi ở phía sau, vừa nói chuyện, một bên vào đi tới, Tiểu Ngưu đích tâm tình thật tốt.

Đánh từ sư phụ đi đích kia một khắc, Tiểu Ngưu đích tâm tình là tốt rồi giống như bên ngoài trong xanh đích thiên khí giống nhau. Sư phụ vắng mặt, phải ý nghĩa tự do rồi. Hắn có thể tùy tâm sở dục, muốn làm gì làm gì rồi. Chính mình chẳng phải là Lao Sơn đích lão Đại, lúc này cũng không có người quản hắn rồi.

Sư phụ sau khi đi, có ba sự kiện đối với Tiểu Ngưu trọng yếu phi thường. Đệ nhất vốn là điều tra phòng bếp nha hoàn chuyện. Đệ nhị kiện vốn là luyện công chuyện. Đệ tam kiện thôi, mới là buổi tối đích phong lưu sự tình.

Nói trước này chuyện thứ nhất. Chuyện này quan hệ đến Nguyệt Ảnh thành thân ngày đó đích chuyện xưa. Ngày đó buổi tối đến tột cùng là ai cấp cho Nguyệt Ảnh đem cho đích rượu? Là ai cấp cho dưới đích dục, dưới đích cái gì dục? Mặc dù này hết thấy đều là hỏi Khánh Hải giở trò quỷ, nhưng Tiểu Ngưu rất muốn biết sự tình đích chân tướng, nghe nói kia nha hoàn mất tích rồi, vô luận như thế nào cũng muốn tra.

Vì vậy hắn tìm đến Nguyệt Lâm, để cho Nguyệt Lâm hỗ trợ. Nguyệt Lâm không rõ cho nên, nhưng xem Tiểu Ngưu coi trọng như vậy, đã sẽ cùng ý rồi. Trải qua một phen điều tra, Nguyệt Lâm cấp cho Tiểu Ngưu đưa tới kết quả. Nàng nói cái kia nha hoàn đích tên gọi thơm mát ngẫu, trước kia hầu hạ ngộ sư nương. Từ động phòng đêm hôm đó sau khi, này nha hoàn phải trở nên ngôn [đi|được] cổ quái, thường xuyên thất thần, lại vừa qua vài ngày sau, này nha ngục phải không hiểu ra sao đích mất tích rồi, cho nên chạy đi đâu rồi, phải không người biết được rồi.

Tiểu Ngưu hỏi: "Kia hắn cùng Đại sư huynh có...Hay không lui tới đây?"

Nguyệt Lâm hồi đáp: "Theo nàng đích đồng bạn nói, tại thành thân ngày đó trước, Đại sư huynh xác thực có cùng thơm mát ngẫu đã gặp mặt. Cho nên bọn họ rất cuộc nói chuyện cái gì. Sẽ không có người biết rõ rồi."

Tiểu Ngưu thầm nghĩ: "Mặc dù Đại sư huynh rất nhỏ tâm, nhưng người hay là lộ ra [chân ngựa|chân tướng]."

Nguyệt Lâm hỏi: "Ta thật sự không rõ, người như thế nào đối với việc này thấy hứng thú. Chẳng lẽ cái kia nha hoàn cùng người có cái gì quan hệ sao? Nghe nói kia nha hoàn lớn lên không sai."

Tiểu Ngưu vội vàng phủ nhận: "Ta căn bản là không biết kia nha hoàn, nếu nhận thức nói, ta còn cho người nghe cái gì à."

Nguyệt Lâm gật đầu nói: "Ta nghĩ cũng là đích. Vậy người thành thật giao cho, đến tột cùng sao lại thế này?"

Tiểu Ngưu lập tức nghiêm túc đứng lên, bắt đầu nói chính mình biên tạo đích nói dối: "Được rồi, ta với người đơn giản mà chỉ nói vậy thôi. Ngày đó buổi tối, ta không có việc gì chuồn mất đến hậu viện, ta phát hiện cái kia nha hoàn tại đi đường đích thời điểm, cước có run rẩy, ta phải nghĩ thấy có vấn đề. Kết quả đây, ta tại nàng bắt lưu thần đích đợi hậu đem rượu cấp cho trộm đến đây. Ta dùng cái mũi vừa nghe, chỉ biết vốn là độc rượu. Ta đem rượu ngã điếu sau khi giả bộ rồi thủy, lại vừa phóng ra trở về. Nào biết nói mặc dù như thế, ta nghĩ đến đã không có chuyện rồi, kết quả Nguyệt Ảnh hình sư tử hay là trúng độc rồi, bất quá không sâu, được nghỉ ngơi vài ngày."

Nguyệt Lâm ôi rồi một tiếng, nói: "Nguyên lai là như vậy à! Ta nói vì cái gì nàng thành thân [sau khi|phía sau] đích vài ngày không thường đi ra, kiểm sắc còn không tốt đây."

Tiểu Ngưu ôi rồi một tiếng, nói: "Sớm biết rằng như vậy nói, ta phải đem chén rượu đều cũng ném xuống rồi. Sư tử sẽ không sẽ có sự tình rồi."

Nguyệt Lâm mở to hai mắt, hỏi: "Người ta động phòng, người chạy hậu viện làm gì tới? Chú rể cũng không phải là người."

Tiểu Ngưu cười cười, nói: "Người cũng là biết đến. Ta đối với Nguyệt Ảnh sư tử là có hảo cảm đích, ta không nghĩ nàng xuất giá mới người khác à."

Nguyệt Lâm gật gật đầu, nói: "Người không cần nhiều lời, ta đã hiểu được. Sau lại sư tử cùng Mạnh Tử Hùng giải trừ hôn sự, ta nghĩ này nhất định cùng người có quan hệ."

Tiểu Ngưu vừa cười cười, nói: "Có chút nói sẽ không nhất định nói cho người rồi, người nghe xong kì quái nháo tâm đích!"

Nguyệt Lâm quyết rồi quyết miệng, nói: "Của người này cái cọc phong lưu khoản nợ, ta mới không thương quản đây. Người theo ta nói, vì cái gì Đại sư huynh cấp cho bọn họ hạ độc đây?"

Tiểu Ngưu hồi đáp: "Này có cái gì khó lấy giải thích đích? Đại sư huynh cũng muốn tranh chưởng môn vị, sư tử là hãn địch lớn nhất đích cạnh tranh tới tay. Diệt trừ sư tử, hãn đúng là dưới cho dù chưởng môn rồi." Nguyệt Lâm sắc mặt khẽ biến, nói: "Kia hãn cũng quá lớn mật rồi, cả sư phụ đích yêu con cũng dám hại. Này người thật là đáng sợ ba."

Tiểu Ngưu bản nghiêm mặt nói: "Này nhưng kêu tri nhân tri diện bất tri tâm. Sau này đối với hãn nên càng thêm cẩn thận rồi, nói cách khác, thụ hại đích nhưng là chúng ta rồi."

Nguyệt Lâm gật đầu đáp ứng, nói: "Thật muốn không đến Đại sư huynh là như thế này đích người. Xem ra khó nhất trắc chính là lòng người." Tiểu Ngưu chẳng muốn tại đây một chủ đề trên nhiều lời, phải nói khác rồi.

Nói lại chuyện thứ hai luyện công, đánh từ Tiểu Ngưu lại lên núi, mà bắt đầu rồi luyện công, bởi vì cùng đối thủ từng có sinh tử đã đấu. Hãn đối với

công phu càng thêm xem trọng rồi. Hắn biết đang người cùng địch nhân quyết đấu đích thời điểm, ai đích bản lĩnh đại, ai có thể sống sót. Cái kia thời điểm cần thông minh vốn là không có nhiều cớ nào tác dụng đích, tựa như chính mình cùng lỗ vương đích đánh giá, nếu chính mình đích công phu đủ cho chút ít, đã sớm đem lỗ vương phóng ra ngã.

Lần này luyện công, ngoại trừ ẩm tập cũ đích ở ngoài, hoàn lại học tập rồi mới mở đích. Nói lần Tiểu Ngưu yêu cầu sư nương dạy chính mình bay. Sư nương nghe xong cười, nói: "Tiểu Ngưu, người cũng quá sốt ruột rồi ba, còn không có đi ổn đây, đã nghỉ bay."

Tiểu Ngưu vẻ mặt đau khổ nói: "Sư nương à, người không biết à, gặp được đối thủ cường đại khi rất nguy hiểm rồi. Nếu sẽ lại bay nói, đánh không lại có thể chạy rồi."

Sư nương tại hắn đích đầu trên bần một chút, nói: "Người người kia, như vậy không lên vào, như thế nào lão nghĩ chạy đây, phải nghĩ biện pháp đánh thắng."

Tiểu Ngưu nói: "Ta này không phải đang muốn học bản lĩnh thôi!"

Sư nương thấy hắn sốt ruột, nói nói: "Được rồi, người đã thật sự muốn học, vậy ta phải truyền cho người tốt lắm. Có thể hay không học được, có thể hay không sớm ngày bay lên đến, phải nhìn người đích tạo hóa rồi." Vừa nghe lời này, Tiểu Ngưu mừng rỡ bính khởi lão Cao.

Đây là tại vách núi đen trước đích đất trống trên. Sư nương đối với bên cạnh đích Tiểu Ngưu nói: "Này bay sao, chủ yếu được nhìn người đích pháp lực có đạt tới đích trình độ. Nếu pháp lực của người đủ cao, người có thể song đứng lên."

Tiểu Ngưu vội hỏi: "Kia lấy ta bây giờ đích pháp lực có thể hay không bay lên đến đây?"

Sư nương chính là đôi mắt đẹp tại Tiểu Ngưu đích trên thân quét tảo, mỉm cười nói: "Người bây giờ đích pháp lực không thể so Tần Viễn kém, lẽ ra nên có thể đích."

Tiểu Ngưu hoan hô nói: "Kia thật tốt quá. Sư nương, người cáo hủy đi ta, như thế nào tài năng song đứng lên."

Sư nương cầm lấy đem đoản đao, nói: "Người xem tốt lắm, Tiểu Ngưu." Nàng đem đao hướng tới không trung ném đi. Sau đó chính mình nhảy dựng, bèn vũng vàng đứng ở đao trên. Kia đao giống đặt ở đất bằng phẳng giống nhau bất động. Sư nương nói: "Người xem ta cần bay."

Nói xong nói, kia bả đao giống điều giống nhau mạnh nhảy lên đi ra ngoài. Hướng phương xa bay đi. Chỉ chốc lát sau. Đến một đường vòng cung, lại vừa vòng vo trở về. Tiểu Ngưu xem đao trên đích sư nương thân hình uyển chuyển, động tác đẹp hơn, phảng phất tiên tử hạ phàm bình thường, không khỏi có chút ngây dại.

Đang sư nương thông dong mà rơi trên mặt đất khi, Tiểu Ngưu không khỏi cố lấy chương đến. Nói: "Sư nương à, người thật đẹp, bầu trời đích tiên tử cũng không và người."

Sư nương cười, nói: "Ít vượt mộng ngựa rồi, ta cũng không phải ăn người này một bộ đích."

Tiểu Ngưu vội la lên: "Sư nương, như thế nào bay à?"

Sư nương bèn kiên nhẫn mà cho hắn nói về lý luận đến. Kỳ thật rất đơn giản đích, đúng là đem chính mình đích pháp lực vận tại trên chân, thông qua để thở, làm cho thân thể của chính mình nhẹ nhàng. Nhất mẩu chốt đích ngoại trừ pháp lực đủ mạnh mẽ ở ngoài, còn phải hiểu được để thở đích khiêu cánh cửa. Kia để thở nói đến đơn giản, làm đứng lên đã có thể khó khăn. Phải được qua lặp đi lặp lại đích thí nghiệm cùng cân nhắc, tài năng làm được đích.

Tiểu Ngưu nghe xong lý luận, phải sốt ruột mà bay. Hắn đã học sư nương chính là hình dáng, đem đao vút đến không trung, sau đó nhảy đi tới, đem pháp lực vận tại trên chân, lại tiến hành để thử, kết quả đao cùng người đều cũng rơi xuống tới, như vậy tử phi thường lang tàn nhẫn. Sư nương thấy nhện không được róc rách cười không ngừng, cười đến cười run rẩy hết cả người.

Tiểu Ngưu vẻ mặt cầu xin nói: "Như thế nào bay không lên tới à?"

Sư nương bèn nghiêm túc mà nói: "[người cho là|rằng] giống uống nước dễ dàng như vậy à? Đây bay đích chú ý rất nhiều, nghĩ đến người được luyện trên một tháng tài năng hữu hiệu quả ba."

Tiểu Ngưu trừng lớn ánh mắt, cả kinh kêu lên: "Cái gì? Một tháng? Rất dài đằng đặc rồi ba."

Sư nương nghiêm mặt nói: "Nếu người một tháng không bay lên tới nói? Sau này ta sẽ không để ý người, người sau này đã mơ tưởng chạm ta một cây ngón tay đâu."

Vừa nghe nói nói, Tiểu Ngưu càng nóng nảy. Hắn thu trứ sư nương chính là phong ngực cùng tiểu mông, trong lòng ngứa rất. Hắn thầm nói: "Nếu không thể đụng vào nàng một cây đầu ngón tay nói, này còn sống còn có cái gì ý tứ đây?" Vì vậy, hắn nại trụ tính tình, một lần khắp nơi trên đất luyện tập. Mặc dù mỗi lần đều là thất bại, hắn cũng không dám [trễ|lười] đãi. Bởi vì sư nương đang đôi mắt đẹp chớp cũng không chớp mà theo dõi hắn đây.

Sư nương ngồi ở một khối bình cả đích trên tảng đá, hai tay ôm tất, thu trứ Tiểu Ngưu luyện công, thỉnh thoảng hoàn lại chỉ điểm vài câu, một khi nhìn thấy Tiểu Ngưu có lười biếng đích khuynh hướng. Phải lập tức trách nói: "Người không phải muốn kết hôn Nguyệt Ảnh sao? Nếu người không

thể so nàng mạnh mẽ nói, nàng có thể gả cho người sao? Nàng coi là gả cho người sẽ để mắt người sao?"

Có tao chút ít nói đích khích lệ, Tiểu Ngưu đứng hướng tới thẳng trước. Thằng luyện đến bầu trời tối đen, người từ giữa không trung đến rơi xuống không biết nhiều ít quay về, xương cốt đều nhanh tán cái rồi, cũng không có hiệu quả. Hắn thầm nói: "Luyện bay thật sự khó như vậy sao? Ta xem bọn hắn bay đích nhưng thật sự hăng hái nhân đích."

Sư nương thấy sắc trời chậm, nói: "Đừng có luyện, trở về ăn hãy ba. Ngày mai tiếp theo đến."

Tiểu Ngưu cuối cùng đưa một hơi, nói: "Sư nương à, đêm nay trên cũng nên theo theo giúp ta rồi ba?" Tưởng tượng đến việc này, Tiểu Ngưu tinh thần rung lên.

Sư nương nói: "Không bay lên đến, ta sẽ không cùng người đích, cả Nguyệt Lâm cũng không thể với người [xăng bậy|làm ẩu làm càn]." Vừa nghe lời này, Tiểu Ngưu tâm lạnh như băng đích. Nghe sư nương chính là giọng nói, lần này nhưng là đến thật sự rồi. Xem ra, không khổ luyện đều không được à.

Mấy ngày kế tiếp, Tiểu Ngưu đúng là khổ luyện. Có sư nương ở bên cạnh nhìn thấy. Hắn muốn nghĩ lười biếng đều không được, nhất khổ chính là buổi tối một người độc ngủ. Sư nương nói được thì làm được, chẳng những chính mình không cùng hắn đồng giường, phải cả Nguyệt Lâm cũng không cho tiếp xúc Tiểu Ngưu, Tiểu Ngưu hàng đêm độc đối với phòng trống thờ dài.

Vì biến thành cường giả, vì để ý nữ lột mắt xanh chính mình, Tiểu Ngưu cắn chặt răng, liều mình luyện bay. Hắn nhớ tới rồi này thư sinh đọc sách nổi khổ, nhớ tới rồi câu tiền nổi khổ, còn muốn muốn nghĩ Nguyệt Ảnh

đích bản lĩnh mạnh, vì vậy, lại nhiều đích đau khổ đều cũng thật sự đi tới rồi.

Trời không phụ người có lòng, đại khái tại ngày thứ mười đích thời điểm, Tiểu Ngưu rốt cục tại giữa không trung bay lên đến đây, mặc dù cũng bất quá bay vài chục trượng phải đến rơi xuống, nhưng cuối cùng vốn là đáng vui đích. Chờ hẵn rơi xuống mặt đất đích thời điểm, hưng phấn mà hô to gọi nhỏ, cùng điên rồi giống nhau.

Sư nương cười nhạo nói: "Người xem người cái kia hùng hình dáng, ăn sai được rồi sao? Bất quá vừa mới có chút khởi sắc, phải ý vong hình liễu."

Tiểu Ngưu tay vũ đủ đạo, cười to nói: "Ta cuối cùng tính thành công rồi."

Sư nương cường điệu nói: "Vốn là thành công đích bước đệ nhất."

Tiểu Ngưu cả nhảy mang theo kê đích, chạy đi tới, cao hứng mà đem sư nương ôm lấy đến, tại tại chỗ cả vòng vo vài vòng. Sư nương kêu lên: "Xú tiểu tử, người muốn chết à. Nếu để cho khác đệ tử bắt gặp nói, người này mạng nhỏ cũng không bảo."

Tiểu Ngưu hay là đem sư nương lại vừa vòng vo hai vòng mới buông, nói: "Sư nương, nếu bị sư phụ biết đến nói. Ta khó giữ được cái mạng nhỏ này, người sẽ lại thế nào đây?"

Sư nương để ý rồi để ý tóc, sâu kín mà nói: "Ta thôi, không có nhiều cỡ nào sự tình, hẵn [nhiều lắm là|thì] chửi mắng ta dừng lại đã là được. Còn có thể thế nào? Chẳng lẽ hẵn có thể giết ta sao?"

Tiểu Ngưu hỏi: "Vì cái gì không thế?"

Sư nương hồi đáp: "Hẳn là nhất nghe ta nói rồi."

Tiểu Ngưu kỳ quái mà nói: "Vì cái gì hăn nhất nghe lời người đây?"

Sư nương cười cười, nói: "Bởi vì ta có chế phục hăn đích pháp bảo à, bất quá cũng không thể nói cho của người. Sau này chú ý à, tại người khác trước mặt cũng không thể lộ ra [chân ngựa|chân tướng]. Hăn sẽ không giết ta, nhưng là đối với chạm qua ta đích nam nhân, hăn là quyết không tiếp khách tức giận. Lấy của người hành vi, hăn giết người đều đã khó hiểu hận, nên sẽ lại đem người lẳng đã muộn."

Tiểu Ngưu nghe được le lưỡi. Sư nương cười nói: "Cái này người sợ rồi sao? Không dám tùy tiện [xăng bậy|làm ẩu làm càn] rồi ba?"

Tiểu Ngưu mãi không quan tâm mà một ưỡn ngực bỏ, nói: "Ta không sợ đây. Ta sẽ càng nhiều với người thân mật. Miễn cho ngày nào đó bị lẳng đã muộn sẽ hối hận làm được thiếu."

Sư nương nghe xong cười, mắng: "Thật sự là một tiểu sắc lang, không tiền đồ." Ngoài miệng mặc dù [mắng|chửi], trong lòng cũng rất đau nhức? Mau.

Tiểu Ngưu lớn mật mà kéo sư nương chính là tay, hôn một cái, nói: "Sư nương à, người nhưng là nói qua đích, chỉ cần ta luyện sẽ lại rồi bay, người phải theo giúp ta đích. Nói quay về nên thực hiện rồi ba?" Nói chuyện, một đôi sắc mắt tại sư nương chính là khuôn mặt cùng bộ ngực trên [loạn|bậy] ngấm trứ.

Sư nương chính là kiêu nhất thời đỏ, tươi đẹp như hoa hồng, nàng ngượng ngùng mà nói: "Người được bay thành công rồi mới được. Chờ người thực sẽ lại giống điều giống nhau ở trên trời bay, ta phải cùng người."

Tiểu Ngưu đích mặt thoáng cái rồi dài quá, cầm tay nàng hướng tới hông tiếp theo xúc, nói: "Sư nương à, ta đích tiểu đệ đệ đều cũng đói bụng lắm, người phải phát phát thiện tâm ba."

Sư nương rõ ràng cảm thấy hân đích thiết bỗng có độ cứng, hơn nữa nóng hằm hập đích, cũng là tâm hồn thiếu nữ nóng lên. Nhịn không được đam đam cầm, ôn nhu nói: "Tiểu Ngưu. Người cần làm chuyện xấu rồi."

Tiểu Ngưu nói: "Vốn là à, vốn là à, ta đều cũng nhịn không được rồi. Không bằng chúng ta bây giờ tìm một chỗ giải quyết ba."

Sư nương buông tay ra, đối với hân cười cười, nói: "Tiểu Ngưu à, người rất hân nóng nảy. Nói dạng ba, buổi tối người tại ốc chờ. Tùy thời nghe ta đích mệnh lệnh. Nếu lòng ta tình hảo, ta sẽ phái người truyền lời đích." Nói chuyện. Hân dỗi mà trắng bệch Tiểu Ngưu liếc mắt, xoay người rời đi. Kia mỹ mô cùng vòng eo rất hấp dẫn mà giãy dựa trứ, quả thực đem Tiểu Ngưu mê được hồn đều không có rồi. Tiểu Ngưu thật hy vọng chính mình đích ánh mắt ăn mặc thấu quần áo, có thể qua đủ ẩn; hoặc là ánh mắt dài ra tay đến, có thể sờ một đủ.

Hôm nay cơm chiều [sau khi|phía sau], Tiểu Ngưu ở trong phòng đứng ngồi không yên, giống hỏa liệu kiều đồn giống nhau ở trong phòng đối tới đối lui. Sư nương chính là thân thể tại hân đích trong mắt hoảng trứ, vậy đầy đặn, vậy thành thực. Nàng quyến rũ đích vẻ mặt, động lòng người đích tiếng kêu, đều cũng làm Tiểu Ngưu trọn đời nam vong. Hân lại nghĩ tới cùng sư nương, Nguyệt Lâm đích ba người đồng nhạc, nếu có thể lại đến một lần thật là tốt biết bao à. Đáng tiếc à, cái kia biến long căn để cho Nguyệt Ảnh cấp cho nhận được đi rồi, nói cách khác, nhất định sẽ lại gây cho bọn hân lớn hơn nữa đích kinh hi.

Đang miên man suy nghĩ chi tế, cánh cửa một [hương|vang], Tiểu Ngưu mừng rỡ. Tưởng sư nương phái người đến đây. Cửa bóng người chợt lóe, cũng là Nguyệt Lâm. Nguyệt Lâm mặc phấn hồng đích váy, tóc dài hương một bên buông xuống dưới, hoàn lại ẩm ướt đích, mặt có vẻ đặc biệt sạch sẽ, trên thân bay tới nhàn nhạt đích mùi hoa cùng mùi thịt.

Tiểu Ngưu trong lòng cao hứng, lôi kéo tay nàng ngồi xuống, nói: "Giang tử tử à, người mới vừa tẩy ngộ tắm rồi?"

Nguyệt Lâm nói: "Vốn là à, tẩy qua tắm thực thoải mái à, hình như là bỏ đi một tầng da giống nhau." Thoát trứ nói, [ngắt|nhéo] dưới thắt lưng.

Tiểu Ngưu duỗi cái mũi nghe nghe, nói: "Người cũng thật thơm mát à, hình như là cái gì hoa biến thành đích bình thường."

Nguyệt Lâm sẵn giọng: "Không cần [loạn|bậy] nghe thấy à, đừng có đem ta cấp cho huân thối rồi." Nói chuyện, nàng nhẹ giọng nở nụ cười.

Tiểu Ngưu nói: "Giang tử tử, tắm rửa như thế nào không nói cho ta biết một tiếng đây? Chúng ta một khối tẩy uyên ương dục à."

Nguyệt Lâm khoát tay chặn lại, nói: "Ngàn vạn lần không cần à! Nếu có người tại trước mặt nói, ta còn có thể tẩy [khỏe |được không]? Người này sắc lang đã sớm làm chuyện xấu rồi."

Tiểu Ngưu sớm bị nàng đích mùi thơm khiến cho ngứa ngứa đích, một cái kéo, nói: "Nguyệt Lâm à, chúng ta có vài ngày không thân mật rồi, chúng ta đến khoái hoạt một cái ba, người nhất định cũng muốn ba." Nói chuyện, chỉ một tay đặt tại nàng đích bộ ngực trên, thoải mái mà vân vê lên.

Nguyệt Lâm vuốt ve hấn đích [phá hư|hỏng] tay, nói: "Không cần [xảng|bậy|làm ầu làm càng]. Ta tới là cấp cho sư nương truyền lời đích. Nàng để cho ta thông tri người, trong chốc lát tới nàng đích trong viện một chuyến, để cho chúng ta hai đều cũng tới." Nói đến người này, Nguyệt Lâm đích trên mặt giống lau son giống nhau hồng.

Tiểu Ngưu vừa nghe mừng như điên, nói: "Giang tử tử, chúng ta đêm nay lại là động phòng rồi." Thoát trứ nói. Đem Nguyệt Lâm ôm ngồi ở chính mình đích trên đùi, mặt đối mặt đích thân đứng lên, hấn đích hai tay tại nàng đích kiêu đồn trên sờ loạn trứ.

Nguyệt Lâm ôi rồi hai tiếng, nói: "Trong chốc lát lại nhạc ba, bây giờ tiêu tan dừng chút ba."

Tiểu Ngưu ai rồi một tiếng, nói: "Ta nghĩ trước hảo hảo đau thương người." Nói chuyện, Tiểu Ngưu mãnh liệt trứ nàng đích môi đỏ mọng, hơn nữa đem đầu lưỡi hướng tới trong đuôi. Nguyệt Lâm có chút thở dốc, hé miệng, đem đầu lưỡi phóng ra tiến đến. Vì vậy, hai điều đầu lưỡi quấn cùng một chỗ, thân được tức chuồn mất chuồn mất vang lên. Tiểu Ngưu dang ra chỉ một tay đến, tại nàng đích ngực trên cầm lấy, nắm bắt, khiến cho Nguyệt Lâm thỉnh thoảng lại kêu lên vui mừng. Bởi vì dục vọng đích lên cao. Hai điều cánh tay ngọc cuốn lấy ở Tiểu Ngưu đích cổ. Kiều đồn đã ở Tiểu Ngưu đích trên đùi hoạt động trứ, làm cho hai người đích bảo bối cách bố [sự ma sát|đụng chạm] trứ.

Trong chốc lát, Tiểu Ngưu càng làm bàn tay vào nàng đích hông câu trong, ở nơi này giống đánh đàn giống nhau mà khiêu khích trứ. Nguyệt Lâm chưa chịu được chiêu này à, thân thể mềm mại run lên run lên đích, kia tóc dài đã đi theo nhoáng lên nhoáng lên. Mà nàng đích vẻ mặt hơn mê người, đôi mắt đẹp thủy lưng tròn đích, trên mặt tràn ngập xuân tình, hô hấp đã biến thô rồi.

Đang Tiểu Ngưu buông...Ra nàng đích miệng khi, Nguyệt Lâm đích môi đỏ mọng đóng mở trứ, nhỏ giọng nói: "Tiểu Ngưu à, người xấu lắm. Ta cảm giác ta phía dưới đã chảy." Nói chuyện, chủ [trợ|giúp] đem môi đỏ mọng tiếp cận đi lên, dán tại Tiểu Ngưu đích ngoài miệng. Làm cho Tiểu Ngưu cảm giác hỏa giống nhau đích nhiệt.

Tiểu Ngưu kích động dưới, chỉ một tay luồn vào nàng đích váy dưới, tiến vào nội khố, rốt cục đụng đến nàng đích mao rồi. Nơi đây đã ẩm ướt thành một đám. Tiểu Ngưu tận tình mà khu vuốt, cảm giác nơi đây đã ở động trứ. Nguyệt Lâm chịu không được, rời đi cái miệng của hắn, nói: "Tiểu Ngưu, đừng có náo loạn, chúng ta đi tìm sư nương ba, nàng có thể sốt ruột chờ rồi."

Tiểu Ngưu rút ra tay, liếm rồi một chút, nói: "Thơm quá à, trong chốc lát, nhìn thấy sư nương nhất định mỗi khi trò hay trên trận rồi."

Nguyệt Lâm giãy dựa trứ từ Tiểu Ngưu đích trên đùi xuống tới. Dấm chua kính mười phần mà nói: "Lúc này nhưng nhạc người chết bầm, người phải mĩ ba."

Tiểu Ngưu hắc hắc cười, liếm trứ kia chích sờ qua Nguyệt Lâm đích tay, nói: "Nguyệt Lâm à, chẳng lẽ người sẽ không mĩ sao? Ta xem người so với ca tao hứng đây."

Nguyệt Lâm bạch liễu tha nhất nhãn, tại Tiểu Ngưu đích bả vai dấm rồi một chút, sảng giọng: "Không cần được tiện nghi phải thông minh bán à. Để ý sư nương biết rồi. Sau này không để ý tới người."

Tiểu Ngưu kéo tay nàng, nói: "Đi thôi, phía sau sư nương nhất định tại trên giường chờ rồi, nếu không tới, sư nương sẽ phái người tìm đến rồi." Nói chuyện. Cùng Nguyệt Lâm lén lút rời đi phòng, chạy hậu viện đi. Dọc theo đường đi cẩn cẩn dực dực mà, đương nhiên không có chuyện. Cũng có chút bất an.

Tới cửa hậu viện khẩu, cùng thủ vệ đích gật gật đầu, bèn đi nhanh mà vào. Sư nương trước đó có chuyện, muốn cùng hai vị đồ đệ điều tra võ học, ai có thể lung tung hoài nghi đây. Sư phụ vắng mặt trên núi, này ba đúng là lão đại rồi. Hơn nữa, sư nương so với sư phụ nói coi như đây.

Khi bọn hắn đi tới cửa phòng trước khi, trước cửa đích nha hoàn nói: "Mau vào tới, sư nương đã chờ đã nửa ngày." Hai người đẩy cửa khai tiến vào. Đi vào phòng ngủ sau khi, chỉ thấy bên trong ánh đèn sáng tỏ, mùi thơm phác mũi. Sư nương đang ngồi ở trang điểm bàn nhìn gương trong đích chính mình, như là thấy ngây dại, lại vừa giống nghĩ đến tâm sự.

Tiểu Ngưu một thu sư nương, cũng là mới vừa tẩy qua tắm đích. Nàng phát kế cao văn, không thi chi phấn, có một loại thiên nhiên mĩ. Nàng đích

ánh mắt sáng ngời, vẻ mặt ôn nhu, nàng khẽ nhếch đích miệng lộ ra cả khí đích bạch răng đến. Lại nhìn nàng đích mặt, hơn đẹp mắt. Ngoài phi bạc như thiên cánh đích lụa trắng, bên trong vốn là hồng cái yếm cùng tiết khổ, hai điều đuôi ngọc đã kẻ khác kinh diễm.

Tiểu Ngưu thấy nước miếng đều cũng [chảy ra|xuống] rồi, hân [hận không thể|nóng lòng] đem sư nương nuốt đến trong bụng tối. Sư nương từ giường trong đã bắt gặp bọn họ rồi. Nàng quay đầu, thu thu hai người, nói: "Đều cũng ngồi xuống." Hai người ngồi vào bên giường, nhìn sư nương chính là phong tình.

Sư nương xoay người lại nói: "Tiểu Ngưu, người không phải gấp đến độ không được sao? Đến đây đi, người trước đau đau Nguyệt Lâm ba. Nàng đã đủ trên" hỏa" rồi."

Nguyệt Lâm lắc đầu nói: "Sư nương. Cũng là người trước đến đây đi. Ta gần nhất ném qua" thịt", người nhưng là vẫn tịch mịch trừ đây."

Tiểu Ngưu nghe xong cao hứng, đi lên tối đem sư nương kéo, nói: "Đến đây đi, chúng ta lập tức đến đây đi. Ta nhất định sẽ làm các người mừng rỡ tìm không ra bắc." Nói chuyện. Hướng bên giường đi đến. Hân biết, này một buổi tối, nhất định sẽ lại mừng rỡ nổi điên đích.

Tiểu Ngưu phi thường cần mẫn, cấp cho sư nương cời quần áo. Sư nương cười, nói: "Nguyệt Lâm đích quần áo nhiều, người cấp cho nàng thoát tốt lắm." Tiểu Ngưu bèn nghe lời mà cấp cho Nguyệt Lâm cời áo tháo - thắt lưng. Váy lấy điếu, lộ ra bên trong màu trắng đích cái yếm. Tiểu Ngưu cách cái yếm, xoa vú, nói: "Giang tử tử, của người thân thể giống cái yếm giống nhau bạch à."

Nguyệt Lâm thúc giục nói: "Thời gian quý giá à, nhiều khô chút chính sự."

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, bèn cỡi xuống nàng đích cái yếm. Nhìn lên vú, thật sự thật sự đích, the thé the thé đích, so qua tới tựa hồ lớn chút ít. Tiểu Ngưu cúi đầu kề bên một hôn một cái, thân được Nguyệt Lâm ôi rồi hai tiếng. Tiểu Ngưu lại vừa đem nàng đích phía dưới cỡi sạch, như vậy Nguyệt Lâm bèn vệ sinh chuồn mất chuồn mất rồi, thật sự là bạch như tuyết, nị như ngọc, mùi thơm tung bay tràn đầy.

Tiểu Ngưu khen ngợi nói: "Đẹp mắt, đẹp mắt, thật sự là đẹp mắt. Không hổ là tứ đại mỹ nữ à." Khi hấn đích ánh mắt chuyển qua Nguyệt Lâm đích phúc dưới khi, kia một dúm nhung mao thập phần đáng yêu. Nguyệt Lâm then thùng, đem đùi [kẹp|nách] quá chặt chẽ đích, làm cho Tiểu Ngưu không chiếm được càng nhiều đích khoái cảm.

Quay đầu lại lại nhìn sư nương, sớm đã thành chính mình cỡi hết. Nàng đích lửa thể càng làm cho Tiểu Ngưu mắt mắt sáng ngời. Âm thầm khen ngợi. Hai nàng so sánh với, Nguyệt Lâm vốn là thanh xuân phát sáng lệ, miêu điều đẹp hơn; mà sư nương đây, phong nhũ phì mông, có nhiều thịt cảm giác, khiến người vừa thấy rồi, thì có làm dục vọng. Bình thường tại quần áo đích che dấu dưới, hoàn lại nhìn không ra sư nương chính là diễm lệ đến.

Tiểu Ngưu tán dương: "Sư nương à, của người mỹ không thua mười tám chín tuổi đích cô nương à."

Sư nương tự vỗ về no đủ đích nhũ phong, thở dài: "Ta đã già, so với không được Nguyệt Lâm bọn hấn rồi."

Nguyệt Lâm mỉm cười nói: "Sư nương à, người so với ta hoàn hảo xem." Nói chuyện, đi tại sư nương chính là trên thân sờ loạn không ngừng, mò sư nương nũng nịu cười, nghe được Tiểu Ngưu rất là dễ nghe, thấy hai mắt bốc hỏa, tại Nguyệt Lâm đích quấy nhiễu dưới, sư nương chính là vú nhảy đánh không thôi, kẻ khác thêm thường ba thước.

Hắn thật sự nhin không được rồi, phải [bằng|theo cách] mau đích tốc độ thoát một tinh quang. Hai nàng nhìn lên Tiểu Ngưu đích thân thể, cũng là rắn chắc cân xứng mà khỏe đẹp đích. Đã lâu không thấy, hắn trở nên rất cao đại, mỗi khi dương mới vừa khí rồi. Mà kia căn thiết bổng, so qua tới dài đúng rồi một tiết, lúc này đã vĩnh được lão Cao, đối với hai nàng lắc đầu hoảng nào.

Nguyệt Lâm che miệng mà cười, nói: "Sư nương à, hắn kia căn [phá hư|hồng] thứ lại vừa không thành thật rồi."

Sư nương cũng cười rồi, nói: "Này căn [phá hư|hồng] thứ muốn tắm rửa rồi, dùng của người lỗ nhỏ tắm rửa."

Nguyệt Lâm lắc đầu nói: "Sư nương vốn là trưởng bối, sư nương trước đến đây đi."

Sư nương nói: "Coi như hết, cái gì trưởng bối à. Nào có như ta vậy đích trưởng bối, đều cũng một cái tuổi rồi, hoàn lại cùng mao đầu tiểu tử [loạn|bậy] xé. Thật sự là tội qua." Lời tuy như thế, nhưng lại thân thủ tới sờ Tiểu Ngưu đích thiết bổng. Thiết bổng vào tay. Lại vừa cứng lại vừa nhiệt, lại vừa thô lại vừa dài. Sư nương hai tay tương tiếp mà nắm, hoàn lại hơn ra một quy đầu đây. Kia quy đầu sớm xúc động được lộ ra dữ tợn diện mục đến.

Sư nương một bên đùa nghịch trứ, vừa nói nói: "Tiểu Ngưu vóc dáng dài cao rồi, bản lĩnh biến mạnh mẽ rồi, cả người kia đào tức giận tiểu đồ vật đã biến thành đại bổng chùy rồi, thật sự là kinh người."

Tiểu Ngưu bị nàng đích người mỗi lái khiến cho rất thoải mái. Ngón tay hoạt động chi tế giống xúc động rồi hắn khoái cảm đích thần kinh giống nhau. Khiến cho hắn thở hỗn hển, có cần bắn ra đích xúc động. Tiểu Ngưu tại sư nương chính là kiều đồn trên võ nhẹ, nói: "Sư nương à, không cần sờ nữa rồi, sờ nữa thì có thủy rồi."

Sư nương sáng giọng: "Cũng không phải chuẩn bỏ vở nữa chừng à. Nếu không xong thành nhiệm vụ nói, ngày mai không cho phép ăn cơm, sau này không...Nữa người với người tốt lắm."

Tiểu Ngưu cố ý khỗ trứ tất nói: "Vốn là, sư nương, ta nhất định nghe lời. Kiên quyết hoàn thành nhiệm vụ."

Nguyệt Lâm lôi kéo Tiểu Ngưu đích tay, nói: "Tiểu Ngưu, không cần lại dong dài rồi, nhanh một chút khô chính sự ba."

Sư nương cười nói: "Nguyệt Lâm đùa giỡn chờ không kịp rồi."

Nguyệt Lâm e thẹn nói: "Nào có chuyện à, vốn là không nghĩ lãng phí đêm xuân à."

Vì vậy, ba người đều cũng trên rồi giường. Tại ngọn đèn đích chiếu rọi dưới, hai người đích thân thể phiếm trứ thịt quang. Một vốn là thủy mật chọn, một vốn là ngọt quả táo, đều là ăn ngon. Tiểu Ngưu tại hai nàng đích trên thân động bắt tay vào làm, khiến cho hai nàng cười duyên luôn miệng. Trong chốc lát sư nương nói: "Tiểu Ngưu à, người nằm xuống đến, để cho chúng ta nữ nhân đến chơi người, phục vụ người."

Tiểu Ngưu thầm nói: "Các người chơi ta, đã chẳng khác nào ta chơi các người, ta cũng không có hại. Đã sư nương muốn nghĩ hầu hạ ta, vậy hưởng thụ một chút ba, đã tỉnh rồi không ít đích lực phân." Tiểu Ngưu nghĩ như vậy trứ, phải nằm thẳng tại trên giường. Hai người bèn đi tới hầu hạ.

Sư nương ghé vào Tiểu Ngưu phía sau, duỗi qua miệng đến thân hần. Hai người đích miệng sẽ ở lập tức [sau khi|phía sau]. Tựa như dính vào lập tức dường như, trong lúc nhất thời phân không lối thoát rồi. Sau đó bèn truyền đến [lời lẽ|môi lưỡi] giao chiến đích thanh âm. Tiểu Ngưu đích chỉ một tay xoay chơi trứ sư nương chính là đại vú. Trong chốc lát vốn là này chích, trong chốc lát vốn là kia chích, yêu thích không buông tay.

Nguyệt Lâm thì đối với Tiểu Ngưu đích dưới nửa người động thủ, nàng đệ nhất là cấp cho nhục bổng mát xa. Dùng chính mình đích tay tùy tâm sờ dục mà chơi trứ, đem nhục bổng tử chơi đến độ chảy ra "nước mắt". Nguyệt Lâm thật sự chăm sóc, hoàn lại đem hai trứng trứng nằm ở trong tay bắt chuẩn bị, vừa làm Tiểu Ngưu thoải mái, cũng sẽ không đau đớn.

Ba người đều cũng vội vàng, rất nhanh đều cũng hô hấp biến thô, dục vọng lên cao rồi. Sư nương buông...Ra Tiểu Ngưu đích miệng, sửa hôn hân thân thể.

Nàng giống một hiểu chuyện đích thê tử giống nhau, tại hân đích trên thân trên mặt ôn nhu mà hôn, giống một trận gió mát phất qua. Tiểu Ngưu thoải mái được khinh phiêu phiêu được, nói: "Thân được hảo, thân được thực sự có chút - ý vị à."

Sư nương nghe xong thoải mái, bèn thân tại Tiểu Ngưu đích đầu vú trên, ngửa được Tiểu Ngưu a a thẳng kê, nhưng lại cười không ra tiếng đến. Sư nương quyến rũ mà cười nói: "Kêu cái gì à, ta còn không có dùng sức đây." Nói chuyện, lại vừa liếm trên [người|cái kia] đầu vú.

Tiểu Ngưu thở hổn hển, nói: "Sư nương à, công phu của người đã càng ngày càng bổng rồi, không phải vác ta chuyên môn luyện qua ba."

Sư nương khẽ cắn rồi một chút hân đích đầu vú, hừ nói: "Xú tiểu tử không cần loạn ngôn à. Từ theo người, ta nhưng là thủ thân như ngọc, không...Nửa cùng nam nhân khác thân mật qua, người không thể oan uổng ta đích."

Tiểu Ngưu nói: "Kia sư phụ đây?"

Sư nương nói: "Ta cũng không có để cho hân chạm à, ta nhưng đều là vì người." Tiểu Ngưu nghe xong cảm động, nói: "Sư nương à, người đối với ta thật sự là thật tốt quá. Quả thực so với ta mẹ ruột hoàn hảo đây."

Sư nương nói: "Ta cho người chẳng biết sâu mi khổ kiếm nhiều ít quay về, mà người khi đó không biết ở đâu nhân khoán hoạt đây." Nói chuyện, tại Tiểu Ngưu đích quy đầu bắn một chút. Tiểu Ngưu ôi rồi một tiếng, nói: "Sư nương à, nhẹ chút à, đừng cho đạn nát, ta phải như vậy một bảo bối."

Sư nương nở nụ cười, nói: "Đó là quái vật." Nàng nhìn thấy Nguyệt Lâm chỉ dùng tay chơi, nghĩ thấy đơn điệu, nói nói: "Nguyệt Lâm à, người không bằng dùng miệng [hôn nhẹ|gần gũi] ba."

Tiểu Ngưu đã nói: "Hảo oa, hảo oa, ta thật lâu không có nếm đến kia tư vị nhân rồi."

Nguyệt Lâm nhú mày nói: "Sư nương, ta có chút phóng ra không lối thoát à." Nói chuyện, thả thiết bổng. Kia thiết bổng hướng bên cạnh một lệch ra.

Sư nương cười nói: "Người nếu không thích nói. Sư nương cần phải hôn."

Nguyệt Lâm da mặt mỏng, nói: "Hay là sư nương đến đây đi." Nói chuyện. Nhưng lại đem nhục bổng tử lại vừa chộp trong tay.

Tiểu Ngưu thấy buồn cười, nói: "Sư nương à, đến, người khóa đến ta đích trên mặt đến, để cho đệ tử hảo hảo hầu hạ một chút sư nương ba."

Sư nương gật gật đầu, nói: "Cũng không phải chuẩn dùng miệng cắn à, nơi đây giống hoa giống nhau nộn đích." Nói chuyện, sư nương quả nhiên theo Tiểu Ngưu nói đích, phân trừ chân; dưới ngời chồm hồm trứ, đem thần bí đích bộ vị triển lãm cấp cho Tiểu Ngưu. Nơi đây đã một đám bữa bãi rồi, dân thủy thiết nhiều, cánh hoa màu sáng, hơn nữa giống như tại hô hấp dường như động.

Tiểu Ngưu nghe mỹ nữ đích đặc thù mùi nhân. Tách ra nhung mao, đem miệng tiếp cận đi tới. Tại sư nương chính là hạ thể trên tận tình mà ăn nhiều

đặc biệt ăn, ăn được sư nường thân thể mềm mại [loạn|bậy] run rẩy, lãng tiếng nổ lớn, dâm thủy chảy ròng, cơ hồ lại ngồi chồm hồm không xong rồi. May mắn sư nường là có công phu đích người.

Mà bên kia đích Nguyệt Lâm gặp sư nường như thế dâm lãng, đã đã bị ảnh hưởng. Nàng quý gối Tiểu Ngưu đích hông gian, một tay nắm bồng, đem đầu lưỡi duỗi rồi đi, giống liếm sữa giống nhau liếm trứ. Nàng liếm được cẩn thận, chẳng những quy đầu, ngựa mắt, lãng câu liếm rồi, phải cả trứng trứng cũng không buông tha. Mặc dù khẩu khí không phải rất tuyệt, nhưng biểu hiện đã rất ưu tú rồi, sáng được Tiểu Ngưu cơ hồ cần nổ mạnh rồi.

Tiểu Ngưu thẳng thật sự kiêu đồn, nói: "Giang tỷ tỷ à, quá mỹ diệu rồi. Người thực thảo người thích à."

Nguyệt Lâm tại hầu hạ Tiểu Ngưu đích đồng thời, chính mình kích động đứng lên, nàng đã sải bước Tiểu Ngưu thân thể, đem thiết bồng nhắm ngay ẩm ướt lâm lâm đích đồ vật, kiêu đồn trầm xuống, bèn đi vào nửa thanh, lại trầm xuống, phải nuốt sống. Rất khó tưởng tượng, nàng kia khéo léo đích huyết động thể nhưng có lớn như vậy đích không gian.

Tiểu Ngưu khen: "Hảo chặt, hảo ấm áp, hảo ướt át...Động vừa động à."

Nguyệt Lâm bèn hai tay theo tất, chậm rãi nuốt trứ nhục bồng. Vừa ra tiến trong lúc đó, kia tiểu huyết đích nộn thịt đã theo hoạt động, thật sự là đẹp mắt. Kết hợp chỗ, còn không khi mà chảy ra thủy đến. Nguyệt Lâm đã thật sự sáng, cảm giác kia thiết bồng xuyên vào đến chính mình trong bụng, toàn thân không có một chỗ không thoải mái đích. Tại khoái cảm đích yêu cầu dưới, nàng đích tốc độ nhanh hơn, đem thiết bồng khiến cho tức tức có tiếng xé gió.

Tiểu Ngưu tại dễ chịu đích đồng thời, cũng không đã quên hầu hạ sư nường. Tại hân đích lưỡi công đích công kích dưới, hơn nữa sư nường cô

độc đã lâu, dễ dàng xúc động, bởi vậy, rất nhanh phải đạt tới cao trào rồi. Kia dâm thủy chảy được thiết nhiều, Tiểu Ngưu từng ngậm từng ngậm mà tham ăn trứ, đừng có để nhiều hưởng thụ rồi.

Sau đó sư nương nằm ở một bên nghỉ ngơi. Tiểu Ngưu bèn đem Nguyệt Lâm áp đảo, lấy nam nhân đích tư thế chinh phục trứ Nguyệt Lâm. Nguyệt Lâm bị xuyên vào được rên rỉ không dứt, lẳng kêu lên: "Tiểu Ngưu à, người thực mạnh mẽ à, không thiết thòi là Tiểu Ngưu à. Sau này đã kêu người đại ngưu ba."

Tiểu Ngưu một bên phác kết phác kết mà tàn nhẫn khô trứ, một bên thường thức Nguyệt Lâm đích dâm thái, ngoài miệng nói: "Kêu cái gì [đều được] à, chỉ cần người để cho ta khô, ta sẽ không có ý kiến." Kia thiết bỗng mau ra mau nhập vào, mỗi lần đều cũng đụng vào Nguyệt Lâm đích hoa tâm trên, làm cho Nguyệt Lâm đích xuân thủy đều cũng chảy tới rồi kiều đồn trên, [phạm|làm] ngàn còn lại, Nguyệt Lâm đầu hàng. Lúc này sư nương bèn sờ lên đây, Tiểu Ngưu bèn để cho nàng đã đang quay về nữ kỹ sĩ. Sư nương chính là hỏa lực so với Nguyệt Lâm mạnh mẽ, không phải dễ dàng như vậy đối phó đích. Qua đã lâu, sư nương mới bị hấn cấp cho áp đảo. Ghé vào sư nương chính là trên thân, giống như ghé vào bông trên giống nhau dễ chịu, đây đặn đích nữ nhân đúng là không giống với.

Tiểu Ngưu một bên vuốt nàng đích vú, tiến cảm nàng đích huyết. Nàng đích huyết rất sâu, may mắn Tiểu Ngưu đích thiết bỗng đủ dài.

Tiểu Ngưu nói: "Sư nương à, người là ta thật là tốt nữ nhân, ta nghĩ mỗi ngày phục vụ người."

Sư nương xoay thắt lưng để hông đích, hừ kêu lên: "Ta đã nguyện ý mỗi ngày bị người khô, chỉ là tạm thời làm không được à."

Tiểu Ngưu đem nhục bỗng tử rút ra, lại kết mà một tủng xuyên vào rốt cuộc, nói: "Trộm tình ngã cũng là rất kích thích à, nhưng là không thể tương

mạo thủ à."

Sư nương tứ chi chặt quăn quít lấy Tiểu Ngưu, đôi mắt đẹp nửa híp nói: "Mau làm việc ba, thương thầm nói lưu đến ngày mai nói lại."

Tiểu Ngưu bèn nhắm lại miệng, uy phong lẫm lẫm khô đứng lên, làm được sư nương tâm hồn thiếu nữ đại mau. Nàng tiết thân rồi còn không đình chỉ, tại nàng đích yêu cầu dưới, không ngừng mà biến hóa trứ đa dạng, chơi tẩn trên giường bảy mươi hai tuyệt kỹ. Sư nương mừng rỡ tìm không ra bắt rồi, dâm thủy đem giường đều cũng chuẩn bị ẩm ướt rồi một đám. Mà Tiểu Ngưu đây, thoải mái về thoải mái. Cũng không có thể không nỗ lực thể lực, khô việc này kỳ thật không thể so cùng địch nhân đã đấu thoải mái.

Đang Tiểu Ngưu thật vất vả đả bại sư nương khi, Nguyệt Lâm lại vừa đối với Tiểu Ngưu lộ ra quyến rũ đích cười. Kia ánh mắt rõ ràng vốn là mang theo câu đích. Tiểu Ngưu biết, chính mình vừa muốn trên" chiến trường" rồi. Không được phép hãn rất muốn, bèn đình thương mà lên, vì vậy trong phòng lại hỏa diễm chiến tranh bay tán loạn, tiêu khói tràn ngập rồi.

Ba nam nữ đều cũng tại yêu đích đại chiến trong chiếm được mất hồn đích khoái cảm, biểu hiện rồi chính mình đẹp nhất đích một mặt.

Lúc này [sau khi|phía sau] đích mười ngày trong, Tiểu Ngưu vốn là ban ngày luyện công, buổi tối mất hồn.

Nói luyện công ba. Bởi vì âm dương hài hòa, tinh thần phấn chấn, bởi vậy phải tiến bộ bay nhanh. Ngày mười ngày giữa, Tiểu Ngưu luyện bay có rõ ràng đích tiến triển. Hãn từ bắt đầu một hơi có thể bay vài chục trượng, phát triển đến có thể bay mười dặm rồi. Đối với này thành tích, sư nương thập phần vừa lòng, gọi Tiểu Ngưu vốn là hiếm thấy đích có tiềm lực chính là nhân vật.

Mà buổi tối đây, hai mỹ tửu theo, người tham ta yêu đích, chú ý đúng mực, làm cho Tiểu Ngưu không cho nên ảnh hưởng luyện công. Mặc dù như thế, Tiểu Ngưu đã làm cho hai vị mỹ nữ cảm thấy mỹ mãn, không hối hận không uổng; mà Tiểu Ngưu đã từ hai nàng trên thân chiếm được lớn nhất đích khoái cảm. Hắn thường xuyên ở trong lòng đem hai nàng cùng trước kia từng có một chân đích mỹ nhân so sánh với, phát hiện càng so với càng có chút - ý vị. Mỗi người mỹ nữ bất đồng, hương vị cũng không đồng, nhưng đều cũng làm cho người ta xương cốt như nhũn ra đích khoái hoạt.

Bởi vì khoái hoạt, cuộc sống qua được thật nhanh. Tiểu Ngưu cơ hồ quên rồi còn có một vị sư phụ tại thái sơn cánh cửa vô lâm đại hội, hắn nghĩ thấy chính mình đúng là Lao Sơn đích lão Đại, vốn là sư nương chính tông đích nam nhân, sư phụ đích cái bóng tại hắn đích trong lòng đều cũng phai nhạt.

Ước chừng vốn là ngày thứ mười một ba, Xông Hư phái người đưa tin một phong. Thư trên xuyên vào có con gà mao, vốn là con gà mao thư, này cho thấy có cực kỳ chuyện trọng yếu đã xảy ra. Sư nương tại hai vị đồ đệ đích nhìn chăm chú dưới, lo lắng bất an mà mở rồi thư. Xem hết thư sau khi, sư nương nở nụ cười.

Tiểu Ngưu hỏi: "Sao lại thế này? Không phải chuyện xấu sao?"

Nguyệt Lâm đã hỏi: "Nói sao cấp bách, không phải sư phụ gặp nạn rồi ba?"

Sư nương đem mượn hướng tới Nguyệt Lâm đích trong tay một tấc, nói: "Thiên đại đích việc vui à! Hắn rốt cục bắt được mơ tưởng lấy cầu đích mình chủ vị, lúc này Lao Sơn lại vừa có thể phong quang một hồi rồi, có bao nhiêu năm Lao Sơn không có hân diện rồi."

Nguyệt Lâm xem bài đã nói: "Sư phụ rất chúc hại à, không hổ là một đời tông sư à."

Sư nương nhìn Tiểu Ngưu nói: "Ít nhiều kia đem ma đao, nếu không có ma đao nói, sư phụ người này cả đời chỉ sợ khó có thể như nguyện."

Nhắc tới ma đao, Tiểu Ngưu trong lòng phải ê ẩm đích không thoải mái, bởi vì kia ma đao là từ chính mình đích trong tay bị chuẩn bị tới đích. Hắn không hài lòng mà đem thư cầm trong tay, suy nghĩ nhiều giải một chút tường tình. Thư trên nói Xông Hư như thế nào cùng vài vị cao thủ tỷ thí chưởng pháp, như thế nào bị vây khốn cảnh, tình thế như thế nào đích đối với chính mình bất lợi. Cuối cùng, tại nhất mấu chốt đích thời khắc, Xông Hư phát sáng ra ma đao, đem này chưởng môn đánh cho tè ra quần, [té|ngã|lộn nhào] đích. Nếu không phải hắn hạ thủ lưu tình, bọn họ sống không được mấy người.

Bắt gặp nơi này, Tiểu Ngưu thầm nói: "Lợi dụng ta đích ma đao đoạt được minh chủ vị, cũng không tính cái gì sáng rọi sự tình, làm gì như vậy diệu võ dương oai đây? Đây không phải của người bản lãnh thật sự. Nếu thay đổi ta Tiểu Ngưu nói. Ta phải không rên một tiếng." Tiếp theo lại muốn: "Tìm một cơ hội, hay là muốn bả đao bắt được trong tay, đây là chính mình gì đó. Nói cách khác, như thế nào hướng ngưu tỷ tỷ giao cho đây? Chưa một ngày có thể đoạt lại? Chẳng lẽ thế nào cũng phải Xông Hư chết mới được sao? Ôi, ta không nghĩ hại hắn."

Thư trên ngoại trừ minh chủ tranh đoạt ở ngoài, còn có một sự kiện khiến cho rồi hắn đích chú ý, thì phải là lần này xử tử rồi băng vương đích đứa con. Xử tử hắn đích thời điểm, băng vương chờ ma vương dẫn mấy ngàn người đến cứu, kết quả một hồi đại chiến xuống tới, song phương tử vong nhân số đạt một ngàn đã ngoài, đều cũng quyên mất thảm trọng, tà phái đích quyên mất quá nặng. Thư trên nói thi tích như núi, máu chảy thành sông. Đây là chính tà trong lúc đó mấy năm qua lớn nhất đích một hồi ác chiến. Tà phái không thảo trừ tiện nghi, chánh đạo cũng không có được hảo.

Bắt gặp nơi này, Tiểu Ngưu tâm tình trầm trọng, thầm nói: "Vì cái gì thế nào cũng phải mở rộng ra sát giới đây? Kỳ thật chuyện này hoàn toàn có thể hòa bình giải quyết đích. Tỷ như, bằng vương đích đưa con theo của nó hành vi phạm tội không nên chết, song phương ngồi xuống nói chuyện là đến nơi, chung quy có thể tìm được làm song phương đều cũng tiếp thu đích biện pháp. Nếu ta ở đây nói, nhất định không cho bọn họ đánh đứng lên. Ôi, này chết diệu đích người, rất đáng tiếc rồi." Tại Tiểu Ngưu đích trong mắt, lúc này đã không có hắc bạch chi phân, chỉ có nhân mạng rồi. Hãn nghĩ thấy mỗi người đích mệnh đều cũng nên đã bị tôn trọng. Chính mình cũng giết hơn người, kia đều là bất đắc dĩ mới giết.

Trải qua lần này đại chiến, chính tà trong lúc đó lại vừa tăng lớn cừu hận rồi. Sau này còn muốn để cho song phương thái bình. Phải thật sự quá khó khăn rồi.

Lần này tà phái vì cái gì thương vong nhiều người đây? Bởi vì sư phụ mới mẻ đang rồi minh chủ, tự nhiên cần phát uy rồi. Đáng tiếc cái chuôi...Này ma đao rồi, bởi vì hãn, lại vừa làm cho bao nhiêu người thi thể nằm trên đất. Nếu không có ma đao, sư phụ sẽ không có thể vậ lợi hại rồi. [chiếu|theo] trước mắt tình thế đến xem, ma đao phải đoạt lại. Không thể lại để cho sư phụ lấy hãn giết lung tung người.

Hãn nửa ngày không có một động tĩnh, sắc mặt cũng không tốt. Nguyệt Lâm hỏi: "Tiểu Ngưu, người làm sao vậy? Có cái gì không đúng sao?"

Tiểu Ngưu cười cười, nói: "Sư phụ đoạt được minh chủ vị, thật đáng mừng à. Chỉ là đã chết người nhiều như vậy, thực làm cho người ta khó chịu à." Nói đến người này, Tiểu Ngưu đích ánh mắt đều cũng đỏ. Hãn tại vì này vô tội chết đi đích mọi người đau lòng, bọn họ hoàn toàn có thể bắt tử đích.

Nguyệt Lâm nói: "Tiểu Ngưu à. Chánh tà bất lưỡng lập, song phương đánh đứng lên, người chết vốn là khó tránh khỏi đích. Chúng ta gặp được tà phái nhân vật, cũng phải giết bọn hãn à."

Tiểu Ngưu nghe xong thở dài trong lòng, thầm nói: "Nguyệt Lâm tại đây phương diện như thế nào đã như vậy không thông tình đạt lý à. Tại đây phương diện, hay là Vịnh Mai [đỡ|tốt một chút], nàng theo ta giống nhau, đã chủ trương dùng hòa bình đích phương thức giải quyết chính tà trong lúc đó đích cừu hận. Giết người thì có dùng sao? Lần này chuyện sẽ không kia quyết dễ dàng rồi đích. Tà phái ăn thiệt thòi, nhất định sẽ lại trả thù đích."

Sư nương đem thư thu hồi đến, vỗ vỗ Tiểu Ngưu đích bả vai, nói: "Tiểu Ngưu, ta biết người tâm tính thiện lương, người không nghĩ nhiều người chết. Nhưng là việc này không phải do chúng ta à. Chánh đạo cùng tà phái đánh đã chẳng biết đã bao nhiêu năm, ai cũng không có biện pháp làm cho song phương giải hòa. Một có cơ hội, song phương luôn luôn người chết ta sống đích, ai cũng không phục ai."

Tiểu Ngưu kích động dưới, nói: "Nếu có một ngày, ta đang võ lâm minh chủ nói. Nhất định không cho song phương lại đánh đánh giết giết."

Sư nương cùng Nguyệt Lâm nghe xong, đều là ngẩn người. Sư nương ôi rồi một tiếng, nói: "Người cũng muốn đang võ lâm minh chủ sao?"

Tiểu Ngưu lắc đầu nói: "Ta chỉ vốn là nói như vậy thôi, theo ta đích cá tính, ta mới không nghĩ bị nhiều như vậy tục sự tình quần quít lấy đây."

Sư nương cười cười, nói: "Nếu người cũng muốn nói, ta có thể ý nghĩ tử cho người trước đang chương môn người thừa kế."

Tiểu Ngưu vội vàng lay động tay, nói: "Coi như hết, ta cũng không phải muốn nghĩ, hay là để cho Đại sư huynh đang ba." Hắn nghĩ thầm rằng: "Nguyệt Ảnh cùng Đại sư huynh đã tranh được đủ kịch liệt rồi, ta làm gì thang này hồn thủy đây."

Bởi vì Xông Hư đoạt được minh chủ vị, cả đích sơn đều cũng sôi trào rồi. Sư nương đặc biệt phái người xuống núi, mua đại lượng đích pháo, đại khánh ba ngày. Các đệ tử đã phóng ra giả ba ngày, tùy tiện chơi nhạc.

Người khác đều là hết sức phấn khởi, chỉ có Tiểu Ngưu âm thầm khổ sở, trong lòng giống đè ép một khối tảng đá đường như.

Ngày thứ tư, sư nương đem Tiểu Ngưu tìm tới, giao cho hắn một bức bức tranh, để cho hắn đi một chuyến, đem bức tranh tự tay giao cho sư phụ Xông Hư. Tiểu Ngưu hỏi: "Tranh này chính là cái gì? Vốn là sư nương người bức tranh đích sao?"

Sư nương đem bức tranh mở, chích gian trên vừa vẽ chính là một người đứng ở cao trên lầu, hình đơn độc ảnh chích, thở vắn than dài. Một chân treo lơ lửng, thân thể trước [khuyh|ngiêng], giống cần đến rơi xuống. doc truyện tại . Bên cạnh viết một câu thơ: Chỗ cao không thẳng hàn. Kia bức tranh bức tranh được sinh động, rất thật, kia chữ viết được quyen tú, văn nhã.

Tiểu Ngưu khen ngợi nói: "Thật là đẹp mắt, sư nương, người thâm tàng bất lộ à."

Sư nương đem bức tranh che đẩy đứng lên, cẩn thận giả bộ hảo, giải thích nói: "Tranh này không thể là ta bức tranh đích, đây là Quan Vịnh Mai cô nương bức tranh đích."

Tiểu Ngưu ôi rồi một tiếng, nói: "Nguyên lai là nàng à, quả nhiên vốn là tài nữ." Nghĩ đến Vịnh Mai đích mỹ mạo, nghĩ đến Vịnh Mai đích tiếng ca, còn muốn muốn nghĩ này bức họa, làm cho Tiểu Ngưu trong lòng một trận phát ngứa. Hắn thầm nói: "Nếu có nàng thường tại bên người. Chính mình nhất định sẽ lại học được không ít thứ."

Sư nương đem bức tranh giao cho Tiểu Ngưu, nói: "Người đi đi, tới giao cho sư phụ. Sau đó nhanh một chút phản hồi đến."

Tiểu Ngưu đáp ứng một tiếng. Hắn trong lòng không rõ vì cái gì sư nương muốn đưa này bức họa cấp cho sư phụ, này có ích lợi gì ý sao? Nếu Tiểu Ngưu tại trước mặt nói, nhất định có thể đón được trong đó đích hàm ý.

Đã không cần phải thu thập, Tiểu Ngưu chích treo một cái bình thường đao, phải ra đi rồi. Lần này hắn cố ý thử một chút chính mình đích bản lĩnh, đem đao hướng tới giữa không trung ném đi. Chính mình một thả người bèn nhảy đi tới. Kia đao tại Tiểu Ngưu đích chỉ huy dưới, hướng dưới chân núi bay đi.

Vừa quay đầu lại. Chỉ thấy sư nương cùng Nguyệt Lâm đang hướng chính mình phất tay đây. Nguyệt Lâm hét lớn: "Sớm một chút trở về à, không cho phép xé vô ích đích." Tiểu Ngưu đã huy phất tay, trong chớp mắt đã không thấy tăm hơi hai nàng đích cái bóng. Tiểu Ngưu chỉ cảm thấy nhĩ thông gió tiếng xé gió tấp tấp, phương xa càng ngày càng gần, Lao Sơn càng ngày càng xa rồi.

Ngoại trừ ăn cùng ngủ, Tiểu Ngưu chỉ cần công lực hoàn lại [đi|được], phải lớn mật mà bay. Đây là chạy đi, cũng là luyện tập. Khi hắn 2 ngày sau đi tới thái sơn đích dưới chân khi. Tại giữa không trung nhưng lại gặp phi hành đích Đại sư huynh Chu Khánh Hải. Hắn vẻ mặt đích bối rối, sắc mặt thật sự khó coi, để cho Tiểu Ngưu kinh ngạc chính là hắn trên thân có vết máu, trên chân đạp đích đúng là chính mình đích ma đao.

MA ĐAO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 126: Dưới Chân Núi Ngộ Mỹ

Tiểu Ngưu gặp Chu Khánh Hải dưới chân đạp đích đúng là chính mình đích ma đao, rất là giật mình, nghĩ thầm rằng ma đao nên tại sư phụ đích trong tay mới đúng, như thế nào có thể tới hãn đích dưới chân? Chẳng lẽ nói hãn đi chấp hành cái gì trọng yếu nhiệm vụ, cho nên sư phụ đem ma đao tạm mượn cho hãn?

Ở hai người tương qua đích sát na, Tiểu Ngưu cười ha hả mà hô: "Đại sư huynh, người làm cái gì vậy tới?"

Chu Khánh Hải đã bắt gặp Tiểu Ngưu rồi, sắc mặt đệ nhất là biến đổi, dưới chân tốc độ không giảm, nói: "Là Tiểu Ngưu à, sư phụ phái ta đi đuổi giết tà phái đích bại hoại. Người nhanh đi tìm sư phụ ba, sư phụ còn có khác nhiệm vụ cần giao cho người đây." Đang khi nói chuyện, hai người đã bỏ qua, hãn hướng phương xa phi đi, bóng người rất nhanh nhỏ đi rồi.

Tiểu Ngưu bởi vì công lực không đông đảo, kiên trì không được, phải trở xuống mặt đất, cước một chấm đất, lập tức động khởi não đến. Thầm nói: "Sư phụ vốn là vậy tham lam mà ích kỷ người, hãn đem ma đao xem thành vận mệnh tử. Nghe nói hãn mỗi ngày nghỉ ngơi đích thời điểm, đều phải đem ma đao nắm ở trong tay, hãn sẽ lại đem như vậy quý trọng gì đó mượn cấp cho Chu Khánh Hải? Xem Chu Khánh Hải kia khác thường đích sắc mặt, nên sẽ không hãn cùng sư phụ trong lúc đó đã xảy ra chuyện gì? Nếu là như thế này nói, vừa rồi ta nên kiếp trụ hãn mới là."

Đang nghĩ ngợi đây, giữa không trung lại có một ít người trước sau bay qua, bay được lại vừa mau lại vừa mãnh đích, như là tại đuổi người. Đây

làm cho Tiểu Ngưu càng phát ra nhận định vấn đề ra tại Chu Khánh Hải trên thân.

Hắn thầm nói: "Người này chẳng lẽ thật sự tạo phản rồi sao? Nếu đúng vậy nói, cũng quá không sáng suốt rồi ba."

Trong nháy mắt, có hai vị mỹ nữ bay tới Tiểu Ngưu trước mắt. Tiểu Ngưu thấy mừng rỡ, này hai người một đẹp như thiên tiên, phong thái xuất trần; [người|cái kia] ưu nhã thanh lệ, nhân trung chi phượng. Này hai người không phải người khác, đúng là Tiểu Ngưu đích người trong lòng Đàm Nguyệt Ảnh và Nga Mi đệ tử Quan Vịnh Mai.

Tiểu Ngưu đón nhận trước, hướng Vịnh Mai cười, sau đó nhìn Nguyệt Ảnh nói: "Sư tử đã lâu không thấy, hay là vậy xinh đẹp." Nguyệt Ảnh vẻ mặt lo lắng, sắc giọng: "Ta đều phải vội muốn chết, ít nhất vô nghĩa. Sao người lại tới đây? Vắng mặt Lao Sơn thủ trữ."

Tiểu Ngưu hồi đáp: "Ta dâng tặng sư nương chi mệnh, cấp cho sư phụ nói hi đến đây. Lao Sơn lúc này đại làm náo động, cả 勞 trên núi dưới đều cũng vui mừng không thôi." Hắn mở ra song chưởng, làm một thật to đích động tác, hoặc như là cần cùng Nguyệt Ảnh ôm.

Nguyệt Ảnh than nhẹ một hơi, nói: "Danh tiếng vốn là ra khỏi, đồng thời đã dọa người rồi. Người vừa rồi thấy Chu Khánh Hải không có?"

Tiểu Ngưu ừ, nói: "Hắn giống như thật sự sốt ruột đích, như là cần tiến đến đầu thai."

Nguyệt Ảnh cắn răng, nói: "Hắn đó là tại chạy trốn chết. Người này, nếu bị ta bắt được hắn, nhất định để cho hắn chết rất khó coi. Chúng ta Lao Sơn như thế nào gặp phải này bại hoại đây? Thật sự là sư môn bất hạnh a!" Quay đầu nhìn nhìn Vịnh Mai, ý thức được có người ngoài tại, không nên đề này gièm pha, bởi vậy phải dừng lại không nói.

Tiểu Ngưu nháy ánh mắt, hỏi: "Sư tử, Chu Khánh Hải ra khỏi chuyện gì?" Nghĩ thầm rằng hẳn nhất định là tạo phản rồi.

Nguyệt Ảnh hồi đáp: "Hắn bạn thay đổi. Không thể tưởng được bình thường thoát nhìn trung hậu thành thật đích người, thế nhưng như vậy tà ác đáng sợ này. Hắn trộm rồi ma đao, bị thương sư phụ, còn giết chết Tần Viễn. Sư phụ đã dùng võ lâm minh chủ đích [tư cách| địa vị] hạ lệnh, chỉ cần vốn là chánh đạo người nhìn thấy Chu Khánh Hải, cách sát vật luận."

Tiểu Ngưu không thể không lại giật mình, không thể tưởng được hẳn chẳng những tạo phản rồi. Hoàn lại bị thương sư phụ, giết chết Tần Viễn. Tần Viễn đã chết sao? Đây thô người chết rồi, có chút đáng tiếc rồi, dù sao hẳn là một người tốt. Nếu chết chính là Mạnh Tử Hùng nói, ta mới có thể hoan hô.

Tiểu Ngưu nghe nói: "Thật sự là Lao Sơn đích bại hoại, võ lâm đích sỉ nhục. Sư phụ hẳn lão nhân gia đây? Có bị thương nặng không nặng?" Trong lòng thầm nghĩ trứ: "Nếu sư phụ vĩnh rồi mái tóc, đối với ta mà nói, khó không phải chuyện tốt. Hẳn đã chết, ta chẳng những có thể cầm lại ma đao, sư nương đã có thể về ta rồi. Từ nay về sau không ai quản ta, diễm phúc khôn cùng."

Nguyệt Ảnh nhìn nhìn xa xa, nói: "Không với người dong dài rồi. Chúng ta lấy được đuổi người, người lên núi đi gặp sư phụ ba."

Tiểu Ngưu lên tiếng, sau đó hỏi: "Dùng không cần ta đã đi theo tới?"

Nguyệt Ảnh lắc đầu nói: "Không cần rồi, chờ người đích bản lĩnh đủ đại khi nói lại ba." Nói xong một xoay người, đã nhảy trên giữa không trung, hướng xa xa bay đi. Nàng đích dưới chân nhưng mà cái gì bằng vào vật đều không có, đây chính là bay đích cảnh giới cao nhất. Nghe nói chỉ có này đại nhân vật tài năng làm được đến. Mà Nguyệt Ảnh tuổi còn trẻ cũng đã đạt

tới rồi, lợi hại! Đây làm cho Tiểu Ngưu đối với Nguyệt Ảnh hơn bội phục, cũng nhiều rồi vài phần yêu thích.

Vịnh Mai gặp Nguyệt Ảnh ly khai, phải đối với Tiểu Ngưu cười. Nói: "Ngươi Tiểu Ngưu, ta đã đi rồi, người nhanh đi thăm sư phụ người ba."

Tiểu Ngưu thấy nàng mặt cười mê người, khí chất như lan, trong lòng ngửa ngửa đích, ánh mắt nhìn chăm chăm xem không nói, còn nói rồi một câu: "Người thật là đẹp mắt, quả thực tựa như tiên nữ." Kia thanh âm mềm nhũn đích, mang theo vài phần đùa giỡn đích ý tứ, là nam nhân động rồi sắc tâm mới có đích thanh âm.

Vịnh Mai bị hấn hỏa lạt lạt đích ánh mắt thấy toàn thân không được tự nhiên, mặt đều cũng đỏ, ngượng ngùng mà nói: "Lời này người hay là với người đích Đàm Nguyệt Ảnh nói đi! Ta nhưng đam không nổi, đẹp như thiên tiên chính là nàng, không phải ta." Nhưng trong đầu hay là nghĩ thấy này khích lệ kẻ khác thư sướng.

Tiểu Ngưu vừa thấy mặt hấn hồng, nghĩ thấy đẹp hơn, phải tiếp cận trước từng bước, nói: "Quan nữ hiệp, người rất khiêm tốn rồi. Người theo ta sư tử đều là nhân gian hiếm thấy đích mỹ nữ. Tại tâm lý của ta, các người là khó phân cao thấp đích. Nàng đích mỹ vốn là đệ nhất, người cũng không chỗ thua kém, hơn nữa của người tài văn chương, đã giống nhau vốn là đệ nhất."

Vịnh Mai thích nhất người khác lấy nàng cùng Nguyệt Ảnh so với rồi. Vừa thích cùng Nguyệt Ảnh so với, lại sợ chính mình không bằng Nguyệt Ảnh, nghe Tiểu Ngưu như vậy vừa nói, tâm hoa nở phóng, trong mắt lộ ra ý cười, nói: "Người nói như vậy, ta thật cao hứng. Chỉ là sau này đừng...Nữa nói nói như vậy, sẽ làm ta nghĩ đến người là ở..." Nói đến người này, Vịnh Mai ánh mắt chuyển qua một bên, đã cúi đầu.

Tiểu Ngưu hiểu được nàng đích ý tứ, thật muốn nói: "Không sai, ta đúng là tại hướng người cầu yêu đích." Nhưng hăn cuối cùng cũng không nói gì nói ra. Hăn thầm nói: "Loại này nói cũng không thể nói, nếu để cho Nguyệt Ảnh sư tử biết rồi, thì phải là chuyện phiền toái một món đồ. Hơn nữa, Vịnh Mai nghe xong nói, có lẽ sẽ lại đối với ta đích ấn tượng tệ hơn đích. Nàng đã biết chính mình vốn là một phong lưu người rồi. Nếu ta lại mạo muội đích đối với nàng cầu yêu, nói không chừng nàng sẽ lại đã cho ta đang đùa chuẩn bị nàng đây."

Tiểu Ngưu nghĩ nghĩ, nói: "Kỳ thật ta đối với người đích ấn tượng rất tốt đích, ta hy vọng có thể thường xuyên nhìn thấy người." Hăn nói được thật sự chậm, đã thật sự chăm chú đích.

Vịnh Mai nói cũng không phản cảm, cấp cho đầu nhìn hăn, nói: "Ta thích của người thẳng thắn, của người chân thành. Chúng ta có thể đang bạn tốt đích. Lần trước người cho ta ra khỏi tốt chủ ý, để cho ta thoát khỏi khổ cảnh. Ta cũng phải nói tiếng cảm ơn người."

Tiểu Ngưu nghe xong, liệt miệng rộng nở nụ cười, nói: "Kia đã không có gì rất giỏi đích. Có thể trợ giúp người, đó là ta lớn nhất đích khoái hoạt."

Vịnh Mai hướng hăn gật đầu một cái, nói: "Chúng ta có rảnh bàn lại. Ta phải đuổi theo Chu Khánh Hải đi, tất cả mọi người tại đuổi giết hăn đây. Chánh đạo ra khỏi như vậy một phản đồ, ai đều có trách nhiệm giết hăn." Nói rồi, ngẩng đầu nhìn trời, trên bầu trời còn có một ít nhân ở bay đây, đa số người dưới chân giẫm trứ thứ.

Tiểu Ngưu chỉ nhìn rồi liếc mắt, ánh mắt lại nhớ tới Vịnh Mai trên thân. Hăn phát hiện nàng ngẩng đầu đích thời điểm, cổ bạch mà thon dài, cằm đã rất đẹp rồi, cơ hồ tìm không ra cái gì tỳ vết nào. Hơn nữa như vậy một ngựa cổ, bộ ngực đã có vẻ phá lệ cao vút. Đó là hai vòng [phình|nổi lên] đích vưu vật, mặc dù không thể cùng sư nương so với, cũng là vô cùng mê người

đích. Hãn thầm nói: "Nếu lúc này ta đuổi qua tay tới kiểm tra, nhất định sáng cực kỳ ba!"

Tại Vịnh Mai xoay người phải đi khi, Tiểu Ngưu lưu luyến rồi. Hãn nói: "Vịnh Mai, ta thấy đến của người vẽ, bức tranh rất khá." Hãn sửa lại xưng hô, lấy kì thân cận.

Vịnh Mai không nghĩ đến ngộ, mỉm cười, nói: "Người đã thấy được sao? Có cơ hội nói, ta cho người bức tranh một bức giống, cam đoan cho người vui vẻ." Nàng đích trên mặt mang theo tự tin cùng đắc ý, giống một nhà nghệ thuật gia.

Tiểu Ngưu lập tức đáp lại nói: "Chúng ta một lời đã định rồi. Chỉ là không biết khi nào thì tài năng gặp lại người."

Vịnh Mai nói: "Chỉ cần có duyên, còn có thể tái kiến đích. Gặp lại người, nhất định bức họa." Nói rồi, nàng đã hướng không trung nhảy dựng, giống Nguyệt Ảnh giống nhau, sau đó một trận gió dường như bay đi rồi, chỉ để lại nhàn nhạt đích mùi thơm. Nàng đích bản lĩnh quả nhiên không thể so Nguyệt Ảnh kém. Nói làm cho Tiểu Ngưu đối với nàng thật là tốt cảm giác lại vừa gia tăng rồi vài phần.

Tiểu Ngưu nhìn nàng đi xa đích tiểu ảnh, hồi tưởng thân thể của hãn, khuôn mặt, cùng với ngôn hành cử chỉ, chỉ cảm thấy một trận lòng say. Hãn thầm nói: "Chích nghĩ đến Nguyệt Ảnh vốn là này trên đời tuyệt vô cận hữu đích tinh phẩm rồi, hết lần này tới lần khác lại có một Quan Vịnh Mai đến cùng nàng phân đỉnh kháng lễ. Này đại khái đúng là thiên ý ba!"

Đợi cho hãn phục hồi tinh thần lại khi, hai vị mỹ nữ đã sớm vô tung vô ảnh rồi. Hãn quay đầu lại nhìn sang [lồng lộng|cao lớn] đích thái sơn, quả nhiên vốn là lại cao lại vừa dài. Tiểu Tự dạy hãn lưng qua lão đồ đích thi, trong đó nói "tề lỗ thanh không rồi", có thể thấy được này sơn đích phong thái.

Hắn thích nhất chính là cuối cùng hai câu." sẽ lại đang lừng lẫy đỉnh, vừa xem mọi núi nhỏ". Tiểu Ngưu tỉnh lại tinh thần, một bên hướng trên núi đi đến, một bên muốn nghĩ, đứng ở đỉnh núi đích thời điểm, chúng sơn phải nhỏ. Đồng dạng à, giống sư phụ như vậy đang rồi võ lâm lão Đại, người khác đã phải nhỏ. Xem ra tại thái sơn tuyển võ lâm minh chủ hay lắm rồi, ai đang rồi minh chủ, ai đúng là trong chốn võ lâm đích thái sơn rồi.

Hắn triển khai kinh công, một hơi chạy đến đỉnh núi, khí không dài ra, mặt không thay đổi sắc. Hắn rất là khoái trá, bởi vậy có thể thấy được, hắn đích công lực lại có có tăng lên rồi. [chiếu|theo] này phát triển, có một ngày vượt qua Nguyệt Ảnh bọn hắn, cũng không phải không có khả năng đích. Tới trên núi sau khi, hướng thủ sơn đích đệ tử thông rồi tính danh, vì vậy có người đưa hắn lĩnh tới Xông Hư [chỗ|nơi] đích chỗ ở.

Khi hắn gõ cửa vào nhà đích thời điểm, trong phòng đang có mấy đức cao vọng trọng đích võ lâm tiền bối đang an ủi trừ Xông Hư, đơn giản là muốn hắn hảo hảo dưỡng thương, không nên cử động khí, còn nói Chu Khánh Hải tâm thuật bất chánh, trốn tránh sư môn, nhất định không chết tử tế được, dám cùng chánh đạo là địch đích người, từ trước đến nay vốn là không có kết cục tốt đích.

Tiểu Ngưu hướng bọn họ nhất nhất thấy lễ. Những người đó cùng Tiểu Ngưu đánh so chiêu hô, đều biết thú mà ly khai. Bọn họ biết này đối với thầy trò nói ra suy nghĩ của mình. Tiểu Ngưu khách khí mà tiễn đi bọn họ, đóng cửa cho kỹ, trở lại bên giường theo sư phụ. Vừa thấy Xông Hư, cũng không có nằm xuống, mà là ngồi ở trên giường, sắc mặt [u ám|ảm đạm], trong mắt tràn ngập rồi mất mát cùng thương cảm.

Tiểu Ngưu hỏi: "Sư phụ à, người thế nào rồi? Có bị thương nặng không nặng? Đệ tử vừa rồi nhìn thấy Nguyệt Ảnh sư tỉ. Mới biết được phát sinh như vậy bất hạnh chuyện."

Xông Hư nhẹ nhàng mà lấy năm tay kích giường, giọng nói trầm trọng đích nói: "Ta không có việc gì, ta còn không chết được...Ta thật sự là sống uống phí rồi cả đời, ánh mắt mù, lại nhìn không ra Chu Khánh Hải vốn là một [bạch nhãn|xem thường] lang."

Tiểu Ngưu an ủi nói: "Sư phụ người cũng không cần rất tự trách rồi, không người nào hết người thôi. Ai đều có phạm sai lầm đích thời điểm."

Xông Hư ôi rồi hai tiếng, nói: "Đáng tiếc Tần Viễn, hẳn là vì cứu ta, mới bị Chu Khánh Hải này nghịch đồ sát hại đích. Tần Viễn à, sư phụ thực xin lỗi người à! Bình thường đối với người cũng không tốt, không thể tưởng được thời điểm mấu chốt, người mới là trung với ta đích đồ đệ." Nói rồi nói rồi Xông Hư trong mắt nổi lên rồi nước mắt.

Này một màn dừng ở Tiểu Ngưu đích trong mắt, nghĩ thấy trong lòng cũng là ê ẩm đích. Phía sau hẳn nghĩ thấy Xông Hư không phải một ngục quân tử rồi, mà là một đáng thương hề hề đích lão nhân. Hẳn thật muốn hỏi hỏi Chu Khánh Hải bạn biến đích kể lại tình hình, nhưng nhịn xuống rồi, hẳn nghĩ thấy chính mình không có cái kia tư cách.

Chờ Xông Hư đích tâm tình ổn định sau khi, Tiểu Ngưu lúc này mới đem sư nương dặn dò đích kia bức họa đẩy tới, nói: "Sư phụ à, sư nương nghe nói người đoạt được rồi võ lâm minh chủ vị, đã phi thường cao hứng. Hẳn để cho ta đem này bức họa giao cho người."

Xông Hư úc rồi một tiếng, chậm rãi tiếp nhận đến. Mở vừa thấy, tâm tình lại vừa kích động đứng lên. Hẳn đích thân thể có chút run rẩy trứ, trong mắt tràn ngập rồi nước mắt, nếu không phải mạnh mẽ ức chế trứ. Đã sớm nước mắt rơi như mưa rồi. Hẳn nhìn hồi lâu, sau đó nở nụ cười khổ.

Tiểu Ngưu có chút khó hiểu, hỏi: "Sư phụ, nói bức họa rốt cuộc là cái gì ý tứ?"

Xông Hư ngẩng đầu, nói: "Tiểu Ngưu, người xem không ra người sư nương chính là dụng ý sao?"

Tiểu Ngưu không có ý tứ mà cười, nói: "Sư phụ à, thứ đệ tử ngu độn, nhìn không ra trong đó ý ý là cái gì."

Xông Hư từ trên giường xuống tới, đang cầm kia bức họa, ở trong phòng bước đi thông thả khoan thai, một bên bước đi thông thả bước, vừa nói nói: "Nàng đây là nhắc nhở ta nhất định phải bảo trì thanh tịnh đích ý nghĩ, nhất định không cần vong hồ cho nên, phạm vào sai lầm. Ôi, nàng thật sự là một vị hảo thê tử. Dụng tâm lương khổ. Đáng tiếc à, đáng tiếc."

Tiểu Ngưu hồi tưởng kia bức tranh trong đích nội dung, cùng với" Chỗ cao không thẳng hàn" Đích thi câu, lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, nguyên lai sư nương sợ sư phụ thân ở cao vị, bị quyền lực xông bất tỉnh đầu, đại ý dưới sẽ lại có hại. Thật sự là [nghĩ đến|hiểu] chu đáo à! Đây không thôi, sư phụ quả nhiên có hại rồi. Sư nương thật sự là một hữu tâm nhân. Khó trách sư phụ cần cả kêu đáng tiếc đây.

Tiểu Ngưu khuyên nhủ: "Sư phụ à, người cũng không cần rất thương tâm rồi. Mặc dù mất đi ma đao, nhưng người ít nhất hay là tân nhậm đích võ lâm minh chủ à. Chu Khánh Hải bạn biến không sợ, bằng người bây giờ đích uy vọng, bây giờ đích bản lĩnh, bắt một Chu Khánh Hải có cái gì khó đích đây? Người nên dưỡng hảo thân thể à!"

Lời này quả nhiên hữu hiệu, Xông Hư tinh thần rung lên, đem bộ ngực một thật sự, trên mặt có minh chủ đích khí chất, gật đầu nói: "Không sai, ta là minh chủ à! Ta cho dù là không có ma đao, ta cũng vậy. Tay cầm quyền to đích minh chủ. Chu Khánh Hải người này, vong ân phụ nghĩa, ta nhất định sẽ không tha hãn đích. Ta đã hạ lệnh rồi, thấy hãn đúng là sát, sát, sát." Nói lời này khi, Xông Hư kia tiểu tụy đích trên mặt có sát khí, kẻ khác kinh ngạc.

Tiểu Ngưu nhin không được muốn nghĩ: "Nếu cho hăn biết ta cùng sư nương chính là quan hệ, chỉ sợ tâm tình của hăn sẽ lại so với bây giờ mất đi ma đao hoàn lại [phá hư|hông] đích. Nếu nói Chu Khánh Hải bắt lấy bị thất lưỡng cận nói, vậy ta Tiểu Ngưu được bị lãng trì." Hăn nhắc nhở chính mình, một khi phát hiện tình huống không ổn, nhất định trốn thoát. Người thôi, đệ nhất được bảo trụ mạng nhỏ.

Tiểu Ngưu hỏi: "Sư phụ à, người vừa rồi cả kêu đáng tiếc, đây là cái gì ý tứ đây?" Biết rõ [cố|còn hỏi].

Xông Hư nặng nề mà vỗ đầu, giận dữ nói: "Tiểu Ngưu à, người sư nương chính là này bức họa tới quá muộn rồi. Nếu sớm một ngày đến nói, ta sẽ không sẽ lại phạm như vậy đích sai lầm, uống được bất tỉnh nhân sự, để cho Chu Khánh Hải này bại hoại chui khoảng không tử, Tần Viễn đã sẽ không phải chết rồi." Nói rồi, Xông Hư ngồi ở giường biển, đầu buông xuống được hảo thấp, biểu hiện ra vô cùng đích hối hận ý.

Tiểu Ngưu đánh bạo hỏi: "Sư phụ à, Chu Khánh Hải người này đến tột cùng vốn là như thế nào trộm đi ma đao đích?"

Xông Hư nhìn thẳng trứ Tiểu Ngưu một hồi lâu nhân, mới chậm rãi nói: "Được rồi, ta phải nói cho người đã khỏe, bất quá người không thể đối với người khác nói."

Tiểu Ngưu vỗ vỗ bộ ngực, cam đoan mà nói: "Sư phụ, người cứ yên tâm tốt lắm. Đệ tử ta khác ưu điểm không có, thì có giống nhau, đúng là thủ khẩu như bình. Nếu ta đem việc này nói ra tới nói, người đem ta đích cước [túi|xách] nâng xuống tới đang nước tiểu hồ dùng."

Xông Hư nghe xong tìm cách chút nụ cười, nói: "Hảo, vì sư tin được người." Nói rồi, Xông Hư mị rồi hí mắt con người, trên mặt mang theo hồi ức đích vẻ mặt, nói: "Ta tại kịch liệt đích cạnh tranh trong đoạt được rồi mình chủ vị [sau khi|phía sau]. Mấy cái này chương môn các đều cũng cho

ca tao hứng, không nên cho ta vạt áo rượu chúc mừng. Ta đích tâm tình đã tốt lắm, tại mọi người đích khuyên bảo dưới, uống nhiều rồi mấy chén, kết quả phải uống được có chút nhiều. Đợi cho trở về phòng sau khi, Chu Khánh Hải tiểu tử này lại vừa chuẩn bị rồi vài cái đĩa ăn sáng, theo ta lại uống. Lúc này ta chỉ bất quá uống hai khẩu, phải thật sự không được rồi, vì vậy phải trên giường ngủ.

"Nào biết nói ta say sau khi, Chu Khánh Hải người này mượn rồi ta đích ma đao. Sau đó muốn dùng đao bổ ta. Thời điểm này vừa lúc Tần Viễn xông vào, hai người đánh đã đứng lên. Ta mặc dù say, hay là mạnh mẽ chống mở mắt ra đứng lên. Chu Khánh Hải dưới tình thế cấp bách, đem tần nói chém chết. Ta ra sức xông lên tới, cùng hãn đã đấu. Bất đắc dĩ uống rượu được nhiều lắm, hãn lại vừa tại ta rượu trong xuống được, làm cho ta công lực đánh đã chiết khấu, hơn nữa hãn trong tay có ma đao, ta phải ăn thiệt thòi, đã trúng hãn một chưởng.

Nhưng hãn đã trong rồi ta một chân. Hãn không dám ham chiến, bỏ chạy rồi. Hãn chạy rồi sau khi, ta càng nghĩ càng giận, đã đi xuống làm bắt người, những người đó mới đuổi theo giết hãn. Nói một súc sinh, nhất định chết không có chỗ chôn."

Tiểu Ngưu gật gật đầu, nói: "Sư phụ, nguyên lai là như vậy à. Người bây giờ nghĩ thấy thế nào? Còn có cái gì không khỏe sao?"

Xông Hư an ủi an ủi ngực, lại thâm sâu hấp mấy khí tức, nói: "Bây giờ vốn là [khá|tốt hơn nhiều], chỉ là công lực còn không có khôi phục nguyên dạng. Người này sợ ta sống trứ, cho ta hạ độc được. May mắn ta công lực thâm hậu, trúng độc lại vừa thiện, nói cách khác, sư phụ này mạng già phải giao cho rồi."

Tiểu Ngưu kinh hô: "Sư phụ, này Chu Khánh Hải thật là đáng sợ. Bình thường nhìn hãn người khuông người dạng đích, không thể tưởng được sẽ lại làm ra chuyện như vậy. Thật sự là tri nhân tri diện bất tri tâm nội!"

Xông Hư cảm giác khái nói: "Ta mới bước chân vào giang hồ cả đời, lúc này thật sự là mắt bị mù rồi."

Tiểu Ngưu lại hỏi: "Sư phụ, có chuyện ta thủy chung muốn hỏi người, vẫn không cơ hội. Ta hy vọng người có thể cáo hủy đi ta."

Xông Hư nói: "Người hỏi đi. Sư phụ nếu thích hợp nói, nhất định sẽ lại nói cho của người."

Tiểu Ngưu nói: "Sư phụ à, vốn là về chương môn người thừa kế chuyện. Trước kia không phải nói để cho sư tử Nguyệt Ảnh đang người thừa kế, như thế nào sau lại lại vừa sửa vi Chu Khánh Hải đây? Đệ tử có chút không nghĩ ra à. Vô luận vốn là nói năng lực, hay là nói công phu, sư tử đều là nhất bồng đích. Sư phụ vốn là thấy thế nào đích đây?"

Xông Hư vỗ vỗ đùi, nói: "Sư phụ vốn là lão hồ đồ rồi. Người vừa nói khởi chuyện này, ta phải hối hận được muốn nhảy sông tự vận. Bây giờ xem ra, người sư tử Nguyệt Ảnh mới là tốt nhất nhân tuyển. Ta tại thời điểm mấu chốt sửa chủ ý, là bởi vì cho ta bị Chu Khánh Hải người này đích châm ngòi, ta bị hấn mặt ngoài đích trung tâm cấp cho. Sư phụ thật sự là đáng chết à!"

Tiểu Ngưu cũng không lại thâm hỏi, nói nói: "Sư phụ à, người trên giường nghỉ ngơi ba. Không cần muốn nghĩ nhiều như vậy rồi. Ngày mai chúng ta quay về Lao Sơn ba, ta nghĩ trở lại Lao Sơn, bệnh của người sẽ toàn bộ tốt đấy."

Xông Hư ừ, nói: "Việc này ngày mai nói lại, người đến cách vách tới nghỉ ngơi đi. Không, hay là tới cách vách đích cách vách ba. Nơi đây vốn là Tần Viễn đích phòng. Người trụ có điều sẽ lại thích." Tiểu Ngưu đáp ứng một tiếng, bèn lui đi ra ngoài.

Tiểu Ngưu đứng ở ngoài cửa nhìn sẽ lại ngày, thối thối gió mát, tâm tình vẫn không bình tĩnh, thầm nói: "Này Chu Khánh Hải phách đủ tàn nhẫn

đích, trộm rồi đao không nói, còn dám sát sư đệ, thương sư phụ. Hắn có thể làm như vậy, sau này có một ngày đụng tới ta, đã có thể giết ta đích. Ta sau này tái kiến hắn, nên cẩn thận một chút rồi. Hắn đúng là một cái độc xà, nếu đại ý nói. Phải có thể bị hắn cắn trên một ngón."

Hắn ở trong sân vòng vo hai vòng, đã nghĩ: "Nơi này là phái Thái Sơn đích [chỗ|nơi] mà, vậy Quận chúa nên là ở trên núi ba? Không đúng, nàng đã có thể vì dàn xếp Vương phi, còn không có trở về." Tưởng tượng đến Vương phi, Tiểu Ngưu đích trong lòng phải Điềm Điềm đích. Kia tuyệt vời đích điểm phúc vốn là suốt đời khó quên đích. Như vậy một vị cao quý chính là mỹ nữ, tại trên giường đích biểu hiện vốn là vậy mê người. Ta thân ái đích Vương phi, khi nào thì chúng ta lại cuồng hoan một hồi đây?

Đang ở miên man suy nghĩ chi tiết, sân cửa bóng người chợt lóe, vào được một người. Người này một thân tử y, mặt trắng dài lông mi, cái miệng nhỏ nhắn như cây cỏ môi, chẳng những xinh đẹp, hơn nữa cao quý. Nàng đi đường đích động tác đều cũng biểu hiện ra nàng xuất từ một quý tộc [nhà|gia đình].

Tiểu Ngưu vừa thấy đến nàng, trong lòng vui vẻ, vội vàng đón nhận tới, nói: "Quận chúa, người đã ở trên núi?"

Quận chúa Vân Phương đứng ở Tiểu Ngưu trước mặt, mỉm cười nói: "Đúng vậy. Bắt đầu ta nên tới đem ầu thân đích, nhưng là ta tưởng tượng đến người có thể sẽ đến, ta phải chậm chạp không có đi." Nàng nói được thâm tình chân thành đích, thanh âm êm tai, làm cho Tiểu Ngưu giống như uống mật giống nhau thoải mái. Hắn thật muốn một tay lấy Quận chúa kéo, dùng sức thân một đủ. Nhưng là không thể à. Sư phụ còn đang trong phòng đây! Hắn nghĩ đến Quận chúa tại nói, Vương phi cũng sẽ không cách được rất tốt, chính mình mới có thể nhìn thấy Vương phi. Tưởng tượng đến người này, [tim đập|trống ngực] đều cũng nhanh hơn rồi.

Hắn nghĩ thấy có tất yếu tìm một chỗ hảo hảo nói chuyện, nói nói: "Quận chúa à, chúng ta tìm một phòng ngồi ngồi xuống ba."

Quận chúa ừ, nói: "Tốt đấy. Sư phụ người hắc lão nhân gia có khỏe không?"

Tiểu Ngưu một bên hướng tới cách vách đích cách vách đi, vừa nói nói: "Hắc lão nhân gia thương thế thật không có cái gì, chỉ là tâm tình không tốt lắm." Nói chuyện, đã đẩy cửa cánh cửa vào nhà rồi. Đem cánh cửa một cửa, đã sắp Quận chúa đích tay bắt, mĩ mĩ mà hôn hai xem.

Quận chúa thu hồi tay, ngượng ngùng mà nói: "Người nói một tên, bên cạnh một không ai phải trở nên không thành thật rồi."

Tiểu Ngưu hậu trừu kiểm bì nói: "Chẳng lẽ người không hy vọng bên cạnh không ai sao? Bên cạnh nếu có người nói, rút tay về lui cước đích, chúng ta muốn làm chút cái gì cũng không thích hợp."

Quận chúa che miệng cười, nói: "Sau này người muốn nghĩ chiếm ta tiện nghi không có cửa đâu, trừ phi người quang minh chính đại đích cưới ta. Nói cách khác, ta mới không bằng người dính vào đây."

Tiểu Ngưu cười hì hì nói: "[đi|được], người nói thế nào như thế nào vốn là, ta không có ý kiến." Nói chuyện, lôi kéo Quận chúa ngồi xuống bên giường.

Quận chúa giã khai tay hắn, nói: "Ta còn là ngồi ở ghế trên ba, như vậy an toàn một chút. Tại người này sắc lang bên cạnh, thật sự là thật là đáng sợ." Nói rồi, nàng quả nhiên ngồi xuống kháo [song | cửa sổ] đích ghế trên.

Tiểu Ngưu nở nụ cười, nói: "Người trốn cái gì à, ta cũng sẽ không ăn người."

Quận chúa trắng bệch hăn hai mắt, nói: "Có cái gì nói nhanh một chút nói đi. Ta cũng không phải muốn nghĩ với người thời gian dài mà chung sống một thất. Nơi này nhưng là phái Thái Sơn đích địa phương, nhiều người mắt hỗn tạp, ta cũng không phải muốn cho người ta nói dài nói đoán."

Tiểu Ngưu tưởng tượng không thể là sao, hãy thu khởi vui đùa thái độ, nói: "Quận chúa à, người như thế nào biết ta lên núi rồi?"

Quận chúa hồi đáp: "Nơi này là chúng ta đích địa phương, người lên núi ta còn có thể không biết không?"

Tiểu Ngưu tưởng tượng cũng là, nói nói: "Người đều cũng nhìn thấy Vương phi rồi ba, nàng có phải là đem tình huống đều cũng theo như người nói? Người quyết định như thế nào an bài nàng?"

Quận chúa nhíu mày nói: "Đúng vậy, nàng đem nàng đích này tao đều nói rồi, nói lỗ vương, đã [nói|kể] ta phụ vương đối với nàng đích thái độ. Ta nghe xong sau khi, quả thực [không thể tin được|khó tin] ta đích cái lỗ tai. Ta thật không ngờ, ta phụ vương vốn là lạnh như vậy huyết đích người. Nhưng nghĩ tới nghĩ lui, hay là nghĩ thấy đem cho nàng quay về Kim Lăng thật là tốt."

Nghe lời này, Tiểu Ngưu trong lòng chấn động, đằng mà đứng lên. Hăn là tuyệt không đồng ý Vương phi lại quay về Kim Lăng đích. Nếu đi trở về, Vương phi sau này còn có thể có hảo cuộc sống qua sao?

Tiểu Ngưu nghiêm mặt nói: "Quận chúa, người không thể đem Vương phi đưa trở về. Người không phải không biết Kim Lăng vương đối với Vương phi đích thái độ. Nếu người đem nàng đưa trở về nói, rất có có thể, Kim Lăng vương sẽ lại hại chết nàng đích. Đúng là bất tử, cũng không có hảo quả tử ăn đích."

Quận chúa đã đứng lên, đối với Tiểu Ngưu nói: "Ta hiểu được ý tứ của người, nhưng ta nghĩ bọn họ dù sao cũng là vợ chồng, có nhất định cảm tình đích. Thấy sau khi, có lẽ ta phụ vương sẽ cải biến thái độ, cùng nàng hòa hảo đây."

Tiểu Ngưu hỏi: "Vậy người có...Hay không nghĩ tới, nếu bọn họ không thể hòa hảo làm sao bây giờ?"

Quận chúa tỏ vẻ nói: "Nếu không thể hòa hảo nói, ta sẽ an bài Vương phi rời đi Kim Lăng thành đích, đến một khác đích địa phương cuộc sống. Sẽ không để cho nàng chịu khổ đích. Ta đối với nàng giống đối với chính mình đích con ruột mẫu thân giống nhau hảo. Ta là nói được đến làm được đến đích."

Tiểu Ngưu nói: "Ta đương nhiên vốn là tin được của người, chỉ là Vương phi nếu trở lại Kim Lăng, chỉ sợ Kim Lăng vương sẽ lại hạ độc thủ đích. Cho dù Kim Lăng vương không hạ thủ, cũng khó bảo hãn bên người đích người sẽ không xuống tay. Mấy cái này người đều muốn đến qua không có?"

Quận chúa hồi đáp: "Ta đều muốn tới. Ta sẽ cẩn thận bảo vệ nàng đích, không cho nàng đã bị một chút thương tổn."

Tiểu Ngưu gặp Quận chúa như thế kiên quyết, thật không biết nên dùng biện pháp gì ngăn cản nàng có thể là sai lầm đích quyết định. Hắn hỏi: "Vương phi có biết hay không của người chủ ý?"

Quận chúa hồi đáp: "Nàng tự nhiên là biết đến, biết được rõ ràng. Ta đều cũng cùng nàng nói."

Tiểu Ngưu hỏi tiếp: "Kia nàng nghĩ như thế nào? Lại vừa nói thế nào?"

Quận chúa nói: "Trải qua ta đích phân tích cùng giải thích sau khi. Vương phi đã đáp ứng ta lập tức quay về Kim Lăng rồi. Nếu không phải vì

rồi gặp người, chúng ta đã sớm nhích người chạy đi rồi."

Tiểu Ngưu ôi rồi một tiếng, nói: "Đã vốn là Vương phi gật đầu, ta nghĩ ta cũng không thể nói gì hơn, nếu không thân có chuyện quan trọng nói, ta cũng muốn với các người tới Kim Lăng chơi đùa."

Quận chúa nói: "Người không rời khỏi đích. Sự phụ người bây giờ đang cần phải nhân thủ đây, người hay là lấy đại sự làm trọng ba."

Tiểu Ngưu hỏi: "Quận chúa, người nói cho ta biết Vương phi bây giờ ở nơi nào. Ta nghĩ người ở chỗ này. Nàng cũng sẽ không cách được quá xa đích."

Quận chúa cười, nói: "Tiểu Ngưu, người đoán được không sai. Mẫu thân vốn là cách ta không xa, hơn nữa ở này thái sơn trên."

Tiểu Ngưu nghe xong trong lòng vui vẻ, nhưng không có biểu hiện tại trên mặt, nói: "Nguyên lai nàng ở trên núi à! Này thật tốt, không biết ta thích hợp bái phỏng nàng không?"

Quận chúa nói: "Kia có cái gì không thích hợp đích đây? Chỉ là mấy ngày nay Vương phi thân thể có chút không khỏe. Ta ban ngày lại vừa vội vàng xử môn chuyện, không bằng như vậy, đêm nay trên ta lĩnh người đi gặp nàng ba, nàng nên bằng lòng gặp của người, người nhưng là nàng đích ân nhân cứu mạng. Ta đã nghe nàng nhiều lần khích lệ người còn trẻ có vi, vốn là một có tiền đồ thật là tốt thiếu niên đây."

Tiểu Ngưu lộ ra nụ cười, nói: "Vương phi cư nhiên như vậy khích lệ ta, thật sự là để cho ta [quý|then] không dám nhận."

Quận chúa mỉm cười nói: "Người không cần khiêm tốn, ta nghĩ thấy người hoàn toàn có tư cách đang được khởi đích. Chỉ bằng người lẻ loi một mình, có can đảm ban đêm xông vào lỗ vương phủ cứu người, cũng đã vốn là bình thường đích anh hùng hảo hán làm không được đích rồi. Ta biết

người làm như vậy đều là bởi vì ta, ta tưởng tượng khởi việc này phải cảm thấy thật cao hứng."

Tiểu Ngưu cười cười, không có nhiều lời nói. Hãn thâm nói: "Ta sở dĩ vậy khô, đích thật là bởi vì người, nhưng là không được đầy đủ bởi vì người, cũng là bởi vì cho ta đối với Vương phi có khắc sâu mà tốt đẹp chính là ấn tượng. Nếu đơn giản là của người nói, ta ngã không nhất định sẽ lại xá sinh vong tử địa đi cứu người."

Lại vừa nói chuyện trong chốc lát nói, Quận chúa bước đi rồi. Tiểu Ngưu đưa đến sân ngoài, dặn dò nàng thường đến ngồi ngồi. Quận chúa chỉ là cười mà không đáp. Tại Tiểu Ngưu phản hồi tới thời điểm, nên ăn cơm trưa rồi. Nay bỗng nhiên cơm trưa là Tiểu Ngưu cùng sư phụ ngồi ở lập tức ăn đích.

Thầy trò hai người mặt đối mặt ngồi. Tiểu Ngưu hứng thú không sai, mà Xông Hư thì nửa ngày mới ăn vậy một ngụm. Về mặt đích trầm trọng, ánh mắt thâm trầm, đã không có vừa rồi đối với Tiểu Ngưu nói chuyện khi đích thân thiết cảm giác rồi. Bây giờ hãn càng giống một vị võ lâm minh chủ.

Xông Hư chích ăn một chén cơm để lại dưới chiếc đĩa, Tiểu Ngưu cũng không tiện ăn nhiều. Chờ tùy tùng thu thập hết thứ sau khi ra ngoài, Tiểu Ngưu hỏi: "Sư phụ, chúng ta ngày mai có phải là phải về Lao Sơn? Ta nghĩ thấy Lao Sơn đối với người dưỡng thân thể mỗi khi lợi."

Xông Hư ngồi xếp bằng tại trên giường, nhìn Tiểu Ngưu liếc mắt, nhàn nhạt mà nói: "Tiểu Ngưu à, vấn đề này ta còn không nghĩ hảo, người không cần hỏi lại rồi." Nói chuyện nhắm mắt lại, phảng phất lão tăng nhập định, không hề để ý tới Tiểu Ngưu rồi. Tiểu Ngưu nghĩ thấy không thú vị, bèn lén lút lui đi ra.

Tới bên ngoài, [nhìn|xem] lâm biển, [nhìn|xem] đám mây, tâm tình thư sướng cực kỳ. Hãn thâm nói: "Hãn vì cái gì không nói trở về đây? Chẳng lẽ

rời đi thái sơn. Sẽ không có thể đối với người trong võ lâm phát hào thi làm sao? Tới Lao Sơn, người đã giống nhau vốn là mình chủ à.

Lần này thái sơn hành trình, sư phụ đích xác đại làm náo động, đồng thời đã mất mặt đầu lớn. Nhưng hẳn có thể thực hiện giấc mộng, coi là chuyển đi này không tệ rồi."

Thời điểm này ngoài cửa đi vào đến ba đạo sĩ, một phía trước, hai ở phía sau. Cầm đầu đích cái kia vốn là một bạch hồ tì lão nhân, thật to đích hồng cái mũi phi thường thấy được. Hẳn đi khởi đường đến trứ một cổ kinh phong, có vẻ rất uy phong. Đang Tiểu Ngưu bắt gặp hẳn đích thời điểm, phải khí không đánh một chỗ đến. Người này không phải người khác, đúng là trước cùng chính mình luôn không qua được đích Nhất Huyền Tử. Hẳn phía sau đi theo đích hai tiểu đạo sĩ tự nhiên đúng là phải hẳn đích hai đồ đàn đồ đệ Thái Thanh cùng Thái Huyền rồi.

Kia ba người đã nhìn thấy Tiểu Ngưu rồi, cũng là rùng mình. Nhất Huyền Tử đích hai đồ đệ đối với Tiểu Ngưu trợn mắt nhìn, giống muốn cắn Tiểu Ngưu một ngụm, mà Nhất Huyền Tử nhưng lại đối với Tiểu Ngưu mỉm cười, gật gật đầu sau khi, hướng Xông Hư đích phòng đi đến.

Tiểu Ngưu vội vàng ngăn trở nói: "Nhất Huyền Tử, người đứng lại. Sư phụ ta đang ở nghỉ ngơi đây, không thấy người rảnh rồi."

Nhất Huyền Tử nụ cười không thay đổi, nói: "Bần đạo không phải người rảnh rồi, vốn là vội vàng người."

Tiểu Ngưu nghiêm túc mà nói: "Sư phụ ta đang ở dưỡng thương, nào có công phu gặp người à, người hay là dẹp đường hồi phủ, hôm nào lại đến ba. Nếu ảnh hưởng rồi thân thể của hẳn, người đã có thể thành rồi võ lâm đích tội nhân. Sư phụ ta bây giờ nhưng là võ lâm mình chủ."

Nhất Huyền Tử nói: "Bần đạo đúng là bị mình chủ chi ước mà đến đích. Ngươi Tiểu Ngưu, người còn dám ngăn đón ta sao?"

Tiểu Ngưu hừ một tiếng, cũng không nhường đường, nói: "Ai biết người nói nói là thật là giả à?"

Không đợi Nhất Huyền Tử nói chuyện, hắn kia hai đồ đệ nhảy lên rồi đi lên, trừng mắt Tiểu Ngưu. Thái Thanh nói: "Sư phụ. Đừng có để ý đạo gia hỏa, hắn không phải thứ tốt."

Thái Huyền nói: "Hảo con chó không đỡ nói."

Vừa nghe hai người chi nói, Tiểu Ngưu đã giận, quát: "Hai tiểu tử, thật sự là miệng đầy phun phẩn, nếu không xem ở chỗ này vốn là thái sơn nói, ta phải đem người các hai tiểu tử ném trong sông này vương bát rồi."

Hai tiểu tử vừa nghe, đều cũng hai mắt bốc hỏa, gương nanh múa vuốt đích muốn đánh. Đang lúc này, trong phòng truyền đến Xông Hư đích thanh âm: "Tiểu Ngưu, không được vô lễ, mau để cho Nhất Huyền Tử đạo trưởng tiến đến. Vốn là vì sư mời đạo trưởng đến nói nói đích."

Tiểu Ngưu không dám lại ngăn cản, hướng bên cạnh vào một để cho. Nhất Huyền Tử đặc ý nhìn Tiểu Ngưu liếc mắt, ngênh ngang mà hướng tới trong phòng đi đến. Chờ hắn vào cửa sau khi, Tiểu Ngưu phi rồi một ngụm, nhẹ giọng nói: "Thần khí cái gì a, cùng con cóc trên rồi Kim Loan điện đường như."

Lời này giống như cương châm đâm vào tâm, kia hai tiểu tử giận. Thái Thanh thấp giọng nói: "Ngự Tiểu Ngưu, có loại đích theo chúng ta đến." Thái Huyền đã nói: "Không đến vốn là cháu." Nói rồi, hai người xoay người, đi ra ngoài, ánh mắt nhưng lại trừng mắt Tiểu Ngưu.

Tiểu Ngưu thấp giọng nói câu: "Không đến vốn là cháu, vậy ta đến đúng là gia gia rồi." Nói rồi theo chân bọn họ đi ra sân, vừa ra sân, Tiểu Ngưu cũng dám nói chuyện rồi, nói: "Các người hai có ý tứ gì? Muốn nghĩ theo giúp ta đến chỗ nào ngăn phong cảnh? Đối với người đích thời gian nhưng là thật sự quý giá."

Thái Thanh cùng Thái Huyền dừng lại cước bộ, quay đầu lại nhìn Tiểu Ngưu. Thái Thanh nói: "Ngươi Tiểu Ngưu, nghe nói người bản lĩnh lớn, có dám hay không theo chúng ta hai tỷ thí một chút. Thái Huyền đã nói: "Vốn là à. Người không phải lão không phục sao? Hai chúng ta hôm nay muốn đánh cho người quỳ xuống kêu gia gia."

Tiểu Ngưu vừa nghe vui vẻ, ôm cánh tay cười nói: "Hoàn lại chỉ không chừng ai bị đánh quỳ xuống, ai kêu ai gia gia đây, ta nói các người hai tiểu tử, đừng có không biết lượng sức. Trước kia các người đúng là ta thủ hạ bại tướng, bây giờ các người phải càng không được rồi, các người đánh với ta, tựa như con chó cùng lão hổ cắn trượng, hay là thôi đi, miễn cho dọa người, đã đánh mất phái Thái Sơn đích mặt."

Thái Thanh nói: "Đừng có ở đằng kia thối phồng, chúng ta bây giờ đích công phu cũng không kém, ai là con chó, ai là lão hổ, cần động qua tay mới biết được."

Thái Huyền thì nói: "Chúng ta này đây cá nhân đích [tư cách| địa vị] đánh với người, cùng chúng ta phái Thái Sơn không quan hệ."

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Hảo. Người lời này ta thích nghe. Chúng ta chính là vì đánh nhau mà đánh nhau, cùng hai môn phái không có vấn đề gì."

Hai người đồng thanh nói: "Hảo, đúng là này để ý."

Tiểu Ngưu nghe được đánh nhau, biết vậy nên hưng phấn, hỏi: "Chúng ta ở nơi nào đánh? Được tìm một rộng xước lại vừa không ai đích địa phương, ta cũng không phải muốn cho các người trước mặt người khác mất mặt, ta nhưng là rất cho các người mặt mũi đích."

Thái Thanh cười hắc hắc, nói: "Lời này nên do chúng ta mà nói mới đúng."

Thái Huyền nói: "Người theo chúng ta đi thôi. Có vậy một hảo địa phương, chuyên môn chỉ dùng để đến đánh người địch. Có loại phải đi theo đến."

Tiểu Ngưu cười nói: "Ta đương nhiên là có loại đích rồi, cho nên các người hai vị đã có thể đứng vậy rồi."

Thái Thanh cùng Thái Huyền không hề cùng Tiểu Ngưu đấu võ mồm, bọn họ có lòng cấp cho Tiểu Ngưu một chút nhan sắc [nhìn|xem], để tránh sau này gặp lại khi, Tiểu Ngưu không đem bọn họ để vào mắt. Tại bọn họ đích dẫn dưới, Tiểu Ngưu mê mê mang mang theo sát trữ đi. Hắn thầm nói: "Nói hai tiểu tử thật sự đáng giận, không đem bọn họ đánh thành thật rồi, ta sẽ không họ Ngụy. Ta phải theo chân bọn họ một họ."

Đi rồi một hồi lâu gặp, chuyển qua mấy vòng, rốt cục đi tới đánh nhau đích địa phương. Nơi này là cây trong rừng đích một đám khoảng không? Mà, chung quanh đều là rậm rạp đích cây cối, lục giống như biển giống nhau. Nhưng hết lần này tới lần khác nơi này xuất hiện rồi đất trống, cái gì cũng không sinh, giống như trời sinh đúng là một khối luận vô trật. Hơn nữa nơi này tĩnh rất, ngẫu nhiên có vài tiếng chim hót, có vẻ càng thêm yên lặng. Đứng ở chỗ này, ngẩng đầu có thể trông thấy một khối [lam thiên|trời lam], ngoài ra phải đều là màu xanh biếc rồi. Nơi này xem ra quả thật vốn là một không nhận người bên ngoài quấy nhiễu đích đánh nhau hảo địa phương.

Thái Thanh cùng Thái Huyền các rút ra trường kiếm, rồi cánh cửa điều bộ, đều cũng đem phần nộ đích ánh mắt nhắm ngay rồi Tiểu Ngưu, cả mũi kiếm đã chỉ hướng Tiểu Ngưu. Bọn họ quyết định chủ ý, muốn cho Tiểu Ngưu dưới không được bàn.

Tiểu Ngưu cũng không vạt áo cái gì hoa cái giá, nhất chiêu tay nói: "Đến đây đi, cùng tiến lên, để cho ta xem xem các người có bao nhiêu cân lượng."

Thái Thanh cùng Thái Huyền cũng không khách khí, dưới chân hoạt bước, kiếm trong tay run lên, khi thân mà lên. Kiếm quang lòe lòe, đều tự đâm hướng Tiểu Ngưu đích đầu vai. Tiểu Ngưu ngã không dám đại ý, đã lâu không thấy này hai tiểu tử, vừa ra tay phải nhìn ra đến có thật sự đại đích tiến bộ.

Tiểu Ngưu về phía sau lui lại mấy bước, kia hai người đích kiếm đã vũ một không ngừng, kiếm kiếm không rời Tiểu Ngưu đích yếu hại, hàn quang tập người, sát khí um tùm. Hai người đích bóng kiếm [đi|được] thành một đám quang, lóe ra trứ, nhảy lên trứ, uy lực không nhỏ. Tiểu Ngưu một bên cẩn thận ứng phó trứ, một bên muốn nghĩ: "Này hai tiểu tử quả nhiên so với trước kia mạnh hơn nhiều, có thể thấy được là phi thường thật sự rồi. Bằng bọn họ hai người đích ngốc, có thể có như thế đích biểu hiện, đúng là không đối. Nhưng các người có tiến bộ, chẳng lẽ ta Tiểu Ngưu phải tại chỗ đạp bước không thành?"

Hắn trong lòng nghĩ, thân thể nhưng lại biến hóa không chừng, giống u linh giống nhau tại ngay lập tức vạn biến đích bóng kiếm trong thường lui tới. Cho dù hai người đích kiếm như thế nào ác độc, như thế nào phát uy, cũng không có thể thương hắn một sợi lông. doc truyện tại . Hơn nữa, tại đánh giá đích trong quá trình, Tiểu Ngưu thỉnh thoảng hoàn lại lấy ki cười đích giọng nói đả kích hai người đích tự tôn.

Song phương qua hơn mười chiêu, Thái Thanh cùng Thái Huyền phát giác không thể thủ thắng, đều cũng rất là lo lắng. Bởi vì cấp bách mà nhanh hơn tốc độ, bởi vì mau mà phòng thủ mất cho thận mật. Bởi vậy, bất quá trong nháy mắt, chiến cuộc đại biến. Chỉ thấy Tiểu Ngưu kêu một tiếng: "Tiểu tử, để ý các người đích kiếm." Nói thì chậm, khi đó thì nhanh, Tiểu Ngưu đích bóng người giống quỷ giống nhau chợt hiện rồi hai chợt hiện. Chỉ nghe a a hai tiếng, Thái Thanh cùng Thái Huyền đích cổ tay đồng thời tê rần, tay một đem cho, hai thanh kiếm bèn tới Tiểu Ngưu đích trong tay. Nguyên lai là Tiểu Ngưu dùng cước đá hai người đích cổ tay.

Không chỉ như thế, Tiểu Ngưu còn dùng kiếm đem tại hai người đích trên đầu các gỗ một chút, sau đó nhảy ra ngoài vòng tròn. Này liên tiếp đích động tác, bất quá tại điện quang hỏa thạch trong lúc đó hoàn thành. Thái Thanh cùng Thái Huyền đứng lại thân hình, kinh hồn không định, cũng không dám tin tưởng đây là thật sự. Bọn họ đều muốn, hẳn không chỉ có có thể đoạt đi chúng ta đích kiếm, còn có thể lấy kiếm đem gỗ đầu, nếu là hẳn dùng mũi kiếm gỗ nói, chúng ta chẳng phải là mất tánh mạng sao?

Tiểu Ngưu ha ha cười, nói: "Đa tạ rồi. Này kiếm trả lại cho người các." Nói rồi, tay giương lên, hai thanh kiếm vù mà bay ra tới, đánh đã một đường vòng cung, chuẩn xác mà cắm ở hai người trước người đích trên mặt đất, vừa lúc lần lượt hai người đích mũi chân, sợ tới mức hai người má ửng một tiếng, nhảy lên lão Cao.

Tiểu Ngưu mỉm cười nói: "Ta nói hai vị tiểu anh hùng à, chúng ta còn có tất yếu lại so với sao? Hay là vì vậy dừng lại ba. Ta cũng không phải muốn nghĩ lại nhìn các người dọa người."

Thái Thanh cùng Thái Huyền đều cũng đỏ bừng lên mặt, hổ nhìn thoáng qua. Tâm linh đều cũng rất là bị thương. Bọn họ kêu lên: "Chúng ta không phục." Nói rồi, lại vừa đều tự rút kiếm, chỉ vào Tiểu Ngưu.

Tiểu Ngưu hắc hắc cười nói: "Có cái gì không phục đích? Chẳng lẽ các người hoàn lại thua không đủ bi thảm sao?"

Thái Thanh nói: "Mặc dù đang vũ [hợp lại] liễu mạng] trên người may mắn thắng, nhưng là tại pháp lực trên, người nhưng vị tất có thể thắng ba?"

Thái Huyền đã nói: "Chúng ta đích pháp lực luận võ công [khá|tốt hơn nhiều], không tin người phải thử xem."

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Hảo, các người hay dùng pháp lực, để cho ta kiến thức một chút các người rốt cuộc lợi hại tới trình độ nào."

Thái Thanh cùng Thái Huyền liếc nhau, các vật áo cung bước, song kiếm tương giao, đều tự niệm khẩu quyết. Đột nhiên gian, lưỡng đạo hồng quang tự mũi kiếm bắn ra, huyền mà hữu lực, cuộn cuộn không dứt, bắn thẳng đến Tiểu Ngưu đích bộ ngực. Tiểu Ngưu ôi rồi một tiếng, nói: "Tới hảo." Hai tay bắn ra, phát ra lưỡng đạo càn đở tươi đích hồng quang, nghênh liễu thượng đi tới.

Hồng quang tương qua, phụ thân vang lên, hoa lửa [loạn|bậy] nhảy, trông rất đẹp mắt, chỉ là song phương đều không có tâm tình thưởng thức cảnh đẹp như vậy. Song phương một kết giao trên tay, lập tức hiểu được đối phương đích phân lượng rồi. Tiểu Ngưu mặc dù chiếm thượng phong, vẫn có thể cảm nhận được đến từ đối phương đích áp lực. Hắn thầm nói: "Này hai tiểu tử quả nhiên giống thoát thai hoán cốt rồi giống nhau, không phải ngô dưới a lừa gạt rồi."

Song phương đồng loạt phát lực, tăng lực, kia hồng quang cũng là biến hóa không chừng. Một hồi gặp Tiểu Ngưu đích này đoạn dài chút ít, một hồi gặp đối phương đích hồng quang thịnh chút ít. Đủ đánh giá rồi một hồi lâu, đều không có phân ra thắng bại. Kỳ thật hoàn toàn có thể không cần cái dạng này, Tiểu Ngưu đây là có chủ tâm muốn nhìn một chút đối phương đến tột cùng có bao nhiêu đại đích bản lĩnh.

Thái Thanh cùng Thái Huyền vừa thấy không thể thủ thắng, lập tức biến chiêu. Do Thái Huyền một người trước chống, mà Thái Thanh thì quay về kiếm hướng bên cạnh vào đích kể ra gỗ cả lung lay vài cái. Đột nhiên gian, thiệt nhiều đích lá cây đều hạ lạc, cũng tại một cổ lực lượng đích thôi động dưới, mạnh hướng Tiểu Ngưu phóng tới, xôn xao, tiếng gió tấp tấp. Này đã không giống như là lá cây rồi, mà là giống bay phiêu đích giết người ám khí.

Tiểu Ngưu kinh ngạc, không thể tưởng được đối phương còn có thể chơi loại này xiếc, dưới tình thế cấp bách, một cánh tay liên tục lay động, lay động đích kết quả vốn là nổi lên gió lớn. Này ám khí bàn đích lá cây gặp

được gió lớn [sau khi|phía sau] đều cũng sửa đường rồi, phản hướng Thái Thanh cùng Thái Huyền đánh tới.

Hai người cũng là sửng sốt, vội vàng đánh trúng tinh thần, đều tự huy kiếm, lấy kiếm thao túng lá cây. Mà Tiểu Ngưu bên này đã lấy hai tay tạo trứ gió lớn. Nhưng thấy gió lớn gào thét, lá cây đầy trời, trần sa xoay mình khởi. Thái Thanh cùng Thái Huyền đem công lực nhắc tới cực hạn, hô to nói: "Ngươi Tiểu Ngưu, ngươi nằm xuống đến."

Tiểu Ngưu ha ha cười nói: "Nằm xuống chính là người các." Đột nhiên hét lớn một tiếng, phong lực tăng mạnh, chỉ nghe hai tiếng kêu to.

Thái Thanh cùng Thái Huyền bèn nằm tới trên mặt đất, nguyên lai kia biến hướng đích lá cây đưa bọn họ cấp cho đánh bại rồi. Đây lá cây trải qua Tiểu Ngưu đích thôi động, đã có rồi bay thạch đích lực lượng. Hai người dù sao công lực không cao, không gây thương tổn Tiểu Ngưu.

Tiểu Ngưu vừa thu lại công lực, này lá cây bèn đều rơi xuống đất rồi. Lúc này được, đất trống trên rơi xuống một tầng lá cây. Mà này cây cối thì thành rồi đầu bóng lờng. Ánh mặt trời xuyên thấu qua khoảng không thụ bản đi tới, mà bên ngoài đích bầu trời cũng có thể nhiều bắt gặp một ít rồi.

Tiểu Ngưu nhìn từ trên mặt đất đứng lên đích hai người, lộ ra thắng lợi đích nụ cười. Bọn họ hai đều cũng thật sự chật vật đích, trên mặt đều có dài ngắn không đồng nhất đích quát ngân. Đây đều là lá cây tạo thành đích. Bọn họ vốn là muốn cho Tiểu Ngưu đích trên mặt thêm trên chút nhớ hảo, không nghĩ kết quả vốn là mang khởi Thạch gia đập bể rồi chính mình đích cước.

Tiểu Ngưu đi lên hai bước, nói: "Hai vị, lúc này các người phục rồi ta Ngụy Tiểu Ngưu rồi ba!"

Thái Thanh sắc mặt tái nhợt, hừ một tiếng, ánh mắt chuyển hướng nơi khác; mà Thái Huyền thì bế ôm quyền, nói: "Ngươi Tiểu Ngưu. Ta phục rồi

người rồi. Người thật sự so với chúng ta minh. Lần này là chúng ta thất bại, nhưng chúng ta sẽ không vì vậy cam hờu đích. Chúng ta sẽ lại tiếp tục khổ luyện công phu, còn có thể tìm người đánh giá, chúng ta một ngày nào đó sẽ lại đả bại của người."

Tiểu Ngưu nghe được cảm xúc phập phồng, nhiệt huyết dâng lên, nói: "Hảo, nói cho cùng. Chỉ bằng mấy câu nói đó, ta phải cho rằng tiểu tử người vốn là cá nhân vật. Hư tâm luyện tập ba, ta sẽ chờ người lại đến tìm ta đích."

Thái Thanh lúc này hét lớn: "Không phải hãn một. Còn có ta đây." Hãn vì chính mình đích bị xem nhẹ mà cảm thấy thập phần bất mãn.

Tiểu Ngưu ừ, nói: "Ta sẽ chờ các người đích, chỉ sợ các người đời này đều không có đả bại ta đích cơ hội rồi." Hãn thầm nói: "Các người tại khổ luyện, ta cũng sẽ không nhàn rồi. Chờ ma đao trở lại ta trong tay, thử hỏi thiên hạ ai có thể địch?"

Hai người không hề cùng Tiểu Ngưu nhiều lời, xoay người đi rồi. Tiểu Ngưu nhìn bọn họ quật cường đích bóng lưng. Hồi tưởng bọn họ tự tin chính là lời nói, thầm nói: "Ngày hai vị này, không chỉ vốn là công phu có tiến bộ, giống như người đã trở nên thành thực một chút rồi, ít nhất hoàn lại biết nhận thua. Nếu thay đổi trước kia, nhất định sẽ không nói dùng tức giận."

Rời đi này phiến đất trống, Tiểu Ngưu lại vừa phản hồi sư phụ đích sân. Hãn vào cửa thấy sư phụ, lúc này chán ghét đích Nhất Huyền Tử đã đi rồi. Xong Hư đã đứng dậy đứng ở bên cửa sổ, đang nhìn ngoài cửa sổ ngưỡng tư. Hãn đích sắc mặt tựa hồ bình thản nhiều hơn, chẳng phải nghiêm túc cùng thâm trầm rồi.

Xong Hư hỏi: "Tiểu Ngưu, người đi cùng Nhất Huyền Tử đích đồ đệ luận bàn công phu đi sao?"

Tiểu Ngưu ôi rồi một tiếng, nói: "Sư phụ, người như thế nào sẽ biết đây?"

Xông Hư âm thầm cười, nói: "Đừng xem người ở ngoài cửa nói chuyện đích thanh âm tiểu, nhưng vì sư cũng nghe biết rõ rồi."

Tiểu Ngưu lúc này mới cười nói: "Sư phụ đích nghe lực thật tốt. Không sai, ta là cùng kia hai tiểu tử đánh giá đi. Thật đúng là đừng nói, này hai tiểu tử giống như là thay đổi cá nhân giống nhau, so với trước kia nghe lời nhiều hơn. Nếu nói trước kia vốn là con chó nói, bây giờ đã biến thành rồi lang."

Xông Hư nghe xong Tiểu Ngưu này không chỉ không loại đích tỉ dụ không khỏi cười, chỉ trích nói: "Tiểu Ngưu, sau này không cần dùng loại này nói chúng ta chánh đạo nhân sĩ."

Tiểu Ngưu đáp ứng một tiếng, nói: "Vốn là, sư phụ. Này hai gã thái sơn đệ tử quả thật không sai, đệ tử trải qua một phen đại chiến sau khi, mới thắng bọn họ."

Xông Hư khen ngợi nói: "Tiểu Ngưu, người hảo dạng đích. Người nhập môn không lâu lắm, vì sư còn không có tự mình dạy người công phu, cũng đã có bây giờ đích thành tích rồi, ta thật sự là cảm thấy ngoài ý muốn. Vừa rồi ta còn cùng Nhất Huyền Tử thảo luận các người đánh giá đích kết quả rồi đây."

Tiểu Ngưu cảm thấy cao hứng, hỏi: "Sư phụ à, Nhất Huyền Tử đạo trưởng hẳn nói thế nào?" Vì không bị sư phụ trách mắng, hẳn chỉ phải đối với Nhất Huyền Tử khách khí chút. Nhưng trong lòng nhưng lại mắng vô số lần Nhất Huyền Tử vốn là lão vương bát đản.

Xông Hư mỉm cười nói: "Nhất Huyền Tử đương nhiên phản phúc nói hẳn hai đồ đệ [khốn|trói|buộc] cùng một chỗ, so với người cũng kém xa. Nhưng là ta xem cho ra hẳn trên mặt có đắc ý vẻ, ta nghĩ hẳn cho rằng bọn họ sẽ lại thắng lợi đích."

Tiểu Ngưu lại hỏi: "Kia sư phụ người thấy thế nào đây?" Hãn rất muốn biết chính mình tại sư phụ tâm trong mắt đích ấn tượng.

Xông Hư hồi đáp: "Ta cho rằng công phu của người còn có đợi tăng lên, nhưng là của người đầu óc rất thông minh, người lấy thông minh làm cơ sở đề, cùng không quá inh địch hai thái sơn đệ tử luận võ, ta nghĩ, của người phần thắng đến tột cùng lớn hơn một chút." Lời này nghe vào Tiểu Ngưu cái lỗ tai trong, không khỏi giật mình. Hãn thầm nói: "Sư phụ rốt cuộc vốn là sư phụ, đúng là inh chút ít. Phải hướng về phía điểm này, hãn phải so với Nhất Huyền Tử mạnh mẽ nhiều lắm rồi."

Tiểu Ngưu hướng sư phụ thi lễ, nói: "Sư phụ à, cảm ơn người đối với đệ tử đích khích lệ. Đệ tử có thể thắng, hay là đối phương? Địch bản lĩnh không quá inh."

Xông Hư tiến lên vỗ vỗ Tiểu Ngưu đích bả vai, nói: "Tiểu Ngưu à, lần này người biểu hiện rất khá, sư phụ rất vừa lòng. Sau này chỉ cần khổ luyện công phu, khó không thể trở thành Lao Sơn đệ nhất nhân."

Tiểu Ngưu nghe được tâm mắt nóng lên, nói: "Cảm ơn sư phụ đích cổ võ, đệ tử đích bản lĩnh có thể vượt qua sư tỉ Nguyệt Ảnh bây giờ đích bản lĩnh là đến nơi."

Xông Hư ừ, nói: "Sẽ lại đích, nhất định sẽ lại đích. Tốt lắm, trở về nghỉ ngơi ba, chúng ta ngày mai nhích người quay về Lao Sơn." Tiểu Ngưu đáp ứng một tiếng, bèn ra khỏi ốc. Hãn thầm nói: "Sư phụ rốt cục quyết định trở về núi rồi. Vậy đêm nay ta phải đi xem Vương phi. Nói cách khác, ai biết ngày nào đó tài năng gặp lại đây? Ta phải an ủi an ủi nàng, ấm áp chi tâm nàng."

MA ĐẠO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 127: Quận Chúa Học Nghệ

Tới cơm chiều [sau khi|phía sau], Quận chúa tìm đến, Tiểu Ngưu đi theo ra khỏi sân, hai người trong bóng đêm đi lại. Tiểu Ngưu một tay lấy nàng kéo, cả hôn vài cái mặt, thân được tức tức có tiếng xé gió. Quận chúa cười đẩy ra hẳn, nói: "Không cần [loạn|bậy] chiếm tiện nghi à. Đây chính là tại thái sơn trên, để cho chúng ta đích người thấy được, ta sẽ bị người nhà cấp cho cười chết đích."

Tiểu Ngưu chiếm tiện nghi, nói: "Sợ cái gì à, chúng ta đều là người một nhà, tương lai còn muốn quang minh chính đại ở đất cùng một chỗ đây."

Quận chúa cường điệu nói: "Kia chỉ có chờ người quang minh chính đại mà cười ta hơn nữa."

Tiểu Ngưu hỏi: "Quận chúa, Vương phi rốt cuộc đang ở nơi nào?" Hẳn đi theo nàng đi rồi hảo lớn lên một đoạn đường, lại vừa lừa gạt rồi mấy vòng.

Quận chúa nói: "Người theo ta đi là tốt rồi, không cần hỏi nhiều rồi. Ta đúng là theo như người nói, người cũng không biết. Nay thái sơn trên phức tạp rất." Tiểu Ngưu vừa nghe cũng là, phải nhắm lại rồi miệng. Nhưng là miệng vốn là nhắm rồi, tay cũng không có nhàn rồi. Tới tuyệt đối an toàn đích giải đất, Tiểu Ngưu không phải ôm ôm cổ, đúng là sờ sờ nàng đích ngực, đại chiếm tiện nghi. Quận chúa đích thái độ vốn là cũng không vậy phản cảm, cũng không vậy hoan nghênh.

Đang Quận chúa nói sắp tới khi, Tiểu Ngưu thầm nói: "Nên đến chút đại đích động tác." Vì vậy, đem Quận chúa kéo đến rồi ven đường đích trong rừng, ôm mãnh liệt. Tại nàng đích trên mặt thân, thân nàng đích cái lỗ tai, cổ. Cuối cùng tập trung tại nàng đích ngoài miệng, cả thân mang theo liếm đích, thỉnh thoảng khẽ cắn. Khiến cho Quận chúa hô hấp đều cũng biến thô rồi, thở gấp hu hu đích, thân thể mềm mại [loạn|bậy] run rẩy, như là trên thân trứ rồi hóa. Cùng lúc đó, Tiểu Ngưu đích tay đã rất hoạt động, đặt ở nàng đích ngực trên, cả vân vê mang theo niết đích, cực kỳ làm càn. Trong chốc lát, lại duỗi thân đến nàng đích hông gian, [loạn|bậy] khu một mạch.

Quận chúa thở hào hển nói: "Tiểu Ngưu à, nơi này không phải hảo địa phương, ta không nghĩ đích, như vậy sẽ lại ảnh hưởng hảo tâm tình đích."

Tiểu Ngưu một bên thân trứ nàng đích mặt, một bên hỏi: "Đối với người đích nổi giận lên, người được giúp hỗ trợ à!"

Quận chúa nói: "Không bằng ta cho người sờ sờ ba, chúng ta tranh thủ lại can sự được không?" Tiểu Ngưu nghe nàng thanh âm ôn nhu êm tai, nào có không đáp ứng chi để ý. Sau đó, Quận chúa thân thủ đem Tiểu Ngưu đích thiết bổng từ trong quần kéo ra rồi đi ra. Kia thứ đã biến thành cự không có phách rồi, [rất có|nhiều] đấu tranh anh dũng đích phái đoàn.

Tiểu Ngưu dùng sức xoa Quận chúa đích vú, nói: "Ta trên thân nhiệt được lợi hại, thật muốn hung hăng mà phục vụ người."

Quận chúa ôn nhu nói: "Tiểu Ngưu à, ta không thích hoàn cảnh như vậy, chờ đổi lại tốt hoàn cảnh, ta nhất định cho người làm đủ. Còn có à, đêm nay chúng ta sư môn còn có việc, một hồi ta đem cho người đến mẫu thân nơi đây sau khi, ta phải về trước đi rồi."

Tiểu Ngưu ừ, tiếp theo thân nàng đích miệng. Hai người cũng không nói nữa, đều cũng tại các vệt vàng các đích. Quận chúa đích kiểm vậy hoạt, môi vậy nhiệt. Vú đã thật sự thật sự mềm đích. Tiểu Ngưu phi thường hưởng

thụ, càng hưởng thụ chính là đến từ thiết bổng đích kích thích. Quận chúa đích tay rất linh hoạt, như là chơi món đồ chơi. Tiêm tinh tế chỉ bắt chuẩn bị trứ, kích thích trứ, bộ chuẩn bị trứ, khi chặt khi tùng, lúc nhanh lúc chậm. Mặc dù kỹ xảo không có cao như vậy, đã làm Tiểu Ngưu âm thầm kêu tốt lắm. Hắn nhin không được xứng sẽ lại trứ đích tay thật sự kiêu đồn, tựa như can sự giống nhau.

Hắn thật muốn cấp cho Quận chúa cắm vào tới, cho dù không xuyên vào thịt động [cũng thành|được], xuyên vào nang đích môi đỏ mọng cũng đúng. Nhưng là tưởng tượng đến Quận chúa đích [tư cách| địa vị] cùng kinh nghiệm. Nghĩ thấy hay là không thích hợp. Nếu lúc này hắn đối mặt chính là Nguyệt Lâm hoặc là Nguyệt Ảnh, hắn nhất định có dũng khí đề như vậy đích yêu cầu. Nhưng là đối với Quận chúa, hắn sợ nang không tiếp thụ được.

Quận chúa nhẹ giọng hỏi: "Tiểu Ngưu, người nghĩ thấy thoải mái sao?"

Tiểu Ngưu lăm bầm trứ, nói: "Thường nhiên thoải mái. Bất quá thôi, nếu người đáp ứng ta làm như vậy nói, ta nhất định sẽ lại càng thoải mái, còn có thể càng yêu của người."

Quận chúa nói: "Ta đều nói rồi đêm nay mặc kệ sự tình đích, người không đùa giỡn miễn cưỡng ta."

Tiểu Ngưu nghe nang đích mùi thơm, hôn môi trứ nang đích mặt, nói: "Ta không phải nói can sự, ta là nói nếu người đồng ý dùng miệng hôn ta đích thiết bổng nói, ta nhất định sẽ lại càng sáng đích."

Quận chúa nghe xong nhẹ nhàng nở nụ cười, nói: "Tiểu Ngưu à, người cũng thật [phá hư|hỏng]. Ta mới không lên của người đang đây! Người kia thứ vậy bản. Ta mới sẽ không vậy ngược."

Tiểu Ngưu nghe nang đích giọng nói không có vậy lợi hại, nghĩ thấy có hi vọng, nói nói: "Ta là phi thường yêu của người. Đương nhiên, ta đã tin

tưởng người đã thích ta. Nếu người có thể thân nói, vậy chứng minh người thật sự là yêu ta yêu đến trong khung rồi."

Quận chúa không nói, hiển nhiên là ở cân nhắc.

Tiểu Ngưu còn nói thêm: "Việc này không phải tại chiếm tiện nghi của người. Người tại hôn ta đích đồng thời, người đã nhất định sẽ lại thoả mái đích. Chẳng lẽ người không có nghe nói qua chuyện này sao? Người phụ thân sẽ không có chơi đùa chiêu này sao?"

Quận chúa thành thật mà nói: "Ta là nghe nói qua, nữ nhân này vì lấy lòng ta phụ vương, là chuyện gì đều cũng đồng ý làm."

Tiểu Ngưu mỉm cười nói: "Quận chúa, vậy người đã đến một lần ba? Người không phải rất yêu ta sao?"

Quận chúa ngượng ngùng mà nói: "Cho dù là ta đồng ý, đối với người sẽ không à, ta lại vừa không có trải qua chuyện này."

Tiểu Ngưu tâm hoa nộ phóng, vội vàng nói: "Người sẽ không không có vấn đề gì, ta có thể chỉ điểm người à! Ta chuyện gì đều biết nói đích."

Quận chúa gặp Tiểu Ngưu như thế nhiệt tình, sẽ nhỏ giọng nói: "Được rồi, ta thử xem, nếu không được nói, phải nhanh chóng đã xong." Nói chuyện, Quận chúa ngồi chồm hồm rồi đi xuống, chậm rãi đem miệng tiếp cận đi tới. Dùng mặt điểm chút thiết bổng, kia thiết bổng lại vừa nhiệt lại vừa cứng, giống một chỉ đồ thừa vật.

Tiểu Ngưu vuốt ve mái tóc của nàng, nói: "Quận chúa à, ta biết người là một vị hảo cô nương, ta sau này càng thêm yêu của người. Ta sẽ không thương tổn người, vĩnh viễn sẽ không. Ta sẽ bắt người để ý can Tiểu bảo bối giống nhau đau đích, cho người cả đời không biết cái gì vốn là phiền não."

Quận chúa ừ, cổ đủ dùng khí, đuổi đầu lưỡi tại quy đầu trên hôn một cái. Phải lần này, phải làm Tiểu Ngưu hưng phấn thân thể run lên. Hắn khen ngợi nói: "Thật là thoải mái à, lại đến. Lại đến."

Quận chúa gặp Tiểu Ngưu phản ứng như vậy nhiệt liệt, chính mình lại vừa không có gì không khỏe, đã sắp đầu lưỡi tiếp cận trên, giống liếm bằng bóng giống nhau công việc lu bù lên, liếm được Tiểu Ngưu thở hỗn hển như ngưu, toàn thân [loạn|bậy] run rẩy, như là xúc rồi điện giống nhau. Hắn một bên hưởng thụ trứ, một bên chỉ huy trứ Quận chúa đích kỹ thuật. Tại Tiểu Ngưu đích chỉ điểm dưới, Quận chúa đích cái lưỡi thơm tho liếm lần hắn đích nhục bóng tử, cả lẳng câu cùng trứng trứng đều cũng đã bị sủng ái.

Tiểu Ngưu khích lệ nói: "Hảo dạng đích, Quận chúa, người thật sự là ta thật là tốt phu nhân."

Quận chúa đã cảm thấy kích thích, nhưng nàng hay là nói: "Nhỏ giọng chút, đừng có đem người đưa tới." Nói chuyện, nàng hé miệng, đem quy đầu nuốt đi vào.

Tiểu Ngưu gặp Quận chúa như thế lấy lòng chính mình, rất là cảm động. Hắn lúc này đích khoái hoạt vốn là trong lòng trên lớn hơn sinh trong trên, một người nam nhân bị một mỹ nữ liếm bóng, thân mình đúng là thật sự kích thích, thật sự kiêu ngạo chuyện tình, huống chi Quận chúa [tư cách|địa vị] bất đồng, nàng vốn là hoàng thân quốc thích, chân chính đích thiên kim chi khu. Nàng như vậy một người cao quý đích cô gái xinh đẹp có thể làm việc này, đương nhiên là đúng chính mình yêu được chết đi sống lại rồi. Hắn thầm nói: "Nếu Vương phi cũng có thể cho ta liếm nói, vậy rất tốt rồi. Nếu là này mẹ con hai lập tức động miệng nói, ta Tiểu Ngưu thực thành rồi thần tiên."

Hắn như vậy vừa phân thần, nhin không được phốc phốc mà bắn đi ra. Quận chúa muốn trốn, Tiểu Ngưu đè lại nàng đích đầu, nói: "Bảo bối, ăn tới, thứ này hảo trứ đây."

Quận chúa hoàn lại thật sự thông minh, đem Tiểu Ngưu đích đại lượng tinh hoa đều cũng nuốt xuống rồi bụng, này làm cho Tiểu Ngưu đích kiêu ngạo cảm giác đạt tới cực hạn. Hắn nhắm mắt lại cảm thụ được này mất hồn đích tư vị, nghĩ thấy đã biết cuộc đời cũng thật đích không có sống uống phí. Đây là một vị Quận chúa tại ăn ta gì đó à, nhiều thần khí à!

Quận chúa đứng lên thân. Lấy tay [khăn|bọc] xoa xoa miệng, sẵn giọng: "Ngươi Tiểu Ngưu, ngươi cũng thật không phải thứ, ngươi đây là tại ăn hiếp ta."

Tiểu Ngưu biết nàng trong lòng bất bình hành, phải ôm nàng vào trong ngực, nói: "Quận chúa à, ta không có ăn hiếp ngươi, ta là tại yêu ngươi. Ngươi có thể liếm ta. Ta đương nhiên đã có thể liếm ngươi rồi. Không tin nói, chúng ta bây giờ phải thử xem ba."

Quận chúa nghe xong trong lòng ấm áp, nói: "Ta cũng không nên thí, kia nhưng mắc cỡ chết người rồi." Tiểu Ngưu lại bảo rồi ngàn tiếng xé gió bảo bối, vạn tiếng xé gió bảo bối, mới làm cho Quận chúa tâm tình tốt đẹp đứng lên. Bởi vì thời gian quý giá, bọn họ phải sửa sang lại hảo quần áo, lôi kéo tay hướng Vương phi đích chỗ ở đi đến.

Tới nơi đây, chỉ thấy vốn là một thật sự đại đích sân, có một loạt phòng ở, trong viện chút trừ vài trăm đấng, hộ viện đích người còn không ít. Tiểu Ngưu phát hiện những người đó đều là chính mình trước kia gặp qua đích, đã đúng là Vương phi thủ hạ chính là toàn bộ nhân mã.

Tiểu Ngưu hỏi: "Nói những người này cũng đều theo tới rồi?"

Quận chúa hồi đáp: "Vốn là à. Lỗ vương đã chết, bọn họ cũng đều tự do rồi, bọn họ đương nhiên phải về đến mẫu thân bên người rồi."

Tiểu Ngưu ừ, nói: "Có bọn họ che chở Vương phi, Vương phi tự nhiên là bình an rồi." Nói chuyện, hai người đã đi tới cửa.

Thủ vệ người sau khi thông báo, cửa vừa mở ra, hai người mới đi rồi đi vào. Vừa vào cửa, ngồi vào trong đại sảnh. Rất nhanh Vương phi từ nội thất trong đi ra rồi, tại ngọn đèn đích chiếu rọi xuống, Vương phi [trang phục|điểm đẹp] tươi đẹp tươi đẹp, sáng rọi [chiếu|theo] người. Nàng mái tóc cao vắn, châu thoa cài tóc sinh sáng chói. Nàng dáng vẻ vạn phương, cao quý tao nhã. Nàng mỹ được khuynh quốc khuynh thành, phong hoa tuyệt đại. Tiểu Ngưu thấy trông mắt đều nhanh điệu đi ra rồi.

Quận chúa đều cũng cảm thấy lòng say rồi, nàng nhảy dựng lên, một đầu nhào vào Vương phi đích trong lòng, dịu dàng nói: "Mẫu thân nột, người rất đẹp, cả nữ nhi ta đều phải bị mê chết rồi." Quận chúa chưa từng phát hiện mẫu thân mỹ đến loại trình độ này.

Vương phi vỗ nhẹ nàng đích lưng, nghiêm mặt nói: "Vân Phương à, mau đứng lên ba, đừng có giống một nên tử. Ngụy Tiểu Ngưu nên chuyện cười người rồi." Nói chuyện, nhìn rồi Tiểu Ngưu liếc mắt. Tiểu Ngưu lúc này mới như mộng mới tỉnh. Thoáng cái nghĩ đến hai người đích ướm át chuyện cũ. Lúc này đối mặt này đối với mẹ con, hẳn tâm hoàn lại cảm thấy rất không được tự nhiên.

Hắn vội vàng đứng lên thi lễ, nói: "Lao Sơn Ngụy Tiểu Ngưu gặp qua Vương phi."

Quận chúa đã trạm đến bên cạnh. Vương phi khoát tay chặn lại, nói: "Thôi đi, mau mời ngồi đi." Tiểu Ngưu nói tiếng xé gió tạ ơn, an vị quay về tại chỗ rồi. Lúc này thì có nha hoàn trên hoa quả, trà và tâm trạng.

Vương phi lại vừa xem Tiểu Ngưu vài lần, cùng Quận chúa nói: "Vân Phương à, ta biết người đêm nay còn có việc cần vội vàng, tốt lắm, người đi vội vàng của người ba, trong chốc lát ta sẽ phái người đem cho Ngụy Tiểu Ngưu trở về đích." Nàng đích trên mặt chỉ có nhàn nhạt đích ý cười, mà cười ý trong tràn ngập rồi Vương phi đích uy nghiêm.

Quận chúa ừ, quay đầu đối với Tiểu Ngưu nói: "VẬY người dài nói đoán nói, ngồi một hồi gặp trở về hãy đi đi. Ta mẩu thân gần đây thân thể bất hảo, cần sớm một chút nghỉ ngơi đích." Tiểu Ngưu đem cho nàng tới ngoài cửa. Đợi cho hẵn lại tiến đến khi, Vương phi hướng hẵn cười, không hề vạt áo cái gì cái giá, giống một trận gió mát, nhào vào rồi Tiểu Ngưu đích trong lòng. Tiểu Ngưu một trận lòng say, thầm nói: "Nàng lá gan cũng quá lớn, bọn hẵn không sợ, ta này sợ cái gì đây?" Vì vậy. Tay hẵn bắt đầu hoạt động, tựa như vừa rồi đối với Quận chúa giống nhau.

Tiểu Ngưu căng căng mà ôm nàng, tiếp theo hai tay vuốt ve nàng, đồng thời nghe thấy được làm lòng người say đích mùi thơm, khiến cho hẵn thần hồn phiêu đảng, nói: "Chu nam. Người trên thân thơm quá à, giống lau thơm mát phần giống nhau dễ ngủi." Nói rồi, cái mũi mãnh hấp dẫn.

Vương phi tâm tình khoái trá, giải thích nói: "Ta đêm nay tẩy qua tắm đích, trên mặt nước tung bay đầy hoa, trên thân đích mùi thơm tự nhiên phải dày đặc một ít."

Tiểu Ngưu ôi rồi một tiếng, nói: "VẬY người vì cái gì không gọi ta một tiếng đây, chúng ta có thể đến một uyên ương hí thủy, kia trường hợp nhất định rất đồ sộ."

Vương phi cười, nói: "Chẳng lẽ người không sợ Quận chúa xông vào sao? Nàng nếu biết đến nói, ta này mẩu thân đang không thành, người này tình lang cũng phải xong đời."

Tiểu Ngưu liên tục gật đầu, nói: "Như thế hữu lý."

Vương phi đẩy ra Tiểu Ngưu đích ma thủ, nói: "Chúng ta trước tâm sự ngày ba, đêm hoàn lại dài trừ đây."

Tiểu Ngưu nói: "Vương phi à, ta một hồi gặp phải đi về đích, nói lại Quận chúa cũng không phải về đến trụ sao?"

Vương phi ừ, nói: "Khi đó gian đã đủ dùng đích, ta có một ít trong lòng nói đang muốn với người nói đây. Lần trước người đi rồi sau khi, ta vẫn nhớ thương trứ người, vẫn hy vọng trứ có thể với người gặp lại. Ta thực sợ chúng ta kia từ biệt sẽ thấy không thấy được rồi, ta đã oán người lần trước đi đích thời điểm, cả một tiếp đón cũng không đánh."

Tiểu Ngưu nói có vài phần ảm đạm, lại có vài phần khoái hoạt, bèn kéo Vương phi ngồi ở dài ghế. Mỹ nhân ở bên, mùi thơm tung bay tung bay, ánh mắt của nàng, nàng đích mặt cười. Nàng đích cái mũi, nàng đích môi đỏ mọng, ai nhìn ai đều muốn làm gần từng bước đích thân mật.

Tiểu Ngưu trù mền mà ôm nàng vào trong ngực, nói: "Chu nam, ta là không đồng ý người quay về Kim Lăng đích, ta sợ người trở về sau khi, sẽ thấy đã ra không được, chuẩn bị bất hảo nói, tốc mệnh đều đã đáp trên đích. Ta khuyên người hay là tỉnh táo một chút hảo, Kim Lăng vương không phải tốt thứ, người cũng lại tin hãn, lá thư này đã đưa hãn đích chân diện mục bộc lộ không bỏ sót rồi. Nơi đây vốn là hỏa hãm hại, người không cần hướng tới trong nhảy a! Nếu người thế nào cũng phải trở về nói, chờ ta tranh thủ cùng người hãy đi đi."

Vương phi tựa ở Tiểu Ngưu đích trong lòng, vẻ mặt đích vui mừng, ôn nhu lời nói nhỏ nhẹ mà nói: "Việc này ta cùng Quận chúa thương lượng quá nhiều lần, nàng nói chỉ cần có nàng tại, sẽ không sẽ có sự tình đích. Hơn nữa, ta quay về Kim Lăng việc rất nhiều người đều biết nói, Kim Lăng vương tất nhiên có điều cố kỵ, không dám coi thường vọng động đích. Ta đã có thể thừa dịp thấy hãn đích thời điểm, đem ta cùng hãn đích quan hệ nói rõ, ta không nghĩ lại đang cái gì Vương phi, ta cái gì cũng không cần, ta phải rời khỏi hãn."

Tiểu Ngưu cười khổ nói: "Chỉ sợ người tới Kim Lăng sau khi, hết thảy đều cũng không phải do người rồi. Khi đó." bởi vì đao tồ, ta vì thịt cá", phải cho dù người [xâm lược|phạm|chiếm] rồi. Người nghe ta nói. Không cần trở về. Nếu người trong lòng bất an nói, người có thể đem mấy cái này nha

hoàn cùng vệ binh đều cũng đuổi trở về. Người cấp cho Kim Lăng vương viết phong thư, biểu đạt một chút chí tâm người thái là đến nơi. Như vậy so sánh với dưới phải an toàn nhiều hơn."

Vương phi nghe xong gật đầu, nói: "Đối với người nếu trở về Kim Lăng, ta có chuyện gì nói. Quận chúa cũng sẽ không mặc kệ đích."

Tiểu Ngưu cười cười, nói: "Chu nam, Quận chúa quả thật vốn là một đại chỗ dựa, nàng tại cạnh người. Kim Lăng vương có lẽ không dám đem người thế nào. Nhưng là Quận chúa ngoại trừ vốn là Quận chúa ở ngoài, cũng là phái Thái Sơn đích đệ tử vốn là một người trong võ lâm a! Nàng có thể chỉ đợi ở nhà không được, phải cùng người sao? Một khi nàng ra cửa rồi, người hoàn lại dựa vào ai đây? Khi đó người nhưng là kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay rồi."

Nói một phen nói được Vương phi á khẩu không trả lời được, nàng thừa nhận Tiểu Ngưu nói rất có đạo lý, hẳn muốn nghĩ đích vấn đề có thể sánh bằng chính mình cùng Quận chúa cân nhắc đến độ xa. Đây một phen nói đã đầy đủ biểu hiện rồi Tiểu Ngưu đối với nàng đích quan tâm cùng [trân trọng|gìn giữ]. Làm cho Vương phi cảm thấy ngọt mật ấm áp.

Vương phi nhìn Tiểu Ngưu, nói: "Nếu ta thật sự bị Kim Lăng vương hại chết rồi nói, người sẽ lại thế nào?"

Tiểu Ngưu che nàng đích miệng, nói: "Không cần nói loại này ngốc nói, không quá cát lợi đích."

Vương phi đẩy ra tay hẳn, nói: "Không, ta nghĩ biết ta chết sau khi người sẽ lại thế nào? Người sẽ lại đem ta đã quên ba?"

Tiểu Ngưu đã thâm tình mà vọng nàng, nói: "Như thế nào sẽ lại đây? Ta nhất định sẽ làm bị thương tâm địa khóc lớn đích. Ta còn sẽ vì người báo thù, ta nhất định sẽ lại giết chết Kim Lăng vương, dùng hẳn đích huyết qua lại báo người đối với ta đích yêu."

Vương phi lắc đầu nói: "Người cũng không nên như vậy, nếu nói như vậy, Quận chúa nhất định sẽ lại bị thống gần chết đích. Kim Lăng vương nếu không là người, hẳn cũng là Quận chúa đích con ruột phụ thân, người cũng không nên dính vào."

Tiểu Ngưu cười, nói: "Tốt lắm, không cần nói mấy cái này mất hứng nói rồi. Ta nghĩ nghe một chút của người cao hứng sự tình."

Vương phi nghĩ nghĩ, nói: "Nào có cái gì cao hứng sự tình à? Chỉ là hôm nay nhìn thấy người rồi, ta nghĩ thấy đặc biệt cao hứng, đây là ta đích cao hứng sự tình rồi."

Tiểu Ngưu cười nói: "Vương phi à, người thật sự là một thảo người yêu thích đích mỹ nhân." Cạnh nói, chỉ một tay hoàn lại cạnh hướng tới Vương phi đích ngực trên mặc đi tới. Vương phi hướng tới bên cạnh thẳng chột hiện, nhưng là vô ích, nàng tại Tiểu Ngưu đích trong lòng, hơn nữa, cũng không phải cái gì thực trốn, chỉ là làm làm hình dáng. Cuối cùng, Tiểu Ngưu đích tay hay là đặt lên rồi [đỉnh núi cao|đỉnh cao]. Kia no đủ mà cao ngất đích cảm giác làm cho Tiểu Ngưu hưng phấn được hai mắt tỏa ánh sáng, hẳn tứ không cố kỵ đàn mà xoa nắn trứ, bắt năm bắt, khiến cho Vương phi mặt phỉm đào hồng, đôi mắt đẹp như nước, thân thể mềm mại cũng không khi gãy dựa trứ. Nàng nị tiếng xé gió nói: "Tiểu sắc lang, lại đây hồ đồ rồi, dựa theo Vương gia đích tính tình, nhất định sẽ lại đem người đoá thành một khối khối đích này con chó. Hẳn nhưng là rất kị nói mang nón xanh (Cắm sừng!) đích."

Tiểu Ngưu tiếp tục tại vú trên chơi trứ, chơi được hưng trí bừng bừng, nói: "Ta sẽ sợ hẳn sao? Ta ngay cả hoàng đế còn không sợ, hẳn tính cái gì à, chỉ là một sinh tại phú quý [nhà|gia đình] đích thối túi da thôi. Ta Tiểu Ngưu nhưng là bàn tay trần chạy giang hồ đích anh hùng." Nói chuyện. Chỉ một tay lại từ hung y đích mặt trên duỗi rồi đi vào.

Vương phi híp đôi mắt đẹp, nhẹ giọng rên rỉ trứ. Tiểu Ngưu đích tay đã bắt lấy một chích vú, tùy ý hoạt động. Kia trực tiếp đích chạm đến, trực tiếp mà khiêu khích, hiệu quả tự nhiên là nhất mãnh liệt, khó trách Vương phi như vậy thực nữ đích mỹ nhân đã chịu không được. Nàng cảm giác chính mình đích phía dưới đều cũng Nước chảy rồi, nàng biết chính mình đích xuân tình lại vừa động rồi. Nàng mấy ngày này vẫn tịch mịch trứ, đã sớm ngóng trông Tiểu Ngưu dùng cứng rắn nhất nhất lửa nóng đích vũ khí công kích nàng rồi, để an ủi nàng hư không đích tâm linh.

Vương phi xuân tình như nước, mi sao khéo mắt lộ vẻ xuân ý. Nàng tại hưởng thụ Tiểu Ngưu đích sờ chuẩn bị sau khi, phải thân thủ chụp vào hăn đích hông dưới. Đừng xem Tiểu Ngưu kia thứ vừa rồi bắn qua một hồi. Lúc này bị mỹ mạo đích Vương phi kích thích được lại vừa cứng như thiết bồng, kia độ cứng làm Vương phi hơn [động tình|xúc động|gợi tình|sinh lòng ái mộ].

Lúc này Tiểu Ngưu đột nhiên đứng lên, nói: "Ta phải đi trở về, sự phụ nhất định sẽ lại chờ ta đích. Nói lại Quận chúa tùy thời đều đã trở về đích."

Vương phi tự nhiên sẽ không để cho hăn đi rồi, đã đứng lên, mở to thủy lưng tròn đích đôi mắt đẹp, nói: "Không cho phép đi. Người đem ta đích hỏa cấp cho câu dẫn ra đến đây, người như thế nào có thể đi đây? Còn muốn chạy nói, cũng phải diệt hỏa sau khi lại đi." Nói rồi, Vương phi đi lên trước, mở ra cánh tay ngọc, đem lửa nóng đích môi đỏ mọng [thiếp|dán] đi tới, dán tại Tiểu Ngưu đích ngoài miệng, lại vừa làm cho Tiểu Ngưu hảo một trận chóng mặt huyễn.

Hăn cảm thụ chính mình nhiệt huyết sôi trào, mãnh liệt đích giữ lấy [dục|muốn] đã lên đây. Hăn biết chính mình vô luận như thế nào vốn là đi không được.

Hăn đem Vương phi cầm ôm, mãnh liệt trứ nàng đích môi đỏ mọng. Hai tay trở nên lợi hại đứng lên, lại là sờ ngực, lại là khu huyết đích, khiến cho

Vương phi giống một con rắn giống nhau giãy dụa không ngừng. Khi hấn chịu không được hấp dẫn khi, đã sắp tay từ váy đích khe hở xuyên vào rồi đi vào, trực tiếp tới công kích Vương phi đích nhất mẫn cảm giải đất.

Vương phi chịu không được, bèn thở hào hển cầu khẩn: "Tiểu Ngưu, ta thật là tốt thiên hạ, nhanh một chút ôm ta vào nhà ba. Ta cần người. Ta cần người giống một dã thú giống nhau giữ lấy ta."

Lời này giống như thánh chỉ, Tiểu Ngưu lập tức ngồi chỗ cuối mà đem nàng ôm lấy, vội vàng vội vàng vội vàng về phía nội thất chạy tới. Nơi đây đã sớm phô tốt lắm [chăn|mền], xem ra nàng vốn là sớm có chuẩn bị đích. Tiểu Ngưu không kịp nghĩ nhiều, đã sắp Vương phi đặt ở rồi trên giường, sau đó xúc động mà cấp cho nàng cỡi quần áo. Nàng biết Vương phi quang trứ cần so với mặc quần áo khi xinh đẹp nhiều lắm.

Đang Tiểu Ngưu đem Vương phi trên thân cuối cùng một khối bố lấy điệu khi, Vương phi đích lỏa thể tựa như ánh trăng giống nhau chiếu sáng Tiểu Ngưu đích ánh mắt, hấn tham lam mà nhìn. Này thân thể giống như là một đóa tiên hoa, nói cách khác, lại vừa như thế nào sẽ lại phát ra phức úc đích mùi thơm đây? Này lỏa thể đã như là một cô gái ngọc, bằng không thân thể của hấn làm lại vừa như thế nào sẽ lại phiếm trứ ngọc một hoành đích sáng rọi đây?

Tiểu Ngưu giống ngọc tử giống nhau nhìn nửa ngày, Vương phi nửa ngồi, lấy cánh tay khừ tay đơn vị trứ trên thân, thúc giục nói: "Tiểu Ngưu à, mỹ nhân không chỉ dùng để ánh mắt xem đích, nàng giống như là hoa giống nhau, cần phải làm dịu đích. Người hiểu chưa?" Nàng nói chuyện khi, kia hai phần nộn đích đại vú run rẩy rồi lại vừa run rẩy.

Tiểu Ngưu bị mê được lại chảy nước miếng, cầm lòng mà nói: "Chu nam nột, người thật là đẹp mắt, người không thể so ta thấy đến đích những gì một vị mỹ nữ chỗ thua kém. Ta đều phải bị người cấp ê chết rồi." Nói đến đây nói khi, Tiểu Ngưu tiến lên đem Vương phi chặt cũng trứ đích đùi

ngọc phân cánh cửa rồi. Lập tức, trước mắt xuất hiện rồi Vương phi nhất mê người đích phong cảnh. Chỉ thấy kia nhiều mao đích hông dưới, đột ra đích thịt môi trên đã thủy quang lờ lờ rồi, cả kia đóa cúc hoa đều cũng đã ươn ướt. Kiều đồn vậy bạch, đuôi vậy dài, mãnh liệt đích mỹ cảm giác làm cho Tiểu Ngưu cần điên cuồng rồi.

Hắn lại vừa khen ngợi nói: "Nam nhân nhìn người, nếu không nghĩ làm nói, kia nhất định là thái giám." Nói chuyện, hắn đem Vương phi đích đuôi đánh cho càn khai, chính mình cởi hết quần áo, gấp không thể chờ về phía mục tiêu xuất phát. Hắn cũng không có vội vả sáp nhập, mà là nhìn chăm chăm kia chỗ huyết vị không để. Nơi đây bị Tiểu Ngưu nói sao vừa thấy, Vương phi càng thêm kích động cùng ngưỡng ngùng, vì vậy xuân nước chảy được càng nhiều rồi.

Tiểu Ngưu nhìn thích, nhịn không được cúi đầu, đem miệng tiếp cận đi tới. Đang Tiểu Ngưu đích đầu lưỡi tại nàng đích nơi riêng tư trên đảo qua khi, Vương phi lập tức sáng được cần bất tỉnh quá đi tới rồi. Nàng a a mà kêu đứng lên, nói: "Tiểu Ngưu à, người không cần như vậy, ta sẽ bị người cấp cho tra tấn chết đích. Người thực sẽ lại chơi à! Người thật sự là một làm cho người ta muốn nghĩ phạm tội đích nam nhân."

Tiểu Ngưu nào có khoảng không đáp lời à, giống ăn bữa ăn ngon giống nhau tục tĩu trừ mỹ nhân thần bí chỗ, không chỉ vốn là đầu lưỡi, liên thủ chỉ đều cũng lên rồi. Tại hắn đích thật sự dưới, không đồng nhất khi, Vương phi phải kích động được gọi bậy [loạn|bậy] xoay, đối với Tiểu Ngưu cầu khẩn không ngừng. Tiểu Ngưu cân nhắc đến lúc đó gian gian đề tài, lúc này mới lưu luyến mà thu hồi tay khẩu. Lúc này Vương phi hạnh phúc được sắp chết rồi, nàng không thể tưởng được loại này chơi pháp cư nhiên sẽ lại như vậy kích thích người, thật có thể nói là muốn chết dục tiên rồi.

Tiểu Ngưu đứng trên mặt đất, đem Vương phi đích đuôi khiêng đến trên vai, sau đó thật sự đại thiết bổng hướng thịt động tiếp cận tới. Đang song phương đích bảo bối tương chạm khi, Tiểu Ngưu cũng không nóng

lòng xuyên vào người, mà là tại nàng đích cái động khẩu cùng cái động khẩu phụ cận [sự ma sát|đụng chạm] trứ, hoạt động trứ, khiến cho Vương phi gấp không thể chờ, vòng eo thẳng xoay, làm cho lỗ nhỏ hướng nhục bổng nghênh tiếp cận trứ, truy đuổi trứ, ngoài miệng hoàn lại sẵn giọng: "Tiểu Ngưu à, đừng có đùa ta rồi. Ta ngựa rất, nhanh một chút vào đi. Ở chỗ so với bên ngoài ấm áp đích." Kia phía dưới đích xuân thủy giống như dòng suối nhỏ bàn đích chảy, phi thường xinh đẹp, lại vừa phi thường diễm lệ.

Tiểu Ngưu ha ha cười, nhắm ngay mục tiêu, mạnh một thật sự kiêu đồn, chỉ nghe tức mà một tiếng, phải đi vào nửa căn, đem xuân thủy tìm cách đến thiệt nhiều. Vương phi a rồi một tiếng, nói: "Tiểu Ngưu à, cứng quá à, quả thực cùng thiệt có giống nhau."

Tiểu Ngưu đắc ý cười, nói: "Chu nam nột, trò hay còn đang phía sau đây, ta nhất định sẽ làm ngươi ăn no đích. Được rồi, nơi này an toàn ba?"

Vương phi ừ, nói: "Cho dù là chúng ta đích tiếng kêu đem cửa sổ kêu phá, cũng không có người đến phiên đích, trừ phi là người sư phụ cùng Quận chúa."

Vừa nghe này hai tên, Tiểu Ngưu ý thức được thời gian không nhiều lắm. Hắn không hề do dự, không hề ma [cọ|chà sát|đi từ từ], lại vừa một thật sự bổng, bèn toàn bộ căn mà người, đỉnh ở tại mềm mại đích hoa tâm trên. Nhục bổng giống đeo một mũ, bị cô quá chặt chẽ đích, ở chỗ vậy ấm áp, vậy ướt át. Nam nhân không có không muốn đem thiệt bổng đuổi đến nơi đây đích. Mà Vương phi đã thoả mái được thở hào hển, rên rĩ trứ, khích lệ nói: "Tiểu Ngưu à, của ngươi thiệt bổng thật tốt, hảo dài à, hảo the thé à, quả thực muốn đem ta cấp cho đâm xuyên qua."

Tiểu Ngưu mỉm cười nói: "Gặp được ta là phúc của ngươi khí à, nói cách khác. Ngươi đời này đều cũng không biết làm chuyện loại này có bao nhiêu sao thoả mái." Nói chuyện, kiêu đồn động đứng lên, nhục bổng có

tiết tấu mà xuất nhập lỗ nhỏ, phát ra tức tức có tiếng, xuân thủy đem hai người đích hắc mao đều cũng chuẩn bị ẩm ướt rồi, sáng trông suốt đích, hảo chơi cực kỳ.

Vương phi cũng không lại áp lực chính mình, hô to gọi nhỏ đích, biểu hiện trứ chính mình đích thống khoái cùng thoải mái. Tại đại thiết bồng đích liên tiếp xuất kích dưới, Vương phi dần dần quên rồi chính mình tôn quý đích [tư cách| địa vị], hiển hách đích địa vị. Ngày xưa đích u oán, từ trước đích phiền muộn. Mà chỉ nhớ rõ chính mình vốn là một nữ nhân, một có huyết có thịt, có bình thường cần phải đích nữ nhân. Nàng thầm nghĩ dùng chính mình đích thịt động hưởng thụ nhân sinh, đồng thời đã gây cho chính mình người trong lòng lấy không phải so với tầm thường đích hưởng thụ. Bởi vậy. Nàng giống một dâm phụ giống nhau giãy dụa trứ, giống một chích kê xuân đích miêu giống nhau kê lên vui mừng trứ, lại vừa giống một đôi quạ đích hài tử giống nhau tham ăn trứ, lại vừa giống một đoàn liệt hỏa một hoành thiêu đốt trứ.

Tiểu Ngưu nhanh hơn tốc độ, làm cho nhục bồng mãnh khô lỗ nhỏ, làm được phụ thân vang lên, mỗi một dưới đều cũng đánh trứ mỹ nữ đích hoa tâm.

Vương phi a a mà kê, xoay thắt lưng vạt áo mông, hai chân thỉnh thoảng run rẩy trứ. Kia hai đại vú kịch liệt mà chớp lên trứ, hình thành một...Khác nói khả quan đích phong cảnh. Tiểu Ngưu một bên khô trứ nhiều thủy đích tiểu huyết, một bên nhìn thấy ba đào phập phồng, chỉ cảm thấy toàn thân không một chỗ khó chịu, phải cả trong lòng cũng là đặc biệt thỏa mãn. Thử nghĩ, một bình dân nhà đích hài tử, có thể bò lên trên một vị Vương phi đích giường, tại nàng đích ngọc thể trên hưởng thụ diễm phúc, kia nói dễ vậy sao à! Huống chi Tiểu Ngưu vừa rồi còn bị Quận chúa liếm rồi thiết bồng. Nay trước sau liên tưởng đứng lên, khiến cho hẳn đặc ý được quả thực muốn té xỉu ở mặt đất.

Tiểu Ngưu vù vù mà khô trứ, biểu hiện trứ cường đại đích uy lực cùng hùng hậu đích thực lực. Vương phi bị làm được mắt bắn xuân quang, mặt cười sinh sáng chói, kiều đồn mất mạng trên mặt đất thật sự trứ, môi đỏ mọng phát ra mê chết người đích thanh âm: "Tiểu Ngưu à, làm tốt lắm, làm tốt lắm xuất sắc à! Người muốn đem ta cấp cho khô đã chết! Ta rất thích người à! Ôi, cái này tử khô đến lòng ta để rồi. Ôi, hảo dài à, vượt qua kia triều đình trượng rồi. A, nóng quá à, giống trứ rồi hỏa đích." Nàng đích thanh âm cao thấp uyển chuyển, biến hóa không chừng, theo nàng đích tâm tình, theo nàng đích động tác, biểu hiện ra các loại phong thái đến, làm cho Tiểu Ngưu mở rộng ra nhãn giới. Đã khiến cho hãn ôm định rồi cục cung tận tụy, chết rồi sau đó đã đích nguyênall. Nhất định phải đem Vương phi hầu hạ hảo. Bởi vậy. Hãn đích nhục bồng giống cương yểm một hoành hoạt động trứ, làm cho Vương phi đích kêu song mất đi bình thường đích nói luật.

Tiểu Ngưu một hơi [phạm|làm] hơn một ngàn dưới. Vương phi bởi vì kích động, rất nhanh phải dài tiếng gầm kêu đạt tới rồi cao trào. Kia ấm chảy một kiều quy đầu, làm cho Tiểu Ngưu cảm giác vô cùng thoải mái, thờ hồn hển ghé vào Vương phi đích trên thân, tạm thời dừng lại, hưởng thụ trứ này phần im lặng đích mỹ. Vương phi ôm hãn đích phía sau lưng, lấy mặt [sự ma xát|đụng chạm] trứ Tiểu Ngưu, trong lòng mỹ giống như ăn mật bình thường.

Một lát sau nhân, Vương phi ôn nhu nói: "Tiểu Ngưu, tiếp theo đến đây đi, người còn không có đủ đây, ta biết đến." Nàng vuốt ve hãn đích lưng.

Tiểu Ngưu ngẩng đầu, nhìn nàng phiếm trứ hồng quang đích mặt cười, nói: "Người còn có thể chịu đựng sao?"

Vương phi hướng nàng vút rồi một mị nhãn, nói: "Không có vấn đề đích, ta cũng không phải là mới vừa khai bao đích tiểu nha đầu, không sợ đích. Người chỉ để ý theo ý tứ của người đến đây đi."

Tiểu Ngưu ừ, bèn song khừ tay đơn vị đứng dậy thể, thật sự trứ nhục bồng lại vừa xuyên vào lên. Vương phi thở gấp trứ, híp đôi mắt đẹp, đã tích cực phối hợp trứ. Tiểu Ngưu thấy nàng vú phập phồng, môi đỏ mọng đống mở, vẻ mặt dâm đăng, trong lòng nói không nên lời đích cao hứng, để lại hạ thân thể, hai tay nắm vú, lấy tay chỉ đùa nghịch trứ đầu vú, tận tình chơi trứ.

Vương phi đã thật sự biết thú, chủ động dâng lên môi đỏ mọng. Vì vậy, hai người trên trong dưới ba đường trao đổi trứ, chiếm được càng nhiều đích khoái cảm.

Tiểu Ngưu hàm chứa Vương phi đích đầu lưỡi, tùy ý mà ăn, cắn. Hai tay đem vú chà sát đến độ đỏ lên rồi, mà kia nhục bồng thì giống dã thú giống nhau chạy trốn trứ. Vương phi từ trong lỗ mũi phát ra âm thanh, biểu hiện trứ nàng đích khoái trá cùng cần phải. Tiểu Ngưu chiếm được trong lòng cùng sinh lý đích song trọng thỏa mãn.

Trong lúc nhất thời, trong phòng xuân sắc mãn tròn, thanh âm không dứt, hai người đều cũng say mê tại nhục dục chi nội hải. Ai đều muốn như vậy tiếp tục đi xuống, ai cũng không muốn nghỉ dừng, ai đều muốn tốt nhất vĩnh viễn như thế.

[phạm|làm] đã lâu, Tiểu Ngưu cũng không có bỏ được bản ra, tốt như vậy đích nữ nhân, không thể dễ dàng để lại tay đích. Lúc này đây khô hết, tiếp theo quay về không biết khi nào thì tài năng khô đến đây. Hắn được nắm chắc thời gian, không thể lãng phí rồi. Mà Vương phi đã nguyện ý phụng bồi. Nếu không phải có điều bản khoản nói, bọn họ nhất định nguyện ý khô đi xuống, thẳng khô đến tinh bì lực tẫn mới thôi.

Sau lại, Vương phi yêu cầu cười đến mặt trên tới. Tiểu Ngưu nói: "Không thành vấn đề, nhưng là người cần ngả cười."

Vương phi hỏi: "Vì cái gì đây?"

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, nói: "Ta nghĩ [nhìn|xem] của người lưng, của người kiều đồn. Người phía sau trước mặt mặt lớn lên giống nhau nữa."

Vương phi cười quyến rũ nói: "Tiểu bại hoại, luôn biến đổi pháp mà lăn qua lăn lại ta. Nhìn ta không bẻ gãy người kia căn thối đồ vật, miễn cho hân sau này già đi câu dẫn nữ nhân." Nói chuyện, Tiểu Ngưu xoay người nằm xuống. Vương phi chậm rãi đứng lên, sai bước Tiểu Ngưu đích thân thể, quả nhiên vác hân ngồi dậy. Vì vậy, Tiểu Ngưu bèn thấy được nàng đích phía sau.

Vương phi hai tay [sau khi|phía sau] chống, đem nhục bồng nhét vào lỗ nhỏ, vòng eo giãy dụa, chơi trứ nhục bồng. Tiểu Ngưu bèn bắt gặp Vương phi kia tuyết giống nhau bạch đích phía sau lưng, quả thực có thể [chiếu|theo] gặp người đích cái bóng rồi. Nhất mê người đích mưu nhiên vốn là phía dưới rồi. Nàng đích hai cánh hoa bạch kiều đồn tại đây một tư thế dưới đặc biệt đột ra, đặc biệt đẹp mắt. Nàng động tác đứng lên khi, kia kiều đồn thịt bèn khẽ run trứ, thấy Tiểu Ngưu âm thầm kêu hảo. Đồng thời, đã thấy được màu hồng đích cúc hoa, cùng với ẩm ướt lâm lâm đích hắc mao, còn có kia đỏ sậm đích thịt môi. Thịt môi hàm chứa đại thiết bồng, chân tướng mở ra miệng tại ăn đại thơm mát tràng đây. Tại ăn đích đồng thời, từ kết hợp chỗ thỉnh thoảng có xuân thủy tràn ra, có vẻ dâm mi cực kỳ, đáng yêu cực kỳ. Tiểu Ngưu bèn vươn tay, tay đem kiều đồn giúp đỡ nàng khởi khởi tự nhiên, hưởng thụ nhân sinh.

Làm trong chốc lát, Vương phi lại vừa cải biến tư thế, mặt đối mặt cười đến Tiểu Ngưu đích trên thân. Lúc này Tiểu Ngưu thấy được so với hoa mỹ đích mặt cười, khiêu vũ bàn đích vú, cùng với tròn xoe đích bụng, phát sáng lệ đích đùi ngọc. Tiểu Ngưu tán dương: "Vương phi à, người thật là đẹp mắt."

Vương phi mỉm cười, một bên [nhún|làm rung động] trứ kiều đồn. Vừa nói nói: "Người không cho phép nói ta dâm đẳng à! Ta nhưng cho tới bây giờ đều không có như vậy qua. Ta cùng Kim Lăng vương làm thời điểm, từ

trước đến nay đều là hấn ở trên mặt đích. Ta lúc này làm như vậy, là bởi vì cho ta đặc biệt thoải mái. Lại vừa đặc biệt yêu người."

Tiểu Ngưu nói: "Ta biết, ta biết người yêu ta, tựa như ta yêu người giống nhau thâm." Nói chuyện, Tiểu Ngưu ngồi dậy, ôm Vương phi đích kiều đồn, mãnh thật sự nhục bồng tử. Vương phi ôm Tiểu Ngưu đích cổ, mãnh liệt Tiểu Ngưu đích mặt. doc truyện tại . Hai người lại vừa một lần [hăm|vui lấp] người nhục dục đích vực sâu.

Không lâu, Vương phi lại vừa đạt tới cao trào rồi, nhưng Tiểu Ngưu vẫn như cũ không có bắn. Vương phi ôn nhu nói: "Tiểu Ngưu à, người cũng nên hết sự tình rồi ba, lại khô đi xuống, ta sẽ mất mạng đích."

Tiểu Ngưu hắc hắc cười, nói: "Vương phi à. Ta không nỡ hết sự tình, ta còn muốn nghĩ nhiều chơi chơi người đây. Chờ người thật muốn vốn là đi rồi, ta phải thao không đến người rồi, người xem cho ra đến, ta rất muốn người thao người à!"

Vương phi nghe được "thao" chữ, cảm thấy ngượng ngùng. Ghé vào lỗ tai hấn thấp giọng nói: "Ta sẽ hảo hảo còn sống, cho người thao cả đời đích." Nghe nói như thế, Tiểu Ngưu mừng rỡ thẳng kêu, nói: "Vương phi à, người sau này chỉ có thể để cho ta thao rồi, không cho đừng có? Người thao."

Vương phi ừ, nói: "Trừ người ra, ai cũng đừng nghĩ lại thao ta rồi. Ta là người một người đích, cả đời đều là đích." Kia xấu hổ đích hình dáng, đặc biệt mê người. Tiểu Ngưu gặp cao quý chính là Vương phi dùng ôn nhu đích thanh âm phát ra nhất bản đích chữ đích hình dáng, vẫn như cũ không cho người phản cảm, chỉ cảm thấy đến kích thích.

Vương phi lại nói: "Tiểu Ngưu à, mau bắn ba! Ta nghĩ nghỉ ngơi rồi."

Tiểu Ngưu nghĩ đến một biện pháp tốt, nói: "Vương phi à, người nằm xuống đến. Ta có một hảo biện pháp." Vương phi khó hiểu của nó ý, nhưng

hay là thuận theo mà nằm xuống đến. Tiểu Ngưu bèn nói: "Chúng ta đến một mới mẻ chơi pháp, dùng vú đem tinh dịch cấp cho [kẹp|nách] đi ra."

Vương phi mở to đôi mắt đẹp, nói: "Còn có loại này chơi pháp sao? Như thế nào chơi?"

Tiểu Ngưu ha ha cười, nói: "Người nghe ta chỉ huy là được." Vì vậy, Tiểu Ngưu ngồi xổm Vương phi đích trên thân, đem thiết bổng thật sự đến vú [trung gian| giữa]. Vương phi nghe xong Tiểu Ngưu nói, dùng hai tay phân nâng song phong ngoài sườn. Hướng [trung gian| giữa] dùng sức, làm cho vú kẹp lấy thiết bổng. Tiểu Ngưu giống xuyên vào huyết giống nhau thật sự kiều đồn, mà Vương phi đã ở cùng tiết tấu dưới tể trứ vú. Song phương lập tức thật sự, chỉ chốc lát sau, Tiểu Ngưu phải ngao ngao mà kêu lên, rất nhanh phải bắn đi ra, bắn ở tại Vương phi đích bộ ngực trên. Sau khi, Tiểu Ngưu thoải mái mà nằm ở rồi Vương phi bên người.

Vương phi một bên tìm đến khăn tay lau ngực, một bên cười nói: "Người sẽ lại gì đó cũng thật nhiều, ta xuất giá [nhiều|hơn...Năm], cũng không như của người kinh nghiệm nhiều."

Tiểu Ngưu nhìn lửa thể đích Vương phi, cảm thấy mỹ mãn, giải thích nói: "Ta đều là từ người khác nơi đây nghe tới đích, không có gì kỳ quái đích."

Vương phi rất quyến rũ mà hoành rồi hăn liếc mắt, nói: "Ta xem không phải đâu, ta xem người là từ này tiểu cô nương trên thân tìm được đích kinh nghiệm ba. Ôi, mấy cái này tiểu cô nương thực sự có phúc à!"

Tiểu Ngưu cười nói: "Người cũng không giống nhau có phúc sao?"

Vương phi ôi rồi một hơi, nói: "Đến, ta cho người mặc quần áo ba! Vốn là tới nên mặc quần áo đích [lúc|khi]."

Tiểu Ngưu ừ, bèn giống một có quyền uy đích trượng phu giống nhau, chờ ôn nhu đích thê tử cho hăn mặc quần áo. Đang Vương phi thay hăn mặc quần áo đích thời điểm, Tiểu Ngưu lại một lần nữa cảm thấy rồi đang nam nhân thật là tốt chỗ.

Đang hai người mặc quần áo, cần tách ra đích thời điểm, Vương phi đột nhiên nhào vào Tiểu Ngưu đích trong lòng, đưa hăn ôm chặt lấy. Tiểu Ngưu an ủi nói: "Người không cần khổ sở đích. Lần này ra đi, thì có lần tới đích gặp lại thôi! Yên tâm, ta sẽ không quên nàng đích."

Vương phi ngạnh nuốt trứ nói: "Ta sợ lần này tách ra sau khi, sẽ thấy đã không thấy được người rồi."

Tiểu Ngưu nhẹ nhàng chụp nàng đích ngọc lưng, nói: "Như thế nào sẽ lại đây? Chỉ cần chúng ta đều cũng còn sống, sau này gặp lại đích cơ hội còn nhiều mà. Người nhanh một chút xử lý tốt người cùng Kim Lăng vương đích quan hệ ba. Người thoát ly hăn sau khi, sẽ theo giúp ta."

Vương phi nâng lên lệ mưa lất phất đích mặt, nói: "Người thật sự đồng ý muốn ta sao? Ta nhưng là một xuất giá hơn người đích nữ nhân, hơn nữa ta còn so với người lớn hơn nhiều đây."

Tiểu Ngưu cười, nói: "Chúng ta đều cũng phát triển đến trên giường rồi, sẽ không nhất định nói mấy cái này vô dụng đích rồi."

Vương phi lau lau nước mắt, nói: "Người không sợ Quận chúa nàng cố ý gặp sao?"

Tiểu Ngưu tỏ vẻ: "Người không cần muốn nghĩ nhiều như vậy, Quận chúa sớm muộn gì sẽ biết đích, chuyện này cuối cùng có ta cùng nàng nói. Trọng yếu nhất chính là người phải rời đi cái kia đáng giận đích Kim Lăng vương, người nghe hiểu chưa? Khác người sẽ không dùng hạt suy nghĩ."

Vương phi ừ, nói: "Hảo, ta nghe lời người là được."

Tiểu Ngưu còn nói: "Người tốt nhất nghe ta đích chủ ý, đừng có quay về Kim Lăng. Kim Lăng vốn là tên kia đích hang ổ. Người tới nơi đây, chẳng khác nào vào khổ lao."

Vương phi đáp ứng một tiếng, nói: "Ta sẽ cùng Quận chúa nói đích."

Tiểu Ngưu thâm tình mà nhìn nàng, bởi vì cuồng hoan, Vương phi đích mái tóc đã bù xù mở. Trên mặt mang theo hoan ái [sau khi|phía sau] đích động lòng người đỏ ửng, này khiến nàng càng nhiều rồi vài phần mị lực. Hãn thâm nói: "Vương phi thật sự là xinh đẹp, nàng loại này phong thái vốn là đặc biệt đích, cùng sư nương có được một so với à!"

Tiểu Ngưu tại nàng đích ngực trên hông sờ sờ, nói: "Tốt lắm, Vương phi, ta phải đi rồi. Người phải bảo trọng à!"

Vương phi nói: "Ta phái người đem cho người ba."

Tiểu Ngưu lắc đầu nói: "Không cần rồi, ta biết đường trở về. Người sớm một chút nghỉ ngơi ba! Ta vắng mặt đích cuộc sống, người cần khá bảo trọng, để cho quay về gặp mặt khi, người cũng không nên gầy mới tốt. Nói cách khác, khi ta đặt ở của người trên thân khi, sẽ lại đem ta cấp cho các thương đích."

Vương phi nghe xong nở nụ cười. Này rừng rừng đích mỉm cười vừa xinh đẹp, lại vừa mang theo vài phần thương cảm. Vương phi lại vừa bắt lấy Tiểu Ngưu cả thân cả kéo đi một trận, mới phóng ra hãn ra cửa.

Tiểu Ngưu đi ra sân, cảm thấy từng đợt đích thoải mái. Hãn hồi tưởng đêm nay trên giường đích điểm phúc, chỉ cảm thấy xương cốt đều cũng biến mềm rồi.

Hãn nghĩ thầm rằng: "Vương phi thật sự là một diệu người à. Vuốt sáng, khô đứng lên sáng, thoát nhìn hoàn lại phi thường động lòng người. Như vậy đích nữ nhân nếu ta không cần đích sống, ta chẳng phải là rất choáng

váng sao? Mặc dù ta cùng nàng kết hợp đích lực căn không nhỏ, ta cũng muốn tìm được nàng, để cho nàng cả đời cho ta ấm ổ chăn."

Hắn lén lút trở lại Xông Hư ở tại đích sân, gặp trong phòng đã [đen|tối], xem ra vốn là ngủ. Hắn trở về đến chính mình đích cửa phòng, tiến vào ổ chăn, hồi tưởng trừ ướt át cực kỳ thật là tốt sự tình, mỹ mỹ đích ngủ rồi. Trong giấc mộng, hắn đều là nhạc kết kết đích.

Ngày kế điểm tâm [sau khi|phía sau], đoàn người thu thập thứ, quyết định qua một canh giờ phải rời đi. Đang thu thập khi, sân ngoài chạy vào một anh tuấn thanh niên, người nọ thân mạnh mẽ thể tráng, khí vũ bất phàm. Lúc này về mặt đích phần nộ, hắn không xem người khác, thẳng đến Tiểu Ngưu đến đây.

Xông Hư giờ phút này ở trong viện đứng, gặp này tình hình, không khỏi nhú mày, hỏi: "Bần đạo chính là Lao Sơn Xông Hư. Người là người nào môn phái đích? Có đến vì sao?"

Người nọ sau khi nghe xong, vội vàng dừng lại cước bộ. Sắc mặt hòa hoãn, hướng Xông Hư thi lễ, nói: "Võ Đang đệ tử Mạnh Phàm Thành, tham kiến minh chủ." Người này đúng là Vịnh Mai đích vị hôn phu Mạnh Phàm Thành, hắn lại đây tìm phiền toái đến đây. Tiểu Ngưu gặp là hắn, trong lòng không thoải mái, biết hắn đến không phải chuyện tốt.

Xông Hư ừ. Nói: "Thôi, thôi. Người là Võ Đang ít tráng phái đại biểu, đúng không? Cũng là các người chưởng môn đích đặc ý đệ tử."

Mạnh Phàm Thành thẳng khởi thắt lưng, đệ nhất là trừng Tiểu Ngưu liếc mắt, sau đó nói: "Không dám nhận, Gia sư thường xuyên tán dương minh chủ đích công phu rất cao. Chỉ là văn bối vô phúc kiến thức minh chủ đích tuyệt thể thần công."

Sớm có tùy tùng đưa đến ghế dựa. Xông Hư đại khuông đại dạng mà hướng tới ghế trên ngồi xuống, nói: "Mạnh Phàm Thành, người tới làm cái

gì? Chỉ là tới gặp ta đích sao?"

Mạnh Phàm Thành vừa thấy Tiểu Ngưu, hỏi đáp: "Văn ban là tới tìm Ngụy Tiểu Ngưu đích."

Xông Hư ôi rồi một tiếng, nói: "Hắn là ta ít nhất đồ đệ, người tìm hắn có chuyện gì?"

Mạnh Phàm Thành do dự rồi một chút, nói: "Văn bối tìm hắn có chút việc tư, muốn nghĩ một mình cùng hắn nói chuyện."

Xông Hư hỏi: "Một mình nói sao? Nhiều cỡ nào chuyện à?"

Mạnh Phàm Thành nhìn Tiểu Ngưu liếc mắt, chỉ thấy Tiểu Ngưu đang hướng hắn giả trang mặt quỷ, lại vừa le lưỡi, tức giận đến hắn muốn nghĩ phát tác, lại vừa không dám phát tác. Hắn cố nén tức giận, nói: "Văn bối tìm hắn là muốn hỏi hắn vài món sự tình,. Mấy cái này việc tư có chút không thích hợp hiện diện mình chủ mặt hỏi, ta nghĩ mời hắn đến sân ngoài tới nói."

Xông Hư nhìn Tiểu Ngưu, nói: "Tiểu Ngưu à, đã như vậy, người phải cùng mạnh thiếu hiệp tới nói chuyện ba. Nhớ rõ nhanh một chút trở về, trong chốc lát các phái đích đại biểu còn muốn cấp cho sư phụ đem cho [đi được] đây, người nhất định phải gặp mặt mấy cái này võ lâm tiền bối, mới sẽ không thất lễ."

Tiểu Ngưu đáp ứng một tiếng, nói: "Vốn là, sư phụ, đệ tử nhất định nhanh một chút trở về, chúng ta ở ngoài cửa hơn mười bước xa đích địa phương nói chuyện, nhất định sẽ không bởi vì con gà mao toán da đích việc nhỏ phá hủy chính sự."

Xông Hư gật gật đầu, nói: "Hãy đi đi."

Mạnh Phàm Thành hướng Xông Hư [đi|được] qua lễ, khi trước hướng sân ngoài đi đến. Đi rồi vài bước, trở về mắt thấy xem. Kia ý tứ vốn là rất hiển nhiên, là muốn [nhìn|xem] Tiểu Ngưu có dám hay không đi ra. Tiểu Ngưu biết tiểu tử này đến hơn phân nửa là tới đập phá đích, tám chín phần mười. Cần cùng chính mình đánh nhau.

Hắn bán ra từng bước [sau khi|phía sau], đột nhiên xoay người sang chỗ khác, đến Xông Hư bên tai nói: "Sư phụ à, tiểu tử này vốn là Quan Vịnh Mai đích vị hôn phu, hắn tám phần là tìm ta đánh nhau, đệ tử điểm ấy công phu đối phó Nhất Huyền Tử kia hai tiểu đồ đệ còn có thể, đối phó tiểu tử này chỉ sợ không đông đảo. Sư phụ. Người xem làm sao bây giờ?"

Xông Hư trầm ngâm một hồi gặp, nhỏ giọng nói bốn chữ: "Tùy cơ ứng biến."

Tiểu Ngưu gật gật đầu, nói: "Sư phụ, đệ tử nhớ kỹ. Xông Hư gật đầu, Tiểu Ngưu phải cười ha hả mà ly khai.

Hắn hỏi Xông Hư vốn chỉ là muốn nghĩ trưng cầu một chút hắn đích ý kiến, quả nhiên sư phụ đích ý nghĩ cùng chính mình giống nhau. Phàm gặp được cường đại đích địch nhân, như vậy đích thái độ, nên vốn là nhất lý trí đích, nhất chính xác đích.

Đi tới sân ngoài hơn mười bước tốc, Tiểu Ngưu dừng lại cước bộ. Nói: "Có chuyện ở người này nói đi." Quay đầu lại [nhìn|xem] sân, cách đích như vậy gần, lượng hắn cũng không dám làm càn.

Mạnh Phàm Thành quay đầu lại, đối với hắn lạnh lùng cười, nói: "Ngươi Tiểu Ngưu, người dám tại Vịnh Mai trước mặt loạn ngôn nói, ta còn nghĩ đến người lá gan rất lớn. Bây giờ xem ra, người cũng là nhát gan như thử hạng người, người người như vậy như thế nào xứng cùng Vịnh Mai kết giao?"

Tiểu Ngưu căn bản không cùng hấn so đo, nói: "Người tốt cuộc muốn thế nào? Có chuyện phải nói, không cần quanh co lòng vòng."

Mạnh Phàm Thành tới gần vài bước, nói: "Hảo, thống khoái. Ta đã thích người như vậy đích sáng khoái người, chúng ta mở cửa sổ ở mái nhà nói phát sáng nói, ta hôm nay đến, đúng là muốn nghĩ giáo huấn một chút người, cho người hiểu được người người như vậy vốn là không xứng cùng Vịnh Mai kết giao đích."

Tiểu Ngưu nghe xong tức giận, nói: "Xứng không xứng cùng nàng kết giao, đó là ta cùng chuyện của nàng, này cùng người có cái gì quan hệ?"

Mạnh Phàm Thành nhướng mày, lớn tiếng nói: "Như thế nào sẽ lại không có vấn đề gì? Ta là hấn đích vị hôn phu, nàng cùng nam nhân khác lui tới, chẳng lẽ ta sẽ làm như không thấy sao?"

Tiểu Ngưu nói: "Nếu người tin cho dù lời của hấn, nên tôn trọng nàng đích tự do, không nên can thiệp nhiều lắm, bằng không nàng đối với người phản cảm rồi, các người trong lúc đó đích quan hệ phải xong rồi."

Mạnh Phàm Thành lạnh lùng nói: "Thật sự là nói hừ nói vượn, nếu chỉ tâm người trên người cùng nam nhân khác lui tới thường xuyên nói, người còn có thể nói như vậy sao?"

Tiểu Ngưu tiêu sái mà cười, nói: "Kia đương nhiên rồi, ta yêu một người, sẽ tin cho dù nàng. Chúng ta Trung Nguyên không phải có câu cổ nói sao? Dùng người thì không nghi ngờ người, nghi người thì không dùng người thôi!"

Mạnh Phàm Thành hừ rồi hai tiếng, nói: "Người thích mang nón xanh (Cắm sừng!), cũng người cũng không thích."

Tiểu Ngưu nghe xong khó chịu, đã lớn tiếng nói: "Mạnh Phàm Thành, người nói như vậy chẳng những ô nhục rồi người khác, cả Vịnh Mai cũng

bị người ô nhục rồi. Ta thật sự là thay Vịnh Mai không đáng giá à! Nàng vậy xuất sắc đích cô nương, như thế nào sẽ có người như vậy kém cõi đích vị hôn phu đây? Chẳng lẽ ông trời mắt bị mù à?"

Mạnh Phàm Thành nhất cử quyền, cả giận nói: "Ngụy Tiểu Ngưu, người cho ta im miệng. Người đây là tại ô nhục ta, ta muốn đánh cho người [té|ngã|lộn nhào]." Dứt lời chỉ vào bên cạnh đích cánh rừng, nói: "Người nếu nam nhân nói, theo ta đến [chỗ|nơi|lúc ấy] đánh một hồi. Nói cách khác, phải nhắm lại thối miệng, giống một đàn bà giống nhau." Dứt lời, đi nhanh hướng kia phiến lâm đi đến.

Tiểu Ngưu do dự mà, thầm nói: "Tiểu tử này vốn là Võ Đang mới mẻ một đời trong hàng đệ tử đích giáo giáo người, học nghệ [nhiều|hơn...Năm]. Mà ta nhập môn thời gian không lâu, công phu chưa đến nơi, ta như thế nào có thể cùng hãn so chiêu đây? Kháo đùa giỡn chút tiểu thông minh như thế nào có thể thủ thắng? Nhưng là ta không đi nói, chẳng phải là cho người này cuồng vọng đích tên cấp cho xem thường rồi? Nam nhân trọng yếu nhất chính là cái gì? Vốn là mở ra mặt, vốn là tôn nghiêm nội!"

Đang do dự không chừng khi, Mạnh Phàm Thành quay đầu lại đối với Tiểu Ngưu cười, khiêu khích nói: "Họ Ngụy đích tiểu tử, ta biết của người khẩu tài không sai, nhưng là công phu sao, chỉ sợ không thể nào [đi|được]. Nếu người không dám đánh với ta nói, sau này đúng là đi ra hốn, ta cũng chỉ đang người là một thái giám, không có dài nam nhân đích đồ vật."

Mấy câu nói đó chọc giận Tiểu Ngưu. Hãn thầm nói: "Sĩ nhưng sát, không thể nhục à! Ta Tiểu Ngưu đúng là cho người cấp cho đánh cho cốt đoạn cân chiết, đánh cho hộc máu mà chết, cũng sẽ không hướng người cúi đầu đích. Làm một người nam nhân, ta nên vì ta đích tôn nghiêm mà chiến."

Nghĩ vậy nhân, hãn đã cổ đủ dũng khí, hướng kia phiến cánh rừng đi đến. Mạnh Phàm Thành thấy hãn đi theo đến đây, trên mặt lộ ra tiểu nhân

đắc chí đích vui sướng. Hãn thầm nói: "Chỉ cần người dám đến, ta gọi người mất hết rồi mặt."

Hai người đến trong rừng tìm một khối không lớn đích đất trống. Mạnh Phàm Thành quay về phía Tiểu Ngưu hắc hắc nở nụ cười vài tiếng, nói: "Ngươi Tiểu Ngưu, người dám đi theo đi tới, ta phải cao nhìn người liếc mắt rồi, ta nghĩ đến người sẽ lại giống rùa đen rút đầu giống nhau không dám tới đây. Hảo, giống một nam nhân. Bây giờ chúng ta phải dùng sức đánh một hồi. [nhìn|xem] người có...Hay không tư cách cùng Vịnh Mai kết giao." Nói rồi, Mạnh Phàm Thành từ trên lưng rút ra sáng loáng đích kiếm đến. Hãn muốn dùng Võ Đang kiếm cấp cho Tiểu Ngưu một khó quên đích ấn tượng.

MA ĐẠO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 128: Sát Khí Chợt Hiện

Mạnh Phàm Thành xử dụng kiếm chỉ vào Tiểu Ngưu, giựt...Lại rồi có điệu bộ, nói: "Ngươi Tiểu Ngưu, xuất ra của ngươi binh khí đến đây đi. Ta Mạnh Phàm Thành đường đường Võ Đang đệ tử, vốn là sẽ không ăn hiếp một tay không tấc sắt địch người địch."

Tiểu Ngưu cười hắc hắc. Nói: "Nói không có nói rõ bạch, còn không có thể đánh."

Mạnh Phàm Thành run lên run rẩy kiếm trong tay, nói: "Còn có cái gì không rõ địch? Ngươi Tiểu Ngưu, ít cần kéo dài đợi gian rồi."

Nếu ngươi sợ, phải trái lại đầu hàng, ta Mạnh Phàm Thành vốn là không giết hèn nhát địch." Nói rồi, hắc ha ha mà cuồng tiếu đứng lên.

Tiểu Ngưu chờ hắc cười xong, nói: "Đầu tiên, chúng ta vì cái gì mà đánh? Thật sự là luận bàn công phu sao?"

Mạnh Phàm Thành hồi đáp: "Chúng ta đây là vì nữ nhân mà đánh. Chúng ta đúng là vì Vịnh Mai, khác cũng không vốn là."

Tiểu Ngưu ừ, nói: "Này lý do miễn cưỡng có thể đứng được, chỉ là ta rất oan uổng rồi. Ta cùng Vịnh Mai cũng chỉ là bình thường bằng hữu, làm một bàn bằng hữu, bị người nhà đuổi tới cửa nhà đến, có chút phạm không lên."

Mạnh Phàm Thành hừ rồi một hừ, nói: "Ngươi nói các ngươi là bình thường bằng hữu? Tiểu tử ngươi đối với Vịnh Mai ý nghĩ kỳ quái, không có

hảo ý, nhất định là như vậy đích."

Tiểu Ngưu nhếch miệng cười, nói: "Đây đều là của người đơn phương miên man suy nghĩ. Thiên hạ vốn vô sự, dong người tự nhiều chi. Còn có à, chúng ta lại vừa như thế nào định thắng thua đây?"

Mạnh Phàm Thành hồi đáp: "Kia còn không đơn giản sao? Chỉ cần ta đem người đánh phục rồi, người đúng là phải thua."

Tiểu Ngưu sau khi nghe xong, [chiếu|theo] trên mặt đất phi phi phi mà ỏi ra ba khẩu nước miếng, nói: "Mạnh Phàm Thành, người cũng quá không biết xấu hổ rồi ba. Người trở thành phái Võ Đang đích đệ tử, đều nhiều hơn thiếu niên rồi. Mà ta Tiểu Ngưu nhập môn mới vài ngày, chúng ta đánh giá, ta là phải thua đích. Người làm như vậy rõ ràng này đây đại khi tiểu, thị mạnh mẽ lạng nhược. Thiệt thòi người đã nói được nói ra." Nói rồi, lại vừa xì một tiếng khinh miệt.

Mạnh Phàm Thành vừa nghe, ngã thật sự là đạo lý này. Nói: "Kia y người nói, chúng ta như thế nào đánh?"

Tiểu Ngưu được để ý không cho người, nói: "Chậm đã, còn có một vấn đề cũng là đỉnh trọng yếu đích, nếu không nói thấu rồi, cũng không có tất yếu đánh."

Mạnh Phàm Thành tức giận đến thẳng dậm chân, quơ quơ kiếm, nói: "Nói mau, ta Mạnh mẽ người chờ không vội rồi."

Hắn càng nhanh, Tiểu Ngưu càng có tính nhẫn nại. Hắn đơn giản tựa ở một gốc cây đại thụ trên, đuổi rồi đuổi người, chậm đặng đặng mà nói: "Mạnh Phàm Thành, chúng ta còn không có nói, thắng thế nào, phải thua thì thế nào. Việc này chẳng lẽ không trọng yếu sao?"

Mạnh Phàm Thành nghe xong, ngã nghĩ thấy hữu lý. Hắn trầm tư một hồi, nói: "Việc này xử lý, ta thắng sau khi, người Ngụy Tiểu Ngưu không

cho phép gặp Vịnh Mai. Cả đời cũng không có thể gặp. Tốt lắm, động thủ đi."

Tiểu Ngưu nghe xong ha ha cười không ngừng, nói: "Người chỉ nói người thắng thế nào, nếu người phải thua đây?"

Mạnh Phàm Thành [mở lớn|mở rộng] miệng kêu lên: "Ta như thế nào thất bại?"

Tiểu Ngưu lại vừa [phun|nhổ] mấy ngụm nước miếng, nói: "Người như thế nào sẽ không thất bại? Phải cả sự phụ người sống cả đời đều có thua đích thời điểm, huống chi là người đây? Nói mau, người thua thế nào?"

Mạnh Phàm Thành nói: "Vạn nhất phải thua nói lại."

Tiểu Ngưu cười nói: "Nguyên lai người người này như vậy nhờ vả da. Ta thay người nói đi, nếu người phải thua nói, người cũng không chuẩn cùng nàng gặp mặt, cho dù là nàng chủ động gặp người đều không được. Hơn nữa, các người đích quan hệ nhất đao lưỡng đoạn, từ nay về sau rồi không có qua cát."

Mạnh Phàm Thành lắc đầu nói: "Không được, không được, này rất nghiêm trọng rồi."

Tiểu Ngưu hừ nói: "Ai kêu người chủ động tới tìm ta đánh nhau đây? Nếu người không đánh coi là rồi. Người bây giờ có thể điệu kiêu đồn rồi đi." Nói rồi, khinh thường mà hoành rồi hăn liếc mắt.

Mạnh Phàm Thành tức giận đến gân xanh nổi lên, cắn răng, tại lòng tự tin đích làm cho túy dưới, nói: "Hảo, hảo, ta đáp ứng người. Bất quá người muốn nghĩ thắng ta, đó là không có khả năng đích."

Tiểu Ngưu lại duỗi rồi mấy lười thất lưỡng, nói: "Ta nói còn không có nói xong. Chúng ta đánh vốn là đánh, bất quá không thể giống người khác vậy

đánh, được hạn chế chiêu số. Người muốn nghỉ, người là một thành danh đích Võ Đang đệ tử, mà ta chỉ vốn là tay mới, chúng ta vắng mặt đồng một cấp bậc. Vì biểu hiện công bình, nên hạn chế chiêu số, nói cách khác, ta sẽ không với người động thủ đích."

Mạnh Phàm Thành mặt mang theo hung ác khí, nói: "Người không động thủ nói, kia cũng tốt à, ta phải một kiếm đâm chết người, đỡ phải người nữa đây dựa Vịnh Mai."

Tiểu Ngưu hì hì cười, nói: "Người không cần làm ta sợ, ta Tiểu Ngưu cũng không phải ăn này một bộ. Ta cũng không tin, tại thái sơn trên, tại sư phụ ta đích không coi vào đâu, người dám giết ta. Người nếu giết ta nói, người có thể chạy trốn rồi sao? Sư phụ ta sẽ bỏ qua người sao?"

Mạnh Phàm Thành đem mũi kiếm chỉ vào Tiểu Ngưu, nói: "Người này người thật đúng là khó chơi. Hảo, chúng ta phải hạn chế chiêu số tốt lắm. Năm mươi chiêu trong vòng, người có thể chịu đựng. Coi là người thắng."

Tiểu Ngưu lắc đầu nói: "Lấy của người tu vi, chỉ sợ ta mười chiêu đều cũng tiếp không được. Như vậy đi, phải hai mươi chiêu. Hai mươi chiêu trong vòng, người nếu thanh kiếm để tại ta đích yếu hại trên, ta đúng là phải thua. Từ nay về sau, ta không hề đi gặp Vịnh Mai." Hắc thâm nói: "Ta không đi thấy nàng, nhưng nàng nếu tới gặp ta, ta cũng không có biện pháp."

Mạnh Phàm Thành trầm tư trứ, trên mặt đất [chuyển động|đi dạo] rồi một lát, rốt cục vừa nhắc đầu. Nhượng mảy, nói: "Hảo, ta đáp ứng với người. Chỉ cần người có thể tiếp được trụ ta hai mươi chiêu, coi là người thắng."

Tiểu Ngưu lại vừa cường điệu nói: "Còn có à, hai mươi chiêu trong vòng, người không cho phép trộm cách dùng thuật thương ta."

Mạnh Phàm Thành sáng khoái đáp: "Không thành vấn đề."

Tiểu Ngưu thấy hần đem điều kiện đều cũng đáp ứng rồi, chính mình thắng lợi hay là có hi vọng đích. Vì vậy, Tiểu Ngưu nói: "Trên cơ bản có thể động thủ rồi, bất quá ta có một chút hay là không rõ."

Mạnh Phàm Thành lại giơ kiếm, hừ nói: "Nói."

Tiểu Ngưu lịch ra trứ đầu, nói: "Ta không rõ chính là, lần trước chúng ta nói cho cùng tốt đấy, như thế nào trong chớp mắt người lại đây tìm ta tính sổ đây?"

Mạnh Phàm Thành hồi đáp: "Ta mấy ngày hôm trước nhìn thấy Vịnh Mai, nàng hiện diện ta đích mặt đem người khen ngợi rồi vừa thông suốt. Cái long thông minh hơn người, đại nghĩa lãng nhiên, hoạt bát [khôi hài|vui tính], đối với nữ nên tử lại vừa quan tâm chăm sóc và tâm trạng, thật sự là tức chết ta rồi." Tiểu Ngưu lúc này mới hiểu được hần là vì cái gì tìm đến phiền toái đích, cảm tình vấn đề ra ở chỗ này.

Hần thầm nói: "Vịnh Mai à, người cần khen ngợi ta nói, vì cái gì không lo mặt khen ngợi ta đây? Người nên hiểu rõ Mạnh Phàm Thành tiểu tử này, hần tâm cao khí ngạo, nhất không thích người khác so với hần mạnh mẽ rồi. Người hiện diện hần đích mặt khen ngợi ta, mà hần là Mạnh Phàm Thành, là người đích vị hôn phu à! Hần nghe xong loại này khích lệ nói, như thế nào có thể không phát tác đây? Nếu Nguyệt Ảnh hoặc là Nguyệt Lâm hiện diện ta đích? Mặt, khích lệ nam nhân khác. Ta cũng sẽ khó chịu đích." Đương nhiên rồi, Tiểu Ngưu hay là một có lòng ngực đích người, khó chịu về khó chịu, sẽ không đi tìm người đánh nhau đích. Mạnh Phàm Thành sẽ không đồng rồi, người này đích tự tôn tâm vốn là thật sự mạnh mẽ đích.

Vì vậy Tiểu Ngưu cười khỗ nói: "Vịnh Mai lúc này nhưng là hại khỗ rồi ta."

Mạnh Phàm Thành đã sớm không kiên nhẫn rồi, nói: "Ít nói nhảm. Chúng ta cái này động thủ, xuất ra của người bình khí ba."

Tiểu Ngưu hai tay run lên, nói: "Nhà của ta nghèo, cả binh khí đều cũng mua không nổi, ta hay dùng tay không tiếp chiêu tốt lắm."

Mạnh Phàm Thành hầm hừ mà nói: "Nếu người bị đâm đã chết sẽ không muốn trách ta, ai kêu người không biết lượng sức, tay không tiếp chiêu." Nói rồi, hắt mũi chân một chút mà. Người như đại ưng bàn đích đột nhiên bay lên, mũi kiếm như độc xà hướng Tiểu Ngưu đâm tới. Tiểu Ngưu sớm có chuẩn bị, động như thoát thỏ, hướng bên cạnh nhanh chóng chọt lóe.

Nào biết Mạnh Phàm Thành đích kiếm tương đối nghe hại, tại hắt đích kiếm sắp đâm đến thân cây khi, đột nhiên hướng bên cạnh một vế, vế hướng Tiểu Ngưu đích cổ. Này biến hóa đã ở điện quang thạch hỏa gian. Tiểu Ngưu kinh hãi, vội vàng thấp người hoạt bước, thân thể giống ngư giống nhau nhảy lên rồi đi ra ngoài, vừa lúc tránh thoát kia trí mạng đích một kích. Đang song phương lại trạm một đối diện, bốn mắt nhìn nhau khi, Tiểu Ngưu đích trên trán đã đổ mồ hôi rồi.

Hắt lau một cái mồ hôi, thầm nói: "Này Mạnh Phàm Thành thật sự là thật là đáng sợ, quang này nhất chiêu phải đủ để cho thiệt nhiều người rồi ngã xuống." May mắn Tiểu Ngưu kinh nghiệm phong phú, phản ứng kì mau. Nhưng phải này nhất chiêu đã nhìn ra, hắt so với Mạnh Tử Hùng inh nhiều hơn.

Mạnh Phàm Thành đặc ý nói: "Đây là chiêu thứ nhất, lại đến đệ nhị chiêu." Nói chuyện, lại vừa giống ác lang bình thường nhảy lên rồi đi lên. Xa xa đích, Tiểu Ngưu có thể cảm giác được hắt mũi kiếm trên đích hàn khí. Chuẩn xác mà nói, thì phải là sát khí.

Tiểu Ngưu miễn cưỡng cười nói: "Người mặc dù phóng ngựa đi tới ba, ta Ngụy Tiểu Ngưu không sợ người."

Mạnh Phàm Thành nói: "Lại nhìn ta chiêu này một hòn đá ném hai chim, cam đoan xử lý của người làm bấy công cụ." Tại Tiểu Ngưu còn

không có nghe hiểu được khi, kiếm kia đã tới, đâm hướng Tiểu Ngưu đích đầu. Tiểu Ngưu cúi đầu khi, kiếm kia chiêu đúng là hư đích, đột nhiên gian vừa rụng, chọn hướng chính mình đích hông dưới.

Tiểu Ngưu vội vàng thân thể mau lui. Mà Mạnh Phàm Thành đích kiếm đã đuổi theo. Xem cái kia ý tứ, không đem Tiểu Ngưu biến thành thái giám, vốn là không chịu bỏ qua đích. Tiểu Ngưu khí cực kỳ, nghĩ thầm rằng một mặt đích tránh né cũng không phải biện pháp. Bởi vậy, hắn đích thân thể lui trứ lui trứ.

Bỗng nhiên một ngã, sườn té trên mặt đất, một chân hướng Mạnh Phàm Thành đích trên chân đá vào. doc truyện tại . Mạnh Phàm Thành bất ngờ không kịp phòng ngự, vội vàng nhảy lên. Này nhảy dựng, người bên nhảy ra thật xa. Như vậy, chiêu này phải tránh thoát đi.

Tiểu Ngưu đằng mà đứng lên, cười nhạo nói: "Nguyên lai Võ Đang kiếm đích tinh hoa ở chỗ này, ta Ngụy Tiểu Ngưu xem như lĩnh giáo."

Mạnh Phàm Thành nghe xong mặt đỏ, bởi vì...Này chiêu tại bình thường đích kiếm chiêu trong vốn là không có đích, là hắn vì đối phó Tiểu Ngưu đơn độc sang đích. Hắn đang nghe nói Ngụy Tiểu Ngưu đích phong lưu vận sự tình sau khi, phải trong lòng sợ hãi, sợ Vịnh Mai bị người đoạt tới; hơn nữa Vịnh Mai đang chính mình đích mặt khích lệ Tiểu Ngưu, này càng kêu Mạnh Phàm Thành không thể tiếp thu. Hắn là một tự cho là bất phàm đích người, cũng không thích so với hắn mạnh mẽ đích người. Tại Võ Đang trên núi, hễ là bản lĩnh so với hắn đại đích đồng bối đệ tử, hắn biểu hiện ra đối với người cung kính, trên thực tế ghen ghét được muốn chết. Hắn đích sự phụ biết hắn đích đoán chỗ, thường xuyên phê bình hắn, hắn hay là bản tính khó sửa.

Hôm nay, hắn gặp Tiểu Ngưu ra tay bất phàm, trong lòng phải phát hỏa. Hắn đột nhiên nổi lên một đáng sợ đích ý nghĩ, mà này ý nghĩ này đây trước chưa bao giờ từng có đích, thì phải là nhân cơ hội giết chết Tiểu

Ngưu. Hắn nghĩ thấy này người không chỉ vốn là chính mình đích tình địch, càng là chính mình tương lai đại triển quyền cước đích kinh địch. Này người nhập vào Lao Sơn phái không lâu, có thể ngăn trở chính mình đích hai chiêu rồi, nếu [chiếu|theo] này phát triển đi xuống nói, kia hoàn lại rất cao? Nên giết hắn.

Hắn đích này ý nghĩ lập tức, cả chính mình đều cũng cảm thấy ngoài ý muốn, hắn chưa bao giờ giết qua một chánh đạo đích đệ tử đây, càng không nghĩ qua cần tại thái sơn trên giết người. Hắn đích ý nghĩ lập tức, ánh mắt thì có rồi rất nhỏ đích biến hóa. Chính hắn không có cảm thấy được, Tiểu Ngưu cũng đã cảm giác được rồi. Hắn thầm nói: "Bất hảo oa, đạo gia hỏa động rồi sát khí. Hắn muốn giết ta, ta phải ý nghĩ chạy. Không thể ngồi lấy đợi chết."

Hắn muốn chạy, Mạnh Phàm Thành cũng không phải đáp ứng. Tiểu Ngưu càng không ngừng lui về phía sau, hắn sẽ không dừng mà đến gần. Làm cho Tiểu Ngưu cả xoay người đích cơ hội đều không có. Đã như vậy, Tiểu Ngưu rõ ràng không chạy rồi, cùng hắn liều mạng. Dùng chính mình đích trí tuệ cùng khinh công, dùng chính mình đích kinh nghiệm cùng linh cảm, làm cho Mạnh Phàm Thành đích tiến công liên tiếp mất đi hiệu lực. Chỉ chớp mắt, hơn mười một hiệp quá đi tới rồi, mặc dù Tiểu Ngưu cực kỳ nguy hiểm, tựa hồ tùy thời đều cũng có thể bị đến một thấu tâm lạnh. Nhưng trên thực tế hiểm về hiểm, hắn cũng không có gặp chuyện không may, cả một cây mai đều không có bị thương đến.

Sở dĩ như vậy, ngoại trừ Tiểu Ngưu thông minh, phòng thủ bản lĩnh mạnh mẽ ở ngoài, trọng yếu nhất chính là Mạnh Phàm Thành tâm hỏa rất thịnh, tâm phiền khí táo, trí khiến cho hắn không thể vào [đi|được] tình táo đích phân tích, thái lấy hữu hiệu đích [thi thố|bày ra]. Cái này làm cho Tiểu Ngưu kinh hiểm thường lui tới cho bóng kiếm trong mà không rơi bại, không bị thương đích bí quyết.

Chờ Mạnh Phàm Thành phát ra đệ thập tám chiêu sau khi, hắn phải càng nóng nảy. Đợi cho đệ thập chín chiêu đích thời điểm, đem hắn đích tuyệt chiêu đều cũng dùng tới rồi. Chiêu này kêu "như bóng với hình", người theo kiếm động, kiếm theo địch động. Kiếm kia điên cuồng mà hướng Tiểu Ngưu đích cổ họng đâm tới. Hắn cước không chiếm mà, đi theo Tiểu Ngưu biến hóa. Tiểu Ngưu hướng trái trốn, hắn hướng trái; Tiểu Ngưu hướng hữu, hắn lại vừa hướng hữu. Tóm lại, không để cho Tiểu Ngưu đến một kiếm, hắn sẽ không dừng tay. Tiểu Ngưu đích phản ứng nhanh nhẹn, khi thì giống con quay xoay tròn; khi thì như cây cỏ trong kinh [xà|rắn]; khi thì tựa lão ngưu bàn ngốc; khi thì lại vừa giống hầu tử bàn linh hoạt. Mặc dù như thế, cũng không có cách vạt áo nói Mạnh Phàm Thành nói trí mạng đích một kiếm. Hắn nhìn ra được đến, Mạnh Phàm Thành là muốn cần mạng của hắn à!

Thật sự trốn không thoát rồi, hắn tâm một hoành, không hề né tránh, mà là ngênh liễu thượng đi tới. Đây làm cho Mạnh Phàm Thành kinh hãi, thầm nói: "Tiểu tử này choáng váng sao? Đã như vậy, ta cũng không nhất định khách khí, không phải đem người đâm một đại lỗ thủng không thể. Người chết rồi sau khi, sẽ chết không có đối chứng rồi. Ta có thể nói vốn là ngộ thương, ai có thể đem ta như thế nào đây?"

Đang mũi kiếm muốn đâm đến Tiểu Ngưu ngực khi, hắn ngoài ý muốn hơi nghiêng thân, tại tránh thoát mũi kiếm đích đồng thời, [chiếu|theo] Mạnh Phàm Thành đích ót đúng là một chưởng. Đây biến hóa thành linh xảy ra, đem Mạnh Phàm Thành lại càng hoảng sợ. Nhưng hắn dù sao cũng là danh môn đệ tử, chỉ mảnh treo chuông chi tế, thân thể như ngư giống nhau vừa chuyển, Tiểu Ngưu đích chưởng thất bại. Mà hắn đích kiếm đã thuận thế hoành tước. Tiểu Ngưu muốn nghĩ lại lóe lên tí đều cũng không còn kịp rồi, không khỏi tâm sinh tuyệt vọng rồi.

Thời khắc mấu chốt, trong rừng có người kêu to: "Quan Vịnh Mai, người ở chỗ này làm gì?"

"Quan Vịnh Mai" ba chữ vừa vào nhĩ. Mạnh Phàm Thành đích tâm run lên, tay phải ngừng. Thừa dịp này cơ hội, Tiểu Ngưu bay lên một cước, đưa hắc kiếm đá bay, bắn vào một thân cây, thẳng không tới chuôi kiếm. Mạnh Phàm Thành cả kinh, thoáng thanh tỉnh, hướng trong rừng nhìn lại.

Lúc này từ trong rừng đi tới một vị mỹ nữ. Phiêu dật xuất trần, bạch y như tuyết. Mạnh Phàm Thành vừa thấy phải xem thẳng mắt rồi, hắc chưa từng có gặp qua như vậy cô nương xinh đẹp. Cái gì kêu đẹp như thiên tiên, dĩ vãng hắc chỉ là nghe nói qua, lúc này hắc có thiết thân đích cảm thụ. Đối với, vị này mỹ nữ đích phong thái, mới kêu đẹp như thiên tiên. Hắc đương nhiên không có gặp qua nàng, nhưng hắc có thể đoán được nàng là ai. Bởi vì chỉ cần vũ lâm nhân sĩ, ai đều biết nói ai là đệ nhất mỹ nhân.

Tiểu Ngưu vừa thấy nàng vui vẻ, lập tức chạy đi tới, thiếu chút nữa không đem nàng ôm lấy đến, hoan hô nói: "Sư tỉ à, sao người lại tới đây? Người không phải đuổi phản đồ đi sao?"

Nguyệt Ảnh âm đạm cười, nói: "Nói đến nói vốn là. Đến là người như thế nào cùng Mạnh Phàm Thành đánh đi lên?"

Tiểu Ngưu chỉ vào phát gốc đích Mạnh Phàm Thành, nói: "Ai biết hắc phát cái gì thần kinh à, thế nào cũng phải cần theo ta đánh giá. Hắc học nghệ đã bao nhiêu năm. Ta mới vài ngày à, này rõ ràng này đây đại khi tiểu. Rất không biết xấu hổ rồi. Người nói đối với không?"

Nguyệt Ảnh không chi tiếng xé gió, hướng Mạnh Phàm Thành nhìn lại. Mạnh Phàm Thành lúc này đã khôi phục thần trí rồi, hỏi: "Đàm cô nương, vừa rồi là người hô chính là Vịnh Mai?"

Nguyệt Ảnh hồi đáp: "Vốn là." Nói chuyện, ánh mắt lại vừa chuyển hướng Tiểu Ngưu. Xem hắc đích mặt, lại vừa xem hắc đích thân thể, như là đang nhìn hắc chịu không bị thương, này làm cho Tiểu Ngưu trong lòng cực kỳ thoải mái.

Mạnh Phàm Thành lại hỏi: "Đàm cô nương, kia Vịnh Mai ở nơi nào đây?"

Nguyệt Ảnh nói: "Nàng thôi. Cũng nên đi tới rồi ba! Ta vừa rồi cùng nàng thấy sư phụ ta, vừa nghe nói các người tại tỷ thí, phải đi ra tới tìm người các. Ta nghĩ nàng đại khái là bị người cấp cho dọa chạy rồi ba, nàng đối với người làm như vậy rất không cao hứng."

Mạnh Phàm Thành a rồi một tiếng, nói: "Kia nàng bây giờ nơi nào?"

Nguyệt Ảnh nói: "Đương nhiên là ở thái sơn trên rồi."

Mạnh Phàm Thành sắc mặt lo lắng, xoay người bỏ chạy, đột nhiên nhớ tới chính mình đích kiếm đến, bèn nhảy dựng lên, từ trên cây rút ra kiếm đến, sau đó lại chạy. Tiểu Ngưu ở phía sau kêu lên: "Nam tử hán đại trượng phu, nói chuyện không phải thú ỉm. Ta đã thắng lợi rồi, người cũng không thể phạm quy à."

Mạnh Phàm Thành dừng lại cước bộ, cũng không quay đầu lại mà nói: "Ta sẽ không phạm quy đích, ta tuyệt không nuốt lời. Ta nếu nói dối nói, sẽ không được chết tử tế." Dứt lời, triển khai khinh công, như một lữ khói nhẹ bình thường, trong nháy mắt đã không thấy tăm hơi.

Hắn chân trước vừa đi, Tiểu Ngưu bèn thở dài một hơi, hướng tới trên mặt đất ngồi xuống, cảm khái nói: "Sư tử à, nếu không người vừa rồi kia một câu, ta mạng nhỏ chưa từng rồi."

Nguyệt Ảnh mỉm cười nói: "Ta như thế nào sẽ làm người chết đây? Người nếu đã chết nói, ta sau này còn tìm ai giúp ta lên làm chưởng môn, đang mình chủ? Có người này trợ thủ, ta nhất định có thể thành công đích."

Tiểu Ngưu kiếm mang theo cười khổ, ngửa nghiêm mặt nói: "Sư tử à, người sẽ không có thể nói, người không nỡ ta chết sao?"

Nguyệt Ánh cúi đầu nhìn một cái hăn, nói: "Tiểu tử người tần khô chút ít để cho ta thương tâm chuyện, ta như thế nào có thể với người nói như vậy thật tệ đại nói đây? Lúc này cứu người, cũng đã rất cho người mặt mũi rồi, nếu người không [cảm kích|tiếp nhận tình] nói, ta sẽ hối hận cứu người đích." Nói có thể xoay người sang chỗ khác không để ý tới Tiểu Ngưu.

Tiểu Ngưu từ trên mặt đất nhảy dựng lên, tiếp cận tiến lên, nghe nàng đích mùi thơm, nói: "Sư tỉ à, ta biết người thích ta đích. Người không nói đừng nói, chỉ cần người trong lòng có ta, tiểu đệ ta đã rất thấy đủ rồi, còn có thể yêu cầu người cái gì đây?"

[nguyệt] hình quay đầu cười, nói: "Đừng có vậy da mặt dày à, đây đều là chính người nói đích, ta cũng không có nói như vậy."

Tiểu Ngưu cười hì hì nói: "Sư tỉ à, người xem chúng ta luận võ có bao nhiêu lâu?"

Nguyệt Ánh hồi đáp: "Đại khái đánh tới một nửa đích thời điểm, ta đi ra rồi." Nàng đích ánh mắt hảo phát sáng, hảo thủy linh, ánh mắt dừng ở Tiểu Ngưu trên thân khi, Tiểu Ngưu cảm thấy giống bị vuốt ve giống nhau. Mặc dù kia ánh mắt chẳng phải nhiệt hồ, đã kẻ khác vui mừng.

Tiểu Ngưu hỏi: "Vì cái gì không còn sớm chút ra tiếng? Ta nhưng là thiếu chút nữa phải xong đời rồi."

Nguyệt Ánh nói: "Ta cũng muốn [nhìn|xem] công phu của người luyện được thế nào rồi. Hoàn lại [đi|được], tiến bộ không ít. Nói lại các người đây là luận võ, ta bất hảo nhúng tay đích."

Tiểu Ngưu nghe xong cao hứng, nói: "Sư tỉ à, khi nào thì ta có thể luyện đến người cái kia tình trạng, ta đã biết đủ rồi."

Nguyệt Ánh chăm chú mà nói: "Ta kia tính không được và tâm trạng. Tại cả võ lâm trong, so với ta mạnh mẽ đích người [rất có|nhiều] nhân ở."

Tiểu Ngưu nói: "Tại người này tuổi. Có thể có như thế bản lĩnh, đã phi thường khó được rồi."

Nguyệt Ảnh khoát tay chặn lại, nói: "Tiểu Ngưu à. Đừng nói nhiều lời. Thành thật đưa tới, Mạnh Phàm Thành vì cái gì tới tìm người luận võ?"

Tiểu Ngưu gật gật đầu, phải đem [chân tướng|rõ ràng] nói một lần. Nhưng chỉ nói Mạnh Phàm Thành vì Quan Vịnh Mai tìm chính mình luận võ, hai ước định thắng lợi [sau khi|phía sau] đích kia một đoạn, cũng không có cùng nàng nói, hấn sợ nàng sẽ lại hướng tới trong lòng tới.

Nguyệt Ảnh sau khi nghe xong, nói: "Này Mạnh Phàm Thành lòng dạ cũng thật tiểu à, nói dạng đích nam nhân không có cái gì tiền đồ đích. Vịnh Mai nếu thực giả cho hấn nói, ngã đáng tiếc rồi vậy một ưu tú đích mỹ nhân rồi."

Tiểu Ngưu nghe xong lời này khoái trá, nói: "Sư tử, người cùng Quan Vịnh Mai không phải đuổi giết Chu Khánh Hải đi sao? Như thế nào nhanh như vậy phải phản hồi đến đây?"

Nguyệt Ảnh ôi rồi một tiếng, nói: "Này Chu Khánh Hải thật sự giáo hoạt đích, nói lại hấn là trước chạy đích, chúng ta đều cũng chậm trễ rồi thời gian, bắt hấn cho đuổi đã đánh mất. Tên hỗn đản này, nếu rơi xuống ta trong tay, ta nhất định hảo hảo xử phạt hấn. Hấn nguyên lai là như vậy một ngục quân tử."

Tiểu Ngưu hỏi: "Bắt chuyện của hấn, không phải cấp bách đích tới sự tình, từ từ sẽ đến ba. Nói thật, sư tử một hồi đến phải tới rồi cứu ta, vốn là lo lắng ta đích an nguy ba?"

Nguyệt Ảnh nói: "Ta trở về nghe nói người cùng Mạnh Phàm Thành ra khỏi..., ta đuổi đi tới vốn là sợ người cấp cho Lao Sơn phái mất mặt à!" Nói đến người này, trên mặt hấn lộ ra ôn hòa đích nụ cười. Này cười, thực so

với mùa xuân đến đây hoàn lại mĩ, Tiểu Ngưu nhin không được nhìn nhiều vài lần, bị Nguyệt Ảnh phát hiện rồi.

Nguyệt Ảnh thở dài: "Cái gì tiện nghi đều cũng chiếm được rồi, còn có cái gì đẹp mắt đích đây?"

Tiểu Ngưu cười nói: "Ta đúng là mỗi ngày xem, [nguyệt] [nguyệt] xem, xem cả đời cũng sẽ không xem đủ đích. Sư tử vốn là trên đời nhất cô nương xinh đẹp."

Nguyệt Ảnh cười, nói: "Tiểu Ngưu à, ta nói cho ngươi. Một người trọng yếu nhất đích không phải xinh đẹp không xinh đẹp, trọng yếu nhất chính là nhất định phải hữu dụng, phải có bản lĩnh. Quang có mở ra xinh đẹp đích khuôn mặt, đó là bình hoa. Ta tình nguyện vốn là một thối tám kì quái, nhưng điều kiện tiên quyết vốn là nhất định phải thần thông quảng đại, như vậy mới đúng được khởi ta đích sinh mệnh."

Tiểu Ngưu vỗ tay nói: "Sư tử, ngươi nói được hảo, tiểu đệ ta nhớ kỹ. Được rồi, ngươi vừa rồi cứu ta khi. Vì cái gì kêu Quan Vĩng Mai đích tên?"

Nguyệt Ảnh hồi đáp: "Bởi vì Mạnh Phạm Thành nhất để ý Vĩng Mai rồi. Ta nếu hô tên của ngươi, kia có thể dùng được sao?"

Tiểu Ngưu trùng trùng gật đầu, nói: "Sư tử à, ngươi thật thông minh, tiểu đệ [mặc cảm|tự ti] à!"

Nguyệt Ảnh nói: "Tốt lắm, tốt lắm. Chúng ta nhanh đi gặp sư phụ ba, sư phụ nói muốn xuất phát."

Tiểu Ngưu bất động, nói: "Này ta là biết đến. Bất quá sư tử ngươi giống như đã quên một sự kiện."

Nguyệt Ảnh khó hiểu hỏi: "Chuyện gì?"

Tiểu Ngưu giữ chặt tay nàng, mạnh hôn một cái nàng đích mặt, nói: "Người đã quên để cho ta thân một chút rồi."

Nguyệt Ảnh một cái đẩy ra hăn, cười nói nói: "Ngụy Tiểu Ngưu, người hỗn đản này. Người là ta đã thấy da mặt dày nhất đích người. Người một ngày không nghĩ khác, chung quy nghĩ chiếm ta đích tiện nghi."

Tiểu Ngưu vẻ mặt đau khổ nói: "Sư tử à, ta chỉ vốn là hôn một cái, ta còn không có thân đủ đây. Đến, chúng ta hôn lại."

Nguyệt Ảnh đích thân thể mạnh nhảy lên đi ra ngoài thật xa, quay về con người mắt cười, nói: "Tiểu Ngưu à, nếu người có thể đuổi theo ta nói, ta khiến cho người thân. Người muốn làm gì, ta cũng không ngăn đón người." Nói chuyện, hướng ngoài rừng phi đi.

Tiểu Ngưu vừa nghe, tâm tình tốt đẹp, nhắc chân phải đuổi. Một bên đuổi, một bên kêu lên: "Sư tử à, người cũng không phải chuẩn đối ý à, ta nhưng là chăm chú đích." Nói chuyện, nhanh hơn tốc độ, giống lưu tinh đuổi [nguyệt] giống nhau mãnh truy đi.

[nguyệt] hình cố ý đùa hăn, hăn mau nàng đã mau, hăn chậm hăn cũng chậm. Mặc dù đuổi không kịp, nhưng lúc nào cũng có thể trông thấy nàng tuyệt vời đích thân ảnh, thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy nàng đích khuôn mặt tươi cười, này làm cho Tiểu Ngưu cảm thấy mỹ mãn. Hăn thầm nói: "Loại này thị giác trên đích mỹ, đã thắng cho điên loạn đảo phượng rồi."

Một chạy, một đuổi. Hai người đều cũng hướng ngoài rừng chạy tới, hướng sư phụ trụ đích sơn chạy tới. Sung sướng đích không khí tràn ngập rồi sơn gian.

Đang hai người chạy về trong viện khi, chỉ thấy trong viện [chật ních] đông nghẹt] rồi người. Đều cũng có đầu có mặt đích chánh đạo nhân sĩ. Làm mới mẻ mặc inh chủ, mọi người tự nhiên là đỉnh lực ủng hộ đích. Minh chủ cần phản hồi Lao Sơn, tất cả mọi người tới rồi đưa tiền, tổng biệt

đích trường hợp phi thường cảm giác nhân. Xông Hư lấy mình chủ đích điệu bộ, nhất nhất cùng mọi người hàn huyên trứ, trao đổi trứ, biểu hiện ra chưa từng có đích nhiệt tình, tựa hồ Chu Khánh Hải này khối tâm bệnh đều cũng quên rồi.

Qua đã lâu, Xông Hư mới dẫn Tiểu Ngưu, Nguyệt Ảnh bọn người cùng mọi người huy động có. Ra khỏi sơn môn sau khi, Tiểu Ngưu nói: "Sư phụ à, người bây giờ đích khí sắc [khá|tốt hơn nhiều], hình như là bệnh gì đều không có rồi."

Xông Hư mỉm cười nói: "Đây là tâm tình hảo thôi! Ta mất đi ma đao, mất đi tần tốc, nhưng ta còn có các người, còn có này mình chủ đích vị trí. Lưu được thanh sơn tại, không sợ không củi đốt. Lao Sơn phái tổng thể mà nói, lần này cũng không có đến không."

Nguyệt Ảnh hỏi: "Sư phụ à, Tần Viễn đích di thể đây?"

Xông Hư sắc mặt chuyển hơi trầm xuống trọng, nói: "Ta đã đưa hãn táng tại thái sơn. Hãn không có gì thân nhân, lại vừa rất thích thái sơn. Ta nghĩ để cho hãn nghỉ ngơi ở chỗ này, hãn sẽ không trách ta đích." Tiểu Ngưu nghe xong cảm thấy ảm đạm, thầm nói: "Tần Viễn tuy là một thô người, khá vậy có thể yêu chỗ. Hãn đối với Nguyệt Lâm đích yêu, cũng là kẻ khác cảm động đích, mặc dù còn có thể làm chính mình ghen."

Xông Hư miễn cưỡng cười cười, nói: "Tốt lắm. Chúng ta không nói chuyện này. Được rồi, Tiểu Ngưu, người không phải cùng Mạnh Phàm Thành luận bàn công phu rồi sao? Kết quả thế nào?"

Tiểu Ngưu thấy hãn thấy hứng thú, phải đem tường tế tình hình đối với Xông Hư [nói|kể]. Xông Hư nghe xong ngoại trừ gật đầu cùng lắc đầu ở ngoài, hoàn lại phát biểu rồi không ít ý kiến. [vạch|chỉ ra] Tiểu Ngưu nơi nào biểu hiện hảo, nơi nào lại vừa biểu hiện bất hảo, này làm cho Tiểu Ngưu lấy được ích sâu. Hãn thậm nhủ quyết định chủ ý, nhất định phải trở

thành cao thủ. Như vậy kia giúp tên cũng không dám tại chính mình trước mặt lắc đầu vẫy đuôi rồi. Đương nhiên rồi, tốt nhất là có thể đem ma đao một lần nữa bắt được trong tay, có ma đao, ta còn sợ ai đây? Chu Khánh Hải người kia đoạt đi rồi ma đao, không biết trốn được chạy đi đâu rồi? Hắn sẽ không đang rùa đen rút đầu ba? Tiểu Ngưu thầm nghĩ, Chu Khánh Hải thật sự là một ngu xuẩn, khi nào thì trộm đao bắt hảo, thế nào cũng phải bây giờ cướp. Bây giờ sư phụ đích uy vọng đang cao, hắn đoạt ma đao chẳng phải là trở thành võ lâm công địch rồi sao? Hắn tại chánh đạo cũng đừng muốn nghĩ lẫn lộn.

Đi đến giữa sườn núi khi, Xông Hư nhìn một hồi cảnh trí, nói: "Chúng ta hay là bay trở về hãy đi đi."

Nguyệt Ảnh ừ, nói: "Sư phụ à, thân thể của người hoàn lại được không?"

Xông Hư gật đầu nói: "Không thành vấn đề." Nói chuyện, đem đạo bào một thoát, hướng không trung giương lên. Sau đó chỉ huy Tiểu Ngưu, Nguyệt Ảnh còn có mấy tùy tùng nhảy đi tới, cuối cùng Xông Hư lên rồi, niệm vài câu chú ngữ, đoàn người giống thuận gió bình thường hướng tới Lao Sơn phương hướng bay đi. Kia kiện đạo bào trải qua pháp lực đích tác dụng, đã đại giống như một cái thuyền lớn đích boong tàu rồi, mọi người đứng ở mặt trên, cũng không nghĩ thấy nhỏ hẹp. Phi hành khi lại vừa rất vững vàng, gió bên tai tiếng xé gió vù vù, thiên sơn vạn thủy, đảo mắt đã ở sau người rồi.

Tiểu Ngưu chỉ cảm thấy tâm tình tốt đẹp, hắn thầm nói: "Khi nào thì ta cũng có thể giống như vậy phi hành đây?" So sánh với dưới, chính mình bàn đích bản lĩnh chính như là Ma Tước, lại vừa chậm lại vừa [hỗ thẹn|không đẹp]. Mà sư phụ chiêu này nhưng lại giống hùng ưng, có tốc độ, cũng có khí thế. Nam nhân thôi, phải cái dạng này.

Đại khái có một đêm canh giờ ba, đã bay đến rồi Lao Sơn đích địa giới. Xông Hư vừa thu lại pháp thuật, tất cả mọi người ổn định mà rơi xuống trên mặt đất. Xông Hư mặc khôi phục nguyên dạng đích đạo bào, dẫn mọi người hướng trên núi đi đến. Thủ sơn đích các đệ tử đã phát hiện bọn họ rồi, đều cũng hô to gọi nhỏ đích. Sư nương nghe thấy tấn, tự mình dẫn trên núi đích các đệ tử tới đón tiếp.

Chờ mọi người lập tức tới trên núi sau khi, sư phụ đang luyện vũ trận trên nói nói, ngoại trừ cáo tri Lao Sơn phái lần này đích quang vinh chiến tích ở ngoài, đã phi lộ rồi Chu Khánh Hải đích hành vi phạm tội, cùng với Tần Viễn đích [tin dữ|buồn]. Cũng cố vũ mọi người, chỉ điểm Tần Viễn học tập, đang một gã trung thành đích Lao Sơn đệ tử, lấy Lao Sơn đích vinh nhục vì mình cho đủ.

Sau đó, Xông Hư dẫn sư nương cùng với đệ tử đích truyền đến lớn nghe nói chuyện. Sư nương cùng Nguyệt Lâm đối với Chu Khánh Hải chuyện cảm giác sâu sắc ngoài ý muốn, càng thật không ngờ Tần Viễn sẽ chết điệu. Tiểu Ngưu phát hiện Nguyệt Lâm đích tâm tình đã bị ảnh hưởng, hẳn biết Nguyệt Lâm đối với Tần Viễn mặc dù không có tình yêu nam nữ, nhưng là huynh muội tình vẫn phải có. Ở chung [nhiều|hơn...Năm], lạnh không đình này đại nhân sống nói không sẽ không có rồi, nàng trong lòng tự nhiên là không tốt lắm chịu đích.

Chờ mọi người từ đại sảnh đi ra [sau khi|phía sau], Tiểu Ngưu theo Nguyệt Lâm đi tới sân. Tiểu Ngưu khuyên nhủ: "Giang tử tử, người cũng không nhất định vậy khổ sở rồi. Tần Viễn mặc dù đã chết, nhưng hẳn bị chết thật sự tráng mạnh đích, giống một nam tử hán. Nay Chu Khánh Hải đã đủ ngoan độc đích, xem tại sư huynh đệ một hồi đích phần trên, cầm đao rồi đi coi là rồi, làm gì đả thương người."

Nguyệt Lâm thở dài vài tiếng, nói: "Tần sư huynh người này kỳ thật rất tốt đích, hẳn đối với ta đích quan tâm [trân trọng|gìn giữ], ta vĩnh viễn đã

quên không được. Chỉ là hăn này phần cảm tình, ta vĩnh viễn đã hồi báo không được à!"

Tiểu Ngưu nói: "Người nói được như vậy [động tình|xúc động|gợi tình|sinh lòng ái mộ], ta đều cũng [hận không thể|nóng lòng] biến thành Tần Viễn."

Nguyệt Lâm cười, nói: "Đừng có nói hươu nói vượn. Người nên trường thọ một ít, nói cách khác, chúng ta này giúp nữ nhân nhưng đều cũng đang quả phụ rồi."

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Ta đương nhiên hội trường thọ rồi, giống ta như vậy cả ngày nhanh như thần tiên đích người. Còn có thể sống được đoán sao? Được rồi, buổi tối đến ta?"

Nguyệt Lâm nhìn nhìn bốn phía, khoát tay áo, nhỏ giọng nói: "Không được đích, Tiểu Ngưu. Sư tử cùng sư phụ đều cũng đã trở lại, nhiều người mắt hỗn tạp đích, làm cho bọn họ phát hiện rồi bất hảo đích. Nhất là sư tử, nếu nàng biết rồi, hậu quả sẽ lại thế nào, người nên so với ta biết rõ đích, chỉ sợ người trước kia sở hữu đích thật sự đều đã ngâm nước nóng đích."

Tiểu Ngưu thở dài nói: "Người nói đích ngã cũng có để ý, nhưng là đêm như vậy dài, cỡ nào khổ sở à? Không bằng ta đi người nơi đây ba!" Nguyệt Lâm trên mặt sinh rồi nhàn nhạt đích đỏ ửng, ôn nhu nói: "Nếu người không sợ sư tử nói, vậy người mặc dù đến." Tiểu Ngưu hì hì cười, không dám nói khác. Hăn biết Nguyệt Ảnh kia tính tình, mắt không thấy tâm không phiền, thật muốn vốn là để cho nàng đương trường đem chính mình đổ tại Nguyệt Lâm ỗ chần trong, kia không thể là hảo ngoạn đích, làm bất hảo đời này chính mình đều cũng đừng nghĩ chạm nàng rồi.

Chỉ chớp mắt, đã vượt qua ba ngày.

Này ba ngày trong, sư phụ tuy là tại tĩnh dưỡng, nhưng là không thể thật sự tĩnh dưỡng.

Hắn bây giờ vốn là mình chủ rồi, sự tình cũng nhiều rồi, hắn hướng tới trên núi ngồi xuống, sẽ không khi có chánh đạo nhân sĩ tới chơi. Vô luận cái gì hai phái phân tranh, ân oán tình cừu hễ là giải quyết không được, đều cũng tìm đến hắn thảo luận.

Xông Hư mặc dù rất phiền, nhưng là được kiên nhẫn chờ đợi. May mắn có Nguyệt Ảnh cùng Tiểu Ngưu hỗ trợ, làm cho Xông Hư giảm bớt không ít gánh nặng, nói cách khác sớm đem hắn phiền đã chết.

Ngày thứ tư đích giữa trưa, đột nhiên có một Cái Bang đệ tử cầu kiến, đưa tới một món đồ trọng yếu tin tức.

Hắn nói cho Xông Hư bọn họ tra được rồi Chu Khánh Hải đích hạ lạc, Xông Hư vừa nghe rất là kinh hãi, vội hỏi tình hình cụ thể và tỉ mỉ.

Đệ tử kia vội vàng đáp, bọn họ có bang chúng tại Kim Lăng thấy Chu Khánh Hải trang phục thành nông phu, đội phá cây cỏ mào, nếu không nhìn kỹ nói, thực sẽ bị hắn cấp cho.

Đang này Cái Bang đệ tử sau khi rời khỏi, Xông Hư đã sắp mọi người chiêu tập đến phòng khách, [đem điều này|đó] tin tức nói ọi người nghe.

Tiểu Ngưu nhẹ nhàng vỗ ghế dựa đích tay vịn, nói: "Sư phụ à, chúng ta được lập tức phái người đưa hắn đuổi bắt trở về."

Xông Hư trầm tư nói: "Đây là đương nhiên đích, vấn đề là muốn ai tới? Đi như thế nào tìm được hắn, lại vừa như thế nào bắt người?"

Sau đó hắn hỏi Nguyệt Ảnh: "Người có ý kiến gì không?"

Nguyệt Ảnh hồi đáp: "Sư phụ, ngài bị thương, chưa khỏi hẳn. Hay là do đệ tử tới đưa hắn bắt quay về Lao Sơn, chờ xử trí."

Xông Hư gật gật đầu, nói: "Uhm. Nếu ta đích công lực có thể khôi phục tám phần nói, ta phải tự mình đi, đáng tiếc bây giờ còn chưa được. Cho người đi vi sư thật không có cái gì ý kiến, dù sao người là 勞 trên núi thân thủ tốt nhất đệ tử. Bất quá kia Chu Khánh Hải công phu cũng không kém, nhưng lại có ma đao nơi tay, cho người một mình một người tới nói, vi sư lo lắng."

Tiểu Ngưu nghe xong, lập tức đứng lên tâm tình [phần nộ|ngang tàng] mà nói: "Sư phụ, ta cũng muốn đi. Ta muốn thay người bắt trụ tên kia, sư phụ báo thù. Vi vô lâm trừ hại."

Hắn thầm nói: "Chu Khánh Hải chuyện cố nhiên trọng yếu, nhưng là cùng Nguyệt Ảnh cùng một chỗ quan trọng hơn. Đã có cơ hội như vậy, vì cái gì ta không tranh thủ một chút đây?"

Xông Hư đích ánh mắt chuyển hướng sư nương, nói: "Người xem thế nào?"

Sư nương xem xét mắt Tiểu Ngưu. Nói: "Để cho hắn đi ra ngoài rèn luyện một chút cũng tốt, chỉ là hắn thân thủ hoàn lại nộn, cần cẩn thận một chút mới là."

Tiểu Ngưu gặp sư nương nói chuyện, biết việc này thành rồi, bèn nói: "Sư nương, đệ tử sẽ lại cẩn thận đích. Ta nhất định sẽ lại [trợ|giúp] sư tỉ giúp một tay, [đem điều này|đó] phản đồ đem ra công lý."

Xông Hư ừ, nói: "Các người hai người tới, vi sư sẽ không có cái gì hảo lo lắng đích rồi."

Nguyệt Lâm đứng lên, nói: "Sư phụ, ta cũng muốn đi. Nặng như vậy cần chuyện, đương nhiên ít không được ta."

Xông Hư cười cười, hiền lành mà nói: "Nguyệt Lâm, lần này có bọn họ hai người kinh năm đủ rồi. Người hay là ở lại trên núi, giúp sư nương chỗ

trong 嶺 trên núi đích đại sự tiểu tình ba. Nếu bọn họ cần phải nhân thủ vì sự lại phải người đi."

Nguyệt Lâm có chút thất vọng, nhưng hay là thuận theo mà nói: "Vốn là, sự phụ." Nói xong hoàn lại ghen tuông mười phần mà nhìn Nguyệt Ảnh liếc mắt. Nàng biết lần này bọn họ hai người đi ra ngoài, khẳng định sẽ không thành thật, lấy Tiểu Ngưu đích cá tính. Hắn đương nhiên sẽ lại nhiều hơn mà yêu thương Nguyệt Ảnh.

Mà Tiểu Ngưu thì cảm thấy mỹ mãn, hắn nghĩ thầm rằng: "Lúc này cùng Nguyệt Ảnh cùng một chỗ, có thể có được hưởng thụ rồi, nhất định sẽ không bỏ qua nàng đích. Khó được có như vậy thật là tốt cơ hội, ta nhất định phải để cho nàng không rời khỏi ta, để cho nàng khi phu nhân của ta."

Xông Hư cuối cùng nói: "Đã như vậy, vậy các người hai người trở về chuẩn bị một chút, sáng mai phải xuất phát ba." Tiểu Ngưu cùng Nguyệt Ảnh cùng kêu lên xác nhận.

Tán sẽ lại sau khi, Nguyệt Lâm tìm tới Tiểu Ngưu, tự nói chính mình đích bất mãn.

Tiểu Ngưu nói: "Giang tử tử. Lần này đi ra ngoài không thể là đi núi chơi chơi thủy, nhưng là đi chơi mệnh đích, này không thể là cái gì hảo ngoạn đích sự tình."

Nguyệt Lâm lắc đầu nói: "Không, việc này như thế nào không phải chuyện tốt? Người có thể cùng nàng cùng một chỗ rồi. Mà ta thì cô đơn đích, cũng không có người đau."

Tiểu Ngưu gặp tả hữu không ai, phải lôi kéo tay nàng, nói: "Như thế nào sẽ lại không ai đau đây? Ta rất đau của người, ta ngày mai đi. Vậy đêm nay trên chúng ta sẽ một hồi ba, ta nhất định sẽ làm người thoải mái mà qua một buổi tối."

Nguyệt Lâm then thùng, đẩy ra Tiểu Ngưu đích tay, nói: "Ta mới không hi hân đây." Nói xong phải hướng chính mình đích phòng chạy? Tới.

Tiểu Ngưu nhìn nàng đích bóng lưng, âm thầm thở dài.

Nữ nhân thôi, đều là lòng dạ hẹp hòi, cơ hồ không có ngoại lệ, ai cũng không thích chính mình âu yếm đích nam nhân có khác đích nữ nhân.

Cơm chiều [sau khi|phía sau] ; sứ nương đặc biệt đem Tiểu Ngưu cùng Nguyệt Ảnh gọi vào phòng khách.

Sứ nương ngồi ở thượng vị, Tiểu Ngưu hai người cung kính mà ngồi ở hạ vị.

Sứ nương đêm nay mặc mộc mạc, trên mặt mang theo chút vẻ lo lắng, tự nhiên là bởi vì sứ phụ rồi.

Nguyệt Ảnh đệ nhất mở miệng: "Sứ nương, người không cần lo lắng cho bọn ta, chúng ta hai nhất định sẽ lại mau chóng bắt lấy Chu Khánh Hải này nghịch đồ, mang về đến để cho sứ phụ tự tay xử trí hắn."

Sứ nương chậm rãi gật đầu, nói: "Ta tin tưởng các người, chỉ là này Chu Khánh Hải thật sự rất kẻ khác trái tim băng giá rồi. Nếu hắn chỉ là trộm rồi ma đao nói, xem tại đồng môn đích phần trên, có lẽ chúng ta còn có thể tha thứ hắn. Nhưng là hắn nhưng lại đem Tần Viễn này thân như tay chân đích sứ huynh đệ giết. Thật sự rất không ai tính chất, rất tàn nhẫn." Nói đến người này, sứ nương chính là trên mặt sung sướng rồi bi thương tình.

Tiểu Ngưu nói: "Sứ nương, chuyện tới hôm nay. Chúng ta tuyệt không có thể tha thứ hắn. Ta cùng sứ tỉ một khi tìm được hắn, phải lập tức động thủ đem hắn đích võ công cấp cho phế đi."

Sứ nương yêu cầu nói: "Không thể đại ý à, Chu Khánh Hải đi theo sứ phụ người đích thời gian nhất lâu, tay để đích công phu người cũng là biết

đến. Huống chi hãn có ma đao nơi tay, các người gặp gỡ hãn khi, có thể đánh thì đánh, đánh không được phải rút lui, khác mưu phương pháp vi cần."

Nguyệt Ảnh không có đáp lại, Tiểu Ngưu đại khái biết nàng đích ý nghĩ. Y nàng đích cá tính, vốn là không có khả năng thoái nhượng đích.

Tiểu Ngưu trả lời: "Vốn là, sư nương, chúng ta sẽ không vậy lỗ mắng đích. Được rồi, sư phụ không có việc gì ba?"

Sư nương hồi đáp: "Không có gì trở ngại, chỉ là đoản kì nội công lực không thể hoàn toàn khôi phục. Nay Chu Khánh Hải thật sự đáng giận, nếu không sư phụ người công lực thâm hậu nói, phải cho hãn hại chết rồi, chỉ có điều này thân thể trên đích thương nhưng thật ra việc nhỏ, chủ yếu là tinh thần trên đích đã kích giác trọng, bởi vì chu ứng với biến vẫn là hãn [tương đối|vừa phải] coi trọng đích đồ đệ. Hãn đích phản loạn sẽ cùng tại hãn đích trong lòng đâm rồi một đao, nghĩ đến lần này đích ảnh hưởng sẽ lại [trì|cầm] tự một đoạn thời gian."

Tiểu Ngưu nói: "Kia sư nương người nên hảo hảo khuyên sư phụ, để cho hãn phóng khoán tâm, mất đi gì đó còn có thể tìm trở về đích. Mặc dù Chu Khánh Hải bạn thay đổi, nhưng hãn còn có ta các nhóm người này đồ đệ đây, chúng ta đã có thể giúp sư phụ phân ưu giải lao đích."

Sư nương gật gật đầu, âm đạm cười nói: "Ta sẽ khuyên hãn đích, nếu Lao Sơn mỗi đồ đệ đều cũng giống người giống nhau chăm sóc sư phụ nói. Sư phụ người nhất định có thể dài mệnh trăm tuổi, khoái khoái lặc lặc đích."

Tiểu Ngưu quay về phía sư nương cười, nghĩ thầm rằng: "Ta cũng không phải hy vọng hãn dài mệnh, nếu hãn dài mệnh trăm tuổi nói, vậy người khi nào thì tài năng theo ta tương mạo tư thủ đây? Theo ta đích ý tứ, sư phụ hay

là mau mau đi về cõi tiên thật là tốt. Hẳn có thể không cần vậy quan tâm rồi, ta đã có thể thực hiện nguyện vọng của chính mình rồi."

Nguyệt Ảnh lúc này hỏi: "Sư nương à, đối với Chu Khánh Hải việc này, người còn có cái gì cần giao cho đích sao?"

Sư nương trầm ngâm một lát, nghiêm mặt nói: "Đối với hẳn, ta đích chủ trương này đây bắt sống là việc chính. Dù sao hẳn từng là chúng ta Lao Sơn đích đệ tử, cuối cùng như thế nào xử trí, còn muốn nghe các người sư phụ đích."

Nguyệt Ảnh truy vấn nói: "Kia nếu chúng ta tại cùng hẳn đến một người chết ta sống đích đánh giá khi, không có cách nào khác bắt sống đây, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?"

Sư nương trên mặt xuất hiện rồi không đành lòng về, do dự hồi lâu mới nói: "Kia cũng chỉ hảo hành sự tùy theo hoàn cảnh rồi."

Tiểu Ngưu có thể giải thích sư nương chính là tâm tình, dù sao Chu Khánh Hải từng vốn là nàng đích trợ thủ đắc lực, để cho nàng hạ lệnh đối với hẳn cách sát vật luận thật sự tàn nhẫn. Nếu thay đổi chính mình nói, đại khái cũng sẽ có như vậy đích do dự cùng bất đắc dĩ ba.

Nguyệt Ảnh lúc này đứng lên, nói: "Sư nương à, nếu không có khác sự tình nói, ta nghĩ trở về nghỉ ngơi rồi."

Sư nương nói: "Còn có một sự kiện, ta nghĩ nói hai câu." Nguyệt Ảnh nghe xong bèn lại vừa ngồi xuống.

Sư nương chính là ánh mắt tại hai người đích trên mặt nhất nhất đảo qua, sau đó mới nói: "Vừa rồi các người sư phụ theo ta nói lên tử hùng chuyện."

Vừa nói tên này, Nguyệt Ảnh cùng Tiểu Ngưu đích trong lòng đồng thời đều cũng cảm thấy không được tự nhiên. Nguyệt Ảnh xem xét Tiểu Ngưu liếc mắt, Tiểu Ngưu đã ở thu trứ nàng, bốn mắt một đôi, Nguyệt Ảnh đem ánh mắt dời đi. Tiểu Ngưu thầm nói: "Ta đời này có thể nhất phản cảm đích một người chính là hãn rồi, ta đối với hãn đích phản cảm thậm cho Chu Khánh Hải."

Sư nương tiếp theo nói: "Từ Nguyệt Ảnh cùng hãn lui [hôn|cười] sau khi, hãn trong lòng vẫn không thoải mái, không chịu trở về núi. Nghe nói gần nhất tại trên giang hồ vẫn không cứng rắn cái gì chuyện tốt, ăn uống phiêu đánh cuộc đích, ngũ độc câu toàn bộ. Các người sư phụ nói, hãn nếu không tốt, cũng là Lao Sơn đích đệ tử. Các người lần này đi ra ngoài, lưu ý trứ hãn đích hạ lạc. Nếu có thể nhìn thấy hãn nói, phải khuyên hãn trở về. Nếu hãn không nghe, phải buộc hãn trở về."

Nguyệt Ảnh cùng Tiểu Ngưu đồng thời đáp cảm giác một tiếng, Tiểu Ngưu thầm nói: "Khuyên hãn trở về, không phải chẳng khác cấp cho chính mình mặc tiểu hài sao? Ta Tiểu Ngưu sẽ lại vậy ngốc sao? Ta sẽ không phuyền hãn trở về đích. Hãn nguyện ý ăn uống phiêu đánh cuộc phải khô đi xuống ba, chỉ cần không xấu chuyện của ta là được. Hãn nếu đã trở lại, ta phải [lại||vừa nhiều] rồi khỏi tâm bệnh."

Sư nương còn nói: "Tiểu Ngưu à, ta biết Mạnh Tử Hùng với người quan hệ bất hảo. Nếu hãn trở về núi nói, người nên làm tốt quan hệ à!"

Tiểu Ngưu không thể không trả lời: "Vốn là, sư nương. Ta sẽ hết sức làm tốt đích." Trong lòng lại nói, mục nội nó đích Mạnh Tử Hùng, lại để cho ta thấy đến hãn, có thể nhẫn trụ không biến hãn đích ý nghĩ cũng đã không sai rồi.

Sư nương đứng lên, nói: "Ta muốn nói đích đều nói xong rồi, các người trở về nghỉ ngơi ba."

Nguyệt Ảnh cùng Tiểu Ngưu bèn đứng lên đi ra ngoài, đi ra vài bước [sau khi|phía sau], sư nương ngoắc nói: "Tiểu Ngưu, người chờ một chút." Tiểu Ngưu bèn phản hồi đến đây, mà Nguyệt Ảnh đã ra khỏi nghe.

Sư nương chờ hẵn đứng ở chính mình trước mặt, phải mỉm cười nói: "Tiểu Ngưu, người lần này chủ động mời anh, nhất định là sắc tâm lại vừa phát tác ba?"

Tiểu Ngưu như thế nào đồng ý nhận thức đây, nói nói: "Như thế nào sẽ lại đây? Sư nương, ta là muốn vì Lao Sơn làm một chút đủ khả năng chuyện à! Nếu ta không đi giúp sư tỉ nói, vậy ai tới đây? Chung quy không thể ta ở lại trên núi, để cho Nguyệt Lâm hãy đi đi?"

Sư nương gật đầu, nói: "Kia ngã đã đến. Người nhớ kỹ à, lần này ra cửa, đối với Nguyệt Ảnh cần phải chú ý sách lược, không cần làm thương tổn chuyện của nàng, nàng này người không phải dễ dàng như vậy thu phục đích."

Tiểu Ngưu cảm kích mà nhìn sư nương, nhỏ giọng nói: "Biết rồi, sư nương. Sư tỉ đích xác không dễ dàng thu phục, tựa như sư nương giống nhau khó làm."

Sư nương nghe xong, quyến rũ mà hoành rồi hẵn liếc mắt, nói: "Tiểu tử tìm đánh. Người nên nhớ kỹ, không thể có mới mẻ hoan phải đã quên cũ yêu." Nói tới đây, sư nương chính là trong giọng nói có chua xót vị.

Tiểu Ngưu nói: "Ta là cái dạng gì người, người còn không biết sao?"

Sư nương gật đầu, phất phất tay, nói: "Nhanh một chút cút đi của người ba, phỏng chừng Nguyệt Lâm nha đầu kia lại vừa được tìm người nói chuyện rồi." Tiểu Ngưu cười cười, khoái trá mà đi ra cánh cửa tới. Hắn thầm nói: "Cùng một nữ nhân thân mật, đó là hạnh phúc. Cùng một đã ngoài đích nữ nhân thân mật, có thể đúng là chẳng thiết sống nữa rồi."

Đang Tiểu Ngưu đi đến chính mình đích trong viện khi, đệ nhất hướng Nguyệt Ảnh phòng bên kia đích cửa sổ vừa nhìn. Chỉ thấy nàng cửa sổ đèn sáng, không cần phải nói, nàng nhất định còn chưa ngủ dưới. Lại nhìn Nguyệt Lâm đích cửa sổ, cũng là thăm đích, không biết nàng có ở nhà hay không trong phòng. Khi hần mở chính mình đích cửa phòng, đã nghe tới nhiệt tất đích mùi thơm.

Tiểu Ngưu đóng cửa cho kỹ, hỏi: "Giang tử tử, người đã đến rồi đã bao lâu?"

Nguyệt Lâm đích thanh âm trong bóng đêm vang lên: "Ta vừa tới một hồi. Người ngày mai phải đi, ta nghĩ tìm người nói nói mấy câu."

Tiểu Ngưu mỉm cười nói: "Phải vậy vài câu sao? Có nghĩ là đến một động tác?"

Nguyệt Lâm cười nghe nói: "Tới của người. Ít động lịch ra tâm mắt. Ta là đến với người nói chuyện đích."

Tiểu Ngưu nói: "Tốt lắm, ta thắp đèn lên đi?"

Nguyệt Lâm nói: "Vậy không cần rồi. Dù sao nói chuyện cũng không cần phải ngọn đèn đích, chỉ dùng miệng cùng cái lỗ tai là đến nơi."

Tiểu Ngưu cười cười, nói: "Được rồi, ta đây chợt nghe Giang tử tử thật là tốt rồi. Chỉ là thiệt nhiều đích chuyện xấu đều cũng tại vốn là trong bóng đêm phát sinh, nếu có cái gì ngoài ý muốn phát sinh nói, ta cũng không phải phụ trách. Đến lúc đó, người cũng không nên trách ta."

Nguyệt Lâm cảm khái nói: "Còn có cái gì ngoài ý muốn hảo phát sinh đây? Nên phát sinh đích cũng đều phát sinh qua, còn có cái gì mới mẻ sự tình sao?"

Tiểu Ngưu hắc hắc cười, nói: "Người đã nói như vậy, ta đã có thể đi tới rồi." Nói xong bèn chần trừ mãi chỉ về phía bên giường đi đến. Vừa đến bên giường, phải hoảng hốt gặp được Nguyệt Lâm đích cái bóng, hắc ngời vào bên người nàng, đem nàng kéo, ôm quá chặt chẽ đích, tay kia hướng tới nàng đích ngực trên mặc đi tới.

Nguyệt Lâm bắt lấy này chính ma thủ, nói: "Người cho ta thành thật chút, ta là vội tới người đem cho [đi|được] đích."

Tiểu Ngưu đuổi qua miệng hôn nàng một chút, nói: "Ta biết, người không nỡ ta đi. Có cái gì hảo lo lắng đích đây? Ta Tiểu Ngưu mặc dù bản lĩnh không có nhiều cỡ nào, nhưng là chạy trốn đích bản lĩnh cũng là người khác cảm không nổi đích. Người yên tâm tốt lắm, ta rất nhanh sẽ trở về đích."

Nguyệt Lâm sâu kín mà nói: "Ta không lo lắng này, ta là lo lắng người cùng sư tử."

Tiểu Ngưu nhẹ nhàng cười, nói: "Này lại càng không nhất định lo lắng rồi. Nàng vậy thanh cao, vậy lợi hại, ta nào dám chạm nàng một chút à? Nàng là tốt rồi so với là cái lão hổ, làm cho người ta không dám đến gần."

Nghe Tiểu Ngưu như vậy vừa nói, Nguyệt Lâm trong lòng phải thẳng bằng một ít rồi. Nàng nói: "Người đi rồi sau khi, ta sẽ nhớ người, nằm mơ cũng sẽ [mộng|mơ thấy] của người. Người cũng bởi vì tại trên giang hồ chạy, đem ta cấp cho vong đến sau đầu à!"

Tiểu Ngưu đích tay tại nàng đích trên đùi hoạt động trứ, nói: "Biết rồi. Ta đã nhất định sẽ lại [mộng|mơ thấy] người, [mộng|mơ thấy] chúng ta cỡi quần áo, làm kia khoái hoạt sự tình."

Nguyệt Lâm cười khúc khích, nói: "Người thật sự là một đại sắc lang, phải cả nằm mơ đều cũng [mộng|mơ thấy] cái kia, ta như thế nào sẽ không sẽ lại [mộng|mơ thấy] cái kia đây?"

Tiểu Ngưu rất chăm chú mà nói: "Kia còn dùng hỏi sao? Bởi vì người giả đứng dẫn bái."

Nguyệt Lâm xì một tiếng khinh miệt, nói: "Người mới giả đứng dẫn đây, ta vốn là tốt cô nương, đều là người đem ta cấp cho giáo phù liễu, người là nhất đáng chết đích tên."

Tiểu Ngưu cười cười, đưa tay đuổi đến nàng đích hông dưới, nói: "Ta chuẩn bảo cho người dục tiên dục tử đích. Nơi này khẳng định đã thắng thủy rồi." Nói chuyện, cách quần tại nàng đích mẫn cảm giải đất trên mát xa trứ. Khi thì khu sờ, khi thì xoay tròn, không có vài cái tử, Nguyệt Lâm đích hô hấp phải trở nên khác thường rồi, hơn nữa cái mũi thỉnh thoảng lại hoàn lại phát ra hừ tiếng xé gió.

Tiểu Ngưu thầm nói: "Nữ nhân cùng nam nhân đích biểu hiện phương pháp đúng là bất đồng. Nam nhân nếu muốn khô chuyện này, phải nói thẳng; mà nữ nhân đây, rõ ràng trong lòng rất muốn, biểu hiện ra lại nói cái gì cũng không chịu. Đã có thể bởi vì có mấy cái này bất đồng, nam nữ gian chuyện mới mỗi khi ý tứ đây."

Tiểu Ngưu gấp không thể chờ mà đạp đổ Nguyệt Lâm, làm cho chi ngã vào trên giường, sau đó chính mình nhiệt tình mười phần mà đè ép đi tới. Cách đừng có chi tế, khoái hoạt một chút vốn là nên đích.

MA ĐAO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 129: Ly Biệt Cuộc Chiến

Hôn, nhiệt liệt đích hôn, triền miên đích hôn.

Hôn được bất tỉnh bầu trời tối đen mà, hôn được tức tức có tiếng xé gió. Tại trên giường [đáng kể|thời gian dài] hôn, quay cuồng trứ hôn. Cuối cùng, vốn là Nguyệt Lâm ghé vào rồi Tiểu Ngưu đích trên thân, biểu hiện ra chủ động. Nàng đích đầu lưỡi vươn môi ngoài, để cho Tiểu Ngưu hưởng dụng. Tay nàng tại Tiểu Ngưu toàn thân cao thấp vuốt ve, cảm thụ được hấn đích cường tráng cùng rắn chắc. Cuối cùng tay nàng rơi xuống rồi hấn đích hông gian, nơi đây đã trưởng được như thiết rồi, cách quần cũng có thể cảm nhận được nơi đây đích nhiệt lượng cùng kích động. Tay nàng ở nơi này lại vừa theo lại vừa chà xát đích, khiến cho Tiểu Ngưu muốn nghĩ một bản vi mau.

Cuối cùng thai, Tiểu Ngưu nhịn không được rồi, nói: "Giang tử tử, đến, người nằm xuống, để cho ta phục vụ người ba."

Nguyệt Lâm cố chấp mà nói: "Không, hay là để cho ta tới cưỡi người ba." Nói chuyện, Nguyệt Lâm vươn hai tay, cấp cho lẫn nhau cỡi quần áo. Tuy nói vốn là trong bóng tối, nhưng nàng đích thoát y công phu phi thường không sai, trong khoảnh khắc hai người đã chuyển biến vi người nguyên thủy trạng thái.

Nguyệt Lâm lấy tay chơi trứ nhục bồng tử, này trực tiếp đích chạm đến cảm giác rất tốt. Tay nàng tại nắm bắt, xoa, phụ giúp, phe phẩy, đem nhục bồng rồi khiến cho nhảy dựng nhảy dựng đích, trưởng thành lớn nhất, nhất ngạnh, dài nhất. Tiểu Ngưu vù vù mà thở phì phò, nói: "Giang tử tử à,

không đùa giỡn lại tra tấn hân rồi, còn như vậy đi xuống, ta đã có thể xong đời rồi."

Nguyệt Lâm cười khẻ, nói: "Người cũng không phải chuẩn xong đời, người còn không có làm việc đây. Người cho hết thành nhiệm vụ lại xong đời." Phải trứ. Nguyệt Lâm cúi xuống thân, đem quy đầu ngậm ở tại miệng, lần này Tiểu Ngưu càng sáng rồi.

Nguyệt Lâm đã không phải sinh tay, nàng đích miệng cùng đầu lưỡi đối với nhục bồng tử tiến hành nhất chăm sóc đích" mát xa". Nàng đích đôi môi mang theo, bộ chuẩn bị trứ, bộ được phốc phốc vang lên. Nàng đích đầu lưỡi hơn nhiệt liệt, tại ngựa mắt trên tảo trứ, tại lẳng câu trong [cọ|chà|xát|đi từ từ] trứ, tại nhục bồng trên thân đánh trứ chuyển. Nàng vốn là vậy thích này cắn nhục bồng, nàng dùng chính mình cao nhất cấp đích phương thức đến biểu đạt trứ chính mình đích tâm tình.

Cái này nhưng nhạc phá hủy Tiểu Ngưu, tại mỹ nữ đích phục vụ trong hưởng hết rồi diễm phúc. Hân bị Nguyệt Lâm khiến cho thờ hồn hên như ngưu, thân thể [rung động|lắc lư] trứ, thỉnh thoảng hoàn lại phát ra tiếng kêu, cũng không dám kêu được quá lớn tiếng xé gió, sợ đưa tới người xem. Hân tại nhin không được đích dưới tình huống, yêu cầu Nguyệt Lâm đem kiêu đồn quay lại đến, hân đã đem miệng tiến đến rồi nàng đích bí chỗ trên. Nơi đây đã một đám" đại dương mệnh mông" rồi.

Vì vậy, hai người đều cũng tại tình cảm mãnh liệt mà hôn môi trứ đối phương nhất miễn cảm chi chút. Bọn họ đều cũng tại dùng chính mình đích động tác biểu đáp trứ chính mình đích hưng phấn cùng vui sướng, kia tức tức đích hôn môi tiếng xé gió trước sau hô ứng trứ. Nhất là Nguyệt Lâm, xuân nước chảy được nhiều như vậy, đều cũng chảy tới rồi Tiểu Ngưu đích ngoài miệng. doc truyện tại . Tiểu Ngưu cũng không phản cảm, ngậm lớn nuốt nuốt sau khi, vẫn đem miệng sấm đến nàng đích nhục phùng trên, hưng trí bừng bừng mà mãnh liệt trứ. Hai người cũng không khi phát ra hừ tiếng kêu, tiếng hoan hô. Cuối cùng, tại Tiểu Ngưu đích yêu cầu dưới,

Nguyệt Lâm đứng lên thân vạt áo đang tư thế, tay đem thịt giúp, chậm rãi ngồi xuống.

Chỉ nghe phác kết một tiếng, Tiểu Ngưu cảm thụ nhục bổng tử vào người một thịt oa oa. Nơi đây vậy ẩm, vậy chặt, lại vừa vậy ướt át, thiết bổng ở bên trong sẽ không nghĩ ra được. Còn không có cảm giác được càng sâu khắc đây, Nguyệt Lâm đã động lên. Nàng xoay thắt lưng vạt áo mỏng, thỉnh thoảng khởi lạc trứ, nhiệt tình như hỏa mà chơi trứ, để cho nhục bổng tại hân đích trong động toàn bộ phương vị mà đánh trứ, [sự ma sát|đụng chạm] trứ, [loạn|bậy] đỉnh trứ. Kia thứ thật đáng yêu, tới nơi nào, nơi nào phải nhiệt luyện luyện mà dễ chịu. Không cách nào hình dung mà khoái cảm bèn bổng nhiên truyền đến, làm cho Nguyệt Lâm rất là dễ chịu.

Tiểu Ngưu đã phi thường sáng khoái, phối hợp trứ Nguyệt Lâm. Hưởng trên thật sự trứ thiết bổng. Hai người kết hợp chỗ phác kết phác kết vang lên. Trong chốc lát, Nguyệt Lâm đích thân thể về phía trước một phác, tại Tiểu Ngưu đích trên mặt hôn môi trứ, sau đó đem đầu lưỡi đuổi hướng Tiểu Ngưu đích miệng, Tiểu Ngưu phải tham lam mà hấp dẫn, liếm trứ. Xuống mặt đích bảo bối càng không ngừng khô trứ, đại quy đầu mỗi một dưới đều cũng đụng vào rồi hoa tâm trên, làm cho Nguyệt Lâm thoải mái được thẳng lằm bằm.

Tiểu Ngưu đích tay tại nàng đích trên lưng cùng kiều đồn trên vuốt ve, cảm thụ được chơi mỹ nữ đích niềm vui thú. Đại thiết bổng tại nàng đích huyết trong mỹ vô cùng, nhạc vô cùng. Còn hơn vừa rồi đích khâu hấp, có...Khác một phen mất hồn tư vị, Tiểu Ngưu cảm giác linh hồn của chính mình giống chim nhỏ giống nhau bay đứng lên.

Nguyệt Lâm tiếp theo lại vừa trên thân đứng thẳng, hai tay tiếp tục đầu gối, kiều đồn từ trên xuống dưới đích bộ chuẩn bị trứ nhục bổng. Nếu là có ngọn đèn nói, như vậy tử nhất định phi thường khả quan. Nhưng Tiểu Ngưu có thể tưởng tượng cho ra đến, nàng đích vú nhất định kinh hoàng trứ, thịt môi vừa lật vừa vào đích, xuân thủy không tiếng động mà chảy, nàng đích

hắc mao nhất định vốn là ướm đâm, Tiểu Ngưu đã cảm giác được nòng đích xuyên nước chảy tới chính mình đích bụng trên. Còn có à, nòng đích vẽ mặt nhất định vốn là dâm đang mà mê người đích. Mấy cái này đều là Tiểu Ngưu có thích đích.

Tiểu Ngưu một bên xứng sẽ lại trứ nòng, một bên hỏi: "Giang tử tử, cảm giác sao độ dạng?"

Nguyệt Lâm rên rỉ trứ: "Ta thoải mái được sắp thành tiên rồi, của người đại thiết bổng thật tốt, đỉnh đến ở chỗ đặc biệt mỹ. Ôi, ta cần mỹ đã chết. Cần bay lên đến đây." Nói chuyện, càng là lực mạnh bộ chuẩn bị. Tiểu Ngưu nghe được đặc biệt tự hào, phải hơn dùng sức mà thật sự thiết bổng, làm cho thiết bổng xuyên vào được càng sâu, càng kịch liệt. Kia tiểu huyết bộ được hẳn đã cực kỳ xinh đẹp.

Nguyệt Lâm dù sao cũng là công phu không sai đích, không thể so bình thường đích nữ tử. Bình thường nữ tử ở trên mặt chơi, không dùng được bao lâu, sẽ bị thiếu đích, mà Nguyệt Lâm cũng không có như vậy, nòng chơi chẳng biết mấy ngàn dưới, hay là lực chiến đấu rất mạnh đích. Chỉ là kia mãnh liệt đích khoái cảm nòng chịu không được, cuối cùng nòng mang theo khóc khang kêu lên: "Tiểu Ngưu à, ta không được, ta cần đi ra rồi."

Tiểu Ngưu vừa nghe, vội vàng đem nòng đập đổ, chính mình ghé vào thân thể của hẳn trên, nổi điên bàn mà quất cắn, đại khái hơn mười dưới ba, Nguyệt Lâm bèn thân thể co rút, đồng thời dài tiếng gầm kêu đạt tới rồi cao trào. Tiểu Ngưu cảm thụ nòng đích tiểu huyết co rút lại trứ, cũng có đại lượng đích ẩm chảy tẩm tới quy đầu, làm cho quy đầu thoải mái được thẳng nhảy.

Sau đó trong phòng an tĩnh lại, chỉ có hai người đích tiếng thở dốc. Nguyệt Lâm vỗ vỗ Tiểu Ngưu đích lưng, nói: "Tiểu Ngưu, người đã bắn ra đến đây đi, chúng ta không chơi."

Tiểu Ngưu ai rồi một tiếng, hai tay nắm nàng đích vú, một bên chơi trứ, tiến nói: "Ta còn không có chơi đủ đây, để làm chi nhận được binh à? Đêm nay, ta [tốt|hay] hảo chơi chơi người, cho người thoải mái cực độ."

Nguyệt Lâm nhắc nhở nói: "Ngày mai người còn muốn chạy đi đây, không cần rất tiêu hao thể lực rồi."

Tiểu Ngưu mỉm cười nói: "Sợ cái gì à, dù sao bây giờ ta đã sẽ lại bay, hơn nữa còn có sư tử tại, chạy đi không thành vấn đề đích."

Nguyệt Lâm ừ, vuốt ve Tiểu Ngưu đích phía sau lưng, nói: "Tiểu Ngưu à, người nói cho ta biết, người đã chơi nhiều ít nữ nhân? Như thế nào đùa?" Phía sau; Nguyệt Lâm còn có thể nghĩ vậy một vấn đề.

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, nói: "Này người còn không biết rõ sao? Không cần phải ta nhiều lời."

Nguyệt Lâm thân nắm chụp Tiểu Ngưu đích lưng, nói: "Không đùa giỡn lảng tránh, ta nghĩ biết ta tại cùng nhiều ít nữ nhân chia xẻ một người nam nhân."

Tiểu Ngưu cười cười, nói: "Người thật sự muốn biết sao? Chờ tương lai mọi người [tụ|hợp|xóm] cùng một chỗ, người sẽ tận mắt tới."

Nguyệt Lâm chưa xót chuồn mất chuồn mất mà nói: "Cũng học đường bá hổ, đến một chín mĩ tròn."

Tiểu Ngưu ha ha cười, nói: "Ta như thế nào sẽ lại vậy kém cỏi? Ta như thế nào được cũng phải học Lương Sơn bạc, đến một một trăm lẻ tám đem à."

Nguyệt Lâm nghe xong rất là bất mãn, đem Tiểu Ngưu đích phía sau lưng chụp được vang lên, kêu lên: "Không được, không được. Ta không

đồng ý. Người như thế nào có thể có nhiều như vậy nữ nhân đây? Người cũng không phải là hoàng đế."

Tiểu Ngưu giải thích nói: "Ta là hàn uy tín binh, nhiều hơn ích thiện thôi! Đến, ít nhất mấy cái này vô ích đích, chúng ta tiếp theo khoái hoạt ba." Nói chuyện, Tiểu Ngưu [nhún|làm rung động] kiêu đồn, làm cho nhục bổng tiếp tục tại Nguyệt Lâm đích lỗ nhỏ trong ra xuất nhập nhập vào. Kia dễ nghe đích phụ thân tiếng xé gió, cùng tiếp triển miên phác kết tiếng xé gió, cùng với nam nhân đích tiếng thở dốc, nữ nhân tiếng rên rĩ lại vang lên. Lại là khoái cảm vô hạn, lại là xuân sắc khôn cùng.

Lại vừa [phạm|làm] chẳng biết mấy ngàn dưới, Nguyệt Lâm đã vài độ cao trào, mà Tiểu Ngưu vẫn đang uy phong lẫm lẫm, nhiệt tình mười phần.

Nguyệt Lâm bèn nói: "Tiểu Ngưu, nên hết sự tình rồi ba? Ta không nghĩ người mệt chứ à!"

Tiểu Ngưu một bên quất động trứ thiết bổng, vừa nói: "Sẽ không, ta thật sự thoải mái đích, một chút cũng không mệt." Nói chuyện, Tiểu Ngưu ngâm trứ [một|từng mảnh] đầu vú, chỉ một tay cầm lấy một chích vú, hết sức phấn khởi mà chơi trứ, chơi được Nguyệt Lâm lại là rên rĩ không ngừng.

Nguyệt Lâm hừ nói: "Tiểu Ngưu à, người rất nghe hại, ta đều cũng chịu không được, ta yêu người chết mất." Nói chuyện, song chưởng ôm Tiểu Ngưu đích cổ. Tiểu Ngưu không thể không buông tha cho chơi vú đích công tác, nói: "Giang tử tử, ta đã đồng dạng yêu người. Nhìn ta như thế nào chơi của người." Nói chuyện, Tiểu Ngưu mạnh một thật sự kiêu đồn, đem thiết bổng khô rớt cuộc, sau đó lại vừa rút đi ra, làm Nguyệt Lâm một trận hư không.

Nguyệt Lâm minh làm nói: "Tiểu Ngưu, cắm vào tới, bên ngoài không bằng ở chỗ hảo."

Tiểu Ngưu cười nói: "Để cho hản lạnh mau một chút thôi!"

Nguyệt Lâm hừ nói: "Không được, tiểu huyết ngựa trứ đây." Nói chuyện, thật sự trứ hạ thân, tới tiếp cận cùng nhục bổng.

Tiểu Ngưu đem nhục bổng sáp nhập, cũng không liên tục quất xuyên vào, mà là lắc mông, làm cho thiết bổng ở bên trong xoay tròn. Đây làm cho Nguyệt Lâm cười khanh khách, nói: "Người mặc kệ chính sự, không cho phép đùa giỡn ta." Tiểu Ngưu tại nàng đích ngoài miệng vừa hôn, lúc này mới lực mạnh tháo nước đứng lên.

Bởi vì ngày mai muốn phân biệt, Tiểu Ngưu làm được đặc biệt hăng say, mà Nguyệt Lâm đã lười kéo hân không để. Hai người phải vậy vẫn chơi trứ, thẳng chơi đến phía đông bầu trời lộ ra màu trắng bạc. Nguyệt Lâm vội vàng đứng dậy mặc quần áo, lại vừa hôn thân Tiểu Ngưu đích thiết bổng, lúc này mới lưu luyến mà rời đi. Tiểu Ngưu trở về chỗ cũ trứ nàng thân thể đích tư vị, cảm thụ thật đẹp, thật sự là trở về chỗ cũ vô cùng à!

Ngày kế sau khi ăn xong, Nguyệt Ảnh cùng Tiểu Ngưu hướng sư phụ bọn người từ biệt.

Sư phụ dặn dò nói: "Hết thảy cẩn thận, gặp được vấn đề cần nhiều hơn tự hỏi, thiết không thể nghĩa khí dùng sự tình." Hai người đồng thanh đáp ứng.

Sư phụ còn nói: "Đối với Chu Khánh Hải, tận lực bắt sống, nếu làm không được, phải giải quyết rồi hân. Nếu các người không phải đối thủ, muốn dùng trí, ít cùng hân ngay mặt xung đột." Hai người lại là cao giọng đáp ứng.

Sư nương mỉm cười nói: "Chúng ta tại trên núi [sẽ chờ|đợi] trứ các người thật là tốt tin tức rồi."

Nguyệt Lâm thì đem Tiểu Ngưu kéo đến bên cạnh, vẽ mặt đích trịnh trọng. Tiểu Ngưu hỏi: "Giang tỷ tỷ, người còn có cái gì trọng yếu nói nói?"

Nguyệt Lâm nháy đôi mắt đẹp, nàng đích sắc mặt đặc biệt diễm lệ, hiển nhiên tối hôm qua đích mưa gió nổi lên trọng yếu tác dụng. Nàng nhỏ giọng nói: "Ta nói so với bọn hăn đích đều cũng trọng yếu, người cần phải nhớ kỹ."

Tiểu Ngưu chăm chú hỏi: "Nói cái gì?"

Nguyệt Lâm chậm rãi nói: "Ở bên ngoài cần an phận thủ thường, cần thủ thân như ngọc, không cho phép chạm nữ nhân khác." Tiểu Ngưu sau khi nghe xong nhin không được cười ra tiếng đến. Đến phía sau rồi, nàng muốn nghĩ đích đúng là chuyện này.

Sau đó, Nguyệt Ảnh cùng Tiểu Ngưu tại mọi người đích nhìn chăm chú dưới, tám mặt uy phong dưới đất sơn. Đi đến sườn núi khi, Nguyệt Ảnh nói: "Vì chạy đi, chúng ta cái này bay ba. Nếu dựa vào hai cái đùi, không biết khi nào thì tài năng đạt tới."

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Hảo, sư tử, ta nghe lời người là được."

Vì vậy, Nguyệt Ảnh kéo Tiểu Ngưu đích tay. Niệm động khẩu quyết, hai người bèn nhảy đến giữa không trung, dưới chân đạp trứ đám mây, hướng tới Kim Lăng phương hướng bay đi.

Hai người đạp trứ đám mây, bay trên trời cao trong, gió bên tai tiếng xé gió táp táp. Cảm giác phi thường mát mẻ, đi xuống xem, này phòng ốc, sơn thủy đều cũng nhỏ đi rồi.

Tiểu Ngưu đích ánh mắt chuyển hướng thân vào đích Nguyệt Ảnh, chỉ thấy nàng nghiêm trang, không có gì nụ cười. Mặc dù nàng lôi kéo chính mình đích tay, nhưng ánh mắt cũng không xem chính mình, nhưng nàng đích phong thái vẫn làm cho Tiểu Ngưu mê muội.

Nàng vững vàng mà đứng thẳng trứ, mái tóc phiêu đảng, vẻ mặt mát hờn. Kia lạnh lùng diễm lãnh đạm trong lộ ra đích nữ nhân vị, khiến nàng

có khác ý vị. Nàng hay là mặc nàng địch màu trắng váy dài, kia váy sừng đã cùng mái tóc lập tức tung bay trứ, khiến nàng có tiên nữ địch đặc điểm. Hơn nữa nàng tuyệt mỹ địch gương mặt, làm cho Tiểu Ngưu trăm xem không chán.

Tiểu Ngưu nhịn không được duỗi cánh tay ôm nàng địch thắt lưng, đem nàng kéo. Nguyệt Ảnh giãy rồi hai dưới, không có làm cho nhiều cỡ nào kính, nói: "Êm đẹp địch, như thế nào lại vừa chiếm ta địch tiện nghi?"

Tiểu Ngưu ánh mắt một mị, nói: "Ta cũng không có muốn nghĩ chiếm tiện nghi của người, ta chỉ vốn là sợ té xuống, lúc này mới ôm của người thắt lưng."

Nguyệt Ảnh xem cũng không xem Tiểu Ngưu, nói: "Có ta ở đây, người căn bản không cần lo lắng sẽ lại té xuống địch, cái này người có thể buông tay rồi ba?"

Tiểu Ngưu mỉm cười nói: "Kia cũng không thể phóng ra. Chúng ta nhưng là chưa lập gia đình địch vợ chồng à, ta ôm người cũng là đương nhiên địch. Nếu ta không ôm của người nói, kia mới kêu kỳ quái đây."

Nguyệt Ảnh lạnh như băng mà nói: "Người nhưng ôm địch nhiều nữ nhân rồi, ta ngã không hi hân bị người ôm."

Tiểu Ngưu chính sắc mà nói: "Sự tỉ à, ta nhưng là nơi nào đắc tội người rồi? Tâm tình của người giống như không tốt lắm."

Nguyệt Ảnh địch ánh mắt tại Tiểu Ngưu địch trên mặt nhìn lướt qua, nói: "Không có gì không đúng à, ta tốt lắm."

Tiểu Ngưu nháy ánh mắt, nói: "Không thích hợp, ta xem người à, như là tại ghen."

Nguyệt Ánh lắc đầu nói: "Kia có sự tình à? Người nguyện ý với ai cùng một chỗ qua đêm, theo ta không có vấn đề gì, ta chỉ đang không có bắt gặp tốt lắm."

Tiểu Ngưu hỏi: "Sư tử à, người chỉ chính là cái gì?"

Nguyệt Ánh buột miệng mà ra: "Tối hôm qua trên, người là một người ngủ đích sao?" Dứt lời, tựa đầu chuyển hướng một bên, chẳng muốn nhìn hắn.

Vừa nghe lời này, Tiểu Ngưu nhin không được nở nụ cười. Nguyên lai tối hôm qua chuyện, bọn hắn biết rồi. Hắn thầm nói: "Nguyệt Lâm nhỏ như vậy tâm, như thế nào sẽ làm nàng biết đây? Chẳng lẽ nàng đến ta đích [song | cửa sổ] dưới nghe lén rồi? Coi hắn đích cá tính, tựa hồ khô không ra việc này à."

Tiểu Ngưu cười nói: "Sư tử à, người như thế nào sẽ lại hỏi như vậy đây?"

Nguyệt Ánh nói: "Ta tối hôm qua đã lâu đều cũng ngủ không được, muốn tìm người ta nói nói chuyện, ta phải đi tìm Nguyệt Lâm. Ai biết gõ nửa ngày cánh cửa, ở chỗ cả một chút đích động tĩnh đều không có, ta chỉ biết nàng nhất định vắng mặt chính mình trong phòng, tìm người đi. Ta đoán đối với ba?"

Tiểu Ngưu ha ha cười, nói: "Sư tử à, Nguyệt Lâm không còn sớm đúng là nữ nhân của ta sao? Đây cũng không có cái gì tò mò kì quái đích."

Nguyệt Ánh than nhẹ hai tiếng, nói: "Vốn là không có gì kỳ quái đích. Nguyệt Lâm có thể tìm được người nói dạng đích nam nhân, cũng xem như không sai rồi, chỉ là ta không nên đi theo [loạn|bậy] trộn lẫn hồ. Người đã đã có nữ nhân khác, cần gì phải lại đến trêu chọc ta? Đây chẳng phải là không nên chuyện."

Tiểu Ngưu chăm chú mà nói: "Này có cái gì ứng với không nên chuyện à? Ta thích nàng, nhưng ta càng thích người. Ta sẽ không bởi vì có nàng, để lại bỏ quên người. Ta là muốn nghĩ với các người hai người đồng thời cùng một chỗ đích, ta nghĩ người sẽ không phản đối ba? Ta đối với người các mỗi người đều là thiệt tình đích."

Nguyệt Ảnh thở dài nói: "Này đối với chúng ta nữ nhân thật sự là không công bình à! Thế giới này từ có người đích ngày đó, đại khái tại đây loại sự tình trên đúng là vậy không công bình."

Tiểu Ngưu không nghĩ nhiều tại đây một vấn đề trên nghị luận, phải ôm sát nàng đích thắt lưng, cảm thụ được nàng đích mềm mại cùng co dãn, nói: "Sư tỉ à, người cùng Chu Khánh Hải đích công phu so sánh với, thế nào?"

Nguyệt Ảnh nghĩ nghĩ, nói: "Cần nói bay, hắn không bằng ta; cần nói pháp thuật cùng võ công chờ phương diện, chúng ta không sai biệt lắm ít. Ta nghĩ đả bại hắn, cũng phải hao chút khí lực, bất quá có người giúp ta, ta phải vi thao nắm chắc thắng lợi rồi."

Tiểu Ngưu nhắc nhở nói: "Nhưng là sư tỉ à, người chớ quên hắn trong tay có ma đao à! Có lẽ hắn có ma đao sau khi, phải bản lĩnh tăng nhiều đây."

Nguyệt Ảnh gật gật đầu, nói: "Người không phải nói ma đao là có linh tính đích sao? Ma đao có lẽ không nhận hắn, như vậy mới tốt."

Tiểu Ngưu lắc đầu nói: "Không, lấy ta xem, ma đao ở trên tay hắn cũng là hảo làm cho đích. Nói cách khác, hắn cũng không có thể vừa ra tay phải giết chết rồi Tần Viễn, hoàn lại bị thương sư phụ. Nếu không có ma đao đích hỗ trợ, hắn sẽ không vậy nghe làm hại."

Nguyệt Ảnh ừ, nói: "Coi là nói như vậy, ta đích bản lĩnh hơn nữa trí tuệ của người, nên có thể đối phó được hắn đích. Người nhưng là ma đao

nguyên lai đích chủ nhân, người nhất định sẽ có biện pháp đem ma đao thu hồi đích."

Tiểu Ngưu một nhếch miệng, cười khổ nói: "Thành thật với người nói đi, sư tỉ, ta đối với ma đao thật sự không có gì xử lý pháp. Nếu đao tại tay của ta trong, kia uy lực tự nhiên là không giống với rồi, vấn đề là ta không có ma đao."

Nguyệt Ảnh ôi rồi một tiếng, nói: "Tiểu Ngưu à, người không cần lo lắng, chuyện tới sơn trước tất có đường. Lấy chúng ta hai người đích thực lực, chẳng lẽ còn không đối phó được một Chu Khánh Hải sao?"

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, nói: "Ta đã tin tưởng, ta hai liên hợp, thiên hạ vô địch." Lại nhìn Nguyệt Ảnh, trên mặt lộ ra nhàn nhạt đích nụ cười, này đã làm cho Tiểu Ngưu rất vui vẻ rồi. Chỉ cần Nguyệt Ảnh có thể lộ ra nụ cười, phải tỏ vẻ nàng đã tiếp nhận rồi chính mình cùng Nguyệt Lâm loại quan hệ này đích hiện thực.

Đã phải một đêm canh giờ ba, hai người từ không trung hạ xuống, rơi xuống Kim Lăng ngoài thành đích trên quan đạo. Bởi vì lạc đích vị trí đến gần đỉnh núi, cũng không có người phát hiện. Tiểu Ngưu cước kiên định mà [sau khi|phía sau], nhìn sang vun cao đích bầu trời, nói: "Không biết khi nào thì, ta đã có thể giống sư tỉ người như vậy bay à?"

Nguyệt Ảnh cười cười, nói: "Người không cần phải gấp gáp. Người bây giờ không thôi kinh có thể bay lên đến đây sao? Ta đều cũng nghe sư nương nói. Đó là một đáng vui đích tiến bộ, chỉ cần người đồng ý thật sự, không dùng được vài năm, người có thể làm được rồi."

Tiểu Ngưu nói: "Sư tỉ à, ta nghe nói có người luyện cả đời, đã hay là không có làm được đăng vân giá vũ. Vẫn đang còn phải dưới chân giẫm thứ bay, hơn nữa tốc độ rất có hạn, tựa như ta như bây giờ."

Nguyệt Ảnh giải thích nói: "Đây là bởi vì mỗi người ngày bản cùng tuệ căn bất đồng, ta tin tưởng người là một có trời cho đích người. Ta hôm nay có thể làm đến đích, người sau này đều có thể làm được, nhưng lại sẽ lại vượt qua ta đích."

Tiểu Ngưu [không thể tin được|khó tin] mà nói: "Thật sự sẽ lại như vậy sao? Thật sự sẽ lại như vậy sao?"

Nguyệt Ảnh mỉm cười nói: "Nếu người mỗi ngày ngoại trừ ăn, ngủ, đúng là tìm nữ nhân nói, vậy người đời này cũng đừng tưởng tượng dạng đích bay. Người đời này đành phải giẫm trứ thứ bay, phải cùng ngồi thuyền không sai biệt lắm."

Tiểu Ngưu kiên quyết mà nói: "Ta nhất định phải bay, giống người như vậy xinh đẹp đích bay."

Nguyệt Ảnh nói: "Vậy luyện ba, liều mạng khổ luyện ba, bầu trời sẽ không điệu hãm bánh đích." Đang khi nói chuyện, hai người đã vào Kim Lăng thành đích đại môn. Vào cửa thành sau khi, ở chỗ đích phần hoa phố cảnh lập tức tiến vào hai người trong mắt. Cùng Kim Lăng một so với, này thành nhỏ quả thực đúng là thôn nhỏ tử. Nơi này mặc dù so ra kém kinh thành phú lệ đường hoàng. Cũng là khí độ bất phàm, dù sao nơi này hoàn lại đang qua minh ban đầu đích thủ đô đây. Năm đó Chu Nguyên Chương đúng là ở chỗ này sáng tạo Đại Minh hướng, cũng lấy nơi này vì trung tâm thống nhất thiên hạ đích.

Tiểu Ngưu cùng Nguyệt Ảnh đi ở người đến người đi đích trên đường cái, nhìn thấy thật dài cửa hàng, nghe các loại kêu bán tiếng xé gió, nói: "Nơi này thực náo nhiệt à, so với Hàng Châu mạnh hơn nhiều. Vừa đến nơi này, ta đã nghĩ khởi Chu Nguyên Chương đến."

Nguyệt Ảnh thở dài một tiếng, nhỏ giọng nói: "Không cần gọi bày cái kia tên, vạn nhất để cho quan phủ nghe được, người phải phiền toái rồi."

Tiểu Ngưu đương nhiên biết việc này để cho quan phủ biết đến nghiêm trọng hậu quả rồi, làm một bình dân dân chúng, ai dám thách hô Thái tổ hoàng đế đích tể danh à? Đó là đại bất kính đích tội, chuẩn bị bất hảo cần cả nhà sao trăm đích.

Tiểu Ngưu cười cười, nói: "Giống như không có vậy nghiêm trọng ba? Cái kia lão gia hỏa đã chết đã bao nhiêu năm. May mắn vốn là đã chết, nếu hãn còn sống nói, lại vừa không biết bao nhiêu người cần không hay ho rồi. Hãn sống cả đời, không biết oán giết nhiều ít vô tội đích người. Thật sự là đáng thương à, này cùng hãn đi ra sinh nhập vào chết đích các huynh đệ, không có chết tại trên chiến trường, nhưng lại chết ở hãn đích đồ đao dưới. Ta thực hoài nghi này người có phải là người, nếu là người nói, nhất định dài quá lòng lang dạ sói, rất nhiều công thần bị hãn sát một không còn một mảnh, hãn so với sài lang hoàn lại hung ác à!"

Nguyệt Ảnh hít sâu một hơi, nói: "Không cần nhắc lại người kia rồi, chúng ta hay là nói nói Chu Khánh Hải ba, người cũng biết Chu Khánh Hải cùng mình ban đầu đích công thần có quan hệ sao?"

Tiểu Ngưu hỏi: "Sư tử, người sẽ không nói cho ta biết, Chu Khánh Hải đích tổ tiên cấp cho Chu Nguyên Chương đích công thần đang qua nô tài ba?"

Nguyệt Ảnh nói: "Chu Khánh Hải đích tổ tiên không phải công thần đích nô tài, mà là khai quốc công thần, cuối cùng cũng là bị Chu Nguyên Chương cấp cho giết."

Tiểu Ngưu nghĩ nghĩ, nói: "Khai quốc công thần? Có họ Chu đích sao? Ôi, sẽ không vốn là chu nghe hưng ba?"

Nguyệt Ảnh gật đầu nói: "Đúng là này người. Hãn cũng là bị Chu Nguyên Chương cấp cho giết đích."

Tiểu Ngưu lại cảm khái nói: "Chu Nguyên Chương thật không phải là người, này chu nghe hưng nhưng là cùng hăn lập tức lớn lên thật là tốt hữu, hăn cũng không buông tha."

Nguyệt Ảnh hừ một tiếng, nói: "Chu Nguyên Chương cả thân cháu đều cũng sát, huống chi vốn là bạn tốt đây."

Tiểu Ngưu mắng: "Thực con mẹ nó là người cặn bã, dựa theo hăn đích tội ác, nên đoạn tử tuyệt tôn mới đúng." Nhưng vừa nói hết lời này, phải lập tức nghĩ đến, Quận chúa cũng là đồ thăm nguyên châu đích hậu đại à. Nếu Chu Nguyên Chương chặt đứt hậu đại, nơi nào sẽ có Quận chúa à? Vì vậy, Tiểu Ngưu phải câm miệng rồi.

Hai người tại trên đường vòng vo hai vòng sau khi. Tiểu Ngưu mới hỏi nói: "Sư tỉ, chúng ta bây giờ muốn làm gì?"

Nguyệt Ảnh trầm ngâm nói: "Xem ra được trước tìm gian khách điểm ở tạm một túc, chúng ta cũng không thể cam đoan lập tức có thể tìm được Chu Khánh Hải, có lẽ tại đây còn muốn trụ trên một đoạn cuộc sống."

Vừa nói lời này, Tiểu Ngưu rồi rồi, nói: "Hảo oa. Kia chúng ta tìm gian tốt nhất khách điểm tốt lắm." Hăn trên mặt nhạc khai liễu hoa. Hăn nghĩ đến chính mình lại có điểm phúc nhưng hưởng rồi, đã cùng Nguyệt Ảnh đều cũng đã tốt hơn rồi, đương nhiên cần đồng giường cộng chẩm mới đến.

Nguyệt Ảnh tất nhiên là hiểu rõ Tiểu Ngưu suy nghĩ đích, nàng chỉ nhìn thấy Tiểu Ngưu đích vẻ mặt, phải lập tức nhìn thấu rồi tâm tư của hăn, hừ nhẹ một tiếng, về phía trước bước nhanh đi đến. Tiểu Ngưu tự nhiên đã bước nhanh đi theo rồi, hăn thầm nói: "Xem nàng ý tứ này, vốn là không nghĩ theo ta cùng một chỗ, ta đây được muốn nghĩ một biện pháp rồi. Như vậy bỗng đích mỹ nữ, không hưởng thụ một chút, thật sự là [dậm chân giậm dư]phí của trời], tựa như một món đồ xinh đẹp đích quần áo, mỗi ngày đọng ở trên tường không mặc, ở đằng kia lạc bụi, thật sự là lãng phí rồi."

Hai người tìm một gian khách điểm. Tại cần phòng đích thời điểm, Nguyệt Ảnh kiên trì cần hai phòng, này làm cho Tiểu Ngưu thất vọng. Hắn vốn tưởng rằng nàng đem chính mình đang người một nhà, sẽ lại cùng chính mình cùng ngủ đây, kết quả người ta không muốn, xem ra nếu muốn cùng nàng hoan ái, còn phải mặt khác ý nghĩ tử.

Hai người đích phòng là đúng cánh cửa đích. Tiểu Ngưu từ chính mình đích phòng đi ra, phải tiến vào Nguyệt Ảnh đích phòng, Nguyệt Ảnh đang đứng ở trong phòng nơi nơi nhìn. Mặc dù nơi này là Kim Lăng tốt nhất khách điểm một trong, vẫn không hề ít làm Nguyệt Ảnh không hài lòng đích địa phương. Tỷ như cái bàn không đủ sạch sẽ, trên mặt đất còn có trang giấy và tâm trạng. Tiểu Ngưu thấy nàng nhú mày, phải vội vàng kêu tiểu nhị đến quét dọn rồi. Tiểu Ngưu thuận tiện đem Nguyệt Ảnh lĩnh đến trong phòng của mình tới, đóng cửa lại.

Tiểu Ngưu tự mình đem cái bàn lau một lần, lúc này mới để cho nàng ngồi xuống. Nguyệt Ảnh nói: "Không thể tưởng được tốt nhất khách điểm cũng bất quá như thế. Cả chúng ta 山旁 trên núi đích cửa phòng cũng không như."

Tiểu Ngưu ha ha cười, nói: "Sư tử, đây là không có cách nào khác so với đích. Chúng ta nơi đây đích phòng là có chuyên người quét dọn đích, một ngày có thể quét dọn vài lần đây, nơi này chỉ sợ một ngày quét dọn một lần đều cũng làm không được. Được rồi, sư tử à, chúng ta bước tiếp theo làm sao bây giờ?"

Nguyệt Ảnh trầm ngâm trứ nói: "Tự nhiên là nghe Chu Khánh Hải đích hạ lạc rồi. Biết hắn đích hạ lạc, mới tốt đối với hắn xuống tay à. Nhất định được làm được biết người biết ta, chúng ta tài năng ra tay. Chu Khánh Hải người kia cũng không phải dễ đối phó đích, nhất là trong tay còn có ma đao. Hơn nữa, hắn đã có thể không phải độc thân một người, có lẽ hắn đã có đồng lõa và tâm trạng."

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Sư tử phân tích được nói có lý, vấn đề vốn là chúng ta như thế nào nghe Chu Khánh Hải đích hạ lạc đây?"

Nguyệt Ảnh đầy cõi lòng tin tưởng mà nói: "Này cũng không quá khó khăn. Người muốn nghĩ, sư phụ mới vừa trở thành võ lâm minh chủ, thiên hạ đích các môn các phái ai không muốn nghĩ lấy lòng sư phụ à. Chúng ta chỉ cần nhắc tới sư phụ, sẽ có rất nhiều người hỗ trợ đích. Chỉ cần Chu Khánh Hải tại Kim Lăng trong thành. Chúng ta có thể tìm được hãn đích nơi đặt chân."

Tiểu Ngưu hưng phấn mà nói: "Sư tử nói đúng, tốt nhất đi tìm Cái Bang, bọn họ đích tin tức vốn là nhất linh thông đích."

Nguyệt Ảnh cười, nói: "Tiểu Ngưu, người hay là thật sự thông minh đích."

Tiểu Ngưu gặp Nguyệt Ảnh cười rộ lên sáng lạn cực kỳ, xinh đẹp cực kỳ, không khỏi thấy ngây người. Cầm lòng mà nói: "Sư tử, ta thật muốn như vậy nhìn người cả đời, xem cả đời cũng không sẽ lại phiền đích."

Nguyệt Ảnh thu hồi nụ cười, nói: "Nếu người như vậy nhìn ta cả đời nói, nữ nhân này nên tìm người tính sổ rồi. Còn có à, người như vậy nhìn ta cả đời nói, cũng không năng động, ta đây hoàn lại làm gì đây? Chỉ là một bình hoa thôi."

Tiểu Ngưu nói: "Rời xa không phải là, rời xa tranh chấp, rời xa chẳng thiết sống nữa, đang một bình hoa có cái gì bất hảo đích đây? Chỉ là trước mặt đích tình thế không được sư tử đang bình hoa à."

Nguyệt Ảnh gật gật đầu, nói: "Người hiểu được là tốt rồi. Chúng ta bây giờ có thể võ lâm đại kế làm trọng, ngoại trừ Chu Khánh Hải, tiêu diệt tà phái, là chúng ta nhất gấp đích nhiệm vụ."

Vừa nói tiêu diệt tà phái, Tiểu Ngưu đích tâm trầm xuống, hần thẫm nói: "Vì cái gì muốn dùng bạo lực giải quyết vấn đề, vì cái gì không thể dùng ôn hòa đích phương thức đây? Người nói tiêu diệt, kia phải chết bao nhiêu người? Chánh đạo là người, tà phái cũng là người. Chánh đạo có người tốt, tà phái cũng có người tốt. Mọi người để làm chi không ngừng chỉ tranh đấu, hòa bình ở chung đây?" Nhưng hần cũng không có cùng Nguyệt Ảnh biện luận, hần biết cho dù biện luận nói, cũng sẽ không có cái gì kết quả. Ngoại trừ bị thương hòa khí ở ngoài, thật sự không có gì chỗ tốt. Nếu muốn chuyển biến Nguyệt Ảnh đích quan niệm, còn phải chậm rãi thật sự.

Cùng ngày buổi chiều, Nguyệt Ảnh cùng Tiểu Ngưu hơi làm cho nghỉ ngơi, phải đi ra ngoài làm việc rồi. Bọn họ đi tìm Cái Bang đích phân đà, muốn từ bọn họ đích miệng hiểu rõ một chút Chu Khánh Hải đích tình huống. Có bọn họ hỗ trợ, không sợ Chu Khánh Hải không hiện hình. Bọn họ rất thuận lợi mà tìm tới. Cái kia phân đà chủ vốn là một bốn mươi tuổi tả hữu đích hán tử, lạc má hồ tì, ánh mắt không lớn, nhưng lại thật sự có thần màu đích. Hần họ Hồ, kêu hồ bát cực.

Hồ Đà chủ vừa nghe nói hai người đích [tư cách| địa vị], tranh thủ (Cần ktra thêm) bọn họ lĩnh đến nội thất ngồi xuống, cũng gọi người đưa lên hảo trà, hoa quả từ từ. Nguyệt Ảnh dò xét dưới nội thất đích hoàn cảnh, bằng tường cao bạch, [song | cửa sổ] minh vài tịnh, phải cả trà cụ cũng đều thật sự chú ý đích, không có một chút nghèo khổ chi tương, này cùng hồ Đà chủ trên thân hóa tử quần áo vô cùng không phân gọi.

Hồ Đà chủ nhếch miệng cười, nói: "Đàm cô nương, nguy thiếu hiệp, Hồ mỗ đã sớm tìm được bang chủ đích mệnh lệnh rồi, để cho Hồ mỗ toàn lực trợ giúp hai vị, làm cho hai vị mau chóng mà đạt thành mong muốn. Hồ mỗ có thể làm chút ít cái gì, hai vị chỉ để ý mở miệng là được."

Nguyệt Ảnh cũng không dong dài, nói: "Cám ơn quý giúp thật là tốt ý. Vũ lâm nhân sĩ đều đã nhớ kỹ các người đích công lao đích. Chúng ta lần này đến, mục đích chỉ có một, thì phải là đem phản đồ Chu Khánh Hải đem

ra công lý. Chúng ta không cần nhiều lắm đích trợ giúp, chỉ cần các người có thể trợ giúp chúng ta tra ra Chu Khánh Hải đích hạ lạc tựu thành rồi."

Hồ Đà chủ gật gật đầu, nói: "Hảo, này chúng ta đã sớm biết." Sau đó hướng ngoài phòng hô: "Kêu Tôn huynh đệ đến." Ngoài cửa đáp ứng một tiếng, một lúc sau, một gầy trơ cả xương đích hán tử đi đến, thi qua lễ ngồi xuống, hồ Đà chủ nói nói: "Tôn huynh đệ, các người vẫn giám thị trừ Chu Khánh Hải đích động tĩnh, bây giờ người đem tình huống cùng này hai vị chỉ nói vậy thôi. Bọn họ nhưng là chúng ta minh chủ đích cao đồ."

Vị này Tôn huynh đệ nói: "Vốn là, hồ Đà chủ." Sau đó ánh mắt rơi xuống Nguyệt Ảnh đích trên thân, đệ nhất là kinh ngạc được há to miệng, sau đó nhin không được lại vừa đứng lên. Hồ Đà chủ biết nguyên nhân trong đó, vội vàng kêu lên: "Tôn huynh đệ, chúng ta đang đợi người nói minh đây."

Tôn huynh đệ ôi rồi một tiếng, mới hoãn quá thần lai. Lúc này hãn không dám nhìn Nguyệt Ảnh rồi, mà là xem Tiểu Ngưu, lúc này hãn không có lại đi thần. Tiểu Ngưu phát hiện. Hãn đích mặt đều cũng đỏ bừng lên, hãn đích ánh mắt thỉnh thoảng hướng Nguyệt Ảnh trên mặt nhìn lén trứ, nhưng chỉ vốn là vội vàng liếc mắt, bèn lại vừa đã trở lại, không dám nhiều xem. Hãn tựa hồ đã hiểu được, nói một cô nương thật đẹp, không nên nhiều xem, nhìn sẽ lại kẻ khác thất thố đích. Tiểu Ngưu thấy rõ ràng, hướng Nguyệt Ảnh cười, Nguyệt Ảnh nhưng lại hoành rồi Tiểu Ngưu liếc mắt. Tiểu Ngưu chẳng những không có cảm thấy đau đớn, ngược lại cảm thấy nàng đích hình dáng lại vừa đẹp dễ lại vừa mê người.

Lúc này Tôn huynh đệ đã định trụ rồi thần, hãn nói: "Từ Chu Khánh Hải đi tới Kim Lăng sau khi, ta vẫn dẫn nhất ban huynh đệ giám thị hãn. Đạo gia hỏa từ trước đến nay vốn là ban ngày hành động, buổi tối trốn đi không ra cánh cửa."

Nguyệt Ảnh hỏi: "Người nhưng phát hiện hãn đang ở nơi nào sao?"

Tôn huynh đệ không dám nhìn nàng, cúi đầu hồi đáp: "Hắn vừa xong Kim Lăng khi, ở tại một gian khách điểm, sau lại có thể là nghĩ thấy nhiều người mắt hỗn tạp ba, phải mang đến ngoài thành đích một dân phòng tới trụ. Bây giờ còn ở tại nơi đây."

Tiểu Ngưu hỏi: "Hắn ở tại ngoài thành, bao lâu vào một lần thành? Vào thành đều cũng làm gì?"

Tôn huynh đệ nghĩ nghĩ, hồi đáp: "Hắn là ba ngày hai đầu vào một lần thành, mỗi lần vào thành, đều cũng đội một đại cây cỏ mào, làm cho người khác nhận thức không được. Hơn nữa đều cũng đến trà lâu mua một chén trà, sau đó lại đến Kim Lăng vương phủ tới. Đi vào sau khi buổi chiều đi ra."

Tiểu Ngưu ôi rồi một tiếng, cùng Nguyệt Ảnh liếc nhau, nói: "Hắn đi Kim Lăng vương phủ làm gì à? Chẳng lẽ hắn muốn nghĩ đầu nhập vào Kim Lăng vương. Muốn đi ăn hoàng lương sao?"

Nguyệt Ảnh hỏi: "Hắn ngoại trừ Kim Lăng vương phủ ở ngoài, hoàn lại tới địa phương khác sao?"

Tôn huynh đệ hồi đáp: "Hắn có khi hoàn lại tới ngoài thành đích" tu hành xem".

Tiểu Ngưu hỏi: "" tu hành xem" vốn là một cái gì tới chỗ?"

Tôn huynh đệ trả lời: "Đó là một đạo quan, không quá náo nhiệt, người bình thường vốn là không đi đích."

Tiểu Ngưu khó hiểu mà nói: "Hắn đi nơi đây làm gì đây? Chẳng lẽ hắn nghĩ ra gia sản lão đạo sao? Nhìn hắn cái kia hình dáng, cũng không giống lão đạo."

Tôn huynh đệ nói: "Trải qua chúng ta [đáng kể|thời gian dài] quan sát, phát hiện hẳn tới đó phải đi gặp một người, người kia sẽ ngụ ở nơi đây. Ngẫu nhiên đã đi ra đi một chút."

Tiểu Ngưu thượng nói: "Kia hẳn lớn lên cái dạng gì?"

Từ huynh đệ lắc đầu nói: "Phi thường hồ thẹn à! Người kia phi thường cảnh giác, chúng ta chỉ có thể xa xa mà nhìn thấy, không dám kháo được thân cận quá, chúng ta cả hẳn đích mặt đều không có thấy rõ. Bất quá thôi, người kia hay là thật sự có đặc sắc đích. Hẳn đích đầu so với người khác đều cũng đại nhất hào, gây được không giống người dạng, mặc kiện hắc bào tử."

Tiểu Ngưu ôi rồi một tiếng, lập tức tại trước mắt hiện ra người kia đích đại thể hình dáng. Hẳn đột nhiên nghĩ đến một người, cùng Tôn huynh đệ hình dung rất giống. Tiểu Ngưu thầm nói: "Hai người kia có thể liên lạc đến cùng nơi tới sao? Bọn họ giống như không phải một đường đích à!"

Nguyệt Ảnh hỏi: "Còn có đây?"

Tôn huynh đệ nói: "Quay về đàm cô nương nói, Chu Khánh Hải ngoại trừ vào thành trên Kim Lăng vương phủ cùng tới" tu hành xem" ở ngoài. Đúng là tại chỗ ở, buổi tối vốn là không ra cánh cửa đích."

Tiểu Ngưu hỏi: "Hẳn ở nhà đều cũng làm gì? Nàng không thể phải thành thành thật thật mà đợi ba, phải có chút việc khô."

Tôn huynh đệ ừ, nói: "Hẳn ở nhà đích thời điểm chủ yếu là trông trọt."

Tiểu Ngưu cùng Nguyệt Ảnh liếc nhau, đồng thời nói: "Trông trọt?"

Tôn huynh đệ mỉm cười nói: "Đúng vậy, trông trọt. Hẳn tại trạch sân trước sau đều cũng loại rồi thứ, khiến cho rất tốt đích. Vừa thấy đúng là một trông trọt đích người có nghề."

Tiểu Ngưu nở nụ cười, nói: "Đã thật sự là làm khó hử rồi, một danh môn đại phái xuất thân đích đệ tử. Lại chạy tới trốn trốn rồi, nói ra ai tin à! Người này là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ lại muốn ẩn cư ở nông thôn đang nông phu sao? Nhìn hử cái kia đã tâm bưng bưng đích hình dáng, cũng không phải giống à?"

Từ huỳnh đệ nói: "Này người buổi tối rất thành thật, cũng không đi ra ngoài đích."

Song phương nói chuyện một hồi, Nguyệt Ảnh mới cùng Tiểu Ngưu cáo từ mà đi. Đi ở trên đường, Tiểu Ngưu nói: "Sư tỉ, người thấy thế nào?"

Nguyệt Ảnh nghĩ nghĩ, nói: "Chu Khánh Hải người kia bây giờ giống như cần đầu nhập vào người nào, hử tại chánh đạo trên hồn không nổi nữa, muốn tìm một mới mẻ chủ tử cũng không khó giải thích. Chỉ là" tu hành xem" Chứng kiến đích người kia là ai đây? Chuẩn bảo không phải cái gì thứ tốt."

Tiểu Ngưu nói: "Sư tỉ à. Căn cứ Tôn huỳnh đệ có miêu tả đích người kia đích hình dáng, ta nghĩ thấy rất giống một đại ác nhân."

Nguyệt Ảnh dừng lại cước bộ, hỏi: "Người nói giống ai?"

Tiểu Ngưu chậm rãi trả lời: "Nam lĩnh Xà Vương."

Nguyệt Ảnh sau khi nghe xong gật gật đầu, nói: "Không thể là. Có lẽ chính là hử. Ta bình thường chán ghét này giúp quái vật, đã sớm đem bọn họ cấp cho xem nhẹ rồi, lúc này mới không nghĩ đứng lên. Theo để ý sớm nên nghĩ đến là hử đích."

Tiểu Ngưu tiếp theo nói: "Cái này rất rõ ràng rồi, Chu Khánh Hải người này tới trong thành cùng tới tu hành xem, chủ yếu là đi theo bọn họ liên lạc, có lẽ hử muốn đi đầu nhập vào bọn họ."

Nguyệt Ảnh ừ, nói: "Rất có có thể." Sau đó hần nhìn nhìn cửa thành đích phương hướng, nói: "Đi, Tiểu Ngưu."

Tiểu Ngưu hỏi: "Làm gì?"

Nguyệt Ảnh mỉm cười nói: "Chúng ta tới hần đích hang ổ nhìn một cái, nhìn hần đang làm cái quỷ gì." Tiểu Ngưu đáp ứng một tiếng, đi theo Nguyệt Ảnh hướng ngoài thành chạy đi. Bọn họ đều muốn biết, Chu Khánh Hải đang làm cái gì.

Là ở nhà trồng trọt, hay là ra cửa làm âm mưu đi?

Đi tới ngoài thành sau khi, Tiểu Ngưu hỏi: "Sư tỉ, vạn nhất hần ở nhà sao da làm?"

Nguyệt Ảnh cước bộ vội vàng, nói: "Kia bất chính [khỏe |được không]? Vừa lúc đưa hần bắt được."

Tiểu Ngưu hỏi: "Người phải vậy có nắm chắc sao?"

Nguyệt Ảnh quay đầu lại cười, nói: "Lấy chúng ta hai đích thực lực, còn có thể bắt không được hần sao? Hơn nữa, nếu bắt không được nói, chúng ta còn có thể lui lại à."

Tiểu Ngưu nhắc nhở nói: "Na hội đã thảo kinh xà đích."

Nguyệt Ảnh ừ, nói: "Kia tại không có nắm chắc trước, chúng ta có thể trước không động thủ. Chờ muốn nghĩ hảo đối sách, ra tay cũng không trễ đích." Tiểu Ngưu đáp ứng một tiếng.

Rất nhanh, hai người đi tới Chu Khánh Hải [chỗ|nơi] đích địa phương. Cái Bang đích Tôn huynh đệ nói được phi thường kể lại, bọn họ biết tận cùng bên trong đích kia gian phòng ở là được. Bọn họ thả chậm cước bộ, cẩn thận về phía trước đi tới. Bọn họ đích [tim đập|trống ngực] đều cũng

nhanh hơn rồi, bọn họ tưởng tượng trứ Chu Khánh Hải lúc này mới có thể sẽ lại đột nhiên đứng ở hai người trước mặt.

Hoàn hảo, cho hai người tiếp cận cái kia trước cửa, đều không có động tĩnh gì. Tiểu Ngưu nói: "Sư tử, người ở bên ngoài chờ, ta vào xem. Nếu ta gặp gỡ hắc nói, ta sẽ hành sự tùy theo hoàn cảnh đích. Tốt nhất hắc trong tay không mang theo ma đao, như vậy, ta ngăn chặn hắc, người lập tức đi vào động thủ."

Nguyệt Ảnh thấp giọng nói: "Cũng tốt."

Tiểu Ngưu hướng nàng gật đầu một cái, bèn nhẹ nhàng mà đẩy cửa đi vào. Tiến sâu, ở chỗ hoàn lại thật sự rộng xước đích, mặt đất tảo được [sạch sẽ|ngăn nắp]. Trước phòng một đám hoa biển, khai được đủ mọi màu sắc đích, thập phần đẹp mắt. Mà kia phòng ở vốn là hai gian cây cỏ phòng, trên tường đích bèn nhìn qua hoàn lại thật sự mới mẻ đích. Hai cửa sổ đều cũng mở ra. Nhưng cánh cửa vốn là giam giữ đích.

Tiểu Ngưu chậm rãi đi qua tới, làm tốt rồi tùy thời chiến đấu hoặc là chạy trốn đích chuẩn bị. Hắc muốn nghĩ, nếu Chu Khánh Hải ở nhà nói, nhất định sẽ không lấy chính mình đang trước kia đích. Chu Khánh Hải nên biết chính mình cũng không phải đối thủ của hắc, xem tại đồng môn đích phần trên, Chu Khánh Hải nên sẽ không đánh lén chính mình đích.

Cho đi tới trước cửa, ở chỗ cũng không có động tĩnh gì. Tiểu Ngưu tại đẩy cửa trước, nhẹ giọng hỏi một câu: "Ở chỗ có người sao?" Nửa ngày không ai trả lời.

Tiểu Ngưu trầm ngâm một hồi, bèn giựt...Lại cánh cửa đi vào. Hắc căng thẳng rồi thần kinh, như lâm đại địch. Nếu phía trước phóng tới ám khí, hoặc là trên mặt đất có bầy rập, cũng không thành vấn đề, hắc đã có sung túc đích chuẩn bị. Đợi cho vào cửa, ở chỗ vẫn đang im ắng đích. Hắc đến đông ốc [nhìn|xem], bên trong trứ chút ít gói to, còn có một ít nông khối.

Lại đến tây ốc vừa thấy, cũng là phi thường sạch sẽ, một phô giường trên, bày đặt giường bàn, trên bàn còn có bát bàn chờ vật, ngoài ra giường đầu còn có điệp tốt đầy [chăn|mền]. Trên mặt đất có cái bàn, có cái chõ từ từ. Nay nhà làm cho người ta đích cảm giác sạch sẽ mà đơn giản.

Tiểu Ngưu ở trong phòng vòng vo vài vòng, không có gì phát hiện, đi đến ốc [sau khi|phía sau] nhìn, nơi đây vốn là một đám đồ ăn giới. Nay rau dưa lớn lên thanh thanh lục lục đích, bay đồ ăn mùi. Tiểu Ngưu từ trong đó đi qua, phát hiện nơi đây cả cỏ dại đều cũng hiếm thấy, bởi vậy có thể thấy được chủ nhân đích ghìm cương mau cùng tỉ mỉ rồi.

Một hồi gặp, Tiểu Ngưu đem Nguyệt Ảnh hô đến. Nguyệt Ảnh đã phía trước phía sau nhìn một hồi lâu. Tiểu Ngưu nói: "Người này ngã thật sự sẽ lại khô nông sống, nếu không phải Cái Bang đích tình báo, ta sẽ nghĩ đến chủ nhân nơi này đúng là một nông phu đây."

Nguyệt Ảnh lắc đầu nói: "Bằng không, người không có nhìn kỹ, viện này trong đích mà có một đám bị giẫm được đặc biệt bình cả, nhan sắc trắng bạch, dấu chân biết rõ, đây là luyện võ người đích đặc điểm. Chu Khánh Hải người này ngày ngày đêm đêm lo lắng có người tìm đến hãm tính sổ, đương nhiên sẽ không buông lỏng võ công đích luyện tập rồi."

Tiểu Ngưu đi vừa thấy, thật đúng là giống Nguyệt Ảnh nói được như vậy. Tiểu Ngưu nói: "Người này không biết đi ra ngoài làm gì rồi, nếu hãm ở nhà nói, chúng ta ít không được cùng hãm đến một hồi đại chiến. Đến lúc đó lộc tử thù thù, còn không biết đây."

Nguyệt Ảnh nói: "Nếu hãm trong tay không có ma đao nói, ta một người đối phó là đủ rồi. Nhưng hãm trong tay có ma đao, nếu không cần chút kỹ xảo nói, chúng ta sợ khó thủ thắng."

Tiểu Ngưu hỏi: "Kia chúng ta làm sao bây giờ? Ở chỗ này chờ hãm khi trở về? Hay là phóng hỏa thiêu phòng ở?"

Nguyệt Ảnh cười cười, nói: "Phóng hỏa thiêu phòng ở có thể không làm được, kia không phải đả thảo kinh xà rồi sao?"

Tiểu Ngưu hỏi: "Kia y sư tỉ đích ý tứ đây?"

Nguyệt Ảnh hồi đáp: "Chúng ta về trước đi đường đủ tinh thần, chờ ngày mai buổi sáng lại đến. Chúng ta đến một đột nhiên tập kích. Cho dù giết không được hắc, đã để cho hắc bị thương."

Tiểu Ngưu nghĩ nghĩ, nói: "Hảo, sư tỉ, ta chợt nghe của người rồi. Ngày mai buổi sáng chúng ta lại đến thu thập hắc."

Hai người đi rồi, tại đi trước, Nguyệt Ảnh còn nghĩ hai người ở lại này trong nhà đích dấu vết toàn bộ thanh trừ hết, tựa như không ai đã tới giống nhau.

Trở lại khách điểm, hai người ăn cơm xong, đều tự trở về phòng nghỉ ngơi. Tiểu Ngưu tính toán về sáng mai trên như thế nào đối phó Chu Khánh Hải đích đại sự, hắc biết Chu Khánh Hải người này vốn là cực kỳ khó đối phó đích, nói cách khác, sư phụ như thế nào sẽ lại ăn hắc đích thiệt thòi đây.

Ngày kế ngày một lộ quang, hai người phải lén lút ra khỏi..., bọn họ [bằng|theo cách] mau đích tốc độ đi tới Chu Khánh Hải đích nhà. Từ li ba ngoài giống điều giống nhau bay vào, niếp tay niếp cước mà đi tới hắc đích phía trước cửa sổ. Bọn họ biết hắc nhất định ngủ ở tây ốc, vì vậy, đột nhiên giựt...Lại hắc đích cửa sổ nhảy đi vào.

Khi bọn hắc nhảy vào tới sau khi, mới phát hiện ở chỗ cũng là không ai, nhưng [chăn|mền] cũng là cuộn cuộn nổi lên một sừng, hơn nữa này có chút hơi ấm. Tiểu Ngưu sờ soạng một chút, nói: "Người này cũng không có đi xa à, hắc nhất định ở nhà."

Vừa dứt lời, chỉ nghe ngoài cửa sổ truyền đến tiếng cười to, hai người vừa nhắc đầu, chỉ thấy Chu Khánh Hải đang đứng tại ngoài cửa sổ, nhìn

thấy hai người. Nguyệt Ảnh quát: "Chu Khánh Hải, để mạng lại." Ngón tay bắn ra, một đạo hồng quang bèn phút chốc bắn xuyên qua.

Chu Khánh Hải một bên né tránh, vừa nói nói: "Sư muội à, không cần lớn như vậy tính tình thôi! Chúng ta nhưng là đồng môn à."

Nguyệt Ảnh cùng Tiểu Ngưu nhảy đến ngoài cửa sổ, đứng ở Chu Khánh Hải đối diện. Bọn họ phát hiện hắc xích trên lưng quái trứ kia đem ma đao, đây mới là bọn họ nhất kiên kị gì đó đây. Nguyệt Ảnh nổi giận nói: "Chu Khánh Hải, thức thời đích mau mau đầu hàng. Nói cách khác, chờ chúng ta bắt người trở về, kia hậu quả phải càng nghiêm trọng rồi."

Chu Khánh Hải cười, nói: "Trở về? Ta sẽ vậy ngọc sao? Ta trở về gì chứ? Tới kề bên đao sao? Ta mới không quay về đây. Các người [muốn|phải bắt] ta trở về, vậy muốn xem các người đích bản lĩnh rồi."

Nguyệt Ảnh nhìn thoáng qua Tiểu Ngưu. Nói: "Tiểu Ngưu, người xem ta như thế nào thu thập hắc xích." Nói xong mũi chân một chút mà, người đã xông lên tới, đơn độc chưởng vừa bổ, bổ về phía Chu Khánh Hải đích nào qua tử. Chu Khánh Hải cũng không yếu thế! Thân thể một lui, phản thủ bổ Nguyệt Ảnh đích bả vai. Song phương vừa lên đến phải ra chiêu nhanh chóng, xem ra trong lòng đều cũng hỏa hỏa đích.

Hai người tại Tiểu Ngưu trước mặt đại chiến, trong chốc lát nhảy đến giữa không trung, trong chốc lát trở xuống mặt đất, đánh cho phụ thân vang lên, thiên hôn địa ám. Đây có thể làm cho Tiểu Ngưu mở rộng ra nhãn giới rồi, hắc đầu một hồi bắt gặp hai người như vậy lợi hại, đã đầu một hồi chân chính kiến thức rồi Đại sư huynh đích công phu.

Hai người đại chiến mấy trăm quay về sẽ lại, lại cũng khó phân cao thấp. Chu Khánh Hải gật đầu nói: "Sư muội người quả thật lợi hại, sư huynh ta so với người nhiều luyện nhiều như vậy năm, quyền cước công phu đã đối với người mạnh mẽ, thật sự là rất mất mặt rồi. Lại đến chúng ta so với lau một

chút pháp thuật ba!" Hai tay giương lên, lưỡng đạo hồng quang đột nhiên bắn về phía Nguyệt Ảnh.

Nguyệt Ảnh sớm có chuẩn bị, ngón tay cả đạn, lại đem Chu Khánh Hải đích hồng quang cấp cho đạn giảm rồi. Chu Khánh Hải kêu lên: "Hảo, ta Chu Khánh Hải hôm nay thật sự là phục rồi người. Bất quá người muốn bắt trụ ta, đó là không có khả năng đích." Dứt lời, một thân thủ đem ma đao rút đi ra.

Tiểu Ngưu kinh hãi, nói: "Sư tử, mau lui lại à!"

Chu Khánh Hải hắc hắc cười, nói: "Sư muội người bây giờ đi còn kịp, bằng không người bước đi không được rồi."

Nguyệt Ảnh không thèm quan tâm, nói: "Chu Khánh Hải, người ít đến này bộ. Người có ma đao, ta sẽ sợ người sao?" Nói chuyện, thân thể một nháy lên, lại vừa hướng chu ngồi biển đánh tới, kia tư thế vẻ đẹp diệu, tựa như tiên nữ hạ phàm giống nhau đích xinh đẹp ưu nhã.

Chu Khánh Hải đem ma đao nhất cử, hướng Nguyệt Ảnh trống rỗng mà vung lên, chỉ thấy một đạo bạch quang bắn về phía Nguyệt Ảnh. Nguyệt Ảnh không tránh không tránh, song chưởng trước đẩy, kia bạch quang liền biến mất rồi. Chu Khánh Hải cười nói: "Hảo dạng đích, lại đến." Lại vừa đem ma đao giơ lên, lần này kia bạch quang càng là hạo đại chói mắt, mang theo sắc bén đích tiếng gió hướng Nguyệt Ảnh phóng tới.

Tiểu Ngưu cảm giác bất hảo, hét lớn: "Sư tử, nhanh một chút phát ra." Nhưng là đã siêu không còn kịp rồi, kia bạch quang phá tan Nguyệt Ảnh bắn ra đích hồng quang, đụng vào rồi thân thể của hắn trên. Nguyệt Ảnh a mà một tiếng, bèn về phía sau ngã tới, Tiểu Ngưu vội vàng vọt đi tới, đem nàng đỡ lấy.

Chu Khánh Hải gặp ma đao phát sinh hiệu quả, bèn tới gần hai bước, cười lạnh nói: "Ta vốn nên tha các người một con đường sống, nhưng các

người hai đối với ta đích uy hiếp thật sự không nhỏ, sẽ không muốn trách ta vô tình rồi, ta đem cho các người cùng tiến lên đường ba."

Tiểu Ngưu âm thầm trách mắng chính mình vô cùng đại ý, hắn ôm lấy Nguyệt Ảnh, nói: "Đại sư huynh, ta với người nhưng là không oán không cừ, người có thể nào như vậy đuổi tận giết tuyệt đây?"

Nguyệt Ảnh giãy dụa trứ đứng lên, nói: "Tiểu Ngưu, người không cần hướng hắn cầu xin tha thứ, chúng ta cùng hắn là thế bất lưỡng lập. Hôm nay không phải hắn chết, đúng là chúng ta [vong|mất]."

Chu Khánh Hải ha ha cuồng tiếu, nói: "Nghe người này phiên nói, có thể thấy được người là hoàn toàn không niệm chúng ta đồng môn tình, vậy chớ có trách ta tâm ngoan thủ lạt rồi." Nói xong, hắn sắc mặt dữ tợn mà lại đem ma đao giơ lên. Tiểu Ngưu biết lúc này đây khẳng định vốn là nhất trí mạng đích, muốn chạy trốn đã không còn kịp rồi.

Chỉ thấy Chu Khánh Hải vận đủ khí, sắc mặt trở nên hắc hồng, mạnh hướng hai người vung lên đao, nhưng thấy một đạo bát khẩu thô đích quang mang phải bắn đi tới. Tiểu Ngưu vội vàng lôi kéo Nguyệt Ảnh phát ra, nào biết kia bạch quang giống dài quá ánh mắt giống nhau, đi theo hai người chạy. Bất đắc dĩ dưới, Tiểu Ngưu hướng tới Nguyệt Ảnh trước người vừa đứng, lấy nhân thân đang thuận, kia bạch quang bèn thật thật sự ở mặt đất đánh trúng Ngụy Tiểu Ngưu.

Tại nơi một khắc, chu ứng với biến nghĩ thầm rằng Ngụy Tiểu Ngưu vừa chết, Đàm Nguyệt Ảnh chỉ sợ đã trốn không thoát. Mắt thấy kia quang mang muốn xuyên qua Ngụy Tiểu Ngưu đích thân thể, Nguyệt Ảnh đã cảm thấy không ổn. Nhưng là kết quả đại ra bọn họ có dự kiến, kia bạch quang đánh vào Tiểu Ngưu trên thân sau khi, Tiểu Ngưu chỉ là cảm thụ có chút đau, chuyện gì chưa từng phát sinh.

Tiểu Ngưu gặp chính mình không có chuyện, bèn hướng Chu Khánh Hải đi đến, nói: "Chu Khánh Hải, người xem nhìn ta đích công phu thế nào? Ta căn bản không sợ người."

Chu tràng biến lại giờ đao phát công, càng mạnh càng thô đích quang mang phóng tới, bắn tới Tiểu Ngưu trên thân, vẫn như bùn ngưu biến người, không có hiệu quả. Không chỉ như thế, lúc này đây bởi vì Chu Khánh Hải phát công qua lực, khiến cho hắc sắc mặt tái nhợt, thiếu chút nữa không tuôn ra huyết đến.

Lần này Chu Khánh Hải sợ hãi rồi. Hắn nhìn Tiểu Ngưu, nói: "Người tiểu tử này, thật là đáng sợ." Nói rồi, xoay người bỏ chạy.

Nguyệt Ảnh kêu lên: "Người đứng lại đó cho ta, lưu lại mệnh đến." Chu Khánh Hải như thế nào có thể đứng trụ đây? Hắc mảy toát ra nhảy ra sân, đợi cho Nguyệt Ảnh bọn họ đuổi theo ra đến khi, hắn đã không thấy rồi. Nguyệt Ảnh muốn nghĩ nhảy đến bầu trời khu đuổi, nhưng lại cảm thấy một trận chóng váng đầu, lung lay hai hoảng, ngã gục liền.

MA ĐAO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 130: Yêu Thích Không Buông Tay

Sự tình ra đột nhiên, Tiểu Ngưu bất ngờ không kịp phòng ngự. Hắn không rõ Nguyệt Ảnh vì cái gì sẽ lại đột nhiên ngã xuống đất, vội vàng tiến lên tiếp được nàng, thấy nàng sắc mặt tái nhợt, răng đóng đóng chặt, hợp suy nghĩ con người, đã là [việc đời|phải trái] bất tỉnh, này làm cho Tiểu Ngưu kỳ quái rồi, vừa rồi hoàn hảo tốt đấy, sao tiếng xé gió bây giờ phải bất tỉnh quá đi tới rồi? Một sờ nàng đích ngực, còn có [tim đập|trống ngực], lúc này mới làm cho Tiểu Ngưu thoáng yên tâm.

Hắn đem Nguyệt Ảnh ôm lấy đến, khẩn cấp trở lại khách điểm. Sau đó đem nàng nâng dậy ngồi xong, đem chính mình đích công lực đưa vào nàng trong cơ thể, nhưng lần qua lần lại rồi nửa ngày, cũng không có cái gì khởi sắc, hắn nhưng lại phát hiện Nguyệt Ảnh đích thân thể trở nên lạnh lẽo rồi. Này làm cho Tiểu Ngưu sợ hãi rồi, thầm nói: "Đây là sao lại thế này? Hồi tưởng hôm nay chuyện đã xảy ra, hắn cơ hồ có thể kết luận, Nguyệt Ảnh biến thành như vậy, hoàn toàn vốn là bởi vì đã bị ma đao đích thương tổn. Kia nói bạch quang bắn trúng rồi Nguyệt Ảnh, lúc ấy không có té xỉu, toàn bộ dựa vào tinh thần lực ủng hộ, một khi cổ lực lượng này biến mất, nàng đã gục xuống." Nghĩ tới điểm này, hắn đích trong lòng hơi định.

Đã Nguyệt Ảnh biến thành như vậy tử, hắn nên như thế nào cứu nàng đây? Hắn thử dùng các loại phương pháp cứu nàng. Hắn đem song chưởng dán tại nàng đích phía sau lưng trên, đem công lực hóa thành hỏa bình thường đích lực lượng bại bởi nàng, cũng không có hiệu quả. Hắn lại dùng hai tay tại thân thể của hắn trên mát xa, hay là không được. Lại vừa thử qua tại nàng đích huyệt vị trên chạm đến, vẫn là không có hiệu quả. Hắn vẫn lần

qua lẫn lại đến bầu trời tối đen, tình huống đều không có cái độ biến hóa. Thử lại thí chi tâm nàng nhảy, vẫn đang bình thường, xem ra cũng không có tăng thêm. Không phải đặc biệt cấp bách đích cái loại này.

Vì vậy, Tiểu Ngưu trước ăn no rồi dừng lại, khôi phục một ít thể lực. Sau đó quay về phía mê man bất tỉnh, thân thể lạnh lẽo đích Nguyệt Ảnh rầu rĩ. Hắn thầm nói: "Nếu thật sự không thành nói, ngày mai cũng chỉ hảo đem cho nàng quay về Lao Sơn rồi. Chỉ là chính mình đích bay lượn bản lĩnh rất thấp, có thể hay không mang theo nàng, còn không [đâu có|không dám|đồng ý] đây."

Bởi vì Nguyệt Ảnh trên thân lạnh cả người, đêm đó Tiểu Ngưu vì cấp cho nàng ấm thân thể, bèn cởi sạch nàng đích quần áo, chính mình đã cởi sạch, ôm nàng nằm vào ổ chăn, ôm được vậy chặt. Lúc này đích Tiểu Ngưu một chút tà tâm đều không có, hắn thầm nghĩ để cho nàng sớm một chút tỉnh lại.

Hắn nhẹ nhàng vuốt ve thân thể của hắn tử, bóng loáng giống như một món đồ đồ sứ, đã như đồ sứ giống nhau lạnh lẽo, phảng phất mất đi sinh mệnh bình thường. Tay hắn đụng đến rồi nàng đích kiều đồn chỗ, nơi đây cũng là lạnh đích. Hắn nhất thời nhớ tới rồi chính mình đích sắc mắt từng vậy tham lam mà nhìn chăm chú qua này bộ vị. Bây giờ hắn có thể tận tình mà vuốt ve, nhưng là nhưng không có rồi nhiệt lượng.

Tay hắn qua lại mà hoạt động trứ, nhẹ giọng nói: "Nguyệt Ảnh à, nhanh một chút tỉnh lại ba! Ta cỡ nào hy vọng ngươi tỉnh lại à! Nếu ngươi tỉnh lại nói, ta nhất định phải nhiều thân ngươi vài cái. Ngươi cũng biết, ta đối với ngươi đích cảm tình có bao nhiêu sao thâm sao? Ta vì ngươi, hoàn toàn có thể không cần tự mình đích tánh mạng, ta biết ngươi sẽ lại tin tưởng ta đích chân tình đích. Đời này, ta đều đã hảo hảo chiếu cố của ngươi. Ngươi muốn làm Lao Sơn đích chương môn, ta nhất định giúp ngươi, ngươi muốn làm võ lâm minh chủ, ta cũng sẽ [trợ|giúp] ngươi. Chỉ cầu ngươi nhanh một chút

tỉnh lại ba! Ta không có người, sẽ lại nghĩ thấy còn sống không có ý nghĩa đích."

Nhưng là đêm vậy tĩnh, Nguyệt Ảnh tại hấn đích trong lòng vẫn đang không có phản ứng. Hấn thầm nói: "Có thể là thời gian không đến, thật sự không đủ ba." Hấn hay là kiên trì kêu gọi nàng, hấn không thể để cho nàng như vậy vẫn ngủ đi xuống. Kêu gọi rồi chẳng biết bao lâu, Tiểu Ngưu cũng mệt mỏi rồi, chút bất tri bất giác, ôm Nguyệt Ảnh phải đang ngủ.

Không biết ngủ thời gian dài, nghĩ thấy chính mình đích ngực giống một tròn cầu giống nhau khi đại khi tiểu, bên tai còn có thanh âm, chỉ là thanh âm cực kỳ mơ hồ. Tiểu Ngưu từ mộng lung trong tỉnh lại, thanh âm trở nên biết rõ: "Ngụy Tiểu Ngưu, người rất không phải người rồi, càng làm ta cấp cho cỗi hết. Ta cần với người nhất đao lưỡng đoạn." Tiếp theo ba mà một tiếng, đã trúng một bạt tai, này cái tát đánh cho cũng không phải nhẹ.

Tiểu Ngưu mở to mắt, đệ nhất cảm thấy rồi quang đích chói mắt, nguyên lai ngày đã sáng. Ánh nắng vẩy lần mỗi một một góc. Lại nhìn Nguyệt Ảnh, còn đang chính mình đích trong lòng. Chỉ là mỹ ngày trừng được lão Đại, biểu hiện trứ phần nộ. Tiểu Ngưu mừng rỡ, hoan hô nói: "Nguyệt Ảnh à, người tỉnh dậy? Thật sự là thật tốt quá, ta nghĩ đến người vẫn chưa tỉnh lại rồi đây."

Nguyệt Ảnh trừng mắt hấn, cả giận nói: "Ngụy Tiểu Ngưu, người hoàn lại nguyên rửa ta chết, ta có cái gì thực xin lỗi của người địa phương?" Nói rồi, đẩy ra Tiểu Ngưu, rồi đi hấn đích ngực. Nhưng mới vừa vừa ra ổ chần, phải thấy chính mình xinh đẹp đích lỗ thể, không khỏi đại xấu hổ, lại vừa lui vào ổ chần, sau đó dùng sức một xé [chần|mền]. Lúc này nàng vốn là [che|chặn] rồi một tấn, mà Tiểu Ngưu đích thân thể phải bộc lộ không bỏ sót rồi. Kia tinh xích điều điều đích hình dáng, phía dưới đích hắc mao, cùng với kia hông gian có chút độ cứng đích đồ vật, đều cũng làm cho Nguyệt Ảnh khó chịu, vội vàng lừng qua thân thể, nói: "Người tiểu tử này, lớn lên cũng thật khó coi, vừa thấy đúng là một dâm tặc."

Tiểu Ngưu chỉ cảm thấy thân thể mát lạnh, bèn ngồi dậy tử. Hắn nhanh chóng mặc quần áo, một bên mặc, vừa nói: "Nguyệt Ảnh à, người cũng không nên hiểu lầm, ta đây đều là vì người tốt nhất! Người cũng biết tại người hôn mê trong lúc, ta có cớ nào sốt ruột ô?"

Nguyệt Ảnh xoay người, cũng ôm bị mà ngồi, hỏi: "Cái gì? Ta hôn mê qua sao?"

Tiểu Ngưu nói: "Như thế nào không có? Người chẳng lẽ cái gì cũng không nhớ rõ rồi sao?"

Nguyệt Ảnh nghĩ nghĩ, nói: "Ta phải nhớ rõ chúng ta hai cùng đi bắt Chu Khánh Hải cái kia phản đồ, sau lại đánh đã đứng lên, sau khi hắn bỏ chạy chạy rồi. Sau này chuyện, ta cái gì cũng không nhớ rõ rồi."

Tiểu Ngưu cười khở hai tiếng, nói: "Người có thể nhớ rõ việc này cũng không sai rồi, phía sau chuyện do ta đến cáo hủy đi người ba!" Vì vậy, đem nàng hôn mê sau này đích đủ loại tình huống nhất nhất làm nói rằng.

Nghe được Nguyệt Ảnh kinh ngạc đích, luôn miệng nói: "Như thế nào sẽ có loại sự tình này đây? Ta như thế nào sẽ lại té xỉu đích?"

Tiểu Ngưu nói nói: "Ta nghĩ người có thể là bị ma đao bị thương. Người chẳng lẽ đã quên cùng Chu Khánh Hải đánh nhau chuyện rồi sao?"

Nguyệt Ảnh dừng rồi hai tiếng, nói: "Ta nhớ ra rồi, ta là bị ma đao đích quang cấp cho bắn tới. Ta nghĩ đến chuyện gì đều không có, không nghĩ đã có hậu hoạn. Nay Chu Khánh Hải rất đáng giận rồi, ta nhất định phải tự tay làm thịt hắn."

Tiểu Ngưu vẻ mặt đau khổ nói: "Lúc này người nên biết người oan uổng ta rồi ba?"

Nguyệt Ảnh hừ một tiếng, nói: "Có cái gì hảo oan uổng đích? Người đã muốn nghĩ cứu ta, phải cứu tốt lắm, để làm chi cời sạch ta đích quần áo, với người sạch sẽ chuồn mất mà ôm ở lập tức? Có thể thấy được người là bất an hảo tâm." Nàng đích sắc mặt đã có đỏ ửng, đôi mắt đẹp chuyển đỏ thắm sáng chói, phi thường sinh động mà mê người.

Tiểu Ngưu thường thức nàng đích mặt cười, cùng với từ bị trong lộ ra đích tuyết trắng cổ, nói: "Người sau khi hôn mê, trên thân rất lạnh, ta là vì cho người ấm thân thể, mới ra này hạ sách đích. Ta nghĩ người sẽ không trách ta đi?"

Nguyệt Ảnh bạch liễu tha nhất nhãn, nói: "Ta đương nhiên trách người rồi, lấy ấm đích phương pháp nhiều như vậy, vì cái gì chọn này một loại? Người sẽ không chuẩn bị một đồng hỏa nung ta sao? Người sẽ không đem ta phóng tới thái dương dưới phơi nắng sao? Người sẽ không thiêu nước ấm, đem ta bỏ vào tới sao? Chưa một loại bất hảo qua người cái kia dơ bẩn đích phương pháp? Người này đồ dân."

Tiểu Ngưu cười cười, nói: "Vốn là, người dạy được vốn là. Nguyệt Ảnh, ta sau này nhất định học thông minh chút."

Nguyệt Ảnh lúc này hỏi: "Người như thế nào đột nhiên bảo ta đích tên rồi? Người không phải vẫn bảo ta sư tỉ sao?"

Tiểu Ngưu cười nói: "Ta là muốn nghĩ như vậy xưng hô so với kêu sư tỉ muốn hôn gần gũi nhiều, nói dạng chúng ta mới như là vợ chồng à. Người? Nói đúng không vốn là?"

Nguyệt Ảnh nhíu mày nói: "Thực bắt người không có cách nào, được rồi, người không có thừa dịp ta hôn mê chi tế cường gian ta đi?"

Tiểu Ngưu trịnh trọng trả lời: "Không có, tuyệt đối không có."

Nguyệt Ảnh nói thầm nói: "Như thế kỳ quái rồi? Đây không phù hợp của người bản tính à!"

Tiểu Ngưu nóng nảy, lớn tiếng nói: "Nguyệt Ảnh, người không cần lão đem ta nghĩ được quá xấu. Ta Tiểu Ngưu mặc dù háo sắc, cũng sẽ không thừa người chi nguy đích. Người sau khi hôn mê, ta đều phải vội muốn chết, lão sợ người rốt cuộc vẫn chưa tỉnh lại, cái kia thời điểm nào có cái kia tâm tư. Ta nếu có vậy một tâm tư nói, đã kêu sét đánh rồi ta, đao chém ta, [loạn|bậy] tiễn bắn chết ta." Hắc nói được phi thường kích động, phi thường oán giận, mặt đều cũng biến sắc rồi.

Nguyệt Ảnh nhìn không chuyển mắt mà nhìn chăm chăm Tiểu Ngưu, đợi cho hắc nói xong rồi, nàng không khỏi mà nở nụ cười, nói: "Tốt lắm, Tiểu Ngưu, ta tin tưởng người nói nói là thật đích, ta đã tin tưởng người là thiệt tình yêu ta đích. Bất quá sau này, cũng không phải chuẩn tại chưa ta cho phép trước, đối với ta tiến hành xâm lược tính chất đích hành vi. Người nghe hiểu được rồi không có?"

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Nghe hiểu được rồi. Sư tỉ sau này nếu lại gặp được như vậy đích khó khăn, ta chỉ thấy chết không cứu, không nghe thấy không hỏi, thà rằng nhìn thấy người té trên mặt đất, vì bận tâm danh dự cùng tránh cho hiểu lầm, ta cũng sẽ làm bộ nhìn không thấy."

Nguyệt Ảnh nghe xong biến sắc, hàm hừ mà nói: "Quả thực nói hươu nói vượn. Người nói như vậy dáng vẻ không giống như ta đích nam nhân? Dáng vẻ không giống như ta đích vị hôn phu à? Quả thực vốn là lãnh huyết động vật." Nói chuyện, nàng nổi giận dùng dùng mà đứng lên, đã chạy tới, quay về phía Tiểu Ngưu đúng là một trận [loạn|bậy] đánh. Đánh cho Tiểu Ngưu chóng mặt đầu chuyển hướng. Hắc không thể tưởng được bình thường vậy quy củ, vậy có chừng mực đích Nguyệt Ảnh, cũng sẽ giống Tiểu Thiên vậy mạnh mẽ cùng lợi hại. Quả thực là cái lão hồ à!

Nhưng là không nhiều ít dưới phải ngừng, bởi vì Tiểu Ngưu phát hiện rồi Nguyệt Ảnh vốn là lừa thể đích. Thân thể của hắc tử bạch được chói mắt, bạch được thánh khiết, thân thể của hắc như thể hoàn mỹ, giống Tiểu Ngưu như vậy đích sắc lang đã tìm không ra cái gì mao bệnh đến. Bởi vì Nguyệt Ảnh đang khom trứ thắt lưng, kia song phong dưới trụy trứ. Mà lưng lay lắc lắc, mê được Tiểu Ngưu quả thực cần học máu. Còn không chỉ như thế đây, Tiểu Ngưu hoàn lại chú ý tới Nguyệt Ảnh phúc dưới đích hung mao. Tươi tốt đích hung mao, chút không loạn, phân bố được vừa đúng. Bởi vì cách được gần, Tiểu Ngưu phảng phất thấy được mao dưới đích phần nộn nhục phùng.

Vì cái gì Nguyệt Ảnh đích động tác ngừng đây? Bởi vì nàng nhìn thấy Tiểu Ngưu đích ánh mắt có chút khác thường, nàng dọc theo hắc đích ánh mắt lại vừa chú ý tới chính mình vốn là không có mặc quần áo đích. Nàng nhất thời đại xấu hổ, vội vàng xoay người xoay người thập [chăn|mền]. Nàng này một xoay người, càng là một loại [vô tình|ý] đích hấp dẫn chi phần. Nàng một xoay người, kia kiều đồn bèn cả đột ra khỏi, hơn nữa kia hông gian đích mao thoáng cái lộ ra đến, mềm mại đích nhục phùng mơ hồ có thể thấy được, mà kia màu hồng đích cúc hoa đã cùng Tiểu Ngưu đối mặt rồi. Tiểu Ngưu kích động được cư nhiên chảy ra rồi máu mũi huyết.

Đang Nguyệt Ảnh phi hảo [chăn|mền] lại quay đầu lại nhìn lên, bắt gặp Tiểu Ngưu cái kia tánh tình, nàng cảm thấy vừa kinh ngạc, vừa buồn cười. Nàng không thể tưởng được đối phương sẽ bị chính mình mê thành cái dạng này, hắc nhưng là tìm được qua nam nhân của chính mình!

Lúc này Tiểu Ngưu nói chuyện rồi: "Nguyệt Ảnh, ta nghĩ cần người. Làm hay không?"

Nguyệt Ảnh trừng hắc liếc mắt, nói: "Cút đi của người ba, ta không có vậy tiện." Nói chuyện, đi đến lấy chính mình đích quần áo, nàng muốn nghĩ mặc xong quần áo, đến tốt cùng khoác kiện [chăn|mền] không phải chuyện này nhân.

Tiểu Ngưu [liều lĩnh|không để ý tới] mà xông đi tới, từ phía sau ôm lấy nàng đích thất lưng, nói: "Nguyệt Ảnh, van cầu người rồi, để cho ta khoái hoạt một chút ba. Ta đều muốn rồi đã lâu rồi."

Nguyệt Ảnh thẳng khởi thất lưng, quay đầu lại, hỏi: "Người thật muốn khô chuyện này?"

Tiểu Ngưu cách [chăn|mền] dùng ngón lên thiết bổng đỉnh trứ Nguyệt Ảnh đích kiều đồn, kích động mà nói: "Đúng vậy, ta nghĩ khô chuyện này."

Nguyệt Ảnh nói: "Người không phải có nữ nhân khác sao? Còn đang hồ theo ta làm sao?"

Tiểu Ngưu chân thành mà nói: "Ta yêu nhất người rồi, nhất muốn nghĩ với người [phạm|làm],." Nói chuyện, hai tay trên di, cầm nàng đích nhũ phong, tham lam mà xoa nắn trứ, niết chuẩn bị trứ. Nguyệt Ảnh úc rồi một tiếng, nhẹ nhàng giãy dựa nói: "Người này sắc lang, ta cái gì tiện nghi đều bị người chiếm, người còn không thỏa mãn? Ta cũng không phải là của người phu nhân. Quên đi, ta không nghĩ khô."

Tiểu Ngưu một bên chiếm tiện nghi, vừa nói nói: "Nguyệt Ảnh, người đời này phải thuộc loại ta, người đời này chỉ có thể để cho ta khô." Nói chuyện, chỉ một tay đã trượt đi xuống, tại hung mao trên chải vuốt trứ, cũng mát xa trứ tiểu đậu đậu. Đó là nhất mẫn cảm đích địa phương, Nguyệt Ảnh như thế nào chịu được, hừ nói: "Tiểu Ngưu, người người này rất xấu rồi. Muốn nghĩ chiếm ta đích tiện nghi, lại vừa không nghĩ để cho ta phản kháng. Người thật sự là giáo hoạt nhất đích sắc lang."

Tiểu Ngưu đích tay nhiệt tình mà hoạt động trứ, nói: "Nguyệt Ảnh, đến đây đi, để cho ta cho người nhanh, ta biết người sẽ đồng ý." Nói chuyện, xé dưới [chăn|mền], đem nàng ôm lấy trở lại trên giường. Nguyệt Ảnh không hề vậy giãy dựa, mà là khép lại đôi mắt đẹp, một cái cánh tay [che|chặn]

ngực, chỉ một tay che hông dưới. Kia [che|chặn] che lấp che đậy đích hình dáng càng có hấp dẫn tính chất.

Tiểu Ngưu cúi xuống thân, chăm chú mà quan sát đến mỹ nhân đích ngọc thể. Nàng giống mới mẻ lạc đích tuyết giống nhau bạch, giống tân sinh đích hành nha giống nhau nộn, lại vừa giống tiên hoa giống nhau thơm mát, lại vừa giống làn suối ấm giống nhau ấm. Tiểu Ngưu đích ánh mắt từ đầu bắt gặp cước, lại vừa từ cước bắt gặp đầu, nhìn nửa ngày, đều không có nhìn ra cái gì mao bệnh đến.

Tiểu Ngưu nhin không được cảm khái nói: "Nguyệt Ảnh. Người thật sự là hoàn mỹ à, thật sự là tiên nữ hạ phàm."

Nguyệt Ảnh mở to mắt, sắc mặt ửng đỏ, nói: "Nếu lời này vốn là xuất từ người khác miệng, ta phải thích nghe."

Tiểu Ngưu đích ánh mắt nhìn quét trứ nàng đích ngọc thể, nói: "Nói như vậy, ta khen người, người sẽ không thích nghe rồi?"

Nguyệt Ảnh nói: "Vốn là à. Người khác nói nói còn có thành thử đáng nói, người đây, mười câu, được có chín câu là giả đích."

Tiểu Ngưu mỉm cười nói: "Luôn luôn một câu hay là thật sự, ta khen người đích câu này đúng là thật sự." Nói rồi, vươn tay nhẹ nhàng mà tại Nguyệt Ảnh đích trên thân vuốt ve. Lúc này thân thể của hắn trên nhưng là nhiệt hồ đích, cùng đêm qua hôn mê khi hoàn toàn bất đồng. Hắn một bên vuốt, một bên trên hóa, hắn cảm giác chính mình đích trên thân giống trứ rồi hóa.

Nguyệt Ảnh nhìn Tiểu Ngưu, nói: "Người không phải đã nghĩ khô chuyện này sao? Đến đây đi, thống khoái chút, khô hoàn hảo làm chánh sự." Nghe nàng đích khẩu khí, không phải vậy khoái trá.

Tiểu Ngưu hỏi: "Nguyệt Ảnh, người sao độ rồi? Người không muốn sao?"

Nguyệt Ảnh u oán mà nhìn Tiểu Ngưu, nói: "Ta tưởng tượng đến người thường xuyên vác ta khô nữ nhân khác, ta sẽ không thoải mái. Tay người sờ qua người khác, người thân thể đè qua người khác, còn có người kia cần thứ xuyên vào qua người khác, tưởng tượng đến nói chút ít, ta đã nghĩ hung hăng mà đánh người dừng lại."

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, nói: "Nguyệt Ảnh à, nếu ta người thứ nhất đụng với đích nữ nhân đúng là người, nếu ta đụng tới của người thời điểm, người phải nguyện ý gả cho ta, vậy ta đời này sẽ chích thủ trữ người một người, nhưng bây giờ ta đã nghĩ thủ trữ người một đã rất khó rồi. Đã đã huých người khác, sẽ không có thể bội tình bạc nghĩa, ta phải phụ trách nhiệm à."

[nguyệt] hình sâu kín thở dài, nói: "Nữ nhân này đã rất đáng thương đích."

Tiểu Ngưu ha ha cười, nói: "Tốt lắm, chúng ta không nói mấy cái này rồi. Bây giờ vốn là vui vẻ đích thời khắc, không nói chuyện mất hứng sự tình. Đến, để cho ta hôn người ba. Cho người tại ta đích hôn trong say mê."

Nguyệt Ảnh hừ nói: "Chỉ sợ ta sẽ bị ác tâm được té xỉu."

Tiểu Ngưu cười cười chưa nói cái gì, hần tiếp cận đi tới, hôn môi trữ Nguyệt Ảnh đích khuôn mặt. Nguyệt Ảnh có chút thở hào hển, cũng không có phản cảm đích ý tứ. Tiểu Ngưu đã bị cổ vỗ, hôn đến hôn tới, phải hôn tại nàng đích môi trên. Tiểu Ngưu đại triển kỹ xảo, khi thì liếm trữ, khi thì củng trữ, khi thì lại vừa khê cắn. Công phu cuối cùng không có bạch phế, Nguyệt Ảnh đích tiếng thở dốc càng lúc càng lớn, mặt đã hồng giống như ánh nắng chiều, hơn nữa thân thể mềm mại đã chậm rãi giãy dựa trữ. Tạ cơ hội này, Tiểu Ngưu đem nàng đích hai tay đẩy ra, khiến nàng lộ ra nhất mê

người đích ba chút. Kia vú thật tốt, giống như quả táo; đầu vú như anh đào, khiến người sinh ra hút đích dục vọng. Lại nhìn kia phía dưới mao nhưng nhưng đích, tràn ngập rồi thần bí cảm giác. Nơi đây như là một kỳ dị đích thế giới, kích phát rồi Tiểu Ngưu mãnh liệt thật là tốt quan tâm.

Khiến cho hắn muốn nghĩ tìm tòi đến tột cùng, nhưng hắn nhin xuống rồi. Hắn muốn nghĩ theo tự dần dần vào, theo bộ đường đến.

Hắn đem đầu lưỡi duỗi nhập vào Nguyệt Ảnh đích miệng, cùng nàng đích cái lưỡi thơm tho đoản bình tương tiếp. Hai tay đặt ở vú trên, tận tình mà xoay tròn trứ, đùa nghịch trứ. Chẳng được bao lâu, Nguyệt Ảnh phải nhẹ nhàng mà hừ lên. Sau đó, Tiểu Ngưu đích miệng dưới di, duỗi miệng ngậm trụ [một|từng mảnh] đầu vú, nồng nhiệt mà hút đứng lên, tựa như đói quá đích trẻ con.

Nguyệt Ảnh đã bị kích thích, nhin không được kêu ra tiếng đến. Tiểu Ngưu nghe xong sáng khoái vô cùng, chỉ một tay hoàn lại đùa nghịch trứ một...Khác chích, đem Nguyệt Ảnh đích vú trong chốc lát theo biến, trong chốc lát nằm lên đích, chơi được Nguyệt Ảnh ngửa ngửa ê ẩm đích, phía dưới đều cũng đã đã ươn ướt.

Tiểu Ngưu vốn là một rất sẽ lại đùa người. Hắn thay phiên mà hôn môi cùng vuốt ve song phong, chẳng những chính mình qua đủ rồi ần, đã làm cho Nguyệt Ảnh đích dục vọng trực tiếp lên cao. Nguyệt Ảnh không khỏi mà đè lại đầu của hắn, giống tại cổ võ hắn tiếp tục thật sự lên giống nhau, trên thực tế nàng đích dụng ý là muốn đẩy ra hắn.

Tại Nguyệt Ảnh giãy dụa thân thể mềm mại đích thời điểm, Tiểu Ngưu lại vừa chơi khởi càng kích thích đích. Đầu của hắn đi tới Nguyệt Ảnh đích phía dưới, hắn đem Nguyệt Ảnh đích đùi ngọc phân được khai khai đích, khiến nàng nhất mê người đích địa phương tận lực lộ ra đến. Nơi đây thật sự là tốt địa phương, có sơn có thủy, phương cây cỏ tiên mỹ. Lại xứng trên

Nguyệt Ảnh đích khuôn mặt, thân hình cùng với tuyết trắng đích da thịt, Tiểu Ngưu không điên điên cuồng mới là lạ đây!

Tiểu Ngưu thật sự nhịn không được rồi, cúi đầu, đem miệng tiếp cận lên rồi. Nguyệt Ảnh bị kích thích được toàn thân thẳng run rẩy, nàng mãnh liệt mà giãy dụa trứ, [rung động| lắc lư] trứ, duyên dáng gọi to trứ. Tiểu Ngưu giống ăn mật giống nhau tham lam, ra sức mà công tác trứ. Nguyệt Ảnh rên rỉ trứ, hừ kêu, như là bị bệnh bình thường.

"Tiểu Ngưu. Người không cần hôn lại nơi đây rồi, nơi đây không thể thân đích. Ôi, người như thế nào đem đầu lưỡi luồn vào đi? Nơi đây không thể là thân đích địa phương." Nguyệt Ảnh tại kích thích dưới bắt đầu nói chuyện rồi.

"Nguyệt Ảnh à, tại ta đích trong mắt, người đúng là tốt nhất bữa ăn ngon! Người không có nghe người ta nói sao? Tú sắc nhưng cơm. Người đúng là như vậy đích mỹ nữ, ta vừa thấy người đã nghĩ ăn người." Nói chuyện. Tiểu Ngưu mai phục đầu, tiếp tục ăn đứng lên.

Cái miệng của hần, hần đích đầu lưỡi, tại Nguyệt Ảnh đích hạ thân không kiêng nể gì mà" cưỡng gian" trứ. Nguyệt Ảnh đang lúc thanh xuân diệu linh, nơi nào chịu được này? Nàng đích xuân thủy chẳng biết chảy nhiều ít, nàng đích dục vọng đã lên tới đỉnh điểm. Nàng chịu không được hần đích kích thích, đã sắp hai chân giơ được vun cao đích, một khúc mở ra đích, đồng thời theo trứ Tiểu Ngưu đích đầu, môi đỏ mọng đóng mở trứ, phát ra tuyệt vời đích kêu dăng. Nàng đích đôi mắt đẹp mị lên, vòng eo xoay đứng lên, dục vọng muốn phóng xuất ra đến.

"Tiểu Ngưu à, nhanh một chút đến thật sự ba, không cần lại tai họa người, ta thật sự chịu không được." Nguyệt Ảnh đã phát ra hiệu triệu.

"Nguyệt Ảnh à, người thật sự muốn rồi, vậy người nói ba, nói người nghĩ muốn cái gì, lại muốn ta làm như thế nào." Tiểu Ngưu nâng lên ẩm ướt

lâm lâm đích miệng nói, kia ngón tay đang theo trứ Nguyệt Ảnh đích tiểu đậu đậu chuyển động trứ, một khắc cũng không buông tha khiêu khích nàng đích cơ hội sẽ lại.

"Ta...Ta cần của người thiết bổng...Nhanh một chút vào đi thôi...Ở chỗ đã rất ngứa rồi, giống...Có trùng tử...Bò giống nhau." Nguyệt Ảnh nói chuyện cũng không liên tục rồi.

Tiểu Ngưu còn không cam hờ, lại vừa đem miệng tiếp cận đi tới mãnh ăn mãnh liếm, kia róc rách xuống đích xuân thủy đều bị ăn đến trong bụng, một chút đều không có lãng phí. Nguyệt Ảnh kia mãi cảm đích giải đất bị Tiểu Ngưu khiến cho không giống hình dáng. Tiểu Ngưu tham lam cực kỳ, cả Nguyệt Ảnh đích cúc hoa đều cũng liếm rồi, liếm được thập phần hăng say.

Nguyệt Ảnh lăm bằm trứ, duyên dáng gọi to trứ, sáng giọng: "Người xấu lắm...Người...Người kia...Như thế nào nói sao nhiều tra tấn người đích chiêu à! Mau...Nhanh một chút ba, nhanh một chút...Xuyên vào ta đi...Ta cần của người đại thiết bổng." Chuyện tới hôm nay, Nguyệt Ảnh đã cố không lên tự tôn rồi, dù sao đã đã cùng hằn thân mật qua. Nói cách khác, cho dù là bị tra tấn chết, cũng sẽ không chủ động cầu hoan đích.

Nghe được âu yếm đích đại mỹ nữ đã thỉnh cầu chính mình khô nàng rồi, Tiểu Ngưu đích hư vinh tâm rất là thỏa mãn. Hắn ngẩng đầu, cả ngoài miệng đích xuân thủy cũng không lau, nói: "Nguyệt Ảnh à, ta đến đây, nhìn ta như thế nào khô của người. Bảo người đời này thăm nghĩ trứ ta một người, thăm nghĩ để cho ta một người làm." Nói chuyện, hắn [bằng|theo cách] mau đích tốc độ đem chính mình mới vừa mặc không lâu đích quần áo cởi rồi, lại lộ ra nam nhân đích thiết bổng. Lúc này đích thiết bổng đã vĩnh được lão Cao, lắc đầu hoảng não đích, như là tại cùng Nguyệt Ảnh chào hỏi.

Nguyệt Ảnh hừ nói: "Thật khó xem, nam nhân như thế nào hội trường như vậy thối gì đó à." Nàng đích chân mở ra trứ, nhưng mao ẩm ướt lâm lâm đích, thịt môi đã mở ra rồi phùng, tại nhưng mao đích che đầy ánh dưới, mông mông lung lung đích, đặc biệt mê người.

Tiểu Ngưu thật sự trứ đại thiết bổng, ghé vào Nguyệt Ảnh đích trên thân, một bên hướng tới trong xuyên vào, vừa nói nói: "Nguyệt Ảnh à, lão công đến thương người rồi."

Nguyệt Ảnh ôi rồi một tiếng, vươn song chưởng ôm Tiểu Ngưu đích cổ. Sảng giọng: "Người này bại hoại, người này sắc lang, ta hận người chết đi được, hận người cả đời." Nói xong, đã xem môi đỏ mọng chút tại Tiểu Ngưu đích ngoài miệng. Tiểu Ngưu chỉ mong sao như vậy đây, mĩ mĩ mà hôn đứng lên. Mà dưới đích thiết bổng đã đem Nguyệt Ảnh đích hồng cánh cửa cùng khai, một [phát động|thúc đẩy] phải cắm vào rồi nửa căn.

Nguyệt Ảnh hừ rồi hừ, nhúu mày đến. Tiểu Ngưu an ủi nói: "Không có việc gì đích, thường khô thì tốt rồi." Nói rồi, lại vừa một [phát động|thúc đẩy], đã xem thiết bổng xuyên vào rốt cuộc rồi. Ở chỗ đích cảm giác thật tốt, nữ nhân khác có ưu điểm, bọn hắn có. Tiểu Ngưu đích thiết bổng bị Nguyệt Ảnh đích tiểu huyết bao quá chặt chẽ đích, không có khe hở, Tiểu Ngưu quất xuyên vào trong lúc đó, bèn khoái cảm vô hạn, hẳn lại thể nghiệm đến thành tiên đích tuyệt vời tư vị.

Tiểu Ngưu ghé vào Nguyệt Ảnh đích trên thân, ôn nhu mà quất động trứ nhục bổng. Tuy là ôn nhu đích, nhưng mỗi một dưới đều cũng xuyên vào đến sâu nhất chỗ, mỗi một dưới đều cũng đỉnh tại mềm mại đích hoa tâm trên. Nguyệt Ảnh đã cảm thấy toàn thân thoải mái, thật sự phối hợp trứ Tiểu Ngưu, làm cho song phương đích bảo bối kết sẽ lại được hơn hoàn mỹ.

Tại một im lặng đích sáng sớm, một đôi nam nữ tạm thời quên rồi buồn rầu, tận tình mà hưởng thụ trứ nhân sinh.

Tại như thế sự yên lặng đích sáng sớm, kia tràn đầy khoái hoạt cùng tình cảm mãnh liệt đích thanh âm một mực ở duy trì liên tục trứ, phảng phất mùi thơm bình thường tràn ngập tại phòng nhỏ đích mỗi một một góc. Tiếng thở dốc, tiếng rên rỉ, hừ tiếng kêu, phụ thân tiếng xé gió, phác kết tiếng xé gió, đan vào cùng một chỗ. Vốn là vậy mê người, vậy hấp dẫn, lại vừa vậy kẻ khác cực kỳ hâm mộ. Thử nghĩ, người nào nam nhân không nghĩ đại hưởng diễm phúc? Người nào nam nhân không nghĩ đem Nguyệt Ảnh đặt ở dưới thân đây? Hết lần này tới lần khác đè nặng Nguyệt Ảnh đích đúng là Tiểu Ngưu.

Tiểu Ngưu gặp Nguyệt Ảnh đã không có gì không khỏe sau khi, bèn nhanh hơn quất xuyên vào đích tốc độ. Hắn sinh long hoạt hổ mà khô trứ, như si như túy mà khô trứ.

Hắn nhìn tại chính mình thao chuẩn bị dưới vô cùng xinh đẹp đích Nguyệt Ảnh, một trận mà thỏa mãn. Nguyệt Ảnh lúc này đích hình dáng vậy gợi cảm, vậy hưng phấn, bình thường đích lạnh lùng cùng cao ngạo đảo qua mà quang, bây giờ đích nàng mới là một bình thường đích nữ nhân.

Nguyệt Ảnh ôm lấy Tiểu Ngưu đích cổ, đùi ngọc quấn quít lấy Tiểu Ngưu đích thắt lưng, một mặt mà thật sự trứ hạ thân, mĩ mĩ mà hưởng thụ trứ cuồng hoan đích niềm vui thú. Bây giờ đích nàng, đối với Tiểu Ngưu cái gì ý kiến đều không có rồi, nàng thầm nghĩ để cho này nam nhân khô, để cho này nam nhân nhiều hơn mà thích nàng.

Tiểu Ngưu một hơi [phạm|làm] có ngàn tám trăm dưới, trước đem Nguyệt Ảnh cấp cho chuẩn bị trên cao trào, mà chính mình bị kia ẩm chảy rớt quy đầu, đã thật sự nhịn không được rồi, điên cuồng xuyên vào rồi hơn mười dưới [sau khi|phía sau], phải phác kết mà bắn đi ra. Kia lại vừa nhiệt lại vừa mạnh mẽ đích tinh dịch bắn được Nguyệt Ảnh ôi ôi thẳng kêu, đem Tiểu Ngưu ôm được càng chặt. Sau đó, song phương đều cũng đắm chìm tại cao trào đích hơn vận trong.

Trong chốc lát, Nguyệt Ảnh vỗ vỗ Tiểu Ngưu đích kiêu đồn, nói: "Tiểu Ngưu à, mau đi xuống ba, người đều cũng đạt tới mục đích rồi."

Tiểu Ngưu hừ rồi hai tiếng, nói: "Nguyệt Ảnh, ta thật là tốt phu nhân, ta còn không có khô đủ đây. Trong chốc lát, chúng ta lại tiếp theo khô."

Nguyệt Ảnh lại vừa vỗ vỗ Tiểu Ngưu, thở dài: "Mặc kệ rồi, ta đã đủ rồi."

Tiểu Ngưu cười nói: "Nhưng là ta không có đủ à!" Nói rồi, thiết bổng tại nàng đích trong động nhẹ nhàng mà động trứ. Nguyên lai, Tiểu Ngưu mặc dù bắn, nhưng thiết bổng cũng không có hoàn toàn mềm xuống, hoàn lại vẫn duy trì nửa ngạnh đích trạng thái.

Nguyệt Ảnh a rồi vài tiếng, nói: "Người như thế nào còn có thể khô đây? Người đều cũng đã bắn xong rồi."

Tiểu Ngưu đặc ý nói: "Ta gọi là tên là gì à? Ta gọi là Tiểu Ngưu, làm gì sự tình đều là lợi hại đích, đều là rất ngưu đích, hôm nay người nếu không theo hảo ta, ta sẽ không buông tha của người."

Nguyệt Ảnh hừ nói: "Nếu ta không muốn nói, người có thể đánh thẳng được ta sao?"

Tiểu Ngưu hồi đáp: "Tự nhiên là đánh không lại, bất quá ta nghĩ người sẽ lại nguyện ý theo giúp ta làm, bởi vì người là nữ nhân của ta à!"

Nguyệt Ảnh nói: "Ta mặc kệ, nói mặc kệ, sẽ không khô."

Tiểu Ngưu nói: "Ta cũng không tin." Nói chuyện, Tiểu Ngưu một cúi đầu, lại vừa hôn trụ nàng đích nhũ phong. Hắn tại một đầu vú trên liếm trứ, tay kia thì đùa nghịch trứ [người|cái kia] đầu vú. Vậy nhẹ, như sao đình chút thủy bình thường.

Chích chuẩn bị rồi vài cái, Nguyệt Ảnh bèn hừ lên, nói: "Tiểu Ngưu, người người này thật sự là vô lại. Ta đã cho người trải qua rồi, người còn không biết đủ. Người này bại hoại, sớm muộn được chết ở nữ nhân đích cái bụng trên." Nói rồi, hai tay tới đẩy Tiểu Ngưu đích đầu, nhưng nơi nào đẩy được khai đây. Sau đó, Nguyệt Ảnh đích tay sửa đẩy vì theo, tựa hồ là đối với hần đích công tác đích khẳng định cùng ủng hộ.

Trong nháy mắt, Tiểu Ngưu đích thiết bổng biến thành cự không có phách rồi. Nguyệt Ảnh kinh hô: "Của người đồ vật lại vừa thành lớn rồi. Hảo thô, cứng quá, quả thực không phải người đích rồi."

Tiểu Ngưu cười nói: "Chỉ cần có khả năng người là đến nơi, quản hần là người không phải người đích." Lúc này, Nguyệt Ảnh song phong đều cũng để cho Tiểu Ngưu cấp cho chơi được bành trướng đứng lên, đầu vú đều cũng ngạnh rồi. Tiểu Ngưu nhìn chính mình đích thành tích, phi thường vừa lòng. Hần đem song chường xanh tại Nguyệt Ảnh đích bả vai hai sườn, đem lực lượng tập trung tại hạ thân, vù vù có tiếng xé gió mà khô nòng. Nguyệt Ảnh lại rên rỉ đứng lên, thân thể ngốc mà xứng sẽ lại trứ Tiểu Ngưu đích quất xuyên vào.

Một lúc sau nhân, Nguyệt Ảnh đích tình cảm mãnh liệt lại lên cao, nàng nói: "Tiểu Ngưu, để cho ta ở trên mặt, ta cần phục vụ người."

Nói lời này khi, đã đã không có ngưng ngừng, mà là tràn ngập rồi khí phách cùng tự tin, này làm cho Tiểu Ngưu lại vừa thấy được ngày thường đích Nguyệt Ảnh.

Tiểu Ngưu tự nhiên sẽ lại đáp ứng rồi, hần ôm Nguyệt Ảnh nghiêng người, Nguyệt Ảnh đi ra rồi mặt trên, Nguyệt Ảnh cười ở mặt trên, cảm giác thật tốt, nàng chậm rãi bộ chuẩn bị trứ, để cho nhục bổng tại chính mình đích huyết trong hoạt động trứ, trong lòng thì mĩ kết kết đích, như là chinh phục rồi nam nhân, hoặc như là chinh phục thế giới này.

Bởi vì khoái cảm đích hấp dẫn, Nguyệt Ảnh gia tốc bộ động, Tiểu Ngưu một bên quan sát trứ Nguyệt Ảnh đích lăng thái, một bên phối hợp trứ thật sự nhục bồng, kia hai tròn trịa đích vú kịch liệt mà rung động trứ, giống một đôi khiêu vũ đích bạch thỏ. doc truyện tại . Tiểu Ngưu thấy rất là trông mà thèm, hân nhin không được ngồi dậy, hai tay ôm Nguyệt Ảnh đích kiều đồn, duỗi miệng tới ăn nãi, lần này lại vừa tăng thêm rồi Nguyệt Ảnh đích khoái cảm.

Nguyệt Ảnh một hơi tại Tiểu Ngưu đích trên thân [phạm|làm] nửa canh giờ, rất là cực kỳ thoả mãn. Mà Tiểu Ngưu đã xem hết mỹ nhân đích thâm tư lăng thái, cảm thấy mỹ mãn. Đang Nguyệt Ảnh cấp tốc hoạt động kể ra dưới sau khi, bèn lại cao triều rồi. Nàng ghé vào Tiểu Ngưu trên thân, thở gấp không thôi, Tiểu Ngưu vỗ về nàng lửa nóng đích ngọc lưng, khích lệ nói: "Nguyệt Ảnh, người hôm nay đích biểu hiện tốt lắm, ta thật cao hứng."

Nguyệt Ảnh thở hào hển nói: "Ta đã theo người học phá hủy."

Tiểu Ngưu cười hắc hắc. Nói: "Nào có chuyện à? Người đây là thành thực rồi." Nói chuyện, lại vừa đem Nguyệt Ảnh đặt ở phía dưới, đem hai chân khiêng trên vai bàng trên, lại không đứng lên. Thô to đích nhục bồng tại hồng nộn đích tiểu thịt trong động ra xuất nhập nhập vào, mỗi một dưới đều cũng tìm cách một ít xuân thủy đến, mỗi một dưới đều cũng làm Nguyệt Ảnh phát ra [ngọt|vui vẻ] đích rên rỉ. Nguyệt Ảnh khoái hoạt được thật sự trứ hạ thân, vú hoảng được hảo lăng. Nàng hướng Tiểu Ngưu quyến rũ mà cười, cười đến lớn như vậy ruột gan, vậy xinh đẹp. Tiểu Ngưu chưa nhận được này à, chích xuyên vào rồi mấy trăm dưới, phải bắn đi ra.

Nguyệt Ảnh a a mà kêu, nói: "Tiểu Ngưu à, người thực cùng dã thú giống nhau, bất quá ta rất thích người."

Tiểu Ngưu hỏi: "Vậy người thích ta phục vụ người sao?"

Nguyệt Ảnh hồi đáp: "Ta thích, ta thích, người đời này cũng không chuẩn rồi đi ta, người sau này đúng là người của ta. Người nếu có dũng khí vứt bỏ ta nói, ta nhất định cho người đang thái giám, cho người đến trứ nữ nhân, chỉ có thể nhìn, chỉ có thể chảy nước miếng, mà không thể làm."

Tiểu Ngưu nghe xong cười khỗ, nói: "Hảo, hảo. Ta nhất định sẽ không vứt bỏ của người." Nguyệt Ảnh lúc này mới cảm thấy mỹ mãn mà nhắm mắt lại. Tiểu Ngưu vì để cho nàng dễ chịu một ít, đã từ thân thể của hắn trên trở mình dưới.

Nghỉ ngơi một hồi, hai người mới bắt đầu mặc quần áo. Lần này, Tiểu Ngưu chăm sóc đích vi Nguyệt Ảnh phục vụ, Nguyệt Ảnh cũng không cự tuyệt, Tiểu Ngưu phải cao hứng mà từ đệ nhất kiện bắt đầu mặc, cho chấm dứt. Nhìn thấy Nguyệt Ảnh đích ngọc thể đã bị quần áo [che|chặn] cản, Tiểu Ngưu âm thầm cảm giác khoái, chẳng biết cái này quay về được khi nào thì tài năng lại khô nàng? Nói lần đích cuồng hoan hiệu quả không sai, chỉ là không có thể để cho nàng ăn ta đích nhục bổng, lần tới nhất định để cho nàng dùng miệng đến.

Nguyệt Ảnh gặp Tiểu Ngưu tại gần người, hỏi: "Tiểu Ngưu, người suy nghĩ cái gì?" Trên mặt hắn vẫn mang theo cuồng hoan [sau khi|phía sau] đích rạng mây đỏ.

Tiểu Ngưu mỉm cười nói: "Ta suy nghĩ, không biết khi nào thì chúng ta có thể còn như vậy thân mật."

Nguyệt Ảnh hoành rồi hắn liếc mắt, nói: "Ta nào có khoảng không cùng người [xăng bậy|làm ẩu làm càn] à? Ta muốn làm đích đại sự nhưng nhiều hơn. Bắt Chu Khánh Hải sau khi. Ta còn muốn quay về Lao Sơn, tới tranh thủ chương môn người thừa kế đích vị trí. Sau này ta còn muốn tới cạnh tranh mình chủ đây." Nói đến lúc này. Nàng đích trên mặt lại vừa anh khí bột phát, giống một khăn quốc anh hùng.

Tiểu Ngưu nói: "Ta nhất định sẽ lại hết sức giúp người đích."

Nguyệt Ảnh gật đầu nói: "Hảo, lúc này mới giống ta đích nam nhân. Nếu người không giúp ta nói, ta phải đem người quăng, sẽ tìm nam nhân khác."

Tiểu Ngưu vội la lên: "Kia có thể không làm được, người đời này chỉ có thể có ta một." Nói chuyện, hăn nhanh chóng đem Nguyệt Ảnh cấp cho kéo, như là sợ nàng bay giống nhau. Nguyệt Ảnh nhin không được phát ra vui vẻ đích tiếng cười, nàng cảm giác Tiểu Ngưu có đôi khi tựa như một hài tử giống nhau.

Sau đó, hai người thu thập rồi một chút, chuẩn bị tới ăn cơm rồi. Tiểu Ngưu hỏi: "Nguyệt Ảnh à, chúng ta bước tiếp theo nên làm cái gì bây giờ?"

Nguyệt Ảnh nghĩ nghĩ, nói: "Tự nhiên là trước tra Chu Khánh Hải đích hạ lạc. Chờ tra được sau khi, lại chậm rãi ý nghĩ tử.

Lúc này nếu tìm được hăn. Cũng không thể vậy lỗ mãng rồi...Ôi. Ngày hôm qua chuyện đều do ta, là ta rất khinh địch rồi."

Tiểu Ngưu an ủi nói: "Nguyệt Ảnh, người không cần tự trách, chúng ta hay là có cơ hội đích. Được rồi, chúng ta còn muốn đi tìm Cái Bang hỗ trợ sao?"

Nguyệt Ảnh hồi đáp: "Với, bọn họ bang chúng trải rộng, tin tức nhất linh thông, kia Chu Khánh Hải nên chạy không ra bọn họ đích cơ sở ngầm."

Tiểu Ngưu ừ, nói: "Hảo, cơm nước xong, chúng ta phải đi."

Nguyệt Ảnh nhìn Tiểu Ngưu, nói: "Tiểu Ngưu à, có hai kiện sự tình, ta thủy chung không nghĩ ra, người có thể nói cho ta biết sao?"

Tiểu Ngưu nói: "Người hỏi, chỉ cần ta biết đến, ta nhất định trả lời người."

Nguyệt Ảnh mặt mang trầm tư, nói: "Đệ nhất, vì cái gì ma đao tại Chu Khánh Hải đích trong tay cũng có thể phát huy ra uy lực đây?"

Ta nhớ rõ người đã nói, ma đao cần phát ra uy lực, được có nhất định điều kiện đích. Chẳng lẽ Chu Khánh Hải đã cùng sư phụ giống nhau, cùng ma đao hữu duyên sao? Đệ nhị, ma đao bị thương ta, vì cái gì nhưng lại không gây thương tổn người?"

Tiểu Ngưu nghe xong cười, lôi kéo nàng đích ngọc thủ, hồi đáp: "Này Chu Khánh Hải vì cái gì cũng có thể sử dụng ma đao đây? Ta nghĩ à, khẳng định hẳn đích sinh nhật cùng sư phụ giống nhau, chỉ là năm phần bất đồng, như vậy hẳn tài năng giống sư phụ giống nhau, làm a đao phát ra một nửa đích uy lực. Bọn họ đều cũng không biết sâu nhất một tầng đích bí mật, cũng chỉ có thể sử dụng này một nửa đích uy lực rồi. Này người thứ hai vẫn đề thôi, người hỏi ta. Ta lại hỏi ai đây? Ma đao không gây thương tổn ta, có lẽ là bởi vì ta là ma đao chủ nhân chân chính, kia đao vốn là nhận chủ đích, cho nên ta mới không có bị thương."

Nguyệt Ảnh nghe xong suy nghĩ nửa ngày, mới mỉm cười nói: "Có lẽ người nói đối với, trước mắt cũng chỉ có thể như vậy giải thích rồi."

Tiểu Ngưu nói: "Có cái gì nghi vấn nói, sau này nhìn thấy Tây Vực tiên cơ Ngưu Lệ Hoa, có thể thỉnh giáo nàng."

Nguyệt Ảnh chau mày, nói: "Ta không thích cùng tà phái đích người gặp mặt, lại càng không sẽ lại cùng bọn chúng lui tới."

Tiểu Ngưu cũng không nói cái gì nữa, phải lôi kéo Nguyệt Ảnh đi ra ngoài ăn cơm rồi.

Hắn trong lòng rất rõ ràng, Nguyệt Ảnh cùng tà phái nhân sĩ không phù hợp, sau này nếu chính mình cưới nhất bang mỹ nữ nói, tà phái cùng chánh đạo còn phải khu phân, cần tách ra trụ mới được, bằng không khẳng định sẽ lại thiên hạ đại loạn đích.

Hai người đi tới khách điểm ngoài đích một gian tiểu điểm phô, đang ở dùng cơm khi. Chỉ thấy một tên là hoa tử chạy rồi tiến đến, thẳng chạy đến Tiểu Ngưu bọn họ đích trước mặt. Tiểu Ngưu vừa nhấc đầu, đúng là lúc trước mới vừa nhận thức đích cái trảo đệ tử "Tôn huynh đệ". Trong lòng sửng sốt, không biết hắn tới làm gì?

Tiểu Ngưu đứng lên, hỏi: "Này không phải Tôn huynh đệ sao? Đã xảy ra chuyện gì? Nhìn người cấp bách đích."

Tôn huynh đệ lau mồ hôi, nói: "Đàm cô nương, ngụy thiếu hiệp, đại sự không ổn rồi a."

Nguyệt Ảnh trầm [trụ khí|bình tĩnh|nhấn nhẹn]. Hỏi: "Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?"

Tôn huynh đệ nhìn nhìn tả hữu, nói: "Nơi này nói chuyện không thích hợp, đổi lại một địa phương nói đi."

Vì vậy, Tiểu Ngưu đem Tôn huynh đệ, lĩnh đến chính mình đích phòng tới.

Mọi người ngồi xuống [sau khi|phía sau], Tôn huynh đệ uống một ngụm thủy bèn nói: "Tối hôm qua chúng ta biết được Chu Khánh Hải người này muốn chạy trốn chạy, hồ Đà chủ vội vàng lĩnh rồi hơn mười người huynh đệ đuổi theo. Đồng thời hướng vũ lâm nhân sĩ phát hành tin tức, thông tri mọi người tới rồi hỗ trợ."

Tiểu Ngưu hỏi: "Như thế nào không trước đó nói cho vũ lâm nhân sĩ đây?"

Tôn huynh đệ ôi rồi một tiếng, vỗ đùi, nói: "Bởi vì Chu Khánh Hải trong tay có ma đao a! Trước có rất nhiều huynh đệ tự cáo anh dũng muốn đi bắt Chu Khánh Hải, kết quả chẳng những không có thực hiện được, hoàn lại chết ở hãn đích ma đao dưới. Tại không có nắm chắc đích dưới tình huống, chúng ta chỉ dám theo dõi hãn, không dám dễ dàng ra tay, làm như vậy cũng là vì ít người chết."

Nguyệt Ảnh gật đầu một cái, chuyển trọng địa nói: "Như vậy với, tiếp theo đây?"

Tôn huynh đệ nhìn thoáng qua Nguyệt Ảnh đích mặt cười, sau đó dời ánh mắt, nhìn Tiểu Ngưu nói: "Chúng ta tại truy tung đích trên đường gặp phái Nga Mi đích Quan nữ hiệp, nàng đã gia nhập chúng ta truy tung đích hàng ngũ. Hoàn lại gặp khác một ít vũ lâm nhân sĩ, mọi người lập tức hợp lực đuổi theo bộ Chu Khánh Hải. Ai ngờ kia Chu Khánh Hải ra khỏi gia môn sau khi, phải hướng tới trong thành chạy, chúng ta đuổi sát không để. Hãn chạy trên đường cái, chúng ta đuổi: Chạy vào tiểu [ngõ|hẻm], chúng ta đã đuổi. Hãn tức giận đến kêu to, hướng chúng ta khiêu khích, cần chúng ta đi ra ngoài bí quyết đấu, mọi người đương nhiên sẽ không rút lui. Sau lại hãn lại vừa ra khỏi tây cửa thành, chúng ta đương nhiên sẽ không bỏ qua hãn.

Chu Khánh Hải gặp không phải biện pháp, phải giẫm trứ ma đao bay lên đến. Chúng ta đích công phu kém một chút, cũng may có quan hệ nữ hiệp, tại nàng thi triển pháp lực dưới, chúng ta đuổi theo hãn rồi."

Nguyệt Ảnh tán dương: "Quan Vọng Mai đích bản lĩnh không nhỏ, có nàng tại, liêu kia Chu Khánh Hải đã chạy không được."

Tôn huynh đệ hai tay một quán, nói: "Không thể là thôi. Chúng ta đuổi theo đuổi theo, đuổi tới một cũ kêu u linh cốc đích địa phương. Chu ứng với biến bay bất động rồi, phải trốn vào cốc trong. Chúng ta đưa hãn bao quanh vây quanh. Khiến cho hãn không thể chạy."

Nguyệt Ảnh gật đầu nói: "Đối với, vậy nhưng không đánh. Chu Khánh Hải người này công phu rất mạnh, hơn nữa ma đao, phỏng chừng các người đã rất khó nhất cử bắt lấy hắn, trừ phi có thể bả đao từ trong tay của hắn cướp xuống tới, nói cách khác. Phần thắng không lớn."

Tôn huynh đệ nói: "Hay là đàm cô nương nói đúng, chỉ là tại thời điểm mấu chốt, chúng ta Đà chủ phạm vào một đại sai lầm, kết quả chúng ta do chủ động chuyển vi bị động rồi." Nói đến nói nhàn, Tôn huynh đệ đích sắc mặt trở nên rất khó xem, như là đã chết thân nhân bình thường.

Tiểu Ngưu hỏi: "Các người phạm vào cái gì sai lầm đây?"

Tôn huynh đệ lấy lại bình tĩnh, nói: "Bắt đầu vậy nhưng không đánh vốn là cao nhất minh, đợi cho cao thủ đều cũng đến đông đủ, còn muốn một vạn toàn bộ chi sách, đây là Quan cô nương đích ý tứ."

Tiểu Ngưu nói: "Vốn là à, như vậy tốt nhất bắt quá rồi, không đánh không có nắm chắc chi trượng."

Tôn huynh đệ vẻ mặt đích sa sút tinh thần, nói: "Ai biết, chúng ta Đà chủ tại nhất thời điểm mấu chốt, hắn không có trầm [trụ khí|bình tĩnh|nhấn nhịn], lại chỉ huy trừ các huynh đệ đi phía trước xông."

Tiểu Ngưu mắng: "Ngu xuẩn, đứa ngốc. Kia Chu Khánh Hải bị vây quanh trong, chỉ mong sao như vậy đây, hảo đem bọn người nhất cử tiêu diệt."

Tôn huynh đệ thở dài: "Không thể là thôi. Kia Chu Khánh Hải vừa thấy chúng ta tiến công rồi, mừng rỡ ánh mắt đều cũng cười mỉa rồi. Hắn vũ khởi ma đao, trong nháy mắt chúng ta năm sáu huynh đệ sẽ chết rớt, phải cả chúng ta Đà chủ cũng bị hắn cấp cho bắt được. Chu Khánh Hải người này hiểu được" bắt kẻ trộm trước trích vương" đích đạo lý, Đà chủ một [bị nắm|chộp], chúng ta sợ ném chuột vỡ đồ, cũng không dám lộn xộn rồi. May mắn chúng ta có quan hệ cô nương tại, cũng không sợ hắn đùa giỡn cái gì

đa dạng. Thời điểm này, chúng ta không có [loạn|bậy], hơn nữa phụ cận đích vũ lâm nhân sĩ trước sau tập trung đi tới, được có trăm mười hào người, lúc này Chu Khánh Hải bị vây quanh được càng chặt rồi. Càng đáng giá cao hứng chính là phái Thái Sơn đích Nhất Huyền Tử đạo trưởng, cùng với Quan cô nương đích vị hôn phu Mạnh Phạm Thành đã đến rồi, cái này tử Chu Khánh Hải muốn chạy phải càng khó rồi."

Tiểu Ngưu nói: "Vậy người các Đà chủ đến tột cùng vì cái gì nguyên nhân mới phát động tiến công đích? Như thế nào có thể trên cái kia đang đây?"

Tôn huynh đệ nói: "Lại nói tiếp đã thật sự đơn giản đích. Bởi vì Chu Khánh Hải mắng to chúng ta Đà chủ, chửi mắng được phi thường khó nghe, đem chúng ta Đà chủ đích tổ tông đều cũng ân cần thăm hỏi rồi một lần. Thực tế để cho chúng ta Đà chủ không thể dễ dàng tha thứ chính là, hắn chửi mắng chúng ta Đà chủ vốn là sống vương bát, phu nhân mỗi ngày để cho nam nhân khác ngủ, Đà chủ còn không dám ra tiếng." Nói lời này, hắn [nhìn|xem] Nguyệt Ảnh đích sắc mặt. Nguyệt Ảnh khinh thường mà một nghiêng đầu, hiển nhiên không muốn nghe loại này nói. Đừng xem nàng đã không phải hoàng Hoa cô nương rồi, hơn nữa tại Tiểu Ngưu đích dưới thân trở nên [lang thang|phóng đảng], nhưng tại người khác trước mặt, nàng hay là một vị vun cao tại thượng, không thể xâm phạm đích tiên tử.

Tiểu Ngưu cười ha ha, nói: "Các người Đà chủ đã thật khờ, đã người ta chỉ là [mắng|chửi] đùa, hắn lại vừa nhất định làm gì thật là đây? Thật khờ."

Tôn huynh đệ cười, nói: "Ngụy thiếu hiệp, người nào biết đâu rằng trong đó đích bí mật à. Phương diện này vốn là đại hữu văn chương đích."

Tiểu Ngưu hỏi: "Là cái gì văn vẻ?"

Tôn huynh đệ nở nụ cười hàm hậu cười, [nhìn|xem] Nguyệt Ảnh đích mặt cười, muốn nói lại thôi. Nguyệt Ảnh biết hắn có bản khoản, nói: "Phía

sau còn có cái gì bắn khoản à, người chỉ để ý nói đi."

Tôn huynh đệ lắc lắc đầu, nói: "Ta còn là không nói thật là tốt, đây là chúng ta Cái Bang đích gia sự, cũng là không riêng màu chuyện, hay là không đề cập tới rồi. Dù sao chúng ta Đà chủ kiêng kị nhất người ta vậy mắng hăn rồi, loại này chửi mắng pháp có thể để cho chúng ta Đà chủ nổi điên đích. Hăn bởi vì quá mức cho xúc động, quá mức cho phần nộ, lúc này mới hạ lệnh công kích đích."

Tiểu Ngưu ôi rồi hai tiếng, trên mặt lộ ra thâm trầm đích nụ cười, hăn trên cơ bản đã đoán ra trong đó đích bí mật rồi. Thân là nam nhân, hăn là hiểu được đích. Hăn thầm nói: "Không cần hỏi, này hồ Đà chủ đích phu nhân khẳng định vốn là hồng hạnh ra tường rồi, nói cách khác, hăn sẽ không sẽ lại người phải sợ hãi nhà mắng hăn vương bát đích. Đây là hăn đích tâm bệnh, vì vậy Chu Khánh Hải [chiếu|theo] hăn đích mềm chỗ xuống tay, mới có thể âm mưu thực hiện được. Cho nên hăn phu nhân như thế nào ra tường, phỏng chừng hay là cách không được Cái Bang này phạm vi. Này tự nhiên là Cái Bang đích gièm pha, Tôn huynh đệ nào dám nói hươu nói vượn à!"

Nguyệt Ảnh sắc mặt nghiêm túc, hỏi: "Sau lại thế nào? Cái này tử Chu Khánh Hải nên [bị nắm|chộp] rồi ba?"

Tôn huynh đệ lắc đầu, nói: "Sau lại tình thế lại vừa sinh rồi biến hóa, chẳng những hồ Đà chủ bị [bị nắm|chộp] rồi, cả Quan cô nương cũng bị bắt."

Tiểu Ngưu cùng Nguyệt Ảnh đồng thời sửng sốt, hỏi: "Điều này sao có thể?"

Tôn huynh đệ vỗ vai cái đùi, tức giận đến đứng lên, trên mặt đất vòng vo vài giới. Mới lại vừa ngồi trở lại tới.

Tiểu Ngưu trầm tư trứ, nói: "Này phải kỳ quái rồi, nếu nói các người Đà chủ [bị nắm|chộp], này ngã cũng không kỳ quái; nhưng là Quan cô nương khôn khéo cẩn thận. Nàng như thế nào sẽ bị bắt đây?"

Tôn huynh đệ cảm khái mà nói: "Này đều phải kì quái cái kia Mạnh Phàm Thành, nếu không phải hăn nói, Quan cô nương cũng sẽ không [bị nắm|chộp] đích."

Nguyệt Ảnh trầm giọng hỏi: "Người này lại vừa làm sao vậy?"

Tôn huynh đệ nói: "Nói tiểu tử nhìn thấy giống cá nhân vật, trên thực tế theo chúng ta Đà chủ giống nhau, rất không lạnh tĩnh rồi, kia Chu Khánh Hải dùng nói một kích hăn, hăn phải chịu không được rồi."

Tiểu Ngưu khó hiểu mà nói: "Nếu nói các người Đà chủ chịu không được kích thích, phạm vào đại sai, bị người nhà bắt lấy, còn có tình nhưng nguyên. Nhưng là Mạnh Phàm Thành có cái gì nhược điểm bị Chu Khánh Hải bắt lấy à? Hăn còn sợ người ta nghe sao? Hăn lại vừa không có phu nhân."

Tôn huynh đệ giáo nói: "Mạnh Phàm Thành không có phu nhân, nhưng là hăn có vị hôn thê à."

Nguyệt Ảnh nghe nói: "Này Chu Khánh Hải thực không phải thứ, chung quy tại đây sự tình cao thấp công phu. Hăn còn nói rồi Quan Vịnh Mai cái gì rồi?"

Tôn huynh đệ khen tặng nói: "Đàm cô nương, người thật sự là băng tuyết thông minh, một chút phải thấu. Chu Khánh Hải người này đích thật sự là tại Quan cô nương trên thân tìm được rồi chạy trốn con đường của."

Tiểu Ngưu hỏi: "Chu Khánh Hải mắng Mạnh Phàm Thành cái gì?"

Tôn huynh đệ hồi đáp: "Chu Khánh Hải chửi mắng Mạnh Phàm Thành cũng là vương bát, nói hăn còn không có lập gia đình coi như rồi sống vương bát, nói Quan cô nương đã cho hăn đeo đỉnh nón xanh (Cắm sừng!), nói Mạnh Phàm Thành không nên còn sống, nếu thật muốn mặt đích nam nhân, nên đi tìm chết, hoặc là đem gian phu giết chết."

Tiểu Ngưu cười nghe nói: "Này vương bát đản, đã thật là tổn hại đích rồi, này nhất chiêu hăn cũng muốn cho ra đến. Ai chẳng biết nói Quan Vính Mai theo ta sư tử giống nhau, vốn là có tiếng đích giữ mình trong sạch, không phải ai ngờ phỉ báng đều có thể thành công đích."

Nguyệt Ảnh khoát tay chặn lại, nói: "Tiểu Ngưu à, người cũng không cần rất tự tin, mỗi người đều có chính mình đích nhược điểm. Mạnh Phàm Thành nhất để ý đích người vốn là Quan cô nương, Chu Khánh Hải vừa nói Quan cô nương đối với hăn bất trung, ta nghĩ hăn sẽ nóng vội, này quýnh lên phải có thể gặp chuyện không may à!"

Tôn huynh đệ liên tục gật đầu nói: "Đúng là, đúng là. Mạnh Phàm Thành vừa nghe Chu Khánh Hải đích thí nói, lập tức phải nhìn Quan cô nương liếc mắt. Quan cô nương hướng hăn lắc đầu, ý tứ vốn là nói không thích nghe người ta nói hươu nói vượn. Ai biết, Mạnh Phàm Thành hỏi Chu Khánh Hải gian phu là ai, kết quả Chu Khánh Hải nói một người tên, Mạnh Phàm Thành sắc mặt lập tức trở nên hăng giọng, hơn nữa hai mắt đỏ lên mà trừng mắt Quan cô nương."

Tiểu Ngưu nói: "Không biết này Chu Khánh Hải nói tên ai, có thể kêu Mạnh Phàm Thành biến thành như vậy. Người này rốt cuộc là ai vậy?"

Tôn huynh đệ quay về phía Tiểu Ngưu hắc hắc cười, nói: "Nguy thiếu hiệp, ta còn là không nói thật là tốt, nói người sẽ lại không thích nghe đích."

Tiểu Ngưu khoát khoát tay, nói: "Người nói ba. Dù là người nói là ta thân cha đây, ta cũng không trách người."

Tôn huynh đệ tỉnh lại một chút tinh thần, nói: "Chu Khánh Hải nói đích người đúng là người." Lời này vừa nói ra khẩu, Nguyệt Ảnh nghe xong, dùng hoài nghi đích ánh mắt nhìn chăm chăm Tiểu Ngưu. Tiểu Ngưu lập tức nhảy dựng lên mắng to: "Này đáng chết một ngàn lần một vạn lần đích Chu Khánh Hải, thế nhưng dùng tên của ta gạt người. Ta nhất định không buông tha hắn, bằng không ta thực con mẹ nó không gọi người."

Vừa nhắc đầu, gặp Nguyệt Ảnh thẳng tắp mà nhìn chăm chăm chính mình, ý thức được vấn đề nghiêm trọng, lập tức thanh minh nói: "Người để làm chi như vậy nhìn thấy ta? Người không nên suy nghĩ bậy bạ à, ta cùng nàng cũng chỉ là bình thường đích bằng hữu."

Nguyệt Ảnh nhoen miệng cười, nói: "Người cái gì cũng không nhất định giải thích, ta tin tưởng Quan cô nương đích làm người. Trước mắt xem ra, nàng sẽ không coi trọng của người."

Tiểu Ngưu cười nói: "Người nói như vậy còn kém không nhiều lắm." Nhưng trong lòng chung quy nghĩ thấy có loại cảm giác mất mát.

Nguyệt Ảnh nói: "Tôn huynh đệ, người tiếp theo đi xuống nói đi."

Tôn huynh đệ đáp ứng một tiếng, nói: "Quan cô nương gặp Mạnh Phàm Thành dùng cái loại này hoài nghi đích ánh mắt xem nàng, nói, chẳng lẽ người tin tưởng Chu Khánh Hải nói sao? Mạnh Phàm Thành hỏi một câu, nói: "Người thật sự cùng Ngụy Tiểu Ngưu không có gì sao?" Những lời này nhưng phá hủy. Quan cô nương tròn tròn rồi ánh mắt nói: "Nếu người cho rằng có nói, vậy có ba."."

Nguyệt Ảnh phê bình nói: "Quan cô nương như thế nào đã choáng váng, phía sau cùng Mạnh Phàm Thành kêu cái gì kính? Này không phải trên rồi Chu Khánh Hải đích mưu sao?"

Tiểu Ngưu vẻ mặt đau khổ nói: "Quan cô nương đã thiệt là, loại sự tình này như thế nào có thể lái được vui đùa đây? Ta Tiểu Ngưu vốn là nhảy vào

Hoàng Hà cũng rửa không sạch."

Tôn huynh đệ nói: "Cái này tử cũng không phải tốt lắm. Mạnh Phàm Thành cùng Quan cô nương nói: "Đã như vậy, ta còn còn sống có cái gì ý tứ à? Không bằng đã chết hảo." Nói xong phải hướng Chu Khánh Hải phóng đi. Quan cô nương đã rối loạn một tắc vuông, đã đi theo tiến lên rồi."

Tiểu Ngưu thở dài nói: "Cái này nhưng xong rồi, kết quả nhất định bi thảm."

Tôn huynh đệ nói: "Cái này tử Chu Khánh Hải nên ý rồi, hấn dùng ma đao đem Mạnh Phàm Thành đánh bại, mà Quan cô nương thì rơi vào Chu Khánh Hải đích trong tay. Thoáng cái hấn trong tay có ba người chết. Tình thế nhất thời đối với chúng ta bất lợi, chúng ta không biết làm sao mới tốt, cho nên mới quyết định một bên làm cho bọn họ vây quanh trứ, về phương diện khác nhanh chóng đến thông tri các người."

Nguyệt Ảnh sau khi nghe xong, đứng lên, trách cứ nói: "Người này người thực dong dài. Sớm biết rằng như vậy, không bằng nhanh một chút hành động." Tiểu Ngưu đã nói: "Vốn là, vốn là, vốn là, chúng ta nhanh một chút đi cứu Vịnh Mai cô nương."

Tôn huynh đệ nói: "Hảo, ta cái này thay các người dẫn đường, cách nơi này không xa, Chu Khánh Hải trốn không thoát."

Nói xong nói, Tiểu Ngưu cùng Nguyệt Ảnh tại Tôn huynh đệ đích dẫn dưới, tiến đến u linh cốc cứu người đi. Cho nên có thể hay không cứu ra, chỉ có trời biết rồi.

MA ĐẠO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 131: Xá Minh Làm Người

Tới u linh cốc, Tiểu Ngưu [một tá|đánh] lượng, đây là một địch lớn lên sơn cốc, trong cốc sớm tụ tập rồi rất nhiều võ lâm cao thủ. Bọn họ đến từ các đại môn phái, đều là nghe thấy tấn [sau khi|phía sau] chạy tới nơi đây đến thay trời hành đạo đích anh hùng nghĩa sĩ.

Những người này hình thành một vòng vây, đem sơn cốc ở chỗ sâu trong đích hơi nghiêng cùng loại cho núi nhỏ bao đích địa phương vây quanh. Không cần người khác nói gì, Tiểu Ngưu có thể đoán được, nơi đây đúng là Chu Khánh Hải đích ẩn thân nơi.

Những người này vừa thấy đến Nguyệt Ảnh cùng Tiểu Ngưu theo Tôn huynh đệ đến đây, đều cũng cung kính có lễ hỏi hậu bọn họ. Tất cả mọi người biết rõ, này hai người nhưng là mới mẻ minh chủ đích từ đệ. Phải cả cùng Tiểu Ngưu có xung đột đích Nhất Huyền Tử sư từ, phía sau đã cung kính đích, làm cho Tiểu Ngưu trong lòng phá lệ thư thả.

Nguyệt Ảnh cùng mọi người lập tức nhìn cái kia sườn núi, nói: "Nhất Huyền Tử đạo trưởng, Chu Khánh Hải ở kia chỗ sườn núi trên sao?"

Nhất Huyền Tử phần nộ mà nói: "Đúng vậy, đàm cô nương. Chu Khánh Hải này bạn từ ở sườn núi trên. Người xem đến không có, sườn núi trên đỉnh có khối tảng đá lớn đầu, hắc hiệp [trì|cầm] trừ ba người chất. Phải tránh ở tảng đá phía sau."

Tiểu Ngưu ngẩn người, hỏi: "Hắc không đem con tin thế nào ba?" Hắc nghĩ thầm rằng, kia hai nam đích chết sống cũng không trọng yếu, cũng bị

thương Vịnh Mai. Chu Khánh Hải người này trở nên như vậy đáng sợ, cũng không biết hấn được không sắc. Nếu vốn là háo sắc chi từ, kia Vịnh Mai nhưng đại sự không ổn.

Nhất Huyền Tử quét Tiểu Ngưu liếc mắt, nói: "Trước mắt Chu Khánh Hải không có gì đại đích cử động, bọn họ nên không có việc gì."

Lúc này Chu Khánh Hải từ trên tảng đá nhô đầu ra quan sát tình thế, phát hiện Tiểu Ngưu cùng Nguyệt Ảnh. Hấn cười to nói: "Vốn là sư muội cùng sư đệ đến đây. Không biết sư phụ hấn lão nhân gia có tới không? Ta nghĩ đại khái đã chết ba!"

Nguyệt Ảnh cả giận nói: "Chu Khánh Hải, người này vô sỉ phản đồ, sư phụ nói, bắt lấy người muốn đem người này con chó ăn."

Chu Khánh Hải hắc hắc cuồng tiểu, nói: "Sư muội à, cho dù là đem ta này con chó, ta cũng không sợ. Ta người này nhưng còn có ba điểm lưng đích."

Tiểu Ngưu kêu lên: "Chu Khánh Hải, người cũng không nên [xăng bậy|làm ẩu làm càng], chúng ta lấy việc hảo thương lượng, bất quá nếu người bị thương con tin nói, hôm nay nơi này đúng là của người táng thân nơi."

Chu Khánh Hải nói: "Sư đệ, cũng là người nói trong nghe một chút. Bất quá người yên tâm, này ba người chất trước mắt cũng khỏe tốt đấy."

Nguyệt Ảnh cố nén tức giận, nói: "Chu Khánh Hải, người cần chúng ta như thế nào tin tưởng người?"

Chu Khánh Hải chúc: "Tai nghe vi hư, mắt thấy vi thật." Nói chuyện, hấn nhất cử tay. Chỉ thấy hai nam tử bị [giơ lên|giương lên|nâng lên|đưa lên] giữa không trung. Một vốn là tròng mắt đỏ lên đích hồ Đà chủ, một vốn là anh tuấn khuôn mặt có chút bóp méo đích Mạnh Phàm Thành. Hai người

kia rời xa người chú đái chính là mỗi liếc mắt ứ thanh, thoạt nhìn thật sự thấy tức cười đích. Bất đồng chính là, hồ Đà chủ thanh chính là trái mắt, mà Mạnh Phàm Thành thanh chính là hữu mắt, này hai chịu ủy khuất đích ánh mắt tương ánh thành thú.

Chánh đạo nhân sĩ một đám xôn xao nhiên, hư tiếng xé gió nổi lên bốn phía. Nhất Huyền Tử quay về phía Chu Khánh Hải kêu lên: "Bại hoại, người đánh đã bọn họ?" Chu Khánh Hải cười nói: "Này hai vị này, miệng không quá thành thật, đương nhiên nên đánh rồi." Nói chuyện, lại vừa một người đang phần thưởng một bạt tai.

Nhất Huyền Tử nhìn thấy đến khí, ngón tay bắn ra, một đạo hồng quang bèn bắn tới.

Chu Khánh Hải kêu lên: "Lỗ mũi trâu, người không cần bọn họ đích mệnh rồi sao?" Nói chuyện, rút ra ma đao một ngăn cản, kia hồng quang chịu trở, quay đầu hướng Nhất Huyền Tử phóng tới, tốc độ nhanh hơn, khí thế càng mãnh.

Chánh đạo nhân sĩ kinh hãi, lập tức hướng hai bên tán đi. Mà Nhất Huyền Tử càng là chật vật, về phía sau ngửa ngã, lại nằm trên mặt đất, tránh thoát rồi này lợi hại đích một kích.

Chu Khánh Hải đem con tin phóng tới thạch dưới, chính mình ngồi ở trên tảng đá, giơ ma đao, đặc ý nói: "Các vị võ lâm các bằng hữu, ta khuyên các người thức thời chút. Ta bây giờ trong tay có ba người chất, lại có ma đao nơi tay. Nếu các người nhểm có dũng khí coi thường vọng động nói, tự gánh lấy hậu quả." Nói tới đây. Hắn đã vẻ mặt đích hung ác, nếu không vốn là hàm hậu tương.

Chánh đạo nhân sĩ kinh hồn không định, một lần nữa [tụ|hợp|xóm] cùng một chỗ, đều cũng hướng Nhất Huyền Tử cùng Nguyệt Ảnh nhìn, không biết làm sao. Nguyệt Ảnh thu trứ Nhất Huyền Tử, hỏi: "Làm sao bây giờ?"

Nhất Huyền Tử mới từ trên mặt đất đứng lên, về mặt đích hồ thẹn, nói: "Việc này chúng ta còn phải hảo hảo thương đồng một chút."

Tiểu Ngưu nhìn sang trên tảng đá đích Chu Khánh Hải, nhỏ giọng nói: "Đã hẳn có ma đao, lại có con tin, hẳn vì cái gì không phá vòng vây đây?"

Nguyệt Ảnh xem xét liếc mắt Tiểu Ngưu, nói: "Bởi vì hẳn không có năm chắc phá vòng vây thành công. Mọi người vẫn vốn là vây nhưng không đánh, như vậy hẳn đi đến nơi nào, mọi người cùng tới đó, hẳn là sợ nhất này rồi. Hẳn là hy vọng mọi người lập tức tiến lên, hẳn hảo đem chúng ta một lưới bắt hết, hết lần này tới lần khác chúng ta không lên hẳn đích mưu, hẳn khẳng định là ở tảng đá phía sau tường chủ ý đây."

Nhất Huyền Tử bộn người liên tục gật đầu, nói: "Đàm cô nương nói được vốn là, Chu Khánh Hải người này nên vốn là nghĩ như vậy đích."

Lúc này trên tảng đá đích Chu Khánh Hải nói chuyện rồi: "Các người không cần cùng một chỗ hạt nói thầm, các người nhanh chóng rút lui điều vòng vây, đi được xa xa đích, nói cách khác, ta đã sắp con tin giết chết."

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, chẳng biết như thế nào cho phải. Nguyệt Ảnh nổi giận nói: "Chu Khánh Hải, người không cần phải uy hiếp chúng ta, hôm nay đúng là của người tử kỳ, người là không chạy thoát được đâu."

Chu Khánh Hải nghiêng răng nghiêng lợi mà nói: "Đàm Nguyệt Ảnh, người không cần làm ta sợ! Ta cái gì còn không sợ, chuyện tới hôm nay, cùng lắm thì vừa chết, nhưng lại có ba người chôn cùng đây." Nói chuyện, đem hồ Đà chủ linh lên, dụng chưởng so với lượng rồi một chút, hồ Đà chủ về mặt đích tro tàn, không rên một tiếng.

Nguyệt Ảnh sợ ném chuột vỡ đồ, nàng nhìn phía Tiểu Ngưu. Tiểu Ngưu nghĩ nghĩ, đối với Chu Khánh Hải kêu lên: "Chu Khánh Hải, người không thể gây thương người. Hôm nay chuyện chúng ta có thể bàn lại nói, chỉ cần người phóng ra con tin, chúng ta hôm nay có thể tha cho người một mạng."

Chu Khánh Hải sau khi nghe xong, ngửa mặt lên trời cuồng tiếu, cười đến rung trời rung động, rất nhiều công lực kém cỏi đích chánh đạo nhân sĩ nhin không được đem cái lỗ tai che trên.

Sau đó, Chu Khánh Hải nói: "Ngụy Tiểu Ngưu, người cho ta vốn là gốc tử sao? Nếu ta phóng ra con tin, vậy cũng chỉ có với các người liều mạng rồi."

Tiểu Ngưu trừng mắt mắt, chỉ vào Chu Khánh Hải, cả giận nói: "Vậy người muốn nghĩ sao chỗ dạng?"

Chu Khánh Hải đích ánh mắt tại vũ lâm nhân sĩ đích trên đầu quét tảo, nói: "Ngụy Tiểu Ngưu, ta xem như vậy, phải người đi tới theo ta đàm phán."

Không đợi Tiểu Ngưu nói chuyện, Nguyệt Ảnh lắc đầu nói: "Không thành, không thành, người này nói không giữ lời, vạn nhất hắn không để người, hoàn lại sẽ đem người đáp trên đây? Người không thể mạo hiểm như vậy." Những người khác đã đồng thanh nói không được, nói còn muốn biện pháp, Nhất Huyền Tử trầm tư nửa ngày, nói: "Đàm cô nương, không bằng chúng ta [liều lĩnh|không để ý tới] đích tiến lên, cùng hắn quyết nhất tử chiến như thế nào?"

Nguyệt Ảnh lắc đầu, nhú mày nói: "Nhất Huyền Tử đạo trưởng, như vậy mặc dù cuối cùng có thể đem Chu Khánh Hải này phản đồ đánh gục, nhưng là chúng ta đích hy sinh cũng sẽ không tiểu, không biết phải chết bao nhiêu người, hơn nữa Chu Khánh Hải nhưng là vẫn ngóng trông chúng ta như vậy khinh xuất đây."

Tiểu Ngưu đã nói: "Nguyệt Ảnh nói được không sai, ma đạo đích uy lực càng đi ra, chúng ta sẽ chết thương rất bi thảm đích, vì bắt hắn một người, chết người nhiều như vậy, thật sự vẽ không đến."

Nhất Huyền Tử giận dữ nói: "Ta đây đã không chiêu."

Tiểu Ngưu nghĩ nghĩ, nói: "Ta xem như vậy đi, ta đi cùng hắc đàm phán, tận lực tranh thủ đem ba người đổi lại trở về, cho dù ta đang rồi con tin cũng không sợ. Ta sẽ hành sự tùy theo hoàn cảnh đích." Hắc nói như vậy, trên thực tế vốn là vì Vịnh Mai cân nhắc.

Tất cả mọi người bị hắc xá mình làm người đích tinh thần cảm động rồi.

Nhất Huyền Tử nháy lão mắt, nói: "Ngụy công tử, không thể tưởng được người phẩm cách như vậy cao thượng à, trước kia là ta này lão nhân hiểu lầm người rồi. Ta hướng người giải thích rồi." Nói rồi cũng chấp tay.

Nhất Huyền Tử đích hai đồ đệ thì nói: "Ngụy công tử, người thật sự là chúng ta học tập đích giai khuông. Xem ra chúng ta đời này đều cũng so ra kém người à." Về mặt đích sùng bái ý.

Nguyệt Ảnh mạnh thân thủ ngăn trở, nói: "Không, người không cần tới, hay là ta đi ba."

Bên kia đích Chu Khánh Hải còn nói nói rồi: "Ngụy Tiểu Ngưu; chỉ cần người dám đến, ta để lại rồi con tin. Có loại đích người cứ tới đây ba."

Tiểu Ngưu cao giọng hồi đáp: "Hảo, ta cái này tới." Dứt lời hướng Nguyệt Ảnh gật đầu một cái, nói: "Nguyệt Ảnh, người yên tâm tốt lắm, ta không có việc gì đích. Đừng xem con người của ta công phu không tính cao, đầu óc cũng không phải tính ngốc."

Nguyệt Ảnh thấy hắc vẻ mặt đích kiên quyết, đã rốt cục gật đầu nói: "Vậy người cẩn thận một chút. Không được nói, chúng ta phải đều cũng xông lên đi."

Tiểu Ngưu cười cười, hướng mọi người tiêu sái mà vung tay lên, hướng Chu Khánh Hải lững thững mà đi. Chu Khánh Hải vừa thấy, cả kinh từ trên tảng đá đứng lên rồi, tiếp theo cười nói: "Ngụy Tiểu Ngưu, người thật sự là hảo dạng đích, biết rõ sơn có hổ, lệch hướng hổ sơn [đi|được]. Ta xem a,

dưới cho dù đích Lao Sơn chường môn hay là do người tới đang ba! Người đang chường môn, ta người thứ nhất tán thành."

Tiểu Ngưu nói: "Chu Khánh Hải, không được nói bậy. Sư phụ ta hoàn lại kiện tại đây, này, mau đưa con tin phóng ra ba." Nói chuyện, Tiểu Ngưu đã đi lên rồi sườn núi, hướng tới tảng đá đi đến.

Chu Khánh Hải kêu lên: "Người đứng lại." Tiểu Ngưu không rõ sao lại thế này. Chỉ thấy Chu Khánh Hải đứng ở trên tảng đá nhìn chung quanh trứ, xác định Tiểu Ngưu không có đồng bạn sau khi, mới nói nói: "Đến đây đi, đến tảng đá phía sau đến."

Tiểu Ngưu quanh quần đến tảng đá phía sau, chỉ thấy tảng đá phía sau còn có khối dài điều đích thấp thạch. Kia hồ Đà chủ cùng Mạnh Phàm Thành đều cũng nằm ở trên tảng đá, mà Quan Vịnh Mai thì về mặt đích tức giận ngồi ở tảng đá một mặt. Nàng vừa thấy Tiểu Ngưu đến đây, nói nói: "Tiểu Ngưu à, người như thế nào ngu như vậy? Chính người đến rất nguy hiểm rồi." Tràn ngập rồi quan tâm.

Tiểu Ngưu nhìn kỹ rồi xem, nàng không có bị thương, hết thấy như thường, lúc này mới yên tâm, ngoài miệng nói: "Người có đôi khi vốn là được bốc lên chút hiểm, như vậy còn sống mới có ý tứ."

Chu Khánh Hải từ tảng đá lớn trên nhảy xuống, ha ha cười, nói: "Sư đệ, người quả nhiên vốn là một dũng sĩ, sư huynh ta bội phục người."

Tiểu Ngưu không để ý này tra, hỏi: "Chu Khánh Hải, này hai nam đích như thế nào không nói lời nào?"

Chu Khánh Hải hèn mọn mà xem xét hai người liếc mắt, nói: "Hai người bọn họ bị ta điểm huyết nói, tự nhiên là nói không ra lời." Sau đó lại vừa [nhìn|xem] Vịnh Mai, nói: "Người xem Quan cô nương, nàng là tốt rồi tốt đấy, chuyện gì đã không. Bất quá thôi, cũng không thể tùy tiện phát công, nàng bị ta phong bế huyết đạo."

Tiểu Ngưu nói: "Đã ta đã đến đây, người cũng nên thả người rồi ba?"

Chu Khánh Hải giảo hoạt mà vòng vo đảo mắt châu, nói: "Người gấp cái gì à? Người không phải đến đàm phán đích sao? Chúng ta còn không có nói đây, người bảo ta như thế nào thả người?"

Tiểu Ngưu hướng tới Vịnh Mai bên người ngồi xuống, nói: "Vậy nói đi."

Chu Khánh Hải thì ngồi vào Tiểu Ngưu đích đối diện, nói: "Ta đích đùa giỡn cầu rất đơn giản, người phải cam đoan ta hôm nay an toàn rời đi, ta tài năng đem con tin phóng ra. Nói cách khác, vậy ngư chết mạng lưới phá, dù sao ta Chu Khánh Hải cũng là tiện mệnh một cái."

Tiểu Ngưu nghĩ nghĩ, biết hôm nay nếu muốn đem Chu Khánh Hải bắt lấy vốn là ngàn khó muôn vàn khó khăn rồi. Chính mình coi là giờ phút này tiến lên cùng hãn liều mạng, muốn đạt tới mục đích, có thể tính chất cũng không đại. Chu Khánh Hải bây giờ vốn là bỏ mạng đồ đệ, hãn cái gì còn không sợ, hãn cái gì đều cũng làm được. Chính mình phạm không lên cùng hãn đánh cuộc mệnh, hay là trước đem con tin cứu đến nói lại.

Tiểu Ngưu trịnh trọng mà nói: "Hảo, Chu Khánh Hải, ta đáp ứng của người điều kiện đúng là."

Chu Khánh Hải nhìn chăm chăm Tiểu Ngưu, nói: "Người đáp ứng có ích lợi gì à? Đây chánh đạo người cũng đều đáp ứng sao? Người phải cam đoan bọn họ đã đáp ứng, ta mới thả người."

Tiểu Ngưu hỏi: "Vậy người muốn thế nào?"

Chu Khánh Hải nói: "Người theo chân bọn họ nói, làm cho bọn họ đáp ứng ta đích điều kiện."

Tiểu Ngưu nói: "Ta theo chân bọn họ nói không có vấn đề, vậy người khi nào thì thả người?"

Chu Khánh Hải trầm ngâm một chút, nói: "Chỉ cần bọn họ đáp ứng rồi, ta trước hết phóng ra hai người, một người khác sau khi bàn lại."

Tiểu Ngưu nhìn thoáng qua Vịnh Mai, nói: "Được rồi."

Chu Khánh Hải nói: "Người không thể trở về, ở trên tảng đá theo chân bọn họ nói. Nếu người chạy về tới nói, chúng ta hai nói nói coi là bạch phế đi."

Tiểu Ngưu ừ, phải nhảy đến trên tảng đá, đem Chu Khánh Hải đích điều kiện lập lại một lần. Bởi vì có Tiểu Ngưu tại Chu Khánh Hải bên người, Nguyệt Ảnh có bản khoản, cùng những người khác thương lượng một lúc sau, chánh đạo người cuối cùng đồng ý rồi Chu Khánh Hải đích yêu cầu, bất quá bọn họ cũng muốn Chu Khánh Hải biểu đạt một chút thành ý.

Chu Khánh Hải ha ha cười, nói: "Hảo, vậy phóng ra hai người trở về đi."

Tiểu Ngưu vội vàng nói: "Vậy phóng ra hồ Đà chủ cùng Quan cô nương trở về đi."

Chu Khánh Hải lắc đầu, nói: "Này ta không thể nghe của người." Nói chuyện, đi ra phía trước, tại hồ Đà chủ cùng Mạnh Phàm Thành trên thân cả điểm vài cái, hai người kia bèn tỉnh qua thần đến, đứng lên. Chu Khánh Hải nói: "Các người hai người mau cút trở về đi, ta đã đáp ứng Ngụy Tiểu Ngưu phóng ra các người hai rồi."

Mạnh Phàm Thành không để ý tới này tra, còn lại là trừng mắt Tiểu Ngưu, hỏi: "Ngụy Tiểu Ngưu, người nói cho ta biết, người cùng Vịnh Mai có phải là trong sạch đích?"

Tiểu Ngưu nhìn thoáng qua mặt mang theo vẻ lo lắng đích Vịnh Mai, trong lòng không đành lòng, nói: "Vịnh Mai vốn là tốt cô nương, ta cùng nàng đúng là tiểu hành phan đậu - rõ ràng, người cũng không thể hiểu lầm nàng à!"

Mạnh Phàm Thành thần tình nghi vấn, ánh mắt tại Vịnh Mai trên mặt đánh trứ chuyển, lại nhớ tới Tiểu Ngưu trên mặt, lại hỏi: "Người nói đích nhưng là thật sự?"

Chu Khánh Hải thấy cảm thấy thú vị, hắn chỉ mong sao thiên hạ đại loạn đây! Hắn cười hắc hắc, nói: "Mạnh Phàm Thành à, người này người đại đột có thể rồi. Chỉ bằng người này đầu heo trư cước đích hình dáng, Quan cô nương sẽ lại coi trọng người sao? Người xem người ta Ngụy Tiểu Ngưu, Quan cô nương [bị nắm|chộp], cả chính mình đích sinh tử cũng không để ý. Dáng vẻ không giống như người à, tại thời điểm mấu chốt, mặc kệ đại sự, lệch tại việc nhỏ trên dây dưa, hoàn lại hoài nghi Quan cô nương đích nhân phẩm. Người nơi nào giống một người nam nhân? Ta nếu Quan cô nương à, thà rằng cấp cho Ngụy Tiểu Ngưu đang tình phụ, cũng sẽ không gả cho người đích."

Tiểu Ngưu vừa thấy Vịnh Mai, thấy nàng mặt cười đỏ bừng, cũng không nói chuyện. Lại nhìn Mạnh Phàm Thành, sắc mặt hăng giọng, tròn mắt đều phải toát ra đến đây. Tiểu Ngưu tốc vội vàng nói: "Chu Khánh Hải, người cũng không nên [loạn|bậy] nói, bắt đầu ta cùng Vịnh Mai trong lúc đó rõ ràng trong sạch bạch đích, cho người như vậy vừa nói, giống như có chuyện gì dường như."

Chu Khánh Hải ngửa mặt lên trời cười to, nói: "Ngụy Tiểu Ngưu, người không cần không thừa nhận. Ta sớm đã nhìn ra, người đối với Quan cô nương có ý tứ. Nam nhân sao, có dũng khí muốn nghĩ muốn dám thừa nhận, lúc này mới giống nam nhân."

Tiểu Ngưu khoát tay áo, nói: "Chu Khánh Hải, không cần nói vô nghĩa, làm cho bọn họ hai người nhanh một chút đi thôi."

Chu Khánh Hải một nhún vai, nói: "Ta cũng không có ngăn đón bọn họ à, chân sinh trưởng ở chính bọn nó đích trên thân."

Hồ Đà chủ thì nói: "Chu Khánh Hải, người phóng ra Ngụy Tiểu Ngưu, ta nguyện ý tiếp tục đang con tin."

Chu Khánh Hải gật gật đầu, nhìn Ngụy Tiểu Ngưu nói: "Ngụy Tiểu Ngưu à, người hỗn đờc không sai thôi! Còn có người nguyện ý cứu người đây. Vị này hồ Đà chủ mặc dù trong nhà bêu xấu nghe thấy, nhưng thật ra một cái có nghĩa khí đích hán tử. Đối với người cần khuyên người à, trở về hay là đem cái kia ra tường đích hồng hạnh giết ba, nam nhân cũng không thể chịu cái kia sỉ nhục. Tốt lắm, người đi đi, Ngụy Tiểu Ngưu người là đổi lại không được. Người không đủ tư cách."

Hồ Đà chủ mặt đỏ lên, không hề nói cái gì, vội vàng vội vàng vội vàng mà đi rồi, không có ý tứ quay đầu lại lại nhìn liếc mắt, có thể thấy được Chu Khánh Hải lời này vốn là rất thương hân đích tâm đích.

Chu Khánh Hải càng làm ánh mắt rơi xuống bị phần đích Mạnh Phàm Thành trên thân, nói: "Mạnh Phàm Thành, người đã đi thôi, ta không nghĩ lại nhìn đến người này người. Người tên gia hỏa như vậy, vừa thấy đúng là một thích hợp mang nón xanh (Cắm sừng!) đích. Mau rút trướng ba! Nếu người không đi nói, kia đã có thể, người lưu lại, ta giữ cửa Vịnh Mai cấp cho phóng ra, bất quá ta nhưng trước đó thanh minh à, người rơi xuống ta trong tay, vạn nhất lòng ta tình bất hảo, phải có thể bắt người đang nơi trút giận, vậy người còn có thể không thể sống dài quá, ta cũng không thể đánh bao phiếu."

Vừa nói lời này, Tiểu Ngưu cùng Vịnh Mai đích ánh mắt đều cũng gom lại Mạnh Phàm Thành đích trên mặt, Tiểu Ngưu thầm nói: "Đây chính là

khảo nghiệm Mạnh Phàm Thành đích thời điểm, nếu hãn có thể dừng cảm mà lưu lại, cứu ra Vịnh Mai, vậy Vịnh Mai chỉ sợ còn có thể cùng hãn. Trái lại, sẽ không [đâu có|không dám|đồng ý] rồi." Mà Vịnh Mai trong lòng đã dấy lên rồi đối với hãn đích hy vọng. Vịnh Mai ngã không phải sợ chết, chỉ là rất muốn xem hãn sẽ lại làm như thế nào.

Mạnh Phàm Thành đích vẻ mặt biến hóa không chừng, khi thì vốn là kinh ngạc, khi thì vốn là khẩn trương: Khi thì vốn là nghi hoặc, khi thì vốn là lạnh lùng, cuối cùng lại vừa biến thành phần nộ. Hãn nhìn nhìn Vịnh Mai, lại vừa nhìn nhìn Tiểu Ngưu, đối với Chu Khánh Hải nói: "Ta không bao giờ...Nữa sẽ lại vậy choáng váng, ta như thế nào sẽ vì một bất trung đích nữ nhân mạo hiểm đây? Kia thật sự phạm không lên." Nói chuyện, hãn đoạ rồi một chút cước, oán hận mà đi.

Như vậy đích kết quả đại ra Tiểu Ngưu cùng Vịnh Mai dự kiến, Mạnh Phàm Thành đích thân ảnh vừa mất mất, Vịnh Mai phải nhịn không được chảy ra rồi nước mắt. Tiểu Ngưu cùng Chu Khánh Hải nói: "Đại sư huynh, xem tại chúng ta sư huynh đệ một hồi đích phần trên, ta cầu người rồi. Người phóng ra Vịnh Mai ba, ta cho người đang con tin, người đem ta đang nơi trút giận cũng đúng." Chu Khánh Hải thu thu Tiểu Ngưu, lại vừa thu thu Vịnh Mai, gật đầu nói: "Được rồi! Ta nói một ác nhân cuối cùng làm kiện chuyện tốt, ta để lại rồi nàng. Người đi giải rồi nàng đích huyết đạo ba!" Tiểu Ngưu bèn đi giải rồi Quan Vịnh Mai đích huyết đạo.

Vịnh Mai đứng lên, xoa xoa nước mắt, nói: "Tiểu Ngưu, người đi đi, ta lưu lại đang con tin, người không cần lại cho ta làm cái gì rồi. Người hay là trở về hảo hảo đối đãi Nguyệt Ảnh bọn hãn ba."

Tiểu Ngưu lắc đầu nói: "Không, ta không thể cho người lưu lại."

Vịnh Mai hàm chứa nước mắt nhìn Tiểu Ngưu, nói: "Cám ơn người, ta thật sự không muốn lại trở về gặp Mạnh Phàm Thành, hãn thật sự là rất

đáng giận rồi. Cho dù là không cứu ta, đã không cần phải vũ nhục người a! Hôm nay, ta là không quay về rồi."

Tiểu Ngưu kiên quyết mà nói: "Ta cũng không trở về, trừ phi chúng ta lập tức trở về."

Chu Khánh Hải chống nạnh cười to, nói: "Ta xem a, các người ngã như là một đôi. Các người lẫn nhau đều cũng nguyện ý vì đối phương nỗ lực, ngã thật sự là cảm giác nhân. Người đã các cũng không nguyện ý đi, vậy đều cũng lưu lại ba, muốn cùng khi đi kia có thể không làm được. Ngụy Tiểu Ngưu, người không cần đánh cái gì trốn đích chủ ý, người trốn không thoát đích, Quan cô nương bị ma đao bị thương, tạm thời phát sống ra công lực, mà người đây, mặc dù không sợ ma đao, nhưng người cũng không cần miên man suy nghĩ. Ta giết không được người, nhưng ta sát Quan cô nương hay là có nắm chắc đích."

Tiểu Ngưu trong lòng cảm thấy một trận khẩn trương, nói: "Ta sẽ không [xăng bậy] làm ầu làm càng], nhưng người cũng không muốn đả thương rồi Quan cô nương."

Chu Khánh Hải rất lớn phương mà nói: "Không thành vấn đề." Sau đó hần nhảy đến trên tảng đá hô lớn: "Đàm Nguyệt Ảnh, các người nghe tốt lắm, ta nói chuyện giữ lời. Đã phóng ra hai gã con tin, ta bây giờ phải mang theo Ngụy Tiểu Ngưu cùng Quan Vịnh Mai đi, các người không cần lại theo tới rồi, chờ ta tới an toàn giải đất, ta tự nhiên sẽ thả rồi bọn họ. Nếu các người còn dám đuổi theo, ta phải giết chết bọn họ, sau đó với các người liều mạng."

Nguyệt Ảnh hô to nói: "Ta muốn nhìn Vịnh Mai cùng Tiểu Ngưu có phải là hoàn hảo hảo mà còn sống."

Chu Khánh Hải hướng Tiểu Ngưu vung tay lên, nói: "Phu nhân người muốn nhìn người, người phải cùng Quan cô nương đi lên làm cho bọn họ

xem"

Tiểu Ngưu bèn lôi kéo Vịnh Mai nhảy trên tảng đá, hướng Nguyệt Ảnh huy phát tay, nói: "Nguyệt Ảnh, người không cần lo lắng cho ta, ta nhất định còn sống trở về đích."

Nguyệt Ảnh ân cần mà nói: "Người nhất định phải chiếu cố hảo Quan cô nương à."

Tiểu Ngưu ha ha cười, nói: "Nguyệt Ảnh, người yên tâm tốt lắm, ta là một người có phúc."

Chu Khánh Hải nói: "Tốt lắm, [nên|phải hỏi] đích đã nói được không sai biệt lắm rồi ba. Chúng ta cái này đi thôi." Sau đó đối với Nguyệt Ảnh bọn họ nói: "Nhớ kỹ, không cần theo tới." Dứt lời, rút ra ma đao, tại giữa không trung tìm một vòng tròn, Tiểu Ngưu cùng Vịnh Mai cảm thấy một cổ lực lượng tại trên chân một sai. Trong nháy mắt, đã tung bay trên rồi giữa không trung, dưới chân một đám mây mù. Chu Khánh Hải đã nhảy đi lên nói: "Ngươi Tiểu Ngưu, người nhường đỡ hảo nàng, té xuống ta cũng mặc kệ." Tiếp theo, Chu Khánh Hải phát công, ba người bèn hướng phía phía nam bay đi.

Tại phi hành đích trong quá trình, Tiểu Ngưu thật đúng là không dám lộn xộn, lại càng không có dũng khí làm tiểu động tác, hẳn cũng không thể lấy Vịnh Mai đích sinh mệnh hay nói giỡn, vạn nhất chọc giận Chu Khánh Hải, kia cũng không phải được, hẳn trong lòng thật là có chút kì quái Vịnh Mai. Tốt như vậy đích cơ hội người không cần. Người này không phải giúp ta, người đây là thêm [loạn|bậy] à! Nếu chỉ là ta một người cùng hẳn chu toàn nói. Chạy trốn đích hy vọng phải lớn, bây giờ được, ta là sợ ném chuột vỡ đồ rồi. Nhưng hẳn lúc này vừa thấy Vịnh Mai đích mặt cười, nên cái gì cũng không so đo rồi.

Lúc này đích Vịnh Mai vẻ mặt lạnh nhạt cùng lạnh lùng, rất hiển nhiên, hôm nay Mạnh Phạm Thành đích ngôn [đi|được] đại thương chi tâm nàng. Vốn là à, thay đổi người nào cô nương, chính mình đích người trong lòng vậy khô, đều đã nhu tràng đứt từng khúc đích.

Tiểu Ngưu cân nhắc đến Vịnh Mai không thể phát công, thân thể quá yếu, phải nắm cả nàng đích eo nhỏ. Vịnh Mai nhìn Tiểu Ngưu liếc mắt, cũng không có giãy dụa. Tiểu Ngưu trong lòng mừng rỡ, đem ôm thắt lưng đích tay nắm thật chặt. Như vậy Vịnh Mai chẳng khác nào tại hãn đích trong lòng rồi, Chu Khánh Hải mỉm cười nói: "Ngụy Tiểu Ngưu à, người tiểu tử này, chết cũng không sửa phong lưu bốn sắc. Người có Nguyệt Ảnh cùng Nguyệt Lâm nên thấy đủ, người hoàn lại đánh Quan cô nương đích chủ ý, người thật sự là lòng tham không đáy. Giống ta Chu Khánh Hải đời này, chưa bao giờ nếm đến bị yêu đích tư vị nhân, thật sự là đáng thương."

Tiểu Ngưu nói: "Đối với người nghe nói rồi, người đã yêu trứ một nữ nhân đích."

Chu Khánh Hải trên mặt nóng lên, xuất hiện rồi thất vọng cùng chẳng thiết sống nữa. Oán hận mà nói: "Kia có ích lợi gì? Nàng cũng không yêu ta,? Nàng yêu chính là người này tiểu quý, ta đã sớm biết." Nói chuyện, lấy sắc bén đích ánh mắt nhìn chăm chăm Tiểu Ngưu.

Tiểu Ngưu sợ hãn giận, vội vàng sửa lại chủ đề: "Đại sư huynh, người này quyết định hướng tới chạy đi đâu?"

Chu Khánh Hải sắc mặt hơi chút hòa hoãn rồi một chút, nói: "Người phải đi theo đi thôi, không cần nói nhiều."

Tiểu Ngưu đã sẽ không nói thêm nữa rồi. Hãn nhìn Chu Khánh Hải vài lần, thấy hãn đích trên đầu cũng có rồi đầu bạc, trên mặt mang theo tang thương, không khỏi nổi lên liên mẫn chi tâm. Hãn có thể dự cảm đến Chu

Khánh Hải đích kết cục nhất định vốn là rất bi thảm đích, chỉ bằng hãn giết Tần Viễn. Hãn sẽ chết không có chỗ chôn đích.

Ba người cước bước trên mây đóa, như đuổi phong trực điện bàn đích hướng nam ngày phi đi, đối với không biết đích ngày mai, Tiểu Ngưu trong lòng cũng không có phổ.

Tối đêm thời gian, ba người đạt tới một trấn nhỏ. Tìm nơi ngủ trọ khách điểm, cần rồi một đại phòng, vào phòng sau khi, Tiểu Ngưu lớn tiếng phản đối: "Chu Khánh Hải, người như thế nào có thể như vậy khô đây? Người như thế nào cũng phải cần hai phòng.

Chu Khánh Hải đem cánh cửa đóng hảo, hỏi: "Vì cái gì đây?"

Tiểu Ngưu nhìn thoáng qua tâm tình bất hảo đích Vịnh Mai, nói: "Người chẳng lẽ đã quên, Vịnh Mai nhưng là nữ hài tử, như thế nào có thể cùng chúng ta trụ một cái phòng đây? Này nếu truyền ra tới nói, nàng sau này hoàn lại làm như thế nào người, lại vừa như thế nào lập gia đình đây?"

Chu Khánh Hải hừ một tiếng, nói: "Ta nhưng quản không được nhiều như vậy, nếu ta cần hai phòng nói, để cho nàng một mình trụ một gian, ta nhưng như thế nào bất kể nàng đây? Nàng nếu chạy rồi làm sao bây giờ?"

Tiểu Ngưu nói: "Nàng sẽ không chạy đích, hôm nay người phóng ra nàng bọn hãn không đi."

Chu Khánh Hải cười nói: "Này nhất thời, bỉ nhất thời đã. Cái kia thời điểm không chạy, cũng không chẳng khác bây giờ không chạy."

Tiểu Ngưu là người tại dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, nói: "Hảo, hảo, một gian phải một gian, bất quá người cũng không thể ăn hiếp nàng."

Chu Khánh Hải nói: "Ta tự nhiên sẽ không ăn hiếp nàng, nhưng là nàng được theo ta ngủ đồng mở giường."

Tiểu Ngưu cùng Vịnh Mai đồng thời a mà một tiếng, đồng thời kêu lên: "Không được." Tiểu Ngưu tròn mắt đều cũng trừng được cùng ngưu mắt giống nhau, mà Vịnh Mai đích mặt thì trướng được đỏ bừng. Nàng nói: "Chu Khánh Hải, ngươi nếu làm như vậy nói, ta bây giờ phải tự sát."

Chu Khánh Hải nói: "Quan cô nương, Chu mỗi người không phải có chủ tâm muốn nghĩ chiếm tiện nghi của người, chỉ là nếu ta không đem người không chế được nói, Tiểu Ngưu tiểu tử này sẽ giở trò, ta không thể không đề phòng hân."

Vịnh Mai kiên quyết tỏ vẻ: "Mặc kệ nói thế nào, ta cũng không sẽ lại với người tại cùng mở trên giường."

Chu Khánh Hải nói: "Được rồi, chính người ngủ mở ra giường, ta cùng Ngụy Tiểu Ngưu ngủ lập tức." Như vậy vừa nói, Tiểu Ngưu đã phải không có cách khác rồi, hân chung quy không thể nói, để cho Vịnh Mai cùng chính mình mở ra giường ba. Cũng may này phòng thật sự đại đích, vài mở giường đây, Chu Khánh Hải chọn rồi kháo cánh cửa đích, Vịnh Mai đích giường vốn là tuyến tận cùng bên trong, mà Tiểu Ngưu không chịu lần lượt Chu Khánh Hải, phải lần lượt Vịnh Mai.

Chu Khánh Hải nhắc nhở nói: "Tiểu Ngưu, người tại ta đích trước mặt, cũng không nên giở trò à! Nếu người dám [xăng bậy|làm ẩu làm càn], ta sẽ giết người, cả Quan cô nương đã sống không đi, ta Chu Khánh Hải cũng không phải giống người, vốn là một thương hương tiếc ngọc đích người."

Tiểu Ngưu cười cười, nói: "Chu Khánh Hải, Quan Vịnh Mai ở chỗ này, ta tự nhiên sẽ không giở trò quỷ rồi. Ta đúng là không rõ, này đã tới an toàn giải đất, người vì cái gì còn không phóng ra chúng ta đi đây?"

Chu Khánh Hải hắc hắc cười, nói: "Ngươi Tiểu Ngưu, người không có bị thương, cũng không có bị điểm huyết đạo, người phải đi bước đi ba, ta không ngăn cản người."

Tiểu Ngưu nói: "Tốt lắm oa, ta phải lĩnh Quan cô nương đi rồi."

Chu Khánh Hải lắc đầu nói: "Không thành. Các người hai chỉ có thể đi một, hai lập tức đi, bây giờ còn chưa được."

Tiểu Ngưu nghi hoặc mà nói: "Ta sẽ không hiểu được rồi, người vì cái gì không để chúng ta lập tức đi."

Chu Khánh Hải nhìn Tiểu Ngưu, nói: "Người không phải từ trước đến nay thông minh hơn người sao, người chẳng lẽ không nghĩ ra sao?"

Tiểu Ngưu nháy mắt, nói: "Ta nghĩ không thông."

Chu Khánh Hải nói: "Người nếu đi rồi, ta còn có quan hệ Vịnh Mai đang con tin, có nàng tại, ta an toàn không ít. doc truyện tại . Đừng xem kia giúp người đã nói không đuổi ta rồi, kia chỉ là tạm thời đích, ta cũng không phải an toàn đích, nếu nàng đi rồi đây, còn có người cho ta đích con tin. Có người tại tay của ta trong, Đàm Nguyệt Ảnh cũng không dám mạo muội công kích ta, người hay là thật sự hữu dụng đích. Đương nhiên, trọng yếu nhất chính là, ta còn có trọng yếu đích vấn đề muốn hỏi người, kia cũng là người phải trả lời đích. Nếu người không đáp, để ý hậu quả." Nói tới đây, Chu Khánh Hải đích mắt hỏi Vịnh Mai đích trên thân đảo qua.

Tiểu Ngưu [tim đập|trống ngực] nhanh hơn, vội vàng nói: "Người cũng không nên [xăng bậy|làm ẩu làm càn]. Người muốn hỏi cái gì chỉ để ý vấn an rồi, ta biết cái gì nói cái gì."

Chu Khánh Hải đắc ý cười, nói: "Này còn kém không nhiều lắm, tốt lắm, đi trước xem cơm tốt lắm không có?"

Tiểu Ngưu bèn đứng lên, đẩy cửa ra, hô to điểm tiểu nhị, để cho đem đồ ăn bưng lên. Chỉ chốc lát sau, mấy điểm tiểu nhị vào át đến, đem thiêu tốt đầy đồ ăn xiêm áo một bàn tử. Chờ bọn hăn lui ra, ba người ngồi xong, Chu Khánh Hải đệ nhất là không ăn, mà là móc ra một cây châm kề bên một chén đĩa thử xem, kia nhiếp tử là phi thường cẩn thận cùng khẩn trương đích, Tiểu Ngưu thấy không khỏi mà nở nụ cười, nói: "Chu Khánh Hải, người không cho nên như vậy nhát gan ba? Ta xem nhà này cũng không như là hắc điểm a."

Chu Khánh Hải nhìn Tiểu Ngưu, chậm rãi nói: "Ta không phải sợ bọn họ, ta là sợ người."

Tiểu Ngưu không rõ, hỏi: "Người sợ ta làm gì?"

Chu Khánh Hải nghiêm túc mà nói: "Ta là sợ người tại đây đồ ăn trong gian lận."

Tiểu Ngưu nghe xong cười ha ha, nói: "Chu Khánh Hải, người không khỏi nhiều lắm lo lắng ba, ta Tiểu Ngưu thủy chung với người cùng một chỗ. Ta nghĩ tại đồ ăn trong làm cái gì tay chân nói, ta cũng không có thời gian a."

Chu Khánh Hải lắc đầu nói: "Kia cũng không nhất định, lấy của người thông minh, muốn hạ độc nói, đã có thể không cần chính mình động thủ đích."

Tiểu Ngưu nói: "Chu Khánh Hải, người cũng quá xem nhẹ ta rồi. Ta Tiểu Ngưu bây giờ nhưng là Lao Sơn phái đích đệ tử, ta không cần lại dùng cái gì dưới tam lưu đích thủ đoạn đối phó người, người sợ có độc sao? Ta phải nể cho người xem xem." Nói chuyện, thao khởi chiếc đĩa, kề bên một đồ ăn từng ngậm từng ngậm mà ăn đứng lên.

Chu Khánh Hải chăm chú mà quan sát đến Tiểu Ngưu đích phản ứng, sau đó thu trứ Vịnh Mai nói: "Đến, người đã ăn đi." Rất hiển nhiên, hăn hay

là càng thêm cẩn thận rồi, hần thầm nói: "Vạn nhất này đồ ăn trong có độc, mà tiểu tử này phục rồi giải được, ta còn là giống nhau rút lui. Nếu Quan Vịnh Mai nếm nói, nghĩ đến đồ ăn nếu có vấn đề nói, qua tiểu tử nhất định sẽ lại ngăn cản đích." Vịnh Mai lúc này tâm tình [ác liệt|tồi tệ], cái gì còn không sợ, tựa như Tiểu Ngưu giống nhau các đồ ăn nếm thử, chỉ là không giống Tiểu Ngưu đích động tác cùng ăn tương vậy khó coi. Nàng ăn rất nhã nhặn, rất chịu xem. Trải qua này một phen thử, Chu Khánh Hải gặp hai người hết thấy bình thường. Lúc này mới dài ra một hơi, đã gặm lấy gặm để.

Hai nam nhân một trận gió quyền sách mây tản, trong chốc lát bèn bát bồn toàn bộ khoảng không rồi. Hai người ăn được bụng [phình|nổi lên] đích, mà Vịnh Mai chích ăn vài khẩu bèn không ăn rồi, trở lại chính mình đích trên giường ngồi xuống, ngơ ngác mà nghĩ tâm sự, cũng không nói nói, bên này Chu Khánh Hải phân phó điểm tiểu nhị đem cái bàn thu thập hảo sau khi, hai người đối diện mà ngồi, Chu Khánh Hải thắt lưng hông ma đao, mặt âm trầm, mà Tiểu Ngưu [đùa|chơi] da cười kiêu, không giống như là rơi vào hổ khẩu, ngã như là ở nhà qua thanh nhàn cuộc sống bình thường. Hần hoàn lại hướng điểm tiểu nhị cần rồi trà uống.

Chu Khánh Hải tay cầm chuôi đao, mở to mắt thu thử Tiểu Ngưu, nói: "Ngươi Tiểu Ngưu, có một vấn đề, ta nghĩ rồi rất? Lâu, đều không có suy nghĩ cẩn thận, ta nghĩ, ngươi nhất định là biết rõ đích."

Tiểu Ngưu kết mà một tiếng uống một hớp lớn trà, nói: "Người nói đi, hễ là có thể nói cho của ngươi, ta nhất định sẽ không nhỏ mọn đích."

Chu Khánh Hải chậm đàng đàng mà nói: "Tự ta được ma đao tới nay, mặc dù [phùng|gập] địch tất thắng, uy lực rất lớn. Nhưng là ta phát xem, ta dùng ma đao, với người dùng ma đao không giống với. Ma đao tại tay của ta trong, đại khái chỉ có một nửa đích uy lực, mà ở trong tay của ngươi, có thể nói vốn là thiên hạ vô địch. Người nói cho ta biết, đây là cái gì đạo lý?"

Tiểu Ngưu hắc hắc nở nụ cười vài tiếng, nói: "Này có thể là của người ảo giác ba? Đã ma đao tại trong tay của người, người đã ngộ không đến đối thủ, thì phải là vô địch rồi. Người còn muốn nhiều như vậy để làm chi?"

Chu Khánh Hải lớn tiếng nói: "Ngươi Tiểu Ngưu, chân nhân trước mặt không nói giả nói. Người không cần dùng nói đến đây ta. Nếu có mấy cao thủ đến vây công ta nói, ta nhất định sẽ bị giết chết, có ma đao đã vô dụng. Nhưng là ma đao tại trong tay của người, cho dù là hơn mười tên cao thủ vây công người, người đã như thường giết được bọn họ phiến giáp bất lưu. Đây là vì cái gì? Người nói cho ta biết." Nói chuyện, Chu Khánh Hải nhẹ nhàng vỗ cái bàn, mặc dù nhẹ, kia mặt trên đích cái chén đã nhảy dựng lên.

Tiểu Ngưu thân thể hướng tới ghế trên một kháo, một bộ [lười biếng]uế oải] đích hình dáng, nói: "Chu Khánh Hải, người đây là cầu ta, hay là uy hiếp ta à?"

Chu Khánh Hải cười hắc hắc, nói: "Người nghĩ như thế nào [đều được]. Chỉ cần người trả lời có thể rồi, người cần thời khắc nhớ rõ à, Quan cô nương còn đang tay của ta trong đây."

Tiểu Ngưu nhìn thoáng qua vẻ mặt cô đơn đích Vịnh Mai, nói: "Chu Khánh Hải, người ít lấy này đến đe ta. Cho dù là ta thích Quan cô nương, nàng cũng không thích ta. Người lấy nàng đã uy hiếp không được ta, không tin nói, chúng ta phải thử xem."

Chu Khánh Hải đã nhìn nhìn Vịnh Mai, nói: "Chúng ta hay là ngôn về đang truyền. Người trả lời ta đích vấn đề ba, không cần lại đây ba trở bốn đích."

Tiểu Ngưu nhếch miệng cười cười, nói: "Tại ta trả lời vấn đề của người trước, người cần về trước đáp ta mấy vấn đề. Người trả lời xong rồi, ta mới có thể cân nhắc trả lời người."

Chu Khánh Hải nói: "[đi|được]. Người phải hỏi đi, ta Chu Khánh Hải đã hỗn đến kết cục này rồi, cũng không có tất yếu lại lừa người rồi."

Tiểu Ngưu hỏi: "Người lúc trước vì cái gì phải giúp [trợ|giúp] ta theo đuổi Nguyệt Ảnh? Nay đối với người có chỗ tốt gì?" Hắc phóng ra thấp giọng âm, nhìn thoáng qua Vịnh Mai, đương nhiên hắc không nghĩ để cho nàng nghe được.

Chu Khánh Hải hồi đáp: "Đương nhiên là có chỗ tốt rồi. Người muốn nghĩ à, ta cùng Đàm Nguyệt Ảnh đều muốn đang chưởng môn người thừa kế, nàng là ta cường đại nhất đích đối thủ cạnh tranh. Nếu không đem nàng tể diệu nói, ta như thế nào có thể hài lòng như ý đây? Vì vậy, ta đã nghĩ đến người. Giúp người, đã chẳng khác nào giúp ta. Đàm Nguyệt Ảnh ra khỏi chuyện này, nàng sẽ không có thể đang chưởng môn người thừa kế rồi, dù sao đây là nhà thối à, Xông Hư như thế nào có thể dễ dàng tha thứ được đây."

Tiểu Ngưu cười khở vài tiếng, nói: "Ta thật khờ à, lúc ấy còn tưởng rằng người là bởi vì rất tốt với ta, mới vậy ra sức mà giúp ta đích."

Chu Khánh Hải âm trầm mà cười, nói: "Mặc kệ ta là xuất phát từ cái gì mục đích, ta cũng là thật sự giúp người. Không có ta Chu Khánh Hải nói, chỉ sợ Đàm Nguyệt Ảnh cùng Mạnh Tử Hùng cả hai tử đều cũng sinh ra đến đây, người được cảm tạ ta."

Tiểu Ngưu trầm mặc trong chốc lát, lại hỏi: "Vậy khởi đến mẫu chốt tác dụng đích cái kia nha hoàn chạy đi đâu rồi?"

Chu Khánh Hải híp mắt cười cười, rất bình tĩnh mà trả lời: "Nàng đích nhiệm vụ hoàn thành rồi, đương nhiên phải đi rồi nàng nên đi đích địa phương. Ta cũng không phải hy vọng người khác từ nàng đích miệng biết chút ít cái gì bí mật."

Tiểu Ngưu nghe xong trong lòng đau xót, cảm giác sâu sắc Chu Khánh Hải rất ngoan độc rồi. Tiểu Ngưu lại hỏi: "Vậy người nói nói, người vì cái gì sát Tần Viễn đây?" " Chu Khánh Hải nghe xong mặt ngay lúc đó phần nộ, có vẻ phi thường đáng sợ. Hắn âm trầm thâm mà nói: "Tần Viễn đáng chết, nếu không có hắn ngăn cản ta nói, Xông Hư lão gia hỏa này đã sớm tới diêm vương nơi đây báo danh đi. Xông Hư à Xông Hư, hắn rất đáng chết rồi. Hắn một lão nhân, bằng cái đây giữ lấy tốt như vậy đích nữ nhân à! Tần Viễn nếu không lên trước ngăn đón ta, đã sẽ không dùng đã chết. Khuynh Thành à Khuynh Thành, người vì cái gì không thương ta đây?" Nói đến người này. Chu Khánh Hải đích trong mắt thể nhưng có nước mắt. Đây làm Tiểu Ngưu có chút [không thể tin được|khó tin].

Tiểu Ngưu nghe xong nghi hoặc, thầm nói: "Đây Khuynh Thành là ai vậy? Chẳng lẽ là sư nương? Nếu đúng vậy nói. Hắn lại vừa như thế nào sẽ biết đây?" Tiểu Ngưu nhìn không được hỏi: "Khuynh Thành là ai vậy? Là người người trong lòng đích cái tên sao?"

Chu Khánh Hải thay đổi sắc mặt, kêu lên: "Người không cho phép kêu nàng đích tên, ai cũng không cho phép kêu nàng đích tên. Tốt lắm, Ngụy Tiểu Ngưu. Người còn có cái gì hỏi đích không có? Nếu không đúng sự thật; phải trả lời ta đích vấn đề."

Tiểu Ngưu thật sự không muốn trả lời hắn đích vấn đề, phải cố ý kéo dài thời gian, nói: "Ta cuối cùng hỏi lại một vấn đề. Người rõ ràng đã trở thành chương môn người thừa kế rồi, vì cái gì còn muốn vội vã cướp ma đao?"

Chu Khánh Hải đích sắc mặt hòa hoãn rồi một chút, mị rồi trong chốc lát ánh mắt mới nói: "Ta ngày đó buổi tối cũng uống nhiều rượu rồi. Ta tận mắt gặp Xông Hư dựa vào ma đao đích uy lực đoạt được rồi minh chủ. Ta tạt rượu kính, phải nổi lên cướp đao đích ý nghĩ. Nếu không có uống rượu nói, ta nói gì cũng không sẽ lại vậy xúc động đích. Bây giờ nhớ tới đến thật sự hảo hối hận, chỉ cần ta nhẫn nại nữa vài năm, Lao Sơn đúng là của ta, Khuynh Thành đã nhất định sẽ là ta đích."

Tiểu Ngưu đồng tình mà nhìn hắn, nói: "Vốn là à. Người như vậy người thông minh, lại làm như vậy một món đồ hồ đồ sự tình, ta thật sự là cho người khổ sở à."

Chu Khánh Hải nhìn thẳng trứ Tiểu Ngưu, trừng lớn ánh mắt, nói: "Ngươi Tiểu Ngưu, vấn đề của người ta nhưng đều cũng trả lời rồi, bây giờ người cũng nên trả lời ta đích vấn đề rồi ba, người không cần đùa giỡn đa dạng, ta không bao giờ...Nữa sẽ lại ăn người kia một bộ rồi."

Tiểu Ngưu rõ ràng rồi vài cái giọng, suy tư về đối sách. Phía sau, chỉ nghe phác 唳 liêu mạng. Tiểu Ngưu theo tiếng vừa nhìn, chỉ thấy Vịnh Mai ngã xuống trên giường, hơn nữa vẫn không nhúc nhích, Tiểu Ngưu kinh hãi, vội vàng chạy tới, hỏi: "Vịnh Mai, người làm sao vậy?"

Vịnh Mai thật sự mở to mắt, nói: "Ta cảm giác trên thân hảo lạnh à, giống như tiến vào băng lỗ thùng trong."

Tiểu Ngưu vội vàng đem nàng ôm vào trong ngực, chỉ cảm thấy nàng toàn thân lạnh lẽo, hắn biết Vịnh Mai đây là trong rồi đao khí rồi. Lần trước Nguyệt Ảnh lúc đó chẳng phải ăn này thiệt thòi thôi, hắn nhìn Chu Khánh Hải, nói: "Chu Khánh Hải, nàng bị của người đao cấp cho bị thương. Bây giờ trên người nàng biến lạnh, người được cứu cứu nàng à."

Chu Khánh Hải lay động đầu, nói: "Người dùng ma đao so với ta thời gian dài, người không biết như thế nào cứu nàng sao? Nếu người sẽ không cứu lời của hắn, ta còn có biện pháp nào đây?" Nói chuyện, Chu Khánh Hải hướng tới chính mình đích trên giường một ngã, nói: "Ngươi Tiểu Ngưu, phải nhìn người đích rồi, nàng đích mệnh phải nằm ở trong tay người rồi. Nếu nàng đã chết, đã cùng ta không quan hệ. Còn có à, người đừng muốn nghĩ dẫn nàng chạy, chỉ cần người có động tĩnh, ta phải một đao bổ đi. Người có thể không chết được, nhưng nha đầu kia hắn phải chết không thể nghi ngờ." Dứt lời, đem ma đao hướng tới đầu tiếp theo chấm, nhắm mắt lại, không hề ra tiếng.

Tiểu Ngưu dựa theo lần trước cứu Nguyệt Ảnh đích phương pháp, đem nàng [ấm|ôm] giường, lập tức cái rồi bị, dùng chính mình đích thể nhiệt ấm áp trứ nàng, hân còn nhỏ tiếng xé gió hỏi: "Vịnh Mai, người thế nào rồi?"

Vịnh Mai thở hào hển nói: "So với vừa rồi [đỡ|tốt một chút] rồi. Người không cần buồn...Ra ta à." Nàng tại khó chịu đích dưới tình huống, không hề bảo trì rụt rè.

Tiểu Ngưu nói: "Người yên tâm tốt lắm, ta nhất định cùng người cùng một chỗ."

Vịnh Mai nói: "Ta cảm giác ta sắp đã chết. Nếu ta chết rồi nói, người phải đem ta hỏa hóa, đuổi về nga mị tới."

Tiểu Ngưu khuyên nhủ: "Người không nên suy nghĩ bậy bạ. Chỉ cần ta sống trứ, sẽ không sẽ làm người chết đích."

Vịnh Mai buồn bã cười, nói: "Tiểu Ngưu, người đạo nhân thật tốt. Khó trách Nguyệt Ảnh cùng Nguyệt Lâm đều đã chuông tình cho người đây.

Người là so với Mạnh Tử Hùng, Mạnh Phạm Thành bọn họ [tốt|hay] nhiều lắm, nếu ta có thể hảo đứng lên, ta nghĩ, ta cũng sẽ thích trên của người."

Tiểu Ngưu nghe được trong lòng thoải mái, nói: "Người nói được là thật nói sao? Nếu là thật đích, vậy người đã khỏe sau khi, phải lấy thân báo đáp ba."

Vịnh Mai nói: "Chỉ sợ ta không có xuất giá phúc của người tức giận."

Tiểu Ngưu biết nàng thân thể suy yếu, nói: "Người không cần nói nữa rồi, nhiều dưỡng dưỡng nguyên khí ba." Vì vậy, Vịnh Mai nhắm lại đôi mắt đẹp, giống con mèo nhỏ giống nhau mềm mại mà nị tại Tiểu Ngưu trong lòng bất động, Tiểu Ngưu cũng vui vẻ được ôm nàng, Chu Khánh Hải thỉnh

thoảng quay đầu đến xem trứ hai người, sợ Tiểu Ngưu làm cái gì tiểu động tác.

Tiểu Ngưu thấy phản cảm, thầm nói: "Nếu không có Chu Khánh Hải người này ở bên cạnh xem mắt nói, ta đã sắp Vịnh Mai quần áo cởi sạch, như vậy nói, có thể ngày mai buổi sáng Vịnh Mai có thể chuyển biến tốt đẹp." Giờ phút này, có vậy một chán ghét đích tên ở bên, vốn là không thể vậy làm. Này làm cho Tiểu Ngưu trong lòng có khí, ở trong lòng càng không ngừng ân cần thăm hỏi Chu Khánh Hải đích liệt tổ liệt tông.

Sau lại, bởi vì chán ghét Chu Khánh Hải, Tiểu Ngưu dùng [chăn|mền] cái ở hai người đích đầu, làm cho Chu Khánh Hải nhìn không tới bọn họ, Chu Khánh Hải nhìn nói: "Ngụy Tiểu Ngưu, người không sợ ta đi dụng chưởng chụp chết người sao?"

Tiểu Ngưu hồi đáp: "Ta không sợ, vấn đề của người ta còn không có trả lời đây, ta nghĩ, không làm hiểu được vấn đề này, người sẽ không sẽ lại giết ta."

Chu Khánh Hải hắc hắc cười cười, nói: "Hoàn lại nhưng thật ra thật sự. Ta thật sự rất muốn biết vấn đề đích đáp án rồi."

Tiểu Ngưu nói: "Hảo, chờ Vịnh Mai thân thể tốt lắm sau khi, ta phải thành thật mà nói cho người." Sau đó không hề để ý Chu Khánh Hải. Không biết khi nào thì, Vịnh Mai đang ngủ, Tiểu Ngưu nhưng lại ngủ không được rồi. Bởi vì bên cạnh còn có Chu Khánh Hải, nhưng lớn nhất đích nguyên nhân là Vịnh Mai đích thân thể dần dần chẳng phải lạnh, Tiểu Ngưu đích tinh thần cũng không vậy khẩn trương sau khi, đã nghe tới Vịnh Mai trên thân kia có dường có cho khác nữ hài tử đích mùi thơm, này mùi thơm làm cho Tiểu Ngưu trong lòng phát ngứa, phía dưới biến ngạnh, hơn nữa rất muốn thân thủ sờ sờ Vịnh Mai đích mẫn cảm giải đất. Hắn muốn nghĩ, nàng đã đang ngủ, [vụng trộm|tranh thủ] sờ nàng vài cái, liệu muốn nghĩ nàng cũng sẽ không biết, cho dù biết rồi, cũng sẽ không trách hắn ba.

Nhưng hắn hay là nhịn xuống rồi, hắn thầm nói: "Còn nhiều thời gian thôi! Ta không cần phải...Tại đây loại dưới tình huống xuống tay." Sau lại chẳng biết khi nào thì, hắn đã đang ngủ.

Lại tỉnh lại đích thời điểm, đã trời đã sáng, Tiểu Ngưu từ bị trong vườn đầu, chỉ thấy Chu Khánh Hải đang ngủ đây, ma đao còn bị hắn gối lên đầu dưới. Tiểu Ngưu thầm nói:, nếu ta bây giờ tiến lên, đem đao thập ở trong tay nói, vậy Chu Khánh Hải phải xong đời rồi. Chỉ là nếu ta thập đao không thành công nói, ta có thể trốn thoát, nhưng Vịnh Mai làm sao bây giờ? Nàng nhất định sẽ lại rơi xuống Chu Khánh Hải đích trong tay. Kia nhưng dữ nhiều lành ít ả." Nghĩ như vậy trứ, Vịnh Mai hừ một tiếng. Bị vừa động, nàng đích đầu đã lộ ra đến đây, bốn mắt nhìn nhau, Vịnh Mai mắc cỡ nhắm mắt lại, Tiểu Ngưu ý thức được chính mình hoàn lại ôm nàng đây, vội vàng thu hồi tay, nói: "Vịnh Mai, người hảo chút không có?"

Vịnh Mai nói: "[khá|tốt hơn nhiều], trên thân không có lạnh như vậy rồi." Nói chuyện, đánh đã một hắt xì, Tiểu Ngưu lại ôm nàng, nói: "Để cho ta lại ấm áp một chút người ba."

Vịnh Mai gặp trời đã sáng, Chu Khánh Hải đã ngồi dậy, trong lòng đại xấu hổ. Bèn nói: "Không cần rồi, Tiểu Ngưu, ta có thể đích." Nói chuyện, bèn chui ra ổ chăn, trong gương sửa sang lại tóc rồi. Tiểu Ngưu vừa thấy Vịnh Mai đi lên, chính mình cũng không lại nhờ vả tại trên giường rồi. Hắn đứng lên kêu điểm tiểu nhị cấp cho đánh nước ấm, để cho Vịnh Mai trang điểm.

Chu Khánh Hải đi tới, chưa xốt chuồn mất chuồn mất mà nói: "Ngụy Tiểu Ngưu, người thật sự là hảo mệnh ả! Tối hôm qua nhất định qua rất nhanh ba?"

Tiểu Ngưu cười, nói: "Kia đương nhiên rồi. Đại sư huynh người nhất định đã rất thoải mái ba?"

Chu Khánh Hải cười khỏ vài tiếng, nói: "Ngụy Tiểu Ngưu, có đôi khi ta thật muốn cùng người thay đổi [tư cách|địa vị]. Người tới thường Chu Khánh Hải, ta đảm đương Ngụy Tiểu Ngưu."

Tiểu Ngưu vội vàng khoát tay, nói: "Kia cũng không phải thành, như vậy nói, ta chẳng phải là cần lão nhiều lắm, hơn nữa ta này người trong lòng không phải muốn bị người chiếm tiện nghi rồi sao?" Đang khi nói chuyện, điểm tiểu nhị bưng tới nước ấm. Tiểu Ngưu tự mình hầu hạ Vịnh Mai, hiện diện Chu Khánh Hải đích mặt, Vịnh Mai không có ý tứ, nói nói: "Người không cần phải xen vào ta rồi, ta chính mình đến là đến nơi."

Chu Khánh Hải đã cảm giác sâu sắc chính mình vốn là một dư thừa đích người. Hắn nói: "Ngụy Tiểu Ngưu, chờ ta cùng bản địa đích cái kia bằng hữu hội hợp sau khi, người phải lĩnh Quan cô nương đi thôi. Chúng ta sư huynh đệ một hồi, ta không nghĩ giết người."

Tiểu Ngưu vừa nghe, phải vui vẻ đứng lên, nói: "Lời này còn kém không nhiều lắm."

Trong chốc lát, Vịnh Mai cần đi ra ngoài tiểu giải, chu khánh mặt biến ngay lúc đó do dự về, Tiểu Ngưu trừng mắt nói: "Chẳng lẽ người còn muốn đi theo tới sao?"

Chu Khánh Hải ngẩn người, tiếp theo nở nụ cười, nói: "Kia ngã không cần rồi. Nếu nàng không trở lại nói, ta cũng không sợ, ít nhất người còn ở nơi này đây."

Vịnh Mai cần đi ra ngoài đích thời điểm, Tiểu Ngưu cấp cho đưa đến cửa. Tại tay nàng trên nhéo một cái, lại vừa [nháy mắt|đưa mắt ra hiệu], ý tứ vốn là nói thừa dịp cơ hội này, người nhanh một chút chạy ba, người đừng quản ta rồi. Cũng không biết Vịnh Mai giải thích không có?

Chờ Vịnh Mai sau khi ra ngoài, Chu Khánh Hải cười hắc hắc, nói: "Ngụy Tiểu Ngưu, của người diễm phúc thật sự là sâu, đi đến nơi nào, đều

có mỹ nữ làm bạn. Người Đại sư huynh ta phải bi thảm rồi, sống cả đời, chích yêu rồi một nữ nhân, mà cái kia nữ nhân còn không như thế nào để ý ta. Như ta vậy tử thật sự là sống uổng phí rồi."

Tiểu Ngưu lay động đầu, nói: "Đại sư huynh, người cũng không sống uổng phí. Dù sao người đời này hoàn lại có yêu một nữ nhân đây. Nếu người đời này cả một nữ nhân đều không có có yêu nói, người mới là sống uổng phí đây."

Chu Khánh Hải nhìn chăm chú vào Tiểu Ngưu, nói: "Tiểu Ngưu, người nhất định cùng không ít nữ nhân ngủ qua giấc ba?"

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, nói: "Nam nhân sao, đương nhiên sẽ không chích thủ trứ một nữ nhân đích, người cũng không giống nhau sao?"

Chu Khánh Hải nở nụ cười vài tiếng, nói: "Người xem sai ta rồi."

Tiểu Ngưu nháy ánh mắt, nói: "Người sẽ không nói cho ta biết, người đời này chích ngủ qua một nữ nhân ba?"

Chu Khánh Hải con mắt vòng vo chuyển, nói: "Người tại nghe ta đích chi tiết? Hảo hảo hảo, chúng ta buổi tối uống rượu. Tại rượu trên bàn, ta nhất định sẽ lại nói cho của người."

Tiểu Ngưu còn nói thêm: "Ta nghe nói người là Đại Minh khai quốc công thần đích hậu đại, đây là thật vậy chăng?"

Chu Khánh Hải vừa nghe, sắc mặt tối sầm lại, nói: "Không sai, này quả thật là thật đích, chỉ là mỗi lần tưởng tượng khởi việc này, lòng ta trong phải tràn ngập rồi cừu hận."

Tiểu Ngưu nói: "Làm công thần đích hậu đại, người nên cảm thấy đặc biệt cao hứng cùng kiêu ngạo đích, người như thế nào sẽ có cừu hận đây? Người cừu hận ai?"

Chu Khánh Hải hừ một tiếng, nói: "Ta đương nhiên là có cừu hận rồi. Chu Nguyên Chương cái kia lão vương bát đản, một chút người vị đều không có. Mấy cái này lão ca các cùng hãn xuất sinh nhập tử, đánh hạ rồi hoa hoa giang sơn. Mọi người còn không có hưởng đến phúc đây, đã bị hãn cùng giết heo chủ trì con chó giống nhau đích giết chết. Đáng tiếc mấy cái này lão ca các, chết đã đến nơi rồi, còn không biết sao lại thế này đây. Giống ta đích tổ tiên chu nghe hưng, đó là cùng Chu Nguyên Chương lập tức lớn lên thật là tốt huynh đệ, ai ngờ đến, cũng phải tới Chu Nguyên Chương đích độc thủ. Nếu không Chu gia đích hậu đại chạy trốn mau nói, chỉ sợ phải đoạn tử tuyệt tôn rồi." Nói đến này, Chu Khánh Hải vẻ mặt đích hung ác, tựa như có người đào hãn nhà đích tổ phần bình thường.

Tiểu Ngưu nói: "Người đã như vậy cừu hận Chu Nguyên Chương, vậy người như thế nào hoàn lại cùng Kim Lăng vương lui tới mật thiết đây? Đây có chút mâu thuẫn ba."

Chu Khánh Hải lắc đầu, nói: "Ta đó là [bất đắc dĩ|cực chẳng đã] mới vậy làm. Hãn để cho ta không có điều kiện đích cho hãn đang chân chó tử, ta không muốn, ta lúc này mới rời đi Kim Lăng, đến đầu nhập vào ta mới mẽ kết dạy đích một bằng hữu. Đây người người đã nhận thức đích."

Tiểu Ngưu thầm nói: "Chẳng lẽ là Xà Vương sao?" Đang nói chuyện trong lúc đó, Vịnh Mai lại vừa đi đến. Bắt gặp nói một màn, Tiểu Ngưu không khỏi nhíu mày rồi. Hãn thầm nói: "Vịnh Mai như thế nào trở nên ngu như vậy đây? Đây là không nên đích."

MA ĐẠO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 132: Xảo Chiếm Tiện Nghi

Vịnh Mai lượn lờ đình đình mà đi đến, nàng đích sắc mặt còn có chút tái nhợt, bất quá đôi mắt đẹp đã vì có quang thải, chứng minh thân thể của hần vốn là [khá|tốt hơn nhiều]. Tiểu Ngưu nhìn nàng, nổi lên lòng trù mến, hần thầm nói: "Nàng vì cái gì còn muốn trở về đây? Chẳng lẽ nàng là vì ta sao? Nếu đúng vậy nói, lúc này người nhưng là đại sai đặc biệt sai rồi. [người cho là|rằng] Chu Khánh Hải người này vốn là thiện nam tín nữ sao? Hần là một ngụy quân tử, thực tiểu nhân, hần là chuyện gì đều cũng làm được đích."

Chu Khánh Hải vỗ tay nói: "Quan cô nương, người quả nhiên vốn là một hữu tình cố ý đích cô nương, người không nghĩ rời đi Ngụy Tiểu Ngưu, cho nên người sẽ không đào tẩu, đúng không?"

Vịnh Mai đỏ mặt lên, nhìn thoáng qua Tiểu Ngưu. Nói: "Không sai, hần là vì ta mới rơi xuống trong tay của người đích, ta không thể vừa đi rồi chi, nói lại, ta còn muốn đem người đem ra công lý đây."

Chu Khánh Hải ha ha cuồng tiếu, nói: "Quan cô nương, người thực sự có ý tứ. Người xem tại vốn là bần Bồ Tát qua giang, tự thân khó bảo toàn, người lại vừa như thế nào có thể đem ta đem ra công lý đây? Thật sự là thiên đại đích chuyện cười."

Tiểu Ngưu nói: "Tốt lắm, Chu Khánh Hải. Người không phải cùng với bằng hữu của người hội hợp sao? Người đi tìm được người rồi bằng hữu ba. Chúng ta hai sẽ không phụng bồi rồi."

Chu Khánh Hải khoát tay chặn lại, nói: "Ngụy Tiểu Ngưu, người nói được thoải mái, ta còn không có tìm được ta đích bằng hữu, hơn nữa ta đích vấn đề người còn không có trả lời đây. Người không trả lời ta đích vấn đề, người đã muốn đi, nào có vậy tiện nghi thật là tốt sự tình à. Trong chốc lát, cơm nước xong, hai người các người đều cũng theo ta tìm ta đích bằng hữu tới. Tương tâm hân cách người này đã không xa rồi."

Tiểu Ngưu hỏi: "Bằng hữu của người là ai? Hắn đang ở nơi nào?"

Chu Khánh Hải nói: "Người không cần hỏi nhiều, đến lúc đó người sẽ biết rồi."

Đợi cho ăn điểm tâm đích thời điểm, Chu Khánh Hải vẫn đang cảnh giác rất nặng, vẫn đang muốn bắt chằm thí nghiệm thực vật, cũng kêu Tiểu Ngưu hai người ăn trước, Tiểu Ngưu cùng Vịnh Mai cũng không khách khí, tùy tâm sở dục mà ăn, sau khi ăn xong, Chu Khánh Hải dẫn hai người đi ra ngoài tìm bằng hữu.

Hắn không lớn quán Tiểu Ngưu, nhưng lại tay cầm chuôi đao, cách Vịnh Mai thật sự gần, xem cái kia ý tứ, chỉ cần Tiểu Ngưu có dũng khí đùa giỡn đa dạng, hắn phải ma đao ra tay, cần Vịnh Mai đích mệnh. Tiểu Ngưu bởi vì để ý Vịnh Mai, cũng không dám coi thường vọng động, này trấn nhỏ vốn là tây nam đích một [hẻo lánh|vắng vẻ] địa phương, dân cư không nhiều lắm, địa phương nhiều vốn là dị tộc nhân, cho nên vũ lâm nhân sĩ, càng là hiếm thấy. Ba người [chuyển động|đi dạo] một ngày, cũng không có bắt gặp một người võ lâm, đương nhiên rồi, Chu Khánh Hải cũng không có tìm được vị kia bằng hữu. Hắn chủ yếu tới [xà|rắn] điểm nghe bằng hữu đích hạ lạc, này làm cho Tiểu Ngưu càng thêm xác định, hắn đúng là đi tìm Xà Vương đích, Chu Khánh Hải dẫn hai người đi khắp rồi này trấn nhỏ đích sở hữu [xà|rắn] điểm, vẫn đang không có gì thu hoạch, Chu Khánh Hải nhìn sang phía tây đích mặt trời lặn, lầm bầm nói: "Lão gia hỏa này chết đến người nào vậy? Hắn không phải nói này thời kì đều cũng ở nhà đợi, không loạn đi đích sao? Như thế nào tất cả mọi người nói, hắn ra cửa rồi đây?"

Tiểu Ngưu nhìn chau mày đích Chu Khánh Hải, mỉm cười nói: "[xà|rắn] chủ dân, ta xem a, tên kia tám phần phải đi tìm nữ nhân, bị nữ nhân mê được hồn đều không có rồi, đã sớm đem người chuyện cấp cho vứt đến sau đầu đi? Người đối với hắn sẽ không cần ôm cái gì hy vọng rồi."

Chu Khánh Hải lắc đầu nói: "Sẽ không, hắn là một rất có nguyên tắc đích người."

Tiểu Ngưu không hề để ý đến hắn, quay đầu nhìn thấy Vịnh Mai, Vịnh Mai ở hắn đích bên người, tại trời chiều đích chiếu rọi xuống, Vịnh Mai đích mặt đỏ được màu sáng. Nàng cơ hồ hoàn mỹ đích ngũ quan làm cho Tiểu Ngưu tán thưởng; nàng hờ ra đích hai bọc nhỏ tử làm cho Tiểu Ngưu đã bị một loại mãnh liệt đích hấp dẫn. Từ đầu đến chân lại nhìn, tại quần áo đích bao vây dưới, nàng đích hình thể vốn là vậy cân xứng, vậy chịu xem. Vừa tán trứ thanh xuân khí tức, lại vừa lưu lộ trứ ôn nhu đích nữ nhi vị, này hết thảy đều cũng làm cho Tiểu Ngưu muốn nàng ôm vào trong ngực yêu thương một phen. Hắn thầm nói: "Này Chu Khánh Hải thật đáng ghét, ta phải mau chóng thoát khỏi hắn, hảo cùng ta âu yếm đích cô nương thân mật một phen, tin tưởng ta thật muốn làm như vậy nói, Vịnh Mai cũng sẽ không phản kháng đích." Lúc này Vịnh Mai lại vừa nhin không được ho khan vài tiếng. Tiểu Ngưu vội vàng giữ chặt tay nàng, hỏi: "Người thế nào rồi? Hay là toàn thân phát lạnh không?"

Vịnh Mai cười cười, nhẹ giọng nói: "Không có chuyện đích, so với ngày hôm qua đã [khá|tốt hơn nhiều]."

Một bên đích Chu Khánh Hải nói: "Nhìn thấy các người hai người tương thân tương ái đích, ta đều muốn buông hết thảy, đi qua tầm thường dân chúng đích cuộc sống."

Tiểu Ngưu nói: "Tốt lắm oa, người đem ma đao giao cho ta, người đi ở nông thôn ẩn cư qua cuộc sống ba. Tin tưởng không có người đã quấy rầy

của người, người từ nay về sau có thể thoát khỏi võ lâm đích phân tranh rồi."

Chu Khánh Hải ngẩng đầu nhìn trời, thở dài một hơi, mang theo chẳng thiết sống nữa mà phiền muộn nói: "Chuyện tới hôm nay, vốn là cười hổ khó xuống, đi thôi, chúng ta quay về khách điểm. Ngụy Tiểu Ngưu, người không phải tử lượng không sai, chúng ta trở về so với tử lượng."

Tiểu Ngưu cũng không yếu thế, cao giọng nói: "Hảo oa, nếu luận võ nói, có thể ta không bằng người. Muốn nói so với rượu thôi, ta sẽ không so với người kém đích." Nói chuyện, lôi kéo Vịnh Mai hướng khách điểm đi đến. Tại trải qua tử điểm đích thời điểm, Chu Khánh Hải mua bốn đàn mao bàn rượu. Trở lại khách điểm [sau khi|phía sau], lại bảo lão bản cấp cho sao hảo đồ ăn đưa vào trong phòng, sau đó ba người lúc này mới trở lại trong phòng tới.

Sau đó, rượu và thức ăn tề bị. Ba người nhập vào ngồi, Chu Khánh Hải giống một chủ nhân giống nhau. Cấp cho hai người đích chén lớn đều cũng đảo mãn rượu, còn muốn ngã đệ tam bát. Vịnh Mai nói: "Ta là không uống rượu đích. Chúng ta có quy định đích, không cho phép uống rượu, một khi phạm giới, cũng bị trục xuất sơn môn đích."

Chu Khánh Hải cười nói: "Kia không phải rất tốt sao? Người có thể gả cho Ngụy Tiểu Ngưu rồi."

Vịnh Mai nhìn rồi Tiểu Ngưu liếc mắt, nói: "Ta đến bây giờ còn không có muốn nghĩ hảo vốn là đang chường môn, hay là muốn lập gia đình đây."

Chu Khánh Hải nói: "Đang chường môn có cái gì tốt đấy? Một ngày cùng người câu tâm đấu sừng đích, nhiều mệt à! Còn không bằng lập gia đình thật là tốt, gả cho âu yếm đích nam nhân, song túc song bay, chích tiện uyên ương không tiện tiên a!"

Vịnh Mai trả lời lại một cách mỉa mai, hỏi: "Vậy người vì cái gì tước the thế rồi đầu đi phía trước xông, liều chết [hợp lại|liều mạng] sống muốn làm chương môn đây? Người nói như vậy, không phải tự tương mâu thuẫn sao?"

Chu Khánh Hải thở dài một hơi, đoan khởi bát, một ngửa cổ, đúng là hơn phân nửa bát. Hắn buông bát khi, trên mặt có nhàn nhạt đích màu đỏ, khiến cho hắn đích mặt biến [đen|tối]. Hắn nhìn Vịnh Mai, mục ngay lúc đó tia sáng kỳ dị, nói: "Quan cô nương, ta và các người không thể so với. Ta Chu Khánh Hải không có người trong lòng, cái kia nữ nhân không thể tính, bởi vì nàng cũng không yêu ta. Nếu nàng chịu theo ta nói, ta có thể buông tha cho hết thảy, cùng nàng rời xa giang hồ, rời xa không phải là. Đáng tiếc à, nàng không thuộc loại ta, ta đây, ngoại trừ đi làm chương môn ở ngoài, còn có chuyện gì làm?" Nói chuyện, đảo mắt rồi rượu, uống một hơi cạn sạch.

Tiểu Ngưu thấy hắn hưng trí rất cao, chính mình đã bị ảnh hưởng, huống chi đã lâu chưa từng uống rượu, lại có mỹ nhân ở bên. Vì vậy, cũng uống rồi một chén lớn. Mà Vịnh Mai nói cái gì cũng không chịu uống rượu, chỉ là chậm điều tư để ý mà ăn rau củ, giống một cục người ngoài giống nhau.

Hai nam nhân giống như trận đấu bình thường, chén lớn uống rượu, đảo mắt trong lúc đó, hai vò rượu đều không có rồi. Chu Khánh Hải uống được cao hứng, bên miệng, trên cổ, quần áo trên, lộ vẻ rượu tí, mà Tiểu Ngưu nhưng không loạn, có vẻ thật sự sạch sẽ đích. Hai người lập tức sững nói nhân sinh, lập tức đàm luận võ lâm, lại vừa lập tức hồi ức Lao Sơn đích kia đoạn cuộc sống. Nói đến nói tới, lại vừa nói tới rồi nữ nhân trên thân.

Tiểu Ngưu chú ý tới Chu Khánh Hải thỉnh thoảng lại hướng tới Vịnh Mai trên thân xem, Tiểu Ngưu trong lòng khó chịu, thân thủ tại ánh mắt trải qua chỗ quơ quơ, nói: "Ta nói Đại sư huynh. Vịnh Mai nhưng là chi tâm ta trên người, người không cần hạt xem a! Tục ngữ nói được hảo, bằng hữu thê, không thể đùa à."

Chu Khánh Hải ôi rồi một tiếng, mặt ngay lúc đó hồ thẹn vẻ, nói: "Người không cần hiểu lắm ta, ta không có khác ý tứ, chỉ là Quan cô nương ngày thường xinh đẹp, cùng Đàm Nguyệt Ảnh giống nhau xinh đẹp, này làm cho ta nghĩ nổi lên chi tâm ta trên người. Nàng bây giờ mặc dù không giống Quan cô nương cùng Đàm Nguyệt Ảnh như vậy tuổi còn trẻ, nhưng nàng so với năm đó hoàn lại xinh đẹp, hoàn lại kẻ khác mê muội. Tiểu Ngưu, ta nói đích đúng không?"

Tiểu Ngưu nghe xong liên tục gật đầu, nói: "Người nói được không sai. Nàng quả thật rất mỹ lệ, không lẫn cho Vịnh Mai cùng Nguyệt Ảnh."

Vịnh Mai ở bên nghe được hồ đồ, hỏi: "Tiểu Ngưu, các người nói đích vị kia mỹ nữ là ai vậy?"

Chu Khánh Hải khoát tay chặn lại, nói: "Quan cô nương, người đừng hỏi nữa. Mỗi lần tưởng tượng đến nàng, ta sẽ rối loạn đúng mực. Đến, chúng ta uống rượu, không đề cập tới nữ nhân." Nói chuyện, hẳn cùng với Tiểu Ngưu huých bát, sau đó lại vừa ngậm lớn uống đứng lên, đảo mắt trong lúc đó, ba vò rượu đã đã không có. Tiểu Ngưu cùng Chu Khánh Hải đều cũng uống được mặt tự đóng công, Vịnh Mai thấy phản cảm, bèn đến chính mình đích trên giường nằm đi. Chu Khánh Hải nhìn nhìn nàng, nói: "Tiểu Ngưu, người có...Hay không nghĩ tới, hai nàng trong lúc đó làm khó phụ. Ta không biết người có bao nhiêu nữ nhân, coi là chỉ có hai vị sư muội ba, bọn hẳn sau này có thể cùng Vịnh Mai hòa thuận ở chung sao? Nếu bọn hẳn trong lúc đó nháo khởi mâu thuẫn, người lại vừa làm sao bây giờ?" Nói rồi, Chu Khánh Hải kia biến đỏ đích ánh mắt thu trừ Tiểu Ngưu.

Này vừa hỏi thật đúng là đem Tiểu Ngưu cấp cho hỏi ở, nửa ngày mới nói: "Ta cũng không có cái gì ý kiến hay, đành phải cười con lừa Khán Xướng Bốn, đi tới nhìn rồi."

Chu Khánh Hải hắc hắc nở nụ cười, nói: "Tiểu Ngưu à, nguyên lai người cũng không phải thần thông quảng đại, cũng không phải không có phiền

nào à. Ta còn nghĩ đến người sống được nhất thoải mái đây."

Tiểu Ngưu nhếch miệng cười to, nói: "Ta cũng vậy. Một người thường, ta nào có vậy chúc hại? Phải cả hoàng đế đô cũng tràn ngập rồi phiền não, hưởng chi là ta đây? Được rồi, Đại sư huynh, người sau này có tính toán gì không?"

Chu Khánh Hải ngấn người, lắc đầu nói: "Không biết, trước tìm một tị nạn đích địa phương nói lại, trước được bảo trụ mạng nhỏ, Xông Hư người này, lúc này vốn là động rồi thực giận, nếu ta không giấu được bí ẩn chút, cho dù là có ma đao trong người, ta cũng không an toàn." Nói chuyện, vỗ vỗ trên lưng đích ma đao, Tiểu Ngưu vừa thấy đến ma đao, trong lòng tựa như châm đâm giống nhau đích không thoải mái. Ma đao vốn là chính mình đích, bây giờ nhưng lại động ở người khác đích trên lưng. Hắn thầm nghĩ: "Lần này đi ra, cho dù là không thể đem Chu Khánh Hải đem ra công lý, cũng muốn đem ma đao đoạt lại. Tốt nhất chờ hắn ngủ sau khi, thử lại thí." Đợi cho uống quang rượu sau khi, Chu Khánh Hải đứng lên, dùng sức lắc lắc đầu, nói: "Có chút chóng mặt a! Ta phải đi ngủ rồi. Bất quá, người nhưng nghe tốt lắm, người không cần muốn chạy à, người là không chạy thoát được đâu. Nếu người chạy nói, ta giận dữ dưới, sẽ giết các người đích. Đến lúc đó, cũng đừng trách ta trở mặt không nhận người a." Nói chuyện, điều véo lắc lắc mà hướng chính mình đích giường đi đến, hướng tới trên giường một ngã, sẽ không lại động rồi.

Tiểu Ngưu nhìn hắn đích cử động, thầm nói: "Ta bây giờ phải đi kết quả rồi hắn, ma đao nhưng chỉ có của ta. Vấn đề là hắn có phải là giả bộ ngủ? Mà ta có thể hay không nhất cử đắc thủ đây?" Hắn quay đầu nhìn nhìn rồi Vịnh Mai, chỉ thấy nàng giống như đang ngủ, hắn đi qua tới nhìn lên, Vịnh Mai thật sự đang ngủ.

Hắn nghĩ đến nàng đích thương cũng không có toàn bộ hảo, phải cấp cho nàng cái trên [chăn|mền]. Nghĩ đến nên hảo hảo ấm áp nàng, phải chui

vào [chăn|mền], giống tối hôm qua giống nhau, ôm nàng nằm xuống. Hắn cũng không có lập tức ngủ, hắn hoàn lại nhớ thương trứ ma đao đây.

Tiểu Ngưu không có nhanh như vậy ngủ, nhưng Vịnh Mai không lâu sau nhưng lại đã tỉnh. Nàng mở đôi mắt đẹp, mơ mơ màng màng mà thượng nói: "Tiểu Ngưu, là người tại ôm ta sao?"

Tiểu Ngưu cười khẻ, nói: "Đương nhiên là ta rồi, chẳng lẽ [người cho là|rằng] vốn là cái kia chán ghét đích tên sao?" Giương mắt [nhìn|xem] Chu Khánh Hải, hay là cái kia nằm ngã đích tư thế, xem ra là thật đích đang ngủ, Vịnh Mai đem [chăn|mền] hướng tới trên lôi kéo, cái trụ hai người đích đầu, nhỏ giọng nói: "Tiểu Ngưu à, ta so với ngày hôm qua [khá|tốt hơn nhiều]. Trên thân không có lạnh như vậy rồi. Người không cần lại ôm ta ngủ." Nói lời này khi, nàng đích mặt đỏ được chúc hại, [tim đập|trống ngực] đã đặc biệt mau.

Tiểu Ngưu cảm giác Vịnh Mai trên thân ấm áp nhiều hơn, cùng ngày hôm qua không giống với. Nhưng hắn đã đã chui vào ổ chăn trong đến đây, chưa bỏ được đi ra ngoài đây? Hắn nói: "Vịnh Mai à, người mặc dù nhiều rồi, nhưng cũng không có hoàn toàn kháng phục à. Ta còn phải ôm người, cho người hảo được mau một ít."

Vịnh Mai cười, nói: "Tiểu Ngưu, ta biết người có ý tứ gì, này hai ngày người nhưng chiếm ta không ít tiện nghi. Người nên nhớ kỹ, ta không phải của người nữ nhân, người không thể giống đối với người đích nữ nhân như vậy đến đối với ta. Ta có thể có chút sợ người rồi."

Tiểu Ngưu thấp giọng nói: "Người không nên sợ ta, cần sợ nói, nên sợ tên kia, hắn mới là đáng sợ nhất đích. Ta xem hắn hôm nay thu của người ánh mắt có chút không thích hợp, chúng ta hay là cẩn thận tuyệt vời."

Vịnh Mai ừ, nói: "Không thể nào? Hắn thoát nhìn mặc dù hung ác một ít, nhưng tựa hồ cũng không tốt sắc."

Tiểu Ngưu nói: "Lòng người khó dò à."

Vĩnh Mai tại Tiểu Ngưu đích trong lòng giãy dụa vài cái, nói: "Tiểu Ngưu à, người ôm được ta đều phải đổ mồ hôi rồi, người không cần làm cho lớn như vậy đích kính, ta lại vừa chạy không được."

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, nói: "Không biết qua mấy ngày nay sau khi, sau này còn có không có cơ hội ôm người rồi."

Vĩnh Mai nói: "Khăng định không có cơ hội rồi."

Tiểu Ngưu hỏi: "Vì cái gì đây?"

Vĩnh Mai hồi đáp: "Rất đơn giản à, cho lẽ không hợp à."

Tiểu Ngưu ha ha cười, nói: "Chúng ta hướng tới ổ chăn để ý một chui vào, hoàn lại nói cái gì lẽ à. Được rồi, hôm nay người có cơ hội chạy đích, vì cái gì không chạy?" Nói đến người này, Tiểu Ngưu đứng dẫn đi lên, Vĩnh Mai sâu kín mà nói: "Người là bởi vì ta mới bị Chu Khánh Hải uy hiếp đích, ta không thể chính mình chạy rồi, đem người lưu lại."

Tiểu Ngưu khen: "Người thật sự là đủ ý tứ à, cưới phu nhân còn phải cưới người như vậy đích." Nói chuyện, tại nàng đích mặt cười trên hôn một cái.

Vĩnh Mai bị thân được ôi rồi một tiếng, sắc giọng: "Tiểu Ngưu, người không được vô lễ. Người còn như vậy nói, ta sẽ không với người tại một trên giường rồi."

Tiểu Ngưu thân được sáng khoái, vội vàng nói: "Biết rồi, dưới không vi lệ tốt lắm." Trong lòng lại nói: "Nếu không phải bên cạnh có một Chu Khánh Hải nói, ta nhất định sẽ cho người cỡi quần áo đích. Như vậy đích mỹ nữ vào trong ngực, nếu không đến chút thực cách đích, thật sự là lãng phí duyên phận a. Ngày sau nhớ tới đến đều đã hối hận đích."

Vịnh Mai nhắc nhở nói: "Đối với Chu Khánh Hải, chúng ta hay là nhiều đề phòng chút ba, dù sao hãn dám giết rồi Tần Viễn."

Tiểu Ngưu ừ, nói: "Ta có loại trần cảm giác, này hai ngày hãn sẽ có đại động tác đích. Ta ngủ đều đã mở to một con mắt đích, nói cách khác, lòng ta trong khăn trương."

Vịnh Mai cười khẻ, nói: "Không thể tưởng được người như vậy một [không sợ trời| không sợ đất] đích người, cũng sẽ có sợ đích thời điểm."

Tiểu Ngưu nói: "Ta cũng vậy. Thân thể phàm thai à." Nghe trên người nàng đích mùi thơm, ôm lấy nàng như miên như ngọc đích thân thể mềm mại, Tiểu Ngưu đích trong lòng đặc biệt sáng khoái. Hãn thật muốn đem ngọn nến cấp cho thổi tắt rồi, trong bóng đêm cùng Vịnh Mai ở chung. Na hội mỗi khi lãng mạn cảm giác đích, đã dễ dàng cho xuống tay.

Hai người nói chuyện, bất tri bất giác đi ra rồi nửa đêm. Vịnh Mai trước thật sự không được rồi, ở Tiểu Ngưu đích trong lòng vào người mộng đẹp, mà Tiểu Ngưu đây, nổi lên lá gan, đem chỉ một tay chuyển qua nàng đích kiều đồn trên vuốt ve. Nơi đây thật sự là [phình|nổi lên] đích, tròn tròn đích, rất kết nghị, mà có nhất định đích co dãn. Tiểu Ngưu thật muốn đưa tay đuổi đến nàng đích hông đi xuống sờ, đại mau sắc tâm, nhưng hãn hay là không có lá gan, hãn sợ nàng đột nhiên tỉnh lại sẽ lại tức giận, như vậy nói, có thể có chút cái được không bù đắp đủ cái mất rồi, trước kia chính mình cấp cho nàng thật là tốt ấn tượng nhưng tất cả đều xong đời rồi. Bởi vì lấy đại cục làm trọng, Tiểu Ngưu bèn không có tiến thêm một bước động tác.

Cũng không biết qua bao lâu, Tiểu Ngưu buồn ngủ đi lên, đã tiến nhập trong mộng, đang ngủ ngon đây, đột nhiên cảm giác trên thân tê rần, không đợi hiểu được sao lại thế này đây, cũng đã bị người ném tới dưới giường đích trên mặt đất rồi. Hãn mở to mắt vừa thấy, chính mình nằm ngửa trên mặt đất, mà một người nam nhân đang ở ăn hiếp Vịnh Mai. Người nọ đề

nặng Vịnh Mai, trên lưng khoá trứ ma đao. Người này đương nhiên không phải người khác, tự nhiên là chu đế ý biến rồi.

Tiểu Ngưu giận dữ, kêu lên: "Chu Khánh Hải, người làm gì? Người cũng quá không phải người rồi, cả sư đệ đích nữ nhân người đều cũng cướp." Nói chuyện, hắn muốn nghĩ nhảy dựng lên, cùng Chu Khánh Hải đã đấu. Nào biết nói, tay chân lại không nghe sử dụng.

Chu Khánh Hải một bên tới xé Vịnh Mai đích quần áo, một bên quay đầu lại cười nói: "Ngụy Tiểu Ngưu, người đã ngủ Quan Vịnh Mai cả đêm rồi. Đêm nay cũng nên đến phiên ta rồi, người không cần muốn nghĩ từ chối, người đã bị ta điểm huyết nói, chờ ta khôi hoàn hảo sự tình, của người huyết đạo sẽ lại chính mình cỡi đích." Vừa nghe lời này, Tiểu Ngưu đầu óc một chóng mặt, thiếu chút nữa bất tỉnh nhân sự, hắn thầm nói: "Phá hủy, người này thừa dịp ta ngủ đích thời điểm đánh lén ta, điểm ta đích huyết đạo, mà Vịnh Mai bị ma đao đích thương, công lực cũng không có khôi phục. Nàng như thế nào chống cự được Chu Khánh Hải đây? Chẳng lẽ ta phải trơ mắt mà nhìn thấy Chu Khánh Hải vũ nhục Vịnh Mai sao?"

Bên kia Vịnh Mai dùng sức giãy dụa trứ, kêu lên: "Chu Khánh Hải, người thật không biết xấu hổ. Người mau phát khai ta."

Chu Khánh Hải nụ cười - dâm đẳng trứ nói: "Ta sẽ không phóng ra, người có thể thế nào?"

Vịnh Mai hai tay chống đỡ trứ, kêu lên: "Chu Khánh Hải, người tốt xấu cũng là danh môn đệ tử, như thế nào có thể như vậy vô sỉ đây? Người sau này hoàn lại như thế nào tại trên giang hồ hỗn?"

Chu Khánh Hải đem Vịnh Mai đích áo ngoài xé vỡ, nói: "Ta Chu Khánh Hải chơi hết người sau khi, phải giết chết xong việc, ai cũng sẽ không biết là của ta làm."

Vĩnh Mai cười lạnh nói: "Thật sự là không thể tưởng được à, Chu Khánh Hải, người nguyên lai là như vậy đích một người, ta nguyên lai còn tưởng rằng người là tốt hán đây."

Chu Khánh Hải gặp Vĩnh Mai lộ ra màu đỏ đích cái yếm, kia bả vai đích tuyết trắng cùng [khéo đưa đẩy| tròn trịa| khôn khéo| trơn tru], khiến cho hăn càng là tâm tròn ý mã. Hăn đêm nay uống nhiều hơn rượu, phải nổi lên gian tâm Vĩnh Mai đích ý nghĩ. Không thể tưởng được dễ dàng như vậy sẽ làm tới, hăn lại vừa một thân thủ, một dùng sức. Cái yếm cũng bị kéo rời. Kia hai không công tròn tròn đích vưu vật tại trước mắt run lên. Không đợi hăn xem một biết rõ đây, Tiểu Ngưu kêu lên: "Chu Khánh Hải, người không phải rất muốn biết ma đao đích cao nhất bí mật sao? Người không phải muốn biết ta vì cái gì làm a đao so với người lợi hại sao?"

Lời này quả nhiên hữu hiệu, hăn đình chỉ động tác, quay đầu tới hỏi nói: "Đúng vậy, người nói đi, ta nghe đây." Hăn đích ánh mắt hồng toàn bộ đích, bị dục hỏa cấp cho thiêu đích. Mặc dù nói chuyện, nhưng là hăn cũng không có từ Vĩnh Mai trên thân xuống tới.

Mà Vĩnh Mai nhận định đó là một cơ hội, bèn đem toàn thân đích lực lượng tập trung tới tay trên, lấy điện quang thạch hỏa đích tốc độ hướng Chu Khánh Hải đang dưới mạnh một quyền, này một quyền đánh vừa vụn, đau được Chu Khánh Hải kêu thảm thiết một tiếng, từ trên giường ngã xuống đi ra ngoài, nặng nề mà ngã xuống đất, vừa lúc ở Tiểu Ngưu đích thân vào.

Trong lúc chỉ mảnh treo chuông là lúc, Tiểu Ngưu đích ánh mắt theo dõi ma đao. Hăn quát to một tiếng: "Ma đao, đi tới." Nói cũng kỳ quái, kia đao đột nhiên từ vỏ đao trong nhảy ra. Tiểu Ngưu kích động dưới, máu sôi trào, mạc nhiên gian huyết đạo mở rộng ra, hăn một thân thủ, bèn đem ma đao chộp trong tay.

Chu Khánh Hải đều cũng kinh ngạc ngậy người rồi, Tiểu Ngưu hận thấu hẳn, đã quên vận công rồi, chiếu Chu Khánh Hải đích đầu đúng là một đao.

Chu Khánh Hải kinh hoảng dưới, hướng bên cạnh một cú đi. Chỉ cảm thấy phác mà một tiếng, Chu Khánh Hải lại kêu thảm thiết, nguyên lai hẳn đích một cái cánh tay đã bị chặt đứt rồi.

Tiểu Ngưu nhất chiêu đắc thủ, muốn nghĩ đem hẳn đánh chết, Chu Khánh Hải chịu đựng đau nhức, chỉ vào Tiểu Ngưu, kêu lên: "Chậm đã, người không thể giết ta."

Tiểu Ngưu giơ lên đao, chỉ cần hư hoảng vậy một chút, Chu Khánh Hải sẽ không có mệnh rồi, vì vậy thời điểm Tiểu Ngưu đã đem công lực vận đến ma đao trên rồi. Này đao tại Tiểu Ngưu đích trên tay, uy lực vốn là có thể nghĩ đích. Hẳn nhìn chăm chăm Chu Khánh Hải, muốn hẳn thiên đao vạn quả.

Chu Khánh Hải đau đến ứa ra mồ hôi lạnh, có cụt tay chi đau nhức, có hông dưới chi đau nhức. Hẳn run rẩy trứ đứng lên, nói: "Tiểu Ngưu, chúng ta có ngôn tại trước đích, người đã quên sao? Ta không chỉ với người nói qua một hồi, có một ngày nếu chúng ta trở thành địch nhân, người được phóng ra ta một con ngựa."

Tiểu Ngưu thoáng cái nhớ tới rồi chuyện quá đi tới. Không sai, là có có chuyện như vậy. Hẳn thầm nói: "Nam tử hán, đại trượng phu, không thể nói không giữ lời." Vì vậy, hẳn oán hận mà nói: "Hảo, người cút cho ta ba. Lần này không giết người, ta thả người một con ngựa. Lần tới gặp lại người, đã có thể khó nói rồi."

Chu Khánh Hải cấp thật sự biết thú, đem vỏ đao hướng tới trên mặt đất một phóng ra, cầm chính mình đích cụt tay, chịu đựng đau nhức đến một "yến tử mặc liêm", xuyên cửa sổ mà qua.

Tiểu Ngưu nhìn ngoài cửa sổ đích bầu trời đêm, trong lòng không phải tư vị. Hắn đảo mắt xem Vịnh Mai, Vịnh Mai đã nhìn hắn, hai tay đang ôm bộ ngực đầy. Nàng đích làn da vậy trắng ảm ảp, nàng đích vẻ mặt vậy bối rối. Phi thường chọc người trù mền, Tiểu Ngưu chạy tới, đem chính mình đích áo ngoài cởi, cấp cho nàng phủ thêm, nói: "Thực xin lỗi rồi, Vịnh Mai, là ta không có chiều cố hảo người."

Vịnh Mai lắc đầu, cười khổ nói: "Tiểu Ngưu, người không cần nói sao nói. Người hôm nay đích biểu hiện đã tốt lắm rồi, ta nằm mơ đều không có nghĩ đến, Chu Khánh Hải hay là một dân tặc. May mắn thời điểm mẫu chốt người phá tan rồi huyết đạo. Nói cách khác. Hôm nay ta chỉ sợ chết rồi cũng không được trong sạch."

Tiểu Ngưu trù mền mà đem nàng kéo, nói: "Người sẽ không chết đích, ta có ma đao nơi tay, xem ai còn dám ản hiếp người, ai ản hiếp người, ta hay dùng đao giết hắn."

Vịnh Mai kia tại Tiểu Ngưu đích trong lòng, cảm giác có một loại cảm giác an toàn. Tiểu Ngưu vỗ vỗ nàng đích bả vai, nói: "Thương thế của người hảo được thế nào rồi?"

Vịnh Mai hồi đáp: "Tốt lắm có một nửa rồi, nói cách khác, vừa rồi kia nhất chiêu như thế nào có thể được tay đây?"

Tiểu Ngưu hỏi: "Vậy người có nghĩ là ngày mai buổi sáng là tốt rồi đây?"

Vịnh Mai nói: "Tự nhiên là muốn nghĩ đích, bất quá, chỉ sợ không có tốt như vậy đích biện pháp."

Tiểu Ngưu cười nói: "Ta ngã có nhất chiêu, chỉ sợ người không chịu." Hắn nghĩ tới cấp cho Nguyệt Ảnh chữa thương đích biện pháp.

Vịnh Mai vội hỏi nói: "Cái gì biện pháp?"

Tiểu Ngưu bèn tại nàng đích bên tai nói biện pháp, đại ý là muốn cởi hết quần áo, hai người ôm ở lập tức ấm thân thể, như vậy rất nhanh sẽ kháng phục đích, Vịnh Mai nghe xong đại xấu hổ, liên tục lắc đầu nói: "Kia có thể không làm được. Ta không đáp ứng." Nói chuyện, đã tựa đầu buông xuống rất thấp. Nàng kia xấu hổ đích hình dáng làm Tiểu Ngưu nhìn tim đập thành thịch, hẳn có một loại ôm nàng trên giường, thành tựu chuyện tốt đích xúc động. Tại vừa rồi đích đại nạn phát sinh sau khi, hẳn càng muốn cùng nàng kết hợp.

Tiểu Ngưu nói: "Vịnh Mai, trong gian phòng đó vừa mới phát sinh qua huyết tinh việc, người còn dám ở chỗ này trụ sao?"

Vịnh Mai âm đạm cười, nói: "Chúng ta giang hồ nữ nhân, thường xuyên là ở đao the thế trên qua cuộc sống. Còn có cái gì rất sợ đích đây? So với này huyết tinh đích trường hợp ta thấy nhiều lắm rồi." Nói chuyện, đi tới Chu Khánh Hải cụt tay đích địa phương, cẩn thận nhìn rồi nhìn, lại không có bắt gặp huyết, nói: "Tiểu Ngưu, người chém đứt rồi hẳn đích cánh tay, như thế nào không có nhìn thấy huyết?"

Tiểu Ngưu đã chú ý tới rồi, tại cụt tay rơi xuống đất chỗ chăm chú nhìn rồi nhìn, nói: "Thật là việc lạ rồi, chẳng lẽ ma đao còn có này đặc điểm sao? Nếu là thật nói, phải càng giống ma đao rồi." Nói chuyện, đem ma đao ôm vào trong ngực, giống ôm chính mình đích người trong lòng giống nhau, tiếp theo hẳn nghĩ đến, ma đao rốt cục trở lại chính mình trong tay, trong khoảng thời gian này trong, không biết Tiểu Ngưu vốn là như thế nào qua đích. Chỉ là có Vịnh Mai ở đây, chính mình cũng không tốt cùng nàng nói chuyện.

Vịnh Mai hướng Tiểu Ngưu một thân thủ, nói: "Tiểu Ngưu, cái chuôi...Này đao ta nổi tiếng đã lâu, còn không có sờ qua đây, có thể [cho ta xem|nhìn một chút] khi?" Nàng đích đôi mắt đẹp nhìn chăm chú vào Tiểu Ngưu, làm cho Tiểu Ngưu cảm giác nhu hòa, như tại xuân phong trong,

Tiểu Ngưu cười nói: "Chúng ta là người một nhà, đương nhiên không khách khí rồi." Nói chuyện, đem đao đệ rồi đi.

Vịnh Mai tiếp nhận đao, phản phản phúc phúc, phía trước phía sau mà nhìn kể ra lần, cảm khái nói: "Này đao thoát nhìn không có gì bất ngờ đích, không thể tưởng được đúng là một món đồ chí bảo."

Tiểu Ngưu phụ họa nói: "Không thể là, nếu đem này đao lẫn vào bình thường đích trong đao, chỉ sợ không ai có thể nhận ra hấn đến. Có hai câu cổ nói được hảo, kêu" nhìn như tầm thường"... " Tiểu Ngưu vượt chính mình đích đầu, nghĩ câu nói kế tiếp.

Vịnh Mai mỉm cười nói: "Nhìn như tầm thường nhất kỳ tuyệt, thành như dễ dàng nhưng lại gian tân."

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Đối với, đối với, đối với, đúng là hai câu này. Ta muội muội Tiểu Tự trước kia đã dạy ta đích, ta không có nhớ kỹ."

Vịnh Mai giơ lên đao, một bên nhẹ nhàng vũ động, làm trứ đẹp hơn đích động tác, vừa nói nói: "Đây là tổng thay mặt vương an thạch đích hai câu nói, vốn vốn là nói thi đích, nhưng hấn nói rằng đích đạo lý không chỉ tại thi trên." Vịnh Mai rất có hưng trí đích vũ rồi một bộ đao pháp, vũ được nhàn thực, lưu sướng, không nhanh không chậm, pha khối danh gia phong phạm, nếu không phải trên người nàng phi rồi Tiểu Ngưu đích áo ngoài, vậy có thể coi hoàn mỹ rồi.

Tiểu Ngưu vỗ tay kêu hảo, nói: "Vịnh Mai, người cũng thật bỗng, ngoại trừ ta sư tử Nguyệt Ảnh ở ngoài, không ai có thể so với được với người."

Vịnh Mai dừng lại động tác, dừng đao, đem đao quay về nhập vào vỏ đao, mới trả lại cho Tiểu Ngưu, sau đó hỏi: "Tiểu Ngưu, người lời nói thật nói thật, ta so với người sư tử kém nhiều ít?"

Tiểu Ngưu cười hỏi: "Người nói đích kém là cái gì ý tứ?"

Vịnh Mai rất đứng đắn mà nói: "Ta cùng Đàm Nguyệt Ảnh so với, ta có thể được nhiều ít phân, nàng có thể được nhiều ít phân?"

Tiểu Ngưu hồi đáp: "Nếu dùng đánh phân chế đến xem, nàng có thể đánh chín mươi chín phân."

Vịnh Mai nháy đôi mắt đẹp, truy vấn nói: "Vậy ta đây?"

Tiểu Ngưu cố ý dừng lại một chút, ánh mắt tại Vịnh Mai đích trên thân dò xét đứng lên, thấy Vịnh Mai trên mặt này nóng lên, nửa ngày mới nói: "Nếu nàng có thể đánh chín mươi chín phân nói, người khẳng định cũng sẽ không thấp hơn chín mươi chín đích. Như ta vậy nói người vừa lòng rồi ba?"

Vịnh Mai sau khi nghe xong nở nụ cười, cười đến phi thường vui vẻ, chỉ là khí sắc còn không con chó hảo. Tiểu Ngưu lo lắng mà nói: "Thương thế của người còn không có hảo đây, trong chốc lát, ta phải cho người chữa thương ba, chuyện tới hôm nay, người cũng không phải có nhiều như vậy bản khoản rồi. Người xem a, ta còn không sợ bị chiếm tiện nghi.", Vịnh Mai nghe xong vừa cười rồi, nói: "Ngươi Tiểu Ngưu, người người này cũng thật có ý tứ. Người là một người nam nhân, chỉ biết chiếm người ta đích tiện nghi, nơi nào có người muốn nghĩ chiếm tiện nghi của người à."

Tiểu Ngưu đem ma đao động ở trên lưng, nói: "Vịnh Mai à, ta đều là cho người hảo. Người yên tâm tốt lắm, ta sẽ không nhân cơ hội ăn hiếp của người, trừ phi chính người muốn nghĩ chuyện này."

Vịnh Mai thở dài: "Nói vậy, ta không thể là vậy dưới tiện đích cô nương."

Tiểu Ngưu nói: "Tốt lắm, chúng ta bắt đầu chữa thương ba. Thương hảo [sau khi|phía sau], chúng ta phải rời đi nơi này."

Vịnh Mai đích đôi mắt đẹp tại Tiểu Ngưu đích trên mặt nhìn thẳng trong chốc lát, mới nói nói: "Ta bây giờ rất sợ người à, ta sợ người sẽ lại nhìn không được, vạn nhất có một cái gì ngoài ý muốn, ta phải toàn bộ xong rồi."

Tiểu Ngưu lại cam đoan nói: "Nếu ta nhân cơ hội chiếm người tiện nghi nói, đã kêu ta Ngụy Tiểu Ngưu chết không có chỗ chôn."

Vịnh Mai khoát tay chặn lại, nói: "Hảo, ta tin tưởng người là được. Chỉ bằng người lần này phẫn liều mạng mà tới cứu ta, ta coi là chịu lại đại đích thương, ta đã nhận thức rồi." Dứt lời hướng trên giường đi đến. Tiểu Ngưu trong lòng ấm áp, thầm nói: "Lúc này có thể có được hưởng thụ rồi." Nào biết nói đi đến trước giường khi, Vịnh Mai quay đầu lại nói: "Tiểu Ngưu à, kiểm tra một chút cửa sổ, phòng ngừa có người đánh lén."

Tiểu Ngưu thầm nói: "Ta có ma đao nơi tay, còn sợ người khác [xăng bậy|làm ầu làm càng] sao?" Nhưng hăn hay là kiểm tra một chút, lại vừa đem cánh cửa sao xuyên vào hảo, làm được hết sức cẩn thận.

Vịnh Mai đích bàn tay tới y khẩu, nói: "Tiểu Ngưu à, người đem ngọn nến thổi tắt rồi."

Vừa nghe lời này, Tiểu Ngưu vẻ mặt đích không vui ý, thầm nói: "Vốn nghĩ lúc này mở rộng tầm mắt rồi, cũng không muốn nghĩ nàng sẽ lại như vậy thẹn thùng, xem ra à, lần này vốn là chiếm không đến nhiều cỡ nào đích tiện nghi rồi." Lại vừa tưởng tượng." Chỉ cần nàng tại ta đích trong lòng, ta phải [rất có|nhiều] hy vọng. Bằng ta đích giường công, chỉ cần tay vừa động, nàng phải trái lại đầu hàng, chủ động hiến thân." Vì vậy, Tiểu Ngưu đối với nàng cười, phốc mà một tiếng đem ngọn nến thổi.

Ngọn nến một diệt, trong phòng phải một đám hắc ám, thật có thể nói là thân thủ không thấy năm ngón tay. Tiểu Ngưu nói: "Vịnh Mai à, ta đến đây. Ta cho người cỡi quần áo ba."

Vịnh Mai đích thanh âm tại trong bóng tối vang lên: "Không, Tiểu Ngưu, người trước đừng tới đây. Ta đích quần áo hay là ta chính mình thoát ba, không phiền toái người rồi." Nàng đích thanh âm mang theo vài phần bối rối, vài phần do dự, hiển nhiên hoàn lại loại trận trượng vốn là không có kinh lịch qua đích, trong chốc lát, chợt nghe đến trong bóng đêm vang lên rất nhỏ đích tất tất tác tác tiếng xé gió, này thanh âm giống trùng tử giống nhau bò qua Tiểu Ngưu thật là tốt sắc chi tâm, hắc đích tâm giữa một không ngừng, tưởng tượng lực đột nhiên lại vừa cường đại đứng lên. Hắc biết lúc này đích Vịnh Mai đang ở cõi quần áo, kia thanh âm không chỉ rất nhỏ, hơn nữa đứt quãng đích, có thể muốn gặp Vịnh Mai đích trong lòng nhất định không bình tĩnh. Nàng đang khẩn trương, nàng tại thẹn thùng, Tiểu Ngưu thầm nói: "Người xấu hổ cái gì à, chúng ta đều nhanh thành vợ chồng rồi, mặc dù chúng ta không có thể non hện biển, cũng không có [bái|lạy] cái gì hoa đường, nhưng chúng ta trong lòng đều cũng biết rõ, chúng ta đời này vốn là quần đến lập tức rồi, ai cũng đừng nghĩ lui."

Lại vừa qua trong chốc lát, kia tất tất tác tác tiếng xé gió biến mất, Tiểu Ngưu biết nàng đã thoát tốt lắm, phải kéo dài tiếng xé gió nói: "Vịnh Mai à, người đã khỏe sao? Ta có thể quá đi tới rồi sao?" Hắc đích tâm giống dã thú giống nhau cuồn dã, trên thân giống trứ rồi hỏa.

Vịnh Mai nhỏ giọng nói: "Ta thoát tốt lắm, người có thể đi tới."

Những lời này làm cho Tiểu Ngưu như nghe thấy tiên âm, mừng rỡ hắc nhện không được nhảy lên nhiều cao, đầu thiếu chút nữa đụng nóc nhà trên. Hắc chà xát tay, cười hì hì nói: "Vịnh Mai à, ta đến đây, ta đến cho người chữa thương rồi." Nói chuyện, thí điên thí điên mà cả nhảy lên mang theo nhảy mà quá đi tới rồi.

Hắc đi tới bên giường, trước đem ma đao cởi xuống đặt ở bên giường, sau đó [bằng|theo cách] mau đích tốc độ cởi sạch quần áo, tiếp theo nhấc lên một sừng [chấn|mền], mũi kết kết mà sờ soạn đi vào. Bị trong thơm mát

phun phun đích, kẻ khác tâm thần câu túy, này đúng là Vịnh Mai đích mùi nhân.

Tiểu Ngưu hít sâu vài khẩu, thầm nói:, Vịnh Mai so với hoa hoàn lại thơm mát đây." Hắn dùng tay tại phụ cận một sờ, lại không có đụng đến Vịnh Mai, chỉ biết Vịnh Mai bởi vì thẹn thùng trốn được nhất trong sườn đi. Kia nhất định là khát tường rồi. Vì vậy Tiểu Ngưu mỉm cười, nói: "Vịnh Mai à, người đi tới à! Người để làm chi trốn vậy xa đây, như vậy như thế nào chữa thương à?"

Vịnh Mai run rẩy trứ thanh âm nói: "Không, không, ta sợ...Ta không dám đến gần người."

Tiểu Ngưu trấn an nói: "Vịnh Mai, người không phải sợ à. Chúng ta làm như vậy là vì chữa thương, không vì cái gì khác đích. Người ngàn vạn lần không nên suy nghĩ bậy bạ."

Vịnh Mai nói: "Nên là người không nên suy nghĩ bậy bạ."

Tiểu Ngưu cười hì hì nói: "Đối với, đối với, nên là ta không miên man suy nghĩ, ta bây giờ sẽ không có miên man suy nghĩ, chỉ tâm ta giống nước suối giống nhau trong suốt, giống lam điền đích mỹ ngọc giống nhau thuần khiết, giống trong thu đích Nguyệt Ảnh giống nhau sạch sẽ."

Vịnh Mai nhắc nhở nói: "Người nói sai rồi, Nguyệt Ảnh cũng không sạch sẽ. Trong thu đích Nguyệt Ảnh người nhìn kỹ, trên cạnh còn có hắc ban đây."

Tiểu Ngưu cười nói: "Vịnh Mai, của người học vấn hảo, ta sau này nhất định nhiều hướng người thỉnh giáo." Thầm nói: "Người bất quá đến! Chẳng lẽ ta sẽ không đi sao? Phía sau! Nam nhân nên chủ động một chút, chỉ cần đạt tới mục đích sau khi, sau này chuyện là tốt rồi làm. Tại ta đích khai trí cùng huấn luyện dưới, không sợ người không thay đổi thành trên giường cao thủ, tựa như tiểu thẩm, Nguyệt Lâm, còn có sư nương giống nhau

phóng đăng. Kia mới là chân chính đích nữ nhân, tại trên giường phóng ra không lối thoát đích nữ nhân, giống như là thanh quả táo không có thực thối, cũng không như thế nào ăn ngon." Nghĩ tới đây, Tiểu Ngưu hướng ở chỗ [cọ|chà xát|đi từ từ] trừ thân thể, rất nhanh phải [thiếp|dán] đến tại Vịnh Mai đích thân thể trên, thân thể của hắn tử có chút ấm áp. Nhưng so với bình thường đích nhiệt độ cơ thể cần thấp chút ít, đây là nàng đích thương không có kháng phục tạo thành đích. Tiểu Ngưu cảm thấy nàng đích chân khẽ run trứ, bèn lớn mật mà đem nàng ôm chầm đến, cái này tử vốn là mềm ngọc ấm thơm mát ôm đầy cõi lòng rồi, Vịnh Mai ôi rồi một tiếng, nói: "Tiểu Ngưu, người cũng không nên [xăng bậy|làm ẩu làm càn] à. Người bây giờ nếu ăn hiếp ta nói, ta chỉ sợ đánh không lại người."

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, nói: "Vịnh Mai à, ta sẽ không ăn hiếp của người, ta chỉ sẽ lại yêu người." Hắn cảm thấy bộ ngực trên dán nàng đích vú vốn là cách một tầng bố đích, mà bụng trên cũng có bố, bèn nói: "Vịnh Mai à, người như thế nào không có cởi sạch đây?"

Vịnh Mai nhẹ giọng nói: "Ta nghĩ đến lưu một món đồ quần áo nên vốn là không ảnh hưởng đích."

Tiểu Ngưu ai rồi một tiếng, nói: "Kia cũng không phải thành à, ảnh hưởng nhưng lớn, nếu không cởi sạch nói, ngày mai buổi sáng người vất vả rồi đích. Đến đây đi, để cho ta lấy điếu hắn."

Vịnh Mai gặp Tiểu Ngưu nói được đang nhân tám kinh đích, đã sẽ không có phản đối. Chích khê hừ một tiếng. Tiểu Ngưu bèn hai tay hoạt động, cởi nàng sau lưng đích dây lưng, đem cái yếm lấy rớt. Sau đó lại ôm nàng, cảm thụ đúng là không giống với. Kia hai giống bông giống nhau mềm, đồ sứ giống nhau hoạt đích vưu vật đỉnh tại chính mình đích ngực trên, nói không nên lời thật là tốt chịu, bởi vì thân thể đích [sự ma xát|đụng chạm], làm cho Tiểu Ngưu nổi lên phản ứng, kia căn nhục bông cũng không biết khi nào có độ cứng, căng căng mà đỉnh trứ Vịnh Mai đích hạ thể, đỉnh được Vịnh Mai hô hấp đều có rồi trong hóa.

Vịnh Mai nhắc nhở nói: "Tiểu Ngưu, người không cần lộn xộn à. Ta sợ người sẽ lại ăn hiếp ta đích."

Tiểu Ngưu cắn răng, thu liễm tâm thần, thật sự làm cho chính mình bảo trì quân tử phong độ. Nói: "Sẽ không đích, ta sẽ không ăn hiếp người, ta chỉ sẽ lại thương người, quan tâm người, [trân trọng|gìn giữ] người, làm cho người hạnh phúc." Đây phiên thật sự, cũng không có bạch phế, hẳn cuối cùng tỉnh táo một ít rồi. Chỉ là như vậy một vị xuất sắc đích mỹ nữ trong ngực, muốn làm đến tâm tĩnh như nước thật sự là ngàn khó muôn vàn khó khăn. Hẳn thật có thể làm được quân tử sao? Chính hẳn trong lòng đều không có nắm chắc, Tiểu Ngưu vì khiến nàng tiêu trừ e lệ, phải cùng nàng nói chuyện. Tiểu Ngưu nói: "Người là từng có vị hôn phu đích, nhưng là đang người tại ta đích trong ngực khi, người cũng không ngừng mà phát run. Chẳng lẽ nói Mạnh Phàm Thành tiểu tử này sẽ không có chạm qua người một cây ngón tay đầu sao?"

Vịnh Mai trầm mặc trong chốc lát, hồi đáp: "Tình cảm của chúng ta mặc dù không sai, hẳn cũng muốn đối với ta động thủ động cước, nhưng con người của ta trời sinh phải có điều bảo thủ. Chúng ta cùng một chỗ nhất thân mật đích thời điểm, cũng bất quá hẳn ôm ta một cái, hôn ta một chút mặt."

Tiểu Ngưu nghe xong hưng phấn, mỉm cười nói: "Người thật đúng là một vị hảo cô nương à."

Vịnh Mai nói: "Ta cũng không phải giống người, cùng thiệt nhiều đích nữ nhân đều thân mật vô cùng." Nàng nói lời này đích thời điểm, Tiểu Ngưu có thể nghe thấy được một cổ chua xót chút - ý vị. Đây làm cho Tiểu Ngưu càng thêm cao hứng.

Tiểu Ngưu tại nàng đích trên mặt hôn một cái, nói: "Sau này người cho phu nhân của ta ba, chúng ta cả đời cùng một chỗ. Ta nhất định sẽ làm

người mỗi ngày đều cũng qua được khai vui vẻ tâm, khoái khoái lặc lặc đích, không biết phiền não ra sao vật."

Vịnh Mai nói: "Ta còn không nghĩ hảo đây, ta rốt cuộc vốn là đang chương môn, hay là lập gia đình."

Tiểu Ngưu vội vàng nói: "Đương nhiên vốn là lập gia đình rồi. Người không có nghe Chu Khánh Hải tên kia nói sao? Đang chương môn không có gì hảo ngoạn đích, hay là lập gia đình có điều có ý tứ."

Vịnh Mai tỉnh táo mà nói: "Vấn đề này hay là được hảo hảo ngẫm lại mới được." Nói lời này khi, nàng cảm giác Tiểu Ngưu đích thân thể có chút động trứ, làm cho chính mình đích nhũ phong tại đối phương đích bộ ngực trên lăn qua lăn lại, này làm cho Vịnh Mai cảm thấy có chút khác thường. Nàng biết Tiểu Ngưu tại mấy chuyện xấu đây, nói nói: "Tiểu Ngưu, người không cần lộn xộn. Người lại lộn xộn nói, ta phải đem người đuổi ra ổ chăn."

Tiểu Ngưu đáp ứng một tiếng, sẽ không lại lộn xộn rồi. Mặc dù bất động, kia nhũ phong đích tuyệt vời, cùng với thiết bồng tại mỹ nữ phía dưới đích tiếp xúc, đã làm cho Tiểu Ngưu muốn nghĩ cảm xuống vì mau, nhưng hăn đáp ứng qua đối phương không thể [xăng bậy|làm ầu làm càng], hơn nữa đây là tại chữa thương, không phải tại thân mật. Bởi vậy, cái này khổ rồi Tiểu Ngưu. Mỹ nữ trong ngực, cũng không có thể tùy tiện khô nàng, còn phải đang quân tử.

Qua đã lâu. Vịnh Mai kiên trì không được, lại đang ngủ. Nàng một ngủ, Tiểu Ngưu lại càng không dám...Nữa lộn xộn rồi. Bởi vì hăn sợ chính mình lộn xộn sau khi, phải khống chế không được chính mình. Cho nên hăn chỉ phải đem Vịnh Mai căng căng ôm, rất muốn trứ một ít làm cho chính mình dục hỏa tỉnh táo lại chuyện tình. Hăn ở trong lòng tự nhủ: "Nhanh một chút ngủ ba, không cần còn như vậy chịu tội rồi, nàng bây giờ không phải nữ nhân của ta, ta không thể làm nàng." Hoàn lại dừng nói, tại kiên trì rồi nửa

canh giờ sau khi, Tiểu Ngưu cư nhiên đã nhập vào mộng rồi. Bởi vì ôm mỹ nữ ngủ, hẳn nằm mơ đều là thơm mát đích.

Đang Tiểu Ngưu lại trợn mắt khi, trước mắt một đám quang minh, nguyên lai đã vốn là ngày kế đích sáng sớm rồi, hẳn vẫn cảm giác trong lòng vốn là phong phú đích, vừa chuyển đầu xem, chỉ thấy Vịnh Mai đang mở to đôi mắt đẹp thẳng tắp mà nhìn chính mình, vừa thấy Tiểu Ngưu tỉnh dậy, nàng vội vàng nhắm mắt lại con người. Một bộ xấu hổ mà ước đích hình dáng, như vậy tử phi thường động lòng người.

Tiểu Ngưu ôn hòa mà nói: "Vịnh Mai, người đã khỏe không có?" Hẳn cảm giác thân thể của hẳn nóng hầm hập đích, nên đã khôi phục bình thường rồi, tối hôm qua cũng không có như vậy nhiệt. Chỉ là này thịt [thiếp|dán] thịt đích tiếp xúc, thân thể của hẳn lại vậy nóng lên, nghe Vịnh Mai đích mùi thơm, càng làm Tiểu Ngưu có chút ý loạn tình mê.

Vịnh Mai hít sâu mấy khí tức, nói: "Ta cảm giác [khá|tốt hơn nhiều], để cho ta thử một chút ba, người trước [buông|thả ta ra]." Tiểu Ngưu đích cánh tay ôm nàng, so với dây thừng [khốn|trói|buộc] được hoàn lại rắn chắc. Nhất là phía dưới đích kia một cây thiết bổng, có phạm tội đích miêu đầu, đỉnh được nàng hạ thể phi thường không thoải mái.

Vịnh Mai bắt qua cái yếm trước mặc vào, sau đó ngồi xuống, quay về phía trên bàn đích một gương đồng nhất chiêu tay, nói tiếng đến, kia gương tựa như dài quá cánh giống nhau bay đi tới. doc truyện tại . Vịnh Mai vui mừng, còn nói một tiếng trở về. Kia gương lại vừa trái lại trở về, cũng rơi xuống nguyên lai đích vị trí. Vịnh Mai hưng phấn mà nói: "Ta giống như tốt lắm."

Tiểu Ngưu ngồi dậy, nói: "Thật sự tốt lắm sao? Người thử lại xem thử."

Vịnh Mai đáp ứng một tiếng, quay về phía cái bàn một chút chỉ, nói: "Khởi." Kia cái bàn bèn vững vàng mà mọc lên đến.

Tiểu Ngưu rồi ha hả mà nói: "Không sai, người quả nhiên [khá|tốt hơn nhiều]. Người trên thân không có gì không thích hợp đích ba?"

Vịnh Mai lắc đầu nói: "Không có, không có." Nói chuyện, hướng cái bàn đích một sừng chỉ vào, một đạo bạch quang bắn ra, đem hắc đâm một xuyên thủng, cái này đã xác nhận không thể nghi ngờ rồi, nàng hoàn toàn khôi phục rồi công lực, khôi phục rồi khỏe mạnh. Vịnh Mai hết sức phấn khởi, nhịn không được nhảy dựng lên. Này nhảy dựng người trên giữa không trung, thoát ly rồi giường, đã thoát ly rồi [chấn|mền]. Nhất thời xuân quang đại tiết, làm Tiểu Ngưu hạnh phúc được chảy ròng nước miếng, bởi vì hắc không chỉ thấy được nàng đích đùi ngọc, mỹ mông, hoàn lại thấy được tuyết trắng đích kiều đồn thịt gian quyến sách khúc đích nhung mao, phấn hồng đích cái khe, cùng với thiên sắc đích cúc hoa. Loại này kích thích ai mà chịu đựng được? Tiểu Ngưu ánh mắt đều cũng thẳng rồi, đại não trống rỗng.

Vịnh Mai từ giữa không trung trở xuống trên giường, vội vàng xé qua [chấn|mền] cái trụ chính mình. Tiểu Ngưu lúc này mới phục hồi tinh thần lại, nói: "Chúc mừng người rồi, Vịnh Mai." Nói chuyện, hắc che chính mình đích hạ thân. [chấn|mền] bị Vịnh Mai cấp cho rồi đi, chính mình đích thiết bổng này dựng thẳng trứ, tại mỹ nữ trước mặt phát sáng tương, thật sự không quá nhã xem.

Vịnh Mai lấy [chấn|mền] [che|chặn] thân, đôi mắt đẹp chuyển hướng nơi khác, nói: "Lần này chuyện đa tạ người rồi. Không có của người nói, ta chỉ sợ sẽ làm bị thương trọng mà chết."

Tiểu Ngưu nghe xong thoải mái, chậm rãi tiếp cận đi, nói: "Vịnh Mai à, quang ngoài miệng nói nói vốn là không được đích, nên có chút thật huệ ba?" Vịnh Mai vừa chuyển đầu, gặp Tiểu Ngưu [đùa|chơi] da khuôn mặt tươi cười đích, giống một sắc lang, cũng may chính mình công lực khôi phục rồi, cũng không sợ hắc phi lễ, nói: "Người muốn thế nào? Tiểu Ngưu, chỉ cần vốn là không ra cách đích, ta đều cũng đáp ứng người."

Tiểu Ngưu nhìn nàng trong trăng lộ hồng đích mặt cười, thu thủy bàn đích đôi mắt đẹp, đường nét đẹp hơn đích môi đỏ mọng, cùng với kia ưu nhã đích khí chất, trong lòng từng đợt say mê, nói: "Vịnh Mai à, ta không có gì ra cách đích yêu cầu, người khiến cho ta [hôn nhẹ|gần gũi] ba."

Vịnh Mai trên mặt phát sốt, nói: "Người không phải đã thân qua sao?"

Tiểu Ngưu mỉm cười nói: "Đối với người còn muốn hôn lại thân người." Hắn biết chính mình đích trong lòng cần đích không chỉ vốn là [hôn nhẹ|gần gũi] nàng, hắn còn muốn có tiến thêm một bước đích động tác. Chỉ là hôm nay đã tâm có hay không có thể thực hiện được, cũng chỉ có trời biết rồi, Vịnh Mai gật gật đầu, nói: "Được rồi." Nói chuyện, nhắm lại rồi mắt, Tiểu Ngưu nâng qua nàng đích mặt, đệ nhất là cẩn thận nhìn rồi nhìn, này khuôn mặt thật là mỹ đích rồi, ngoại trừ Nguyệt Ảnh ở ngoài, có thể coi đệ nhất. Tiểu Ngưu cơ hồ nghĩ không ra dùng cái gì hoa đến tỉ dụ nàng đích xinh đẹp. Hắn tiếp cận qua miệng tới, tại nàng đích trên mặt nhẹ nhàng mà xúc rồi vài cái, sau đó đuôi đầu lưỡi liếm đứng lên.

Vịnh Mai nói: "Làm cái gì vậy? Không phải thân một chút sao?" Hắn đích thân pháp khiến nàng cảm thấy ngoài ý muốn, hắn đích đầu lưỡi khiến nàng cảm giác ngứa ngứa đích.

Tiểu Ngưu ha ha cười, nói: "Ta còn không có thân đủ đây." Nói chuyện, cái miệng của hắn xuất kỳ bất ý mà khắc ở Vịnh Mai đích môi đỏ mọng trên. Vịnh Mai đích môi đỏ mọng run lên, về phía sau một trớn. Tiểu Ngưu chưa sắc mặt được nàng lui về phía sau à, vội vàng theo đi tới, sau đó vươn cánh tay, ôm thân thể của hắn tử, tại nàng màu sáng đích đôi môi trên mãnh liệt đứng lên, hắn hôn được phi thường nhiệt tình, phi thường cuồng dã, hắn vận dụng rồi hôn môi đích toàn bộ kỹ xảo, vận dụng rồi chính mình đích trong nhà vốn [khuynh|ngiên], khi thì vốn là thân, khi thì vốn là [sự ma sát|đụng chạm], khi thì vốn là liếm, khi thì vốn là khẽ cắn.

Tại hôn môi đích đồng thời, hấn đích hai tay đã trở nên cần mẫn đứng lên, đệ nhất là tại nàng đích quang trên lưng tham lam mà vuốt ve, cảm thụ được, sau đó nhẹ nhàng mà rời đi [chăn|mền]. Khiến nàng đích thân thể lộ ra đến, chỉ một tay đi tới, tại nàng đích trên đùi trượt trứ." trượng lượng" trứ." nghiên cứu" trứ. Đùi đích bóng loáng cùng mềm mại làm cho Tiểu Ngưu rất là vừa lòng, sờ tới sờ lui, cái tay kia sẽ đến Vịnh Mai đích trên thân. Tại Vịnh Mai không có những gì chuẩn bị đích đồng thời, kia chích bàn tay to đã bò lên trên rồi [đỉnh núi cao|đỉnh cao]. Vào tay vốn là vậy mềm mại, lại vừa vậy có nhiều co dãn. Tiểu Ngưu mềm nhẹ mà cầm lấy, xoa, nắm bắt. Hấn chuẩn xác mà xoa bóp rồi nàng đích tiểu anh đào, thật sự khiêu khích trứ. Hấn quyết định quyết tâm, nhất định phải để cho Vịnh Mai vị này bình thường thoát nhìn nhả nhận, cao nhã đích cô gái trở nên nhiệt tình đứng lên, phóng đảng đứng lên, điên cuồng đứng lên. Muốn cho chính cô ta yêu thương nhưng nhớ.

Tiểu Ngưu đích liên tiếp động tác, một phen công phu cũng không có bạch phế, Vịnh Mai này hoan trận tay mới để cho Tiểu Ngưu khiêu khích được chỉ có thở dốc, lằm bằm, giãy dụa đích phần rồi. Nàng bản năng thân thủ đẩy hấn, nhưng lại đẩy bất động. Bởi vì thân thể của hấn đã mềm được cùng mị giống nhau rồi, nàng vốn là một vị có tu dưỡng có cảm thấy then tâm đích cô nương, nàng biết chính mình không nên để cho hấn chiếm tiện nghi đích, thực tế bây giờ lẫn nhau đều không phải là tình nhân quan hệ. Chỉ là Tiểu Ngưu đích công phu rất cao rồi, khiến cho nàng tình không tự kìm hãm được. Khiến nàng đích đề phòng chi tâm mất hết, khiến nàng đích rụt rè đã giống chỉ giống nhau bị đâm rồi, nàng cảm giác chính mình giống một mặt cờ xí giống nhau theo gió nhẹ nhàng đứng lên. Hơn nữa nàng còn muốn tung bay được nhanh hơn chút ít, càng mãnh chút ít. Bọn hấn làm không rõ ràng lắm chính mình vì cái gì sẽ lại trở nên như vậy rồi.

Tiểu Ngưu có điều không lộn xộn mà đùa bỡn trứ nàng, hấn đích hôn môi rất có thành quả, tại hôn môi rồi môi đỏ mọng sau khi, dễ dàng mà đem đầu lưỡi luồn vào nàng đích miệng, bắt làm tù binh nàng đích tiểu cái lưỡi

thơm tho. Hắn đĩnh trứ hấn, chơi trứ hấn, làm cho Vịnh Mai đầy đủ hưởng thụ tới [lời lẽ|môi lưỡi] gian đích niềm vui thú.

Nói lại kia hai tay, thời điểm này càng sắc rồi. Chỉ một tay ở phía sau trên lưng, kiều đồn trên thợ khéo, tay kia tại song phong đi lên quay về vận động trứ. Tại Tiểu Ngưu đích đùa bốn dưới, Vịnh Mai kia bình tĩnh đích tâm hồn thiếu nữ hỗn loạn rồi. Nàng thuần khiết đích ngọc thể đã xảy ra động đất bình thường, nàng đã cảm giác chính mình trên thân giống trứ rồi hỏa bình thường, hơn nữa càng thiêu càng vượng, thẳng muốn đem nàng đốt thành tro tẩn. Hết lần này tới lần khác nàng thích trên như vậy cảm giác rồi.

Vịnh Mai đích vú rất nhanh phải bành trướng đứng lên, giống hai đại bánh bao giống nhau, hai hạt tiểu anh đào đã giống hoa sinh bình thường ngạnh đứng lên. Vịnh Mai giãy dụa được hơn lợi hại, hừ tiếng xé gió lớn hơn nữa, sắc mặt hồng được lợi hại, như là uống rượu rồi rượu. Mặc dù nàng hợp trứ đôi mắt đẹp, nhưng nàng đích trên mặt nhưng lại sung dửng rồi xuân tình, nàng phía sau phi thường khát vọng nam nhân đích an ủi rồi, nàng sống lớn như vậy, chưa bao giờ từng có như vậy đích cảm thụ, đã chưa bao giờ từng có như vậy đích khát vọng, nàng bây giờ cảm thụ chính mình không hề vốn là chính mình rồi. Nàng muốn nghĩ lớn tiếng mà kêu đứng lên, nàng muốn nghĩ điên cuồng mà nhảy dựng lên, nàng càng muốn cùng nam nhân lập tức bay lên đến. Lúc này đích Vịnh Mai đã sớm đã quên chính mình đích nguyên tắc, đã sớm đã quên cái gì kêu là cự tuyệt rồi, nàng thậm nghĩ say mê trong bế dục.

Tiểu Ngưu đối với nàng đích phản ứng tỏ vẻ vui mừng, hắn đích chỉ một tay chậm rãi hoạt dưới. Hướng đùi đích căn bộ duỗi tới, tại đùi đích nộn thịt trên sờ soạng trong chốc lát [sau khi|phía sau], phải hướng nhất mê người chỗ tiến công. Vịnh Mai cũng không có hoàn toàn mất đi lý trí, nàng hoàn lại bản năng đích cũng khởi chân đến, không cho Tiểu Ngưu [xăng bậy|làm ầu làm càng]. Tiểu Ngưu cũng không bắt buộc, càng làm tay chuyển hướng

trên thân. Chút bất tri bất giác, nàng đích cái yếm lại vừa ly khai thân thể của hắn, đến tận đây, Vịnh Mai trở nên trần như nhộng rồi. Nàng xinh đẹp đích lỏa thể hoàn toàn bộc lộ tại Tiểu Ngưu đích không coi vào đâu rồi.

MA ĐAO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 133: Đau Nhức Cùng Khoái Hoạt

Tiểu Ngưu kích động cực kỳ. Hắn buông...Ra Vịnh Mai đích miệng, đem Vịnh Mai đập đổ tại giường, cẩn thận xem xét nàng đích ngọc thể, từ đầu bắt gặp cước, lại vừa từ cước bắt gặp đầu, quả thực vốn là hoàn mỹ đích đại biểu, này thân thể mềm mại phảng phất vốn là ngọc điêu thành đích, hoặc là tốt nhất đích mặt phần tạo thành đích. Nàng đích hình thể phi thường cân xứng, phi thường tiêu chuẩn, nếu cưỡng bức từ thân thể của hắn trên tìm ra cái gì khuyết điểm nói, thì phải là lại đầy đặn một ít sẽ lại rất tốt. đọc truyện tại . Mặc dù như thế, đã đem Tiểu Ngưu cấp ê được chóng mặt đầu chuyển hướng về phía.

Vịnh Mai mặc dù đã xuân tình động rồi, nhưng nàng hay là tiềm thức mà thân thủ tới che chính mình đích dưới nửa người. Nàng không thích chính mình đích mẫn cảm giải đất bị nam nhân bắt gặp.

Tiểu Ngưu khích lệ nói: "Vịnh Mai à, người thật đúng là tiên nữ bình thường à. Ta rất thích người rồi." Nói chuyện, nàng đề đến thân thể của hắn trên, một bên cảm thụ được nàng thân thể thật là tốt chỗ, một bên tại thân thể của hắn chút gì không lực đứng lên, hắn há mồm ngậm trụ [một|từng mảnh] đầu vú, mỹ mỹ đích hút trứ, lại duỗi thân tay cầm trứ một...Khác chích vú, giống vân vê mặt giống nhau đích vân vê lên. Đồng thời, còn dùng ngạnh khởi đích nhục bồng củng trứ Vịnh Mai đích hông dưới. Này hai đường tiến công, làm cho Vịnh Mai không thể bình tĩnh. Nàng nhẹ nhàng mà rên rỉ trứ, đôi mắt đẹp nửa mở, ngọc thể chậm rãi giãy dụa trứ, lấy hòa hoãn Tiểu Ngưu đối với nàng thân thể đích kích thích.

Tiểu Ngưu vì công bình khởi gặp, thay phiên hấp dẫn cùng vuốt nàng đích song phong, khiến cho Vịnh Mai không thể nhịn được nữa. Không chỉ có như thế, Tiểu Ngưu hoàn lại thân thủ hướng nàng đích hông dưới tiến công. Vịnh Mai lại cũng chân, nhưng này quay về nàng cũng không rời rời, bởi vì Tiểu Ngưu đích thân thể tại nàng đích hai chân gian, này nhưng tiện nghi rồi Tiểu Ngưu. Tốt lắm sắc đích ngón tay không hề trở ngại mà tại Vịnh Mai nhất mẫn cảm đích giải đất không kiên nề hoạt động trứ. Hắn chải vuốt trứ nàng quyền sách khúc đích nhung mao; hắn niết chuẩn bị kia xúc động được đột ra đích tiểu đậu đậu; cuối cùng tay hắn chỉ duỗi nhập vào nàng đích trong động, này hết thấy đều cũng làm cho Vịnh Mai kích động được cần điên cuồng.

Vịnh Mai kêu lên: "Tiểu Ngưu à, người tha ta đi! Ta chịu không được rồi, người nhanh một chút [buông|thả ta ra] ba!"

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, nói: "Vịnh Mai à, này chỉ là vừa mới j khai một đầu, trong chốc lát có càng hưởng thụ đích đây, khi đó người nhất định sẽ lại mừng rỡ không cho ta rời đi của người." Nói chuyện, Tiểu Ngưu đích miệng dưới di, chuyển qua Vịnh Mai đích rốn trên, ở nơi này thân trứ, liếm trứ, ngứa được Vịnh Mai nhịn không được cười ra tiếng đến.

Sau đó, Tiểu Ngưu đem Vịnh Mai đích đùi phân được mở rộng ra, nhìn thoáng qua nàng thủy lưng tròn đích mê người chỗ, bèn một cúi đầu, đem miệng tiếp cận rồi đi, đang Tiểu Ngưu đích miệng một thân đến Vịnh Mai đích thịt môi trên khi, kích thích được Vịnh Mai kêu lên vui mừng một tiếng, thiếu chút nữa không ngất xỉu tới, Vịnh Mai kêu lên: "Tiểu Ngưu, không cần hôn ta nơi đây, ta sẽ bị người tra tấn chết đích." Nói chuyện, nàng đích hai tay mãnh cầm lấy sàng đan, biểu hiện trứ nàng nội tâm đích hưng phấn cùng kích động. Nàng đích dục vọng giống thủy triều giống nhau đánh úp lại, khiến nàng cần mất đi lý trí rồi. Nàng không thể tưởng được trên đời còn có như vậy khiến nàng cảm thấy điên cuồng đích nhục sự tình.

Tiểu Ngưu đương nhiên không có ngừng, hấn đích đầu lưỡi tại Vịnh Mai đích mẫn cảm nơi càn quét trứ, hôn môi trứ. Trong chốc lát duỗi nhập vào trong động, trong chốc lát liếm thịt môi, trong chốc lát lại vừa đình trứ tiểu đậu đậu, ngâm hấn, bát hấn, khẽ cấn hấn, làm đủ rồi chi tiết trên đích công tác. Này làm cho Vịnh Mai lắng được giờ cao rồi đui ngọc, đem một bạch kiều đồn càng không ngừng hướng tới trên thật sự trứ, hướng Tiểu Ngưu đích miệng tiếp cận tới, làm cho đầu lưỡi càng tiếp cận chút ít, nàng còn gọi nói: "Tiểu Ngưu à, Tiểu Ngưu, người giữ lấy ta đi, ta sẽ không cự tuyệt của người."

Tiểu Ngưu cấn đích đúng là những lời này, lời của hấn chẳng khác vốn là để cho hấn [phạm|làm], nhưng hấn cũng không có lập tức động thủ, mà đem Vịnh Mai lỗ nhỏ chảy ra đích đại lượng xuân nước uống vào bụng. Kia phát ra đích kết chuồn mất kết chuồn mất có tiếng. Làm cho Vịnh Mai đích dự vọng rất cao, nàng vươn tay theo trứ Tiểu Ngưu đích đầu, miệng nói: "Nhanh một chút ba, nhanh một chút ba, Tiểu Ngưu, người đúng là ta đích lão công."

Vừa nghe "lão công" này từ, Tiểu Ngưu vô cùng. Hấn nâng lên ẩm ướt lâm lâm đích miệng, quay về phía Vịnh Mai cười, nói: "Vịnh Mai à, lão công cái này cho người chỉ ngựa." Nói chuyện, Tiểu Ngưu chậm rãi ghé vào Vịnh Mai đích trên thân, đem ngạnh vĩnh đích thiết bổng để tại Vịnh Mai đích cái động khẩu trên. Vịnh Mai" Thì giây dựa trứ thất lực, làm cho hai người bảo bối cho nhau [sự ma sát|đụng chạm] trứ. Này một [sự ma sát|đụng chạm], càng làm cho hai người muốn nghỉ đại chiến một hồi.

Tiểu Ngưu tại nhục bổng trên chiếm đầy xuân thủy sau khi, bèn hướng trong động xuyên vào tới. Vừa rồi tay hấn chỉ cũng không có xâm nhập, bởi vì đụng phải Vịnh Mai đích lá mỏng. Kia tầng màng đại biểu cho Vịnh Mai đích trình tiết cùng tôn nghiêm, hấn tuyệt không muốn dùng ngón tay đâm hấn, đang nhục bổng hướng tới trong xâm nhập khi, Vịnh Mai đau đến chau

mày. Đang quy đầu đỉnh đến nàng đích lá mỏng trên khi, Vịnh Mai thì đè lại Tiểu Ngưu đích kiều đồn, nói: "Rất đau đích, không nên cử động."

Tiểu Ngưu quả nhiên bất động, hướng nàng cười cười. Nói: "Vịnh Mai à, đau qua sẽ thư thái." Nói chuyện, hắn vươn đầu lưỡi, tại nàng đích ngoài miệng liếm trứ, hai tay lại vừa thôi động trứ nàng đích vú. Song phong trong suốt nhưng năm, sờ đứng lên thực hăng hái nhân.

Vịnh Mai [thở hỗn hển|không kịp thở], sắc mặt hồng tươi đẹp cực kỳ. Nàng kia nửa mị đích ánh mắt đặc biệt có mị lực. Tiểu Ngưu nhìn nàng đích mày chậm rãi giãn ra, bèn nói: "Vịnh Mai, dài đau nhức không bằng đoản đau nhức, thống khoái một chút hảo." Nói chuyện, mạnh càng lực, giống một cây đao giống nhau, đem lá mỏng cấp cho đâm phá. Vịnh Mai đau đến chảy ra rồi nước mắt, mà nàng đích hạ thể thì chảy ra máu tươi. Đây máu tươi tỏ vẻ trứ" xử nữ" đã trở thành đi, đã tỏ vẻ trứ Vịnh Mai tiến nhập thiếu phụ đích hàng ngũ. Từ nay về sau, Tiểu Ngưu nhiều hơn một âu yếm đích nữ nhân.

Đang Tiểu Ngưu đích nhục bông tử tấn căn mà người, xuyên vào đến hoa tâm trên khi, hắn cảm thấy vô cùng đích kiều ngạo. Hắn đích nhục bông bị Vịnh Mai mềm mại đích cánh hoa bao vây quá chặt chẽ đích, quả thực kín không kẽ hở. Ở chỗ vậy ấm, vậy ôn nhuận, như là làn suối ấm giống nhau, hắn một bên cảm thụ được trong đó đích diệu dụng, một bên muốn nghĩ, từ này sau này, hắc bạch lưỡng đạo đích tám gã mỹ nữ toàn bộ thái tới. Nhất là Vịnh Mai cùng Nguyệt Ảnh, có thể được đến hai người bọn họ mới là nhất đáng giá thối đích. Cuối cùng ta Tiểu Ngưu cũng hướng tới thẳng trước, có can đảm công kích. Nếu ta ít một ít tin tưởng cùng dũng khí nói, cuối cùng tìm được Vịnh Mai đích nam nhân có thể không phải ta, phải có thể là Mạnh Phàm Thành rồi. Tên hỗn đản nào, hắn như thế nào xứng đôi Vịnh Mai đây. Vịnh Mai vốn là bầu trời đích trắng sáng. Người Mạnh Phàm Thành nhiều nhất đã đứng là trên mặt đất đích một cái thối thủy câu thôi, Tiểu Ngưu biết nàng đích đau đớn, bèn vươn đầu lưỡi liếm khô nàng

đích lăng thủy, an ủi nói: "Người nào nữ nhân đều phải được qua này một cửa đích, này một cửa qua sau khi, phải đều là chuyện tốt rồi. Người không có nghe người ta nói sao? Một chút đau nhức, hai dưới tê dại, ba dưới tựa như ong bò."

Vịnh Mai mang theo khóc khàng nói: "Không thể tưởng được lần đệ nhất đau đến lợi hại như vậy, ta cảm giác ta phía dưới như là nứt ra rồi bình thường."

Tiểu Ngưu cũng không có đi xem, cũng không có rút ra, hăn sợ đem nhục bồng [rút|nhổ ra] sau khi, Vịnh Mai nếu không để cho sáp nhập rồi.

Hăn nói: "Vịnh Mai à, thật sự một thật sự thì tốt rồi, trên đời chuyện nào có dễ dàng như vậy đích. Mượn chúng ta luyện công mà nói ba, mỗi một chút đích tiến bộ, đều phải nỗ lực đại lượng đích mồ hôi cùng tâm huyết đích. Làm chuyện loại này đã giống nhau, lần đệ nhất đều phải đau nhức qua đích, nhưng đau nhức qua sau này, mau nhạt vô cùng rồi."

Vịnh Mai mở to rưng rưng đích ánh mắt, hỏi: "Thật vậy chẳng?" Nàng đích hình dáng chân tướng mang theo vũ lê hoa giống nhau đích kiều diễm, giống nhau đích động lòng người. Nguyệt Ảnh đích mỹ vốn là thuộc loại lãnh diễm, cao ngạo đích; Vịnh Mai đích mỹ thuộc loại nhã nhặn mà ưu nhã đích. Một như là băng tuyết, một tựa như một đám phương cây cỏ. Băng tuyết thánh khiết mà lạnh lùng, khiến người sinh ra khoảng cách cảm giác, nhưng đồng thời đã có thăm bí thật là tốt quan tâm; mà phương cây cỏ đây, mới mẻ, thanh lục, dạt dào, lại vừa khiến người vô hạn ấm áp.

Nói lại Tiểu Ngưu, hôn Vịnh Mai kể ra dưới sau khi, thấy nàng tựa hồ không có vậy đau nhức rồi, phải thử thăm dò quất xuyên vào, vì giảm bớt nàng đích đau đớn, hăn thái lấy tiểu phúc độ quất xuyên vào. Vừa kéo cảm xuống trong lúc đó, khoái cảm liên tục. Tiểu Ngưu thật sâu mà hô hấp dẫn, thềm nói: "Thật đẹp rồi, nàng đích đồ vật thực chặt, thật tốt, thật sự là mất hồn thực cốt à!" Mà Vịnh Mai đây, cảm giác cũng không có vậy khổ à. Tại

Tiểu Ngưu đích quất xuyên vào dưới, nàng đã phát ra một tiếng tiếng xé gió đích rên rỉ. Hai người thật là tốt sự tình bắt đầu đi vào quỹ đạo rồi.

Tiểu Ngưu chậm rãi cầm, sửa đoản xuyên vào vi dài xuyên vào. Mỗi một dưới đều cũng lấy mẫu ngẫu nhiên huyết khẩu, sau đó cầm xuống rất cuộc. Mỗi một dưới quất động, Vịnh Mai đều cũng lăm bầm trứ; mỗi một dưới rất cuộc, Vịnh Mai đều cũng a mà một tiếng, như là chẳng thiết sống nữa, càng như là say mê. Bởi vì hai người có hợp thể quan hệ, Vịnh Mai phải vươn cánh tay ôm Tiểu Ngưu đích cổ. Tiểu Ngưu mỗi xuyên vào kể ra dưới sau khi, Vịnh Mai bèn chủ [trợ|giúp] thân hấn một ngụm, có vẻ ân yêu cực kỳ.

Tiểu Ngưu hưng phấn mà thẳng suyễn khí thô, đại thiết bỗng càng xuyên vào càng nhanh, thỉnh thoảng còn chút lời ngon tiếng ngọt quan tâm nàng, Tiểu Ngưu hỏi: "Vịnh Mai, ngươi cảm giác thế nào? Không đau rồi ba?"

Vịnh Mai mở đôi mắt đẹp, mỉm cười nói: "[khá|tốt hơn nhiều]. Lần này cho ngươi chiếm hết rồi tiện nghi. Ngươi đã nói không chạm ta đích, ngươi nhưng là phát qua độc thệ đích, cũng thật sự ứng nghiệm rồi."

Tiểu Ngưu mãi không quan tâm, nói: "Ta tại thề đích thời điểm, nhưng là thiết tình thật ý đích thề đích, ta cũng không có nghĩ tới cần chiếm tiện nghi của ngươi. Nhưng là một với ngươi ôm ở lập tức, phải nhin không được rồi. Ai kêu ngươi ngày thường vậy xinh đẹp, lớn lên vậy mê người đây."

Vịnh Mai nghe xong trong lòng thoải mái, nói: "Ngươi có nhiều như vậy đích nữ nhân, làm gì lại câu dẫn ta đây, ta thật sự có hại ăn lớn. Đáng tiếc à, đáng tiếc, ta coi như là một đời mỹ nữ rồi, không thể tưởng được ngày sau còn muốn cùng một giúp nữ nhân cướp nam nhân, thật sự là thật đáng buồn."

Tiểu Ngưu hắc hắc cười, nói: "Có cái gì thật đáng buồn đích, người không có nghe người ta nói sao? Hảo hán chiếm chín thê à! Xem ra ta Tiểu Ngưu coi như là hảo hán rồi."

Vịnh Mai nghe hắc hồ thối, phải cười nói: "Người này người a, thật sự không phải người tốt. Nữ nhân này theo người, thật sự là không hay ho, của người đạo lộ về giả đích."

Tiểu Ngưu mãnh xuyên vào rồi nói dưới, nói: "Nam nhân không xấu, nữ nhân không thương thôi!" Nói xong nói, khí thế của hắc leng keng mà khô đứng lên. Bởi vì xuân thủy sung túc, hai người kết hợp chỗ lại sinh ra rồi phác kết phác kết đích thanh âm, này thanh âm mắc cỡ Vịnh Mai đem đôi mắt đẹp lại vừa nhắm lại rồi.

Tiểu Ngưu thấy nàng đôi mi thanh tú giãn ra, mặt cười đỏ ửng, một bộ hưởng thụ đích mê người bộ dáng, bèn đã không có bản khoăn. Hắc nhanh hơn tốc độ, kiều đồn [nhún|làm rung động], nhục bổng tử một kính khô trừ, làm được Vịnh Mai thân thể thẳng run rẩy, thẳng xoay, thẳng thật sự, nàng đích tiếng rên rỉ so với ca hát hoàn hảo nghe, nàng trong lỗ mũi đích hừ tiếng xé gió giống mộng giống nhau đích u dài. Này đều cũng làm cho Tiểu Ngưu tâm tình tốt đẹp.

Hắc hồ hồ có tiếng xé gió mà khô trừ, làm được đất rung núi chuyển. Chỉ là Vịnh Mai dù sao cũng là tay mới, tiểu huyết có điều miễn cảm, hắc còn không có tận hứng khi. Vịnh Mai đã không được, tiết rồi một rồi tinh rồi mù. Vì giảm bớt đối với nàng đích thương tổn, Tiểu Ngưu lại vừa [phạm|làm] mấy trăm dưới, bèn chủ động bản đi ra ngoài. Đang kia nóng bỏng đích tinh dịch chú người khi, Vịnh Mai a a mà kêu, đem Tiểu Ngưu ôm quá chặt chẽ đích, rất giống một chăm sóc nam nhân đích kiều thê. Này làm cho Tiểu Ngưu cảm thấy thỏa mãn.

Trải qua hợp thể sau khi, hai người quan hệ rất tốt, trước kia hai người trong lúc đó cách ngàn dặm ngàn dặm, bây giờ thì hảo được cùng một

người dường như. Lại vừa nghỉ ngơi rồi một hồi, hai người rời giường mặc quần áo, Tiểu Ngưu đương nhiên muốn đem ma đao khoá ở trên người rồi, kia nhưng là trọng yếu phi thường chuyện. Nói lần không bắt được Chu Khánh Hải, nhưng là [rất có|nhiều] thu hoạch, bởi vì Vịnh Mai đích áo ngoài gọi người cấp cho xé rách rồi, không có gì mặc đích, Tiểu Ngưu cả cơm cũng không ăn phải đi cấp ua quần áo tới, không nhiều lắm nhất thời, hăn mua trở về một bộ màu đỏ quần áo.

Vịnh Mai tiếp nhận đến thử một lần, hoàn lại thật sự vừa người đích. Vịnh Mai ẩn tình mà nhìn hăn, nói: "Tiểu Ngưu à, không thể tưởng được người hoàn lại thật sự sẽ lại mua thứ đích đây, nhất định là bình thường thường xuyên cấp cho nữ nhân mua thứ rồi."

Tiểu Ngưu nói: "Kia ngã không phải, chỉ là ta sinh tại Hàng Châu, sinh trưởng ở Hàng Châu, mãi trên đường cái bán đích lộ về nữ nhân đích quần áo, con người của ta lại vừa có điều lắm miệng, đối với phương diện này đích [đi|được] nọ chỉ biết nhiều lắm một ít. Có đôi khi ta muội muội Tiểu Tự mua quần áo, đã yêu tìm ta đi giúp nàng chọn."

Vịnh Mai mặc bộ đồ mới váy ở trong phòng vòng vo vài vòng, hỏi: "Kia vì cái gì khác nhan sắc không chọn, thế nào cũng phải chọn màu đỏ đích đây?"

Tiểu Ngưu mỉm cười nói: "Bởi vì tân nương tử đích quần áo vốn là hồng đích, ta phải cho người mua màu đỏ, người mặc vào hồng đích thật là đẹp mắt." Hăn đánh giá nàng. Mặc vào hồng y dùng đích Vịnh Mai quả nhiên vốn là thiên kiều bá mị, màu sáng nhiệt tình, cùng bình thường đích đầm tĩnh văn nhã bất đồng.

Vịnh Mai quay về phía gương chiếu chiếu, chính mình đã thật sự vừa lòng đích. Nàng nói: "Ta đều nhanh nhận thức không ra chính mình rồi. Ta như thế nào sẽ lại biến thành cái dạng này đây." Nàng đoan trang trứ chính mình, không khỏi ngâm ra một thủ thi đến: Ba ngày nhập vào trù dưới, rửa

tay làm cho canh thang. Không am cô ăn tính chất, trước [khiến|sai] tiểu cô nếm."

Tiểu Ngưu nghe xong cười to, nói: "Vĩnh Mai à, này ta biết đến. Đây là đường thay mặt đích vương kiến viết đích thi, kêu (Mới mẻ xuất giá mẹ), này thi ta lưng qua đích, bất quá người không cần lo lắng, ta muội muội đích tính cách rất tốt đích, không phải nhiều như vậy sự tình đích người. Người không cần vậy lấy lòng nàng, như vậy sẽ lại đem nàng làm hư đích."

Vĩnh Mai đối với kính chải tóc, nói: "Người muội muội đã thích đọc sách sao?"

Tiểu Ngưu trầm đến Vĩnh Mai đích phía sau, nhìn gương trong đích mặt cười, nói: "Kia đương nhiên rồi. Ta muội muội yêu nhất đọc sách rồi, đáng tiếc nàng không phải nam nhân, nàng nếu nam nhân nói, nàng nhất định sẽ lại tham gia đuổi khảo đích."

Vĩnh Mai ôi rồi một tiếng, nói: "Không thể tưởng được người còn có một tú tài muội muội. Bọn hã sẽ lại cái gì?"

Tiểu Ngưu nói: "Nàng vốn là cầm kỳ thi họa, mọi thứ đều cũng thông đích. Đương nhiên rồi, nàng đích tiêu chuẩn vốn là căn không nổi của người."

Vĩnh Mai quay về phía gương cười, nói: "Như thế rất khó được đích, chờ sau này thấy nàng, cùng nàng hảo hảo luận bàn một chút."

Tiểu Ngưu hai tay giúp đỡ nàng đích bả vai, nói: "Hảo oa, Tiểu Tụ nếu thấy người, đã nhất định sẽ thích đích, được rồi, người trước kia đáp ứng qua ta một sự kiện đích, chẳng lẽ người đã quên sao?"

Vĩnh Mai nghĩ nghĩ, nói: "Ta nhớ ra rồi, ta trước kia đáp ứng qua người, cấp cho người bức tranh bức tranh đích."

Tiểu Ngưu nhất phách ba chương, nói: "Đúng là chuyện này. Người cũng nên vẽ ba?"

Vịnh Mai thở dài, quay đầu lại quét Tiểu Ngưu liếc mắt, nói: "Bây giờ ta không nghĩ vẽ, thật sự đề không nổi tinh thần."

Tiểu Ngưu rồi dài quá mặt, hỏi: "Vì cái gì?"

Vịnh Mai giải thích nói: "Nguyên lai là muốn nghĩ cho người bức tranh một bức anh hùng chân dung, bây giờ đây, ta không nghĩ vẽ. Nguyên lai tại chi tâm ta trong, người là một vị đại anh hùng, vốn là quân tử. Nhưng là mấy ngày nay người chiếm ta tiện nghi, nhất là tối hôm qua, người rất đáng giận rồi, đem ta thân thể đều cũng cấp cho phá hủy, ta này hoàn lại bức tranh cái gì à." Nói đến người này, Vịnh Mai nhớ tới rồi tối hôm qua chuyện, nghĩ đến trong đó đích tuyệt vời, khiến nàng vừa then lại vừa ngọt ngào.

Tiểu Ngưu ôm nàng đích bả vai, nói: "Đáp ứng hơn nhân gia sự như thế nào có thể không chắc chắn đây? Người cũng quá không có nguyên tắc rồi ba?"

Vịnh Mai ha ha mà cười, nói: "Người thật sự cần bức tranh nói, kia đã có thể đích. Bất quá, ta cũng không phải bức tranh mặt của người."

Tiểu Ngưu ngẩn người, hỏi: "Kia bức tranh cái gì đây?"

Vịnh Mai cười nói: "Cần bức tranh à, ta chỉ sẽ lại bức tranh người nhất thật giận đích địa phương." Nói chuyện, dùng ngọc thủ so với đồng dạng dưới, Tiểu Ngưu lập tức hiểu được, nàng chỉ chính là cái gì rồi. Tiểu Ngưu sắc sắc mà cười, nói: "Chỉ cần người đồng ý bức tranh nói, ta phải đồng ý xem."

Vịnh Mai nói: "Hôm nay vốn là không được, ta định đầu không có công cụ. Hơn nữa, chúng ta cũng nên thương lượng một chút sau này chuyện,

Chu Khánh Hải người này không có bắt được, chúng ta cần cân nhắc sau này làm sao bây giờ."

Gặp Vịnh Mai nhắc tới vấn đề này rồi, Tiểu Ngưu đã gật gật đầu, lôi kéo Vịnh Mai đích tay, nói: "Như vậy đi, chúng ta trước rửa mặt ăn cơm, sau đó nói lại." Vịnh Mai đương nhiên không có ý kiến rồi.

Đợi cho sau khi ăn xong, hai người sóng vai ngồi ở đầu giường, bốn mắt nhìn nhau, nhu tình mật ý. Tiểu Ngưu lôi kéo Vịnh Mai đích tay, tại nàng bên môi vừa hôn, nói: "Vịnh Mai, người tới nói nói, chúng ta làm sao bây giờ?"

Vịnh Mai nói: "Người nói trước ba, ta nghĩ trước hết nghe nghe lời người ý tứ."

Tiểu Ngưu nghĩ nghĩ, nói: "Ta lần này đi ra vốn là bắt Chu Khánh Hải đích, mặc dù không có bắt được, nhưng hắn đã không đủ vi hoạn rồi, người muốn nghĩ à, hắn mất đi ma đao, lại vừa chặt đứt một cái cánh tay, hắn còn có thể đối với chúng ta có cái gì uy hiếp đây? Hôm nay đích Chu Khánh Hải, đã là một chích không răng đích lang, này người có thể không cần cân nhắc rồi. Bắt lấy hắn, vốn là sớm muộn gì chuyện."

Vịnh Mai hỏi: "Người vì cái gì phóng ra hắn? Vì cái gì không giết chết hắn đây? Đó là thật tốt đích cơ hội à!"

Tiểu Ngưu cười cười, nói: "Người nghe ta giải thích. Ta cùng Chu Khánh Hải mặc dù danh nghĩa vốn là sư huynh đệ quan hệ, nhưng là hắn đối với ta có học nghệ chi ân, tương đương với sư phụ ta giống nhau, người để cho ta nhẫn tâm mà giết chết hắn, ta thật sự làm không được. Có lẽ lúc ấy hắn phải ý thức được rồi có một ngày chúng ta sẽ lại trở thành địch nhân, hắn phải theo ta nói. Có một ngày nếu chúng ta thực trở thành địch nhân, hắn hy vọng ta có thể phóng ra hắn một hồi. Ta lúc ấy không rõ sao lại thế này, nhưng thấy hắn nói như vậy rồi, ta đã sẽ cùng ý rồi. Ta lúc ấy rất kỳ

quái, nghĩ thấy có chút không có khả năng, hấn đích bản lĩnh thủy chung tại ta phía trên, nhưng lại như là sợ ta giống nhau. Thật sự là không thể tưởng được, mọi chuyện khó liệu, chúng ta cuối cùng thật sự thành rồi địch nhân rồi."

Vĩnh Mai gật gật đầu, nói: "Nguyên lai là như vậy à. Người ta nói, một ngày vì sự, cuối cùng thân là phụ. Đã hấn đối với người có học nghệ chi ân, người phải phóng ra hấn. Nói cách khác, người ta sẽ nói người ân đem cừu báo rồi."

Tiểu Ngưu cảm kích mà nhìn Vĩnh Mai, nói: "Người có thể nói như vậy, ta phi thường cao hứng, người thật sự là một vị thông tình đạt lý thật là tốt cô nương." Hấn thầm nói: "Nếu thay đổi Nguyệt Ảnh nói, nàng nhất định sẽ không theo [tự|chính mình nói] ra này phiên nói đích. Nàng nhất định sẽ nói, Chu Khánh Hải tội đại ác vô cùng, chết có thừa cô, quản hấn học nghệ không học nghệ đích, trước làm thịt nói lại." Vĩnh Mai nhắc nhở nói: "Người tiếp theo nói đi, Chu Khánh Hải mặc kệ rồi, chúng ta làm sao bây giờ?"

Tiểu Ngưu nói: "Chu Khánh Hải đã không thành họa lớn rồi. Vậy khiến cho vũ lâm nhân sĩ giải quyết hấn ba. Tin tưởng hấn đích tận thể cũng không xa rồi, chúng ta đây, bây giờ là ở phía nam đích một trấn nhỏ trên, hay là mau rời khỏi thật là tốt. Nghe Chu Khánh Hải đích ý tứ, bên này vốn là Xà Vương đích địa giới, chúng ta hay là cách...Này một lão gia hỏa xa một chút thật là tốt. Mặc dù ta không sợ hấn, nhưng ta sợ hấn đích [xà|rắn]. Ta vừa thấy hấn đích [xà|rắn], ta phải da đầu run lên."

Vĩnh Mai ừ, nói: "[đi|được], [nay|bây giờ] yêu chúng ta nghỉ ngơi một chút, ngày mai phải xuất phát."

Tiểu Ngưu còn nói thêm: "Ta là quyết định về trước nhà [nhìn|xem] phụ thân cùng kế mẫu, Tiểu Tụ bọn người, ở nhà đợi vài ngày nếu không có

chuyện nói, ta còn là phản hồi Lao Sơn. Ta nếu đem chuyện này bẩm báo sư phụ nói, hẳn nhất định sẽ lại phi thường cao hứng đích."

Vịnh Mai nói: "Vốn là à, Chu Khánh Hải mặc dù không có chết. Nhưng chánh đạo nhân sĩ cũng không dùng lại lo lắng rồi."

Tiểu Ngưu ôm nàng đích bả vai, nói: "Vịnh Mai à, người dù sao cũng không có chuyện gì, không bằng theo ta quay về Hàng Châu ba. Nơi đây phong cảnh rất đẹp, Tây hồ cảnh đẹp, thiên hạ vô song. Thuận tiện đã đến nhà của ta đi một chút, gặp mặt công bà."

Vịnh Mai vội vàng khoát tay nói: "Không đi rồi, không đi rồi, ta bây giờ cũng không phải muốn gặp của cha người mẹ, ta có thể có chút sợ bọn họ. Chúng ta bây giờ vốn là tên bất chính, ngôn không thuận đích, việc này sau này nói lại ba, ta đã muốn nghĩ tốt lắm, ta không đi theo người rồi, ta phải về Nga Mi sơn. Ta cũng muốn niệm Nga Mi rồi, cũng muốn niệm trên núi đích sư phụ cùng sư tỷ muội các, bọn hắn đã nhất định nhớ thương trứ ta đây."

Tiểu Ngưu thấy nàng vẻ mặt kiên quyết, biết không có thể miễn cưỡng, nói nói: "Tốt lắm ba. Bất quá người trở về núi sau khi nhất định phải làm một sự kiện."

Vịnh Mai hỏi: "Chuyện gì?"

Tiểu Ngưu trịnh trọng mà nói: "Người trở về núi cần với người sư phụ nói, người không lo dưới cho dù chương môn rồi, người phải lập gia đình."

Vịnh Mai vừa nghe, rặng mây đỏ đập vào mặt, nói: "Việc này cấp bách không đến đích, được từ từ sẽ đến, nếu ta đột nhiên cùng sư phụ nói lời này nói, chỉ sợ này sư tỷ muội các được cười chết ta. Đương nhiên rồi, cũng có rất nhiều người đặc biệt cao hứng đích."

Tiểu Ngưu dạn dò nói: "Dù sao việc này tới đóng trọng yếu, người nên rất muốn muốn nghĩ."

Vịnh Mai đột nhiên nghĩ đến một sự kiện, nói: "Tiểu Ngưu, có chuyện ta nghĩ nhắc nhở người."

Tiểu Ngưu hỏi: "Cái ứng với sự tình?"

Vịnh Mai nói: "Người bây giờ lại vừa có được ma đao rồi, đã phải có được rồi đả bại bất luận kẻ nào đích năng lực. Người phải nhớ kỹ à, không cần lại đem ma đao giao cho sư phụ người, nếu người giao cho hắn nói, này ma đao có thể hay không trở lại tay người trên còn không nhất định đây."

Tiểu Ngưu hỏi: "Ta phải về Lao Sơn nói, không giao cấp cho sư phụ, ta đây giao cho ai đây?"

Vịnh Mai suy nghĩ nửa ngày, nói: "Ta đã nói bất hảo. Bất quá sư phụ người người này xem ra cũng không phải đại nhân đại nghĩa đích anh hùng, người hay là thận trọng chút thật là tốt."

Tiểu Ngưu đáp ứng một tiếng, nói: "Chúng ta ở chỗ này chích nghỉ ngơi một ngày, thân thể của người chịu được sao?"

Vịnh Mai cảm thấy mặt nhiệt, lại vừa cảm thấy rồi hắn đích quan tâm, nói: "Chúng ta luyện võ người đích thân thể, nào có vậy kiêu quý đích. Ngày mai chúng ta nhất định phải xuất phát."

Tiểu Ngưu nói: "Có thể, bất quá người được đáp ứng ta một sự kiện mới tốt."

Vịnh Mai không rõ. Nói: "Chuyện gì?"

Tiểu Ngưu sắc mặt mị mị mà nói: "Chúng ta dọc theo đường đi chỉ dùng đi bộ, không cần bay lượn, người nói được không?"

Vịnh Mai vừa nghe phải hiểu được rồi, biết Tiểu Ngưu có là cái gì chủ ý, ý tứ của hắn đơn giản là muốn cùng chính mình nhiều ở chung một ít thời gian, nhiều một ít thân mật đích cơ hội. Nếu nếu dùng bay nói, hai người căn bản là không có thân cận đích thời gian rồi, Vịnh Mai nghĩ vậy một chút, tâm hồn thiếu nữ kinh hoàng. Nàng vốn là một nếm thử tư vị nhân đích cô nương. Nàng đương nhiên cũng không muốn nghĩ mộng đẹp chấm dứt được nhanh như vậy rồi. Nàng còn có cái gì không đáp ứng đích đây?

Tiểu Ngưu từ Vịnh Mai đích trong ánh mắt thấy được chính mình cần phải đích đáp án, vì vậy hắn lộ ra cảm thấy mỹ mãn đích nụ cười.

Hai người dựa theo thương lượng tốt đấy, nghỉ ngơi một ngày, ngày hôm sau điểm tâm [sau khi|phía sau] phải xuất phát, ly khai này khắc cốt minh tâm đích địa phương. Nói một địa phương là ai đều không thể quên được, tựa như sẽ không quên hoài chính mình đích tên giống nhau.

Dọc theo đường đi, hai người không hề tạ [trợ|giúp] pháp thuật, tựa như người bình thường dường như chạy đi, ban ngày hai người không nhanh không chậm mà chạy đi, buổi tối trụ khách điểm. Bởi vì có thân mật đích quan hệ, nghỉ ngơi khi tự nhiên sẽ lại đồng giường cộng chằm, hai người đang lúc thanh xuân, đúng là người tham ta yêu đích thời điểm, tránh không được anh hùng khí đoản, nữ nhân tình dài.

Tiểu Ngưu giống một chích đói khát đích ong, vô cùng vô tận đích thăm mật. Mà Vịnh Mai tại ban ngày thời điểm, hay là nhã nhận đích cô gái, tới buổi tối đích trên giường, tại Tiểu Ngưu đích điều giáo dưới, buông rụt rè, tận tình hưởng nhạc, trên giường công phu cũng là đột nhiên tăng mạnh, càng phát ra đích lớn mật rồi. Tiểu Ngưu tại thân thể của hắn trên càng phát ra cảm giác nhân sinh vô hạn tốt đẹp, khát vọng dài mệnh trăm tuổi. Vịnh Mai đã khát vọng cùng hắn đời đời kiếp kiếp làm vợ chồng, vĩnh viễn chẳng phân biệt được cách. Hắn đích kia căn nhục bỗng giết chết được nàng như si như túy, lưu luyến. Nàng chân chính nếm tới làm người đích khoái hoạt. Ngày dọc theo đường đi, hoan ái vô cùng.

Nói có một ngày giữa trưa, hai người đi tới Chiết Giang cảnh nội đích lệ thủy. Nơi này mặc dù không lớn, nhưng có một hồ chừng nổi tiếng. Hai người đầu rồi điểm, hơi làm cho nghỉ ngơi, bèn nhìn hồ. Nhưng thấy hồ ở dưới chân núi, mặt hồ trong như gương. Sơn cho thủy lấy phong vận, thủy cho sơn lấy tinh thần, đại tự nhiên đích lực lượng khiến người say mê trong đó, hai người hưng trí bừng bừng mà tìm thuyền, Tiểu Ngưu tự mình thao tướng, cùng Vịnh Mai phiếm thuyền của nó trên. Vịnh Mai tâm tình khoái trá, xướng nổi lên ca, nàng thân trứ đại hồng y váy, mặt cười thẳng hoa, khóe mắt mi sao bằng thêm vài phần thiếu phụ đích phong thái, khiến cho hơn mê người.

Tiểu Ngưu tùy tâm sở dục mà vẽ trứ thuyền, nhìn Vịnh Mai đích mặt cười, nghe nàng hoàng li bàn đích tiếng ca, phảng phất về tới Hàng Châu, lên trời đường. Đây một chơi phải đã quên thời gian, cho Nguyệt Ảnh mọc lên, hai người mới nghĩ đến rồi đi đích vấn đề.

Bởi vì đã đói bụng rồi, bọn họ cũng không có vội vã rời đi. Bọn họ tại bên hồ không xa tìm được rồi một nhà tiểu điểm ăn cái gì.

Hai người ngồi vào bên cạnh bàn, tại đèn lồng đích chiếu rọi xuống ăn cơm. Ngọn đèn dưới, Vịnh Mai kiều diễm ướn át, một đôi đôi mắt đẹp phát sáng như ngôi sao, lại vừa nhìn quanh đa tình. Kia khuôn mặt hoàn lại phiếm trứ ánh sáng nhạt. Tiểu Ngưu đã quên ăn cái gì, thẳng nhìn chăm chăm nàng xem.

Vịnh Mai một bên đem một bánh bao cắn, một bên tại trên bàn vỗ nhẹ một chút, Tiểu Ngưu này sẽ lại giật mình, nói: "Ta vừa thấy người phải đã quên đói bụng, cái này kêu là tú sắc nhưng cơm ba."

Vịnh Mai tả hữu nhìn nhìn, thấp giọng nói: "Không cần lại hống ta, ta đã lĩnh giáo của người ngoài miệng công phu rồi. Người nhất sẽ lại hống người, ta sẽ không trở lên đang. Ta nghĩ người nữ nhân này, đều là người dùng miệng hống tới ba."

Tiểu Ngưu lắc đầu, đã nhỏ giọng nói: "Người nói sai rồi, không phải ta dùng miệng hống tới, chỉ dùng để ta đích thiết bổng xuyên vào tới."

Vịnh Mai nghe xong đại xấu hổ, thấp giọng mắng: "Những lời này phải lộ ra sắc lang cái đuôi rồi. Ta thật sự là mệnh khổ, gặp được người như vậy một hoa hoa công tử. Sau này nếu theo người, mỗi ngày chỉ sợ cần lấy lệ tẩy mặt."

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, nói: "Chỉ sợ sẽ lại mừng rỡ mỗi ngày cười toe tóe đây." Vịnh Mai biết ý tứ của hắn, nhin không được tại đầu của hắn trên bản ra, nói: "Ăn cái gì, ít nói hươu nói vượn." Nàng đích hờn dỗi giận tái đi, khiến nàng vẻ mặt phong phú, đau đớn động lòng người.

Ăn uống no đủ sau khi, hai người lại trở lại bên hồ. Lúc này trăng sáng kiểu kiểu, cao nâng bầu trời đêm. Kia gương bàn đích Nguyệt Ảnh ngã chiếu vào trong nước, làm cho trong nước cũng có rồi Nguyệt Ảnh, hơn nữa làm ặt hồ một tầng lớn đích ngân bạch, như là thiết nhiều đích bạc đầu người trong nước. Mà bên kia đích sơn, bên cạnh vào đích cánh rừng nhưng lại hắc sâu kín đích. Đối lập dưới, phát sáng đích càng phát sáng, hắc đích càng hắc, giới hạn rõ ràng, khiến người vừa xem hiểu ngay, bên hồ không có một bóng người, chỉ có hai người đứng thẳng. Thiên địa như thế sự yên lặng, cả chích điệu tiếng xé gió đều không có, Tiểu Ngưu có mỹ nữ làm bạn, tâm tình tốt đẹp. Hắn quay về phía hồ ngâm nói: "Hồ quang thu sắc hai tương cùng, đàm mặt không gió kính không ma. Nhìn xa Động Đình sơn thủy thúy, bạc bàn trong một thanh loa."

Vịnh Mai sau khi nghe xong khen ngợi: "Hảo thi, hảo thi. Tiểu Ngưu à, đây là ta nghe qua người niệm đích đầu một thủ đầy đủ đích thi, càng khó được chính là hoàn lại niệm đặc đạo sao lưu sống, không có một chữ sai. Bây giờ ta sẽ đối người quát mục tương nhìn."

Tiểu Ngưu nghe xong mỹ nữ thật là tốt nói, mừng rỡ miệng liệt được lão Đại, nếu không có cái lỗ tai chống đỡ, sẽ lại liệt đến đầu phía sau tới. Hắn

nói: "Vịnh Mai à, ta thật sự là ngay lúc đó xấu rồi, hiện diện hoàn lại sao tốt đấy phong cảnh, ta thật sự không muốn nói tới trong chốn vô lâm chính là không phải, không cần phải nói nói, phải cả muốn nghĩ cũng không nguyện ý muốn nghĩ, giống trước mắt đích phong cảnh nhiều im lặng, nhiều hòa bình à. Nhìn không tới huyết, nhìn không tới đầu người rơi xuống đất, đây mới là ta hướng tới đích cảnh giới. Ta thật sự không muốn bắt gặp tử vong."

Vịnh Mai gật gật đầu, nói: "Điểm này chúng ta vốn là giống nhau đích. Ta đã khát vọng có một ngày hòa bình đi tới, tất cả mọi người có thể giống tầm thường dân chúng giống nhau bình thường mà còn sống. Nam nữ đều cũng tự do đích yêu nhau, sinh nhân dục nữ."

Tiểu Ngưu tạ trứ Nguyệt Ảnh, bắt gặp nàng bạch như ngọc đích mặt, minh như sao đích mắt, lại nghe nàng đa tình đích thanh âm, không khỏi ngây dại. Vịnh Mai khó hiểu của nó ý, hỏi: "Tiểu Ngưu, người đây là làm sao vậy? Chẳng lẽ người bị bệnh sao?" Nói chuyện, thân thủ sờ sờ Tiểu Ngưu đích cái trán.

Tiểu Ngưu bắt lấy tay nàng, tại bên miệng hôn một cái, nói: "Vịnh Mai à, ta không có bệnh. Ta là vừa nghe đến sinh nhân dục nữ, đã nghĩ tới nam nữ gian đích mừng rồi."

Vịnh Mai một xấu hổ, mạnh thu hồi tay, sáng giọng: "Ở ngoài sáng [nguyệt] dưới, người như thế nào sẽ có loại này ý nghĩ đây? Đó là không sạch sẽ đích."

Tiểu Ngưu nói: "Không, ở ngoài sáng [nguyệt] dưới làm loại sự tình này mỗi khi ý tứ, càng có vẻ nam nữ việc vốn là thần thánh đích."

Vịnh Mai [nhìn|xem] trời cao trên đích trăng sáng, nói: "Ý của người là?"

Tiểu Ngưu chăm chú mà nói: "Ta nghĩ khô, ta bây giờ đã nghĩ phục vụ người. Ta hảo muốn nghe của người tiếng kêu, người kêu đích tốt như vậy nghe, kêu được lòng ta đều phải bay."

Vịnh Mai hừ nói: "Nói hừ nói vượn, vạn nhất người tới rồi nhưng làm sao bây giờ?" Nghe nàng đích khẩu khí cũng không có kiên quyết phản đối.

Tiểu Ngưu cười, nói: "Chúng ta đương nhiên không phải ở chỗ này làm, chúng ta gần đây tìm một chỗ là được."

Vịnh Mai tình nói nhỏ: "Người muốn đi nơi nào?"

Tiểu Ngưu ha ha cười, nói: "Tự nhiên là đã hợp rồi, kia mới kích thích à! Người không phải không có hưởng thụ qua sao?" Nói chuyện, Tiểu Ngưu xúc động mà đem Vịnh Mai ngồi chỗ cuối mà ôm lấy, mũi chân bắn ra, thân hình nhảy lên khỏi, giống một trận gió giống nhau hướng phụ cận đích cánh rừng phóng đi.

Vịnh Mai cười mắng: "Người này sắc lang, nói làm liên làm, quả thực cùng kia con chó không sai biệt lắm."

Tiểu Ngưu dưới chân không ngừng, miệng cũng không dừng: "Người nếu cùng cùng con chó giống nhau, kia được nhìn. Tại ánh mặt trời dưới, có thể tùy tiện [phạm]làm], không cần để ý tới người khác đích cảm thụ." Nói chuyện, hai người đã tiến vào cánh rừng, tiến vào trong bóng tối.

Hai người cũng không có hướng tới trong đi, chỉ ở trong rừng mật. Tiểu Ngưu đem Vịnh Mai buông đến, tại chu giới dò xét rồi một lần, xác nhận không có người bên ngoài tại. Vì vậy Tiểu Ngưu cảm thấy mỹ mãn mà chạy về đến, đem Vịnh Mai ôm, hôn trụ nàng đích môi đỏ mọng. Hai tay tại thân thể của hắn trên vuốt ve đứng lên. Vịnh Mai đã thật sự hiểu phong tình đích, hé miệng để vào đại đầu lưỡi, tiếp theo hai người bèn không kiêng nể gì mà mãnh liệt đứng lên, thẳng hôn được chóng mặt chóng mặt hồ hồ.

Tiểu Ngưu đại chiếm tiện nghi, hai tay tại thân thể của hắn trên trèo đeo lội suốt, lại là vân vê ngực, lại là chụp kiêu đồn đích, khiến cho Vịnh Mai thỉnh thoảng giây dựa. Sau lại, Tiểu Ngưu cỡi Vịnh Mai đích quần áo, cỡi cái yếm, lộ ra hai thật sự thật sự đích vú. Hắn đem Vịnh Mai kéo đến dưới

Nguyệt Ảnh, song phong bèn cùng Nguyệt Ảnh giống nhau bạch, mà lưng quang chỗ, rồi lại hắc được thần bí, quang cùng ảnh có hài hòa đích [giai điệu| nhịp điệu].

Tiểu Ngưu khen: "Vĩnh Mai à, người thật tốt đẹp mắt, đến, người xoay xoay thắt lưng, ta xem."

Vĩnh Mai xấu hổ hỏi: "Làm gì?" Nhưng hay là có chút xoay thắt lưng, một xoay dưới, song phong bèn hoạt bát mà lay động, nhảy lên, thực so với bạch thỏ còn có thú.

Tiểu Ngưu bị mê được [phải chảy nước miếng|dãi] rồi, nói: "Vĩnh Mai, người muốn đem ta cấp ê chết rồi." Nói chuyện, hắc đem Vĩnh Mai đẩy kháo đến một thân cây khô trên, chính mình nhìn chăm chăm ngực, hai tay các nắm một nãi, nồng nhiệt mà xoa nắn đứng lên. Vĩnh Mai hừ nói: "Tiểu Ngưu à, của người ấn đầu như thế nào lớn như vậy à, thực không giống như là người nên có."

Tiểu Ngưu nằm bắt đáng yêu đích tiểu đầu vú, cười nói: "Đang làm loại sự tình này đích thời điểm, không cần đem chính mình đang nhân tài khoái hoạt." Nói chuyện, một cúi đầu, ngậm trụ một nãi, mãnh hấp mãnh liếm. Vĩnh Mai bị khiến cho thoải mái, bèn cao giọng thấp giọng mà rên rỉ đứng lên, hai tay hoàn lại theo trứ Tiểu Ngưu đích đầu. Tiểu Ngưu đã bị cổ võ, thay phiên hấp dẫn ấm áp đích vú, giống về tới trẻ con thời đại bình thường.

Hấp dẫn hấp dẫn, Tiểu Ngưu đích chỉ một tay duỗi hướng nàng đích hông dưới, ở nơi này cách bố mát xa trứ. Đây hai đường tiến công, làm cho Vĩnh Mai tình dục lên cao. Tại nhẫn nại nhiên nhưng nhẫn nại đích thời điểm. Nàng dùng sức đẩy Tiểu Ngưu, nị tiếng xé gió nói: "Đến đây đi, Tiểu Ngưu, chúng ta có thể mây mưa chi hoan rồi." Nói chuyện, nàng duỗi đến hắc đích hạ bộ, cầm lấy hắc đích thiết bồng kích động mà chơi trứ, Tiểu Ngưu nhắc nhở nói: "Vĩnh Mai à, không cần vậy dùng sức à, bắt phá hủy đã có thể bị thảm rồi."

Vịnh Mai nhẹ giọng cười, nói: "Người tự xưng vốn là thiết có tên, như thế nào sẽ lại bắt [phá hư|hông] đây?" Nàng sờ tới sờ lui đích, phải cời hẳn quần, trực tiếp bắt lấy nhục bông tử chơi, kia nhục bông tử bị chơi được chảy ra thủy đến, sáng được Tiểu Ngưu thẳng suyễn khí thô.

Vịnh Mai tại Tiểu Ngưu đích trên mặt hôn vài khẩu, nói: "Tiểu Ngưu, xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng, không cần lại lãng phí hảo thời gian rồi. Đến. Chúng ta [đi|được] vân bố vũ, diên loan đảo phượng ba!"

Tiểu Ngưu cười nói: "Hảo oa, ta thật là tốt nữ nhân, ta nghĩ phục vụ người, ta nghĩ đem người khô chết." Nói chuyện, Tiểu Ngưu làm Vịnh Mai xoay người, khom dưới thắt lưng, nhếch lên kiều đồn, hai tay đỡ thụ, hẳn muốn từ phía sau cắm vào tới, chơi một" cách sơn lấy hỏa". Vịnh Mai lúc này đích tư tưởng đã có thể tiếp thu này tư thế rồi, đang Vịnh Mai dọn xong tư thế sau khi, Tiểu Ngưu tại nàng đích kiều đồn trên cả vổ vài cái, cười nói: "Quyệt được như vậy cao à, cũng không phải giống Nga Mi đệ tử Quan Vịnh Mai à."

Vịnh Mai quay đầu lại cười, xấu hổ nói: "Ta vốn là hảo cô nương, đều là người bất hảo, nếu như bị sư phụ ta biết đến nói, nhất định sẽ tìm người tính sổ. Không giết chết người, cũng phải đem người đích [phá hư|hông] thứ cắt điếu, cho người tiến cung đang thái giám."

Tiểu Ngưu hì hì cười, nói: "Ta nếu thành rồi thái giám, người thứ nhất khóc cái mũi đích đúng là người." Nói chuyện, hẳn đem Vịnh Mai đích váy nhấc lên đến, đóng cho trên lưng, lại vừa đem nàng đích tiết khổ lột, như vậy nàng đích kiều đồn bèn cùng Tiểu Ngưu đối mặt rồi. Nàng đích kiều đồn cũng không lớn, nhưng hình rất đẹp, phải cùng bầu trời đích trăng sáng giống nhau tròn. Lúc này, kia kiều đồn phát ra nhàn nhạt đích mùi thơm cùng thịt chút - ý vị, làm cho Tiểu Ngưu xúc động được muốn nghĩ lập tức cắm vào tới.

Tiểu Ngưu lấy lại bình tĩnh, thân thủ ở trên cạnh sờ tới sờ lui, mò Vịnh Mai thẳng xoay kiêu đồn. Kia thần bí đích cái khe liền đi theo nhích tới nhích lui. Bởi vì tại trong rừng thấy không đủ biết rõ, càng gia tăng rồi Tiểu Ngưu đích hứng thú. Tại Vịnh Mai đích luôn mãi yêu cầu dưới, Tiểu Ngưu móc ra ngạnh được không giống hình dáng đích tên, không bị cản trở hữu lực mà xuyên vào rồi đi vào. Trong lúc trước mắt, Vịnh Mai phát ra đệ nhất tiếng gầm kêu, kêu được vậy mĩ, vậy kinh tâm động phách.

Đang nhục bổng tử xuyên vào rớt cuộc khi, Tiểu Ngưu sáng được dài ra một hơi. Kia căng căng đích nộn bánh bao bọc thiết bổng, ở chỗ lại vừa ấm [lại||vừa nhiều] thủy, Tiểu Ngưu vừa kéo cảm xuống trong lúc đó, cảm giác như là có tay nhỏ bé nắm chính mình đích quy đầu giống nhau. Vừa kéo cảm xuống, khoái hoạt vô cùng.

Bởi vì thoải mái, Tiểu Ngưu nhanh hơn rồi tốc độ. Kia tiểu huyết bắt đầu phải hơi nước sung túc, lúc này lại kinh nhục bổng như vậy một [sự ma sát|đụng chạm], nước chảy được càng nhiều, đem Tiểu Ngưu đích hắc mao đều cũng chuẩn bị ẩm ướt rồi, bởi vì nhiều thủy, quất xuyên vào trong lúc đó, phải phát ra dâm mĩ đích cục cục tức cục cục tức có tiếng, làm hai người nghe xong hơn khởi hưng.

Tiểu Ngưu thờ hồn hển như ngưu, vù vù có tiếng xé gió mà khô trứ. Hai tay không phải cầm lấy [loạn|bậy] hoảng đích vú, đúng là niết chuẩn bị nàng đích bạch kiêu đồn. Nhục bổng tử một lát không ngừng, tại mỹ nữ đích tiểu huyết trong xuất nhập. Giống như xuống núi mãnh hổ, lại vừa như thảo nguyên chi lang. Hắn làm được Vịnh Mai thân thể [loạn|bậy] run rẩy, hai tay đã đỡ không được thân cây rồi, trong chốc lát trên tay di, trong chốc lát lại vừa dưới na, trên thân lúc cao lúc thấp đích, kiêu đồn cũng không an mà lay động trứ, hơn nữa miệng phát ra [ngọt|vui vẻ] đích rên rỉ, như là bị bệnh bình thường.

Tiểu Ngưu nắm bắt đầu vú, dưới đích thiết bổng liên tiếp công kích, còn hỏi nói: "Vịnh Mai, người cảm giác có đẹp hay không? Ta đích nhục bổng

đang ở cửa người lỗ nhỏ trong khô trứ đây." Hãn đích thanh âm rất lớn, lộ ra nam nhân đích kiêu ngạo, Vịnh Mai bị làm được hội không thành quân, đứt quãng mà nói: "Mĩ, mĩ...Cực kỳ xinh đẹp. Ta cũng bị người cấp cho...Làm được...Tan xương nát thịt rồi. Ta càng ngày...Càng chịu không được...Rồi người rồi..." Cả hừ mang theo kêu, tấn lộ vẻ lãng thái, nếu vốn là người quen nghe xong, thật đúng là sẽ lại hoài nghi đây là Vịnh Mai sao?

Tiểu Ngưu cười nói: "Mĩ là tốt rồi, mĩ là tốt rồi, người đã nghĩ thấy rất đẹp, chúng ta phải một lần khô một đủ ba." Kia nhục bổng đích đánh, khiến nàng đích kiều đồn thịt có chút run rẩy trứ, Tiểu Ngưu đang làm nàng đích đồng thời, chính mình cũng phải tới muốn đích khoái hoạt.

Trong chốc lát, Tiểu Ngưu lại vừa đem Vịnh Mai đích thân thể chuyển đi tới, để cho nàng lưng kháo đại thụ, đem một cái đùi ngọc cao nâng, đặt ở chính mình đích trên vai, mà chính hãn thì một tay giúp đỡ Vịnh Mai đích chân dài, một tay ôm Vịnh Mai đích eo nhỏ, lại đem thiết bổng đâm nhập vào nàng đích mĩ huyết. Bởi vì song phương đều là luyện võ người, đối với các tư thế đều có thể mọi việc như ý. Tiểu Ngưu hung hăng mà xuyên vào nàng, khiến nàng chiếm được bất đồng cho vừa rồi đích khoái cảm.

Bởi vì này tư thế không thể xuyên vào được quá nhanh, không lâu, tại Tiểu Ngưu đích đề nghị dưới lại vừa thay đổi tư thế, lúc này đến một "thuyền rồng quái cổ", tức Vịnh Mai đích tứ chi đều cũng quấn tại Tiểu Ngưu trên thân, mà Tiểu Ngưu ôm Vịnh Mai kiều đồn khô đi vào. Vịnh Mai song chưởng ôm Tiểu Ngưu đích cổ, hai chân ôm lấy Tiểu Ngưu đích thắt lưng, tại Tiểu Ngưu đích nhục bổng hướng tới trong khô khi, Vịnh Mai đã phối hợp trứ hãn, tại hãn đích trên thân toát ra trứ, điên điên cuồng cuồng trứ, này nhất thức làm Vịnh Mai mở rộng ra nhân giới. Kia nhiều thủy đích tiểu huyết cùng nhục bổng làm trứ không thỏa hiệp đích chiến tranh. Chỉ nghe tiểu huyết thỉnh thoảng truyền ra tức tức có tiếng, phi thường biết rõ.

Lại vừa qua một hồi, Vịnh Mai hai tay trụ mà, Tiểu Ngưu dẫn theo nàng đích hai đùi ngọc, từ phía sau sáp nhập. Vịnh Mai lăm bằm trứ, nói:

"Tiểu Ngưu à, của người đa dạng như thế nào nhiều như vậy à! Ta là càng ngày càng khô bất quá người rồi."

Tiểu Ngưu sinh long hoạt hổ mà khô, một bên đặc ý nói: "Ta đích bản lĩnh người mới biết được nhiều ít à? Với người nói đi, ta đích bản lĩnh là tốt rồi so với một đầu ngưu, người có biết đích chỉ là này đầu ngưu trên thân đích một cây mao."

Vịnh Mai cười khanh khách rồi, nói: "Người càng ngày càng có thể nói láo rồi."

Tiểu Ngưu ở phía sau mạnh cầm xuống, Vịnh Mai phải a rồi một tiếng, nói: "Tiểu Ngưu à, người này căn thứ như là thiêu hồng đích thiết thiết bổng à, gọi người khó có thể chịu được."

Tiểu Ngưu nói: "Vậy là tốt rồi hảo hưởng thụ ba." Nói chuyện, làm được càng hoan. Cuối cùng hay là Vịnh Mai chịu không được, Tiểu Ngưu đã sắp nằng một lần nữa ôm vào trong ngực, mãnh [phạm|làm] kể ra dưới [sau khi|phía sau], đem tinh hoa rót vào huyết trong. Vịnh Mai mừng rỡ đem Tiểu Ngưu cuốn lấy căng căng đích, giống như sợ hấn rồi đi chính mình. Khô hết sau khi, Tiểu Ngưu cảm giác còn không có tận hứng, phải mang theo Vịnh Mai phản hồi khách điểm tiếp theo "chiến đấu", thẳng khô đến hừng đông khi tài cán hựu. Tiểu Ngưu từ đó chiếm được nam nhân thật là tốt chỗ, Vịnh Mai đã càng ngày càng hiểu được vợ chồng đích hàm ý.

Hai người tại lệ cột nước rồi vài ngày, khoái hoạt như thần tiên, sau khi, Vịnh Mai hướng Tiểu Ngưu cáo biệt. Tiểu Ngưu rất kinh ngạc, nói: "Người như thế nào như vậy đi vội vả đây, ta không nỡ người đi, người không bằng theo ta đến Hàng Châu tới, tại nhà của ta trụ mấy ngày nay tử ba."

Vịnh Mai mỉm cười lắc đầu, nói: "Tiểu Ngưu à, thiên hạ không có không tiêu tan đích buổi tiệc, chúng ta tổng yếu tách ra đích. Bất quá người cũng không nhất định khổ sở, lần này ra đi, rất nhanh có thể gặp mặt đích. Ta trở

lại nga mị bái kiến sư phụ [sau khi|phía sau], trên núi một không có chuyện, ta sẽ đến 山旁 trên núi tìm người. Người cần phải chờ ta à!"

Tiểu Ngưu thấy nàng cố ý như thế, phải gật gật đầu, nói: "Được rồi. Vậy người nên nhanh một chút đến à."

Vịnh Mai thấy hân nhú mày thở dài đích, nói nói: "Ta còn nghĩ đến người vốn là một đại anh hùng đây, nguyên lai người cũng là như vậy yếu ớt đích, này cũng không phải giống ta nhận thức đích Tiểu Ngưu rồi."

Tiểu Ngưu cười cười, nói: "Ta bắt đầu sẽ không là cái gì anh hùng. Ta chỉ vốn là một thành Hàng Châu trong đích hồn tiểu tử."

Vịnh Mai nói: "Tại ta đích trong mắt, người là một anh hùng. Được rồi, ta nói rồi cấp cho người bức tranh bức tranh đích."

Tiểu Ngưu nháy ánh mắt, nói: "Vốn là à, vốn là à. Người đã nói đích, cũng không biết khi nào thì tài năng bức tranh."

Vịnh Mai nghĩ nghĩ, nói: "Như vậy đi, hôm nay chúng ta phải bức tranh ba, bây giờ, chúng ta đi ra ngoài mua bức tranh bức tranh cần phải gì đó ba." Tiểu Ngưu đáp ứng một tiếng. Hai người bèn đang đi ra ngoài mua chỉ bút rồi.

Mua sau khi trở về, Vịnh Mai để cho Tiểu Ngưu ngồi vào ghế trên, chính mình thì ngồi vào bên cạnh bàn, điều háo sắc màu, tay cầm bút lông, một bên bức tranh trứ, một bên ngưng thần thu trứ Tiểu Ngưu. Nói một thời điểm đích nàng là phi thường nghiêm túc đích, giống đủ rồi một chuyên nghiệp họa sĩ. Tiểu Ngưu phát hiện Vịnh Mai nghiêm túc đích thời điểm, đoạn trang được tựa như Vương phi cùng thái hậu giống nhau. Tiểu Ngưu cảm thấy may mắn, bởi vì hân chiếm được một tài nữ đang phu nhân.

Ước chừng qua một chén trà nhỏ đích quang cảnh, Vịnh Mai đứng dậy, nhìn nhìn trên bàn đích bức tranh, mỉm cười nói: "Đã bức tranh tốt lắm,

người tới xem thế nào."

Tiểu Ngưu mừng rỡ, vài bước chạy tới, cúi đầu nhìn lên, chỉ thấy một thiếu niên tại đàn sơn trước vũ đạo. Thiếu niên diện mục thanh tú, tràn ngập anh hùng khí khái, mà kia lờ lờ đích ánh đao. Càng khiến cho hấn nhiều hơn vài phần dương mới vừa khí, tại hấn đích anh tư dưới, đàn sơn đều cũng có vẻ nhỏ bé rồi.

Tiểu Ngưu vỗ tay tán dương: "Bức tranh được thật tốt quá. Người này mặc dù là ta, so với ta tinh thần nhiều hơn."

Vịnh Mai nói: "Ta cuối cùng không thể đem người hảo sắc đích kia phó sắc mặt bức tranh đến mặt trên ba, như vậy đã có thể không phải anh hùng rồi."

Tiểu Ngưu lặp đi lặp lại mà nhìn, nói: "Bức tranh được hay lắm rồi, bút pháp tinh tế, nhân vật truyền thần, không hổ là tài nữ." Hấn bằng cảm giác chút bình trứ.

Vịnh Mai chăm chú mà nói: "Bút pháp tinh tế nhưng thật ra thật sự, muốn nói truyền thần, có chút quá khen."

Tiểu Ngưu xem ra nhìn lại, ngẩng đầu đối với Vịnh Mai nói: "Vịnh Mai à, ta phát hiện rồi một hoi sí."

Vịnh Mai nắm bút lông, đoan trang trứ chính mình đích tác phẩm, nói: "Có vấn đề chỉ để ý nói, chúng ta không cần khách sáo đích."

Tiểu Ngưu nói: "Người để cho ta ngồi ở ghế trên, so sánh trứ bức tranh, nhưng là người bức tranh đích này nội dung cũng là ta tại sơn trước vũ đạo, cùng sự thật không phù hợp à. Sớm biết rằng như vậy, ta cần gì phải ngồi ở chỗ đó cho người xem đây? Ta không bằng an vị tại bên cạnh người cho người xem tốt rồi."

Vịnh Mai cười khúc khích, tại Tiểu Ngưu đích đầu điểm một chút, nói: "Người biết cái gì à? Lúc này mới kêu nghệ thuật. Nếu [chiếu|theo] thật bức tranh. Người dài cái dạng gì, phải như thế nào bức tranh, cả trên mặt tê dại tử đích vị trí cũng không thiếu chút nữa, vậy không gọi họa sĩ rồi, đó là họa tượng làm sự tình, ôi, phương diện này đích học vấn rất nhiều đích, ta sau này chậm rãi dạy người."

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, nói: "Vịnh Mai đích học vấn hảo, sau này chúng ta thành thân rồi, ta nhất định mỗi ngày hướng người thỉnh giáo."

Vịnh Mai khinh thường mà nói: "Khi đó người có công phu hướng ta thỉnh giáo sao? Khi đó nữ nhân một đồng lớn, người đã sớm bị những người đó cấp cho cuốn lấy rồi, khi đó người muốn nghĩ đích không thể là bức tranh bức tranh, vốn là như thế nào khô nữ nhân." Nói đến này" khô" chữ, Vịnh Mai đỏ mặt, tại ban ngày ban mặt dưới, nàng nhưng là rất cần thể diện đích.

Tiểu Ngưu một bức thành tín bộ dáng, nói: "Ta sau này nhất định hảo hảo đọc sách, hảo hảo học bức tranh, hảo trở thành một văn nhân."

Vừa nghe lời này, Vịnh Mai cười đến cười run rẩy hết cả người, nói: "Người coi như hết. Ta xem người à, văn nhân thành không được, nhưng thật ra có thể trở thành một dâm tặc."

Tiểu Ngưu vẻ mặt đau khổ nói: "Ta nơi nào có vậy không xong, thiên hạ sẽ không có ta Tiểu Ngưu khô không được sự tình."

Vịnh Mai nói: "Kia chúng ta [sẽ chờ|đợi] trứ nhìn. Nếu người có thể trở thành văn nhân, ta mỗi ngày buổi tối cho người tẩy cước."

Tiểu Ngưu cười ha ha, nói: "Tẩy cước sẽ không dùng, kia không phải người làm sự việc, người làm sự việc vốn là gội đầu, mỗi ngày buổi tối cho ta gội đầu." Nói chuyện, chỉ vào chính mình đích hông dưới. Vịnh Mai thấy,

hừ một tiếng, dẫn theo bức tranh sách đến chút Tiểu Ngưu đích cái mũi, Tiểu Ngưu bèn vòng quanh cái bàn chuyển, hai người nhạc thành một vòng.

Lập tức không nói chuyện, buổi tối cuồng hoan một hồi, ân yêu vô cùng.

Ngày kế buổi sáng, Tiểu Ngưu tổng biệt VỊnh Mai. VỊnh Mai thâm tình mà nhìn Tiểu Ngưu, nói: "Chính người cũng muốn để ý à! Này ma đao ngàn vạn lần không thể rơi xuống sự phụ người đích trong tay. Rơi xuống trong tay của hã, đối với người không thể là chuyện tốt."

Tiểu Ngưu đã xem ma đao giả bộ nhập vào một trong bao quần áo. Hã vỗ vỗ gáy nặng, nói: "Ta sẽ đem ma đao phóng tới một thích hợp đích địa phương, không cho hã biết. Người một đường cẩn thận, ta sẽ thường xuyên nhớ người đích."

VỊnh Mai cười cười, nói: "Ta cũng sẽ đích, ta vắng mặt bên cạnh người đích thời điểm, người [tốt|hay] hảo luyện võ. Ít khô không nên làm sự tình."

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Nhất định hai định, người trở về sau khi cũng không nên đã quên với người sự phụ nói, người phải lập gia đình chuyện."

VỊnh Mai nặng nề mà gật đầu, nói: "Biết rồi, ta sẽ không gả cho người khác đích."

Tiểu Ngưu nghĩ đến một sự kiện, phải để sát vào VỊnh Mai, thấp giọng hỏi: "VỊnh Mai à, ta nghĩ hỏi một chút người, người theo ta đã xảy ra chuyện tốt, người có thể hay không hối hận?"

VỊnh Mai nghĩ nghĩ, lại vừa ngẩng đầu nhìn sang bầu trời, thu trứ Tiểu Ngưu cười khổ, nói: "Gỗ đã thành thuyền, gạo nấu thành cơm. Loại này vấn đề hỏi được có chút quá muộn rồi, ta còn là tiếp thu sự thật ba."

Tiểu Ngưu thở dài nói: "Nhìn người kia ý tứ, giống như thật sự không tình nguyện đích. Nếu người không nghĩ theo ta, vậy không cần miễn

cường rồi."

Vịnh Mai hắc rồi một tiếng, tại Tiểu Ngưu đích bả vai vỗ một cái, trừng mắt hăn nói: "Người nếu dám vứt bỏ ta, ngày mai người sẽ tại trong chốn vô lâm xú danh xa dương đích."

Tiểu Ngưu bắt lấy tay nàng một thân, cười nói: "Ta bất quá là theo người nói trứ đùa."

Vịnh Mai cũng cười rồi, nói: "Không với người ma răng rồi, ta đi rồi." Dứt lời quay đầu bước đi. Tiểu Ngưu tại thân thể của hăn [sau khi|phía sau] nhìn. Nàng tốt đẹp chính là thân ảnh càng ngày càng xa, chậm rãi biến mất không thấy. Tiểu Ngưu vẫn đứng ở tại chỗ, thầm nói: "Nữ nhân càng đến càng nhiều, tương lai có phải là họa lớn đây?" Hăn phát rồi một trận tử ngốc, phải mang theo ma đao hướng Hàng Châu xuất phát rồi. Hăn muốn nghĩ về nhà [nhìn|xem].

MA ĐAO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 134: Gia Môn Bất Hạnh

Ly khai Vịnh Mai sau khi, Tiểu Ngưu không hề miên man suy nghĩ, chuyên tâm chạy đi. Bởi vì không phải rất cấp bách, hắn vẫn đang đi bộ về nhà. Rất nhanh, hắn đi tới cổ thành thiệu hưng, nơi này nhưng là một nổi danh đích địa phương. Chính là xuân thu khi càng vây đích thủ đô, đời sau lại có vương hi chi đích lan đình, lục du đích trầm tròn. Có mấy cái này danh thắng, thiệu hưng bèn danh dương thiên hạ, cơ hồ có thể cùng Hàng Châu sánh vai rồi.

Đi vào thiệu hưng thành, Tiểu Ngưu rất có hưng trí mà đến trên đường đi dạo. Nơi nơi [nhìn|xem], lĩnh lược một chút tên thành đích phong thái. Chỉ là hắn học vấn có hạn, lại vừa không lớn thông văn mặc, không thể đi chỗ đó chút ít danh thắng nơi làm cho thi phú từ, phát phát tư cổ chi u tình. Hơn nữa bên người đã không có mỹ nữ, du ngoạn đích hưng trí bèn không cao như vậy rồi. Nếu Vịnh Mai theo tới, kia hắn nhất định phải chơi một thống khoái. Tưởng tượng đến Vịnh Mai, hắn đích trong lòng phải phi thường đích khoái trá, hắn phảng phất lại nhớ tới hai người hoan ái đích cuộc sống. Hắn quên không được nàng lần đệ nhất đích kiều dề, càng quên không được bên hồ trong rừng dưới Nguyệt Ảnh đích tình cảm mãnh liệt triền miên, hắn thầm nói: "Thật tốt đích cô nương à, tài mạo song toàn, hoàn lại công phu xuất chúng. Có thể tìm được nàng, là ta Tiểu Ngưu đích phúc khí. Phía sau, nàng đại khái cùng nàng đích sư phụ, sư tỷ muội các đoàn tụ ba!"

Tiểu Ngưu đi bộ đủ rồi, đã nghĩ tìm một chỗ uống một chén. Hắn tại phồn vinh đích ngã tư đường trên quan sát đến, muốn nhìn một chút nhà ai

đích cơm trang tốt hơn. Đi tới đi tới, chỉ thấy phía trước phía bên phải đích một tòa hồng lâu thật sự xinh đẹp. Lầu hai đích lan can trong đứng năm sáu dày trang tươi đẹp mặt đích nữ tử, đều cũng ăn mặc xanh xanh đỏ đỏ đích, một bên căn qua tử, một bên hướng dưới lầu đích các nam nhân vút trứ mị nhân.

Bọn họ đích khoe mắt mi sao đều cũng mang theo dâng ý, vừa thấy chỉ biết vốn là làm gì chức nghiệp đích, lại nhìn này lầu đích đối diện, cũng là một tòa lầu. Nhà này vốn là tửu lầu, tung bay đích rượu kì trên có "rất bạch túy" đích chữ dạng. Vừa thấy tên này, Tiểu Ngưu phải động rồi tâm rồi, hẳn biết "rất bạch" chỉ chính là đường thay mặt đại [trì|cầm] người lí bạch. Lí bạch ngoại trừ yêu làm cho thi ở ngoài, phải thích uống rượu, uống rượu ngon. Hẳn vừa quất trên rượu, phải thi hứng quá. Cố có lí bạch đấu rượu thi trăm thiên nói đến, mấy cái này đương nhiên đều là Tiểu Tụ nói cho hẳn đích rồi, Tiểu Ngưu rất ít chính mình nhìn sách đích, may mắn trí nhớ không sai, rất nhiều thứ đều cũng nhớ kỹ. Nói cách khác, cùng Vịnh Mai cùng một chỗ sẽ có vẻ đặc biệt chuyển xoay, như vậy sẽ lại thiếu khuyết cộng đồng ngôn ngữ, ảnh hưởng cảm tình đích trao đổi đích.

Khi hẳn đi tới dưới lầu khi, đối diện đích các cô nương hướng Tiểu Ngưu phe phẩy khăn tay, Điềm Điềm mà kêu lên: "Tiểu ca, đi lên khoái hoạt một chút ba. Nhân sinh khổ đoản, kịp thời [đi|được] nhạc à."

Tiểu Ngưu ngẩng đầu thu trứ bọn họ, ha ha cười, nói: "Các vị tỷ tỷ, cảm ơn hảo ý rồi. Tiểu đệ thân có chuyện quan trọng, hôm nào trở lên hãy đi đi." Nói chuyện, chấp tay, bèn hướng tửu lầu đi đến.

Đang Tiểu Ngưu vác gánh nặng vừa lên rồi lầu, sớm có điểm tiểu nhị nghênh đón, Tiểu Ngưu chọn rồi [sát đường] đối diện đường cái] đích chỗ ngồi, cần rồi hai ăn sáng cùng một bầu rượu, bèn ngồi xuống. Vị trí này tốt lắm, chẳng những có thể bắt gặp đối diện trên lầu đích người. Đây có thể bắt gặp chừng đích phong cảnh.

Đang rượu và thức ăn tề bị khi; Tiểu Ngưu tự châm tự ẩm đứng lên. Thỉnh thoảng [nhìn|xem] phong cảnh, cùng với đối với lâu đích các cô nương. Nhìn thấy mấy cái này các cô nương, Tiểu Ngưu một chút hứng thú đều không có, hắn chỉ cảm thấy bọn hắn rất đáng thương, vận mệnh không phải do chính mình. Bọn hắn mỗi ngày bán đứng trứ thân thể kiếm tiền, tâm linh đã bị nhiều cỡ nào đích bị thương à. So sánh với dưới, vô luận vốn là chánh đạo đích các cô nương, hay là tà phái đích các cô nương, bọn họ xem như hảo mệnh đích rồi. Loại này pháo hoa nữ nhất định vốn là cùng chính mình vô duyên đích. Hắn lại muốn, nếu Nguyệt Ảnh hoặc là Vĩnh Mai biết ta đang nhìn trứ mấy cái này pháo hoa nữ, bọn hắn nhất định lại vừa sẽ lại dấm chua vị mười phần đích huân ta đi! Nói hai vị mỹ nữ, có chút vô cùng đứng đắn rồi. Ta Tiểu Ngưu lại đọa lạc, cũng sẽ không đi tìm cái loại nữ nhân này à.

Đang lúc phía sau, đối diện đích lâu trong một trận đích ồn ào, có trách cứ tiếng xé gió, có tiếng quát tháo, có tiếng đánh nhau. Lan can trong đích các cô nương cũng không để ý, có thể loại tháp này mặt đã siêu thành thói quen rồi ba. Bọn hắn như trước nhìn thấy dưới lầu đích nam nhân, như trước hừ trứ bọn hắn đích tiểu khúc, hoặc là ăn qua tử, lúc này một hơi béo đích cô nương từ ở chỗ đến gần lan can.

Lập tức có người hỏi: "Đại tỷ, là người đích khách nhân xảy ra vấn đề sao? Lâu trong [loạn|bậy] cái gì đây."

Cái kia Đại tỷ hướng tới trên mặt đất xì một tiếng khinh miệt, nói: "Thực con mẹ nó không hay ho, có một khách nhân thế nhưng ngủ một đêm không trả tiền. Tên kia thoát nhìn cao cường như vậy tiểu, giống một công tử ca đường như, không thể tưởng được vốn là một vô lại." Mọi người vừa nghe, đã sắp Đại tỷ vây quanh đứng lên. Có người hỏi: "Người nào lớn như vậy ruột gan à, không muốn sống chẳng sao?" Cũng có người hỏi: "Người kia là ai vậy? Đã tới nơi này không có? Vốn là lão khách hay là sinh khách?"

Đại tý nói: "Hay là cái kia tên họ Mạnh vương bát đản, hăn trước vài lần tới thời điểm hoàn lại giống cá nhân dạng, đều cũng cấp cho tiền đích. Ai ngờ hôm nay đã tỉnh, theo ta chúc. Hăn không có tiền, nói là lần sau đến lại cấp cho."

Mấy cái này các cô nương lập tức đều mắng đứng lên, cái quyết cầu tạp chủng, tiểu súc sanh, sống vương bát, kề bên ngàn đao đích, tao sét đánh, hăn mẹ kiếp sau đang kĩ nữ từ từ, nghe được Tiểu Ngưu nhin không được cần cười ra tiếng đến. Hăn thầm nói: "Cần nói mắng chửi người, loại này cô nương xem như cao thủ rồi."

Lúc này, lầu trong đích [loạn|bậy] tiếng xé gió xuất hiện tại lầu cửa, một nam tử bị người cấp cho đẩy đi ra, hai bư hình đại hán đứng ở người nọ trước mặt, đều cũng trừng mắt ánh mắt, xoa trừ thắt lưng đích, cùng diêm vương gia giống nhau hung ác, một mắng: "Tiểu tử, không có tiền người tới làm gì? Người đang nơi này là bạch đùa sao?" [người|cái kia] xông lên, [chiếu|theo] kia nam tử đích trên đùi đúng là một cước, chỉ nghe phanh mà một tiếng, kia nam tử một chút việc không có, đại hán nhưng lại ôm cước hô đau, kia nam tử hắc hắc cười nói: "Ta đã nói rồi, không cần đánh với ta cái, đúng là các người thiệu hưng trong thành lợi hại nhất đích cao thủ đến đây, ta cũng không sợ. Các người đã xứng theo ta động thủ? Lão tử luyện công đích thời điểm, các người hoàn lại mặc sống đang khổ đây!"

Lúc này lầu trong lại có nhất bang động thủ lao tới, lấy đao đích lấy đao, [kén|chọn|xoay] bồng đích [kén|chọn|xoay] bồng, đều cũng khí thế hung hung đích đã chạy tới. Đem nam tử cấp cho vây quanh rồi. Mặc dù trận thế rất lớn, nhưng không có tiến lên. Lập tức một giữ lại râu cá trê đích nam nhân đi ra trong. Kêu lên: "Các người đều cũng đứng làm gì? Còn không bắn."

Này động thủ lúc này mới xông lên trước, cả đao mang thethiết bồng mà hướng tới kia nam tử trên thân tiếp đón. Kia nam tử không thềm quan tâm, tại bồng cùng đao đích [loạn|bậy] ảnh trong xuyên toa trứ, kết quả vốn là

thiết bỗng đều cũng chặt đứt, đao rơi xuống một mà. Kia nam tử ngửa mặt lên trời cười to, nói: "Các ngươi những người này theo ta động thủ, kia không phải xé trứng sao? Các ngươi cho ta xách giày cũng không xứng. Cũng không hỏi một chút lão tử là ai phải lung tung động thủ."

Kia râu cá trê đích nam nhân dậm chân kêu lên: "Ta quản ngươi là ai, ngươi đúng là hoàng thân quốc thích đến chơi cô nương, cũng phải cấp cho tiền. Ngươi nghĩ rằng ta các trì không được ngươi sao? Có loại đích ngươi chờ."

Kia nam tử bộ ngực một thật sự, nói: "Bọn tại hạ trứ, ta xem ngươi có thể thế nào."

Kia râu cá trê đem một gã động thủ đưa tới. Nói: "Nhanh đi mời biển gia đến." Kia động thủ nhanh chân bèn chạy rồi. Bên này đích kia nam tử không...Chút nào để ý, lệch ra trứ đầu cười nói: "Không cần phải nói mời cái gì biển gia, ngươi đúng là đem Đông hải long vương mời đến, ta? Đã như thường đánh cho hăn tè ra quần."

Râu cá trê oán hận mà nói: "Chờ biển gia đến đây, cho ngươi quỳ trên mặt đất kêu gia gia."

Kia nam tử đuổi rồi một lười thất lưng, nói: "Xông ngươi những lời này, ta phải đánh cho hăn quỳ xuống đất cầu xin tha thứ."

Hai người đang đấu trứ miệng, đảo mắt trong lúc đó, tên...Kia động thủ đã chạy về đến đây, râu cá trê một thu động thủ đích phía sau, cao hứng được nheo lại ánh mắt, nói: "Xú tiểu tử, lúc này nhìn ngươi có dám hay không hạt kêu [hoán|gọi]." Nguyên lai hăn đã bắt gặp biển gia đi tới rồi, vị này biển gia mặc vải thô quần áo, đầu đội đầu lạc, nửa khuôn mặt nhìn không tới. Hơn nữa trong đó một chích ống tay áo trống rỗng đích, hiển nhiên vốn là thiếu một cái cánh tay, kia nam tử từ trên xuống dưới dò xét rồi

vài lần, nói: "Ta tưởng một cái gì rất giỏi đích cao nhân đây, nguyên lai là một phế nhân."

Vị này biến gia hừ rồi hai tiếng, cũng không trả lời, đột nhiên một bước xa xông lên, ra tay như điện, chụp vào kia nam tử đích bả vai. Kia nam tử cấp bách hướng trái chột hiện. Biến gia đoán chắc hẳn sẽ lại hướng trái, này tay mới vừa vươn nửa mượn, mạnh lại vừa chụp vào trái. Kia nam tử bất ngờ không kịp phòng ngự, bị chế trụ rồi yết hầu. Chỉ cần một [phát động|thúc đẩy], kia nam tử phải về tây rồi.

Tại đây trong nháy mắt, kia nam tử cố hết sức mà tuôn ra bốn chữ: "Nguyên lai là người."

Biến gia hắc hắc nở nụ cười hai tiếng, cũng không nói nhiều, ngón tay cả chút, điểm kia nam tử mấy chỗ đại huyết, tiếp theo giống bắt con gà con giống nhau, đem tên...Kia nam tử cấp cho linh đi rồi, cũng không có cùng râu cá trê đánh cái chiêu gì hô, giống như những người đó không tồn tại dường như, hẳn chỉ để ý mang theo người đi, cũng không quay đầu lại. Những người này thấy đều cũng trợn tròn mắt, chờ biến gia đích thân ảnh đã đi xa, mới cao hứng mà vỗ tay, trên lầu đích các cô nương đã lớn tiếng kêu háo. Có nói: "Đây mới là nam nhân, thật sự là đủ nam nhân vị. Võ công đủ ngạnh, bản lĩnh đủ ngạnh, kia địa phương đã nhất định đủ ngạnh. Nếu vị này biến gia vào nói, bọn hắc nguyện ý miễn phí phục vụ." Kế tiếp đó là từng đợt đích lẳng cười, cười đến đặc biệt mê người.

Đối với mấy cái này cô nương, Tiểu Ngưu lúc này đã không quá để ý, hẳn để ý chính là vừa rồi kia hai người. Chơi nữ không trả tiền đích, mặc dù mặc quần áo [cổ xưa|cũ kỹ|không hợp thời|cổ lỗ sĩ|cũ], tóc cũng có chút [loạn|bậy]. Nhưng vừa nghe hẳn đích thanh âm, Tiểu Ngưu chỉ biết là ai. Cho nên sau lại vị kia ra tay bắt phạm chính là nhân vật, Tiểu Ngưu phải càng quen thuộc rồi. Hai người kia đều là chính mình đích lão nhiệt người, Tiểu Ngưu vừa thấy đến bọn họ đích bóng lưng, có thể kêu nổi danh chữ đến, chỉ là để cho hẳn không thể tưởng được chính là, này hai vị danh môn

đệ tử thế nhưng đọa lạc đến loại tình trạng này, một vốn là thành rồi phiêu khách, [người|cái kia] thành rồi kỹ viện đích hộ viện. Này nếu để cho Lao Sơn đích các đệ tử biết, bọn họ nhất định đều đã mặt đỏ tới mang tai, đồng thời nổi giận đùng đùng đích, nhất là sư phụ Xông Hư, hẳn khẳng định thật không ngờ nói hai người biến thành như vậy, này giống như hai trên núi mãnh hổ biến thành rồi ăn cứt đích con chó. Nguyên lai hai người kia không phải người khác, đúng là Tiểu Ngưu đích hai vị sư huynh, một vốn là tình địch Mạnh Tử Hùng, [người|cái kia] còn lại là bị chính mình chém cánh tay đích Chu Khánh Hải.

"Bọn họ như thế nào sẽ lại biến thành cái dạng này đây?" Tiểu Ngưu thầm nói: "Mạnh Tử Hùng tại tình trận trên thất ý, mất đi Nguyệt Ảnh, tâm tình bất hảo. Lại vừa tại công phu trên bại bởi rồi chính mình. Tâm tình biến [phá hư|hỏng], vốn là có thể nghĩ đích. Huống chi Mạnh Tử Hùng qua cá nhân cũng không phải lòng dạ trống trải người. Hẳn nhất định là bởi vậy mà đọa lạc rồi, ngã uống phỉ rồi Mạnh Tử Hùng đích tướng mạo cùng công phu rồi. Văng mặt 嘔 trên núi công việc, ngã đi ra" tiếp tế" nghèo tởm muội đến đây, cho nên Chu Khánh Hải đây? Khẳng định vốn là không chỗ dung thân mới chạy tới như vậy tránh né đích. Lần này Chu Khánh Hải đem Mạnh Tử Hùng cấp cho bắt được, nhất định có trò hay nhìn. Tốt nhất Chu Khánh Hải đem Mạnh Tử Hùng cấp cho giết, như vậy cũng ít rồi ta đích hậu hoạn." Đang Tiểu Ngưu bước trên Hàng Châu đích thổ địa, trong lòng đích khoái trá vốn là không cách nào hình dung đích, đừng xem lần này rồi đi không có bao lâu, hẳn so với chưa một hồi rồi đi đều cũng tưởng niệm này địa phương, giống như sợ rồi đi lâu, sẽ phát sinh cái gì bất hạnh chuyện.

Hắn tại trên đường du đãng trú, cao hứng mà nhìn thấy quen thuộc đích ngã tư đường cùng phòng ốc, phảng phất lại vừa nghe thấy được Tây hồ thủy đích khí tức, dương liễu đích thụ vị. Hắn thầm nói: "Chờ Vĩnh Mai đi tới Hàng Châu đích thời điểm, nhất định phải cùng nàng đi chơi một đủ, khi đó nói không chừng có thể tại Tây hồ đích bên cạnh cuồng hoan một hồi

đây. Kia có bao nhiêu sao hằng hái à!" Đi tới đi tới, phải gặp gỡ rồi người quen. Đó là một mỹ mạo đích thiếu phụ cùng một nha hoàn, hai người đang không nhanh không chậm mà đi đường, lượn lờ đình đình đích, rất có xem đầu. Kia thiếu phụ vừa thấy đến Tiểu Ngưu, đôi mắt đẹp bỗng dừng sáng ngời, vội vàng kêu nha hoàn tới ngăn lại Tiểu Ngưu, cũng lĩnh Tiểu Ngưu đến lưng người đích địa phương đi. Người này không phải người khác, đúng là Mai Diêm Vương đích Thất di rất Xuân Viên.

Nàng đem nha hoàn đơn vị được xa xa đích, phải quay về phía Tiểu Ngưu phát lao tao: "Tiểu Ngưu à, ta thật là tốt thiên hạ, người lần trước rời đi Hàng Châu cũng không đánh với ta một tiếp đón. Người cũng biết ta bởi vì người mà chảy nhiều ít tương tư lệ sao?" Nói rồi đích đồng thời, ánh mắt của nàng lộ vẻ u oán.

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, nói: "Xuân Viên a, ta không phải không nghĩ với người gặp gỡ, chỉ là thân có chuyện quan trọng, phải vội vàng ly khai. Ta nghĩ người là một hiểu được sự tình để ý đích người, sẽ không trách ta đích, đúng không?" Hắn đánh giá nàng. Nàng tóc sơ được trơ trụi đích, vun cao vãn khởi, lộ ra minh tịnh đích cái trán, một thân cây cỏ màu xanh biếc đích váy dài, hiện ra đầy đặn câu người đích dáng vẻ, kia vun cao bộ ngực, tiêm tiêm đích vòng eo, đều cũng khiến người ý nghĩ kỳ quái, hơn nữa mi mắt đích phong tình, càng gọi người tình không tự kìm hãm được.

Xuân Viên ôn nhu nói: "Tách ra đích cuộc sống. Ta nhưng là mỗi ngày nhớ người đích, có đôi khi hoàn lại [mộng|mơ thấy] rồi người, người đây, chỉ sợ sớm đem ta cấp cho vong đến sau đầu đi ba?"

Tiểu Ngưu đích ánh mắt tại thân thể của hắn trên nhìn quét trứ. Khoát tay chặn lại, nói: "Nào có chuyện à? Ta cũng vậy. Thường xuyên nhớ người đích, chỉ là mỗi ngày vội vàng chuyện nhiều lắm, không thể thường về nhà [nhìn|xem], người nên hiểu được cái khổ của ta trung đích."

Xuân Viên ừ, nói: "Hảo, ta tin của người nói là được. Ta hỏi người, người quyết định như thế nào an bài chúng ta hai chuyện?"

Tiểu Ngưu hồi đáp: "Kia còn không đơn giản sao? Hay là câu nói kia, chỉ cần người rời đi Mai Diêm Vương, ta phải đem người thu vào cánh cửa. Như vậy chung quy có thể rời ba? Đương nhiên nhất mấu chốt chính là người được cùng Mai Diêm Vương thoát ly quan hệ. Ta cũng không thể công khai đích cướp người khác đích phu nhân, kia không thể là ta Tiểu Ngưu làm người đích phong cách."

Xuân Viên ôi rồi một tiếng, nói: "Muốn ta rời đi hẳn, cũng là có nhất định khó khăn đích, người muốn nghĩ, hẳn vậy hung ác, vậy ngoan độc, nếu ta rời đi hẳn nói, một mạch dưới, khẳng định sẽ giết ta đích, hơn nữa, ta một nhà lão tiểu hoàn lại chỉ vào hẳn nuôi sống đây, ly khai hẳn. Bọn họ đã có thể khó sống."

Tiểu Ngưu an ủi nói: "Cũng may ta tuổi hoàn lại nhẹ, việc này có thể từ từ sẽ đến đích."

Xuân Viên nhướng mày, nói: "Bất quá ta bây giờ có hy vọng., bây giờ người đã trở lại, Mai Diêm Vương tên kia khẳng định sẽ lại sợ tới mức chạy trốn đích, như vậy người có thể theo ta cùng một chỗ khoái hoạt rồi."

Tiểu Ngưu nghe xong khó hiểu, hỏi: "Êm đẹp đích, ta đã trở lại, hẳn vì cái gì muốn chạy điếu đây? Cướp người khác phu nhân chính là ta, mà không phải hẳn."

Xuân trợn lên mắt to, vẻ mặt đích ngoài ý muốn, hỏi: "Nhà người trong xảy ra chuyện, người cái gì đều cũng không biết sao?"

Tiểu Ngưu rùng mình, biến sắc, nói: "Gặp chuyện không may? Ra khỏi chuyện gì à? Ta không biết oa."

Xuân Viên lấy đồng tình đích ánh mắt thu thu Tiểu Ngưu, thở dài rồi hai tiếng, nói: "Tiểu Ngưu à, người đã cái gì đều cũng không biết, ta trước hết không nói rồi."

Tiểu Ngưu ôm đồm trụ tay nàng. Truy vấn nói: "Là chuyện gì? Người nhanh một chút nói cho ta biết."

Xuân Viên cười cười, nói: "Người đừng vội, người hay là về nhà nhìn ba. Ta còn là không nói thật là tốt, nếu ta nói rồi, ta [kẹp|nách] ở giữa, thật sự bất hảo làm người." Nói chuyện, gian nan mà từ Tiểu Ngưu đích trong tay rút ra tay đến, bởi vì Tiểu Ngưu đích tay bắt được nàng sinh đau.

Tiểu Ngưu gặp Xuân Viên vẻ mặt đích khó xử vẻ mặt. Đã sẽ không miễn cưỡng nàng, nói: "Được rồi, ta bây giờ phải khởi về nhà nhìn." Nói xong quay đầu bước đi, Xuân Viên ở phía sau kêu lên: "Tiểu Ngưu, lúc này người giống như một nam tử hán, nên đi tìm ta à. Nói cách khác, ta nhất định sẽ làm bị thương tâm địa tới nhảy Tây hồ đích."

Tiểu Ngưu quay đầu lại cười cười, nói: "Tây hồ rất phai nhạt, không nhất định có thể đạt tới mục đích, người hay là từ bay tới phong trên nhảy xuống tới, hoặc là nhảy vào tiền đường giang đại triều trong, na hội bị chết càng hoàn toàn, đã càng đồ sộ." Dứt lời bước đi như bay, hướng chính mình nhà mà đi, Xuân Viên tại hăn phía sau mân mê miệng đến, chống nạnh hừ nói: "Người như thế nào như vậy nhần tâm a, ta điểm nào nhất thực xin lỗi của người địa phương. Người một tiểu bại hoại, chờ người lại đến tìm ta khi, ta nhất định hung hăng mà cả người." Nàng nghĩ tới hai người trên giường đích "đại chiến", kia kiêu diễm đích phong quang khiến nàng mặt đỏ như hoa đào, nói không nên lời thật là tốt xem. Nhưng này một thời điểm, Tiểu Ngưu nào có công phu xem đây, hăn nóng vội như hỏa, hướng tới chính mình nhà đích phương hướng phóng đi.

Khi hăn hấp tấp mà trở lại nhà mình trước cửa đích ngã tư đường khi, xa xa đích phải cảm thấy rồi không thích hợp, vốn là chính mình nhà không

thích hợp, lại đi đi một chút khi, thấy rõ ràng hơn rồi. Chỉ thấy chính mình nhà đại môn đóng chặt, cả cửa nhỏ đều cũng giam giữ.

Cái này không bình thường rồi, tại ban ngày, cửa nhỏ là từ đến không liên quan đích, này một màn dừng ở Tiểu Ngưu đích trong mắt, nghĩ thấy khó tin. Càng gọi hần cảm thấy giạt mình chính là bên cạnh đích cửa hàng cũng là khóa trứ cánh cửa, cũng không có buôn bán. Ngày xưa cửa như nháo thị, hôm nay nhưng lại tĩnh lặng không tiếng động, làm cho Tiểu Ngưu nghĩ thấy giống đi tới hoang dã nơi, này kỳ quái đích hiện tượng làm cho Tiểu Ngưu [tim đập|trống ngực] nhanh hơn, hần ý thức được hữu tình tình hình phát sinh, nhưng hần hay là hướng tới tốt đấy phương diện muốn nghĩ.

Hần muốn nghĩ: "Gia môn đóng cửa, kia có thể là trong nhà lòng người tình hảo, phụ thân dẫn người một nhà đi ra ngoài du ngoạn rồi, lúc này mới [giữ cửa|cân nhắc] cấp cho [đóng|tắt]. Cho nên kia cửa hàng thôi. Nhất định là bởi vì bọn họ ra bơi, trong nhà không có chủ sự người, phải cấp cho điểm tiểu nhị phóng ra giả rồi. Nhưng là loại này giải thích, chính mình cũng không có thể tiếp thu. Hần nhưng là biết đến, phụ thân vốn là một ái tài người. Cho dù hần đi ra ngoài du ngoạn, cũng sẽ không hiệu thuốc đình chỉ buôn bán đích. Chẳng lẽ nói phụ thân tại kinh doanh trận trên kinh thẳng bất thiện, đem điểm cấp cho bồi trên rồi sao? Kia không quá có thể. Lấy phụ thân đích năng lực cùng kinh nghiệm, tuyệt không xảy ra xem việc này đích, hần sống cả đời, gặp qua đích gió lớn biển nhiều hơn, tuyệt không sẽ có việc này phát sinh đích, vậy chỉ có một loại giải thích, thì phải là trong nhà quả thật ra khỏi cực kỳ đích đại sự." Nghĩ tới đây, Tiểu Ngưu vài bước vọt tới trước đại môn, chạm chạm chạm mà gõ lập nghiệp cửa.

Qua đã lâu, ở chỗ mới có người hỏi: "Là ai vậy?" Đây là tuổi còn trẻ nữ tử đích thanh âm, vừa nghe đúng là Diễm Nữ, Tiểu Ngưu trong lòng ấm áp, hồi đáp: "Ta là Ngụy Tiểu Ngưu." ở chỗ nhất thời ôi mà một tiếng, lộ ra một loại vui sướng, cửa nhỏ chỉ à một tiếng một khai, lộ ra Diễm Nữ thanh

thuần vừa đáng yêu đích khuôn mặt. Nàng đích khuôn mặt trên lộ ra sắc mặt vui mừng, nhưng này sắc mặt vui mừng lập tức chuyển vi bi thương. Tiểu Ngưu đột nhiên chú ý tới nàng trên đầu đội đóa màu trắng đích hoa nhỏ, lần này, Tiểu Ngưu tâm đi xuống trầm xuống, ý thức được tình huống nghiêm trọng rồi, Tiểu Ngưu kéo qua Điem Nữu đích tay, nói: "Điem Nữu, người như thế nào sẽ lại trên đầu có bạch hoa, trong nhà ra khỏi chuyện gì rồi?"

Điem Nữu vành mắt đỏ lên, chậm rãi nói: "Tiểu Ngưu ca, lão gia hẳn đi rồi."

Nàng đích thanh âm không lớn, tại Tiểu Ngưu nghe tới nhưng lại giống như tình khoảng không sét đánh, chấn đặc Tiểu Ngưu đầu ong ong vang lên, Tiểu Ngưu quả thực [không thể tin được|khó tin] chính mình đích cái lỗ tai, hỏi: "Điem Nữu, người nói ta phụ thân đã chết? Không thể nào! Này cái cộc vui đùa cũng không thể [loạn|bậy] khai."

Điem Nữu đem cửa nhỏ đóng hảo, sâu kín mà nói: "Lão gia đã qua đời vài ngày rồi, chúng ta đều cũng phi thường khổ sở. Thái thái nàng cơ hồ chống đỡ không được...Bất quá người trở về thì tốt rồi."

Tiểu Ngưu lúc này biết là thật sự rồi, nhưng điều này sao có thể? Lần trước chính mình rời đi đích thời điểm, phụ thân đích thân thể hoàn lại rất tốt đích, cũng không có cái gì bệnh nặng à? Lúc này mới vài ngày, hẳn sẽ không tại nhân thế rồi. Tiểu Ngưu nghĩ đến sau này sẽ không còn được gặp lại phụ thân rồi, tâm tình bi thống. Nhịn không được chảy ra nước mắt đến.

Tiểu Ngưu hỏi: "Hẳn là chết như thế nào?"

Điem Nữu đã khóc, nói: "Nói đến nói dài quá, hay là để cho thái thái với người nói đi, nàng biết được có điều kể lại." Nói chuyện, phải dẫn Tiểu Ngưu hướng tới trong đi, Tiểu Ngưu lúc này tâm tình rất [tao|hồng hét], giống điên rồi giống nhau hướng tới trong chạy, đem Điem Nữu rơi vào xa

xa đích. Hắn tiến phòng khách, chỉ thấy đến ở giữa bày đặt một khối màu đỏ đích quan tài, quan tài phía sau đích linh vị trên viết phụ thân đích tên, quan tài phía trước, Tiểu Tụ mặc một thân hiệu dùng tại thiêu giấy tiền vàng mã.

Tiểu Ngưu vừa thấy, lập tức đã quỳ xuống rồi, bi tiếng xé gió khóc lớn, cả khái rồi mấy [hưởng|vang] đầu, nước nở trứ nói: "Phụ thân, người như thế nào lại đột nhiên đi đây? Cũng không chờ đưa con trở về gặp người cuối cùng một mặt, đưa con nên sớm một chút trở về mới là, đưa con thật sự là rất không nên rồi a."

Lúc này Diêm Nữ cùng Tiểu Tụ đưa hắc nâng dậy đến, ngồi vào bên cạnh vào đích ghế trên, Tiểu Tụ hồng suy nghĩ con người nói: "Ca ca, phụ thân mất, trong nhà cả một chủ sự mọi người không có, [sẽ chờ|đợi] trứ người trở về chủ sự đây!"

Diêm Nữ móc ra khăn tay cấp cho Tiểu Ngưu lau khô nước mắt, Tiểu Ngưu hỏi: "Tiểu Tụ, mụ đây?"

Tiểu Tụ hồi đáp: "Nàng tới chùa miếu, tìm cùng bàn bạc an táng một chuyện."

Tiểu Ngưu nói: "Xem ra ta nếu trở về được lại vẫn chút ít, phải cả an táng đã cản không nổi rồi."

Tiểu Tụ nói: "Sẽ không đích, mụ đã bảo ta viết thư đem cho hưởng tới Lao Sơn, chính là muốn người gấp trở về. Chờ người trở về gặp phụ thân cuối cùng một mặt [sau khi|phía sau] lại an táng hắc, không thể tưởng được người nhanh như vậy sẽ trở lại rồi."

Tiểu Ngưu giải thích nói: "Ta rời đi Lao Sơn đi ra ngoài làm việc có vài ngày, cho nên ta cũng không có thu được của người thư, ta đây là trải qua gia môn mới muốn nghĩ trở về [nhìn|xem]...Không thể tưởng được phải gặp chuyện như vậy. Tiểu Tụ, người nói cho ta biết, phụ thân vốn là chết như

thế nào? Được bệnh gì? Ta lần trước rồi đi đích thời điểm, hăn rõ ràng hoàn lại thật sự khỏe mạnh đích."

Tiểu Tụ điều minh nói: "Phụ thân không xem như nhiễm bệnh chết đích, hăn sẽ chết chủ yếu đều do chính hăn, hăn đích tính tình cũng quá lớn, phải bởi vì một chuyện nhỏ, phải cùng người đánh nhau, đánh nhau đánh phải thua, bị bị thương, phải tức giận đến không giống dạng, kết quả phải tức chết rồi, thật sự là không đáng."

"Cái gì? Hăn cùng người đánh nhau? Hăn cũng sẽ không võ công, đánh cái gì cái à? Đây rốt cuộc vốn là chuyện gì xảy ra? Người nói cho ta nghe nghe."

Tiểu Tụ nghĩ nghĩ, nói: "Ca. Người này không có ăn cơm đi? Người đi trước nghỉ ngơi một chút, sau khi ăn xong ta lại với người nói tỉ mỉ."

Tiểu Ngưu đáp ứng một tiếng, phải vác ma đao hướng chính mình đích trong phòng đi đến.

Hăn nghĩ thầm rằng: "Phụ thân mất, qua một nhà cũng có chút không giống một nhà rồi. Ôi, phụ thân quá ngắn mệnh rồi, này không kịp ôm cháu phải buông tay đi. Hăn nhất định chết không nhắm mắt. Bất quá rốt cuộc phụ thân với ai đánh nhau rồi, ta nhất định được làm biết rõ rồi."

Tiểu Ngưu trở lại chính mình đích phòng, đem gánh nặng phóng ra hảo, lại vừa nghỉ ngơi một trận tử, đợi cho ăn cơm xong [sau khi|phía sau], Tiểu Tụ cùng Điem Nữ đều cũng đi tới Tiểu Ngưu đích phòng. Ba người ngồi vào trước bàn, ba đôi mắt con người hồ nhìn thấy. Tiểu Tụ bắt đầu cùng Tiểu Ngưu nói phụ thân hăn qua đời đích nội tình.

Tiểu Tụ ổn định tâm tình [sau khi|phía sau] mới nói nói: "Sự tình là như thế này đích, ở người lần trước đi rồi không lâu, phụ thân nghe nói có một dược liệu thương vào một đám hảo hóa, phải đi cùng người nọ nói, bắt đầu hai người đã đạt thành miệng ước định rồi, kia phê hóa bán cho chúng ta.

Nhưng là đang phụ thân hoan vui mừng hỉ mà lấy tiền tới lấy hóa khi, kia được liệu thương cũng đã đem hóa bán Mai Diêm Vương rồi, sau khi nghe ngóng mới biết được, nguyên lai Mai Diêm Vương đã nhìn chăm chăm này phê hóa, hăn âm thầm cùng được liệu bàn bạc, rốt cục lấy rất cao đích giá cả đem này phê hóa cấp cho đoạt đi, phụ thân vừa nghe đã tới rồi khí, tự mình chạy đến Mai Diêm Vương nhà lý luận. Hai người ngôn ngữ không hợp, muốn động thủ. Phụ thân kích động dưới, lại học các người vũ lâm nhân sĩ cùng người ta quyết đấu. Cùng ngày về nhà cái gì cũng không có nói, ngày hôm sau buổi sáng, hăn một người đi, kết quả bị Mai Diêm Vương cấp cho đả bại rồi. Này thương thật không có cái gì, chỉ là phụ thân trong lòng nín thở, này một mạch đã tới rồi bệnh, không vài ngày phải đi thế giới rồi."

Tiểu Ngưu nghe xong có chút thất vọng. Hăn vốn nghĩ đến phụ thân đích chết, là bị cái kia cùng phụ thân đánh nhau đích người trực tiếp cấp cho hại chết đích. Trước mắt xem ra, mặc dù phụ thân đến chết, Mai Diêm Vương thoát không được quan hệ, nhưng đều không phải là vốn là trực tiếp đích hung thủ, nhiều nhất chỉ là gián tiếp đích. Vậy chính mình có nên hay không vì hăn báo thù đây?

Tiểu Ngưu thán trứ khí nói: "Thật sự là không thể tưởng được à, phụ thân phải bởi vì vậy một chút việc nhỏ cùng người ta quyết đấu. Kinh doanh trận trên bắt đầu phải câu tâm đấu sừng, người lừa ta gạt đích, không có gì đạo đức đáng nói, phụ thân làm gì vậy chăm chú đây? Kia phê hóa không có mua được, lại mặt khác muốn nghĩ chiêu số là được, hăn thật sự là luẩn quẩn trong lòng. Nói lại cùng người ta quyết đấu, điều kiện tiên quyết vốn là cũng phải có chút đích nắm chắc mới được à. Phụ thân lại vừa không có học qua vũ, thân thủ không được, làm gì tới đánh đây? Hăn thật sự là càng già càng hồ đồ rồi. Bất quá không có vấn đề gì, hăn đánh không lại người ta, còn có ta đây, ta là sẽ lại đánh nhau đích."

Tiểu Tụ nhìn Tiểu Ngưu. Nói: "Ca ca, người nói phụ thân việc này nên không nên báo thù đây?"

Tiểu Ngưu nghĩ nghĩ, nói: "Nghe người nói như vậy vừa nói, kia Mai Diêm Vương tuy là có trách nhiệm, cũng không phải xem như hung thủ. Nay báo thù không báo thù đích vấn đề, vốn là nên hảo hảo ngấm lại rồi."

Tiểu Tụ buồn bã mà nói: "Phụ thân tại tức chết trước đã đã từng có giao cho, hơn nữa hẳn không ngừng nhắc tới nói sự kiện, còn có không ít chuyện đây."

Tiểu Ngưu ôi rồi một tiếng, nói: "Vậy người mau cùng ta nói nói, phụ thân đều cũng lưu lại cái gì di ngôn rồi."

Điền Nữ thời điểm này [chen vào nói| nói chen vào] nói: "Về di ngôn, ta cùng Tiểu Tụ chỉ nghe tới một nửa. Trước nửa bộ phận, lão gia chính cùng thái thái nói, cũng không để cho chúng ta nghe."

Tiểu Ngưu nói: "Đều cũng cho đến lúc này rồi, còn có cái gì bản khoản đích? Còn có cái gì nói không thể cho các người nghe đây? Vậy người các phải nói cho ta biết, [sau khi|phía sau] nửa bộ phận đều là chút ít cái gì nội dung ba."

Tiểu Tụ ừ, nói: "Phụ thân nói, hẳn chết sau khi, không thể cho người đi báo thù. Chuyện này không thể toàn bộ kì quái Mai Diêm Vương, chính hẳn cũng có sai."

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Phụ thân nhưng thật ra hiểu được người."

Tiểu Tụ còn nói: "Phụ thân còn nói, hẳn chết sau khi, cần người cưới Điền Nữ. Hảo hảo kinh thăng hiệu thuốc, dẫn cả nhà người hảo hảo qua cuộc sống."

Tiểu Ngưu lại hỏi: "Còn có đây? Ít nhất được có quan hệ cho chuyện của người ba?"

Tiểu Tụ vòng vo đảo mắt châu, nói: "Về ta đích phương diện, chỉ có mẹ biết, nàng cũng không có theo ta nói."

Tiểu Ngưu nói: "Này có thể trách sự tình rồi? Hẳn thế nhưng không có trực tiếp nói cho người." Hẳn nhìn Tiểu Tụ sáng ngời mà tú tức giận ánh mắt, nghĩ thầm rằng: "Phụ thân ít nhất được nói nói Tiểu Tụ đích hôn sự à! Chẳng lẽ để cho ta chính mình cùng kế mẫu nói sao? Ta nhưng là nàng trên danh nghĩa đích ca ca, kế mẫu sẽ lại đồng ý ta cùng Tiểu Tụ chuyện sao?"

Đang nói chuyện đây, có người hầu ở bên ngoài nói thái thái đã trở lại. Tiểu Ngưu ba người bèn đứng lên. Cửa vừa mở ra, kế mẫu vẻ mặt bi thương mà đi đến. Nàng trên đầu đã đội bạch hoa, chỉ là lớn hơn nữa, nàng vừa thấy đến Tiểu Ngưu, đã nghĩ tới [vong|mất] phu, nhin không được vừa muốn khóc, Tiểu Tụ vội vàng đi tới khuyên nhủ: "Ca đã trở lại, cái gì cũng tốt rồi. Mẹ, người sẽ không nếu khóc, lại khóc đi xuống, thân thể của người cũng sẽ [suy sụp|sụp đổ] diệu đích."

Tiểu Ngưu kêu một tiếng: "Mẹ." Sau đó hẳn đã nói không ra lời rồi.

Kế mẫu hướng hẳn gật gật đầu, nói: "Này người một nhà [sẽ chờ|đợi] trử người đây, cái này ta có thể thoải mái một ít rồi." Nói chuyện, hướng Điềm Nữu cùng Tiểu Tụ nhìn nhìn, nói: "Ta cùng Tiểu Ngưu còn có việc nói, các người trước đi ra ngoài ba." Hai nàng đáp ứng một tiếng, bèn ra khỏi...

Tiểu Ngưu mời kế mẫu ngồi xuống, chính mình đã ngồi, nói: "Thật sự là không thể tưởng được à, ta rời đi cũng không có vài ngày, phụ thân phải đã qua đời. Biết sớm như vậy, ta sẽ không đi rồi, lưu lại theo hẳn."

Kế mẫu thở dài nói: "Nếu người ở nhà nói, hẳn sẽ không sẽ lại cùng người âu tức giận, lại càng không sẽ lại cùng người quyết đấu...Người đều cũng nghe Tiểu Tụ nói ba?"

Tiểu Ngưu nói: "Đối với, Tiểu Tụ đem phụ thân qua đời trước sau chuyện đều nói rồi. Ta thật sự là không thể tưởng được, hắc tâm mắt nhỏ như vậy."

Kế mẫu thương cảm mà nói: "Hắc bắt đầu không phải người như vậy, chỉ là cuộc sống thái bình qua được lâu, tâm mắt nhỏ đi rồi, vô cùng khủng hoảng rồi. Hắc nếu có người như vậy đích lòng dạ, hắc hội trưởng mệnh trăm tuổi đích."

Nghe được kế mẫu khen ngợi hắc, Tiểu Ngưu cười, nói: "Mụ khích lệ rồi, ta chỉ vốn là một vô tâm không phế đích tên."

Hắc nhìn kế mẫu, phát hiện nàng hay là vậy xinh đẹp, vậy mê người, chỉ là có chút gầy. Nghĩ đến vốn là phụ thân chuyện đối với nàng đã kích quá lớn. Vốn là à, loại sự tình này đối lại đến những gì nữ nhân đích trên thân, ai đều đã chịu không được đích.

Kế mẫu nói: "Ta đã cùng hòa thượng thương lượng hảo an táng đích cuộc sống cùng địa điểm rồi. Chờ hòa thượng đến đây, người lại theo chân bọn họ hảo hảo nói chuyện."

Tiểu Ngưu nói: "Việc này ta không hiểu nhiều, hết thảy mụ mụ làm chủ tốt lắm."

Kế mẫu ừ, nói: "Người này vài năm đa số thời gian ở bên ngoài trở thành, lần này người phụ thân đã không có, người nên [cha| bị] khởi ngay lúc đó tử trách nhiệm a."

Tiểu Ngưu tỏ vẻ nói: "Đây là đương nhiên rồi. Chỉ cần mụ phương ra lệnh một tiếng, ta Tiểu Ngưu phải dũng hướng tới thẳng trước, quyết không hàm hồ."

Kế mẫu nói: "Thật không có vậy nghiêm trọng, được rồi, người phụ thân đích di ngôn, người cũng đều biết rồi ba?"

Tiểu Ngưu nói: "Tiểu Tụ đã theo ta nói, chỉ là nàng nghe được chính là [sau khi|phía sau] nửa bộ phận, phía trước lại không biết nói."

Kế mẫu giải thích nói: "Trước bộ phận chỉ có ta một người biết, không thích hợp Tiểu Tụ bọn hăn nghe."

Tiểu Ngưu ảm đạm mà nói: "Đã bọn hăn không thích hợp nghe, vậy ta cũng không nhất định nghe xong."

Kế mẫu khoát tay chặn lại, nói: "Những lời này bọn hăn nghe không được, người cũng là nghe được đích. Người nhưng là này nhà đích chủ nhân rồi, sau này này nhà đích hết thầy đều cũng thuộc loại của người, người còn có cái gì không thể nghe đây."

Tiểu Ngưu cười khố nói: "Mụ nhìn ta cái dạng này, có thể dám khởi một nhà đích gánh nặng sao?"

Kế mẫu nói: "Có cái gì không thể đích? Của người ý nghĩ so với người khác thông minh, thân thể của người đã so với người khác rắn chắc, còn có một thân thật là tốt bản lĩnh, người nhất định có thể làm rất khá."

Tiểu Ngưu nói: "Ta đây phải hết sức ba, chỉ là không biết phụ thân đều cũng theo như người nói chút ít cái gì."

Kế mẫu nghĩ nghĩ, nói: "Hăn theo ta nói không ít nói, ta sẽ không nhất định nhất nhất lập lại, ta phải đem chính yếu đích, người có thể nghe nói cho người nói đi."

Tiểu Ngưu sắc mặt đứng đắn, nói: "Đứa con Tiểu Ngưu rửa tai lắng nghe."

Kế mẫu chậm rãi nói: "Hăn [nói|kể], hăn đi thế giới sau khi, cho người kế thừa gia nghiệp, thay hăn kinh thăng hảo hiệu thuốc. Hiệu thuốc là hăn

cả đời đích thành tích cùng tâm huyết. Cũng không thể đóng cửa, nếu kinh thẳng bất hảo nói, hấn tại cửu tuyền dưới, cũng sẽ không an bình đích."

Tiểu Ngưu gật gật đầu, nói: "Ta mặc dù không phải kinh thương đích liêu, nhưng ta sẽ tận ta toàn lực đích. Chỉ là đoán kì trong vòng không thể tự mình đánh để ý, bởi vì ta còn có rất nhiều sự tình không có hoàn thành đây. Được chờ bên ngoài chuyện xong rồi, tài năng trở về thủ trữ cửa hàng."

Kế mẫu nói: "Tạm thời ta cùng Tiểu Tụ còn có Điem Nữ, chúng ta ba người có thể ứng phó."

Tiểu Ngưu thở dài một hơi, nói: "Như vậy không thể tốt hơn rồi."

Kế mẫu còn nói thêm: "Phụ thân người theo ta nhắc tới rồi Tiểu Tụ đích hôn sự." Nói chuyện, nàng nhìn thẳng trứ Tiểu Ngưu, trong ánh mắt có kinh ngạc, cũng có trách cứ.

Tiểu Ngưu trong lòng căng thẳng, hỏi: "Phụ thân hấn nói thế nào?"

Kế mẫu trầm mặc rồi trong chốc lát, nói: "Người ba nói, Tiểu Tụ đã thích trên người rồi, mà người đã [vừa|hợp ý] Tiểu Tụ, đã như vậy, hay là thuận rồi các người đích tâm, đem nàng gả cho người ba. Hấn gọi ta đừng có phản đối, hấn phải như vậy một đứa con, hấn nói tự đánh người sinh ra tới nay, hấn đối với người sẽ không như thế nào hảo, thật sự là thực xin lỗi người. Lần này vô luận như thế nào cũng phải nhường đứa con vui vẻ."

Tiểu Ngưu nghe được trong lòng kích động, nói: "Phụ thân cũng không có cái gì thực xin lỗi ta đích địa phương, trước kia chuyện ta căn bản không có đặt ở trong lòng, chỉ là Tiểu Tụ chuyện. Mụ mụ người có ý kiến gì?"

Kế mẫu ôi rồi hai tiếng, nói: "Đây là người phụ thân cuối cùng đích nguyện vọng, nói được vậy chân thành, ta còn có thể phản đối sao? Chỉ cần Tiểu Tụ nguyện ý, ta cũng không có cái gì [đâu có|không dám|đồng ý] đích."

Tiểu Ngưu trong lòng vui mừng, vội vàng nói: "Cám ơn mụ rồi, ta cưới nàng sau khi, nhất định hảo hảo đối với nàng, không cho nàng chịu ủy khuất."

Kế mẫu cảm khái nói: "Tiểu Tụ thích học văn, vẫn muốn tìm một có công tên đích người đọc sách, không thể tưởng được cuối cùng thích trên rồi người, người nhất định đối với nàng dùng cái gì thủ đoạn ba?"

Đối mặt kế mẫu xem kỹ đích ánh mắt, Tiểu Ngưu đương nhiên không thể thừa nhận chính mình "tiên trăm hậu tấu" đích đã trải qua, vội vàng nói: "Không thể nào nhân. Ta đối với nàng một đám thiệt tình, nàng đã thích ta, phải đơn giản như vậy, cái gì thủ đoạn chưa từng dùng, đã không tất yếu dùng."

Kế mẫu ảm đạm cười, tiếp theo lại vừa chuyển vi ưu thương, nói: "Chuyện này ta cũng không truy cứu rồi. Dù sao truy cứu cũng không có dùng."

Tiểu Ngưu bị thương giảm bớt, nói: "Phụ thân còn có cái gì giao cho sao?"

Kế mẫu mỉa mai rồi mỉa đôi mắt đẹp, mang theo hồi ức đích vẻ mặt, nói: "Có...Nửa đúng là đối với ta đích an bài rồi."

Tiểu Ngưu hỏi: "Hắn nói thế nào?"

Kế mẫu nói: "Hắn nói, hắn mất sau khi, ta nếu muốn gả người nói, phải sửa xuất giá ba, trong nhà đích tiền có thể lấy đi một nửa. Nếu không muốn xuất giá nói, phải đợi tại ngục nhà dưỡng lão."

Tiểu Ngưu tán dương: "Phụ thân thật sự là một khai minh đích người."

Kế mẫu ngạnh nuốt trứ nói: "Ta từ xuất giá nhập vào ngục nhà ngày đó bắt đầu, mà bắt đầu họ Ngụy rồi, sửa xuất giá chuyện đề cũng không cần

nói ra, nói lại ta còn có một nữ nhi ở chỗ này đây."

Tiểu Ngưu lúc này tỏ vẻ: "Ta nhất định hảo hảo hiếu thuận nàng, cho người sống được vui vẻ." Trong lòng lại nói: "Kế mầu còn không đến bốn mươi thành, lại vừa vậy xinh đẹp, phải như vậy sống quãng đời còn lại cả đời, có chút rất đáng tiếc rồi, tựa như một đóa tiên hoa cho dù của nó điều linh, thật sự làm cho người ta khổ sở."

Tiếp theo Tiểu Ngưu lại cùng kế mầu nói một ít trong nhà sự tình, sau đó bèn bắt tay vào làm công việc phụ thân đích hậu sự rồi. Hẳn biết, đánh từ lúc này bắt đầu, hẳn đích trách nhiệm trở nên trọng đại rồi.

Kế tiếp chuyện tình phải y theo lễ tục làm.

Đầu tiên là mời các hòa thượng đến niệm kinh, chiêu đãi đại lượng đích thân bằng, cuối cùng vốn là tùy ý an táng. An táng phụ thân ngày đó, Tiểu Ngưu đích tâm tình đặc biệt khổ sở, hẳn nghĩ thầm rằng: "Nhân sinh khổ đoản, ai đều không thể đoán trước chính mình đích tử kỳ, phụ thân vốn đang hảo hảo đích, nói đi là đi rồi. Sau này không còn có người quản chính mình rồi. Hẳn không bao giờ...Nữa sẽ lại cùng chính mình thối râu mép trừng mắt, [kén|chọn|xoay] thiết bống đuổi theo chính mình đánh đã, hẳn mất, chính mình phải biến thành một đại nhân." Đủ vội vàng rồi vài ngày, mới đem phụ thân chuyện xử lý hết, cả nhà người lúc này mới thở dài một hơi. Lão gia mất, còn sống đích người còn phải qua cuộc sống, tại Tiểu Ngưu đích đề nghị dưới, cửa hàng rất nhanh phải một lần nữa khai trương rồi, hiệu thuốc cửa lại vừa khôi phục rồi ngày xưa đích náo nhiệt cùng phần vinh, nhìn thấy này hết thấy, Tiểu Ngưu cảm thấy vui mừng. Đối với này hiệu thuốc, tạm thời hẳn không cần thao nhiều ít tâm đích, có kế mầu tác chủ. Lại có Tiểu Tự cùng Điem Nữu hai mỹ nữ mở la, vội vàng trước vội vàng [sau khi|phía sau], hẳn có thể yên tâm rồi.

Qua mấy ngày, mọi người tâm tình nhiều. Quất một khoảng không, Tiểu Ngưu đem Tiểu Tự kéo vào trong phòng, Tiểu Tự mặt đỏ rồi, nói: "Rõ ràng

ngày đích, không thể [xăng bậy|làm ẩu làm càng], cho lẽ không hợp." Nguyên lai nàng hiểu sai ý, nghĩ tới nam nữ gian thật là tốt sự tình. Chính mình từ Tiểu Ngưu lần trước đi rồi sau này, nàng tại nơi phương diện vẫn tịch mịch trứ, giống một khối hoang vu đích ruộng tốt giống nhau. Chỉ là phụ thân mới mẻ [vong|mất], nàng vô luận như thế nào đánh không nổi cái kia ý nghĩ, Tiểu Ngưu đem nàng theo ngồi bên cạnh bàn, nói: "Tiểu Tụ, người đều muốn đến người nào vậy, ta nhưng thật ra muốn nghĩ với người thân mật một phen, chỉ là bây giờ không phải thời điểm, chúng ta đích tâm tình còn không có từ phụ thân đích tang sự trong giải thoát đi ra. Ta đem người kéo vào đến, là có một chuyện tốt nói cho người. Người nghe xong cam đoan sẽ lại cao hứng đích."

Tiểu Tụ lúc này mới yên tâm, vội hỏi nói: "Có cái gì chuyện tốt?"

Tiểu Ngưu lần lượt Tiểu Tụ ngồi xuống, nghe trên người nàng đích mùi thơm, nói: "Tiểu Tụ à, mẹ đem phụ thân đích di ngôn đích toàn bộ nói cho ta biết rồi, trong đó thì có về chuyện của người."

Tiểu Tụ ôi rồi một tiếng, đôi mắt đẹp tỏa ánh sáng, nói: "Người nói nhanh lên một chút xem, phụ thân vốn là nói thế nào đích."

Tiểu Ngưu bèn đem kể mẫu nói lập lại một phen. Tiểu Tụ nghe phụ thân đích quyết định, lại nghe rồi mẹ nó thái độ, một lòng cuối cùng vốn là rơi xuống đất rồi, nàng dài ra một hơi, nói: "Chỉ cần ta mẹ không phản đối là tốt rồi, chúng ta sau này có thể cùng một chỗ rồi."

Tiểu Ngưu mỉm cười nói: "Bây giờ cha mẹ đều không có ý kiến rồi, chúng ta lúc này nhưng là rơi vào hạnh phúc đích oa trong rồi."

Tiểu Tụ nói: "Rơi vào hạnh phúc đích oa trong đích người cũng không phải chính chúng ta hai ba?"

Tiểu Ngưu cười cười, nói: "Đương nhiên còn có Địch Nữ rồi, nhiều người nào nhiệt thôi, hạnh phúc đích trình độ phải càng sâu."

Tiểu Tụ mang theo chút chua xót khí hỏi: "Ngoại trừ Diễm Nữu cùng ta, còn có không có những người khác?"

Nàng như vậy vừa hỏi, Tiểu Ngưu nhất thời nghĩ tới khác thân mật đích mỹ nữ, khi hần đích ánh mắt rơi xuống Tiểu Tụ đích trên mặt khi, bỗng nhiên nhớ tới một cùng Tiểu Tụ tương tự chính là mỹ nữ đến, người kia đúng là Vịnh Mai, hần đứng lên, nói: "Tiểu Tụ à, ta có kiện thứ cho người xem, người nhất định thấy hứng thú đích."

Tiểu Tụ nháy đôi mắt đẹp, hỏi: "Người có thứ tốt? Cái gì đao à, kiếm đích, ta cũng không phải xem, ta cũng không phải thích này có chứa bạo lực gì đó."

Tiểu Ngưu xuất ra chính mình đích gánh nặng, đem Vịnh Mai thay chính mình bức tranh đích kia bức họa giống rút đi ra, đưa cho Tiểu Tụ. doc truyện tại . Tiểu Tụ đem bức tranh tại trên bàn triển khai, càng xem càng yêu, thấy ánh mắt cũng không chớp một chút, nàng tán thưởng nói: "Bức tranh được giỏi quá à, quả thực vốn là cao thủ chi làm cho à! Chỉ là đem người bức tranh được có chút rất chính khí rồi."

Tiểu Ngưu đã ở bên cạnh nhìn thấy, nói: "Chẳng lẽ tại của người trong mắt, ca ca ta không phải tràn ngập chính khí đích sao?"

Tiểu Tụ thản nhiên cười, nói: "Bây giờ xem ra, người thật sự là rất háo sắc rồi, sắc vốn là róc xương cương đao, người hay là chú ý thân thể của chính mình."

Tiểu Ngưu một bộ chính nhân quân tử đích hình dáng, nói: "Ta đã quyết định quyết tâm rồi, sau này giới sắc, không hề dính vào rồi. Nguyên lai đích nữ nhân đích quy mô phải vậy dạng, không hề mở rộng rồi."

Tiểu Tụ lấy tay vuốt bức tranh, hỏi: "Người rốt cuộc có bao nhiêu nữ nhân? Theo ta thấu một đẽ, sau này mọi người gặp lại đích thời điểm, lòng ta trong cũng tốt có một kể ra."

Tiểu Ngưu khoát tay áo, nói: "Cũng không có mấy, không đáng nhắc tới."

Tiểu Tụ biết hỏi không ra cái gì đến, phải lại vừa thưởng thức khởi bức tranh đến, nói: "Người không nói coi là rồi, dù sao sớm muộn gì mọi người cũng sẽ đối mặt đích, được rồi, ca, này bức họa tiêu chuẩn như thế cao, người không sẽ không nói cho ta biết, đây là người bức tranh đích ba?"

Tiểu Ngưu nói: "Người ca ta nếu có thể bức tranh ra như vậy đích bức tranh đến, vậy không phải người ca rồi. Ta đã sớm vào kinh đuổi khảo, đi làm Trạng Nguyên rồi."

Tiểu Tụ [mắt lé|liếc xéo] trứ Tiểu Ngưu, nói: "Ca, người có bao nhiêu cân lượng ta nhưng rất rõ ràng đích. Người nói cho ta biết, vẽ tranh người là ai? Khẳng định không phải nam nhân."

Tiểu Ngưu sừng sốt, hỏi: "Người có thể nhìn ra vẽ tranh người đích tính chất dùng có đến?"

Tiểu Tụ rất tự tin mà nói: "Kia đương nhiên rồi. Người chưa từng nghe qua chữ như một thân, văn như một thân sao? Vẽ tranh đã giống nhau, bức tranh như một thân, mở ra bức tranh có thể biểu hiện ra họa sĩ đích phong độ cùng tu dưỡng, họa sĩ đích lòng dạ cùng khí chất. Giống này bức họa ba, nhân vật trông rất sống động, đàn sơn tú dật xuất trần, càng khó được chính là cả hình ảnh hoàn lại lộ ra một loại khiến người diện mục tươi mát đích linh khí, này người đương nhiên vốn là một vị nữ tử rồi, hơn nữa vốn là một rất có cảnh giới rất có học vấn đích nữ tử."

Tiểu Ngưu nghe được liên tục gật đầu, nói: "Tiểu Tụ à, không thể tưởng được người như vậy thật tinh mắt. Nói đã kêu độc khối Tuệ Nhân ba, tin tưởng các người nếu thấy, người nhất định sẽ thích hẳn."

Tiểu Tụ hỏi lại: "Nàng vốn là nhã?"

Tiểu Ngưu hồi đáp: "Nàng vốn là phái Nga Mi đích đệ tử Quan Vọng Mai, vốn là một vị đa tài nhiều nghệ đích cô nương."

Tiểu Tụ ôi rồi một tiếng, hỏi: "Kia nàng lớn lên có đẹp hay không?"

Tiểu Ngưu cười, nói: "Nên vốn là mỹ đích."

Tiểu Tụ cảm thấy tò mò, hỏi: "Có bao nhiêu mỹ? Nhất định còn hơn ta đi?"

Tiểu Ngưu lại dò xét Tiểu Tụ một phen, nàng đã cời hiệu dùng, thay rồi màu xanh biếc đích quần áo, cả người nhìn qua nộn được có thể véo ra thủy đến, tú tức giận đến giống một bức bức tranh. Tiểu Ngưu trầm ngâm trứ nói: "Các người là mỗi thiên thu, hai loại bất đồng đích mỹ pháp. Chờ các người tương lai gặp lại rồi, các người nhất định sẽ lại tình tình tương tích đích."

Tiểu Tụ ừ. Nói: "Ca. Người nhưng nhất định phải đem nàng lĩnh đến để cho ta vừa thấy, như vậy xuất sắc đích nữ tử ta nếu không thấy trên vừa thấy, khẳng định sẽ lại ôm hám cả đời đích."

Tiểu Ngưu tỏ vẻ: "Chờ ta lần tới về nhà đích thời điểm, ta nhất định lĩnh nàng sẽ lại sẽ lại người."

Tiểu Tụ nhìn Tiểu Ngưu, hỏi: "Này vẽ tranh đích mỹ nữ với người là cái gì quan hệ?"

Tiểu Ngưu vừa nghe nàng hỏi mẩu chốt chỗ rồi, nói nói: "Nàng vốn là ca ca thật là tốt bằng hữu?"

Tiểu Tụ trừng mắt nhìn, nói: "Bạn tốt? Thật vậy chăng? Có phải là cái loại này có thể [đi|được] vân bố vũ thật là tốt bằng hữu đây?"

Tiểu Ngưu nghe xong cười, nói: "Tốt lắm, muội muội, không cần bào cần hỏi để rồi. Chờ có một ngày nàng đi tới nhà chúng ta rồi, người tự mình hỏi nàng tốt lắm."

Tiểu Tụ ai rồi một tiếng, nói: "Ta không cần hỏi nàng, ta vừa thấy đến này bức họa, nên cái gì đều cũng hiểu được rồi."

Tiểu Ngưu kinh hô: "Một bức bức tranh có thể nhìn ra nhiều như vậy thứ đến?"

Tiểu Tụ nói: "Đó là đương nhiên rồi, một bức bức tranh cùng một thủ thi giống nhau, vốn là có thể biểu hiện ra tác giả đích chân tình thật cảm giác tới. Nơi này đầu đích học vấn rất lớn, phi phạm phu tục tử có thể sáng tỏ."

Tiểu Ngưu cảm khái nói: "Xem ra à, ta sau này thật sự nên nhiều học tập rồi, tốt nhất cũng làm đến cầm kỳ thi họa, mọi thứ tinh thông."

Tiểu Tụ sau khi nghe xong nở nụ cười, nói: "Người nếu có thể cầm kỳ thi họa mọi thứ tinh thông, kia trừ phi vốn là thái dương từ phía tây mọc lên đến, tử viết, trên trí cùng dưới ngu không di."

Tiểu Ngưu rồi dài quá mặt, nói: "Tại Khổng phu tử hãn lão nhân gia đích trong mắt, ta Tiểu Ngưu tự nhiên là dưới ngu hạng người rồi."

Hai người đang ở nói giỡn đây, lúc này Diêm Nữ đẩy cửa vào được, cầm trong tay trứ một đôi thư, nói: "Tiểu Ngưu ca, nơi này có của người một phong thơ, vốn là một tên là hoa tử đưa tới, tự xưng vốn là Cái Bang đệ tử. Hãn nói này vốn là Lao Sơn làm cho bọn họ đưa tới."

Tiểu Ngưu vừa nghe Lao Sơn, cảm thấy ngoài ý muốn, hỏi: "Cái kia đưa tin nhân đâu?"

Diêm Nữ hồi đáp: "Đã đi rồi. Để cho cú đi hãn ở lâu một hồi, hãn nói cái gì không chịu. Ta cho hãn tiền. Hãn cũng không cần, cũng chỉ nhận một

bánh bao bước đi rồi."

Tiểu Ngưu nói: "Cái Bang đích đệ tử vốn là không cho phép tùy tiện nhận được người tiền tài đích." Nói chuyện, đem lá thư này lấy đi tới, ngồi trở lại bên cạnh bàn, hủy đi thư quan sát.

Lá thư này cũng không dài, chỉ có một trang giấy, đại khái nội dung vốn là nói Ngụy Tiểu Ngưu đã xem ma đao một lần nữa đoạt lại, sư phụ cảm thấy cao hứng, càng cao hứng chính là, Chu Khánh Hải đã bị Nguyệt Ảnh bắt sống lên núi, này hai kiện sự tình làm cho Lao Sơn thanh danh [đại chấn|chấn động]. Người võ lâm đều biết nói Xông Hư nhận hai không chịu thua kém đích đồ đệ. Bây giờ cả Lao Sơn đều cũng sĩ khí cao ngang, đều muốn vì Tiểu Ngưu khánh công. Sư phụ hy vọng Tiểu Ngưu có thể sớm một chút trở về núi, cộng thương đại kế.

Thư đích kết thúc vĩ, nhắc nhở Tiểu Ngưu phải ma đao mang về Lao Sơn, do trên núi bảo quản, như vậy tài năng cam đoan ma đao sẽ không lại rơi vào tà môn lệch ra nói đích trong tay. Trước rồi còn nói Nguyệt Ảnh, Nguyệt Lâm cùng với khác đích sư đệ sư muội các đều muốn niệm Tiểu Ngưu, để cho hân tốc về. Lại vừa thấy lạc khoản, viết "sư phụ" hai chữ, kỳ thật coi là không có thực tên, Tiểu Ngưu cũng biết đây là sư phụ viết đích, như vậy công cả đích tự thể, nghiêm túc đích khẩu khí, chính nghĩa lẫn nhiên đích khang điều, tự nhiên là thuộc loại sư phụ rồi, nếu vốn là sư nương chính là nói, nàng đương nhiên sẽ không như vậy cùng [tự|chính mình nói] nói rồi.

Tiểu Ngưu xem bài thư, nhú mày đến. Điem Nữu cùng Tiểu Tụ chú trong trứ Tiểu Ngưu đích vẽ mặt, Tiểu Tụ hỏi: "Có gì bất hạnh đích tin tức sao?"

Tiểu Ngưu đem thư giả bộ hảo, nói: "Không có gì, chỉ là sư phụ để cho ta nhận được thư [sau khi|phía sau], nhanh một chút trở về núi, trên núi còn có không ít chuyện tình chờ ta đi làm đây. Đối với người thật sự không nghĩ

nhANH NHƯ VẬY ĐI, TA KHÔNG NGHĨ RỜI ĐI CÁC NGƯỜI CÙNG MỤ, BÂY GIỜ NÀY NHÀ VỐN LÀ RẤT CẦN PHẢI TA ĐÍCH."

Tiểu Tụ sÂU Kín mà nói: "VỐN LÀ Ờ, NGƯỜI NẾU ĐI RỜI, NÀY NHÀ PHẢI THIẾU RẤT NHIỀU ĐÍCH NIỀM VUI THÚ. TRƯỚC KIA PHỤ THÂN CÒN SỐNG KHI, CHÚNG TA CÒN CÓ THỂ NÓI NÓI CƯỜI CƯỜI, BÂY GIỜ MẤT, NGƯỜI LẠI ĐI RỜI, THẬT SỰ LÀ NHÀM CHÁN CỰC KỲ RỜI."

ĐiỀM NỮU ĐÃ NÓI: "CHÚNG TA HY VỌNG NGƯỜI CÓ THỂ LƯU LẠI, BẤT QUÁ NAM NHI CHỈ TẠI TỨ PHƯƠNG, CHÚNG TA CŨNG KHÔNG THỂ KÉO CỦA NGƯỜI CHÂN SAU."

Tiểu NgưU cảm kích mà xem xét thu hai nàng, nói: "Các người đích tâm ý ta có thể lý giải, nhưng ta nên đi còn phải đi. Ta không thể giống như trước đích hoa hoa công tử như vậy đợi ở nhà. Chờ ta đem trong chốn võ lâm chuyện tình xử lý tốt rồi, ta sẽ về nhà, với các người tướng mạo tư thủ. Ngày này đã không xa rồi, ta có thể cảm giác được."

Tiểu Tụ nói: "Có người này một câu, chúng ta phải an tâm nhiều hơn."

ĐiỀM NỮU LÔI KÉO Tiểu Tụ đích tay, nói: "Tiểu NgưU ca, chúng ta đi trước hiệu thuốc công việc rồi."

Tiểu NgưU gẬT GẬT ĐẦU, nói: "Các người đi ra ngoài ba, cần phải ta đích thời điểm, phải phái người đến cho ta biết."

Đang hai nàng ra khỏi phòng sau khi, trong phòng trở nên một đám yên tĩnh. Tiểu NgưU một mình một người ở trong phòng bước đi thông thả bước. HẮN ĐÍCH TÂM THẬT LÂU KHÔNG THỂ BÌNH TĨNH, NHƯ LÀ MỘT LOAN TRƠN NHẪN TRONG NHƯ GƯƠNG ĐÍCH HỒ NƯỚC TRÊN, ĐỘT NHIÊN BỊ NÉM VÀO RỜI CỰ THẠCH, KÍCH KHỞI VÔ SỐ BỌT NƯỚC, SỰ PHỤ NHƯ THẾ NÀO BIẾT TA LẠI VỪA ĐOẠT LẠI MA ĐẠO RỜI ĐÂY? KHÔNG CẦN PHẢI NÓI, VỐN LÀ CHU KHÁNH HẢI NÓI ĐÍCH, BỞI VÌ CHU KHÁNH HẢI BỊ NGUYỆT ẢNH CẤP CHO BẮT ĐI TRỞ VỀ. NÀY CHU KHÁNH HẢI ĐÍCH VẬN KHÍ ĐÃ THỰC KÉM, NHƯ THẾ NÀO SẼ LẠI NHANH NHƯ VẬY ĐÃ BỊ BẮT ĐÂY? TRƯỚC CHÚT ÍT NGÀY KHÔNG PHẢI CÒN ĐANG CHIẾT GIANG CẢNH NỘI ĐANG KỸ VIỆN ĐÍCH

hộ viện, như thế nào đảo mắt trong lúc đó tự thành rồi tù binh? Cái kia Mạnh Tử Hùng đây? Tốt nhất người tại [bị nắm|chộp] trước, đã đem Mạnh Tử Hùng tên kia cấp cho xử lý rồi. Như vậy ta sẽ không có hậu hoạn rồi.

Để cho Tiểu Ngưu không thoải mái chính là sư phụ nhắc nhở ma đao thuộc sở hữu vấn đề, sư phụ gọi hắc mang theo ma đao trở về núi bảo quản, để tránh tái sinh chu chiết. Nói cho cùng nghe, kỳ thật kia ý tứ Tiểu Ngưu hiểu được, sư phụ đây là lấy sư phụ đích danh nghĩa đem ma đao phải về. Tiểu Ngưu nghĩ đến đây rất là bất bình, thầm nói: "Kia ma đao bắt đầu đúng là ta đích. Sư phụ đem hắc cấp ạnh mẽ đoạt lấy tới hoàn lại chuẩn bị đã đánh mất. Bây giờ ma đao bị ta cấp cho cướp về rồi, ta như thế nào còn có thể đem hắc dâng ra tới đây? Dựa vào cái gì à! Này ma đao cũng không phải là sư phụ của người, này đao là của ta, ta không thể hiến đao, này nếu dâng ra tới nói, sau này cũng đừng muốn nghĩ lại thu hồi rồi." Đã không thể hiến đao, cũng không thể không trở về Lao Sơn, Tiểu Ngưu nhưng làm sao bây giờ đây? Hắc lâm vào khó xử trong. Hắc lại muốn: "Nếu không phải trở về núi không thể, vậy ta cũng phải tới Mai Diêm Vương nhà một chuyến, mặc dù hắc không phải hung thủ giết người, nhưng là ta phụ thân đích chết dù sao cùng hắc có quan hệ. Ta như thế nào cũng phải đi theo hắc lý luận một phen. Ta đích phụ thân không thể bạch chết. Hắc muốn nghĩ đem việc này cấp cho đã quên. Nghĩ tới tiêu tan dừng cuộc sống, đó là không có cửa đâu đích, ta Tiểu Ngưu là có huyết có thịt đích hán tử, nếu ta không để cho phụ thân xả giận nói, ta còn tính cái gì nam nhân đây?"

Tiểu Ngưu quyết định chủ ý, tại trở về núi trước, nhất định đi tìm Mai Diêm Vương, cho hắc một xuống ngựa uy, cho hắc một khó quên đích hồi ức.

MA ĐAO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 135: Khoái Hoạt Báo Thù

Lại vừa qua mười ngày, Tiểu Ngưu đứng ngồi không yên. Hắn biết như vậy ở nhà đợi cũng không phải biện pháp, Lao Sơn hẳn hay là được trở về. Nhưng này ma đao đích vấn đề giải quyết như thế nào đây? Không hiến đao nói, chẳng khác nào cùng sư phụ quyết liệt; hôm nay sư phụ vốn là võ lâm minh chủ, quyết liệt đối với chính mình phi thường bất lợi, vậy chỉ có bả đao dâng ra đi. Nhưng là dâng ra tới sau khi, này ma đao còn có thể trở lại chính mình đích trong tay sao? Đã không có ma đao, ta Tiểu Ngưu chỉ sợ đoán kì trong vòng không có xuất đầu ngày rồi.

Hắn quyết định quay về Lao Sơn, cho nên hiến không hiến đao, hắn quyết định xuất phát đích trước một khắc lại quyết định, tại hắn quyết định rời nhà đích đêm trước, hắn quyết định đến Mai Diêm Vương nhà đi dạo. Hắn cần mặt đối mặt mà cấp cho cái kia lão gia hỏa một trùng trùng đích đả kích.

Tại một ngày nào đó không có Nguyệt Ảnh đích buổi tối, sau khi ăn xong, Tiểu Ngưu thừa dịp mọi người không chú ý khi, chuồn ra rồi gia môn, hắn đem ma đao mang theo ở tại trên thân, bởi vì cái này thứ không phải tầm thường vật, chỉ cần hắn vắng mặt chính mình bên người, hắn thì có chút lo lắng.

Phía trước hướng tới mai nhà đích trên đường, Tiểu Ngưu nhẹ giọng nói: "Tiểu Đao, người còn đang đao trong sao?"

Qua thật lâu sau, Tiểu Đao đích thanh âm mới truyền ra đến, thanh âm rất suy yếu: "Chủ nhân, ta tại. Ta đã sớm muốn nghĩ với người nói chuyện

rồi, chỉ là không có khí lực."

Tiểu Ngưu hỏi: "Người làm sao vậy? Bị thương khi?"

Tiểu Dao hít mấy khí tức, nói: "Chủ nhân a, người có điều chẳng biết. Ta lúc trước bị nhốt tại ma đao trong khi, đã bị rồi nguơ vương tổ tiên đích công kích, bị nội thương. Nay nội thương vẫn không có khỏi hẳn, mỗi qua mười năm phải tra tấn ta một lần. Mỗi lần duy trì liên tục đích thời gian dài ngắn không đồng nhất. Lần này thương lại vừa phát tác, nói cách khác, ta như thế nào sẽ lại không trở về đến bên cạnh người đây?"

Tiểu Ngưu ôi rồi một tiếng, nói: "Nguyên lai là như vậy à! Ta nhớ rõ người sẽ lại bay đích. Được rồi, lần trước Chu Khánh Hải lấy đao chém ta, ta nhưng lại không có việc gì, đây là sao lại thế này à?"

Tiểu Dao giải thích nói: "Bởi vì người là chân chính đích ma đao chủ nhân, ma đao vốn là nhận chủ đích, bởi vậy này đao đối với người vốn là không tạo thành uy hiếp đích."

Tiểu Ngưu vui mừng mà nói: "Thật là như vậy à, ta còn nghĩ đến người giúp ta đây."

Tiểu Dao thở dài nói: "Ta nhưng thật ra muốn nghĩ giúp người, nhưng là hữu tâm vô lực à! Ta đích công lực phát sống được, chỉ có thể chịu đựng đau xót đích tra tấn." Nói chuyện, ho khan rồi vài tiếng.

Tiểu Ngưu ân cần hỏi: "Người không có chuyện ba?" Hắn thân thủ vuốt vỏ đao, phải phảng phất vuốt đáng yêu đích Tiểu Dao giống nhau. Kỳ thật Tiểu Dao lớn lên cái dạng gì, hắn cũng không biết, nhưng từ nàng thanh thúy mà mê người đích thanh âm có thể tưởng tượng đi ra, nhất định vốn là một vị mỹ nữ.

Tiểu Dao trầm mặc trong chốc lát, nói: "Ta không có chuyện, không chết được đích. Bất quá tiếp qua mười năm, nếu không thể từ ma đao trong thoát

thân nói, ta sẽ chết điếu, hóa thành khói tán đi. Khi đó người sẽ thấy cũng nghe không đến ta đích thanh âm rồi."

Tiểu Ngưu nghe xong lòng chua xót, nói: "Tiểu Dao à, ta nhất định phải cứu người đi ra, ta nhất định không cho người chết đích."

Tiểu Dao cười cười, nói: "Chủ nhân a, người đối với ta đã cú hảo rồi, ta cho dù vốn là đã chết, cũng không có câu oán hận."

Tiểu Ngưu hỏi: "Ta như thế nào tài năng cứu ra người đây?"

Tiểu Dao hồi đáp: "Chỉ cần của người công lực đủ cao, người có thể đánh vỡ thiết lập tại ta trên thân đích ma chú, làm cho ta rời đi ma đao, trạm đến của người trước mặt."

Tiểu Ngưu nghe xong cao hứng, nói: "Ta bây giờ công lực không đủ, nhưng ta có thể tìm cao thủ giúp ta à."

Tiểu Dao ừ, nói: "Tốt nhất tìm lưỡng nữ tử, công lực kì cao đích nữ tử. Các người ba người lập tức thật sự, ta thì có hy vọng rồi. Bất quá tạm thời vốn là không có khả năng đích, bởi vì người đích công lực còn chưa đủ. Nếu người tài năng ở mười năm trong vòng đem ta cứu ra tới, ta nhất định sẽ lại nặng nề mà báo đáp của người."

Tiểu Ngưu nghe xong cười, nói: "Người quyết định báo đáp ta? Muốn lấy thân tương [hứa] cho phép] sao?"

Tiểu Dao đích thanh âm trở nên nhần nhó đứng lên, nói: "Ta lớn lên không đẹp, người cũng sẽ không thích ta. Ta còn là đang của người nha hoàn ba, mỗi ngày hầu hạ người."

Tiểu Ngưu nhếch miệng cười nói: "Kia thì không dám." Lại nghĩ tới chính mình đích khó xử việc đến, bèn nói: "Tiểu Dao à, có một việc ta rất khó xử..."

Tiểu Dao ừ, nói: "Người nói đi. Tại ta bị thương mấy ngày này, ta mất đi tiên tri trước giặc địch năng lực rồi."

Tiểu Ngưu bèn đem chính mình lớn nhất đích buồn rầu nói, hắn muốn nghe xem Tiểu Dao đích ý kiến, hắn trơ mắt không có gì người có thể thương lượng việc này. Hắn tin tưởng Tiểu Dao sẽ cho hắn một tốt nhất đề nghị, hắn biết Tiểu Dao vốn là một có kiến thức đích cô nương.

Tiểu Dao trầm mặc một lát, mới nói nói: "Theo ta thấy, người không ngại phải mang theo ma đao lên núi, bỏ đao giao cho sư phụ người. Đến lúc đó ta đích công lực còn kém không nhiều lắm khôi phục rồi, ta có thể chính mình bay trở về tìm được người rồi."

Tiểu Ngưu nháy ánh mắt, nói: "Như vậy đã có thể chứ?"

Tiểu Dao mỉm cười nói: "Đương nhiên có thể rồi. Ôi, ta không thể nhiều lời nói rồi, ta nghĩ thấy khó chịu, cần phải nghỉ ngơi, chờ ta nhiều khi, ta sẽ với người nói chuyện đích."

Tiểu Ngưu vội vàng nói: "Vậy người hảo hảo nghỉ ngơi, phải nhanh chút hảo đứng lên à, ta bây giờ rất cần phải của người hỗ trợ đích." Tiểu Dao ừ, bèn không có động tĩnh rồi. Nếu không phải nghĩ thấy không thoải mái nói, nàng sẽ không cùng Tiểu Ngưu nói chuyện đích.

Đang Tiểu Ngưu nhanh đến Mai Diêm Vương cửa nhà khi, hắn lại vừa gặp phải một lựa chọn, rốt cuộc vốn là trực tiếp do đại môn đi vào, quang minh chính đại đích đi vào, giống quân tử giống nhau; hay là càng tường mà qua, cùng kẻ trộm đường như đây? Hắn rời đi thật xa phải [ngừng|dừng] cước bộ, suy nghĩ đứng lên.

Một lát sau, hắn rốt cục lấy định chủ ý rồi, hoàn lại giống dĩ vãng giống nhau, lên vào mai nhà. Bởi vì lần này tới không chỉ là muốn tìm Mai Diêm Vương tính sổ, còn có một mục đích, thì phải là cùng Xuân Viên một hồi. Đã lâu không có sủng ái nàng rồi, nàng nhất định đầy mình oán khí. Ta một

bên trực tiếp cùng Mai Diêm Vương tính sổ, một bên khô nằn đích nữ nhân, như vậy hết giận mới cực kỳ thoả mãn.

Hắn đi tới [sau khi|phía sau] tường, tại bóng đêm đích che dấu dưới, Ma Tước bình thường bay qua tường viện. Mặc dù đã lâu chưa từng quang lâm rồi, nhưng hắn trong bóng đêm hay là rất chuẩn xác rất nhanh chóng tìm được rồi Xuân Viên có trụ đích cái kia sân. Hắn vào sân, thấy nằn đích cửa sổ đang sáng trứ. Hắn đi tới [song | cửa sổ] dưới, đâm [song | cửa sổ] chỉ, hướng tới trong nhìn trộm, chỉ thấy phòng cách phi thường sáng ngời, nhu hòa đích ngọn đèn đem trong phòng [chiếu|theo] một lần. Mà Xuân Viên đang ngồi ở trong phòng tâm đích bên cạnh bàn, quần áo đầy đủ, cánh tay ngọc đơn vị trứ cầm, đang ở [ngủ|ngáy] đây.

Tiểu Ngưu học rồi vài tiếng bố cục điều đích tiếng kêu, Xuân Viên một kích động, trát liễu trát đôi mắt đẹp, bèn đứng lên, đi đến phía trước cửa sổ, nói: "Là ai ở chỗ này hạt kêu [hoán|gọi|kêu]? Học được một chút cũng không giống."

Tiểu Ngưu ha ha cười, nói: "Còn không mở cửa để cho ta đi vào?"

Xuân Viên cười mắg: "Tiểu bại hoại, ta nghĩ đến người đem ta cấp cho vong hết đây. Như thế nào nhiều như vậy thiên tài đến xem ta?" Nói chuyện, đem cửa sổ hướng tới trên đây, Tiểu Ngưu bèn mũi chân một chút, lặng yên không một tiếng động mà rơi xuống rồi trong phòng. Tiến phòng, liền nghe tới khiến người lòng say đích chi phấn mùi thơm.

Tiểu Ngưu vừa thấy Xuân Viên, mặc màu trắng đích váy dài, hơi mỏng đích, có thể trông thấy ở chỗ màu đỏ đích cái yếm và thịt cảm giác đích bả vai cùng cánh tay. Lại nhìn mặt cười, mang theo vài phần thung thái, hai ánh mắt mang theo quyến rũ đích nụ cười. Kia vun cao đích bộ ngực cùng với tròn tròn đích kiêu đồn thật sự là làm cho người ta có phạm tội cảm giác, Xuân Viên gặp Tiểu Ngưu phía trước phía sau mà quan sát chính

mình, cười quỵn rũ nói: "Có cái gì đẹp mắt đích, ta không bằng của người nữ nhân này lớn lên nộn, bọn hăn có thể véo ra thủy đến."

Tiểu Ngưu đích ánh mắt rơi xuống nàng đích bộ ngực sữa trên, sắc sắc mà cười nói: "Không cần khiêm tốn, người cũng không nhờ vả à, làm cho người ta nhìn đã nghĩ khô a."

Xuân Viên cao hứng mà cười, tiến lên ôm lấy Tiểu Ngưu đích cổ, nói: "Nói cho ta biết, rời đi ta sau khi, người lại vừa [phạm|làm] nhiều ít cô nương? Nhất định khoái hoạt được đem thiết bổng đều phải bẻ gãy rồi ba."

Tiểu Ngưu ôm nàng đích thắt lưng, chỉ một tay tại nàng đích kiều đồn trên vuốt ve, nói: "Mặc kệ khô nhiều ít cô nương, của người tư vị vốn là người khác không thể thay mặt đích." Lời này nói được êm tai, nghe được Xuân Viên trong lòng Đằm Đằm đích, nói: "Người này há mồm à, sẽ hống người."

Tiểu Ngưu nhớ tới chuyện này đích mục đích, hỏi: "Rất kỳ quái à, như thế nào không có bắt gặp của người nha hoàn đây? Của người sân cả một [giữ cửa|cân nhắc] đích đều không có, vạn nhất có kẻ trộm người tiến đến đây?"

Xuân Viên hướng hăn vút rồi một mị nhãn, nói: "Trừ người ra ở ngoài, còn có cái gì kẻ trộm người đến à? Ai dám đến à? Ai chẳng biết nói đây là mai nhà à. Với người nói đi, ta đích người hầu tại bầu trời tối đen trước, khiến cho ta đuổi đi rồi, ta là muốn cho người tới khi hành động thích hợp."

Tiểu Ngưu kinh ngạc mà nhìn nàng, nói: "Chẳng lẽ người đoán chắc ta đêm nay muốn tới sao? Cho dù là vậy được thẳng [ngủ|ngáy] cũng không trọng giường ngủ."

Xuân Viên u oán mà nhìn Tiểu Ngưu liếc mắt, hừ nhẹ nói: "Ta không thể là Chư Cát Lượng, sẽ không thần cơ diệu toán. doc truyện tại . Từ ngày đó nhìn thấy người sau khi, ta phải mỗi ngày tại đây [ngủ|ngáy], mỗi ngày tại

bầu trời tối đen trước đuổi đi người hầu. Ta nghĩ người chung quy sẽ đến nhìn ta đích, không nghĩ tới đợi lâu như vậy."

Tiểu Ngưu nghe xong cảm động, đem nàng ôm quá chặt chẽ đích, nói: "Này thật đúng là làm khó người rồi. Người làm như vậy Mai Diêm Vương không nổi lòng nghi ngờ sao?"

Xuân Viên hướng trên mặt đất phi rồi hai tiếng, nói: "Cũng đề cái kia lão gia hỏa rồi. Hắc vừa nghe nói người đã trở lại, vội vàng vội vàng vội vàng mà dẫn một đám phu nhân cùng hài tử chạy trốn, sợ người tới tìm hắc tính sổ."

Tiểu Ngưu nghe xong rất ngoài ý muốn, nói: "Hắc chạy cái gì à? Ta cũng không có nói muốn giết hắc."

Xuân Viên nói: "Người là cũng không nói gì qua kia nói, nhưng là người tại Hàng Châu vốn là có tiếng đích đâm đầu, ai chẳng biết nói người người này khó dây vào à. Hắc sợ người tới tìm hắc, sẽ đem mệnh đã đánh mất, cho nên chạy trốn so với con thỏ còn nhanh."

Tiểu Ngưu thất vọng mà thở dài một hơi, nói: "Sớm biết rằng nói như vậy, ta ngày đó trở về trực tiếp tới nơi này, khẳng định có thể bắt trụ hắc."

Xuân Viên nói: "Kia nhưng thật ra, bây giờ cả ta đều cũng không biết hắc chạy đi nơi đâu rồi. Này sát ngàn đao đích, không thể tưởng được như vậy nhất gan sợ sự tình."

Tiểu Ngưu nói: "Người như thế nào chưa cùng hắc lập tức chạy đây?"

Xuân Viên kề sát tại Tiểu Ngưu đích trong lòng, nũng nịu nói: "Ta còn không phải bởi vì không nỡ người sao? Hắc là sợ người đến, ta nhưng là ngày ngày đêm đêm đích ngóng trông người tới à! Người ta mỗi lần tưởng tượng khởi người tới, phía dưới phải ngứa ngứa đích, chảy thiệt nhiều thủy."

Tiểu Ngưu nghe được tâm tròn ý mã, bàn tay to tại thân thể của hắn trên sờ loạn trứ, nói: "Nói như vậy này nhà phải còn lại người cùng nhất bang người hầu rồi."

Xuân Viên nói: "Không, còn có một nữ nhân cũng không có đi."

Tiểu Ngưu hỏi: "Ai lớn như vậy ruột gan đây?"

Xuân Viên hồi đáp: "Vốn là Bát di rất."

Tiểu Ngưu nghe xong kỳ quái, nói: "Người là Thất di rất, khi nào thì lại có rồi một Bát di rất?"

Xuân Viên hồi đáp: "Vốn là Mai Diêm Vương trước mấy tháng [vụng trộm|tranh thủ] cho tới nhà tới. Năm nay còn không đến hai mươi tuổi, khi hắn đích nữ nhi đều cũng xước xước có thừa rồi. Này lão già kia, đáng đời phải đang vương bát, lão không có một đứng đắn, lão cướp người khác đích phu nhân, như thế nào có thể không được báo ứng đây? Bát quá nói trở về, cái kia nữ nhân thật sự không sai, cười đứng lên, lộ ra một hồ răng; đi khỏi đường đến, tựa như dương liễu bị gió thổi giống nhau đẹp mắt."

Nghe hắn như vậy vừa nói, Tiểu Ngưu tim đập thành thịch, hắn ôm lấy Xuân Viên, hướng tới trên giường đi đến, hắn muốn nghĩ: "Trước khô khô Xuân Viên nói lại. Tìm không thấy Mai Diêm Vương, mượn nữ nhân của hắn báo thù tốt lắm." Tiểu Ngưu đem Xuân Viên phóng tới trên giường, đang muốn đi giải nàng đích quần áo, Xuân Viên nói: "Tiểu Ngưu à, người ngồi xuống, để cho ta tới hầu hạ người ba. Chúng ta đã lâu không cùng một chỗ chơi."

Tiểu Ngưu thấy nàng trong ánh mắt lộ ra chân thành cùng nhiệt tình, phải thuận theo nàng đích ý tứ, chính mình hướng tới bên giường ngồi xuống. Xuân Viên dưới đến trên mặt đất, vươn linh hoạt hai tay, hầu hạ Tiểu Ngưu cởi quần áo. Tay nàng linh mẫn sống, nháy mắt gian, Tiểu Ngưu đã quang trứ trên thân rồi. Nàng vừa thấy đến Tiểu Ngưu cổ đồng sắc đích làn

da, kiện tráng đích gân cốt, phải tâm hoa nộ phóng, nàng vui mừng mà tại hấn đích trên thân sờ tới sờ lui, yêu thích không buông tay.

Tiểu Ngưu đùa nàng nói: "Lại như vậy sờ đi xuống, ngày muốn sáng."

Xuân Viên cười hì hì nói: "Hùng đông cũng không sợ đích, dù sao cái kia sống vương bát không ở nhà." Nói chuyện, nàng đích chỉ một tay đuổi đến hấn hông dưới. Nơi đây đơn vị đơn vị lẳng lẳng đích, đã có độ cứng. Xuân Viên yêu quý mà chộp tới chộp tới, nói: "Thật sự là kiện bảo vật à, còn không có đùa hấn đây, hấn cũng đã bành trưởng đi lên."

Tiểu Ngưu đích tay đã ở thân thể của hấn trên sờ loạn trứ, nói: "Có người như vậy phong tao đích mỹ nữ tại ta trước mắt đối tới đối lui, hấn muốn nghĩ không ngạnh đều không được à."

Xuân Viên cười nói: "Nếu người xem rồi ta không ngạnh, vậy người phải xong đời rồi." Nói chuyện, đưa hấn đích quần rời khỏi xuống tới. Nàng xem tới ma đao, nói: "Tiểu Ngưu à, người hoàn lại lấy đao đến, là tới liều mạng đích sao?"

Tiểu Ngưu cười cười, nói: "Muốn nghĩ liều mạng cũng không có đối thủ à." Từ tay nàng trong tiếp nhận ma đao, cẩn thận mà đặt ở đầu giường. Hấn thầm nói: "Cũng không thể bởi vì lấy nhạc, phải đem ma đao cấp cho xem nhẹ rồi, này nếu lại đã đánh mất, cũng không phải hảo chơi."

Xuân Viên đích lực chú ý đều cũng tại nam nhân đích thiết bổng trên rồi, nàng hai tay đuổi đi, lại là nắm, lại là đẩy đích, lại là niết, lại vừa đùa nghịch đích, kia thứ đã thẳng tắp đích dựng thẳng lên, giống một cái bảo kiếm. Cái kia quy đầu đã trưởng được tròn tròn đích, thật to đích, độc mục trên đã có một giọt" nước mắt".

Xuân Viên không được đem chơi, khen ngợi nói: "Thứ này thật tốt, có thể sánh bằng cái kia lão vương bát đích mạnh mẽ gấp trăm lần rồi. So sánh với dưới, người thứ này vốn là thiết côn, hấn đích đồ vật cùng mũi giống

nhau." Nói chuyện, ôn nhu mà xoa hấn đích trứng trứng đến. Kia hai trứng trứng [phình|nổi lên] đích, phảng phất hai quả to lớn đích đào tử.

Tiểu Ngưu cười nói: "Người vậy thích hấn, như thế nào chích động thủ, bất động miệng a?"

Xuân đoàn trắng bạch Tiểu Ngưu liếc mắt, nói: "Chỉ sợ ta vừa động miệng, người phải lập tức xong đời rồi, như vậy ta cũng không phải tha cho người."

Tiểu Ngưu không phục mà nói: "Cho dù là người cho ta hấp đi ra rồi, ta nhưng trọng chấn hùng phong đích."

Xuân Viên híp mị nhãn, quyến rũ mà nói: "Vậy phải thử một chút rồi, xem cách lâu như vậy, công phu của người có...Hay không lui bước."

Tiểu Ngưu rất tự tin mà nói: "Cam đoan thao cho người người ngã ngựa đổ, cảm thấy mỹ mãn."

Xuân Viên nghe xong không khỏi lẳng cười. Nàng ngồi xổm xuống thân thể, cẩn thận quan sát đến Tiểu Ngưu đích bảo bối, càng xem càng yêu, hồi tưởng khởi này đồ vật gây cho chính mình đích khoái hoạt, một tròn tâm hồn thiếu nữ giống ngâm mình ở rượu ngon trong giếng nhau mỡ. Nàng một tay cầm căn bộ, một cúi đầu. Duỗi cái lưỡi thơm tho liếm lên, Tiểu Ngưu uhm rồi vài tiếng, khen ngợi nói: "Thật là thoải mái à, ta cảm giác giống như trở nên khinh phiêu phiêu, tùy thời đều phải bay lên đến."

Xuân Viên ngẩng đầu cười, nói: "Cái này được rồi, người cần phải chịu đựng à." Nói chuyện, đáng yêu đích cái lưỡi thơm tho không kiêng nể gì mà tại nhục bồng trên càn quét đứng lên. Theo đầu lưỡi đích cao thấp tung bay, Tiểu Ngưu đích khoái cảm đã càng ngày càng mãnh liệt. Hấn đại thở hỗn hển, lấy tay theo trứ nàng đích đầu, thầm nói: "Đây mới là nhân gian đích cực lạc à! Làm người nếu không có loại này khoái hoạt, thật có thể nói là uổng sống."

Xuân Viên đại triển lưỡi công. Nàng đem quy đầu nuốt vào miệng, khi thì bộ chuẩn bị trứ, khi thì lưỡi đình trứ. Khi thì hút trứ, khi thì hôn môi trứ. Kia miệng cùng nhục bồng tử trong lúc đó thỉnh thoảng phát ra rất nhỏ đích thanh âm, Tiểu Ngưu nghe xong vất vả đặc ý. Nhìn Xuân Viên ăn bồng đích thâm đẳng tình cảnh, hần thâm nói: "Nàng là thật yêu ta đích, chỉ là không biết chúng nữ có thể hay không tiếp thu nàng?" Xuân Viên đích khẩu kỹ thư thái Tiểu Ngưu, đồng thời đã khoái trá rồi chính mình, nàng cảm giác chính mình rõ ràng là ở ăn một cây tốt nhất đích thơm mát tràng. Nàng không chỉ mĩ mĩ đích liếm trứ, ngẫu nhiên hoàn lại ôn nhu mà khẽ cắn, kia môi đỏ mọng cùng ngọc xỉ tại Tiểu Ngưu đích nhục bồng trên lưu lại loang lỗ đích yêu ngân.

Tiểu Ngưu rốt cuộc nhịn không được rồi, nói: "Xuân Viên, đến đây đi, cười đi lên."

Xuân Viên ừ, tuôn ra nhục bồng. [bằng|theo cách] mau đích tốc độ đem chính mình thoát một tinh quang, nàng đích hai tay hướng tới Tiểu Ngưu đích hai tay trên một đáp, Tiểu Ngưu một [phát động|thúc đẩy], Xuân Viên đích thân thể bèn đẳng mà cười ở rồi Tiểu Ngưu đích trên đùi. Nàng đích song chưởng chặt ôm Tiểu Ngưu đích cổ. Tiểu Ngưu một ôm nàng đích kiều đồn, tiểu huyết bèn tại nhục bồng trên [cọ|chà sát|đi từ từ] trứ. [cọ|chà sát|đi từ từ] rồi vài cái tử, chỉ nghe tức mà một tiếng, hai người đích bảo bối bèn bộ cùng một chỗ rồi.

Tiểu Ngưu cảm giác thiết bồng tiến nhập một ẩm áp ướt át đích thịt oa oa, thoải mái được hít sâu một hơi, lại một dùng sức, kia thiết bồng đã đình đến hoa tâm trên. Xuân Viên lẳng kêu vài tiếng, nói: "Tiểu Ngưu à, của người đồ vật xuyên vào được hảo thâm a, ôi, thật đẹp à! Lại vừa nhiệt lại vừa cứng đích, yêu chết người đi được." Nói chuyện, mãnh xoay kiều đồn, tận tình mà chơi trứ nhục bồng, để cho nhục bồng tại nàng đích lỗ nhỏ trong [loạn|bậy] giáo [loạn|bậy] đình, mà nàng chiếm được càng nhiều đích khoái hoạt.

Xuân Viên sáng được toàn thân đều cũng tại động, song phong hoảng được phi thường hấp dẫn, so với hoa tại trong gió lay động hoàn hảo xem. Không chỉ như vậy, nàng đích môi đỏ mọng mở ra hợp lại đích, phát ra tao lãng đích tiếng rên rỉ. Cái mũi cũng có hừ tiếng xé gió, hơn nữa nàng thỉnh thoảng hoàn lại dâng lên hôn môi, xem như đối với Tiểu Ngưu đích khích lệ cùng ái mộ. Phía sau đích nàng. Giống như hùng hực liệt hỏa, ống thẳng phải Tiểu Ngưu cấp cho hòa tan rồi, như vậy đích thành thực thiếu phụ cùng Vịnh Mai như vậy đích cô gái bất đồng. Cô gái nhiều ít mang theo ngậm súc cùng ngượng ngùng, mà thiếu phụ thì có vẻ rất chủ động, rất hào phóng, nam nhân tìm được đích khoái hoạt phải càng nhiều.

"Đỉnh chết ta rồi, ta muốn chết. Của người thiết bổng chân tướng vốn là thiêu hồng đích thiết bổng à. Đem ta đích ở chỗ cần năng chín." Xuân Viên lớn tiếng lãng kêu, cũng không quản có thể hay không có người nghe thấy được.

Tiểu Ngưu cười nói: "Hôm nay ta nhất định phải cho người chết một đủ, để tránh ta vắng mặt đích cuộc sống cùng người khác [xăng bậy] làm ầu làm càng]."

Xuân Viên một bên loạng choạng kiêu đồn, một bên hừ nói: "Tiểu Ngưu à, người cũng vu hãm người tốt a! Ta từ theo người sau khi, phải cả cái kia sống vương bát ta đều cũng rất ít để ý tới rồi, ta cũng không có cùng khác đã hán tử [xăng bậy] làm ầu làm càng] à."

Tiểu Ngưu một bên mãnh đỉnh trứ nàng đích thịch động, vừa nói nói: "Ta là đùa người đùa. Ta biết người đối với ta rất trung tâm đích, lòng ta trong đều biết."

Xuân Viên hừ nói: "Này còn kém không nhiều lắm." Nàng đích vẻ mặt hảo mê người, nàng đích động tác hảo điên cuồng, khắp nơi biểu hiện trứ nàng đích tình cảm mãnh liệt cùng cần phải, Tiểu Ngưu phải thích như vậy đích lãng hóa, hôm nay có thể chơi một đủ rồi.

Chỉ chốc lát sau, Tiểu Ngưu đem Xuân Viên đặt ở trên giường, nâng lên nàng đích hai điều đùi, leng keng hữu lực mà khô đứng lên. Mỗi một dưới đều cũng giống đụng chuông bình thường. Vừa ra vừa vào gian, trong động đích nộn thịt nhảy ra trở mình nhập vào đích. Đồng thời, kia xuân thủy đã chảy được rồi tinh rồi mù, Tiểu Ngưu thấy lòng tràn đầy vui mừng, càng là nhiệt tình nhân mười phần.

Xuân Viên lắng tiếng kêu tiếng xé gió, vù [loạn|bậy] hoảng, xoay thất lưng vạt áo mông đích, thoải mái đã chết, nàng càng không ngừng thật sự trứ hạ thân, càng không ngừng kêu, tận tình biểu hiện trứ nữ nhân đích phong tao cùng xuân tình. Kia kiều đồn thịt thẳng run rẩy, kia thịt động bị Tiểu Ngưu xuyên vào được phảng phất đều cũng sưng lên, xuân thủy đã chảy tới cục tiêu tổn. Nhưng hai người cố không lên mấy cái này, điên cuồng mà vui vẻ trứ, chỉ kém không đem giường cấp cho chấn tháp, cũng không biết [phạm|làm] có bao nhiêu dưới, Xuân Viên đệ nhất không được, Tiểu Ngưu bèn buông...Ra nàng đích chân, nằm úp sắp đến thân thể của hắc đi tới, điên cuồng xuyên vào rồi hơn mười dưới, Xuân Viên bèn run rẩy trứ đạt tới rồi cao trào. Tại nơi tuyệt vời đích một khắc, Xuân Viên đích tứ chi đem Tiểu Ngưu ôm quá chặt chẽ đích, như là sợ nhục bồng [rút|nhổ ra] bình thường.

Mưa gió sau khi, Tiểu Ngưu nói: "Người kêu được cũng thật lớn tiếng à, vạn nhất cho người khác nghe được, đã có thể bất hảo rồi."

Xuân Viên thở hào hển nói: "Ta đã không sợ rồi. Lão vương bát không ở nhà, nhà này theo ta định đoạt. Mặc dù có một Bát di rất ba, nhưng nàng người có điều nhu nhược, không có gì chủ ý, toàn bộ nghe ta đích."

Tiểu Ngưu nhớ tới Xuân Viên khích lệ cái kia Bát di rất nói đến, nói nói: "Mai Diêm Vương đều cũng lớn như vậy tuổi rồi, còn tìm nhỏ như vậy đích nữ nhân, thân thể của hắc có thể chịu được sao?"

Xuân Viên mắng: "Cái kia lão vương bát, thân thể mềm được cùng đậu hủ đường như, vì khoái hoạt, hay là thường xuyên uống thuốc, hăn bây giờ à, không uống thuốc nói, căn bản khô không được nữ nhân, này coi như là báo ứng rồi, đáng đời phải đang vương. Đời này hăn thiết định nón xanh (Cắm sừng!) rồi."

Tiểu Ngưu hôn môi trứ Xuân Viên đích khuôn mặt, nói: "Đáng tiếc rồi, vậy tuổi còn trẻ đích nữ nhân, theo rồi này vương bát đản, cái này giống thịt dê rơi xuống miệng chó trong rồi."

Xuân Viên lấy tay vỗ vỗ Tiểu Ngưu đích kiêu đồn, nói: "Như thế nào, nghe ta như vậy vừa nói, người động tâm rồi vốn là ba?"

Tiểu Ngưu cười, nói: "Ta căn bản là không biết nàng, như thế nào sẽ có cái loại này ý nghĩ đây, người không cần đoán rồi."

Xuân Viên cười khúc khích, nói: "Tiểu Ngưu à. Ta có biện pháp cho người nếm thử tiên, phải nhìn người nguyện ý không muốn rồi."

Tiểu Ngưu nhẵn tình sáng lên, nói: "Thật vậy chẳng? Này không tốt lắm đâu."

Xuân Viên hí đôi mắt đẹp, nói: "Có cái gì không tốt lắm đích, chỉ cần người nguyện ý, ta có thể giúp người đạt tới mục đích, trừ phi người không nghĩ."

Tiểu Ngưu hắc hắc cười, nói: "Có hảo nữ nhân khô, ta đương nhiên suy nghĩ, chỉ là sợ người ta không đồng ý. Ta Tiểu Ngưu tốt xấu cũng là một cần mặt mũi đích nam nhân, ta cũng không phải muốn nghĩ cưỡng gian nàng, kia có vẻ ta Tiểu Ngưu cũng quá không có mặt mũi rồi, ta cần nàng nguyện ý."

Xuân Viên nói: "Nàng tự đánh tiến vào này nhà tới nay, lão vương bát mặc dù thường xuyên vào nàng đích ổ chăn, nhưng ta biết bọn họ căn bản là

không cứng rắn vài lần. Lão vương bát đách công phu không được, tại nữ nhân trước mặt tấn mất mặt, người vừa lúc có thể an ủi an ủi nàng, người tìm được chỗ tốt rồi, coi như là cho người phụ thân ra khỏi một hơi."

Tiểu Ngưu tưởng tượng cũng là này để ý, nói nói: "Tốt lắm ba, ta chợt nghe người một hồi tốt lắm. Chỉ là nếu nàng không muốn nói, quên đi."

Xuân Viên cười nói: "Nàng theo ta quan hệ không sai, chỉ cần ta tự thân xuất mã, không muốn đã biến thành nguyện ý rồi, bất quá ta có một điều kiện."

Tiểu Ngưu vội hỏi nói: "Người nói đi, có cái gì điều kiện?"

Xuân Viên nói: "Người được trước đem ta này no rồi, nữa khô nàng."

Tiểu Ngưu gật đầu đồng ý, nói: "Không thành vấn đề, ta nhất định cho người chống đỡ phá cái bụng." Nói chuyện, kia căn xâm nhập thịt trong động đích thiết bổng lại vừa công việc lu bù lên. Lần này hãn khô động lớn hơn nữa, có thể là bởi vì Xuân Viên nói lên Bát di rất đích quan hệ ba!

Tiểu Ngưu tại Xuân Viên đích trong động mãnh cảm, Xuân Viên lại là một phen lăng kê, giống như mèo kê xuân giống nhau kinh người. Lúc này đây song phương phối hợp ăn ý, cuối cùng lập tức đạt tới rồi cao trào. Cao trào sau khi, nghỉ ngơi một lát, Xuân Viên nói: "Ta cái này tới đem Bát di rất tìm vội tới người chơi, cam đoan người sáng đối với ta cảm kích vô cùng."

Tiểu Ngưu hỏi: "Nàng sẽ lại vậy nghe lời sao? Nàng cũng không phải là của người người hầu."

Xuân Viên giáo hoạt mà cười cười, nói: "Cái này cần phải dùng chút thủ đoạn rồi."

Tiểu Ngưu hưng phấn mà hỏi: "Dùng như thế nào đây?"

Xuân Viên nghĩ nghĩ, nói: "Ta đi đem nàng mời đi theo, để cho nàng theo ta lập tức ngủ. Người đây, hay là trốn được ngoài cửa sổ tối, chờ ta thôi đăng sau khi, người nghe ta ám hiệu. Ta một tiếng ho khan, người phải từ cửa sổ nhảy vào đến. Cửa sổ ta không liên quan đích, người tiến đến sau khi, có thể vào ổ chăn rồi. Nhớ kỹ à, nàng tại giường trong sườn, ta tại giường ngoài sườn. Nhớ kỹ không có?"

Tiểu Ngưu nói: "Nhớ kỹ, chỉ là ta vì cái gì không né tại giường để hoặc là khác cái gì ở chỗ?"

Xuân Viên giải thích nói: "Cho người tránh ở ngoài cửa sổ tối, như vậy [bảo hiểm|đáng tin]. Vừa cam đoan nàng sẽ không phát hiện, đã có thể làm cho người phải trừ ngọn đèn thấy rõ nàng đích bộ dáng, vạn nhất nghĩ thấy nàng không hợp khẩu vị, đã có thể hủy bỏ hành động, người có thể không ăn nàng đích."

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Hảo, chúng ta phải như vậy làm ba!"

Hai người thương lượng tốt lắm sau khi, mà bắt đầu mặc quần áo. Mặc quần áo xong, Xuân Viên phải ra khỏi..., Tiểu Ngưu một người ở trong phòng, thầm nói: "Loại sự tình này ta nên không nên khô đây? Oan có đầu, nợ có chủ, theo quân tử đích làm việc, không nên đi lấy người ta đích thế thiệp hết giận đích, nếu là Nguyệt Ảnh cùng Vịnh Mai biết đến nói, nhất định không buông tha ta." Phía sau hăn đánh lui đường cổ hay là có thể đích, nhưng là hăn dục hỏa lên đây, không đồng nhất khô vi mau, vốn là không thoải mái đích, hoàn lại an ủi chính mình, việc này không thể trách ta, vốn là Mai Diêm Vương thực xin lỗi nhà của ta tại trước, qua không lâu, Tiểu Ngưu ở trong phòng bèn nghe được Xuân Viên hai nàng đích nói chuyện tiếng xé gió, nàng kia đích thanh âm hoàn lại nhu mà mềm mại, hiển nhiên tuổi không lớn. Chờ hai nàng đi tới trước cửa khi, Tiểu Ngưu mới giống kẻ trộm giống nhau nhảy tới ngoài cửa sổ. Hăn lại vừa ngồi xổm cái kia đâm đích [song | cửa sổ] chỉ động [chỗ|nơi|lúc ấy], từ nhỏ động hướng tới trong quan sát, phía sau hai nàng đều cũng ngồi ở bên cạnh bàn,

Tiểu Ngưu vừa lúc bắt gặp nàng kia đích bên cạnh, nàng kia mặt bạch như tuyết, biến thành màu đen như đêm, cái mũi cao vút, miệng tiểu mà hồng, trên mặt lộ ra điềm tĩnh mà trung hậu đích khí chất. Bắt gặp nơi này, Tiểu Ngưu ngã có chút không đành lòng tai họa người ta rồi.

Nàng kia nói: "Tỷ tỷ, người từ trước đến nay lá gan không nhỏ, đêm nay như thế nào sẽ lại đột nhiên sợ hãi đứng lên? Có phải là có cái gì tâm sự?"

Xuân Viên ôi rồi một tiếng, nói: "Cái kia lão gia hỏa rất kỳ cục rồi, vừa nghe nói người ta đã trở lại, phải sợ tới mức không thành hình dáng, thực không giống một nam nhân, phải đi theo trên giường đích biểu hiện giống nhau, rất gọi người thất vọng rồi."

Nàng kia nhẹ giọng cười, nói: "Tỷ tỷ à, cái loại này sự tình đã có thể lấy ra nữa nói sao?"

Xuân Viên cười nói: "Có cái gì không thể đích? Dù sao nơi này chỉ có chúng ta tỷ muội hai người."

Nàng kia nói: "Có phải là nam nhân khác đã cùng lão gia giống nhau, thời gian dài đều cũng làm không được một hồi, một làm đứng lên, trong chớp mắt lại không được rồi."

Xuân Viên cười khúc khích, nói: "Muội tử, không phải mỗi nam nhân đều giống nhau đích. Lão gia sẽ lại cái kia hình dáng, một vốn là tuổi, hẳn đều nhiều hơn lớn. Hai thôi, thân thể cũng không đủ ngạnh thật. Đây ba thôi, chính là hẳn rất trầm mê nữ sắc, thân thể đỉnh không được. Nếu vốn là một người tuổi còn trẻ đích quy củ chút ít đích nam nhân, có thể đem nữ nhân chơi được cao trào thay nhau nổi lên, cũng sẽ không xong đời."

Nàng kia thở dài một tiếng, nói: "Nguyên lai là như vậy tử. Ta nghĩ đến nam nhân đều giống ta người chồng cũ cùng lão gia giống nhau đây, đi tới không vài cái phải kết giao thương rồi."

Xuân Viên nói: "Đó là người không có gặp được hảo nam nhân. Chân chính đích nam tử hán người không có gặp qua, tựa như thiết có giống nhau cường tráng, tựa như lão hồ giống nhau đích hung mãnh, lại vừa giống người có nghề giống nhau sẽ lại chơi."

Nàng kia ôi rồi một tiếng, nói: "Mạng của ta nhất định như thế rồi, không dám có cái gì ý nghĩ rồi."

Xuân Viên cười nói: "Có cơ hội nói, nhất định cho người kiến thức một chút chân chính đích nam nhân vốn là một cái gì tư vị."

Nàng kia [cúi đầu|thấp] nở nụ cười hai tiếng, nói: "Nghe tỷ tỷ đích ngài tư vốn là gặp qua đại quen mặt, đại trận trượng đích, cũng kêu lão gia cấp cho bắt lấy mới tốt."

Xuân Viên cười hắc hắc, nói: "Tốt lắm, muội tử, thời điểm không còn sớm rồi, chúng ta nghỉ ngơi ba." Nàng kia đáp ứng một tiếng.

Vì vậy hai nàng đi tới bên giường thoát y. Đang nàng kia bắt đầu thoát y khi, Tiểu Ngưu kích động được miệng khô lưỡi khô, thầm nói: "Cái này có thể có được nhìn rồi." Đang một món đồ một món đồ quần áo bỏ đi khi, Tiểu Ngưu thấy tâm đều phải nhảy ra giọng mắt rồi. Đang nàng kia cởi sạch khi, vừa lúc vốn là sau lưng quay về phía chính mình. Thân thể của hắn hơi nọ đầy đặn, ngày thường cốt nhục cân xứng, đường cong lưu sướng, một kiêu đồn tròn trịa đích, như là ngọc bàn. Tiểu Ngưu trong lòng sốt ruột, thầm nói: "Nhanh một chút đem thân thể chuyển đi tới à, xem ngay mặt kia mới kêu lên ầm đây!"

Đang có có chờ mong, trước mắt tối sầm, nguyên lai ở chỗ đã thối tắt rồi ngọn nến. Một trận rất nhỏ đích thanh âm qua đi, ở chỗ an tĩnh lại. Tiểu Ngưu thầm nói: "Hai nàng đã trên giường rồi, ta đã mau đem rượu trận rồi ba!" Hắn đứng lên thể, lén lút duỗi rồi duỗi thắt lưng thân, này ngồi chồm hồm lâu cũng không phải rất thoải mái. Hắn trong lòng còn muốn trứ nàng

kia đích mắt cười, cùng đẹp mắt đích thân thể đích mặt sau. Hãn thầm nói: "Chỉ bằng này ấn tượng đệ nhất, ta cũng rất muốn làm nàng rồi. Không biết Mai Diêm Vương từ nơi này cướp tới, là ai đích phu nhân. Ôi, Xuân Viên như thế nào còn không có phát ra ám hiệu đây? Ta cuối cùng không thể ở chỗ này trạm trên một đêm ba."

Đủ qua có nửa canh giờ ba, mới nghe được ở chỗ vang lên hai tiếng ho khan đến. Tiểu Ngưu sau khi nghe xong mừng rỡ, thầm nói: "Lúc này có thể có được chơi. Chơi hết này Bát di rất, lại chơi Thất di rất, đến một thông ăn. Mai Diêm Vương, người cũng không nên trách ta à, là người rất không phải thứ rồi, người nên có này báo ứng, ta không thể giết người, đã xem như rất nhân từ rồi, của người cái kia đầu chó hay là lưu cho người khác chém ba. Chém của người đầu, lão tử hoàn lại ngại chuẩn bị ô uế tay đây!"

Tiểu Ngưu lấy lại bình tĩnh, giống điệu giống nhau bay vào trong phòng. Hãn đi tới trước giường, sờ sờ giường vào đích người. Người nọ ừ, thấp giọng nói: "Có thể rồi, nàng ngủ." Tiểu Ngưu mừng rỡ, hai tay tề động, cầm quần áo cời. Mặc dù phía sau, hãn cũng không có đã quên ma đao, hãn đem hãn nhét vào rồi dưới giường.

Cởi sạch sau khi, Tiểu Ngưu nhẹ nhàng trên giường, tiến vào ổ chăn, phóng qua Xuân Viên, hướng tới bên trong sườn tới gần. Vừa nghe nàng kia đích khí tức, phải cùng Xuân Viên không giống với, Xuân Viên đích mùi có chút lảng, nàng kia mùi nhân nhàn nhạt đích, cũng là dài đích. Hãn kháo đến thân thể của hãn trên, cảm thụ được nàng đích ấm áp. Tiếp theo hiên tới [chăn|mền], như vậy dễ dàng cho hành động.

Tiểu Ngưu [tim đập|trống ngực] nhanh hơn, loại sự tình này hãn làm được coi như ít đích. Hãn đem nữ tử đích quần áo cời, hai chân chậm rãi tách ra, thân thủ tại nàng đích tiểu đậu đậu vỗ về chơi đùa trứ, nàng kia mặc dù tại trong mộng, đã cảm thấy rồi hưng phấn. Không có vài cái, lỗ nhỏ trong đã chảy ra xuân thủy rồi. Tiểu Ngưu nghĩ thầm rằng: "Thời gian quý giá, cơ hội khó được, hay là trước cảm vào tới nói lại, vạn nhất nàng tỉnh

dậy, lại xuyên vào thì có khó khăn rồi." Nghĩ như vậy trứ, bèn quỳ gối nàng đích hai chân hỏ, nẵm nhục bống, hướng tới nàng đích hông dưới đâm tới. Cũng may có xuân thủy đích [trơn|phẳng], nàng kia cũng không phải là cô gái, bởi vậy thoáng cái phải cắm vào nửa thanh tới. Nàng kia a rồi một tiếng. Tiểu Ngưu thấy bất hảo, biết nàng cần tỉnh dậy, bèn lại vừa một dùng sức, bèn xuyên vào rốt cuộc rồi. Ở chỗ rất chặt, rất ấm áp đích, cảm thụ không sai.

Tiểu Ngưu không nhanh không chậm mà khô trứ, cảm thụ được này mới mẻ đích mỹ vị. Nàng kia tại bị [phạm|làm] hơn mười dưới [sau khi|phía sau], bèn bản năng đích phát ra rên rĩ. Kia thanh âm lộ ra chính là thoải mái cùng dễ chịu, cũng không biết nàng rốt cuộc tỉnh dậy không có. Một bên đích Xuân Viên nói: "Hắc, nàng kêu được thật đúng là dễ nghe đây. Chỉ sợ tại lão gia trước mặt cũng không có như vậy kêu lên, người hôm nay nhưng là điểm phúc sâu a."

Tiểu Ngưu một bên khô trứ nữ tử, vừa nói nói: "Xuân Viên, lúc này thật là tốt sự tình đều nhiều hơn thiệt thòi rồi người à, sau này ta nhất định sẽ không bạc đãi người đích."

Xuân Viên nói: "Trong chốc lát người khô hết nàng sau khi, lại tiếp theo khô ta, ta đích hỏa lại nổi lên." Nói chuyện, nàng tiếp cận đi tới, tại Tiểu Ngưu đích trên thân vuốt ve, hôn môi trứ, khiến cho Tiểu Ngưu ngứa ngứa đích, lại vừa đặc biệt cao hứng.

Tiểu Ngưu càng xuyên vào càng nhanh, dưới xuất phát ra khỏi phụ thân tiếng xé gió cùng phác kết tiếng xé gió. Nàng kia đích hừ kêu đã chuyển vi lẳng kêu. Kia tiếng kêu khi thì cao vút, khi thì nhu hòa, thân thể hoàn lại đồng thời giãy dụa, có vẻ phi thường ngậm súc. Tiểu Ngưu biết nàng đã tỉnh dậy, nhưng hắc không nói lời nào, buồn bực đầu buồn bực não mà khô nàng, chỉ cảm thấy khoái cảm đem chính mình khiến cho tung bay phiêu nhiên, so với ngâm mình ở làn suối ấm trong hoàn hảo chịu đây. Một nữ nhân một chút - ý vị, một chút cũng không giả.

Tiểu Ngưu một hơi [phạm|làm] có mấy ngàn dưới, nàng kia bèn lẳng kêu cao trào rồi. Xuân Viên biết không nhất định lại che dấu cái gì rồi, bèn đem ngọn nến chút trứ rồi. Hoa nến sáng ngời, nàng kia bèn thấy rõ rồi Tiểu Ngưu, Tiểu Ngưu đã thấy rõ rồi đối phương. Mặc dù hai người hoàn lại thật sự lạ lẫm, đầu một hồi gặp mặt, nhưng bọn hăn đích bảo bối nhưng lại kết hợp cùng một chỗ.

Nàng kia vẽ mặt đích kinh ngạc cùng ửng đỏ, nhưng cũng không có thét lên, Tiểu Ngưu thấy nàng vú the the the the, hung mao hi hi, lớn lên thật không sai. Chính mình đích thiết bổng đang cầm ở ở chỗ, đem đối phương đích lỗ nhỏ chống đỡ được [phình|nổi lên] đích. Hai người đích hạ thân đều cũng ẩm ướt lâm lâm đích.

Nàng kia che chính mình đích trên thân, hỏi: "Người là ai? Như thế nào có thể gian ô ta đây? Ta là có nam nhân đích." Nói chuyện, thu trứ một bên mỉm cười đích Xuân Viên.

Tiểu Ngưu song chưởng xanh tại nàng kia đích hai sườn. Mặt cách mặt thật sự gần, nói: "Ta là Ngụy Tiểu Ngưu."

Nàng kia ôi rồi một tiếng, nói: "Người đúng là nhà của chúng ta lão gia đích đại cừu nhân sao?"

Tiểu Ngưu cười nói: "Là hăn trước xin lỗi ta đích. Bất quá thôi, hăn đúng là bây giờ đứng ở ta trước mắt, ta cũng sẽ không giết hăn đích."

Xuân Viên ở bên cạnh nói: "Muội tử à, hăn đích đồ vật còn có thể ba? Đủ đại ba? Đủ thoải mái ba?"

Nàng kia vừa nghe lời này, xem xét liếc mắt Tiểu Ngưu tuần tú đích mặt, một trận ngượng ngùng, khép lại đôi mắt đẹp. Tiểu Ngưu thấy nàng cũng không có vậy phản cảm, trong lòng an ủi, bèn quất động nhục bổng, tiếp tục [phạm|làm] đứng lên. Dù sao hăn còn không có chơi đủ đây.

Xuân Viên gặp Tiểu Ngưu làm được thật sự hoan, nói: "Tiểu Ngưu à, người cần chữa chút thể lực ứng phó ta à, một hồi người nếu không phục thì hảo ta, ta cũng không phải cho người đi."

Tiểu Ngưu hướng nàng cười, nói: "Không thành vấn đề, cam đoan cho người ba ngày không xuống giường được." Nói chuyện, ghé vào nàng kia đích trên thân, hung hăng mà khô nàng. Trên người nàng thật sự mềm mại đích, cảm thụ rất tốt. Nhục bồng tử tại hạ cạnh xuyên vào được vang lên, mỗi một dưới đều cũng đánh vào hoa tâm trên, cấp cho nữ tử thật lớn đích khoái hoạt. Nàng kia tại bị xuyên vào trong chốc lát [sau khi|phía sau], thả nữ nhân đích bắn khoản, ôm Tiểu Ngưu, xoay [kiên|vai] vạt áo mộng mà nhiệt tình phối hợp trứ, làm cho Tiểu Ngưu rất là sướng khoái. Hả cao hứng được thẳng thân nàng đích miệng. Nàng đem miệng mở ra, Tiểu Ngưu bèn nồng nhiệt mà hút khởi nàng đích đầu lưỡi.

Kia căn nhục bồng bởi vì xuyên vào chính là lạ lắm đích thịt động, hưng phấn được vậy thô, vậy dài, lại vừa vậy nhiệt, mỗi một lần xuất kích, đều cũng cấp cho lẫn nhau mang đến mất hồn thật là tốt chỗ. Trong phòng tấu [hưởng|vang] nguyên thủy đích âm nhạc, mở ra giường huyền não đứng lên. Xuân Viên thấy quen mắt, đã đi tới hỗ trợ.

Đang Bát di rất chống đỡ không được khi, Xuân Viên phải vượt Tiểu Ngưu đích thân thể nói: "Tiểu Ngưu, nên ta rồi, không cần đem khí lực đều cũng hoa tại trên người nàng, ta mới là người nữ nhân chân chánh."

Tiểu Ngưu mắt thấy Bát di rất đã mềm được cùng một đoàn bùn giống nhau, lo lắng nàng thân thể quá yếu, kinh không được lớn hơn nữa đích chinh phạt, bèn ba mà một tiếng, rút ra đại nhục bồng, nhục bồng tử thủy lâm lâm đích, dính đầy rồi Bát di rất đích xuân thủy, lúc này vẫn đang uy phong lẫm lẫm đích, giống một bạo quân.

Xuân Viên đã sớm gấp không thể chờ rồi, hướng tới Bát di rất bên người một nằm, hai chân mở rộng ra hơn nữa giờ lên cao, kiều đồn nâng lên đến,

môn hộ tấn khai, ngoài miệng hoàn lại tao mị mà nói: "Đến à, Tiểu Ngưu, đến khô ta à! Đến khô chết ta đi, ta rất thích người à!"

Nàng kia phong tao cùng [lang thang|phóng dăng] đích hình dáng thật sự làm cho người ta không thể nhìn được nữa, thay đổi những gì một nam tử đều đã thật sự không được. Tiểu Ngưu thấy ánh mắt đều cũng đỏ, đến một "đói hổ chụp mồi", đem Xuân Viên đặt ở dưới thân, đại nhục bổng phác kết một tiếng phải xuyên vào tới để.

Xuân Viên a mà một tiếng lẳng kêu, tứ chi cuốn lấy Tiểu Ngưu, nói: "Ta thật là tốt thiên hạ, người cần xuyên vào chết ta rồi. Thật đẹp à, so với uống rượu rồi rượu hoàn lại thoải mái a!"

Tiểu Ngưu cười nói: "Ta nói rồi, đêm nay nhất định này ăn no người." Nói chuyện, nhục bổng điên cuồng xuyên vào không thôi, này giường lại vừa náo nhiệt đứng lên. Tiểu Ngưu thô thở gấp, điên cuồng nếu. Mà Xuân Viên thì lẳng kêu cùng rên rỉ, kia phóng dăng đích hình dáng giống như là phát tình đích tiểu báo tử giống nhau. Nếu không phải Tiểu Ngưu công phu rất cao, khẳng định sẽ bị nàng cấp cho bẻ gãy thiết bổng đích.

Bọn họ làm được bất tỉnh bầu trời tối đen mà. Bên kia đích Bát di rất ngồi xuống, lấy bị phi thân, nhìn chăm chú vào hai người đích cuồng hoan, nàng hay là đầu một hồi bắt gặp người khác can sự đây, cách được vậy gần, vừa có thể bắt gặp nữ nhân đích phóng dăng, lại vừa có thể bắt gặp nam nhân đích dừng mãnh. Xuân Viên vú đích mãnh liệt, xuân thủy đích chảy xuôi, cùng với thô lớn lên thiết bổng tại lỗ nhỏ trong quất động đích hình dáng, đều bị thấy rõ biết rõ sở. Vừa rồi nàng hoàn lại kinh hoảng cùng khẩn trương đây, bây giờ thì thay đổi. Nàng cảm giác chính mình đích dục vọng lại mọc lên, một hưởng qua nam nhân tư vị đích nữ nhân vốn là chịu không được này đích. Nàng lại quan sát Tiểu Ngưu, thấy hãn đích thân thể cùng tướng mạo, không một không kẻ khác vừa lòng. Tại chi tâm nàng trong, vừa rồi đích này khuất nhục cùng phần nộ bèn lãnh đạm nhiều lắm rồi, mắt

thấy Xuân Viên lãnh được giãy dựa như [xà|rắn], điên điên cuồng cuồng như báo, nàng thế nhưng hăm mộ đứng lên.

Trong chốc lát, Xuân Viên xoay người, mân mê kiều đồn đến. Tiểu Ngưu bèn quỳ gối nàng đích phía sau, đem đại thiết bổng âm âm mà người.

Xuân Viên bị làm được thoải mái, một bên [nhún|làm rung động] kiều đồn, một bên quay đầu lại cười nói: "Ta thật là tốt thiên hạ, người xuyên vào được ta đều phải thành tiên rồi. Ta đời này cùng định người rồi, người cũng không phải chuẩn không cần ta."

Tiểu Ngưu đem tiểu huyết xuyên vào được tức tức vang lên, nói: "Người nhưng là có trượng phu đích, ta cuối cùng không thể mạnh mẽ cướp ba."

Xuân Viên hừ nói: "Ta mới không cần cái kia lão vương bát đản đây, hã không phải nam nhân, người mới là chân chính đích nam nhân."

Lời này phi thường tốt nghe, Tiểu Ngưu rất vừa lòng, hã đem nhục bổng rút đi ra, nhìn nhìn bị chính mình xuyên vào được tròn tròn đích thịt động, kia cái động khẩu đang chảy chất nhầy đây, cánh hoa đang có chút động trứ. Xuân Viên nghĩ thấy hư không, quay đầu lại nói: "Tiểu Ngưu, nhanh một chút cắm vào đến, ở chỗ ngựa à!"

Tiểu Ngưu cười nói: "Cái này cho người sáng." Nói chuyện, phác kết một tiếng, lại vừa xuyên vào một rớt cuộc.

Hai người cùng thi triển thần thông, đối lại trứ các loại đa dạng đang làm, đợi cho Xuân Viên trịa không được khi, Tiểu Ngưu lại vừa đem nhục bổng tử rút đi ra, Xuân Viên thở hào hển nói: "Tiểu Ngưu à, không cần vắng vẻ rồi ta đích muội tử. Chúng ta ba lập tức chơi ba, chỉ cần người có thể ứng phó được."

Tiểu Ngưu nhìn xinh đẹp đích Bát di rất, lại vừa động rồi sắc tâm. Nàng lấy bị [che|chặn] thân, nhiều như là một hấp dẫn à. Tiểu Ngưu nói: "Hảo oa,

đừng nói các người hai, đúng là lại đến hai, ta cũng có thể đem bọn người đều cũng này ăn no."

Xuân Viên đi đem Bát di rất đích [chấn|mền] kéo, nói: "Đến, chúng ta tận tình mà hưởng thụ ba."

Bát di rất ngọc thể tấn lộ, vú cùng nhung mao lại cùng Tiểu Ngưu đối mặt rồi. Kia đầu vú vốn là đỏ sậm đích, kia nhung mao vốn là quyến sách khúc đích, làm nam nhân tâm động, nhất là nàng đích một thân bạch thịt, càng gọi người muốn nghĩ sờ một đủ. Tiểu Ngưu tuy nói trải qua, cũng không thể không nghĩ lại khô.

Bát di rất nói: "Này được không? Vạn nhất lão gia biết rồi, mệnh đều không có rồi."

Xuân Viên an ủi nói: "Ta còn không sợ, người sợ cái gì à?"

Tiểu Ngưu hỏi: "Các người muốn nghĩ như thế nào chơi?"

Xuân Viên cười quyến rũ nói: "Người là nam nhân, chúng ta nghe của người tốt lắm."

Tiểu Ngưu nghĩ nghĩ, nói: "Như vậy đi. Nàng nằm, người quỳ sát tại thân thể của hân trên. Chú ý à, các người đều cũng đem động lộ ra đến, như vậy ta có thể tùy tiện [phạm|làm], cho các người hai đều cũng thoải mái."

Cũng không chờ Bát di rất nguyện ý cùng hay không, Xuân Viên bèn đem Bát di rất phóng ra ngã, cười nói: "Hào muội tử, chúng ta dùng sức nhân nhạc ba, không cần phải xen vào cái kia lão vương bát đản đích. Cái kia lão vương bát đản bây giờ không biết ôm người nào nữ nhân nhạc đây." Nói chuyện, nàng quả nhiên quỳ sát xuống tới, đem kiều đồn sí được vun cao đích.

Như vậy đích tạo hình quả nhiên không sai, hai nàng đích thị động đều cũng lộ rồi đi ra, Tiểu Ngưu quỳ đến Xuân Viên phía sau, gặp được hai người đích phong lưu huyệt. Đồng dạng vốn là nữ nhân, kết cấu giống nhau, ngoại hình khác nhau. Tiểu Ngưu không khỏi đối lập trừ hai nàng đích đồ vật, phát hiện Xuân Viên đích thị động cánh hoa hơi thâm. Mà Bát di rất thì hồng một ít. Xuân Viên đích mao không ít. Mà Bát di rất đích thì ít nhiều lắm rồi. Nhưng lúc này hai nàng đích xuân thủy đều cũng chảy, hơn nữa cánh hoa đều cũng giống tại hô hấp bàn mà động trứ, có thể thấy được đều là động rồi xuân tình đích.

Xuân Viên nằm ở Bát di rất đích trên thân, dùng sức mà thân nàng đích vú, một tay hoàn lại vuốt [người|cái kia], đùa được Bát di rất thẳng lắm bầm. Bởi vì Xuân Viên đích đầu tại động, nàng đích kiều đồn đã ở đông đưa trứ. Tiểu Ngưu nhìn thấy Xuân Viên đích kiều đồn mang theo hai động, hai động đều cũng vậy chân thật. Vậy mê người, đều cũng lóe thủy quang.

Tiểu Ngưu nhìn khó chịu, phải tay cầm trứ nhục bồng, đi tới trước mặt khi, nhưng lại vừa chuyển hướng, đâm vào Bát di rất đích lỗ nhỏ, Bát di rất bèn phát ra [ngọt|vui vẻ] đích tiếng rên rĩ. Tiểu Ngưu kiều đồn đem cho động, nhục bồng tử có tiết tấu mà khô nàng. [phạm|làm] ước có mấy trăm dưới, nước chảy được càng nhiều. Tiểu Ngưu lại vừa rút ra nhục bồng, mạnh xuyên vào người Xuân Viên đích trong động, nói dạng Xuân Viên đã kêu lên.

Tiểu Ngưu nghe cực kỳ thỏa mãn, cảm giác trứ bất đồng đích tư vị. Hai tay của hắn cũng không thành thật, trong chốc lát sờ này, trong chốc lát sờ cái kia đích, trong lòng phi thường đắc ý, mà hai nàng tại Tiểu Ngưu đích đùa bỡn dưới, đều cũng phát ra lẳng kêu, thật có thể nói là cao thấp phập phồng, cho nhau ứng với cùng trứ. Tiểu Ngưu cảm thấy phi thường kiều ngạo, giống bắt gặp chính mình đích thành tích giống nhau.

Này một đêm Tiểu Ngưu biến đổi pháp chơi huyệt, đem hai nàng chơi được cảm thấy mỹ mãn, mà chính mình đã thống khoái đầm đìa đích. Hắn

thầm nói: "Có một ngày đem này mỹ nữ đều cũng tập trung cùng một chỗ, thành lập một hậu cung, như vậy nói, muốn nghĩ như thế nào chơi phải như thế nào chơi, có thể thường xuyên chơi tập thể trò chơi."

Này một đêm tự nhiên là tấn hoan mà tan. Tiểu Ngưu bắn ba quay về, mà hai nàng thì chẳng biết cao trào vài lần rồi. Chờ hai nàng mỗi một được giống như thịt nát bình thường khi, ngày đều phải sáng. Tiểu Ngưu tại bọn hấn đích trên mặt thân qua [sau khi|phía sau], còn nói rồi chút ít lời tâm tình, mới lưu luyến không rời mà ly khai. Hấn thầm nói: "Nên đi đích thời điểm phải đi rồi, mạnh mẽ lưu vốn là không được đích. Ta còn muốn chạy về Lao Sơn, đối mặt đáng giận đích sư phụ đây. Này ma đao thủy chung vốn là một đau đầu đích vấn đề." Hấn mặc quần áo, khoá trứ ma đao, lại cùng u linh giống nhau rời đi. Lấy hấn đích công phu, đương nhiên sẽ không bị người phát hiện rồi.

Tiểu Ngưu lại vừa ở nhà ở hơn mười ngày, hôm nay hấn lại vừa thu được rồi Xông Hư đích thư.

Thư trên mặc dù không có nói thẳng để cho hấn lập tức trở về núi, nhưng chữ trong [đi|được] gian lộ ra rồi thúc giục đích ý tứ. Tại đây phong thư trên, Xông Hư lại vừa nhắc tới rồi 勞 dưới chân núi cho dù chường môn đích vấn đề. Hấn nói chuyện này sự tình tại phải làm, rất muốn nghe một chút Tiểu Ngưu đích ý kiến, để cho hấn trở về núi tới thương lượng. Thư đích kết thúc vĩ ít không được lại vừa nhắc tới đem a đao lên núi nói. Hoàn lại lấy hay nói giỡn đích giọng nói nói, thật sự nếu không trở về nói, sư phụ đem tự mình tới đón hấn.

Tiểu Ngưu biết không đi không được, bèn quyết định nhích người. Cách khác trước một ngày buổi tối, trong nhà chuẩn bị rồi một bàn tốt đầy rượu và thức ăn, cấp cho Tiểu Ngưu đem cho [đi|được]. Sau khi ăn xong, Tiểu Ngưu đem trong nhà chuyện làm một phen giao cho. Kỳ thật cũng đều là một ít dư thừa nói.

Tiểu Tụ nói: "Ca, trong nhà chuyện người không cần quất tâm, chúng ta sẽ lại đánh để ý tốt đấy." Nàng nhìn hẩn, tràn ngập rồi lưu luyến.

Điềm Nữu đã nói: "Tiểu Ngưu ca, người chỉ để ý đi của người ba. Hiệu thuốc chuyện ta có thể tấn một phần lực, nói lại còn có thái thái đây." Nàng đích ánh mắt còn lại là ấm áp đích, nhưng là không hề xá ý.

Kế mẫu mang theo trưởng bối đích hiền lành nụ cười, chậm rãi nói: "Tiểu Ngưu, trong nhà chuyện người không cần quan tâm, ta còn có thể quản sự đích. Người bên ngoài nhiều chiêu cố chính mình ba. Chúng ta đều cũng hy vọng người có thể sớm một chút về nhà định cư, nhà này trong không có người, không giống một nhà."

Tiểu Ngưu gật gật đầu, ánh mắt nhất nhất tại ba mở mặt cười trên thu qua, trong lòng nghĩ thấy rất an ủi, hẩn có thể phóng tâm mà ly khai. Bởi vì phụ thân qua đời không lâu, hẩn không thể cùng hai nàng hoan ái, nói cách khác, hai nàng có thể sẽ lại trách hẩn đích, mặc dù tất cả mọi người muốn nghĩ khoái hoạt một chút. Xem ra đành phải để cho trở về.

Ngày kế buổi sáng, Tiểu Ngưu lưng khởi ma đao, cáo biệt đem cho [đi] được] đích tam nữ, tâm sự trùng trùng đích hướng tới Lao Sơn phương hướng mà đi. Mới ra rồi bắc cửa thành không xa, đối diện đụng phải một nhiệt người, đó là một mỹ nữ, đang Tiểu Ngưu bắt gặp nàng đích thời điểm, tâm hoa nộ phóng, nhin không được chạy đi tới, thật muốn đem nàng ôm lấy đến, mãnh liệt một phen.

Người này không phải người khác, đúng là bị khai bao không lâu đích Nga Mi đệ tử Quan Vọng Mai. Nhưng là, nàng vẫn nhả đích trên mặt đang mang theo âm vân bàn đích vẻ lo lắng. Đây là sao lại thế này đây? Chẳng lẽ lại vừa đã xảy ra cái gì chuyện xấu à? Tiểu Ngưu đích trong lòng khẩn trương đứng lên.

MA ĐAO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 136: Tiểu Nhân Hành Động

Tiểu Ngưu ở cửa thành gặp ở ngoài đến Vịnh Mai, nhất thời mừng rỡ, chỉ là thấy nàng xinh đẹp mà văn nhả đích trên mặt mang theo âm vân bàn đích ưu sắc, âm thầm lo lắng sợ nàng là có cái gì phiền lòng chuyện, gặp tả hữu không ai, bèn chạy đi tới giữ chặt tay nàng, nói: "Vịnh Mai, người như thế nào tại đây à?"

Vịnh Mai cười cười, nói: "Ta mấy ngày nay buổi sáng đều cũng tại đây vùng tản bộ, không vì cái gì khác đích, chính là vì chờ người hảo"

Tiểu Ngưu ôi rồi một tiếng, trong lòng một tối, nhìn thẳng trứ Vịnh Mai, nói: "Người chừng nào thì tới? Đến đây cũng không lên tiếng kêu gọi. Người cần gì phải tại đây vùng chờ ta? Còn không bằng trực tiếp đến nhà của ta tìm ta, như vậy chúng ta không phải từ lúc lập tức rồi sao?"

Vịnh Mai nhẹ nhàng giẫy tay hắt, nói: "Chúng ta bây giờ dù sao không phải vợ chồng, ta đợi không nhà người bất hảo, cũng không thích hợp."

Tiểu Ngưu biết nàng có điều băn khoăn, nói nói: "VẬY người đã có thể viết phong thư cho ta, đem ta ước đi ra."

Vịnh Mai nói: "Ta có tính nhẩn nại, ta có thể chờ người. Ta tin tưởng ta nhất định sẽ lại gặp gỡ của người."

Nghe nàng như vậy vừa nói, Tiểu Ngưu đích tâm tình phải bình tĩnh nhiều hơn. Hắn dò xét một chút Vịnh Mai, một thân nga màu vàng đích quần áo, có vẻ thân hình tốt đẹp vô cùng. Mở ra mặt cười giống đồ sứ giống

nhau tinh tế. Nàng đích đôi mắt đẹp, nàng đích cái mũi, đều cũng như là tinh điều tế [mài|dũa] đi ra đích.

Tiểu Ngưu thu trứ nàng đích mỹ mạo, trong lòng một trận thoải mái, nói: "Vịnh Mai, ta biết ngươi nhất định là bởi vì muốn nghĩ ta mới từ vậy xa đích Nga Mi sơn chạy tới tìm, đúng không?"

Vịnh Mai nhẹ nhàng lắc đầu, nói: "Ta đến Hàng Châu, không thể là toàn bộ vì nhớ ngươi. Ta chủ yếu là có một việc muốn nghĩ với ngươi nói, hy vọng ngươi có thể cho ta bắt một chủ ý."

Tiểu Ngưu ừ, nghĩ thầm rằng nàng quả nhiên có tâm sự, bất quá năm hình dáng cũng không phải cái gì thiên đại đích chuyện xấu. Tiểu Ngưu lấy lại bình tĩnh, nói: "Ngươi phải mặc dù nói, ta ngã muốn nhìn là cái gì hình dáng sự tình cho ngươi chạy đến Hàng Châu đến đây."

Vịnh Mai gật gật đầu, nói: "Đúng là chúng ta hai chuyện."

Tiểu Ngưu cười nói: "Chúng ta hai chuyện tốt lắm à, ngươi yêu ta, ta yêu ngươi, sau này có thể thuận lợi kết làm vợ chồng."

Vịnh Mai sắc mặt một âm, nói: "Chúng ta yêu nhau không giả, chỉ là muốn nghĩ kết làm vợ chồng, nhưng cũng không sẽ lại thuận lợi vậy."

Tiểu Ngưu nhìn chăm chăm Vịnh Mai, hỏi: "Không biết ngươi kia phương diện phát sinh chuyện gì."

Vịnh Mai hít hai tiếng, nói: "Tiểu Ngưu à, chúng ta Nga Mi đã xảy ra chuyện,"

Tiểu Ngưu ân cần mà nói: "Là ngươi khiến cho đích sao?"

Vịnh Mai hồi đáp: "Vốn là. Ta trở về núi sau khi, tìm một thời gian, đem ta đích quyết định nói cho rồi sư phụ ta. Ta nói ta không lo chường môn rồi,

ta cần cùng Mạnh Phàm Thành giải trừ hôn ước, cũng nói muốn gả cho người. Sư phụ ta giận dữ, nói đó là không được đích, hẳn nói không lo chường môn có thể, nhưng không thể giải trừ hôn ước, càng không thể gả cho người."

Tiểu Ngưu nghe xong bất bình, nói: "Gả cho ta Ngụ Tiểu Ngưu có cái gì bất hảo? Ta cũng không có gặp qua sư phụ người, càng không có đắc tội nàng à? Nàng làm gì đối với ta có lớn như vậy đích ý kiến à?" Hẳn trong lòng thầm mắng, này lão chết thái thái, rất bất cận nhân tình rồi ba! Nàng nếu ở trước mặt ta nói, ta nhất định thống thống khoái khoái mà chửi mắng nàng dừng lại, đem nàng chửi mắng tỉnh, khiến nàng không thể ngăn cản ta cùng Vịnh Mai thật là tốt chuyện này, Vịnh Mai ảm đạm mà nói: "Ta đang muốn hỏi sư phụ này rốt cuộc vốn là chuyện gì xảy ra, lúc này một người từ nội đường đi ra. Ta vừa thấy người kia, chỉ biết vì cái gì sư phụ phát lớn như vậy tính tình rồi."

Tiểu Ngưu trừng lớn ánh mắt, hỏi: "Người kia là ai,"

Vịnh Mai mi mắt một thấp, nói: "Đúng là Mạnh Phàm Thành."

Tiểu Ngưu hừ nói: "Thật sự là không sợ không chuyện tốt sẽ sợ không người tốt đây, hẳn đi rồi Nga Mi sơn đương nhiên sẽ không tại sư phụ người trước mặt nói ta thật là tốt nói rồi."

Vịnh Mai nói: "Được rồi, hẳn tại sư phụ ta trước mặt nói hết người nói vậy."

Tiểu Ngưu trong lòng khí hỏi: "Người này vốn là nói thế nào ta đích,"

Vịnh Mai nói: "Hẳn nói người là trăm năm không gặp đích hái hoa đại thâm tặc, nói bị người ô nhục đích nữ nhân hằng hà sa số còn nói người cùng ma đạo đích người dây dưa không rõ, không rõ không bạch, là chúng ta chánh đạo đích đại họa hại, sớm muộn chánh đạo đích người sẽ bị người

cấp cho hại chết vô số, hơn nữa nói người như vậy đích bại hoại, mỗi người được mà tru chi."

Tiểu Ngưu nghe xong nhảy dựng lên mắng to: "Này đồ ranh con thật không phải là người, coi là ta cùng hắc là tình địch hắc cũng không nên như vậy ô [hãm|vùi lấp] ta à, thật sự là không thể tưởng được một danh môn chính phái đích đệ tử, lại sẽ lại khô ra như vậy hèn hạ chuyện đến."

Vịnh Mai thở dài nói: "Ta cũng muốn không đến hắc sẽ lại như vậy, lòng người khó dò a, ta cùng hắc nhận thức nhiều như vậy năm hay là lần này nhận thức đến hắc đích chân diện mục."

Tiểu Ngưu cắn răng mắng: "Tên hỗn đản này vương bát đản, rất không phải người rồi, thật sự là kỳ quái, lần trước hắc cũng bị ma đao cấp cho bị thương, như thế nào sẽ không có chết đây?"

Vịnh Mai giải thích nói: "Hắc trở lại Võ Đang sơn để cho hắc sư phụ vì hắc chữa thương mới không chết được đích, nhưng...Này vị hồ Đà chủ nhưng lại chết rồi."

Tiểu Ngưu ôi rồi một tiếng, thất kinh hỏi: "Tại sao có thể như vậy?"

Vịnh Mai nói: "Bởi vì hồ Đà chủ không có tìm được kịp thời đích trị liệu, kết quả mất mạng, này bút trưởng được tính tại Chu Khánh Hải đích trên thân..."

Tiểu Ngưu gật gật đầu, nói: "Vịnh Mai, Mạnh Phàm Thành nói hươu nói vượn, sư phụ người phải đều cũng tin sao? Nàng nên có chính mình đích sức phán đoán à! Nàng vốn là chương môn à, nên vốn là minh tra thu hào đích." Vịnh Mai dùng sức lắc đầu, nói: "Người nào biết đâu rằng Mạnh Phàm Thành theo chúng ta phái Nga Mi đích quan hệ à?"

Tiểu Ngưu nói: "Hắc không phải là theo người dính rồi thân, mới cùng Nga Mi sơn đặt lên quan hệ à." Vịnh Mai nhàn nhạt đích nói: "Cũng không

phải đơn giản như vậy đích. Này trong đó tại có văn vẻ." Tiểu Ngưu nói: "Này ngã muốn nghe nghe xong." Vịnh Mai mục chú xa phóng ra đích mây trắng nói: "Hắn theo chúng ta Nga Mi đích quan hệ cũng không phải thiện, đệ nhất sư phụ ta cùng hắn đích sư phụ giao tình rất sâu."

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Từ thế hệ trước nói rồi một quan hệ rồi, không biết bọn họ đích quan hệ sâu đậm."

Vịnh Mai nói: "Ta nói cho người, người nhưng không cho nói cho người khác."

Tiểu Ngưu mỉm cười nói: "Nhìn người nói đích thần thần bí bí đích, người chung quy sẽ không nói cho ta biết, nói bọn họ tuổi còn trẻ đích thời điểm có yêu ba?"

Vịnh Mai khen ngợi nói: "Tiểu Ngưu, người thật thông minh, bất quá còn chưa đủ chuẩn xác. Bọn họ tuổi còn trẻ đích thời điểm chẳng những yêu nhau, hoàn lại kết làm vợ chồng đây."

Tiểu Ngưu cảm thấy ngoài ý muốn, nói: "Vừa kết làm vợ chồng rồi, sau lại như thế nào sẽ lại biến thành như bây giờ, một vốn là lão đạo, một vốn là ni cô."

Vịnh Mai chậm rãi nói: "Bọn họ tuổi còn trẻ đích thời điểm, bởi vì khí thịnh, thường bởi vì việc nhỏ khắc khẩu, sau lại [huyền|nhiệt náo] sự tình lớn, sư phụ ta một mạch dưới, coi như rồi ni cô. Mà Mạnh Phàm Thành đích sư phụ ở trên Nga Mi giải thích nhận lầm không có kết quả sau khi, cũng đi Võ Đang sơn đang rồi đạo sĩ. Vài thập niên xuống tới, bọn họ đích khúc mắc mất, cũng chỉ còn lại năm đó đích cảm tình rồi."

Tiểu Ngưu hít vài tiếng khí, nói: "Nguyên lai như vậy phức tạp à!"

Vịnh Mai còn nói thêm: "Chúng ta hai phái đích quan hệ không chỉ như vậy đây, Mạnh Phàm Thành theo ta sư phụ là có quan hệ đích."

Tiểu Ngưu nói: "Có thể có cái gì quan hệ? Người chung quy sẽ không nói cho ta biết, Mạnh Phàm Thành vốn là nàng đích con ruột, cho nên sư phụ người mới tin rồi hẳn đích chó má ba."

Vĩnh Mai sau khi nghe xong nở nụ cười, nói: "Con ruột ngã không phải, nhưng bọn họ quả thật vốn là thân thích. Mạnh Phàm Thành là ta sư phụ đích thân cháu."

Tiểu Ngưu sau khi nghe xong nở nụ cười, nói: "Có này hai tầng quan hệ, Mạnh Phàm Thành có sư phụ người trong mắt, tự nhiên là nói chuyện có thể tin rồi. Ta Tiểu Ngưu tại sư phụ người đích trong mắt, tự nhiên là cùng tà môn lệch ra nói không có gì khác nhau rồi."

Vĩnh Mai còn nói thêm: "Ngoại trừ mấy cái này ở ngoài, Mạnh Phàm Thành hay là sư phụ ta nhất xem tốt [niên kỉ|tuổi] nhẹ một đời đích anh hùng. Nàng cho rằng tại đương kim đích võ lâm trong, nhất có tiền đồ đích thanh niên, nam chính là Mạnh Phàm Thành, nữ chính là Đàm Nguyệt Ảnh."

Tiểu Ngưu nghe được sư tỷ đích tên, trong lòng âm áp, nói: "Nửa câu sau đúng, nhưng nửa câu đầu đại sai đặc biệt sai.:"

Vĩnh Mai nhìn Tiểu Ngưu, nói: "Vậy người thấy thế nào?"

Tiểu Ngưu không khách khí đích nói: "Mạnh Phàm Thành người kia công phu tự nhiên là nổi tiếng đích, không thể không phải khác, nhưng là người của hắn phẩm quá kém rồi. Hắn theo ta luận võ, nói thất bại vĩnh viễn không thấy người, nhưng hắn nói không giữ lời. Hắn tại mẫu chốt thời khắc, khí người mà đi, đây là hắn rất sợ chết. Hơn nữa hắn sư phụ người trước mặt hồ ngôn loạn ngữ, ô [hãm|vùi lấp] ta, [nói xấu|bôi nhọ] ta, càng thêm hãy nhìn ra người của hắn phẩm [thấp|cúi xuống] rồi. Người như thế cho dù công phu dù cho, cũng bất quá vốn là một chỉ giết thương lực [trọng đại|chủ yếu] đích chó điên thôi.:"

Vịnh Mai ừ, nói: "Người nói được không sai, hử nói xong [những lời này|đó|kia] sau khi, hơn nữa yêu cầu của ta, sư phụ ta cả thứ mang theo khi cạnh nhiên ngã bệnh. Nàng nói nếu ta nếu giả cho người nói, nàng phải theo ta đoạn tuyệt thầy trò quan hệ, còn muốn đóng tự mình đem người cấp cho giết, nên vì vô lâm trừ hại."

Tiểu Ngưu sau khi nghe xong nhin không được nở nụ cười, nói: "Nàng cần đoạn thầy trò quan hệ, người cũng không dùng sợ, người sau này đi theo ta lập tức, là được muốn giết rồi ta nào có dễ dàng như vậy à? Ta Tiểu Ngưu bây giờ không thể là từ trước đích Tiểu Ngưu rồi.: "Nói tới đây, người đề thanh âm nói: "Ta Tiểu Ngưu bây giờ có ma đao, vô luận là ai muốn thu thập ta, đô thành được trước làm điêm chính mình đích phân lượng. Này đao cần Chu Khánh Hải cùng sư phụ ta đích trong tay, cũng chỉ có thể phát huy một nửa đích công lực, nhưng là tới tay của ta trong, chỉ cần muốn giết ai, đều là giống như giẫm chết một con kiến giống nhau." Nói chuyện, Tiểu Ngưu vỗ vỗ chính mình trên lưng đích ma đao.

Vịnh Mai vội la lên: "Cho dù là người có đao nơi tay cũng không thể thương tổn sư phụ ta à! Sư phụ ta tựa như ta mẫu thân giống nhau hảo. Nàng chỉ là nhất thời trên rồi Mạnh Phạm Thành đích mưu, tin tưởng nàng biết chân tướng sau khi, nhất định sẽ hối hận đích, cũng sẽ đồng ý ta với người tốt đấy."

Tiểu Ngưu nói: "Người với người sư phụ đích quan hệ nháo đích như vậy cương, nàng hoàn lại thả người đi ra. Nàng đối với người hay là không sai đích."

Vịnh Mai lắc đầu nói: "Căn bản không phải có chuyện như vậy. Sư phụ ta bị bệnh sau khi, ta rất lo lắng. Nàng ra lệnh cho ta xuống núi với người nói một biết rõ, để cho hai ta nhất đao lưỡng đoạn."

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, nói: "Nào có dễ dàng chuyện như vậy. Nàng khi ta vốn là đứa ngốc sao? Người đã vốn là một người xuống núi, người

làm gì nàng nơi nào sẽ biết. Người có thể trốn đích xa xa đích, không thấy nàng, nàng cũng sẽ không biết sao lại thế này."

Vĩnh Mai nói: "Sư phụ ta cũng không có vậy ngọc. Nàng như thế nào sẽ lại vậy theo tùy tiện bèn phóng ra ta đi ra đây? Bởi vì nàng phải một nhìn chăm chú sao đích."

Tiểu Ngưu hỏi: "Ai à?"

Vĩnh Mai hồi đáp: "Đúng là Mạnh Phàm Thành."

Tiểu Ngưu hừ một tiếng, nói: "Này vương bát đản, nếu ta thấy trứ hần, ta nhất định tự tay đánh chết hần. Người như thế rất không phải người rồi." Hần hướng Vĩnh Mai phía sau nhìn rồi nhìn, cũng không có phát hiện đáng giận đích tình địch đích cái bóng.

Vĩnh Mai nói: "Người không cần nhìn. Ta mặc dù cùng hần lập tức xuống núi đích, nhưng đã đi chưa rất xa, ta phải bắt hần cho quăng."

Tiểu Ngưu cười nói: "Cái này hảo, cái này hảo vậy người quyết định làm sao bây giờ?"

Vĩnh Mai lắc đầu nói: "Ta cũng không biết. Bất quá ta nghĩ đi xem đi thái sơn, sư phụ ta bị bệnh, ta nghĩ tới thái sơn vì nàng chúc phúc.:"

Tiểu Ngưu kéo tay nàng trên hôn một cái. Vĩnh Mai ôi rồi một tiếng, đi phía trái hữu [nhìn|xem], may mắn cũng không có người chú ý.

Vĩnh Mai thu hồi tay, nói: "Không thể động thủ động cước, làm cho người ta thấy bất hảo."

Tiểu Ngưu hắc hắc cười nói: "Này không phải không ai sao!" Tiếp theo Tiểu Ngưu thu hồi nụ cười hỏi: "Vĩnh Mai, lần này sư phụ người can thiệp chúng ta thật là tốt sự tình, người cũng không nên đánh lui đường cổ à,

người nên chịu đựng. Đừng có bởi vì người sư phụ đích mệnh lệnh người phải vạt áo rồi, phải rời đi ta mà đi."

Vĩnh Mai lắc đầu nói: "Sẽ không đích, đã ta đã thể xác và tinh thần đều cũng thuộc loại người rồi, sẽ không sẽ lại lại thay đổi." Tiểu Ngưu vui vẻ nói: "Này còn kém không nhiều lắm. Chỉ cần người có thể thật sự đích trụ, cái gì khó khăn ta đô thành không sợ rồi. Sư phụ người muốn nghĩ tự do, chỉ để ý hướng ta đến tốt lắm. Nàng cần chém ta đích đầu, cũng chỉ quản xuất đao là được." Vĩnh Mai lo lắng mà nói: "Người cũng không thể thật sự trứ để cho nàng chém."

Tiểu Ngưu nở nụ cười, nói: "Vĩnh Mai, người đem ta xem được cũng quá thấy ngu chưa! Ta Tiểu Ngưu còn không có ngốc đến có thể tùy tiện để cho đừng có chém đầu đích tình trạng."

Vĩnh Mai giải thích nói: "Ta là sợ người bởi vì ta mà rối loạn một tắc vuông, mất đi bình thường đích thông minh kính."

Tiểu Ngưu thâm tình mà nhìn nàng nói: "Ta sẽ không đích. Ta không chỉ cần thông minh, còn muốn dài mệnh đây. Ta còn muốn nghĩ với người thiên trường địa cửu đây."

Vĩnh Mai đã nhìn hẩn, đồng dạng [động tình|xúc động|gợi tình|sinh lòng ái mộ] đích nói: "Ta cũng vậy. Nghĩ như vậy đích, người nhưng ngàn vạn lần không cho phép rời đi ta."

Tiểu Ngưu gật gật đầu, Vĩnh Mai trên mặt đích u sầu rốt cục tiêu trừ, lộ ra sáng lạn đích nụ cười. Hai người đích tay kéo cùng một chỗ tâm đã dán tại cùng nơi, mà Vĩnh Mai trong lòng đích kia từ phần trăm trọng đích phiền não đã như sương khói bàn đích tan hết. Bởi vậy có thể thấy được, tình yêu đích lực lượng là phi thường thật lớn đích, thường thường đối với người có thể không tưởng được đích tác dụng.

Vì vậy, hai người lập tức chạy đi. Tiểu Ngưu chạy Lao Sơn, Vịnh Mai chạy Thái Sơn. Dọc theo đường đi, tự nhiên là nói không nên lời đích khoái hoạt. Ban ngày sóng vai mà đi, mặt mày truyền tình. Tối buổi tối, tự nhiên tránh không được thống khoái đầm đìa mà cuồng hoan một phen, lại ôm nhau mà miên. Tiểu Ngưu tại đây loại thần tiên bàn đích trong cuộc sống mặt mày hơn hử, cảm thấy mỹ mãn. Mà Vịnh Mai đã ở tuyệt vời đích tình ái trong biển đích kiều diễm ướm át, càng phát ra động lòng người. Người có nghề vừa thấy, có thể từ nàng đích trên mặt cùng trên thân, bắt gặp thành thực thiếu phụ đích phong hoa tuyết nguyệt. Nàng đã phảng phất vốn là mới mẻ đích cây nho bình thường, tại Tiểu Ngưu đích hầu hạ dưới biển đích không cách nào hình dung đích thủy linh no đủ.

Có một ngày tối đêm, hai người đi tới trước nghi, nơi này là hai người không thể không chia lìa đích địa phương. Từ nơi này hai người phải tách ra nói cách khác Tiểu Ngưu phải đi theo Vịnh Mai đi, nhưng là đó là không có khả năng đích. Bởi vì 勞 trên núi cũng muốn sự tình, Vịnh Mai bởi vì cùng Tiểu Ngưu có cái loại này quan hệ, nói gì cũng không muốn nghĩ nhanh như vậy tách ra. Mặc dù dọc theo đường đi đã phong lưu giống như ngư du thủy, lẽ ra nên đủ rồi, nhưng là bị vây tình biến trong đích nam nữ ai cũng không muốn tách ra đây? Bọn họ đều muốn nhiều [tụ|hợp|xóm] vài ngày. Bởi vậy, Tiểu Ngưu quyết định cùng Vịnh Mai tại đây một địa phương nhiều ngày, sau đó lại đều tự ra đi tốt lắm. Ai biết lần sau gặp mặt là cái gì thời điểm đây?

Hôm nay buổi tối, hai người nếm qua cơm chiều, thu thập xong, lẫn nhau ôm nhau trứ, vừa muốn trên giường chơi đùa một phen, chích thông gặp ngoài cửa sổ bi thán một tiếng. Hai đột nhiên cả kinh, hoặc mắt tản ra. Tiểu Ngưu nhanh nhẹn mà năm lên ma đao, chỉ vào cửa sổ, quát: "Là ai? Có loại đích lẫn ra đây." Tiểu Ngưu đã thông đi ra rồi, đó là một người nam nhân đích thanh âm, trong thanh âm lộ ra chua xót khí cùng cơn tức, còn có thê lương.

Người nọ cười khở vài tiếng, thanh âm do gần và xa, nghĩ đến vốn là chạy rồi. Vính Mai nghe đích nếu có đảm chiêu. Tiểu Ngưu nghĩ đến chuyện tốt người bị hại người khác phá hư, bèn một giận dỗi xuyên cửa sổ mà ra, hướng kia thanh âm đích đến chỗ đuổi theo. Hẳn thông không ra người nọ là ai, nhưng hẳn khẳng định người này cùng chính mình vốn là quen biết đích.

Tiểu Ngưu đích thân thể tới bên ngoài, cấp bách nếu lưu tinh, hướng xa xa đi theo tới. Rất nhanh phải bắt gặp phía trước đích bóng đêm dưới lập trứ một người, Tiểu Ngưu phát lực chạy tới. Người nọ đợi Tiểu Ngưu chạy tới gần chút ít, lại vừa xoay người chạy đi. Hẳn tốc độ đã tương đối đích mau, hai người giống cạnh thi đấu giống nhau, so đấu trứ khinh công. Người nọ không nghĩ bị Tiểu Ngưu đuổi theo, Tiểu Ngưu thì nghĩ không phải đi theo trên không thể.

Hai người đuổi phong trực diện, mặc phòng qua sống, nhiều ít phòng ốc bị nhét vào phía sau. Trong nháy mắt, hai người đã nhảy ra thành tường, đi tới càng thêm yên tĩnh đích cùng mở mang đích ngoài thành. Ngoài thành đều là bình nguyên, ngẫu nhiên sẽ có một đám cánh rừng, hoặc là một tương tiểu sườn núi. Bọn họ hồ không nghĩ để cho. Tiểu Ngưu thỉnh thoảng mắng hẳn vài câu, người nọ cũng không đáp lời, chỉ là ngẫu nhiên quay đầu lại cười trên vài tiếng. Kia tiếng cười so với khóc hoàn lại khó nghe đây.

Hai người như thế so đấu đi xuống, đủ qua có nửa canh giờ, đi tới một đám hoa màu trước, người nọ mới giảm bớt tốc độ, dần dần ngừng lại. Tiểu Ngưu đã sau đó đuổi tới, cách người nọ mấy trượng [có hơn|trên] trạm định. Người không có Nguyệt Ảnh đích buổi tối, Tiểu Ngưu đích thị lực hay là không sai đích xác. Hẳn 卅 cho ra đến, người nọ vốn là một người tuổi còn trẻ người, vóc dáng so với chính mình cần cao. Từ vừa rồi người này đích thân thủ trên xem, này nhân thân tay có thể tại chính mình phía trên. Nhưng Tiểu Ngưu cũng không sợ hẳn, bởi vì Tiểu Ngưu trên thân khoá trứ ma đao đây, có hẳn, Tiểu Ngưu sẽ lại sợ ai đây? Hẳn cả chính tà lưỡng đạo bá

vương cấp chính là nhân vật còn không sợ, tự nhiên sẽ không sợ này thần bí [niên kỉ|tuổi] nhẹ người.

Tiểu Ngưu chỉ vào người nọ, cả giận nói: "Tiểu tử, ta cùng phu nhân thân mật, ngại người chuyện gì à? Người tại ngoài cửa sổ lại vừa thở dài lại vừa cười quái dị đích, người có mao bệnh sao? Tốc tốc hãy xưng tên ra, đao của ta dưới bất tử vô danh chi quý."

Người nọ lại là nở nụ cười vài tiếng, tiếp theo lại vừa phát ra vài tiếng thở dài. Đây thở dài không biết là có ý tứ gì, có lẽ là bi phần ba.

Tiểu Ngưu cẩn thận lắng nghe, đã phán đoán ra người này đích thân phận rồi, thử thăm dò nói: "Tiểu tử, người không nói lời nào vốn là ba, đối với người đã biết người là ai rồi, người không phải vốn là Võ Đang đích tiểu nhân Mạnh Phàm Thành thôi! Người giả bộ khang làm bộ đích muốn nghĩ lừa gạt ai à? Người đúng là hóa thành tro ta đã nhận thức người."

Người nọ mắng: "Người một hỗn đản Ngụy Tiểu Ngưu, người mới là tiểu nhân! Ta Mạnh Phàm Thành khi nào thì thành rồi tiểu nhân?"

Này vừa nói nói, quả nhiên chứng minh rồi hẳn là Mạnh Phàm Thành.

Tiểu Ngưu ha ha cười, nói: "Mạnh Phàm Thành, người này người đúng là một tiểu nhân. Ta tới hỏi người, người vì cái gì tại Vịnh Mai đích sư phụ trước mặt phỉ báng ta đây? Ta khi nào thì thành rồi dâm tặc? Khi nào thì lại vừa trở thành chánh đạo đích tai họa rồi? Người nói hữu nói vượn, miệng đầy phun phẩn, chẳng lẽ người không phải tiểu nhân? Ai còn có thể là nhỏ người."

Mạnh Phàm Thành nghiêng răng nghiêng lợi mà nói: "Ngụy Tiểu Ngưu, người tai họa rồi nhiều như vậy cô nương, chẳng lẽ không đúng dâm tặc sao?"

Tiểu Ngưu hừ nói: "Thả người đích chó má. Đây cô nương đều là cam tâm tình nguyện cùng đích ta, ta không có bắt buộc bọn hăn."

Mạnh Phàm Thành đến gần vài bước, lịch tiếng xé gió nói: "Còn nói không có? Mượn Vịnh Mai mà nói ba. Nàng vốn là chi tâm ta trên người, nhưng người nhưng lại làm cho rồi cực kỳ hèn hạ đích thủ đoạn đoạt nàng, chiếm lấy rồi nàng, người như thế đích hành động, bắt đầu đúng là dâm tặc!"

Tiểu Ngưu chính khí lẫm liệt mà nói: "Một nhà nữ trăm nhà cầu. Ta thích Vịnh Mai có cái gì sai? Người khác có thể thích, ta vì cái gì không thể đây? Ta cũng không có chiếm lấy hảo, vốn là chính cô ta nguyện ý theo ta cùng một chỗ đích. Ta sở dĩ tìm được nàng, là bởi vì cho ta so với người mạnh hơn nhiều."

Mạnh Phàm Thành kích động đích nói: "Tự biên tự diễn ba! Nói tướng mạo, nói gia thế, nói công phu, người chưa giống nhau so với đích trên ta? Người theo ta so với, thì phải là quạ đen cùng phượng hoàng so với, đồng đất thái sơn so với. Ta nghĩ trong chốn võ lâm đích rất nhiều người sĩ đều đã thừa nhận đích. Ta Mạnh Phàm Thành vốn là trong chốn võ lâm ưu tú nhất đích thanh niên, mà người Ngụy Tiểu Ngưu đây, vốn là chừng nổi tiếng đích đại sắc lang, vốn là một ý vào ma đao tác uy tác phúc đích vô lại, vốn là một hảo giả danh lừa bịp hỗn cuộc sống đích lưu manh. Người như thế nào có thể theo ta so với đây?"

Tiểu Ngưu nghe xong một chút cũng không khí nói: "Mạnh Phàm Thành, ta này hay là đầu một hồi phát hiện của người miệng thật sự có thể nói đích sao! Xem ra trước kia, ta nhưng thật ra khinh thị rồi người. Không sai, nói tướng mạo, nói gia thế, nói công phu, ta cũng không như người, nhưng là ta cũng có so với người mạnh mẽ đích địa phương."

Mạnh Phàm Thành không phục, nói: "Đó là cái gì?"

Tiểu Ngưu cười ha ha, nói: "Thì phải là ta so với người thông minh, ta so với người dũng cảm, nhanh hơn người hiểu được như thế nào tới yêu một người."

Mạnh Phàm Thành hừ nói: "Thối phòng ba người."

Tiểu Ngưu tin tưởng mười phần mà nói: "Vì cái gì ta có thể được đến Vịnh Mai đích tâm cùng thân thể, mà người cùng nàng đánh thân [nhiều|hơn...Năm], nhưng không có làm được? Đây nguyên nhân trong đó người sẽ không có hảo hảo đích ngẫm lại sao?"

Lời này đâm đến rồi Mạnh Phàm Thành đích trong lòng. Mạnh Phàm Thành quát: "Ngươi Tiểu Ngưu, người cho ta thư miệng. Người có thể giữ lấy Vịnh Mai, đó là bởi vì người so với ta vô lại, so với ta vô sỉ, so với ta sẽ lại gạt người. Người mới là tiểu nhân."

Tiểu Ngưu hắc hắc cười không ngừng, nghiêng đầu nhìn chăm chăm trong bóng đêm đích Mạnh Phàm Thành quát: "Mạnh Phàm Thành, người cũng không dùng miệng ngạnh. Rốt cuộc ai là tiểu nhân, chúng ta trong lòng đều cũng hiểu được. Nếu nói đúng Vịnh Mai đích cảm tình, người tuyệt đối không bằng ta đích."

Mạnh Phàm Thành nói: "Chẳng lẽ ta cùng nàng nhiều như vậy năm đích cảm tình, còn không bằng người này vừa mới nhận thức đích người sao?"

Tiểu Ngưu khẳng định trả lời: "Tự nhiên không bằng đích."

Mạnh Phàm Thành nghi vấn hỏi: "Có cái gì không bằng đích?"

Tiểu Ngưu bèn nhón mà nói: "Người [luôn miệng|liền thoảng] mà nói đúng nàng có cảm tình, vậy ta hỏi người, người đều cũng vì nàng đã làm chút ít cái gì đây? Lấy lần trước mà nói ba, Vịnh Mai vì người rơi xuống Chu Khánh Hải đích trong tay, lẽ ra người nên muốn nghĩ tẩn biện pháp cứu

nàng thoát hiểm mới đúng à, nhưng là người đây, người làm như thế nào đích?"

Mạnh Phàm Thành nghe xong trên mặt nóng lên, nói: "Nàng rơi xuống Chu Khánh Hải đích trong tay, ta làm sao không nóng nảy, không nghĩ cứu nàng đây, nhưng là ta lúc ấy cũng bị ma đao bị thương, đã rơi xuống trong tay của hắn, ta nghĩ cứu nàng cũng không tài cán vì lực."

Tiểu Ngưu nhất châm kiến huyết hỏi: "Kia tại thời điểm mấu chốt, người vì cái gì bất lưu xuống tới ngược lại một người chạy rồi, nhưng lại đem Vịnh Mai lưu lại đây lúc ấy Chu Khánh Hải đích tâm tình không sai, chỉ cần người nguyện ý đang con tin, hắn nên có thể phóng ra Vịnh Mai đích."

Mạnh Phàm Thành thoáng cái kinh ngạc rồi quả nhiên lời này đâm vào mấu chốt địa phương rồi, một hồi lâu mới nói: "Ta đó là trợ trên cho người cùng Vịnh Mai đích xác tư tình. Ta như thế nào sẽ lại đổi lại quay về nàng đích tự do, cho các người tiêu dao khoái hoạt đây? Ta mới sẽ không vậy ngốc đây." Tiểu Ngưu ngửa mặt lên trời cười to, nói: "Mạnh Phàm Thành, người sẽ không dùng lại che dấu rồi! Ta biết người lúc ấy làm như vậy, kỳ thật vốn là rất sợ chết, người khác nhìn không ra đến, ta như vậy người thông minh chẳng lẽ còn sẽ lại xem đi sao? Người cho ta Tiểu Ngưu vốn là bạch si sao? Chỉ tiếc Vịnh Mai vị này đại mỹ nữ rồi, đối với người vậy si tình, thật sự là Nguyệt Ảnh [chiếu|theo] tới phần hãm hại rồi." Mạnh Phàm Thành sau khi nghe xong [nổi trận lôi đình| nổi cơn tam bành| cực kỳ phẫn nộ| lồng lộn], tại kêu lên: "Ngụy Tiểu Ngưu, người không cần ngậm huyết phun người. Đích Mạnh Phàm Thành mới không phải như người nói vậy đích nhân đâu, ta là danh môn chính phái đệ tử, ta là trong chốn võ lâm đích có vi thanh niên. Người dụng tâm hiểm ác, bại hoại ta đích thanh danh, ta hôm nay không tha cho người!" Tiểu Ngưu nở nụ cười hai tiếng, nói: Tên họ Mạnh chẳng lẽ ta còn sẽ lại sợ người sao?"

Mạnh Phàm Thành một dậm chân, kêu lên: "Ngụy Tiểu Ngưu, có loại đích chúng ta hôm nay quyết đấu. Bất tử một [người|cái kia] sẽ không

chuẩn trở về."

Tiểu Ngưu dễ dàng mà nói: "Người muốn thế nào đô thành [đi|được]. Ta biết cuối cùng té trên mặt đất đích khẳng định là người."

Mạnh Phàm Thành đã tính trước mà thuyết phục" Vậy đến, ai muốn lui về phía sau đúng là con chó nuôi dưỡng đích."

Hai người nói chuyện, giựt...Lại điệu bộ, một hồi đại chiến bách tại mi tiệp. Ai đều biết nói, lần này đích quyết đấu khẳng định là muốn định sinh tử đích. Mạnh Phàm Thành vì Vịnh Mai, khẳng định sẽ lại tử chiến đến cùng, mà Tiểu Ngưu vì bảo hộ chính mình đích tôn nghiêm cùng thanh danh cũng sẽ không cùng hấn khách khí đích.

Tại đại chiến trước, Mạnh Phàm Thành hướng không trung điểm hai dưới không trung bèn nhiều hơn hai luồng hùng hực đích hỏa diễm. Kẻ khác kêu tuyệt chính là, hai luồng hỏa diễm chỉ là tại không trung thiêu đốt trứ, vù vù vang lên, nhưng cũng không rơi xuống. Đây hỏa diễm giống như hai cái mặt trời giống nhau, chiếu sáng thiên địa, đã chiếu sáng lẫn nhau đích mặt.

Mạnh Phàm Thành đích mặt vốn là bi phần gia tăng đồng hung ác đích, mà Tiểu Ngưu còn lại là thoải mái gia tăng nghịch ngợm đích. Hấn bởi vì tay cầm ma đao, có tất thẳng đích nắm chắc, bởi vậy cũng không có cái gì bắn khoả. Hơn nữa Mạnh Phàm Thành cùng chính mình kịch chiến cũng không có thủ thẳng, này càng làm cho Tiểu Ngưu sĩ khí cao ngang. So sánh với dưới, Mạnh Phàm Thành giống một chích bị thương đích ác lang, mà Tiểu Ngưu giống một chỉ phải ý đích lão hổ.

Cheng một tiếng, bạch quang chợt lóe, Mạnh Phàm Thành đem trường kiếm từ trên lưng rút ra, mũi kiếm chỉ vào Tiểu Ngưu. Từ hấn kia sắc bén đích ánh mắt đó có thể thấy được hấn đích tâm ý, hấn hận không thể một

kiếm đã sắp Tiểu Ngưu đâm một thấu tâm lạnh. Mà Tiểu Ngưu đây, thì nụ cười nhưng cú, có một loại ai đến cũng không - cự tuyệt đích khí thế.

Mạnh Phàm Thành run lên mũi kiếm, kêu lên: "Ngụy Tiểu Ngưu, người này đâm tặc, người không phải từ trước đến nay dong dài sao? Người còn có cái gì di ngôn muốn nói sao?"

Tiểu Ngưu cũng không rút đao, chỉ là vạt áo một tay không đoạt bạch nhận đích tư thế, cười hì hì nói: "Mạnh Phàm Thành, người đồ vô sỉ này, người này tình trận bại tướng, người hay là đem di ngôn nói cho ta biết ba, ta sẽ chuyển đạt cấp cho phái Võ Đang đích."

Mạnh Phàm Thành khuôn mặt bóp méo, xì một tiếng khinh miệt nói: "Ngụy Tiểu Ngưu, vậy người phải chịu chết đi. Ta sẽ không lại hạ thủ lưu tình rồi."

Tiểu Ngưu ngạo nghễ nói: "Ai kêu người lưu tình rồi? Hôm nay chúng ta đây là quyết đấu."

Mạnh Phàm Thành nói: "Không sai hôm nay không phải người đả đúng là ta mất mạng."

Tiểu Ngưu miệng cười: "Người nếu đã chết, cũng không nên trách ta à!"

Mạnh Phàm Thành tự tin mà thuyết phục lực "Ta như thế nào sẽ chết đây? Chết đích người nhất định là người. Ngày đó nhưng là hạn chiêu đánh giá, hôm nay vốn là liều mạng."

Tiểu Ngưu nói: "Vậy người còn chờ cái gì đây?"

Mạnh Phàm Thành tới gần từng bước, quát: "Ngụy Tiểu Ngưu, rút ra của người binh khí."

Tiểu Ngưu nói: "Đang người xông lên đích thời điểm, ta sẽ rút đao đích, này không cần người quan tâm."

Mạnh Phàm Thành lại vừa tới gần từng bước, nói: "Ngươi Tiểu Ngưu, ta vốn không nghĩ giết ngươi, đô thành là người bức ta đích. Ta mỗi lần tưởng tượng ngươi đoạt nàng, hoàn lại đặt ở thân thể của hãn trên khô cái loại này chuyện này, ta muốn điên rồi. Nàng là của ta người trong lòng, như thế nào có thể với người như vậy chủ."

Tiểu Ngưu đặc ý nói: "Nói như vậy người này một đường đô thành ở phía sau theo dõi rồi." Mạnh Phàm Thành nói: "Cũng không có theo dõi, ta đã sớm tới trước nghi. Cùng Vịnh Mai xuống núi sau khi, nàng phải đem ta vùng rớt, ta cũng không biết nàng chạy chạy đi đâu rồi. Nhưng ta biết, nàng nhất định sẽ tới Sơn Đông đích, bởi vì nàng cần đến thái sơn tới, vì vậy ta trước hết chạy tới trước nghi, ở chỗ này chờ nàng. Ở vài ngày sau, ta đột nhiên nghĩ đến nàng đích tới chỗ, nàng nhất định sẽ đi tìm được người rồi. Ta chỉ cần ở chỗ này thủ trụ, nhất định sẽ lại đợi cho các người đích quá nhiên để cho ta đoán trúng rồi, các người thật sự đến đây. Các người một gần thành, ta sẽ biết. Ta buổi tối đến khách điểm vừa thấy, nguyên lai các người thật sự như vậy rồi. Nàng thật sự cấp cho đeo nón xanh (Cắm sừng!), ta bị tức đích đều nói không ra nói đến đây."

Tiểu Ngưu cười ha ha, nói: "Thật sự là không thể tưởng được nguyên lai người một danh môn chính phái còn có nhìn lên người khác chuyện tốt đích thói quen. Người đem ta dẫn tới này địa phương, đúng là muốn giết ta?"

Mạnh Phàm Thành um tùm đích cười, nói: "Người thật sự rất thông minh, chỉ là hiểu được đích quá muộn rồi chút. Nếu Vịnh Mai không đến nói, người phải xong đời rồi. Vì cái gì ta muốn chạy xa như vậy, ta chính là sợ nàng đến."

Tiểu Ngưu gật gật đầu, nói: "Nàng không tìm tới là chuyện tốt. Nếu nàng tìm tới nói, ta có thể sẽ không sẽ lại đối với người xuống tay rồi."

Mạnh Phàm Thành hừ nói: "Tốt lắm, người cùng tử kỳ tới." Nói chuyện, mũi chân bắn ra giống một chích điều giống nhau bắn đi tới, mũi kiếm thực chỉ Tiểu Ngưu đích cổ họng. Tiểu Ngưu cũng không rút đao, phảng phất một đám cành lá giống nhau, hướng bên cạnh một tung bay. Mạnh Phàm Thành biết hãn đích thân pháp linh hoạt, bởi vậy này kiếm cũng không có đâm thật, mà là mũi kiếm [ngăn|chặn lại], cameras đâm cổ họng không lầm.

Này làm cho Tiểu Ngưu tại ăn cả kinh. Loại này kiếm pháp hãn lần trước lĩnh giáo qua, vốn là vô cùng đáng sợ đích. Kiếm kia the thé so với độc xà dọa người, một khi tránh né có lầm, mạng nhỏ đều cũng khó bảo toàn, Tiểu Ngưu dù sao cũng là người có nghề, dưới chân bộ pháp tinh diệu, liên tục vài cái chia xuống đất, thân ảnh bèn phiêu tán đến phiêu tán tới. Nhưng là kia Mạnh Phàm Thành tựa như thuốc dán giống nhau quấn hãn, không đâm trúng Tiểu Ngưu không nghĩ thu kiếm. Cuối cùng, Tiểu Ngưu không thể không đến một món thịt tẩm bột rán, cả lăn vài vòng, mới miễn cưỡng né tránh này trí mạng đích một kiếm, nhưng là quần áo hay là bị cắt rồi một đạo lỗ hổng.

Mạnh Phàm Thành đích kiếm thất bại, cũng là kinh hãi. Đây là hãn gần nhất ngộ đến đích thượng thừa kiếm pháp, vốn định nhất chiêu trí mạng, không nghĩ đối phương hay là còn sống. Mạnh Phàm Thành cấp bách thứ nảy ra, mắng: "Ngươi Tiểu Ngưu, đệ nhị chiêu nhất định cho người chết."

Tiểu Ngưu từ trên mặt đất đứng lên, bụi đầu sĩ mặt đích, phi thường chặt vật. Hãn thâm nhủ hối hận, vì cái gì không rút ma đao đây? Thiếu chút nữa chết ở hãn đích dưới kiếm. Hãn âm thầm tự trách, này cũng không đáng kể ba. Bởi vậy, hãn lần này cầm chuôi đao, vẫn như cũ không có rút ra. Vì cái gì đây, hãn nếu một chút rút ra nói lấy Mạnh Phàm Thành đích ánh mắt nhất định sẽ lại nhận ra đây là ma đao, vậy sẽ không có thể đối với hãn nhân từ nương tay, giữ lại cũng là một tai họa, ai biết chưa một ngày hãn lại vừa chạy tới tìm chính mình tính sổ đây? Minh thương dễ tránh, thâm kiếm khó phòng ngự nội! Nghĩ đến này, hãn cố ý lui về phía sau rồi vài bước.

Mạnh Phàm Thành nào biết đâu rằng mấy cái này, nghĩ đến Tiểu Ngưu thật sợ hãi rồi, hăn lộ ra nhe răng cười. Tại hỏa quang đích chiếu rọi xuống hăn nhe răng cười đích mặt đặc biệt đáng sợ toàn bộ không có bình thường đích anh tuấn bộ dáng. Hăn hưng phấn đích nhảy đến giữa không trung, nói: "Ngụy Tiểu Ngưu, người yên tâm, ta nhất định để cho Vịnh Mai thủ trứ của người thi thể khóc trên vài tiếng đích. Sau đó ta sẽ cùng nàng ngủ, ngoạn cú liễu lại giết chết. Loại này chẳng biết tự yêu đích tiện thái, ta mới không cần đây." Nói chuyện, kiếm kia the thé thiểm điện bàn đích đâm hướng Tiểu Ngưu, khiến người không thể lại trốn.

Tại sống chết trước mắt, Tiểu Ngưu đột nhiên rút ra ma đao, tùy ý mà hướng tới trước ngực vẽ một giới, nhưng thấy bạch quang chói mắt, hàn khí bức người, Mạnh Phàm Thành cả người mang kiếm bay ngược đi ra ngoài, nặng nề mà ném tới trên mặt đất. Kiếm kia thân bay đi ra ngoài, chẳng biết tung tích, mà Mạnh Phàm Thành nắm chuôi kiếm, nằm có trên mặt đất rên rỉ không ngừng. Trong miệng của hăn tuôn ra một ngụm máu tươi, sau đó toàn thân thẳng run rẩy.

Tiểu Ngưu cười ha hả mà đi lên trước, đối với dưới chân đích Mạnh Phàm Thành nói: "Mạnh Phàm Thành, người nói chúng ta hôm nay rốt cuộc là ai chết đây?"

Mạnh Phàm Thành miễn cưỡng ngẩng đầu lên, chặt nhìn chăm chăm Tiểu Ngưu trong tay đích đao, lấy [yếu ớt|mỏng manh] đích thanh âm nói: "Người lấy chính là ma đao?"

Tiểu Ngưu quơ quơ trong tay đích đao, nói: "Không sai, đúng là ma đao. Ta mới là ma đao đích chủ nhân, bọn họ đều là giả đích. Ta trong tay có ma đao, ai mà không đối thủ của ta?"

Mạnh Phàm Thành tuyệt vọng mà nhắm mắt lại, nói: "Ngụy Tiểu Ngưu, lần này ta lại vừa thất bại, nhưng bại đích không phục. Người giết chết ta đi." Tiểu Ngưu lấy mũi chân đá đá hăn đích mặt, nói: "Mạnh Phàm Thành,

người nghĩ rằng ta còn có thể tha người sao? Nếu vừa rồi người không phải [luôn miệng|liền thoảng] đích muốn giết ta, ta còn thực sẽ không giết của người. Bây giờ, hết thấy đều cũng chậm. Người an tâm mà hãy đi đi, ta sẽ lặng lẽ đích đem người chôn điệu đích, nguyện người sớm ngày lên trời đường. Không, tất nhiên ngục. Người người như thế vốn là không xứng lên trời đường đích, chích nên xuống địa ngục. Ôi, người yên tâm tốt lắm, Vịnh Mai sẽ không cho người khóc một tiếng đích."

Nói chuyện, Tiểu Ngưu đem đao chỉ vào Mạnh Phàm Thành.

Mạnh Phàm Thành toàn thân phát run, kêu lên: "Ngụy Tiểu Ngưu, người [không nên|đừng có giết ta] được không? Ta sau này không bao giờ...Nữa với người khó xử rồi, cũng không lại với người cướp Vịnh Mai rồi. Sau này nàng đúng là phu nhân người, ta ngay cả xem cũng không liếc nhìn nàng một cái."

Tiểu Ngưu đá hấn một cước, mắng: "Tới người con bà nó, người ít cho ta đến này một bộ. Người này con mẹ nó rõ ràng vốn là [bắt nạt kẻ yếu| sợ hãi kẻ mạnh] à! Vừa rồi người hoàn lại hung ác được cùng chích lang giống nhau, đảo mắt trong lúc đó như thế nào phải biến thành cáo mong con chó rồi? Người không phải nam nhân nột? Người cả nữ nhân đều không bằng. Người nơi nào vốn là Võ Đang đệ tử? Giống người người như thế, chích xứng đang khổ đang phải đích đệ tử. doc truyện tại . Người là rác rưởi, cắt chó, heo chó không bằng." Tiểu Ngưu càng chửi mắng càng mạnh hơn.

Mạnh Phàm Thành miễn cưỡng ngồi xuống, hai tay ôm lấy Tiểu Ngưu đích đùi, cầu khẩn nói: "Người như thế nào chửi mắng ta đều cũng thành, chỉ cần người không giết ta, ta quản người kêu cha [đều được]." Tiểu Ngưu quả thực [không thể tin được|khó tin] chính mình đích cái lỗ tai, một danh môn chính phái đích đệ tử cư nhiên cả loại này vô sỉ nói đô thành nói được đích đi ra, hấn thật sự không phải người, cả một chút cốt khí đều không có. Xem ra lúc trước Vịnh Mai lựa chọn chính mình không thể nghi ngờ vốn là chính xác đích. Vịnh Mai nếu gả cho người như thế, có một ngày đại nạn

đến khi, hãn vì cầu thả sống, có thể đem phu nhân cấp cho dâng lên công. Người như thế, vốn là không xứng lưu cho trên đời đích. Có người như thế trên đời trên, thực cấp cho phái Võ Đang dọa người, hay là làm thịt hãn ba.

Tiểu Ngưu khinh bỉ cười, nói: "Mạnh Phàm Thành, người rất bảo ta thất vọng rồi. Nếu người theo ta ngạnh khí rất cuộc, ta xem người là một kiên cường đích phần trên, ta còn sẽ không giết người. Nhưng là người bây giờ đích biểu hiện cùng một chặt đứt sống lương cốt đích con chó có cái gì khác nhau? Người người như thế không thể lưu. Ta nhất định giết chết, cho dù là vi phái Võ Đang thanh lý môn hộ rồi." Dứt lời, một cước đưa hãn đá ra thật xa, xông lên tới, đã nghĩ chặt bỏ tới.

Mạnh Phàm Thành dùng hết khí lực kêu to: "Cha, người là cha ta, ta đúng là người con ruột. Cha, người như thế nào có thể sát chính mình đích đứa con đây? Hồ độc không ăn tử đây."

Vừa nghe lời này, Tiểu Ngưu nhin không được cười ha ha lên, cười đến ngửa tới ngửa lui đích. Hãn đem ma đao thu vào vỏ đao, ngã thật sự có chút khó xử rồi. Hãn gọi nói: "Đứa con, người học vài tiếng con chó kêu ba?"

Mạnh Phàm Thành phải lưng tròn mà kêu đứng lên, học được phi thường chăm chú.

Tiểu Ngưu lại là cười to, cười đích vừa thống khoái, lại muốn thắng nước mắt. Hãn thầm nói: "Chánh đạo như thế nào xảy ra loại này bại hoại? Phái Võ Đang như thế nào sẽ lại nhận được loại này đệ tử? Người như thế cả tà phái nhân sĩ cũng không như? Nói Hắc Hùng Quái ba, trừ chết cũng không cúi đầu. So sánh với dưới, Mạnh Phàm Thành cả người lời không xứng. Làm một người hãn đã như thế chẳng cần mặt rồi, ta thật sự còn muốn giết hãn sao?" Mạnh Phàm Thành đích loại thái độ này, làm cho Tiểu Ngưu song biến cùng [do dự|chần chừ] rồi. Dựa theo Mạnh Phàm Thành đích sở tác sở vi, giết hãn mười lần đều cũng nên.

Tiểu Ngưu nhìn trên mặt đất ẩn núp đích Mạnh Phàm Thành, nhìn điều vĩ nhất liên đích Võ Đang đệ tử, hẳn có chút tàn nhẫn không dưới tâm rồi. Hẳn luôn luôn là có chủ kiến đích, nhưng là bây giờ cũng không được rồi. Mạnh Phàm Thành biết Tiểu Ngưu đích tâm tính, bèn cả khóc mang theo hào đích cầu khẩn trợ. Hẳn biết còn sống có hi vọng rồi, tự nhiên cần hết sức.

Lúc này giữa không trung bóng người chợt lóe, một người khinh phiêu phiêu mà rơi xuống đất rồi, dừng ở Tiểu Ngưu đích bên người, vừa thấy đến này người, Mạnh Phàm Thành [hận không thể|nóng lòng] tìm một mà phùng tiến vào tới.

Nhờ hồng hồng đích hỏa quang, Mạnh Phàm Thành thấy rõ sở, người này thân hình tốt đẹp, mặt cười nhã nhặn, lúc này nhã nhặn trong mang theo vô hạn đích thất vọng. Tiểu Ngưu đương nhiên đã thấy được, cao hứng đích nói: "Vịnh Mai sao người lại tới đây đây? Điểm ấy việc nhỏ còn dùng được trợ người tới sao? Người trước đem ổ chăn ấm áp một chút thật tốt, ta lập tức đi trở về."

Vịnh Mai không thói quen tại người khác trước mặt nghe loại này vui đùa, không khỏi trắng bệch Tiểu Ngưu liếc mắt, xem xét thu Mạnh Phàm Thành đích hình dạng nhân, cùng Tiểu Ngưu nói "Các người đây là sao lại thế này?"

Tiểu Ngưu thấy nàng đặt câu hỏi, bèn đem đại khái đích quá trình nói một lần. Vịnh Mai sau khi nghe xong, mày chặt túc, đối với Mạnh Phàm Thành đích không không chịu thua kém phi thường phản cảm. Vịnh Mai hít và một hơi, hỏi: "Vậy người quyết định xử lý như thế nào hẳn đây?" Nàng đích đôi mắt đẹp ân cần đích chăm chú vào Tiểu Ngưu đích trên mặt.

Tiểu Ngưu cười cười, nói: "Người như thế ở lại trên đời vốn là tai họa, không bằng phải diệt trừ rồi quên đi, cũng có thể tỉnh chút lương thực. Đương nhiên rồi, đây là ta đích cái nhìn. Nhưng người đã đến đây, ta đương

nhiên muốn nghe phu nhân đích rồi." Nói đến người này, cố ý nhìn thấy Mạnh Phàm Thành, mang theo huyền diệu đích vẻ mặt.

Mạnh Phàm Thành gặp Vịnh Mai đến đây, thật sự không có ý tứ mở miệng cầu xin tha thứ, hắn cúi đầu không nói. Vịnh Mai nhìn Mạnh Phàm Thành, cảm xúc phập phồng không chừng. Thấy hắn trên mặt trên thân đều là huyết, chặt vật cực kỳ, nào có một chút bình thường đích anh tuấn tiêu sái bộ dáng đây? Vịnh Mai hồi tưởng cùng Mạnh Phàm Thành trong lúc đó đích hết thảy, hồi tưởng lúc trước ra đích khoái hoạt thời gian, không khỏi tâm hồn thiếu nữ như nhũn ra, nói nói: "Tiểu Ngưu à, người cũng không thể được không giết hắn đây? Lưu hắn một cái mệnh. Hắn đã rơi xuống này tình trạng rồi, bị ma đao đích thương, coi là người không giết hắn, hắn đích công lực cũng sẽ đại [suy giảm|yếu] đích."

Mạnh Phàm Thành gặp Vịnh Mai nói như vậy rồi, mặt lộ sắc mặt vui mừng, ngẩng đầu quan sát Tiểu Ngưu đích sắc mặt. Tiểu Ngưu nhíu mày nói: "Vịnh Mai, của người nói ta đương nhiên muốn nghe rồi, chỉ là này người thật sự là một tiểu nhân. Ta sợ hôm nay phóng ra hắn sau khi, ngày sau hắn còn có thể đối với ta bất lợi. Có lẽ chưa một ngày hắn còn có thể tập kích ta, làm ta khó lòng phòng bị khi đó hối hận nhưng chậm."

Vịnh Mai gật gật đầu, nói: "Ta rốt cuộc vốn là cùng hắn định qua thân đích, coi như là người quen rồi. Ta còn là hy vọng người có thể phóng ra hắn một con ngựa."

Tiểu Ngưu ôi rồi một tiếng, nói: "Được rồi, người đều cũng lên tiếng rồi, ta còn có thể nói không để sao? Ngày sau hắn muốn báo thù, chỉ để ý tìm ta tốt lắm."

Vịnh Mai đi qua tới, đột nhiên rút ra trường kiếm, kiếm quang chợt lóe, Mạnh Phàm Thành: "Oa" Mà kêu thảm thiết, bốn căn ngón tay đã tận gốc đoạn lạc.

Tiểu Ngưu kinh hãi, nói: "Vịnh Mai người vì sao phải làm như vậy?"

Vịnh Mai xoay người tới, xem cũng không xem Mạnh Phàm Thành, trầm thống mà nói: "Ta đối với hắc quá thất vọng rồi, mặc dù bỏ qua cho tánh mạng của hắc, nhưng hắc thật sự có thể sửa đổi sao? Vì an toàn khởi gặp, hay là chém hắc đích bốn chỉ, cho hắc một giáo huấn. Nếu hắc còn dám với người không qua được, lần tới đã có thể không phải ngón tay rồi."

Tiểu Ngưu ừ, nói: "Như vậy cũng tốt, bốn căn ngón tay đổi lại một cái mệnh, cũng là đáng giá đích, người nói có phải là? Mạnh Phàm Thành."

Mạnh Phàm Thành đau nhức đích ứa ra mồ hôi lạnh, cắn chặt hàm răng, nơi nào nói được ra nói đến, nếu không liều mạng thật sự trứ, sợ sớm đã chết ngất quá đi tới rồi. Hắc âm thầm hận trứ Vịnh Mai, thầm nói: "Nữ nhân này thật sự là vô tình vô nghĩa, đã đã tha ta một mạng rồi, cần gì phải chém...Nửa ngón tay đây? Kia còn không bằng giết ta đây."

Vịnh Mai thở dài một tiếng, nói: "Tiểu Ngưu, cái này người hiểu chưa? Ta cùng hắc đã nhất đao lưỡng đoạn rồi, không...Nửa cái gì quan hệ rồi. Từ giờ trở đi, ta phải hoàn toàn thuộc loại người rồi. Người nhất định thật cao hứng ba?" Nói chuyện, nàng quay đầu đến thu trứ Tiểu Ngưu.

Tiểu Ngưu sau khi nghe xong mặt mày hớn hờ, nói: "Đương nhiên cao hứng đích, cao hứng được quả thực cần ngất đi thôi. Tốt lắm, chúng ta đi thôi."

Vịnh Mai nói: "Đi thôi, nơi này không phải chúng ta đợi đích địa phương."

Tiểu Ngưu mỉm cười mà nói: "Nơi này đương nhiên không phải chúng ta đợi đích địa phương." Rồi chúng ta đợi đích địa phương nên vốn là động phòng." Dứt lời, kéo Vịnh Mai đích ngọc thủ.

Vịnh Mai ngượng ngùng đích nói: "Không thành thân, người ở nơi nào động phòng." Tiểu Ngưu nhìn lướt qua chạt vật không chịu nổi đích Mạnh Phàm Thành, nói: "Chỉ cần chúng ta hưởng, vô luận cần nơi nào, nơi nào đều là động phòng." Dứt lời, lôi kéo Vịnh Mai đích tay hướng khách điếm đi đến, nếu không quay đầu lại, nếu không quản Mạnh Phàm Thành đích chết sống rồi. Hôm nay có thể phóng ra mạnh vài thành một mạng Tiểu Ngưu đã đủ nhân từ rồi.

Đang hai người trở lại khách điếm đích thời điểm, thời gian đã không còn sớm rồi. Hai người ngồi ở dưới đèn nghỉ tạm. Vịnh Mai nhìn Tiểu Ngưu, nói: "Người hôm nay thật sự là sơ suất quá, kia đệ nhất kiếm vậy lịch hại, mạng của người đều cũng thiếu chút nữa mất. Nếu không người thông minh, ta đã có thể không thấy được người rồi."

Tiểu Ngưu cười, nói: "Không có việc gì đích, mạng của ta lớn đây. Ta còn quyết định cho người sinh một đám hài tử đây."

Vịnh Mai lắc đầu nói: "Của người nữ nhân nhiều như vậy, không cần ta sinh đích. Người hay là tìm bọn hắc sinh ba, bọn họ nhất định nguyện ý cho người sinh hài tử đích."

Tiểu Ngưu đi tới, cười hì hì nói: "Chúng ta bây giờ mà bắt đầu sinh ba?"

Vịnh Mai cúi đầu nói: "Kia như thế nào sinh à?"

Tiểu Ngưu nói: "Cái này giống trồng trọt, muốn có nhận được thành, đương nhiên trước phải có mầm móng, lại phải có mà, có hảo mầm móng, có...Nữa hảo mà, không sợ dài không ra hảo hoa màu." Nói chuyện đem Vịnh Mai kéo đến, hướng trên giường đi đến.

Tới bên giường, Tiểu Ngưu đem Vịnh Mai kéo, nhiệt tình mà hôn khởi môi đỏ mọng đến nàng đích môi có chút lạnh, bất quá rất mềm rất thơm. Tiểu Ngưu thân rất chăm chú, thỉnh thoảng khẽ cắn. Vịnh Mai hô hấp nhanh hơn, thân thể bất an đích giãy dụa trứ, cho thấy nàng đã có phản ứng

rồi. Sau đó Tiểu Ngưu lại vừa đem đầu lưỡi luồn vào nàng đích miệng, Vịnh Mai lúc này đã không hề then thùng rồi, chủ động liếm trứ Tiểu Ngưu đích đầu lưỡi, này làm cho Tiểu Ngưu phi thường cao hứng.

Hai tay của hắn tại Vịnh Mai đích thân thể mềm mại trên tùy tiện mà vuốt ve thân nhìn, như là vuốt ve một món đồ trân quý đích vật phẩm giống nhau. Tay hắn tại nàng đích ngực trên vân vê được hảo hữu lực, tại nàng đích kiều đồn trên chà xát được tham lam. Đây là mười phần đích sắc lang động tác, nhưng lại làm cho Vịnh Mai rất thích Vịnh Mai đích hô hấp nặng nề, [tim đập|trống ngực] nhanh hơn, thân thể xoay được đã càng lịch hại.

Đang Tiểu Ngưu đưa tay chỉ đặt tại nàng đích hông dưới khi, Vịnh Mai đích tình dục phải như vỡ đê đích hồng thủy giống nhau [đổ|trút ra] rồi. Vịnh Mai không thể nhịn được nữa, dùng sức đẩy ra Tiểu Ngưu, nói: "Tiểu Ngưu à, người sẽ không nếu đùa ta rồi. Ta cái gì đều cũng nguyện ý, người chỉ để ý đến đây đi." Nàng đích mặt đỏ đích giống hoa hồng, nàng đích đôi mắt đẹp đã thủy lưng tròng rồi nàng đích môi đỏ mọng đóng mở trứ, như là hỏa diễm tại động.

Tiểu Ngưu đích thiết bổng đã trưởng đích khó chịu, càng thuận theo Vịnh Mai đích ý tứ, hắn đem Vịnh Mai đặt ở trên giường hoành nằm. Vịnh Mai híp đôi mắt đẹp, bộ ngực thật sự đích vun cao đích, lập tức một năm sắp đích, đặc biệt mê người. Tiểu Ngưu vươn hai tay tàn nhẫn cầm lấy, như là tại vân vê mặt. Kia tay cảm giác thật không sai, phảng phất là ở sờ da cầu, lại vừa mềm lại có co dãn, sáng cực kỳ.

Vịnh Mai rên rỉ trứ, nói: "Tiểu Ngưu à, người cần tra tấn ta đến khi nào đây? Người nếu như vậy đi xuống, đêm nay chúng ta phải tách ra ngủ đi." Nàng nói rồi cố ý thân thể vừa chuyển, mặt chuyển tới ở chỗ đi, cấp cho Tiểu Ngưu một mặt sau. Này mặt sau đã rất có khả quan tính chất, kia eo nhỏ tròn mông, đường cong đẹp hơn, thật sự là hấp dẫn.

Tiểu Ngưu thân thủ tại nàng đích kiều đồn trên vuốt, nói: "Lục lợi đứng lên thật tốt, vĩnh viễn sờ không đủ. Vịnh Mai bị mò lắc lắc kiều đồn, hừ trứ nói: "Tiểu Ngưu, chẳng lẽ người ngoại trừ sờ, khác cũng không sẽ lại gì chứ? Ta nhưng nghe nói qua có chút nam nhân vốn là tú hoa gối đầu đích.

Tiểu Ngưu ha ha cười, nói: "Có phải là tú hoa gối đầu, người lập tức sẽ biết đến.: "Nói rồi, hần lập tức động thủ đem chính mình cởi sạch quang, lộ ra một vênh vênh đích đại thiết bổng. Kia quy đầu đã trưởng đích lão đại rồi. Tiểu Ngưu tay cầm trứ thiết bổng, nói: "Vịnh Mai người chuyển đi tới [nhìn|xem], ta đích đồ vật so với gia tử còn lớn hơn."

Vịnh Mai hì hì cười, nói: "Kia đồ vật rất xấu xí rồi, không có khả quan chỗ. Lời tuy như thế, nhưng nàng vốn là xoay người lại xem. Vừa thấy dưới, tâm hồn thiếu nữ kinh hoàng, xuân thủy dòng chảy ngầm, nói: "Tiểu Ngưu à, của người đồ vật vốn là vượt qua gia tử lớn, cũng không biết có phải là trong xem không còn dùng được à?"

Tiểu Ngưu buông tay ra cố ý động trứ thắt lưng làm cho thân thể lắc đầu hoảng não đích, ngoài miệng nói: "Người xem xem, hần vốn là cỡ nào hưng phấn nột? Như là không còn dùng được đích sao?"

Vịnh Mai cúi đầu hé miệng cười, nói: "Tổng yếu thử xem giúp biết đến." Nói tới đây nàng đích thanh âm đã tiêu vãn hừ rồi.

Tiểu Ngưu đi tới trước giường, vài đem đã sắp Vịnh Mai thoát một tình quang. Vịnh Mai hay là phối hợp đích, nàng đã [động tình|xúc động|gợi tình|sinh lòng ái mộ] rồi, không hề xoay nhản nhó niết. Nàng quang trứ thân thể sau khi, hướng tới mép giường ngồi xuống, thân thủ tới sờ Tiểu Ngưu đích đồ vật, kia thứ đã hưng phấn được thật sự dọa người rồi.

Vịnh Mai đích tay nhỏ bé trong chốc lát nắm, trong chốc lát niết đích, làm cho nhục bổng quả thực cần nhảy dựng lên. Tiểu Ngưu cười hắc hắc, nói: "Người sờ soạng ta, ta cũng muốn sờ người." Nói chuyện, hần hướng

tới Vịnh Mai bên người ngồi xuống, thân thủ hướng nàng đích hai chân trong lúc đó chộp tới. Vịnh Mai đem hai chân cũng đích căng căng đích cố ý cùng hăn khó xử. Tiểu Ngưu cũng không cưỡng cầu, vươn tay hướng nàng đích tuyết trắng đích vú trên đùa bỡn trứ. Kia đầu vú đã ngạnh đi lên, phấn hồng phấn hồng đích, như là anh đào.

Tiểu Ngưu thấy cao hứng, cúi đầu hôn môi đứng lên. Vịnh Mai chưa chịu được này à, mĩ đích thẳng [nhượng|cho] [nhượng|cho]. Tiểu Ngưu đích chỉ một tay đã đi tới nàng đích hai chân gian, lại xâm nhập. Lúc này rất nhẹ nhàng mà tiến nhập, nơi đây đã chảy đích rồi tinh rồi mù rồi. Tiểu Ngưu đích tay tại nơi một tắc vuông nơi hoạt động trứ, như là thăm hoa đích ong. Vịnh Mai hưng phấn được ác ác thẳng kêu, đầu về phía sau ngửa, đôi mắt đẹp chích khai một phùng, bộ ngực một thật sự một thật sự đích.

Đang Tiểu Ngưu thu hồi tay đích thời điểm, tay đã ẩm ướt đích trở lại rồi. Tiểu Ngưu thẳng khởi thắt lưng, đặt ở ngoài miệng một khế, nói: "Tốt lắm ăn."

Vịnh Mai hừ nói: "Người người này có mao bệnh à, lão thích ăn người ta nơi đây. Nơi đây không phải dùng để ăn đích."

Tiểu Ngưu hắc hắc cười, nói: "Ta phải thích ăn, ta không cần ăn nhiều đặc biệt ăn đây." Nói chuyện, Tiểu Ngưu ngồi xổm xuống đem Vịnh Mai đích hai chân phân được mở rộng ra. Vịnh Mai không thể không hai tay [sau khi|phía sau] trụ, đơn vị khởi trên thân đến.

] Tiểu Ngưu miệng cười: "Đúng là như vậy." Nói chuyện, hướng kia thần bí mà lại vừa ướt át nơi duỗi qua miệng tới. Kia linh hoạt đầu lưỡi một xúc nơi đây, Vịnh Mai đã bị kích thích được thân thể chấn động chấn động đích, phảng phất cả người đều phải nhảy dựng lên.

Tiểu Ngưu nâng lên nàng đích hai chân, khiến cho kiều đồn nâng lên, lộ ra nữ nhân đích toàn bộ bí mật. Xuân thủy đã đem hạ thân ẩm ướt một lần.

Tiểu Ngưu há to miệng, giống ăn mì giống nhau, ăn nhiều đặc biệt ăn đứng lên. Phát ra kết chuồn mất kết chuồn mất đích thanh âm.

Vịnh Mai thật sự chịu không được loại này đánh sâu vào, phải cầu khẩn nói: "Tiểu Ngưu à, không cần lại liếm rồi. Người mau vào ba. Ở chỗ đã phát thủy rồi, cần phải người kháng hồng."

Tiểu Ngưu lúc này mới nâng lên ướm sững đích miệng, nâng lên Vịnh Mai đích đùi, đem chính mình [nghẹn|nín] rồi hơn phân nửa ngày đích đại thiết bổng mãnh đích đâm vào, chỉ nghe "Phốc kết" Một tiếng, phải cắm vào một nửa tới. Kia thanh âm kẻ khác càng thêm khoái trá.

MA ĐAO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 137: Ly Biệt Chi Nhạc

Vịnh Mai bị xuyên vào đích a mà một tiếng, môi đỏ mọng [mở lớn|mở rộng], biểu hiện trứ nàng đích hưng phấn cùng khoái trá. Tiểu Ngưu lại một dùng sức nhân, đã xuyên vào đến hoa tâm trên rồi. Kia căng căng mà thịt động, bao đích Tiểu Ngưu muốn nghĩ hô to cực kỳ thoả mãn. Hắn nhìn một cái Vịnh Mai kia so với hoa mỹ đích mặt cười, động lòng người tiếng lòng đích vẽ mặt, cùng với mị thành một cái phùng đích đôi mắt đẹp, lại nhìn phía dưới, kia tay mao nhung nhung đích nơi riêng tư đã bị Tiểu Ngưu chống đỡ [phình|nổi lên] đích, niêm niêm đích xuân dưới nước đang từ kết hợp chỗ tràn ra, xuống phía dưới chảy.

Tiểu Ngưu đánh khởi tinh thần, vù vù khô trứ, mỗi một dưới đô thành phát ra biểu hiện lực lượng đích phụ thân tiếng xé gió. Vịnh Mai hừ kêu không dứt, thỉnh thoảng thật sự trứ thắt lưng phối hợp. Trải qua Tiểu Ngưu đích cẩn thận điều giáo, nàng đã càng ngày càng bên trong được rồi, nàng đã biết như thế nào hưởng thụ nam nữ chi vui vẻ.

Nho Tiểu Ngưu một hồi nhanh như cấp bách một cơn lốc vũ, trong chốc lát lại vừa chậm như oa ngưu đi tới. Kia nhục bồng cũng là biến đổi pháp chơi, trong chốc lát dài ra dài nhập vào, trong chốc lát thiển ra thiển nhập vào, trong chốc lát thẳng xuyên vào thẳng ra, trong chốc lát lại vừa [loạn|bậy] đỉnh [loạn|bậy] đụng. Mà lực lượng đích biến hóa cũng không có quy luật. Vịnh Mai khoái hoạt cùng giãy dụa không ngừng, toàn bộ không có bình thường đích văn nhã.

Tiểu Ngưu xuyên vào rồi ngàn tám trăm dưới, buông đùi ngọc, ghé vào trên người nàng khô, cũng hôn dưới nàng hồng tươi đẹp đích khuôn mặt, hỏi: "Vịnh Mai, thế nào? Cảm giác được tuyệt vời không có?"

Vịnh Mai một câu Tiểu Ngưu đích cổ, đôi mắt đẹp mở vui sướng mà nói: "Mĩ đích đều cũng vì vậy chết điếu, khó trách người ta thường nói, chích tiện uyên ương không tiện tiên đây. Trước kia nghĩ đến chỉ chính là cảm tình, hôm nay mới tỉnh ngộ đến, rõ ràng là chỉ loại chuyện tốt này."

Tiểu Ngưu không nhanh không chậm đích khô trứ, nói: "Vậy người đọc không đọc qua viết nam nữ can sự đích thi từ đây?"

Vịnh Mai lắc đầu nói: "Ta chưa bao giờ đọc qua này loạn bảy tám tao đích đồ vật, sự phụ ta nhưng không cho đích."

Tiểu Ngưu nghĩ nghĩ, nói: "Vậy ta đến dạy người một thủ tốt lắm."

Vịnh Mai cười nói: "Cái này biến thành tài tử rồi,"

Tiểu Ngưu mãnh xuyên vào rồi vài cái, phải thì thầm: "Lâu mờ hôi không vũ khó đánh ngao, lâu khoáng bất giác vu sơn diếu. Dắt tay cộng phản phong đình, điền điền ngã ngã hôn mê rồi. May mắn được cao đường xuân thủy kiều, khó khăn lắm tỉnh dậy lại vừa xinh đẹp. Ngày nếu có tình ngày [diệc|cũng] lão, nhân gian chỉ có [việc đời|phải trái] cao." Dứt lời đem nhục bồng quất tới huyết khẩu, sau đó cầm xuống rốt cuộc.

Vịnh Mai hừ nói: "Tiểu Ngưu à, người háo sắc, như vậy dâm đẳng đích thi người đã niệm cho ta nghe, ta nhất định sẽ bị người dạy hư đích." Nói xoay thắt lưng vạt áo mộng mà cực lực phối hợp trứ. Kia [ngọt|vui vẻ] đích ngâm xướng tiếng xé gió cao thấp uyển chuyển, đẹp không sao tả xiết, kích động được Tiểu Ngưu mãnh xuyên vào không thôi, phác kết phác kết có tiếng liên miên không dứt.

Đã qua Tiểu Ngưu đích thật sự, Vịnh Mai cao trào vài lần, tả đích thân thể mềm như bông, mà Tiểu Ngưu còn không có chơi đủ đây, tuyệt đối không chịu bắn ra đích. Phân đem thiết bổng rút ra, nằm nghiêng bên cạnh, nhìn nàng tuyết trắng đích thân thể cùng với đẹp đẽ đích khuôn mặt, tâm tình vô cùng khoái trá, nàng the thé the thé đích bộ ngực, kia thủy lưng tròn đích hông dưới, kia mở phát sáng lệ đích đùi ngọc, hơn nữa nàng như mộng như ảo đích ánh mắt, tràn ngập tình dục đích vẻ mặt, đều cũng dạy chức công hấn điên cuồng.

Nghỉ ngơi một hồi lâu nhân, Vịnh Mai mới mở đôi mắt đẹp, bắt gặp Tiểu Ngưu kia vẫn như cũ hung ác mong mong gì đó, phải ngượng ngùng đích xác cười nói: "Tiểu Ngưu à, của người đồ vật hung mãnh vô cùng, ta đều phải tan xương nát thịt rồi, hấn hoàn lại thân nhiên vô sự. Ta thực hoài nghi, người là không phải ăn được rồi." Tiểu Ngưu ha ha cười, đặc ý nói: "Phùng ta đích bản lĩnh, còn cần uống thuốc sao?"

Vịnh Mai kinh ngạc đích nói: "Vậy người nhất định là trời sinh đích dân tộc rồi" Nói rồi cầm kia căn gân xanh đột ra đích đồ vật vuốt ve không thôi.

Tiểu Ngưu bị sờ đích thoải mái, nghe nàng đích mùi thơm, trở về chỗ cũ trú vừa rồi đích tư vị nhân, nói: "Vịnh Mai, ta thật là tốt phu nhân, người có thể không thể cho ta [hôn nhẹ|gần gũi]?"

Vịnh Mai nói: "Đương nhiên có thể rồi." Nói rồi tại Tiểu Ngưu đích ngoài miệng một thân.

Tiểu Ngưu hắc hắc cười không ngừng, nói: "Vịnh Mai ta không phải ý tứ này, ta là cho người hôn ta đích phía dưới."

Vịnh Mai a đích một tiếng, hừ nói: "Nơi đây như thế nào có thể thân đây? Nơi đây không phải ta thân đích địa phương à!

Tiểu Ngưu biết nàng đích tư tưởng còn chưa đủ tiến bộ, nói nói: "Người không phải gắp ta thân của người phía dưới rồi sao? Thế nào thoải mái sao?"

Vịnh Mai thành thật đích thuyết phục lực" Vốn là thật sự thoải mái đích, thoải mái đích người ta đều phải điên rồi." Tiểu Ngưu nói: "Đúng là à, ta đều có thể thân người, người có cái gì không thể hôn ta đích?"

Vịnh Mai mà mặt đích khó xử, nói: "Tiểu Ngưu, ta thật sự làm không ra chuyện này, người không đủ tháo vác bách ta [khỏe |được không]?" Nàng đích đôi mắt đẹp nhìn Tiểu Ngưu, một bộ rầu rĩ đích hình dáng.

Tiểu Ngưu cũng không nhẫn tâm bức nàng, nói nói: "Kia sau này nói lại ba, đến, người lại để cho ta khô vài cái, ta hảo bản ra đến."

Vịnh Mai lắc đầu nói: "Không thể lại [phạm|làm], lại khô đi xuống, ta sẽ không mệnh rồi. Vì dạng ba, để cho ta lấy tay cho người làm ra đến đây đi."

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Này cũng là có thể đích, chỉ là công phu của người thế nào rồi."

Vịnh Mai nói: "Vậy người được nằm xuống, còn muốn chỉ điểm ta mới được."

Tiểu Ngưu nói: "Không thành vấn đề" Sau đó nằm thẳng xuống tới, kia đồ vật bèn thẳng kiên trứ bồng trên thân lộ vẻ xuân thủy khô cạn [sau khi|phía sau] đích dấu vết. Vịnh Mai quỳ gối bên cạnh, thi triển trên tay đích công phu. Nàng đệ nhất là vuốt ve, tiếp theo vốn là xoa bóp, lại nằm, lại rút chuẩn bị, đem chính mình sẽ lại gì đó đều cũng dùng tới rồi.

Tiểu Ngưu không chán của nó phiền mà chỉ điểm trứ, nhìn thấy nàng thỉnh thoảng nhảy lên đích nhũ phong, thỉnh thoảng nhìn qua đích ánh mắt, trong lòng tràn ngập rồi kiêu ngạo. Hắn hồi tưởng trứ vừa rồi đại triển hùng phong đích tình cảnh, cùng với mỹ nữ tại chính mình dưới thân uyển

chuyển rên rĩ đích hình dáng, kia luồng xúc động bèn giống cuộn sóng giống nhau tập kích trứ hấn. Hấn lại muốn đến Nguyệt Ảnh, Nguyệt Lâm, Quận chúa, Vương phi, sư nương, cùng với khác mỹ nữ đích phong tình, bèn thoáng cái bắn đi ra. Hấn cảm thấy chính mình phảng phất đặt ở bọn hấn mọi người đích trên thân. Bọn hấn đều cũng tại rên rĩ trứ, lẳng kêu, đều cũng tại nâng lên rồi chính mình nam nhân đích kiêu ngạo.

Sau đó, hai người cái bị ôm nhau, [hôn nhẹ|gần gũi] nhiệt nhiệt. Vịnh Mai ôn nhu đích hỏi: "Tiểu Ngưu, ta cho ngươi để cho chạy Mạnh Phàm Thành, ngươi là không phải trong lòng không vui ý?"

Tiểu Ngưu nói: "Không có à. Kỳ thật ta cũng có chút tàn nhẫn không dưới tâm giết hấn, mặc dù hấn này người cùng Mạnh Tử Hùng giống nhau không phải thứ, nhưng hấn dù sao cũng là danh môn đệ tử, nếu ta giết hấn nói, thật đúng là bất hảo giống người công đạo. Hấn đã chết, phái Võ Đang đích người nhất định sẽ lại hiểu lầm ta, chánh đạo người cũng sẽ hoài nghi ta, khi đó vốn là trăm khẩu khó biện rồi. Ta nói là theo hấn quyết đấu, hấn tại quyết đấu, hấn tại quyết đấu trong kỹ không bằng người chết điệu đích, nhưng là nào có chứng nhân chưa? Cho dù là ngươi cho ta làm chứng chỉ sợ khó có thể dùng chúng. Toàn diện cân nhắc một chút, hay là phóng ra hảo chỉ là người kia không phải người quân tử, sau này nhất định sẽ có phiền toái đích." Vịnh Mai trầm mặc rồi trong chốc lát, nói: "Ta thật không có muốn nghĩ nhiều như vậy, chỉ là nghĩ đến hấn là từng theo ta định qua thân đích nam nhân. Ta cùng hấn nhiều ít có chút cảm tình, phải hướng về phía điểm ấy cảm tình, ta cũng không muốn giết hấn, nhưng hấn thật sự là rất làm giận rồi. Vì giảm bớt ngày sau đích phiền toái, ta còn là giết đích đoạn hấn vài căn ngón tay thật là tốt." Tiểu Ngưu ừ, nói: "Có lẽ đây là phương pháp tốt nhất rồi." Vịnh Mai nói: "Ngươi phái Võ Đang có cái gì hiểu lầm, ta sẽ hướng bọn họ giải thích đích."

Tiểu Ngưu hỏi: "Ngươi đến thái sơn trên hết thơm mát sau khi, hoàn lại làm gì tới?"

Vịnh Mai ngẫm lại, nói: "Ta nghĩ tới Võ Đang sơn, tự mình theo chân bọn họ giải thích giải thích."

Tiểu Ngưu lại hỏi: "Sau đó đây?"

Vịnh Mai nói: "Sau đó đi ra trên giang hồ đi một vòng."

Tiểu Ngưu nhắc nhở nói: "Mặc kệ thế nào, người cũng không phải về Nga Mi sơn. Nếu trở về nói, sư phụ người tất nhiên sẽ lại đối phó của người, chỉ sợ sau này đều cũng ra không được rồi."

Vịnh Mai nói: "Ta biết rồi. Được rồi, người trở về sau khi, cũng không nên bả đao giao cho sư phụ người, được muốn nghĩ một biện pháp bả đao lưu lại."

Tiểu Ngưu nói: "Ta đang suy nghĩ vấn đề này. Ta sẽ không vậy ngốc đích."

Vịnh Mai [thiếp|dán] rồi [thiếp|dán] Tiểu Ngưu đích mặt, hỏi: "Chúng ta ngày mai bước đi sao?"

Tiểu Ngưu hồi đáp: "Lại ở vài ngày ba, ta nhưng không nỡ người. Người tốt nhất xuống Võ Đang sơn đi ra Lao Sơn đến, chúng ta Lao Sơn đều đã hoan nghênh của người."

Vịnh Mai ôi rồi một tiếng, nói: "Ta cũng không phải muốn nghĩ cùng này mỹ nữ tranh người đi. Bắt đầu ta cùng bọn hân rất tốt đích, lúc này bởi vì người, lẫn nhau trong lúc đó đều đã cải biến đích."

Tiểu Ngưu nói: "j" Mọi người chậm rãi sẽ lại thói quen đích."

Vịnh Mai nói: "Kia Chu Khánh Hải đối với người sẽ không có...Nữa cái gì uy hiếp ba?"

Tiểu Ngưu nói: "Đã hắc đã [bị nắm|chộp] quay về Lao Sơn rồi, hắc nên không có cái gì uy hiếp ba?"

Tiểu Ngưu nói: "Đã hắc đã [bị nắm|chộp] quay về Lao Sơn rồi, hắc nên sẽ không lại thành tức giận cái gì hậu rồi. Hắc mười chín tám chín là muốn bị chết đích. Ngắm lại hắc đối với ta có học nghệ chi ân, lòng ta trong thật đúng là không thoải mái."

Vịnh Mai nói: "Người là một hữu tình cố ý đích nam nhân, chỉ là có khi không thể nhiều lắm tình rồi. Đa tình từ xưa thương ly biệt."

Tiểu Ngưu đáp ứng một tiếng, nói: "Ta hiểu được rồi. Tốt lắm, chúng ta ngủ đi." Hôn thân Vịnh Mai đích mặt. Thân thể của hắc tử hảo mềm, nóng quá, thơm quá, làm Tiểu Ngưu say mê. Nàng cùng Nguyệt Ảnh có thể nói vốn là hai phong tương đối, khó phân cao thấp. Hắc thầm nói: Tốt nhất có một ngày ta có thể đồng thời ôm hai người bọn họ. Chỉ là Nguyệt Ảnh cái kia tính tình, sợ là sẽ không đồng ý đích. Cái loại này trường hợp cũng khó lấy xuất hiện." Hai người tại trước nghỉ lại vừa ở ba ngày, mới lưu luyến chia tay. Tiểu Ngưu hoàn lại đưa Vịnh Mai hảo một đoạn đường, cho nhìn không tới rồi, hắc mới xoay người hướng Lao Sơn phương hướng đi. Hắc vốn là có thể bay đích nhưng hắc không có như vậy, hắc cũng không vội vã quay về Lao Sơn. Trên núi mặc dù có hắc thích đích người, nhưng làm hắc người đáng ghét cũng có. Hắc cần lợi dụng trên đường công thời gian, hảo hảo muốn nghĩ một chút ứng phó sư phụ Xông Hư đích diệu kế. Hắc đã quyết định, vô luận như thế nào, không hề đem ma đao giao cho sư phụ rồi. Hắc tin tưởng biện pháp nhất định sẽ lại nghĩ đến đích. Khi hắc đạt tới 崂 dưới chân núi đích thời điểm, hắc đích biện pháp đã nghĩ ra được rồi.

Hắc một hồi Lao Sơn phụ cận đích thời điểm, chỉ thấy đến Nguyệt Lâm hướng hắc chạy tới. Tiểu Ngưu vừa thấy, đã chạy đứng lên. Hai người tiếp cận đích thời điểm, Tiểu Ngưu thấy nàng cười mặt như hoa, mang theo vui sướng cùng kích động. Tiểu Ngưu bèn đem nàng ôm lấy, cũng tại chỗ vòng vo mấy vòng.

Nguyệt Lâm tại Tiểu Ngưu đích trên mặt điền cuồng hôn kể ra dưới, mới nói nói: "Tốt lắm tốt lắm, mau buông ta xuống. Này phụ cận chúng ta đích nhiều người, làm cho bọn họ thấy sẽ lại chuyện cười ta đích." Tiểu Ngưu lúc này mới phóng ra nàng xuống tới.

Vừa thấy nàng, vẫn đang như hoa như ngọc, chỉ là tựa hồ gầy một vòng. Tiểu Ngưu lôi kéo tay nàng, nói: "Giang tử tử, người như thế nào sẽ lại gầy đây?"

Nguyệt Lâm nhìn hắn, nói: "Còn không phải là bởi vì người sao! Ta mỗi ngày đều cũng suy nghĩ người, mỗi ngày đều cũng đến vùng này đi dạo, ta tin tưởng nhất định có thể đợi cho của người."

Tiểu Ngưu nghe xong cảm động, nói: "Ta đương nhiên nguyện ý sớm một chút đã trở lại, chỉ là ta đích bản khoản cũng không ít. Người mau cùng ta nói nói bây giờ trên núi đích tình huống."

Nguyệt Lâm bèn cùng Tiểu Ngưu cùng nhau lên núi. Rồi cạnh đi một bên hướng Tiểu Ngưu trần thuật trên núi đích tình huống. Đang Tiểu Ngưu nghe xong trên núi đích tình huống sau khi, mây [mặt nhẵn|cau] thành rồi đứng lên. Hắn thầm nói: Xem ra ta càng phải cẩn thận rồi.

Tiểu Ngưu nghe xong Nguyệt Lâm đích giảng thuật kinh ngạc. Vì cái gì đây? Nguyệt Lâm nói đại ý vốn là, trước chút ít thiên sư tử Nguyệt Ảnh đem Chu Khánh Hải cấp cho bắt trở về. Đồng thời đem mạnh rồi hùng cấp cho giải cứu đi ra. Này bởi vì Nguyệt Ảnh đích quan hệ, Mạnh Tử Hùng thật cao hứng đích phản hồi Lao Sơn. Trở lại Lao Sơn sau khi, đang phụ thân đích Xông Hư tự nhiên mừng rỡ như điên, hắn đã thật lâu không có nhìn thấy chính mình đích con ruột rồi. Hắn chẳng những vì đứa con vạt áo tiệc rượu chúc mừng, hoàn lại làm một kinh người đích quyết định, thì phải là vì đề cao đứa con đích võ công, hắn muốn đem chính mình đích một nửa công lực truyền cho chính mình đích đứa con, để đứa con có thể mau chóng có tiền đồ.

Nghe thế một tin tức, Tiểu Ngưu như thế nào có thể không giật mình đây? Tiểu Ngưu trầm ngâm nửa ngày, mới hỏi nói: "Chu Khánh Hải bây giờ ở nơi nào đây? Sư phụ đã đưa hắc giết chết rồi sao?"

Nguyệt Lâm cùng Tiểu Ngưu đi một song song, tâm tình cũng tốt. Sườn mặt thu trứ Tiểu Ngưu, hồi đáp: "Sư phụ cũng không có giết hắc, chỉ là trước đóng đến sau núi đi." Tiểu lại hỏi: "Sư phụ chưa nói xử lý như thế nào hắc sao?"

Nguyệt Lâm nói: "Sư phụ vốn định đưa hắc lập tức xử tử, nhưng là sư phụ rốt cuộc vốn là bận tâm [nhiều] hơn... Năm] đích tình thầy trò, dưới không được cái kia tàn nhẫn tay, đã sắp hắc trước giam giữ, chờ muốn nghĩ hảo nói lại."

Tiểu Ngưu ác rồi một tiếng, nói: "Nguyên lai này Chu Khánh Hải còn sống à, hy vọng hắc đừng chạy rồi. Được rồi, người nói sư phụ cần truyền công lực cấp cho Mạnh Tử Hùng, bây giờ truyền rồi sao?" Đây mới là Tiểu Ngưu nhất muốn hỏi đích vấn đề.

Nguyệt Lâm bước trứ khoan thai, nói: "Chính đại truyền trứ đây." Tiểu Ngưu ôi rồi một tiếng, lại hỏi: "Truyền rồi đã bao lâu?"

Nguyệt Lâm nói: "Hôm trước sư phụ dẫn Mạnh Tử Hùng bế quan, theo sư nương nói, hôm nay có thể hết sự tình rồi, cụ thể khi nào thì xuất quan còn không biết rõ." Tiểu Ngưu cảm khái nói: "Sư phụ đối với Mạnh Tử Hùng thật không sai à!" Nguyệt Lâm cười, nói: "Kia có cái gì kỳ quái đích? Người nào phụ thân đối với chính mình đích hài tử bất hảo đây?"

Tiểu Ngưu thầm nói: "Cha ta trước kia đối với ta một chút cũng không tốt. Mặc dù này hai năm rất tốt với ta chút ít rồi, nhưng là bây giờ đã đã chết" Nghĩ đến phụ thân đã chết, Tiểu Ngưu đích trong lòng sẽ không đại thoải mái. Kia dù sao cũng là chính mình đích phụ thân, không có phụ thân sẽ không có chính mình.

Tiểu Ngưu nói: "Người nói được tự nhiên tại để ý, nhưng là không cần phải...Truyền công cấp cho Mạnh Tử Hùng ba? Đây không thể là một chuyện nhỏ. Người có...Hay không nghĩ tới sư phụ đây là cái gì dụng ý?"

Nguyệt Lâm nói: "Đây chỉ có thể nói mình một đang phụ thân đích đối với đứa con đích yêu thương, khác phải nhìn không ra đến đây."

Tiểu Ngưu ừ, nói: "Nếu thật sự là đơn giản như vậy thì tốt rồi." Hắc trong lòng lại nói: "Sư phụ này giờ, nhất định là có ích lợi gì ý. Vô duyên vô cớ đích, hắc như thế nào sẽ lại làm ra như vậy đích cử động đây? Hắc là cái gì dụng ý?"

Nên sẽ không vốn là lập chương môn người thừa kế ba? Tưởng tượng đến người này, Tiểu Ngưu trong lòng phải đặc biệt tức giận. Chính hắc thật không có nghĩ tới đang cái gì chương môn, nhưng là Nguyệt Ảnh vốn là rất muốn đích. Hắc cũng không phải hy vọng chương môn vị lại tại Nguyệt Ảnh đích trước mắt người bị hại cướp đi.

Nguyệt Lâm nhìn trầm tư đích Tiểu Ngưu nói: "Tiểu Ngưu à, người là không phải lấy việc đều muốn đích nhiều lắm?"

Tiểu Ngưu cười cười, hỏi ngược lại: "Sư nương sư tỷ đều cũng rất tốt đích ba?"

Nguyệt Lâm hồi đáp: "Sư phụ đang mình chủ sau khi, sự vụ rất nhiều, rất nhiều sự tình đều là sư nương giúp đỡ quyết định đích, sư tỷ mấy ngày hôm trước ra cửa, không biết làm gì đi?"

Vừa nghe nói Nguyệt Ảnh vắng mặt trên núi, Tiểu Ngưu thật sự là có chút thất vọng, nhưng là có thể nhìn thấy sư nương, cũng là chuyện tốt một món đồ. Hắc thầm nói: Vì đối phó sư phụ, còn phải cùng sư nương làm tốt quan hệ. May mắn sư nương là nữ nhân của ta, ta có chuyện gì nàng sẽ không mặc kệ đích.

Hai người nói chuyện, rất nhanh phải vào Lao Sơn phái đích đại viện. Bọn họ trải qua phòng khách. Đi tới trong sân, đi tới Tiểu Ngưu đích trong phòng. Hai người ngồi xuống, Tiểu Ngưu phải hỏi: "Sư phụ hãn lão nhân gia khi nào thì gặp ta?"

Nguyệt Lâm hồi đáp: "Sư phụ bây giờ vội vàng đích rất, làm sao có thời giờ gặp ngươi à! Ngươi hay là chờ xem?"

Vừa nghe sư phụ vội vàng, Tiểu Ngưu âm thầm dài ra một hơi, thầm nói: Hãn tốt nhất vẫn vội vàng đi xuống, như vậy sẽ không có không tưởng trừ ma đao rồi. Chỉ cần ra lệnh một tiếng, ta Tiểu Ngưu đích ma đao sẽ không vốn là chính mình đích rồi. Tại 崂 trên núi, ta nghĩ phản kháng hãn nhưng khó khăn, nơi này dù sao cũng là hãn đích địa bàn.

Tiểu Ngưu nói: "Đã sư phụ bận rộn Mạnh Tử Hùng chuyện nhân, vậy ta thấy gặp sư nương, luôn có thể đích ba?"

Nguyệt Lâm ừ, nói: "Kia có cái gì không thể đích? Sư nương cùng chúng ta hai người nhưng là người một nhà." Tiểu Ngưu mỉm cười nói: "Kia đương nhiên rồi, chúng ta nhưng là ngủ qua đích, trải qua sự tình đích." Nguyệt Lâm mặt đỏ lên, sắc giọng: "Mau nhắm lại miệng, cũng truyền ra tới. Phải phùng ngươi vừa rồi kia một câu, nếu sư phụ biết rồi, sư phụ nhất định sẽ lại nghiêm trị của ngươi. Khi đó ngươi chỉ sợ muốn chết đều cũng không chết được." Tiểu Ngưu man không quan tâm đích, nói: "Ta sợ cái gì à! Ta là điều kiên cường tử." Nguyệt Lâm kì quái nói: "Ngươi là kiên cường tử thế nào? Nếu sư phụ biết, ngươi đã có thể bi thảm vô cùng." Tiểu Ngưu cười hắc hắc, nói: "Ta đương nhiên sẽ lại cẩn thận." Nguyệt Lâm nói: "Ta đi trước kê cơm, cơm nước xong, ta lại cùng ngươi đi gặp sư nương." Tiểu Ngưu không có ý kiến.

Ăn cơm đích thời điểm, Tiểu Ngưu phát hiện trên bàn vật áo trừ vài dạng ăn sáng, đều là rất ngon miệng đích. Mặc dù không có vậy uống, nhưng có Nguyệt Lâm như vậy đích mỹ nữ tương theo, này bữa cơm đã ăn

đích nồng nhiệt nhân, so với bình thường mỹ vị. Tiểu Ngưu đánh giá Nguyệt Lâm đích bề ngoài, càng xem càng thích. Nếu nói Nguyệt Ảnh vốn là khối băng nói, Vịnh Mai đúng là thủy, vậy Nguyệt Lâm so sánh với dưới tựa như một đoàn hỏa. Cùng nàng cùng một chỗ, Tiểu Ngưu luôn luôn một loại bị hỏa ấm áp đích cảm giác.

Sau khi ăn xong, Nguyệt Lâm cần cùng Tiểu Ngưu đi gặp sư nương. Tiểu Ngưu nghĩ nghĩ, nói: "Giang tỷ tỷ, ta xem nột, người hay là ở chỗ này đợi một hồi ba, gặp sư nương chính là sự tình, hay là ta một người tới sư nương khẳng định là có một ít trọng yếu nói, cần lén theo ta nói, người đi rồi nàng cũng sẽ nghĩ biện pháp đơn vị khai của người." Nguyệt Lâm nghĩ nghĩ, nói: "Tốt lắm ba. Ta ở này ốc chờ người. Người cần phải nhớ kỹ, tạm thời không thể cùng sư nương khô chuyện này nhân rồi. Sư phụ tùy thời có thể xuất quan đích. Người nếu [xăng bậy|làm ầu làm càng], thật muốn là bị sư phụ biết rồi, người chết được nhất định đặc biệt khó coi. Cái kia thời điểm ai cũng cứu không được người." Tiểu Ngưu gật gật đầu, nói: "Ta biết rồi, ta sẽ không vậy không có đầu óc đích."

Nguyệt Lâm yêu cầu nói: "Vậy người phải đi ba, đi nhanh về nhanh. Lần này sư phụ tại trên núi đây, người nên cẩn thận một chút, đừng có kêu sư phụ bắt lấy của người hồ ly cái đuôi."

Tiểu Ngưu hướng nàng huy phát tay, nói: "Người ở nơi này an tâm chờ ta ba, ta sẽ mau chóng trở về đích." Nói chuyện, lưng khởi ma đao, hoài trữ phức tạp đích tâm tình về phía sau sơn đi đến.

Đi tới cửa, hướng thủ vệ người vừa nói, thủ vệ người bay nhanh đi vào, rất nhanh phải phản hồi đến, để cho Tiểu Ngưu vào gặp. Tiểu Ngưu một bên hướng tới trong đi, một bên muốn nghĩ, khó trách Chu Khánh Hải cùng Nguyệt Ảnh đều muốn đang chương môn, tế tưởng tượng, đang chương môn thật tốt, phải cả chỗ ở đều cùng cùng nơi khác bất đồng. Rốt cuộc là có thân phận đích người.

Hắn đi tới sư nương chính là phòng khách trong, chỉ thấy sư nương đang ngồi ở mở ra bàn [sau khi|phía sau] đọc cái gì thư tín, trên bàn bày đặt thiết nhiều gì đó đây. Tiểu Ngưu vừa tiến đến, sư nương bèn đứng lên nói: "Tiểu Ngưu à, người như thế nào bây giờ mới trở về đây? Sư phụ người mỗi ngày ngóng trông người đây."

Tiểu Ngưu nhìn diễm lệ mà thành thực đích sư nương, [tim đập|trống ngực] đều cũng gia tốc rồi. Trên người nàng đích mùi thơm làm cho Tiểu Ngưu sinh ra sinh lý trên đích xúc động. doc truyện tại . Tiểu Ngưu hít sâu mấy khí tức, mới nói nói: "Sư nương à, ta là sợ trở về à! Sư phụ trông mong ta trở về, còn không phải là vì rồi ma đạo sao?"

Sư nương gật gật đầu, nói: "Người là một người thông minh, tâm tư của hắn người là hiểu được ta, được rồi, núi này trên chuyện người cũng biết rồi ba?" Nói chuyện, hướng tới ghế trên chỉ vào.

Tiểu Ngưu ngồi xuống, nói: "Sư nương là chỉ Chu Khánh Hải cùng Mạnh Tử Hùng chuyện ba?"

Sư nương mỉm cười đích nói: "Đúng là. Người thấy thế nào đây?"

Tiểu Ngưu nhìn nàng ấm áp đích nụ cười, nói: "Chu Khánh Hải giết Tần Viễn, tự nhiên là nên thưởng mệnh cho nên sư phụ truyền công lực cấp cho Mạnh Tử Hùng chuyện thôi, ta sẽ không [đâu có|không dám|đồng ý] cái gì rồi."

Sư nương hướng tới Tiểu Ngưu đích đối phương ngồi xuống, vênh trứ hai đám chân, hai tay trọng điệp đặt ở tất trên, nói: "Có cái gì đúng vậy đích, ta nghĩ này trong đó đích huyền bí, người là có thể đoán được đích. Người sẽ không đem ta đã đang người ngoài ba?" Sư nương chính là ánh mắt nhìn chăm chăm Tiểu Ngưu đích mặt, tràn ngập rồi ý nghĩ - yêu thương cùng u oán.

Tiểu Ngưu lắc đầu, nói: "Sư nương, người không cần hiểu lắm à. Ta chỉ vốn là không có gì bằng chứng, không dám đoán, sợ đã đoán sai."

Sư nương nói: "Vậy người phải thử thăm dò đoán một chút." Nàng tròn tròn rồi đôi mắt đẹp.

Tiểu Ngưu lại muốn rồi muốn nghĩ, nói: "Ta đoán à, tựa như hoàng đế lập thái tử vốn là một cái đạo lý."

Sư nương ừ, nói: "Người quả nhiên một đoán phải trứ. Nguyệt Ảnh xuống núi làm việc đi, nếu nàng tại nói, biết chuyện này, khẳng định sẽ lại rất thương tâm đích. Chỉ sợ lúc này đây chương môn người thừa kế vị, lại vừa cùng nàng vô duyên rồi."

Tiểu Ngưu nói: "Nếu là đức bình cạnh tranh nói, chương môn vị không phải sư tử mặc chúc."

Sư nương thở dài nói: "Loại sự tình này nơi nào có cái gì công bình đáng nói đây? Nay đích xác giống hoàng đế lập thái tử rồi."

Tiểu Ngưu hỏi: "Kia sư nương đồng ý sư phụ đích loại này cách làm sao?"

Sư nương lắc đầu nói: "Tự nhiên là không đồng ý rồi. Mạnh Tử Hùng tiểu tử này căn bản là không phải đang chương môn đích liêu, hắn làm người lỗ mắng lại vừa tự cho là vốn là, lòng dạ hẹp hòi, người như vậy đang chương môn, vốn là Lao Sơn đích bất hạnh. Nếu không ta ngăn cản nói, sư phụ người đã sớm đã chính thức tuyên bố rồi. Bởi vì ta ngăn trở, hắn lại tính kế lâu dài. Mấy năm nay tới nay, hắn trên cơ bản đối với ta ngôn ngữ kể từ, chỉ là lúc này hắn có chút cố chấp rồi, ta cũng không biết ta tại đây sự kiện có thể nói hay không nói rồi tính."

Tiểu Ngưu lúc này cười xuống ma đao, nói: "Sư nương, đây là ma đao, ta giao cho người rồi,"

Sư nương tiếp nhận tới, mở nhìn trong chốc lát nói: "Này đao vốn là của người, sư phụ người không nên cần đích, như vậy đi, này đao tạm thời ta xem quản trữ, thích hợp đích thời điểm, ta sẽ trả lại cho người đích."

Tiểu Ngưu nói: "Kia sư phụ hãn lão nhân gia cần đây?"

Sư nương lắc đầu, nói: "Ta đây cũng sẽ không cho hãn đích, hãn cần cũng không có dùng. Trừ phi hãn có thể tìm được, có thể từ tay của ta trong đoạt đi." Nói chuyện, sư nương bắt trữ ma đao vào nội thất đi, nửa ngày mới đi ra. Tiểu Ngưu nhìn nàng xinh đẹp mà tự tin đích mặt. Tâm tình [khá|tốt hơn nhiều]. Hãn tin tưởng đao tại sư nương chính là trong tay hết sức cẩn thận, chính mình cần phải đích thời điểm còn có thể phải về đến. Như vậy thật tốt, vừa nhưng ứng phó sư phụ khó có thể lại vừa cũng không phải mất đi ma đao.

Lúc này Tiểu Ngưu nhớ tới một sự kiện đến, không khỏi mà nói đứng lên. Sư nương nghe xong sửng sốt, hỏi: "Người là từ nơi này nghe tới đích?" Tiểu Ngưu cười mà không đáp, làm cho sư nương như nhập vào vụ trong.

Sư nương lại đặt câu hỏi: "Người rốt cuộc vốn là nghe ai nói đích? Tên của ta người như thế nào biết?" Nguyên lai Tiểu Ngưu vừa rồi kêu [Khuyhnh Thành] tên này.

Tiểu Ngưu thì hỏi: "Sư nương vậy người nói cho ta biết, của người tên này có ai biết?"

Sư nương nghĩ nghĩ, nói: "Nên chỉ có sư phụ người một biết, khác biết đến mọi người tại phương xa. Bây giờ người có thể nói rồi, là ai nói cho của người?"

Tiểu Ngưu lúc này mới nói: "Ta là nghe Chu Khánh Hải nói đích."

Sư nương cảm thấy ngoài ý muốn, nói: "Hắn như thế nào sẽ biết tên của ta đây?"

Tiểu Ngưu hỏi: "Lần này Chu Khánh Hải [bị nắm|chộp] quay về Lao Sơn, người có...Hay không gặp qua hắn?"

Sư nương lắc đầu nói: "Không có, ta không có thấy hắn. Chuyện này vẫn vốn là do sư phụ người cùng Nguyệt Ảnh phụ trách đích." Tiểu Ngưu lại hỏi: "Kia hắn đối với người có ý tứ, người có biết ba?"

Sư nương mặt đỏ lên, nói: "Ta đương nhiên biết rồi. Hắn là đối với ta có cái kia ý tứ, nhưng hắn chưa từng có theo ta nói qua. Ta từ hắn đích trong ánh mắt nhìn ra tới, hắn là rất để ý ta đích. Như thế nào người đã nhìn ra?"

Tiểu Ngưu cười, nói: "Chỉ cần dài ánh mắt đích, dài tâm đích, đều cũng đi ra rồi."

Đang phía sau, bên ngoài truyền đến một như khóc tự hào đích tiếng kêu: "Sư nương, đệ tử Chu Khánh Hải cầu kiến."

Tiểu Ngưu cùng sư nương đều cũng kinh ngạc, thầm nói: "Chu Khánh Hải không phải bị [xem ra|coi như|thoạt nhìn] rồi sao? Hắn như thế nào có thể đi ra đây?" Nhưng nghe này thanh âm, tuyệt đối là hắn. Nếu là hắn, hắn là như thế nào đi ra đích? Chẳng lẽ hắn vượt ngục rồi? Đã vượt ngục vì sao không trốn xuống núi tới, không nên đi tới nơi này đây?"

Đang giật mình trứ đây [người|cái kia] thanh âm lại vừa vang lên đến: "Nghịch đồ, người bất hảo hảo mà tại ngục trong tư qua, không dám chạy đến vô lễ. Xem ra ta là không thể cho người sống." Thanh âm hùng hậu mà uy nghiêm.

Chu Khánh Hải linh cười nói: "Xông Hư, ta không hề nhận thức người này sư phụ rồi, người đoạt chi tâm ta trên người, ta liều mạng với người."

Xông Hư hừ nói: "Nhất phái nói bậy, ta đích ái thể như thế nào sẽ là chi tâm người trên người. Người đối với chính mình đích sư nương bất an hảo tâm, cần tao sét đánh đích."

Tiếp thứ nhất chột nghe đến bang bang phách phách bạch bạch đích thanh âm, hiển nhiên hai người đánh đã đứng lên. Sư nương cùng Tiểu Ngưu không hề do dự rồi, lập tức vọt tới ngoài cửa. Chỉ thấy hai người đã đánh thành một đoàn, bóng người loạn chuyển, phân không ra ai là ai rồi. Chỉ nghe bang bang hai tiếng đối với chưởng, thanh âm qua đi, hai đều cũng đều tự ngã xuống đi ra ngoài, kết cục rất ngoài ý muốn, Chu Khánh Hải trở mình rồi hai té ngã, rốt cục đứng lại ở. Hắn đích thân thể quơ quơ, oa mà tuôn ra một búng máu. Lại nhìn Xông Hư thảm hại hơn, trực tiếp ném tới trên mặt đất, cả ối ra vài khẩu huyết, như là không được.

Tình huống như vậy, không chỉ vốn là Chu Khánh Hải không ngờ tới, phải cả sư nương cùng Tiểu Ngưu hai người cũng không có nghĩ đến. Xông Hư như thế nào sẽ lại không phải Chu Khánh Hải đích đối thủ đây? Bọn họ vội vàng chạy tới, đem Xông Hư giúp đỡ đứng lên. Xông Hư phe phẩy đầu nói: "Nếu không phải ta đem hơn phân nửa công lực truyền cho rồi tử hùng, muốn đánh chết Chu Khánh Hải, giống như bóp chết một con kiến." Mọi người lúc này mới hiểu được nguyên nhân trong đó.

Chu Khánh Hải xoa xoa ngoài miệng đích huyết, mắt nhìn trứ sư nương, trong mắt lóe kích động đích quang mang, vui mừng mà nói: "Sư nương, không, Khuynh Thành, ta cuối cùng tính nhìn thấy người rồi. Nếu không phải vì rồi gặp người, ta đã sớm chạy xa rồi, ai đều cũng bắt không trứ ta." Hắn đích một chích tay áo trống không, tự nhiên là bị Tiểu Ngưu chém đích." Sư nương trừng mắt hắn, nói: "Chu Khánh Hải, người không dám tới gặp ta? Người không sợ ta giết người sao?"

Xông Hư phát lệnh nói: "Ngụy Tiểu Ngưu, người giết hắn cho ta."

Tiểu Ngưu đáp ứng một tiếng, nhưng không có lập tức tiến lên, ánh mắt nhìn sư nương. Sư nương nói: "Trước bắt lấy hắc nói lại, nhìn hắc có phải là tại trên núi có đồng lõa."

Tiểu Ngưu nói: "Vốn là"

Chu Khánh Hải cười cười, nói: "Xông Hư, Ngụy Tiểu Ngưu nếu không có ma đao, hắc như thế nào sẽ là ta đối thủ đây? Đến đây đi, Ngụy Tiểu Ngưu, người tới đuổi ta, người có thể đuổi theo ta, người có thể giết ta rồi." Nói rồi, xoay người bắn lên thân hình, giống như một đạo quang một cổ phong giống nhau hướng ra phía ngoài mặt trời đi. Tiểu Ngưu tự nhiên cần theo ở phía sau đuổi sát.

Chu Khánh Hải còn không có chạy rồi ra rất xa, phía trước thì có một người lao ra, kia tốc độ so với Chu Khánh Hải còn nhanh. Hai người cách thật xa, vậy kêu lên: "Chu Khánh Hải, người đi chết đi." Lưỡng đạo hồng quang đột nhiên mà bắn ra đến. Chu Khánh Hải trốn tránh không kịp, vội vàng quả đấm vận công ngăn cản. Nhưng là kia lưỡng đạo hồng quang giống như lợi kiếm, tại xuyên qua Chu Khánh Hải đích bàn tay sau khi, lại vừa bắn vào Chu Khánh Hải đích trong thân thể. Chu Khánh Hải quát to một tiếng, thân thể lung lay vài hoảng, bèn té trên mặt đất, kêu vài tiếng [Khuyên Thành] sau khi trong, bèn hai chân một đạp, không bao giờ...Nửa động rồi.

Người nọ đi tới Chu Khánh Hải trước mặt, tùy tiện đá mấy đá, mắng: "Người này ác tặc, đã sớm đáng chết rồi, như vậy chết nhưng thật ra tiện nghi rồi người."

Thời điểm này Tiểu Ngưu đã đi tới trước mặt. Hắc đương nhiên thấy được này người, người này mặc công tử sam, anh tuấn tiêu sái, mặt mang ngạo khí, không phải người khác, đúng là Mạnh Tử Hùng. Đây Mạnh Tử Hùng vừa rồi bắn chết Chu Khánh Hải, Tiểu Ngưu hay là thấy rõ sở đích.

Tiểu Ngưu nhìn nhìn trên mặt đất đích Chu Khánh Hải, biết đã không có tức giận, trong lòng không hiểu một trận bi thương. Hắn lại vừa nhìn nhìn Mạnh Tử Hùng, nói: "Mạnh sư huynh, là người giết Chu Khánh Hải?"

Mạnh Tử Hùng bộ ngực một thật sự, ánh mắt trên trở mình, nói: "Kia đương nhiên rồi, không phải ta giết chẳng lẽ là của người sao? Ngươi Tiểu Ngưu, nếu lại cần luận võ, người có thể sánh bằng ta kém xa."

Tiểu Ngưu thấy hắn vừa rồi phát công đích uy lực, trong lòng kinh hãi, biết đây là sư phụ truyền tống công lực đích kết quả. Bây giờ này Mạnh Tử Hùng mặt đông hồng quang, ánh mắt bức người, vừa thấy chỉ biết công lực bất phàm rồi. Nếu không phải công lực xuất sắc, vừa rồi cũng không thể vừa ra tay phải giết chết Chu Khánh Hải.

Tiểu Ngưu chia chia phía sau, nói: "Sư phụ hắn lão nhân gia bị thương, người nên mau đi xem một chút." Mạnh Tử Hùng mới chú ý tới bên kia đích Xông Hư người bị hại sư nương [nâng|dịu đỡ] trứ, hắn mới vội vàng chạy rồi đi. Tiểu Ngưu đã chạy đi. Vừa thấy Xông Hư, thời điểm này cả ánh mắt đều cũng không mở ra được rồi. Ba người vội vàng đem Xông Hư đỡ đến phòng ngủ tới.

Trải qua một trận tử đích cứu lại, lại là kêu gọi đích, Xông Hư rốt cục mở mắt. Hắn đích sắc mặt khô hoàng, vừa thấy chỉ biết cách chết không xa rồi. Nếu hắn không bởi vì yêu thương đứa con, muốn đem đứa con biến thành một nhưng tạo chi tài, hắn cũng sẽ không rơi xuống như thế kết cục.

Xông Hư nhìn nhìn ba người, lấy [yếu ớt|mỏng manh] đích thanh âm nói: "Mau đưa ta đích ái đồ đều cũng gọi tới." Sư nương hướng Tiểu Ngưu làm cho rồi một ánh mắt, Tiểu Ngưu bèn chạy ra đi gọi Nguyệt Lâm rồi. Mới vừa chạy đến trong sân phải gặp được Nguyệt Ảnh rồi, Tiểu Ngưu trong lòng ấm áp, nói: "Nguyệt Ảnh người đây là mới trở về sao?"

Nguyệt Ảnh, hướng hân cười, nói: "Đúng vậy, ta mới tới Thiếu Lâm đưa tin trở về."

Tiểu Ngưu nói: "Bất hảo đích, sư tử, Chu Khánh Hải đã chết, sư phụ đã ngã xuống, bây giờ sư nương muốn ta gọi người cùng Giang tử tử đi xem nột."

Nguyệt Ảnh sau khi nghe xong quá sợ hãi, nói: "Này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?"

Tiểu Ngưu ôi rồi hai tiếng, nói: "Việc này thật sự phức tạp đích, không phải nói ba xạo có thể nói quái niệm, quay đầu lại ta lại với người nói."

Lúc này Nguyệt Lâm từ Tiểu Ngưu đích trong phòng chạy đến, nàng đã ý thức được sự tình không ổn, liền hỏi là chuyện gì xảy ra. Tiểu Ngưu nói: "Bây giờ các người cái gì cũng không muốn hỏi rồi, chúng ta bây giờ mau về phía sau sân, tới chậm chỉ sợ nghe không được di ngôn của sư phụ rồi." Hai nàng quả nhiên không hỏi rồi, đồng loạt về phía sau sân chạy tới.

Một hơi chạy đến sư phụ đích phòng ngủ trong, sư phụ vù vù đích thở, trước mặt thủ trữ Mạnh Tử Hùng cùng sư nương. Tiểu Ngưu ba người vừa tiến đến, phải vây đi tới, lập tức hô: "Sư phụ, sư phụ"

Xông Hư lại vừa mở to mắt, miễn cưỡng lộ ra vẻ tươi cười, nói: "Các người đều cũng đến đây, tốt lắm tốt lắm, sư phụ ta không được."

Tiểu Ngưu nói: "Sư phụ, người không cần nói loại này [điềm xấu|không may] nói, thân thể của người sẽ lại hảo lên."

Xông Hư lắc đầu, nói: "Lần này vốn là tránh không khỏi rồi, sư phụ sống cả đời, cao hứng nhất đích có ba sự kiện, một vốn là cưới một vị hảo thê tử, một vốn là nhận các người mấy hảo đồ đệ, lại đúng là sinh thời cuối cùng đoạt được rồi mình chủ vị. Mặc dù đang đích thời gian rất đoản, nhưng dù sao đã đạt tới mục tiêu rồi."

Nguyệt Ảnh nói: "Sư phụ đã rất rất giỏi rồi."

Mạnh Tử Hùng thì nói: "Cha à, người có cái gì nói mau chút nói đi, chậm, sẽ không kịp rồi." Hắc hướng Xông Hư thẳng trợn mắt con người, có điều ám chỉ. Đối mặt hấp hối đích phụ thân, hắc đích trên mặt cũng không có bi thương, chỉ là tràn ngập rồi lo lắng.

Xông Hư nhìn sư nương, nói: "Người tới, người tới." Sư nương đau xót khổ mà đi đến gần trước, nói: "Có cái gì nói, người nói ba, chúng ta lão phu lão thê rồi."

Xông Hư ôi rồi vài tiếng, nói: "Người tự gả cho ta sau khi, cũng không có qua trên cái gì hạnh phúc đích cuộc sống, ta thực xin lỗi người, mời người hãy thứ cho ta,"

Sư nương lắc đầu nói: "Đều là nhà mình người, không cần nói mấy cái này."

Xông Hư vừa lòng đích gật đầu, nói: "Ta chết sau khi, người nhất định phải chủ trì đại cục, làm cho ta Lao Sơn phái tiếp tục tồn tại đi xuống, tranh thủ bảo trụ mình chủ vị."

Xông Hư còn nói thêm: "Còn có, ta chết sau khi, người muốn cho Mạnh Tử Hùng ngồi trên chưởng môn vị." Vừa nghe lời này, Tiểu Ngưu cùng Nguyệt Lâm đều cũng rất giật mình, mà Nguyệt Ảnh quả thực kinh ngạc ngây người rồi. Nàng không bao giờ nghĩ đến sự tình sẽ lại biến hóa nhanh như vậy. Vốn tưởng rằng [nếu|trong trường hợp] Xông Hư có cái gì bất trắc, chính mình phải cam đoan vốn là mới mẻ chưởng môn rồi, không thể tưởng được, thật sự là không thể tưởng được còn có như vậy đích biến cố.

Mạnh Tử Hùng nghe được phụ thân nói, trên mặt tất cả đều là vui mừng vẻ, tựa hồ phụ thân đích chết đối với hắc không có gì ảnh hưởng, giống như chết đích cũng không phải hắc đích phụ thân.

Sư nương gật đầu một cái, nói: "Của người nói ta nhớ kỹ."

Xông Hư bắt lấy sư nương chính là tay, nói: "Như thế rất tốt, ta sẽ không cái gì tiếc nuối rồi, có thể phóng tâm mà đi rồi."

Tiểu Ngưu cùng Nguyệt Ảnh, Nguyệt Lâm bốn người nói: "Sư phụ, người không cần đi, Lao Sơn ít không được người." Xông Hư hướng mọi người cười cười, bèn sáng mắt rồi biến mất. Một đời chưởng môn cứ như vậy đột nhiên qua đời, ai vậy đều không có nghĩ đến chuyện.

Xông Hư vừa chết, lập tức bắt tay vào làm làm tang sự. Đầu tiên là đem Xông Hư nhập vào liệm, đem quan gỗ vạt áo đại phía trước nghe. Lại vừa đem tin tức thông tri võ lâm các môn các phái, làm cho tất cả mọi người biết này ác hao. Tại kế tiếp vài ngày trong, lên núi tế điện đích người nổi liền không dứt. Xông Hư không chỉ vốn là Lao Sơn chưởng môn, cũng là võ lâm minh chủ. Minh chủ đến chết, tại võ lâm nhưng là đại sự, có chút giống thiên tử điều khiển băng.

Đủ hơn nửa tháng, mới tùy ý đem Xông Hư cấp ai táng rồi. Mà Xông Hư qua lại sự tích và uy danh, cuối cùng chích tồn tại ọi người đích hồi ức trong.

Tang sự xong xuôi, xảy ra Lao Sơn trước mặt trọng yếu nhất đích đại sự tự nhiên là ai tới tiếp nhận Lao Sơn chưởng môn rồi. Dựa theo Xông Hư đích không đủ vi di ngôn, vốn là do Mạnh Tử Hùng tới đón cho dù. Nhưng là Tiểu Ngưu bốn người sẽ lại đồng ý Mạnh Tử Hùng tiếp nhận sao?

Lén, Tiểu Ngưu trưng cầu qua Nguyệt Ảnh cùng Nguyệt Lâm đích ý kiến, có đồng ý hay không để cho Mạnh Tử Hùng người này trên cho dù. Hai người đồng loạt lắc đầu. Tiểu Ngưu nói: "Vốn là à, lấy người này đích tính tình cùng người phẩm, đang một Lao Sơn đệ tử cũng không xứng."

Nguyệt Lâm nói: "Nhưng di ngôn của sư phụ chúng ta đều là nghe được đích, sư phụ để cho hẳn đang chưởng môn nội."

Tiểu Ngưu cười cười, nói: "Sư phụ đích xác nói kia nói, là theo sư nương nói đích, nhưng là sư nương đáp ứng rồi sao?"

Nguyệt Lâm nghĩ nghĩ, nói: "Sư nương nói nàng nhớ kỹ, thì phải là đồng ý rồi đích ý tứ."

Tiểu Ngưu thu thu vẫn trầm tư không nói đích Nguyệt Ảnh, nói: "Nguyệt Ảnh, người thấy thế nào nột?"

Nguyệt Ảnh đôi chân mày nhướng lên, nói: "Này [nhớ kỹ] cùng [đồng ý] hay là bất đồng đích. [đồng ý] khiến cho hăn đang, [nhớ kỹ] còn lại là mà khi cũng không phải đang."

Tiểu Ngưu gật gật đầu, nói: "Suy nghĩ của người theo ta muốn nghĩ đích giống nhau, ta nghĩ sư nương cũng là không nghĩ để cho hăn đang chường môn đích."

Ba người đang nghị luận đều đích, lúc này sư nương phái người truyền lời, để cho ba người đến tiền nghe nghị sự, Tiểu Ngưu nói: "Các người xem đi, lần này nghị sự khẳng định đúng là chường môn vị chuyện. Các người đến lúc đó nhưng nhất định phải kiên trì chính mình đích ý kiến, đừng làm cho kia tiểu tử thực hiện được rồi." Hai nàng cùng kêu lên đáp ứng.

Đang ba người đi tới tiền nghe đích thời điểm, chỉ thấy Mạnh Tử Hùng đã tới, đại khuông đại dạng ngồi ở chỗ đó, đầy mặt hồng quang, xem ra phụ thân đích chết ở hăn đích trong lòng không có nhiều cớ nào đích ảnh hưởng. Hăn này sắc mặt, giống như đang chờ sư nương tuyên bố hăn đích hỉ tấn.

Khi hăn nhìn thấy Tiểu Ngưu đích thời điểm, lại nhìn đến Nguyệt Ảnh, trong lòng đến khí, nói: "Ngụy Tiểu Ngưu, người cướp đi ta gì đó, ta đều phải đoạt được có đến." Nói rồi, tâm tham lam mà bị thương đích ánh mắt nhìn Nguyệt Ảnh.

Tiểu Ngưu cười cười, nói: "Mạnh Tử Hùng, sư phụ hắt lão nhân gia mắt, người không có hậu trường rồi, người muốn nghĩ đoạt lại mất đi đích, kia không có khả năng, chỉ sợ cả người ngay lúc đó có thứ cũng sẽ bỏ lỡ đích."

Mạnh Tử Hùng ngạo mạn mà nói: "Cha ta nhưng là truyền cho ta đại bộ phận công lực, ta bây giờ giết người dễ như trở bàn tay."

Tiểu Ngưu phản môi muốn nghĩ kích, nói: "Vị tất ba. Người mặc dù chiếm được sư phụ đại bộ phận công lực, quả thật vốn là lợi hại nhiều hơn. Nhưng người cũng không cần vong, ma đao ở trong tay ta đây. Đánh đứng lên còn không biết ai chết ai sống."

Mạnh Tử Hùng kêu lên: "Ma đao nên về chưởng môn sở hữu, người được giao ra đây."

Tiểu Ngưu cười nói: "Ma đao là tốt rồi so với phu nhân, người sẽ lại đem chính mình đích phu nhân, người sẽ lại đem chính mình đích phu nhân cho người khác sao?"

Mạnh Tử Hùng chỉ vào tiểu lỗ mũi trâu kêu lên: "Người tên hỗn đản này, ta không tha cho người."

Tiểu Ngưu cười nói: "Xem tại sư phụ đích mặt mũi trên, công hội bỏ qua cho người."

Hai người đấu trứ miệng, hai nàng ở bên cạnh nhìn, ai cũng không xuyên vào ngôn. Rất nhanh, sư nương tại vài tên nữ đệ tử đích vây quanh dưới mang theo ma đao đến đây. Nàng hướng tới đang vị trên ngồi xuống, để ọi người cũng đều ngồi xuống. Mọi người gặp qua lễ, lúc này mới đều tự ngồi.

Sư nương chính là ánh mắt tại mọi người đích trên mặt đảo qua qua, chậm rãi đích nói: "Hôm nay cho các người đến, nói chính là Lao Sơn phái

nhất bách tại mi tiếp đích đại sự, đã đúng là chương môn vị. Hy vọng các người đều có thể tích cực tham dự, đưa ra ý kiến, cho ta Lao Sơn phái đích sinh tồn cùng phát triển cống hiến lực lượng." Tất cả mọi người đồng loạt gật đầu.

Sư nương còn nói thêm: "Các người sư phụ lâm chung đích thời điểm có chuyện, để cho tử hùng tiếp nhận. Các người có có ý kiến gì không?" Lời này đương nhiên là đúng Tiểu Ngưu cùng hai nàng nói đích rồi.

Mạnh Tử Hùng vừa nghe, nghĩ thấy không thích hợp nhân, thầm nói: "Chỉ cần trước mặt mọi người tuyên bố có thể rồi, còn hỏi cái gì người khác xem? Đây là cha ta đích sứ mạng, tương đương với thánh chỉ, làm gì còn hỏi người khác, nên lập tức chấp hành à! Hỏi bọn hăn, bọn họ đương nhiên sẽ không nói ta thật là tốt nói rồi."

Đầu tiên Nguyệt Ảnh tỏ thái độ. Nguyệt Ảnh đích đôi mắt đẹp tề tề rồi tề Mạnh Tử Hùng, sau đó nói: "Chương môn vị, quan hệ trọng đại. Nếu người thừa kế đích danh vọng cùng người phẩm, võ công không phân gọi nói, tất phải sẽ lại đối với Lao Sơn phái danh khí cùng uy vọng bất lợi. Bởi vậy, ta hy vọng sư nương ngàn vạn lần thận trọng, cho dù sư phụ có di ngôn, cũng muốn mọi người thương lượng quyết định."

Mạnh Tử Hùng vừa nghe giận, nói: "Nguyệt Ảnh người như thế nào có thể nói như vậy đây? Sư phụ nói người cũng không nghe sao?"

Nguyệt Ảnh nhàn nhạt đích nói: "Sư phụ nói, chỉ cần đúng, ta đương nhiên nghe. Nhưng là hăn đích này di ngôn thôi, nghe cùng không nghe, còn muốn cân nhắc."

Kế tiếp đúng là Nguyệt Lâm lên tiếng rồi. Nguyệt Lâm nói chuyện sẽ không khách khí rồi: "Sư nương, chương môn nhân tuyển, đương nhiên vốn là đại sự rồi. Nếu nói Lao Sơn phái tương đương với một đoàn hỏa nói, vậy người chương môn này nên đúng là một thùng mỡ, kêu đi tới để cho hăn

càng thiêu càng vượng. Nếu chưởng môn vốn là một thùng thủy nói, vậy phá hủy, hỏa sẽ bị kiêu diệt đích, sư nương người nên cân nhắc biết rõ." Lời này nói được hình giống rõ ràng, đạo lý khắc sâu, cả Tiểu Ngưu cũng không cấm đối với nàng quát mục tương nhìn.

Sư nương ừ, lại vừa thu trứ Tiểu Ngưu, nói: "Tiểu Ngưu, người lại vừa thấy thế nào đây?"

Tiểu Ngưu khinh miệt mà nhìn nhìn Mạnh Tử Hùng, nói: "Hai vị sư tỷ nói được không sai, nếu chưởng môn tuyển bất hảo, Lao Sơn bất hảo, Lao Sơn này đoàn hỏa phải có thể bị kiêu diệt đích. Ta cá nhân xem Mạnh Tử Hùng, người của hãn phẩm, tên đường, cùng với công phu đều cũng cùng chưởng môn đích điều kiện được xa. Ta xem nội, người chưởng môn này có tất yếu một lần nữa trước một chút."

Mạnh Tử Hùng trừng mắt hãn, nói: "Thật sự là phản rồi, cha ta mới vừa nuốt khí vài ngày, các người phải tạo phản rồi."

Sư nương nói: "Mạnh Tử Hùng, mọi người nói người đều cũng nghe được, bọn họ cũng không đồng ý người đang chưởng môn, vậy phụ thân người đích di ngôn có thể thu hồi rồi. Người chưởng môn này do ai đảm đương, mọi người lại thương lượng ba!"

Mạnh tử hoắc mắt đứng lên, kêu lên: "Sư nương, cha ta vốn là vậy tín nhiệm người, như thế nào cả người đã đi theo tạo phản đây? Ta thật không dám tin tưởng, người sẽ lại làm ra như vậy bất nhân nghĩa chuyện đến."

Sư nương mỉm cười nói: "Mạnh Tử Hùng, người không cần kích động. Ta cũng không muốn nghĩ như vậy khô. Nhưng là tất cả mọi người không đồng ý người đang chưởng môn, ta coi là cho người đang, mọi người cũng sẽ đem người đẩy đi xuống đích. Đã vốn là như vậy, người còn không bằng không lo hảo đây?"

Mạnh Tử Hùng nói: "Lao Sơn phái đích lịch đại chương môn, đều là do tiền nhiệm chương môn nhâm mệnh đích, ý kiến của người khác không cần cân nhắc."

Sư nương lắc đầu nói: "Người lầm rồi. Chương môn đích thật là tiền nhiệm nhâm mệnh đích, nhưng là ở phía sau cho dù chương môn được tuyển trước, cần chịu mọi người đích khảo nghiệm đích. Nếu tất cả mọi người không đồng ý nói, này người ứng cử coi như không lên. Phụ thân người chết đích ngày đó trước, chưa bao giờ tuyên bố do người đang chương môn nhân, chỉ là tại sinh mệnh đích cuối cùng một khắc mới đưa ra cho người đang, nhưng là người còn không có chịu quá lớn nhà đích khảo nghiệm đây? Bây giờ tất cả mọi người không đồng ý, phụ thân người đích di ngôn sẽ không chắc chắn rồi."

Mạnh Tử Hùng kích động mà nhảy dựng lên, gương mặt đều cũng bóp méo rồi, kêu lên: "Điều này sao có thể đây? Ta đúng là thái tử, ta muốn làm Lao Sơn đích hoàng đế."

Sư nương cười, nói: "Coi là người là Lao Sơn đích thái tử, vậy ta đúng là Lao Sơn đích hoàng hậu. Lao Sơn đích hoàng đế đã chết, đại sự tự nhiên do hoàng hậu cùng cố mạng lớn thần định đoạt. Người này thái tử thôi, không có gì quyền lực đến tả hữu sự thật."

Mạnh Tử Hùng cười lạnh vài tiếng, nói: "Ngoại trừ ta ở ngoài, còn có ai hồ tư cách đang chương môn. Đem cái kia kêu đi ra, ta cần cùng hắn đánh giá, đánh không lại ta đích người, mơ tưởng đang chương môn."

Sư nương cũng không lại để ý Mạnh Tử Hùng đích điên cuồng phệ, nhìn hai nàng nói: "Ta đề nghị do Ngụy Tiểu Ngưu tiếp nhận chương môn." Tiếng nói vừa dứt, những người khác đều kinh ngạc được thay đổi sắc, cả Tiểu Ngưu đều cũng cảm thấy phi thường ngoài ý muốn.

Tiểu Ngưu liên tục khoát tay, nói: "Sư nương, này có thể không làm được. Ta nơi nào có vậy một bản lĩnh cùng tư cách à! Ta xem hay là Nguyệt Ảnh đảm đương ba."

Nguyệt Lâm tại sững sờ sau khi, đứng lên nói: "Sư nương, ta đồng ý, để cho hãn giờ cũng hảo. Hãn làm người chính phái, ý nghĩ thông minh, đối với Lao Sơn trung thành và tận tâm, mặc dù võ công không tính cao, nhưng là hãn rất trên vào, lại có ma đao, chương môn vị hãn đang rất tốt đích."

Mạnh Tử Hùng kêu lên: "Ta không đồng ý. Tiểu tử này nhân phẩm quá xấu, chuyên môn cướp người khác phu nhân, thật sự không phải người đích."

Sư nương không để ý tới hãn đối với Nguyệt Ảnh nói: "Nguyệt Ảnh, người xem thế nào?"

Nguyệt Ảnh vẻ mặt đích tinh táo, trầm mặc nửa ngày mới nói: "Sư nương ta đồng ý để cho Ngụy Tiểu Ngưu đang chương môn." Nàng thầm nói: Mặc dù chính mình không lên làm, nam nhân của chính mình lên làm cũng là giống nhau đích. Tiểu Ngưu vốn là nhất nghe ta nói rồi, hãn đang theo ta đang không sai biệt lắm. Nàng nghĩ thông suốt rồi này một lẽ, tâm tình [khá|tốt hơn nhiều]. Sư nương sau khi nghe xong nở nụ cười, nói: "Người đã các đều không có ý kiến, vậy tính thông qua rồi."

Tiểu Ngưu sờ sờ chính mình đích đầu, nói: "Sư nương người xem ta giống một chương môn sao?"

Sư nương nhìn hãn nói: "Không phải giống, mà là bây giờ người là được."

Mạnh Tử Hùng nhảy lên lão Cao, kêu lên: "Ta không đồng ý, ta còn không có biểu đạt ý kiến đây." Mắt thấy trứ chương môn vị rơi xuống người khác trong tay, hãn trong lòng chẳng thiết sống nữa cực kỳ. Hãn [hận không thể|nóng lòng] đem sư nương giết chết.

Sư nương khinh thường mà nói: "Số ít phục tòng đa số, người nói không nói đều cũng không quan trọng rồi."

Mạnh Tử Hùng vừa thấy chính mình tại cạnh tranh trong thất bại rồi, không khỏi thẹn quá thành giận, hét lớn: "Ngụy Tiểu Ngưu, người muốn làm chưởng môn, vậy người được trước còn hơn ta này một cửa."

Tiểu Ngưu nhìn thấy ba vị mỹ nữ đều cũng đồng ý chính mình đang chưởng môn, chính mình không có cách nào khác cự tuyệt, phải đối với Mạnh Tử Hùng nói: "Người muốn thế nào? Ta phụng bồi rất cuộc."

Mạnh Tử Hùng nhìn chăm chăm Ngụy Tiểu Ngưu, người theo ta so với, người kém xa, nói tướng mạo, người không được, nói tư lịch, người không được, nói nhân phẩm, người cũng không cao thượng, nói công phu, người càng kém xa lắc. Bất quá nói hạ lưu thủ đoạn, lưu manh thủ đoạn, ta nhưng thật ra cam bái hạ phong."

Mạnh Tử Hùng oán hận mà xem xét tam nữ vài lần, nói: "Bởi vì người háo sắc, bởi vì người không phải người."

Tiểu Ngưu hừ một tiếng, nói: "Nói ta không phải người, người cũng không phải người nột! Người không háo sắc sao? Người chẳng lẽ đã quên thôi, ngày nào đó người là như thế nào đối với quân chủ địch. Nếu không ta kịp thời đuổi tới nói, cái gì chuyện xấu đều cũng đã xảy ra."

Mạnh Tử Hùng bị trước mặt mọi người yết rồi vết sẹo, nhất thời rất là khó chịu, hướng phía Tiểu Ngưu chỉ vào, quát: "Ngụy Tiểu Ngưu, người nếu nam nhân nói chúng ta phải đấu một hồi. Nếu người thắng rồi, ta phải đem miệng nhắm lại, trái lại mà cho người đang chưởng môn. Nói cách khác, người đừng muốn làm."

Tiểu Ngưu cũng không yếu thế, nói: "Hảo oa, đánh phải đánh, ai sợ ai à, ai sợ ai đúng là thái giám."

Nguyệt Lâm vội vàng đi tới thấp giọng hỏi: "Người có thể đánh thắng hãn sao?" Tiểu Ngưu nhỏ giọng nói: "Ta nhất định có thể đánh thắng hãn đích."

Sư nương nói: "Người đã các không nên đánh, vậy đánh ba. Tiểu Ngưu, cho người đao." Vung tay. Kia đao bèn bay về phía Tiểu Ngưu...

Tiểu Ngưu tiếp nhận ma đao, nói: "Cám ơn sư nương." Sư nương đem ma đao trả lại cấp cho chính mình, kia ý tứ đương nhiên vốn là để cho chính mình đánh ngã Mạnh Tử Hùng, đang Lao Sơn đích lão tử. Hãn đúng là xem như không muốn, cũng không thể đánh giá phó bọn hãn thật là tốt ý.

MA ĐAO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 138: Ai Là Chương Môn

Tiểu Ngưu quơ quơ ma đao, cũng không từng ra khỏi vỏ, hắn lấy một bộ khiêu chiến đích khẩu khí nói: "Người thắng đích cần đánh với ta sao?"

Mạnh Tử Hùng mặc dù trong lòng sợ hãi, nhưng ngoài miệng thật sự ngạnh khí, nói: "Sợ cái gì? Ta Mạnh Tử Hùng cũng không phải là bị người dọa đại đích. Người lấy ma đao đánh với ta, người tính cái gì nam tử hán? Có bản lãnh nói, chúng ta bàn tay trần mà đánh một hồi, kia mới công bình."

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, nói: "Ta buông ma đao, kia cũng không công bình à! Người trên thân vừa mới tiếp nhận rồi sư phụ hắc lão nhân gia đích đại bộ phận công lực, sau đó đánh với ta, này đối với ta phải công bình sao?"

Mạnh Tử Hùng cười lạnh vài tiếng, nói: "Người cũng biết sợ ba?"

Tiểu Ngưu nói: "Ta sợ cái gì? Đến, chúng ta đánh ba."

Sư nương đứng dậy đi tới, nói: "Muốn đánh không cần ở chỗ này đánh, đi luyện võ trận đánh tới, nơi đây có điều rộng xước."

Mạnh Tử Hùng oán hận mà nói: "Người có ma đao lại vừa như thế nào? Người khác sợ ma đao, ta mới không sợ đây." Dẫn đầu hướng ra phía ngoài đi đến...Sư nương chờ tam nữ cùng với Tiểu Ngưu tự nhiên theo ở phía sau.

Tới luyện võ trường, trước mắt trống trải. Bốn ngoài xa xa vốn là sơn, gần chỗ vốn là tường, trận tử trên đang có thiết nhiều đệ tử tại đệ tử luyện công.

Sư nương ra lệnh một tiếng, mấy một đệ tử bèn trạm hảo đội ngũ, hành động người xem. Sư nương đối với mọi người nói hai vị sư huynh cần luận bàn công phu, để ọi người được thêm kiến thức. Tất cả mọi người vốn là luyện võ đích, thích nhất xem luận võ rồi.

Sớm có người đưa đến vài đem ghế dựa, sư nương cùng hai nàng bèn ngồi xuống. Mạnh Tử Hùng trạm trình diện trong, hướng Tiểu Ngưu nhất chiêu tay, nói: "Đến đây đi, ngươi có ma đao, ta cũng không sợ. Hôm nay chẳng phân biệt được một chết sống, ai cũng không thể đi."

Tiểu Ngưu đi lên trận, nói: "Ngươi nhất định sẽ hối hận đích."

Mạnh Tử Hùng nói: "Có cái gì hảo hối hận đích, đã chết coi như đang ngủ."

Tiểu Ngưu gật gật đầu, nói: "Hoàn lại [đi|được], ngươi cuối cùng vốn là một có dũng khí đích người."

Mạnh Tử Hùng trừng mắt Tiểu Ngưu, vạt áo một đôi hồ chụp mỗi chi xu thế, nói: "Đến đây đi, là nam nhân đích cứ tới đây."

Tiểu Ngưu đương nhiên không sợ rồi, đem ma đao động ở bên hông, mấy bước xa phải lui quá đi tới rồi. Mạnh Tử Hùng thét dài một tiếng, hoạt bước như gió, vọt mạnh đi tới. Hai người gặp nhau đích sát na, phách phách bạch bạch tấn công, chỉ thấy Tiểu Ngưu càng không ngừng lui về phía sau, Mạnh Tử Hùng đại triển hùng phong.

Đang Tiểu Ngưu lui lại mấy bước sau khi, Mạnh Tử Hùng sát tâm đã định đột nhiên [chiếu|theo] Tiểu Ngưu đích đầu đúng là một chưởng. Tiểu Ngưu thân thể một tung bay, miễn cưỡng tránh thoát, mà bị chưởng phong

kích qua đích địa phương lại bị đánh ra một thiên hãm hại. Tiểu Ngưu cả kinh kêu lên: "Người ngã thật sự là ngoan độc."

Mạnh Tử Hùng cười lạnh nói: "Người cướp đi ta cùng phu nhân đích thời điểm, cũng không có mềm lòng qua." Dứt lời song chưởng như điện, tiếp tục hướng Tiểu Ngưu bổ tới. Đây mấy hiệp một qua, ai nấy đều thấy được đến, Mạnh Tử Hùng so với Tiểu Ngưu mạnh mẽ đích nhiều lắm. Thất bại chỉ là vấn đề thời gian thôi.

Bên cạnh đích Nguyệt Ảnh kêu lên: "Tiểu Ngưu, rút đao."

Nguyệt Ảnh đã kêu lên: "Tiểu Ngưu, rút đao."

Nguyệt Lâm đã kêu lên: "Cùng hấn đánh, còn dùng khách khí sao? Rút đao."

Sư nương thì nói: "Hai quân gặp nhau, trí giả thắng."

Trong sân Tiểu Ngưu, lập tức dựa theo sư nương chính là chiêu số đi. Hấn cũng không có lập tức rút đao, hấn hay là hy vọng tận lực dùng bản lãnh thật sự thắng người. Mà Mạnh Tử Hùng gặp Tiểu Ngưu không rút đao, này đối với hấn tuyệt đối vốn là tốt đẹp cơ hội. Vì vậy, hấn song chưởng soàn soạt, uy lực cường đại, hướng Tiểu Ngưu trên thân chiêu hồ. Tiểu Ngưu thời điểm này đã học thông minh rồi, cũng không cùng hấn chi thể tiếp xúc, chỉ là bằng vào linh hoạt thân pháp, xảo diệu tránh né, làm cho Mạnh Tử Hùng đích nhiều lần tiến công đều không có hiệu quả, mà trên mặt đất thì xuất hiện mấy lớn nhỏ không đồng nhất đích hãm hại. Kia cường đại đích chưởng phong đem Tiểu Ngưu thỉnh thoảng thối trúng thân hình [loạn|bậy] hoảng, bằng thêm rồi nhiều như vậy công lực đích Mạnh Tử Hùng đã so với lúc trước mạnh mẽ rồi mấy lần.

Nửa canh giờ quá đi tới rồi, hai người vẫn như cũ không có kết quả. Mạnh Tử Hùng song chưởng như gió, thân hình trăm biến, lộ vẻ tấn uy phong, nhất chiêu nhất thức cũng không [quý|thẹn] vốn là danh gia đệ tử

phong phạm, mà Tiểu Ngưu thì cơ trí linh hoạt, ứng biến năng lực rất mạnh, thường thường lấy không tưởng được đích động tác hóa giải đối phương đích tuyệt chiêu. Hẳn đích ứng biến không có gì quy luật nhưng theo, đều là trước trận phát huy. Song phương đích biểu hiện đều cũng phi thường xuất sắc, đem trận ngoài đích này các đệ tử thấy hoa cả mắt, trợn mắt há hốc mồm. Mỗi người đích trên mặt đều cũng lộ ra kinh tiệp ý.

Mạnh Tử Hùng tại vô kế khả thi đích dưới tình huống, đột nhiên song chưởng vừa thu lại, song chỉ bắn ra, lưỡng đạo hồng quang phút chốc bắn ra. Kia hồng quang lại vừa thô lại vừa mau, kẻ khác khó lòng phòng bị, Tiểu Ngưu suýt nữa gặp chuyện không may. Hẳn vội vàng thân thể té ngã, tránh thoát đánh sâu vào. Đứng lên sau khi, đã song chỉ bắn ra, song phương đích hồng quang đụng tới lập tức, bị đâm cho hỏa quang văng khắp nơi, sau đó Mạnh Tử Hùng đích hồng quang đem Tiểu Ngưu đích hồng quang nuốt sống. Kia mạnh mẽ đích hồng quang bắn thẳng đến Tiểu Ngưu đích ngực. Nếu cấp cho bắn tới Tiểu Ngưu đích trên thân, Tiểu Ngưu phải xong rồi.

Dưới tình thế cấp bách, Tiểu Ngưu xoát mà rút ra ma đao, tại trước ngực một hoành. Kia hồng quang đụng tới ma đao sau khi, đột nhiên lộn trở lại, do đường cũ phản hồi, hướng Mạnh Tử Hùng vọt tới. Mạnh Tử Hùng kinh hãi, nào dám ngăn cản đây, vội vàng trên mặt đất lăn kề ra cút đi, mới né đi. Khi hẳn từ trên mặt đất bò lên đích thời điểm, đã về mặt đích bụi hết.

Một mỹ nam, thoáng cái phải trở nên rất khó xem. Hẳn vốn định xông lên đi chơi mệnh, lại vừa tưởng tượng hảo hán không ăn trước mắt thiệt thòi, hay là biết thú được hảo. Kia ma đao còn không có tiến công đây, chính mình cũng đã có hại rồi, nếu thực đấu đứng lên, chỉ sợ mệnh chưa từng rồi. Nghĩ đến này, Mạnh Tử Hùng thu chiêu, vỗ vỗ trên thân đích đích bụi, nói: "Ngươi Tiểu Ngưu, người dùng ma đao đánh với ta, coi là thắng, cũng không có cái gì sáng rọi đích, hôm nay ta không đánh đã, ngày nào đó người buông ma đao chúng ta lại đánh nhau. Ngươi Tiểu Ngưu, người nhớ

kỹ, ta sớm muộn còn có thể tìm người tính số đích." Nói chuyện, hướng bên cạnh ta tam nữ nhìn nhìn, bèn triển khai khinh công, nhanh như chớp mà đi rồi, nếu không quay đầu lại.

Mạnh Tử Hùng đi rồi sau khi, sư nương cùng Nguyệt Lâm đích trên mặt đều cũng lộ ra sắc mặt vui mừng. Sư nương trước mặt mọi người tuyên bố: "Nhiều [nay|bây giờ] khởi, Ngụy Tiểu Ngưu đúng là Lao Sơn đích tân nhậm chương môn." Mọi người vừa nghe, đều cũng vỗ tay hoan nghênh. Mọi người ai đều không có nghĩ đến, tân nhậm đích chương môn sẽ là sư phụ đích đệ tử đích truyền trong tư lịch nhất thiên đích Tiểu Ngưu. Tiểu Ngưu không quá thói quen loại này trường hợp, hăn đành phải hữu tốt đấy hướng mọi người phất tay thăm hỏi, cũng nói chút ít hợp với tình hình nói. Đang nói chuyện đích trong quá trình, Tiểu Ngưu phát hiện Nguyệt Ảnh đích vẻ mặt có vài phần cô đơn. Hăn biết tâm tình của nàng bất hảo.

Cuối cùng, sư nương lại vừa tuyên bố buổi tối vật áo tiệc rượu chúc mừng, cũng cho ngày kế đem tin vui này thông tri các môn các phái, làm ọi người biết Lao Sơn phái có mới mẻ chương môn, hơn nữa tuổi không đến hai mươi tuổi. Nay tuổi đang chương môn, không chỉ vốn là Lao Sơn lịch sử cấp trên một người, chỉ sợ tại võ lâm đích lịch sử trên cũng là hiếm thấy ba.

Tiệc tối bắt đầu trước, sư nương lén lút cùng Tiểu Ngưu nói: "Người cùng Nguyệt Ảnh giải thích một chút, người nhất định phải tiêu trừ nàng trong lòng đích bất mãn. Nói cho nàng vì cái gì không có đang chương môn."

Tiểu Ngưu lắc đầu nói: "Sư nương, người cũng không có đem nguyên nhân nói cho ta biết à?"

Sư nương thần bí mà cười cười, nói: "Người vậy thông minh, còn có thể không rõ vì cái gì ta tuyển người đang chương môn, mà không có tuyển nàng sao?"

Tiểu Ngưu nghĩ nghĩ, nói: "Ta có vài phần hiểu được rồi, nhưng không dám xác định."

Sư nương cười mặt như hoa, nói: "Nguyệt Ảnh chuyện nhân, phải giao cho người rồi, còn có, người bây giờ đã vốn là chương môn rồi, buổi tối phải xem mang đến hậu viện hãy đi đi."

Tiểu Ngưu vừa nghe, trong lòng mừng như điên, thầm nói: "Cùng sư nương ở tại một sân nhân, vậy có thể giống vợ chồng giống nhau ở cùng một chỗ. Nói như vậy, buổi tối có điểm phúc hưởng. Chỉ là Nguyệt Ảnh cùng Nguyệt Lâm không thể trụ lập tức, này có chút rất tiếc nuôi rồi."

Tìm một khoảng không, Tiểu Ngưu đi Nguyệt Ảnh đích phòng, Nguyệt Ảnh đang ngồi ở trước bàn gần người đây. Tiểu Ngưu đi vào, Nguyệt Ảnh nói: "Ngươi chương môn như thế nào đến đây?" Trong giọng đạo lộ ra chút ít chua xót chút - ý vị.

Tiểu Ngưu lôi kéo nàng cùng tay, nói: "Nguyệt Ảnh ngươi không có lên làm chương môn, nhất định rất khó qua ba?"

Nguyệt Ảnh miễn cưỡng cười cười, nói: "Đã sư nương tuyển người đang, ta cũng sẽ không phản đối đích, dù sao chúng ta cũng là người một nhà."

Tiểu Ngưu dừng ở nàng tuyệt sắc đích mặt, hỏi: "Vậy ngươi nhưng hiểu được vì cái gì sư nương tuyển ta đang chương môn, mà không có trước ngươi sao?"

[nguyệt] cảnh đẩy ra Tiểu Ngưu đích tay, nói: "Kia còn có cái gì không rõ? Bởi vì ngươi so với ta ưu tú, đã bởi vì sư nương thích ngươi à! Ta bây giờ mới tin bên ngoài đích đồn đãi."

Tiểu Ngưu cười, nói: "Nguyệt Ảnh, ngươi sai rồi. Sư nương tuyển ta, là vì bảo trụ chúng ta Lao Sơn đích minh chủ vị."

Nguyệt Ảnh ôi rồi một tiếng, khó hiểu mà nhìn Tiểu Ngưu. Tiểu Ngưu nói: "Sư tỷ, nếu gần vốn là tuyển chương môn nói, trừ người ra, người khác đều không có tư cách đang. Nhưng là sư nương vì bảo trụ chúng ta Lao Sơn đích minh chủ vị. Nàng không thể không chọn rồi ta."

Nguyệt Ảnh nghĩ nghĩ, lúc này mới gật đầu, nói: "Ta hiểu được rồi, ta hiểu được rồi. Sư phụ mặc dù mất, nhưng là minh chủ đích đại ấn còn đang chúng ta 勞 trên núi đây? Nếu chúng ta Lao Sơn muốn nghĩ bảo trụ minh chủ vị cấp cho đã đánh mất. Mà người cầm trong tay ma đao, có thể đem minh chủ bảo trụ."

Tiểu Ngưu gật gật đầu, nói: "Đúng là như vậy. Lao Sơn thật vất vả đổi lấy rồi minh chủ, tuyệt đối không thể lại vứt bỏ rồi."

Nguyệt Ảnh lúc này mới lộ ra mỉm cười. Nói: "Là ta rất choáng váng. Ta hiểu lầm sư nương rồi. Đúng vậy, người chương môn này cũng là người đang tốt lắm. Nàng đích nụ cười trong có vài phần mất mát. Tiểu Ngưu một cái ôm nàng đích bả vai, nói: "Nguyệt Ảnh, ta biết người trong lòng vẫn nhớ thương trứ cái gì. Mặc dù lần này là ta lên làm chương môn, nhưng người cũng có thể cao hứng. Chúng ta nhưng là vô danh đích vợ chồng à, ta đích không phải là người đích sao? Sau này Lao Sơn đích đại sự tiểu tình, đều cũng về người quản. Người đúng là thực chất trên đích chương môn, ta Tiểu Ngưu quả một tên là được. Người xem thế nào?"

Nguyệt Ảnh tựa ở Tiểu Ngưu đích trong lòng, tâm hồn thiếu nữ mừng thầm, nói: "Người nói chính là thật vậy chẳng?"

Tiểu Ngưu tại nàng đích mặt cười trên hôn thân, nói: "Như thế nào không đúng đây? Đây tục vụ, ta thật sự ghét phiền, hay là do người tới quản, người đúng là không phải chương môn đích chương môn."

Nguyệt Ảnh cười đến vui vẻ, nói: "Đây còn kém không nhiều lắm."

Tiểu Ngưu còn nói thêm: "Đợi đến lúc thời cơ chín mùi rồi. Ta phải đem chương môn vị tặng cho người, ta Tiểu Ngưu hay là khi ta đích hoa hoa công tử đi."

Nguyệt Ảnh sáng giọng: "Người đã nữ nhân không ít rồi, còn muốn khoách biên sao?" Tiểu Ngưu lắc đầu nói: "Nào có việc này à? Ta chỉ muốn nghĩ tự do tự tại mà còn sống. Võ lâm đại sự chấm dứt rồi, ta còn là quay về Hàng Châu cuộc sống, nơi đây mới là ta đích thiên đường."

Nguyệt Ảnh nói: "Ta cũng không phải cùng người trở về. Tây hồ tuy đẹp, nhưng là nơi đây mỗi người rất nhu nhược rồi. Ta không thích."

Tiểu Ngưu cười cười, nói: "Đến lúc đó chúng ta lại thương lượng tốt lắm."

Đang nói đây, sư nương đã phái người đến mời, Tiểu Ngưu bèn cùng Nguyệt Ảnh lập tức dự tiệc rồi. Ngày này Tiểu Ngưu cùng các nữ đô thành thật sự cao hứng.

Tiệc tối quy mô không nhỏ, đến tột cùng xiêm áo nhiều ít bàn, Tiểu Ngưu cũng không có kể ra. Bởi vì...Này vốn là một đặc thù đích cuộc sống. Tiểu Ngưu tại sư nương chính là chỉ huy dưới, tới từ đường quỳ lạy rồi liệt tổ liệt tông, lấy kì hợp pháp tính chất. Chờ nghỉ thức sau khi kết thúc, Tiểu Ngưu lại tiến vào tiệc rượu.

Đêm nay náo nhiệt phi phàm, hễ là Lao Sơn đệ tử cùng đang ngồi. Mấy một đệ tử rất khó nhìn thấy trường hợp như vậy, ngoại trừ long trọng đích ngày lễ, bình thường bọn họ vốn là không thể cùng sư nương, đệ tử đích truyền lập tức ăn cơm đích. Bởi vì cuộc sống đặc thù, đêm nay đặc biệt ân chuẩn đệ tử thích hợp uống rượu. Có này một cái, đệ tử hoan tiếng xé gió lôi động, mừng rỡ.

Tại tiệc rượu trên, Tiểu Ngưu tám mặt uy phong, chẳng những lấy chương môn đích [tư cách| địa vị] hướng chúng đệ tử phát biểu, nhưng lại

hướng mọi người triển lãm rồi ma đao đích phong thái. Mọi người trước kia chỉ là nghe nói ma đao vô cùng kì diệu rồi, cho hôm nay mới nhìn rõ rồi hẳn đích bộ dáng. Tất cả mọi người có chút thất vọng, ai chưa từng nghĩ vậy sao trừ tên đích ma đao, bề ngoài không có một chút bất ngờ chỗ. Nhưng là hôm nay mọi người tận mắt gặp Mạnh Tử Hùng bị ma đao cấp cho xích chạy rồi.

Bởi vì cao hứng, không chỉ Tiểu Ngưu nâng chén uống vậy, kể cả sư nương, Nguyệt Ảnh, cùng với Nguyệt Lâm, còn có 勞 trên núi đích đệ tử cũng đều giơ lên rồi chén rượu. Có người nhờ rượu hưng ca hát cùng khiêu vũ. Mỗi khi nhân ở mọi người trước mặt múa kiếm, hoặc là biểu diễn pháp thuật, lấy cấp ọi người [trợ|giúp] hưng. Này bỗng nhiên vậy thẳng uống đến mau nửa đêm rồi mới vừa rồi tán đi.

Rượu [sau khi|phía sau] đích Tiểu Ngưu, tại sư nương cùng Nguyệt Lâm đích làm bạn đi xuống rồi hậu viện. Sư nương nói cho hẳn, hẳn đích hết thấy thứ đều cũng đã mang đến hậu viện đi. Hẳn bây giờ vốn là chương môn, để ý ứng với ở phía sau sân. Tiểu Ngưu nghĩ đến chính mình cùng sư nương ở cùng một chỗ đây, nào biết nói vào hậu viện sau khi mới phát hiện trong viện có sân. Hẳn ở tại [người|cái kia] sân, cùng sư nương cách rồi một đạo tường.

Đang sư nương quay về ốc sau khi, Tiểu Ngưu cùng Nguyệt Lâm đi tới Tiểu Ngưu mới mở đích nơi. Tiến sân, phải nghĩ thấy rộng xước, chờ vào phòng, phát hiện ở chỗ phi thường sạch sẽ hơn nữa sạch sẽ, ở chỗ đích hết thấy đồ dùng trong nhà, đồ dùng đều là hoàn toàn mới đích. Bởi vậy có thể thấy được, sư nương đã sớm vì hẳn dự bị tốt lắm.

Tiểu Ngưu nơi nơi [nhìn|xem], phi thường vừa lòng. Tiểu Ngưu lôi kéo Nguyệt Lâm hướng tới mép giường ngồi xuống, hỏi: "Nguyệt Lâm, nơi này thật không sai, nhiều im lặng nột, hướng tới trong phòng một đợi, phải tâm tình khoái trá. Người có thể hay không nói cho ta biết, này ốc trước kia chỉ dùng để tới làm gì đích?"

Nguyệt Lâm thần tình ửng đỏ, một đôi đôi mắt đẹp cần tích ra thủy đến. Nàng nói: "Này tiểu viện vốn là sư phụ trước kia trụ qua đích. Sư phụ mỗi khi cần cần nhắc cái gì đại sự, muốn nghĩ một một chỗ khi, sẽ đến nơi đây, người khác cũng không dám đến phiền hấn."

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Nguyên lai như vậy à! Sư phụ trụ qua, ta đã [ở chỗ|nơi này], không biết sư phụ tại cửu tuyền dưới có thể hay không trách ta."

Nguyệt Lâm thân thủ vỗ Tiểu Ngưu đích tay, nói: "Đương nhiên sẽ lại trách người rồi. Người cùng sư nương trộm tình, hấn nếu biết đến nói, đã chết cũng sẽ không nhắm mắt lại con người đích." Nói chuyện, lại vừa tại hấn đích hông dưới bắt một cái.

Tiểu Ngưu ôi rồi một tiếng, nói: "Giang tỷ tỷ, người cũng câu dẫn ta à, đem ta chọc giận, ta sẽ lấy hết của người quần áo."

Nguyệt Lâm nở nụ cười, véo thắt lưng ườn ngực, nói: "Ai sợ ai à? Đến đây đi, người tới lấy hết ta đích quần áo. Người bây giờ cũng không phải giống nhau, người là chương môn nhân. Người chỉ cần để cho ta thoát, ta phải thoát. Chúng ta Lao Sơn chương môn, đúng là hoàng đế rồi."

Tiểu Ngưu chớp động suy nghĩ con người, nói: "Chương môn thực sự có vậy lịch hại sao?"

Nguyệt Lâm gật đầu nói: "Kia đương nhiên rồi, không tin nói, người có thể thử xem đích."

Tiểu Ngưu hỏi: "Cần như thế nào thí?"

Nguyệt Lâm quý quyết mà cười, nói: "Có rảnh người kêu lường nữ đệ tử tiến đến, làm cho bọn họ đem quần áo đều cũng rời khỏi, người xem bọn hấn thoát không thoát."

Tiểu Ngưu nghe xong ha ha cười, nói: "Ta Ngụy Tiểu Ngưu nào có vậy thiếu đức à, ta mới sẽ không vậy khô đây!"

Lúc này truyền đến tiếng đập cửa. Tiểu Ngưu nói: "Vào đi." Cửa vừa mở ra, chỉ thấy lưỡng nữ đệ tử nâng trứ một thùng nước ấm vào được. Hai hai nàng buông thủy thùng [sau khi|phía sau], hướng Tiểu Ngưu thi lễ, cũng nói: "Gặp qua chương môn."

Tiểu Ngưu nghe xong phi thường thoải mái, đứng lên, khoát tay chặn lại, nói: "Thôi đi. Các người làm cái gì vậy?"

Một nữ nói: "Sư nương phân phó, để cho đệ tử nâng thủy vội tới chương môn tắm rửa, cũng để cho đệ tử hầu hạ."

Vừa nghe lời này, Tiểu Ngưu trong lòng dưỡn dưỡn đích. Nguyệt Lâm đi tới tại Tiểu Ngưu bên tai nói vài câu, Tiểu Ngưu bèn nhin không được nở nụ cười. Tiếp theo Tiểu Ngưu nhìn hai nàng, nói: "Vậy bây giờ các người hai phải đem quần áo rời khỏi ba."

Hai nàng cả kinh, cho nhau nhìn nhìn. Nguyệt Lâm lớn tiếng nói: "Các người chẳng lẽ không có nghe đến chương môn nói sao?"

Hai nàng vội vàng đáp ứng một tiếng, sau đó do dự mà chậm dề dề mà thoát khỏi quần áo đến. Khi bọn hăn đích áo ngoài rơi xuống đất sau khi, bèn lộ ra ở chỗ đích cái yếm đến. Cái yếm bao vây lấy bọn hăn thanh xuân mà tốt đẹp chính là thân thể. Tiểu Ngưu mặc dù màu vàng tâm bạo động, có thể thấy được đến hai nàng đều cũng mặt mang trứ ngượng ngùng theo sát mở, bèn nói: "Tốt lắm, các người mặc xong quần áo đi thôi, không cần hầu hạ rồi." Hai nàng đáp ứng một tiếng, mặc quần áo, vội vàng mà ly khai.

Bọn hăn đi rồi, Tiểu Ngưu còn đang ngẩn người đây. Nguyệt Lâm nói: "Lúc này người minh bạch chưa, chương môn đích quyền lực có bao nhiêu đại."

Tiểu Ngưu ha ha cười, nói: "Này sau này muốn bọn hản hiến thân, cũng là dễ dàng rồi." Nguyệt Lâm hừ rồi hừ, tại Tiểu Ngưu đích trên đầu bắn một chút, nói: "Ta nhưng cảnh cáo ngươi à, Tiểu Ngưu, ngươi cũng không phải chuẩn [xăng bậy|làm ẩu làm càng]. Ngươi đã vốn là chưởng môn, nên có chưởng môn đích hình dáng, không thể ăn hiếp nữ hài tử. Nói cách khác ta cùng sư tỷ đô thành không tha cho ngươi."

Tiểu Ngưu bữu môi, nói: "Biết rồi, ta là chưởng môn, ta sẽ rất quân tử đích."

Nguyệt Lâm cười nói: "Này còn kém không nhiều lắm." Tiếp theo Nguyệt Lâm lấy tay thử xem rồi thủy ẩm, nói: "Thủy không sai, đến đây đi, ta hầu hạ ngươi tắm rửa." Nói chuyện, từ ngoài ốc tìm tới một tắm bồn, đem thủy ngã đi vào.

Tiểu Ngưu đi nhìn rồi nhìn, nói: "Hay là ta chính mình tẩy, có một nữ nhân hầu hạ, ta không quá thói quen."

Nguyệt Lâm nói: "Kia có cái gì à? Ngươi bây giờ vốn là chưởng môn, ta hầu hạ ngươi là nên đích. Hơn nữa, ngươi hay là ta đích nam nhân, ta hầu hạ ngươi, vốn là tần một chút thê tử nghĩa vụ."

Tiểu Ngưu nghe xong dễ chịu, hỏi: "Vậy ngươi không đi rồi ba? Lưu lại theo giúp ta."

Nguyệt Lâm nhẹ nhàng lắc đầu, nói: "Này có chút không tốt lắm, chúng ta còn không có thành thân nột. Nếu ta lưu lại nói, ta sợ người khác [loạn|bậy] tước đầu lưỡi."

Tiểu Ngưu lôi kéo Nguyệt Lâm đích tay nói: "Ta đây lấy chưởng môn đích [tư cách|địa vị] cho ngươi lưu lại, chung quy có thể ba?"

Nguyệt Lâm nói: "Hảo, ba!"

Tiểu Ngưu cười nói: "Này còn kém không nhiều lắm. Xem ra đang chương môn thật tốt à!"

Kế tiếp, Nguyệt Lâm hầu hạ Tiểu Ngưu tắm rửa. Tiểu Ngưu bị Nguyệt Lâm thoát một tinh quang, sau đó ngồi ở dục bồn trong, do Nguyệt Lâm vì hấn sát bên người tử. Nguyệt Lâm phi thường nhiệt tình, lại vừa phi thường chăm sóc, đem Tiểu Ngưu đích mỗi bộ vị tẩy đích [sạch sẽ|ngăn nắp] đích, phải cả Tiểu Ngưu đích thiết bổng, cũng đều tẩy đích hoàn toàn. Cái kia quy đầu một chút ô tí đều không có, hồng giống như một tròn con gà trứng. Nguyệt Lâm vừa thấy đến này đồ vật, tâm hồn thiếu nữ đều cũng [loạn|bậy] nháy, [loạn|bậy] muốn nghĩ. doc truyện tại . Nàng năm chơi đã lâu, còn kém chút không kích động được dùng miệng ngậm rồi.

Tẩy hết sau khi, Tiểu Ngưu ra khỏi dục bồn, do Nguyệt Lâm giúp đỡ trên rồi giường. Tiểu Ngưu nằm ở trên giường, nhục bổng vun cao ngang khởi, giống một môn đại pháo, đừng có đề nhiều uy phong rồi, cửa này đại pháo đối mặt trứ bên người đích mỹ nữ, tự nhiên xúc động đích rất, rất muốn khai hỏa.

Tiểu Ngưu nhìn Nguyệt Lâm đích cao ngực eo nhỏ, ánh mắt cần phun hỏa, nói: "Giang tử tử, đến đây đi, cỡi hết theo giúp ta ba."

Nguyệt Lâm trạm được xa xa, lưng qua thân tới, nói: "Bất hảo. Bây giờ người là chương môn rồi, chú ý người của người rất nhiều, ta cũng không phải muốn nghĩ ảnh hưởng của người thanh danh."

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, nói: "Người thì sợ gì à? Đến, đến theo ta khoái hoạt ba."

Nguyệt Lâm ừ, đem cánh cửa thuyên hảo [sau khi|phía sau], mới đến đến bên giường thoát khởi quần áo đến. Nhờ màu vàng đích hoa nển, Tiểu Ngưu bắt gặp nàng đích màu lam đích quần áo cỡi rồi. Lộ ra màu đỏ đích cái yếm. Cái yếm vừa rụng, hai song lớn nhỏ thích trong đích vú bèn lộ ra

đến đây, nhảy dựng nhảy dựng đích, phi thường đáng yêu. Chờ để khố bỏ, kia nhất mê người đích nhưng mao bèn cùng Tiểu Ngưu đối mặt rồi. Kia hai điều như ngọc đích đùi đẹp, như là công tượng điêu khắc giống nhau đích tiêu chuẩn tiêu chuẩn.

Tiểu Ngưu tán dương: "Giang tử tử, người thật đẹp, thực để cho ta yêu đã chết. Người mau tới đây à!"

Nguyệt Lâm hoài trứ ngượng ngùng mà khoái trá đích tâm tình trên rồi giường, nằm đến Tiểu Ngưu đích bên người. Tiểu Ngưu đích ánh mắt tại hân đích trên thân nhìn quét trứ, nói: "Người trở nên càng ngày càng mê rồi." Nói chuyện, nghiêng người, đặt ở thân thể của hân trên. Nàng đích khom mi tú mục, phấn mặt đào má, khiến nàng không then vi tứ đại mỹ nữ một trong. Nàng thơm mát phun phun đích thân thể càng biểu hiện ra nàng kinh người đích mị lực đến đây. Nàng giống một khối từ thạch, vẫn đối với Tiểu Ngưu đích lực hấp dẫn không giảm. Nàng gặp Tiểu Ngưu vậy mê muội, chính mình cũng là thật cao hứng đích.

Tiểu Ngưu duỗi qua miệng, mãnh liệt trứ nàng đích mặt, nàng đích môi đỏ mọng, hai song bàn tay to còn đang nàng đích thân thể trên tùy ý chạm đến trứ. Một đôi thiếu niên nam nữ tại thân thể đích tiếp xúc trong dục vọng càng lên càng cao. Bọn họ đều muốn làm tiến thêm một bước thật là tốt sự tình.

Tiểu Ngưu hấp dẫn Nguyệt Lâm đích cái lưỡi thơm tho, hai tay hoàn lại cầm lấy Nguyệt Lâm đích vú xoa nắn. Nguyệt Lâm đã trện tử [không|chưa ăn] thịt rồi. Vẫn áp lực trứ. Hôm nay như vậy một đùa, áp lực đã lâu đích dục hỏa giống như núi lửa giống nhau bạo phát.

Nguyệt Lâm dùng sức giãy khai Tiểu Ngưu đích miệng, vội vàng mà nói: "Người nằm xuống, Tiểu Ngưu, để cho ta tới hầu hạ người ba."

Tiểu Ngưu thấy nàng như thế chủ động, tự nhiên cao hứng rồi. Cũng không nói thêm cái gì, phải trái lại mà nằm tốt lắm. Nguyệt Lâm nằm ở Tiểu Ngưu đích trên thân, mở ra môi đỏ mọng, từ Tiểu Ngưu đích cái trán hôn khởi, chậm rãi dưới di trứ. Mỗi một dưới hôn, đều cũng vậy nhiệt liệt, đều cũng vậy chân thành, hôn được Tiểu Ngưu thở hỗn hển không ngừng.

Đang Nguyệt Lâm hôn Tiểu Ngưu đích đầu vú khi, Tiểu Ngưu ngứa được quả thực cần bật cười. Nguyệt Lâm chỉ chốc lát sau hôn đến Tiểu Ngưu đích bụng. Đang đi tới Tiểu Ngưu đích nhục bồng khi, Nguyệt Lâm một cái cầm này căn đại đồ vật, yêu quý được xoa, phụ giúp, đạn trứ. Kia đồ vật giống một không ngã ông, co dãn tốt đẹp, lưng lay lắc lắc, lại vừa vậy thô, vậy nhiệt, chỉ là dùng ánh mắt xem, Nguyệt Lâm phải say mê rồi.

Nguyệt Lâm đích vuốt ve, làm cho Tiểu Ngưu rất là hưởng thụ. Hắn lớn tiếng thở phì phò, nhìn này lỏa thể đích mỹ nữ chơi trứ chính mình đích đại nhục bồng, từ nàng đích động tác trên, có thể cảm nhận được nàng đích nhiệt tình cùng chân tình rồi. Hắn thấy nàng chơi nhục bồng có khả năng tấn nhân, nói nói: "Người vậy thích nói, không bằng thân hai khẩu ba, hắn nhất định sẽ lại rất hoan nghênh của người môi đích."

Nguyệt Lâm hướng Tiểu Ngưu ngậm súc mà cười, sau đó thật sự hé miệng, đem nhục bồng nuốt đi vào. Tiểu Ngưu cảm giác một trận chóng mặt huyễn, thiếu chút nữa té xỉu rồi. Loại này tư vị, người nào nam nhân có thể chịu được đây?"

Nguyệt Lâm phi thường thật sự, trong chốc lát vốn là cao thấp bộ chuẩn bị trứ, trong chốc lát vốn là cái lưỡi thơm tho hôn thêm trứ, trong chốc lát lại là toàn lực hút trứ. Kia đáng yêu đích [lời lẽ|môi lưỡi] đem sở hữu đích yêu đều cũng tập trung ở tại nhục bồng trên, làm ôi góc đều có này mỹ nữ đích sủng ái. Đây nhưng nhạc phá hủy Tiểu Ngưu, không ngừng vốn là thở hỗn hển như ngưu, thân thể hoàn lại thoải mái được một thật sự một thật sự đích, nếu không cực lực khống chế được, đã sớm một tiết như chú rồi. Hắn

thời khắc nhắc nhở chính mình, không thể bắn, không thể bắn, một khi bắn. Sẽ lại ảnh hưởng chính mình đích chiến tích đích.

Mắt thấy được vị này nhiệt tình đích mỹ nữ lắc đầu hoảng não mà tại chính mình đích hông dưới thợ khéo, Tiểu Ngưu kêu ngạo cực kỳ. Hắn thấy nàng đích song phong lung lay lắc lắc đích, như là hai quả táo giống nhau. Hắn vù vù mà thở gấp, nói: "Giang tử tử, mau, mau, người mau nằm xuống đến, ta hảo dùng sức nhân phục vụ người." Chỉ nghe ba mà một tiếng, Nguyệt Lâm đem nhục bồng nhổ ra, tú mục một mị, mỉm cười nói: "Không, không, hay là để cho ta tới phục vụ người ba. Ta thích nhất cười ở người trên thân rồi, cái loại cảm giác này mới là nữ nhân đích khoái hoạt."

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Được rồi, ta đáp ứng với người một lần tốt lắm."

Nguyệt Lâm mừng rỡ, bò lên thân thể, hông ngồi trên đến, quả đấm nằm bồng, chậm rãi hạ lạc. Kia nhục bồng đã ngạnh được không có lấy phục gia tăng. Mà Nguyệt Lâm đích cánh hoa đã Nước chảy không ngừng, giống hô hấp giống nhau mở rứt. Nguyên lai kia cánh hoa cũng muốn bị nam nhân yêu thương rồi.

Tiểu Ngưu mắt trứ Nguyệt Lâm đích hông dưới, chỉ thấy vậy thô lớn lên tên tại đụng tới cái động khẩu sau khi, tại mỹ nữ đích ma sát dưới, rất nhanh phải tiến vào một đầu tới. Nguyệt Lâm ôi rồi vài tiếng, hai tay theo tất, thay đổi kiều đồn, lại một dùng sức, tức mà một tiếng, đã tấn căn mà vào rồi.

Nguyệt Lâm ngửa đầu, híp đôi mắt đẹp, một bộ mỹ sảnh đích hình dáng, mà nàng đích môi đỏ mọng đóng mở trứ, phát ra [ngọt|vui vẻ] đích tiếng rên rĩ. Tiểu Ngưu hỏi: "Giang tử tử tư vị như thế nào?" Hắn đã cảm giác nhục bồng tiến vào thịt động phi thường tuyệt vời.

Nguyệt Lâm thở gấp hu hu, nói: "Mĩ, mĩ đích ứa ra gạt à!" Nói chuyện, Nguyệt Lâm nhanh hơn tốc độ, mãnh bộ trứ nhục bổng. Tiểu Ngưu phải tình tường thấy chính mình đích nhục bổng tử tại nàng đích trong động ra ra vào vào. Kia niêm niêm đích xuân thủy đã dọc theo hai người đích kết hợp chỗ chậm rãi chảy, thoát nhìn vậy dâm mĩ.

Tiểu Ngưu cảm giác toàn thân đích mỗi thần kinh đều cũng đặc biệt dễ chịu. Hắn đã thật sâu mà hô hấp dẫn, nhận thức trứ Nguyệt Lâm đích mỹ vị nhân. Hắn mắt thấy nàng đích vú nhảy lên được lịch hại, bèn thân thủ đi bắt. Vì làm cho Tiểu Ngưu bắt được thích hợp chút ít, Nguyệt Lâm ngồi chồm hồm sửa vi cười, song tất mềm nhũn, bèn quỳ lên. Nàng vẫn như cũ hoạt động trứ thắt lưng mông, làm cho thịt động mãnh liệt mà bộ chuẩn bị trứ nhục bổng, để cho nhục bổng tại chính mình đích trong động đấu đá lung tung, tung hoành không cố kỵ.

Tiểu Ngưu cầm song phong, xoa nắn không ngừng, thỉnh thoảng hoàn lại niết chuẩn bị đầu vú. Nguyệt Lâm rên rĩ trứ, lẳng kêu, giống một kỳ sĩ giống nhau, thân thể mềm mại run rẩy một không ngừng. Nàng đích đôi mắt đẹp híp, ngẫu nhiên nửa mở trứ hướng Tiểu Ngưu nhìn lại. Nàng đích trong mắt tràn ngập rồi, tình cảm mãnh liệt cùng xúc động, hơn nữa tràn ngập rồi đối với Tiểu Ngưu đích nhiệt tình yêu thương.

Tiểu Ngưu bị nàng bộ đích phi thường thoải mái, lại vừa phi thường cảm động. Hắn đã phối hợp trứ nàng đích động tác, có tiết tấu mà thật sự trứ nhục bổng, làm cho hai người kết hợp được càng sâu nhập vào. Tại hai người đích thật sự dưới, trong phòng xuân sắc khôn cùng. Các loại thanh âm kết giao hỗn tạp cùng một chỗ, trở thành nhất kích thích người đích nhạc khúc. Những gì một người trưởng thành nghe xong, đều đã chịu không được đích.

Đủ [phạm]lâm] có hơn một ngàn dưới, hai người đều không có bị thua đích tích giống. Đang làm được hoan đây, trong viện truyền đến tiếng bước chân, tiếp theo lại vừa truyền đến tiếng đập cửa, còn có một thanh âm nói:

"Nguyệt Lâm ăn được đích như thế nào không gọi ta một tiếng đây? Ta bình thường nhưng là rất đau của người, đến thời điểm mấu chốt, người như thế nào đem ta cấp cho đã quên đây?" Này trong thanh âm lộ ra trêu chọc cùng ý cười.

Hai người đều cũng nghe ra đến đây, vốn là sư nương chính là thanh âm. Nguyệt Lâm lại vừa dùng sức bộ chuẩn bị vài cái nhục bổng, mới nói nói: "Sư nương nột, người tới được không phải thời điểm à, đệ tử còn không có ăn no đây. Đã sư nương cũng muốn ăn bữa ăn ngon, đệ tử đương nhiên khiêm nhượng một chút rồi." Nói chuyện, Nguyệt Lâm thân thể lập tức, ba mà một tiếng, hai người đích bảo bối đã ra đi.

Nguyệt Lâm vội vàng phi rồi kiện áo ngoài, bước trên hài, phải cấp cho sư nương mở cửa đi. Cửa vừa mở ra, sư nương tiến đến, đóng cửa cho kỹ sau khi, một thu Nguyệt Lâm. Sư nương nhin không được cười khanh khách rồi. Nguyệt Lâm [nhìn|xem] chính mình, có chút ngượng ngùng, nói: "Sư nương, người cười cái gì?"

Sư nương đầy mặt xuân phong, trước nhìn nhìn trên giường kia một trụ giơ lên trời đích sạch sẽ chuồn mất đích Tiểu Ngưu, trong lòng một trận ngứa ngứa, lại nhìn Nguyệt Lâm, lại vừa phát ra vài tiếng tiếng cười. Nàng vì cái gì cười đây. Nàng xem gặp Nguyệt Lâm mái tóc đã loạn, từ áo ngoài dưới lộ ra hai điều quang chân, tuy có hài, nhưng không có mặc trên, gót chân cùng còn đang bên ngoài đây. Càng đáng lưu ý chính là Nguyệt Lâm đích tiểu thối. Kia trắng ấm áp đích không thể khùng hoảng đích tiểu thối trên, lúc này đang lộ vẻ thủy tích đây. Kia không phải khác, đúng là Nguyệt Lâm can sự khi, chảy tới nơi đây đích, Nguyệt Lâm nhưng lại nào biết đâu rằng rồi.

Sư nương đi tới, [đè|rờ lên] Nguyệt Lâm đích ngực, lại vừa sờ sờ nàng đích tiểu thối trên đích xuân thủy, cười nói: "Tiểu nha đầu, còn tuổi nhỏ, phải lẳng thành như vậy tử rồi."

Nguyệt Lâm tự ta giải trào mà cười cười, nói: "Sư nương, kia mất hồn đích tư vị, không cần nói là ta, đúng là người cũng sẽ vui đến quên cả trời đất, vong hồ cho nên đích."

Sư nương một phiết, cười nói: "Tối tới tới, ít ở đằng kia nói ta, ta nơi nào giống người vậy lãng." Nói chuyện, nàng chạy tới trước giường rồi.

Tiểu Ngưu đã ngồi xuống rồi. Hướng sư nương vừa chấp tay, nói: "Sư nương à, phải biết rằng người có thể đi ra nói, ta đã sớm tự mình đi mời người rồi."

Sư nương mỉm cười nói: "Bây giờ đã không ai có thể quản ta, ta đương nhiên có thể đi ra rồi. Chỉ là người ngại khí ta tuổi quá lớn, không chịu lại theo ta tốt lắm." Nàng đích ánh mắt từ trên xuống dưới tảo trứ Tiểu Ngưu. Tiểu Ngưu trên thân trần như nhộng, kia căn thiết bổng ngành vênh vênh đích, biểu hiện trứ hùng phong cùng lực lượng. Kia mặt trên đích thủy quang đang nói rằng rồi hẳn vừa rồi chiến đấu qua.

Tiểu Ngưu đã đánh giá sư nương. Sư nương mặc một cái phấn hồng sắc đích váy dài. Kia váy hơi mỏng đích, lộ ra ở chỗ màu trắng đích cái yếm, cùng với [đầy đà|tươi tốt] đích bả vai, trắng noãn đích song chường. Nàng tóc đã chăm chú chải vuốt qua, vậy quang, vậy có hình. Nàng đích trên mặt đã bạc thi chi phấn, trở thành thực quyến rũ, lại vừa đoan trang tú lệ. Cái loại này thành thực người đích phong thái không phải này mới vừa thoát ly cô gái đích thiếu phụ các có thể so sánh với đích.

Tiểu Ngưu thấy nàng nói như vậy, bèn cười hì hì nói: "Sư nương, người lời này vốn là lừa mình dối người nột! Ta Tiểu Ngưu khi nào nói qua người già? Người nói chưa một hồi chúng ta cùng một chỗ không phải tuổi còn trẻ được để cho Nguyệt Lâm bọn hăn ghen. Nếu người già nói, ta đây Tiểu Ngưu bây giờ phải dài ra râu bạc đến."

Sư nương cười cười, ngồi vào bên giường, nói: "Tiểu Ngưu à, người này há mồm giống lau mặt giống nhau, hay là vậy sẽ lại hồng nữ nhân. Cho dù là đang rồi chường môn, cũng không có một chút nghiêm túc dạng."

Tiểu Ngưu lôi kéo sư nương chính là tay, nói: "Sư nương à, cho dù là đang rồi chường môn, cũng là người thường nột! Trước mặt người ở bên ngoài lại nghiêm túc, lại đứng đắn, tại chính mình âu yếm đích nữ nhân trước mặt cũng phải thoát quần, cùng bọn hăn can sự. Người nói đúng không?"

Sư nương gật đầu nói: "Không sai, người nói được không sai. Phải phùng những lời này, người đã so với...Kia một lão gia hỏa mạnh hơn nhiều." Rất hiển nhiên, sư nương nghĩ tới chết rồi sư phụ.

Thời điểm này Nguyệt Lâm đi tới, thân thủ giúp sư nương thoát y, nói: "Sư nương à, thời gian quý giá, nhanh một chút trên giường ba."

Sư nương lắc đầu nói: "Không, ta chỉ là tới [nhìn|xem] các người đích, không nghĩ tới lưu lại."

Nguyệt Lâm cũng biết sư nương là ở giả bộ tương, nói nói: "Đã đã đến đây, đương nhiên sẽ không có thể đi rồi. Người nếu đi rồi, Tiểu Ngưu cũng không [phạm|làm]."

Tiểu Ngưu ứng với cùng nói: "Đúng là, đúng là. Người nhất định phải theo giúp ta mới được."

Đang khi nói chuyện, Nguyệt Lâm đã đem sư nương bán thành một chích bạch dương rồi. Sư nương chính là thân thể cùng Nguyệt Lâm một so với, mỗi khi cá tính. Nếu Nguyệt Lâm đích thân thể đại biểu rồi cô gái nói, kia sư nương chính là thân thể đúng là phụ nhân đích điển hình. Cô gái đích thân thể tuy đẹp, nhưng đến tốt cùng thiếu khuyết thịt cảm giác mỹ, thuộc loại thanh quả táo, nhưng là phụ nhân sẽ không đồng rồi, đó là thủy mặt đào, người nào nam nhân thấy đều muốn cắn trên vài khẩu.

Nguyệt Lâm không phải đầu một hồi nhìn thấy sư nương chính là thân thể, nhưng nàng hay là hâm mộ sư nương chính là thân thể, nhưng nàng hay là hâm mộ đích nói: "Sư nương à, của người thân hình thật tốt, chưa một ngày ta tài năng vượt qua người đây!" Nàng xem đến sư nương no đủ đích vú, phì tròn đích kiêu đồn, cùng với tươi tốt đích hung mao, đều cũng âm thầm hâm mộ. Sư nương mặc dù đầy đặn, nhưng cũng không có quá..., vốn là một loại vừa đúng đích đầy đặn Tiểu Ngưu thân thủ đem sư nương kéo đến trên giường. Sư nương cất bước trên giường đích sát na, vú mạnh nhảy dựng, hông gian đã chột hiện rồi một chút thủy quang, này làm cho Tiểu Ngưu xúc động được lịch hại. Hắn đem sư nương đạp đổ sau khi, bèn đánh mót sau gáy. Sư nương thấy hắn như thế hầu cấp bách, bèn nói: "Tiểu Ngưu chậm một chút đến, đừng có đem người đích thiết bổng cấp ệt muốn chết rồi, trong chốc lát ngạnh không nổi."

Tiểu Ngưu ghé vào như bông giống nhau mềm đích thân thể trên, một bên mãnh liệt trứ sư nương chính là mặt cười, vừa nói nói: "Sư nương, người cũng quá coi thường Tiểu Ngưu thực lực của ta rồi. Một hồi người sẽ biết, ta Tiểu Ngưu tiến bộ có bao nhiêu nhanh." Nói chuyện, đã hôn trụ sư nương chính là đôi môi, hai tay đã cầm sư nương chính là đại vú. Tay tại dùng sức mà đùa bỡn trứ, miệng tại dùng sức mà cụng trứ, ma xát trứ. Sư nương vốn là một hiểu lắm phong tình đích nữ nhân, nàng hai chân nhất cử, đã sắp Tiểu Ngưu quần rồi một rần chắc, hai tay đã ở Tiểu Ngưu đích trên thân vuốt ve. Vuốt hắn kiện tráng đích thân thể, rần chắc đích cơ thể, tâm hồn thiếu nữ đặc biệt an ủi, đặc biệt ngọt ngào. Sư nương còn nghĩ miệng mở ra, làm cho Tiểu Ngưu đích đầu lưỡi xâm nhập. Hai người đích đầu lưỡi dây dưa lập tức, phát ra rất nhỏ đích tiếng vang.

Cùng lúc đó, Tiểu Ngưu đích thiết bổng đã ở phía dưới [loạn|bậy] đỉnh trứ, [loạn|bậy] ma trứ, khiến cho sư nương chính là tiểu huyết Nước chảy càng nhiều, chỉ chốc lát sau đã sắp hai người đích hạ thân khiến cho tinh ẩm ướt. Sư nương bắt đầu đã xuân tình nhộn nhạo, hơn nữa giờ phút này thịt [thiếp|dán] thịt đích ma xát, cùng với nam nhân đích khiêu khích, nàng

đương nhiên [sẽ chịu không nổi|được] rồi. Vì vậy, nàng dùng sức đẩy ra Tiểu Ngưu đích miệng, dồn dập mà nói: "Cắm vào tới, Tiểu Ngưu, là nam nhân phải cắm vào tới."

Tiểu Ngưu cười nói: "Sư nương, người phát lãng rồi, người muốn nghĩ nam nhân phục vụ người rồi sao?"

Sư nương vẻ mặt đích lãng thái, ôm lấy Tiểu Ngưu đích cổ, ôn nhu nói: "Đúng vậy, ta phát lãng rồi. Ta thật là tốt nam nhân, ta thật là tốt thiên hạ, nhanh một chút dùng của người đại thiết bổng khô ta đi. Nếu không làm nói, tiểu huyết sẽ lại ngứa chết đích." Sư nương một cùng Tiểu Ngưu tiếp xúc, cũng đã không hề cố kỵ có người xem rồi. Nàng đích thanh âm, nàng đích lãng thái, cả Nguyệt Lâm đều cũng cảm giác [mặc cảm|tự ti].

Tiểu Ngưu nghe được quay về tràng đang khí, nói nói: "Sư nương à, hảo, ta đã rất muốn phục vụ người rồi. Ta đã thật lâu không có phục vụ người rồi. Đến đây đi, chúng ta khô một đủ." Nói chuyện, Tiểu Ngưu đích thiết bổng tìm đúng cái động khẩu, dùng sức một thật sự kiều đồn, chỉ nghe tức mà một tiếng, bèn đi vào một quy đầu.

Sư nương a mà một tiếng kêu, đem Tiểu Ngưu ôm được càng chặt. Tiểu Ngưu tại mỹ nữ như thế đích yêu cầu dưới, lại là một thật sự thiết bổng, lần này vốn là thật thật sự ở mặt đất xuyên vào rốt cuộc rồi, ở chỗ xuân quang vô hạn hảo.

Tiểu Ngưu ra sức mà đảo trứ sư nương chính là thịt động, kia do ma xát sinh ra đích khoái cảm làm cho Tiểu Ngưu cảm giác phiêu phiêu dục tiên. Kia ấm áp mà ướt át đích thịt động, kia mềm mại mà có nhiều co dãn đích thân thể mềm mại, kia căng căng tương quần đích tứ chi, đều cũng làm cho Tiểu Ngưu khoái hoạt được tìm không ra bắc rồi.

Sư nương một bên phối hợp đích xoay thắt lưng vạt áo mông, một bên rên rỉ trứ, lãng kêu, không hề cố kỵ. Tiểu Ngưu đích nhục bổng xuyên vào

được mau, thân thể của hắn tử thật sự được đã mau. Tiểu Ngưu chậm khi, đã đã biến chậm, thể hiện rồi một thành thực nữ tính đích trên giường phong thái.

Sư nương dùng sức vung trứ đầu, gọi to: "Tiểu Ngưu à, của người đồ vật thực ngành à, muốn đem tiểu huyết cấp cho xuyên vào mặc." Tiểu Ngưu [nhún|làm rung động] trứ kiều đồn, làm cho nhục bồng rất nhanh xuất nhập, nói: "Vậy người thích không?"

Sư nương vù vù đích kêu, nói: "Ta thích, đâm xuyên qua đã thích, người giỏi quá thật sự là nam tử hán."

Nghe được sư nương chính là khích lệ, Tiểu Ngưu tự nhiên cạn kiệt toàn lực mà nịnh nọt nàng, khiến nàng tìm được lớn hơn nữa đích khoái hoạt. Hai thân thể kết hợp trứ, chạm vào nhau trứ. Theo nhục bồng tại nhục bồng trong đích động tác, tại xuân thủy đích dưới sự trợ giúp, tự nhiên phát ra ta phác kết phác kết đích thanh âm. Tại đây trong thanh âm, kia cánh hoa đã vừa thu lại một phóng ra đích, phi thường tốt xem.

Nguyệt Lâm ở bên cạnh nhìn thấy nhìn quen mắt, trong chốc lát thân thủ sờ sờ Tiểu Ngưu đích thắt lưng, trong chốc lát lại vừa xúc xúc tiểu thịt bò bồng đích căn bộ. Trong chốc lát Nguyệt Lâm nhin không được rồi, sẽ đến Tiểu Ngưu đích phía sau, tại nàng đích trên lưng hôn môi trứ, khiến cho Tiểu Ngưu ngứa nhè nhẹ đích, nhưng hắn đích trong lòng là phi thường cao hứng đích, phi thường kiều ngạo đích.

Tiểu Ngưu một hơi [phạm|làm] có hơn một ngàn dưới, đã không có thể đem sư nương cấp cho chinh phục. Tiểu Ngưu kết mà tiếng xé gió rút ra nhục bồng, nói: "Sư nương chúng ta đổi lại một tư thế, sẽ cách sơn đánh ngư ba."

Sư nương cười quyến rũ nói: "Người nói thế nào chơi [đều được], đêm nay ta cùng người chơi một đủ." Nói chuyện, sư nương nghiêng người, nằm

sấp thấp trên thân, đem kiều đồn quyết được vun cao đích. Kia tuyết trắng đích đại kiều đồn tại ngọn đèn đích chiếu rọi xuống, phiếm trứ nhu hòa đích quang diệu. Kia mê người đích luồng câu trong, đang thủy quang lờ lờ đích, kia cúc hoa căng căng đích, có xuân thủy. Kia thịt động mở ra trứ, nộn thịt khẻ nhúc nhích, phảng phất tại hô hấp, hơn nữa thuận theo thịt động hoàn lại tràn đầy trứ xuân thủy, như là tơ nhện bàn mà treo xuống tới.

Tiểu Ngưu thấy đều cũng ngây người. Này thành thực mỹ nữ đích phong tình có thể gọi người điên cuồng. Sư nương quay đầu lại, híp mắt cười quyến rũ nói: "Tiểu Ngưu à, nữ nhân không phải dùng để xem đích, mà là dùng để sử dụng đích. Người chẳng lẽ không hiểu được đạo lý này sao?"

Tiểu Ngưu liên tục gật đầu nói: "Đối với, đối với, đối với, nữ nhân chỉ dùng để đến làm, vốn là để cho nam nhân làm." Nói chuyện, đi tới nàng đích phía sau, hai tay tại nàng no đủ đích kiều đồn trên đại chà xát đặc biệt chà xát, đại cực kỳ thoả mãn. Kích động dưới, lại duỗi thân miệng đi hôn môi, liếm trứ. Lần này ngựa được sư nương kiều đồn thẳng xoay, thúc giục nói: "Tiểu Ngưu à, nhanh một chút cắm vào đến, ở chỗ ngựa được muốn chết, như là có trùng tử bò giống nhau khó chịu à."

Vừa nghe lời này, Tiểu Ngưu có lòng đùa nàng Không khô nàng, mà là hai tay tiếp tục kiều đồn, vươn đầu lưỡi tại nàng đích tiểu huyết trên liếm lên. Lần này cũng thật cần rồi mệnh rồi, sư nương cao giọng kêu to: "Tiểu Ngưu, không cần liếm, người như vậy ta sẽ mỹ chết đích."

Tiểu Ngưu hắc hắc cười, nói: "Mỹ chết kia mới mỹ đây!" Nói chuyện cái kia đầu lưỡi giống [xà|rắn] giống nhau tại sư nương chính là kiều đồn trong nhúc nhích trứ, mỗi góc cũng không buông tha, phải cả kia màu đỏ sậm đích nhúu chặt đích cúc hoa đã đã bị Tiểu Ngưu đích sủng ái. Sư nương nhạc đích cơ hồ quỳ không được rồi, thân thể mềm mại [loạn|bậy] run rẩy, cả lẳng kêu đều cũng kêu được cần khăn khăn rồi.

Tiểu Ngưu nghe được dễ nghe, thấy qua ẩn, lúc này mới đỡ lấy kiều đồn, đem đại thiết bổng cắm xuống rớt cuộc. Nhục bổng va chạm hoa tâm, sư nương rất là thỏa mãn, lẳng kêu lên: "Hảo, này tư vị thật tốt, so với ăn cái gì bữa ăn ngon đều cũng thơm mát à."

Tiểu Ngưu cười nói: "Này chỉ là bắt đầu, phía sau tinh ranh hơn màu." Nói chuyện, hồ hồ có tiếng xé gió mà khô đứng lên, làm sư nương vú thẳng hoảng, kiều đồn thịt thẳng run rẩy. Tiểu Ngưu mắt thấy chính mình đích nhục bổng tại nhiều mao đích tiểu huyết trong ra xuất nhập nhập vào đích, trong lòng đừng có đề thật đẹp rồi. Sư nương tại một tiếng tiếng gầm kêu đích đồng thời, có khi hoàn lại quay đầu lại nhìn hẩn, xem này đem nàng làm được mỹ sắc đích tiểu nam nhân.

Hai người đích bảo bối kết hợp trứ, kia phụ thân tiếng xé gió, phác kết tiếng xé gió, cùng với tiếng rên rỉ, lẳng tiếng kêu, thô suyễn tiếng xé gió, còn có hai người ngôn ngữ tiếng xé gió hỗn tạp tại một chỗ, cả Nguyệt Lâm nghe xong đều cũng nhịn không được rồi. Nàng lại đi tới hôn môi Tiểu Ngưu rồi, có đôi khi hoàn lại tới sư nương run run đích đại vú.

Tiểu Ngưu đem công lực đề đi lên, một hơi lại vừa [phạm|làm] mấy ngàn dưới, làm sư nương oa oa thẳng kêu, rớt cục ủng hộ không được. Thân thể trước duỗi, phải ghé vào trên giường rồi. Mặc dù như thế, Tiểu Ngưu cũng không buông lỏng, vẫn như cũ ghé vào nàng đích trên lưng tiếp tục khô trứ, làm được sư nương liên tục tiết rồi hai lần thân.

Sư nương cầu xin tha thứ nói: "Tiểu Ngưu à, ta không được. Ta phải nghỉ một chút rồi, người đi trước cùng Nguyệt Lâm khô trong chốc lát ba."

Nguyệt Lâm chỉ mong sao như vậy nột, vội vàng hướng tới sư nương bên người một năm, nói: "Tiểu Ngưu à, người tới khô ta đi, ta rất thích bị người khô." Nàng đích thanh âm hiều động nghe, không phải mệt nhọc, mà là phát ra từ nội tâm đích. Tiểu Ngưu nghe xong không chỉ động tâm, hơn nữa rất mà rất cảm động.

Hắn lập tức rút ra nhục bông, đi tới Nguyệt Lâm kia mở ra đích hai chân gian. Chỉ thấy kia hồng nhát đích nhục phùng đã nửa khai, đang chảy xuân thủy đây, thủy lưng tròn đích, vất vả mê người, Tiểu Ngưu lập tức xuyên vào rồi đi vào. Nguyệt Lâm cùng hưng phấn mà kêu lên: "Tiểu Ngưu, ta hảo yêu ngươi à! Ngươi dùng sức khô ta đi. Giang tử tử nguyện ý bị ngươi khô chết."

Tiểu Ngưu một bên điên cuồng cảm, vừa nói nói: "Ngươi cũng không nên chết à, ta còn muốn phục vụ ngươi cả đời đây." Nói chuyện, hai tay đi bắt kia nhảy đánh không thôi đích vú. Kia đầu vú cũng là phần hồng đích, khiến người thấy đã nghĩ hút.

Tiểu Ngưu chơi trứ Nguyệt Lâm đích vú, cảm Nguyệt Lâm đích tiểu huyết, thoải mái cực kỳ. Nguyệt Lâm đã giống nhau, thoải mái được thân thể [loạn|bậy] xoay, mái tóc đều cũng [loạn|bậy] được không thành hình đáng rồi. Chỉ là phía sau, hoàn toàn đã cố không lên chuyện này rồi.

Bên cạnh đích sư nương nghỉ ngơi trong chốc lát, ngồi dậy, gặp hai người làm được đang hoan đây. Sư nương mắt thấy được kia hắc hồ hồ đích đại nhục bông tại Nguyệt Lâm khéo léo đích thịt động xuất nhập, làm được Nguyệt Lâm đích thịt động xuân thủy dài chảy, mỗi lần tiến vào khi, tiểu huyết đều bị chống đỡ được [phình|nổi lên] đích, Nguyệt Lâm đích nước chảy được thật nhiều, cả kiều đồn trên đều cũng ẩm ướt rồi.

Sư nương nằm đến Nguyệt Lâm đích bên cạnh, nhìn thấy Nguyệt Lâm đích lẳng thái. Đang Nguyệt Lâm có chút chống đỡ không được khi, sư nương còn nói thêm: "Để cho Nguyệt Lâm nghỉ một lát nhân ba, sư nương thay nàng ngăn cản một trận tốt lắm." Tiểu Ngưu phải dời đi trận địa, lại vừa nằm úp sắp đến sư nương trên thân, đem nhục bông tử tức một tiếng khô tiến vào.

Này một đêm lặp đi lặp lại quất xuyên vào hai lỗ nhỏ, chơi được hai vị mỹ nữ rên rỉ không dứt. Thật có thể nói là, phong lưu coi như ngư thủy, mới

qua đông đến lại vừa hướng tây...Tại mỹ nữ đích hấp dẫn dưới, Tiểu Ngưu muốn nghĩ không cức cung tận tụy [cũng| đều không được], này một đêm chơi đến mau trời đã sáng, mới minh kim nhận được binh. Hai nàng chẳng biết cao trào vài lần, Tiểu Ngưu đã đã quên bản tình vài lần rồi, mỗi lần đều cũng bản tới tốt đẹp chính là lỗ nhỏ trong.

Ngày kế, Lao Sơn đem tin tức tốt hướng võ lâm phát hành, để ọi người biết Ngụy Tiểu Ngưu trở thành mới mẻ mặc cho Lao Sơn chường môn. Cùng ngày thì có phụ cận đích môn phái lên núi đến chúc mừng, Lao Sơn phái tự nhiên khuôn mặt tươi cười đón chào, cảm tạ người ta thật là tốt ý, nhưng bắt gặp Tiểu Ngưu như thế tuổi còn trẻ, đều cũng cảm thấy phi thường ngoài ý muốn.

Đang Tiểu Ngưu nhìn thấy Nguyệt Ảnh đích thời điểm, phát hiện ánh mắt của nàng tràn ngập rồi u oán. Tiểu Ngưu phải nghĩ thấy kỳ quái, thầm nói: "Ta không có đắc tội nàng à!" Quất một khoảng không, Tiểu Ngưu lại hỏi Nguyệt Ảnh: "Nguyệt Ảnh người làm sao vậy, như vậy mất hứng?"

Nguyệt Ảnh bạch liễu tha nhất nhãn, nói: "Có cái gì mất hứng đích? Người đang rồi chường môn ta như thế nào có thể không cao hứng đây? Ta cùng người khác giống nhau cao hứng."

Tiểu Ngưu nhìn chăm chú nàng đích mặt, nói: "Nhưng mặt của người sắc như vậy bất hảo? Nói thực ra, đây là vì cái gì?"

Nguyệt Ảnh hừ nói: "Ta nơi nào có người hảo mệnh à? Cả ngũ đều có nữ nhân cùng. Ta mỗi ngày buổi tối chỉ có thể lạnh lùng rõ ràng rõ ràng mà qua, ai kêu ta không có nam nhân đây?" Nàng nói tới đây, cảm giác có chút qua, phải xoay người tới.

Tiểu Ngưu lúc này mới hiểu được nguyên nhân trong đó, nguyên lai nàng vốn là ăn người khác đích dấm chua rồi. Tiểu Ngưu trong lòng âm dương dương đích, nói: "Nguyên lai là như vậy à." Nói chuyện lôi kéo tay

nàng hôn một cái, nói: "Người nếu nguyện ý nói, chúng ta lập tức nhạc tốt lắm, buổi tối đã lập tức ngủ."

Nguyệt Ảnh bỏ qua tay hăn, nói: "Kia có thể không làm được. Nguyệt Lâm ta ngã không sợ, nhưng là cùng sư nương ngủ cùng một nam nhân, ta có chút không thích ứng. Sư nương rốt cuộc là của ta trường bối. Tiểu Ngưu, hăn cũng tốt sắc qua đầu ba, người cả sư nương đều cũng ngủ."

Tiểu Ngưu lại vừa ôm nàng đích thắt lưng, nói: "Nguyệt Ảnh, này đây là nghe ai nói đích đây?"

Nguyệt Ảnh hừ rồi hừ, nói: "Tiểu Ngưu, này còn dùng nghe ai nói sao? Ta vừa thấy các người hai người đích ánh mắt, nên cái gì đều cũng hiểu được rồi."

Tiểu Ngưu cười cười, nói: "Nguyệt Ảnh à, chúng ta đều là người một nhà. Ta cũng không cần phải dấu diếm người. Ta cùng sư nương vốn là đã tốt hơn rồi. Người muốn nghĩ à, nàng đã không có lão công, nàng lại vừa như vậy tuổi còn trẻ, chẳng lẽ thật sự để cho chính cô ta qua cả đời sao?"

Nguyệt Ảnh tức giận đích nói: "Cho nên người này đang đệ tử đích, phải đem sư nương cấp cho ngủ."

Tiểu Ngưu nói: "Nguyệt Ảnh, ta nghĩ người cũng không phải một bảo thủ đích người, người nên có thể tiếp thu chuyện này đích, sư nương thành rồi chúng ta người một nhà, đối với chúng ta tại 勞 trên núi phát triển, nhưng là có lợi mà không có hại. Tỷ như, sau này cho người đang chưởng môn, sư nương chính là ý kiến nhưng là trọng yếu nhất đích, nếu nàng không đồng ý, chỉ sợ người ta đều không có biện pháp."

Vừa nghe lời này, Nguyệt Ảnh sẽ không có cái gì [đâu có|không dám|đồng ý] đích rồi, chỉ là nói: "Tưởng tượng đến người cùng sư nương cái kia hình dáng, ta sẽ không thoải mái."

Tiểu Ngưu tại nàng đích trên mặt hôn một cái, nói: "Tốt lắm, tốt lắm, không bằng đêm nay chúng ta nhạc một nhạc ba, đúng là, chính chúng ta hai. Như vậy có thể rồi ba?"

Nguyệt Ảnh sau khi nghe xong, đỏ mặt lên, nói: "Kia có thể không làm được, tất cả mọi người thu trứ đây, ta không thể với người như vậy. Nguyệt Lâm có thể không để ý kị mặt mũi, ta nhưng là cần đích." Nói chuyện, giống một cái ngư giống nhau thoát ly rồi Tiểu Ngưu đích ngực.

Tiểu Ngưu vẽ mặt đau khổ nói: "Kia nhưng như thế nào hảo nột, ta là rất muốn với người nhạc một nhạc đích, ta có mấy ngày nay tử không với người tốt lắm."

Nguyệt Ảnh giao hoạt mà cười, nói: "Tiểu Ngưu à, nếu người có thể lên làm minh chủ nói, người đúng là mỗi ngày buổi tối muốn cho ta cùng người, ta chưa từng nói đích"

Tiểu Ngưu ngần ngơ nói: "Ta đã đang rồi chương môn, này còn chưa đủ sao?"

Nguyệt Ảnh lắc đầu nói: "Đương nhiên không đủ rồi, ta phải thích đáng minh chủ, minh chủ so với chương môn cần lớn rất nhiều." Nàng đích trên mặt sự thật trứ khiêu chiến đích ý tứ.

Tiểu Ngưu cước một đoạ, nói: "Được rồi, ta phải đi tranh minh chủ tới. Ta vì với người hảo, ta nói cái gì cũng phải lên làm minh chủ."

Nguyệt Ảnh gật đầu nói: "Cái này được rồi, một người nam nhân nếu không nghĩ hướng tới trên bò nói, kia hẳn sẽ không là nam nhân."

Tiểu Ngưu thở dài: "Nguyệt Ảnh, đang của người nam nhân mệt mỏi quá à!"

Nguyệt Ảnh ngạo nghễ nói: "Kia đương nhiên rồi, ai ngờ khi ta đích nam nhân, ai đều cũng được vốn là vạn người phía trên đích đại nhân vật."

Tiểu Ngưu đang muốn nói chút cái gì đây, sư nương phái người tìm đến hắn nói sự tình, hắn mới hướng Nguyệt Ảnh huy phát tay, ly khai. Hắn thầm nói: "Nếu này nam nhân không lịch làm hại nói, cả nữ nhân đều bài bố không được."

MA ĐẠO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 139: Dưới Ánh Trăng Mất Hồn

Tại sau này đích một đoạn trong cuộc sống, vô lâm các phái trước sau phái người trên Lao Sơn hạ hỉ. Tiểu Ngưu đã từ mọi người đích thái độ trên, trong lời nói cảm thấy rồi đang chường môn đích ưu việt cảm giác, hẳn trước kia cũng không có nghĩ đến đang chường môn lại có nhiều như vậy thật là tốt chỗ, người ta nhìn người đích ánh mắt cũng không giống nhau. Trước kia này chánh đạo nhân sĩ có mấy sẽ lại đối với Tiểu Ngưu như vậy tôn trọng đây, như vậy để ý đây? Ngày xưa đích mao đầu tiểu tử, hôm nay đã trở thành vô lâm đại phái đích chường môn rồi. Người cần đạt được người khác đích tôn trọng cùng xem trọng, phải có địa vị, có năng lực.

Có một ngày buổi sáng, lại nữa rồi bốn hạ hỉ chính là nhân vật. Ngày bốn người vật phân biệt vốn là tăng, nói, ni, tục đích cách ăn mặc. Vừa báo tên, mới biết được này bốn vị vốn là Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi, phái Thái Sơn tới đại biểu. Bọn họ ngoại trừ đến hạ hỉ ở ngoài, hoàn lại có...Khác truyền tin đích nhiệm vụ. Bọn họ đệ đi lên bốn phần thư phân biệt vốn là bốn nhà chường môn đích thủ bút. Tiểu Ngưu thô sơ giản lược mà xem qua thư [sau khi|phía sau], [tim đập|trống ngực] nhanh hơn. Hẳn đem bốn vị đại biểu đuổi đi xuống nghỉ ngơi sau khi, bèn tìm đến chính mình người thương lượng.

Kia người một nhà tự nhiên là sư nương, Nguyệt Ảnh và Nguyệt Lâm rồi. Bốn người ngồi ở lập tức, thảo luận trước mắt đích vấn đề quan trọng. Kia bốn phong thư tam nữ cũng đều nhìn. Thư đích đại khái nội dung đơn giản vốn là, Xông Hư minh chủ đã đi về cõi tiên, vô lâm không thể một ngày không có minh chủ. Bởi vậy mời Lao Sơn chường môn tới thái sơn

phó sẽ lại, đem cho dưới [nguyệt] mười tám triệu khai đại hội, bàn bạc minh chủ sự vụ.

Rất hiển nhiên, lần này đại hội đem quyết định Lao Sơn phái có thể không tiếp tục đang hoang, minh chủ đích đại sự. Dựa theo quy định, Xông Hư đích nhiệm kỳ cũng không có mẫn, hãn đích Lao Sơn người thừa kế nên kế nhiệm minh chủ, nhưng vấn đề vốn là mọi người đồng ý không đồng ý. Tất cả mọi người được [nhìn|xem] này người có thể hay không đang minh chủ, có...Hay không minh chủ đích thực lực. Muốn đang minh chủ, đến lúc đó tự nhiên còn muốn có xuất sắc đích biểu hiện, Trải qua kịch chiến là ở có khó tránh khỏi rồi.

Tiểu Ngưu mời tam nữ phát biểu ý kiến, nói chuyện cái nhìn. Nguyệt Lâm người thứ nhất mở miệng, nói: "Tiểu Ngưu, đã người ta đã mời người rồi, người đương nhiên lấy được. Đi đánh vài trận là được. Nếu thắng đương nhiên tốt lắm, không thắng cũng không có cái gì. Bất quá ta tin tưởng người nhất định [đi|được] đích." Hãn đích ánh mắt cùng ngôn ngữ gian biểu hiện ra nhiệt tình cùng tín nhiệm đến. Tiểu Ngưu hướng nàng cười cười, phi thường vui vẻ.

Lại nghe Nguyệt Ảnh đích. Nguyệt Ảnh nghiêm trang, đôi mắt đẹp thỉnh thoảng nhìn một cái Tiểu Ngưu đích mặt, nàng nói: "Tiểu Ngưu, lần này tới nhất định phải phát triển Lao Sơn đích thần uy, đem minh chủ đích đại ấn bôn chồn mà chộp trong tay. Vừa thay Lao Sơn không chịu thua kém, vừa muốn vì cứu vãn dưới đích sự phụ không chịu thua kém. Đến lúc đó phải nhìn người đích rồi." Nàng đích đôi mắt đẹp mở tròn tròn đích, biểu hiện ra anh khí bức người đích một mặt.

Sư nương thì ở một bên bước đi thông thả trứ bước, lấy thoải mái đích khẩu hân nói: "Tiểu Ngưu à, bọn họ mời người, kỳ thật vốn là hướng chúng ta cần minh chủ đại ấn đây. Nếu chúng ta không toàn lực ứng phó mà tranh thủ, đại ấn sẽ rơi xuống trong tay. Không hề nghi ngờ, lần này chúng ta phải

nắm chắc cơ hội, đã cố không lên dùng cái gì công phu rồi, hay dùng của người ma đao đem võ lâm minh chủ đích đại ấn lưu lại ba."

Tam nữ đích lên tiếng mặc dù bất đồng, nhưng đại khái đích ý kiến vốn là giống nhau, đều là cổ võ Tiểu Ngưu nhắc tới tinh thần, lên làm minh chủ. Nếu có thể được tuyển nói, hẳn đúng là từ trước tới nay nhất tuổi còn trẻ đích võ lâm minh chủ, khi đó Lao Sơn tại trong chốn võ lâm đích danh vọng nhất định như mặt trời giữa trưa. Tiểu Ngưu đã đem làm Lao Sơn đích một đời anh tài bị viết nhập vào Lao Sơn sử, trở thành thần tượng bị hậu đại nhân ca tụng.

Tiểu Ngưu nghe xong lên tiếng, chỉ cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, đấu chí dâng trào. Hắn lúc này tỏ vẻ: "Ta nhất định sẽ lại tận ta toàn lực, vì Lao Sơn làm vẻ vang đích. Không cô phụ mọi người đích kỳ vọng, nhất định đem minh chủ đại ấn ở lại Lao Sơn." Hắn nói được mười phần kiên cường, thanh âm hồng phát sáng, tam nữ đều cũng hướng hắn đầu đi thưởng thức đích ánh mắt, làm cho Tiểu Ngưu nghĩ thấy toàn thân đều cũng tràn ngập rồi lực lượng.

Lập tức, Tiểu Ngưu viết hồi âm, giao cho những người đó mang đi. Nội dung vốn là chuẩn khi phó sẽ lại.

Lại vừa qua vài ngày, Tiểu Ngưu nhận được nhà thư, là nhỏ tay áo viết tới. Ngoại trừ nói rằng trong nhà đích gần tình hình cùng với Hàng Châu đích phong thổ nhân tình ở ngoài, còn nói rồi chính mình cùng Điềm Nữu đích tương tư tình, hy vọng Tiểu Ngưu tại có rảnh đích thời điểm trở về [nhìn|xem]. Nàng hoàn lại trích dẫn rồi hai câu từ đến biểu đạt nàng đích tương tư tình: Hỏi quân có thể có bao nhiêu sầu, khắp tự một giang xuân thủy hướng đông chảy.

Tiểu Ngưu đọc xong thư, phảng phất về tới xinh đẹp đích Hàng Châu, phảng phất lại vừa thấy được Tiểu Tụ cùng Điềm Nữu đích mặt cười. Hắn biết bọn hắn sẽ lại như thế nào muốn nghĩ hắn, niệm hắn, nếu không phải

muốn đi tham gia mình chủ đích chọn lựa nói, hẳn nhất định phải về nhà tới đi dạo đích.

Thư trong còn nói trong nhà đích hiệu thuốc kinh doanh tốt lắm, cùng phụ thân trên đời khi giống nhau phong quang, cũng nói mẫu thân Cảnh Phương kinh thẳng hiệu thuốc khi, ổn đánh ổn lấy, không đầu cơ mưu lợi, bởi vậy hiệu thuốc đích phát triển phi thường vững vàng mà bình thường. Nay làm cho Tiểu Ngưu đối với kế mẫu nhiều hơn mà phân bội phục chi tâm. Hẳn thầm nói: "Này ngã làm khó nàng rồi. Nàng một phụ đạo nhân nhà, có thể đem hiệu thuốc kinh doanh đánh để ý được gọn gàng ngăn nắp, thật sự không đối. Chỉ là ngày sau nàng thật sự cần cô độc cả đời sao? Nàng hoàn lại đến bốn mươi tuổi, hoàn lại rất mỹ lệ, còn không lão đây."

Thư trong còn nói Mai Diêm Vương đã phản hồi Hàng Châu rồi, đặc biệt đến Tiểu Ngưu nhà đưa lễ, nói rồi khiếm, hy vọng hai nhà hòa hảo như lúc ban đầu. Kế mẫu đã đáp ứng Mai Diêm Vương rồi, chuyện cũ sẽ bỏ qua. Tiểu Ngưu thầm nói: "Lão gia hỏa này thật sự đáng giận, ta phụ thân bởi vì người chết đích, người còn muốn theo chúng ta hòa hảo, thật sự hỗn đản, chờ ta trở lại Hàng Châu khi, lại với người tính sổ."

Có một ngày thủ sơn đệ tử báo lại, nói là ma đạo đích người đến rồi. Tiểu Ngưu cả kinh, vội hỏi: "Là ai đến đây?"

Hẳn đề cao rồi đề phòng chi tâm, thầm nói: "Ta ngã [nhìn|xem], ai dám đến ta Lao Sơn nháo sự." Phía dưới người hồi báo, vốn là tà phái đích tứ đại ma nữ trong đích ba người, ngoại trừ Ngưu Lệ Hoa, khác ba người đều cũng tới.

Tiểu Ngưu sau khi nghe xong vừa mừng vừa sợ, thầm nói: "Này ba nha đầu có cái gì chuyện quan trọng sao? Bọn hẳn đã thật là ruột gan đích rồi, cư nhiên dám đến Lao Sơn, cũng không sợ ta đích khác nữ nhân ghen. Nếu song phương một khi bất hòa, đánh đã đứng lên, kia nhưng là thế khó xử chuyện." Tiểu Ngưu bèn mời ba vị mỹ nữ lên núi gặp mặt. Hẳn trong lòng

bất ổn đích, sợ sinh ra cái gì nhiều loạn đến. May mắn một ngày này Nguyệt Ảnh cùng Nguyệt Lâm bị phái đến dưới chân núi mua sắm, trên núi chỉ có sư nương cùng chính mình. Sư nương ở phía sau sân suy tư tham gia võ lâm đại hội đích kế hoạch, bởi vậy, Tiểu Ngưu ở tiền nghe gặp ba vị mỹ nữ.

Tiểu Ngưu ngồi ở tiền nghe đích ghế dựa lớn trên, không lâu sau, thì có Lao Sơn đệ tử dẫn ba vị tà phái mỹ nữ vào nghe rồi. Đợi thủ hạ người ra khỏi..., Tiểu Ngưu bèn từ chương môn đích vị trí trên đứng lên, hướng bọn hăn đi đến, trên mặt đích nụ cười đặc biệt dày. Hăn vui mừng mà nói: "Các người có thể đến Lao Sơn thật sự là thật tốt quá, ta đã vẫn tưởng niệm các người." Hăn đích ánh mắt tại bọn hăn đích trên thân [một tá|đánh] lượng trứ.

Khéo léo linh lung đích Quỷ Linh, mắt to cái miệng nhỏ nhắn, lộ ra một cổ thông minh, lúc này đang đông tình mà nhìn Tiểu Ngưu, kia ánh mắt cơ hồ có thể đem Tiểu Ngưu cấp cho hòa tan rồi. Mộ Dung Mỹ như trước vốn là một thân màu đen đích trang phục. Màu đen khiến nàng phi thường thần bí, nàng ma quỷ đích thân hình xứng trên màu đen càng khối câu hồn đích mị lực. Nàng hắc sâu kín đích mắt to thu trứ Tiểu Ngưu, tràn ngập rồi ưu thương. Lại nhìn Mạc Tiểu Thiên, mặc vốn là hoa lục lục đích, trên cổ bàn trứ một con rắn, tay chân trên đều cũng lộ vẻ linh đang. Nàng đích trên mặt mang theo nụ cười quỷ quyệt, như là thời khắc đều cũng tại tính kế người khác.

Tam nữ đệ nhất nói chuyện chính là Mạc Tiểu Thiên. Nàng đi lên phải [chiếu|theo] Tiểu Ngưu đích bả vai đến đây một quyền, mắng: "Người này trần thế giới mỹ, phụ lòng đắm, chơi hết bước đi, rất không phải người rồi. Ta muốn giết người."

Tiểu Ngưu bị có một nhếch miệng, vội vàng khẩu thở dài một tiếng, nói: "Tiểu Thiên, đây là Lao Sơn cũng không nên loạn ngôn nói à. Nếu cho người khác nghe thấy, ta đã bị người cấp cho hại chết rồi."

Tiểu Thiên hừ một tiếng, [mắt lèliếc xéo] trứ hản, nói: "Hại chết rồi mới tốt đây, người bắt đầu phải tội đáng chết vạn lần. Các người nói, ta nói đối với ba?" Nàng xem rồi xem khác đích hai nàng cũng không do địa điểm gặt đầu.

Tiểu Ngưu luôn miệng nói oan uổng, giải thích nói: "Ta lâu như vậy không có đi xem các người, đều không phải là ta không nghĩ các người, đem người các cấp cho đã quên, thật sự là ta bây giờ sự tình nhiều lắm, đem ta cấp cho cuốn lấy rồi. Trước đó vài ngày cha ta qua đời, ta phải vội vàng võ lâm đại hội chuyện. Ta cũng không muốn nghĩ vứt bỏ các người. Trời đất chứng giám, ta nếu có cái kia ý nghĩ, ta sẽ không được chết tử tế, đoạn tử tuyệt tôn."

Nghe nói như thế, Tiểu Thiên nhin không được nở nụ cười, nói: "Không lương tâm đích người phải đoạn tử tuyệt tôn. Người bây giờ cực kỳ rồi, đã lên làm Lao Sơn chương môn rồi. Sau này sau này sẽ lại theo chúng ta lui tới sao?"

Tiểu Ngưu đích ánh mắt tại bọn họ đích trên mặt nhất nhất xẹt qua, nói: "Đương nhiên lui tới rồi, chúng ta nhưng là vợ chồng à!"

Quý Linh động rồi động cái miệng nhỏ nhắn, nói: "Người hoàn lại thừa nhận chúng ta là người đích thê tử sao?"

Tiểu Ngưu chân thành mà nói: "Đương nhiên thừa nhận rồi, mặc dù không có bái đường, ta đã sớm đang các người là phu nhân của ta rồi. Ta đang suy nghĩ biện pháp sau này hảo làm cho chúng ta có thể dài tương tư thủ đây." Mộ Dung Mỹ trên mặt phát lạnh, nói: "Muốn nghĩ tương mạo tư thủ, biến hà dễ dàng à. Chính tà lưỡng đạo xu thế đồng nước lửa, chúng ta giống như là miêu cùng con chuột đích quan hệ. Qua vài ngày võ lâm đại hội, còn không phải là lấy tiêu diệt tà phái vì mắt, đến lúc đó tránh không được lại vừa sẽ có một dịch chính tà đại chiến."

Tiểu Thiên gật đầu nói: "Không sai chúng ta lần này lên núi, ngoại trừ đến xem người, hướng người nói hạ đang rồi Lao Sơn phái chương môn ở ngoài, còn có một món đồ chính yếu chuyện, thì phải là nói cho người, các người khai võ lâm đại hội đích thời điểm, chúng ta tà phái cũng sẽ quang lâm đích, nếu các người không tồn hảo tâm, chúng ta sẽ không chờ các người tới đánh ta các, chúng ta sẽ lại thái lấy chủ động đích, khi đó lại vừa sẽ có bao nhiêu người chết điếu, cũng không biết."

Tiểu Ngưu thở dài một hơi, nói: "Ba vị phu nhân, đến lúc đó ta sẽ tham gia võ lâm đại hội, hơn nữa ta cũng sẽ tham gia minh chủ đích cạnh tranh đích."

Tam nữ đồng thời ôi rồi một tiếng, vẻ mặt đích kinh ngạc, tất cả đồng thanh mà nói: "Người cũng muốn đang minh chủ sao?"

Tiểu Ngưu kiên định mà nói: "Đúng vậy, ta cần đã tranh thủ đang minh chủ."

Tiểu Thiên miệng một phiết, rất không cao hứng đích nói: "Người để làm chi muốn làm minh chủ à? Võ lâm minh chủ là chúng ta tà phái hận nhất đích người, người đang rồi võ lâm minh chủ, chúng ta phải giết chết người, bởi vì người sẽ lại mang theo chánh đạo người đến giết chúng ta."

Quỷ Linh cùng Mộ Dung Mỹ đã nói: "Vốn là à, chúng ta chánh tà bất lưỡng lập, người khi đó đúng là chúng ta địch nhân lớn nhất rồi. Khi đó chúng ta đã cố không lên cái gì cá nhân cảm tình rồi."

Tiểu Ngưu dùng sức nắm chặt tay, nói: "Không các người giải thích sai rồi. Ta nếu lên làm võ lâm minh chủ, tuyệt đối sẽ không hướng tà phái khai chiến đích, hơn nữa ta còn muốn dựa vào minh chủ đích quyền lực, làm cho chính tà lưỡng đạo vĩnh viễn hòa bình, lại không có chiến tranh. Khi đó chúng ta đúng là người một nhà, chúng ta có thể cùng một chỗ rồi. Các người nói đúng không vốn là?"

Tam nữ sau khi nghe xong vui vẻ, nhưng lập tức lại vừa đều cũng nhúu mày. Bọn hần đều cũng biết rõ, như vậy đích trước cảnh mặc dù lại nói tiếp dễ dàng, nhưng làm đứng lên nhưng lại ngàn khó muôn vàn khó khăn. Nhưng Tiểu Ngưu loại nghĩ gì này, dù sao cũng là chuyện tốt.

Tiểu Thiên nói: "Nếu người đi cạnh tranh mình chủ, cũng không cùng chúng ta tà phái là địch nói, chúng ta nhất định ủng hộ người đang mình chủ. Mộ Dung Mỹ cùng Quỷ Linh đã tỏ vẻ tán thành.

Tiểu Ngưu nói: "Loại sự tình này vốn là mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên nột! Ta chỉ có hết sức đi làm, đến lúc đó mình chủ vị có thể hay không tới tay, phải coi trọng ngày đích rồi."

Tiểu Thiên mỉm cười nói: "Dựa vào một cây ma đao, người nhất định có thể thành công đích."

Mộ Dung Mỹ đã nói: "Chúng ta biết người được rồi."

Quỷ Linh nói: "Chúng ta đều cũng ngóng trông người có thể thắng lợi, sớm một chút theo chúng ta cùng một chỗ. Chúng ta tại không có của người cuộc sống, đều muốn trứ của người. Cha ta buộc ta lập gia đình, ta đúng là không đồng ý, lòng ta trong đã có thể người một người rồi."

Tiểu Thiên đã nói: "Đúng rồi, chúng ta đều không có lại cùng người khác hảo, chúng ta phải tuyển người một rồi. Nếu người [phụ|cha|bị] chúng ta, chúng ta cũng chỉ hảo sửa gả cho."

Tiểu Ngưu vội vàng nói: "Ta đối với người các nhưng là toàn tâm toàn ý đích, các người ngàn vạn lần không cần hiểu lầm ta."

Tiểu Thiên gật đầu nói: "Người đã nói như vậy rồi, chúng ta đây sẽ không đi rồi, lưu lại với người ở cùng một chỗ.

Vừa nghe lời này, Tiểu Ngưu đầu đều cũng lớn, nói: "Tiểu Thiên nột không phải ta không nghĩ với các người cùng một chỗ, ta cũng muốn mỗi ngày cùng các người đồng giường cộng chằm, chỉ là bây giờ thời cơ còn không thành thực. Chờ ta đang rồi mình chủ, lại giải quyết rồi chính tà lưỡng đạo trong lúc đó đích cừu hận sau khi, chúng ta tài năng cùng một chỗ." Tiểu Thiên truy vấn nói: "Vậy người nói cho chúng ta biết, kia cần phải bao lâu đây?"

Tiểu Ngưu nghĩ nghĩ, nói: "Chỉ cần ta đang rồi mình chủ, ngày nào đó mau rồi. Khi đó ta sẽ đại biểu chánh đạo với các người tà phái đàm phán đích. Chỉ cần ta đang đích mình chủ, phải tuyệt đối không cho phép chính tà hai phái tái khởi tranh chấp, lại đánh đánh giết giết đích."

Tam nữ nghe xong cảm động. Tiểu Thiên nói: "Vậy người mau chút đang mình chủ ba."

Mộ Dung Mỹ nói: "Tiểu Ngưu, chi tâm người mà thật tốt, nếu người như vậy thật là tốt người không lo mình chủ, vậy rất đáng tiếc rồi."

Quỷ Linh chớp thân nhìn mắt to, nói: "Tiểu Ngưu, ta chỉ biết người có một tròn thiện lương đích tâm. Người có như vậy thật là tốt tâm, nhất định có thể cảm động lên trời đích."

Tiểu Ngưu mời ba vị mỹ nữ ngồi, lại dò xét bọn hắc, thật sự là mỗi các đích xinh đẹp, mỗi các đích phong tình. Hắc muốn nghĩ, cùng chánh đạo đích kia bốn vị so sánh với, cũng không chỗ thua kém nhiều ít. Mặc dù bọn hắc so ra kém Nguyệt Ảnh cùng Vịnh Mai vậy đẹp như thiên tiên, nhưng không thể phủ nhận, bọn hắc vẫn như cũ có thể đem chính mình mê được chóng mặt chóng mặt hồ hồ, nói cách khác, lúc trước sẽ không sẽ lại cùng bọn hắc thân mật rồi.

Tiểu Thiên nhìn chăm chăm Tiểu Ngưu, nói: "Nhìn người kia sắc mặt đích hình dáng, nhất định tại đánh cái quỷ gì chủ ý."

Mộ Dung Mỹ nói: "Vốn là à, hắn vẫn rất tốt sắc đích. Nữ nhân của hắn có thể tổ kiến một bang phái rồi." Quỷ Linh thì thâm tình mà nói: "Mặc kệ của người nữ nhân có bao nhiêu, người cũng không có thể thực xin lỗi chúng ta. Chúng ta lần này lập tức đến, cũng là muốn nhìn người một chút có...Hay không biến tâm, có...Hay không đem chúng ta đều cũng quên hết."

Tiểu Ngưu nghiêm trang đích hình dáng, nói: "Đương nhiên sẽ không rồi. Các người đều là lòng ta yêu đích nữ nhân, đều là chi tâm ca tan bảo bối. Các người [người|cái nào], ta đều cũng quan tâm cùng tưởng niệm đích."

Tiểu Thiên lắc đầu nói: "Quý mới tin tưởng người, ai chẳng biết nói của người nữ nhân không ít, lộ vẻ chánh đạo đích mỹ nhân."

Mộ Dung Mỹ thở dài: "Sớm biết rằng người là như vậy đích, chúng ta lúc trước sẽ không tiếp cận người rồi."

Quỷ Linh thu trứ Tiểu Ngưu, nói: "Ta tin tưởng người đối với cảm tình của ta, nhưng là người nhất định được xuất ra hành động đến, quang động miệng vốn là không được đích. Chúng ta đều cũng trông mong thân nhìn có thể sớm một chút vào nhà của người cánh cửa, mà không phải như vậy cùng lén lút mà lui tới."

Tiểu Ngưu nghĩ thấy bọn hắn nói được tại để ý, nói nói: "Ta cũng muốn các người có thể đi vào nhà của ta cánh cửa. Như vậy đi, chờ ta đang rồi minh chủ, xử lý hết giang hồ đại sự, ta phải nghênh cười các người vào nhà của ta cánh cửa. Dưới [nguyệt] mười tám đúng là tranh minh chủ đích cuộc sống."

Tam nữ đồng thời gật đầu, nói: "Chúng ta đều đã tới đích tới đích." Tiểu Thiên nói: "Chỉ là ngưu tử tử không thể đi rồi, nhưng thật ra một món đồ đáng tiếc chuyện." Tiểu Ngưu tâm trầm xuống, hỏi: "Nàng làm sao vậy? Chẳng lẽ thân thể không thoải mái?"

Tiểu Thiên cười, nói: "Kia thật không có, nàng tại tu tập cao thâm đích công phu đây, đang ở bế quan. Dưới [nguyệt] mười tám đích thời điểm, nàng còn không có xuất quan đây."

Tiểu Ngưu cảm khái nói: "Thật sự đáng tiếc rồi, ta đã thật lâu không có nhìn thấy nàng rồi. Bất quá hoàn hảo, đến lúc đó có thể nhìn thấy các người, cũng là nhạ sự tình một món đồ. Tại các người đích cổ vũ dưới, ta nhất định có thể thành công đích."

Mộ Dung Mỹ nói: "Khi đó, tà phái đích tam đại ma vương đều đã tham gia. Lần này đích võ lâm đại hội nhất định sẽ lại rất náo nhiệt đích, kia không ngừng vốn là chánh đạo đích võ lâm đại hội, cũng là tà phái đích đại hội."

Quỷ Linh nói: "Chỉ hy vọng lần này đại hội không cần lại đổ máu lấy có...Nửa người chết rớt."

Tiểu Thiên vừa nghe huyết, nhãn tình sáng lên, nói: "Ta nhưng thật ra thích bắt gặp huyết, bất quá thôi, vốn là thích bắt gặp chánh đạo đích dòng máu người. Kia giúp tên, luôn miệng nói chính mình vốn là chánh đạo người, nhưng lại tấn khô chút ít cả tà phái mọi người trơ trên chuyện, bọn họ so với tà phái người hoàn lại đáng giận đây. Bọn họ đều là nguy quân tử. Nay giúp con chó nuôi dưỡng gì đó, nên đổ máu. Nay tên đồng loạt đổ máu, kia trường hợp nhất định rất đồ sộ đích." Nói chuyện, Quỷ Linh vươn đầu lưỡi liếm liếm miệng mình môi, một bộ tham dạng, giống ăn tới máu tươi giống nhau.

Nay làm cho Tiểu Ngưu nhớ tới rồi chuyện cũ, hẳn biết Tiểu Thiên là có cái loại này thị tốt đấy, mặc dù không thích nàng như vậy tử, cũng không có cách can thiệp nàng.

Quỷ Linh lúc này đứng lên, nói: "Hai vị tỷ tỷ, chúng ta đi thôi, chúng ta đích mắt đạt tới đã đạt tới rồi." Mộ Dung Mỹ đã đứng lên, thu trứ Tiểu

Ngươi nói: "Chỉ cần hắc không đang phụ lòng đám, chúng ta sẽ không có đến không."

Tiểu Thiên không có đứng lên, nói: "Ta không có ngồi đủ đây. Ta đều muốn tốt lắm, đêm nay trên ở người này ở, cần cùng hắc ngủ ở lập tức, khi hắc đích phu nhân, nhất định phải đem hắc đích nữ nhân này khí một đủ."

Tiểu Ngưu nghe xong sợ hãi, vội vàng hướng Tiểu Thiên vừa chấp tay, nói: "Ta nói Tiểu Thiên nột, ngươi nhưng ngàn vạn lần đừng như vậy khô. doc truyện tại . Ngươi nếu thực vậy làm nói, ngươi sẽ lại hủy rồi ta đích, chúng ta đã sẽ không có cái gì hạnh phúc đáng nói rồi. Như vậy nói, ta ngay cả mình chủ đều cũng đừng nghĩ đang rồi, cả nhân tuyến đích tư cách đều không có rồi, vừa rồi nói đích hết thấy đều là khoảng không nói. Ngươi là một thông minh đích cô nương, ngươi nên biết ta nói đích không phải giả nói."

Quý Linh cùng Mộ Dung Mỹ biết vấn đề đích nghiêm trọng tính chất, phải một người chỉ một tay đem Tiểu Thiên cấp cho kéo đứng lên. Tiểu Thiên đứng lên, cười hì hì nói: "Được rồi, nhìn ngươi kia đáng thương mong mong đích hình dáng, ta để lại ngươi một con ngựa. Nhưng ngươi nên nhớ kỹ, nếu ngươi đang trần thế giới mỹ, ngươi cũng đừng nghĩ tới hảo cuộc sống." Nói chuyện, tròng Tiểu Ngưu liếc mắt, nói: "Bọn tử muội, chúng ta đi thôi."

Tiểu Ngưu trong lòng an tâm một chút, nói: "Ta đem cho các ngươi ba."

Quý Linh sâu kín mà nói: "Không cần đưa, ngươi bây giờ vốn là Lao Sơn phái đích chưởng môn, chúng ta lại là tà phái đích, không quá thích hợp." Nhưng Tiểu Ngưu hay là đem bọn hắc đưa đến rồi sơn môn khẩu. Bọn hắc về phía trước đi tới, ngẫu nhiên quay đầu lại [nhìn|xem]. Tiểu Ngưu hướng bọn hắc huy bắt tay vào làm, thầm nói: "Lòng của ta trên người nột, không phải ta nhẫn tâm bắt lưu các ngươi, mà là thời cơ không

thành thực à. Đợi đến lúc thời cơ chín mùi đích ngày nào đó, chúng ta phải mỗi ngày cùng một chỗ, vĩnh viễn cũng không tách ra."

Đang Tiểu Ngưu xoay người phản hồi khi, nói: "Ngụy chương môn sư nương ời." Tiểu Ngưu ừ, phải về phía sau sân đi đến. Hắc thầm nói: "Sư nương tìm ta làm gì đây? Chẳng lẽ nói nàng đã đem tham gia võ lâm đại hội đích hết thấy đều muốn được rõ ràng không công, có vạn toàn bộ chi sách sao?"

Khi hắc đi vào sư nương chính là phòng khi, sư nương đang ở phẩm trà đây, sư nương chỉ vào bên cạnh đích chỗ ngồi, Tiểu Ngưu bèn ngồi xuống. Hắc [một tá|đánh] lượng sư nương, sư nương mặc một cái tổ váy, không thi chi phấn, có một loại tự nhiên vẻ đẹp.

Tiểu Ngưu cười cười, nói: "Sư nương, này trà nghe thấy đứng lên rất thơm à!"

Sư nương buông chén trà, nói: "Lại thơm mát cũng không có này tiểu cô nương trên thân thơm mát, vốn là ba?" Nàng như cười mà không phải cười mà nhìn hắc.

Tiểu Ngưu khó hiểu của nó ý, nói: "Nên vốn là không có sư nương trên thân thơm mát."

Sư nương lắc đầu nói: "Ta lại thơm mát, đã so ra kém này tiểu cô nương đích. Hảo dạng tuổi còn trẻ, có hương khí, sư nương so ra kém người ta rồi. Người sau này nhất định sẽ lại ngai khí ta đích, đúng không?"

Tiểu Ngưu vội vàng nói: "Đó là tuyệt đối sẽ không đích. Tại tâm lý của ta, sư nương vĩnh viễn vốn là nhất tuổi còn trẻ đích, xinh đẹp nhất đích. Ta sẽ yêu người cả đời đích." Nói chuyện, trước mắt kéo qua tay nàng, dùng sức hôn một cái.

Sư nương cười cười, nói: "Vừa rồi kia ba cô nương tới tìm người, ta đều biết nói rồi."

Tiểu Ngưu lúc này mới hiểu được sư nương chính là ý tứ, nói: "Sư nương chính là tin tức cũng thật linh thông à! Bọn hăn tới tìm ta cũng không có cái gì ác ý đích."

Sư nương nói: "Bọn hăn với người thế nào, có cái gì chuyện xưa, ta không nghĩ hỏi nhiều. Nhưng ta nhắc nhở người, người ngàn vạn lần không cần bởi vì cá nhân cảm tình, mà ảnh hưởng rồi chúng ta Lao Sơn đích đại sự. Trước mắt người trọng yếu nhất chuyện đúng là nghỉ ngơi dưỡng sức, đem mình chủ đại ẩn ở lại Lao Sơn."

Tiểu Ngưu sắc mặt nghiêm túc, nói: "Sư nương, ta hiểu được ý tứ của người, ta sẽ không cho người thất vọng đích."

Sư nương còn nói thêm: "Hoàn lại hồ à, người tốt nhất sau này cùng này cô nương tà phái đừng tới hướng tới. Phải biết rằng, từ xưa đến nay, chúng ta chánh đạo cùng tà phái sẽ không không thua sút bình ở chung. Chờ người đang đích minh chủ, cũng muốn gánh nặng khởi tiêu giảm tà phái đích trách nhiệm."

Tiểu Ngưu tự nhiên sẽ không gật đầu, sẽ không tán thành sư nương chính là ý kiến, chỉ là nói: "Tốt nhất có thể không chết người, không đổ máu mà giải quyết vấn đề."

Sư nương giống xem không một hài tử giống nhau nhìn thấy Tiểu Ngưu, nói: "Người nói lời này, ta nghĩ thấy rất buồn cười. Nhiều như vậy qua tuổi đi, còn không có một người có thể làm đến điểm này đây. Nếu có thể làm đến nói, chính tà lưỡng đạo trong lúc đó đã phải hoảng dùng tranh cho người chết ta sống rồi, ai chẳng biết nói còn sống hảo oa." Tiểu Ngưu chăm chú mà nói: "Ta không dám nói ta có thể làm đến kia một chút, nhưng ta sẽ tận ta đích toàn lực, đến thực hiện chính tà lưỡng đạo đích hòa bình. Sau

này nếu không dùng đánh đánh giết giết, người chết ta sống rồi. Tất cả mọi người có thể giống bình thường dân chúng giống nhau đích qua hảo cuộc sống."

Sư nương cười cười, nói: "Tiểu Ngưu, sư nương cũng không phải một đặc biệt yêu giết người đích người, người đã hy vọng ngày nào đó có thể nhanh một chút đến, chỉ sợ này chỉ là một nói chuyện không đâu đích giấc mộng thôi."

Tiểu Ngưu hỏi: "Sư nương, chúng ta đi tham gia võ lâm đại hội chuyện, người đều cũng cân nhắc biết rõ rồi sao?"

Sư nương đã tính trước mà nói: "Phương phương diện mặt đều cũng cân nhắc tốt lắm."

Tiểu Ngưu vui mừng mà nói: "Kia thật tốt quá, vậy người nói mau cho ta nghe ba."

Sư nương bèn chậm rãi đem ý nghĩ của chính mình nói ra, nghe được Tiểu Ngưu liên tục gật đầu, tự nhủ: "Rốt cuộc vốn là lớn tuổi một ít, kinh nghiệm đúng là phong phú. Vậy phải [chiếu|theo] sư nương chính là kế hoạch làm tốt rồi."

Tại võ lâm đại hội đích đêm trước, Lao Sơn phái thu thập hảo có cần vật, phải hướng thái sơn xuất phát rồi. Lần này mang theo gì đó, chủ yếu là mình chủ đại ấn cùng ma đao. Cho nên tiến đến đích nhân thủ, ngoại trừ Tiểu Ngưu chỗ, còn có sư nương cùng Nguyệt Ảnh, còn có một ít người hầu đích đệ tử. Mà Nguyệt Lâm thì ở lại trên núi trông nhà.

Lần này trên thái sơn, bởi vì ý nghĩa trọng đại, trước đó mấy đã chăm chú nghiên cứu qua mỗi một kiện có thể gặp được chuyện, mỗi một lễ hoàn lễ đều cũng suy tư luôn mãi. Việc này tự nhiên là trước kia sư nương chính là ý kiến là việc chính rồi, dù sao nàng đích kinh nghiệm [tương đối|vừa phải] phong phú.

Đoàn người rời đi Lao Sơn sau khi, một đường ngã cũng không cấp bách, lấy du sơn ngoạn thủy tâm tình chạy đi, này những nhạc phá hủy Tiểu Ngưu, ban ngày cùng mọi người lập tức ngắm phong cảnh, buổi tối thì do sư nương làm bạn. Trong đó đích khoái hoạt vốn là không thể nói biểu đích. Không được hoàn mỹ chính là Nguyệt Ảnh cũng không đến Tiểu Ngưu, phảng phất chân tướng nàng theo như lời đích, nếu Tiểu Ngưu không đem mình chủ vị bắt được tay, cũng đừng muốn nghĩ [âu yếm|vuốt ve] rồi.

Khoái hoạt đích thời gian luôn rất đoản, thái sơn hay là tới, là ở vô lâm đại hội triệu khai đích trước hai ngày đến đích. Tiểu Ngưu nhìn này hùng vĩ mà lâu dài đích núi lớn, cảm xúc phập phồng. Hắn thầm nói: "Sư phụ lần trước trên rồi thái sơn, xuống núi khi đã vốn là vô lâm minh chủ, chỉ mong ta Tiểu Ngưu cũng có như vậy thật là tốt vận."

Trên được sơn đến, vừa đến đỉnh núi, mọi người triển mục vừa nhìn, cũng không cảm kinh ngạc, chỉ thấy rộng lớn đích đất bằng phẳng trên, ngồi thiết nhiều người, chia làm hai hóa. Bọn họ đều là ngồi trên chiếu đích, vừa thấy trang phục, có thể khu phân. Nhất bộ phân đông, một thân màu đen đùa giả bộ, mỗi người tâm bình khí hòa, ước có một ngàn người, một...Khác bộ phận tại tây, mặc màu xanh trang phục, mỗi người trợn mắt nhìn, ước có ba bốn ngàn người.

Tiểu Ngưu những người này lâu tại giang hồ, vừa thấy chỉ biết này hai nhóm người đích [tư cách|địa vị]. Phía đông kia hóa người tự nhiên là tà phái đích, phía tây đích đúng là chánh đạo đích. Kỳ quái, mấy cái này tà phái người như thế nào trên rồi thái sơn đây? Chẳng lẽ nói phái Thái Sơn chột nghe chi cho dù chi, không gia tăng ngăn cản sao? Này chánh đạo người có ý tứ gì? Là ở bên cạnh giám thị bọn họ sao? Có thể là tà phái người một có cái gì làm loạn cử chỉ, bọn họ sẽ như mãnh hổ chụp mồi, đem chi tru diệt.

Tại hai phái trong lúc đó, có một khối lão Đại đích đất trống, này đất trống trước mắt phô hảo hảo một khối to hồng thảm trải. Xem nghĩ đến,

không nên chỉ là đi đường dùng đích. Sư nương tiếng cười nói: "Tiểu Ngưu, nơi này đúng là lô đài, người hảo hảo [nhìn|xem]." Tiểu Ngưu gật đầu đáp ứng một tiếng, nhìn kỹ xem, cũng không có cái gì đặc thù đích.

Đang Lao Sơn phái từ thăm trải đi qua khi, sớm có phái Thái Sơn đích cấp quan trọng nhân vật nghênh đón. Người nọ là Nhất Huyền Tử, đúng là lão cùng Tiểu Ngưu không qua được đích vị kia. Nhất Huyền Tử vừa thấy ba người, thần tình tươi cười, cũng không có đã quên hướng Tiểu Ngưu chúc mừng. Lúc này hẳn đích trên mặt phải một chút địch ý đều không có rồi. Tiểu Ngưu thầm nói: "Xem ra hay là đang chương môn hảo oa, có thân phận đích người, người ta đối với người đích thái độ đúng là không giống với."

Khi bọn hắn đi qua một nửa hồng thăm trải khi, chỉ nghe tà phái phe cánh truyền đến tiếng cười, tiếng cười mạnh mẽ mà dễ nghe, vừa nghe chỉ biết đúng rồi không nổi chính là nhân vật. Tiểu Ngưu tìm theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy bên kia đứng lên một người tới, phảng phất bốn năm mươi tuổi, một thân nho sam, tướng mạo uy nghiêm, lúc này trên mặt nhưng lại mang theo nụ cười. Người nọ nói: "Ngụ Tiểu Ngưu, chúc mừng người đang rời Lao Sơn phái đích chương môn."

Tiểu Ngưu thoáng cái nhận ra đến đây, người này đúng là Bắc Hải Băng Vương, Mộ Dung Mỹ nàng cha, coi như là chính mình đích nhạc phụ rồi. Hắn không dám nhiều lời nói, chỉ nói rồi tiếng xé gió cảm ơn. Lại nhìn băng vương bên người, đã đứng lên rồi hai người, đều là đại nhân vật, một vô cùng gầy, thũng mắt gọt, không có vài căn tóc; [người|cái kia] béo lão nhân, bạch hoa bào tử. Đây hai người đúng là nam lĩnh Xà Vương cùng đông sơn quỷ vương.

Bắt gặp bọn họ đến đây, tất cả mọi người thầm hút vài khẩu lãnh khí. Đây ba ma đầu đồng thời xuất hiện tại thái sơn, cũng không phải cái gì chuyện tốt, xem ra lần này đích võ lâm đại hội không phải chuyện đùa à!

Kia hai ma đầu đã hướng phía Tiểu Ngưu cười, bút được cũng không tốt xem, khiến người trong lòng sợ hãi. Xà Vương phiết trứ miệng nói: "Ngụy Tiểu Ngưu, người nhất định thích đáng trên võ lâm minh chủ, nếu người đang không lên minh chủ nói, người sẽ không là nam nhân. Người đúng là một thái giám."

Tiểu Ngưu nghe xong thẳng nhếch miệng, thầm nói: "Này đang không lo trên minh chủ, cùng thái giám có cái gì quan hệ nột? Lão nhân này tử thật sự là nói bậy." Nhưng ngoài miệng lại nói: "Ta Ngụy Tiểu Ngưu đương nhiên không phải thái giám rồi."

Quý Vương thì nói: "Ngụy Tiểu Ngưu, nếu người đang không lên minh chủ nói, ta phải đem Quý Linh gả cho người khác. Người nên không chịu thua kém, nếu người là nam gia các nói."

Tiểu Ngưu lập tức nói: "Ta là nam gia các."

Băng vương nhìn Lao Sơn phái, nói: "Ngụy Tiểu Ngưu, ta biết người người này tâm tính thiện lương. Nếu người nếu lên làm minh chủ nói, chúng ta nguyện ý với người đàm phán. Cho nên người khác thôi, chúng ta chỉ dùng đao kiếm tiếp đón. Này tên giả người giả ý, vốn là không thể tin đích."

Tiểu Ngưu nghiêm túc mà nói: "Ai đều là cha mẹ sinh đích, ai đích sinh mệnh đều cũng nên đã bị tôn trọng." Nói xong lời này, đi nhanh về phía trước. Mà băng vương kêu một tiếng hảo, này tà phái đích mọi người đều cũng sau đó cố lấy chưởng đến. Kỳ thật bọn họ cũng không đều có thể giải thích Tiểu Ngưu đích ý tứ, nhưng là băng vương vốn là nghe hiểu được rồi, so sánh với dưới, này chánh đạo phe cánh nghe xong Tiểu Ngưu nói, nhưng không có phản ứng, giống như bọn họ không có dài cái lỗ tai giống nhau. Bọn họ chỉ dùng cừu hận đích ánh mắt nhìn tà phái người, giống như nếu không phải cấp trên có lệnh nói, bọn họ sẽ giơ đao [kén|chọn|xoay] kiếm mà tiến lên kéo sát, sẽ lại đem tà phái người giết người sạch sẽ. Nhưng bọn

hắn đã quên, bọn họ tại giết người đích thời điểm, đã đồng dạng gặp phải bị giết đích nguy hiểm.

Qua hồng thảm trải, Tiểu Ngưu trong lòng áp lực gia tăng. Mấy cái này tà phái nhân vật [quy mô|hàng loạt] xuất động, là tới đang làm gì? Chẳng lẽ nói là cần cùng chánh đạo người quyết nhất tử chiến sao? Nếu không phải nói, bọn họ làm sao dám công nhiên lên núi đây?

Sư nương hỏi: "Nhất Huyền Tử sư phụ, mấy cái này tà phái người như thế nào lên núi rồi đây? Các người chẳng lẽ không có cấm sao?"

Nhất Huyền Tử sau khi nghe xong nhượng mảy, vẻ mặt đích phần nộ, nói: "Này giúp tặc tử, đều là bỏ mạng đồ đệ. Lần này khai võ lâm đại hội, bọn họ không nên đến xem náo nhiệt. Ta chưởng môn sư huynh thấy bọn họ người tới rất nhiều, vừa tức xu thế hung hung, vì tránh cho xung đột, sẽ cùng ý bọn họ lên núi đang một lần người xem. Mấy cái này ma đầu đã cam đoan sẽ không chủ động nháo sự.

Sư nương lắc đầu nói: "Mấy cái này tà phái nhân vật, chỉ sợ không thể tin nộ." Nguyệt Ảnh hừ nói: "Ta xem nộ, hay là giết sạch cho thỏa đáng, giữ lại bọn họ cuối cùng đại họa hại."

Nhất Huyền Tử đã nói: "Đàm cô nương nói đúng. Ta cũng vậy. Chủ trương dùng võ lực giải quyết đích, chỉ là ta sư huynh từ bi vi hoài, không đành lòng động thủ."

Tiểu Ngưu hít sâu mấy khí tức, nói: "Có đôi khi, có một số việc cũng không phải kháo giết người có thể giải quyết vấn đề đích. Ta còn là tán thành thái sơn chưởng môn đích cách làm. Giết người dễ dàng, tiêu trừ cừu hận cũng là việc khó." Khác ba người nghe xong, đều không có nói chuyện. Rất hiển nhiên, lẫn nhau đích giải thích cũng không giống nhau.

Một lát sau, Nhất Huyền Tử cười cười, nói: "Ta sư huynh đã [lắm|bấm|nhận] cục cục các người vài ngày rồi. Hắn nói, Xông Hư đạo trưởng

vốn là không thể nói thêm chính là nhân vật, hấn đích đồ đệ cũng là không phải chuyện đùa đích."

Sư nương cười, nói: "Buông lỏng tử sư phụ mâu [tán|khen] rồi." Nói chuyện, bọn họ đoàn người đã đi tới phái Thái Sơn đích đại môn rồi.

Đại môn mình mở rộng, roi pháo tề minh, tại roi pháo trong tiếng, phái Thái Sơn hiện giữ chương môn buông lỏng tử đạo trưởng dẫn liên can người tiến đến nghênh đón. Vị này buông lỏng tử khách khí rồi vài câu sau khi, mắt thấy Tiểu Ngưu không đủ hai mươi tuổi, rất là kinh ngạc. Hấn từ trên xuống dưới dò xét Tiểu Ngưu một phen, tán dương: "Thật sự là từ xưa anh hùng xuất thiếu niên à! Bần đạo tại ngục chương môn này tuổi, bất quá vốn là phái Thái Sơn đích tam lưu đệ tử đây."

Sư nương cười cười, nói: "Đạo trưởng do tam lưu đệ tử biến thành chương môn cánh cửa, kia mới kêu lợi hại nội."

Tiểu Ngưu khiêm tốn mà nói: "Đạo trưởng quá khen, ta Tiểu Ngưu tài sơ học thiển, không học được cái gì bản lĩnh, nhưng là chúng ta mỗi Lao Sơn đệ tử đều cũng lấy [kiên|vai] [cha|bị] võ lâm chính nghĩa vì mình cho dù, vì võ lâm hòa bình, đều đã tận một phần lực lượng của chính mình. Cho dù tan xương nát thịt, đã quyết không hối hận."

Buông lỏng tử loát trừ chính mình đích râu bạc, tán dương: "Nói cho cùng." Sau đó nghiêng người thân thủ, đem mọi người để cho vào bên trong. Tiến ở chỗ đích đại sảnh, chỉ thấy các phái chương môn đều cũng đã đến đông đủ rồi, làm cạnh tranh mình chủ nhất hữu lực đích đối thủ, như Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi chờ, đều cũng ở trong đó, mọi người gặp lại, lại là chấp tay, lại là hàn huyên, quả thực khách khí rồi hảo một trận. Mọi người ngồi xuống sau khi, buông lỏng tử trầm mặc rồi trong chốc lát, nói: "Lần này võ lâm đại hội, không thể so tầm thường, ngoài cửa còn có một ngàn người mắt nhìn chăm chăm đây."

Phái Nga Mi chương môn Diệp Quang sư thái đệ nhất là trừng liếc mắt Tiểu Ngưu, sau đó đối với mọi người nói: "Tà môn lệch ra nói, mỗi người được mà tru chi. Ta đích ý kiến vốn là mọi người lao ra tới, giết bọn hân một phiên giáp bất lưu, làm cho bọn họ chết không có chỗ chôn."

Phái Võ Đang chương môn kim cơ tử đã trừng liếc mắt Tiểu Ngưu, nói: "Ta cũng vậy. Nghĩ như vậy đích. Cô tức dưỡng gian, vĩ đại không xong, mấy cái này đạo lý tất cả mọi người vốn là hiểu được đích. Mấy cái này tà môn lệch ra nói, nếu không chém tận giết tuyệt nhất định thành họa lớn."

Phái Thiếu Lâm đích chương môn pháp tử đại sư trước niệm tiếng xé gió phạt hiệu, sau đó nói: "Người xuất gia lấy từ bi vi hoài. Tâm bản tăng ý kiến, có thể không giết người sẽ không giết người, có thể khoan dung người khác phải khoan dung người khác, đánh đánh giết giết, năm nào tháng nào mới là đầu? Các vị thí chủ hữu mục cộng đồ, chính tà chi tranh nhiều như vậy năm, đã chết người nhiều như vậy, chảy nhiều như vậy huyết, nhưng là tà đạo không có giảm, ngược lại thể lực càng lúc càng lớn, mà chúng ta chánh đạo cũng không có chiếm được nhiều tại đích tiện nghi. Ta xem dùng võ lực giải quyết đích thủ đoạn vốn là không được đích."

Tiểu Ngưu sau khi nghe xong, liên tục gật đầu, hân vồ nhẹ một chút đùi, nói: "Không sai đại sư nói đúng. Nhiều như vậy đích tà phái người, người muốn giết sạch kia có thể sao? Hơn nữa, người giết người ta một ngàn người, chính người được chết bao nhiêu người? Người giết hết người sau khi, chính tà trong lúc đó phải thái bình rồi sao? Tuyệt đối không phải, ngược lại vốn là cừ hận càng sâu, mâu thuẫn lớn hơn nữa, sau này còn có thể chảy càng nhiều đích huyết, chết càng nhiều đích người. Nay hết thầy đều nói mình, vũ lực giải quyết không phải xử lý pháp, hay là ngồi xuống đàm phán được hảo."

Diệp Quang sư thái kêu lên: "Không, đối địch nhân nhân từ, đúng là đối với chính mình đích tàn nhẫn."

Kim cơ tử thì nói: "Cùng địch nhân đàm phán, phải ý nghĩa thỏa hiệp; thỏa hiệp phải ý nghĩa đầu hàng."

Tiểu Ngưu vừa nghe giận, hăn gọi nói: "Ta không muốn nghĩ đầu hàng, càng không có đối với chính mình tàn nhẫn, ta đích ý tứ vốn là đổi lại một loại phương thức giải quyết vấn đề."

Buông lỏng tử gặp mọi người giương cung bạt kiếm đích, phải mỉm cười đứng lên, mọi người vừa thấy, cũng đều không chi tiếng xé gió rồi. Tất cả mọi người muốn nhìn một chút, lão nhân này có thể nói ra nói cái gì đến.

Buông lỏng tử cười ha hả mà nói: "Các vị trước đừng có vội vàng tranh luận, thời điểm cũng không sớm, chúng ta nên dùng cơm trưa rồi. Phái Thái Sơn cũng không có cái gì ăn ngon đích, mọi người đã sắp hay dùng ba." Đã nên ăn cơm rồi, mọi người đã sẽ không lại lắm miệng rồi.

Chưởng môn ra lệnh một tiếng, chỉ thấy thiết nhiều đích đệ tử bận rộn đứng lên, chỉ chốc lát sau phải dọn xong rồi vài bàn tiệc rượu. Trong đó chưởng môn chiếm ba bàn. Sư nương Nguyệt Ảnh, bọn hăn cùng khác đích nữ tính tại một bàn. Tiểu Ngưu cùng này chưởng môn bị an bài cùng một chỗ. Mọi người ngồi xuống [sau khi|phía sau], Tiểu Ngưu mới phát hiện chính mình cùng Thiếu Lâm chưởng môn pháp tử đại sư, còn có thái sơn chưởng môn buông lỏng tử lần lượt. Như vậy đích an bài đều không phải là trùng hợp.

Tại mọi người giơ lên cao chén rượu, cao giọng sướng nói khi, pháp tử đại sư đối với Tiểu Ngưu nói: "Ngụy chưởng môn, vừa rồi ngươi nói đích này, ta phi thường tán thành. Chưa một cái nhân mạng đều là quý giá đích, cũng không có thể tùy tiện mất đi. Ta đã chủ trương cùng tà phái đàm phán."

Tiểu Ngưu cười cười, nói: "Đại sư từ bi, không hổ là Thiếu Lâm chưởng môn. Nếu trong chốn võ lâm đích các vị tiền bối đều có thể giống đại sư

như vậy hảo tâm, võ lâm đã sớm thái bình rồi."

Pháp từ gật đầu, nói: "Không sai, nói không sai, nếu mỗi người không có tham niệm, đều cũng giao tâm phóng ra đang nói, võ lâm phải biến thành thế ngoại đào nguyên rồi." Hai người nói được đầu cơ, Tiểu Ngưu phải kính rồi pháp từ một ly. Pháp từ vốn là người xuất gia, vốn là không uống rượu đích, bèn trà thay mặt rượu rồi.

Rượu qua ba tuần, đồ ăn qua năm vị, cao trào qua đi, tất cả mọi người đều tự tìm bạn, nói lên rồi lặng lẽ nói đến. Lúc này thái sơn chương môn buông lỏng tử nhỏ giọng cùng Tiểu Ngưu nói: "Ngụy chương môn, đối với tà phái, ta với người đích ý nghĩ vốn là giống nhau đích. Sát vốn là sát không xong đích, cần giải quyết vấn đề, hay là đàm phán đích phương pháp hảo, không chết người, còn có hiệu quả."

Tiểu Ngưu liên tục gật đầu, nói: "Đạo trưởng, ta xem bây giờ chủ trương vũ lực giải quyết đích mỗi người kể ra không ít, phải chúng ta này mấy tán thành đàm phán đích, chỉ sợ châu chấu đá xe, cuối cùng hay là làm cho bọn họ chiếm thượng phong. Khi đó sự tình cũng không phải xử lý rồi. Thật muốn đánh đứng lên, lại vừa sẽ chết điệu rất nhiều vô tội đích người."

Buông lỏng tử mỉm cười nói: "Mặc dù tán thành đàm phán đích ít, nhưng là nếu tán thành đàm phán đích người đang rồi mình chủ nói, sự tình đã có thể dễ dàng nhiều hơn. Người cũng biết mình chủ đích."

Tiểu Ngưu hỏi: "Đạo trưởng đích ý tứ vốn là?"

Buông lỏng tử tăng thêm rồi giọng nói, nói: "Nếu người có thể lên làm mình chủ, chúng ta đích chủ trương phải nhất định có thể thành công."

Tiểu Ngưu nhíu mày nói: "Vấn đề là ta có thể hay không lên làm, hay là hỏi đề tài."

Buông lỏng tử nói: "Trước mắt tham gia mình chủ cạnh tranh đích môn phái có Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi, chỉ cần người có thể đánh bại bọn họ, người tựu thành công rồi...Đương nhiên rồi, nếu pháp tử đại sư được tuyển, đối với chúng ta mà nói cũng là giống nhau đích có lợi đích."

Tiểu Ngưu khiêm tốn mà nói: "Tiểu Ngưu tuổi còn trẻ, chỉ sợ không chịu nổi đại cho dù. Ta xem pháp tử đại sư nhưng thật ra mình chủ đích thích hợp nhân tuyển."

Buông lỏng tử nói: "Kia hai phái đích thực lực cũng không sắc mặt bỏ qua. Đương nhiên rồi, nghe nói ma đao thần kỳ vô cùng, chỉ cần người cầm lấy ma đao, tin tưởng người nhất định có thể được tuyển đích."

Tiểu Ngưu nói: "Văn bối đành phải làm hết sức rồi. Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên ba."

Buông lỏng tử cổ võ nói: "Người tuổi trẻ, chỉ cần người có vi võ lâm hòa bình thật sự đích tâm, người cũng đã đứng rồi không nổi đích hào kiệt rồi, võ công cao, chỉ là vũ phu, có kiến thức, có tư tưởng, lòng mang chính nghĩa, người thực anh hùng."

Tiểu Ngưu tiếng xé gió nói cảm ơn, trong lòng lại nói: "Ta Tiểu Ngưu thật sự có thể đang mình chủ sao? Ta thật sự có thể biến thành anh hùng, đại hào kiệt sao? Ta cùng này hàng đầu giống như có chút không phân gọi. Nếu Xông Hư trên đời nói, hẳn nghe được buông lỏng tử những lời này, nhất định sẽ lại cười nói đại rằng ba. Hẳn thật sự rồi cả đời, mới tại lúc tuổi già được tuyển rồi mình chủ. Minh chủ đích ghế dựa còn không có ngồi nhiệt đây, hẳn sẽ chết đi. Thật sự đáng tiếc rồi. Đương nhiên rồi, hẳn nếu bất tử nói, ta Tiểu Ngưu sẽ không có thể như vậy hài lòng như ý. Hẳn đích tồn tại là của ta uy hiếp. Nếu hẳn bất tử nói Lao Sơn phái đích chương môn người thừa kế nên là hẳn đích đứa con ba! Lao Sơn tựu thành rồi nhà bọn họ đích tiểu triều đình rồi, sư nương cũng không thể theo ta thiên trường địa cử."

Sau khi ăn xong, mọi người tiếp tục thảo luận đối phó tà phái đích biện pháp. Đây một thảo luận, kia Võ Đang cùng Nga Mi càng làm bạo lực chính sách hô được giòn tiếng xé gió, mà Tiểu Ngưu cùng pháp tử thì xướng phản điều, kiên quyết chủ trương hòa bình giải quyết, song phương không ai nhường ai, thanh âm càng ngày càng cao. Cuối cùng, Võ Đang cùng Nga Mi chụp cái bàn, [rất có|nhiều] động thủ ý, mà đây một phương, pháp tử vẫn đang ngồi ổn ghế dựa, nói chuyện không chút hoang mang, mà Tiểu Ngưu thì đã đứng lên, cùng đối phương đánh võ mồm, quyết không yếu thế.

Sau lại, buông lỏng tử kêu dừng, chậm rãi nói: "Mọi người trước không cần tranh chấp. Rốt cuộc dùng biện pháp gì giải quyết tà phái vấn đề, đây muốn nghe mình chủ đích. Chờ mình chủ tuyển ra đến đây, biện pháp này đã phải đi ra rồi."

Võ Đang cùng Nga Mi đều cũng gật đầu tán thành. Tiểu Ngưu đã nói: "Hảo, chúng ta phải như vậy làm, kháo vũ lực nói chuyện. Chúng ta không cần chỉ trên nói bình."

Kết quả là, mọi người phải như vậy thương định rồi, chờ có mình chủ, bàn lại đối với tà phái đích sách lược. Khi đó, đều có mình chủ định đoạt.

Sau khi, Tiểu Ngưu cùng sư nương, Nguyệt Ảnh trở lại bọn họ đích chỗ ở. Đây chỗ ở đúng là lần trước sư phụ trụ đích cái kia sân. Một sân, vài một phòng. Tiểu Ngưu đích phòng lần lượt sư nương cùng Nguyệt Ảnh đích. Kỳ thật này chỉ là biểu hiện ra, trên thực tế không cần phải nhiều như vậy phòng đích, Tiểu Ngưu thầm nói: "Buổi tối đều có sư nương theo giúp ta đích. Nếu Nguyệt Ảnh đã nguyện ý nói, vậy lại vừa tỉnh rồi một cái phòng."

Trở lại phòng, ba người lại vừa [tụ|hợp|xóm] cùng một chỗ nói chuyện. Sư nương nhìn Tiểu Ngưu, nói: "Người cho rằng chính mình có thể hay không được tuyển mình chủ?" Nguyệt Ảnh đã nhìn Tiểu Ngưu, rất hiển nhiên đã nhất quan tâm vấn đề này.

Tiểu Ngưu vỗ vỗ bộ ngực, nói: "Nếu không có ngoài ý muốn, chích dùi võ lực tỷ thí nói, ta sẽ thắng lợi đích."

Sư nương gật gật đầu, nói: "Ta cũng vậy. Nghĩ như vậy đích. Chỉ là khác ba nhà đã có thể tham dự cạnh tranh, đương nhiên cũng là có nhất định thực lực đích rồi. Đến lúc đó hay là muốn chú ý được hảo."

Nguyệt Ảnh đã nói: "Ta xem Võ Đang cùng Nga Mi hai nhà đều cũng đối với người hỏa hỏa đích, giống như muốn sống nuốt người giống nhau. Đến lúc đó người xuống tay đích thời điểm, cũng không nên nương tay."

Tiểu Ngưu đáp ứng một tiếng nói: "Ta chủ trương hòa bình giải quyết, bọn họ chủ trương bạo lực. Nói bất đồng, tự nhiên sinh ra mâu thuẫn rồi. Bọn họ hận ta, cũng là nên đích." Hắc trong lòng lại nói: "Các người nào biết đâu rằng à, bọn họ hận ta còn không phải bởi vì Vịnh Mai sao? Mạnh Phàm Thành cùng Vịnh Mai đích hôn ước vỡ tan, cùng ta có đóng, trận Mạnh Phàm Thành chặt đứt bốn chỉ, hoàn lại cùng ta có đóng; Vịnh Mai rời đi Nga Mi không nghĩ trở về, cùng ta có đóng. Có mấy cái này nguyên nhân, bọn họ đương nhiên muốn giết điếu ta rồi. Bất quá bốn nhân mạng lớn, sẽ không vậy dễ dàng chết đích."

Buổi tối, ngoài cửa sổ Nguyệt Ảnh nhu hòa. Tiểu Ngưu cùng sư nương cùng Nguyệt Ảnh nhìn trong chốc lát Nguyệt Ảnh, phải đều tự trở về phòng gian rồi. Tiểu Ngưu ngồi ở trong phòng, nghĩ võ lâm đại sự. Trong phòng bị bên ngoài đích Nguyệt Ảnh một ánh, đã trở nên có một chút quang minh rồi.

Tiểu Ngưu đứng lên, ở trong phòng bước đi thông thả bước. Hắc nhớ tới rất nhiều một buổi tối, hắc cùng bất đồng đích mỹ nữ vượt qua vậy khó quên chi đêm, mỗi một một mỹ nữ đều cũng để cho hắc tìm được mất hồn chi nhạc. Hôm nay chỉ có hai vị tại trước mặt, nhưng không có đến chính mình, như thế đêm dài, không có mỹ nhân, đó là cỡ nào khổ sở việc à. Hắc

thầm nói: "Bọn hăn chính mình không đến, kia chính mình tới gõ bọn hăn đích cửa phòng ba!"

Hăn nghĩ nghĩ, quyết định tới gõ Nguyệt Ảnh đích cánh cửa. Nhưng lại vừa tưởng tượng, nếu Nguyệt Ảnh không cho chính mình vào cửa làm sao bây giờ? Chung quy không thể bá vương ngạnh trên cung ba? Hơn nữa, nếu không cần ma đao nói, chính mình không phải kêu nàng đánh cái rắm cút đi nước tiểu chảy không thể. Vậy không bằng tới gõ sư nương vật cánh cửa ba, sư nương chính là cánh cửa hay là có điều dễ dàng đi vào đích.

Hăn vừa muốn cất bước, chính mình đích cửa phòng cũng đã mở. Hăn không hỏi cái gì, phải đi mở cửa rồi. Dưới Nguyệt Ảnh, vốn là sư nương đầy đặn đích thân ảnh. Tiểu Ngưu một tay lấy nàng kéo vào đến, sau đó đem cánh cửa đóng hảo. Vừa quay đầu lại, sư nương đã ngồi ở bên giường rồi.

Tiểu Ngưu tâm hoa nộ phóng, mũi kết kết mà đi qua tới, nói: "Sư nương người là một diệu thiên hạ. Ta đang định tới gõ cửa người cánh cửa đây? Chính người đã tới rồi."

Sư nương chính là mặt thoát nhìn hôn ám một ít, nhìn không ra vẻ mặt, chỉ nghe nàng nghiêm túc mà nói: "Tiểu Ngưu ta đến không vì cái gì khác đích, là tới nói đại sự đích."

Tiểu Ngưu cười nói: "Tiểu Ngưu hiểu được, sư nương là tới nói trên giường đích đại sự đích."

Sư nương cười mắng: "Tiểu sắc lang, nói chuyện sẽ không có một đứng đắn đích, chẳng lẽ ngoại trừ trên giường chuyện, chúng ta sẽ không có thể nói khác sao? Còn như vậy nói, ta phải biến người."

Tiểu Ngưu lần lượt nàng ngồi xuống, một cái kéo, nói: "Sư nương người cũng biến ta, vạn nhất một cước đá sai rồi địa phương, người toàn bộ hối hận cả đời đích."

Sư nương róc rách cười khê, nói: "Ta đó là vì dân trừ hại, không biết có bao nhiêu đàn hoàng con gái cần rút trừ đến cảm ơn ta đây?"

Tiểu Ngưu ha ha cười, nói: "Chỉ sợ xếp hàng tới [chửi| mắng người] ba." Nói chuyện, hôn ở tại sư nương chính là môi đỏ mọng. Sư nương chính là môi đỏ mọng đã như lửa nóng rồi, có thể thấy được nàng đã [động tình|xúc động|gợi tình|sinh lòng ái mộ] rồi. Phỏng chừng chỉ cần một ít khiêu khích, có thể sáp nhập rồi.

Sư nương tuôn ra đầu lưỡi, Tiểu Ngưu mĩ mĩ mà hấp dẫn, so với ăn bữa ăn ngon hoàn lại cực kỳ thoả mãn đây. Đang Tiểu Ngưu lùi về đầu lưỡi khi, sư nương chính là cái lưỡi thơm tho chui vào Tiểu Ngưu đích miệng, hướng hấn xâm phạm trứ. Tiểu Ngưu rất thích hấn chủ động. Hai hai tay tề động, không phải niết nơi này, đúng là theo nơi đây đích, giống một cực kỳ nghịch ngợm đích hài tử.

Chơi trong chốc lát, sư nương phải thư uy quá, đem Tiểu Ngưu phóng ra ngã, bái một tinh quang. Nhờ kia Nguyệt Ảnh đích sáng chói ánh, chỉ thấy kia nam nhân đích thiết bổng đã nhếch lên đến đây, hắc sâu kín đích, lộ ra thần bí cảm giác. Sư nương cười cười, nói: "Này đồ vật khi nào thì cũng không thành thật. Xem nột, hấn vừa muốn phạm tội rồi." Nói chuyện, cầm quy đầu, nhéo nhéo.

Tiểu Ngưu bị niết thật là tốt chịu, nói: "Không cần chích chơi một chỗ, đem phạm vi mở rộng một chút à." Sư nương dựa theo hấn đích yêu cầu, bèn từ trên xuống dưới đích chơi đứng lên, cả hai trứng trứng cũng không buông tha, thoả mái được Tiểu Ngưu thở hển hển không ngừng, thâm nói: "Sư nương thật sự là người có nghề à, nếu Nguyệt Ảnh tại bên người theo giúp ta, kia thật sự là kê hài lòng như ý rồi."

Nam nhân đích bảo bối tại sư nương chính là trong tay đem chơi trứ. Sư nương giống loay hoay đao kiếm giống nhau đích lão luyện. Nàng cùng Tiểu Ngưu đã vốn là lão tình nhân rồi, đặc biệt quen thuộc Tiểu Ngưu đích

bảo bối. Tay nàng chỉ vậy linh hoạt, thủ pháp nhiều như vậy dạng, khiến cho Tiểu Ngưu cơ hồ muốn nghĩ kêu to lên.

Tiểu Ngưu đích thiết bổng ngạnh đích mau vượt qua thiết thiết bổng rồi. Tiểu Ngưu gặp sư nương như thế chuông yêu, nói nói: "Sư nương à, người cho ta liếm liếm ba. Của người đầu lưỡi sẽ lại càng gọi người mất hồn đích."

Sư nương hừ một tiếng, nói: "Ta mới không liếm này đồ vật nộ, người [nay|bây giờ] không có tắm rửa." Lời tuy như thế, chỉ thấy nàng cúi đầu, lại tiếp cận qua miệng đến. Đang nàng đích miệng ngậm trụ nhục bổng khi, Tiểu Ngưu phải cảm giác chính mình thần hồn phiêu đảng, chính mình cũng không thuộc loại chính mình rồi.

MA ĐAO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 140: Trước Đại Chiến

Nhìn sư nương kia như si như túy liễm bổng đích hình dáng, Tiểu Ngưu mừng rỡ nghĩ đến chính mình vốn là thần tiên rồi. Mặc dù ánh sáng có hạn, thấy không rõ kia liễm bổng đích chi tiết, nhưng là nhục bổng đích các góc đều cũng thoải mái cực độ. Hắn biết sư nương đối với chính mình là có yêu đích.

Thật sự nhịn không được khi, Tiểu Ngưu bèn đem sư nương đập đổ, ba hai thanh đã sắp nòng bái một quang, đại thiết bổng mạnh mẽ mà hữu lực mà sáp nhập, xuyên vào được sư nương a đích một tiếng kêu, hừ nói: "Tiểu Ngưu, nhẹ một ít, muốn đem động cấp cho xuyên vào lậu rồi." Tiểu Ngưu ha ha cười, nói: "Đâm lậu rồi chẳng phải là càng thống khoái sao?" Nói chuyện, nhục bổng bay nhanh mà quất cảm, sư nương mặc dù người phải sợ hãi nghe thấy, đã lằm bằm không thôi.

Tiểu Ngưu ghé vào thân thể của hắn trên, một bên khô trứ, một bên xoa vú, thỉnh thoảng hoàn lại hôn môi nàng đích mặt, nàng đích môi, sư nương xoay thắt lưng vạt áo mông đích, cực lực phối hợp, tấn lộ vẻ nữ nhân đích phong tao.

Tại phụ thân cùng phác kết này trong tiếng, hai người đều cũng chiếm được giao hoan đích thật lớn niềm vui thú. Tiểu Ngưu nghĩ thấy nhục bổng bị [kẹp|nách] được hảo, sư nương đã cảm giác tiểu huyết chẳng phải ngưng rồi. Hai người lập tức thật sự, đem khoái hoạt hưởng [đỉnh núi cao|đỉnh cao] đẩy đi.

Ước chừng [phạm|làm] gần ngàn dưới ba, sư nương phải nhịn không được trước cao trào rồi. Mặc dù cao trào, nhưng sư nương cũng không có đầu hàng, cả nghỉ ngơi đều cũng miễn rồi, phải tiếp tục chiến đấu. Đây làm cho Tiểu Ngưu không thể không bội phục sư nương chính là lực chiến đấu. Sư nương tại dự vọng đích khu sử dưới, lại để cho Tiểu Ngưu nằm xuống, nàng cỡi đi tới đại sảnh thư uy. Trong chốc lát đưa lưng về nhau Tiểu Ngưu khởi lạc, trong chốc lát đối mặt Tiểu Ngưu cười thừa trử, kia đầy đặn đích thân hình so với những gì thời điểm hoạt động đến độ kích động. Tiểu Ngưu tại khoái hoạt đích đồng thời, đã cảm động nữ nhân đích lực lượng không thể xem nhẹ.

Này một đêm, sư nương vài độ cao trào, kia tuyệt vời đích tiểu huyết đã đem Tiểu Ngưu [kẹp|nách] bắn ba lượt. Tiểu Ngưu mặc dù lực chiến đấu mạnh mẽ, cũng không được không bội phục sư nương chính là thực lực. Hắn thậm nói: "Nếu không ta kinh nghiệm sát trận, kinh nghiệm phong phú, này một đêm ta khẳng định cũng bị nữ nhân khô ngã."

Hai người đa dạng nhiều hơn, khô đủ sau khi, mới ôm nhau mà ngủ lại ngủ thẳng rồi hừng đông quốc, hừng đông [sau khi|phía sau]. Sư nương vội vàng mặc quần áo, tại Tiểu Ngưu đích nhục bồng trên lại vừa liếm rồi trong chốc lát, mới thừa dịp không ai chú ý chạy về chính mình đích phòng rồi.

Này giống như trộm tình đích nhạc sự tình làm cho Tiểu Ngưu cảm thấy phá lệ kích thích.

Đợi cho hắn rời giường khi Nguyệt Ảnh từ bên ngoài vào được. Nàng vẻ mặt đích không thoải mái, trên mặt giống lồng bảo vệ rồi một tầng băng, xem Tiểu Ngưu đích ánh mắt giống như lợi kiếm.

Tiểu Ngưu phải hỏi: "Nguyệt Ảnh, người làm sao vậy?"

Nguyệt Ảnh không nói lời nào, chiếu Tiểu Ngưu đích kiều đồn trên đúng là một cước, Tiểu Ngưu khoa trương mà kêu to, nói: "Nguyệt Ảnh người để

làm chi khi nhục ta? Ta không có đắc tội người à!"

Nguyệt Ảnh hừ nói: "Như thế nào không có? Tối hôm qua trên người lại vừa thực xin lỗi ta rồi."

Tiểu Ngưu vừa nghe nở nụ cười, nói: "Nguyệt Ảnh người chỉ chính là?"

Nguyệt Ảnh sắc mặt ửng đỏ, nói: "Tối hôm qua người lại cùng ai ngủ, người trong lòng hiểu được." Tiểu Ngưu thế mới biết Nguyệt Ảnh sắc mặt bất hảo đích nguyên nhân, hẳn biết nàng lại vừa ghen tị."

Tiểu Ngưu cười khố nói: "Nguyệt Ảnh à, người cũng không theo giúp ta, chung quy không thể để cho ta vậy tệt trứ ba? Nếu người đồng ý theo giúp ta nói, vậy ta sẽ không cùng người khác như vậy. Nhưng là người đồng ý sao?"

Nguyệt Ảnh khoát tay chặn lại, nói: "Đương nhiên không chịu, người bây giờ còn không có lên làm minh chủ đây. Chờ người lên làm minh chủ, chúng ta bàn lại vấn đề này ba." Nàng đích dung nhan tuyệt mỹ, nàng đích vẻ mặt ngạnh khí, nàng đích quần áo như tuyết bạch. Nàng đích nhất cử nhất động, đều là vậy đẹp hơn, đẹp hơn trong mang theo ngạo mạn cùng không cấm. Đây là nàng đích phong thái, không giống người thường đích phong thái.

Tiểu Ngưu đang muốn cùng nàng biện luận lúc nào, chỉ thấy đầy mặt hồng quang đích sư nương từ bên ngoài vào được. Vì vậy, hai người bèn đình chỉ đối thoại, làm bộ không có việc gì thiên hạ giống nhau.

Tới võ lâm đại hội chính thức bắt đầu đích ngày nào đó, mọi người vắng mặt phòng khách trong ngòi, mà là đi tới luận võ trận trên. Chánh đạo đích phía trước dọn xong rồi một loạt ghế dựa, mỗi chương môn nhân cùng một ít nhân vật trọng yếu đều cũng hưởng thụ ngòi đích đãi ngộ. Lại nhìn tà phái bên kia chỉ có băng vương một người tại nơi lãnh đạo trứ tà phái, mà Quỷ Vương cùng Xà Vương không biết [đi nơi nào|đâu]. Bọn họ đối với

chánh đạo đích cử động, chỉ là [nhìn|xem], cũng không ra tiếng, giống như này hết thấy cùng chính mình không quan hệ.

Tiểu Ngưu đã ngồi trên rồi trong đó một cái ghế, mà sư nương cùng Nguyệt Ảnh thì ngồi ở hần đích phía sau, bọn họ nhìn rộng xước đích hồng thảm trải, cảm xúc phập phồng. Tất cả mọi người biết, thời điểm mấu chốt đã tới. Tiểu Ngưu thỉnh thoảng sờ sờ trên lưng đích ma đao, thầm nói: "Lần này phải xem nó đích rồi." Chỉ là nhiều ngày lại vừa không có nghe gặp Tiểu Đao đích thanh âm, Tiểu Ngưu ngã hoàn lại nhớ thương nàng, không biết nàng đích thương thế nào rồi.

Đang lúc này, phái Thái Sơn chương môn buông lỏng tử đi đến dịch trên, đối mặt chánh đạo nhân sĩ, tất cả mọi người không khỏi cố lấy chương đến. Buông lỏng tử hướng mọi người huy phát tay, nói: "Các vị võ lâm đồng đạo, cảm tạ mọi người tại thái sơn tụ hội. Các người đích đã đến, là đúng ta phái Thái Sơn đích ủng hộ cùng cố võ. Lần này chúng ta đích võ lâm đại hội chủ yếu chính là tuyển ra một vị mới mẻ đích võ lâm minh chủ đến. Mọi người đều biết, tiền nhiệm minh chủ Xông Hư đạo trưởng phía trước không lâu bất hạnh gặp nạn, tất cả mọi người phi thường bi thống. Nhưng quốc không thể một vốn là không có quân, võ lâm không thể một ngày không có minh chủ, minh chủ, không thể lại khoảng không đi xuống rồi, phải được có một người kế thừa rồi. Đến tột cùng ai có thể kế thừa này vị trí đây? Vậy muốn xem hần đích bản lãnh thật sự rồi." Hần đích thanh âm không tính đại, nhưng mỗi một một lời có thể biết rõ đích truyền vào những gì một người đích cái lỗ tai trong. Nhiều như vậy đích người, lớn như vậy đích không gian, muốn làm đến vậy chút, tất nhiên vốn là công lực phi phạm rồi. Mọi người đối với lão đạo đều cũng âm thầm bội phục...

Đang ở phía sau, Tiểu Ngưu phát hiện từ sơn khẩu bên kia đi tới hai người, này hai người đều là mỹ nam tử, một mày kiếm mắt hổ, dài thân ngọc lập, một vị khác cũng là tướng mạo xuất chúng, thân thể kiện tráng, chỉ một tay thiếu bốn đầu ngón tay. Hai đều cũng vác kiếm, mà bọn họ đích

về mặt đồng thời đều là bi thống cùng oán độc đích, giống như đang ngâm mình ở cừu hận chi hải lý người khác đang ở nghe buông lỏng tử đích nói nói, chưa từng rất chú ý này hai người, Tiểu Ngưu nhưng lại chú ý rồi. Vừa thấy đến hai người kia, Tiểu Ngưu trong lòng cả kinh, thầm nói: "Này hai vị này như thế nào đến đây? Hay là một khối tới. Bọn họ tới làm gì? Không cần phải nói, là tìm ta phiền toái đến đây."

Này hai thanh niên không phải người khác, đúng là Mạnh Tử Hùng cùng Mạnh Phàm Thành. Này hai người đều là Tiểu Ngưu đích tình địch, một nguyên nhân Nguyệt Ảnh mà trở mặt, [người|cái kia] nguyên nhân Vịnh Mai đích tâm sự mà sinh hận. Này hai hận nhất đích người tự nhiên là Tiểu Ngưu đích tình địch, Tiểu Ngưu lần này đến thái sơn cạnh tranh mình chủ, hai người kia tự nhiên trong lòng bất bình hành rồi. Tiểu Ngưu thầm nói: "Này hai vị này không biết tại đánh cái gì chủ ý đây, phải có phòng ngự."

Tiểu Ngưu quay đầu lại nhìn sư nương cùng Nguyệt Ảnh, nói: "Các người xem, kia hai vị này đến đây."

Sư nương không quan tâm, nói: "Này hai vị này đều là trong xem không còn dùng được đích, không cần để ý đến hấn các."

Nguyệt Ảnh thì nói: "Bọn họ đều là hổ giấy, người chẳng lẽ còn sẽ lại sợ bọn họ sao? Bọn họ mặc dù hung ác, nhưng không chịu nổi một kích."

Tiểu Ngưu nhẹ giọng cười, nói: "Ta biết rồi, ta coi như không có thấy bọn họ tốt lắm."

Lúc này buông lỏng tử [nói|kể xong] rồi nói, mọi người lại là luôn miệng vỗ tay. Tiểu Ngưu lại nhìn Mạnh Tử Hùng cùng Mạnh Phàm Thành, bọn họ đã đi vào chánh đạo nhân sĩ đích trong đám người. Hấn mặc dù không sợ bọn họ, nhưng bọn hấn đều là người tốt, thậm trùng tên người đã kẻ khác đau đầu.

Lại nhìn buông lỏng tử đem gánh nặng mở, hiển nhiên vốn là mình chủ đích đại ấn, hâm xán xán đích, có năm tay lớn nhỏ. Đây là do sư nương giao cho buông lỏng tử đích. Buông lỏng tử đem đại ấn giơ quá...Đĩnh, nói: "Các vị mời xem, đây là mình chủ đích đại ấn rồi. Mọi người xem cẩn thận rồi, nếu tài năng ở mình chủ tranh đoạt chiến trong thủ thắng, này đại ấn phải về hãn rồi, hãn có thể [đi|được] làm inh chủ quyền lực rồi." Hãn ở đây trên tha một vòng, cả tà phái người cũng đều thấy rõ rồi chứ.

Buông lỏng tử trở lại tại chỗ, đem đại ấn giao cho thủ hạ người thả tại mở ra dài cái bàn, nói: "Này đại ấn để lại tại đây, ai có bản lĩnh ai sẽ lấy ba." Đại ấn vừa lên bàn, mọi người đã sắp ánh mắt đều cũng nhìn chăm chú rồi đi tới. Mọi người trong lòng đều muốn, này đại ấn cần đặt ở ta phái cỡ nào tốt nhất.

Kế tiếp buông lỏng tử còn nói thêm: "Lần này võ lâm đại hội do hơn mười một môn phái tạo thành, mỗi phái đích chương môn đều cũng đang ngồi. Tham gia chương môn nhiều, vi lịch đại chi quan, bởi vậy có thể thấy được, chánh đạo chi hưng vượng rồi. Lần này võ lâm đại hội, báo danh tham gia mình chủ cạnh tranh đích cùng sở hữu bốn môn phái, phân biệt vốn là Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi, Lao Sơn, này bốn chương môn đều là đã tính trước đích, nhưng là tại tối hôm qua, phái Thiếu Lâm chương môn tìm được ta, yêu cầu rời khỏi mình chủ cạnh tranh, nguyên nhân trong đó thôi, ta cũng không nhất định nói tỉ mỉ. Ta cùng khác đích vài vị chương môn thảo luận qua, đồng ý hãn đích yêu cầu."

Vừa nghe lời này mọi người hí hửng, cũng không hiểu được sao lại thế này. Tiểu Ngưu thu thu bên cạnh phái Thiếu Lâm chương môn pháp tử, khó hiểu của nó ý. Pháp tử hướng Tiểu Ngưu cười cười, nhẹ giọng nói:: "Lão nạp cân nhắc luôn mãi, nghĩ thấy hay là rời khỏi vi giai. Lần này phải xem nguy chương môn của người rồi. Nếu người có thể thủ thắng nói, chúng ta đích chủ trương tài năng phổ biến, võ lâm tài năng ít một lần kiếp nạn." Tiểu Ngưu không tiện tế hỏi, nói: "Đại sư, Võ Đang, Nga Mi đều là danh

môn đại phái, bọn họ đích chưởng môn ta mặc dù không có đã giao thủ, nhưng từ bọn họ đích đệ tử trên thân cũng đã biết bọn họ đích sản thực lực rồi. Lần này cạnh tranh ta thủ thắng rất khó nột. Không biết đại sư có cái gì lương sách sao?"

Pháp từ nghĩ nghĩ, nói: "Tâm tĩnh như nước, động như thoát thổ, tùy cơ ứng biến."

Tiểu Ngưu nghe xong liên tục gật đầu, cân nhắc trứ trong đó đích hàm ý. Chỉ nghe buông lỏng tử còn nói thêm: "Thiếu Lâm rời khỏi, vậy người cạnh tranh chỉ có Võ Đang, Nga Mi, còn có Lao Sơn phái. Phía dưới phía dưới chúng ta xin mời ba vị chưởng môn trên trận ba." Buông lỏng tử làm một mời đích thủ thế, vì vậy Tiểu Ngưu cùng kia hai các chưởng môn đều cũng trên rồi trận tử, hướng mọi người chào hỏi.

Lúc này, Bắc Hải Băng Vương chợt lóe thân đi tới trận trên, mọi người cả kinh, không rõ của nó ý. Băng vương triều buông lỏng tử liền ôm quyền, nói: "Đạo trưởng, ta cũng không thể được nói nói mấy câu. Đây quan hệ đến tà phái cùng chánh đạo đích quan hệ."

Buông lỏng tử [nhìn|xem] băng vương, lại vừa nhìn nhìn chánh đạo nhân sĩ, trầm ngâm trứ nói: "Nói đi, chỉ cho nói nói mấy câu à."

Băng vương nói tiếng xé gió cảm ơn, sau đó đi đến tham gia cạnh tranh ba người trước mặt, nói: "Ba vị, ta nghĩ hỏi các người đồng dạng một vấn đề, mời các người trả lời." Tiếp theo cũng không quản người ta có hay không trả lời, nói nói: "Nếu các người trong ai được tuyển rồi mình chủ, quyết định xử lý như thế nào tà phái cùng chánh đạo đích quan hệ đây?"

Tiếng nói vừa dứt, toàn trường lặng ngắt như tờ. Phải biết rằng, lần này võ lâm đại hội, ngoại trừ chú ý mình chủ là ai ở ngoài, ai đều muốn biết mới mẻ mình chủ muốn nghĩ như thế nào đối đãi tà phái. Đây là một quanh

quần bất quá tới đích vấn đề, mỗi cho dù mình chủ đề cũng vì vấn đề này đau đầu không thôi, trên thực tế ai đều không có giải quyết hảo.

Võ Đang chưởng môn kim cơ tử giác có quân tử phong độ, lui ra phía sau một miếu, nhẹ vạt áo phất trần, nói: "Mời Diệp Quang sư thái trước hết mời."

Diệp Quang sư thái tán thành mà nhìn thoáng qua kim cơ tử, sau đó linh linh mà thu một chút Bắc Hải Băng Vương, đối mặt chánh đạo phe cánh, nghĩa đang từ nghiêm mà nói: "Các vị võ lâm đồng đạo chúng ta chánh đạo cùng tà đạo từ trước đến nay hỏa vốn là hỏa, thủy vốn là thủy. Các người ai nghe nói qua thủy biến thành phát hỏa? Hoặc là hỏa biến thủy rồi? Hắc đích đúng là hắc đích, bạch đích đúng là bạch đích, đúng là tông trăm năm, ngàn năm, cũng là "Thủy hỏa bất dung"" Nàng đích thanh âm bén nhọn mà chói tai, nghe được nhiều chánh đạo bằng hữu đều cũng cố lấy chưởng đến. Mà này tà phái nhân sĩ thì nhất phái hoa nhiên, có giận không thể ức, đành mà trạm đi tới một đám.

Băng vương cười lạnh vài tiếng, hướng người một nhà khoát tay chặn lại, những người đó mới phần nhiên ngồi xuống. Băng vương xem xét liếc mắt Lão ni cô, bất trí một từ, đối với kim cơ tử nói: "Đạo trưởng, người lại vừa nói thế nào: Ta nghĩ nghe một chút của người cao kiến."

Kim cơ tử hai mục trợn lên, trừng trừng băng vương, cao giọng nói: "Bầu trời không có hai cái mặt trời, một sơn không được phép hai hổ. Từ xưa đến nay chánh tà bất lưỡng lập, tà phái làm ác đa đoan, tạo nghiệt nhiều lắm, đã sớm nên nhổ tận gốc rồi. Ta đề nghị lần này võ lâm đại hội sau khi, đã sắp tà phái hoàn toàn giảm rồi, làm cho bọn họ cả một trẻ con cũng không lưu lại."

Tiếng nói vừa dứt, sớm có tà phái người nhảy đi tới mắng to nói: "Lỗ mũi trâu, nhân ở thói lắm, thả chó thí, các người chánh đạo người sẽ không có giết qua người, trải qua táng tận thiên lương chuyện sao? Chúng ta tà

phái là có người xấu, nhưng các người chánh đạo mọi người tất cả đều là người tốt sao? Muốn nghĩ tiêu diệt chúng ta, chúng ta trước tiêu diệt người nói lại: "Nói chuyện, một đạo bạch quang đã bắn đi tới. Người nọ cũng là tà phái đích một cao thủ, pháp thuật cũng không sai.

Kim cơ tử hù một tiếng, vung phát chủ, đem bạch quang kích diệt, mắng: "Đồ vô sỉ, khinh thường cùng người [làm bạn|nhập bọn]."

Này tà phái người nghe xong kim cơ tử nói [sau khi|phía sau], đều cũng lửa giận tận trời, đa số mọi người đứng lên, kia phần nọ có tiếng kinh thiên động địa. Chánh đạo phe cánh cũng không yếu thế, cũng có thiết nhiều người đứng lên mắng to nói ra. Trong lúc nhất thời, hiện trường loạn thành một đồng.

Băng vương quay đầu lại nhẹ nhàng khoát tay chặn lại, tà phái người lập tức câm miệng cũng ngồi xuống. Đông nói chủ buông lỏng tử gặp nhân gia huấn đã luyện tố, với chánh đạo khoát khoát tay. Lập tức thanh âm đã ít đi một chút, nhưng cũng không có ngồi xuống. Buông lỏng tử kêu lên: "Các vị mời tỉnh táo, hôm nay vốn là khai võ lâm đại hội, không phải cùng tà phái khai chiến đích. Mọi người ngồi xuống." Hắc đích mặt trầm xuống.

Hoàn lại [đi|được], có một nửa người nghe lời mà ngồi xuống, một...Khác chút ít có chính mình phái đích chương môn đích ra mệnh lệnh, không thể không ngồi xuống. Xem cái kia ý tứ, nếu không phải dùng sức khống chế nói, sẽ thiên hạ đại loạn. Võ lâm đại hội còn không có khai, phải trước đến một hồi chính tà lưỡng đạo hòa [hợp lại|liều mạng].

Đợi cho tất cả mọi người an tĩnh lại sau khi, băng vương ngửa mặt lên trời cười to, nói: "Kim cơ tử, người cũng quá cuồng vọng rồi ba? Người muốn nghĩ tiêu diệt chúng ta tà phái, hấp là làm mộng ba, tà phái cùng chánh đạo trong lúc đó đại chiến, đều có chính tà chi phân tới nay, sẽ không có như thế nào đoạn qua. Người xem xem hôm nay đích tà phái, có từng suy sụp rồi? Người nơi này bắt gặp đích người chỉ là biển rộng trong đích

một giọt thủy. Với người nói thật ba, chúng ta đích rất nhiều huynh đệ đều cũng ở dưới chân núi đây, nếu người muốn nghĩ khai chiến nói, chúng ta phụng bồi tốt cuộc. Coi là các người có thể giết ta các mười người, các người cũng phải chết chín nửa. Không tin nói, chúng ta phải thử xem."

Kim cơ tử nghe xong đỏ bừng lên mặt, biết chính mình vừa rồi có chút rất khoa trương rồi, nói nói: "Các người cường đại, chúng ta cũng không kém. Các người lợi hại, chẳng lẽ ta đúng là đậu hủ làm đích sao? Thử xem phải thử xem, chúng ta chánh đạo đều là hảo hán tử, đều cũng thời khắc chuẩn bị trứ vi chính nghĩa mà hy sinh." Lời này vô cùng phú phiến động tính chất, lập tức có một chút chánh đạo người hô to gọi nhỏ mà theo tiếng xé gió phụ họa, giống như kim cơ tử ra lệnh một tiếng, bọn họ sẽ liều mạng công kích, sát nhập tà phái.

Băng vương cười lạnh vài tiếng, nói: "Cần liều mạng, ai sẽ lại sợ? Chúng ta tà phái người cũng đều là tại đao the thé trên qua cuộc sống đích người. Các người không phải đậu hủ làm đích, chúng ta cũng không phải. Chúng ta đều cũng tảng đá làm đích, cho dù là nát, cũng là một khối khối đích. Tốt lắm, chúng ta lại nghe một chút ngụy chương môn nói thế nào." Nói chuyện, hắn đi đến Tiểu Ngưu trước mặt, lấy [tán dương] có triển vọng] ánh mắt nhìn thấy Tiểu Ngưu. Hắn đương nhiên biết Tiểu Ngưu đích chủ trương, đã biết rõ chính mình nữ nhi cùng Tiểu Ngưu đích quan hệ, hắn ở trong lòng đã thừa nhận rồi vị này cô phụ.

Tiểu Ngưu trước hướng chánh đạo phát tay, lại vừa hướng tà phái phát tay, lớn tiếng nói: "Chánh đạo đích bằng hữu, tà phái đích bằng hữu, hôm nay ta có cơ hội đứng ở chỗ này, vậy ta chân nhân trước mặt không nói giả nói, nói nói trong lòng nói ba. Giả nói do người khác nói, ta sẽ không nói, theo ý ta đến, chánh đạo người là người, tà phái nhân đâu?" Hắn cố ý kéo một trường giả, mắt nhìn trứ phái người, này đều cũng mở to hai mắt chờ nghe dưới văn đây. Tiểu Ngưu thu hồi ánh mắt, xấp xỉ hò hét mà nói: "Tà

phái người đồng dạng cũng là người." Tiếng nói vừa dứt, tà phái bên kia vang lên nhiệt liệt đích tiếng vỗ tay.

Tiểu Ngưu cười cười, nói: "Từ xưa tâm đến, chánh đạo cùng tà phái sẽ không hai lập, đây là tổ trên truyền xuống đích tư tưởng. Bởi vì một hai lập, tà phái cùng chánh đạo thỉnh thoảng phát sinh ma sát cùng đại chiến. Nay trong đó đã chết bao nhiêu người, chảy nhiều ít huyết, hấp sợ đã không thể tính toán rồi. Ở đây đích các vị chỉ sợ mỗi người trong nhà đều có bởi vì chính tà cuộc chiến mà chết điều đích thân đích ba? Ta làm cho...Này người này đích chết đi, cảm thấy đau lòng. Ta vì bọn họ chết tại đây một phương diện, cảm thấy chẳng thiết sống nữa. Theo ý ta đến, mấy cái này chết hoàn toàn vốn là có thể tránh cho đích."

Này nói thể một truyền ra tới, vô luận tà phái người, hay là chánh đạo mọi người về mặt đích bi thương., Tiểu Ngưu nói đến bọn họ đích trong lòng đi. Bởi vì chính tà cuộc chiến, người nào môn phái không phải tổn thất thảm trọng đây? Mượn Lao Sơn phái tới nói đi, Xông Hư kia đồng lứa, bắt đầu sư huynh sư đệ sư tỷ sư muội đích một đại bang, cuối cùng đây, chỉ có Xông Hư còn sống. Những người đó đây, đều cũng chết ở đứt quãng mà đại chiến trong rồi. Còn có Xông Hư đích người nhà, hãn bắt đầu cũng là võ lâm thế gia đích hậu đại, hãn nhà đích người tám chín phần mười đều cũng chết ở chính tà cuộc chiến rồi. Dù cho cho nên bỏ mình đích khác đích Lao Sơn phái đệ tử, đã phải lại càng không dùng nói ra, mà Lao Sơn phái cũng không phải tổn thất nghiêm trọng nhất đích. Mỗi người tại Tiểu Ngưu nói trong nghĩ tới chết đi đích thân nhân.

Tiểu Ngưu nhìn chung quanh trừ tà phái cùng chánh đạo, nói tiếp: "Chúng ta thiết tưởng một chút, những người này cũng không thể được bắt từ đây? Hoàn toàn có thể đích. Vì cái gì chúng ta chánh đạo cùng bọn chúng tà phái nếu không đoạn đầu đi xuống đây? Thế nào cũng phải người chết ta sống đây? Chúng ta vì cái gì không thể mọi người lẫn nhau tương an vô sự mà còn sống, giống bằng hữu giống nhau ở chung đây? Tại mọi

người xem đến, giống như không quá có thể. Tại ta Ngự Tiểu Ngưu xem ra, hoàn toàn có thể. Chính tà lưỡng đạo hoàn toàn có thể hòa bình ở chung đây, không cần tái chiến cãi, không cần chết lại người.

Những người đó vừa nghe, đều cũng đem ánh mắt trừng được cùng ngưu mắt giống nhau, cẩn thận nghe. Mà Diệt Quang sư thái cùng kim cơ tử thì mặt lộ vẻ cười lạnh, nói: "Thật sự là ban ngày nằm mơ, còn không có nghe nói miêu cùng con chuột có thể đang bằng hữu đây."

Có người thì cười nói: "Đứa nhỏ này còn không có lớn lên đây." Nhưng là Bắc Hải Băng Vương lại nghe được mặt mang theo mỉm cười, liên tục gật đầu, hiển nhiên rất thích Tiểu Ngưu đích này một bộ.

Tiểu Ngưu hoàn lại trong tiếp tục nói rồi: "Các vị bằng hữu, lịch đại đích minh chủ tại chính tà lưỡng đạo đích vấn đề trên có thể nói đều cũng thương thấu rồi đầu. Theo ta được biết, không có một minh chủ tại nhiệm kỳ bên trong không phát sinh chính tà đại chiến đích. Mặc dù bọn họ đều muốn từ căn bản trên giải quyết hảo vấn đề này, nhưng không có có thể làm. Chúng ta hấp thấy được tử thi cùng máu tươi, cuối cùng giống như không có một minh chủ chủ đích chết không phải cùng chính tà đại chiến có quan hệ đích, mượn sư phụ ta mà nói ba, nếu không phải bị Chu Khánh Hải này phản đồ thầm làm hại nói, hãn bây giờ đã nhất định sẽ lại rất buồn rầu đích, thay đổi ai đang minh chủ, đều đã như vậy đích."

Băng vương xuyên vào rồi một gã nói: "Ngự chương môn, nếu người đang đích võ lâm minh chủ, người quyết định như thế nào đối với thị tà phái." Hãn trở nên nghiêm túc rồi.

Tiểu Ngưu nhìn hãn đích sắc bén đích ánh mắt, nói: "Nếu ta đang đích võ lâm minh chủ nói, ta đích chủ trương đúng là buông tha cho chiến tranh, kiến tạo hòa bình. Ta muốn cùng người các này mấy ma vương đàm phán, xuyên thấu qua đàm phán, giải quyết tà phái lưỡng đạo đích tranh cãi. Sau

này nếu không dùng đánh đánh giết giết rồi, chúng ta tựa như bằng hữu giống nhau ở chung."

Bằng vương sau khi nghe xong, thế nhưng lệ nóng thẳng tròn, tiếp theo dùng sức vỗ tay, chấn đắc mặt đất thẳng run rẩy. Hơn nữa ngày mới nói nói: "Hảo, hảo, đây mới là ta hôm nay nghe được đích chân lý Ngụy Tiểu Ngưu, chỉ bằng người này vài tên nói, phải còn hơn thiên hạ vô địch đích võ công rồi. Ta Bắc Hải Bằng Vương người thứ nhất ủng hộ người đang võ lâm minh chủ. Không, vốn là đang khắp thiên hạ đích võ lâm minh chủ. Nếu người có thể phổ biến của người chủ trương, làm cho lưỡng đạo trở nên hòa bình, không hề người chết, không hề đánh đánh giết giết, ta Bắc Hải Bằng Vương đã sắp tà phái đích nhân mã cũng đều giao cho người chỉ huy, cho người trở thành võ lâm hoàng đế."

Chính tà lưỡng đạo đích người sau khi nghe xong, đều cũng quá sợ hãi, rất nhanh tà phái người phải điên cuồng mà cố lấy chương đến, tiếp theo chánh đạo người cũng đều chụp khởi cái tát. Đúng vậy, ai muốn ý đánh đánh giết giết, ai muốn ý đem mệnh đã đánh mất đây? Ai không nguyện ý qua hảo cuộc sống đây? Vì vậy, hiện trường đích tiếng vỗ tay kinh thiên động địa. Đây tiếng vỗ tay làm cho kim cơ tử [lo sợ|bất an] bất an, đã làm cho buông lỏng tử cùng pháp tử mặt mày hơn hờ, giống như Tiểu Ngưu đã vốn là võ lâm minh chủ rồi. Lại nhìn sư nương mặt lộ vẻ nụ cười, hiển nhiên nàng không phải trạm Tiểu Ngưu bên kia đích, lại nhìn Nguyệt Ảnh, còn lại là vẻ mặt đích không hài lòng, rất hiển nhiên, nàng vốn là không quá tán thành Tiểu Ngưu đích ý nghĩ đích, tại nàng xem đến, chính tà lưỡng đạo vốn là không thể hòa bình đích, chỉ cần tại chính tà chi phân, sẽ rất khó thái bình.

Tiểu Ngưu cuối cùng nói: "Nhất định có người cười nhạo ta đích thiên chân cùng lãng mạn, nhưng ta có thể nói ọi người, những lời này đúng là ta thiệt tình nói. Nếu ta đang minh chủ, ta nhất định sẽ vì chính tà lưỡng đạo đích hòa bình tận thật sự lớn nhất. Chỉ cần ta là minh chủ, ta sẽ phản đối

chiến tranh." Trang hăn nói nói xong khi, băng vương đã chảy ra nước mắt, lại nhìn này tà phái người, thiệt nhiều đã khóc không thành tiếng rồi.

Băng vương ghen ngào trứ nói: "Ta lão nhân sống cả đời, ta còn là đầu một hồi nghe được chánh đạo người ta nói qua như vậy có lương tâm, như vậy [có đạo lý|rất có lý] nói đây! Ta có thể cam đoan, chỉ cần chánh đạo có thành ý theo chúng ta hòa bình ở chung, chúng ta phải hai tay tán thành."

Lời này càng là một thạch kích khởi ngàn trọng lãng, chánh đạo cùng tà phái đồng thời sôi trào rồi. Tiểu Ngưu không khỏi lộ ra nụ cười, hăn biết chính mình đích hy vọng đã có căn cơ rồi, bước tiếp theo phải xem chính mình đích công phu rồi. Hăn tin tưởng ma đạo đích uy lực. doc truyện tại . Hăn đã đồng thời cảm giác chính mình vốn là vậy trọng yếu chính là nhân vật.

Lúc này buông lỏng tử hướng mọi người khoát tay áo, nói: "Tốt lắm. Kế tiếp đúng là mình chủ chọn lựa rồi."

Vừa nghe lời này, hiện trường đảo mắt phải an tĩnh lại rồi, băng vương đã tự giác đích trở lại tà phái phe cánh, không hề nói cái gì. Vô luận tà phái hoặc là chánh đạo, đều cũng mật thiết chú ý trứ tình thế đích phát triển. Đây mình chủ đến tốt cùng ai được tuyển, đối với sau này võ lâm đích thế cục ảnh hưởng rất lớn.

Buông lỏng tử nói: "Bây giờ mình chủ đích hậu tuyển người có ba người, tất cả mọi người thấy được. Đến tốt cùng thế nào tuyển ra mình chủ đây? Hay là dựa theo lão quy củ, cộng tỷ thí hai trận. Mỗi một trận đích trên trận người chúng ta bắt cứ quyết định. Chẳng hạn như, giáp cùng ất quất tại trận đầu, vậy giáp cùng ất đích người thắng đem cùng binh đánh trận thứ hai, trận này đích người thắng đúng là mình chủ rồi. Như vậy thoạt nhìn có chút không công bình, nhưng không có cách nào, võ lâm mình chủ ngoại trừ phải có thực lực ở ngoài, đã cần phải vận khí. Đây trận đầu sao, ngày mai tiến hành; trận thứ hai thôi, quyết định ngày một tiến hành. Bây giờ

chúng ta sẽ rút thăm. Mời nhớ kỹ, hễ là lấy mẫu ngẫu nhiên một đích, thì phải là trận đầu, mà lấy mẫu ngẫu nhiên hai đích, đúng là trận thứ hai. Như vậy so với đi tới, hay là lấy mẫu ngẫu nhiên hai đích vận khí tốt rồi. Cái này muốn xem người cạnh tranh đích mệnh rồi." Tiếp theo, hắt ánh mắt tại Tiểu Ngưu chờ ba người trên mặt nhất nhất đảo qua, hỏi: "Các người có cái gì...Không ý kiến?"

Ba người tất cả đồng thanh mà nói: "Không ý kiến."

Buông lỏng tử gật gật đầu nói: "Không ý kiến là tốt rồi. Bây giờ chúng ta sẽ rút thăm ba." Hướng thủ hạ người khoát tay chặn lại, thì có ba người lên đây. Hai nâng trứ một phương bàn, một người mang theo một tiểu bồn. Bọn họ đem cái bàn phóng ra hảo, lại vừa đem tiểu bồn dọn xong.

Buông lỏng tử chia chia bồn, nói: "Các vị mời xem, này bồn trong sẽ lại đem đều không có, bây giờ ta đem thứ bỏ vào tới." Nói chuyện, từ trong lòng xuất ra ba giờ bố bao đến, ném tới bồn trong. Sau đó còn nói: "Mọi người xem tốt lắm, này ba bố trong bao phải viết ra trận đích tự hào. Bây giờ xin mời ba vị chương môn đi tới lấy mẫu ba."

Diệt Quang sư thái trước đi tới rồi, phía sau theo thứ tự vốn là kim cơ tử cùng Tiểu Ngưu. Vì thể hiện công bình, buông lỏng tử gọi tới mười chương môn ở bên quan sát, để ngừa [lám bừa|dối trá]. Tại mọi người đích nhìn chăm chú dưới, Diệt Quang sư thái trước bắt tay luôn vào rồi bồn trong. Trước cầm lấy một, thu tay lại thu được một nửa khi, lại vừa phóng ra trở về, lại vừa cầm lấy người thứ hai. Đã muốn bắt đến trước mắt rồi, lại vừa lập tức thả lại tới, đem đệ tam chộp trong tay, nàng lập đi lập lại rồi nhiều lần, cuối cùng cầm lấy rồi đệ tam.

Buông lỏng tử mỉm cười nói: "Sư thái muốn này rồi sao?"

Diệt Quang sư thái gật gật đầu, nói: "Đúng vậy, đúng là này rồi."

Kim cơ tử trước nhìn nhìn Tiểu Ngưu. Tiểu Ngưu cười, nói: "Đạo trường, người là tiền bối, người trước hết mời ba."

Kim cơ tử cũng không lại khách khí rồi, thân thủ đi ra bồn trong bắt một đi ra, bắt được trong tay nửa ngày. Tiểu Ngưu nghĩ đến hẳn không hề hối hận rồi, muốn thân thủ đi bắt cuối cùng một. Không đợi Tiểu Ngưu ra tay, kim cơ tử khẩn cấp thả lại trong tay đích, đem còn lại đích cái kia cướp được trong tay, phảng phất hẳn đã có thể kết luận đây là tốt nhất cái kia. Ai đều muốn cần tốt nhất kia một, ai đều cũng hy vọng chính đánh một hồi thì có kết quả. Phải biết rằng trước một ngày cùng người đánh nhau, cho dù thắng, cũng muốn tiêu hao rất lớn đích thể lực, nhất định sẽ lại ảnh hưởng ngày kế đích thành tích. Tốt nhất phải đánh trận thứ hai, nhưng là đó là cần phải vận khí.

Đã kim cơ tử lấy đi bắt đầu nên là Tiểu Ngưu đích kia một, nhỏ như vậy ngư đàn phải lấy kim cơ tử không cần đích cái kia rồi. Hai hồ đổi lại, phải có thể thay đổi một lần vận mệnh.

Ba người bắt hết sau khi, thủ hạ người đem thứ lấy đi. Buông lỏng tử đối với mọi người nói: "Bây giờ chúng ta sẽ [nhìn|xem] bắt cừu đích kết quả ba." Hẳn đi tới Diệt Quang trước mặt.

Diệt Quang đã sắp bố bao giao cho hẳn. Buông lỏng tử cẩn thận mà đem bố bao mở, rút ra ở chỗ đích giấy trắng, hướng mọi người giơ giơ lên, mọi người đích tâm đều cũng khẩn trương đi tới. Bể vương bọn họ đã chú ý trứ này hết thảy. Bọn họ đều cũng hy vọng vận may thuộc loại Tiểu Ngưu.

Giấy trắng vừa mở ra, hiển nhiên vốn là nắm tay đại đích một một chữ, giấy trắng chữ màu đen, hắc bạch rõ ràng. Toàn trường một đám xôn xao nhiên. Diệt Quang đã thấy được, bất đắc dĩ mà lắc đầu, thầm nói: "Này vận may không biết thuộc loại ai đây, tốt nhất đừng có thuộc loại cái kia tiểu tử." Tưởng tượng đến Tiểu Ngưu, nàng thì có khí, êm đẹp đích một đồ đệ kêu Tiểu Ngưu cấp ang theo phá hủy. Kia Mạnh Phạm Thành nhưng là hẳn

đích thân nhân nột, cũng là chính mình người chồng cũ đích ái đồ, đã đúng là kim cơ tử đích sư diệt. Kim cơ tử là vừa từ sư huynh trong tay tiếp nhận chương môn vị đích, hãn đích sư huynh tự động lui vị rồi.

Kế tiếp, nên mở kim cơ tử đích bố bao rồi. Đang buông lỏng tử đưa hãn đích bố bao mở khi, kim cơ tử đích [tim đập|trống ngực] đã nhanh hơn rồi, hãn hy vọng kia mặt trên viết chính là một một chữ. Nhưng là đang giấy trắng triển khai đích thời điểm, hãn trong lòng đau xót, toàn trường lại là một đám xôn xao nhiên, nguyên lai này cũng là một một chữ. Kim cơ tử đã lắc lắc đầu, nói: "Vận mệnh đã như vậy, vận mệnh đã như vậy à."

Đã hai người đích kết quả đều cũng đi ra rồi, vậy toàn trường đích ánh mắt đều cũng tập trung tại Tiểu Ngưu trên thân rồi. Mấy ngàn ánh mắt tập trung tại Tiểu Ngưu trên thân, khiến cho hãn cảm giác nhiệt huyết sôi trào. Không cần phải nói rồi, hãn đích chỉ trên tự nhiên là viết một hai chữ rồi, hãn đã cung kính mà đem bố bao đưa cho buông lỏng tử đạo trưởng. Buông lỏng tử đem bố bao hướng toàn trường người giờ giờ lên, cười nói: "Chúc mừng Ngụy Tiểu Ngưu ngụy chương môn, không thể tưởng được vận may rơi xuống hãn đích trên thân rồi. Hãn đích chỉ trên đúng là một hai chữ."

Nói rồi, hãn mở bố bao. Đem chỉ rút ra sau khi, hãn vỗ vỗ đầu, cười nói: "Thật sự là hồ đồ à, hoàn lại nhìn cái gì à, thật sự là làm điều thừa." Hãn càng làm chữ giả bộ quay về bố bao, giao cho Tiểu Ngưu, nói: "Đây chữ vốn là bản đạo tự tay viết đích, nếu không chê bản đạo chữ xấu nói, vậy phải lưu một kỷ niệm ba." Tiểu Ngưu đem cất nhập vào trong lòng, cũng chấp tay, nói: "Đa tạ đạo trưởng ban thưởng chữ rồi."

Vừa nghe lời này vì không tước buông lỏng tử đích mặt mũi, Diệt Quang cùng kim cơ tử đã đem chỉ nhận được đi tới lưu niệm. Buông lỏng tử bắt gặp nơi này, vui vẻ mà nở nụ cười. Hãn trước mặt mọi người tuyên bố, hôm nay chuyện nhân đi ra nơi này, mọi người về trước đi nghỉ ngơi ba! Ngày mai buổi sáng thái dương mọc lên đích thời điểm, mà bắt đầu luận võ.

Ra lệnh một tiếng, mấy cái này chưởng môn đều cũng tán đi rồi, mà này đệ tử nhưng lại đều cũng đợi tại chỗ cũ bất động. Bọn họ tại giám thị trứ mấy cái này tà phái nhân vật. Chánh đạo nhân vật có ăn có uống, tà phái nhân vật đã bị hảo tất cả có cần.

Chờ trở lại phòng sau khi, sư nương cùng Nguyệt Ảnh đều cũng hướng Tiểu Ngưu chúc mừng. Tiểu Ngưu đã phi thường đắc ý, nói: "Ta đích vận khí tốt như vậy, xem ra đang mình chủ đích hy vọng lại vừa lớn một ít. Nếu ta có thể lên làm có chủ thực được hảo hảo cảm ơn lên trời à."

Sư nương nói: "Tiểu Ngưu à, chích đánh một hồi, này thật tốt quá, vừa tránh cho người khác quen thuộc của người võ công chiêu số, lại vừa tránh cho tiêu hao thể lực, thật tốt."

Nguyệt Ảnh trầm tư trứ nói: "Tiểu Ngưu à, vận khí của người không sai. Ta sẽ không hiểu được rồi, vì cái gì vận may luôn bạn trứ người đây? Người có ma đạo, lại vừa lên làm chưởng môn, nếu lại lên làm mình chủ, thiên hạ thật là tốt sự tình đều bị người chiếm toàn bộ rồi.:"

Tiểu Ngưu nhìn hai vị tú sắc nhưng cơm đích mỹ nữ, cười ha hả mà nói: "Người giống như đã quên giống nhau, ta còn có giống nhau vận khí không sai."

Nguyệt Ảnh hỏi: "Đó là cái gì đây?"

Sư nương cười cười, nói: "Ta biết rồi."

Nguyệt Ảnh vong trứ Tiểu Ngưu kia mập mờ đích nụ cười, đỏ mặt lên nói: "Ta cũng biết rồi, người rất không phải thứ rồi, da mặt thực dày, kia phương diện cũng đáng được tự thối sao? Để ý phong rồi đầu lưỡi."

Tiểu Ngưu nhạc đích còn kém đem hai nàng kéo mãnh liệt rồi. Nếu Nguyệt Ảnh thay đổi Nguyệt Lâm nói, kia hẳn nhất định sẽ lại làm, nhưng

là Nguyệt Ảnh không được, này mỹ nữ vốn là một mang theo đâm đích hoa hồng, nếu lỡ mãng hành động nói, sẽ bị đâm bị thương đích.

Đợi cho hai nàng ra khỏi phòng sau khi, Tiểu Ngưu mới được lại vừa bính lại vừa nhảy đích, thầm nói: "Xem ra mình chủ không phải ta mặc chúc liễu. Đang rồi mình chủ sau khi, ngoại trừ cần giải quyết chính tà lưỡng đạo do đến đã lâu đích phân tranh ở ngoài, còn phải vì chính mình cân nhắc hoài dưới. Ta có thể lợi dụng này thân phận chiếm chút cái gì tiện nghi đây?" Nghĩ tới nghĩ lui, lại muốn đến làm cho chính mình khoái hoạt đích bố bao trên rồi. Buông lỏng tử đích chữ viết đích thế nào đây? Hắn đương nhiên không rất chú ý, bây giờ nên lấy ra nữa [nhìn|xem]. Khi hắn đem từ bố trong bao rút ra giấy trắng vừa thấy, không khỏi lại càng hoảng sợ, thầm nói: "Như thế nào sẽ là như vậy tử đây?"

Hắn đem chỉ đặt lên bàn nhìn nửa ngày. Này chữ rất được, thương kính hữu lực, cổ pháp rất nặng, rất tiêu chuẩn đích dải sách. Kêu [nhượng|cho] hắn lại càng hoảng sợ đích cũng không phải chữ có bao nhiêu xinh đẹp, mà là này chữ căn bản là không phải hai chữ, mà là đã cùng Diệt Quang cùng kim quang tử giống nhau, vốn là một một chữ. Nói như vậy vô luận kia hai người như thế nào bắt, kết quả đều là giống nhau, bọn họ đều cũng được đi đầu một hồi. Mà chính mình đây, khẳng định phải đánh trận thứ hai. Bởi vì chính mình nhất định là cuối cùng một bắt cừu đích, bởi vì trước hai kết quả có, chính mình đích sẽ không cần phải mở.

Chủ ý này là ai ra đích? Hơn phân nửa cùng một tòng tử có quan hệ. Hắn đây là có chủ tâm chiếu cố, tại giúp chính mình đích. Chiêu này mặc dù rất diệu, nhưng là rất hiểm à, vạn nhất người khác chăm chú, không nên kiểm tra một chút nói, vậy chính mình chẳng phải là xong rồi sao? Kia buông lỏng tử đã gặp nạn.

Nghĩ đến đây, hắn vội vàng đem chữ nhận đứng lên, nấp lại nhập vào trong lòng. Lúc này, chỉ nghe một trận tiếng cười, cửa vừa mở ra, buông lỏng tử cùng pháp tử vào được. Tiểu báo chiếm mời hai người ngồi xuống,

đem cánh cửa đóng quá chặt chẽ đích. Hai người vừa thấy Tiểu Ngưu, phải ha ha cười rộ lên.

Tiểu Ngưu hỏi: "Hai vị tiền bối tự mình tiến đến là có cái gì chuyện quan trọng sao?"

Buông lỏng tử nói: "Ngụy chương môn, người hãy nhìn rồi kia trang giấy rồi sao?"

Tiểu Ngưu gật gật đầu nói: "Vừa mới xem qua."

Buông lỏng tử nói: "Vậy người hiểu được hôm nay chuyện là chuyện gì xảy ra rồi ba?"

Tiểu Ngưu vái chào đến mà, nói: "Văn bối hiểu được rồi, vốn là tiền bối cố ý chiếu cố văn bối."

Buông lỏng tử cười cười, nói: "Miễn lễ, miễn lễ, nhưng người cũng không cần quang cảm ơn ta, người cũng phải cảm ơn pháp tử đại sư. Đây chủ ý nhưng là hẩn muốn nghĩ đích." Tiểu Ngưu vừa nghe, đã vội vàng thi lễ.

Buông lỏng tử nói: "Ngụy chương môn, mau đưa của người chữ lấy ra nữa ba."

Tiểu Ngưu khó hiểu của nó ý, đã sắp bố bao lấy ra nữa, đặt lên bàn,. Buông lỏng tử rút ra tờ giấy, lại vừa móc ra bút đến, tại nơi một một chút lại vừa bỏ thêm một hoành, lúc này thực biến thành hai rồi. Pháp tử nhìn nhìn, liên tục gật đầu, nói: "Không hổ là đại sư thủ bút, lão nạp không viết ra được đến."

Tiểu Ngưu xem bãi thử dài, nói: "Văn bối nhất tiếc nuôi chính là trong bụng không có mặc thủy. Sau này nếu có thể [bái|lạy] tiền bối vì sư nói, kia nhất định là [rất có|nhiều] tiền đồ đích."

Buông lỏng tử cười, sờ sờ râu mép, nói: "Chỉ cần người có lòng, bần đạo thập phần vui."

Kế tiếp lại vừa nói chuyện trước mặt việc. Hai vị tiền bối cho rằng, cuối cùng cùng Tiểu Ngưu đánh với đích tám chín phần mười vốn là Vô Đang đích kim cơ tử. Bởi vì Diệt Quang mặc dù lợi hại, rốt cuộc hay là nữ nhân, nữ nhân đích thể lực đến tột cùng hay là thiếu chút nữa. Nhưng nói tu vi, hai người vốn là chẳng phân biệt được cao thấp đích. Hai vị tiền bối nói, chờ Tiểu Ngưu đích đối thủ xác định sau khi, bọn họ nhắc lại ra một ít ý kiến. Tiểu Ngưu vội vàng cảm ơn.

Đợi cho cơm chiều sau khi, Tiểu Ngưu một người nghĩ sự tình, đang nghĩ ngợi như thế nào đem kim cơ tử đánh bại, đoạt được đại ấn khi, thời điểm này Tiểu Dao đích thanh âm vang lên. Đây làm cho Tiểu Ngưu vừa mừng vừa sợ, tranh thủ (Cần ktra thêm) ma đao bế đứng lên.

Tiểu Ngưu kích động mà nói: "Tiểu Dao, thương thế của người đã tốt lắm sao? Ta vẫn nhớ thương trứ đây?"

Chỉ nghe Tiểu Dao cười ha hả mà nói: "Chủ nhân, ta đích thương đã tốt lắm, cảm ơn chủ nhân đích nhớ thương. Tiểu Dao đã ở nghỉ chủ nhân đích đại sự.

Tiểu Ngưu ôi rồi một tiếng, nói: "Người thương tốt lắm là tốt rồi, sau này có thể giúp ta nhiều ra ra chủ ý. Được rồi, người nói nghỉ ta đích đại sự, nhưng là trước mắt trọng yếu nhất đích cạnh tranh minh chủ việc sao?"

Tiểu Dao ân rồi một tiếng, nói: "Đúng là chuyện này." Tiểu Ngưu ôm ma đao ở trong phòng vòng vo vài giới, nói: "Người là có nhất định đích đoán trước năng lực đích, người đoán trước một chút, ta có thể hay không đoạt được minh chủ?"

Tiểu Dao tiếng cười thanh thúy, nói: "Ta chỉ biết chủ nhân nhất định sẽ lại hỏi vấn đề này."

Tiểu Ngưu hưng phấn như hỏa đồn dập mà nói: "Vậy người nhanh một chút nói cho ta biết ba, ai là cuối cùng đích người thắng?"

Tiểu Dao chậm rãi nói: "Đương nhiên vốn là chủ nhân người rồi."

Tiểu Ngưu nhạc đích bính đứng lên lão Cao, nói: "Thật vậy chẳng? Đây là thật vậy chẳng? Ta thật sự sẽ lại được tuyển mình chủ sao?"

Tiểu Dao ừ nói: "Có ma đao đích hỗ trợ, người nhất định sẽ lại đánh bại đối thủ, lấy được thành công đích."

Tiểu Ngưu úc rồi hai tiếng, nói: "Cái này hảo, cái này hảo, cuối cùng ta không có đến không, không có bạch thật sự."

Tiểu Dao nói: "Nhưng người biết không, người địch nhân lớn nhất là ai?"

Đây là Tiểu Ngưu nhất quan tâm đích vấn đề, hắc vội hỏi: "Vốn là Võ Đang cái kia lão đạo? Hay là Nga Mi đích Lão ni cô?"

Tiểu Dao nói: "Cũng không vốn là, mà là của người kia hai tình địch."

Tiểu Ngưu hít sâu một hơi, nói: "Phải hai người bọn họ. Bọn họ lần này đến thái sơn, không thể là đến xem náo nhiệt đích, mà là đến nháo sự đích, chuẩn xác đích nói, là tới tìm được người rồi phiền toái đích."

Tiểu Ngưu mắng: "Này hai vương bát đản, ta chỉ biết bọn họ đến không có cái gì chuyện tốt, người cũng biết, bọn họ sẽ lại như thế nào khô? Có cái gì âm mưu?"

Tiểu Dao hồ then mà nói: "Chủ nhân, ta không có đoán được."

Tiểu Ngưu mỉm cười nói: "Người có thể nói cho ta biết nhiều như vậy, ta đã rất cảm tạ rồi. Được rồi, ta trên trận đích thời điểm, nhất có thể đánh với đích địch thủ là ai?"

Tiểu Dao suy nghĩ sâu xa trong chốc lát, nói: "Ta xem nên vốn là Lão ni cô."

Tiểu Ngưu nghe xong ngoài ý muốn, nói: "Nhưng buông lỏng tử bọn họ nói có thể là kim cơ tử à!"

Tiểu Dao nở nụ cười hai tiếng, nói: "Nếu người không tin ta nói, vậy đến lúc đó sẽ biết."

Tiểu Ngưu vẻ mặt hồ nghi, hần thềm nói: "Rốt cuộc ai là đối thủ của ta đây? Hai người kia, ta còn là có điều sợ Lão ni cô. Đây ni cô mang theo một cỗ hận khí cùng hung ác khí, vốn là một xương cứng. Hần là Vịnh Mai đích sư phụ, ta đối với nàng xuống tay sẽ không có thể rất tàn nhẫn, nói cách khác, bị thương nàng bất hảo đối mặt Vịnh Mai. Tốt nhất cùng ta đánh với chính là kim cơ tử. Cái kia lão đạo bị thương phải bị thương, dù sao ta cùng Võ Đang sơn cũng không có cái gì giao tình, nhận thức đích cái kia Mạnh Phàm Thành hay là ta đích địch nhân đây."

Tiểu Dao đột nhiên cười nói: "Chủ nhân, của người phu nhân thiệt nhiều à!" Tiểu Ngưu đỏ mặt lên, nói: "Tiểu Dao, người đều biết nói rồi?"

Tiểu Dao nói: "Vốn là à, ta tất cả đều biết rồi. Người thật là có bản lĩnh à! Thiệt nhiều mỹ nữ, làm mỗi một một nam nhân đều sẽ lại ghen ghét à."

Tiểu Ngưu thở dài một hơi, nói: "Ta nguyên lai cũng không có muốn nghĩ cái dạng này đích, ai biết cuối cùng biến thành như vậy. Nhiều nữ nhân rồi, phiền toái cũng nhiều."

Tiểu Dao nhẹ giọng cười nói: "Kia cũng là người đích bản lĩnh đại, thay đổi bình thường nam tử, có một phu nhân cũng đã không sai rồi, cũng không biết tương lai của người mấy cái nữ nhân này [tụ|hợp|xóm] cùng một chỗ đích thời điểm, có thể hay không lẫn nhau trong lúc đó nháo không được tự nhiên, nếu bọn hần nháo không được tự nhiên nói, người lại vừa làm sao bây giờ?"

Tiểu Ngưu liên tục lắc đầu, nói: "Tiểu Dao à, người sẽ không muốn hỏi mấy cái này làm ta đau đầu đích vấn đề rồi. Ta bây giờ ngoại trừ trong chốn võ lâm xong việc ở ngoài, đã nghĩ trứ như thế nào đem người từ ma đạo trong giải cứu đi ra."

Tiểu Dao nói: "Ta có dự cảm ta sắp từ ma đạo trong thoát thân rồi, đương nhiên là người cứu ta đích, bất quá người nhất định là được muốn tìm hai trợ giúp."

Tiểu Ngưu ừ nói: "Ta đã muốn nghĩ hảo, ta sẽ tìm Nguyệt Ảnh cùng Vịnh Mai, hai người bọn họ đích công lực giác cao."

Tiểu Dao nói: "[đi|được], bọn hản vốn là đẹp nhất đích, cũng là nhất bồng đích, chủ nhân, người thật sự là diễm phúc sâu a!"

Tiểu Ngưu cười nói: "Tiểu Dao, người nếu tự do rồi, người sẽ lại như thế nào báo đáp ta đây? Mang theo trêu tức đích khẩu khí."

Tiểu Dao nghĩ nghĩ, nói: "Ta nhất định cho người đang cả đời nha hoàn, mỗi ngày hầu hạ người."

Tiểu Ngưu nói: "Nha hoàn đừng có đang rồi, kì quái ủy khuất của người, ta xem người hay là cho ta đang phu nhân ba." Tiểu Ngưu thầm nói: "Phòng chừng nàng tướng mạo đã xấu không đến chạy đi đâu. Chỉ cần không xấu, ta Tiểu Ngưu hay là có hứng thú đích, đến lúc đó, nàng nên sẽ lại nguyện ý đích."

Tiểu Dao cố chấp mà nói: "Bất hảo, bất hảo, của người phu nhân đã rất nhiều, ta sẽ không nhất định đi theo hạt giã cùng rồi."

Tiểu Ngưu cười nói: "Tốt lắm ba, chờ người đi ra, chúng ta dù cho hảo thương lượng."

Tiểu Dao nói: "Chủ nhân người sớm một chút nghỉ ngơi ba. Người được dưỡng đủ tinh thần, mình ngày một còn muốn khô đại sự đây?"

Tiểu Ngưu cười nói: "Tiểu Dao, người đối với ta thật tốt."

Tiểu Dao nói: "Kia đương nhiên rồi, người là ta đích chủ yếu thôi! Ta không đúng người hảo, sẽ lại đối với ai hảo đây?"

Tiểu Ngưu nói: "Tiểu Dao ta cuối cùng hỏi người một vấn đề, người nhất định phải thành thật trả lời: "Hắn nói đích rất trịnh trọng.

Tiểu Dao nói: "Chủ nhân có chuyện chỉ để ý hỏi, không cần phải khách khí như vậy đích, chúng ta nhưng là người một nhà nội."

Tiểu Ngưu hỏi: "Người lớn lên cái dạng gì? Mĩ tới trình độ nào? Không cho nói dối."

Tiểu Dao nghĩ nghĩ, nói: "Ta lớn lên hoàn lại qua lấy được ba."

Tiểu Ngưu nói: "Kia cùng Nguyệt Ảnh, Vịnh Mai so với thế nào?"

Tiểu Dao sau khi nghe xong cười khanh khách lên, nói: "Cùng bọn hắn so với, ta chỉ xứng cấp cho bọn hắn xách giày thôi.:"

Tiểu Ngưu vừa nghe cũng cười rồi, nói: "Tiểu Dao à, người lại vừa tại hay nói giỡn, ta biết người nhất định rất đẹp, người không thể là phạm gian đích cô nương, vốn là bầu trời đích tiên nữ à, ta còn không có gặp qua bầu trời đích tiên tử đây, người cũng không nên đùa giỡn ta."

Tiểu Dao đứng đắn mà nói: "Ta cũng không biết hình dung như thế nào chính mình đích tướng mạo, chờ ta trọng do tự do [sau khi|phía sau], người tận mắt xem, khi đó người lại lấy ta cùng Nguyệt Ảnh, Vịnh Mai so sánh với."

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Hảo, một lời đã định." Nói xong nói, Tiểu Ngưu nằm xuống nghỉ ngơi.

Đêm nay sư nương cũng không có đến quấy rầy hăn, hăn cũng không có đi tìm Nguyệt Ảnh nói chuyện.

Mọi người trong lòng đều cũng hiểu được, Tiểu Ngưu bây giờ nhất cần phải nghỉ ngơi, không thể hao phí nhiều lắm đích thể lực cùng tinh lực, muốn đem sở hữu tinh lực đều cũng đặt ở cạnh tranh minh chủ chuyện trên.

Ngày kế điểm tâm [sau khi|phía sau], mọi người lại vừa tập trung tại vũ trận trên, hôm nay mọi người tinh thần đều cũng tốt lắm, bởi vì lần này lên núi, chủ yếu chính là vì hôm nay cùng ngày mai, này hai ngày mới là trọng yếu nhất đích.

Cũng không dùng buông lỏng tử phân phó, tà phái cùng chánh đạo người đồng thời lui về phía sau, đều thối lui [sau khi|phía sau] mấy trượng, để tránh các phái đệ tử tại luận võ trong thương đến người một nhà, mà lần này này chương môn hay là ngồi vào trước nhất mặt, như vậy có thể xem đích rành mạch, lại vừa có thể giám sát bọn họ, tránh cho bọn họ làm âm mưu.

Buông lỏng tử trước mặt mọi người nói một ít luận võ đích quy củ. Như song phương tỷ thí, chút đến mới thôi, không cho phép đả thương người tánh mạng. Song phương tỷ thí, ai đem đối phương đánh bại, ai đúng là người thắng. Song phương tỷ thí, chỉ ột chọi một, không cho phép tìm người hỗ trợ từ từ. Tất cả mọi người nghe được rõ ràng không công, muốn lên trận đích hai người đều cũng nhất nhất đáp ứng.

Đang thái dương lên cao đích thời điểm, phái Nga Mi chương môn Diệt Quang cùng Võ Đang sơn phái chương môn kim cơ tử phái lên sân rồi. Tất cả mọi người phát hiện bọn họ hôm nay đã đổi mới quần áo rồi. Có lẽ quần áo mới có thể đồ một cát lợi, có thể phù hộ bọn họ. Thân là nhất phái

chưởng môn, ai đều muốn kĩ đề quần hùng, cấp cho chính mình môn phái làm vẻ vang.

Hai người cách hai trượng đích khoảng cách trạm định, đều cũng vững như thái sơn bọn họ đều cũng vác kiếm, tinh thần [chấn hưng|tỉnh táo]. Bọn họ đều cũng nhìn song phương, mặc dù biết đối phương bình thường vốn là bằng hữu, nhưng lúc này không thể không đang địch nhân đối đãi. Diệt Quang đích hai mắt không lớn, mà thần quang lờ lờ, làm cho người ta cảm giác lạnh. Nàng đích màu da hơi hắc, khóe mắt đích nếp nhăn giống đao khắc giống nhau thâm. Gió thổi trứ nàng đích áo bào tro có chút run run, khiến người vừa thấy chỉ biết vốn là một khó chơi chính là nhân vật. Lại nhìn kim cơ tử cái mũi [trọng đại|chủ yếu], râu cá trê rất nặng, thân hình [không lùn|thấp]. Hắn đích ánh mắt thoát nhìn không có vậy sắc bén, nhưng ngẫu nhiên trừng mắt, đã thật sự dọa người đích.

Kim cơ tử niệm tiếng xé gió Vô Lượng Thiên Tôn, sau đó nói: "Sư thái, mời xuất kiếm ba."

Diệt Quang khách khí mà nói: "Người đã mời: "Nói chuyện, một thân thủ, bạch quang nhoáng lên, kiếm phải nằm ở trong tay. Kim cơ tử đã sau đó rút kiếm. Tất cả mọi người thấy hiểu được, hai người mặc dù dùng đích đều là kiếm, nhưng là chiều dài bất đồng. Kim cơ tử đích kiếm vốn là tiêu chuẩn chiều dài, mà Diệt Quang đích kiếm cũng là đoản rồi nửa thước. Không biết là cái gì nguyên nhân.

Kim cơ tử nói tiếng mời rồi. Diệt Quang đã gật gật đầu. Chỉ thấy bóng xám bắn ra, bạch quang chợt lóe, Diệt Quang đã bắt đầu tiến công rồi. Kim cơ tử lui ra phía sau từng bước, kêu lên: "Tới hảo." Động như thoát miển, đã huy kiếm mà lên. Chỉ nghe đang đang có tiếng luôn miện, bóng người chuyển động, song phương đã chiến cùng một chỗ. Mọi người cách thật xa, cũng đều cảm giác được kinh phong không nhỏ. Rốt cuộc vốn là cao thủ động thủ, đúng là không giống người thường.

Tiểu Ngưu mật thiết quan sát đến, thầm nói: "Thật sự là cực kỳ. Đây hai người đánh cho như vậy cấp bách, nếu không phải trường lớn ánh mắt thu trứ, trong chỉ sợ cả bóng người đều cũng phân biệt không được rồi" Hắn nhìn bọn họ như thế hung mãnh, mỗi một lần đối với chiêu, song phương đều cũng phát ra uy hiếp lòng người đích thét dài hoặc hô to, bầu trời đích mây trắng cùng trên mặt đất đích bụi đất đã bị rồi chấn động. Chỉ chớp lát sau, phải càng đấu thiên hôn địa ám.

Lúc này sư nương ở phía sau cạnh nói: "Tiểu Ngưu, người xem đây hai người ai sẽ lại thủ thắng?"

Tiểu Ngưu trừng mắt thu trứ, mắt thấy được kim cơ tử liên tục tiến công, Diệt Quang ngẫu nhiên lui ra phía sau từng bước, nói nói: "Từ thanh thế trên kim cơ tử lợi hại một ít, hẳn nên vốn là người thắng ba."

Sư nương nói: "Kia nhưng thật ra, bất quá ta có dự cảm, người thắng nên vốn là Diệt Quang sư thái."

Tiểu Ngưu mê mang mà nói: "Sẽ là như vậy sao? Trước mắt thoát nhìn không quá giống à."

Vừa quay đầu lại, nhìn về mặt nghiêm túc, chặt nhìn chăm chú luận võ đích Nguyệt Ảnh nói: "Nguyệt Ảnh, người nói bọn họ ai sẽ lại thắng lợi, ai sẽ lại cuối cùng theo ta tranh đấu đây?"

Nguyệt Ảnh ánh mắt tại Tiểu Ngưu đích trên mặt đảo qua, lại nhớ tới vũ trận trên rồi, nhàn nhạt mà nói: "Nên vốn là Diệt Quang ba. Nàng mặc dù thoát nhìn khí thế kém một chút, nhưng nàng thượng giữ lại trứ vài phần thực lực, hơn nữa đã ở tìm cơ hội hòa nhau một thành, xem ra nàng nhất định là người thắng."

Tiểu Ngưu càng hồ đồ rồi, thầm nói: "Chẳng lẽ buông lỏng tử bọn họ sẽ lại nhìn lầm sao? Tốt nhất đánh với ta đích người vốn là kim cơ tử, mà

không phải Diệt Quang. Tưởng tượng đến nàng đích tên, ta phải trong lòng lạnh cả người."

Thời điểm này, chỉ thấy trận tử người trong cảnh một phần, hơn mười người hiệp đã qua tới. Song phương cách hảo xa, mũi kiếm tương hướng, ở Tiểu Ngưu không rõ sao lại thế này đích thời điểm, song phương đích kiếm đột nhiên bay đi ra ngoài, hướng đối phương đích đỉnh đầu bay đi, mang theo bén nhọn đích thanh âm. Rất có thể, thắng bại mau gặp phân hiệu rồi.

MA ĐẠO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 141: Chiến Trước Cổ Võ

Hai người đích kiếm giữa đường gặp nhau, chột cao chột thấp, dồn dập mà mãnh liệt mà chiến tại một chỗ, thanh thế hạo đại. Lại nhìn hai kiếm đích chủ nhân đều vẻ mặt ngưng trọng, trong miệng nói lẩm bẩm mà không chế được bạch mình đích bảo kiếm. Hai kiếm tại không trung không phải cố định tại trong một phạm vi nào đó, mà là biến hóa đa đoan, khi thì mũi kiếm tương đối, khi thì chuôi kiếm chạm nhau, thanh âm liên miên không dứt, hoặc độn hoặc giòn, hoặc đại hoặc tiểu.

Đang đấu đến hàm chỗ, tất cả mọi người đã quên trong nháy mắt; đấu đến kịch liệt chỗ, phong vân biến sắc, đất rung núi chuyển, cát bay đá chạy, thanh thế làm cho người ta sợ hãi. Đây công lực thiên chút ít đích. Che nhĩ nhắm mắt, lại không dám quan sát rồi.

Tiểu Ngưu thấy thế cảm khái mà muốn nghĩ, này hai người tu vi, chỉ sợ tại sư phụ Xông Hư phía trên. Nếu không có ma đạo hỗ trợ, chính mình vốn là đoạn không có thủ thắng đích đạo lý. Nếu bằng bản lĩnh thật sự, chính mình đại khái nếu luyện năm mươi năm tài năng cùng bọn chúng giao thủ ba.

Lúc này chỉ thấy Diệt Quang một tiếng thét dài, thân hình như tiễn, mạnh bắn ra, nhắm phía đã lộ mờ hôi hột đích kim cơ tử. Diệt Quang đích động tác cùng thanh thế, ai đều cũng xem đích ra nòng chiếm hết rồi ưu thế. Xem tình hình, hôm nay đích thắng cục cơ bản gõ định rồi. Nhưng thấy Diệt Quang song chưởng mãnh bố. Bố về phía kim cơ tử đích ngực. Kim cơ tử rốt cuộc vốn là kinh nghiệm sa trường đích lão tướng, mặc dù hoảng

cũng không [loạn|bậy], song chưởng đệ ra, đón đỡ rồi đối phương đích công kích. Chạm mà một tiếng, Diệt Quang tại không trung trở mình rồi lăn lộn mấy vòng. Mà kim cơ tử nhưng lại cả lui lại mấy bước. Lúc này, hai người đích kiếm còn đang không trung đấu một không ngừng, giao kích tiếng xé gió không dứt. Vốn là hai người kích đấu, lúc này đã có rồi hai khả quan đích hấp dẫn trường hợp.

Này khán giả, vô luận vốn là chánh đạo đích, hay là tà phái đích, đều bị bị bồn chồn hấp dẫn trụ, thỉnh thoảng lấy tiếng vỗ tay hoặc là vị thần tiếng xé gió. Tại luận võ đích hấp dẫn dưới, tựa hồ đều cũng đã quên chính tà chi đừng có, môn hộ chi tranh. Người giang hồ đều cũng lấy bản lĩnh cao vi quang vinh. Lần này nhìn thấy như thế kinh tâm động phách đích đại chiến, ai có thể không hơi bị tâm bị câu tủy đây?

Lại nhìn tranh đấu đích hai người, càng đấu rống bay phượng múa, không thể tách rời. Hai người đích kiếm chuyển trứ giới quán đấu, hai người thì cao thấp tung bay, bầu trời dưới đất đích kịch chiến, giống như cả thái sơn đều cũng đang run run rẩy, mỗi người đích tâm đều cũng nhắc tới giọng mắt trên rồi.

Chợt nghe hai người đồng thời gào to, chạm chạm tiếng vang qua đi, hai người phút chốc tách ra. Diệt Quang không tự chủ được mà lui về phía sau vài bước, mặc dù cước bộ cùng thương, rốt cuộc hay là đứng lại, nàng đích trên đầu đã sớm gặp mồ hôi rồi. Lại nhìn kim cơ tử, lui đích bước tử so với Diệt Quang hoàn lại nhiều, đạo bào trước ngực đều cũng ẩm ướt rồi một đám. Hả rốt cuộc không có đứng lại, bùm một tiếng ngồi xuống trên mặt đất.

Một hồi đại chiến mạnh xong việc, thiên địa phút chốc trở nên yên tĩnh, chỉ có tiếng gió tại bên tai gợi lên, kết quả này ra ngoài đại đa số người đích dự kiến, vốn khí thế cường hãn đích kim cơ tử cuối cùng thảm bại. Có thể thấy được [quan niệm|ý kiến] có khi vốn là không thể tin đích.

Lúc này buông lỏng tử cười ha hả mà đi lên trận tuyên bố kết quả: "Trận đầu phái Nga Mi thắng." Tiếng nói vừa dứt, này Nga Mi đệ tử lớn tiếng kêu háo, mà kim cơ tử thì đứng lên, mang theo vài phần xấu hổ dưới đất trận rồi. Buông lỏng tử còn nói thêm:

"VẬY tiếp theo trận, phải do Lao Sơn đích Ngự Tiểu Ngưu nghênh chiến Diệt Quang sư thái rồi. Thời điểm hay là định ở ngoài sáng ngày đích phía sau."

Mọi người lại là một trận đích vỗ tay.

Trở lại chính mình đích chỗ ở, Tiểu Ngưu cùng sư nương, Nguyệt Ảnh phân ngồi bên cạnh bàn, tất cả mọi người đàm luận trứ hôm nay đích trận đấu. Sư nương sáng ngời đích đôi mắt đẹp nhìn Tiểu Ngưu, nói: "Tiểu Ngưu, người đều cũng thấy được, Diệt Quang rất lợi hại ba?"

Tiểu Ngưu gật gật đầu, nói: "Đúng vậy. Nếu không lấy ma đao, ta tại tay nàng trong đi không được hai mươi một hiệp."

Nguyệt Ảnh nói: "Diệt Quang này người thoát nhìn so với bình thường chương môn đều cũng lợi hại. Nàng nhưng thật ra rất sẽ lại chơi tâm cơ, người xem hôm nay giao chiến, nàng tại bắt đầu đích thời điểm biểu hiện đặc lực không từ tâm, giống cần thất bại bình thường, nhưng là cuối cùng đích người thắng vốn là nàng. Nàng rất sẽ lại che dấu, liên đối với phương nghĩ đến nàng vốn là một kẻ yếu đây."

Tiểu Ngưu ôi rồi một tiếng, nói: "Ta sợ nhất cùng nàng giao thủ rồi, không thể tưởng được sợ cái gì sẽ đến cái gì. Ta vừa thấy nàng đích vẻ mặt cùng ánh mắt, sẽ trong lòng hồi hộp."

Sư nương lời nói thắm thía mà nói: "Nàng đúng là cái loại này thoát nhìn kẻ khác không thoải mái đích người, bởi vậy, ngày mai người cùng nàng so chiêu đích thời điểm, nhất định được bảo trì tỉnh táo, không thể rối loạn đúng mực."

Tiểu Ngưu nói: "Đúng vậy, sư nương. Ta nhất định sẽ lại tận lực làm được đích."

Sư nương trầm tư trứ nói: "Còn có một chút thật sự trọng yếu. Tiểu Ngưu, người nên nhớ cho kĩ."

Tiểu Ngưu nói: "Sư nương, người nói tốt lắm."

Sư nương nghĩ nghĩ, nói: "Ngày mai người cùng nàng giao thủ đích thời điểm, người nhất định nhớ kỹ, nhất định phải lấy ma đao cùng nàng đấu pháp, không cần cùng nàng gần gũi chơi quyền cước. Nếu người không ra đao, chích chơi quyền cước, có thể tại người còn không có xuất đao đích thời điểm, nàng đã sắp người đánh ngã. Người nhớ kỹ không có?" Tiểu Ngưu hồi đáp: "Sư nương, ta nhớ kỹ." Thầm nói: "Này Lão ni cô vị tất có thể ngăn được ma đao, nhưng là nàng nếu làm cái gì âm mưu nói, kia đã có thể đúng vậy rồi. Nhất định phải phòng ngừa nàng chơi cái gì hoa chiêu.]

Nguyệt Ảnh nhìn chăm chăm Tiểu Ngưu, nói: "Tiểu Ngưu, người nhất định phải đối với chính mình có tự tin. Ta cùng sư nương đều cũng tin tưởng, người là cuối cùng đích người thắng, mình chủ hay là chúng ta Lao Sơn đích."

Tiểu Ngưu nhiệt huyết sôi trào, lớn tiếng nói: "Hảo, ta nhất định phải đem mình chủ ấn tử lại mang về Lao Sơn, để cho Lao Sơn đích liệt tổ liệt tông đều cũng cao hứng cao hứng."

Đang sư nương cùng Nguyệt Ảnh bọn hăn ra khỏi phòng sau khi, Tiểu Ngưu không thể làm cho chính mình bình tĩnh trở lại. Hăn ở trong phòng đích trên mặt đất bước đi thông thả bước, tưởng tượng trứ ngày mai giao chiến có thể chuyện đã xảy ra. Đối với hăn mà nói, tà phái sẽ không tạo thành cái gì uy hiếp, mà uy hiếp đều cũng đến từ chánh đạo, giống như tà phái vốn là bằng hữu, chánh đạo mới là địch nhân giống nhau.

Ngày mới hắc không lâu, chỉ nghe có người gõ chính mình đích [sau khi|phía sau] cửa sổ. Tiểu Ngưu thấp giọng hỏi: "Là ai vậy? Bằng hữu hay là địch nhân?"

Người nọ nhẹ giọng cười, nói " Ta là Bắc Hải Băng Vương."

Tiểu Ngưu cả kinh, nói: "Nguyên lai là tiền bối, tại đây một phi thường thời kì, người như thế nào sẽ đến đây? Mau vào ba."

Nói chuyện tới khai cửa sổ. Cửa sổ một khai, người nọ giống cái bóng giống nhau nhẹ nhàng tiến đến, đúng là nho nhã mà tiêu sái đích Bắc Hải Băng Vương. Lúc này hắc đích vẻ mặt vốn là thân thiết mà hòa khí đích, nếu chỉ nhìn một cách đơn thuần bề ngoài, rất khó tin tưởng đây là tà phái đích đại ma đầu.

Tiểu Ngưu mời băng vương ngồi xuống. Băng vương khoát tay chặn lại, nói: "Ngươi Tiểu Ngưu, không cần rồi. Nơi này không phải ở lâu nơi, ta với người nói nói mấy câu bước đi, miễn cho cho người mang đến cái gì phiền toái."

Tiểu Ngưu gật gật đầu, nói: "Tiền bối, người có cái gì nói muốn nói cho ta?" Bởi vì chí đồng đạo hợp, hơn nữa Mộ Dung Mỹ đích quan hệ. Tiểu Ngưu đối với băng vương ấn tượng tốt lắm, bởi vậy thái độ đã cũng rất khách khí,.

Băng vương nghiêm túc đứng lên, nói: "Ngươi Tiểu Ngưu, ta bắt đầu cũng không có quyết định phía sau với người một mình gặp mặt, nhưng là có chuyện ta nghĩ thấy nên cho người biết. Người có biết rồi sau khi, ngày mai người giao thủ đích thời điểm, tài năng đề cao cảnh giác."

Tiểu Ngưu ôi rồi một tiếng, nói: "Vốn là cùng tranh minh chủ có quan hệ đích sao?"

"Không sai. Tại ta vừa rồi đến trước, có người phát hiện Diệt Quang bái phỏng Võ Đang đích kim cơ tử đi."

"Này cũng không có cái gì kỳ quái đích, tất cả mọi người vốn là một phe cánh trong đích người, bình thường lui tới thôi!"

Băng vương khoát tay áo, nói: "Sự tình không có đơn giản như vậy. Theo ta được biết, hai người kia lúc này lần vô lâm đại hội trước, chưa bao giờ qua cái gì tư kết giao, tại hôm nay trước kia, đã chưa từng có một mình đã gặp mặt. Đột nhiên lén bái phỏng, người không biết là có chút kỳ quái sao?"

"Nghe tiền bối như vậy vừa nói vốn là rất kỳ quái. Tiền bối thấy thế nào?"

Băng vương sầu lo mà nói: "Ta xem nốt, nơi này nhất định có âm mưu, hơn nữa vốn là nhằm vào của người."

Tiểu Ngưu lo lắng hỏi: "Kia tiền bối có từng đoán ra là cái gì âm mưu không có?" Hắn hỏi như vậy người ta, chính mình trong lòng đã giống khai nôi rồi giống nhau.

Băng vương chấp tay mà đứng, ánh mắt mị rồi trong chốc lát, nói: "Tự nhiên là về võ công trên chuyện. Rất có có thể, Diệt Quang yêu cầu kim cơ tử giúp hắn một cái."

Tiểu Ngưu cười cười, nói: "Tiền bối, kia kim cơ tử đã thất bại, hắn chung quy không thể cùng Diệt Quang cùng tiến lên trận đánh với ta ba!"

Băng vương nói: "Hắn mặc dù không thể trên trận đánh" Nhưng là hắn đích công lực nhưng lại có thể trên trận."

Tiểu Ngưu di rồi một tiếng, nói: "Tiền bối, lời này là cái gì ý tứ đây?"

Băng vương giải thích nói: "Tại võ học trên, chiêu số có thể truyền thụ, đồng dạng công lực đã có thể truyền thua địch. Tỷ như, ta có thể đem công lực chuyển qua người trên thân tới, đã có thể đem công lực cho người mượn."

Tiểu Ngưu nghe xong nghĩ thấy mới mẻ, nói: "Tiền bối, dời đi công lực ta nghe qua, mượn công lực ta nhưng thật ra đầu một hồi nghe được. — băng vương âm đạm cười, nói: "Kia có cái gì tò mò kì quái địch đây? Chờ công phu của người đạt tới nhất định cảnh giới địch thời điểm, nên cái gì đều cũng hiểu được rồi. Người bây giờ trọng yếu nhất chuyện vốn là lên làm mình chủ. Nếu người đang rồi mình chủ, tà phái cùng chánh đạo mọi người sẽ lại cảm kích của người."

Tiểu Ngưu nói: "Nhưng là tiền bối người đã thấy được, hôm nay có thiệt nhiều người vốn là phản đối với các người tà phái hòa bình chung sống."

Băng vương lắc đầu, nói: "Ngươi Tiểu Ngưu, người chỉ biết thứ nhất, chẳng biết thứ hai. Nay thái sơn trên địch chánh đạo người chỉ là một tiểu bộ phận, thiên hạ địch chánh đạo nhiều người rồi, ta dám nói, ít nhất có một nửa người vốn là không muốn cùng tà phái người đại chiến địch. Chiến đến chiến tới địch, chánh đạo căn bản chiếm không đến cái gì tiện nghi. Người đã không ít chết, huyết đã không ít chảy, đến cùng đến chúng ta tà phái vẫn đang vốn là thế lực cường đại, không thể tiêu diệt địch."

Tiểu Ngưu nói: "Không thể là, tất cả mọi người là người, vì cái gì không thể giống bằng hữu giống nhau ở chung đây?"

Băng vương trầm ngâm trứ nói: "Nguyên nhân này cũng rất phức tạp rồi. Một là các người chánh đạo người địch tư tưởng rất có thành kiến, chung quy cho rằng không diệt trừ chúng ta tà phái, các người chánh đạo sẽ không có hảo cuộc sống qua. Kỳ thật đây là đại sai đặc biệt sai, coi là không có chúng ta tà phái, chẳng lẽ trong chốn võ lâm phải thái bình rồi sao? Kia không có khả năng. Chỉ cần có người tồn tại địch địa phương, thì có đấu

tranh địch. Còn có một trọng yếu nguyên nhân, vốn là cùng võ lâm minh chủ có quan hệ.

"Lịch cho dù võ lâm minh chủ bọn họ đối với tà phái địch thái độ đều là vũ lực càn quét, còn không có một muốn cùng tà phái hòa bình chung sống. Mỗi võ lâm minh chủ đều muốn tiêu diệt tà phái, chung quy cho rằng sát tà phái địch người càng nhiều, chính mình địch công tích phải càng lộ vẻ trác.

Nhưng là kết quả thế nào? Cơ hồ sở hữu địch võ lâm minh chủ đến chết, đều là bởi vì nghĩ không ra biện pháp cuối cùng buồn bực mà chết. Nhưng là chúng ta tà phái sẽ không đồng rồi, chưa từng có nghĩ tới cần tiêu diệt chánh đạo, đừng tưởng rằng chúng ta tà phái mọi người là người xấu, đều cũng đang làm chuyện xấu, trên thực tế căn bản không phải vậy trước kia. Chúng ta cũng có chúng ta đích quy củ, chúng ta cũng có chúng ta chế độ. Mượn chúng ta bắc hải phái vi lệ ba, hễ là làm cho gian phạm khoa địch, ta đều đã nghiêm trị không thải địch, tuyệt không hàm hồ."

Tiểu Ngưu chút trứ đầu, chân thành mà nói"." Ta tin tưởng tiền bối nói. Nhưng là lần này các người vì cái gì lĩnh nhiều người như vậy lên núi đây? Chẳng lẽ là đến quyết nhất tử chiến địch sao?"

Băng vương quay về phía Tiểu Ngưu mỉm cười, còn nói ra một phen nói đến, làm Tiểu Ngưu bừng tỉnh đại ngộ.

Băng vương thân tình nghiêm nghị, nói: "Chúng ta tà phái lần này lên núi chủ yếu là đến xem, lần này là ai minh chủ. Lịch cho dù địch minh chủ lên đài [sau khi|phía sau] làm địch đệ nhất kiện đại sự đúng là hạ lệnh tiến công tà phái, dĩ vãng đều là chúng ta bị động, lần này chúng ta sửa là việc chính động, không cần chờ người ta công kích chúng ta trả lại tay. Chỉ cần ai dám công kích chúng ta, chúng ta trước hết rút kiếm đâm hấn, đã miễn cho lẫn nhau lãng phí thời gian."

Tiểu Ngưu nghe xong tâm lạnh, nói: "Tiền bối, chẳng lẽ người sẽ không có nghĩ tới, nơi này nhưng là thái sơn, vốn là chánh đạo đích địa bàn. Chánh đạo người đông thế mạnh, nếu đánh lên nói, các người cũng không nhất định có thể thắng đích."

Băng vương thân nhiên cười, nói: "Ngụy Tiểu Ngưu, người nói được không sai, chúng ta vốn là không có nắm chắc, nhưng là chúng ta không sợ. Nếu người cẩn thận nói, người sẽ phát hiện, ta kia hai vị lão huynh đệ hôm nay không thấy rồi. Bọn họ làm gì đi đây? Bọn họ đều cũng ở dưới chân núi. Chỉ cần trên núi chính tà song phương [một tá|đánh] đứng lên, bọn họ sẽ dẫn tà phái đích sở hữu tinh anh sát lên núi đến. Khi đó cho dù chúng ta không thể thắng, chánh đạo cũng muốn nỗ lực thăm trọng đích đại giới."

Tiểu Ngưu nghe được kinh tâm động phách, dùng sức khoát tay nói: "Tiền bối à, không đến vạn bất đắc dĩ đích thời điểm, ngàn vạn lần không cần mở lại chiến rồi. Chẳng lẽ chính tà song phương vì chính tà chi tranh chết diệu đích người hoàn lại ít sao? Không cần chết lại người."

Băng vương nhìn Tiểu Ngưu, lộ ra ôn hòa đích nụ cười, nói: "Ngụy Tiểu Ngưu, người là tốt hài tử. Nếu chánh đạo đích mọi người giống người như vậy hảo tâm tràng, thiên hạ đã sớm thái bình rồi. Nhưng là này chánh đạo nhân sĩ, dám đích tự cho là thanh cao, tự nhận là vốn là danh môn chính phái, vốn là chính nghĩa đích đại biểu, sẽ không tiết cùng chúng ta [làm bạn|nhập bọn], nhưng là bọn họ thật sự chính phái sao? Chỉ là con chó mang mũ giả bộ người thôi. Bọn họ làm này dơ bẩn hoạt động, chúng ta nhưng là rành mạch đích. Chỉ là không có nơi nơi tuyên dương thôi. Mà chúng ta tà phái đây, đương nhiên cũng có không ít bại hoại, đúng là này bại hoại ảnh hưởng rồi chúng ta tà phái đích hình tượng. Trên thực tế chúng ta tà phái cũng có không ít anh hùng hảo hán đích."

Tiểu Ngưu gật gật đầu, nói: "Ta tin tưởng của người nói, nơi nào đều có người tốt, nơi nào đều có người xấu."

Băng vương dùng tán thưởng đích ánh mắt nhìn Tiểu Ngưu, nói: "Ngụy Tiểu Ngưu, khó được người có như vậy đích kiến thức, chỉ bằng của người loại này kiến thức, người thì có tư cách đang minh chủ rồi. Ta hoàn toàn tán thành người đang minh chủ. Người nếu đang rồi minh chủ, kia nhưng là vô lâm đích một đại thịnh sự tình. Nếu vốn là Diệt Quang đang minh chủ nói, vậy trận này đại chiến vốn là không thể tránh cho đích rồi. Nàng muốn nghĩ tiêu diệt chúng ta, chúng ta cũng sẽ không chờ người giết. Khi đó lại là vô lâm hạo kiếp rồi." Nói đến người này, băng vương lại vừa trở nên vẻ mặt cương nghị, uy phong lẫm lẫm rồi.

Tiểu Ngưu chăm chú mà nói: "Chỉ mong ông trời phù hộ, để cho ta vi vô lâm làm chút chuyện này ba!"

"Ta biết ma đao đích uy lực, người là ma đao đích chủ nhân. Lấy người bây giờ đích bản lĩnh, cho dù kim cơ tử cùng Diệt Quang đích công lực hợp hai làm một, bọn họ cũng khó lấy thủ thắng đích."

Tiểu Ngưu nghe xong rất cảm giác an ủi, nói: "Tiền bối, y người xem ta ngày mai sẽ lại chiến thắng sao?"

"Nên sẽ lại thắng, nếu người chẳng phải mềm lòng nói."

Tiểu Ngưu trừng mắt nhìn, nói: "Tiền bối đích ý tứ vốn là nói lòng ta mềm sẽ bị thua, đúng không?"

"Tâm địa thiện lương, cố nhiên vốn là ưu điểm, nhưng là tại cùng người tranh đấu đích thời điểm, không nên mềm lòng. Một khi mềm lòng, sẽ bị đối phương có lợi dụng, như vậy nói, có hại đích đúng là người rồi." Nghe được Tiểu Ngưu liên tục gạt đầu.

Băng vương nhìn chăm chú dặn bảo nói: "Ngày mai một khai trận, người phải lấy ma đao tiến công. Ngàn vạn lần không cần khách khí, người một khách khí, kia Lão ni cô thì có hy vọng rồi. Nhất định được nhớ kỹ."

Tiểu Ngưu thấy hăn nói được trình trọng, bèn nói; " Hảo, ta nghe tiền bối đích là được. Nhất định đem nàng đánh ngã."

Băng vương nói: "Này Lão ni cô tuy nói vốn là người xuất gia, nhưng là tâm địa ngạnh trứ đây! Ta đối với nàng không có gì hay ấn tượng, người nhất định không thể hạ thủ lưu tình."

Tiểu Ngưu thấy hăn phản phúc cường điệu việc này, biết sự tình trọng đại. Hăn thầm nói: "Sư nương, Nguyệt Ảnh cùng với băng vương nói đích ý tứ thuộc về vốn là giống nhau đích, đúng là đối đãi địch nhân nhất định phải tâm ngoan thủ lạt, không để cho đối phương xoay người đích cơ hội."

Băng vương nghĩ thấy không sai biệt lắm rồi, nói nói: "Ngươi Tiểu Ngưu, [nên|phải hỏi] đích ta đều nói rồi. Ta cũng nên đi. Ta nhất định sẽ lại hết sức trợ giúp ngươi lên làm minh chủ đích. Ngươi lên làm minh chủ, vốn là thiên hạ chi phúc."

Tiểu Ngưu nói: "Tốt lắm ba, tiền bối. Nơi này không phải tầm thường địa phương, sau này sẽ cùng tiền bối dài nói. Được rồi, Mộ Dung Mỹ có khỏe không?"

Băng vương gật gật đầu nở nụ cười, nói: "Nàng nghĩ đến, ta không để cho nàng đến. Nàng tốt lắm, các người chuyện ta biết rồi."

Nàng có nàng đích tự do, ta sẽ không phản đối các người cùng một chỗ rồi. Ta cũng biết người thích đích nữ nhân rất nhiều, nhưng người nhất định phải hảo hảo đối với nàng, nàng đích mệnh kỳ thật vốn là rất khổ đích."

Tiểu Ngưu thấy hăn công khai tỏ thái độ tán thành, trong lòng rất là thoải mái, nói nói: "Ta sẽ đàng nàng vốn là bảo bối bảo bối giống nhau đích đối đãi."

Băng vương cười cười, nói: "Ta đây còn có cái gì lo lắng đích đây? Tốt lắm, ngày mai nhiều trân trọng ba." Nói chuyện, bóng người nhoáng lên, đã

không thấy rồi bóng dáng, thật là như u linh bình thường. Trong phòng hết thảy như cố, giống như băng vương chưa bao giờ đã tới dường như, cửa sổ đều không có động một chút.

Tiểu Ngưu thối tắt rồi đăng, tại trong phòng [chuyển động|đi dạo] trứ. Hãn cảm xúc pháp phòng, biết này chiến cực kỳ trọng yếu, quan hệ trứ thiên thiên vạn vạn người đích sinh mệnh đây. Nếu để cho Diệt Quang đang rồi minh chủ, võ lâm lại vừa sẽ lại nhắc lên gió tanh mưa máu đích, như vậy chẳng biết lại có bao nhiêu người cần bị như vậy rồi. Đã như vậy, minh chủ hay là ta đảm đương ba. Chờ võ lâm thái bình sau khi, ta đã có thể lui vị đích, ai muốn ý đang phải cho ai đang tốt lắm. Nguyệt Ảnh không phải thích thôi, chờ nàng đích bản lĩnh đạt tới cái kia tình trạng rồi, phải giao cho nàng tốt lắm. Nàng thích vun cao tại thượng. Giống nữ vương giống nhau chỉ huy người khác, vậy khiến cho nàng đi làm ba! Chỉ cần nàng chui vào ta đích trong lòng, hay là thê tử của ta thì tốt rồi.

Hãn lại vừa tưởng tượng, ban đêm một người vốn là cỡ nào cô đơn nột, đêm nay sư nương vì cái gì không đến đây? Có phải là muốn ta tới gõ nàng đích cửa phòng mới tốt? Lại vừa tưởng tượng, không được. Ngày mai đúng là luận võ đích thời khắc mấu chốt rồi, nếu đêm nay hao phí nhiều lắm thể lực nói, sẽ lại ảnh hưởng ngày mai đích chiến tích đích. Nếu bởi vì thể lực không đơn vị mà rơi bại nói, vậy ta đúng là cả võ lâm đích tội nhân.

Hãn hướng tới trên giường một nằm, cũng không thoát ý, trong lúc nhất thời, tâm sự trùng trùng đích, hay là ngủ không yên. Hãn tại trên giường lật qua lật lại đích, chẳng biết có bao nhiêu quay về, cuối cùng không thể không ngồi xuống luyện tập tâm pháp. Mới vừa luyện trong chốc lát, chỉ nghe tiếng đập cửa lại vừa vang lên đến.

Tiểu Ngưu cả kinh, thầm nói: "Này là ai đây? Chẳng lẽ là sư nương tịch tịch khó nhận, lại đây tìm ta khoái hoạt đến đây?"

Nghĩ đến này, Tiểu Ngưu cao hứng được từ trên giường nhảy dựng lên, giống một con khỉ giống nhau lên đến cửa, thấp giọng hỏi nói: "Là ai vậy? Là vị ấy mỹ nữ?"

Ngoài cửa một thanh âm hừ nói: "Là ta. Chẳng lẽ gõ các người đích nữ nhân rất nhiều sao?" Kia thanh âm lạnh mà êm tai, đúng là Nguyệt Ảnh.

Tiểu Ngưu như nghe tiên nhạc, vội vàng mở cửa, nói: "Nguyệt Ảnh à, là cái gì phong đem người thổi tới rồi? Mau mời tiến đến." Trước mắt làn gió thơm một thổi, Nguyệt Ảnh đã vào được. Tại Tiểu Ngưu đóng cửa đích thời điểm, trong phòng lại vừa phát sáng đứng lên, Nguyệt Ảnh đem đăng đốt sáng lên.

Tiểu Ngưu vừa quay đầu lại, chỉ thấy Nguyệt Ảnh bạch y như tuyết, mặt cười ửng đỏ, hai đôi mắt đẹp giống ngôi sao giống nhau phát sáng, kia trong ánh mắt hoàn lại lộ ra một chút trách mắng cùng bất mãn. Tiểu Ngưu cười hì hì mời Nguyệt Ảnh ngồi xuống. Tiểu Ngưu nhìn nàng đích mặt cười, cùng với tuyết trắng đích cổ, nói: "Nguyệt Ảnh, thực thật không ngờ người sẽ đến. Ta nghĩ người nhất định là nghĩ đến ta rất cô đơn rồi, bởi vậy mới đến theo giúp ta đích, đúng không?"

Nguyệt Ảnh gặp Tiểu Ngưu nói chuyện khi, hai mắt kẻ trộm quang bắn ra bốn phía, thỉnh thoảng nhìn quét chính mình đích mắt cảm giác đất, trên mặt phải nóng lên, sáng giọng: "Tiểu Ngưu, người không cần hiểu sai ý, ta không thể là cái loại này theo tùy tiện bèn đích cô nương. Ta là vội tới người cổ vũ đích, ta vốn là không nghĩ tới, nhưng là ta đáp ứng qua sư nương, cho nên mới tới."

Tiểu Ngưu ngăn người, hỏi: "Người là nói người tới là bởi vì sư nương cho người tới sao?"

Nguyệt Ảnh gật đầu, nói: "Đúng vậy, đêm nay sư nương đặc biệt để cho ta tới [nhìn|xem] người, nhiều cho người cổ vũ."

Tiểu Ngưu âm thầm cảm tạ sư nương, nói: "Nếu sư nương không nói, vậy người sẽ không nghĩ đến [nhìn|xem] ta sao?"

Nguyệt Ảnh âm đạm cười, nói: "Có cái gì đẹp mắt đích? Chúng ta không phải mỗi ngày gặp mặt sao? Hơn nữa, [nên|phải hỏi] đích cố võ nói ta đã nói qua, nói lại đều là dư thừa đích rồi." Nàng cười đích hình dáng thật giống như xuân phong hây hây giống nhau ấm áp.

Tiểu Ngưu mỉm cười nói: "Chỉ cần là người nói nói, coi là trọng phúc một trăm lần, một ngàn lần, ta cũng vậy. Thích nghe đích, căn bản chưa nói tới cái gì dư thừa không nhiều lắm hơn đích vấn đề."

Nguyệt Ảnh theo dõi hẳn, nói: "Nếu người thế nào cũng phải để cho ta trọng phúc một trăm lần, một ngàn lần nói, vậy chỉ có một câu, người hãy nghe cho kỹ rồi."

Tiểu Ngưu nói: "Nguyệt Ảnh, người nói được rồi."

Nguyệt Ảnh một chữ một chữ mà nói: "Nhất định phải lên làm mình chủ."

Tiểu Ngưu lộ miệng cười, nói: "Coi là người không nói, ta cũng sẽ thật sự lên làm đích."

Nguyệt Ảnh đăng mà đứng lên, nói: "Nếu người đang không lên mình chủ, vậy chúng ta đời này đều không có hy vọng rồi."

Tiểu Ngưu vừa nghe nhảy dựng lên, nói: "Nguyệt Ảnh, làm gì nói được như vậy tuyệt à? Ta không lo mình chủ, đã có thể đang của người trượng phu à!"

Nguyệt Ảnh cố chấp mà phe phẩy tay nói: "Không được. Người đang không lên mình chủ, ta sẽ xem thường của người. Ta cũng sẽ không gả ột

vô năng hạng người, nếu ta gả ột hai bàn tay trắng đích nam nhân, ta Đàm Nguyệt Ảnh sau này hoàn lại như thế nào đi ra ngoài gặp người đây?"

Tiểu Ngưu cười khố nói: "Chỉ cần hai người có tình yêu nói, khác đã sẽ không trọng yếu rồi."

Nguyệt Ảnh hừ nói: "Nói bậy. Tình yêu có thể đang cơm ăn sao? Có thể đang võ công dùng sao? Tình yêu có thể đổi lấy thiên quân vạn mã đích quyền chỉ huy sao?"

Tiểu Ngưu cười cười, nói: "Kia nhưng thật ra."

Nguyệt Ảnh hít sâu rồi mấy khí tức, nói: "Tiểu Ngưu à, ta không phải bức người. Người cũng là biết ta đích cá tính, ta sống rồi nửa cuộc đời, ta theo đuổi chính là cái gì đây? Đơn giản vốn là đang người trên người. Nếu người không thể giúp ta nói, ta cho dù là thích người, ta cũng không được không cân nhắc nhân khác." Trong giọng nói tràn ngập rồi bất đắc dĩ cùng thương cảm.

Tiểu Ngưu nghe được lòng chua xót, nói: "Tốt lắm, Nguyệt Ảnh. Ta nhất định sẽ lại lên làm minh chủ. Cho dù là vì người, ta cũng sẽ liều mình một bác đích..."

Nguyệt Ảnh lúc này mới lộ ra nụ cười, giữ chặt Tiểu Ngưu đích tay, nói: "Lúc này mới đối với thôi, lúc này mới giống một nam tử hán. Người đang rồi minh chủ, chẳng khác nào ta đang rồi minh chủ, khi đó chúng ta vốn là cớ nào thần khí à!" Nàng đích trên mặt tràn ngập rồi say mê cùng hưng phấn, hai đôi mắt đẹp lờ lờ sáng lên.

Tiểu Ngưu thừa dịp xu thế đem nàng ôm vào rồi trong lòng, trong lòng nhưng lại giống đánh đổ rồi năm vị bình, không phải một tư vị nhân.

Tiểu Ngưu vỗ về nàng đích phía sau lưng, kích động mà nói: "Nguyệt Ảnh, không bằng người đêm nay ở người này ngủ đi. Hào hảo theo giúp ta,.

Ta tinh thần đầu một đủ, ngày mai có thể đoạt được mình chủ vị."

Nguyệt Ảnh vội vàng đem Tiểu Ngưu đẩy ra, nghiêm túc mà nói: "Kia tuyệt đối không được. Ngày mai người muốn cùng người đã đấu rồi, đêm nay người nếu đào tức giận nói, nhất định sẽ lại ảnh hưởng ngày mai đích tiêu chuẩn, làm như vậy nhưng là hại của người. Nghe ta đích, không cần hồ đồ."

Chờ người thắng lợi rồi, đoạt được mình chủ vị, ta lại cho người muốn làm gì thì làm." Nói đến này kết thúc vĩ khi, thanh âm đã rất nhỏ rồi. Này thanh âm nghe được Tiểu Ngưu tâm đều cũng say, thật muốn một cái lăm đi tới chính xác mất hồn, nhưng là hẳn biết rõ Nguyệt Ảnh đích tính cách.

Tiểu Ngưu vẻ mặt đích cười khổ, nói: "Nguyệt Ảnh người nói được tại để ý, ta chợt nghe từ tốt lắm. Chỉ là đêm nay trên cũng quá tịch mịch rồi, ta cảm giác đêm hảo dài."

Nguyệt Ảnh đề nghị nói: "Nhiều luyện mấy lần nội công tâm pháp, rất nhanh có thể ngủ đích, nhớ kỹ không nên suy nghĩ bậy bạ." Tiểu Ngưu nghe được liên tục gật đầu, trong lòng nhưng lại khổ thủy dài chảy, thầm nói: "Người này còn sống luôn không thể như ý, mọi sự như ý chích đại biểu nguyện vọng, không có nghĩa là hiện thực."

Nguyệt Ảnh nhìn Tiểu Ngưu, vẻ mặt trở nên rất đứng đắn, nói: "Về ngày mai đích trận đấu, người còn có cái gì nói đích?"

Tiểu Ngưu nghĩ nghĩ, nói: "Không có gì [đâu có|không dám|đồng ý] đích rồi, làm hết sức là được." Nghe trên người nàng đích mùi thơm, cảm giác chính mình đích hồn đều cũng tại bay tới đang tới đích. Nhìn nàng khi sương thi đấu tuyết đích mặt cười. Trong lòng ấm dương dương đích.

Nguyệt Ảnh nói: "Ta biết của người nhược điểm vốn là [lòng mềm yếu|nhẹ dạ]. Đối thủ của người không thể là mềm lòng đích người, người

vừa lên trận, muốn sử xuất mười thành đích công phu, nói cách khác, người sẽ lại có hại đích."

Tiểu Ngưu gật gật đầu, nói: "Ta nhớ kỹ. Ta nhất định không để cho Lão ni cô thờ đích cơ hội."

Nguyệt Ảnh nhắc nhở nói: "Nhưng người cũng không thể để cho Lão ni cô kết cục rất bi thảm, tốt xấu nàng vốn là Vịnh Mai đích sư phụ. Nếu đem nàng có bị thương nặng rồi, Vịnh Mai cũng sẽ không cao hứng đích." Nói lời này khi, rõ ràng lộ ra nồng đậm đích chua xót khí.

Tiểu Ngưu trong lòng rất thoải mái, nói: "Ta biết rồi. Đây đúng mực thật đúng là khó nắm chắc à." Hắc thầm nói: "Vịnh Mai chạy đi đâu rồi? Nàng có...Hay không trọng thái sơn đến đây? Tốt nhất đừng có đến. Bây giờ đích thái sơn không phải tốt địa phương, nếu cùng nàng đích sư phụ tương đối, phỏng chừng đối với nàng không có gì chỗ tốt, sẽ chỉ làm nàng càng khó làm."

Tiểu Ngưu đột nhiên nghĩ đến một sự kiện, nói: "Nguyệt Ảnh, người có...Hay không chú ý tới, Mạnh Tử Hùng cùng Mạnh Phàm Thành này hai vị này."

Nguyệt Ảnh mở to sáng trông suốt đích đôi mắt đẹp, nói: "Ta tự nhiên chú ý tới rồi. Hai người bọn họ lên núi đích thời điểm quý đầu quý nào đích, vừa thấy chỉ biết sẽ không làm gì chuyện tốt đích."

Tiểu Ngưu lo lắng xung xung mà nói: "Đúng là à. Ta lo lắng hai người bọn họ sẽ lại làm cái gì âm mưu, sợ bọn họ sẽ lại đánh lén ta."

Nguyệt Ảnh [mặt nhăn|cau] nhíu mày, tiếp theo nhượng mày, nói: "Không sợ đích. Chuyện này giao cho ta, ta nhất định sẽ thay người bãi bình bọn họ đích. Cho dù có cái gì âm mưu, đã để cho hắc thai chết trong bụng."

Tiểu Ngưu nghe Nguyệt Ảnh nói như thế, tâm tình tốt đẹp, nói: "Như thế tốt nhất rồi. Như vậy ta có thể an tâm tới luận võ rồi." Hắn sờ sờ chính mình trên lưng đích ma đao, thầm nói: "Ông bạn già, lần này nhưng toàn bộ kháo người rồi. Người cũng đừng làm cho ta thất vọng nột!"

Nguyệt Ảnh nói: Tốt lắm, ta phải đi rồi, không ảnh hưởng người nghỉ ngơi." Nói rồi hướng cửa đi đến, đẹp hơn mà nhanh chóng.

Tiểu Ngưu theo sau, nói: "Nguyệt Ảnh, không bằng người lưu lại ba. Ta quy củ đích còn không được sao?"

Nguyệt Ảnh quay đầu lại cười, nói: "Không được. Người là cái dạng gì đích người, ta nhất biết rõ rồi. Một khi ta lưu lại, người nơi nào sẽ lại nhẫn nại được đây? Hay là thắng lợi [sau khi|phía sau] nói lại ba." Nói rồi, mở cửa mà đi, chỉ để lại một lữ lữ mùi thơm.

Tiểu Ngưu nhìn nàng biến mất chỗ, cùng với hắc [mang mang|mịt mờ] đích đêm, dài hư đoán thán đích. Hắn có nhiều như vậy đích nữ nhân, lúc này nhưng không có một người có thể theo hắn, thật sự là mệnh khổ.

Hắn trở lại trên giường nằm, hay là ngủ không được, này một đêm xem ra vốn là rất khó qua đích rồi. Hắn xuống mà. Thối tắt đặng, trong bóng đêm một vòng giới mà chuyển trứ, tưởng tượng trứ ngày mai có thể phát sinh chuyện. Bởi vậy, càng không có ngủ ý rồi. Lúc này Tiểu Đao đích thanh âm nhưng lại vang lên đến đây: "Chủ nhân, người tại [chuyển động|đi dạo] cái gì đây? Còn đang vì ngày mai chuyện phiền lòng sao?"

Vừa nghe nàng đích thanh âm, Tiểu Ngưu đích trong lòng ấm áp, nói: "Đúng vậy, Tiểu Đao. Ta có chút sợ hãi à. Ta tưởng tượng đến cái kia Lão ni cô hung ác đích hình dáng, phải [tim đập|trống ngực] nhanh hơn. Nàng vốn là Vịnh Mai đích sư phụ, nàng đối với ta nhưng là hòa đại rất. Ta nghĩ, nàng nhất định [hận không thể|nóng lòng] lập tức bổ ta."

Tiểu Dao phát ra thanh thúy đích tiếng cười, sau khi nói: "Vấn đề vốn là nàng không có bản lĩnh bổ người. Có ma đao hỗ trợ, bất luận kẻ nào đã đỡ không được người thông hướng mình chủ đích đường. Người nhất định phải có tự tin nột!"

Tiểu Ngưu ừ, nói: "Ta sẽ đích, ta sẽ đích. Nếu ta đang rồi mình chủ, kia nhất định rất uy phong."

Tiểu Dao mỉm cười nói: "Đó là tự nhiên rồi. Cái kia thời điểm cả võ lâm đều đã nghe lời người. Người đã nghĩ muốn nghĩ ba, người cả hai mươi tuổi cũng không đến, cũng đã trở thành võ lâm lão đại rồi. Chỉ sợ tại lịch cho dù mình chủ trong vốn là chưa từng có, đã khẳng định vốn là tuyệt hậu đích."

Tiểu Ngưu nghĩ nghĩ, nói: "Nên vốn là ba. Ta lớn như vậy đích người đang chưởng môn đích cũng không nhiều, huống chi vốn là mình chủ đây."

Tiểu Dao nói: "Đang mình chủ đích phong quang không chỉ tại biểu hiện ra, càng chủ yếu chính là có thể dùng chính mình đích quyền lực làm rất nhiều sự tình. Tỷ như người có thể vì võ lâm nhiều khô chút chuyện tốt à. Người không phải vẫn hy vọng chính tà lưỡng đạo hóa can qua vì ngọc bạch sao? Lần này đúng là tốt nhất cơ hội."

Vừa nghe lời này, Tiểu Ngưu chính khí lẫm liệt, tinh thần đại chấn, nói: "Không thể là thôi. Ta nhất không thể gặp người giết ta, ta giết người rồi. Đơn giản là lẫn nhau đích lập trường không giống với, phải đến một người chết ta sống sao? Vì cái gì không thể đình chỉ tranh đấu đây? Tất cả mọi người có thể còn sống thôi! Này nếu để cho cái kia Lão ni cô đang rồi mình chủ, nàng ra lệnh một tiếng, tà phái đại chiến lại bắt đầu rồi. Phải từng giống nàng đích tên như vậy, đều cũng diệt hết, tà phái đương nhiên người chết thành ngàn trên vạn, chánh đạo cũng sẽ không ít chết vài.

Một đích."

"Đúng là, đúng là. Ngày mai người nhất định phải đánh cho Lão ni cô hoa rơi nước chảy."

"Vừa rồi băng vương nói nói, người nhất định nghe thấy được."

"Ta là nghe thấy được."

"Hắn nói Diệt Quang mới có thể sẽ lại mượn kim cơ tử đích công lực theo ta ác chiến, không biết ta có thể hay không ngăn cản bọn họ đích hợp lực."

Tiểu Ngưu nở nụ cười vài tiếng, nói: "Chủ nhân, người thật sự là nhiều lo lắng. Ma đạo là cái gì à, hắn vốn là thiên hạ đệ nhất đích bảo vật. Nếu cả bọn họ đều cũng chế phục không được, kia hắn sẽ không kêu nghiễm đạo rồi." Vừa nghe lời này, Tiểu Ngưu mừng rỡ nhảy vài cái, nói: "Như vậy là tốt rồi, như vậy là tốt rồi."

"Chủ nhân nột, cái này tử người nhưng an tâm ngủ một giấc rồi."

"Đúng vậy, ta bây giờ phải ngủ đi. Chờ ta lên làm mình chủ sau khi, ta đã nghĩ pháp đem người cấp cho cứu ra. Khi đó chúng ta có thể mặt đối mặt thương lượng vấn đề rồi."

"Chủ nhân, ta cũng không có cái gì bản lĩnh, giúp người ra ra chủ ý, khiêng một mình chủ ẩn tử và tâm trạng, hay là đủ cách đích."

Tiểu Ngưu cười nói: "Kia nhưng là đại mới tiểu dùng."

"Vì báo đáp của người đại ân, ta nguyện ý đang của người nha hoàn." Lời này nói được rất đứng đắn, nghe được Tiểu Ngưu trong lòng mừng rỡ, thầm nghĩ: "Đã vốn là đang nha hoàn, kia cũng là người của ta. Nếu nàng lớn lên hình dáng không xấu nói, không ngại nhận được nàng vào phòng. Mỗi ngày cấp cho ấm ổ chăn cũng là không sai đích."

Có băng vương, Nguyệt Ảnh cùng với Tiểu Dao đích an ủi cùng cổ võ, Tiểu Ngưu đối với chính mình tràn ngập rồi tin tưởng, đối với tiền đồ rất thích xem. Hắn lại nằm ở trên giường khi, không cần bao lâu phải đang ngủ. Này vừa cảm giác ngủ rất thơm mát, thẳng ngủ được thái dương đều cũng mọc lên đến đây, mới tại sự nương cùng Nguyệt Ảnh đích kêu gọi dưới tỉnh lại.

Điểm tâm sau khi, Tiểu Ngưu trở lại trong phòng chờ hai nàng. Hai nàng tới cách ăn mặc rồi, hôm nay vốn là một rất nặng cần đích cuộc sống, bởi vậy hai nàng muốn đánh giả trang một chút mới đi ra ngoài gặp người. Đang hai nàng vào phòng tới gặp Tiểu Ngưu đích thời điểm, Tiểu Ngưu nhân tình sáng lên, cơ hồ đều cũng ngây dại, nửa ngày nói không ra lời. Đây là mỹ đích đánh sâu vào tạo thành đích, cũng là háo sắc chi tâm đích say mê. Không cần phải nói Tiểu Ngưu, thay đổi những gì một người nam nhân đều đã ý loạn tình mê đích.

Sự nương vốn là điển hình đích thiếu phụ vẻ đẹp, mặc màu xanh biếc quần áo, trong được thân hình đầy đặn mà có trí, mở ra mặt đoan trang, thành thực mà kiều diễm, an ủi mị. Nàng nhẹ nhàng cười, sẽ làm nam nhân hồn bay trên trời ngoài. Lại nhìn Nguyệt Ảnh, đã thay đổi mới tình đích quần trắng tử. Thân thể của hắn tài không thể khủng hoảng, khuôn mặt càng là gần như hoàn mỹ. Nàng vốn là lãnh diễm, thanh xuân lại vừa lộ ra vài phần thâm trầm cùng thần.

Bí. Mặt khác, nàng còn có một loại phiêu dật xuất trần đích phong độ, đây là Nguyệt Ảnh độc hữu chính là, vốn là khác đích mỹ nữ có không kịp đích.

Nguyệt Ảnh tiến lên vỗ vỗ cái bàn, quát: "Tiểu Ngưu, nên đi luận võ rồi. Nhìn người cái...Ngốc kia dạng, giống đã đánh mất hồn dường như." Sự nương nghe xong nhin không được cười duyên mấy tiếng.

Tiểu Ngưu đột nhiên bừng tỉnh, phải vòng quanh hai nàng vòng vo vài vòng, nói: "Sư nương, Nguyệt Ảnh. Các người hôm nay cách ăn mặc được thật đẹp à, có phải là muốn làm tân nương tử rồi."

Sư nương khoát khoát tay, nói: "Ta đã sớm qua đang tân nương [niên kỉ|tuổi] kỉ rồi, không thích hợp rồi. Hay là Nguyệt Ảnh đang tân nương ba. Nàng đang của người tân nương, sẽ lại đem người nhạc chết đích.". Tiểu Ngưu hắc hắc cười nói: "Các người đều là ta đích tân nương, một đều cũng chạy không được."

Nguyệt Ảnh mặt cười sinh hà, vỗ vỗ Tiểu Ngưu đích bả vai, kêu lên: "Tiểu tử, người trước đừng có nằm mộng. Luận võ đích canh giờ nhanh đến rồi, còn không mau chút đi."

Tiểu Ngưu [nhìn|xem] bên ngoài đích thái dương, nói: "Không thể là thôi, thật sự cho ra phát rồi. Được cùng cái kia Lão ni cô đấu một trận rồi."

Sư nương thâm tình mà nhìn hắc, nói: "Tiểu Ngưu, lần này đánh nhau không phải so với tầm thường. Lao Sơn đích vinh dự phải nhìn người đích rồi. Nếu người thắng, người đứng là Lao Sơn đích công lớn thần, ta nhất định sẽ lại vật áo tiệc rượu ba ngày đại khánh. Nếu người thất bại nói, cũng không cần rất thương tâm, chúng ta sau này còn có cơ hội đích."

Tiểu Ngưu gật gật đầu, nói: "Sư nương, người cứ yên tâm tốt lắm. Ta Tiểu Ngưu thà rằng tan xương nát thịt, cũng phải đem mình chủ ấn tử cướp đến."

Nguyệt Ảnh cũng không có cái gì cố kỵ rồi, ngay thẳng mà nói: "Tiểu Ngưu, ta nhưng nói cho người, nếu người hôm nay không đem mình chủ vị trí cướp đến, chúng ta hai trong lúc đó sẽ không đùa. Thiên hạ thật là tốt nam nhân nhiều hơn, không ngừng người một. Người xem rồi làm tốt rồi."

Nói chuyện, Nguyệt Ảnh xoay người đi rồi, bước nhanh ra cửa, chỉ để lại trọn mắt há hốc mồm đích Tiểu Ngưu. Hắc thầm nói: "Nguyệt Ảnh à,

người cũng quá vô tình rồi ba. Tốt xấu chúng ta coi như là thân mật đích, người không thể vậy tùy tiện mà quăng ta đi?"

Sư nương cười cười, nói: "Tiểu Ngưu, chúng ta đi thôi. Nếu không đi nói, người phải chậm." Tiểu Ngưu đáp ứng một tiếng, mang theo ma đao, cùng sư nương lập tức hướng luận võ trận đi đến, trong lòng tràn ngập rồi chỉ điểm giang sơn đích chí lớn cùng tình cảm mãnh liệt.

Đang Tiểu Ngưu cùng sư nương đi tới luận võ trận đích thời điểm, sớm kín người hết chỗ. Chánh đạo bên này đầu người toàn động, tà phái bên kia cũng là rộn ràng nhốn nháo đích. So sánh với dưới, chánh đạo người đích đội ngũ có chút [loạn|bậy], mà tà phái người tuy nhiều, nhưng rất có quy củ.

Chánh đạo bên này, chương môn các đã sớm tới, Diệt Quang đã là tinh thần [chấn hưng|tỉnh táo] mà đứng ở người trước, xem hình dáng vốn là tin tưởng mười phần. Lại nhìn tà phái bên kia, ngoại trừ băng vương ở ngoài, Quỷ Vương đã đến đây, mà Xà Vương nhưng lại thủy chung không lộ diện. Đang Tiểu Ngưu cùng các nhân đánh so chiêu hô, cùng sư nương ngồi xuống đích thời điểm. Mới phát hiện sư tử Nguyệt Ảnh không thấy rồi bóng dáng. Cũng không biết này xinh đẹp mà thần bí đích cô nương đã chạy đi đâu.

"Sư nương, sư tử như thế nào chưa có tới đây?" Tiểu Ngưu đích ánh mắt tại chánh đạo phe cánh trong nhìn quét trứ, nhỏ giọng hỏi.

"Nàng có chút việc tư muốn làm, người không cần phải xen vào nàng. Không dùng được trong chốc lát, người sẽ bắt gặp nàng." Sư nương mỉm cười nói. Nàng đích nụ cười phi thường sáng lạn một chút lo lắng đều không có. Nàng đích nụ cười để cho bách hoa thất sắc, không chỉ mê được Tiểu Ngưu lòng say, khác đích nam nhân cũng đều nhiều xem sư nương vài lần.

Lúc này buông lỏng tử trảm tới mọi người trước mặt, cao giọng nói: "Các vị võ lâm đồng đạo, này minh chủ cuộc chiến trải qua hôm qua đích tỷ thí, hôm nay đã là trận thứ hai rồi, đây là nhất mấu chốt đích một trận chiến. Một trận chiến này đích người thắng tương thị vốn giới đích võ lâm minh chủ, minh chủ đích ẩn tỉ phải về hãn năm giữ." Nói chuyện, chỉ vào kia khối ẩn tỉ. Cái kia ẩn tỉ đang ở thái sơn đệ tử đích trong tay.

Buông lỏng tử nhìn chung quanh trứ mọi người, đã nhìn vài lần tà phái, ánh mắt lại vừa quay lại chánh đạo phe cánh, nói: "Hôm nay do phái Nga Mi đích chương môn Diệt Quang sư thái đánh với Lao Sơn phái đích mới mẻ chương môn Ngụy Tiểu Ngưu. doc truyện tại . Không cần ta nói, mọi người đã có thể tưởng tượng tìm được vốn trận đấu vốn là như thế nào đích hấp dẫn cùng kịch liệt rồi. Vô luận trận này đích trận đấu kết quả như thế nào. Chúng ta đều đã vi tham gia thi đấu người cổ kính.

Người thắng tự nhiên quang vinh, bại người cũng không sỉ nhục. Dùng võ kết bạn, dùng võ luận bàn, là chúng ta người võ lâm đích tốt đẹp truyền thống. Hy vọng lần này đích trận đấu có thể để ọi người vừa lòng." Này trong phiên nói xoay chuyển mọi người vỗ tay hoan nghênh.

Sau khi, Tiểu Ngưu cùng Diệt Quang bị mời trình diện trên, mà vài vị đức cao vọng trọng đích chương môn bị chỉ định vi bình thẩm. Này trong đó kể cả Thiếu Lâm, Hoa Sơn, Thiên Sơn từ từ, đương nhiên đã kể cả thái sơn chương môn buông lỏng tử chính mình rồi. Kế tiếp nhất kích động lòng người đích trường hợp tới.

Tiểu Ngưu cùng Diệt Quang đứng ở trên đài, cách xa nhau bất quá một hai trượng đích khoảng cách. Diệt Quang đích ánh mắt chăm chú vào Tiểu Ngưu đích trên mặt, giống lợi kiếm giống nhau sắc bén, băng sơn giống nhau rét lạnh. Tiểu Ngưu vừa tiếp xúc nàng đích ánh mắt, phải nhin không được đánh đã hai lạnh run.

Diệt Quang hừ rồi hai tiếng, nói.: "Ngụy Tiểu Ngưu, không thể tưởng được người thật là có chút ít bản lĩnh, đệ nhất là đang rồi nhất phái chưởng môn, sau đó lại vừa tiến vào tranh đoạt minh chủ đích phục thi đấu. Bất quá ta nói cho người, lúc này đích minh chủ vị, tuyệt đối vốn là không thuộc loại của người.

Có ta ở đây, người mơ tưởng thực hiện được."

Tiểu Ngưu mạnh mẽ nở nụ cười hai tiếng, nói: "Sư thái tự nhiên là bản lĩnh xuất chúng, nói cách khác vốn là đang không thành nga mi chưởng môn.

Nhưng là sư thái người tự tin có thể chống đỡ được ma đạo sao?"

Diệt Quang cười lạnh hai tiếng, nói: "Ma đạo chính là ma đạo đích rách nát đồ vật, từ trước đến nay vì chánh đạo nhân sĩ có trở trên. Từ xưa tà bất thẳng chính, ta đương nhiên là có tin tưởng đánh bại người rồi. Cũng là cho ta đồ đệ báo thù."

Tiểu Ngưu nghe xong chấn động, hỏi: "Người là nói Vịnh Mai sao?"

Diệt Quang hừ một tiếng, nói: "Không sai. Nàng vốn là một ưu tú đích đệ tử, đáng tiếc bị người cấp cho câu dẫn biến thành xấu mà người không chỉ vốn là hại nàng, đã hại chúng ta phái Nga Mi, thù này ta nhất định phải báo đích. Giống người loại này thâm tặc sớm nên vì chính mình đích hành vi nỗ lực đại giới rồi."

Tiểu Ngưu ha ha cười, nói: "Sư thái người thực sẽ lại hay nói giỡn. Vịnh Mai là thật tâm yêu ta đích, nàng phải giả cho ta có cái gì sai sao? Nàng không nghĩ đang chưởng môn, người cần gì phải ép buộc đây?"

Diệt Quang mắt lộ hung quang, nói: "Ngụy Tiểu Ngưu, người đừng đem trách nhiệm đẩy được không còn một mảnh. Không có người này tên vô lại, Vịnh Mai sẽ không sẽ lại biến thành hôm nay cái dạng này.", Tiểu Ngưu

nói: "Nam nữ cùng vui vẻ, người chi thường tình. Sư thái vốn là người xuất gia, như thế nào sẽ minh bạch trong đó đích huyền bí đây."

Diệt Quang hừ vài tiếng, nói: "Ít theo ta đề tình. Tiểu tử người hiểu được cái gì tình? Người chích hiểu được cái gì vốn là dâm. Hôm nay nếu người không đem mình chủ vị tặng cho ta nói, của người mạng nhỏ đều cũng khó bảo toàn." Nàng đích ánh mắt lộ ra rồi đáng sợ đích sát khí.

Tiểu Ngưu đã lạnh nghiêm mặt nói: "Chẳng lẽ sư thái muốn nghĩ theo ta quyết nhất tử chiến sao?"

Diệt Quang điểm đầu nói: "Không sai, trừ phi người không theo ta tranh mình chủ vị. Nếu người để cho ra mình chủ vị, người đi đích tội ác ta bèn không hề truy cứu, ta còn sẽ lại đồng ý người cùng Vịnh Mai chuyện. Đây đối với người mà nói nhưng là thiên đại thật là tốt sự tình, người là một người thông minh, ta nghĩ người nên biết nên làm cái gì bây giờ đích." Nói đến người này, nàng đích sắc mặt thoáng cái trở nên ôn hòa rồi, có nhân tình vị.

Lời này nghe được Tiểu Ngưu trong lòng vừa động, thầm nói: "Nếu không phải cha vô lâm trách nhiệm nói, này mình chủ vị đối với ta cũng không có nhiều cỡ nào đích hấp dẫn. Nàng khai ra đích điều kiện quả thật tốt lắm, ta có thể thuận thuận lợi lợi mà cười đến Vịnh Mai rồi. Nhưng là này mình chủ ta không thể để cho, một khi để cho này Lão ni cô đang rồi mình chủ, vô lâm lại vừa sẽ lại đại loạn, chính tà song phương lại vừa sẽ lại tái khởi phong vân, lại có vô số người vứt bỏ quý giá đích sinh mệnh, ta không thể nguyên nhân tư mà phế công. Ta nếu đáp ứng lời của hã, ta như thế nào không làm...Thất vọng thiên hạ thương sinh linh đây?"

Tiểu Ngưu lắc đầu, trịnh trọng mà nói: "Mình chủ vị chỉ dùng để bản lĩnh tranh đích, không phải làm cho người ta để cho đích. Cám ơn sư thái thật là tốt ý rồi."

Diệt Quang mặt trầm xuống, cắn răng nói: "Rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt. Người [sẽ chờ|đợi] trứ xuống địa ngục ba." Nói chuyện, đem phía sau đích trường kiếm rút đi ra.

Tiểu Ngưu tiềm thức mà lui lại mấy bước, đã rút ra ma đao đến. Đây một đao một kiếm, ánh trứ phía đông đích thái dương, diệu người hai mắt. Thái sơn phía trên, mấy ngàn ánh mắt đều cũng chăm chú vào hai người đích trên thân, chăm chú vào một đao này một kiếm trên. Ai đều biết nói, một hồi ác chiến vốn là không thể tránh khỏi rồi. Vô luận ai ngờ thắng được, đều là ngàn khó muôn vàn khó khăn đích.

Bên sân đích buồng lỏng tử nhìn nhìn hai người sau khi, hét lớn một tiếng: "Bắt đầu rồi." Đây một tiếng chấn động sơn cốc, tại trong sơn cốc quanh quẩn không dứt. Mọi người lập tức đều cũng đem ánh mắt trừng được lớn hơn nữa, ngấm lại đây hai người vốn là như thế nào đạt tới mục đích đích.

Diệt chân trần trượt bước, đảo mắt trong lúc đó đã đi tới Tiểu Ngưu trước mặt. Trường kiếm vung lên, thẳng chỉ Tiểu Ngưu trong ngực. Tiểu Ngưu dùng ma đao một bát, chỉ nghe đang mà một tiếng, kiếm mặc dù bát đi, nhưng lại chấn đặc cổ tay tê rần. Càng gọi hấn ngoài ý muốn chính là Diệt Quang đích kiếm cũng không có hư hao. Bởi vậy có thể thấy được, nàng kiếm kia nhất định cũng là khó gặp đích bảo vật rồi.

Diệt Quang âm um tùm mà cười nói: "Tiểu tử, người [sẽ chờ|đợi] chết đi." Dứt lời, thân hình một túng, người đến giữa không trung, hai tay cầm kiếm, đầu dưới chân trên đích hướng Tiểu Ngưu đâm tới. Đây nhất chiêu cực nhanh, vô cùng tàn nhẫn, đã vô cùng chuẩn. Trận ngoài đích người xem thấy đều cũng hãi hùng khiếp vía, thiệt nhiều mọi người nhịn không được đứng lên, đồng phát ra thét lên có tiếng.

Tiểu Ngưu tâm trầm xuống, thân hình cấp bách chột hiện, miễn cưỡng tránh thoát Diệt Quang kia trí mạng đích một kích. Diệt Quang không đâm

đến Tiểu Ngưu, kiếm kia nhưng lại đâm vào trên mặt đất, nhưng chỉ đâm vào một nửa. Nàng run lên cổ tay tử, bạt kiếm rồi đi ra, thân hình sửa lập vi hoành, lại đâm hướng Tiểu Ngưu đích yếu hại. Người có nghề đều cũng nhìn ra được đến, Diệt Quang vừa lên đến sẽ không khách khí, vừa ra tay đúng là sát khí trùng trùng đích thành danh tuyệt kỹ, tên là "Tru quý kiếm". Này hai chiêu mặc dù không đem Tiểu Ngưu cấp cho tru rồi, đã khiến cho hắn [mạo|xuất] một thân mồ hôi lạnh. Hắn lau mồ hôi, thầm nói: "Quái rồi, ma đao như thế nào không có phát huy ra cường đại đích uy lực đây?" mắt thấy trứ đối phương lại lạt đến, hắn lập tức lại vừa thi triển khinh công né tránh. Lần này thảm hại hơn, cả quần áo đều bị đối phương cấp cho lạt một lỗ nhỏ. Nếu không phải Tiểu Ngưu thông minh, trên thân phải nhiều một lỗ máu rồi.

Lần này Tiểu Ngưu học thông minh, thân thể mau lui, cách Diệt Quang xa một ít. Hắn thầm nói: "Vốn tưởng rằng ba dưới năm trứ hai, có thể giải quyết này Lão ni cô đây, ai ngờ đến ma đao lộ vẻ không ra uy lực đến. Đây là cái gì nguyên nhân đây? Nếu như vậy đi xuống nói, chẳng những không đảm đương nổi minh chủ, chỉ sợ cả mạng nhỏ cũng không bảo."

Lúc này Diệt Quang trạm định, lại vừa bày ra tiến công đích điệu bộ, mũi kiếm chỉ vào Tiểu Ngưu, trên mặt lộ ra nhe răng cười đến. Xem cái kia ý tứ, lại đến một kiếm, có thể giết chết Tiểu Ngưu rồi. Tiểu Ngưu suy nghĩ trứ, ta nên làm cái gì bây giờ đây? Ta nhất định phải đánh ngã nàng.

Hắn tại tự hỏi trứ, bấp chân nhưng lại nhịn không được phát run, thầm nói: "Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Tiểu Đao à, người nhanh một chút giúp ta à!"

Đang lúc thời khắc mấu chốt, Tiểu Đao ra tiếng rồi: "Chủ nhân, không cần hoảng, người sẽ lại chiến thắng đích. Lần này sở dĩ ma đao không có phát huy ra uy lực, là bởi vì vi đối phương đích công lực so với người cao được nhiều lắm, người thiếu lòng tự tin, hơn nữa đối phương tại khí thế trên áp đảo rồi người. Đầu tiên người được có tự tin, sau đó cách xa nàng chút,

lấy pháp lực thắng nàng. Ngưu Lệ Hoa không phải đã dạy người đao pháp, chỉ cần đao pháp dùng một chút, thiên hạ vô địch." Tiểu Ngưu nghe được trong lòng mừng rỡ, kia chân cũng không lại run lên.

Hắn nhìn lên một chút hai bên đích người xem, chỉ thấy băng vương bọn họ cau mày, tựa hồ đối với Tiểu Ngưu thiếu tin tưởng. Chánh đạo bên kia, pháp tử thấp mi hợp mắt, kể ra trứ niệm châu; mà buồng lỏng tử thì cười, cười đến rất miễn cưỡng; lại nhìn sư nương, thì hoa dung thất sắc, môi khẽ run, có thể thấy được nội tâm vốn là như thế nào đích khẩn trương rồi. Mà này ủng hộ Diệt Quang đích người, nhất là nga mi phái đích đệ tử? Bọn hắn hoan hô nhảy nhót, vô cùng, thay bọn hắn đích chương môn trợ uy, giống như lại đến một kiếm minh chủ vị phải thuộc loại Nga Mi đích rồi.

Lúc này từ chánh đạo phe cánh đích phía sau bay ra một người đến, mặt mang theo kinh hoảng, lấy đẹp hơn đích từ xu thế dừng ở Tiểu Ngưu cùng Diệt Quang trong lúc đó. Chỉ thấy nàng mặt như hoa đào, cùng như thu thủy, nói không hết đích xinh đẹp. Người này không phải đối với người khác, cũng là cùng Nguyệt Ảnh nổi danh đích mỹ nữ Quan Vịnh Mai. Nàng đích xuất hiện, làm Tiểu Ngưu cùng Diệt Quang đều cũng cảm thấy ngoài ý muốn.

Vịnh Mai rụt rè mà kêu một tiếng: "Sư phụ, Vịnh Mai có lẽ rồi.", Diệt Quang ánh mắt trừng, quát: "Không cười đồ đệ, chột hiện một bên tới, chờ ta thu thập rồi Ngụy Tiểu Ngưu, lại xử trí người."

Vịnh Mai quay đầu lại nhìn chật vật đích Tiểu Ngưu liếc mắt, sau đó đối với diệt gọi nói: "Sư phụ, hắn căn bản không phải đối thủ của người, người để lại hắn một con ngựa ba." :

Diệt Quang đặc ý nở nụ cười vài tiếng, nói: "Hảo oa, để cho hắn nhận thua, ta có thể tha cho hắn bất tử."

Vĩnh Mai xoay người, đi đến Tiểu Ngưu bên người, nói: "Tiểu Ngưu, ta không nghĩ người chết, người phải nhận thua ba, ta cũng không phải nguyện ý mất đi người."

Tiểu Ngưu liếc thấy Vĩnh Mai, tâm tình tốt đẹp, trên mặt có nụ cười, nói: "Vĩnh Mai à, người đã đến rồi thật tốt. Bất quá cảm ơn hảo ý của người, ta muốn đánh đi xuống. j. Vĩnh Mai nói: "Không, ta sợ hãi, ta sợ người gặp chuyện không may. Sự phụ ta cũng sẽ không đối với người lưu tình địch."

Tiểu Ngưu trịnh trọng mà nói: "Vĩnh Mai, người nghe ta địch, trình diện ngoài chờ ta, ta sẽ không thua địch."

Vĩnh Mai cố chấp mà nói: "Không, không, ta sẽ không đi địch. Người đã muốn đánh đi xuống, ta ở nơi này cùng người, chúng ta cùng sinh cùng tử." Lời này nghe được Tiểu Ngưu hết sức cảm động, nhưng là hăn cho rằng không ổn, Vĩnh Mai tại bên người sẽ lại làm cho chính mình phân tâm địch, nhưng như thế nào đem nàng khuyên ngăn tới đây, Tiểu Ngưu có chút phạm khó khăn.

Đang phía sau, Nguyệt Ảnh không biết từ nơi này đã đi tới, nói: "Tiểu Ngưu, ta biết người sẽ lại thắng lợi địch, ta chờ người thật là tốt tin tức." Nói rồi hướng hăn cười, bèn ngạnh lời kéo Vĩnh Mai kết cục rồi.

Tiểu Ngưu tinh thần đại chấn, ma đao đã chỉ hướng Diệt Quang, trong ánh mắt tràn ngập rồi vương giả địch khí phách. Diệt Quang hét lớn một tiếng, lại vọt đi tới.

MA ĐAO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 142: Thành Linh Xảy Ra

Khi Diệt Quang cầm kiếm vọt tới Tiểu Ngưu đích ba trượng ở ngoài khi, Tiểu Ngưu đột nhiên giơ lên ma đao, hét lớn một tiếng, cổ tay run lên, đúng là ma đao đao pháp chiêu thứ nhất "Tinh diên chút thủy". Nhưng thấy đất bằng phẳng nổi lên gió lớn, mạnh hướng Diệt Quang quất tới. Diệt Quang vội vàng dừng lại thân hình, cũng là bảo kiếm vung lên, phát ra một cổ gió lớn đến. Chỉ nghe kinh thiên động địa bàn đích một thanh âm vang lên, hai cổ phong đánh vào lập tức. Tiểu Ngưu đích gió lớn tiến lên, đem Diệt Quang đẩy được quơ quơ, hoàn hảo, không có rồi ngã xuống. Lại nhìn Tiểu Ngưu, tóc căn căn đứng lên, giống một thiên ngoại lai khách, nói không nên lời đích uy phong.

Tiểu Ngưu thấy nàng không có ngã, bèn lại vừa thi triển đệ nhị chiêu "Mãnh long qua giang". Chỉ thấy hăn toát ra trứ, hướng Diệt Quang phóng đi.

Diệt Quang biết không tốt, một bên lui về phía sau trứ, một bên trường kiếm cả huy, cách dùng lực tạo khởi một tòa vô hình đích tường, để bảo vệ chính mình. Lúc này đích nàng toàn bộ không có vừa rồi đích khí thế, sắc mặt trở nên tái nhợt. Nàng thật sự là không thể tưởng được, tập hợp rồi nàng cùng kim cơ tử hai người đích công lực cũng không thể đem ma đao chế phục.

Tiểu Ngưu xu thế không thể đỡ, ma đao giơ lên, [chiếu|theo] ba trượng ở ngoài đích Diệt Quang hư không vừa bổ, nhưng thấy bạch quang lờ lờ, cả thái dương đều cũng có vẻ không ánh sáng. Kia bạch quang như là lợi kiếm

xuyên thấu rồi kia vô hình đích tường, hướng Diệt Quang bắn thẳng đến, bí mật mang theo trứ lợi hại đích tiếng gió.

Diệt Quang trốn tránh không kịp, hoành kiếm vung lên, trước mắt lập tức nhiều hơn một tòa núi nhỏ, đem Tiểu Ngưu ngăn cách. Nhưng là kia bạch quang đụng vào trên núi, thạch bay sơn nứt ra, tiếp tục hướng Diệt Quang đánh tới. Bất đắc dĩ dưới, Diệt Quang đành phải cổ tay run lên, kia trường kiếm bèn hướng Tiểu Ngưu vọt tới. Xem hình dáng là muốn biện rồi...Chỉ nghe trận ngoài một thanh âm kêu lên: "Tiểu Ngưu, hạ thủ lưu tình, [không nên|đừng có giết ta] sư phụ." Vừa nghe đúng là Vịnh Mai đích thanh âm.

Tiểu Ngưu ma đao một [kén|chọn|xoay], đem Diệt Quang đích trường kiếm chém đứt. Sau đó quay về phía Diệt Quang lại vừa huy rồi một đao, một cổ gió lớn đi, đem Diệt Quang [đánh ngã|gục] ở mặt đất. Diệt Quang ói ra vài khẩu huyết sau khi, lại ngất đi. Trong lúc nhất thời, toàn trường tức tĩnh, giống như trong thiên địa chỉ có Tiểu Ngưu một người giống nhau. doc truyện tại . Vừa rồi này hai chiêu ra tay, cả thiên địa đều cũng rung chuyển rồi. Kia gió lớn quét được mọi người ngã trái ngã phải, đầu chóng váng não trướng, nếu không Tiểu Ngưu hạ thủ lưu tình, diệt chỉ là khó tránh khỏi vừa chết đích rồi.

Toàn trường tĩnh rồi một hồi lâu, phái Thái Sơn chương môn buông lỏng tử mới lớn tiếng tuyên bố: "Ngụy Tiểu Ngưu chiến thắng." Tiếng nói vừa dứt, toàn trường vang lên đinh tai nhức óc đích tiếng vỗ tay, kinh lâu không hết. Lại nhìn sư nương, kích động được đứng lên, cười tươi như hoa. Lại nhìn Nguyệt Ảnh cùng Vịnh Mai, lại cao hứng mà lẫn nhau vỗ tay. Luôn luôn lạnh lùng đích Nguyệt Ảnh trên mặt cũng có rồi nụ cười, quả nhiên là cười dưới, điên đảo chúng sinh nột!

Buông lỏng tử đi tới, giơ Tiểu Ngưu đích tay, quanh quần trận một vòng, nói: "Từ nay về sau, Ngụy Tiểu Ngưu đúng là chúng ta chánh đạo đích minh chủ, sau này trong chốn võ lâm đích đại sự đều cũng do hãn đến định

đoạt. Mọi người có...Hay không ý kiến?" Phía dưới người tự nhiên nói đã không có.

Tà phái bên kia đích người cũng đều mỗi người mặt mang theo nụ cười, trong lòng đều cũng thật cao hứng. Nhất là băng vương, quay về phía Tiểu Ngưu thẳng đứng thẳng đại.

Ngón cái. Bọn họ đều biết nói, Tiểu Ngưu đang rồi mình chủ sau khi, chính tà song phương có thể thái bình một đoạn cuộc sống rồi. Tất cả mọi người có thể phóng tâm mà qua cuộc sống, ngủ ngon giấc rồi.

Các phái chương môn đã đều đứng lên, nhất nhất hướng Tiểu Ngưu chúc mừng. Đã Tiểu Ngưu đang rồi mình chủ, lúc trước phản đối người của hắn, lúc này cũng đều một đoàn nụ cười rồi. Lúc trước không phải mình chủ, người khác còn có thể nói ba đạo bốn, bây giờ không được, được tôn kính hắn, nịnh hót hắn rồi.

Mà Vịnh Mai cùng phái Nga Mi đích đệ tử thì đem Diệt Quang đỡ quay về chính mình đích đội ngũ, vội vàng cứu nàng. May mắn Tiểu Ngưu vẫn chưa đau nhức hạ sát thủ, bởi vậy chỉ chốc lát Diệt Quang phải thức tỉnh đi tới. Đang nàng ngồi xuống, vừa thấy đến Tiểu Ngưu hướng mọi người ngoắc, trên mặt mang theo thẳng lợi nụ cười đích thời điểm, nàng khí để tâm đầu, thân thể một thật sự, về phía sau một ngã, lại vừa ngất đi. Phái Nga Mi đích đệ tử tự nhiên lại vừa loạn thành một đoàn, vội vàng đem Diệt Quang nâng quay về chỗ ở đi.

Lại nhìn buông lỏng tử, sai người đem ấn tử cầm đến. Hắn cao bãi đất giờ quá...Đĩnh, nói: "Các vị băng hữu, này khối ấn tử rốt cục lại có rồi tân chủ nhân, bây giờ ta phải trịnh trọng mà đưa hắn giao cho Lao Sơn mạch Ngự Tiểu Ngưu, đã đúng là chúng ta đích ngự mình chủ. Sau này vô lâm đại sự cùng nghe hắn đích hiệu lệnh." Nghe nói như thế, Tiểu Ngưu hỉ trên mi sao, thật muốn nhảy vài cái đến biểu đạt một chút. Nhưng hắn không có nhảy, dù sao hắn bây giờ [tư cách| địa vị] bất đồng rồi, đã là một đời mình

chủ. Giống nhỏ như vậy [niên kỉ|tuổi] kỉ đang mình chủ, thật sự là chưa từng có tuyệt hậu đích kỳ tích.

Buông lỏng tử buông ấn tử, nói: "Nếu mọi người không có gì ý kiến, ta cái này đem ấn tử giao cho Ngụy Tiểu Ngưu rồi." Tiểu Ngưu vội vàng đi lên trước, quyết định tới tiếp ấn tử.

Thời điểm này, chỉ nghe chánh đạo bên kia một thanh âm hét lớn: "Chậm đã, ta có ý kiến. Ngụy Tiểu Ngưu không xứng khi chúng ta đích mình chủ, hẳn không thể đang mình chủ." Đây thanh âm giống như tình khoảng không sét đánh, làm tất cả mọi người đồng thời cả kinh, đều cũng hướng thanh âm đến chỗ vừa thấy. Chỉ thấy hai thanh niên từ chánh đạo phe cánh đã đi tới, phía trước cái kia đi được rất nhanh, nổi giận dùng dùng; phía sau cái kia đi được chậm, trên mặt mang theo khẩn trương. Phía trước cái kia thỉnh thoảng hoàn lại quay đầu lại [nhìn|xem] phía sau cái kia.

Tiểu Ngưu vừa thấy đến hai người kia, khí không đánh một chỗ đến, đồng thời [tim đập|trống ngực] gia tốc. Tình cảnh này, hẳn ngã thực sự có chút sợ bọn họ rồi. Đây hai vị này không phải người khác, một vốn là Mạnh Tử Hùng, [người|cái kia] còn lại là Mạnh Phàm Thành, đều là Tiểu Ngưu chán ghét đích tên. Hẳn vẫn hoài nghi bọn họ có âm mưu, ở phía sau hiện thân, nhất định là âm mưu tại thi hành rồi.

Mạnh Tử Hùng cùng Mạnh Phàm Thành đi tới trên đài sau khi, hướng buông lỏng tử và các vị chương môn nhất nhất thi lễ.

Buông lỏng tử lại hỏi: "Mạnh thiếu hiệp, các người hai vị lên đài đến, có thể có nói cái gì nói?" Buông lỏng tử đích trong lòng đã đập bịch bịch, cũng sợ ra cái gì ngoài ý muốn.

Mạnh Tử Hùng nói: "Đây Ngụy Tiểu Ngưu không thể đang chương môn, hẳn không xứng." Nói chuyện, hoàn lại trừng Tiểu Ngưu liếc mắt.

Tiểu Ngưu cười mà không nói, thầm nói: "Ta ngã [nhìn|xem], hắn có thể chơi ra cái gì đa dạng đến. Nếu chọc giận ta, ta phải một đao bổ hắn, không cho hắn sống qua hôm nay."

Buông lỏng tử cười cười, nói: "Mạnh thiếu hiệp, thứ có thể ăn bậy, nói cũng không thể loạn ngôn. Người dựa vào cái gì nói Ngụy Tiểu Ngưu không thể đang mình chủ đây? Người có cái gì lý do sao?"

Mạnh Tử Hùng bộ ngực một thật sự, một bộ chính khí lẫm liệt đích hình dáng, nói: "Này Ngụy Tiểu Ngưu không có đạo đức, nhân phẩm bất hảo, như vậy đích bại hoại như thế nào có thể khi chúng ta chánh đạo đích mình chủ đây? Ai chẳng biết nói đang mình chủ đích ngoại trừ có một thân xuất thần nhập hóa đích bản lĩnh ở ngoài, còn muốn đức cao vọng trọng. Ngụy Tiểu Ngưu này bại hoại cho dù có chút bản lĩnh, nhân phẩm trên cũng không đủ tư cách đích. Ta ở chỗ này thỉnh cầu các vị, không cho hắn đang mình chủ, hay là hủy bỏ hắn đích mình chủ tư cách cho thỏa đáng."

Buông lỏng tử xem xét thu Tiểu Ngưu, lại vừa nhìn nhìn kinh ngạc đích các vị chưởng môn, nói: "Mạnh thiếu hiệp, hắn khẩu khẩu danh vọng nói Ngụy Tiểu Ngưu nhân phẩm bất hảo, xin hỏi, người có cái gì chứng cứ sao? Ít nhất được giơ một thật lệ để cho chúng ta biết a!"

Mạnh Tử Hùng một bộ bi thống gần chết đích hình dáng, nói: "Này Ngụy Tiểu Ngưu vốn là một dân tộc, hắn tai họa rồi không ít nữ tử."

Buông lỏng tử bản khởi mặt, nói: "Người nói đi."

Pháp từ lúc này đã nói chuyện rồi: "Nếu là không thật, nhất định đang nghiêm làm."

Mạnh Tử Hùng rõ ràng rồi rõ ràng giọng, hướng chánh đạo đích mọi người vừa vỗ tay, nói "Các vị võ lâm bằng hữu, buông lỏng tử tiên bối để cho ta nói, ta đây cũng chỉ hảo lời nói thật nói thật rồi. Ngụy Tiểu Ngưu người này từ nhập vào ta Lao Sơn phái sau khi, gạt được cha ta đích tín

nhiệm, dạy hăn công phu, ai ngờ đến hăn tâm thuật bất chánh, vắng mặt võ công cao thấp công phu, nhưng lại chuyên tại nữ nhân trên thân chơi tâm mắt. Đương nhiên rồi, đây là nhà xấu, ta cũng không nhắc lại.

"Chỉ nói gần nhất chuyện ba! Hăn dùng rồi rất lưu manh đích thủ đoạn, đoạt vị này Mạnh Phàm Thành mạnh thiếu hiệp đích người trong lòng. Người ta nhưng là định rồi [hôn|cưới] đích, hăn cũng không buông tha. Loại này bất nhân bất nghĩa chuyện, đúng là Ngụy Tiểu Ngưu làm, mọi người nói nói, người như thế như thế nào có thể đang mình chủ đây? Mình chủ nên vốn là cao phong phát sáng lễ, tuyệt không nên vốn là một dâm tặc. Các người nói đúng không vốn là?" Đây đối với Tiểu Ngưu bất mãn đích người, lập tức lớn tiếng đáp lại. Trong lúc nhất thời, trận trên loạn thành một đồng. Người ủng hộ đích phần nộ tiếng xé gió, người phản đối đích kêu [nhượng|cho] tiếng xé gió, tiếng xé gió tiếng xé gió chói tai.

Buông lỏng tử hướng trận ngoài đích mọi người huy phát tay, kêu lên: "Im lặng, im lặng." Sau đó nhìn Tiểu Ngưu, hỏi:

"Ngụy Tiểu Ngưu, vị này mạnh thiếu hiệp nói đích nhưng là thật sự?"

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, chậm rãi nói: "Ta không biết hăn đang nói cái gì. Chẳng lẽ tùy tiện người nào a con chó a miêu lên đài đến một kêu [hoán|gọi|kêu], mọi người sẽ tin tưởng hăn nói sao? Nói chúng ta phẩm bất hảo, có người chứng sao? Có vật chứng sao? Không nghĩ để cho ta đang mình chủ, nói thẳng tốt lắm. Ta ghét nhất bị người ta làm cái gì âm mưu quỷ kế rồi." Nói đến người này, Tiểu Ngưu đã trầm dưới mặt, tay không khỏi mà cầm ma đao đích chuôi đao rồi.

Mạnh Tử Hùng hung tợn mà nói: "Ngụy Tiểu Ngưu, người này dâm tặc, người là chưa thấy quan tài chưa rơi lệ à." Tiếp theo dâm dâm bên cạnh Mạnh Phàm Thành đích cánh tay, nói: "Mạnh lão đệ, người nói nói người đích trong lòng nói ba. Để cho tất cả mọi người biết này Ngụy Tiểu Ngưu [phạm|làm] chút ít cái gì. Chỉ cần người nói đi ra, mấy cái này chánh đạo

đích anh hùng các sẽ cho người làm chủ đích. Người không phải sợ, chỉ để ý [đâu có|không dám|cũng được] rồi."

Mạnh Tử Hùng ngẩng đầu, nhìn nhìn Tiểu Ngưu, lại vừa nhìn nhìn pháp tử cùng buông lỏng tử, muốn nói lại thôi. Lúc này Võ Đang chương môn kim cơ tử đi lên bàn đến, nói: "Mạnh Phàm Thành, có chuyện nói mau, có rầm mau phóng ra."

Mạnh Phàm Thành đáp ứng một tiếng, mới nói nói: "Ta cùng Nga Mi đệ tử Quan Vịnh Mai đính hôn [nhiều|hơn...Năm] rồi, tình cảm của chúng ta tốt lắm, vốn là thanh mai trúc mã đích quan hệ. Bắt đầu ta cùng với nàng thành thân rồi, nhưng là ai ngờ đến chúng ta mệnh khổ, nửa đường sát ra một Ngụy Tiểu Ngưu đến. Hắn không biết như thế nào lừa Vịnh Mai đích tâm, làm cho Vịnh Mai cố ý cần theo ta lui [hôn|cưới], nói cái gì không chịu gả cho ta. Ta phi thường thương tâm, phải đi tìm Ngụy Tiểu Ngưu tính sổ, nhưng là Ngụy Tiểu Ngưu thân có ma đao, ta không phải đối thủ của hắn. Nhưng là lòng ta trong nín thở à! Ta một đại nam nhân, vì cái gì cần chịu loại này uất khí? Mời mọi người cho ta làm chủ." Lời kia vừa thốt ra, toàn trường xôn xao nhiên, mọi người nhất thời thất chủ bất thiết đích nghị luận đứng lên. Nghe đứng lên đều là đối với Tiểu Ngưu bất lợi đích.

Buông lỏng tử cùng pháp tử cùng với các phái chương môn đều cũng đem ánh mắt rơi xuống Tiểu Ngưu đích trên thân, đa số người đích ánh mắt rõ ràng mang theo hoài nghi đích sắc thái. Tiểu Ngưu biết nếu không nói chuyện vốn là không được, vì vậy, hắn không cho là đúng mà nở nụ cười hai tiếng, sau đó nói:

"Các vị, các người không cần tin hắn các hai nói, hai người bọn họ mới là bại hoại đây. Bọn họ vu miệt ta là thâm tặc, mọi người ngàn vạn lần không cần thư. Các người không phải muốn biết chân tướng sao? Ta đây nói cho các người ba, Quan Vịnh Mai là thật tâm thích ta đích, ta cũng không có lừa gạt nàng cái gì. Nàng cần cùng Mạnh Phàm Thành lui

[hôn|cười] " Đó là có nguyên nhân khác. Không tin nói, các người có thể hỏi hỏi Vịnh Mai."

Buông lỏng tử gật gật đầu, nói: "Nhanh đi mời Quan Vịnh Mai cô nương. Việc này tìm nàng vừa hỏi, nên cái gì đều cũng biết rõ rồi."

Nguyệt Ảnh chú ý trứ nơi này đích hết thầy, nói:." Hảo, ta đi mời nàng." Nói chuyện, quay người lại., giống một đạo quang giống nhau biến mất.

Lúc này sư nương cùng Tiểu Ngưu nói: "Tiểu Ngưu, người không cần lo lắng, có chúng ta tại, nhất định không cho Mạnh Tử Hùng tiểu tử này gian kế thực hiện được."

Tiểu Ngưu gật gật đầu, nói: "Chơi tâm mắt, hẩn nơi nào là của ta đối thủ à! Chỉ cần Vịnh Mai thứ nhất, hết thầy nên cái gì đều cũng biết rõ rồi." Nào biết nói Nguyệt Ảnh đi nửa ngày, đều không có động tĩnh. Tiểu Ngưu nghĩ thấy rất kỳ quái, tại sao có thể như vậy đây? Chẳng lẽ Vịnh Mai xảy ra chuyện sao? Tiểu Ngưu đột nhiên cảm giác được vấn đề nghiêm trọng rồi. Nếu vịnh hồi không đến trận, chính mình chỉ sợ đây người vốn là miệng đều cũng giải thích không rõ rồi. Nàng như thế nào sẽ lại không đến đây? Sẽ không cùng nàng đích sư phụ có quan hệ ba?

Lúc này Mạnh Tử Hùng lộ ra tiểu nhân đắc chí đích nụ cười, phải cả Mạnh Phàm Thành đã thở dài một hơi, bắt đầu hưởng thụ thắng lợi đích quả [quán|xâu]. Mạnh Tử Hùng cười ha ha, nói: "Ngụy Tiểu Ngưu, lúc này người không có gì nói đích rồi ba? Kia Quan Vịnh Mai tự biết cảm thấy thẹn, nàng không có ý tứ đến đây. Lúc này của người mình chủ vốn là đang không được."

Mạnh Phàm Thành đã phụ họa nói: "Xem ra ông trời hay là dài mắt đích, cuối cùng không có để cho ác nhân đắc ý lâu lắm."

Tiểu Ngưu mạnh mẽ tự tình tảo, nói: "Các người cũng không dùng đắc ý, cho dù là Vịnh Mai không đến, các người cũng không thể chứng minh ta

là dâm tặc."

Sư nương đã trừng khởi đôi mắt đẹp, nói: "Không sai. Vịnh Mai không đến, cũng không thể nói rằng các người nói đúng là thật sự."

Mạnh Tử Hùng hỏi: "Vậy người các đến tốt cùng muốn thế nào mới chịu thua?"

Sư nương chính khí lẫm liệt mà nói: "Kia tự nhiên là cần Vịnh Mai nói chuyện rồi. Nếu nàng nói Tiểu Ngưu lừa nàng, kia mới là thật đích.". Mạnh Tử Hùng đích trông mắt vòng vo chuyển, cùng Mạnh Phàm Thành liếc nhau, nói: "Hảo oa. Vậy người các [sẽ chờ|đợi] trứ ba, trò hay muốn khai trận rồi." Mọi người nghe được không hiểu ra sao. Tất cả mọi người muốn nghĩ, nếu Ngụy Tiểu Ngưu nói đúng nói, vậy người các hai mạnh chẳng phải là xong đời rồi sao? Hết thấy đích hết thấy đều đã [tra ra manh mối|mọi chuyện rõ ràng] đích" Giờ phút này, vô luận vốn là chánh đạo hay là tà phái, mọi người lại vừa nhin không được nghị luận đều. Buông lỏng tử cầm trong tay mình chủ ẩn ngạc không biết làm sao. Pháp tử thì thỉnh thoảng trấn an hần vài câu, ai cũng thật không ngờ, chuyện tới hôm nay, luận võ hết sự tình rồi, lại sẽ có như vậy đích phong ba. Nay Mạnh Tử Hùng không phải Lao Sơn phái đích sao? Hần như thế nào sẽ lại cánh tay khừ tay tử ra bên ngoài lừa gạt đây? Cho dù lén có cái gì [ăn tết|chơi hội|nghỉ lễ] nói, cũng có thể lấy đại cục làm trọng à! Dù sao mình chủ về rồi Ngụy Tiểu Ngưu. Cả Lao Sơn phái đã có vẻ tám mặt uy phong à!

Lại vừa qua hồi lâu, buông lỏng tử cùng pháp tử thương lượng rồi vài câu sau khi, phải lớn tiếng nói: "Đã Mạnh Tử Hùng cùng Mạnh Phàm Thành không thể cung cấp xác thực tặc đích chứng cứ chứng minh Ngụy Tiểu Ngưu nhân phẩm bất hảo, vậy bọn họ lời nói mới rồi chỉ có thể xem như phỏng đoán cùng miên man suy nghĩ. Vậy, này khối mình chủ đích ẩn tử hay là Ngụy Tiểu Ngưu đích." Nói chuyện, lại vừa giơ lên rồi ẩn tử.

"Không thể." Lại là hét lớn một tiếng. Chỉ thấy phái Võ Đang chưởng môn kim cơ tử tiếp cận tiến lên đây, kia râu cá trê đã bởi vì kích động mà có chút run run.

Buông lỏng tử nhìn hắn một cái, nói: "Người lại có hà nói đây?"

Kim cơ tử nói: "Sự tình còn không có làm rõ ràng từ trước. Bần đạo nghĩ đến không thể tùy tiện đem tức giận giao cho Ngụy Tiểu Ngưu.

Nếu thật sự là giao ột gian tà người, vậy đã có thể hậu hoạn vô cùng rồi."

Buông lỏng tử nhắc nhở nói: "Nhưng là cho tới bây giờ, cũng không thể chứng minh Ngụy Tiểu Ngưu vốn là gian tà đồ đệ."

Kim cơ tử phản môĩ tấn công, nói: "Khá vậy không có chứng cứ chứng minh hắn không phải gian tà đồ đệ. Tại người khác phẩm không có bị chứng minh trước, này khối ẩn tử hay là đặt ở người trong tay thật là tốt."

Sư nương cảm khái nói: "Tiểu Ngưu đang minh chủ có cái gì bất hảo đây? Hắn đang rồi minh chủ, thiên hạ không biết sẽ lại ít chết bao nhiêu người nột. Đừng nói người khác phẩm không thành vấn đề, cho dù là có chút vấn đề, cũng xem như không được cái gì. Dù sao võ lâm đại sự mới là đại; minh ngụy cần tích dất tố bùi lục soát la [lỗi|lầm] thẳng xung phái xuyên quản sự, vì đại sự, có thể không để ý lự tiểu tiết đích."

Kim cơ tử phản bác nói: "Lời ấy sai rồi. Tên bất chính, thì ngôn không thuận. Thân bất chính, thì làm không được. Người khác phẩm bất hảo, ai còn sẽ lại nghe hắn đích hiệu lệnh."

Sư nương lớn tiếng nói: "Người không cần [bịa đặt|từ không nói có], [loạn|bậy] khẩu mỗ. Ngụy Tiểu Ngưu đích nhân phẩm cũng không có vấn đề, ta tin tưởng, đa số người vốn là ủng hộ Ngụy Tiểu Ngưu đang minh chủ đích."

Kim cơ tử lắc đầu nói: "Kia cũng không thấy được."

Sư nương đối mặt chánh đạo, bình tĩnh mà nói: "Các vị bằng hữu, ủng hộ Ngụy Tiểu Ngưu đích nói giờ lên tay đến." Tiếng nói vừa dứt, nhiều như vậy đích cánh tay giờ lên. Giống một tòa sâm lâm. Sư nương thấy cảm thấy an ủi, nàng bảo thủ phòng chừng, này nhắc tay đích người cũng có hai phần ba tả hữu. Có những người này đích đồng ý, cho dù Vịnh Mai không đến, mình chủ vị cũng có bảo trụ đích hy vọng.

Mạnh Tử Hùng cùng Mạnh Phàm Thành cùng với kim cơ tử thấy, đều cũng mặt hiện lên khẩn trương. Mạnh Tử Hùng không thể tưởng được Tiểu Ngưu như thế đại được lòng người, hăn thăm nói: "Này không thể là chuyện tốt. Nếu để cho tiểu tử này đang rồi mình chủ, chính mình tại võ lâm trong hoàn lại như thế nào hỗn đi xuống à?" mắt thấy trừ chính mình đích tình địch xuân phong đặc ý, mà chính mình nhưng lại cúi đầu ủ rũ. Hăn không cam lòng.

Tại mọi người đích ngàn hô vạn [hoán|gọi|kêu], chẳng thiết sống nữa chờ đợi trong, Nguyệt Ảnh rốt cục dẫn Vịnh Mai đến đây. Nhưng không chỉ bọn hăn hai người đến, bên người còn có nhất bang người. Đó là Diệt Quang sư thái cùng Nga Mi các đệ tử trong Diệt Quang đã đã tỉnh, tại hai người đích [nâng|dịu dờ] dưới đi đường, mở ra già nua đích trên mặt gọi trừ phần nộ, bị thương còn có ác độc, làm cho người ta nhìn rợn tóc gáy.

Đợi cho đoàn người đi tới gần trước khi, buông lỏng tử cùng các vị chương môn vôi vàng tiến lên hỏi an. Diệt Quang lắc đầu, đại thở hỗn hển mấy khí tức sau khi, trừng Tiểu Ngưu một cùng, sau đó nói: "Ta không có chuyện, ta còn không chết được. Nếu để cho gian tà đồ đệ đang rồi mình chủ, ta chết không sáng mắt." Lời này giống nước lạnh giống nhau, làm cho tất cả mọi người cảm thấy tâm lạnh. Tiểu Ngưu đã khẩn trương đi lên, lập tức đem ánh mắt nhìn Vịnh Mai.

Chỉ thấy Vịnh Mai vẻ mặt đích bất đắc dĩ cùng bi phẫn, còn có loang lổ đích [lệ ngân|nước mắt]. Hiển nhiên nội tâm vốn là trải qua chẳng thiết sống nữa đích giấy dựa đích.

Tiểu Ngưu mặc dù không biết trong đó đích nội tình, bằng cảm giác cũng biết cần chuyện xấu rồi. Hắn thầm nói: "Chẳng lẽ cần tới tay đích mình chủ ẩn tỉ cứ như vậy bay không thành? Chẳng lẽ ta một đoạn này thời gian đích thật sự đều cũng nước chảy về biển đông rồi sao? Ta chỉ muốn vì vô lâm khô chút chuyện tốt đều cũng khô không thành sao? Thiên hạ sự tình thật sự là không thể kì à!"

Buông lỏng tử tiến lên, vắn tắt mà đem vừa rồi chuyện nói cho phái Nga Mi nghe. Cuối cùng nói: "Vịnh Mai cô nương, này hai vị mạnh thiếu hiệp đều nói Ngụy Tiểu Ngưu đích nhân phẩm có vấn đề, không xứng đáng mình chủ. Nhưng là sự tình đích thật giả người khác không rõ ràng lắm, chỉ có người một người nhất hiểu được, người bây giờ nói câu ba. Của người nói cũng không phải bình thường, đem ảnh hưởng vô lâm đích đại cục."

Lời này vô cùng có phân lượng, làm cho toàn trường đích ánh mắt đều cũng chăm chú vào Vịnh Mai trên thân. Vịnh Mai tại mấy ngàn đôi mắt con người đích nhìn chăm chú dưới, có vẻ [lo sợ|bất an] bất an, sắc mặt thay đổi lại vừa biến. Nàng thỉnh thoảng nhìn sang Tiểu Ngưu, trong mắt lộ vẻ thương cảm. Nàng đích vành mắt đỏ, dần dần có lệ quang.

Nguyệt Ảnh ở bên cạnh nói: "Vịnh Mai, người cũng không nên loạn ngôn nói à. Người nếu nói sai rồi nói, trong chốn vô lâm lại vừa sẽ lại đánh đánh giết giết, chết vô số đích. Người không thể phạm ngốc à!" Nàng đích thanh âm lạnh như băng nhưng tràn ngập rồi lực lượng, một đôi đôi mắt đẹp giống lợi đao giống nhau thu trứ Vịnh Mai. Này nếu nhìn về phía nam nhân, nhất định sẽ lại đem nam nhân xem choáng váng đích.

Sư nương đã nói: "Vịnh Mai, ta biết người là một thành thật đích cô nương. Người phải quan nói nói thật tốt lắm. Ngụy Tiểu Ngưu đích nhân

phẩm người nhất biết rõ rồi, hăn đối với người như vậy, người không cần thẹn thùng, người có thể đối với mọi người nói đích." Sư nương chính là thanh âm ấm áp như xuân, khiến người nghe xong tâm cảnh nhu hòa, không thể phản kháng.

Vịnh Mai quay đầu [nhìn|xem] sư phụ Diệt Quang. Diệt Quang đột nhiên mở to hai mắt, hiển nhiên hung ác vô cùng. Nàng xấp xỉ cho tru lên mà nói: "Vịnh Mai, những năm gần đây sư phụ đối với người cũng không phải bạc à! Sư phụ nhưng cho tới bây giờ không có cho người làm gì sự tình, hôm nay, người cũng không thể phạm hồ đồ, người nên lời nói công đạo nói. Kia Ngụy Tiểu Ngưu không phải người tốt, vì sư thấy rõ biết rõ sở đích, người cũng không nên bao che người xấu nột. Người xấu [giữa đường|năm quyền] ; vô lâm chi bất hạnh à! Mấy cái này đại nghĩa đại lễ, người nên hiểu được đích."

Vịnh Mai gật gật đầu, lấy kiêu nhược đích thanh âm nói: "Sư phụ, ta hiểu được rồi."

Vừa thấy đồ đệ khuất phục rồi, Diệt Quang cảm thấy an ủi, khóe miệng lộ ra vẻ tươi cười, nói: "Người hiểu được là tốt rồi, đây mới là sư phụ thật là tốt đồ đệ đây. Vậy người nói câu ba, để cho hôm nay đích mình chủ chi tranh có một kẻ khác vừa lòng đích kết quả."

Vịnh Mai dùng sức chút trứ đầu, ngạnh nuốt nói: "Sư phụ, ta nói là được." Nói chuyện, nàng nhìn quét rồi liếc mắt chung quanh đích vũ lâm nhân sĩ, lại đem ánh mắt nhắm ngay chờ đợi lo lắng đích Tiểu Ngưu, trong lòng đau xót, nhịn không được hai mắt đầm lệ mưa lất phất rồi. Kia mang theo vũ lê hoa bình thường đích hình tượng làm ở đây đích nam nhân không có một không nổi lòng trù mến đích.

Vịnh Mai môi đỏ mọng giật giật, cũng không nói gì ra nói. Diệt Quang thúc giục nói: "Vịnh Mai, người còn chờ cái gì à? Nói mau à, ta đều phải vội muốn chết."

Vịnh Mai lần này cũng không có quay đầu lại xem lượng phụ, mà là nhìn thẳng trứ phía trước đích Tiểu Ngưu. Nàng nói: "Tiểu Ngưu, ta nghĩ hỏi người một câu, người nhất định phải thành thật trả lời ta. j Tiểu Ngưu quay về phía nàng mỉm cười, nói:." Vịnh Mai, chúng ta cũng không phải là người ngoài, người phải vẫn an rồi."

Diệt Quang rất là bất mãn, nói: "Đây đều là khi nào thì, người hoàn lại nhiều như vậy đích vô nghĩa! Nơi nào giống ta đích đồ đệ, ta đích đồ đệ không nên là như thế này đích."

Vịnh Mai nghe mà không nghe thấy, hỏi: "Người là không phải thiệt tình thích ta đích?" Lời này vừa ra, người chung quanh đều cũng nhin không được muốn cười. Tại đây mấu chốt đích thời khắc, nàng nhưng lại trái cổ mà nói hăn, không nói chính đề.

Tiểu Ngưu rất chăm chú mà nói: "Ta đương nhiên là thật tâm thích của người."

Vịnh Mai nháy đôi mắt đẹp, truy vấn nói: "Có bao nhiêu sao thích đây?", Tiểu Ngưu cười cười, chỉ vào một bên đích Nguyệt Ảnh, nói: "Người có biết ta cỡ nào yêu Nguyệt Ảnh ba! Ta đối với người đích yêu [tuyệt không|không một chút nào] so với đối với nàng đích ít." Lời này vừa nói ra, thiệt nhiều mọi người cười ra tiếng đến.

Nguyệt Ảnh nhin không được trừng Tiểu Ngưu liếc mắt, nói thầm nói: "Này Xú tiểu tử, lại vừa biên phái khởi ta đến đây, nên đánh."

Lời này ngữ trong tràn ngập rồi chua xót khí.

Mà Vịnh Mai nghe được Tiểu Ngưu đích trả lời sau khi, trên mặt lộ ra vui vẻ đích nụ cười, như là mỗi tình đầu đích tiểu cô nương. Nàng đích nụ cười làm cho tất cả mọi người cảm giác kinh diễm vẻ đẹp. Nguyệt Ảnh đích nụ cười vốn là thánh khiết đích, có chứa thần bí cảm giác đích: Sự nương chính là nụ cười vốn là tươi đẹp mị mà hấp dẫn đích; Vịnh Mai đích nụ

cười còn lại là [tươi đẹp|rực rỡ] đích, thanh xuân đích, kẻ khác lần cảm giác ấm áp đích. Kia khí chất trong đích văn tình cùng cao nhã càng hiện ra không giống người thường đích cá tính.

Diệt Quang quát: "Quan Vịnh Mai, nói mau chính sự, nơi này không phải nói chuyện yêu đương đích trận có." Bởi vì kích động, Diệt Quang đích thân thể đều cũng run rẩy đứng lên. Nếu không bị thương, nàng đã sớm lúi trên cấp cho Vịnh Mai một bạt tai rồi.

Vịnh Mai chậm rãi đi đến Tiểu Ngưu trước mặt, mỉm cười nói: "Người vẫn đối với ta tốt lắm đích. Nếu nhân phẩm của người bất hảo nói, trên đời này nơi nào còn có người tốt đây?" Đây bình thản đích nói mấy câu, mọi người nghe được biết rõ.

Diệt gọi nói: "Người nói cái gì? Người lập lại lần nữa."

Vịnh Mai xoay người đối mặt chánh đạo đích mọi người, lớn tiếng nói: "Ngụy Tiểu Ngưu nhân phẩm cao thượng, trí dũng song toàn, hơn khó được chính là hoài trữ một tròn chính nghĩa cùng thiện lương chi tâm. Hắn mới là trong chốn vô lâm nhất có tiền đồ, nhất có nhiệt tình thật là tốt thanh niên. Nếu hắn như vậy đích anh hùng không xứng đang minh chủ, hoàn lại viết ai xứng đang minh chủ đây?"

Tiếng nói vừa dứt, Mạnh Tử Hùng cùng Mạnh Phàm Thành nhất thời choáng váng. Diệt Quang kêu thảm thiết một tiếng, ói ra khẩu huyết, lại vừa ngất đi.

Mà Tiểu Ngưu đây, tại Vịnh Mai đích làm bạn dưới, tại chính tà song phương tiếng sấm bàn đích tiếng vỗ tay trong, tiếp nhận rồi vạn chúng dặn bảo mục đích ẩn tị, trở thành mới mẻ mặc cho đích minh chủ, cũng là sử trên nhất tuổi còn trẻ đích vô lâm minh chủ.

Tiểu Ngưu giơ lên cao khởi minh chủ ẩn tị, ở đây trên cả tha vại giới. Vô luận hắn đích ánh mắt nhìn về phía nơi nào năm nơi nào đều là vui sướng

đích hải dương. Không chỉ vốn là chánh đạo bằng hữu hoan hô hò hét, phải cả tà phái người đã vừa múa vừa hát. Tất cả mọi người tin tưởng, sau này thật sự có thể không cần chính tà đại chiến, lẫn nhau cừu hận rồi.

Trước mặt mọi người người đích chúc mừng nói sau khi đi qua, Tiểu Ngưu nói nói mấy câu, trện trên một đám yên tĩnh. Chích chuyển Tiểu Ngưu lớn tiếng nói:

"Ta Ngụy Tiểu Ngưu may mắn lên làm tân nhậm võ lâm minh chủ, đã lên làm minh chủ, vậy phải vi võ lâm làm việc. Ta dưới đích đạo thứ nhất mệnh lệnh đúng là, từ hôm nay giờ phút này khởi, đình chỉ đối với tà phái đích tính rõ cùng đuổi giết. Từ nay về sau, chính tà song phương đúng là bằng hữu. Nếu hai phái có...Nữa chuyện gì, hà lấy thương lượng giải quyết, không cần lại vận dụng vũ lực rồi." Tiếng nói vừa dứt, tà phái bên kia đích các bằng hữu đều cũng mừng rỡ nhảy dựng lên, hô to mới mẻ minh chủ rất giỏi.

Lúc này tình cảnh dưới, bằng vương lại đi lên bàn đến, trước hướng chánh đạo người huy phát tay, xem như đánh đã tiếp đón, sau đó nói: "Các vị chánh đạo đích bằng hữu, ta tin tưởng chính tà song phương không có gì không giải được đích cừu hận. Chỉ cần các người chánh đạo có thành ý, chúng ta nguyện ý thực hiện hòa bình, chúng ta cũng không nguyện ý người chết. Nhưng sau này các người không thể sẽ tìm lý do bách hại chúng ta, chỉ cần các người không khiêu khích, chúng ta sẽ không thương tổn các người đích. Ta ở chỗ này có thể cam đoan."

Buông lỏng tử cảm khái nói: "Êm đẹp đích, ai muốn ý tới đánh đánh giết giết đây. Đã chúng ta đích minh chủ hạ lệnh rồi, chúng ta chánh đạo sau này không hề với các người là địch là được. Nhưng các người cũng muốn làm đến an phận thủ thường mới được, như vậy tài năng nước giếng phạm nước sông."

Băng vương nói tiếng xé gió hảo, sau đó đi tới Tiểu Ngưu trước mặt, mỉm cười nói: "Ngươi Tiểu Ngưu, chúc mừng ngươi trở thành tân nhậm võ lâm minh chủ. Chỉ cần ngươi thật có thể thực hiện chính tà song phương đích hòa bình, một năm sau khi, chúng ta tà phái đã tôn ngươi vì minh chủ, chúng ta cũng nghe ngươi chỉ huy."

Tiểu Ngưu vẻ mặt đích thành ý, nói: "Ta sẽ hết sức đi làm đích."

Băng vương gật đầu, nói: "Ta bây giờ phải lĩnh người xuống núi. Ta trở về cùng mấy lão ca các thương lượng một chút, ngày mai ta sẽ lại lên núi, với các ngươi nói cụ thể [công việc| thủ tục]."

Tiểu Ngưu sáng khoái đáp ứng, nói: "Ta đại biểu chánh đạo hoan nghênh các người đích hữu hảo thái độ. Chỉ cần chúng ta lập tức thật sự, võ lâm sẽ thiên hạ thái bình, tất cả mọi người có thể hảo hảo qua cuộc sống rồi."

Băng vương quay về phía hân ôm một cái quyền, lại vừa hướng chánh đạo phe cánh cùng chấp tay, lối ra sau cổ trứ người của chính mình ngựa xuống núi đi. Nhìn thấy bọn họ đích thân ảnh biến mất tại sơn đạo trên, mấy cái này chánh đạo người thở dài một cái. Tất cả mọi người muốn nghĩ, mặc dù chúng ta lực lượng đại, nhưng là thật muốn đánh đứng lên, chúng ta chết đích người cũng sẽ không ít đích. Khi đó cả thái sơn đều đã bị máu tươi nhiễm hồng ba!

Bọn họ tà phái người đi rồi sau khi, mấy cái này chánh đạo đích băng hữu mới khôi phục bình tĩnh.

Tiểu Ngưu lúc này mới nhớ tới Mạnh Tử Hùng cùng Mạnh Phàm Thành, còn có Diệt Quang sư thái. Một tìm dưới, chỉ nhìn đến Vịnh Mai giúp đỡ Diệt Quang tới nghỉ ngơi rồi. Cho nên kia hai vị này, đã sớm không thấy rồi bóng dáng. Bọn họ khẳng định vốn là gặp sự tình không ổn, bèn lên lút [trốn|lén đi] rồi, để tránh Tiểu Ngưu trả thù bọn họ.

Tiểu Ngưu hồi tưởng bọn họ đích hành vi, thầm nói: "Hôm nay nên hảo hảo giáo huấn bọn họ đích, phải như vậy buông tha bọn họ, có chút rất tiện nghi bọn họ rồi. Hôm nào gặp lại bọn họ, nhất định phải tính tính sổ đích. Nếu không phải Vịnh Mai kịp thời đuổi tới cho ta nói chuyện. Nay mình chủ vị không biết lại vừa sẽ lại rơi xuống ai đích trên tay đây."

Đến tận đây, mình chủ chỉ tranh bụi bậm lạc định. Tiểu Ngưu tại mọi người đích vây quanh lần tới đến thái sơn đích đại sảnh. Buông lỏng tử phân phó người bị dưới rượu và thức ăn, chuẩn bị đêm nay cần đại khánh một phen. Tiểu Ngưu tại mọi người đích ủng hộ dưới, thực sự có chút tung bay phiêu nhiên rồi, cảm giác chính mình đã không phải chính mình rồi, chính mình thực trở thành vạn người phía trên đích đại nhân vật.

Tới buổi tối càng là náo nhiệt, đệ nhất là pháo mừng tề minh, [hưởng|vang] rồi một hồi lâu nhân. Thật có thể nói là kinh thiên động địa, sơn cốc quanh quẩn, [vui sướng|hân hoan]. Đang rượu và thức ăn mang lên khi, chánh đạo nhân sĩ bắt đầu hưởng dụng. Đại sảnh vật áo được tràn đầy đích, phải cả trong viện đã phóng ra cái bàn. Chỉ cần vốn là chánh đạo người, đều cũng ít không được có khẩu phúc. Tiểu Ngưu tại mọi người đích thịnh tình dưới, uống được thống khoái đầm đìa, cho sau nửa đêm khi, mới chậm rãi tán đi.

Tiểu Ngưu chưa từng có uống nhiều như vậy qua, hẳn chỉ nhớ rõ chỉ cần vốn là người khác kính rượu, hẳn đều không có cự tuyệt. Một ly một ly lại vừa một ly đích, cuối cùng dùng bát, bát còn không cực kỳ thoả mãn, phải ôm cái bình hét lớn. Đợi cho hẳn tại người khác đích [nâng|dù đỡ] dưới rồi đi khi, đã bất tỉnh nhân sự rồi.

Đợi cho hẳn lại tỉnh lại khi, đã vốn là nửa đêm rồi. Tiểu Ngưu ngồi xuống, chỉ thấy trong phòng chúc ánh diêu hồng, bên cạnh bàn nằm úp sấp trứ một người, đúng là sư nương. Nghĩ đến vốn là nàng thủ trứ Tiểu Ngưu, bởi vì quá mệt mỏi, mới đang ngủ. Tiểu Ngưu đi qua tới, nhẹ nhàng chụp nàng đích lưng, kêu: "Sư nương, sư nương, mau mau tỉnh lại."

Sư nương trợn mắt, ngồi thẳng thân thể, thu trứ Tiểu Ngưu, sáng giọng: "Người cuối cùng tỉnh dậy. Ta thực sợ người uống được không được."

Nàng đích khuôn mặt mang theo chút ít ửng đỏ, phảng phất là làm rồi mộng đẹp bình thường, hoàn lại liêu rồi một chút bị đè [loạn|bậy] đích tóc dài. Này một tầm thường đích động tác phi thường liêu người.

Tiểu Ngưu đem sư nương kéo đến, nói: "Ta là rất cao hứng rồi, phải nhịn không được uống nhiều rồi mấy chén."

Sư nương cười cười, nói: "Ngã cũng khó trách à! Chúng ta Lao Sơn rốt cục đem mình chủ đích ẩn tỉ cấp cho bảo vệ, đây là rất khó được đích."

Tiểu Ngưu hỏi: "Cái kia ẩn tỉ đây?"

Sư nương hồi đáp: "Tại Nguyệt Ảnh nơi đây đây. Người không có chú ý tới, người đang rồi mình chủ, nàng giống như so với người cao hứng đây! Ta phải đem ẩn tỉ giao cho nàng bảo quản rồi."

Tiểu Ngưu mỉm cười nói: "Nàng nên cao hứng đích. Nàng ngày ngày đêm đêm đều muốn trở nên nổi bật, đều muốn đang mình chủ, bây giờ ta lên làm rồi, chẳng khác nào nàng lên làm giống nhau."

Sư nương cảm khái nói: "Nguyệt Ảnh này cô nương cái gì cũng tốt, đúng là danh lợi chi tâm quá nặng rồi. Này đối với nàng nên không phải chuyện tốt à."

Tiểu Ngưu ha ha cười, nói: "Sư nương nhiều lo lắng. Củ cải rau cỏ, mỗi có yêu. Ta lúc này thành rồi mình chủ, nàng đúng là một hảo trợ giúp à."

Sư nương nghĩ nghĩ, nói: "Kia ngã cũng là. Người bây giờ bên người thực cần phải có vậy một người. Người bây giờ lên làm mình chủ rồi, trong chốn võ lâm chuyện tình nhiều hơn, có nàng như vậy một mạnh mẽ người

giúp người, người có thể thoải mái nhiều hơn. Nói cách khác, người cả ngụ đích công phu đều không có."

Tiểu Ngưu nói: "Đúng là, đúng là. Nguyệt Ảnh giúp ta, ta cầu còn không được."

Sư nương hướng tới Tiểu Ngưu trong lòng một khát, ôn nhu nói: "Tiểu Ngưu, người thật sự quyết định cùng tà phái giải hòa sao?"

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Đúng vậy. Ta đã nói qua rồi, sau này tất cả mọi người vốn là bằng hữu."

Sư nương nghiêng đầu nói: "Tiểu Ngưu, người chẳng lẽ sẽ không có nghĩ tới, tà phái người sẽ lại [bội bạc|xảo trá]? Vạn nhất bọn họ mặt ngoài cùng chúng ta giảng hòa, lưng mà trong đột nhiên hướng chúng ta chánh đạo đánh lén đây? Như vậy nói, chúng ta đã có thể tổn thất lớn."

Tiểu Ngưu trầm ngâm một lát, nói: "Ta nghĩ đó là không phải sẽ lại đích. Bọn họ tà phái người cũng không nguyện ý có...Nữa thương vong rồi."

Bọn họ cùng chánh đạo đánh đánh giết giết, đã đã sớm nhàm chán rồi."

Sư nương suy tư rồi trong chốc lát, nói: "Chuyện này hay là thận trọng được hảo. Vạn nhất làm đập bể rồi, đối với người nhưng là thật to đích bất lợi à!"

Tiểu Ngưu hai tay tại sư nương chính là trên thân vuốt ve, cười nói: "Tại canh ba nửa đêm đích, nói võ lâm đại sự nhiều không có ý nghĩa à, không bằng nói điểm khác đích ba." Nói chuyện, hai tay đã tại sư nương chính là bụng trên vân vê chuẩn bị.

Sư nương nhẹ giọng cười, nói: "Với người còn có thể nói chuyện gì khác đây?"

Tiểu Ngưu khoái trá mà nói: "Nhưng nói chuyện nhiều hơn, tỷ như nói, chúng ta có thể nói chuyện gió trăng đích, nói chuyện nam nữ chi nhạc đích."

Sư nương cười mắng: "Người người kia, càng nói càng giống một dâm tặc rồi."

Tiểu Ngưu cười khố hai tiếng, nói: "Nghe người này khang điều, như thế nào cũng có chút giống Mạnh Tử Hùng tên hỗn đản nào rồi đây."

Sư nương cười nói: "Tại tâm lý của ta, người đúng là một tiểu dâm tặc à! Nếu người không phải dâm tặc nói, ta với người cùng một chỗ làm gì đây, ta cũng không phải cần phải thái giám." Tiểu Ngưu nghe được hắc hắc cười không ngừng.

Sư nương còn nói thêm: "Được rồi, cái kia Mạnh Tử Hùng cùng Mạnh Phàm Thành vậy đáng giận, người quyết định xử lý như thế nào bọn họ hai?"

Tiểu Ngưu hai tay đi tới nàng đích ngực trên, nhẹ nhàng sờ trớn, nói "Còn có thể thế nào? Chẳng lẽ có thể giết bọn họ sao?"

Sư nương trầm tư một lát, nói: "Bọn họ dù sao không phải tà phái người, người không có lý do gì giết bọn họ hửn đích. Lần này bọn họ quấy rối, tội còn không chí tử. Hơn nữa, Mạnh Tử Hùng rốt cuộc vốn là Xông Hư đích đứa con. Xông Hư với người nhưng là thầy trò quan hệ, người xem tại sư phụ người đích mặt mũi trên, người cũng không thể giết hửn đích."

Tiểu Ngưu thở dài một hơi, nói: "Vậy cũng chỉ hảo phải như vậy quên đi, đợi khi tìm được rất tốt đích lý do khi, ta lại đối phó bọn họ."

Sư nương nói: "Cái kia Mạnh Phàm Thành vốn là Võ Đang đệ tử, cũng là danh môn đại phái đích. Người đã thấy được, Võ Đang đích tân nhậm chương môn cũng không phải một tinh mờ đích đẳng. Bắt đầu hửn phải đối

với người bất mãn, người nếu động rồi Mạnh Phàm Thành, hẳn khẳng định sẽ tìm một trăm lý do với người khó xử đích. Người mới vừa lên làm mình chủ, không nên thụ địch nhiều lắm."

Tiểu Ngưu nói: "Sư nương nói đúng, xem ra ta cũng chỉ có thể tạm thời nhẫn nại dưới này khẩu khí rồi. Bất quá này hai vương bát đản, quả thật vốn là đủ phiền người đích rồi, bọn họ làm sự tình đều là tiểu nhân tài cán cho ra tới."

Sư nương cười cười, nói: "Quên đi, quên đi, không nói chuyện mấy cái này mất hứng chuyện, chúng ta hay là nói gió trăng ba. Nói cho ta biết, người là như thế nào cùng Vịnh Mai quyến rũ trên đích? Ta như thế nào cái gì đều cũng không biết đây."

Tiểu Ngưu ôn nhu mà xoa nàng đích cao bộ ngực, nói: "Sư nương à, cái gì kêu quyến rũ à! Ta cũng vậy. Thích hẳn."

Sư nương đứng đắn mà nói: "Người hôm nay ở trước mặt mọi người nói nói, cũng thật bảo ta trên hỏa à."

Tiểu Ngưu ha ha cười nói: "Sư nương à, chẳng lẽ người ghen tị? Ta chẳng lẽ có thể trước mặt mọi người nói, ta thích Vịnh Mai cùng thích sư nương như vậy sao? Như vậy nói, ta này mình chủ cũng thật cần xuống đài rồi."

Sư nương nói: "Khi nào thì người có thể trước mặt mọi người nói thích ta đây?" Tiếp theo sư nương ôi mà kêu một tiếng. Nguyên lai là Tiểu Ngưu đích tay niết rồi nàng ngực trên đích hai loại bội lồi, làm cho sư nương không quá thích ứng. Tiểu Ngưu thì chơi được cao hứng, hai tay tại nàng đích trong quần áo tận tình mà thăm dò trứ, di động tới, nhất cử nhất động đều cũng tại trên chọc sư nương tình dục đích.

Sư nương thở gấp vài tiếng, nói: "Tiểu Ngưu, không cần lại đùa ta rồi. Nếu người muốn nghĩ nói, chúng ta bây giờ phải chuẩn bị vài cái ba." Nói

chuyện, sứ nương chính là thủ hạ thăm, một cái đã bắt ở Tiểu Ngưu hông dưới đích đồ vật. Cách quần đã cảm thấy nơi đây có một quái vật lớn, không chỉ đại, nhưng lại có kinh người đích độ cứng cùng nhiệt lượng, chiêu kì trừ chủ nhân đích sinh lý trạng thái.

Tiểu Ngưu hưng phấn mà nói: "Hảo, chúng ta cái này tới chuẩn bị vài cái." Nói chuyện, đem sứ nương ngồi chỗ cuối ôm lấy, hướng bên giường đi đến. Tới bên giường, đem nàng phóng tới trên giường. Đang muốn thay nàng cởi quần áo khi, sứ nương đột nhiên ngồi dậy, nói:

"Chậm đã."

Tiểu Ngưu khó hiểu của nó ý, nói: "Sứ nương, có cái gì không thích hợp sao?"

Sứ nương vẻ mặt đích nụ cười, vô cùng ấm áp. Nàng long rồi một chút tóc mai, từ trên giường xuống tới, nói: "Tiểu Ngưu à, để cho ta tới hầu hạ người. Hôm nay nhưng là của người hảo cuộc sống, người nhưng là trong chốn võ lâm đích đệ nhất nhân, vốn là võ lâm minh chủ rồi."

Tiểu Ngưu gãi gãi đầu, nói: "Đang minh chủ có tốt như vậy sao? Biết sớm như vậy, ta đã sớm hướng minh chủ đại vị thật sự rồi."

Sứ nương cười nói: "Sớm biết rằng người như vậy có bản lĩnh, ta đã sớm cho người đang Lao Sơn phái đích người thừa kế rồi."

Tiểu Ngưu chân thành mà nói: "Sứ nương à, Tiểu Ngưu có hôm nay tất cả đều bái người ban tặng, của người đại ân tâm đại đức, ta cả đời cũng không sẽ lại quên đích."

Sứ nương cười tươi như hoa, đôi mắt đẹp như nước, nhìn quanh đa tình, nói "Tiểu Ngưu, người có thể có hôm nay, chủ yếu cũng là người chính mình đích thật sự, sứ nương chỉ là xuôi dòng đẩy thuyền. Nếu người không không chịu thua kém, ai cũng không giúp được của người."

Tiểu Ngưu nói: "Sư nương, ta sau này còn có thể tiếp tục thật sự đích."

Sư nương đột nhiên nói: "Tiểu Ngưu à, sau này tư dưới không cần lại bảo ta sư nương rồi, ta vừa nghe đến này xưng hô sẽ nhớ tới Xông Hư đến."

Tiểu Ngưu nghe xong thoải mái, hỏi: "Không gọi sư nương, ta đây nên gọi cái gì hảo đây?"

Sư nương nói: "Đã kêu Khuynh Thành ba."

Tiểu Ngưu tại miệng trọng phúc trứ Khuynh Thành, khen ngợi nói: "Thật sự là tốt tên. Phương bắc có giai nhân, cười khuynh người thành, lại cười khuynh người quốc. Khuynh Thành khuynh quốc, đều là nói mỹ nữ đích."

Sư nương cười, nói: "Lấy ta xem nột, tên này thật sự tục đích. Chỉ có điều vốn là cha mẹ cấp cho lấy đích, đã đã sắp hay dùng tốt lắm." Nói chuyện tiêm tiêm ngọc thủ, đã linh hoạt mà cời Tiểu Ngưu đích một món đồ kiện quần áo. Đảo mắt trong lúc đó, Tiểu Ngưu cũng đã trở thành người nguyên thủy rồi. Thân thể của hắn giống sắt thép giống nhau rắn chắc, làn da đã biểu hiện trứ nam nhân đích khỏe mạnh cường tráng. Nhất là kia căn thiết bổng, có chút nâng lên, dữ tợn thái độ ban đầu ngay lúc đó.

Sư nương thân thủ tại thiết bổng trên đùa nghịch rồi vài cái, nói: "Hay là vậy ngạnh, lớn như vậy à, rốt cuộc vốn là người tuổi trẻ nột, đúng là lợi hại."

Tiểu Ngưu đặc ý nói: "Sư phụ đích đồ vật thể nào? So với được với ta sao?" Kỳ thật không cần cũng biết.

Sư nương một bên loát trứ nam nhân gì đó, vừa nói nói: "Không cần nhắc lại hắn đích rồi. Hắn mặc dù vốn là một đời chương môn, mặc dù công phu rất cao, nhưng là hắn dù sao trên rồi tuổi, hơn nữa không thể nào làm

chuyện này, kia đồ vật trở nên lại nhỏ lại vừa vô dụng, cuối cùng cũng không giống một người nam nhân rồi."

Tiểu Ngưu gật gật đầu, nói: "Nam nhân nếu rơi xuống cái kia tình trạng, chẳng phải thành rồi một thái giám."

Sư nương ôn nhu nói: "Tốt lắm, chúng ta không nói hấn rồi, chúng ta hay là làm chánh sự ba!" Nói chuyện, mười ngón tề động, cấp cho chính mình thoát khỏi quần áo đến. Tại Tiểu Ngưu đích nhìn chăm chú dưới, bên ngoài đích váy cời ra rồi, lộ ra ở chỗ đích cái yếm. Bả vai cùng cánh tay đích trắng ấm áp chiếu sáng Tiểu Ngưu đích hai mắt. Kia trắng ấm áp đích da thịt làm cho Tiểu Ngưu đích nhiệt tình lên cao?

Tiểu Ngưu khen ngợi nói: "Khuynh Thành, người lớn lên thực bạch, thực mê người, nhìn đã nghĩ khô nột!"

Sư nương cười dài mà nói: "Người đây là điển hình đích sắc lang nói, dâm tặc nói à." Nói chuyện, hai tay cời [bụng|dạ dày].

Đâu dây lưng, màu đỏ đích cái yếm bèn xoát mà từ trước ngực hạ lạc, lộ ra ở chỗ một đôi vú vật đến. Kia đối với vú [phình|nổi lên] đích, tròn tròn đích, mà nhũ hoa cùng nhũ chóng mặt đích ánh sáng màu tốt lắm, mặc dù không giống cô gái [vậy|như vậy] màu sáng, nhưng cũng động lòng người.

Tiểu Ngưu hai tay đuổi đi, cười hì hì nói: "Mỗi lần sờ đứng lên đều cũng vậy động lòng người, như thế nào đều cũng sờ không đủ. Ta thật sự là diễm phúc sâu nột!"

Sư nương thấy hấn hai tay đuổi đến, cố ý thân thủ về phía sau một lui, vì vậy kia một đôi vú bèn run rẩy run rẩy [lồng lộng|cao lớn] đích, nổi lên cuộn sóng. Đây rất nhỏ đích biến hóa càng là thấy Tiểu Ngưu tâm ngứa khó nhịn, hấn mạnh tiến lên, đem nàng kéo. Một đôi vú vật đặt ở ngực trên, [sự ma xát|đụng chạm] dưới, phi thường thoải mái.

Sư nương đã ôm chặt lấy Tiểu Ngưu, nói: "Tiểu Ngưu à, người thực sẽ lại chơi. Là nam nhân trong đích nam nhân." Bởi vì ôm được ngay, phía dưới hai người đích bảo bối đã đụng vào cùng một chỗ, càng gia tăng rồi hai người đích hưng trí...

Tiểu Ngưu cười nói: "Sư nương, vậy chúng ta mà bắt đầu ba." Nói chuyện, duỗi qua miệng tới, tại nàng đích trên mặt hôn môi đứng lên. Bởi vì nhẹ như sao diên chút thủy, ngứa được sư nương phát ra nhẹ giọng đích cười. Tiểu Ngưu rất nhanh phải hôn trụ sư nương chính là miệng. Bốn môi tương tiếp, sư nương phải cười không ra tiếng đến. Hai người đích miệng bận rộn đứng lên, thỉnh thoảng phát ra tấm tắc có tiếng. Nguyên lai hai người đích đầu lưỡi đã tại làm cho độ sâu đích trao đổi rồi.

Tại đây đồng thời, Tiểu Ngưu đích tay đã bắt đầu công việc lu bù lên. Tại sư nương chính là kiều đồn trên cầm lấy, vỗ. Sư nương chính là kiều đồn vốn là tiêu chuẩn đích mỹ mô, tuy nói còn bị sẵn váy bao vây lấy, nhưng...Này [bó chặt|căng thẳng|cau có] đích vĩnh viễn đích đặc điểm đã bộc lộ không bỏ sót. Tiểu Ngưu đích ngón tay còn đang mô phỏng hoạt động, càng làm cho sư nương không thể nhịn được nữa. Sư nương cảm thấy tự mình trên thân đích hỏa diễm càng thiêu càng cao, nếu không kịp khi diệt hỏa nói, nàng muốn bị đốt thành tro tẫn rồi.

Sư nương mạnh đẩy ra Tiểu Ngưu, một đôi đôi mắt đẹp đã trở nên [nóng rát|bỏng] đích, mặt cười trở nên hỏa hồng. Nàng thở gấp hư hư mà đem chính mình đích phía dưới cởi sạch, chỉ thấy kia bụng dưới đích hắc mao đã lóe thủy hết. Có thể muốn gặp, vị này mỹ nữ đã tình hoài đại động rồi.

Sư nương hướng Tiểu Ngưu an ủi mị mà cười, nói: "Tiểu Ngưu, đi tới khô ta đi! Ta là của người nữ nhân, mau tới à.

Nếu người không phải thái giám nói." Dứt lời hướng tới trên giường một ngã. Kia mở ra đích đùi đẹp gian, một đạo cái khe tại hắc mao đích phụ trợ

dưới mơ hồ có thể thấy được. Nơi đây đã thủy quang lờ lờ rồi, hơn nữa hò hét bàn mà động trứ.

Này trần trụi đích hấp dẫn ai còn chịu được đây? Tiểu Ngưu xúc động được thiết bổng thẳng dựng thẳng trứ. Hắn thầm nói: "Này nếu mặc kệ nàng, không đem nàng khô thư thái, ta chẳng phải là thực thành rồi thái giám sao? Ta Tiểu Ngưu bây giờ không thể là tiểu nhân vật rồi, ta bây giờ vốn là võ lâm minh chủ à. Ta muốn dùng ta minh chủ đích uy lực đem nàng chinh phục. L. nghĩ như vậy trứ, Tiểu Ngưu bèn cười hắc hắc, nói: "Ta thích nhất phục vụ người rồi, Khuynh Thành. Mỗi lần khô của người thời điểm, ta đều có cảm giác thành tựu." Dứt lời, thật sự trứ chính mình đích nhục bổng xông lên tới.

Chỉ thấy hắn đi tới bên giường. Dem sư nương chính là hai chân khoá tại cánh tay trên, sau đó đem cao vênh đích đại nhục bổng hướng tới sư nương chính là lỗ nhỏ trên tiếp cận tới. Sư nương chính là hạ thể vậy mê người, phì bạch đích kiều đồn, vốn là tròn xoe đích hai nửa; kia thịt động cùng cúc hoa đều cũng biểu hiện trứ kinh người đích phong thái. Tiểu Ngưu đích nhục bổng tại sư nương chính là phía dưới [xà|rắn] bình thường mà [loạn|bậy] cùng trứ, cùng được sư nương thẳng lằm bằm, rên rỉ trứ nói: "Tiểu Ngưu, nhanh một chút để cho hắn vào đi, bên ngoài nào có ở chỗ thoải mái à!" Nói chuyện, đã xoay thắt lưng vạt áo mông đích, hướng đại thiết bổng tiếp cận tới.

Tiểu Ngưu cố ý đùa nàng, đúng là không sáp nhập. Sư nương cười mắng: "Tiểu bại hoại, người tại đùa ta chơi nột! Trong chốc lát ta bắt nó cấp cho bẻ gãy. j nói chuyện, sư nương vươn tay, bắt lại, đến một rời xa [xà|rắn] nhập vào động. Tiểu Ngưu tạ xu thế một thật sự, thô lớn lên đại thiết bổng bèn đi vào hơn phân nửa. Này cảm xuống xuyên vào được sư nương a a thẳng kêu, mi mắt đều cũng lộ ra sắc mặt vui mừng.

Tiểu Ngưu đem nhục bổng xuyên vào rốt cuộc sau khi, cảm thụ được nột thịt [kẹp|nách] bổng đích tư vị. Sau đó bắt đầu dùng sức quất xuyên

vào: Sư nương đã vốn là thành thực đích nữ nhân, không cần phải băn khoăn. Vì vậy Tiểu Ngưu giống như mãnh hổ xuống núi, hảo một trận đích điên cuồng. Kia phía dưới bởi vì hơi nước sung túc, thỉnh thoảng phát ra kẻ khác sáng khoái đích phác kết phác kết có tiếng.

Sư nương kêu lên: "Làm tốt lắm, làm được thống khoái, đây mới là nam tử hán. Đang rồi mình chủ càng là không giống bình thường. Người là tốt rồi hảo khô ba, Khuynh Thành đã sớm là người đích người." Sư nương giãy dụa trứ, mãnh thật sự trứ hạ thân, môi đỏ mọng đóng mở trứ, lẳng kêu gia tăng rên rĩ. Một đôi vú càng là lay động không chừng, kẻ khác hoa mắt rồi [loạn|bậy], đại qua mắt phúc.

Tiểu Ngưu tại quất xuyên vào trong lúc đó cũng là khoái cảm vô cùng. Hắn đích toàn thân hơn...Dậm đều bị thoải mái. Hắn nhiệt tình như hỏa mà khô trứ, khí thế của hắn bàng chuyên mà khô trứ. Hắn nhìn thấy âu yếm đích nữ nhân vậy [lang thang|phóng dăng], lại vừa vậy thoải mái, trong lòng tràn ngập rồi kiều ngạo cảm giác. Tại nhiệt tình đích khu sử dưới, hắn đem sư nương chính là hai chân đặt ở trên vai, lấy lớn hơn nữa đích lực lượng khô nàng. Sư nương chính là hạ thể bị đề được hảo cao, Tiểu Ngưu có thể tinh tường bắt gặp hai người kết hợp đích tình cảnh. Thô lớn lên thịt nâng vừa ra vừa vào, thịt động đích nộn thịt trở mình nhập vào nháy ra, dâm thủy chảy xuôi, cúc hoa ướt át, co dãn mười phần đích kiều đồn đã run lên run lên mà tiếp cận thú. A, đây mới là nữ nhân, đây mới là gợi cảm đích nữ nhân, để cho nam nhân phát cuồng đích nữ nhân. Lại nhìn sư nương chính là mặt, bộ ngực, bụng, song chường, không có một chỗ không ra trứ hấp dẫn đích. Tiểu Ngưu mặc dù kinh nghiệm sa trường, trải qua phần đông mỹ nữ, đã đã bị rồi nàng đích hấp dẫn, tại nàng đích hấp dẫn đích cổ vũ dưới, Tiểu Ngưu phấn khởi thần dũng, liều mạng mà khô đứng lên, cả chính mình trên đầu gặp mồ hôi rồi đều không có phát hiện, [rất có|nhiều] cúc cung tận tụy, chết rồi sau đó đã chi tâm.

Sư nương đã biểu hiện ra nữ nhân đích tình cảm mãnh liệt đến. Tiểu Ngưu đích khô pháp khiến nàng thật to cực kỳ thoả mãn, nhưng nàng hay là chưa đủ. Nàng đề nghị Tiểu Ngưu nằm xuống đến, nàng cũng muốn đang một hồi nữ vương. Vì vậy Tiểu Ngưu rút ra tên, nằm thẳng tại giường. Nàng mĩ kết kết mà sai bước Tiểu Ngưu đích thân thể, quả đấm nằm bồng, chạm rãi dưới ngòai chồm hồm. Đang nhục bồng bị bắt nhập vào lỗ nhỏ khi, nàng cảm thấy mỹ mãn mà dài ra một hơi. Nàng một bên giãy dựa trứ kiều đồn, vừa nói nói: "Thật tốt à, chẳng những phía dưới thoải mái, cả trong lòng đã rất thoải mái. Lần này cùng bình thường đúng là không giống với."

Tiểu Ngưu cảm thụ được nàng đích lực lượng, hưởng thụ trứ thịt động thật là tốt chỗ, hỏi "Có cái gì không giống với đích? Hay là kia cần thiết bồng, hay là cái kia nam nhân nột..."

Sư nương lắc đầu, nói: "Kia cũng không phải giống nhau, trước kia ta chỉ là theo Lao Sơn đích đệ tử Ngự Tiểu Ngưu can sự, ta bây giờ là ở khô vũ lâm minh chủ à. Người nói một chút, lòng ta trong có thể không thống khoái sao?" Nói chuyện, sư nương chính là kiều đồn lại hoạt động đứng lên, nhanh chóng đem đưa trứ, [rất có|nhiều] [kẹp|nách] đoạn nhục bồng chi xu thế.

Tiểu Ngưu vui vẻ, nói: "Khuynh Thành, ta đây nhưng có hại rồi. Người nhưng là đại chiếm ta đích tiện nghi à." Nói rồi, Tiểu Ngưu hướng trên thật sự bồng, phối hợp trứ sư nương chính là động tác. Khi hẳn chú ý tới song phong [loạn|bậy] nhảy [loạn|bậy] vũ khi, trong lòng ngứa ngứa, phải vươn tay tới nắm chơi trứ. Kia no đủ, hoạt nị, mềm mại, có co dãn gì đó làm cho Tiểu Ngưu rất là cực kỳ thoả mãn.

Vì vậy, trong phòng diễn trứ sống xuân câu. Kia các loại tiếng vang đã kết giao hỗn tạp tại một chỗ, khắp nơi lộ ra nam nữ gian đích nhiệt tình cùng phóng đảng. Mà làm đương sự người đích hai người, đã mừng rỡ tìm không ra bắc rồi. Bọn họ đều cũng cảm thấy đây mới là nhân gian đích cực

lạc. Tại cực lạc trong, nhân gian đích phiền não đều cũng tiêu tán đích vô tung vô ảnh rồi.

MA ĐAO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 143: Vô Đề

Sau khi mưa gió, hai người ôm nhau. Tiểu Ngưu vuốt ve trứ thân thể của hấn tử, nói "Đêm nay ta uống nhiều hơn, người thủ quả thực tại vốn là chịu mệt mỏi."

Sư nương trên mặt mang theo đỏ ửng, nói: "Ta coi như là thê tử của người thôi! Ta thủ trứ người, hầu hạ người đều là nên đích, người chỉ cần trong lòng có ta là tốt rồi."

Tiểu Ngưu hỏi: "Người như vậy theo ta cùng một chỗ, chẳng lẽ không sợ Nguyệt Ảnh ghen sao?"

Sư nương cười cười, nói: "Dù sao nàng đã biết rồi, ta đã sẽ không có tất yếu lại che dấu cái gì rồi. Đêm nay bắt đầu ta là muốn cho nàng đến của người, chỉ là người uống nhiều hơn, lại vừa không biết khi nào thì tỉnh, cho nên ta khiến cho nàng đi ngủ rồi, ta lưu lại thủ trứ người."

Tiểu Ngưu khen ngợi nói: "Người [nghĩ đến|hiếu] thật đúng là chu đáo à. Người muốn cho Nguyệt Ảnh đến ta, chẳng lẽ người trong lòng sẽ không sẽ lại phiếm chua xót sao?"

Sư nương thở dài, nói: "Đương nhiên sẽ lại rồi. Nhưng là người không hề ít đích nữ nhân, ta cũng không phải là của người trên danh nghĩa đích phu nhân, ta đã quản không được nhiều như vậy rồi." Tiểu Ngưu nghe xong rất cảm động, đem sư nương ôm được càng chặt, nói: "Ta nhất định sẽ không cô phụ của người, nhất định cho người cả đời hạnh phúc."

Sư nương nhoén miệng cười, nói: "Ta tin tưởng của người nói." Hai người khai vui vẻ tâm, ôm ở lập tức ngủ.

Ngày kế sau khi ăn xong, Tiểu Ngưu cùng các vị chương môn ngồi ở phái Thái Sơn đích trong đại sảnh nghị sự. Làm chủ hòa phái đích buồng lỏng tử, pháp tử bọn người tự nhiên là mi phi sắc vũ, vô cùng; mà chủ chiến phái đích Diệt Quang, kim cơ tử rõ ràng phải tị mà không thấy. Có thể muốn gặp, bọn họ đích tâm tình có bao nhiêu sao [ác liệt|tồi tệ] rồi.

Buồng lỏng tử để cho Tiểu Ngưu ngồi trên ngai, Tiểu Ngưu khiêm tốn vài câu, hay là ngồi trên rồi. Buồng lỏng tử cùng pháp tử bọn người bèn ngồi ở hãn đích dưới thủ.

Buồng lỏng tử nhìn Tiểu Ngưu nói: "Ngụy minh chủ, người đang rồi minh chủ, tất cả mọi người vốn là cao hứng đích. Cái này tử vô lâm phải thái bình rồi. Sau này mọi người nếu không dùng nơm nớp lo sợ mà qua cuộc sống, lo lắng tà phái người tập kích chúng ta rồi."

Pháp tử đã nói: "Thân thể phát phu, chịu chi cha mẹ. Bởi vì ngụy minh chủ đích quan hệ, tất cả mọi người có thể dài mệnh trăm tuổi rồi." Tiểu Ngưu ha ha cười, nói: "Hai vị tiền bối quá khen. Vô lâm nếu muốn thái bình, còn phải mọi người lập tức thật sự mới được."

Buồng lỏng tử nói: "Hôm nay tà phái người muốn tới [bái|lạy] sơn, mặc dù bọn họ miệng trên nói được tốt lắm, nhưng phòng ngự người chi tâm không thể không có, ta đã mệnh lệnh mọi người đề phòng rồi. Đợi cho chính thức nói qua bèn không cần như vậy rồi."

Tiểu Ngưu gật đầu, nói: "Này cũng là nên đích."

Đang nói chuyện đây, thì có người tiến đến bẩm báo, nói là băng vương đến đây. Tiểu Ngưu xem xét thu người khác, sau đó nói:

"Mời hần vào đi." Chỉ chốc lát sau, chỉ thấy băng vương một người bước đi rồi tiến đến. Băng vương mặc một thân nho sam, mặt mang theo mỉm cười, một chút cũng không như là tà phái người, hần cách thật xa phải hướng Tiểu Ngưu ôm quyền ý bảo. Tiểu Ngưu đã nhìn không được từ chỗ ngồi cao thấp đến, nói: "Người tới được vừa lúc, chúng ta đang ở chờ người đây."

Băng vương hướng mọi người cùng chấp tay, nói: "Làm phiền các vị đợi lâu."

Có người phải hỏi: "Bắc Hải Băng Vương, người phải một người tới sao?"

Băng vương gật đầu nói: "Vốn là à. Ta chỉ dẫn hai tùy tùng lên núi, nhưng không làm cho bọn họ vào sân."

Có người lại vừa áp nói: "Băng vương, người thật sự quyết định theo chúng ta chánh đạo người hữu [khỏe |được không]?"

Băng vương cười nói: "Đó là tự nhiên rồi. Ta băng vương cũng không sợ chết, nhưng là ta không đành lòng lại nhìn đến tà phái đích huynh đệ chết vào chính tà đại chiến rồi. Ta tin tưởng các người cũng không nguyện ý mỗi ngày theo chúng ta đánh đánh giết giết ba? Chúng ta luyện võ cũng không tất cả đều là vì giết người ba?"

Tiểu Ngưu sai người cấp cho băng vương mang rồi mở ghế dựa, ở buông lỏng tử đối diện. Mọi người ngồi xuống sau khi, băng vương nói: "Đã bao nhiêu năm, ta vẫn ngóng trông chính tà song phương có thể thực hiện hòa bình, không cần có...Nửa chết. Ai đều có thân nhân, ai đích thân nhân đã chết, ai cũng không dễ chịu. Lần này cuối cùng ngày từ người nguyện, trông mong đến đây ngụy minh chủ. Chỉ cần ngụy minh chủ và các vị chương môn có thành ý theo chúng ta nói cùng, chúng ta nhất định sẽ lại

dựa theo chúng ta [đâu có|không dám|cũng được] đích làm, tuyệt không đổi ý."

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Hảo, chúng ta cũng là nghĩ như vậy đích." Sau đó, song phương phải chi tiết vấn đề bắt đầu hiệp nói. Tà phái bên kia chỉ có băng vương một người, mà chánh đạo phương diện do buông lỏng tử, pháp tử làm đại biểu, song phương nói chuyện chừng hai canh giờ. Hoàn hảo, cuối cùng tại trọng đại vấn đề trên đạt thành cộng thức. Cuối cùng do buông lỏng tử vẽ bản thảo rồi một phần hiệp nghị, nhóm ra khỏi trọng yếu điều khoản, nhất thức hai phần. Chờ mấy cái này công tác hoàn thành sau khi, bèn giao cho Tiểu Ngưu xem qua. Tiểu Ngưu xem qua sau khi, cho rằng không có gì muốn nói đích rồi, mượn qua bút đến ký tên, cũng cái trên rồi mình chủ ấn tỉ. Băng vương gặp không có gì vấn đề rồi, đã ở mặt trên ký tên. Song phương ký rồi hai phần. Đến tận đây, Tiểu Ngưu đích thật sự có kết quả.

Này hai phần hiệp nghị, một người một phần. Ngoài ra, hoàn lại sai người sao rồi rất nhiều đích bản sao, giao cho các phái chương môn, làm cho vũ lâm nhân sĩ đều biết nói chính tà song phương đã ngưng chiến, sau này nếu không sẽ lại đại động can qua, để cho tất cả mọi người biết mới mẻ mình chủ thật là tốt sinh chi đức.

Xong xuôi chính sự, chánh đạo nhân sĩ thiết yến khoản đãi băng vương, do các vị chương môn tương theo. Băng vương đối mặt nhiều như vậy cũ địch nhân, một cũng không sợ hãi, cùng mọi người nâng chén sướng ẩm, thân như một nhà. Đợi cho rượu qua ba tuần khi, Tiểu Ngưu mỉm cười nói: "Băng vương, ta thực bội phục đảm lượng của ngươi cùng phách lực. Ngươi một người lên núi, sẽ không có lo lắng qua chính mình đích an toàn sao? Ngươi một người theo chúng ta uống rượu, sẽ không sợ này rượu và thức ăn trong có vấn đề sao? Vạn nhất trong đó có vấn đề, ngươi đã có thể bi thảm rồi."

Băng vương sau khi nghe xong cao giọng cười to, chấn đắc đại sảnh khẽ run. Cười bãi, băng vương nói: "Ta tin tưởng chánh đạo đích băng hữu sẽ không làm như vậy đích. Các người đều là quang minh lỗi lạc đích người, vốn là quân tử, không phải tiểu nhân. Nếu các người là tiểu nhân nói, ta còn sẽ lại với các người ký cái gì hiệp nghị sao? Chỉ sợ đã sớm đánh đi lên." Mọi người sau khi nghe xong, cũng đều cười ha ha, hòa bình đích không khí tràn ngập rồi đại sảnh, tràn ngập rồi thái sơn. Lịch đại minh chủ đều không có giải quyết đích nan đề, tới Tiểu Ngưu nơi này, dễ dàng mà phải giải quyết rồi.

Tiệc rượu sau khi, do buông lỏng tử cùng pháp tử tự mình đem băng vương đem cho xuống núi. Tiểu Ngưu đã đưa đến rồi sơn môn khẩu. Hai người huy dừng có, Tiểu Ngưu cho nhìn không thấy băng vương đích bóng người mới xoay người lại. Khi hắn xoay người khi, chỉ thấy Nguyệt Ảnh đang ở phía sau nhìn chính mình đây...Lúc này ngày còn không có hắc đây, mẫn sơn đích màu xanh biếc, sinh cơ bừng bừng. Lấy màu xanh biếc vi bối cảnh, bạch y như tuyết đích Nguyệt Ảnh đặc biệt xinh đẹp mà thoát tục. Tiểu Ngưu đi qua tới, nói: "Nguyệt Ảnh, người chừng nào thì tới được, ta như thế nào không biết?"

Nguyệt Ảnh nói: "Ai kêu người uống nhiều hơn rượu đây?" Dứt lời, xoay người bước đi.

Tiểu Ngưu một bên đi theo, vừa nói nói: "Nguyệt Ảnh, người dừng đi à. Ta còn có thiệt nhiều muốn nói với người nói đây."

Nguyệt Ảnh quay đầu lại cười nói: "Có cái gì nói nói ba, ta dài cái lỗ tai rồi." Dưới chân nhưng lại càng chạy càng nhanh. Tiểu Ngưu tự nhiên đã đuổi được nhanh hơn rồi.

Tiểu Ngưu đi mau vài đi, cùng nàng sóng vai, nghe trên người nàng đích mùi thơm, đặc biệt thư sướng. Tiểu Ngưu nói: "Nguyệt Ảnh à, lúc này người cao hứng rồi ba? Ta không có cho người thất vọng."

Nguyệt Ánh mỉm cười nói: "Hoàn lại [đi|được]. Người lần này đích biểu hiện không sai, đáng giá khen ngợi."

Tiểu Ngưu hí mắt, tại nàng đích ngực bụng trên nhìn quét trứ, nói: "Vậy người quyết định như thế nào khao thưởng ta đây?"

Nguyệt Ánh lắc đầu nói: "Đang mình chủ chính là người, cũng không phải là ta, ta vì cái gì cần khao thưởng người đây? Người cho ta vốn là ngu ngốc a?"

Tiểu Ngưu vội la lên: "Nguyệt Ánh, người nhưng là nói qua đích. Người đã nói chỉ cần ta đang rồi mình chủ, người phải theo giúp ta."

Nguyệt Ánh sau khi nghe xong mặt đỏ lên, nhìn nhìn chung quanh, thở dài một tiếng, nhắc nhở nói: "Này chung quanh nhưng là có người đích, không cho phép loạn ngôn nói."

Tiểu Ngưu cười cười, nói: "Tốt đấy. Ta sẽ không loạn ngôn nói đích." Đang khi nói chuyện, hai người đã vào nơi đích sân. Lúc này sứ nương đón đi lên. Nguyệt Ánh cười cười, bèn chạy về chính mình đích phòng đi. Tiểu Ngưu sắc mặt đặc biệt khó coi, giống bị mất cái gì bảo vật giống nhau.

Sứ nương có thể đoán được nguyên nhân trong đó, bèn nhìn nhìn Nguyệt Ánh đích cửa phòng, nói: "Tiểu Ngưu à, về trước phòng của người ba. Nàng là người đích người, đã chạy không được." Tiểu Ngưu vừa nghe cũng là, trên mặt phải khôi phục rồi nụ cười.

Vào nhà ngồi xuống, sứ nương nói: "Tiểu Ngưu à, ta cái gì đều biết nói rồi. Ta biết người đại biểu chánh đạo đã cùng tà phái ký rồi hiệp nghị. Mặc dù ta không tán thành người đối với tà phái đích thái độ, nhưng đã đã làm, phải hy vọng bọn họ thật sự có thể nói nói giữ lời, không cùng chánh đạo là địch."

Tiểu Ngưu nói: "Bắc Hải Băng Vương mặc dù vốn là tà phái người trong, nhưng hãn nói chuyện hay là chắc chắn đích. Ta tin tưởng hãn."

Sư nương cười cười, nói: "Tiểu Ngưu à, người đã đi rồi mình chủ, này tà phái đích đại sự đã xử lý xong, chúng ta có phải là cũng nên quay về Lao Sơn rồi. Lao Sơn mới là chúng ta đích nhà, trong nhà người nếu biết người đang rồi mình chủ, nhất định đều đã mừng rỡ không giống dạng đích."

Rồi." Tiểu Ngưu nói: "Khuyên Thành, chuyện này ta nghe lời người. Người nói khi nào thì đi, chúng ta nên cái gì thời điểm đi hảo sư nương nói: "Tốt lắm ba. Ta đi cùng Nguyệt Ảnh nói một tiếng, thu thập một chút, ngày mai sẽ lên đường ba!" Dứt lời, sư nương đi ra ngoài.

Trong phòng còn lại Tiểu Ngưu một người, hãn tâm tình đặc biệt hảo. Hãn mở cửa sổ, nhìn lơ mờ đích sơn sắc, nhìn thấy kia mở mang đích Vân Thiên. Hãn thầm nói: "Ta cuối cùng tính chuyển đi này không tệ. Minh chủ vị bảo vệ, tà phái vấn đề giải quyết rồi. Tuy nói này minh chủ đúng là võ lâm đích hoàng đế, nhưng ta cũng không quá yêu đương. Chỉ là vì cấp cho võ lâm khô chút chuyện tốt, trước hết hiện diện ba. Chờ võ lâm hoàn toàn yên ổn rồi. Ta đã nên lui vị rồi. Nguyệt Ảnh không phải muốn làm sao? Vậy để cho nàng đang tốt lắm. Chỉ là nàng này người đã thực quật. Ta đều cũng lên làm minh chủ rồi, nàng hay là không theo giúp ta. Tìm một cơ hội, được cùng nàng nhạc một nhạc, nói cách khác.

Lăn nhau đích cảm tình đều cũng xa."

Đêm đó hay là do sư nương theo hãn. Tiểu Ngưu phải hỏi. doc truyện tại . Vì cái gì Nguyệt Ảnh không đến đây? Sư nương nói: "Tiểu Ngưu à, người cũng không muốn trách Nguyệt Ảnh. Nàng dù sao cũng là không xuất giá đích cô nương, người để cho nàng tới theo một người nam nhân, nàng trong lòng chịu không được. Loại sự tình này cấp bách không đến đích, cần từ từ sẽ đến. Người không nên ép nàng, biết không?"

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Ta biết rồi? j trong lòng lại nói: "Nguyệt Ảnh à, chúng ta tốt hơn đã không ngừng một lần rồi.

Có cái gì không bỏ xuống được mặt mũi đích. Nếu người nếu không đến ta, ta đây đành phải chủ động tới gõ cửa phòng rồi. Khi đó ta đã có thể không thương hương tiếc ngọc rồi. L đêm đó, sư nương tự nhiên là để mà thân tự hồ đích tinh thần hầu hạ Tiểu Ngưu rồi. Tiểu Ngưu tại sư nương chính là trên thân lại vừa sáng khoái vô cùng đặc biệt sáng, cảm giác sâu sắc lên trời đọi hần không tẻ - ngày kể buổi sáng, Tiểu Ngưu hưởng các vị võ lâm bằng hữu từ [đi|được]. Khi hần phát hiện phái Nga Mi không thấy rồi đích thời điểm. Mới hỏi nói" Diệt Quang sư thái Vịnh Mai bọn hần đây?"

Buông lỏng tử hồi đáp: "Diệt Quang sư thái bởi vì tâm tình bất hảo, sớm dẫn các đệ tử xuống núi rồi."

Tiểu Ngưu cả kinh. Hỏi: "Là cái gì thời điểm xuống núi đích đây?"

Buông lỏng tử nói: "Ở hôm nay ngày mới phát sáng đích thời điểm."

Tiểu Ngưu nổi lên lưu luyến chi tâm, nói: "Đi cũng không chi một tiếng."

Buông lỏng tử cười khổ hai tiếng, nói: "Ta vốn định thông tri của người, nhưng là Diệt Quang sư thái nói không cần rồi. Nói đúng không có dừng khí kinh động minh chủ thật là tốt mệnh."

Tiểu Ngưu lại hỏi: "Nàng đem Vịnh Mai đã mang đi rồi?"

Buông lỏng tử nói: "Vốn là. Vốn là Vịnh Mai cô nương cùng nàng đích sư tỷ muội hộ tống Diệt Quang sư thái xuống núi đích."

Tiểu Ngưu sau khi nghe xong trong lòng đau xót. Hần thầm nói: "Diệt Quang bắt đầu đối với ta đích ấn tượng phải vô cùng kém, lần này cạnh

tranh mình chủ vị thất bại, càng là tuyệt thượng gia sường, nàng nhất định là hận thấu ta rồi. Vịnh Mai đem cho nàng trở về núi, xem ra có hảo một đoạn khi ngày vốn là không có cách nào khác đi ra rồi. Nay Diệt Quang công cho tâm kế, ta cùng với Vịnh Mai có thể hay không kết hợp, sau này phải khó nói rồi. Vịnh Mai rất đơn thuần rồi, khẳng định sẽ lại trên rồi nàng sư phụ đích mưu đích, ta lại không biết nói nên như thế nào giúp hân mới tốt. L sau đó, Tiểu Ngưu phải đem chính mình đích từ [đi|được] ý nói. Mọi người đương nhiên khách khí mà giữ lại rồi, lưu không được khi, sẽ làm rồi long trọng đích nghi thức vui vẻ đưa tiễn Tiểu Ngưu. Tại trước khi đi đích thời điểm, buông lỏng tử lạng lẽ cùng Tiểu Ngưu nói: "Minh chủ, có chút nói ta phải nhắc nhở người. Tuy là [điềm xấu|không may], cũng là trọng yếu đích."

Tiểu Ngưu nói: "Tiền bối có cái gì nói, chỉ để ý phân phó tốt lắm."

Buông lỏng tử mỉm cười nói: "Phân phó không dám. Là như thế này đích, chúng ta chánh đạo mặc dù cùng băng vương ký rồi hiệp nghị, cho thấy chúng ta chánh đạo không hề cùng tà phái là địch, tất cả mọi người không chiến tranh rồi. Nay tự nhiên là chuyện tốt rồi, nhưng là việc này trước kia cũng không có từng có, chỉ sợ chính tà song phương tại chấp hành đích thời điểm sợ sẽ không vậy nghiêm khắc. Chính tà song phương trong lúc đó có thể còn có thể có khái khái đụng đụng chuyện, minh chủ người tại xử lý đích thời điểm, nhất định phải thận trọng làm việc, nói cách khác, chúng ta đích thật sự còn có thể uống phỉ, kia mở hiệp nghị [cũng thành|được] vì phỉ chỉ đích."

Tiểu Ngưu nghe được trong lòng trầm trọng, gật gật đầu, nói: "Tiền bối, người nói được rất [có đạo lý|rất có lý] rồi. Vấn đề này ta cũng muốn qua."

Buông lỏng tử còn nói thêm: "Chính tà song phương đích cừu hận do đến đã lâu, mở ra hiệp nghị cũng không thể hoàn toàn giải quyết vấn đề. Song phương nếu muốn hòa bình ở chung, được ma hợp nhất đoạn thời gian mới thành. Thời gian dài quá, tất cả mọi người sẽ lại nắm giữ ở chung đích

biện pháp đích. Chỉ là tại ma hợp đích trong quá trình nhất định phải lấy nhẫn nại để cho là việc chính. Người muốn nghĩ, có chút môn phái cùng tà phái đích một ít tổ chức đều là sát khí quá nặng đích người. Hơn nữa mình chủ vừa mới lên đài, bọn họ vị tất đem của người nói đang thánh chỉ, kia tiểu đích xung đột cùng tiểu chuyện kiện, khó tránh khỏi vẫn phải có."

Tiểu Ngưu nghe được liên tục gật đầu, nói: "Tiền bối à, của người nói ta nhớ kỹ, ta nhất định sẽ lại thận trọng làm việc đích."

Bên kia đích pháp từ đã đi tới rồi, đưa cho Tiểu Ngưu một câu: "Nếu muốn khô đại sự, được không hề sợ xuống đất ngục đích dũng khí cùng không sợ thất bại đích tinh thần." Tiểu Ngưu lại vừa tạ ơn qua.

Mấy cái này vô lâm bằng hữu thăng đem Tiểu Ngưu bọn người đưa đến dưới chân núi, mới tại Tiểu Ngưu đích yêu cầu dưới dừng lại cước bộ. Cùng mọi người phất tay mà dừng có [sau khi|phía sau], sư nương cảm khái nói: "Rốt cuộc vốn là mình chủ à, đúng là uy phong. Nếu là nhân vật bình thường, đưa đến ngoài cửa sẽ không sai rồi."

Tiểu Ngưu mỉm cười nói: "Không thể là thôi, nếu không mọi người như thế nào đều muốn đang mình chủ đây." Nói chuyện, hướng phía sau mang theo ẩn tử đích Nguyệt Ảnh nhìn thoáng qua.

Nguyệt Ảnh hừ một tiếng, nói: "Mình chủ, người là đang nói ta sao? Người hướng tới chỗ cao đi, thủy hướng tới thấp chỗ chảy. Người không thích đang mình chủ, ta cũng không có nhìn người đi làm khiêu hóa tử à." Nàng tự mình nâng trứ ẩn tử, phóng ra ở trong tay người khác lo lắng.

Tiểu Ngưu cười cười, thấp giọng nói: "Nguyệt Ảnh, nếu người thật muốn đang mình chủ nói, chờ người đích bản lĩnh đạt tới rồi, ta nhất định tặng cho người đang."

Vừa nghe lời này, Nguyệt Ảnh tinh thần đại chấn, một đôi đôi mắt đẹp thẳng sáng lên, nói: "Người nên nói chuyện giữ lời. Người đang rồi trong

chốn võ lâm nhất tuổi còn trẻ đích nam minh chủ, ta cũng muốn đang trong chốn võ lâm nhất tuổi còn trẻ đích nữ minh chủ. Ta cũng muốn vì các nữ nhân tranh khẩu khí."

Sư nương nghe xong cũng cười rồi, nói: "Nguyệt Ảnh, người thực sự có chí khí, sư nương ủng hộ người vì chúng ta nữ nhân làm vẻ vang."

Bởi vì tâm tình lo lắng, nóng lòng trở về núi chúc mừng, đã đi chưa rất xa, bọn họ bèn đăng vân giá vũ bay đi Lao Sơn. Tại không trung đích Tiểu Ngưu, nghe bên tai vù vù đích gió lớn tiếng xé gió, nhìn phía dưới đích nhân gian, nói: "Ta cảm giác chính mình giống thành rồi thần tiên giống nhau. Nếu không nóng nảy trở về nói, từng bước một đi đường, nhất định so với bây giờ càng sáng."

Nguyệt Ảnh hừ một tiếng, mặt đỏ lên, nói: "Người có cái quỷ gì chủ ý ta là biết đến."

Sư nương giáo huấn nói: "Tiểu Ngưu à, người bây giờ đã vốn là võ lâm minh chủ rồi, không thể so thường nhân, sau này tại ngôn [đi|được] trên nhất định nhiều lắm chú ý, nói cách khác, sẽ lại chọc người không phải chê đích." Tiểu Ngưu đáp ứng một tiếng, trong lòng lại nói: "Ta nhưng là trong chốn võ lâm đích lão Đại à, ta còn sợ cái gì đây? Đang chường môn cũng đã khó lường rồi, lên làm minh chủ càng là hoàng đế bàn đích hiền hách à!"

Mọi người hạ xuống vân đầu, nhìn quen thuộc đích Lao Sơn, đều cũng tâm tình tốt đẹp. Trên núi đích Nguyệt Lâm đã nghe thấy nhanh chóng dẫn người xuống núi nghênh đón. Song phương vừa thấy mặt, Nguyệt Ảnh đem minh chủ đích ấn tử tại Nguyệt Lâm đích trước mắt quơ quơ, nói: "Này ấn tử lại vừa đã trở lại."

Nguyệt Lâm cao hứng được ôm qua ấn tử hô to gọi nhỏ đích, gây ra được tất cả mọi người cười ha ha. Nguyệt Lâm nhìn Tiểu Ngưu nói:

"Nói như vậy người bây giờ đúng là võ lâm minh chủ rồi?"

Tiểu Ngưu vạt áo một đứng đắn đích tư thế cùng vẻ mặt, nói: "Người xem ta cái dạng này, chẳng lẽ không giống sao?"

Nguyệt Lâm liếc thấy Tiểu Ngưu nghiêm túc đích hình dáng, nhin không được cười khanh khách rồi, nói: "Một chút cũng không giống, ngã như là chúng ta Lao Sơn trong phòng bếp đích hỏa phu." Mọi người nghe xong, đều cũng phát ra một trận vui vẻ đích tiếng cười. Đang cười trong tiếng, mọi người lập tức hướng tới 嶺 trên núi đi đến.

Lần này trở lại Lao Sơn, Tiểu Ngưu bọn người đích tâm tình đều là thoải mái khoái trá đích, không giống rời đi đích thời điểm có chút khẩn trương. Khi đó bọn họ lo lắng nhất chuyện đúng là đã đánh mất minh chủ ẩn tử. Bây giờ ẩn tử đã trở lại, một khối tảng đá rơi xuống đất rồi, Lao Sơn đích người, kể cả mỗi một một đệ tử đều là vô cùng đích thống khoái.

Trở lại trên núi, đi tới sân rộng, sư nương hướng mọi người giản thuật rồi thái sơn hành trình cùng với minh chủ cuộc chiến, nói đến kinh tâm động phách chỗ, tất cả mọi người hơi bị hướng về. Nói đến Mạnh Tử Hùng đích đáng giận chỗ, tất cả mọi người lòng đầy căm phẫn, đều cũng nghĩ thấy Mạnh Tử Hùng rất không phải người rồi, xuất từ Lao Sơn hoàn lại ăn trong bái ngoài.

Đi vào đại sảnh sau khi, sư nương giao cho Nguyệt Lâm một chút chúc mừng phương thức, Nguyệt Lâm nhất nhất đồng ý. Dựa theo sư nương chính là ý tứ, Lao Sơn phái cần đại khánh ba ngày. Tại đây ba ngày trong, cần minh pháo mấy lần, mỗi ngày đều cũng vạt áo tiệc rượu ăn nhiều hết lớn, hễ là Lao Sơn mọi người có hưởng nhạc đích tư cách. Mọi việc xong, mọi người phải đều tự trở về phòng rồi.

Tiểu Ngưu cùng sư nương trở về hậu viện, trước tách ra khi, sư nương nói: "Tiểu Ngưu à, lần này nhưng làm người cấp ệt muốn chết rồi, hảo hảo nghỉ ngơi, võ lâm đích đại sự nhưng đặt ở của người trên vai rồi."

Tiểu Ngưu cười, nói: "Khuyên Thành à, người đã giống nhau, làm cho...Này lần đích đại sự cũng không có ít quan tâm."

Sư nương thân nhiên cười, nói: "Quay đầu lại chúng ta lại [tụ|hợp|xóm]." Nói chuyện, sư nương điều [kiên|vai] vật áo mỏng về phía chính mình đích trong phòng đi đến. Tiểu Ngưu nhìn nàng chập chờn sinh tư đích bóng lưng, trong lòng mang tô tô đích, lại vừa hồi tưởng khởi cùng nàng tại thái sơn trong phòng [đi|được] vân bố vũ thật là tốt sự tình.

Trở lại phòng, mới vừa ngồi xuống không trong chốc lát, chợt nghe được ngoài cửa sổ vang lên vang dội đích roi pháo tiếng xé gió, tiếng xé gió tiếng xé gió lọt vào tai, lộ ra không khí vui mừng, Tiểu Ngưu biết đây là vì chính mình mà phóng ra. Hắn thầm nói: "Không thể tưởng được ta Tiểu Ngưu nhập vào Lao Sơn bất quá vài năm, cũng đã trở thành chưởng môn, càng trở thành mỗi người hâm mộ đích minh chủ rồi. Này hết thấy thành tục đích lấy được., chủ yếu là đến từ chính ma đao đích trợ giúp.

Nếu không có ma đao nói, chính mình chích xem như 勞 trên núi một nhất bình dong đích đệ tử thôi. Mặc dù chính mình thông minh hơn người." Muốn đạt tới hôm nay đích địa vị, chỉ sợ cũng phải bảy lão Bát mươi ba. Mượn Xông Hư vi lệ, vậy cường đại đích người, vậy ưu tú đích người, phấn đấu cả đời, mới tại trước khi chết không lâu lên làm minh chủ. Mà ta Tiểu Ngưu còn không đến hai mươi tuổi cũng đã thực hiện mục tiêu rồi, có thể thấy được ta là so với hắn đích vận khí tốt đích."

Hắn cười xuống ma đao, đặt ở trên bàn một lần lần vuốt ve, nghĩ đến ở chỗ đích Tiểu Đao còn không có khôi phục tự do, không khỏi có chút sầu trưởng. Hắn thấp giọng nói: "Tiểu Đao à, lần này thái sơn hành trình vốn định thuận đường đem người cứu ra đích, nhưng là ai biết Vịnh Mai sẽ lại đột nhiên rời đi, thấy người còn phải chờ một đoạn thời gian rồi."

Tiểu Đao đích tiếng cười truyền tới, nói: "Chủ nhân, người không cần tự trách đích, lấy việc cần chú ý duyên phận đích. Người đối với ta thật là tốt

ý, ta vĩnh viễn không quên đích. Ta đã có thể cảm giác được, ta cách đi ra đích cuộc sống không xa rồi."

Tiểu Ngưu vui vẻ nói: "Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi. Người đi ra sau khi nên hảo hảo giúp giúp ta. Trước mắt trong chốn vô lâm đích đại sự tiểu tình đều cũng rơi xuống ta trên thân rồi, ta còn không có bắt đầu xử lý, phải cảm thấy rồi trọng trách trầm trọng."

Tiểu Dao cười nói: "Có của người sư tước cùng sư ti hỗ trợ, không cần phải ta đích. Bọn hản nhưng đều là có khả năng đích nữ nhân, không ngừng là ở trên giường có khả năng, tại xử lý sự tình trên cũng là cao nhân nhất đẳng đích." Dứt lời cười một không ngừng. Kia thanh thúy êm tai đích tiếng cười làm Tiểu Ngưu tâm tình thư sướng.

Tiểu Ngưu trên mặt nóng lên, nói: "Tiểu Dao, người cả chuyện này cũng đều thấy được?"

Tiểu Dao nói: "Chủ nhân nội, ta không thể là cố ý muốn xem đích, chỉ là không thể không xem. Ai kêu người mỗi lần khoái hoạt khi, cũng không đem ta phóng ra được xa chút ít."

Tiểu Ngưu ha ha cười, nói: Không quan hệ, dù sao chúng ta đều là người một nhà, sau này cũng là người một nhà, không cần phải tránh đi đích. Hơn nữa, sau này người cũng là cần theo giúp ta đích, trừ phi người không muốn."

Tiểu Dao ôi rồi một tiếng, nói: "Kia có thể không làm được. Ta tại gặp chuyện không may trước, nhưng là có lòng trên người đích, ta không thể phản bội hản."

Tiểu Ngưu cả kinh, nói: "Cái gì? Người là có chủ đích?"

Tiểu Dao hồi đáp: "Đúng rồi, hản hay là bầu trời đích một tướng quân nội, chúng ta đích quan hệ tốt lắm đích." Vừa nghe lời này, Tiểu Ngưu bị

sắc mặt, thầm nói: "Nguyên lai là danh hoa có chủ rồi, nói như vậy, nàng cho dù thoát thân rồi, cũng không chịu khi nữ nhân của ta."

Đang lúc lúc này, Nguyệt Lâm một trận gió tự mà chạy rồi tiến đến, chạy đến Tiểu Ngưu trước người dừng lại. Kia xinh đẹp tuyệt trần đích trên mặt tràn ngập ý cười, kia hắc chuồn mất chuồn mất đích đôi mắt đẹp lóe quang mang. Nàng đích môi đỏ mọng vi khai, lộ ra bạch răng, bộ ngực chậm rãi phập phồng trứ. Nàng hỏi;" Tiểu Ngưu, người thật sự là mình chủ rồi?"

Tiểu Ngưu lộ ra khuôn mặt tươi cười, nói: "Người ta để cho ta đang, ta không lo đều không được."

Nguyệt Lâm khen ngợi nói: "Tiểu Ngưu, người giỏi quá à, không chỉ vốn là kia phương diện bổng. Người thật sự là rất giỏi đích nam tử hán, ta hảo yêu người." Nói chuyện, một đầu tết tại Tiểu Ngưu đích trong lòng. Đây mềm ngọc ấm thơm mát ôm đầy cõi lòng đích tư vị vốn là tốt đẹp chính là, nhưng là Tiểu Ngưu đích trong lòng đã có trứ một tia ẩn ưu, này đương nhiên vốn là cùng Nguyệt Lâm không quan hệ đích.

Tiểu Ngưu ôm nàng thân một chút mặt, nói: "Cái này tử người đã cao hứng rồi ba?"

Nguyệt Lâm hưng phấn được mặt đều cũng đỏ, nói: "Cả Lao Sơn đều cũng sôi trào rồi, ai chẳng biết nói ta là ngụy minh chủ đích người trong lòng nột. Người đang rồi minh chủ, ta trên mặt đều có sáng rọi."

Tiểu Ngưu thừa dịp xu thế nói: "Vậy đêm nay lưu lại theo giúp ta ba!"

Nguyệt Lâm từ Tiểu Ngưu ý chí trong rời khỏi đến, nói: "Không thành, sư nương nói, mấy ngày này người thể lực tiêu hao rất lớn, cho người trước nghỉ ngơi vài ngày, khôi phục rồi nguyên khí sau khi, mới để cho ta cùng người, không được ta và người vác nàng [xăng bậy]làm ầu làm càng."

Tiểu Ngưu hít thở dài khí, nói." Kia không phải khổ rồi ta sao? Ta đường đường một chương môn gia nhập liên minh chủ, cả cùng âu yếm đích nữ nhân cùng một chỗ khoái hoạt cũng không có thể như ý."

Nguyệt Lâm đuổi miệng tại Tiểu Ngưu đích trên mặt cả hôn vài cái, nói: "Người gấp cái gì à, chúng ta đích cuộc sống dài trứ đây.

Người còn sợ ta chạy rồi không thành sao?"

Tiểu Ngưu gật gật đầu, nói: "Kia ngã cũng là. Vậy người mấy ngày nay phải nghỉ ngơi dưỡng sức ba, chờ chúng ta lập tức đích thời điểm, người hảo hảo lực mãnh chút."

Nguyệt Lâm nghe xong cười duyên, dùng đôi bàn tay trắng như phấn trắng lôi Tiểu Ngưu đích trong ngực, nói: "Nhìn người nói đích, giống như ta thành rồi lãng nữ giống nhau."

Nói một trận tử nói, Nguyệt Lâm phải ra khỏi...Tối buổi tối, Lao Sơn vật áo tiệc rượu đại khánh, mãn sơn tràn ngập rồi sung sướng đích không khí. Làm diễn tròn đích Tiểu Ngưu, tại mọi người đích chúc mừng quyết tâm tình tốt đẹp. Bởi vì bản khoản phong độ, sẽ không có tận tình uống rượu.

Mà khác đệ tử thì hào hưng quá, chén rượu tần [đoan|bưng], lúc này đây tiệc rượu không biết uống nhiều ít vò rượu.

Tại tiệc rượu còn không có chấm dứt đích thời điểm, Tiểu Ngưu phải lui bữa tiệc rồi, trở lại tự mình đích chỗ ở. Hắn mở cửa sổ, nhìn khôn cùng đích đêm tối, kia lóe ra đích ngôi sao để cho hắn nhớ tới mỹ nữ đích cùng con người. Hắn thầm nói: "Như thế đêm dài, ta nên tìm ai đến ta đây? Nguyệt Lâm đừng tới, sư nương có thể tới hay không? Tốt nhất Nguyệt Ảnh đến ta, ta đã đã lâu chưa cùng nàng sáng khoái rồi."

Đang miên man suy nghĩ gian, có Lao Sơn đích đệ tử nâng rồi nước ấm, cũng cấp cho ngã vào tắm bồn trong. Xem bọn hắn đối với Tiểu Ngưu càng

phát ra tốt lắm, ngoại trừ tôn trọng ở ngoài, còn có sùng bái ý. Tuy nói này lưỡng nữ đệ tử không phải tuyệt sắc, nhưng lại tươi mát đáng vui. Nhìn thấy mấy cái này mới mê hóa, Tiểu Ngưu trong lòng cuộn cuộn đích, thầm nói: "Ta hoàn toàn có thể bằng tay bắt vào làm trong đích quyền lực tìm được bọn hăn, nhưng là không thể vậy khô. Sư nương chỉ sợ sẽ lại mất hứng, mà bọn hăn cũng không phải tình nguyện đích. Ta Tiểu Ngưu lớn nhất đích ưu điểm vốn là không mạnh bách nữ nhân, nhưng là ai nói này ưu điểm sẽ không vốn là khuyết điểm đây? L đuổi đi bọn hăn sau khi, Tiểu Ngưu đang muốn thoát y, lúc này cửa phòng vang lên đến, Tiểu Ngưu nói: "Ai à? Vào đi." Hễ là gõ hăn cánh cửa đích tự nhiên đúng là người một nhà rồi. Cánh cửa một [hưởng|vang], tiến đến một vị mỹ nhân. Đẹp như thiên tiên, thanh lãnh đích khuôn mặt lộ ra vài phần ngượng ngùng. Tiểu Ngưu ngẩn người, nói: "Nguyệt Ảnh, như thế nào sẽ là người đây?" Tới người đúng là Nguyệt Ảnh.

Nàng đêm nay thái độ khác thường, mặc một bộ hỏa hồng đích váy dài, quần áo vừa người mà đêm nàng đích tốt đẹp đáng vẽ câu ghim cương được vô cùng nhuần mềm.

Nguyệt Ảnh chậm rãi đi tới, nhỏ giọng nói: "Ta cần với người nói chuyện."

Tiểu Ngưu trong lòng mừng rỡ, nói: "Vừa lúc ta cần tắm rửa, người chờ một chút, ta trước tẩy một tẩy."

Nguyệt Ảnh nhìn mạo hiểm nhiệt khí đích tắm bồn, nói: "Không bằng ta cho người chà xát lưng ba."

Tiểu Ngưu khoát tay chặn lại, nói: "Không cần rồi, này không phải người nên làm, ta còn là chính mình đến đây đi."

Nguyệt Ảnh âm đạm cười, nói: "Người bây giờ vốn là minh chủ, không giống với rồi, ta nên chụp của người ngựa thí."

Tiểu Ngưu nói: "Ta còn là của người trượng phu nột! Minh chủ cùng trượng phu, ta càng nguyện ý đang của người nam nhân. Đang minh chủ có cái gì ý tứ, người cô đơn một, một chút bất hảo. Đang của người văn phu sẽ không giống nhau rồi, kia điểm phúc vốn là không có cách nào khác hình dung đích." Nói đến này, Tiểu Ngưu đã hai mắt tỏa ánh sáng rồi.

Nguyệt Ảnh mặt phỉm đỏ ửng, nói: "Mau tẩy của người tắm ba."

Tiểu Ngưu nói: "Ta nghe lời người, ta tắm rửa rồi. Người trước ngồi trong chốc lát." Nói chuyện, đi hướng đại tắm bồn. Nào biết nói Nguyệt Ảnh theo đi lên, đưa tay đuổi hướng hăn đích quần áo, nói: "Đến đây đi, Tiểu Ngưu, để cho ta tới hầu hạ người. Người cái gì cũng không muốn nói, chỉ để ý nghe ta đích." Nàng đích thanh âm trở nên nhu hòa nhiều hơn.

Tiểu Ngưu trong lòng ấm áp, nói: "Nếu người mỗi ngày đối với ta như vậy nói, ta nhưng vui vẻ đã chết. Người như bây giờ, mới như là phu nhân của ta đây."

Nguyệt Ảnh nói: "Nếu ta cuối cùng vốn là cái dạng này, ta sẽ không là hiệp khách nữ Đàm Nguyệt Ảnh rồi. Chẳng lẽ người thích ta là một chích tiểu cừu sao? j đang khi nói chuyện, đã tại thoát hăn quần áo rồi. Nàng bình thường chơi đao chơi kiếm, thủ pháp lão luyện, nhưng là nói khởi thoát y chi nói, cũng là một người thường. Phải vậy vài món quần áo, Nguyệt Ảnh đủ rồi khởi mau một khắc chuông. Bởi vậy có thể thấy được, nàng vốn là không thói quen cấp cho nam nhân cởi quần áo đích.

Nhìn thấy nàng bốn thủ bốn cước đích hình dáng, Tiểu Ngưu nhin không được nở nụ cười, thầm nói: "Cách [đi|được] như cách sơn nột, nếu nói võ công, pháp thuật, ta không bằng nàng; nhưng là cần nói nam nữ tán tỉnh, nàng lại không được rồi. Nhưng Nguyệt Ảnh vốn là một người thông minh, chỉ cần trải qua một phen điều giáo, huấn luyện, đã nhất định có thể trở thành một nhân tài đích. L đang Tiểu Ngưu sạch sẽ chuồn mất mà đứng ở Nguyệt Ảnh trước mặt khi, Nguyệt Ảnh dò xét một chút, vội vàng đem ánh

mắt dời đi. Nàng xem gặp Tiểu Ngưu đích thiết bổng đã ngẩng đầu rồi, kia thô lớn lên hình và quy đầu đích tròn đại biểu hiện trứ nam nhân đích hùng phong, đã làm cho Nguyệt Ảnh hồi tưởng khởi từ trước đích tốt đẹp cuộc sống.

Vừa thấy Nguyệt Ảnh cái dạng này, Tiểu Ngưu cười rộ lên, nói: "Nguyệt Ảnh, có cái gì hảo then thùng đích đây? Chúng ta cũng không phải là không có tiếp xúc qua. Thứ này cũng không xảy ra của người trong cơ thể sao? Hẳn trả lại cho người mang đến rất nhiều đích khoái hoạt đây."

Nguyệt Ảnh ánh mắt lại rơi xuống thiết bổng trên, nói: "Thật sự là kỳ quái, nam nhân gì đó lớn lên như vậy xấu, đã có trọng dụng chỗ. Nếu ta là nam nhân nói, ta nhất định cũng sẽ giống người giống nhau, chinh phục rất nhiều rất nhiều đích nữ nhân."

Tiểu Ngưu cười nói: "May mắn người không phải nam nhân, nói cách khác, người nhất định so với ta hoàn hảo sắc đây."

Nguyệt Ảnh không phục mà nói: "Nếu ta là nam nhân, ta trải qua đích nữ nhân nhất định so với người hoàn lại nhiều. Ta cần so với hoàng đế hoàn lại người."

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Lời này ta tin. May mắn người không phải nam nhân, khắp thiên hạ đích nữ nhân tránh thoát một kiếp à." Hắn cầm lấy Nguyệt Ảnh đích tay, xúc xúc chính mình đích thiết bổng, nói: "Người tới sờ sờ hẳn, hẳn rất thích người sờ hẳn đích."

Nguyệt Ảnh cảm thấy kia thiết bổng đích cứng rắn cùng nhiệt lượng, tâm hồn thiếu nữ kinh hoàng, vội vàng đưa tay di đi, hừ tiếng xé gió nói: "Nhanh đi tẩy ba, trong chốc lát thủy đều cũng lạnh rồi. Tẩy xong rồi, ta sờ sờ hoàn lại [đi|được]."

Tiểu Ngưu cười nói: "Đây chính là người nói đích, đến lúc đó cũng không phải chuẩn không nhận trưởng à." Nói chuyện, Tiểu Ngưu một thả

người, bèn rơi vào rồi nóng hôi hổi đích tằm bồn trong. Hắn ngồi ở chỗ, thủy [không tới|đây] cổ chỗ, cảm thấy nước gợn ôn nhu cực kỳ, hấn đích mỗi một một lỗ chân lông đều cũng phảng phất mở ra rồi.

Tiểu Ngưu hít sâu rồi mấy khí tức, hướng Nguyệt Ảnh nhất chiêu tay, nói: "Nguyệt Ảnh, người đã lập tức đến đây đi, chúng ta tẩy một uyên ương dục."

Nguyệt Ảnh quyết đoán mà khoát tay chặn lại, nói: "Ta mới không bằng người lập tức tẩy đây, ta không có cái kia thói quen. Hơn nữa, lập tức tẩy ta cũng sẽ tẩy bất hảo. Người kia làm sắc lang dạng, còn có thể nhàn rồi sao?"

Tiểu Ngưu hắc hắc cười không ngừng, cười đến thủy trên thẳng phiếm thủy giới. Tiểu Ngưu nói: "Người nhiều lo lắng. Ta cam đoan đang quân tử còn không được sao?"

Nguyệt Ảnh bạch liễu tha nhất nhãn, nói: "Của người cam đoan thân mình khiến cho người hoài nghi."

Tiểu Ngưu nói: "Người không nói muốn thay ta [sát bối| chà lưng] sao? Vậy đến đây đi."

Nguyệt Ảnh do dự một chút, nói: "Ta lại vừa sửa lại chủ ý rồi, ta không nghĩ lau."

Tiểu Ngưu giận dữ nói: "Nguyệt Ảnh à, chúng ta đã sớm là người một nhà rồi, người để làm chi luôn vậy mất hứng đây?"

Nguyệt Ảnh bình tĩnh mà nói: "Tiểu Ngưu, người đã sớm nên biết, ta không phải cái loại này ở nhà xuống bếp phòng, sinh hài tử đích người bình thường nhà đích nữ nhân. Ta là một tại trên giang hồ đánh biện đích, trên tay không rời đao kiếm đích nữ tử. Người để cho ta đi đang hiền thê lương.

Mẫu, ta đã đang không đến, ta cũng không muốn làm."

Tiểu Ngưu gật gật đầu, nói: "Kia ngã cũng là. Nếu người nấu cơm, mang theo hài tử, khô gia vụ sự tình nói, vậy thái dương nhất định là từ phía tây mọc lên đến đây."

Bởi vì Nguyệt Ảnh không để cho phục vụ, Tiểu Ngưu không tẩy bao lâu, phải từ trong nước đi ra rồi. Khi hắt lau khô bọt nước, tiến vào ổ chăn đích thời điểm, Nguyệt Ảnh bèn gọi tới kia hai gã đệ tử, lại vừa đem nước bồn cấp cho nâng đi, sau đó Nguyệt Ảnh mới xoay người vào phòng ngủ. Vừa thấy Tiểu Ngưu tại ổ chăn trong chỉ lộ ra một đầu khi, Nguyệt Ảnh trong lòng lại vừa đánh khởi cổ đến. Dù sao loại này trường hợp nàng kinh lịch được có hạn.

Nguyệt Ảnh rút rề mà ngồi vào bên giường, nói: "Tiểu Ngưu à, ta cùng người trò chuyện bước đi."

Tiểu Ngưu nhìn nàng co quắp bất an đích hình dáng, nói: "Nguyệt Ảnh, đêm nay là người chính mình muốn tới đích sao? Ta xem có chút không giống."

Nguyệt Ảnh cúi đầu, nói: "Vốn là sư nương để cho ta tới đích."

Tiểu Ngưu nghe xong vui vẻ, đối với sư nương rất là cảm kích, nói: "Sư nương cho người tới làm gì, người không biết sao?"

Nguyệt Ảnh nhìn Tiểu Ngưu liếc mắt, nói: "Sư nương chỉ nói để cho ta tới, cũng không có nói làm gì, chung quy sẽ không vốn là để cho ta tới có hại đích ba."

Tiểu Ngưu hắc hắc nở nụ cười vài tiếng, nói: "Chẳng lẽ chỉ là cho người đến ta nói chuyện phiếm đích sao? Ta thật sự là không tin,"

Nguyệt Ảnh trừng hăn liếc mắt, nói: "Không phải nói chuyện phiếm, chẳng lẽ còn có cái gì khác sự tình sao?" Nàng hai tay cầm lấy quần áo,

[tuyệt không|không một chút nào] giống sắt trá phong vân đích nữ trung hào kiệt rồi, ngã có chút giống mọi người khuê phòng tú rồi.

Tiểu Ngưu thấy buồn cười, nói: "Đến đây đi, đến lập tức nằm ba. Đã đến đây, vậy không cần lui về phía sau rồi, dù sao chúng ta sớm có vợ chồng chuyện thật rồi." Nói chuyện, hướng Nguyệt Ảnh vươn tay tới.

Nguyệt Ảnh đích tay né một chút, sẽ không lại né. Tiểu Ngưu bèn bắt lấy Nguyệt Ảnh đích ngọc thủ, nhẹ nhàng hướng tới trong lòng vùng, đồng thời một hiên [chăn|mền]. Nguyệt Ảnh đích thân thể đánh đã một chuyển., rất chuẩn xác mà vào ổ chăn, cùng Tiểu Ngưu đích quang thân thể nằm ở lập tức rồi. Thân thể của hắn tử nằm hảo [sau khi|phía sau], [chăn|mền] đã đem nàng cấp cho cái ở.

Tiểu Ngưu đem Nguyệt Ảnh lâu vào trong ngực, nói: "Như vậy mới giống vợ chồng thôi! Sự nương cho người tới ý tứ là cái dạng này đích, người không cần giả bộ hồ đồ rồi."

Nguyệt Ảnh tại hắn đích trong lòng giãy rồi giãy, nói: "Đối với người không nghĩ đích. Ta không có vậy tiện."

Tiểu Ngưu hôn môi một chút nàng đích môi đỏ mọng, nói: "Nam nữ cùng vui vẻ, người chi thường tình, cùng tiện không tiện không có vấn đề gì đích."

Nguyệt Ảnh nhìn Tiểu Ngưu, nói: "Nhưng là ta còn không phải của người phu nhân, làm loại sự tình này vốn là không hợp lẽ phép đích. Trừ phi người có một ngày thật sự cưới ta rồi, ta tài năng quang minh chính đại theo sát người cùng một chỗ."

Tiểu Ngưu cười nói: "Bây giờ chúng ta phải động phòng, bây giờ ta phải cưới người đã khỏe." Nói chuyện, Tiểu Ngưu nghiêng người, bèn đặt ở Nguyệt Ảnh đích trên thân, mở ra miệng rộng đã hướng môi đỏ mọng thân tới.

Lần này Nguyệt Ảnh cũng không có trốn. Tiểu Ngưu vui vẻ mà thân tại nàng đích ngoài miệng, cảm giác vậy thơm mát, vậy mềm, còn có mới chút run rẩy. Tiểu Ngưu nghĩ thấy buồn cười, thầm nói: "Chúng ta tốt hơn cũng không chỉ một lần rồi, như thế nào hoàn lại như vậy khẩn trương đây? Khẳng định là bởi vì cho thỏa đáng lâu không thân mật đích quan hệ."

Tiểu Ngưu hôn môi trứ, khẽ liếm trứ, ngẫu nhiên khẽ cắn, chăm chú tại nàng đích môi đỏ mọng trên công tác. Cùng lúc đó, hai tay cũng không an phận mà sờ loạn trứ. Đang Tiểu Ngưu đích hai tay đặt tại nàng đích trước ngực khi, Nguyệt Ảnh a rồi một tiếng, có vẻ vốn là loại này chạm đến khiến nàng rất là kích thích. Tiểu Ngưu phải xu thế đem đầu lưỡi duỗi nhập vào đối phương miệng, làm càn mà quấy trứ, cùng cái kia cái lưỡi thơm tho triển miên trứ. Này hai phương tiến công, làm cho Nguyệt Ảnh đích tình dục dần dần lên cao, mặt càng ngày càng hồng, đôi mắt đẹp càng ngày càng thủy linh, trên thân càng ngày càng nhiệt. Nàng đích hô hấp đều cũng trở nên nặng nề đứng lên.

Tiểu Ngưu xem tại trong mắt, trong lòng thiết hỉ. Mở ra miệng, hai tay hơn ân cần. Nguyệt Ảnh bị Tiểu Ngưu khiêu khích được eo nhỏ giãy dụa, cái mũi lăm bầm. Chỉ chốc lát sau, phải vươn cái lưỡi thơm tho ôi ngoài, để cho Tiểu Ngưu tận tình hưởng dụng rồi. Đang Tiểu Ngưu đích ngón tay đi tới nàng đích hông dưới khu chuẩn bị khi, Nguyệt Ảnh toàn thân giống động đất bàn mà run rẩy đứng lên. Tiểu Ngưu thấy nàng như thế mẫn cảm, kia ngón tay càng là không kiêng nể gì mà hoạt động. Nguyệt Ảnh chịu không được, bèn mạnh đẩy ra hấn, sắc giọng: "Tiểu sắc lang, không cần lại lăn qua lăn lại người, là nam nhân đích sẽ thật sự ba. Ta không sợ người rồi." Kia kiên quyết đích vẻ mặt cùng có nhiều tính khiêu chiến đích ánh mắt làm cho Tiểu Ngưu cả kinh, nghĩ thấy đây mới là Nguyệt Ảnh đích hình tượng đây.

Tiểu Ngưu ha ha cười, khúc rồi khúc kia hai căn ngón tay, nói: "Nguyệt Ảnh, ta cảm giác người phía dưới đã Nước chảy rồi."

Này nói rằng cái gì? Nói rằng người cũng là yêu ta đích."

Nguyệt Ảnh bạch liễu tha nhất nhãn, thở gấp trứ nói: "Vậy người còn chờ cái gì đây? Người không phải vẫn muốn nghĩ chiếm ta đích tiện nghi sao?"

Tiểu Ngưu đích ánh mắt tại Nguyệt Ảnh đích ngực bụng phạm vi đánh trứ chuyển, nói: "Chỉ sợ người trong lòng không muốn à. Nếu người minh xác mà nói cho ta biết, để cho ta phục vụ người, ta mới có thể phục vụ người."

Nguyệt Ảnh tàn nhẫn trừng hăn một cùng, cười mắng: "Người tên hỗn đản này. Người chiếm ta đích tiện nghi hoàn lại để cho ta ra tiếng, được tiện nghi hoàn lại bán thông minh, thật sự là đáng giận. Có làm hay không người nói rồi tính, người mặc kệ nói, ta bây giờ bước đi rồi." Nói chuyện, ngồi xuống còn muốn chạy.

Tiểu Ngưu ha ha cười, nói: "Người đã đi vào lang oa, hoàn lại chạy trốn đi ra ngoài sao?"

Nguyệt Ảnh bộ ngực một thật sự, nói: "Người có thể đem ta thế nào? Có loại đích người buông ma đao, chúng ta hảo hảo đấu một trận, xem ai vốn là anh hùng, ai là nạo loại."

Kia khiêu chiến bàn đích vẽ mặt làm cho Tiểu Ngưu trong lòng mừng rỡ, nói: "Nguyệt Ảnh, người muốn nghĩ theo ta đấu, ta không có ý kiến. Bất quá thôi, không phải đấu võ công, không phải đấu pháp thuật, mà là tại trên giường đấu." Nói chuyện, Tiểu Ngưu hoàn lại chăm chú mà vỗ vỗ giường.

Nguyệt Ảnh nhìn không được nở nụ cười, nói: "Người này người hảo ác tâm. Ta là đến nói chuyện phiếm đích, có thể mặc kệ chuyện này, người nếu không loại, khiến cho ta đi thôi."

Tiểu Ngưu mở ra song cửa, nói: "Có...Hay không loại, chúng ta phải thử xem." Dứt lời, đến một ác hổ chụp mồi, hướng Nguyệt Ảnh đánh tới.

Nguyệt Ảnh nhẹ giọng cười, thân thể nhanh chóng tại trên giường vừa chuyển, Tiểu Ngưu chạm mà dừng ở trên giường. Tiểu Ngưu vẽ mặt đau khổ thu trứ bên cạnh mỉm cười đích Nguyệt Ảnh, nói: "Nguyệt Ảnh, người đùa thật đích. Ta không phải bắt được người không thể." Nói chuyện, xoay người tới đè Nguyệt Ảnh. Nguyệt Ảnh lại vừa lại chuyển động, Tiểu Ngưu hay là thất bại. Hai người lấy giường vì không gian, còn hơn bản lĩnh đến. Lớn như vậy chút đích giường, Tiểu Ngưu đúng là bắt không được nàng, trong lòng tiếc nuối chi hơn, cũng không cấm bội phục nàng đích công phu cao, thầm nghĩ: "Nếu không phải tay cầm ma đao, ta so với Nguyệt Ảnh đích bản lĩnh còn kém một mảng lớn đây. Sau này còn phải hảo hảo luyện công, không thể chung quy lấy ma đao đè người."

Sau lại Nguyệt Ảnh quá từ bi, để cho Tiểu Ngưu cấp cho ôm lấy rồi.

Lần này, không hề lãng phí quý giá quang âm, ba dưới năm trù hai mà đem Nguyệt Ảnh đích váy dài cấp cho cởi rồi. Như vậy ở chỗ đích đoản khổ cùng cái yếm phải cùng Tiểu Ngưu gặp mặt rồi. Đoản khổ vốn là màu trắng đích, bó chặt trứ nàng thần bí đích giải đất, phía dưới vươn đích hai cái đùi kẻ khác thán vi xem chỉ. Cả Tiểu Ngưu tốt như vậy sắc đích tên đều cũng chọn không ra một chút mao bệnh. Cái yếm cũng là bạch đích, từ phía trên lộ ra đích bả vai cùng cánh tay khiến người có kinh diễm cảm giác. Nhất đặc biệt chính là nàng cái yếm trên đích đồ án, tú đích không phải hoa, không phải cây cỏ, cũng không phải ngư hoặc là uyên ương, béo búp bê các loại, mà là lóe hàn quang đích lợi kiếm.

Tiểu Ngưu ngẩn người, sau đó phải nở nụ cười, nói: "Nguyệt Ảnh à, người cũng thật có ý tứ, nào có tại cái yếm trên tú này đích? Ta thật sự là phục rồi người rồi."

Nguyệt Ảnh dùng sức cũng trứ chân, nói: "Quản được trứ ta sao? Ta thích, ta nguyện ý tú cái gì phải tú cái gì."

Tiểu Ngưu thấy nàng đâm tú tú được tinh tế sinh động, lại hỏi: "Đây là người tú đích sao?" Rất khó tưởng tượng Nguyệt Ảnh một đôi làm cho thương chuẩn bị côn đích tay còn có thể tú thứ.

Nguyệt Ảnh nhẹ nhàng cười, nói: "Đây là Nguyệt Lâm cho ta tú đích, ta đích nữ hồng không bằng nàng."

Tiểu Ngưu nở nụ cười, thầm nói lúc này mới thích hợp nhân thôi. Hắn vươn tay lại là thoát còn lại gì đó. Nguyệt Ảnh cười [loạn|bậy] trốn, rốt cục hay là bị Tiểu Ngưu cấp cho lấy hết rồi. Lỡ thể đích Nguyệt Ảnh bèn Tiểu Ngưu kinh tâm động phách. Lúc này mới kêu mỹ đây. Xem Nguyệt Ảnh đích bề ngoài khi, thường cảm thấy đã đủ để mê đảo người, nhưng là bắt gặp nàng đích thân thể đích thời điểm, mới nghĩ thấy đây mới là đẹp nhất. Chẳng những mỹ, hoàn lại bay một lũ lũ nhẹ thơm mát đây. Đây mùi thơm chủ yếu đến từ thân thể của hắn.

Lần này Tiểu Ngưu đích ánh mắt lại bị chiếu sáng, giống thấy được tuyết trắng. Vậy trắng ấm áp, vậy thánh khiết. Lúc này, Nguyệt Ảnh hai tay che hạ thể, một bộ then thùng không thẳng đích hình dáng, hơn nữa như thể động tác, làm cho song phong tể cùng một chỗ, đặc biệt đột ra, mặt trên đích hai hạt anh đào đang hồng được đáng yêu.

Tiểu Ngưu vỗ tay thở dài: "Hay là Nguyệt Ảnh xinh đẹp nhất." Nói chuyện, ba hai dưới đem chính mình cấp cho cỡi hết, nhẹ nhàng mà nằm sắp hạ thân tới. Lần này Tiểu Ngưu đẩy ra nàng ngại sự tình đích cánh tay, sau đó hai tay cầm vú, một hồi quẹo trái, một hồi quẹo phải đích. Kia thật sự đích, mềm đích, ấm áp đích vú vật đủ để đại mau sắc tâm. Kia mặt trên đích anh đào cũng bị Tiểu Ngưu vuốt ve trứ.

Đang Nguyệt Ảnh phát ra ác ác đích thanh âm khi, Tiểu Ngưu bèn tiếp cận qua miệng, nhấm nháp khởi anh đào đến. Đây làm cho Nguyệt Ảnh nhịn không được rên rỉ đi ra, hai tay không khỏi theo trứ Tiểu Ngưu đích đầu, cổ võ hần tiếp tục thật sự. Tiểu Ngưu quả nhiên không chịu thua kém, liền thủ mang theo miệng đích, đem vú hút được tẩm tặc có tiếng xé gió.

Nguyệt Ảnh chịu không được, phải hừ nói: "Tiểu Ngưu à, người thực sẽ lại lăn qua lăn lại người. Ta nhưng là hận người chết đi được." Nói rồi tại Tiểu Ngưu đích kiều đồn trên vỗ một cái. Ba mà một tiếng thanh thúy, có chút đau.

Tiểu Ngưu tuôn ra vú, nói: "Sư tử à, cũng đã thương rồi ta, đã thương rồi ta, người hiểu ý đau đích."

Nguyệt Ảnh trừng mắt hần nói: "Đánh chết cũng không đau lòng."

Tiểu Ngưu hắc hắc cười nói: "Người không đau ta, khiến cho ta đến thương người ba." Nói chuyện, Tiểu Ngưu đem Nguyệt Ảnh đích đùi phân được khai khai đích, đột nhiên tiếp cận qua miệng, hôn môi Nguyệt Ảnh đẹp nhất diệu đích địa phương. Đang miệng rộng thân đến tiêu điểm chỗ khi, Nguyệt Ảnh a mà một tiếng kêu lên. Cái loại này kích thích không thể là người bình thường chịu được đích, nhưng thấy Tiểu Ngưu đích đầu tại Nguyệt Ảnh đích hông gian nhích tới nhích lui, một cái đầu lưỡi vội vàng một không ngừng, cả môi cùng tay cũng không khi đến hỗ trợ, khiến cho Nguyệt Ảnh toàn thân [loạn|bậy] run rẩy, thỉnh thoảng lẳng kêu cùng sợ hãi than.

Làm một đang lúc thanh xuân đích mỹ nữ, nàng rất cuộc lãnh ngạo không nổi rồi. Nàng xoay thắt lưng vạt áo mộng, đem hạ thân liền tiếp nâng lên, phối hợp trứ Tiểu Ngưu đích động tác. Kia tay đã nhịn không được một chích theo trứ Tiểu Ngưu đích đầu, một tay xoa chính mình đích vú, hai điều đùi ngọc giờ được lão Cao, đôi mắt đẹp mị thành rồi một cái tuyến, môi đỏ mọng đóng mở trứ, thường thường mà tuôn ra một hai câu lẳng ngữ:

"Tiểu Ngưu, ngựa chết ta rồi, người hảo chán ghét người tha ta đi, ta sau này hảo hảo đối với người"" ôi, không cần lại ăn, ta đích thủy cũng bị người cấp cho ăn sạch rồi"" Thân thể của hắc tử đầu trứ, nàng đích thanh âm run rẩy được lợi hại hơn. Ai có thể tin tưởng lạnh như băng sương, ngạo như hàn mai đích Nguyệt Ảnh đã lãng thành như vậy, phía dưới đích nước chảy thành dòng suối nhỏ rồi, dòng suối nhỏ thì rót vào Tiểu Ngưu đích miệng.

Nguyệt Ảnh không thể nhịn được nữa, lấy mệnh lệnh đích khẩu khí nói: "Tiểu Ngưu, người nếu không đi lên nói, ta cần với người tức giận rồi."

Tiểu Ngưu nâng lên ẩm ướt lâm lâm đích miệng, nhìn nhìn một đám bừa bãi đích mỹ nữ hạ thể, liếm liếm ngoài miệng đích xuân thủy, nói:

"Phu nhân có chỉ, lão công như thế nào có thể không phục tòng đây?" Nói chuyện, thật sự trứ thật to đích thiết bổng hướng Nguyệt Ảnh đích nơi riêng tư xuyên vào tới.

Nguyệt Ảnh gấp không thể chờ, sợ hắc tử xuyên vào sai địa phương, phá hư không khí, bèn tay bắt bổng đầu, nhắm ngay cái động khẩu. Hai người phối hợp ăn ý, cuối cùng làm cho chuyện tốt được thành. Chỉ nghe tức mà một tiếng, Tiểu Ngưu đích quy đầu đã tiến vào, nhưng còn có hơn phân nửa căn ở bên ngoài" Đây. Nguyệt Ảnh ôi rồi một tiếng, nói: "Hảo oa, cứng quá đây."

Tiểu Ngưu cười nói: "Tốt đấy còn đang phía sau đây, người [sẽ chờ|đợi] trứ nhạc ba." Nói chuyện, lại vừa thật sự rồi thật sự, thô lớn lên đại thiết bổng bèn đỉnh tới hoa tâm trên. Kia mềm mại đích hoa tâm, căng căng đích lỗ nhỏ, bèn nhục bổng khoái cảm vô hạn. Tiểu Ngưu ghé vào trên người nàng tạm thời bất động, cảm thụ được mỹ nữ thật là tốt chỗ. Nơi đây hảo ẩm, hảo ướt át nột, bao được thiết bổng kín không kẽ hở.

Nguyệt Ảnh dài ra một hơi., nói: "Lại bị người cấp cho ăn tươi rồi, rất không cam tâm nột!"

Tiểu Ngưu hôn một cái nằng đích mặt cười, nói: "Chỉ sợ mừng rỡ cần bay lên đến đây." Nguyệt Ảnh tại Tiểu Ngưu đích trên lưng vỗ một chút, mắng: "Người này bại hoại, chiếm ta tiện nghi hoàn lại chuyện cười ta, nhìn ta không [kẹp|nách] đoạn của người thiết bổng." Nói chuyện, Nguyệt Ảnh lắc mông dùng sức [kẹp|nách] bổng. Tiểu Ngưu cảm giác giật mình, nguyên lai Nguyệt Ảnh ở chỗ đích nộn thịt cư nhiên sẽ lại gặp. Đây tại trước kia vốn là chưa từng có đích.

Tiểu Ngưu chậm rãi bảo lưu kế trữ, cảm giác trữ [sự ma sát|đụng chạm] thật là tốt chỗ, nói: Như thế nào, Nguyệt Ảnh, người như thế nào sẽ lại động rồi? — Nguyệt Ảnh đặc ý nói: "Ta là chính mình trộm luyện đích. — Tiểu Ngưu ôi rồi một tiếng, nói: "Thật sự là không thể tưởng được à, người vì để cho ta quan tâm, lại như vậy dụng tâm, ta thật sự là cảm động đã chết." Nói chuyện, quất xuyên vào tốc độ nhanh hơn.

Nguyệt Ảnh cười nói: "Thật sự là ngựa chẳng biết mặt dài. Ta luyện này không thể là vì cho người vui vẻ, mà là muốn nghĩ [kẹp|nách] đoạn người.

Cho người không thể tùy tiện đi ra ngoài làm ác." Nói chuyện, ở chỗ đích nộn thịt lại vừa nhúc nhích đứng lên, có tiết tấu mà mang theo nhục bổng, làm cho Tiểu Ngưu có muốn nghĩ bắn đích cảm giác.

Tiểu Ngưu vội vàng khống chế được chính mình, nói: "Ta đích thiết bổng cũng không phải là đậu hủ làm đích, muốn nghĩ [kẹp|nách] đoạn hân, cánh cửa đều không có." Nói chuyện, vù vù có tiếng xé gió mà khô đứng lên. Kia tuyệt vời đích khoái cảm làm Tiểu Ngưu quả thực cần nhẹ nhàng đứng lên. Nguyệt Ảnh đích tư vị nhân đúng là không giống với.

Nguyệt Ảnh ôm lấy Tiểu Ngưu đích cổ, nói: "Người cần phải chịu đựng à, không thể nhanh như vậy xong đời, nói cách khác ta không tha cho của người." Dứt lời, để cho tự mình đích thần thông càng mạnh một ít. Đây nhưng nhạc phá hủy Tiểu Ngưu, hân một bên chịu đựng không bắn, một bên lại vừa lực mạnh quất cầm.

Hai người chiến tại một chỗ, đúng như rồng bay phượng múa, trong lúc nhất thời hỏa diễm chiến tranh bay tán loạn, rất khó phân ra cao thấp. Một đôi nam nữ tại tình yêu cuộc chiến trong tiến vào cực lạc chi cảnh.

MA ĐAO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 144: Mỹ Nữ Lợi Hại

Làm một trận, xuân thủy róc rách. Kia động lòng người đích tiếng vang tại trong phòng quanh quẩn, làm cho hai người hứng thú lớn hơn nữa. Không đến nhẹ nhàng vui vẻ chỗ, Nguyệt Ảnh lấy tứ chi đem Tiểu Ngưu đích thân thể cuốn lấy chặt phồn đích, một tự thí bàn mãnh hướng tới trên thật sự trứ, trong động đích nộn thịt đã [kẹp|nách] được càng hung ác. doc truyện tại .
Cơ hồ để cho tiểu kết giao thương rồi.

Tiểu Ngưu cố nén trụ bản đích xúc động, hôn vài cái nàng đích môi, nói: "Nguyệt Ảnh, bản lãnh của người càng lúc càng lớn rồi, ta đều nhanh không bắt quá người rồi."

Nguyệt Ảnh mở đôi mắt đẹp, con người mắt bản xuân quang, kiêu ngạo mà nói: "Người có biết là tốt rồi, dựa vào cái gì chúng ta nữ nhân lão chang thủ hạ bại tướng à. Ta thế nào cũng phải đả bại người không thể." Nói chuyện, lại là một trận mãnh thật sự hạ thân. Cái mũi cùng miệng đồng thời phát ra mê người đích thanh âm, như là tiên nhạc bình thường, mê được Tiểu Ngưu chóng mặt chóng mặt hồ hồ, mạnh mẽ tự tỉnh lại tinh thần, mãnh quất mãnh xuyên vào. Kia phụ thân tiếng xé gió, phác kết tiếng xé gió hơn dày đặc rồi.

Trong chốc lát, Tiểu Ngưu sửa một tư thế, đem Nguyệt Ảnh đích đùi đẹp khoá tại chính mình đích cánh tay trên, ngạnh bang bang đích đồ vật thẳng xuyên vào lỗ nhỏ. Lại vừa hắc lại vừa thô đích nhục bồng lạt nhập vào hồng nhật đích bí chỗ, nơi đây đích xuân thủy đã bị khô thành màu trắng sữa, nói không nên lời đích dâm mỹ cùng mê người. Nhỏ nhắn xinh xắn đích thịt

động chặt bao trứ nam nhân chi căn, từ hai người đích kết hợp chỗ, xuân thủy chậm rãi trượt, chảy tới rồi cúc tiêu tổn. Nho nhỏ đích cúc hoa xuất hiện một tiểu thủy cơn xoáy. Tiểu Ngưu trong lúc vô ý gặp được, thật muốn hôn môi vài khẩu. Chỉ là hăn lúc này không có như vậy đích không rãnh, hăn hoàn lại vội vàng xuyên vào huyết đây.

Tiểu Ngưu ngẫu nhiên sẽ lại đem nhục bồng cả mà rút ra, lại nhìn nhục bồng dưới đích bí chỗ, đã thủy lưng trông đích thẳng sáng lên. Nơi đây đã biến thành một cái vòng tròn động, tại quyền sách khúc đích hắc mao cùng bạch được tỏa sáng đích kiều đồn thit đích ánh sấn dưới, hô hấp bàn mà ông động trứ.

Tiểu Ngưu thấy hai mắt bốc hỏa, lại nhìn xem Nguyệt Ảnh đích mặt cười, đã dâng đích vẻ mặt, thật sự khởi đích vú, tròn tròn đích bụng, đáng yêu đích rốn, thật sự nhìn không được rồi, bèn lại vừa đem nhục bồng kết mà đâm vào tới.

Nguyệt Ảnh thân thể run lên, hừ nói: "Tiểu Ngưu, người này tiểu bại hoại, sẽ tra tấn người. Ta sẽ không hướng người khuất phục đích." Nói chuyện, càng là ra sức mà lay động kiều đồn, co rút lại huyết thit. Tiểu Ngưu xúc động được như gió tự vũ, nhục bồng tiến tiến xuất xuất, cơ hồ đem giường đều cũng chấn sụp. Cùng nhìn thấy Nguyệt Ảnh đã phải thua người thứ nhất hiệp, nhưng nàng đột nhiên hướng Tiểu Ngưu thản nhiên cười, này cười trăm mị hoành sinh, phong tình vạn chủng. Loại này nụ cười tại Nguyệt Ảnh trên mặt vốn là rất ít gặp đích, nàng bình thường lạnh như băng sương, cả một nụ cười đều cũng khó được xuất hiện. Nhưng là, đang nàng tại Tiểu Ngưu dưới thân hầu hạ khi, nhưng lại giống thay đổi một người dường như, nhiệt tình, hào phóng, dũng cảm, lớn mật, giống đủ rồi một lợi hại đích thiếu phụ, điều này làm cho Tiểu Ngưu quát mục tương xem. Hăn biết nàng đều không phải là đâm dâng người, chỉ là nàng tại những gì phương diện cũng không muốn nghĩ bại bởi người khác, này trong đó đã kể cả trên giường.

Này cười đừng lo, giống như là ánh mặt trời chỉ kiếm đâm phá Tiểu Ngưu rần chắc đích khô giáp. Tiểu Ngưu trong lòng ấm áp, cảnh giới tâm buông lỏng, kia [nghe|nín] rồi một hồi lâu nhân đích tinh hoa bèn nhìn không được bắn ra đến. Nguyệt Ảnh bị bắn được a a thẳng kêu, trên mặt mừng rỡ, nói: "Tiểu Ngưu, ta rốt cục đã bại ngươi rồi. Lúc này ngươi nhưng là thủ hạ của ta bại tướng rồi."

Tiểu Ngưu mặt mang cười khổ, nói: "Đã bại ta cũng không có cái gì thật là cao hứng đích, ta cũng chỉ là một bình thường đích nam nhân." Nói chuyện, ghé vào Nguyệt Ảnh đích thân thể mềm mại trên.

Nguyệt Ảnh lại đưa hân cuốn lấy, mỉm cười nói: "Ngươi không thể là bình thường nam nhân! Ngươi là chưởng môn, lại là minh chủ. Ta không chỉ vốn là đã bại rồi ngươi Ngụy Tiểu Ngưu, ta là đã bại rồi chưởng môn cùng minh chủ à. Ngươi là võ lâm đệ nhất nhân, ta bây giờ so với ngươi mạnh mẽ rồi."

Tiểu Ngưu nghe xong cười không ngừng, nói: "Nguyên lai phương diện này cũng xem như đây."

Nguyệt Ảnh hừ nói: "Kia đương nhiên rồi, phương diện này cũng muốn đánh giá à."

Tiểu Ngưu lộ miệng cười nói: "Nguyệt Ảnh à, người thứ nhất hiệp là ngươi thắng, nhưng là còn có người thứ hai hiệp, đệ tam hiệp đây." Nói chuyện, thân trên Nguyệt Ảnh đích môi đỏ mọng, hai tay lại vừa đùa nghịch khởi Nguyệt Ảnh đích nhũ hoa. Nguyệt Ảnh bị khiến cho thở gấp không ngừng.

Trong nháy mắt, Tiểu Ngưu ngẩng đầu, lại vừa [phạm|làm] đứng lên. Nguyệt Ảnh cả kinh nói: "Ngươi còn có thể tái chiến? Lại vừa cứng rồi."

Tiểu Ngưu cười nói: "Kia đương nhiên rồi. Ta nhưng là võ lâm minh chủ à, công phu nhưng là không đồng nhất bàn à." Nói chuyện, lại là đại khô.

Nguyệt Ảnh không cam lòng luôn bị đè, nói: "Hay là để cho ta phục vụ người ba." Nói chuyện, ôm Tiểu Ngưu một dùng sức, thân thể vừa chuyển, Nguyệt Ảnh đi ra rồi mặt trên. Nguyệt Ảnh đệ nhất là đem thịt nâng phóng xuất, sau đó đến một ngòi chồm hồm xu thế, quả đấm năm bỗng, chậm rãi hạ lạc. Lớn như vậy đồ vật lại bị nuốt vào rồi.

Tiểu Ngưu nhìn thấy Nguyệt Ảnh đích uy phong dạng, nói;" Nguyệt Ảnh, người chân tướng một nữ vương."

Nguyệt Ảnh lung lay tản ra đích tóc dài, nói: "Ta đúng là một nữ vương. Người quản trứ cả vũ lâm, mà ta quản trứ người." Nói chuyện, kiều đồn khởi lạc, đem nhục bỗng bộ được phác kết phác kết vang lên. Nàng đích vú run rẩy một không ngừng, như là hoa bách hợp tại trong gió dập chờn.

Tiểu Ngưu hưởng thụ trứ diễm phúc, hai tay đem chơi trứ vú, hạ thân hoàn lại một thật sự một thật sự đích, phối hợp trứ nàng đích động tác. Nguyệt Ảnh chơi trứ nam nhân, cảm thấy uy phong. Kia khuôn mặt hồng giống như hà, ngôi sao bàn đích ánh mắt lộ ra nữ nhân đích kiều ngạo.

Trải qua vừa rồi đích bản tình, Tiểu Ngưu đích định lực lớn hơn nữa. Lúc này mặc kệ Nguyệt Ảnh như thế nào [kẹp|nách] chuẩn bị, như thế nào câu dẫn, Tiểu Ngưu đã có thể đứng vững rồi. Đợi cho Nguyệt Ảnh đích động tác chậm một chút, Tiểu Ngưu lại vừa đem nàng áp đảo, lấy nam trên nữ dưới chi xu thế mãnh khô.

Một hơi [phạm|làm] ngàn đem dưới, cho đem Nguyệt Ảnh khô đến cao trào.

Tiểu Ngưu thừa dịp thẳng truy kích, không để cho nàng xoay người đích cơ hội. Kia căn nhục bỗng như có thần [trợ|giúp], đánh lâu không bản. Lại vừa qua một trận, Nguyệt Ảnh toàn bộ tuyến hồng mất, hai độ cao trào. Đang nàng thật sự chịu không được khi, cũng chỉ hảo đầu hàng. Tiểu Ngưu

ha ha cười, nói: "VẬY người giúp ta làm ra đến, ta mới tha người.". Nguyệt Ảnh hừ nói: "Kia có gì khó, người nằm xuống đến."

Tiểu Ngưu rút ra nhục bồng, lấy người thẳng tư thái nằm xuống, Nguyệt Ảnh tiếp cận đi tới, hai tay vỗ về chơi đùa trứ. Kia uy phong lẫm lẫm đích tên cao dựng thẳng trứ, giống một cột cờ, hoàn lại dánh xuyên thủy đây. Nguyệt Ảnh cố không lên nhiều như vậy rồi, tiêm tiêm mười ngón tại nhục bồng trên mát xa trứ. Tiểu Ngưu thoải mái được nhắm mắt lại, thở hào hển nói: "Thật tốt à, ta giống như cần phiêu khởi đến."

Nguyệt Ảnh híp đôi mắt đẹp nói: "Người lập tức phải xong đời rồi."

Tiểu Ngưu hắc hắc cười, nói: "Kia như thế nào có thể đây."

Nguyệt Ảnh quay về phía Tiểu Ngưu cười, đột nhiên tiếp cận trên miệng, môi đỏ mọng một khai, Tiểu Ngưu đích nhục bồng phải tiến vào nàng đích miệng. Kia môi đỏ mọng một [kẹp|nách], Tiểu Ngưu phải cảm giác cần chuyện xấu. Nguyệt Ảnh một bên bộ chuẩn bị trứ, một bên nhìn lén trứ vẻ mặt của hắn. Đang nàng tuôn ra nhục bồng, đem đầu lưỡi vươn khi, nàng biết chính mình thắng lợi rồi. Kia mềm mại đích đầu lưỡi ở trên mặt nhẹ nhàng đảo qua, Tiểu Ngưu đã kêu lên.

Nguyệt Ảnh cười nói: "Người xong đời rồi." Cái lưỡi thơm tho tại quy đầu trên quần quanh trứ, càn quét trứ. Tiểu Ngưu sợ nhất nàng chiêu này rồi, hắn a a mà kêu, bắn đi ra. Nguyệt Ảnh lần mất rất nhanh, kia nói tình thủy bắn ra thật xa, bắn được hảo hữu lực.

Trải qua lần này đích thân mật, hai người đích quan hệ càng gần. Nguyệt Ảnh không hề thẹn thùng, nhào vào Tiểu Ngưu đích trong lòng. Hai người cái trên [chăn|mền], thối đặng, lập tức rơi vào ngọt ngào đích mộng đẹp trong.

Liên tiếp vài ngày, 嶗 trên núi đều cũng không khí nhiệt liệt. Mấy ngày nay trong, trước sau có vô số đích vũ lâm nhân sĩ lên núi đến bãi phóng mới

mẻ mình chủ. Nay nhưng làm Tiểu Ngưu vội vàng phá hủy, cơ hồ cả uống trà đích công phu đều không có rồi. Trừ lần đó ra, còn có trong chốn võ lâm chuyện tình phiến hản. Từ môn phái chi tranh đến hai người đích động thủ chờ sự tình, đều phải hản này mình chủ tài quyết. Nếu không Nguyệt Ảnh khôn khéo có khả năng, Tiểu Ngưu đều phải phiến được lui vị rồi.

Đương nhiên, hạnh phúc đích một mặt cũng là có đích. Bởi vì hản vốn là võ lâm mình chủ, mỗi người đều cũng đối với hản lộ ra khuôn mặt tươi cười. Kia nịnh nọt chi nói đã như Hoàng Hà nước thao thao bất tuyệt. Nay hết thầy đều cũng khiến cho hản tâm linh tìm được thật lớn đích thỏa mãn. Tiểu Ngưu lớn như vậy còn không có bị như vậy tôn trọng qua, bởi vậy hản phá lệ vui vẻ. Còn có đúng là buổi tối, sư nương, Nguyệt Ảnh, Nguyệt Lâm thay phiên hầu hạ hản, khiến cho hản mỗi đêm đô khoái hoạt như thần tiên. Tiệc nuôi chính là, Nguyệt Ảnh không chịu cùng hai nàng đồng thời theo Tiểu Ngưu khoái hoạt, có lẽ nàng hay là phóng ra không lối thoát ba.

Đang 勞 trên núi đích vui mừng không khí vừa mới phai nhạt một chút khi, chuyện phiến toái đã tới rồi. Là chuyện gì đây? Có người báo lại, nói là mấy ngày hôm trước phái Thiên Sơn một ít đệ tử tập kích rồi Bắc Hải Băng Vương đích một phân đà. Song phương đại chiến, cộng chết rồi năm người.

Nguyên nhân gây ra rất đơn giản, đơn giản là ở một nhà tiểu tử quán trong, một Thiên Sơn đệ tử đối với chính tà hòa hảo rất là bất mãn, nói đúng không có thể cùng cùng thú cộng tồn. Mà một vị băng vương đích bộ hạ đã ở tử quán trong, nghe xong phi thường khó chịu, bèn cùng đối phương lý luận. Nhất ngôn không hợp, bèn đại đánh ra tay, kết quả Thiên Sơn đệ tử ăn thiệt thòi, đưa tới đồng môn, theo dõi vị kia tà phái người, đánh bất ngờ băng vương phân đà.

Băng vương kịp thời đuổi tới, tương lai người toàn bộ bắt, bởi vì đây là chính tà hiệp nghị ký kết sau khi đích đệ nhất kiện đại sự, băng vương bèn phái người đưa tin cấp cho Tiểu Ngưu này mới mẻ mình chủ, mời hản định

đoạt. Tiểu Ngưu lập tức đưa tới sư nương cùng Nguyệt Ảnh, Nguyệt Lâm thương lượng đối sách.

Sư nương nhíu mày nói: "Ta chỉ biết này hảo cuộc sống sẽ không tới dễ dàng như vậy, sớm muộn gì xảy ra sự tình đích."

Nguyệt Ảnh nói: "Xem ra song phương đều có sai. Nếu chánh đạo đệ tử không loạn nói chuyện, tà phái đệ tử cũng sẽ không cùng hấn lý luận, song phương phải đánh đứng lên. Đồng dạng, nếu tà phái đệ tử có thể nhẫn một hơi nói, cũng sẽ không phát sinh loại sự tình này rồi."

Tiểu Ngưu hỏi: "Thật là làm sao bây giờ?"

Sư nương nghĩ nghĩ, nói: "Đây chính là người xử lý đích đệ nhất kiện chính tà song phương sự kiện, nhất định được thận trọng."

Nguyệt Ảnh trầm ngâm trứ nói: "Lấy ta xem nội, vốn là các đánh năm mươi đại bản. Đương sự người song phương nên bắt lại tình lại, đối với người bị thương thì ra tiền trợ cấp, an ủi bọn họ bị thương chi tâm. Sau đó này xử lý đích ý kiến phát hành vô lâm, để cho tất cả mọi người biết mới mẽ mình chủ vốn là làm như thế nào sự tình đích."

Tiểu Ngưu lộ ra nụ cười, nói: "Biện pháp này, ta xem [đi|được]. Các người nói đây?"

Sư nương gật gật đầu, nói: "Ta cũng vậy. Nghĩ như vậy đích."

Nguyệt Lâm nói: "Ta đã tán thành sư tử đích ý kiến."

Tiểu Ngưu nhẹ nhàng vỗ cái bàn, nói: "Hảo, Nguyệt Ảnh, chuyện này ta tự mình đi một chuyến ba."

Nguyệt Ảnh khoát tay chặn lại, nói: "Người là vô lâm mình chủ, được lúc này tọa trấn. Việc này hay là ta đi ba."

Tiểu Ngưu ừ, nói: "Như vậy cũng tốt. Lúc này phải nhìn người đích rồi."

Sau đó Nguyệt Ảnh rời đi. Nàng vốn là đẳng vân giá vũ tới đích. Tiểu Ngưu cùng sư nương, Nguyệt Lâm nhìn thân ảnh của nàng dần dần nhỏ đi.

Tiểu Ngưu thầm nói: "Nguyệt Ảnh đích thật là một nhân tài, nàng như vậy đích mỹ nữ không lo nhà ngã thật sự là đáng tiếc rồi."

Qua hai ngày, Nguyệt Ảnh còn không có trở về. Đang lúc mọi người sầu lo đích thời điểm, Tiểu Ngưu nhận được Vịnh Mai đích thư. Thư trên nói, trải qua cùng sư phụ bàn bạc, sư phụ đã sơ bộ tiếp nhận rồi Tiểu Ngưu, đồng ý hai người thân mật. Hơn nữa chính mình đã xuống núi, tiến đến Lao Sơn.

Đọc xong này thư, Tiểu Ngưu hỉ trên mi sao, đây là hấn lên làm mình chủ tới nay nhất làm hấn cao hứng chuyện. Sư nương thấy phiếm chua xót, nói: "Tiểu Ngưu, người thật muốn làm tam cung lục viện đây, cả Vịnh Mai như vậy đích cô nương đều bị người cấp cho ăn tươi rồi."

Tiểu Ngưu rất đứng đắn mà nói: "Nàng nguyện ý yêu thương nhưng nhớ, ta đã không có cách nào khác tử cự tuyệt."

Sư nương cười mắng: "Thật sự là nói hươu nói vượn. Nói như vậy ai tin đây? Vịnh Mai cũng không phải cái loại này không biết xấu hổ đích cô nương, chuẩn là người tiểu tử đối với nàng dùng cái gì thủ đoạn."

Tiểu Ngưu cười nói: "Không nên việc này à, không cần [nói xấu|bôi nhọ] ta đích chói lợi hình tượng à."

Sư nương cũng cười nói: "Người kia hình tượng đề căn đúng là sắc lang hình tượng, cùng chói lợi xé không lên quan hệ."

Tiểu Ngưu hì hì cười, nói: "Dù sao vốn là nàng nguyện ý đích, ta không có cưỡng gian nàng."

Bởi vì có này hỉ tấn, Tiểu Ngưu tâm tình tốt đẹp, mỗi ngày xử lý công sự chi hơn, kiên nhẫn mà lại vừa lo lắng mà chờ Vịnh Mai đích đã đến. Ai ngờ đến, nhoáng lên hơn mười ngày quá đi tới rồi, không cần nói Vịnh Mai, phải cả Nguyệt Ảnh cũng không có trở về. Này làm cho Tiểu Ngưu lo lắng xung xung. Hắn thầm nói: "Coi là Vịnh Mai có việc không có tới, Nguyệt Ảnh cũng nên đã trở lại? Chẳng lẽ nàng gặp được cái gì phiền toái rồi sao?"

Đang lúc hắn không biết làm sao đích thời điểm, có người đưa tới một thư, đọc xong sau khi, Tiểu Ngưu sắc mặt đều cũng thay đổi. Hắn ném xuống thư, kêu lên: "Điều này sao có thể đây? Nhất định là có người ở [làm|gây ác] kịch."

Sư nương chẳng biết tình, vội vàng đem thư [cầm|lấy đi] vừa thấy, cũng là kinh ngạc. Này phong thư đúng là Mạnh Tử Hùng viết đích. Đại khái nội dung vốn là Vịnh Mai rơi xuống trong tay của hắn, trước mắt còn không có sự tình. Nhưng là nếu muốn để cho nàng mạng sống, phải Tiểu Ngưu một người một ngựa tới thần nông cái cứu người. Chẳng những cần một người, không thể mang theo đồng bạn, còn không có thể mang theo ma đao, cũng tại mười ngày trong vòng đạt tới. Nếu này mấy cái phạm vào một cái, Vịnh Mai sẽ không có mệnh rồi.

Sư nương phản phúc nhìn nhìn, nói: "Này tặc tử lá gan cũng quá lớn, hắn đây là không muốn sống nữa."

Tiểu Ngưu mặt mang theo lo lắng, nói: "R này chữ thật sự là Mạnh Tử Hùng đích sao?"

Sư nương gật đầu nói: "Không sai, ta nhận thức hắn đích chữ, đã cùng hắn bốn nhân giống nhau, mang theo lỗ mảng khí."

Tiểu Ngưu oán hận mà nói: "Hắn nói hắn bắt Vịnh Mai, này có thể sao? Chỉ bằng hắn đích bản lĩnh."

Sư nương nói: "Kia cũng không phải không có khả năng. Minh thương dễ tránh, thâm tiến khó phòng ngự, có lẽ Vịnh Mai trong rồi hãn đích ám toán đây."

Tiểu Ngưu thở dài một tiếng, nói: "Trách không được Vịnh Mai lâu như vậy đều không có đến Lao Sơn đây, nguyên lai là rơi xuống rồi hãn trong tay. Mạnh Tử Hùng, tên hồn đản này, ta lần này nhất định không tha cho hãn. Ta nguyên lai là không nghĩ đối phó hãn đích, hãn đây là bức ta giết hãn à."

Sư nương nhắc nhở nói: "Hãn đã có dũng khí bắt Vịnh Mai, phải chứng minh hãn là không sợ của người. Đối với hãn, cũng không thể điệu lấy nhẹ tâm."

Tiểu Ngưu gật gật đầu, nói: "Sư nương, ta biết rồi. Ta thu thập một chút, lập tức phải xuất phát."

Sư nương hỏi: "Người thật sự cần một người tới? Không mang theo ma đao? Cùng hãn mặt đối mặt mà đánh?"

Tiểu Ngưu tin tưởng mười phần mà nói: "Đúng vậy. Cho dù là không cần ma đao, ta đã nhất định phải đả bại hãn, giết chết hãn. Nay người thật sự là rất đáng giận rồi, tuyệt không có thể giữ lại hãn."

Sư nương ôi rồi một tiếng, nói: "Lần này chỉ sợ sẽ đối không nổi sư phụ người rồi."

Tiểu Ngưu nói: "Nếu hãn rơi xuống ta trong tay, ta nhưng thật ra sẽ lại cân nhắc tha cho hãn một mạng."

Vì vậy, Tiểu Ngưu chuẩn bị xuất phát. Nguyệt Lâm nghe nói việc này sau khi, lập tức nói: "Tiểu Ngưu à, này rất nguy hiểm rồi."

Người không lấy ma đao, kia cỡ nào nguy hiểm à. Ta xem người hay là cầm ma đao, ta đưa người đi."

Tiểu Ngưu lắc đầu nói: "Không, vì Vĩnh Mai đích an toàn, ta nhất định sẽ lại theo trứ hân nói đích làm."

Nguyệt Lâm lớn tiếng nói: "Người như thế nào vậy ngốc à. Nếu không cần ma đao, người có thể đánh qua Mạnh Tử Hùng sao?"

Tiểu Ngưu hồi đáp: "Lao Sơn đích bản lĩnh ta đều cũng học được rồi, nợ đích chỉ là hỏa hậu. Ta cùng Mạnh Tử Hùng so sánh với, coi là không thể đánh thắng, cũng không cho nên bị thua đích."

Nguyệt Lâm nói: "Tên kia đã không thể so năm đó, hân bây giờ vốn là tang tâm bệnh điên cuồng, mất nhân tính, nếu người [chiếu|theo] hân nói làm, người có thể cứu không ra người, cả chính mình đều cũng được đáp đi vào."

Sư nương ở bên cạnh đã nói: "Nguyệt Lâm đích chiếu cũng không không có đạo lý. Người bây giờ đối với võ lâm đích tầm quan trọng là người người đều biết, nếu người có tốt ngạt, võ lâm vừa muốn đại loạn rồi. Người cũng không thể vì một nữ nhân, mà hại cả võ lâm nội."

Tiểu Ngưu nghĩ nghĩ, nói: "Ta cam đoan, ta coi là cứu không ra người, cũng sẽ an toàn phản hồi đích."

Tại trước khi đi đích thời điểm, Tiểu Ngưu cỡi xuống ma đao, nói: "Tiểu Đao, ta lại vừa gặp được nan đề rồi, người xem ta nên làm cái gì bây giờ đây?"

Tiểu Đao qua một hồi lâu nhân mới nói: "Chủ nhân, dựa theo suy nghĩ của người làm ba. Người đi trước cứu người, bất quá thôi, cần lấy chính mình đích an toàn là việc chính, nếu rất nguy hiểm rồi, người trước hết bảo toàn chính mình."

Tiểu Ngưu lo lắng mà nói: "Nhưng là vạn nhất kia Mạnh Tử Hùng hung ác tính chất quá, giết Vịnh Mai, nhưng như thế nào hảo?"

"Hắn đích mục tiêu là người. Hắn bắt Vịnh Mai đích mục đích, là vì đem người cấp cho rời xa tới, cũng là vì đối phó người. Chỉ cần người còn sống, hắn sẽ không sẽ lại giết người đích."

"Nhưng là vạn nhất có chuyện gì đây?"

Tiểu Dao kiên quyết mà nói: "Nếu vạn nhất có chuyện gì, người cũng muốn lấy tiêu diệt Mạnh Tử Hùng vì nguyên tắc. Tất yếu đích thời điểm cả Vịnh Mai cũng không cần cố rồi."

Tiểu Ngưu a mà một tiếng, cả kinh kêu lên: "Kia như thế nào có thể đây?"

Tiểu Dao cười cười, nói: "Chủ nhân, từ xưa đến nay, không đại sự đích người không có không tâm ngoan thủ lạt đích. Người có biết lưu bang cùng Hạng Võ đích chuyện xưa ba? Hạng Võ vì cái gì thất bại rồi đây? Đúng là bởi vì tại đối đãi lưu bang đích vấn đề trên vô cùng nhân từ nương tay. Hắn đích hung ác đều cũng dùng tại đồ thành trên rồi, hắn đích thất bại vốn là đáng đời đích. Lưu bang vì cái gì thắng? Hắn nhưng là vì đạt được mục đích, không từ thủ đoạn đích, người phải học học lưu bang rồi, cũng không thể nguyên nhân nữ nhân tình dài, mà lầm rồi đại sự."

Tiểu Ngưu liên tục gật đầu, nói: "Tiểu Dao, người nói được [có đạo lý|rất có lý], nhưng là ta nhất định được đem Vịnh Mai cứu ra."

Tiểu Dao ừ, nói: "Được rồi, vậy người trước hết hãy đi đi, ta sau đó đi ra."

Tiểu Ngưu rùng mình, nói: "Người như thế nào đến đây? Chẳng lẽ người theo ma đao lập tức bay đi giúp ta sao?"

Tiểu Dao nói, "Không cần như vậy sẽ lại dả thảo kinh xà đích. Ta nghĩ ta cũng nên từ đao trong đi ra rồi."

Tiểu Ngưu giận dữ nói: "Ta cũng muốn đem người lập tức cứu ra, chỉ là nhân tròn không tề à."

Tiểu Dao nói: "Này người không cần lo lắng. Người chỉ cần đem chuyện của ta giao cho cho người sư nương, nàng thì sẽ an bài đích."

Ta chỉ cần một thoát thân, ta nhất định sẽ lại tiến đến giúp người đích. Nếu kịp thời nói, Vịnh Mai cô nương sẽ không dùng dũa chết, Mạnh Tử Hùng cũng sẽ bị diệt đích."

Tiểu Ngưu nghe xong mừng rỡ, nói: "Vậy người nên nhanh một chút tới à."

Vì vậy, tại xuất phát trước đích kia một khắc, Tiểu Ngưu phải đem Tiểu Dao chuyện cùng sư nương nói. Sư nương kinh hãi, nói:

"Cư nhiên còn có chuyện như vậy? Thật sự là thế giới to lớn, không chuyện lạ gì không có. Được rồi, chuyện này giao cho ta. Vì an toàn của người, ta sẽ nhanh một chút giải quyết việc này đích."

Tiểu Ngưu ừ, nói: "Khuynh Thành, việc này không nên chậm trễ, ta bây giờ phải đi rồi."

Sư nương về mặt đích ưu sắc, nói: "Người nhất định được trở về à!"

Nguyệt Lâm thì nói: "Tiểu Ngưu à, tất yếu đích thời điểm, chính mình trở về [cũng thành|được]. Còn có thiệt nhiều chuyện chờ người đây, thế giới này trên không thể không có người."

Tiểu Ngưu hướng phía bọn hãn huy phát tay, nói: "Hảo, các người đem ổ chăn ấm áp hảo, [sẽ chờ|đợi] ta trở về ngủ đi."

Hai nàng ngượng ngùng mà nở nụ cười. Tiểu Ngưu nhảy trên giữa không trung, điều khiển trứ tường vân hướng thần nông cái phương hướng mà đi. Về này địa phương, Tiểu Ngưu đã hỏi qua sư nương rồi. Sư nương nói, này địa phương vốn là thần bí nhất nhất từ xưa đích địa phương, nơi đây có rất nhiều truyền thuyết, có quan hệ cho chim quý thú lạ đích, cũng có về dã nhân đích. Nơi đây rất lớn, không có ai có đảm lượng ở bên trong đi một lần, rất nhiều người đi vào sau khi, sẽ thấy cũng không có đi ra qua, cả một thi thể đều không có lưu lại.

Tiểu Ngưu cho dù trong lòng khẩn trương, cũng sẽ không buông tha cho thần nông cái hành trình. Hắn cũng không thể để cho âu yếm đích nữ nhân thiệp hiểm, vì bọn hắn, hắn có thể đem đầu người đang đánh cuộc chú. Tiểu Ngưu một hơi bay ra vài trăm dặm, nghỉ ngơi trong chốc lát, lại tiếp tục bay. Mặc dù mỗi ngày bận rộn, sự tình rất nhiều, nhưng hắn cũng không có buông tha cho võ học đích luyện tập. Hắn tại sư nương, Nguyệt Ảnh cùng với Tiểu Dao đích dưới sự trợ giúp, tiến bộ thân tốc, trước mắt đã có thể không bằng tạ những gì công cụ mà tự do bay lượn rồi. Sư nương nói qua, Tiểu Ngưu vốn là phương diện này đích thiên tài. Tiếp qua vài năm, có thể đạt tới tuyệt đỉnh cao thủ đích tình trạng, khi đó cho dù là không có ma đao, hắn đã giống nhau vốn là võ lâm ưu tú nhất đích thanh niên. Khi đó mới thật sự là võ lâm đệ nhất nhân đây.

Tiểu Ngưu mào đủ kính, một hơi sẽ tới thần nông cái ở ngoài, xa xa [một tá|đánh] lượng, nơi đây cũng là một đám sơn. Này nói sơn không tính cao, khả nghi rất dài rất dài, cũng không gặp đầu, cũng không thấy vĩ, làm cho người ta đích cảm giác vốn là thần bí, hoành đại lại thâm sâu không lường được. Nếu từ ở chỗ chạy đến cái gì quái vật, kia một chút cũng không kỳ quái...

Tiểu Ngưu tại lộ khẩu trước bồi hồi rồi hảo một trận, cũng không có hướng tới trong đi. Hắn đối với ở chỗ hoàn toàn không biết gì cả, không cần phải nói đi tìm người cứu người, đúng là đến ở chỗ đi lại" Cũng sẽ lạc

đường đích. Bất quá hăn cũng không lo lắng này, dù sao hăn là sẽ lại bay đích, tất yếu đích thời điểm có thể nhảy lên trời khoảng không xem phương hướng đích.

Tiểu Ngưu phản phúc dò xét này phiền lạ lắm đích địa phương, có một loại muốn lên đao sơn, xuống biển lửa đích cảm giác. Hăn thầm nói: "Vốn là phúc không phải họa, vốn là họa tránh không khỏi, ta còn là vào đi thôi!" Nghĩ vậy, hăn bán ra chân trái, quyết định đi nhanh vào núi.

Đang phía sau, từ sơn đạo trên chuyển ra một người. Người nọ một thân áo vải, cước mặc tê đại hài, thân thể vô cùng gầy, vẻ mặt hoa râu râu mép, đầu đội đầu lạp, hoàn lại vác một lưng khuông. Tiểu Ngưu liếc thấy đến một người, trong lòng ấm áp. Phải biết rằng nơi này hoang tàn vắng vẻ. Không có một chút nhân khí, khó được nhìn thấy một người sống.

Tiểu Ngưu lập tức đi lên trước, nói." Lão bá, người đây là lên núi hái thuốc sao? j người nọ vừa nhắc đầu, Tiểu Ngưu thấy rõ rồi hăn đích mặt, không khỏi cả kinh, thầm nói: "Như thế nào ở chỗ này đụng với này lão quỷ rồi đây? Lần này hăn nếu không là của ta địch nhân rồi ba."

Người này vừa nhắc đầu, Tiểu Ngưu thấy rõ rồi. Hăn không phải người khác, cũng là cùng Tiểu Ngưu động qua tay đích Xà Vương. Xà Vương ở chỗ này xuất hiện, nhưng thật ra man kỳ quái đích. Một tà phái đích ma vương, cách ăn mặc được cùng bình thường dân chúng một dạng.

Xà Vương vừa thấy là Tiểu Ngưu, bèn dừng lại bước tử, nói: "Ngươi mình chủ, vắng mặt 山旁 trên núi xử lý vô lâm đại sự, chạy đến nơi đây ngắm phong cảnh sao? Nơi này giống như không phải cái gì hảo địa phương."

Tiểu Ngưu hỏi ngược lại: "Xà Vương, vậy ngươi làm gì đến đây?"

Xà Vương cười hắc hắc, nói: "Từ vô lâm thái bình sau này, lão phu thì có rồi sung túc đích thời gian. Ta đây là bắt [xà|rắn] đến đây." Nói chuyện,

vỗ trên thân đích lưng khuông, kia khuông trong lập tức truyền ra rồi hí hí tiếng xé gió. Tiểu Ngưu nghĩ thấy sợ hãi, phải lui về phía sau rồi hai bước.

Tiểu Ngưu bình tĩnh thần, nói: "Vậy người đối với nơi này nhất định rất quen thuộc rồi?"

Xà Vương gật gật đầu, nói: "Đó là tự nhiên rồi. Nhà của ta trong thiết nhiều [xà|rắn] đều là từ nơi này bắt được đích."

Tiểu Ngưu thầm nói: "Ta có thể hướng hắc đảo quanh một chút tình huống nơi này. Hôm nay chính tà song phương đã tiêu trừ ngăn cách rồi, hắc ít nhất sẽ không hại ta ba." Hắc bèn nói: "Người đến ngọn núi có thể thấy được đến người nào không có? Tỷ như nói người quen, chánh đạo đệ tử."

Xà Vương quay về phía Tiểu Ngưu cười, không đáp hỏi lại: "Ngươi mình chủ, người rốt cuộc muốn hỏi chuyện gì đây? Người cứ việc nói thẳng ba, không cần quanh quẩn khom tử."

Tiểu Ngưu nói: "Xà Vương, ta nếu gặp được cái gì phiền toái rồi, người có thể hay không giúp ta đây?"

Xà Vương dò xét một chút Tiểu Ngưu, sau đó cười hắc hắc, nói: "Việc lạ rồi, người một người đi ra, cứ nhiên không có mang theo ma đao. Đã không có ma đao đích nguyệt minh chủ, chẳng phải là cùng mất răng đích lão hổ giống nhau sao?"

Tiểu Ngưu tình không nhịn được sờ sờ chính mình trên lưng đích chuôi đao. Tuy là chuôi đao, nhưng lại chỉ là bình thường đích đao, kia đem ma đao đã ở lại trên núi rồi. Hắc thầm nói: "Xà Vương nói được không sai, ta bây giờ đã vốn là không có răng đích lão hổ rồi."

Xà Vương mị rồi một chút ánh mắt, nói: "Người cũng không nhất định dấu điểm ta cái gì. Người tới nơi này, đơn giản là vì Quan Vịnh Mai này

nữ, đúng không?"

Tiểu Ngưu cả kinh, nói: "Người như thế nào sẽ biết đây?"

Xà Vương cuồng vọng mà nói: "Ta như thế nào sẽ lại không biết đây? Ta chẳng những biết việc này, ta còn biết người là tìm đến ai tính sổ đích, hơn nữa là ai cho người tới."

Này làm cho Tiểu Ngưu càng thêm kỳ quái rồi. Tiểu Ngưu biếm rồi nháy mắt. Phán đoán nói: "Chẳng lẽ người theo chân bọn họ vốn là một người đích?"

Xà Vương lắc đầu nói: "Không phải, bất quá có chút quan hệ."

Tiểu Ngưu truy vấn nói: "Là cái gì quan hệ?"

Xà Vương dừng một chút, nói: "Ta vốn không nên giúp người đích, người này người háo sắc quá..., cả ta đích chất nữ đều cũng thương tổn. Hơn nữa hoàn lại đánh qua ta, thương qua ta đích tự tôn, ta chỉ mong sao người sớm một chút chết đây."

Tiểu Ngưu nghe hắn nói được tức giận, vì không thụ địch. Bèn giải thích nói: "Xà Vương, người nói ta háo sắc, chẳng lẽ người không háo sắc sao? Tất cả mọi người là nam nhân, ai cũng đừng nói ai. Người nói ta bị thương Tiểu Thiên, chỉ sợ không đúng ba. Tiểu Thiên nhưng là chính miệng nói qua thích ta, ta đã thích nàng. Ta nhưng là nói qua, chờ vô lâm thái bình, ta phải cưới nàng đang phu nhân. Khi đó, người phải tương đương với ta đích nhạc phụ, người nói khi đó người nhiều có mặt mũi à! Ta trước kia với người giao thủ, đó là bởi vì chúng ta vốn là địch nhân nột. Bây giờ bất đồng rồi, bây giờ chính tà lưỡng đạo tiêu tan ngừng, không bao giờ...Nữa sẽ lại khởi xung đột, chúng ta đúng là người một nhà rồi. Người là một đời tông sư, còn có thể so đo điểm ấy việc nhỏ sao? Nếu người so đo nói, người sẽ không giống tông sư rồi. Tất cả mọi người sẽ lại chuyện cười" Của người."

Xà Vương nghe được mặt mày hớn hở đích, nhất là thích Tiểu Ngưu khen ngợi hẳn là một đời tông sư. Hẳn tự tin chính mình đích bản lĩnh tuyệt đối vốn là một đời tông sư, chỉ bằng trứ chính mình đối với độc được đích tinh thông, thì phải là đại sư rồi, người khác cũng không là đúng tay.

Xà Vương cười nói: "Ngươi Tiểu Ngưu, tính người có thể nói. Chỉ bằng này vài nói, ta phải cho người chỉ điều mình đường."

Tiểu Ngưu vui vẻ, nói: "Người nói xem."

Xà Vương thu liễm nụ cười, nói: "Này mình đường đúng là người về phía sau chuyển, phản hồi Lao Sơn, chính đang người chưa có tới qua nơi này."

Tiểu Ngưu nghe xong bất mãn, khoát tay chặn lại, nói: "Như vậy sao được, Vịnh Mai rơi vào hố khẩu, ta không thể bỏ mặc đích. Như vậy nói, ta Ngươi Tiểu Ngưu chẳng phải là vô tình vô nghĩa, heo chó không bằng?"

Xà Vương quay đầu nhìn sang núi lớn, nói: "Không phải ta hù dọa người, người nếu vào thần nông cái, không ai hỗ trợ, nhất định sẽ chết tại bên trong đích."

Tiểu Ngưu nghi hoặc mà nói: "Phải vậy tuyệt đối sao?"

Xà Vương gật đầu nói: "Đúng vậy, kia hai vị này đều muốn cả chết người" Người đi vào, bọn họ sẽ dùng nhất ác độc đích biện pháp đối phó người. Nếu người trên thân có ma đao nói, tự nhiên không sợ rồi, nhưng là người rất choáng váng, cứ nhiên nghe lời, không có đeo đao tiến đến."

Tiểu Ngưu kiên quyết mà nói: "Vì chính mình đích người trong lòng, hay là được bốc lên một ít hiểm đích. Được rồi, người như thế nào biết được như vậy biết rõ? Chẳng lẽ người thật sự theo chân bọn họ hợp mưu sao?"

Xà Vương hắc hắc cười quái dị, nói: "Ta nếu theo chân bọn họ hợp mưu nói: Người bây giờ cũng đã đã chết, ta đích độc được nhưng là lợi hại rất. Nhưng ta là cái gì [tư cách| địa vị] đích nhân đâu? Ta sẽ theo chân bọn họ này hai tiểu bối hợp mưu sao? Hơn nữa, người cuối cùng vốn là vi vô lâm [phạm|làm] một món đồ tốt đẹp sự tình, người không nên nhanh như vậy chết đích. Vì cái gì ta biết bọn họ đích bí mật đây?

Bởi vì bọn họ khi ta là người một nhà."

Tiểu Ngưu càng phát ra kỳ quái rồi, hỏi: "Bọn họ như thế nào sẽ lại vậy tín nhiệm người?"

Xà Vương nói: "Ngươi Tiểu Ngưu, người sẽ không cần hỏi nhiều rồi, người hay là nghe ta đích khuyên, quay về Lao Sơn hãy đi đi. Nơi này không phải người nên tới địa phương. Phạm không trứ vì một nữ nhân đem mệnh đáp trên, người nên rất muốn muốn nghĩ vô lâm đại sự, rất muốn muốn nghĩ Tiểu Thiên bọn hần. Người mất đi nữ nhân này, người còn có không ít nữ nhân cùng đích. Chưa đầu nhẹ chưa đầu trọng, người nên rõ ràng."

Tiểu Ngưu nhìn thần bí đích núi lớn, nói: "Cám ơn hảo ý của người rồi. Lòng ta ý đã quyết, nhất định phải vào núi cứu người, tiêu diệt Mạnh Tử Hùng, Mạnh Phạm Thành này hai hồn đản."

Xà Vương thở dài, nói: "Có cá tính, tốt cuộc vốn là đang mình chủ, cùng người khác đúng là không giống với. Đã như vậy, ta đã sẽ không nói thêm cái gì rồi, người tự giải quyết cho tốt ba." Nói chuyện, một cúi đầu, hừ trứ tiểu khúc, từ bên người vội vàng mà qua.

Tiểu Ngưu thấy hần không chịu giúp chính mình, đã sẽ không lại miễn cưỡng rồi. Xà Vương đi rồi vài bước lại vừa quay đầu lại, nói: "Ngươi Tiểu Ngưu, ta nhắc nhở người à, cái kia Mạnh Tử Hùng đích bản lĩnh so với trước kia mạnh mẽ rồi gấp đôi, hần nhưng là nỗ lực qua đại giới đích, người

là đánh không lại hắc địch. Được rồi, hắc địch tử huyết tại hắc địch vách oa. Còn có à, ngọn núi đích thủy không cần uống, ngọn núi đích hoa không nên đụng."

Tiểu Ngưu nghe xong trong lòng ấm áp, nói: "Đa tạ rồi."

Xà Vương cười nói: "Không cần tạ ơn, ta là vì Tiểu Thiên mới nói cho người mấy cái này đích." Nói chuyện, cước bộ nhanh hơn, trong nháy mắt phải biến mất phía trước phương đích quẹo vào chỗ. Tiểu Ngưu chỉ nhìn đến xa ngày, mây trắng.

Hắn lại quan sát này thần nông cái, thầm nói: "Ta có thể ngồi trên mình chủ vị, chẳng lẽ ta ngay cả chỗ ngồi này núi lớn đều cũng chinh phục không được sao? Mạnh Tử Hùng người này luyện cái gì công phu, sẽ lại so với bây giờ đích bản lĩnh mạnh mẽ gấp đôi? Chẳng lẽ là cái gì tà công sao?"

Trước kia ta cùng hắn đánh, phần thắng sẽ không đại, bây giờ tự nhiên không phải đối thủ rồi. Xem ra đành phải hành sự tùy theo hoàn cảnh rồi."

Hắn đi lên trách trách đích sơn đạo, hướng trong núi đi đến. Trên đường thình thoảng có phân xuất hiện, cũng không biết là cái gì động vật đích, hoặc là dã nhân đích. Đường hai bên cây rừng tươi tốt, thâm không thể vọng. Ngẫu nhiên có thể thấy chút ít đóa hoa, phần lớn màu sáng vô cùng. Tiểu Ngưu thật muốn tới nghe thấy vừa nghe, kiểm tra, nhưng tưởng tượng đến đà vương nói, đã liền làm thôi.

Hắn đi rồi trong chốc lát, chuyển qua mấy khom, chỉ thấy giữa không trung mây mù đằng đẵng đích, liếc mắt vọng không đến cạnh. Phía trước nhưng lại biến thành rồi một đại cây cỏ bình, chung quanh bị cây cối có vây quanh. Tiểu Ngưu đề cao rồi kinh giác, thầm nói: "Này hai vị này ở nơi nào đây, nên cẩn thận một chút."

Lúc này trái phía trước truyền đến vài tiếng tiếng cười, nghe quen tai, the thé lợi mà chói tai. Tiểu Ngưu cả kinh, hỏi: "Người là ai? Có cái gì buồn

cười đích? Cười đến so với quỷ khóc hoàn lại khó nghe."

Người nọ cười nói: "Ta là ai? Ta tự nhiên là muốn mạng người đích người. Đi tới, chúng ta phân một cao thấp." Kia thanh âm tại sơn cốc quanh quần, khiến người phán đoán không ra tiếng âm đích chuẩn xác nơi phát ra. Nhưng Tiểu Ngưu dù sao bất đồng thường nhân, hăn phán đoán ra người nọ ở trái phía trước đích trong rừng cây.

Hăn lớn tiếng nói: "Giả thần giả quỷ, nhìn ta đem người bắt được đến." Dứt lời đằng mà nhảy dựng lên, hướng bên kia rừng cây nhảy lên tới. Khi hăn đích thân thể dừng ở cây cỏ bình trên khi, dưới chân mềm nhũn, thân thể bèn xuống phía dưới truy tới. Nguyên lai nơi này là một cái bẫy.

Tiểu Ngưu không kịp nghĩ nhiều, đề khí vận công, làm cho thân thể dừng lại, sau đó lại hướng trên một rút, thân thể bèn bay lên. Khi hăn đích mặt vừa lộ ra mặt đất khi, một cái lưới lớn bèn nghênh đầu lồng bảo vệ đến. Tiểu Ngưu không kịp trốn tránh, bèn ngón tay bắn đạn, một đạo hồng quang bắn" Ra, đem đại mạng lưới vẽ khai. Tiểu Ngưu bèn từ mạng lưới tử chui ra, cũng nhảy đến giữa không trung dừng lại thân thể.

Tiểu Ngưu cười hắc hắc, nói;" Dừng này bộ tiểu xiếc đến hại người gia gia, thật sự là múa búa trước cửa Lỗ Ban."

Trong rừng cây đích cái kia thanh âm nói: "Này chỉ là mới vừa mở đầu, phía sau còn có thật nhiều bữa tiệc lớn chờ người ăn đây."

Tiểu Ngưu mắng: "Con mẹ nó, có loại đích người lăn ra đây cho ta, đừng có giống một vương bát đản giống nhau lui tại trong rừng cây. Người dám bảo ta đến, vì cái gì không dám đi ra gặp người đây."

Tiếng mắng vừa rộ, từ trong rừng cây nhảy ra một người đến, gương mặt tuần tú, lưng đeo trường kiếm. Hăn đích trên mặt mang theo phần nộ, bi thương, còn có một ít khẩn trương. Tiểu Ngưu nhận thức hăn, đúng là Mạnh Phàm Thành. Tiểu Ngưu trong lòng kỳ quái, vừa rồi đích thanh âm

cũng không phải hấn đích, vậy cái kia tiếng xé gió đều là ai đích? Cũng không phải Mạnh Tử Hùng đích. Chẳng lẽ bọn họ hoàn lại có khác trợ giúp sao?

Tiểu Ngưu gặp Mạnh Phàm Thành đứng ở rừng cây bên bờ, bèn rơi xuống hấn đích trước mặt, nói: "Mạnh Phàm Thành, thật sự là không thể tưởng được à, người một danh môn đệ tử, đã bắt đầu khô cái loại này tà môn lệch ra nói rồi."

Mạnh Phàm Thành mặt đỏ lên, rút kiếm chỉ vào Tiểu Ngưu, nói: "Đây đều là bị người bức đích."

Tiểu Ngưu nói: "Mạnh Phàm Thành, người vốn vốn là một ưu tú đích thanh niên, cho dù là làm chuyện xấu, cũng không nên cả chính mình đích người trong lòng đều cũng thương à. Người làm như vậy, cả tà phái mọi người sẽ lại xem thường của người!"

Mạnh Phàm Thành run lên run rẩy mũi kiếm, hét lớn: "Nàng đã sớm biến tâm, đã không phải chi tâm ta trên người. Nàng đối với ta vô tình, cũng đừng trách ta đối với nàng không có nghĩa."

Tiểu Ngưu nói: "Mạnh Tử Hùng bây giờ đã không ai tính chất rồi, người sẽ không sợ hấn đối với Vịnh Mai có không phải phần chi muốn nghĩ sao?"

Mạnh Phàm Thành nghe xong không nói. Mà vừa rồi cái kia chói tai đích thanh âm lại vừa vang lên đến: "Mạnh huynh đệ, đừng nghe hấn nói hứu nói vượn. Người cũng biết đích, ta bây giờ căn bản là sẽ không đối với nữ nhân có không phải phần có suy nghĩ."

Mạnh Phàm Thành nghe xong cười, nói: "Đúng là, đúng là, người nếu không đề cập tới, ta nhưng thật ra đã quên."

Tiểu Ngưu nghe kia ý tứ, kia thanh âm đúng là Mạnh Tử Hùng đích. Nhưng là trong trí nhớ Mạnh Tử Hùng đích thanh âm cũng không phải như

vậy à, thật sự rất kỳ quái rồi. Lúc này Mạnh Tử Hùng hét lớn một tiếng: "Ngụy Tiểu Ngưu, người đi chết đi." Nói chuyện, nghèo hung ác vô cùng ác mà đâm đi tới.

Tiểu Ngưu khinh phiêu phiêu mà né tránh, kêu lên: "Dừng tay."

Mạnh Phàm Thành vẫn duy trì lạt đích tư thái, hừ nói: "Ngụy Tiểu Ngưu, người cũng sợ đã chết sao? Người không có ma đao, phải chịu chết đi. — Tiểu Ngưu ha ha cười, nói: "Muốn ta chết, nào có đơn giản như vậy."

Mạnh Phàm Thành kêu lên: "Có cái gì di ngôn mau nói, ta không có tâm tình với người vô nghĩa." Hắn đích hai mắt mạo hiểm hỏa, hắn trong lòng vốn là hận thấu Tiểu Ngưu. Nếu không có Tiểu Ngưu nói, hắn cũng không cho nên rơi xuống hôm nay đích tình trạng.

Tiểu Ngưu nói: "Minh người không làm thâm sự tình, người kêu Mạnh Tử Hùng lăn ra đây ba. Có cái gì trưởng, chúng ta ngay mặt tính một biết rõ, đừng có giả thần giả quỷ học cháu."

Mạnh Phàm Thành cười lạnh nói: "Ta Mạnh đại ca như thế nào sẽ lại gặp người loại này bại hoại."

Tiểu Ngưu cười ha ha, nói: "Mạnh Phàm Thành, ta bắt đầu nghĩ đến người vốn là cá nhân vật., vốn là một có tiền đồ đích thanh niên, không thể tưởng được người cùng hắn xen lẫn trong lập tức. Người đây chính là gần mặc người hắc à! Ta khuyên người đừng cương trước bờ vực, kịp thời quay đầu lại, bây giờ còn tới kịp. Nói cách khác, một cái nói đi đến hắc, đó là tử lộ một cái."

Mạnh Phàm Thành nghe xong không nói. Tiểu Ngưu còn nói thêm: "Người có thể ngấm lại, ta dĩ vãng đối với người như vậy. Ta có nhiều lần giết chính là người cơ hội, ta vì cái gì không giết người đây, phải bởi vì ta thủy chung nghĩ thấy người này người không xấu, vốn là một nhân tài, muốn nghĩ cho người sửa đổi tự mới mẻ đích cơ hội. Nhưng là người bây

giờ cùng Mạnh Tử Hùng xen lẫn trong rồi lập tức, người đã có thể hủy rồi. Ta bây giờ nhưng là võ lâm minh chủ, các người cùng võ lâm minh chủ là địch. Còn có cái gì đường ra đây? Bây giờ cả tà phái đều cũng rất tốt với ta, các người cần bản một chút đường ra đều không có. Nghe ta đích, đem Vịnh Mai phóng ra, quay về của người Võ Đang sơn tới tu đạo luyện công ba. Lấy của người thông minh cùng tư chất, nhất định có thể trở thành một đại nhân vật, không bao giờ...Nửa cần cùng Mạnh Tử Hùng lâu lỏng rồi."

Mạnh Phàm Thành hay là không nói gì, sắc mặt ngưng trọng, mũi kiếm vi run rẩy, có thể thấy được Tiểu Ngưu nói đối với hãn sinh ra rồi ảnh cảnh. Lúc này một tiếng rống to, từ cây trong rừng bay ra một người tới, vừa lúc rơi xuống Mạnh Phàm Thành bên người. Người nọ màu đen trang phục, vẻ mặt đích hung ác, đúng là Mạnh Tử Hùng. Nhưng là hãn cùng ngày xưa có chút bất đồng, đúng là trên mặt nhiều hơn chút ít âm nhu khí, cả hồ cặn bã đều không có, thoạt nhìn có chút thấy tức cười.

Mạnh Tử Hùng cắn răng nói: "Ngụy Tiểu Ngưu, người cầm miệng cho ta. Người muốn dùng loại này phương pháp ly gián ta cùng Mạnh huynh đệ trong lúc đó đích quan hệ, cũng quá buồn cười rồi ba. Hai chúng ta trong lúc đó đích cảm tình hảo trứ đây, người hủy đi không tiêu tan chúng ta đích." Hãn đích thanh âm hay là vậy bén nhọn chói tai, nói không nên lời đích khó nghe. Tiểu Ngưu nghi hoặc khó hiểu, thầm nói: "Hãn đây là làm sao vậy đây, chẳng lẽ là được cái gì tật bệnh, đem giọng chuẩn bị phá hủy không thành?"

Tiểu Ngưu cười nhìn thấy Mạnh Tử Hùng, nói: "Ta không phải ly gián các người, ta chỉ vốn là nói ra chính mình đích trong lòng nói, khuyên người các không cần hướng tới tử lộ trên đi."

Mạnh Tử Hùng nói: "Chúng ta cũng không phải là tiểu hài tử, dùng người chỉ cái gì đường à." Tiếp theo đối với Mạnh Phàm Thành nói:

"Mạnh huynh đệ, người không thích nghe hăn nói hừ nói vượn. Chúng ta đã đi lên con đường này rồi, người sẽ không có thể quay đầu lại rồi. Chẳng lẽ người đã quên đoạt thê mỗi hận sao? Vịnh Mai phải không công mà để cho hăn cấp cho [phạm|làm] sao? Người không nghĩ báo thù sao?"
Mấy câu nói đó quả nhiên hảo làm cho, làm cho Mạnh Phàm Thành đích trong mắt một lần nữa dấy lên rồi cừu hận đích hỏa diễm.

Tiểu Ngưu lớn tiếng nói: "Mạnh Phàm Thành, người tỉnh tỉnh ba. Người lại đi theo hăn đi, người phải thật sự xong đời rồi."

Mạnh Tử Hùng trừng mắt, ngón tay đột nhiên hướng Tiểu Ngưu chỉ vào, một đạo hồng quang mạnh phóng tới. Tiểu Ngưu lắc mình một trốn, sau lưng vài cây đại thụ đều cũng ngã xuống đất rồi. Này làm cho Tiểu Ngưu kinh hãi, không thể tưởng được Mạnh Tử Hùng đích công phu lợi hại đến như thế trình độ. Này nơi nào vốn là so với trước kia mạnh mẽ gấp đôi à, đó là mạnh mẽ thập bội cũng không chỉ. Ngăn ngừa mấy ngày không gặp, hăn như thế nào sẽ lại như thế lợi hại? Chẳng lẽ hăn có cái gì kỳ ngộ sao? Nhìn hăn cái kia ánh mắt, lộ ra một cỗ tà khí, chẳng lẽ đều không phải là vốn là chánh đạo đích công phu sao?

Đang lúc hăn kinh nghi là lúc, Mạnh Tử Hùng một tiếng kêu to, lang bình thường hướng Tiểu Ngưu đánh tới. Tiểu Ngưu thấy hăn khí thế rất mãnh, giở tay nhắc chân gian, phụ cận lá rụng đều, cả chính mình đích quần áo đều bị thổi trúng tuôn rơi vang lên. Kia phong quét đến trên thân, nhét vào xương cốt. Tiểu Ngưu không dám đón đỡ, trốn mà không công, cần thận ứng phó trừ.

Mạnh Tử Hùng đặc ý cường tiếu, nói: "Lúc này người có biết sự lợi hại của ta rồi ba? Người đã đến rồi là tốt rồi, đến đây cũng đừng đi rồi. Ta sẽ tự tay làm thịt người, hiện diện Quan Vịnh Mai đích mặt giết chết người. Để cho nàng biết nàng thích đích nam nhân vốn là cỡ nào vô năng, cỡ nào uất ức" Nói chuyện, song chương càng là liên tục đánh về phía Tiểu Ngưu yếu hại.

Tiểu Ngưu suy nghĩ trứ: "Này Mạnh Tử Hùng quả thật [nay|bây giờ] không phải tích so với rồi. Hắn [kén|chọn|xoay] chưởng đi ra ngoài, âm phong nổi lên bốn phía, có thể thấy được đã tiến vào ma đạo rồi. Nên cẩn thận một chút nột." Đánh đã trong chốc lát sau khi, Tiểu Ngưu cười nói: "Mạnh Tử Hùng, người lợi hại thì thế nào, người đánh không đến ta đích. Mau đưa Vành Mai phóng ra, ta tha cho người bắt tử."

Mạnh Tử Hùng tức giận đến phần nộ mà kêu: "Thả người đích chó má." Nói chuyện, Mạnh Tử Hùng đột nhiên không hề tiến công rồi, hướng Tiểu Ngưu mười ngón bắn ra, nhưng thấy mười đạo huyết bình thường đích hồng quang hướng Tiểu Ngưu mà đi. Tiểu Ngưu vội vàng hai tay vận công, toàn lực một ngăn cản, hồng quang thật là lợi hại à, mặc dù bị ngăn trở, nhưng lại đem Tiểu Ngưu cấp cho đẩy một đại té ngã, ngã được bốn ngửa tám xoa đích.

Mạnh Tử Hùng hận thấu Tiểu Ngưu, song chưởng một vũ, lại là mấy đạo hồng quang phóng tới. Tiểu Ngưu mắt thấy không ổn, vội vàng đánh đã hai cú đi, miễn cưỡng trốn ngộ. Nhưng thấy hắn phía sau đích đại thụ, đều rồi ngã xuống, nhưng lại mạo hiểm đốt trời đích mùi. Tiểu Ngưu càng là giật mình, thầm nói: "Người này trong chốc lát lạnh, trong chốc lát nhiệt đích, đây là cái gì tà thuật à? So với chúng ta Lao Sơn đích pháp thuật lợi hại nhiều hơn."

Mắt thấy Mạnh Tử Hùng lại vừa giương nanh múa vuốt mà đánh tới, Tiểu Ngưu cố ý làm công kích đích tư thế. Mạnh Tử Hùng nghe răng cười nói:

"Như vậy tốt nhất, chúng ta nhất quyết sinh tử." Kia tiếng cười khó nghe đã chết.

Tiểu Ngưu cười hì hì nói: "Người này tiếng cười thật là đáng sợ, có chút thái giám dường như."

Lời này vừa nói ra, Mạnh Tử Hùng cả tròng mắt đều cũng đỏ, khuôn mặt bóp méo trứ, giống bị đâm đến rồi chỗ đau. Hắn hét lớn:

"Ngụy Tiểu Ngưu, ta nhất định đem người đại tháo gỡ tám khối, giết người cả nhà." Hăn lúc này dáng vẻ không giống như một mỹ nam tử à, ngã như là ma quỷ.

Tiểu Ngưu biết không là đúng tay, ở Mạnh Tử Hùng phác đi tới khi, hăn tiếp về phía bên cạnh chột lóe, phải nhảy lên vào rừng cây tử.

Này ngã ra ngoài Mạnh Tử Hùng ngoài ý liệu, cười lạnh nói:." Muốn chạy, người năm mơ ba. Người đã đến đây, nơi này đúng là của người phần mà, năm sau hôm nay đúng là của người kị ngày." Mũi chân bắn ra, hướng Tiểu Ngưu đuổi theo.

Chạy trốn là Tiểu Ngưu đích mạnh mẽ hạng, hăn tại trong rừng cây xuyên toa trứ, so với phong còn nhanh. Mạnh Tử Hùng khí vô cùng bại hoại, cả rống mang theo kêu, tốc độ cũng không chậm. Hai người một trước một sau, tại cây trong rừng truy đuổi trứ. Vì trêu chọc Mạnh Tử Hùng, Tiểu Ngưu trong chốc lát trực tiếp chạy, một hồi đường cong chạy. Trong chốc lát nhảy đến không trung bay, trong chốc lát lại vừa rơi xuống trên cây lúi. Hăn [đùa|chơi] da khuôn mặt tươi cười đích, mà Mạnh Tử Hùng thì bị tức được oa oa kì quái kêu, kia thanh âm chi the thé, thanh âm chi đặc biệt, đích xác rất giống thái giám.

Tiểu Ngưu trốn đến bỏ chạy, đều cũng tránh không khỏi hăn đích dây dưa, thầm nói: "Làm sao bây giờ đây? Ta đùa đùa hăn." hăn chạy đến một thân cây [sau khi|phía sau], từ thụ [sau khi|phía sau] tìm tòi đầu, chỉ thấy Mạnh Tử Hùng đã chạy tới rồi. Tiểu Ngưu hắc hắc cười không ngừng, từ trên mặt đất nhật lên một quả tùng tử, nói: "Nhìn ta đích ám khí, đánh điếu của người con chó răng."

Mạnh Tử Hùng gặp Tiểu Ngưu nhất chiêu tay, bèn tự nhiên hướng bên cạnh chột lóe thân. Nào biết nói Tiểu Ngưu đây là đùa hăn, cũng không có ra tay.

Chờ hăn né khỏi sau khi, kia miếng từng tử mới ném ra, không Không nghiêng đang đánh vào Mạnh Tử Hùng đích ngoài miệng. Vừa lúc Mạnh Tử Hùng giương miệng. Như thế rất tốt, đau đến Mạnh Tử Hùng nhảy lên lão Cao đến. Nguyên lai hăn đích cánh cửa răng bị đánh rớt.

Tiểu Ngưu tại thụ [sau khi|phía sau] cười ha ha, nói: "Ta nói thôi, đánh người đích con chó răng, quả nhiên bị đánh rớt."

Mạnh Tử Hùng tức giận tận trời, hai tay đẩy, một cổ kinh phong đi, đã sắp thụ cấp cho quất ngã. Tiểu Ngưu thoát được rất nhanh, tại thụ ngã trước, đã sớm chạy xa rồi. Mạnh Tử Hùng xoa xoa ngoài miệng đích huyết, mắng: "Tiểu hoạn tử, không giết rồi người, ta Mạnh Tử Hùng xu thế không làm người." Dứt lời lại vừa đuổi.

Tiểu Ngưu một bên chạy, một bên quay đầu lại nhìn hăn. Chạy trứ chạy trứ, phải từ trong lòng móc ra một tròn thạch tử đến, quay đầu lại đúng là một [trịch|ném]. Mạnh Tử Hùng vội vàng lại là một trốn. Tiểu Ngưu lại vừa tại hăn né sau khi, mới đánh ra thạch tử. Cái này lại vừa đánh trúng rồi Mạnh Tử Hùng đích mặt, nhất thời máu tươi chảy ròng.

Mạnh Tử Hùng đành phải dừng lại lau mặt. Thừa dịp này công phu, Tiểu Ngưu nhanh hơn tốc độ. Trong nháy mắt phải biến mất tại [mang mang|mịt mờ] lâm nội hải. Chờ Mạnh Tử Hùng lại ngẩng đầu khi. Không còn có Tiểu Ngưu đích cái bóng rồi. Hăn chán nản mà ngồi dưới đất, mắng: "Này vô dụng đích tên, biết đánh không lại ta, bỏ chạy chi yêu yêu rồi. Người chạy phải hết sự tình rồi sao? Ta Mạnh Tử Hùng đều có biện pháp cho người đi ra."

Hắn đột nhiên đứng lên, hét lớn: "Ngụy Tiểu Ngưu, người lặn ra đây cho ta. Không được, người sẽ không là nam nhân."

Xa xa truyền đến Tiểu Ngưu đích thanh âm, nói: "Ta đúng là không được, ta cũng vậy. Nam nhân. Người đúng là đi ra. Người cũng là thái giám. Nghe lời người thanh âm sẽ biết."

Mạnh Tử Hùng tức giận đến trên mặt đất [loạn|bậy] bính. Tục ngữ nói, đánh người không đánh mặt, mắng chửi người không yết đoản. Tiểu Ngưu nói đại thương Mạnh Tử Hùng đích tự tôn tâm. Vì vậy hắn mắng to nói: "Ngụy Tiểu Ngưu. Ta ngày người tổ tông."

Tiểu Ngưu đáp lại nói: "Người đúng là muốn nghĩ ngày. Người cũng không có cái kia năng lực rồi. Người không phải thái giám sao?"

Mạnh Tử Hùng lại rít gào, giống một cái chó điên: "Ngụy Tiểu Ngưu, người rốt cuộc đi ra không được?"

Tiểu Ngưu kêu lên: "Nam tử hán. Đại trượng phu, nói không nên lời, sẽ không đi ra. Người có thể đem ta thế nào?"

Mạnh Tử Hùng cười lạnh nói;" Người không được. Ta cũng có chiêu."

Tiểu Ngưu cười nói: "Có cái gì bản lĩnh chỉ để ý sử xuất đến, để cho ta đã [nhìn|xem] người có bao nhiêu cân lượng."

Mạnh Tử Hùng hét lớn: "Mạnh huynh đệ, người đi tới."

Nghe xong xa xa đáp ứng một tiếng. Mạnh Phàm Thành từ không trung mới hạ xuống. Hắn nói: "Mạnh đại ca, người có cái gì phân phó sao?"

Mạnh tay hùng nhìn lâm viễn, nói;" Mạnh huynh đệ, này Ngụy Tiểu Ngưu ăn núp không chịu đi ra. Ta lại vừa tìm không thấy hắn.

Vì để cho hắn đi ra, người lập tức tới dẫn người."

Mạnh Phàm Thành hỏi." Đại ca đích ý tứ vốn là?"

Mạnh Tử Hùng nói;" Kia còn dùng hỏi sao? Tự nhiên là giữ cửa Vịnh Mai mang theo đi tới. Có nàng này con tin nơi tay, không sợ hấn không hiện thân."

Mạnh Phàm Thành nghe xong sắc mặt buồn bã, trầm mặc trong chốc lát, mới nói nói: "Vốn là, ta cái này tới mang theo nàng đi tới."

Mạnh Tử Hùng dặn dò nói: "Mạnh huynh đệ à, người cũng không nên mềm lòng nột! Đây Ngụy Tiểu Ngưu vốn là chúng ta hai đích cộng đồng cừu nhân. Hôm nay không đem hấn giết chết. Chúng ta hai sẽ bị chết rất khó xem." Mạnh Phàm Thành đáp ứng một tiếng, bèn hướng tới trong rừng đi đến.

Hấn đi dẫn người chết rồi.

MA ĐẠO LỆ ẢNH

Liệp Thương
www.dtv-ebook.com

Chương 145: Trường Sinh Bất Lão (Cuối)

Mạnh Tử Hùng chờ Mạnh Phàm Thành biến mất sau khi, phát ra kẻ khác rợn tóc gáy đích cười to, cười bãi hăn nói: "Ngụy Tiểu Ngưu, người không phải không được sao? Chờ một lát nhân Quan Vịnh Mai bị nói ra đến, người tốt nhất đợi đừng có đi ra. [nhìn|xem] ta là như thế nào thu thập nàng đích ba."

Mạnh Tử Hùng vừa nói, một bên quan sát đến trong rừng cây đích động tĩnh, gặp không có gì hiệu quả, còn nói thêm: "Người đừng muốn nghĩ theo dõi hăn. Người bây giờ không có ma đạo, người tự tin người là Mạnh Phàm Thành đích đối thủ sao? Nếu người theo dõi hăn nói, kia cũng là tự mình chuốc lấy cực khổ. Ngụy Tiểu Ngưu, không có ma đạo người đúng là phế vật một. Có loại đích người đi ra, chúng ta lại đánh một hồi. Người không phải rất chú ý quang minh lỗi lạc sao? Nếu người còn có loại nói, vậy đừng có đang cháu."

Này một phen nói đem Tiểu Ngưu cấp cho chọc giận, hăn từ xa xa mấy khởi tự nhiên đến Mạnh Tử Hùng trước mặt. Mạnh Tử Hùng thấy hăn thiếu kiên nhẫn chính mình đi ra rồi, rất ngoài ý muốn, đã thật cao hứng. Hăn hắc hắc cười, nói: "Ngụy Tiểu Ngưu, người cuối cùng không có để cho ta thất vọng. Ta gọi là người tới, ngoại trừ muốn cho người chết ở ngoài, đúng là muốn nghĩ đánh với người một trận. Có thể đem người đánh cho tè ra quần là của ta nguyện vọng."

Tiểu Ngưu hỏi: "Người nói cho ta biết, người rốt cuộc luyện cái gì công phu? Có phải là đem chính mình cấp cho phế đi?"

Mạnh Tử Hùng vừa nghe, sắc mặt trắng được phát tử, quát: "Im miệng, chuyện của ta cùng người không quan hệ. Người ít đến thao này phần tâm. Đến, phóng ngựa đi tới, chúng ta lại đánh."

Tiểu Ngưu lắc đầu nói: "Không, không, ta bây giờ không nghĩ đánh với người rồi. Ta tới nơi này đích mục đích vốn là cứu Vịnh Mai. Không thấy đến Vịnh Mai. Ta làm cái gì đều không có hứng thú. Trừ phi để cho ta xem đến nàng."

Mạnh Tử Hùng âm trầm mà cười. Nói: "Người rất nhanh có thể bắt gặp nàng rồi." Nói rồi lại vừa hướng Mạnh Phạm Thành biến mất đích địa phương nhìn lại.

Tiểu Ngưu trong lòng phi thường kinh hoàng, hẳn không biết nên làm cái gì bây giờ rồi. Bắt đầu một Mạnh Tử Hùng đã rất cố hết sức rồi, hơn nữa trong tay đối phương có Vịnh Mai này con tin" Đánh giá đứng lên, chính mình càng là sợ ném chuột vỡ đồ, chỉ có bị đánh đích phần rồi.

Không lâu. Chỉ thấy Mạnh Phạm Thành từ không trung hạ xuống. Trong tay còn cầm một người. Người nọ hai tay bị trói, mặc dù trợn tròn mắt, cũng không có thể nói nói. Tiểu Ngưu thấy rõ ràng. Đúng là Vịnh Mai. Phát hiện nàng ngoại trừ sắc mặt bất hảo ở ngoài. Thật không có cái gì thương. Trong lòng lúc này mới thoáng an tâm. Đang Vịnh Mai thấy Tiểu Ngưu đích thời điểm, vành mắt đều cũng đỏ, cơ hồ cần chảy ra lệ đến.

Mạnh Tử Hùng chia chia bên cạnh đích thụ. Nói: "Mạnh huynh đệ. Người giữ cửa Vịnh Mai buộc đến trên cây tới. Chỉ cần này Ngụy Tiểu Ngưu không nghe chúng ta bài bố. Người sẽ giết nàng, không cần nương tay đích." Mạnh Phạm Thành do dự rồi một chút, bèn móc ra một cái dây thừng. Đem Vịnh Mai [khốn|trói|buộc] đến một gốc cây đại thụ trên. Tiểu Ngưu thấy lòng chua xót, thật muốn tiến lên giải cứu nàng.

Mạnh Tử Hùng còn nói thêm: "Để cho nàng nói chuyện, ta thích nghe nàng khóc khóc đề đề đích, như vậy tài năng hiện ra chúng nam nhân của ta đích.

Uy phong đến." Mạnh Phạm Thành bèn giải rồi Vịnh Mai đích [á huyết|huyết âm]...Vịnh Mai kêu lên: "Tiểu Ngưu à, người chạy nhanh chạy. Không cần phải xen vào ta đích, bọn họ muốn giết là người. Người đã thật khờ, vì ta tới nơi này mạo hiểm vốn là không đáng đích. Người bây giờ nhưng là vô lâm minh chủ, cũng là [mò|vốt] sơn chương môn, [mò|vốt] sơn cùng vô lâm cũng không có thể không có của người. Nếu người xảy ra chuyện gì nói, ta Quan Vịnh Mai đúng là chết một ngàn lần một vạn lần cũng không thể thứ tội đích."

Tiểu Ngưu miễn cưỡng cười, nói: "Người không cần vậy nói. Ta lần này đến chính là muốn đem người cứu ra tới đích, thuận tiện đem này Mạnh Tử Hùng xử lý. Hắn cũng quá không phải người rồi."

Mạnh Tử Hùng sau khi nghe xong. Cười quái dị không ngừng, sau nửa ngày mới nói: "Ngươi Tiểu Ngưu. Của người [da trâu|dẻo] không khỏi thối trướng quá lớn ba? Chỉ bằng người giết được ta sao? Trừ phi người trong tay có ma đao.". Tiểu Ngưu hừ nói: "Người trên thân có phụ thân người đích công lực. Còn có người gần nhất luyện đích tà thuật. Nếu không có mấy cái này, người căn bản là không phải đối thủ của ta. Bởi vậy ta nói, ta dùng ma đao đối phó người đúng là đương nhiên đích."

Mạnh Tử Hùng cười lạnh nói: "Đáng tiếc à, người không có lấy đến. Hơn nữa, người nếu một lấy ma đao, ta cần làm chuyện thứ nhất đúng là giết Quan Vịnh Mai. Ta đối với nữ nhân nhưng là không nường tay đích. Nếu không phải xem tại Mạnh huynh đệ đích phần trên, ta đã sớm đem Quan Vịnh Mai chém thành tám khối rồi, người căn bản là sẽ không bắt gặp nàng này người sống."

Tiểu Ngưu bi thán hai tiếng. Nói: "Không thể tưởng được người trở nên như vậy không ai tính chất."

Mạnh Tử Hùng ngửa mặt lên trời cười dài, nói: "Ta biến thành như vậy đều là bởi vì người. Nếu người không lên Lao Sơn, người không cướp đi Nguyệt Ảnh, ta như thế nào sẽ có hôm nay? Nếu người không cướp đi ta Lao Sơn chưởng môn đích vị trí, ta lại vừa như thế nào sẽ lại biến thành như vậy? Hết thấy đích đầu sở đúng là người. Ta nhất định phải giết người." Nói chuyện, hai tay như trảo, hướng Tiểu Ngưu chộp tới.

Tiểu Ngưu thân pháp linh hoạt, giống một con khỉ giống nhau xảo diệu mà né tránh hấn đích sát chiêu. Mặc dù hấn chiêu chiêu hung mãnh, đúng là chạm không trúng Tiểu Ngưu đích thân thể. Khí vô cùng bại hoại dưới, Mạnh Tử Hùng chạy tới rút ra Mạnh Phàm Thành đích trường kiếm, chỉ vào Vịnh Mai đích yết hầu, đối với Tiểu Ngưu nói: "Ngươi Tiểu Ngưu, ta đùa giỡn giết Quan Vịnh Mai."

Tiểu Ngưu hét lớn: "Không được, nàng lại vừa không có gì tội, nàng cũng không có hại qua người."

Mạnh Tử Hùng cười nói: "Nàng vốn là không có hại qua ta, nhưng là nàng thích trên người, thì phải là nàng đích không đúng rồi. Nàng bị thương ta đích Mạnh huynh đệ, ta đã không tha cho nàng đích." Nói chuyện, mũi kiếm để trúng Vịnh Mai đích cổ họng.

Tiểu Ngưu kêu lên: "Chậm đã, người muốn thế nào, ta đều cũng đáp ứng người."

Vịnh Mai hét lớn: "Tiểu Ngưu, không cần à, người cái gì cũng không phải đáp ứng hấn, để cho hấn giết ta đúng là. Người chạy mau, mặc kệ ta."

Mạnh Tử Hùng nghe xong Tiểu Ngưu nói, vui mừng quá đổi, nói: "Hào oa. Người chỉ cần làm một chuyện, ta sẽ không sát đóng."

Vĩnh Mai."

Tiểu Ngưu hỏi: "Là chuyện gì đây?"

Mạnh Tử Hùng chậm rãi nói: "Người ở trước mặt ta tự vận."

Tiểu Ngưu a rồi một tiếng. Vĩnh Mai kêu lên: "Không được. Tiểu Ngưu, người đi nhanh đi. Người đối với ta thật là tốt, lòng ta trong toàn bộ nhớ kỹ trứ đây. Kiếp này không thể đang người thê tử, kiếp sau đã nhất định phải đang đích. Người đáp ứng ta, chính người chạy mau ba."

Mạnh Tử Hùng hung tợn mà nói: "Thối đàn bà, người muốn chết cũng không có dễ dàng như vậy. Ta nếu muốn cho người chết nói, ta nhất định từng đem người ngoạn cú liễu mới có thể cho người đi chết." Dứt lời, đánh đã Vĩnh Mai một cái cái tát, nhất thời Vĩnh Mai đích trên mặt nhiều hơn năm thủ ấn. Đến lúc này, không chỉ là Tiểu Ngưu kêu sợ hãi ra tiếng, phải cả Mạnh Phạm Thành đã mang theo bị thương, nhưng hăn không có ra tiếng.

Tiểu Ngưu kêu lên: "Dừng tay, Mạnh Tử Hùng. Người một đại nam nhân đánh nữ nhân, người hay là nam nhân sao?"

Mạnh Tử Hùng cười nói: "Vậy người rốt cuộc tự không tự vận? Người bất tử, ta lập tức phải sát nàng. Ta sát nữ nhân nhưng là không quan tâm đích."

Sự tình nguy cấp, không để cho [hứa| cho phép] hăn có nhiều lắm đích thời gian cân nhắc. Tiểu Ngưu hét lớn: "Mạnh Tử Hùng, ta không nghĩ tự vận, ta chỉ muốn cho người tới giết ta. Người không phải tự xưng võ công so với ta [khỏe |được không], chúng ta lại đánh một hồi. Nếu ta thắng, người được phóng ra Quan Vĩnh Mai."

Mạnh Tử Hùng nói: "Nhưng là nếu người thất bại đây?"

Tiểu Ngưu cười cười, nói: "Ta thất bại? Vậy đương nhiên là bị người giết đã chết."

Mạnh Tử Hùng nghe xong gật gật đầu, nói: "Người đã rất thích chết ở tay của ta trong, tốt lắm, ta cũng muốn cho người đích người trong lòng [nhìn|xem], nam nhân của nàng vốn là như thế nào bị ta cấp cho giết chết đích."

Vĩnh Mai khuyên nhủ: "Tiểu Ngưu, mặc kệ ta rồi. Người đi của người. Nếu người không đi, chúng ta thật sự sẽ chết tại một khối đích."

Tiểu Ngưu vẫn như cũ mang theo nụ cười, nói: "Nếu chúng ta chết ở một khối nói, vậy xem như oanh oanh liệt liệt, không sống uống phí một hồi rồi."

Vĩnh Mai rưng rưng nói: "Người nhất định phải sống, ta nếu đã chết, người phải thay ta báo thù. Ta tuyệt không có câu oán hận đích."

Nghe xong lời này, Tiểu Ngưu cảm thấy rất kiêu ngạo, mà Mạnh Phạm Thành cảm thấy phi thường khó chịu. Bắt đầu tiếp thu lời này đích nên là hân mới đúng.

Mạnh Tử Hùng đối mặt Tiểu Ngưu, hắc hắc cười nói: "Ngươi Tiểu Ngưu, lần này ta sẽ không lại đối với người nương tay rồi."

Tiểu Ngưu ngạo nghễ mà nói: "Ta cũng sẽ không đối với người nương tay đích."

Mạnh Tử Hùng hai tay chậm rãi vươn, đột nhiên quay về phía Tiểu Ngưu đẩy, kêu lên: "Đi tìm chết ba." Nhưng thấy hai cổ liệt hỏa phun.

Rồi đi tới. Kia hỏa vi lục quang, lục được vậy chói mắt, lại vừa vậy lửa nóng. Tiểu Ngưu biết lợi hại, nhưng bởi vì đối phương ra tay quá nhanh, đành phải ngạnh trứ đầu bì ngăn cản, hai tay đẩy, lưỡng đạo hồng quang

phát ra. Lăn nhau đích quang mang đánh vào lập tức, chỉ nghe chạm mà một tiếng, Tiểu Ngưu bị kia cổ lực lượng bị đâm cho bay ra tới. Cái này cũng chưa tính, kia lực hỏa lại thiêu trứ rồi Tiểu Ngưu đích quần áo. Tiểu Ngưu kinh hãi, vội vàng trên mặt đất lăn kể ra cút đi, mới vừa rồi diệt hỏa. Hắn đích mặt nướng [đen|tối], lông mi đã sốt ruột rồi, này hung hăng đích hình dáng thấy Vịnh Mai rớt xuống rồi nước mắt, mà Mạnh Tử Hùng cùng cùng Mạnh Phạm Thành hai người nhưng lại cười ha ha.

Đang Tiểu Ngưu từ trên mặt đất đứng lên đích thời điểm, hắn vẫn như cũ không hướng Mạnh Tử Hùng cúi đầu. Mạnh Tử Hùng quát: "Ngươi Tiểu Ngưu, lại tiếp ta nhất chiêu. Lúc này đây vô luận như thế nào ngươi đều đã chết đích, chúng ta đích ân oán đã phải xóa bỏ rồi."

Tiểu Ngưu nói: "Vậy ngươi nên phóng ra Vịnh Mai."

Mạnh Tử Hùng nói: "Chỉ cần ngươi chết rồi, ta sẽ phóng ra nàng đích. Nàng mặc dù không trong sạch rồi, nhưng có thể gọi ta đích Mạnh huynh đệ khô chút việc nặng đích.,"

Tiểu Ngưu mắng: "Thúi lắm."

Mạnh Tử Hùng giận dữ, nói: "Ngươi Tiểu Ngưu, ngươi đi chết đi." Nói chuyện, song chưởng một vũ, chỉ thấy hai cổ liệt hỏa lại hướng Tiểu Ngưu đánh tới. Tiểu Ngưu biết rốt cuộc tránh không khỏi đi. Hắn thầm nói: "Ta Tiểu Ngưu anh hùng nửa đời, chẳng lẽ phải như vậy chết rồi chứ?"

Vịnh Mai thì thương tâm mà khóc lớn nói: "Tiểu Ngưu à, đều là ta bất hảo, đều là ta liên lụy rồi ngươi. Ngươi cũng quá choáng váng, để làm chi nghe bọn hắn nói, đến này địa phương đây. Ngươi tại Lao Sơn hưởng phúc nên thật tốt à." Nói thì chậm, khi đó thì nhanh, hỏa lưỡi đã bổ nhào vào Tiểu Ngưu đích trước mặt rồi. Tiểu Ngưu không nghĩ ngồi lấy đợi chết, bèn lắc mình tránh né, nào biết nói lần này mất linh rồi. Kia hỏa lưỡi giống dài quá ánh mắt giống nhau đuổi theo Tiểu Ngưu thiêu, đuổi được Tiểu Ngưu

chuyển trứ giới chạy loạn. Kia một khắc Tiểu Ngưu lại vừa phảng phất về tới Hàng Châu thời đại, không bao giờ...Nữa muốn nghĩ cái gì mình chủ rồi. Lần này cần là bị hỏa cấp cho thiêu trên, chuẩn bảo biến thành bụi rồi. Ai nấy đều thấy được, Mạnh Tử Hùng đã phát ra chín phần lực rồi, không phải là kêu Tiểu Ngưu chết không thể rồi.

Đang lúc chỉ mảnh treo chuông chi tế, Tiểu Ngưu rút ra trên lưng đao hướng hỏa trong một [trịch|ném]. Mặc dù đem hỏa cản một ngăn cản, nhưng hăn lập tức phải thấy kia đao trong nháy mắt đã bị thiêu khom, đốt đứt. Này làm cho Tiểu Ngưu càng sợ. Đây là cái gì tà thuật, thật là đáng sợ ba.

Kia hỏa thiêu hết Tiểu Ngưu đích đao sau khi, tại Mạnh Tử Hùng đích chỉ huy dưới, lại hướng Tiểu Ngưu đánh tới. Lần này Tiểu Ngưu vốn là không sống nổi.

Tại sinh tử tồn vong chi tế, hăn nhin không được kêu gọi nói: "Ma đao, ma đao, người ở nơi nào đây? Tiểu Đao, nhanh một chút đến giúp ta à." Nói cũng kỳ quái, ở kia hỏa bồ nhào vào Tiểu Ngưu trên thân trước, một cái sáng ngời đích đao từ không trung truy dưới, cắm trên mặt đất, vừa lúc che ở Tiểu Ngưu cùng Mạnh Tử Hùng đích hỏa trong lúc đó. Kỳ quái chính là, kia hỏa một gặp được đao sau khi, lập tức phải diệt. Thấy Mạnh Tử Hùng ánh mắt đều cũng tái rồi.

Tiểu Ngưu mừng rỡ, lập tức từ trên mặt đất rút ra đao đến. Bằng cảm giác cũng biết vốn là chính mình đích ma đao. Hăn thầm nói: "Thật sự là kỳ quái à, ma đao như thế nào chính mình bay tới rồi đây? Chẳng lẽ là Tiểu Đao mang theo hăn tới?" chỉ là đối đầu kẻ địch mạnh, hăn không kịp muốn nghĩ vấn đề này.

Tiểu Ngưu nắm ma đao, đặc ý nói: "Mạnh Tử Hùng, là người đích tử kỳ tới."

Mạnh Tử Hùng về phía sau lui hai bước, nói: "Ngụy Tiểu Ngưu, người nói thế nào nói không tính toán gì hết? Người như thế nào hay là dùng ma đao?"

Tiểu Ngưu mắng: "Tới mẹ người đích" Người có thể dùng cha người đích công lực, có thể dùng tà thuật, ta cái gì cũng không có thể xử dụng, ta phải chờ chết sao? Thiên hạ nào có đạo lý này?" Nói chuyện, một vũ ma đao, ma đao đã phát ra đỏ tươi đích hỏa diễm, một cổ luồng về phía Mạnh Tử Hùng đánh tới.

Mạnh Tử Hùng muốn tránh cũng không được, song chưởng vận công, miễn cưỡng chặn lại đệ nhất sóng hỏa diễm. Đang lúc Tiểu Ngưu lại phát công khi, Mạnh Tử Hùng kêu lên: "Người lập tức dừng tay, nói cách khác, ta giết Quan Vịnh Mai." Sau đó hướng Mạnh Phạm Thành một [nháy mắt] đưa mắt ra hiệu]. Mạnh Phạm Thành lập tức đem kiếm cái tới Vịnh Mai đích trên cổ. Đây lại vừa làm cho Tiểu Ngưu đích tâm nhắc tới rồi giọng mắt trên. Đây là Mạnh Tử Hùng vĩ hiệp hãn đích cuối cùng mở ra vương bài.

Tiểu Ngưu không thể không dừng lại tay, nói: "Mạnh Tử Hùng, người quay đầu lại ba. Chỉ cần người bây giờ buông tha cho chống cự, ta có thể tha cho người bất tử. Nói cách khác, hai người các người tất cả đều cho hết trứng."

Mạnh Tử Hùng trừng mắt nói: "Ngụy Tiểu Ngưu, này thế gian có ta đối với người, có người không ta. Người đem ta làm hại thảm như vậy, ta như thế nào có thể cam tâm."

Tiểu Ngưu cười nói: "Ta bây giờ giết người dễ như trở bàn tay."

Mạnh Tử Hùng hừ nói: "Nhưng là ta có Quan Vịnh Mai nơi tay, người giết rồi chúng ta, Quan Vịnh Mai đã không sống được."

Tiểu Ngưu lại khẩn trương, hỏi: "Người muốn thế nào?"

Mạnh Tử Hùng cuồng vọng mà nói: "Người ném xuống ma đao có thể rồi."

Tiểu Ngưu do dự mà, trong chốc lát [nhìn|xem] Mạnh Tử Hùng, trong chốc lát [nhìn|xem] Vịnh Mai. Vịnh Mai hét lớn: "Người nếu ném xuống ma đao nói, ta đã không sống được. Người lập tức động thủ, giết này hai súc sinh. Nói cách khác, ta phải tự sát."

Mạnh Tử Hùng nói: "Ngụy Tiểu Ngưu, người như vậy thông minh, người sẽ lại vậy ngốc sao? Người không cần Quan Vịnh Mai đích mệnh rồi sao?"

Nói đến người này, hăn đích lo lắng cũng không đủ rồi. Hăn sợ Quan Vịnh Mai đã chết.

Tiểu Ngưu cảm giác chẳng thiết sống nữa cực kỳ, sống đến bây giờ, chưa bao giờ qua như vậy khó xử đích thời điểm. Đang ở hăn khó xử đích thời điểm, chỉ nghe thấy Mạnh Phàm Thành a rồi một tiếng. Tiểu Ngưu quay đầu vừa thấy, chỉ thấy Mạnh Phàm Thành lại ngoài ý muốn hướng bên cạnh rồi ngã xuống., hăn rồi ngã xuống sau khi, lộ ra một cô gái đích thân thể đến. Kia cô gái mười lăm sáu tuổi, nộn được cùng hành đường như, hai hàng lông mày chi thanh tú, ánh mắt chi truyền thần, chỉ sợ cả Nguyệt Ảnh cũng không có thể thắng được. Nàng đích trên mặt đang cười, hai má lúm đồng tiền phi thường đáng yêu hòa hảo xem. Kia chinh tề đích hạo xỉ đã khiến người nghĩ đến tuyết cùng ngọc đến. Nàng mặc. Một bộ phấn hồng đích quần áo, càng có vẻ thanh xuân cùng tinh thần.

Xem cái kia ý tứ, Mạnh Phàm Thành vốn là nàng đánh ngã đích. Mạnh Tử Hùng kinh hãi, hỏi: "Hăn là người đánh ngã đích sao?"

Cô gái nháy đôi mắt đẹp, thanh thúy đích thanh âm vang lên: "Vốn là à, là ta đã bại đích. Không thể tưởng được này người như vậy [không lịch sự|tao nhã] đánh, nhẹ nhàng một cái tát phải xong rồi."

Mạnh Tử Hùng lại càng hoảng sợ. Kia Mạnh Phàm Thành vốn là Võ Đang ưu tú nhất đích đệ tử một trong, này cô gái đi tới hắt đích sau lưng, lại vừa đánh đã hắt một chưởng, Mạnh Phàm Thành thế nhưng không có phát hiện. Bởi vậy có thể biết, này cô gái có bao nhiêu sao lợi hại rồi. Nhưng Mạnh Tử Hùng không cam lòng thất bại, hai tay bắn ra, hai cỗ hỏa lưỡi hướng cô gái vọt tới.

Tiểu Ngưu ngăn cản không kịp, kêu lên: "Cẩn thận rồi."

Chỉ thấy kia cô gái nhẹ nhàng huy rồi phất ống tay áo, kia hỏa lưỡi bèn vô tung vô ảnh rồi. Mạnh Tử Hùng sợ tới mức đủ sang, không hề muốn nghĩ khác rồi. Hắt xoay người bỏ chạy, rốt cuộc cố không lên cùng Tiểu Ngưu liều mình rồi. Tiểu Ngưu đang muốn đuổi, kia cô gái nói: "Chủ nhân nội, người không nên rồi, hắt trốn không thoát."

Nghe thế quen thuộc đích giọng nữ, Tiểu Ngưu mở to hai mắt, chạy đến cô gái trước mặt, nói: "Người sẽ không là Tiểu Dao ba?"

Cô gái nhẹ giọng cười, nói: "Chủ nhân, ta đúng là Tiểu Dao."

Tiểu Ngưu cao hứng cực kỳ, xông lên tới đem Tiểu Dao ôm lấy, tại tại chỗ vòng vo mấy vòng. Tiểu Dao cũng không cự tuyệt, chỉ là róc rách mà cười, tiếng cười tràn ngập rồi sơn cốc. Nhưng tưởng tượng đến Vịnh Mai còn bị [cột|đeo] dây, vội vàng buông nàng. Lại nhìn Vịnh Mai, chạy tới chính mình bên người rồi.

Tiểu Dao đi lùi kéo Vịnh Mai đích tay. Nói: "Ta tại xuất chưởng trước, đã giải rồi nàng đích huyết đạo."

Tiểu Ngưu kích động mà nhìn liếc mắt Vịnh Mai, nói: "Không có việc gì ba?"

Vịnh Mai cười cười, nói: "Không có chuyện. Lần này [lại|vừa kém] chút hại người, lòng ta trong hảo khổ sở à."

Tiểu Ngưu an ủi nói: "Không có gì đích, đều cũng đã qua đi. Nếu người thật sự không yên tâm nói, sẽ thấy cho ta bức tranh một bức tranh ba.
— Tiểu Dao cũng cười nói: "Tỷ tỷ, người cho ta đã bức tranh một bức."

Vịnh Mai mỉm cười dò xét Tiểu Dao, nói: "Vị này Tiểu muội muội thật là đẹp mắt, đem ta cùng Nguyệt Ảnh đều cũng áp đảo rồi. Tiểu Ngưu à, người chừng nào thì ở nơi nào nhận thức đích vị này Tiểu muội muội đây?"

Tiểu Ngưu nói: "Này không phải nói mấy câu có thể nói biết rõ đích. Tốt lắm, nơi này không phải ở lâu nơi, chúng ta đi thôi."

Tiểu Dao nói: "Chậm đã, còn có người không có đến đây."

Tiểu Ngưu hỏi: "Như thế nào, còn có những người khác tới sao?"

Tiểu Dao hồi đáp: "Đúng vậy, ta cùng ba vị đại tỷ tỷ tới." Nói đến này, Tiểu Dao chỉ vào bên kia đích lộ khẩu, nói: "Người xem bọn hãn không phải đến đây sao?" Tiểu Ngưu đã nhìn thấy rồi, chỉ thấy ba nữ tử đi tới. Trong đó một người trong tay hoàn lại mang theo một người, đúng là Mạnh Tử Hùng. Kia ba nữ tử hãn đều cũng nhận thức, cầm đầu đích đúng là Tây Vực tiên cơ Ngưu Lệ Hoa, khác hai vị cũng là Mạc Tiểu Thiên cùng Hắc Hùng Quái thê tử Ngô Mẫn.

Tiểu Ngưu nhìn Ngưu Lệ Hoa đích ột bích mắt, cùng với Mạc Tiểu Thiên trên cổ đích [xà|rắn], cùng cổ quái đích nụ cười, trong lòng mừng rỡ, vội vàng đi qua tới, nói: "Ngưu tỷ tỷ, Tiểu Thiên, các người như thế nào đến đây đây?"

Tiểu Thiên lạnh mồm lạnh miệng, nói: "Nghe nói người đang rồi mình chủ, chúng ta sẽ hạ hỉ. Lên núi, mới biết được người gặp được phiền toái rồi. Chúng ta sợ người đã chết, phải nhanh chóng đi tới giúp người."

Tiểu Ngưu ha ha cười, nói: "May mắn ta mạng lớn."

Ngưu Lệ Hoa nói: "Vẫn tới nay, ta đều cũng đang bế quan luyện công, không rảnh đến Trung Nguyên. Lần này vốn là chuyên môn dẫn bọn hăn đến xem của người." Tiểu Ngưu từ tam nữ đích trên mặt xẹt qua, trong lòng ấm áp đích. Nhất là đối với Ngô Mẫn, Hắc Hùng Quái lúc sắp chết để cho chính mình chiếu cố hảo Ngô Mẫn, chính mình còn không có thực hiện đây.

Tiểu Ngưu nói: "Ta cũng muốn nhìn vọng các người, chỉ là này thân thể bị trong chốn võ lâm chuyện cuốn lấy gắt gao đích."

Tiểu Thiên táo liếc mắt Vịnh Mai, nói: "Chỉ sợ quán của người không phải trong chốn võ lâm chuyện ba?"

Ngưu Lệ Hoa nhìn lướt qua Tiểu Thiên, nói: "Bớt tranh cãi." Tiểu Thiên bèn quyết khởi miệng, cúi đầu không chi tiếng xé gió rồi.

Sau khi, Ngưu Lệ Hoa nói: "Tiểu Thiên, Ngô Mẫn các người mang theo Mạnh Tử Hùng cùng Mạnh Phàm Thành đi trước. Ta có nói mấy câu cùng Tiểu Ngưu nói." Tiểu Thiên hai nàng đáp ứng một tiếng.

Tiểu Ngưu đã cùng Tiểu Dao nói: "Tiểu Dao à, người Vịnh Mai tỷ tỷ thân thể nợ giai, người đã trước cùng nàng quay về Lao Sơn ba. Ta sau đó đi ra."

Tiểu Dao giòn tiếng xé gió nói: "Vốn là, chủ nhân..." Sau đó, tất cả mọi người đi rồi, cả Mạnh Tử Hùng cùng Mạnh Phàm Thành cũng bị linh đi rồi. Lớn như vậy đích lâm hải lý, chỉ còn lại có chính mình cùng Ngưu Lệ Hoa hai người rồi. Không có người bên ngoài ở đây, Tiểu Ngưu tâm tình tốt đẹp.

Hăn giữ chặt Ngưu Lệ Hoa đích tay, nhìn thấy nàng một thân đích hồ dùng, cùng với tóc vàng, mũi cao tử, càng xem càng đặc biệt, càng xem càng thích.

Ngưu Lệ Hoa đưa tay đuổi đến Tiểu Ngưu đích hông dưới, mềm nhẹ mà bắt chuẩn bị trứ, nói: "Đã lâu không thấy, có...Hay không muốn nghĩ ta

đây?"

Tiểu Ngưu hồi đáp: "Kia còn dùng hỏi sao? [nghĩ đến|hiểu] lợi hại. Người xem nốt, phía dưới ngành được cần bốc hỏa rồi."

Ngưu Lệ Hoa ha ha mà cười, nói: "Tiểu Ngưu, người thật sự là hảo bản lĩnh à, cả Quan Vỉnh Mai đều bị người cấp cho chinh phục rồi..."

Chúng ta trước kia nhưng là địch nhân, bất quá bây giờ bởi vì người, cũng chỉ dễ làm nàng là người một nhà rồi." Nói chuyện, đem Tiểu Ngưu đích quần cỡi, đem nhục bổng phóng xuất. Kia nhục bổng tử giống như bổng chùy, lại vừa thô lại vừa dài, biểu hiện trứ tốt đẹp chính là trạng thái.

Ngưu Lệ Hoa rất là kích động, quỳ xuống đến, một cú đầu, bèn đem thiết bổng ăn đến miệng. Sau đó vốn là lại vừa bộ lại vừa [kẹp|nách] đích, khiến cho Tiểu Ngưu xúc động được như ngưu tại kêu. Ngưu Lệ Hoa tuôn ra thiết bổng, nói: "Tiểu Ngưu, chúng ta hảo hảo nhạc một chút ba. Nơi này rất thanh tĩnh đích." Nói chuyện, tại nhục bổng trên liếm rồi một chút.

Tiểu Ngưu a rồi một tiếng, nói: "Đến à, ta cũng đang muốn làm người đây." Nói chuyện, đem Ngưu Lệ Hoa đỡ lên thân cây dựa vào, đem nàng đích quần áo thoát một tinh quang. Sau đó linh khởi nàng đích một chân, theo trứ nàng đích thắt lưng, đem tráng kiện đích thiết bổng xuyên vào rồi đi vào.

Ngưu Lệ Hoa hoan hô nói: "Thật tốt à, thoáng cái phải thao rớt cuộc rồi." Nàng thật sự trứ hạ thân, để cho tiểu huyệt [kẹp|nách] chuẩn bị thiết bổng. Song phương lập tức dùng sức, vì vậy, hai người đều cũng lập tức sáng rồi. Ngưu Lệ Hoa đích dâm thủy tương đối sung túc, không có vài cái tử, dâm thủy tựa như dòng suối nhỏ giống nhau dọc theo kết hợp chỗ chảy xuống, dọc theo bắp đùi, đùi, tiểu thối, hướng trên mặt đất tràn đầy tới. Mà hai người đích tiếng thở dốc, kêu lên vui mừng tiếng xé gió, sợ hãi than tiếng xé gió, hô sáng khoái, hơn nữa phác kết tiếng xé gió, đùng thịch tiếng

xé gió hỗn tạp cùng một chỗ, cấp cho lâm biển bằng thêm rồi vô hạn đích cảnh đẹp.

Trong chốc lát, hai người thay đổi tư thế, Tiểu Ngưu nằm xuống, Ngưu Lệ Hoa cười đến Tiểu Ngưu trên thân. Hai người người tham ta yêu đích, đang làm tốt lắm đây, không nghĩ giữa không trung truyền đến lời nói tiếng xé gió: "Ngô tỷ tỷ à, nguyên lai bọn họ vác chúng ta hai khô chuyện này nhân đây, chúng ta cũng không thể khô thu trứ ba!"

[người|cái kia] thanh âm nói: "Tiểu Thiên, Đại tiểu thư đang vui sướng đây, cũng phiền nàng."

"Không, không, chúng ta cũng vui vẻ tới."

"Ta không đi rồi, ta cùng hắc không quen."

"Ai, hắc sau này cũng là của người nam nhân thôi."

"..."

Ngưu Lệ Hoa vừa quay đầu lại, chỉ thấy Tiểu Thiên cùng Ngô Mẫn đã đứng ở bên người rồi. Nàng có chút kỳ quái, hỏi: "Tiểu Thiên, hai người không phải đi trước rồi sao? Như thế nào lại vừa phản hồi đến? j Ngô Mẫn nhìn thoáng qua Tiểu Thiên, nói,." Đại tiểu thư, Tiểu Thiên nói sợ người có hại, thế nào cũng phải kéo ta tới [nhìn|xem] người."

Ngưu Lệ Hoa cười mắng: "Này nha đầu chết tiệt kia, cùng một quý đường như. Đã đều cũng đến đây, lập tức chơi ba."

Ngô Mẫn e thẹn nói: "Bất hảo ba, hắc không phải ta đích nam nhân."

Ngưu Lệ Hoa nói: "Bắt đầu từ bây giờ là được. Đến đây đi, hắc hãthiết bổng đích."

Trên mặt đất đích Tiểu Ngưu bắt gặp hai nàng sau khi, càng là cao hứng. Nhất là còn có mới mẻ hóa nếm, càng là mừng rỡ. Hần.

Cao hứng mà đem Ngưu Lệ Hoa áp đảo, kiều đồn [nhún|làm rung động], cấp bách phong mưa rào bàn mà quất cầm, làm được Ngưu Lệ Hoa lẳng kêu không thôi: "Tiểu Ngưu à, ta thật là tốt nam nhân, người muốn đem ta làm được mất mạng. Hào, mất mạng cũng tốt, thoải mái đã chết."

Kia hai nàng vừa nghe, đã rất là [động tình|xúc động|gợi tình|sinh lòng ái mộ]. Tiểu Thiên đệ nhất cỡi hết, lại vừa giúp đỡ Ngô Mẫn thoát. Đang Tiểu Ngưu một hơi đem Ngưu Lệ Hoa đẩy trên cao trào [sau khi|phía sau]. Hần đứng lên, bắt gặp hai nàng đích lỏa thể rồi. Tiểu Thiên đích nhũ hoa hồng hồng đích, phía dưới vốn là quang bản tử. Tuyết trắng đích giữa bắp đùi đã có thủy quang. Lại nhìn Ngô Mẫn, thân hình trung bình, vú tròn tròn, kia [đầy đà|tươi tốt] đích giữa bắp đùi hắc mao đang mật. Bắt gặp nơi này, Tiểu Ngưu cơ hồ điên cuồng rồi.

Tiểu Thiên hãy đi trước, đem Tiểu Ngưu đạp đổ, hừ nói: "Để cho ta trước đến phục vụ người ba." Nói chuyện, đã sắp chính mình đích quang bản tử bộ đi tới. Đang nhục bống sau khi biến mất, nàng mới cảm thấy mỹ mãn mà lay động khởi kiều đồn đến; Ngô Mẫn thì đi tới quan sát hai người đích phản ứng. Nàng mắt thấy trứ nam nữ đích giao hoan, trong lòng lại là xấu hổ lại sợ., một lát sau nhân, Tiểu Thiên bị giết bại, Tiểu Ngưu đã sắp Ngô Mẫn phóng ra bình, sau đó nằm úp sấp rồi đi tới. Đừng xem Ngô Mẫn [niên kỉ|tuổi] kỉ so với Tiểu Ngưu lớn, nhưng là nàng đích tiểu huyết cũng là tiểu mà thiên đích. Đang Tiểu Ngưu đích đại thiết bống sáp nhập sau khi, Ngô Mẫn phát ra cô gái hư thân bàn đích đề kêu.

Này đã rất dễ dàng giải thích, nàng tại nơi phương diện đã hoang vu được lâu lắm rồi.

Do vì người mới, Tiểu Ngưu rất là hưng phấn. Hần ra sức mà quất cầm, cảm thụ được Ngô Mẫn đích tư vị. Đang làm đích đồng thời, vân vê chuẩn

bị nàng đích vú, thân nàng đích môi đỏ mọng. Ngô Mẫn bị Tiểu Ngưu làm được cùng trí bừa bừa, không hề có cái gì bắn khoản rồi. Bèn đem đầu lưỡi vươn đến, để cho Tiểu Ngưu nhắm nháp. Mà một đại kiều đồn thì điều một không ngừng, làm cho Tiểu Ngưu đầy đủ cảm giác được chơi nữ nhân thật là tốt chỗ. Đồng thời cũng hiểu được nàng hiểu lắm phong tình.

Tiểu Ngưu [phạm|làm] ngàn đem dưới, Ngô Mẫn phải lẳng kêu lên: "Hảo, hảo, làm tốt lắm, Tiểu Ngưu, ta cũng bị người khô đã chết.

Người không hổ là Hắc Hùng Quái đích bằng hữu, hảo sẽ lại khô hản đích phu nhân." Tiểu Ngưu nghe rất kích thích, lại gia tăng đem kính, Ngô Mẫn phải dài kêu cao trào rồi.

Tiểu Ngưu mới vừa đứng lên, Ngưu Lệ Hoa cùng Tiểu Thiên phải tiếp cận rồi đi tới. Tiểu Ngưu trên mặt mang theo cười, thầm nói: "Mấy cái nữ nhân này thật là lợi hại à. Ta Tiểu Ngưu sau này nếu không tăng mạnh trên giường công phu, khẳng định cần chuyện xấu đích. Không này no rồi mấy cái này dấm chua nương tử, kia cũng không phải được. L khô đến nhất nhạc chỗ, vốn là một nam đối với tam nữ. Tức Tiểu Thiên nằm xuống, Ngô Mẫn quỳ sát tại thân thể của hản trên, Ngưu Lệ Hoa thì khóa ngồi ở Tiểu Thiên miệng đích phía trên, tam nữ mỗi của nó nhạc. Ngô Mẫn chơi Tiểu Thiên đích vú, Tiểu Thiên liếm Ngưu Lệ Hoa đích thịt động. Nhất nhạc chính là Tiểu Ngưu, thật sự trừ một cây đại thiết bổng, trong chốc lát khô Tiểu Thiên, trong chốc lát khô Ngô Mẫn, vội vàng được tới chết đi được, hơn nữa Ngô Mẫn thỉnh thoảng cùng Ngưu Lệ Hoa đổi lại vị trí. Tiểu Ngưu đích nhục bổng nhưng đã chết, tại ba mũi huyết trong tiến tiến xuất xuất đích, hưởng hết rồi nhân gian diễm phúc. Khô trừ tam nữ đích động, nghe tam nữ đích rên rỉ, Tiểu Ngưu mừng rỡ phân không rõ thứ nam bắc rồi.

Cho nên cuối cùng đích thắng bại như thế nào, cũng không nhất định nói tỉ mỉ rồi. Tóm lại, mọi người vốn là các được của nó có rồi. Hản nghĩ đến người chiếm tiện nghi, kỳ thật cũng là có hại rồi.

Tại trên đường trở về, Ngưu Lệ Hoa nói cho Tiểu Ngưu, hần lần này đi tới Trung Nguyên sau khi, trực tiếp tới Lao Sơn. Vốn định cùng Tiểu Ngưu hảo hảo khoái hoạt một phen, nào biết nói Tiểu Ngưu nhưng lại đi thần nông cái. Vì cấp cho Tiểu Ngưu hơn nữa một cường đại đích trợ giúp, Ngưu Lệ Hoa tạm thời buông trước ngại, dẫn Mạc Tiểu Thiên cùng sư nương hợp tác, đem Tiểu Dao từ ma đao trong cứu ra. Bởi vì cấp tốc, đã bất chấp nghỉ ngơi rồi, phải đẳng vân giá vũ đích tiến đến hỗ trợ. May mắn tới kịp khi, lại vẫn một ít, Quan Vịnh Mai có thể thơm mát tiêu tan ngọc tổn hại rồi.

Tiểu Ngưu lôi kéo tay nàng hôn một cái, nói: "Theo ta quay về Lao Sơn ba, mọi người lập tức trụ." Hần muốn nghĩ, đã bọn hần có thể cùng sư nương hợp tác rồi, vậy sau này mọi người hoàn toàn có thể hòa thuận ở chung đích. Nói lại bây giờ vô lâm thái bình rồi, căn bản là không cần có chính tà chi phân rồi.

Ngưu Lệ Hoa cười cười, bạch ngọc bàn đích mặt cười đến đặc biệt [ngọt|vui vẻ]. Vừa rồi cuồng hoan đích đỏ ửng hoàn lại lưu lại ở trên mặt, đặc biệt động lòng người. Ngưu Lệ Hoa nói: "Mặc dù bây giờ chính tà song phương đã hòa bình ở chung, nhưng cũng không phải không có mâu thuẫn. Ta cũng không phải với người quay về Lao Sơn rồi, ta còn là quay về ta đích Tây Vực tới."

Tiểu Ngưu vội la lên: "Kia nếu ta còn muốn người rồi nên làm cái gì bây giờ đây?"

Ngưu Lệ Hoa hồi đáp: "Kia còn dùng hỏi sao? Tự nhiên là đến Tây Vực sẽ lại ta đi." Nghe xong lời này, Tiểu Ngưu đích mặt mây mù che phủ.

Chỉ nghe Ngưu Lệ Hoa còn nói: "Ta cùng Tiểu Thiên, Quỷ Linh, còn có Mộ Dung Mỹ đều cũng thương lượng tốt lắm. Sau này chúng ta sẽ ngụ ở Tây Vực chờ người. Người mỗi lần muốn nghĩ chúng ta đích thời điểm, phải đi nơi đây tốt lắm. Chúng ta cũng không phải cùng mấy cái này chánh đạo đích cô nương cùng một chỗ hỗn, chúng ta không phải một đường

người. Có lẽ tại bọn hăn đích trong lòng, chúng ta đích hành vi bọn hăn đã không quen nhìn ba."

Tiểu Ngưu vẻ mặt đau khổ nói: "Sẽ không có thương lượng đích đường sống mã?"

Ngưu Lệ Hoa kiên quyết mà nói: "Đúng vậy. Chúng ta không cùng bọn hăn cùng ở một dưới mái hiên."

Tiểu Ngưu thán trứ khí gật đầu, nói: "Được rồi. Người đã các như vậy quyết định rồi, ta còn có thể nói cái gì đây?"

Sau đó, Ngưu Lệ Hoa cùng Tiểu Thiên, Ngô Mẫn tam nữ đẳng vân giá vũ đi. Bọn hăn đích bóng lưng tại không trung càng ngày càng nhỏ, Tiểu Ngưu trong lòng khổ thủy nhưng lại càng ngày càng nhiều. Người ta nói hai nàng trong lúc đó làm khó phụ, huống chi nữ nhân của hăn nhiều như vậy đây? Trong đó đích tình huống thật sự [quá|rất phức tạp].

Tiểu Ngưu vội vàng vội vàng vội vàng mà chạy về Lao Sơn. Chỉ thấy sư nương cùng Nguyệt Lâm, còn có Vịnh Mai đang vây quanh Tiểu Dao nói chuyện đây. Bọn hăn đều cũng dùng một loại ngạc nhiên đích ánh mắt nhìn thấy Tiểu Dao. Tiểu Dao vừa thấy đến Tiểu Ngưu, lập tức thi lễ nói: "Chủ nhân, người đã trở lại."

Tiểu Ngưu ha ha cười, nói: "Tiểu Dao, người không cần đa lễ. Sau này không cần bảo ta chủ nhân, đã kêu tên của ta ba."

Tiểu Dao chuyển trứ mắt to, nói: "Kia như thế nào hảo đây, cũng quá không có quy củ rồi."

Vịnh Mai đã rửa mặt đổi mới hoàn toàn., nói: "Tiểu Dao à, người không bằng hăn tuổi đại, không bằng đã kêu hăn Tiểu Ngưu ca ba."

Tiểu Ngưu đã đi theo nói: "Như vậy kêu có điều hảo, ta thích nghe."

Tiểu Dao nhìn nhìn tam nữ đích sắc mặt, phải hoan tiếng xé gió kêu lên: "Tiểu Ngưu ca, Tiểu Ngưu ca." Tiểu Ngưu thần tình xuân phong mà đáp ứng rồi.

Trong chốc lát, sư nương đem Tiểu Ngưu chiêu đến chính mình đích phòng nói chuyện. Sư nương nhào vào Tiểu Ngưu trong lòng, nói: "Người này thần nông cái hành trình, ta đều nghe nói, này cũng quá nguy hiểm rồi. Người phải đáp ứng ta, sau này mặc kệ có chuyện gì, cũng không cần một người một ngựa đích đi mạo hiểm rồi."

Tiểu Ngưu hai tay tại sư nương chính là trên thân vuốt ve, nói: "Ta biết rồi, sau này ta không bao giờ...Nữa sẽ lại vậy choáng váng."

Sư nương hỏi: "Ngưu Lệ Hoa bọn hăn ba người đây?"

Tiểu Ngưu hồi đáp: "Bọn hăn đều cũng đi rồi. Ngưu Lệ Hoa nói không đến Lao Sơn rồi, miễn ọi người ở chung gian nan."

Sư nương mỉm cười, nói: "Này cô nương ngã thật sự có lòng kế đích. Nàng đích năng lực mạnh, ý nghĩ chi thành thực, có thể cùng Nguyệt Ảnh quyết tranh hơn thua rồi."

Tiểu Ngưu hỏi: "Khuynh Thành, Nguyệt Ảnh còn không có trở về sao?"

Sư nương nói: "Còn không có trở về. Bất quá người cũng không dùng lo lắng, nàng bên kia đã có tin tức, sự tình đã xử lý xong rồi. Tà phái chánh đạo đều không có cái gì ý kiến, tất cả mọi người nói người một mình chủ xử sự công chính, tất cả mọi người rất dùng người."

Tiểu Ngưu nghe xong trong lòng an tâm một chút, nói: "Này không thể là ta đích công lao, chủ yếu là các người hai có khả năng."

Sư nương nhìn chăm chăm Tiểu Ngưu, nói: "Tiểu Ngưu, này Tiểu Dao cô nương tại cạnh người tính cái gì đây? Vốn là phu nhân? Hay là nha

hoàn?"

Tiểu Ngưu nghĩ đến Tiểu Dao đích đáng yêu cùng thần thông quảng đại, trong lòng ấm dương dương đích, nói: "Ta cũng không biết. Bất quá nghe nói nàng là có vị hôn phu đích."

Sư nương ôi rồi một tiếng, nói: "Như thế ngoài ý muốn rồi. Nàng tại đạo trong qua nhiều như vậy năm, không thể tưởng được nàng còn có vị hôn phu. Phỏng chừng nàng đích vị hôn phu bên kia cũng không có cái gì tin tức rồi ba."

Tiểu Ngưu bình tĩnh mà nói: "Nàng muốn thế nào, ta cũng không phản đối."

Thời điểm này sư nương nhớ tới một sự kiện đến, nói: "Tiểu Ngưu à, có của người một phong nhà thư, vốn là Hàng Châu tới."

Nói chuyện, tới trong rừng kéo ra rồi đi ra. Tiểu Ngưu vội vàng đem thư mở, đại ý vốn là nói Diêm Nữ sinh rồi bệnh, đã nằm trên giường nửa tháng, gầy giống như một hầu tử. Trong nhà đích khác sự tình hoàn hảo, chỉ hy vọng Tiểu Ngưu nhanh một chút trở về [nhìn|xem].

Này thư tự nhiên là Tiểu Tự viết đích rồi. Kia xinh đẹp đích chữ viết luôn làm cho Tiểu Ngưu vừa bội phục lại vừa hâm mộ đích.

Tiểu Ngưu đem nội dung cùng sư nương nói một tiếng. Sư nương gật gật đầu, nói: "Vậy người trở về nhà [nhìn|xem] ba."

Tiểu Ngưu hỏi: "Kia trong chốn võ lâm chuyện đây? 嶗 Trên núi chuyện đây?"

Sư nương nắm tay hắc, cười nói: "Có ta cùng Nguyệt Ảnh, còn có Nguyệt Lâm đây. Người không cần lo lắng đích."

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi. Ta ngày mai trở về tới." Cùng ngày chuyện không cần nói tỉ mỉ, buổi tối tự nhiên có mỹ nữ làm bạn rồi.

Ngày kế điểm tâm [sau khi|phía sau], Tiểu Ngưu thu thập hảo hết thảy, sai bước ma đao, chuẩn bị xuất phát.

Tiểu Đao theo kịp, nói: "Tiểu Ngưu ca, ta cũng muốn đi rồi, ta nghĩ đi xem ta đích thân nhân."

Tiểu Ngưu nói: "Của người thân nhân đều cũng ở nơi nào đây?"

Tiểu Đao nhú mày nói: "Bọn họ đều cũng ở trên trời. Ta mau chân đến xem bọn họ bây giờ được không."

Tiểu Ngưu hỏi: "Vậy người khi nào thì trở về đây?"

Tiểu Đao than nhỏ nói: "Ta cũng không biết, ta đã hy vọng chính mình có thể nhanh một chút trở về."

Tiểu Ngưu ừ, bèn cùng Tiểu Đao cùng tiến lên đường. Sư nương cùng Nguyệt Lâm, Vịnh Mai đưa đến thật xa, Tiểu Ngưu cũng không dám xem bọn hắn đích ánh mắt. Vừa thấy bọn hắn đích ánh mắt, hắn cơ hồ sẽ không còn muốn chạy rồi. Hai người xuống Lao Sơn. Tiểu Đao nhỏ giọng nói:

"Tiểu Ngưu ca, ta cái này đi rồi."

Tiểu Ngưu trong lòng phát chua xót, nói: "Người đi đi. Người còn có thể trở về sao?"

Tiểu Đao lắc đầu nói: "Không biết. Nếu ta vị hôn phu vắng mặt nói, ta sẽ trở về đích."

Tiểu Ngưu lôi kéo tay nàng, nói: "Tốt đấy...Người đi đi, ta chờ người trở về."

Tiểu Dao đột nhiên nở nụ cười, cười như hoa đào khai. Tiểu Dao nói: "Tiểu Ngưu ca, của người nữ nhân rất nhiều, cũng không nhất định rất để ý ta đích. Nếu ta không trở lại, người phải đem ta đã quên tốt lắm."

Tiểu Ngưu lộ miệng cười, nói: "Chỉ hy vọng như thế ba." Nhưng hẳn biết, vốn là quên không được nàng đích. Nàng từng đã cho chính mình nhiều như vậy đích trợ giúp, mà nàng đích trợ giúp làm cho chính mình có hôm nay đích thành tựu. Mặc dù nàng không phải chính mình đích nữ nhân, nhưng tuyệt đối vốn là một hảo trợ giúp.

Tiểu Dao bỗng nhiên ôm lấy Tiểu Ngưu đích cổ, tại Tiểu Ngưu đích ngoài miệng hôn một cái, sau đó đỏ mặt chạy rồi. Chạy ra không xa, quay đầu lại xem hẳn, sau đó thân thể một túng, nhảy đến không trung, hướng xa xa bay đi. Tiểu Ngưu kinh ngạc mà nhìn nàng tiêu tan.

Mất, cảm giác trong lòng trống rỗng đích. Mặc dù cùng nàng bốn nhân ở chung gần gũi, nhưng nàng đã tại chính mình đích trong lòng chiếm một vị trí rồi. Nàng đích tầm quan trọng rất nhanh có thể nhìn ra tới.

Tiểu Ngưu đã bước trên ma đạo phi hành. Như vậy tốc độ khá, [trung gian| giữa] không cần rớt xuống. Dẫm nát ma đạo trên, ngưỡng mộ bầu trời bao quát hồng trần, tại tầng mây trong xuyên toa, gió bên tai tiếng xé gió tấp tấp, nhớ tới chính mình đích thành công cùng diễm phúc, cảm giác rất kiêu ngạo.

Bất quá một [túi|xách] khối công phu, Tiểu Ngưu đã rớt xuống đến thành Hàng Châu ngoài rồi. Hẳn mang theo hảo ma đạo, vội vàng hướng trong thành đi đến, hẳn trong lòng nghĩ Diễm Nữ đích bệnh, không biết hảo chút không có. Nhưng là khi hẳn đi vào chính mình nhà đích hiệu thuốc khi, nhưng lại bắt gặp Diễm Nữ đứng ở quầy trong, đúng là cấp cho khách hàng lấy dược đây. Khuôn mặt đỏ ửng, đôi mắt đẹp có quang, tay chân phi thường gọn gàng, trong chớp mắt phải đuổi đi vài một khách nhân. Tiểu Ngưu lập tức biết chính mình rút lui.

Hắn đang muốn đi tìm Tiểu Tụ tới tính sổ, sau lưng có người kêu lên: "Ca à, trông mong ngôi sao, trông mong Nguyệt Ảnh, nhưng làm người trông mong đã trở lại." Vừa quay đầu lại xem, sống bính [loạn|bậy] nhảy đích không phải Tiểu Tụ là ai đây. Nàng đích khuôn mặt nộn được có thể véo ra thủy đến, trên mặt đang Điem Điem mà cười, làm cho Tiểu Ngưu muốn nghĩ phát giận đã phát sốtng được. Bên kia đích Điem Nữu đã buông trong tay đích công tác, bị kích động mà tiếp cận rồi đi tới.

Sau khi, Tiểu Ngưu cùng hai nàng vào trong nhà gặp được kẻ mẫu Cảnh Phương. Cảnh Phương đích thân thể hay là vậy khỏe mạnh, tướng mạo đã vẫn đang xinh đẹp, chỉ là trên mặt mang theo một ít vẻ lo lắng, cũng không biết nàng có cái gì tâm sự. Nàng nhìn thấy Tiểu Ngưu sau khi, đã phi thường cao hứng, cả khuôn mặt đều cũng đỏ. Cái kia mũ kính là Tiểu Ngưu tiếp xúc nàng tới nay chưa bao giờ từng có đích. Tiểu Ngưu thấy lại [tim đập|trống ngực] nhanh hơn, biết rõ không nên miên man suy nghĩ, nhưng cũng nhịn không được, hăn vội vàng đem ánh mắt di được xa xa đích.

Đêm đó vạt áo dưới nhà tiệc rượu. Tiểu Ngưu bọn người đệ nhất tới tế tự [bái|lạy] qua đời đích phụ thân, sau đó mới ngồi trên dùng cơm. Đêm nay có điều đặc biệt, Tiểu Tụ cùng Điem Nữu từ trước đến nay vốn là không uống rượu đích, bởi vì tâm tình hảo, đã mỗi người đầy một ly. Tiểu Ngưu thấy mừng rỡ, giống uống nước giống nhau đích uống rượu. Sau lại Cảnh Phương cũng uống rồi nửa chén, Tiểu Ngưu càng là vô cùng. Hăn mừng rỡ diên cuồng ẩm, so với đang rồi vô lâm minh chủ khi cao hứng đây.

Uống hết rượu sau khi, hăn đã chóng mặt chóng mặt hồ hồ rồi, hai nàng đưa hăn đỡ nhập vào một cái phòng trong, nên là hăn đích phòng ba. Sau đó hai nàng rời khỏi hăn đích quần áo, đã cởi sạch chính mình đích, kế tiếp đó là một hồi đại chiến. Hăn đích nhục bồng lại vừa công việc lu bù lên, tại hai nàng đích huyết trong tiến tiến xuất xuất đích, làm được thâm thủy bay loạn. Điem Nữu hưng phấn dưới, hoàn lại vươn đầu lưỡi liếm hăn đích thiết bồng, liếm được Tiểu Ngưu hồn đều không có rồi. Bọn họ trong lúc đó rất

cuộc vốn là như thế nào nhạc đích, Tiểu Ngưu nhớ không rõ lắm rồi. Chỉ biết là chính mình tại bắn qua [sau khi|phía sau] phải ngủ. Chờ hẵn lại tỉnh lại khi, ngày đã sáng, lại cùng một người ôm ở lập tức. Vừa thấy người nọ đích mặt, đoan trang, tự tĩnh, lộ ra thành thực đích phong vận. Người này không phải người khác, đúng là Cảnh Phương.

Tiểu Ngưu lại càng hoảng sợ, vội vàng buông...Ra tay. Cảnh Phương đã tỉnh dậy, ngượng ngùng mà cười cười, nói: "Này hai đứa con thật sự là hồ đồ, đem ta đã cấp cho quán say, kết quả chúng ta cứ như vậy rồi." Nói chuyện, tựa đầu chôn nhập vào Tiểu Ngưu đích trong lòng.

Tiểu Ngưu cổ đủ dũng khí vượt nàng tóc, nói: "Người sẽ không trách ta đi?"

Cảnh Phương lắc đầu nói: "Cùng người không có vấn đề gì, đều là kia hai đứa con [xăng bậy|làm ẩu làm càn]." Nói chuyện, tay tại Tiểu Ngưu đích trên thân vuốt ve, mò Tiểu Ngưu lại vừa trên khỏi hỏa đến.

Tiểu Ngưu thầm nói: "Dù sao bọn hãn không quan tâm rồi, ta còn sợ cái gì đây? Vậy khô ba!" nghĩ như vậy trứ, Tiểu Ngưu bèn đem nàng phóng ra bình, nằm úp sấp đi tới đem chính mình đích nhục bồng tử sáp nhập. Hoàn hảo, nàng ở chỗ đủ rộng xước, có thể thừa nhận được. Tiểu Ngưu hưng phát như hỏa, mãnh liệt mà khô trứ. Nhìn Cảnh Phương nhảy đang đích đại vú, cùng với kiều diễm đích khuôn mặt, càng phát ra mà làm được hưng ác. Cảnh Phương bị hãn trêu chọc rồi tình dục, đã đã quên cái gì tự tôn rồi. Nàng chắt ôm Tiểu Ngưu, cuốn lấy hãn, có tiết tấu mà thật sự trứ hạ thân.

Kia không giống bình thường đích nhục bồng một chút dưới kiên cố mà đánh vào Cảnh Phương đích hoa tâm trên, khiến nàng sáng khoái vô cùng đặc biệt sáng. Nàng đích trong động hoàn lại chưa từng nhập vào qua như vậy lợi hại đích" Khách nhân". Nàng ôi ôi ôi mà kêu, a a a mà rên rỉ trứ, mở ra mặt bị dục hỏa cháy sạch đỏ bừng, tại Tiểu Ngưu trước mặt thể hiện ra trước nay chưa có xinh đẹp.

Khô đến kịch liệt chỗ, đúng như đụng chuông bình thường. Cảnh Phương tại sáng khoái khi lắng kêu lên: "Rốt cuộc vốn là người tuổi trẻ, tên sự tình đúng là dài, đúng là ngành, muốn đem ta cấp cho khô tán cái rồi. Ôi, Tiểu Ngưu, người là đại ngưu à, thần ngưu à!" Nghe được Tiểu Ngưu đặc ý cực kỳ.

Tiểu Ngưu nâng lên nòng đích hai chân, khiến nòng đích kiều đồn đề cao, mắt thấy trứ chính mình hắc lớn lên đồ vật tại nòng đồ sậm đích thịt trong động xuất nhập, mỗi một lần đỉnh nhập vào đều cũng tìm cách một ít xuân thủy đến. Tiểu Ngưu ngoại trừ sinh lý trên thoải mái ở ngoài, trong lòng đã nổi lên vô hạn đích kiều ngạo, còn có loại phạm tội đích kích thích.

Tiểu Ngưu đem thiết bồng lấy mẫu ngẫu nhiên huyết khẩu, sau đó mạnh đỉnh nhập vào, đỉnh được Cảnh Phương toàn thân run lên. Tiểu Ngưu nói: "Thế nào, ta thật sự lợi hại ba?"

Cảnh Phương một bên dùng sức vung trứ đầu, một bên thật sự trứ kiều đồn, song phong nhảy đánh không thôi, xuân quang vô hạn hảo. Miệng nòng môi run rẩy trứ, kêu lớn: "Thật là lợi hại à, thật là lợi hại à, quả thực là muốn rồi nữ nhân đích mệnh à! Người nhưng rất lư rồi, cả kế mẫu người cũng không buông tha." Nói chuyện, hướng Tiểu Ngưu nghiêng rồi liếc mắt. Này liếc mắt lại vừa mị lại vừa lắng, làm cho Tiểu Ngưu tâm thần câu túy. Tiếp theo, nòng đích song chưởng đuổi đi tới, ôm lấy Tiểu Ngưu đích cổ, phá lệ thâm tình đích hình dáng.

Tiểu Ngưu phía sau chưa muốn nghĩ nhiều như vậy à, chỉ lo trên mãnh [phạm]làm]. Tiểu Ngưu cầm lòng dưới, còn hỏi rồi một câu: "Ta so với ta phụ thân thế nào?" Lời vừa ra khỏi miệng, thật cảm thấy hổ thẹn, nghĩ thấy vốn là thương tổn rồi cửu tuyền dưới đích phụ thân.

Cảnh Phương lăm bầm tức tức mà nói;" Hẳn là một bệnh ngựa, đi đường đều cũng miễn cưỡng. Người là một tuần mã, một ngày chạy ngàn.

Trong."

Tiểu Ngưu nghe dễ chịu, càng là đổi lại trứ đa dạng mà khô, biểu hiện ra càng mạnh hãn đích nam nhân hùng phong. Hãn chỉ huy trứ chính mình đích đại thiết bổng, làm cho chính mình đích [sau khi|phía sau] mẫu tại chính mình đích hông dưới giầy dựa như [xà|rắn], rên rỉ như miêu. Nữ nhân đích tình cảm mãnh liệt hoàn toàn đích bộc phát ra đến đây.

Hai người phối hợp ăn ý, lập tức hướng dục vọng đích đỉnh điểm bay đi. Tiểu Ngưu muốn Cảnh Phương sát bại, mà Cảnh Phương vốn là thành thực đích phụ nhân, hứng thú vốn là rất lớn đích, vì vậy, Tiểu Ngưu đành phải xuất ra càng nhiều đích khí lực cùng trí tuệ giao chiến. Tại kế mẫu đích trên thân, Tiểu Ngưu chiếm được mới mẻ đích niềm vui thú. Đồng dạng, Cảnh Phương đã từ hãn đích trên thân chiếm được đang nữ nhân người thật là tốt chỗ. Đây là từ Tiểu Ngưu hãn phụ thân trên thân không chiếm được đích.

Hai người chẳng biết [phạm|làm] nhiều ít lần, cho Tiểu Ngưu đem Cảnh Phương hoàn toàn chinh phục mới thôi tay.

Vì vậy, Tiểu Ngưu cùng Cảnh Phương đến tận đây thật sự trở thành người một nhà rồi.

Tiểu Ngưu lén hỏi Diêm Nữ: "Ta cùng kể mẫu chuyện, là các người hai ai đích chủ ý?"

Diêm Nữ xoay ny mà nói: "Bắt đầu là của ta chủ ý, sau lại Tiểu Tự đã tán thành rồi."

Tiểu Ngưu kinh ngạc mà nói: "Người lợi hại như vậy à? Cả loại sự tình này đều có thể nói động Tiểu Tự?"

Diêm Nữ trên mặt lộ ra hàm hậu đích nụ cười, nói: "Ta cùng nàng nói, lão gia mất, phụ nhân còn trẻ, không thể cả đời phải vậy thủ trứ phòng trống, như vậy sẽ lại [nghe|nín] ra bệnh tới. Đến bên ngoài tìm nam nhân

không có khả năng, không bằng khiến cho người cấp cho nàng đang nam nhân. Như vậy phải đều đại vui mừng, lúc ấy vốn là đem Tiểu Tụ lại càng hoảng sợ, qua đã lâu, nàng mới nghĩ thông suốt rồi."

Tiểu Ngưu mở to hai mắt nhìn thấy Diêm Nữ, nói: "Diêm Nữ à. Không thể tưởng được người vào thành vài năm, tiến bộ nhanh như vậy, xem ra ta trước kia nhưng thật ra xem thường người."

Diêm Nữ kinh hoảng mà nói: "Ta ra khỏi này chủ ý, người là không phải rất tức giận à?"

Tiểu Ngưu gật đầu nói: "Không thể là thôi. doc truyện tại . Người cũng quá có dũng khí suy nghĩ, ta cần trừng phạt người."

Diêm Nữ khẩn trương mà lui từng bước, hỏi: "Người cần như thế nào phạt ta đây?"

Tiểu Ngưu thần bí mà cười cười, tiến đến trước mặt" Tại nàng nhĩ chú nói: "Ta cần phạt người liêm thiết bổng, cần liêm được ta bắn mới được."

Diêm Nữ sau khi nghe xong ha ha mà cười, sau đó đầu nhập Tiểu Ngưu đích trong lòng, nói: "Tiểu Ngưu à, chỉ cần người vui vẻ, ta cái gì đều cũng chịu làm đích. Nho Tiểu Ngưu nghe xong tâm tình khoái trá, phải đem Diêm Nữ ôm được càng chặt.

Từ nay về sau, Tiểu Ngưu bèn qua nổi lên hạnh phúc cuộc sống. Ban ngày giúp đỡ bận rộn hiệu thuốc kinh doanh, chỉ huy mọi người làm việc, buổi tối cơm [sau khi|phía sau] bèn cùng mỹ nữ khoái hoạt. Ba mỹ nữ thay phiên làm bạn, khiến cho hắn [rất có|nhiều] vui đến quên cả trời đất cảm giác. Hắn cơ hồ đã quên chính mình hay là nhân giang hồ, hay là Lao Sơn chưởng môn, hay là võ lâm minh chủ, cho có một ngày Nguyệt Ảnh tìm tới cửa.

Ngày đó sáng sớm, Tiểu Ngưu đang ở luyện võ, một bộ Lao Sơn quyền đánh cho hổ hổ có tiếng xé gió. Luyện một nửa, Nguyệt Ảnh phải tự không trung hạ xuống. Tiểu Ngưu vừa thấy đến vốn là nàng, vui vẻ mà nở nụ cười, dừng chiêu thức, tiếp cận rồi đi tới, theo cười nói: "Nguyệt Ảnh, trận gió nào đem người cấp cho thổi tới rồi."

Nguyệt Ảnh thay đổi một thân đại hồng váy dài, hình dáng đặc biệt diễm lệ, đặc biệt nhiệt tình, cùng nàng bình thường đích bạch y như tuyết, lạnh lùng băng băng bất đồng. Tiểu Ngưu nhìn bị váy dài bao vây lấy đích thân thể mềm mại, thiếu chút nữa không chảy ra nước miếng. Nguyệt Ảnh từ trên xuống dưới dò xét hẳn một phen, nói: "Ngụy minh chủ, người qua được không sai à. Bày đặt võ lâm nhiều chuyện như vậy mặc kệ, ngã hưởng khởi rõ ràng phúc đến đây."

Tiểu Ngưu nói: "Ta này không phải về nhà thăm người thân rồi sao? Còn không có đợi vài ngày nốt."

Nguyệt Ảnh bất mãn mà hừ một tiếng, nói: "Tiểu Ngưu à, người hoàn lại ngại đợi đến thời gian ít à? Đây đều cũng một tháng rồi, người cũng nên vi võ lâm thao điểm tâm rồi ba."

Tiểu Ngưu cười nói: "Có người cùng sư nương quản trứ, ta có thể lui vị rồi."

Nguyệt Ảnh lắc đầu nói: "Kia có thể không làm được. Tốt lắm, không với người nhiều lời, nhanh một chút theo ta quay về Lao Sơn ba." Nàng đích sắc mặt trở nên nghiêm túc đứng lên.

Tiểu Ngưu thấy nàng nói được trịnh trọng, vội hỏi nói: "Ra khỏi chuyện gì?"

Nguyệt Ảnh nói: "Nhất bang chương môn ngày hôm qua đều cũng trên Lao Sơn muốn tìm người đây, bọn họ nói ra rồi đại sự, không phải người đi ra giải quyết không thể."

Tiểu Ngưu giật mình, hỏi: "Chuyện gì?"

Nguyệt Ảnh nói: "Ta cũng không biết, người không cần nhiều lời, mau cùng ta đi thôi."

Tiểu Ngưu nói: "Không được, không được, ta phải cùng người nhà nói một tiếng lại đi."

Nguyệt Ảnh không kiên nhẫn mà huy phát tay, nói: "Nhanh đi, đừng có ảnh hưởng chính sự." Tiểu Ngưu xoay người bỏ chạy tới cùng người nhà nói tới. Chỉ chốc lát sau, Tiểu Ngưu phải thay đổi một thân quần áo đã trở lại, Nguyệt Ảnh cũng không cùng hăn nói nhiều, lôi kéo tay hăn, lập tức nhảy đến không trung, đằng vân giá vũ hướng Lao Sơn mà đi.

Đợi cho rồi Lao Sơn, hai người rơi xuống. Quả nhiên không giả, thiệt nhiều chương môn đều cũng đang chờ đây. Không chỉ bọn họ, phải cả tà phái đích tam đại ma vương cũng đều tại đây. Bọn họ vừa thấy Tiểu Ngưu, đều cũng vây quanh đi tới. Tiểu Ngưu buồn bực, thầm nói: "Chẳng lẽ nói chính tà song phương lại vừa ra khỏi nhiễu loạn, còn phải ta tự mình giải quyết?"

Buông lỏng tử đi tới giữ chặt Tiểu Ngưu đích tay, vẻ mặt đích khâm phục, giơ ngón tay cái lên khen ngợi nói: "Ngụy minh chủ, người thật sự là hảo dạng đích. Người đang minh chủ mới vài ngày à, võ lâm phải thái bình rồi, cũng là người lợi hại. Như vậy thật tốt, nếu không dùng chết người đi được."

Băng vương đã đi tới trụ Tiểu Ngưu đích tay, nói: "Không sai, không sai, này minh chủ người đang được hảo, chúng ta tà phái đã phục rồi người rồi. Người phái Đàm Nguyệt Ảnh giải quyết kia kiện tranh chấp, giải quyết rất công chính, tất cả mọi người không có ý kiến, thật sự là mạnh mẽ đưa tay dưới không có nhược binh à! Chúng ta lão ca mấy thương lượng tốt lắm,

sau này tà phái đã về người quán, người sau này đúng là toàn bộ võ lâm đích mình chủ rồi."

Không đợi Tiểu Ngưu nói lại khác, pháp từ đi tới rồi, nói: "Ngụy minh chủ, người là cả võ lâm đích phúc tinh. Lão nạp cùng các vị thí chủ tiến đến, đúng là muốn mời người ăn dừng lại, trò chuyện biểu tâm ý đây."

Tiểu Ngưu nghe xong cười to. Nghe đến đó, hắn mới hiểu được, những người này không phải tìm đến phiên toái đích, mà là đến khích lệ chính mình đích. Ai không nguyện ý nghe lời hay à, bởi vậy Tiểu Ngưu đã tung bay phiêu nhiên rồi. Trên thực tế, tự đánh hắn lên làm mình chủ ngày đó, này trong chốn võ lâm chuyện tám chín phần mười vốn là sư nương cùng Nguyệt Ảnh hai người xử lý đích, hắn chỉ là quái một tên. Nhưng hắn rất nguyện ý trên danh nghĩa, hắn cho rằng chính mình nên quản chút ít đại sự, con gà mao toán da đích việc nhỏ đừng có đến phiên chính mình.

Nói cho hết lời rồi, đúng là uống rượu. Mấy cái này chương môn, tà phái nhân vật đều là giang hồ hào khách, bọn họ chẳng những võ công hảo, từ lượng đã đại. Bọn họ vì tỏ vẻ thành ý, đều cũng đem các phái tốt nhất rượu, tốt nhất đầu bếp cùng tài liệu mang đến rồi, không cho Lao Sơn mạch có tổn thất đích. Cùng ngày giữa trưa cùng buổi tối, mọi người nâng chén sướng ẩm, chuyện cười không dứt. Cả Lao Sơn đều bị tiếng cười cùng tiếng la chấn động rồi.

Lao Sơn tự nghĩ ra phái tới nay ít có như vậy đích thịnh tình hình, đã cho tới bây giờ không giống hôm nay như vậy phong quang và như vậy [có ảnh hưởng|thế lực] lực cùng hiệu triệu lực, nghĩ đến Lao Sơn đích lịch đại chương môn đều đã cảm động cùng vui mừng đích.

Những người này đủ tại Lao Sơn náo nhiệt rồi ba ngày, mới lục tục thối lui. Sư nương một bên chỉ huy bắt tay vào làm hạ nhân xử lý thiện [sau khi|phía sau], một bên cùng Tiểu Ngưu nói: "Không thể tưởng được người

này tiêu dao mình chủ sẽ có lớn như vậy đích lực lượng, để cho này giúp người như vậy thích người."

Tiểu Ngưu ha ha cười, nói: "Còn không phải là người cùng Nguyệt Ảnh đích công lao sao? Không có các người, ta nào có tiêu dao đích phúc khí à?"

Sư nương ẩn tình mà nhìn hắn, nói: "Võ lâm chuyện vội vàng xong rồi, cũng phải vội vàng chút gia sự rồi."

Tiểu Ngưu hỏi: "Cái gì gia sự à?"

Sư nương biếm rồi chớp đôi mắt đẹp, thấp giọng nói: "Tiểu Ngưu à, người muốn làm cha rồi."

Tiểu Ngưu ngẩn người, nói: "Khuynh Thành, người có sao?"

Sư nương sờ sờ chính mình đích bụng, nói: "Không phải ta, vốn là Nguyệt Ảnh."

Tiểu Ngưu a mà một tiếng, nói: "Cái gì? Nàng có hài tử sao?" Sư nương gật đầu.

Tiểu Ngưu mừng rỡ cả nhảy lên mang theo nhảy đích, hét lớn: "Ta có hài tử rồi, ta có hài tử rồi. Thật tốt quá, nhà của ta có người kế nghiệp."

Nguyệt Lâm tới rồi, ở bên cạnh nói: "Chính hắn hoàn lại cùng một hài tử dường như, như thế nào có thể chiếu cố được hài tử đây?"

Sư nương nhìn mừng như điên đích Tiểu Ngưu, nói: "May mắn có chúng ta mấy cái nữ nhân này, hắn tài năng giống một hài tử giống nhau còn sống đích."

Từ có hài tử sau khi, Tiểu Ngưu cẩn thận chiếu cố Nguyệt Ảnh. Mặc kệ Nguyệt Ảnh vốn là trừng mắt hay là phát giận, hắn đều cũng cười trừ, có vẻ

đặc biệt có phong độ.

Vĩnh Mai thấy, đối với Nguyệt Lâm nói: "Hắn so với ta tưởng tượng trong [tốt|hay] nhiều lắm rồi, xem ra chúng ta tuyển hắn là không sai đích."

Nguyệt Lâm cắt một tiếng, nói: "Vĩnh Mai à, người không biết, hắn đó là bởi vì muốn làm cha rồi. Mới có thể như vậy đích. Nếu vốn là chúng ta phát giận, hắn phải vị tất thực sẽ lại tốt như vậy cá tính."

Vĩnh Mai hỏi: "Thật vậy chăng?"

Nguyệt Lâm ừ, nói: "Kia đương nhiên rồi, nếu người không tin nói, người phải thử xem tốt lắm." Vĩnh Mai nở nụ cười, nàng không thể là một tự tìm không thú đích cô nương.

Sau này đích cuộc sống không có gì biến hóa lớn. Mỗi ngày Tiểu Ngưu cần xử lý vô lâm đại sự, còn lại thời gian đúng là cùng khác đệ tử lập tức luyện công. Tới buổi tối, đều có thích đích mỹ nữ theo ngủ. Không phải sư nương, đúng là Nguyệt Lâm, nếu không đúng là Vĩnh Mai. Nguyệt Ảnh cho dù cùng hắn cùng một chỗ, cũng không thể can sự rồi, hết thảy vì hài tử.

Tiểu Ngưu tại trên núi đợi đến phiên rồi khi, trở về nhà [nhìn|xem], hoặc là đến Tây Vực nhìn tà phái đích các phu nhân. Trong nhà kia đầu, kẻ mẫu đã cổ rồi bụng. Mà Mai Diêm Vương thì chủ động đem Xuân Viên cùng Bát di dăng cho Tiểu Ngưu. Quận chúa có một ngày đã dẫn Vương phi đi tới Hàng Châu, tại Tiểu Ngưu nhà định cư. Đến tận đây, nữ nhân của hắn xem như tề tựu rồi, chỉ còn lại có Tiểu Dao.

Tiểu Ngưu mỗi đến một chỗ, đều bị nữ nhân cấp cho cuốn lấy không để, hắn khoái hoạt chi hơn, đã cảm thấy rồi trầm trọng. Đại khái nhân sinh căn bản không có hoàn mỹ nói đến ba! Ngoài ra, hắn thường xuyên tưởng niệm Tiểu Dao. Mắt thấy trừ lại vừa hai tháng quá đi rồi, hay là không có tin tức. Hắn thực hoài nghi nàng có thể hay không đã trở lại.

Ở chỗ này có tất yếu đem Tiểu Ngưu đích hạnh phúc cuộc sống đích hai đoạn ngắn bộc quang một chút, làm ọi người có điều hiểu rõ.

Thứ nhất, nào đó ngày buổi tối, do Vịnh Mai theo ngủ.

Bởi vì Vịnh Mai cùng Nguyệt Ảnh quan hệ tốt nhất, hai người là cùng trụ một phòng đích. Bởi vậy, hai người điên loạn đảo phượng là lúc, Nguyệt Ảnh lịch lịch tại mục. Chỉ thấy Vịnh Mai đang đến một kỵ mã thức, tại vài đơn vị hoa nền đích chiếu rọi xuống, Vịnh Mai cười ở Tiểu Ngưu trên thân toát ra.

Kia nhỏ nhắn xinh xắn đích thịt động đem đại thiết bổng bao quá chặt chẽ đích, làm cho song phượng đều cũng sáng khoái vô cùng. Mái tóc của nàng đã rối loạn, vung được hăng say nhân, giống tại trong gió tung bay. Song phong phảng phất nhảy về phía trước đích con thỏ, khiến người tâm ngửa ngửa đích. Tiểu Ngưu thấy hưng phấn, vươn hai tay đem chơi trứ, đồng thời mãnh thật sự thiết bổng, phối hợp trứ Vịnh Mai.

Vịnh Mai điên điên cuồng rồi đã lâu, tốc độ bèn chậm đứng lên, sau lại phải ghé vào Tiểu Ngưu đích trên thân thở hào hển. Tiểu Ngưu một bên động trứ, làm cho nhục bổng tại huyết trong hoạt động, một bên vuốt ve nàng bạch ngọc bàn đích thân thể, nói: "Vịnh Mai, người còn không phải là đối thủ của ta à, người sau này còn phải nhiều luyện à."

Vịnh Mai lấy mặt [sự ma sát|đụng chạm] trứ Tiểu Ngưu, nũng nịu nói: "Tiểu Ngưu à, người là thiết có dương khối, trên giường đích cao thủ, ta như thế nào có thể cùng người đánh nhau?"

Tiểu Ngưu tàn nhẫn đỉnh rồi vài cái, nói: "Các người mấy cái nữ nhân này hay là so ra kém nam nhân đích."

Bên cạnh đích Nguyệt Ảnh nghe xong không phục, hừ nói: "Kia cũng không nhất định ba? Không phải sở hữu nữ nhân đều không được. Người

đúng là thủ hạ bại tướng của ta." Nàng tuyệt mỹ đích trên mặt tràn ngập rồi tự tin cùng ngạo mạn.

Tiểu Ngưu hắc hắc nở nụ cười hai tiếng, nói: "Người ngẫu nhiên còn hơn ta, cũng không chẳng khác chung quy có thể thắng ta."

Nguyệt Ảnh nghe xong chăm chú đứng lên, nói: "Vốn là con la vốn là ngựa, lôi ra đến chuồn mất chuồn mất ba. Ta nhất định cho người đầu hàng." Nói chuyện, từ ổ chần trong chui ra đến. Thân thể của hắn trên chỉ mặc cái yếm cùng tiết khố, phần hông đích cái yếm cùng bó sát người đích tiết khố khiến nàng ma quỷ đích thân hình bộc lộ không bỏ sót. Lại nghe thấy được Nguyệt Ảnh trên thân đích mùi thơm, Tiểu Ngưu đã thất bại một nửa rồi.

Tiểu Ngưu từ trong động Vịnh Mai rút ra nhục bông tử, thành thật mà hướng tới trên giường một nằm. Nguyệt Ảnh tìm ra băng gạc đến lau khô rồi, sau đó vươn tiêm tiêm ngọc thủ vuốt ve một phen, vuốt ve được Tiểu Ngưu thở hổn hển như ngựa. Hắn làm Nguyệt Ảnh ngã cười ở chính mình đích trên thân, như vậy hắn đã có thể sờ nàng.

Vịnh Mai tìm [chần|mền] phi ở trên người, cũng muốn [nhìn|xem] Nguyệt Ảnh có cái gì trông nhà bản lĩnh. Chỉ thấy Nguyệt Ảnh cầm trong tay nhục bông, tiếp cận qua miệng tới, duỗi cái lưỡi thơm tho tại quy đầu trên liếm rồi hai dưới. Phải này hai xem đã làm Tiểu Ngưu kêu to ra tiếng, kia thanh âm lộ ra hưng phấn, đã lộ ra khẩn trương. Kế tiếp, Nguyệt Ảnh đích đầu lưỡi giống ăn băng bông giống nhau đảo qua cả nhục bông, mỗi một một góc đều không có buông tha. Đây làm cho Tiểu Ngưu thân thể giống rút gân bàn mà run rẩy đứng lên, mở ra mặt đã cơ thể thẳng run rẩy, không đợi Nguyệt Ảnh ăn quy đầu đây, Tiểu Ngưu cũng đã nhịn không được bắn đi ra.

Nguyệt Ảnh lần này không trốn, toàn bộ ăn vào trong bụng, làm cho Tiểu Ngưu kinh hỉ nảy ra. Chỉ nghe Nguyệt Ảnh cười nhạo nói: "Ta nói

thôi, người là thủ hạ bại tướng ta, ta còn vô ích cuối cùng đích tuyệt chiêu đây, người phải xong rồi. Người này mình chủ không bằng ta."

Tiểu Ngưu mặt mang theo hổ thẹn, giải thích nói: "Ta đó là nhất thời đại ý, cho người cấp cho chiếm tiện nghi đích. Lần tới sẽ không sẽ lại thất bại." Trong lòng nhưng lại thở dài: "Nguyệt Ảnh đích mị lực ai có thể kháng cự đây? Nàng vừa động miệng, ta khẳng định cần ăn đánh bại đích." mà bên cạnh đích Vịnh Mai thấy, mở rộng tầm mắt, đối với Nguyệt Ảnh đích bản lĩnh càng thêm bội phục rồi, nàng tự nhận không có Nguyệt Ảnh cái loại này dũng khí.

Bắt đầu ba người muốn ngủ, đang lúc này, sư nương cùng Nguyệt Lâm xông vào. Bọn hăn đích ánh mắt đều là hỏa lạt lạt đích, giống muốn đem Tiểu Ngưu hòa tan rồi. Tiểu Ngưu hiểu được bọn hăn đích ý tứ, thầm nói: "Cái này lại vừa được vất vả rồi. Nữ nhân nhiều lắm có khi cũng không phải cái gì chuyện tốt à!"

Nguyệt Ảnh tại hăn đích bên tai nói: "Không cần sợ, ta cho người lấy biển long căn dùng." Vừa nghe lời này, Tiểu Ngưu nhãn tình sáng lên, lấy [tán dương| có triển vọng] ánh mắt thu trứ nàng, thầm nói: "Đây mới là ta thật là tốt phu nhân đây, đầu một hồi như vậy chăm sóc ta."

Ngày kế ban ngày, Vịnh Mai vẽ một bức tranh cấp cho Tiểu Ngưu, Tiểu Ngưu thấy, cười ha ha. Nguyên lai đây là một bức xuân cung bức tranh, bức tranh trong, Tiểu Ngưu cùng một mỹ nữ lỏa thể tương ôm. Bởi vì chính ban ngày rồi nửa người trên, cũng không biết phía dưới đích tình huống. Nhưng từ hai người kia thỏa mãn mà ngọt ngào đích vẻ mặt đến xem, vốn là đã kết hợp rồi. Nhất diệu chính là, này mỹ nữ đích tướng mạo vừa giống Nguyệt Ảnh, lại có chút giống Vịnh Mai, càng gọi người chơi vị vô cùng.

Tiểu Ngưu rất thích này bức họa, cho rằng vốn là Vịnh Mai tốt nhất tác phẩm.

Thứ hai, tại Tây Vực.

Ngày đó đồng vân rậm rạp, bầu trời hôn ám, giống cần dưới tuyết đích hình dáng, mà Ngưu Lệ Hoa đích phòng ngủ trong nhưng lại ấm áp như xuân. Ấm [lô|lò] trong hồng hỏa hừng hực, cũng không gặp khói. Trên mặt đất phô trứ dày đích thảm tử, thợ khéo tốt đẹp, không nhiễm một hạt bụi. Lúc này, Tiểu Ngưu cùng Ngô Mẫn đang ở bàn tràng đại chiến, mà Tiểu Thiên cùng Ngưu Lệ Hoa thì đi tắm rồi.

Tiểu Ngưu đã khô nạng nửa canh giờ rồi, Ngô Mẫn cả tiết rồi hai lần thân thể. Tiểu Ngưu hay là không thuận theo không buông tha đích, làm được Ngô Mẫn giọng đều cũng kêu ách rồi. Sau lại thấy nạng thật sự không chịu nổi, bèn đình chỉ công kích, ghé vào thân thể của hắn trên làm chút ít tiểu động tác.

Hắn hai tay cầm Ngô Mẫn đích vú, đùa nghịch trứ nhũ hoa; mở ra miệng thì mãnh liệt trứ Ngô Mẫn đích môi, nạng đích môi sớm trở nên nóng bỏng rồi. Nàng đem cái lưỡi thơm tho vươn đến, để cho hắn nhắm nháp trứ. Như vậy một nếm, lại là dục hỏa bay lên, Tiểu Ngưu nhin không được nhục bổng lại vừa quất xuyên vào đứng lên. Ngô Mẫn thở gấp trứ, đem hai chân giơ được lão Cao, hưng phấn được đôi mắt đẹp đều cũng mị lên. Kia chảy xuống đích xuân thủy sớm đem hai người hạ thân khiến cho giống lâm dục rồi bình thường. Ngô Mẫn đã rất vừa lòng có như vậy một lang quân làm bạn, Hắc Hùng Quái đã trở thành một xa xôi đích hồi ức rồi.

Hai người ở mặt đất thảm trên quay cuồng trứ, vui vẻ trứ, kêu to trứ. Đang lúc Ngô Mẫn lại cầu xin tha thứ đích thời điểm, Ngưu Lệ Hoa cùng Tiểu Thiên mặc áo bào trắng tử đi đến. Hai người đều cũng mái tóc ẩm ướt, diện mục hết sức sạch sẽ. Tiểu Thiên bính nhảy về phía trước nhảy mà chạy tiến lên, kêu lên vui mừng nói: "Tiểu Ngưu, người lại vừa thắng lợi rồi?"

Tiểu Ngưu từ Ngô Mẫn đích huyết trong rút ra đặng đặng sát khí mà đại thiết bổng, nói: "Kia còn dùng hỏi sao?" Từ thiết bổng trên tích lạc xuân

thủy.

Tiểu Thiên nhìn thoáng qua Ngưu Lệ Hoa, nói: "Người trước hầu hạ người tử tử ba."

Ngưu Lệ Hoa cũng không khách khí, đem trên thân đích bào tử run lên, bèn lộ ra mê người đích lỗ thể. Kia cao lớn đầy đặn đích thân thể nóng hôi hổi đích, đại vú cùng phía dưới đích nhung mao đều cũng lộ ra hưng phấn kính. Nàng cười - quyến rũ trứ hướng tới trên giường một nằm, Tiểu Ngưu bèn đi nâng lên nàng đích đùi ngọc, đem đại thiết bổng xuyên vào rồi đi vào. Đại thiết bổng tiến mũi huyết, song phương đều cũng cảm giác khoái trá. Tiểu Ngưu mỗi lần hướng tới trong cảm xuống, Lệ Hoa đích kiều đồn thịt phải run rẩy run rẩy đích; làm cho Tiểu Ngưu thâm kê cực kỳ thoả mãn.

Tiểu Thiên nhìn quen mắt, đã cời hết, tại hăn phía sau vuốt ve hòa thân hôn Tiểu Ngưu rắn chắc đích cơ thể, hoàn lại phụ giúp Tiểu Ngưu kiều đồn giúp đỡ khô. Tiểu Ngưu một hơi xuyên vào rồi một ngàn nhiều dưới, Lệ Hoa bèn lẳng kê luôn miệng, xoay [kiên|vai] vạt áo mộng rồi. Khi hăn trải qua mấy ngàn dưới khi, mới đưa Lệ Hoa đẩy trên cao trào.

Tiểu Thiên vội vàng nói: "Ta cũng muốn. Tiểu Ngưu hôn một cái nàng đích miệng, nói: "Vậy đến đây đi."

Tiểu Thiên bèn nằm ở thảm trải trên, môn hộ mở rộng ra, kia bạch quang quang đích địa phương đã xuân thủy lưng tròn rồi. Tiểu Ngưu mừng rỡ, đỉnh thương phải đâm, thoáng cái phải khô rớt cuộc rồi. Tiểu Thiên tứ chi đem Tiểu Ngưu cuốn lấy căng căng đích, lẳng kê lên: "Đại sắc lang à, người làm được như vậy tàn nhẫn, muốn mạng của ta à!"

Tiểu Ngưu một bên vù vù mà khô trứ, một bên cười nói: "Không tàn nhẫn chút, người nào biết đâu rằng sự lợi hại của ta à."

Tiểu Thiên hướng hẩn trừng mắt nhìn, thần bí mà cười, nói: "Hôm nay ta có biện pháp chiến thắng ngươi."

Tiểu Ngưu căn bản không để ý tới nàng, nghĩ đến nàng vốn là cố lộng huyền hư đây, bèn vùi đầu khô khô, làm được Tiểu Thiên như mèo kêu xuân, xuân thủy dài chảy, chuẩn bị ẩm ướt rồi thật lớn một đám thảm trải. Đợi cho Tiểu Thiên cao trào hai lần [sau khi|phía sau], Tiểu Thiên [phát hỏa|nổi giận] rồi, để cho Tiểu Ngưu nằm xuống, nàng cần đến mặt trên khô.

Tiểu Ngưu bèn theo lời nằm hảo. Tiểu Thiên đem thịt động bộ trên sau khi, [phạm|làm] trăm mười dưới, Tiểu Ngưu xoa nàng đích vú, vân vê được vú trưởng trưởng đích. Tiểu Ngưu cười nói: "Ta nghĩ đến người có cái gì bản lãnh thật sự nột, nguyên lai hay là trần khang lạm điều à."

Tiểu Thiên hừ nói: "Lập tức cho người biết sự lợi hại của ta." Nói chuyện, kiều đồn vừa nhắc, nhục bồng đi ra rồi. Nhưng thấy nàng đem quy đầu nhắm ngay cúc hoa, chậm rãi ngồi xuống. Kia nhục bồng tử bèn một tấc một tấc biến mất tại nàng đích [người|cái kia] huyết động trong rồi. Tiểu Ngưu kinh ngạc mà [mở lớn|mở rộng] miệng, thầm nói: "Nàng còn có thể như vậy chơi à?"

Tiểu Thiên tự do mà loay hoay trừ kiều đồn, trên mặt cũng không có cái gì không thích ứng đích, hiển nhiên bình thường đặc biệt huấn luyện qua. Tiểu Thiên một bên kiều đồn đại động, vừa nói nói: "Lúc này ta nhất định thắng đích." Kia mới mẻ đích cảm giác làm cho Tiểu Ngưu rất là cực kỳ thoả mãn.

Như vậy [phạm|làm] có một ngàn nhiều dưới, Tiểu Thiên rốt cuộc đem Tiểu Ngưu cấp cho chuẩn bị bắn.

Đang nàng thắng lợi đích kia một khắc, Tiểu Thiên song chương giơ lên cao, hoan hô nói: "Wase, ta rốt cục thắng, ta mới là lão Đại." Tiểu Ngưu cả hít mấy khí tức, thầm nói: "Lao Sơn đích Nguyệt Ảnh, Tây Vực đích Tiểu

Thiên, đều là không thể trêu vào đích mỹ nữ à! Này nơi nào giống phu nhân của ta, ngã như là đối đầu bình thường.

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng trong lòng hay là có khoái hoạt cùng tự đắc đích một mặt, này khiến cho hãn đích tâm lý thăng bằng xuống tới.

Thời gian như Nước chảy, chỉ chớp mắt ba năm quá đi tới rồi. Tiểu Ngưu hay là minh chủ, nhưng đã đem chương môn tặng cho Nguyệt Ảnh rồi. Hãn đích này các phu nhân đều cố lấy rồi bụng, hoài rồi hài tử, Tiểu Ngưu bèn đem ánh mắt chuyển dời đến khác mỹ nữ trên thân. Tại Lao Sơn, còn có hơn mười tên nữ đệ tử đây, đều là anh tư tấp sảng, đau đớn động lòng người đích, đáng tiếc, phu nhân nhìn chăm chú được ngay, không đắc thủ mấy.

Nhưng thật ra tại Tây Vực tốt hơn, tà phái đích các phu nhân lòng dạ rộng, không phản đối hãn làm nơi đây đích nữ nhân. Vì vậy, Ngưu Lê Hoa bên người đích cô nương đã dần trở thành Tiểu Ngưu đích hông dưới "Bữa ăn ngon". Này làm cho Tiểu Ngưu càng cảm thấy được không hư độ cuộc đời này. Mỗi lần khô hết một mối mẻ hóa sau khi, hãn thường sẽ lại nhớ tới Tiểu Dao đến.

Có một ngày buổi sáng, Tiểu Ngưu tại Hàng Châu đích trong nhà cùng Tiểu Tự tĩnh ngủ, mới vừa mặc quần áo. Có người vội vàng cấp cho Tiểu Ngưu đưa tới một phong thư. Tiểu Ngưu nhìn mừng rỡ, đây là kinh thành đích thái hậu đưa tới, nói là thiên tử sắp điều khiển băng, đã quyết định lập hãn đệ đệ vi tân hoàng rồi, mà hãn đệ đệ đúng là Tiểu Ngưu người ấy.

Tưởng tượng đến chính mình cùng thái hậu còn có đứa con, hơn nữa chính mình đích đứa con muốn làm hoàng đế rồi, Tiểu Ngưu phải mê được muốn lên ngôi rồi. Nếu không sợ Tiểu Tự khả nghi, hãn đã sớm mãn ốc mà hô to kêu to. Hãn đồng thời có một loại ý nghĩ, nếu ngày nào đó có thể đi vào cung gặp mặt chính mình đứa con thì tốt rồi. Lại vừa tưởng tượng, vốn

là hai chiếc thuyền người trên, hay là không thấy tuyệt vời, miễn cho làm cho người ta đưa tới phiến toái.

Bởi vì Tiểu Ngưu sống được khoái hoạt, hắn không muốn sống vài thập niên phải xong rồi, hắn muốn nghĩ trường sanh bất lão, bởi vậy, hắn ba năm đến ngoại trừ nghiên cứu võ học ở ngoài, hắn nhất thấy hứng thú chính là dưỡng sinh. Đáng tiếc nghiên cứu rồi ba năm, đều không có cái gì tiến triển. Đang lúc hắn mặt ủ mảy chau đích thời điểm, Tiểu Dao đã trở lại.

Đang Tiểu Dao đột nhiên đứng ở Tiểu Ngưu trước mặt khi, Tiểu Ngưu đều cũng choáng váng. Tiểu Dao đối với Tiểu Ngưu cười, nói: "Tiểu Ngưu ca, ta đã trở lại, người đã đem ta đã quên ba."

Tiểu Ngưu sợ run nửa ngày mới nói: "Đã quên thì tốt rồi." Hắn một tay lấy nàng kéo vào trong lòng.

Tiểu Dao nói: "Nhà của ta nhân hòa vị hôn phu cũng không ở tại, ta chung quanh du lịch tán tâm, bây giờ mới trở về, người sẽ không trách ta đi?"

Tiểu Ngưu vỗ nhẹ nàng đích lưng, nói: "Không trách, không trách, chỉ cần trở về là tốt rồi, ta nghĩ đến người không nghĩ đã trở lại, đem ta sàu phá hủy."

Tiểu Dao mỉm cười, lộ ra một miệng đích bạch răng, nói: "Có cái gì hảo sàu đích, ta đã trở về cùng người rồi."

Tiểu Ngưu kích động mà nói: "Người đã trở lại, ta tự nhiên là rồi nhưng lại một món đồ tâm sự rồi. Chỉ là còn có một món đồ sàu sự tình giải quyết không được."

Tiểu Dao nháy đôi mắt đẹp, nụ cười mê người, nói: "Tiểu Ngưu ca, người nói xem nột, có lẽ ta có thể giúp đỡ ra ra chủ ý."

Tiểu Ngưu nhìn Tiểu Dao, cùng con người sáng ngời. Hắn nghĩ đến, Tiểu Dao sống cũng không phải chỉ là trăm năm đây, nàng có lẽ biết trường thọ đích bí quyết đây! Vì vậy hắn đem nan đề của chính mình nói ra. Tiểu Dao nghe xong róc rách cười không ngừng, nói: "Này có cái gì khó đích. Chỉ cần ta nói cho người phương pháp, người đã có thể trường sanh bất lão đích." Tiếp theo Tiểu Dao phải cùng Tiểu Ngưu thì thầm một phen.

Tiểu Ngưu sau khi nghe xong, giống ăn linh dược giống nhau, hưng phấn được đem Tiểu Dao ôm lấy đến, tại Lao Sơn mãi sơn chạy đứng lên. Một bên chạy, một bên kêu to, này chẳng biết tình đích mọi người nói, chúng ta chương môn như là điên rồi, nhưng chỉ có điên rồi, đã quên không được nữ nhân. Minh chủ đúng là minh chủ, điên rồi đã cùng người khác không giống với.

Từ nay về sau, Tiểu Ngưu nhiều hơn một phụ nhân, lại vừa tìm được trường sanh bất lão bí phương, chân chính trở thành thần tiên của đại lục rồi...

HẾT